உ

ஸ்ரீராமஜயம்

॥ श्री महा गुरुभ्यो नमः ॥

॥ अविघ्नमस्तु ॥

॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ संभवकाण्ड प्रारम्भः ॥

मङ्गलं दिशतु मे विनायको मङ्गलं दिशतु मे षडाननः। मङ्गलं दिशतु मे महेश्वरी मङ्गलं दिशतु मे महेश्वरः॥ १

ओंकारनिलयं देवं गजवक्त्रं चतुर्भुजम्। पिचण्डिलमहं वन्दे सर्वविघ्नोप शान्तये॥ २

सुमुखश्चैकदन्तश्च कपिलो गजकर्णकः। लम्बोदरश्च विकटो विघ्नराजो विनायकः॥ ३

धूमकेतुर्गणाध्यक्षः फालचन्द्रो गजाननः। वक्रतुण्डः शूर्पकर्णः हेरंवः स्कन्दपूर्वजः॥ ४

॥ அவிக்னமஸ்து ॥

॥ ஸ்ரீ விக்னேச்வராய நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

ஸம்பவ காண்ட ப்ராரம்ப:

மங்களம் திசது மே விஞயகோ மங்களம் திசது மே ஷடானன: ।
மங்களம் திசது மே மஹேச்வரீ மங்களம் திசது மே மஹேச்வர: ॥ 1

ஓம்கார நிலயம் தேவம் கஜவக்த்ரம் சதுர்புஜம் । பிசண்டிலமஹம் வந்தே ஸர்வ விக்னோப சாந்தயே ॥ 2

ஸுமுகச்சைகதந்தச்ச கபிலோ கஜ கர்ணக: । லம்போதரச்சவிகட: விக்னராஜோ விஞயக: ॥ 3

தூமகேதுர்கணத்யக்ஷ: பாலசந்த்ரோ கஜானன: । வக்ரதுண்ட: சூர்பகர்ண: ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: 4

ஸ்ரீ ஸ்காந்த புராணம். சங்கர ஸம்ஹிதை.

சிவரஹஸ்ய கண்டத்தில் ஸம்பவ காண்டம்.

1வது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ விநாயகர் எனக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீ ஆறுமுகர் எனக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீ பார்வதி தேவி எனக்கு மங்களத்தை அளிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ பரமசிவன் எனக்கு மங்களத்தை அளிக்கவேண்டும். பிரணவத்தில் இருப்பவனும், யானை முகம் உள்ளவனும், நான்கு கைகள் உள்ளவனும், பெரும் வயறுஉள்ளவனுமான தேவனை (ஸ்ரீ மஹா கணபதியை) நான் ஆரம்பிக்கும் எல்லா காரியங்களுடைய இடையூறுகள் நீங்குவதற்காக நமஸ்கரிக்கின்றேன். (1–2) ஸுமுகன் (மங்களமான முகத்தை உடையவன்). ஏகதந்தன்(ஒரு தந்தத்தை உடையவன்.) கபில வர்ணமுள்ளவன். கஜகர்ணன் (யானைக் காதுள்ளவன்) பருத்த தொந்தி உடையவனும், விகடன் (குள்ளமாக இருப்பவன்) விக்னராஜன் (இடையூறுகளுக்கு அதிபன்) விநாயகன் (துஷ்டர்களையும், விக்னங்களையும்) போக்குகிறவன். (3) தூமகேது: (அக்னியைப்போல் பிரகாசிப்பவன்) கணாத்யக்ஷன் (பூதகணங்களுக்கு அதிபன்) பாலசந்திரன் (நெற்றியில் சந்திரனை தரித்தவன்) கஜானனன் (யானை முகத்தோன்) வக்ரதுண்டன் (வளைந்த துதிக்கை உள்ளவன்) சூர்பகர்ணன் (முறம் போன்ற காதுள்ளவன்) ஹேரம்பன் (பக்தர்களுக்கு அருள் புரிபவன்) ஸ்கந்தபூர்வஜன் (முருகனுக்கு அண்ணன்). (4) இந்த பதினாறு பெயர்களையும், படிப்பை ஆரம்பிக்கும்போதும், கல்யாணத்திலும், புது விடுக்குள் நுழையும்போதும், வெளியில் கிளம்பும்போதும்,

षोडशैतानि नामानि यः पठेत् शृणुयादपि । विद्यारम्भे विवाहे च प्रवेशे निर्गमे तथा ॥ ५
संग्रामे संकटे चैव विघ्नस्तस्य न जायते । सुब्रह्मण्यं प्रणम्याहं सर्वज्ञं सर्वगं सदा ॥ ६
अभीप्सितार्थ सिद्ध्यर्थं प्रवक्ष्ये नाम षोडश । प्रथमो ज्ञानशक्त्यात्मा द्वितीयो स्कन्द एव च ॥ ७
अग्निभूश्च तृतीय स्यात् बाहुलेयश्चतुर्थकः । गांङ्गेयः पञ्चमो विद्यात् षष्ठः शरवणोद्भवः । ८
सप्तमः कार्तिकेयः स्यात् कुमारस्यादथाष्टकः । नवमः षण्मुखश्चैव दशमः कुक्कुटध्वजः ॥ ९
एकादशः शक्तिधरः गुहो द्वादश एव च । त्रयोदशो ब्रह्मचारी षाण्मातुरश्चतुर्दशः ॥ १०
क्रौञ्चभित्पञ्चदशकः षोडशः शिखिवाहनः । एतत् षोडश नामानि जपेत् संयक् सदादरम् ॥ ११
विवाहे दुर्गमे मार्गे दुर्जये च तथैव च । कवित्वे च महाशास्त्रे विज्ञानार्थी फलं लभेत् ॥ १२
कन्यार्थी लभते कन्यां जयार्थी लभते जयम् । पुत्रार्थी पुत्रलाभं च धनार्थी लभते धनम् ॥ १३
आयुरारोग्य वश्यं च धनधान्य सुखावहम् । पुरा काञ्च्यां चतुर्वक्त्रः तताप परमं तपः ॥ १४
स्रष्टुकामः प्रजाः सर्वाः कृपया परमेशितुः । तस्मिन् महेशचरण परिचर्या परायणे ॥ १५

ஷோடசைதானி நாமானி ய: படேத் ச்ருணுயாதபி | வித்யாரம்பே விவாஹே ச ப்ரவேசே நிர்கமே ததா 5
ஸங்க்ராமே ஸங்கடே சைவ விக்னஸ்தஸ்ய ந ஜாயதே |
ஸுப்ரம்மண்யம் ப்ரணம்யாஹம் ஸர்வக்ஞம் ஸர்வகம் ஸதா || 6
அபீப்ஸிதார்த்த ஸித்யர்த்தம் ப்ரவக்ஷ்யே நாமஷோடச |
ப்ரதமோ க்ஞான சக்த்யாத்மா த்விதீயோ ஸ்கந்த ஏவச || 7
அக்னிபூச்சத்ருதியஸ்யாத்பாஹுலேயச்சதுர்தக: | காங்கேய:பஞ்சமோவித்யாத் ஷஷ்ட:சரவணோத்பவ: 8
ஸப்தம: கார்திகேய: ஸ்யாத் குமாரஸ்யாததாஷ்டக: | நவம: ஷண்முகச்சைவ தசம: குக்குடத்வஜ: || 9
ஏகாதசச் சக்திதர: குஹோ த்வாதச ஏவ ச | த்ரயோதசோ ப்ரஹ்மசாரீ ஷாண்மாதுரச்சதுர்தச: || 10
க்ரௌஞ்சபித்பஞ்சதசக: ஷோடச: சிகிவாஹன: | ஏதத்ஷோடச நாமானி ஜபேத் ஸம்யக் ஸதாதரம் 11
விவாஹே துர்கமேமார்கே துர்ஜயேச ததைவச | கவித்வே ச மஹாசாஸ்த்ரே விக்ஞானார்த்தி பலம் லபேத் 12
கன்யார்தீ லபதே கன்யாம் ஜயார்தி லபதே ஜயம் | புத்ரார்தி புத்ர லாபம் ச தனார்தீ லபதே தனம் || 13
ஆயுராரோக்ய வச்யம் ச தனதான்ய ஸுகாவஹம் | புரா காஞ்ச்யாம் சதுர்வக்த்ர: ததாப பரமம் தப: 14
ஸ்ரஷ்டுகாம: ப்ரஜாஸ்ஸர்வா: க்ருபயா பரமேசிது: | தஸ்மின் மஹேச சரண பரிசர்யா பராயணே || 15

யுத்தத்திலும், கஷ்டம் வந்தபோதும், எவனொருவன் படிப்பானோ அல்லது கேட்பானோ அவனுக்கு இடையூறுகளே ஏற்படாது. (5) கோரிய பொருள்களை அடைவதற்காக எல்லாம் அறிந்தவனும், எங்கும் உள்ளவனுமான சுப்பிரமணியனை நமஸ்கரித்து முருகனுடைய 16 நாமங்களைக் கூறுகிறேன். (6½) க்ஞான சக்தியாத்மா (இவற்றின் உருவாக இருப்பவன்) ஸ்கந்தன் (சத்ருக்களை அழிப்பவன்) (7) அக்னிபூ: (அக்னியில் உண்டானவன்) பாகுலேயன் (கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தின் புத்ரன்) காங்கேயன் (கங்கையின் புத்திரன்) சரவணபவன் (நாணற்காட்டில் பிறந்தவன்). (8) கார்த்திகேயன் (கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தின் புத்திரன்) குமாரன் (குழந்தையாக இருப்பவன்) ஷண்முகன் (ஆறு முகம் உள்ளவன்) குக்குடத்வஜன் (கோழியைக் கொடியாக உடையவன்). (9) சக்திதரன் (வேலை உடையவன்)குஹன் (சித்த குகையில் இருப்பவன்) பிரம்மசாரி ஷாண்மாதுரன் (ஆறு கிருத்திகைகளின் தாயாக உடையவன்); கிரௌஞ்சபித் என்னும் மலையைப் பிளந்தவன். (10) சிகிவாஹனன் – (மயிலை வாகனமாக உடையவன்) அன்புடன் எப்பொழுதும் இந்த 16 நாமங்களையும் ஜெபித்தால், (11) விவாகத்திலும், செல்ல முடியாத வழியில் செல்லும்போதும், ஜெயிக்க முடியாத காரியத்திலும். கவனம் செய்வதிலும், பெரிய சாஸ்த்திரத்திலும், பயனைக் கோருகிறவன் அந்தந்தப் பயனையடைவான் (12) கன்னிகையைக் கோருகிறவன் கன்னிகையையும், ஜயத்தை வேண்டுபவன் ஜயத்தையும், புத்திரனைக் கோருபவன் பிள்ளையையும், பொருளைக் கோருகிறவன் பொருளையும் அடைவான். (13) நீண்ட ஆயுள், ஆரோக்யம், யாவரையும் வசமாக்குதல், பொருள், தான்யம், சுகம் இவை எல்லாவற்றையும் அடைவான். முன்பு பிரம்ஹதேவன் காஞ்சிபுரத்தில் பரமசிவனின் அருளால் ஸகல பிரஜைகளையும் படைப்பதற்காக சிறந்த தவத்தைச் செய்தார்.(14) அந்த ப்ரம்மதேவன் பரமசிவனுடைய சரண கமலங்களை அர்ச்சித்து தவம் செய்யுங்கால் (14½) சில முனிவர்கள் புண்யமும், சிறந்ததுமான கிருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்துகொண்டு, விகனஸ முனிவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வானப்ரஸ்தாச்ரமத்தில் இருந்துகொண்டு, தவம் செய்ய மனம் கொண்டனர். (16)

मुनयः कतिचित् पुण्ये स्थित्वा गार्हस्थ्य उत्तमे । वैखानसाश्रमे तप्तुं तपस्संयत मानसाः ॥ १६
प्रापुस्तन्निकटं प्रष्टुं तदर्हं स्थानमुत्तमम् । ततस्तमभिवाद्यैतेऽपृच्छन्प्राञ्जलयो विधिम् ॥ १७
देव कुत्र वयं स्थित्वा वानप्रस्थ परायणाः । तपः कुर्मो वदैतत्वं नमस्ते प्रपितामह ॥ १८
इति तेषां समाकर्ण्य वचनं वारिजासनः । ध्यात्वा मुहूर्तमादाय कुशकूर्चमनोव्यधात् ॥ १९
तानालोक्याह यत्रास्य शीर्यते विजने वने । तद्वनं वः क्षमं कर्तुं तप इत्यनुशास्य तान् ॥ २०
विससर्ज तदा ब्रह्मा शिवं ध्यात्वा शिवामपि । ततस्तु नेमिस्साक्वापि चारु श्लक्ष्ण शिलातले ॥ २१
शीर्णातैरन्वितारण्ये तद्वनं तेन नैमिशम् । गङ्गा हिमवतो यत्र चन्द्रमण्डल निःसृता ॥ २२
अवतीर्णाऽवनीभागे भगीरथ पदानुगा । शम्भोः कपर्दविलसत्कृतमाला सुगन्धिनी ॥ २३
तया तन्नैमिशं पुण्यं सर्वलोकैक पावनम् । नानामुनिगणाकीर्णं नानामृगसमाकुलम् ॥ २४
नानापक्षिगणालाप मुखरीकृतपादपम् । स्निग्धच्छाया तरुलता संछन्न पृथिवीतलम् ॥ २५
अच्छाच्छ स्वादु पानीयं अतिस्निग्ध तरुच्छटम् । तदासीत्तपसस्तेषां उचितं नैमिशं तदा ॥ २६

முனய: கதிசித் புண்யே ஸ்தித்வா கார்ஹஸ்த்ய உத்தமே |
வைகானஸாச்ரமே தப்தும் தபஸ்ஸம்யத மானஸா: || 16
ப்ராபுஸ்தன்னிகடம் ப்ரஷ்டும் ததர்ஹம் ஸ்தானமுத்தமம் |
ததஸ்தமபிவாத்யைதேSப்ருச்சன் ப்ராஞ்ஜலயோ விதிம் || 17
தேவகுத்ரவயம் ஸ்தித்வா வானப்ரஸ்த பராயணு: | தப: குர்மோவதைதத்வம் நமஸ்தே ப்ரபிதாமஹ || 18
இதி தேஷாம் ஸமாகர்ண்ய வசனம் வாரிஜாஸன: | த்யாத்வா முஹூர்தமாதாய குசகூர்சமனோவ்யதாத் 19
தானுலோக்யாஹயத்ரா நச்சீர்யதேவிஜனேவனே | தத்வனம் வ: க்ஷமம் கர்தும் தப இத்யனுசாஸ்யதான் ||
விஸஸர்ஜ ததா ப்ரஹ்மா சிவம் த்யாத்வா சிவாமபி | ததஸ்து நேமிஸ்ஸாக்வாபி சாருச்லக்ஷ்ணசிலாதலே
சீர்ணுதைரன்விதாரண்யே தத்வனம் தேனநைமிசம் | கங்கா ஹிமவதோ யத்ரசந்த்ரமண்டல நி:ஸ்ருதா
அவதீர்ணுSவனீபாகே பகீரத பதானுகா | சம்போ: கபர்தவிலஸத் க்ருதமாலா ஸுகந்தினீ || 23
தயாதன்நைமிசம் புண்யம் ஸர்வ லோகைக பாவனம் | நானுமுனிகணுகீர்ணம் நானும்ருக ஸமாகுலம் || 24
நானுபக்ஷிகணுலாபமுகரீ க்ருதபாதபம் | ஸ்நிக்தச்சாயா தருலதா ஸம்சன்ன ப்ருதிவீதலம் || 25
அச்சாச்சஸ்வாது பானீயம் அதிஸ்நிக்த தருச்சடம் | ததாஸீத்தபஸஸ்தேஷாம் உசிதம் நைமிசம் ததா 26

அதற்காக யோக்யமான இடம் எது என்று கேட்க, அவர்கள் பிரம்மதேவனிடம் சென்றனர். அவர்கள் பிரம்மதேவனை நமஸ்கரித்து கை கூப்பி சமீபம் சென்று கேட்டனர். (17) தேவரான ஓ ப்ரபிதாமஹா! தங்களை நமஸ்கரிக்கிறோம். வானப்ரஸ்தாச்ரமத்தில் இருக்கும் நாங்கள் எந்த இடத்தில் இருந்துகொண்டு தவம் செய்யலாம் என்பதை தாங்கள் கூறவேண்டும். (18) தாமரை மலரை ஆஸனமாகக் கொண்ட பிரம்மா இம்மாதிரியான அவர்களின் சொல்லைக்கேட்டு ஒரு முகூர்த்தம் த்யானம்செய்து குசங்களை (நாணல் பில்) முடித்து ஓர் வண்டியின் சகடையாக வட்டமாகச் செய்தார். (19) பிரம்மதேவன் அவர்களைப் பார்த்து நிர்ஜனமான எந்தக் காட்டில் இந்தச் சகடையானது சிதறி விழுகிறதோ, அந்த இடம்தான் தாங்களின் தவத்திற்கு யோக்யம் என்று கூறினர். (20) இம்மாதிரி சொல்லி பரமேச்வரனையும், பரமேச்வரியையும் த்யானம் செய்து பிறகு அந்தச் சகடையை உருளும்படி எறிந்தார். முனிவர்களும் கூடச் சென்றனர். அந்தச் சக்கிரமானது ஓர் அழகிய பாராங்கல்லில் நுனி மழுங்கி விழுந்தது. (21) அதனால் அந்தக் காட்டிற்கு நைமிசாரண்யம் எனப் பெயரிடப்பட்டது. எந்த நைமிசாரண்யத்தில் சந்திரமண்டலத்திலிருந்து வெளி வந்து கங்கா நதியானவள் இமயமலையினுடைய அடிவாரம் வழியாக பூமியில் பகீரதன் செல்லும் வழியாக வந்தாளோ, எந்த கங்கையானவள் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய சிரஸிலுள்ள புஷ்பங்களால் வாஸனையுள்ளவளாக இருக்கிருளோ, அந்த கங்கையினுல் நைமிசாரண்யமானது புண்யமாகவும், எல்லா உலகங்களையும் மிகவும் பரிசுத்தமாக்குவதாகவும், ஆயிற்று. மேலும் பல பறவைகளின் கூட்டங்களின் பாடல்களால் ஓசை நிரம்பிய மரங்களுடன் கூடியதாகவும், குளிர்ந்த நிழல்கள் உள்ள மரங்களாலும், கொடிகளாலும் நிரம்பிய பூமியை உடையதாகவும் மிகவும் தெளிந்தும் மதுரமாயும் உள்ள ஜலமுள்ளதாகவும், மிகவும் அழகிய மரங்களின் கூட்டங்கள் உள்ளதாகவும் விளங்கியது. அந்த நைமிசாரண்யமே அம்முனிவர்களுக்கு தவத்திற்கு யோக்யமாக ஆயிற்று. அங்கு முனிவர்கள் ஸ்ரீ பார்வதி பதியான பரமசிவனை திருப்தி செய்வதற்காக வெகுகாலம் தவம் செய்து ஆயிரம் வருஷத்தில் செய்யக்கூடிய ஸத்ர

तप्त्वा तपश्चिरं सर्वे प्रीतये पार्वतीपतेः। ततस्सत्रं समारब्धं सहस्रसम संमितम् ॥ २७
इच्छद्भिरैश्वरीं तुष्टिं एभिः ब्राह्मणपुंगवैः। तत्र सत्रं समाकर्ण्य समारब्धं मुनीश्वरैः ॥ २८
मुनेः सत्यवतीसूनोः अन्तेवासी तपोनिधिः। सूतः पौराणिकः श्रीमान् पुरारि चरणप्रियः ॥ २९
संप्राप तरसा तेषां मुनीनां भाग्यगौरवात्। तं दृष्ट्वा ते मुनिश्रेष्ठाः प्रीतिकण्ठकितत्व चः ॥ ३०
सपर्यया तदा सूतं ते सर्वे पर्यपूजयन्। निर्दिष्टमासनं भेजे तत्पूजा मुदितान्तरः ॥ ३१
सूतः पौराणिकः श्रीमान् स्मयमान मुखाम्बुजः। तदा तमनुकूलाभिः वाग्भिस्ते वाग्विदां वरम् ॥ ३२
प्रीतं विधाय तेऽपृच्छन् कथाः पौराणिकीः शुभाः। मुनयः — वयं नैमिशमासाद्य कृतार्था वचनाद्विधेः ॥ ३३
तदिदानीं वदास्माकं स्कन्दस्य चरितं महत्। उत्पत्तिस्तेजसस्तस्य शाम्भवाज्ज्वलनादतात् ॥ ३४
कथं कथय सर्वज्ञ तदा शरवणान्तरात्। किं वीर्यं किं कृतं तेन पार्वती येन संयुगे ॥ ३५
के वा दनु सुतास्तेन निहता वीर्यशालिना। रथ नाग तुरङ्गेभ्यः कथं बर्हास्य वाहनम् ॥ ३६
कृकवाकुः करे तस्य शक्ति वज्रादि हेतिभिः। अलंकरोति हस्ताब्जं आर्ये के वनिते उभे ॥ ३७
श्रवणादस्य वीर्याणां किं श्रेयः संभवेद्भुवि। वद तस्य महाभाग विक्रमन्तो यथा तथम् ॥ ३८

தப்த்வா தபச்சிரம் ஸர்வே ப்ரீதயே பார்வதீபதே:। ததஸ்ஸத்ரம் ஸமாரப்தம் ஸஹஸ்ரஸமஸம்க்ஷிதம் 27
இச்சத்பிரைச்வரீம் துஷ்டிம் ஏபிர்ப்ராஹ்மண புங்கவை:। தத்ரஸத்ரம் ஸமாகர்ண்ய ஸமாரப்தம் முநீச்வரை:
முனேஸ்ஸத்யவதீ ஸூனோ: அந்தேவாஸீ தபோநிதி:। ஸூத: பௌராணிக: ச்ரீமான் புராரிசரணப்ரிய: 29
ஸம்ப்ராப தரஸா தேஷாம் முனீனாம் பாக்ய கௌரவாத்।
தம்த்ருஷ்ட்வாதே முனிச்ரேஷ்டா: ப்ரீதிகண்டகி தத்வச: ॥ 30
ஸபர்யயா ததா ஸூதம் தே ஸர்வே பர்யபூஜயன்। நிர்திஷ்டமாஸனம் பேஜேதத்பூஜா முதிதாந்தர: ॥ 31
ஸூத: பௌராணிக ச்ரீமான் ஸ்மயமான முகாம்புஜ:। ததா தமனுகூலாபி: வாக்பிஸ்தேவாக்விதாம்வரம் 32
ப்ரீதம்விதாயதேऽப்ருச்சன் கதா: பௌராணிகீச்சுபா:।
முனய:— வயம் நைமிசமாஸாத்ய க்ருதார்த்தா வசனாத்விதே: ॥ 33
ததிதானீம்வதாஸ்மாகம் ஸ்கந்தஸ்ய சரிதம் மஹத்। உத்பத்திஸ்தேஜஸஸ்தஸ்ய சாம்பவாஜ்வலனாத்ருதாத்
கதம் கதயஸர்வக்ஞ ததா சரவணாந்தராத்। கிம் வீர்யம் கிம் க்ருதம் தேன பார்வதி யேன ஸம்யுகே ॥ 35
கேவாதனுஸுதாஸ்தேன நிஹதா வீர்யசாலினா। ரதநாகதுரங்கேப்ய: கதம் பர்ஹ்யஸ்ய வாஹனம் ॥ 36
க்ருகவாகு: கரே தஸ்ய சக்தி வஜ்ராதி ஹேதிபி:। அலங்கரோதிஹஸ்தாப்ஜம் ஆர்யே கேவனிதே உபே 37
ச்ரவணாதஸ்ய வீர்யாணாம் கிம் ச்ரேயஸ்ஸம்பவேத்புவி। வத தஸ்ய மஹாபாக விக்ரமன்னோ யதா ததம் 38

யாகத்தை ஆரம்பித்தனர். (22-27) பரமசிவனின் திருப்தியைக் கோரி இந்தப் ப்ராம்மணர்கள் ஸத்ர யாகம் ஆரம்பித்ததைக் கேட்டு, (28) ஸத்யவதியின் புத்ரரான வ்யாஸரின் சிஷ்யரும், தவத்திற்கு இருப்பிடமானவரும், புராணம் சொல்லுகிறவரும், சிவபக்தரும் மிக்க, காந்தியுள்ளவருமான ஸூதமுனிவர், (29) அம் முனிவர்களின் பாக்யவசத்தால் வேகமாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அந்த ஸூதரைக் கண்டதும், அம் முனிவர்கள் மயிர் சிலிர்த்தவர்களாக ஆனார்கள். (30) அப்பொழுது அந்த ஸூதரை அந்த முனிவர்கள் யாவரும் பூஜித்தனர். அப்பூஜையினால் சந்தோஷத்தை அடைந்த ஸூதர் முனிவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனத்தில் அமர்ந்தார். (31) அம் முனிவர்கள் அழகிய சொற்களால் பேசுவதில் திறமைகொண்ட ஸூதரை திருப்தி அடையும்படி செய்தனர். மேலும், மங்களமான புராணங்களில் உள்ள கதைகளை சொல்லும்படி கேட்டனர். (முனிவர்கள் கூறினர்):— பிரம்மதேவனின் சொல்லால் நாங்கள் நைமிசம் வந்து நற்பயன் அடைந்தவர்களாக ஆனோம். அதனால் மிகச் சிறந்த முருகனுடைய சரிதத்தை எங்களுக்கு சொல்லவேண்டும். பரமசிவனின் மூன்றாவது கண்ணாகிய அக்னியிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் எப்படிப் பிறந்தான். (32-34) ஸர்வக்ஞனான ஓ ஸூதா! சரவணத்திலிருந்து எப்படிப் பிறந்தான். அந்த பார்வதி புத்ரனுக்கு என்ன வீர்யம். யுத்தத்தில் அவன் என்ன செய்தான். வீரியம் படைத்த அந்த முருகனால் எந்த அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். (35) தேர், யானை, குதிரைகள் இவைகளை வாகனமாக வைத்துக்கொள்ளாமல் ஏன் மயிலை வாகனமாகக் கொண்டான். (36) சக்தி, வஜ்ரம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் அவனது தாமரைக் கரத்தில் கோழியை எதற்காக ஆயுதமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சிறந்த அவனுடைய இரண்டு மனைவிகள் எங்கு பிறந்தவர்கள். (37) இந்த முருகனுடைய கதைகளைக் கேட்பதால் இவ்வுலகிலே என்ன மங்களங்கள் உண்டாகும். ஓ! மகா பாக்யசாலியே, அந்த முருகனுடைய பராக்ரமத்தை உள்ளபடி கூறவேண்டும். (38) (ஸூதர் கூறுகிறார்) நன்கு விரதங்களைச் செய்த பாக்யசாலி

सूतः — मुनयो हे महाभागाः शृणुध्वं संशितव्रताः । श्रेयसामपि सर्वेषां निदानमिदमुत्तमम् ॥ ३९
धर्मार्थ काममोक्षाणां इदमेकं हि साधनम् । श्रुत्वेदं महदाख्यानं वन्ध्यापि लभते सुतम् ॥ ४०
कन्यार्थी चाप्नुयात् कन्यां धनार्थी धनमाप्नुयात् । विद्यार्थी चाप्नुयात् विद्यां राज्यार्थी राज्यमाप्नुयात् ॥
नियमादिदमाख्यानं दंपती श्रद्धया पुनः । अनन्य मानसा भूत्वा शृणुयातामतन्द्रितौ ॥ ४२
एकवारेण तौकामं आप्नुयातामसंशयम् । अवश्यं श्रद्धयाभ्यर्च्य पुराणमिदमुत्तमम् ॥ ४३
जायापती यदि कथां अनपत्यावपि द्विजाः । शृणुयातां तथात्यन्तं कुमारगतमानसौ ॥ ४४
सत्यं सत्यं पुनः सत्यं आप्नुयातां बहून सुतान् । तस्मादभ्यर्च्य मुनयः सर्वे शृण्वन्तु सादरम् ॥ ४५
आख्यानैर्बहुभिर्युक्तं अभीष्ट फलसाधनम् । आदरेण मुनिश्रेष्ठाः शृणुध्वं कथयामि वः ॥ ४६
इति खिलं कथितं ते सूतपुत्रेण विप्राः श्रुतिसुखमनुभूय श्रोत्रपीयूष धाराम् ।
शिवसुत चरितं ते श्रोतुकामा विचित्रम् बहुतरमभणंस्ते साधु साध्वित्यमन्दम् ॥ ४७

ओमित्यादि महापुराणे श्रीस्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सूतमुनिसंवादो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥

ஸூத:— முனயோ ஹே மஹாபாகா: ச்ருணுத்வம் ஸம்சிதவ்ரதா: |
ச்ரேயஸாமபி ஸர்வேஷாம் நிதானமிதமுத்தமம் || 39
தர்மார்த்த காமமோக்ஷாணும் இதமேகம் ஹி ஸாதனம் |
ச்ருத்வேதம் மஹதாக்யானம் வந்த்யாபி லபதே ஸுதம் || 40
கன்யார்த்தீ சாப்னுயாத் கன்யாம் தனர்த்தீ தனமாப்னுயாத் |
வித்யார்த்தீ சாப்னுயாத் வித்யாம் ராஜ்யார்த்தீ ராஜ்யமாப்னுயாத் || 41
நியமாதிதமாக்யானம் தம்பதீ ச்ரத்தயா புன: | அனன்யமானஸா பூத்வா ச்ருணுயாதாமதந்த்ரிதௌ || 42
ஏகவாரேணதௌ காமம் ஆப்னுயாதாமஸம்சயம் | அவச்யம் ச்ரத்தயாப்யர்ச்யபுராணமிதமுத்தமம் || 43
ஜாயாபதீயதிகதாம் அனபத்யாவபி த்விஜா: | ச்ருணுயாதாம் ததாத்யந்தம் குமாரகதமானஸௌ || 44
ஸத்யம் ஸத்யம் புனஸ்ஸத்யம் ஆப்னுயாதாம் பஹூன் ஸுதான் |
தஸ்மாதப்யர்ச்யமுனய: ஸர்வே ச்ருண்வன் து ஸாதரம் || 45
ஆக்யானைர்பஹுபிர்யுக்தம் அபீஷ்டபலஸாதனம் | ஆதரேண முனிச்ரேஷ்டா: ச்ருணுத்வம் கதயாமி வ: 46
இதி கிலம் கதிதம் தே ஸூதபுத்ரேண விப்ரா: ச்ருதிஸுகமனுபூய ச்ரோத்ரபீயூஷதாராம் |
சிவஸுதசரிதந்தே ச்ரோதுகாமா விசித்ரம் பஹுதரமபணம்ஸ்தே ஸாது ஸாத்வித்யமந்தம் || 47

ஓமித்யாதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸூதமுனி ஸம்வாதோ நாம ப்ரதமோத்யாய: ||

யான ஓ முனிவர்களே! எல்லா மங்களங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய ஸ்ரீ முருகனின் சரிதத்தை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் கேளுங்கள். (39) இந்த முருகனின் சரித்திரம் ஒன்றே தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இவைகளை அளிக்கும். மலடிகூட மகத்தான இந்த சரிதத்தைக் கேட்டு புத்ரனை அடைவாள். கன்னிகையை விரும்புபவன் அதை அடைவான். படிப்பை விரும்புகின்றவன் அதை அடைவான். ராஜ்யத்தை விரும்புபவன் அதை அடைவான். நியமத்துடன் தம்பதிகள் ஒருமைப்பட்ட மனமுள்ளவராகவும் சோம்பலற்றவராகவும் இருந்துகொண்டு ஒரு முறை இந்த ஸ்கந்த புராணத்தை கேட்பாரேயாகில் கோரிய பொருளை கண்டிப்பாக அடைவார்கள். இதில் ஸந்தேகமேயில்லை. இந்த சிறந்த புராணத்தை நம்பிக்கையுடன் பூஜை செய்து குழந்தையில்லாத தம்பதிகள் முருகனிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி கேட்பாரேயாகில் நிச்சயம் பல புத்திரர்களை அடைவார்கள். ஓ! பிராம்மணர்களே, இது சத்யம்! சத்யம்! சத்யம்! ஆதலால் முனிவர்கள் இந்தப் புராணத்தை பூஜித்து அன்புடன் கேட்கவேண்டும். (40-45) பல உப கதைகளுடன் கூடியதும், கோரிய பொருளை அளிக்கக்கூடியதுமான இந்த புராணத்தை அன்புடன் கேளுங்கள். சொல்கிறேன். (46) இவ்விதம் சூத புத்திரர் சொல்லியதை முனிவர்கள் கேட்டு காதுக்கு அமிர்தம் அளிப்பதுபோல் ஆனந்த சுகத்தை அனுபவித்து பரமசிவனின் புத்ரனின் விசித்திரமான சரிதத்தைக் கேட்க ஆவல்கொண்டு அந்த சரிதத்தை பலவாறுக நல்லதென உரக்கக் கூறினர்கள். (47)

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ सूतो महादेवं ध्यात्वा सांबं सपुत्रकम् । व्यासं सत्यवतीसूनुं उवाच वचनं शुभम् ॥ १

श्री सूतः — शौनकाद्या महात्मानः तपः क्षीणाघसंचयाः । शृणुध्वमृषयस्सर्वे गदतो मत्कथां शुभाम् ॥ २

स्कन्दस्य कीर्तिमतुलां कलिकल्मष नाशिनीम् । आदिकल्पे युगावृत्या द्वापरे समुपस्थिते ॥ ३

प्रजानामपि सर्वासां बुद्धिह्रासवशात्तदा । अभान्नवेदो वेदार्थः विद्यास्सर्वाश्च हे द्विजा ः ॥ ४

तदा केचिज्जगद्धेतुं अन्नमाहुर्विमोहिताः । प्राणं मनोथविज्ञानं आनन्दमपरे जगुः ॥ ५

आदित्यमनिलं वह्निं अब्जजं कमलापतिम् । प्रकृतिं पुरुषं चान्ये कर्मकेवलमात्मनाम् ॥ ६

अन्यमन्यत्प्रशंसन्ति बौद्धचार्वाक लाकुळाः । बहुना किं मुनिश्रेष्ठाः ईशादन्यत्परं जगुः ॥ ७

सर्वाधिकारे सन्दिग्धे तदैवं कालयोगतः । तदा विष्णुमुखा देवाः ब्राह्मणास्सर्व एव ते ॥ ८

कालस्य तु तदा दृष्ट्वा बुद्धिमोहकरीं कृतिम् । कैलासवासिनं देवं सर्वज्ञं सकलेश्वरम् ॥ ९

साक्षादेव परंब्रह्म संसारामय भेषजम् । दिव्य सिंहासनारूढं देव्या सह शिवाख्यया ॥ १०

समासाद्य महादेवं प्रणम्याग्रे व्यजिज्ञपन् । भगवन् प्राणिनस्सर्वे ब्राह्मणाद्या द्विजातयः ॥ ११

॥ த்விதீயோऽத்யாய: ॥

அதஸூதோ மஹாதேவம் த்யாத்வா ஸாம்பம் ஸபுத்ரகம் । வ்யாஸம் ஸத்யவதிஸூநும் உவாச வசனம் சுபம்
ஸ்ரீஸூத: — சௌனகாத்யா மஹாத்மான: தப: க்ஷீணாகஸம்சயா: ।
ச்ருணுத்வம் ருஷயஸ்ஸர்வே கததோ மத்கதாம் சுபாம் ॥ 2
ஸ்கந்தஸ்ய கீர்திமதுலாம் கலிகல்மஷ நாசினீம் । ஆதிகல்பே யுகாவ்ருத்யா த்வாபரே ஸமுபஸ்திதே ॥ 3
ப்ரஜானாமபி ஸர்வாஸாம் புத்திஹ்ராஸவசாத்ததா ।
அபான்னவேதோ வேதார்த: வித்யாஸ்ஸர்வாச்ச ஹே த்விஜா: ॥ 4
ததாகேசிஜ்ஜகத்தேதும் அன்னமாஹுர்விமோஹிதா: । ப்ராணம் மனோதவிக்ஞானம் ஆனந்தமபரே ஜகு:
ஆதித்யமனிலம் வஹ்னிம் அப்ஜஜம் கமலாபதிம் । ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சான்யே கர்மகேவலமாத்மனும் ॥ 6
அன்யமன்யத்ப்ரசம்ஸந்தி பௌத்தசார்வாக லாகுளா: । பஹுனா கிம் முனிச்ரேஷ்டா: ஈசாதன்யத்பரம் ஜகு:
ஸர்வாதிகாரே ஸந்திக்தே ததைவம் காலயோகத: । ததா விஷ்ணுமுகா தேவா: ப்ராஹ்மணாஸ்ஸர்வ ஏவ தே
காலஸ்யது ததாத்ருஷ்ட்வா புத்திமோஹகரீம் க்ருதிம் । கைலாஸவாஸினம் தேவம் ஸர்வக்ஞம் ஸகலேச்வரம்
ஸாக்ஷாதேவபரம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஸாராமய பேஷஜம் । திவ்யஸிம்ஹாஸனாரூடம் தேவ்யாஸஹ சிவாக்யயா
ஸமாஸாத்ய மஹாதேவம் ப்ரணம்யாக்ரே வ்யஜிக்ஞிபன் ।
பகவன் ப்ராணினஸ்ஸர்வே ப்ராஹ்மணாத்யா த்விஜாதய: ॥ 11

2வது அத்தியாயம்

பிறகு ஸூதரானவர் முருகனுடன் கூடிய பார்வதிபதியான பரமசிவனையும், சத்யவதியின் புத்திரரான வ்யாசரையும், (தனது குருவையும்) த்யானம் செய்து மங்களத்தை அளிக்கும் சொல்லைக் கூறினார். சூதர் கூறுகிறார் :— மகாத்மாக்களும் தவத்தினால் பாபக் குவியல்களை போக்கிக் கொண்டவர்களுமான சௌனகர் முதலிய ஓ! முனிவர்களே நான் கூறுகின்ற கதையை கேளுங்கள். (1-2) கலியில் ஏற்படும் பாபத்தை போக்கக்கூடிய ஸ்கந்தனுடைய, ஒப்பற்ற கீர்த்தியைக் (சரிதத்தை) கேளுங்கள். ஓ! பிராம்மணர்களே முதல் கல்பத்தில் வரிசையாக முதலில் வந்த துவாபர யுகத்தில் எல்லா பிரஜைகளுக்கும் புத்தி சக்தி குறைந்தது. வேதமோ அதன் பொருளோ மற்ற எல்லா வித்தைகளோ முறைப்படி தோன்றவில்லை. (3-4) அப்பொழுது சிலர் மோகத்தை அடைந்து உலகிற்கு காரணம் அன்னம் என்றும், சிலர் பிராணன் என்றும், சிலர் மனதென்றும், சிலர் விஞ்ஞானம் என்றும், சிலர் ஆனந்தமென்றும் கூறினார்கள். மற்ற சிலர் சூரியன் என்றும், சிலர் வாயு என்றும், சிலர் அக்னி என்றும், சிலர் பிரம்மதேவன் என்றும், சிலர் லக்ஷ்மிபதியான விஷ்ணு என்றும், சிலர் மாயை என்றும், சிலர் புருஷன் என்றும், சிலர் தனது கர்மம் என்றும் கூறினார்கள். (5-6) பௌத்தன், சாருவாகன், லாகுளன் முதலிய மதஸ்தர்கள் ஒவ்வொன்றை காரணமாகக் கூறினார்கள். ஓ! சிறந்த முனிவர்களே, அதிகமாக எதற்குச் சொல்லவேண்டும். பரமசிவனைத் தவிர மற்ற எல்லோவரையும் காரணமாகக் கூறினார்கள். அப்பொழுது அந்தந்த தேவர்களுடைய அதிகாரங்கள் எது என்பது புரியாமல் சந்தேகமாகி விட்டது. இவ்வாறு காலத்தின் கொடுமையால்

बुद्धेस्त्रासमनुप्राप्य कालेन किल देवप। नाधीयतेद्यवैवेदान् अनन्तत्वान्मतिभ्रमात् ॥ १२
अन्यान्यपि च शास्त्राणि न पठन्त्यत्र बालिशाः। कर्तारं जगतां त्वत्तः ब्रुवते ते विमोहिताः ॥ १३
ब्रह्माणमपरे विष्णुं इन्द्रं मित्रं परेऽनिलम्। त्वां ब्रह्मपरमं नैव जानन्ति हि विमोहिताः ॥ १४
सर्वाधिकारे सन्दिग्धे धर्ममार्गे बहिर्गते। गुरुशिष्यक्रमे नष्टे लोभमोहसमावृते ॥ १५
निःस्वाध्यायवषट्कारे जगत्यस्मिंश्चराचरे। यज्ञांशभाजामस्माकं का गतिस्त्वदृते विभो ॥ १६
इति विज्ञाप्य देवेशं देवा विष्णुपुरोगमाः। बहुमानेन देवेशं अपृच्छन् जगतां हितम् ॥ १७
तानुवाच महादेवः प्रभुर्गंभीरया गिरा। विष्णो विधे युवां भूमौ द्वापरे द्वापरेयुगे ॥ १८
व्यासो मनुश्च संभूय वेदशास्त्रे उभे युवाम्। संक्षिप्य कुरु तं सम्यक् अनन्ते ते यथा नृणाम् ॥ १९
अधिकर्तुं क्षमेबुद्धि विहीनानां कलौ युगे। कर्मब्रह्मविधातॄणां शास्त्राणां सूत्रवर्त्मनाम् ॥ २०
ऋषिभिस्सहितावन्यैः शीघ्रं कुरुतमाचिरम्। देवाश्च मुनयश्चान्ये तिर्यग्ज्ञानां हितायवै ॥ २१

புத்தேஸ்த்ராஸ மனுப்ராப்ய காலேன கில தேவப। நாதியதேத்யவைவேதான் அனந்தத்வான்மதிப்ரமாத்
அன்யான்யபிச சாஸ்த்ராணி ந படந்த்யத்ர பாலிசா:। கர்தாரம் ஜகதாம் த்வத்த: ப்ருவதேதே விமோஹிதா:
ப்ரம்மாணமபரே விஷ்ணும் இந்த்ரம் மித்ரம் பரேऽனிலம்।
த்வாம் ப்ரஹ்ம பரமம் நைவ ஜானந்தி ஹி விமோஹிதா: ॥ 14
ஸர்வாதிகாரே ஸந்திக்தே தர்மமார்கே பஹிர்கதே। குரு சிஷ்ய க்ரமே நஷ்டே லோபமோஹ ஸமாவ்ருதே
நி:ஸ்வாத்யாயவஷட்காரே ஜகத்யஸ்மிம்ச்சராசரே। யக்ஞாம்சபாஜாமஸ்மாகம் காகதிஸ்த்வத்ருதே விபோ
இதி விக்ஞாப்ய தேவேசம் தேவா விஷ்ணுபுரோகமா:। பஹுமானேன தேவேசம் அப்ருச்சன் ஜகதாம் ஹிதம்
தானுவாச மஹாதேவ: ப்ரபுர்கம்பீரயா கிரா। விஷ்ணோவிதேயுவாம் பூமௌ த்வாபரேத்வாபரேயுகே॥ 18
வ்யாஸோ மனுச்சஸம்பூய வேதசாஸ்த்ரே உபேயுவாம்।
ஸம்க்ஷிப்ய குருதம் ஸம்யக் அனந்தே தே யதா ந்ருணாம் ॥ 19
அதிகர்தும் க்ஷமே புத்தி விஹீனானாம் கலௌ யுகே।
கர்மப்ரஹ்ம விதாத்ருணாம் சாஸ்த்ராணாம் ஸூத்ரவர்த்மனாம் ॥ 20
ரிஷிபிஸ்ஸஹிதாவன்யை: சீக்ரம் குருதமாசிரம்। தேவாச்ச முனயச்சான்யே திர்யக்ஜானாம் ஹிதாயவை

ஏற்பட்டது. அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், எல்லா பிராம்மணர்களும் புத்திக்கு மோகத்தை அளிக்கும் காலத்தின் செயலைக் கண்டு கைலாசவாசியும், தேவனும், சர்வக்ஞனும், யாவருக்கும் ஈசனும், ஜனன மரணமாகிற வியாதிக்கு மருந்து போன்றவரும், சாக்ஷாத் பரம்பொருளும், திவ்யமான சிம்மாசனத்தில் சிவா என்று பெயருள்ள தனது மனைவியுடன் அமர்ந்தவருமான மகாதேவனை அடைந்து நமஸ்கரித்து அவனிடம் தெரிவித்தனர். தேவர்களை காக்கும் ஓ! பகவானே, பிராம்மணர் முதலிய எல்லா பிராணிகளும் காலத்தினால் மோகத்தை அடைந்து வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதில்லை. அவைகளோ முடிவற்றவைகளாக உள்ளன. புத்தி மோகத்தினால் மற்ற சாஸ்திரங்களை படிப்பதில்லை. மூடர்களாகவும் இருக்கின்றனர். தங்களை தவிர்த்து உலகிற்கு காரணமாக மற்றவர்களை கூறுகின்றனர். பிரும்மாவையும், மற்றும் சிலர் விஷ்ணுவையும், இந்திரனையும், சூரியனையும், மற்றும் சிலர் வாயுவையும், உலகிற்கு காரணமாக அறிகின்றனர். பரப்பிரும்மமாகிய தங்களை காரணமாக அறியவில்லை. (7–14) எல்லாருடைய அதிகாரமும் தடுமாற்றத்துடனும், தர்மத்தின் வழி புரியாமலும், குருவென்றும், சிஷ்யனென்றும் முறை இல்லாமலும் அதிக ஆசையும் அக்ஞானமும் சூழ்ந்துகொண்டும், (15) வேதம் யாகத்தில் செய்யும் ஹோமம் இவை எல்லாம் இல்லாமலும், இவ்வுலகம் ஆகியபொழுது ஹே பிரபோ! யாகத்தில் கொடுக்கும் “ஹவிஸை” சாப்பிடும் எங்களுக்கு தங்களைத் தவிர வேறு என்ன கதி இருக்கிறது. (16) இம்மாதிரி தேவர்களுக்கு ஈசனை பரமேஸ்வரனிடம் தெரிவித்து விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த மரியாதையுடன் உலகிற்கு எது க்ஷேமமானது என்று கேட்டார்கள். பிரபுவான மகாதேவன் அவர்களைப் பார்த்து கம்பீரமாகக் கூறினார். (17) ஓ! விஷ்ணுவே, ஓ! பிரம்மதேவனே, நீங்கள் இருவரும் பூமியில் ஒவ்வொரு துவாபர யுகத்திலும் வியாசராகவும், மனுவாகவும் வந்து அவதரித்து வேதம் சாஸ்த்திரம் இவ்விரண்டும் அனந்தமாக இருப்பதால் சுருக்கமாக அதன் சாரத்தை எடுத்து கூறுங்கள். கர்மாக்களையும், பிரும்மத்தையும் நன்கு காட்டிக் கொடுக்கும் சூத்திரங்களை அறிவதற்காக மற்ற ரிஷிகளுடன் சேர்ந்து தாங்கள் இருவரும் நூல்களை இயற்றுங்கள். தேவர்களும் முனிவர்களும் அவிவேகிகளான மனிதர்களின் நன்மையின் பொருட்டு சாஸ்திரங்களையும் புராணங்களையும் என்னுடைய கட்டளையின் பேரில் சுருக்கமாக எடுத்து கூறட்டும். ஓ பிராம்மணர்களே! இப்படி பரமசிவனின் கட்டளையின் பேரில் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் பிராம்மணர்களும்

शास्त्राणि च पुराणानि संक्षिप्यन्तु ममाज्ञया। इति देवाज्ञया देवाः विष्ण्वाद्या ब्राह्मणाद्विजाः॥ २२
व्यासादि संज्ञया जन्म संप्राप्य पृथिवी तले। वेदानपि पुराणानि धर्मशास्त्राणि कृत्स्नशः॥ २३
विवृण्वन्तीह संक्षेपात् ईशाज्ञाहि गरीयसी। मुनयोस्मिन्युगावर्त्ते कृष्णद्वैपायनो मुनिः॥ २४
भूत्वा नारायणो व्यासः सत्यवत्यास्सुतो महान्। संक्षिप्य चतुरो वेदान् समुनिर्बादरायणः॥ २५
पैलादिभ्यो विभज्येमान् पृथक् पृथगसंगरम्। दशधाचाष्टधा कृत्वा पुराणानि मुनीश्वराः॥ २६
मह्यं करुणया प्रादात् गुरुस्सत्यवती सुतः। ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं च शैवं भागवतं तथा॥ २७
भविष्यन्नारदीयं च मार्कण्डेयमतः परम्। आग्नेयं ब्रह्मकैवर्तं लैङ्गं वाराहमेव च॥ २८
स्कान्दं च वामनं चैव मात्स्यं कौर्मं च गारुडम्। ब्रह्माण्डं चेति पुण्योयं पुराणानामनुक्रमः॥
तत्र शैवानि शैवं च भविष्यच्च द्विजोत्तमाः। मार्कण्डेयं तथा लैङ्गं वाराहं स्कान्दमेव च॥ ३०
मात्स्यमन्यत्तथा कौर्मं वामनं च मुनीश्वराः। ब्रह्माण्डं च दशेमानि त्रीणि लक्षाणि संख्यया॥ ३१
ग्रन्थानां महिमासर्वैः शिवस्यैव प्रकाश्यते। असाधारणयामूर्त्या नाम्ना साधारणेन च॥ ३२

சாஸ்த்ராணி ச புராணனிஸம்க்ஷிப்யம் து மமாக்ஞயா ।
இதி தேவாக்ஞயா தேவா: விஷ்ண்வாத்யா ப்ராஹ்மணத்விஜா: ॥ 22
வ்யாஸாதிஸம்க்ஞயாஜன்ம ஸம்ப்ராப்ய ப்ருதிவிதலே । வேதானபி புராணனி தர்மசாஸ்த்ராணி க்ருத்ஸ்னச:
விவ்ருண்வந்தீஹஸம்க்ஷேபாத் ஈசாக்ஞாஹி கரியஸி ।
முனயோஸ்மின்யுகாவர்தே க்ருஷ்ணத்வைபாயனோ முனி: ॥ 24
பூத்வா நாராயணோ வ்யாஸ: ஸத்யவத்யாஸ்ஸுதோ மஹான் ।
ஸம்க்ஷிப்ய சதுரோவேதான் ஸ முனிர்பாதராயண: ॥ 25
பைலாதிப்யோ விபஜ்யேமான் ப்ருதக் ப்ருதகஸங்கரம் । தசதாசாஷ்டதா க்ருத்வா புராணனி முனிச்வரா: 26
மஹ்யம் கருணயாப்ராதாத் குருஸ்ஸத்யவதிஸுத: ।
ப்ராஹ்மம் பாத்மம் வைஷ்ணவம் ச சைவம் பாகவதம் ததா ॥ 27
பவிஷ்யந்நாரதீயம் ச மார்கண்டேயமத: பரம் । ஆக்னேயம் ப்ருஹ்ம கைவர்தம் லைங்கம் வாராஹமேவ ச
ஸ்காந்தம் ச வாமனம் சைவ மாத்ஸ்யம் கௌர்மம் ச காருடம் ।
ப்ரஹ்மாண்டம் சேதி புண்யோயம் புராணனுமனுக்ரம: ॥ 29
தத்ர சைவானி சைவம் ச பவிஷ்யச்ச த்விஜோத்தமா: ।
மார்கண்டேயம் ததா லைங்கம் வாராஹம் ஸ்காந்தமேவ ச ॥ 30
மாத்ஸ்யமன்யத்ததாகௌர்மம் வாமனம் ச முனீச்வரா: ।
ப்ரும்மாண்டம் ச தசேமானி த்ரீணிலக்ஷானி ஸங்க்யயா ॥ 31
க்ரந்தானும் மஹிமாஸர்வை: சிவஸ்யைவ ப்ரகாச்யதே । அஸாதாரணயாமூர்த்யா நாம்னஸாதாரணேன ச

வியாஸர் முதலிய பெயருடன் பூமியில் பிறப்பை அடைந்தனர். வேதங்களையும் புராணங்களையும் எல்லா தர்ம சாஸ்திரங்களையும் சுருக்கமாக அதன் பொருள்களை விவரித்தார்கள். ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய ஆக்ஞை பெரிதல்லவா ஓ முனிவர்களே! வரிசையாக வந்த இந்த துவாபர யுகத்தில் ஸ்ரீமன் நாராயணன் ஸத்யவதியின் பிள்ளையாக வந்து கிருஷ்ணத் வைபாயனர் என்றும் வியாஸர் என்றும் ஆகி மஹானாக விளங்கினர் அந்த முனியானவர் பலவாராக இருந்த வேதங்களை சுருக்கமாக நான்காகப் பிரித்தார். (18–25) பைலர் முதலிய முனிவர்களிடத்தில் இந்த வேதங்களைத் தனித் தனியாக ஒன்றோடொன்று சேராமல் பிரித்துக் கொடுத்தார். (குறிப்பு) ரிக்வேதத்தை பைலரிடத்திலும், ஸாமவேதத்தை ஜைமினியிடமும், யஜுர்வேதத்தை வைசம்பாயனரிடமும், சுமந்து என்ற முனிவரிடம் அதர்வண வேதத்தையும் பிரித்துக் கொடுத்தார். ஓ, முனிவர்களே! பதினெட்டுப் புராணங்களையும் செய்தார். (26) பிரம்ம புராணம், பத்ம புராணம், விஷ்ணு புராணம், சிவபுராணம், பாகவதம், பவிஷ்ய புராணம், நாரத புராணம், மார்கண்டேய புராணம், அக்னி புராணம், பிரும்ம கைவர்த்த புராணம், லிங்க புராணம், வராஹ புராணம், ஸ்கந்த புராணம், வாமன புராணம், மத்ஸ்ய புராணம், கூர்ம புராணம், கருட புராணம், பிரும்மாண்ட புராணம் ஆகிய வற்றை கருணையினால் ஆசார்யரான வியாஸ முனிவர் எனக்கு உபதேசித்தார். இந்த புராணங்களின் வரிசையைக் கேட்பதும், படிப்பதுமே புண்யமாகும். (27–29). ஓ பிராம்மணர்களே! அவைகளில் சிவ புராணம், பவிஷ்யத் புராணம், மார்க்கண்டேயம், லிங்கம், வராஹம், ஸ்காந்தம், மத்ஸ்யம், கூர்மம், வாமனம், பிரும்மாண்டம், ஆகிய பத்து புராணங்களும் மூன்று லக்ஷ ச்லோகங்கள் உள்ளவை. இவைகள்

वदन्तिशिवमेतानि शिवस्तेषु प्रकाश्यते। विष्णोर्हि वैष्णवं तद्वत् तथा भागवतं तथा॥ ३३
नारदीय पुराणं च गारुडं वैष्णवं विदुः। ब्राह्मं पाद्मं ब्रह्मणो द्वे अग्नेराग्नेय मेककम्॥ ३४
सवितुर्ब्रह्म कैवर्तं एवमष्टादशस्मृतम्। चत्वारि वैष्णवानीश विष्ण्वोस्साम्य पराणि वै॥ ३५
ब्रह्मादिभ्योऽधिकं विष्णुं प्रवदन्ति जगत्पतिम्। ब्रह्म विष्णु महेशानां साम्यं ब्राह्मे पुराणके॥ ३६
अन्येषामधिकं देवं ब्रह्माणं जगतां पतिम्। प्रवदन्ति दिनाधीशं ब्रह्मविष्णु शिवात्मकम्॥ ३७
प्रातर्मध्याह्न सायाह्न समयेषु ब्रवीतिहि। अग्निं वैश्वानरं साक्षात् आत्मानं त्रिगुणात्मकम्॥ ३८
आग्नेयं ब्रह्मकैवर्तं अपि तौ जगदीश्वरौ। शिवात्मानौ विशेषेण वदतोऽस्य तनू उभे॥ ३९
ग्रन्थ संख्या पुराणानां चतुर्लक्षं प्रमाणतः। यथा शास्त्रेषु वेदेषु विश्वाधिक उमापतिः॥ ४०
पुरुषः परमः साक्षात् पतिः पाश विमोचकः। परं ब्रह्म परं धाम परं ज्योतिरनाकुलम्॥ ४१
मङ्गळं मङ्गळानां च पावनानां च पावनम्। सर्वमङ्गळयोपेतः उतबभ्रुः सुमङ्गळः॥ ४२

வதந்திசிவமேதானி சிவஸ்தேஷு ப்ரகாச்யதே। விஷ்ணோர் ஹி வைஷ்ணவம் தத்வத்ததா பாகவதம் ததா
நாரதீய புராணம் ச காருடம் வைஷ்ணவம் விது:।
ப்ராம்மம் பாத்மம் ப்ரம்மணோத்வே அக்னேராக்னேய மேககம்॥ 34
ஸவிதுர் ப்ரம்ம கைவர்தம் ஏவமஷ்டாதச ஸ்ம்ருதம்।
சத்வாரி வைஷ்ணவாநீ ச விஷ்ண்வோஸ்ஸாம்ய பராணிவை॥ 35
ப்ரம்மாதிப்யோऽதிகம் விஷ்ணும் ப்ரவதந்தி ஜகத்பதிம்।
ப்ரம்ம விஷ்ணு மஹேசானாம் ஸாம்யம் ப்ராம்மே புராணகே॥ 36
அந்யேஷா மதிகம்தேவம் ப்ரம்மாணம் ஜகதாம்பதிம்।
ப்ரவதந்தி திநாதீசம் ப்ரம்மவிஷ்ணு சிவாத்மகம்॥ 37
ப்ராதர்மத்யாந்நஸாயாந்ந ஸமயேஷு ப்ரவீதிஹி।
அக்னிம் வைச்வாநரம்ஸாக்ஷாத் ஆத்மானம்த்ரிகுணாத்மகம்॥ 38
ஆக்னேயம் ப்ரம்மகைவர்தம் அபிதௌஜகதீச்வரௌ।
சிவாத்மாநௌவிசேஷேண வததோஸ்யதநூ உபே॥ 39
க்ரந்தஸங்க்யாபுராணாநாம் சதுர்லக்ஷம் ப்ரமாணத:।
யதாசாஸ்த்ரேஷுவேதேஷு விச்வாதிக உமாபதி:॥ 40
புருஷ: பரமஸ்ஸாக்ஷாத்பதி: பாசவிமோசக:। பரம்ப்ரம்மபரம்தாம பரஞ்ஜோதிரநாகுலம்॥ 41
மங்களம் மங்களாநாம் ச பாவநாநாம் ச பாவநம்। ஸர்வமங்களயோபேத உதபப்ருஸ்ஸுமங்கள:॥ 42

பெரும்பாலும் பரமசிவனுடைய மஹிமைகளையே வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் மற்ற தெய்வங்களுக்கில்லாத ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய மூர்த்தி விசேஷத்தையும் பிறருக்கு அமையாத சிவன் என்ற பெயரையும் இந்த புராணங்கள் கூறுகின்றன. அதேபோல் விஷ்ணுவின் பெருமையை விஷ்ணு புராணமும், ஸ்ரீமத் பாகவதமும், நாரத புராணமும், கருட புராணமும் கூறுகின்றன. பிரும்ம புராணமும், பாத்ம புராணமும், பிரும்மதேவருடைய மஹிமையை கூறுகின்றன. அக்னியின் பெருமையை அக்னி புராணம் ஒன்றே கூறுகின்றது. (30-34). சூரியனின் பெருமையை பிரும்மகைவர்த்த புராணம் கூறுகிறது. இப்படி பதினெட்டு புராணங்கள் உள்ளன. விஷ்ணுவின் மஹிமையைக் கூறும் புராணங்களில் விஷ்ணுவையும், பரமசிவனையும் ஸமமாகவும் பிரும்மாதி தேவர்களைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவை ஜகத்பதியாக புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரும்ம புராணத்தில் பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன், இம் மூவரையும் ஸமமாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. மற்ற தேவர்களைக் காட்டிலும் பிரம்மதேவனை ஜகத்பதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸூர்யனை காலையில் பிரம்மஸ்வரூபமாகவும், நடுப்பகலில் விஷ்ணுஸ்வரூபமாகவும் ஸாயங்காலத்தில் சிவஸ்வரூபமாகவும் முறையே கூறுகின்றன. வைச்வாநரனை அக்னியையும் ஸூர்யனையும் மும்மூர்த்தி ஸ்வரூபமாக அக்னி புராணமும் பிரம்மகைவர்த்தமும் கூறுகின்றன. மேலும் அவ்விருவர்களையும், பரமசிவனது இரண்டு சரீரங்களாக கூறுகின்றன. புராணங்களில் நான்கு லக்ஷம் ச்லோகங்கள் உள்ளன. உலகிலுள்ளவைகளுக்குள் சிறந்தவரென்றும், ஸாக்ஷாத் பரம புருஷரென்றும், பதி என்றும் பாசவிமோசகரென்றும் (அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகிறவரென்றும்) பரம்ப்ரம்மமென்றும், பரந்தாமனென்றும், பரஞ்ஜோதி என்றும், கலக்கமற்றவரென்றும் மங்களங்களை அளிக்கும் தேவர்களுள் சிறந்த மங்களங்களைக் கொடுப்பவரென்றும் பரிசுத்தமாக்கும் கங்கை முதலியவைகளுள் மிகப் பரிசுத்தமாகச் செய்கிறவரென்றும், மங்களங்களையான ஸ்ரீ அம்பாளுடன் கூடியவரென்றும் உதபப்ரு என்றும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹரென்றும் அழிவற்றவர் என்றும்

आगमान्त शिरो नित्यं अमृतं प्रवदन्ति हि । तद्वदेव पुराणानि शिवं साम्बं त्रियम्बकम् ॥ ४३
स्वतन्त्रमेकमद्वैतं प्रवदन्ति निरङ्कुशम् । तत्र स्कान्दं प्रवक्ष्यामि पुराणेषु त्रयोदशम् ॥ ४४
संहिताभिः तथा षड्भिः लक्षैर्ग्रन्थैर्विराजितम् । दश चैव पुराणानि सात्विकानि विदुर्बुधाः ॥ ४५
श्रद्धेयानि द्विजवरैः तेषां धर्मास्तु तत्रयत् । सत्त्वं शुक्लं समाधिष्ठं सुखज्ञानास्पदं तु यत् ॥ ४६
विद्योपदेष्टा योगिभ्यः शुद्धस्फटिक संनिभः । न निद्राति शिवः क्वापि ब्राह्मणाधिपतिः श्रुतः ॥ ४७
ध्रुवत्येव पुराणानि ब्राह्मणानां कथाः शुभाः । दश चैव पुराणानि हिंसा दोष पराङ्मुखम् । ४८
वैष्णवानि च चत्वारि तामसानि मुनीश्वराः । क्षत्रियाणां श्रुता धर्माः तेषु तद्देवता हरिः ॥ ४९
तमः कृष्णमुदासीनं कूटकृत्य विशारदम् । निद्रालस्य प्रमादाद्याः तद्गुणाः परिकीर्तिताः ॥ ५०
कृष्णो विष्णुः स्मृतः शेष शायी भक्त विमोहकः । तेषु च क्षत्रियाणां च धर्मा विप्रैरुदाहृताः । ५१
ब्राह्मेतु राजसे वैश्य सेव्ये सर्वत्र संमते । दुःखास्पदं रक्तवर्णं चञ्चलं च रजो मतम् ॥ ५२

ஆகமாந்தகிரோநித்யம் அம்ருதம்ப்ரவதந்தி ஹி | தத்வதேவபுராணாநி சிவம்ஸாம்பம் த்ரியம்பகம் || 43
ஸ்வதந்த்ரமேகமத்வைதம் ப்ரவதந்திநிரங்குசம் |
தத்ரஸ்காந்தம் ப்ரவக்ஷ்யாமி புராணேஷு த்ரயோதசம் || 44
ஸம்ஹிதாபிஸ்ததாஷட்பி : லக்ஷைர்க்ரந்தைர்விராஜிதம் | தசசைவபுராணாநி ஸாத்விகாநி விதுர்புதா: 45
ச்ரத்தேயாநித்விஜவரை : தேஷாம்தர்மாஸ்துதத்ரயத் |
ஸத்வம் சுக்லம் ஸமாதிஷ்டம் ஸுகக்ஞாநஸ்பதம்துயத் || 46
வித்யோபதேஷ்டாயோகிப்ய: சுத்தஸ்படிகஸந்நிப: | ந நித்ராதி சிவ: க்வாபி ப்ராம்மணாதிபதி: ச்ருத: 47
ப்ருவத்யேவ புராணாநி ப்ராஹ்மணாநாம் கதா: சுபா: | தசசைவ புராணாநிஹிம்ஸாதோஷபராங்முகம் || 48
வைஷ்ணவாநிச சத்வாரி தாமஸாநி முநீச்வரா: | க்ஷத்ரியாணாம் ச்ருதா தர்மா: தேஷு தத்தேவதா ஹரி: 49
தம: க்ருஷ்ணமுதாஸீநம் கூடக்ருத்யவிசாரதம் | நித்ராலஸ்யப்ரமாதாத்யா: தத்குணா: பரிகீர்திதா: || 50
க்ருஷ்ணோ விஷ்ணுஸ்ம்ருதச்சேஷசாயீ பக்தவிமோஹக : |
தேஷு ச க்ஷத்ரியாணாம் ச தர்மாவிப்ரைருதாஹ்ருதா : || 51
ப்ராம்மேது ராஜஸேவைச்யஸேவ்யே ஸர்வத்ரஸம்மதே |
துக்காஸ்பதம் ரக்தவர்ணம் சஞ்சலம் ச ரஜோமதம் || 52

வேதாந்தங்களும், சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும் எப்படி கூறுகின்றனவோ அப்படியே புராணங்களும் ஸாம்பனும், முக்கண்ணனுமான பரமசிவனை, ஸ்வதந்திரனென்றும், ஒரே பொருள் என்றும், இரண்டற்றவர் என்றும், தங்கு தடையின்றி கூறுகின்றன. இவற்றுள் பதிமூன்றுவது புராணமான ஸ்காந்தத்தைக் கூறப் போகிறேன். (35-44). இந்த ஸ்காந்தமானது ஆறு ஸம்ஹிதைகளுடனும் லக்ஷம் ச்லோகங்களுடனும் விளங்குகிறது. பரமசிவனைக் கூறும் பத்து புராணங்களையும் ஸாத்விகங்களென கூறுகின்றனர். அவைகளை சிறந்த பிராம்மணர்கள் நம்பவேண்டும், அதேபோல் அதில் கூறியுள்ள தர்மங்களையும் நம்ப வேண்டும். ஸாத்விக புராணத்தின் தன்மையோவெனில் ஸத்வகுணமுள்ளதும், வெள்ளை நிறமுடையதும், ஸமாதியில் (தவத்தில்) இருப்பதும், ஸுகம், ஞானம், இவைகளுக்கு இருப்பிடமான பொருளை விளக்குவதாகும். (45-46). யோகிகளுக்கு பிரும்ம வித்தையை உபதேசிப்பவரும், சுத்தஸ்படிகம் போன்றவருமான பரமசிவன் ஒரு பொழுதும் தூங்குவதில்லை. அதாவது பக்தர்களைக் காப்பதற்கு எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டிருப்பவர் என பொருள், பிராம்மணர்களுக்கு அதிபதி என வேதம் பரமசிவனைக் கூறுகிறது. இந்த பத்து சைவ புராணங்களும், பிராம்மணர்களின் கதைகளையே கூறுகின்றன. ஹிம்ஸை முதலிய குற்றங்களை இந்த புராணங்களில் கூறவில்லை. ஓ முனிச்வரர்களே! வைஷ்ணவமான நான்கு புராணங்களும் தாமஸம் எனப்படும், அவைகளில் க்ஷத்ரியர்களின் தர்மங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அந்த புராணங்களில் கூறிய தேவதை விஷ்ணுவே ஆவார். (47-49) அந்த தாமஸ புராணங்களின் தன்மையோ வென்றால் கருப்பு நிறமுடையதும், உதாஸீனமாக இருப்பதும், கபடமான கார்யங்களைச் செய்வதில் திறமை வாய்ந்ததுமான பொருளைக் கூறுவதாகும். (50) அந்த தாமஸ புராணத்தின் குணங்கள், தூக்கம், சோம்பல், மிகுந்த மயக்கம், இவைகளை விளக்குவதாகும். அந்த புராணத்தின் தெய்வமாகிய விஷ்ணு கருப்பு நிறம் உடையவர் என்றும், ஆதிசேஷனின்மீது படுத்து இருப்பவரென்றும், பக்தர்களை மோஹிக்கச் செய்கிறவரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. வைஷ்ணவமான அப்புராணங்களில் க்ஷத்ரியர்களுடைய தர்மங்கள் பிராம்மணர்களால் கூறப்பட்டுள்ளன. (51) பிரும்மாவை தெய்வமாகக் கூறும் பிரும்ம புராணமும், பாத்ம புராணமும், ராஜஸம் என்னும் வைச்யர்களால் ஸேவிக்கத் தகுந்ததென எங்கும் கூறப்பட்டுள்ளன. ரஜோ

गुणत्रय समायुक्तं आग्नेयं सौरमेव च। तस्माच्छैवानि विप्राणां पुराणानि हितानि हि ॥ ५३
तेष्वपीदं मुनिश्रेष्ठाः स्कान्दं सुखदमुत्तमम्। सर्ववेदान्तसारस्वं पञ्चाशत् खण्डमण्डितम्॥ ५४
आद्या सनत्कुमारीया द्वितीया सूतसंहिता। ब्राह्मी तु संहिता पश्चात् तुरीया वैष्णवी मता॥ ५५
पञ्चमी शांकरीज्ञेया सौरी षष्ठी तु संहिता। आद्या तु पञ्च पञ्चाशत् सहस्रैः श्लोककैर्युता॥ ५६
द्वितीया संहिता विप्राः षट्सहस्रैरलंकृता। त्रिसाहस्रैर्युता ब्राह्मी पञ्चभिर्वैष्णवीयुता॥ ५७
त्रिंशत्भिश्शांकरीयुक्ता खंडैर्द्वादशभिस्तथा। षष्ठी तु सौरी संयुक्ता सहस्रेणैक केनसा॥ ५८
ग्रन्थलक्षैर्युतं स्कान्दं पञ्चाशत् खण्डमण्डितम्। तदद्यसंप्रवक्ष्यामि युष्मभ्यं विप्रपुंगवाः॥ ५९
तत्रयासंहिता प्रोक्ता शांकरी वेदसंमता। त्रिंशत् सहस्रैर्ग्रन्थानां विस्तरेण सुविस्तृता॥ ६०
आदौ शिवरहस्याख्यं खण्डमद्य वदामि वः। तत्रयोदश साहस्रैः सप्तकाण्डैरलंकृतम्॥ ६१
पूर्वं संभवकाण्डाख्यः द्वितीयस्त्वासुरः स्मृतः। माहेन्द्रस्तु तृतीयो हि युद्धकाण्डस्ततः स्मृतः॥ ६२

குணத்ரயஸமாயுக்தம் ஆக்னேயம் ஸௌரமேவச। தஸ்மாச்சைவாநி விப்ராணாம் புராணாநி ஹிதாநிஹி 53
தேஷ்வபீதம்முநிச்ரேஷ்டா: ஸ்காந்தம் ஸுகதமுத்தமம் ।
ஸர்வவேதாந்த ஸாரஸ்வம் பஞ்சாசத்கண்டமண்டிதம் ॥ 54
ஆத்யாஸநத்குமாரியா த்விதீயாஸூதஸம்ஹிதா । ப்ராம்மீதுஸம்ஹிதா பச்சாத்துரீயாவைஷ்ணவீமதா 55
பஞ்சமீ சாங்கரீக்ஞேயா ஸௌரீஷஷ்டீதுஸம்ஹிதா ।
ஆத்யாது பஞ்ச பஞ்சாசத் ஸஹஸ்ரை: ச்லோககைர்யுதா ॥ 56
த்விதீயாஸம்ஹிதாவிப்ரா: ஷட்ஸஹஸ்ரைரலங்க்ருதா ।
த்ரிஸாஹஸ்ரைர்யுதா ப்ராம்மீ பஞ்சபிர்வைஷ்ணவீயுதா ॥ 57
த்ரிம்சத்பி: சாங்கரீயுக்தா கண்டைர் த்வாதசபிஸ்ததா ।
ஷஷ்டீதுஸௌரீ ஸம்யுக்தா ஸஹஸ்ரேணைககேநஸா ॥ 58
க்ரந்தலக்ஷைர்யுதம் ஸ்காந்தம் பஞ்சாசத் கண்டமண்டிதம் ।
ததத்யஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமியுஷ்மப்யம் விப்ரபுங்கவா: ॥ 59
தத்ரயாஸம்ஹிதாப்ரோக்தா சாங்கரீ வேதஸம்மதா ।
த்ரிம்சத்ஸஹஸ்ரைர் க்ரந்தாநாம் விஸ்தரேண ஸுவிஸ்த்ருதா ॥ 60
ஆதௌ சிவரஹஸ்யாக்யம் கண்டமத்ய வதாமி வ: ।
தத்த்ரயோதசஸாஹஸ்ரை: ஸப்தகாண்டைரலங்க்ருதம் ॥ 61
பூர்வம் ஸம்பவகாண்டாக்ய: த்விதீயஸ்த்வாஸுரஸ்ம்ருத: ।
மாஹேந்த்ரஸ்து த்ருதீயோஹி யுத்தகாண்டஸ்ததஸ்ம்ருத: ॥ 62

குணமானது துக்கத்திற்கு இருப்பிடமானதும், சிவப்பு நிறமுள்ளதும், சபல ஸ்வபாவமுள்ளதும் ஆகும். (52) அக்னி புராணமும், சூரியனைக் கூறும் பிரம்ம கைவர்த்த புராணமும், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் உள்ளதுமாகும். ஆகையால் பிராமணர்களுக்கு சைவ புராணங்களே நன்மையளிக்கக் கூடியவைகள். (53) ஓ சிறந்த முனிவர்களே அந்த சைவ புராணங்களுள் ஸ்காந்தம் சிறந்ததாகவும், ஸுகத்தையளிப்பதாகவும் உள்ளது. ஸர்வ வேதாந்த ஸாரங்களையும் நன்கு கூறியுள்ளது. அந்த புராணம் ஐம்பது கண்டங்களுடன் கூடியது. (54) அவைகளில் முதலாவது ஸனத்குமார ஸம்ஹிதை, 2-வது சூதஸம்ஹிதை, மூன்றுவது பிரும்ம ஸம்ஹிதை என்பதும், நான்காவது விஷ்ணு ஸம்ஹிதை என்றும், ஐந்தாவது சங்கர ஸம்ஹிதை என்றும், ஆறுவது ஸௌர ஸம்ஹிதை என்றும், ஆறு ஸம்ஹிதைகளோடு கூடியது. முதலாவதான ஸனத்குமார ஸம்ஹிதையில் 55000 ச்லோகங்கள் உள்ளன. இரண்டாவதான ஸூத ஸம்ஹிசையில் 6000 ச்லோகங்கள் உள்ளன. மூன்றுவதான ப்ரம்ம ஸம்ஹிதையில் 3000 ச்லோகங்கள் உள்ளன. நான்காவதான வைஷ்ணவ ஸம்ஹிதையில் 5000 ச்லோகங்கள் உள்ளன. ஐந்தாவதான சங்கர ஸம்ஹிதையில் 30000 ச்லோகங்களும் 12 கண்டங்களும் உள்ளன. ஆறுவதான ஸௌர ஸம்ஹிதையில் 1000 ச்லோகங்கள் உள்ளன. லட்சம் ச்லோகங்களுடனும், ஐம்பது கண்டங்களுடன் கூடியதுமான ஸ்காந்த புராணத்தை ஓ பிராமணர்களே! இப்போது சொல்லப் போகிறேன். அவைகளுள் வேதத்திற்கு ஒப்பாக சங்கரஸம்ஹிதை கூறப்பட்டுள்ளது. 30000 ச்லோகங்களால் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (55-60) முதலில் சிவரகஸ்ய கண்டத்தை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். அது 13000 ச்லோகங்களுடனும், ஏழு காண்டங்களுடனும் கூடியது. முதலாவது ஸம்பவ காண்டம், இரண்டாவது ஆஸுர காண்டம், மூன்றுவது வீர மாஹேந்திர காண்டம், நான்காவது யுத்த காண்டம், ஐந்தாவது தேவ

पञ्चमो देवकाण्डाख्यः दक्षकाण्डस्ततः परम्।   सप्तमस्तु मुनिश्रेष्ठाः उपदेश इति स्मृतः॥ ६३
तत्र सर्वं गुहस्यैव चरितं वर्णितं पुरा।   विक्रमं तस्य सेनान्यः व्यासेन मुनिना द्विजाः॥ ६४
इदमिह विबुधानां आर्तिमोहापनोदम्   प्रकटित पटुभावं कीर्तयन्त्येव नित्यम्।
श्रुतिपुटमधुभूयो भूय एवाद्रियन्ते   भुविसुत पशुपत्नी बन्धुमित्रैरमन्ते॥ ६५

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः॥

॥ तृतीयोऽध्यायः॥

कैलास शिखरे पूर्वं शंकरं लोकशंकरम्।   देवी दक्षस्य दुहिता देवदेवमुवाच सा॥ १
देवाति लङ्घ्य वचनं अहं गेहं पितुर्गता।   अनुभूतस्ततः सम्यक् अवमानः सुदुःसहः॥ २
सोऽपि वीरेण जनकः शिक्षितः सप्ततन्तुना।   तथापि जनता हेयां सदादाक्षायणीति माम्॥ ३
तदहं नैव शक्तास्मि सोढुं त्रिभुवनेश्वर।   तदद्य मे वरं देहि कुत्र चित् जनिरस्तु मे॥ ४
इति देव्यार्थितो देवः स्मितपूर्वमभाषत।   आर्ये दाक्षायणीच्छा चेत् आहिता हृदये दृढा।

பஞ்சமோதேவகாண்டாக்ய : தக்ஷகாண்டஸ்தத : பரம் ।
ஸப்தமஸ்துமுனிச்ரேஷ்டா : உபதேச இதிஸ்ம்ருத : ॥ 63
தத்ரஸர்வம்குஹஸ்யைவ சரிதம் வர்ணிதம் புரா । விக்ரமம் தஸ்யஸேநாந்ய: வ்யாஸேந முனிநாத்விஜா: 64
இதமிஹவிபுதாநாம்ஆர்திமோஹாபநோதம் ப்ரகடித படுபாவம் கீர்தயந்த்யேவநித்யம் ।
ச்ருதிபுடமதுபூயோபூயஏவாத்ரியந்தே புவிஸுத பசுபத்னி பந்து மித்ரைரமந்தே ॥ 65

இத்யாதி மஹா புராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்விதீயோத்யாய: ॥

॥ த்ருதீயோऽத்யாய: ॥

கைலாஸ சிகரேபூர்வம் சங்கரம் லோக சங்கரம் ।   தேவீதக்ஷஸ்யதுஹிதாதேவதேவமுவாச ஸா ॥ 1
தேவாதிலங்க்யவசனம் அஹம்கேஹம் பிதுர்கதா ।   அனுபூதஸ்ததஸ்ஸம்யக் அவமானஸ்ஸுதுஸ்ஸஹ: 2
ஸோऽபிவீரேணஜனக: சிக்ஷித: ஸப்த தந்துநா ।   ததாபிஜனதாஹேயாம் ஸதா தாக்ஷாயணீதி மாம் 3
தத்ஹம் நைவசக்தாஸ்மி ஸோடும் த்ரிபுவனேச்வர ।   ததத்யமேவரம்தேஹி குத்ரசித் ஜநிரஸ்து மே ॥ 4
இதிதேவ்யார்திதோதேவ: ஸ்மிதபூர்வமபாஷத ।   ஆர்யே தாக்ஷாயணீச்சாசேத் ஆஹிதா ஹ்ருதயேத்ருடா 5

காண்டம், ஆறுவது தக்ஷ காண்டம், ஏழாவது உபதேச காண்டமாகும். அவைகள் யாவும் முருகனுடைய சரிதத்தையே கூறுகின்றன. அந்த முருகனுடைய வீரத்தை வ்யாஸ முனிவர் முதல் காண்டத்தில் கூறியுள்ளார். இந்த திவ்ய சரிதமானது தேவர்களின் மனக்கவலையையும், அக்ஞானத்தையும் போக்கக் கூடியது. இது ஸ்ரீ முருகனின் வீரத்தன்மையை விளக்கிக் காட்டியுள்ளது. காதுகளுக்கு தேன்போல் உள்ளது. இந்த சரித்ரத்தை தினமும் நம்பிக்கையுடன் ஆதரிப்பவர்கள் இவ்வுலகில், குழந்தை, பசு, பத்தினி, பந்து இவர்களோடு ஸந்தோஷமாக வாழ்கின்றனர். (61-65)

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

முன்பு, கைலாஸ மலையில், உலகிற்கெல்லாம் ஸுகத்தை அளிப்பவனும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுமான சங்கரனை, தக்ஷனின் பெண்ணான தாக்ஷாயணியானவள், கூறினாள். (1) ஓ தேவனே, தங்கள் வார்த்தையைக் கேளாமல், தகப்பனின் வீடு சென்றேன், அதனால், நன்கு ஸஹிக்க முடியாத அவமானத்தை அனுபவித்தேன். (2) அந்த, என் தந்தையும், அவன் செய்த யாகமும், வீரபத்ரனால் அழிக்கப்பட்டது; அப்படி இருந்தும், ஜனஸமூஹமானது, விலக்கத்தக்கவள், என பொருளை கூறும் தாக்ஷாயணி என்று, என்னை கூறுகின்றது. (3) மூவுலகிற்கும் அதிபரான பரமசிவ, அந்த சொல்லை என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை, அதனால் வேறு எங்கேயாது பிறப்பு ஏற்படும்படி, வரனை எனக்கு அளிக்கவேண்டும். (4) இம்மாதிரி தேவியால் வேண்டப்பட்ட பரமசிவன், புன்சிரிப்புடன் கூறினார்: ஆர்யையான,

तवैवं कुरु मद्वाक्यात् हिमवन्तं गुरुं गिरिम् । सत्वामेव सुतामाप्तुं तपस्यां तनुते भृशम् ॥ ६
ध्यायमानोंघ्रियुग्मं ते पितृणां मानसी च सा । तौ कुरुष्व कृतार्थौ त्वं भवापत्यं तयोः प्रिये ॥ ७
अथ जन्मोत्सुकायान्तु तस्यां तत्र हिमाचलः । तापसीं तनुमादाय तताप परमं तपः ॥ ८
जटाभिरावृतो मूर्ध्नि लताभिरिव पर्वतः । मौञ्जीं च मेखलां तन्वीं दधानो रौरवीं त्वचम् ॥ ९
अत्याश्रम रतिर्भस्म रुद्राक्ष विलसत् तनुः । शान्तो दान्तो जितक्रोधः मनसा परदेवताम् ॥ १०
ध्यायमानोऽखिलेशानीं तामेव मनसा शिवाम् । फल पर्णाम्बु पवनैः भावयन् वृत्तिमात्मनः ॥ ११
शुचौ पञ्चाग्नि मध्यस्थः सूर्ये विन्यस्त लोचनः । प्रावृषेषु दिनेष्वेषः केवलं व्योम संवृतः ॥ १२
हेमन्ते हिमसंवीतः हिमवानेव पूर्ववत् । शैशिरे जलमध्यस्थः वसन्ते रवि संमुखः ॥ १३
अधीयानः सदा देवी सूक्त मन्य पराङ्मुखः । भार्या च तस्य शुश्रूषा निरता योगिनी च सा ॥ १४
अन्ववर्तत सा नित्यं छायेव सुचिरं मुदा । तस्यैवं तप्यमानस्य नीहार पृथिवी भृतः ॥ १५
व्यतीयाय महान्कालः प्राससाद शिवा तदा । तस्मिन्सरसि संप्राप्ते मानसे स्नातुमद्रिपे ॥ १६

தவைவம் குரு மத்வாக்யாத் ஹிமவந்தம் குரும் கிரிம் |
ஸத்வாமேவ ஸுதாமாப்தும் தபஸ்யாம் தனுதே ப்ருசம் || 6
த்யாயமானோங்க்ரியுக்மந்தே பித்ருணாம் மானஸீ ச ஸா |
தௌகுருஷ்வக்ருதார்தௌத்வம் பவாபத்யம் தயோ: ப்ரியே || 7
அத ஜன்மோத்ஸுகாயாந்து தஸ்யாம் தத்ரஹிமாசல: | தாபஸீம்தனுமாதாய ததாப பரமம் தப: || 8
ஜடாபிராவ்ருதோமூர்த்நி லதாபிரிவ பர்வத: | மௌஞ்ஜீம்சமேகலாம் தன்வீம் ததானோ ரௌரவீம் த்வசம் 9
அத்யாச்ரமரதிர் பஸ்ம ருத்ராக்ஷ விலஸத்தனு: | சாந்தோ தாந்தோ ஜிதக்ரோத: மனஸா பரதேவதாம் 10
த்யாயமானோऽகிலேசாநீம் தாமேவ மனஸாசிவாம் | பலபர்ணாம்புபவனை: பாவயன் வ்ருத்திமாத்மன: 11
சுசௌ பஞ்சாக்னி மத்யஸ்த: ஸூர்யே விந்யஸ்த லோசன: |
ப்ராவ்ருஷேஷு திநேஷ்வேஷ: கேவலம் வ்யோமஸம்வ்ருத: || 12
ஹேமந்தேஹிமஸம்வீத: ஹிமவாநேவ பூர்வவத் | சைசிரேஜலமத்யஸ்த: வஸந்தே ரவிஸம்முக: || 13
அதீயானஸ்ஸதாதேவி ஸூக்தமன்ய பராங் முக: | பார்யாசதஸ்யசுச்ருஷா நிரதா யோகிநீ ச ஸா || 14
அன்வவர்ததஸாநித்யம் சாயேவஸுசிரம் முதா | தஸ்யைவம் தப்யமானஸ்ய நீஹாரப்ருதிவீப்ருத: || 15
வ்யதீயாய மஹான்கால: ப்ராஸஸாத சிவா ததா | தஸ்மின்ஸரஸி ஸம்ப்ராப்தே மானஸே ஸ்நாதுமத்ரிபே 16

ஓ தாக்ஷாயணி, உன் மனதில், தீர்மானமாக இப்படி விருப்பம் இருக்குமேயாகில், என் சொல்லைக் கேட்டு, ஹிமவான் என்ற பர்வதராஜனை பிதாவாகச் செய்து கொள். அந்த ஹிமவானும், உன்னை பெண்ணாக அடைய, கடும் தவம் செய்கிறான். பித்ருக்களின் மனதிலிருந்து உண்டான. மேனை யென்னும், பர்வதராஜனின் மனைவி, உன் சரண கமலங்களை த்யானம் செய்கிறாள். அவ்விருவர்களுக்கும், நீ பெண்ணாக பிறந்து, அவர்களை நற்பயனை அடைந்தவர்களாக செய்ய வேண்டும். (5–7) இம்மாதிரி தாக்ஷாயணி பிறக்க ஆசை கொண்டதும், அந்த பர்வதராஜன், தபஸ்வி வேடம் பூண்டு, அந்த மலையில், கடும் தவம் செய்தான். (8) தலையில் ஜடைகள் தரித்த அவன், கொடிகள் நிறைந்த மலைபோல் விளங்கினான், மெல்லிய முஞ்சிக் கயிற்றை இடுப்பில் தரித்தும், மாந்தோலை உடையாக தரித்தும், (9) தவத்திற்குறிய ஆசிரமத்தில் ஆசை கொண்டு, விபூதி ருத்ராக்ஷம், இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரத்துடன் விளங்கினான். இந்திரியங்களை அடக்கி, கோபத்தை வென்று, மனதினால் பரதேவதையும், உலகிற்கெல்லாம் தாயும், மங்களத்தை செய்கின்றவளுமான, அந்த அம்பாளை த்யானம் செய்து, பழம், இலை, ஜலம், காற்று, இவற்றை ஆகாரமாக உட்கொண்டான். (10–11) கோடை காலத்தில் ஐந்து அக்னியின் நடுவில் இருந்து கொண்டு, சூரியனை கண்களால் பார்த்து கொண்டு, தவம் செய்தான். மழை காலங்களில் ஆகாயத்தை உடையாக கொண்டு தவம் செய்தான். (12) பனி காலத்தில், பனி கொட்டு மிடத்தில் இருந்துகொண்டு, முன்பு ஹிமவான் என்பதற்குத் தக்கவாறு தவம் செய்தான். குளிர் காலத்தில் ஜலத்தின் நடுவில் இருந்து கொண்டும், வஸந்த காலத்தில், சூரியனுக்கு நேராக நோக்கி கொண்டும், (13) எப்பொழுதும் தேவீ ஸூக்தம் ஜபித்துக் கொண்டும், வேறு எதையும் பார்க்கவில்லை. அவனது மனைவியான மேனையும் தபஸ்வினியாக இருந்து கொண்டு, பர்வதராஜனுக்கு பணிவிடை செய்து வந்தாள். (14) தவம் செய்யும் பர்வதராஜனுக்கு பக்கத்தில் அவன் மனைவி, நிழல் போல் எப்பொழுதும் இருந்து வந்தாள். (15) இம்மாதிரி வெகுகாலம் தவம் செய்து வந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீஅம்பாள் பிரஸன்னையாக ஆனாள். அந்நள்ள

देवी बालेव संजाता स्वेच्छयैवोत्पलोपरि । तां दृष्ट्वा हिमवानीश वामार्द्धां जगतोरणिम् ॥ १७
चतुर्भुजां त्रिनयनां चन्द्रबिम्ब निभाननाम् । सुकपर्दां मृगांकार्धं विलसन्तीं शुचिस्मिताम् ॥ १८
दृष्ट्वा हृष्टमना राजा निधिं लब्ध्वेव निर्धनः । प्रणम्य तां समादाय जगाम भवनं मुदा ॥ १९
तत्र मेनाख्य महिषी निवृत्तं तपसो वनात् । प्रत्युज्जगाम सहसा पाद्यमादाय सादरम् ॥ २०
प्रणम्यालोक्य तद्धस्ते बालां त्रैलोक्य मातरम् । अथादायात्म हस्ताभ्यां अंकमारोप्य तां मुदा ॥ २१
सा भवद्वत्सला तस्यां पयः पूर्णावुरो भुवौ । अधयच्च तदा देवी मुखमुद्वीक्ष्य तत्स्तनौ ॥ २२
तदानीं मातृवृन्दानां अभूत्सानन्दमान्तरम् । ववर्षुः पुष्पवर्षाणि खेचरास्सिद्ध चारणाः ॥ २३
दिव्यानां दुन्दुभीनां च नादो बदिरयद्दिशः । ननृतुर्मुनयस्सर्वे दण्डानुत्क्षिप्य तत्क्षणम् ॥ २४
आसन्मनांसि यमिनां आनन्द विवशानि च । आखण्डलाग्निशमन निशाचर जलेश्वराः ॥ २५
समीर राज राजेश ब्रह्माच्युत दिगीश्वराः । स वधूकास्सहगणैः आतेनुस्ते महोत्सवम् ॥ २६
मेना हिमाद्रिराजौ तौ मेनाते कृतिनावुभौ । तदा तुष्टुवतुस्तौ तां अजाज्ञातामिवात्मजाम् ॥ २७

தேவீ பாலேவஸஞ்ஜாதா ஸ்வேச்சயைவோத்பலோபரி |
தாம் த்ருஷ்ட்வா ஹிமவாநீச வாமார்த்தாம் ஜகதோரணிம் || 17
சதுர்புஜாம் த்ரிநயநாம் சந்த்ரபிம்ப நிபாநநாம் | ஸுகபர்தாம் ம்ருகாங்கார்த விலஸந்தீம் சுசிஸ்மிதாம் 18
த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமனாராஜா நிதிம் லப்த்வேவ நிர்தன: | ப்ரணம்யதாம்ஸமாதாயஜகாம பவனம்முதா 19
தத்ரமேனாஸ்ய மஹிஷீ நிவ்ருத்தம் தபஸோ வனாத் | ப்ரத்யுஜ்ஜகாமஸஹஸா பாத்ய மாதாய ஸாதரம் 20
ப்ரணம்யாலோக்ய தத்தஸ்தே பாலாம் த்ரைலோக்ய மாதரம் |
அதாதாயாத்ம ஹஸ்தாப்யாம் அங்கமாரோப்ய தாம் முதா || 21
ஸாபவத் வத்ஸலாதஸ்யாம் பய: பூர்ணாவுரோ புவௌ | அதயச்சததாதேவீ முகமுத்வீக்ஷ்யதத்ஸ்தனௌ 22
ததாநீம் மாத்ரு ப்ருந்தாநாம் அபூத்ஸாநந்த மாந்தரம் |
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷாணி கேசராஸ்ஸித்த சாரணா: || 23
திவ்யானாம் துந்துபீனாம்ச நாதோபதிரயத்திச: | நந்ருதுர்முனயஸ்ஸர்வே தண்டானுத்க்ஷிப்யதத்க்ஷணம் 24
ஆஸன்மனாம்ஸி யமினாம் ஆனந்த விவசாநி ச | ஆகண்டலாக்னிசமன நிசாசர ஜலேச்வரா : || 25
ஸமீர ராஜராஜேச ப்ரஹ்மாச்யுத திகீச்வரா: | ஸவதூகாஸ்ஸஹகணை: ஆதேனுஸ்தே மஹோத்ஸவம் || 26
மேனா ஹிமாத்ரிராஜௌ தௌ மேனாதே க்ருதினாவுபௌ |
ததாதுஷ்டுவுதுஸ்தௌதாம் அஜாம்ஜாதாமிவாத்மஜாம் || 27

மானஸஸரஸ்ஸில், பர்வதராஜன் ஸ்நானம் செய்யச் சென்ற போது, அங்குள்ள நீலோத்பல புஷ்பத்தின் மீது, ஸ்ரீ தேவியானவள், குழந்தையாக உண்டானாள். ஹிமவானானவன், பரமசிவனின் பாதியான, இடது பாகத்தில் அமர்ந்தவளும், உலகிற்கு காரணமுமான அந்த அம்பாளை கண்டான். (16-17) நான்கு கைகள் உள்ளவளாகவும், மூன்று கண்கள் உள்ளவளாகவும், சந்திர மண்டலத்திற்கு ஒப்பான முகமுள்ளவளாகவும், அழகிய பின்னல் உள்ளவளாகவும், பாதி சந்திரனை சிரஸில் தரித்தவளாகவும், சுத்தமான புன் சிரிப்பை உடையவளாகவும், (18) கண்ட பர்வதராஜன் ஏழையான மனிதன் புதையலைக் கண்டதுபோல் ஆனந்த முற்றான். அவளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தத்துடன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். (19) அங்கு தவம் செய்து திரும்பி வந்த தனது கணவனைக் கண்ட மேனை என்னும் பட்டமஹிஷி பாத்யம் (கால்களை அலம்ப ஜலத்தை) எடுத்துக் கொண்டு அன்புடன் எதிர்க்கொண்டு அழைத்தாள். தன் கணவனின் கையில் இருக்கும் மூவுலகத்திற்கும் தாயான அந்த பெண் குழந்தையை நமஸ்கரித்து தன் கைகளால் சந்தோஷத்துடன் இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டாள். (20-21) அவள் அந்த குழந்தையினிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டாள். ஸ்தனங்களில் பால் நிறம்பியது. பிறகு தேவியான ஸ்ரீ அம்பாள் மேனையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு ஸ்தன்யத்தைப் பருகினாள். (22) அப்பொழுது தாய்க் கூட்டங்களுக்கு உள்ளத்தில் ஆனந்தம் நிறம்பியது. ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கும் சித்தர்கள், சாரணர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். (23) திவ்ய துந்துபி வாத்யங்களின் நாதம் திக்குக்களை செவிடாகச் செய்து விட்டது. அப்பொழுது தண்டங்களை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு முனிவர்கள் நர்த்தனம் செய்தனர். (24) யோகிகளின் மனங்கள் ஆனந்த பரவசமாயிற்று. இந்திரன், அக்னி, யமன், நிர்ருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன், பிரும்மா விஷ்ணு, முதலிய திக்பாலகர்கள், மனைவியுடனும், தங்கள் கூட்டங்களுடனும் அம்பாள் பிறந்த சமயத்தில் மஹோத்ஸவத்தைக் கொண்டாடினார்கள். (25-26) மேனையும் பர்வதராஜனும் தங்கள்

कृताञ्जलिपुटौ भूत्वा सप्रश्रयमिमाममू:। स्तुती राज हृतुर्देव्यै जनित्र्यै जगतां तदा ॥ २८
या व्यष्टि: प्रथमासेयं आदौ प्रज्ञामहेशितु:। प्रविष्टास्यां चरत्येका तस्या अस्तु नमस्त्विदम् ॥ २९
या शक्तिर्देव देवस्य शरीरमधिदैवतम्। ज्ञानमिच्छाक्रियासर्वं मनस्तस्या इदं नम: ॥ ३०
यया सुमङ्गळश्शंभु: सर्वमङ्गळयाभवत्। तामजामानतावावां सर्वमङ्गळदायिनीम् ॥ ३१
श्रियं लक्ष्मीमौबलांगां अंबिकां विजयां जयाम्। षष्ठीमाहुस्तथाद्धयेयां आर्यामावां स्व आश्रितौ ॥ ३२
ते संमताजगत्यस्मिन् तेषामेव धनानि च। तेषां यशांसि ये देवीं प्रपन्नाश्शरणं शिवाम् ॥ ३३
जन्तोरळीके धात्रायान्यक्षराण्यशिवानितु। न्यस्तानि यत्प्रसादेन विलीयन्ते तु तान्नुव: ॥ ३४
यदीय चरणांभोज युग्मासक्तमनाजन:। न जातु लभते दु:खं तां त्वां स्वश्शरणं गतौ ॥ ३५
इति स्तुवन्तौ तौ देवी प्रोवाच जगदंबिका। श्रृणु तं वचनं माता पितरौ स्थो युवां मम ॥ ३६

க்ருதாஞ்ஜலிபுடௌ பூத்வா ஸப்ரச்ரயமிமாமமூ:। ஸ்துதீராஜஹ்ரதுர்தேவ்யை ஜநித்ரியை ஜகதாம் ததா 28
யாவ்யஷ்டி: ப்ரதமா ஸேயம் ஆதௌப்ரக்ஞா மஹேசிது:।
ப்ரவிஷ்டாஸ்யாம்சரத்யேகா தஸ்யா அஸ்து நமஸ்த்விதம் ॥ 29
யாசக்திர்தேவ தேவஸ்ய சரீரமதிதைவதம்। க்ஞானமிச்சாக்ரியாஸர்வம் மனஸ்தஸ்யாஇதம் நம: ॥ 30
யயா ஸுமங்களச்சம்பு: ஸர்வமங்களயா பவத்। தாமஜாமானதாவாவாம் ஸர்வமங்களதாயினீம் ॥ 31
ச்ரியம் லக்ஷ்மீமௌபலாங்காம் அம்பிகாம் விஜயாம் ஜயாம்।
ஷஷ்டீமாஹுஸ்ததாத்யேயாம் ஆர்யாமாவாம் ஸ்வ ஆச்ரிதௌ ॥ 32
தேஸம்மதாஜகத்யஸ்மின் தேஷாமேவ தனாநிச। தேஷாம் யசாம்ஸியேதேவீம் ப்ரபன்னாச்சரணம் சிவாம் 33
ஜந்தோரளீகே தாத்ராயாந்யக்ஷராண்யசிவாநிது। ந்யஸ்தாநி யத்ப்ரஸாதேன விலீயந்தேதுதான்னுவ: 34
யதீயசரணாம்போஜ யுக்மாஸக்தமநா ஜந:। ந ஜாதுலபதே து:கம் தாம் த்வாம்ஸ்வச்சரணம் கதௌ ॥ 35
இதிஸ்துவந்தௌ தௌ தேவீ ப்ரோவாச ஜகதம்பிகா।
ச்ருணுதம் வசனம் மாதா பிதரௌஸ்தோ யுவாம் மம ॥ 36

ஜன்மப் பயனை அடைந்ததாக நினைத்தனர். பிறப்பில்லாத தேவி பெண்ணாகப் பிறந்ததைக் கண்டு அவ்விருவரும் துதித்தனர். (27) அஞ்சலி செய்து கொண்டும், வணக்கத்துடனும், இவ்விருவர்களும், உலகிற்குத் தாயான தேவியை இம்மாதிரித் துதித்தனர். (28) உலகத்தைப் படைக்க வேண்டுமென நினைத்த ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய வ்யஷ்டிப் பிரக்ஞையில் (வ்யஷ்டி புத்தியில்) எந்த அம்பாள் பிரவேசித்து தனித்திருந்து சஞ்சரிக்கிறாளோ அப்படிப்பட்ட அம்பாளுக்கு இந்த நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறோம். இங்கு உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென பரமசிவன் நினைத்த பிரக்ஞைக்கு வ்யஷ்டிப்ரக்ஞை (பிரிக்க வேண்டும் என நினைத்த நினைவு) என்று பெயர் உலக சிருஷ்டிக்கு முன்பு அதாவது படைக்க வேண்டுமென நினைப்பதற்கு முன்பு ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய அந்தர் வ்ருத்தியான தோற்றத்திற்கு சமஷ்டிப்ரக்ஞை (மொத்தமாகிய தோற்றம்) என்று பெயர். (29) எந்த அம்பாள் தேவதேவனை ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய சக்தியாகவும், சரீரமாகவும் இருக்கிறாளோ எந்த அம்பாள் உலகிற்கு தெய்வமோ எவள் ஞான சக்தியாயும், இச்சாசத்தியாயும், க்ரியா சத்தியாயும் மனதாயும், எல்லா வஸ்துக்களாயும் இருக்கின்றாளோ அப்படிப்பட்டவளுக்கு நமஸ்காரம். (30) எந்த ஸர்வமங்களையான அம்பிகையால் சம்புவான பரமசிவன் மிகவும் மங்களமாக ஆனாரோ அப்படிப்பட்ட பிறப்பற்ற சர்வ மங்களங்களையும் அளிக்கும் அம்பாளை நாங்கள் இருவரும் நமஸ்கரிக்கின்றோம். (31) ஸ்ரீ என்றும், லக்ஷ்மி என்றும், ஔபலாம் என்றும், காம் என்றும், அம்பிகை என்றும், விஜயா என்றும், ஜயா என்றும், ஷஷ்டி என்றும், வேதங்கள் கூறுகின்றனவோ எவள் த்யானம் செய்யத் தகுந்தவளோ, எவள் உலகத்திற்கு தாயோ, அப்படிப்பட்ட அம்பாளை நாங்கள் இருவரும் ஆச்ரயிக்கின்றோம். (32) தேவியும், சிவையுமான தங்களை எவர்கள் இவ்வுலகில் சரணமாக அடைகின்றனரோ, அவர்களே யாவராலும் மதிக்கப்படுவார்கள். அவர்களே பொருள் உள்ளவர்களாக ஆவார்கள். அவர்களே புகழ் உள்ளவர்களும் ஆவார்கள். (33) ஜீவனுடைய தலையில் பிரம்மதேவனால் எழுதப்பட்ட கெட்ட எழுத்துக்களும் கூட எந்த அம்பாளுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அந்த எழுத்துக்கள் அழிந்து விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ அம்பாளை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (34) எந்த அம்பாளுடைய சரண கமலங்களில் மனதை வைத்த மனிதன் ஒரு பொழுதும் துக்கத்தையே அடையமாட்டானோ அப்படிப்பட்ட தங்களை சரணமாக அடைகின்றோம். (35) இப்படித் துதிக்கின்ற தாய் தந்தையான மேனை பர்வதராஜன் இவ்விருவர்களையும் தேவியான ஜகதம்பிகை தாங்கள் இருவரும் எனக்கு தாய் தந்தைகளாக ஆகிவிட்டீர்கள். நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். (36) நான் பரமசிவனுடைய சக்தி அவனது இடது

शक्तिरीशस्य वामांग निलयाहं पुरातनी । ब्रह्मणाभ्यर्थिता साहं ईशाज्ञावशवर्तिनी ॥ ३७
विभक्ते वाऽभवन्तस्मात् दक्षस्य दुहिता सति । स तु दैवहतो दक्षः शिवद्रोह परोभवत् ॥ ३८
तदीयां तनुमुत्सृज्य पितरावाश्रितायुवाम् । युवाभ्यामर्थितासाहं तपोध्यान समाधिभिः ॥ ३९
इत्युक्त्वा सञ्जहाराशु तयोः स्वविषयां स्मृतिम् । बभूव द्विभुजा देवी द्विनेत्रोत्पल सप्रभा ॥ ४०
उत्पलाक्ष्युत्पलामोदा नीलोत्पल सुकेशिनी । मेना च हिमवांश्चोभौ मेना ते स्व सुतां तदा ॥ ४१
तन्मायापहृतज्ञानौ तस्यां सञ्जातवत्सलौ । जातकर्म तदा चक्रे सचिवैस्सपुरोधसा ॥ ४२
तदोत्सवो महानासीत् पुरे सर्वत्र सर्वशः । पौरजानपदानां च कौतुकं सुमहत्तदा ॥ ४३
नामचास्यै द्वादशेह्नि चकार गिरि भूमिपः । षष्ठेन्नप्राशनंमासि सप्तमे निष्क्रमं तदा ॥ ४४
रेजेदेवी वपुः कान्तं रत्नं शाणशितं यथा । दिने दिने वर्धमाना रेखा चान्द्रमसी वसा ॥ ४५
अपुषद्वपुषो वृद्धिं आनन्देन पितुस्सह । पर्वतापत्यतां प्राप्ता पार्वतीत्यभिधान्दधे ॥ ४६
पूर्णे तु पञ्चमे वर्षे तस्या आसीत्तपो रतिः । मातापितृभ्यामपिसाऽकथयन्स्वमभीप्सितम् ॥ ४७

சக்திரீசஸ்ய வாமாங்க நிலயாஹம் புராதனி । ப்ரஹ்மணாப்யர்திதாஸாஹம் ஈசாக்ஞாவசவர்தினி ॥ 37
விபக்தே வாऽபவம்தஸ்மாத் தக்ஷஸ்ய துஹிதாஸதீ । ஸதுதைவஹதோ தக்ஷ: சிவத்ரோஹபரோபவத் 38
ததீயாம்தநுமுத்ஸ்ருஜ்ய பிதராவாச்ரிதா யுவாம் । யுவாப்யாமர்திதாஸாஹம் தபோ த்யான ஸமாதிபி: ॥ 39
இத்யுக்த்வா ஸஞ்ஜஹாராசு தயோ: ஸ்வவிஷயாம் ஸ்ம்ருதிம் ।
பபூவத்விபுஜாதேவீ த்விநேத்ரோத்பல ஸப்ரபா ॥ 40
உத்பலாக்ஷ்யுத்பலாமோதா நீலோத்பல ஸுகேசிநீ ।
மேனைசஹிமவாம்ச்சோபௌ மேனைதேஸ்வஸுதாம் ததா ॥ 41
தந்மாயாபஹ்ருதக்ஞாநௌ தஸ்யாம் ஸஞ்ஜாத வத்ஸலௌ ।
ஜாதகர்மததாசக்ரே ஸசிவைஸ்ஸபுரோதஸா ॥ 42
ததோத்ஸவோ மஹாநாஸீத் புரேஸர்வத்ர ஸர்வச: । பௌரஜானபதானாம்ச கௌதுகம்ஸுமஹத்ததா 43
நாம சாஸ்யை த்வாதசேந்நி சகாரகிரிபூமிப: । ஷஷ்டேந்நப்ராசனம் மாஸி ஸப்தமே நிஷ்க்ரமம் ததா 44
ரேஜேதேவீவபு: காந்தம் ரத்னம் சாண சிதம் யதா । திநேதிநேவர்தமானா ரேகாசாந்த்ரமஸீவஸா ॥ 45
அபுஷத்வபுஷோ வ்ருத்திம் ஆனந்தேன பிதுஸ்ஸஹ । பர்வதாபத்யதாம் ப்ராப்தா பார்வதீத்யபிதாம்ததே 46
பூர்ணேது பஞ்சமேவர்ஷே தஸ்யா ஆஸீத்தபோரதி: । மாதாபித்ருப்யாமபிஸாऽகதயத்ஸ்வமபீப்ஸிதம் 47

பாகத்தில் வசிப்பவள், என்றும் புதிதாக இருப்பவள், பிரும்மதேவனால் வேண்டப்பட்டவள், அந்த நான் பரமசிவனுடைய உத்திரவுக்கு வசப்பட்டவள். (37) அந்த பரமசிவனை விட்டு பிரிந்தவள் போல் ஆகி தக்ஷனுக்கு ஸதி என்னும் பெண்ணாகப் பிறந்தேன். அந்த தக்ஷனோவெனில் தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்டு சிவத்ரோகி ஆனான். (38) தங்கள் இருவர்களாலும் தவம், த்யானம், சமாதி, முதலியவற்றால் பூஜிக்கப் பட்டு தக்ஷனால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சரீரத்தை விட்டுவிட்டு உங்களை தாய் தந்தையர்களாக அடைந் தேன். (39) இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டு உடன் அவ்விருவர்களுக்கும் தன்னைப் பற்றிய நினைவைப் போக்கினாள். அப்பொழுதே இரண்டு கைகள் உள்ளவளாகவும், இரண்டு நேத்திரங்கள் உள்ளவளாகவும், நீலோத்பல புஷ்பத்திற்கு ஒப்பான காந்தி உள்ளவளாகவும் ஆனாள். (40) நீலோத்பல மலர்போல் கண்கள் உள்ளவளும், நீலோத்பலம் போன்ற வாசனையுள்ளவளாகவும், நீலோத்பலம் போன்ற அழகிய கேசங்களை உடையவளாகவும் விளங்கினாள். மேனை ஹிமவான் இவ்விருவர்களும் அந்த அம்பாளின் மாயையினால் அபகரிக்கப்பட்ட அறிவையுடையவர்களாக இருந்து கொண்டு அந்த குழந்தையினிடத்தில் அளவுகடந்த அன்பையும் கொண்டு தங்கள் பெண்ணாக நினைத்தனர். அப்பொழுது புரோஹிதருடனும் மந்திரிகளுடனும், ஜாதகர்மத்தைச் செய்தார்.(41-42) அப்பொழுது பட்டணத்தில் எங்கும் மஹோத்ஸவ மாக இருந்தது. பட்டணத்தில் உள்ள ஜனங்களுக்கு அப்பொழுது மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. (43) அரசன் இவளுக்கு 12 வது நாளில் பெயர் வைத்தான். ஆறுவது மாதத்தில் அன்னப்ராசனமும், ஏழாவது மாதத்தில் வெளியில் அழைத்துப் போய் ஆலயத்தில் தரிசனத்தையும் அரசன் செய்து வைத் தான். (44) தேவியின் அழகிய சரீரம் சாணை பிடித்த ரத்தினம் போல் விளங்கிற்று. நாளுக்கு நாள் சந்திரகலை போல் வளர்ந்து வந்தாள். (45) தகப்பனின் ஆனந்தம் பெருகுவது போல் ஸ்ரீ அம்பாளின் சரீரம் வளர்ந்தது. பர்வதராஜனுக்குப் பெண்ணாக ஆனதால் பார்வதி எனப் பெயரை அடைந்தாள். (46) ஐந்து வயது நிரம்பியதும் அவளுக்குத் தவம் செய்யவேண்டும் என ஆசை பிறந்தது. தாய்தந்தை

मात्रोमेति निषिद्धायत् उमाख्या प्रणवात्मिका। अस्या आहार्यं संकल्पं अवगम्य हिमान्यगः॥ ४८
सखीभिः प्रेषयामास तपसे तान्तदा मुदा। सा तत्रैव हिमान्यद्रौ गौरी शिखरमाश्रिता॥ ४९
चचार ससखी बाला तपस्यामतुलां मुदा। एतस्मिन्नन्तरे देवः कैलासे रजताचले॥ ५०
सनकादि मुनीन्द्रेभ्यः त्रिपदार्थार्थसंमितम्। रहस्यमागमान्ताख्य सिद्धान्तं कथयन् स्थितः॥ ५१
हिरण्यगर्भसंकल्प संभवास्ते मुनीश्वराः। पित्रानियुक्तास्ते सृष्टौ जगतः किल ते ब्रुवन्॥ ५२
वयं धातरि मे सर्वे नांगीकुर्मो शुभां मतिम्। जगत्सृष्टौ मुमुक्षूणां ईशोपास्तिर्हि शर्मदा॥ ५३
तपोऽतपन्निति धिया सर्वे संभूय योगिनः। अध्यापयामास विभुः आविर्भूयामलानिमान्॥ ५४
न्यग्रोधमूलमाश्रित्य दक्षिणामूर्तिरव्ययः। अधीत्य विधिवद्वेदान् सरहस्यान् शिवात्ततः॥ ५५
न ते प्रतिष्ठितज्ञानाः अभवन्नीश मायया। ते संभूय चिरं भूयः प्रष्टुकामा उमापतिम्॥ ५६
कैलासशिखरं प्रापुः कलधौतशिलातलम्। तत्र भोगपुरे शंभोः अमितानन्द निर्भरे॥ ५७

மாத்ரோமேதிநிஷித்தாயத் உமாக்யா ப்ரணவாத்மிகா |
அஸ்யா ஆஹார்ய ஸங்கல்பம் அவகம்யஹிமான்யக: || 48
ஸகீபி: ப்ரேஷயாமாஸ தபஸே தாம் ததாமுதா | ஸா தத்ரைவ ஹிமான்யத்ரௌ கௌரீசிகரமாச்ரிதா || 49
சசார ஸஸகீபாலா தபஸ்யாமதுலாம் முதா | ஏதஸ்மின்னந்தரே தேவ: கைலாஸே ரஜதாசலே || 50
ஸநகாதி முநீந்த்ரேப்ய: த்ரிபதார்த்தார்த்த ஸம்மிதம் |
ரஹஸ்யமாகமாந்தாக்ய ஸித்தாந்தம் கதயன்ஸ்தித: || 51
ஹிரண்யகர்ப ஸங்கல்ப ஸம்பவாஸ்தே முநீச்வரா: |
பித்ரா நியுக்தாஸ்தே ஸ்ருஷ்டௌ ஜகத: கிலதே ப்ருவன் || 52
வயம் தாதரிமேஸர்வே நாங்கீ குர்மோ சுபாம்மதிம் |
ஜகத்ஸ்ருஷ்டௌ முமுக்ஷூணாம் ஈசோபாஸ்திர்ஹிசர்மதா || 53
தபோSதபந்நிதிதியா ஸர்வே ஸம்பூய யோகிந: | அத்யாபயாமாஸ விபு: ஆவிர்பூயாமலாநிமான் || 54
ந்யக்ரோதமூலமாச்ரித்ய தக்ஷிணாமூர்த்தி ரவ்யய: | அதீத்யவிதிவத்வேதான் ஸரஹஸ்யான் சிவாத்தத: 55
ந தே ப்ரதிஷ்டிதக்ஞாநா: அபவன்நீச மாயயா | தே ஸம்பூய சிரம் பூய: ப்ரஷ்டுகாமா உமாபதிம் || 56
கைலாஸசிகரம் ப்ராபு: கலதௌத சிலாதலம் | தத்ர போகபுரே சம்போ: அமிதானந்த நிர்பரே || 57

யிடம் தனது கோரிக்கையை தெரிவித்தாள். (47) தாய் தவம் வேண்டாம் எனக் கூறும் பொருளைக் காட்டும் உ-மா — என்று சொன்னாள். அதிலிருந்து ஓங்காரரூபியான ஸ்ரீ அம்பாளுக்கு உமா என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ஓம் என்ற சொல்லில் அகார, உகார, மகாரங்கள் உள்ளன. அதேபோல் உமா என்ற சொல்லிலும், உகார, மகார, அகாரம் உள்ளன. பிரணவத்தில் முதலில் அகாரமும், உமா என்ற சொல்லில் முடிவில் அகாரமும் உள்ளன. இவ்வளவுதான் இந்த இரண்டு சொல்லுகளிலும் உள்ள வித்தியாசம். ஹிமவான் இவளது கோரிக்கைகளைத் தெரிந்துகொண்டு தவத்துக்கு வேண்டிய பொருள்களை சம்பாதித்துக் கொடுத்து, ஸகிகளுடன் அவளை அப்பொழுது தவத்துக்கு சந்தோஷத்துடன் அனுப்பினார். அந்த கௌரியான அம்பாளும் ஹிமாசலத்தின் சிகரத்தை அடைந்தாள். (48-49) தோழிகளுடன் சிறு பெண்ணான ஸ்ரீ அம்பாள் சந்தோஷமாய் சிறந்த தவத்தைச் செய்தாள். இந்த சமயத்தில் வெள்ளி மலையான கைலாச மலையில் தேவனான ஸ்ரீ பரமேச்வரன், ஸனகர் முதலிய முனிச்ரேஷ்டர்களுக்கு பசு, பதி, பாசம், என்ற மூன்று பதார்த்தங்களின் பொருள்களைப் பற்றிய ரகஸ்யமான வேதாந்தத்தில் கூறிய ஸித்தாந்தத்தை (முடிவை) நிரூபணம் செய்து கொண்டிருந்தார். (50-51) அந்த ஸனகாதிகளோவெனில் பிரம்மதேவனின் ஸங்கல்பத்தால் உண்டானவர்கள். பிதாவினால் உலகத்தை சிருஷ்டி செய்யும்படிக் கட்டளையிடப் பட்டனர். ஓ பிரம்மதேவனே! நாங்கள் உலகத்தைக் படைக்கும்படி தாங்கள் சொல்வதை நல்லது என ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோம் என கூறினார்கள். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு பரமசிவனுடைய ஆராதனம் அல்லவா மங்களத்தை அளிக்கும். (52-53) இம்மாதிரி எண்ணம் கொண்டு யோகிகளான அந்த ஸனகாதிகள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து தவம் செய்தனர். ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்த அழிவற்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியான பிரபு களங்கமற்ற ஸனகாதிகளுக்கு வேதங்களை அத்தியயனம் செய்து வைத்தார். (54-55) ரகஸ்யங்களுடன் கூடிய வேதங்களை பரமசிவனிடமிருந்து முறைப்படி அத்யயனம் செய்து பரமசிவனின் மாயையினால் ஞானம் உண்டாகவில்லை. வெகுகாலம் கழிந்து அவர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி உமாபதியான பரமசிவனைக் கேட்பதற்காக சுத்தமான பாதைகளுடன் கூடிய கைலை மலையின் சிகரத்தை

स्मरणान्मोक्षदं दिव्यं भवनं विविशुश्शुभम् । शैलादिनेशमासाद्य प्रणम्य प्रार्थयन् प्रभुम् ॥ ५८
जगत्सृजस्यवस्यत्सि चानुगृह्णासि लीलया । तिरोभवसि सर्वेश कोवेत्ति त्वां कृपानिधे ॥ ५९
आसाद्य जन्तुर्यस्यांघ्रि राजीव रज एककम् । अत्येतिवार्धिं दुस्तारं संसारं मृत्युमप्यसौ ॥ ६०
भवन्तं शरणं प्राप्ताः नमन्ति विबुधादयः । तान्नस्पृशन्ति पापानि ब्रह्महत्यादि कान्यपि ॥ ६१
एतेवयमुमाकान्त संसार भय भीरवः । त्वां प्रपन्ना अधीयानाः ब्राह्मणा ब्राह्मणाधिपम् ॥ ६२
विचार्याजातमेकं त्वां बन्धमोक्षकरं प्रभुम् । पशूनां पतिमीशानं पशवस्मः प्रभो तव ॥ ६३
स्तुत्वैवं स्तुतिभिः स्तुत्यं अर्थमप्रार्थयन्निदम् । अध्यापयामास भवान् अस्मानादौ वटाश्रितः ॥ ६४
आगमानखिलान् वेदान् शैवोपपद भूषितान् । तत्र यानि त्वयोक्तानि वेदार्थानि कृपा बलात् ॥ ६५
स्वानुभूति प्रसिद्धानि वेदसिद्धान्त रूपतः । प्रतिष्ठितानि नैतानि विस्तरत्वान्नईश्वर ॥ ६६
इदानीं कृपयाऽस्मभ्यं वद संक्षिप्य विश्वप ॥ ६६½

ஸ்மரணான்மோக்ஷதம் திவ்யம் பவனம் விவிசுச்சுபம் |
சைலாதிநேச மாஸாத்ய ப்ரணம்ய ப்ரார்த்தயன் ப்ரபும் || 58
ஜகத்ஸ்ருஜஸ்யவஸ்யத்ஸி சாநுக்ருண்ணாஸி லீலயா |
திரோபவஸி ஸர்வேச கோவேத்தி த்வாம் க்ருபா நிதே || 59
ஆஸாத்யஜந்துர்யஸ்யாங்க்ரி ராஜீவ ரஜஏககம் |
அத்யேதி வார்திம் துஸ்தாரம் ஸம்ஸாரம் ம்ருத்யுமப்யஸௌ || 60
பவந்தம் சரணம் ப்ராப்தா: நமந்தி விபுதாதய: | தான்நஸ்ப்ருசந்தி பாபாநி ப்ரம்மஹத்யாதிகான்யபி || 61
ஏதேவயமுமாகாந்த ஸம்ஸார பயபீரவ: | த்வாம் ப்ரபன்னா அதீயானா: ப்ராம்மணா ப்ராம்மணாதிபம் || 62
விசார்யாஜாதமேகம் த்வாம் பந்தமோக்ஷகரம் ப்ரபும் | பசூனாம் பதிமீசாநம் பசவஸ்ம: ப்ரபோ தவ || 63
ஸ்துத்வைவம் ஸ்துதிபி: ஸ்துத்யம் அர்தமப்ரார்தயன்னிதம் |
அத்யாபயாமாஸபவான் அஸ்மானாதௌ வடாச்ரித: || 64
ஆகமாநகிலான்வேதான் சைவோப பதபூஷிதான் | தத்ரயாநித்வயோக்தாநி வேதார்த்தாநி க்ருபாபலாத் 65
ஸ்வானுபூதிப்ரஸித்தானி வேதஸித்தாந்தரூபத: | ப்ரதிஷ்டிதாநிநைதாநி விஸ்தரத்வாந்ந ஈச்வர || 66
இதானீம் க்ருபயாऽஸ்மப்யம் வத ஸம்க்ஷிப்ய விச்வப || 66½

அடைந்தனர். அங்கு அளவற்ற ஆனந்தத்தால் நிறம்பிய பரமசிவனுடைய போகபுரத்தில் ஸ்மரித்த மாத்திரத்தால் மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடியதும் திவ்யமும் மங்களகரமுமான மாளிகையை அடைந்தனர். நந்திகேச்வரரின் உத்திரவின்பேரில் ப்ரபுவான பரமசிவனிடம் சென்று வேண்டினர். (56–58) கருணைக் கடலும், ஸர்வேச்வரனுமான ஓ பரமசிவா! விளையாட்டாக உலகத்தைப் படைக்கிறீர், காக்கிறீர், அழிக்கிறீர், அனுக்ரஹம் செய்கிறீர், மறைக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட தங்களை எவன் அறிவான். (59) ஜீவனானவன் எந்த பரமசிவனுடைய சரணகமலத்தில் உள்ள ஓர் தூளியை அடைந்து தாண்ட முடியாத ஸம்ஸாரக் கடலையும் தாண்டுகிறான். யமனிடமிருந்தும் விடுபடுகிறான். (60) அப்படிப்பட்ட தங்களை சரணமாக அடைந்து தேவர் முதலியவர்கள் நமஸ்கரிக்கின்றனர். அப்படிப்பட்டவர்களை பிரம்மஹத்தி முதலிய பாவங்களும் அணுகுவதில்லை. (61) ஓ உமாகாந்தனே! பிராம்மணர்களான இந்த நாங்கள், ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் பயத்தைக் கண்டு நடுங்கி தங்களை சரணமாக அடைந்து வேதங்களைக் கற்றோம். (62) ஈசானரும், பசுபதியும், பிறப்பற்றவரும், ஒருவருமான தங்களையே ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து விடுவிக்கக்கூடிய பிரபு என விசாரித்து அறிந்து தங்களுக்குப் பசுக்களாக ஆகின்றோம். (63) துதிக்கத் தகுந்த பரமசிவனை இவ்விதம் துதித்து பின்வருமாறு வேண்டினர். ஆலமரத்தடியில் இருந்து தாங்கள் முன்பு எங்களுக்கு ஸகல வேதங்களையும், சிவாகமங்களையும், அத்யயனம் செய்து வைத்தீர்கள். கருணையினால் தங்களால் சொல்லப்பட்ட வேதார்த்தங்கள், வேதத்தின் உட்கருத்தாக இருப்பதால் தங்கள் ஒருவருக்கே அனுபவத்தில் அவைகள் புலப்படும். ஓ ஈச்வரா! அவைகள் விஸ்தாரமாக இருப்பதால் எங்கள் மனதில் அப்பொருள்கள் நிலைத்து இருக்கவில்லை. ஓ உலகத்தைக் காப்பவரே அப்பொருள்களை கருணை கொண்டு சுருக்கமாக இப்பொழுது உபதேசிக்க வேண்டும். (64-66) இம்மாதிரி ஸனகாதி முனிவர்களால் வேண்டப்பட்ட விச்வகர்த்தாவான பிரபு கருணையினால் இவர்களுக்கு நன்கு உபதேசிக்க எண்ணங்

विभुरिति सनकाद्यैर्विश्वकर्तार्थितस्सन् तदनुकरुणयेभ्यः सम्यगध्यापयिष्यन्।
गुरुरखिल गुरूणां कोटिसूर्यांशुतेजाः वचनमथ बभाषे नन्दिकेशं विलोक्य ॥ ६७

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ चतुर्थः ऽध्यायः ॥

सूतः— ततश्शैलादिमालोक्य भगवान् भगनेत्र हा। शशासेति मुनिश्रेष्ठाः सर्वकर्ता जगत्पतिः ॥ १
ईश्वरः— शैलादेयावदेतेभ्यः शर्मदं ज्ञानमुत्तमम्। कथयिष्ये रहस्य तत् तावन्मद्वाक्य गौरवात् ॥ २
एकोपि न प्रवेष्टव्यः यो वा को वा स्मराहते। इत्युक्त्वा द्वारि नन्दीशं संस्थाप्येतैस्सहाविशत् ॥ ३
स्वन्निशान्तन्निशाधीशः कलाकलित शेखरः। अलंकृत्यैव तत्राशु वीरासनमुदारधीः ॥ ४
प्राहचर्या क्रियायोग निष्णातेभ्यः कृपानिधिः। दक्षिणामूर्तिमास्थाय चित्यैवैभ्यश्च मुद्रया ॥ ५

விபுரிதி ஸனகாத்யைர்விச்வகர்தார்திதஸ்ஸன் ததனுகருணயைப்ய: ஸம்யகத்யாபயிஷ்யன் ।
குருரகில குரூணாம் கோடிஸூர்யாம்சுதேஜா: வசனமத பபாஷே நந்திகேசம் விலோக்ய ॥ 67

இத்யாதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ருதீயோத்யாய: ॥

॥ சதுர்த்தோऽத்யாய: ॥

ஸூத :— ததச்சைலாதிமாலோக்ய பகவான் பகநேத்ரஹா ।
சசாஸேதி முநிச்ரேஷ்டா: ஸர்வகர்த்தா ஜகத்பதி: ॥ 1
ஈச்வர :— சைலாதேயாவதேதேப்ய: சர்மதம் க்ஞானமுத்தமம் ।
கதயிஷ்யே ரஹஸ்யம்தத் தாவன் மத்வாக்யகௌரவாத் ॥ 2
ஏகோபி ந ப்ரவேஷ்டவ்ய: யோ வா கோ வா ஸ்மராத்ருதே ।
இத்யுக்த்வா த்வாரி நந்தீசம், ஸம்ஸ்தாப்யேதைஸ்ஸஹாவிசத் ॥ 3
ஸ்வந்நிசாந்தம்நிசாதீச: கலாகலிதசேகர: । அலங்க்ருத்யைவ தத்ராசு வீராஸநமுதாரதி: ॥ 4
ப்ராஹசர்யா க்ரியாயோக நிஷ்ணாதேப்ய: க்ருபாநிதி: ।
தக்ஷிணாமூர்திமாஸ்தாய சித்யை வைப்யச்ச முத்ரயா ॥ 5

கொண்டு எல்லா குருக்களுக்கும் குருவும், கோடி ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பான தேஜஸ்ஸை உடையவராகவும் இருந்து கொண்டு நந்திகேச்வரரைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார்.

மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்யாயம்

ஸூதர் கூறுகிறார் :— ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! பின்பு பகன் என்னும் தேவனின் கண்களை அபகரித்தவனும், யாவரையும் படைத்தவனும், உலகுக்கு பதியும் பகவானுமான பரமசிவன், நந்திகேச்வரரைப் பார்த்து இம்மாதிரி கட்டளையிட்டார். (1) ஈச்வரர் கூறுகிறார் :— ஓ நந்திகேசா! சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், மிக ரஹஸ்யமானதும், சிறந்ததுமான அந்த ஞானத்தை நான் ஸனகாதி முனிவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் வரையில் மன்மதனைத் தவிர்ந்து வேறு யாரையும் என் வாக்யத்தை சிரமேற்கொண்டு உள்ளே விடக்கூடாது. சந்திரசேகரனான பரமசிவன் இம்மாதிரி கூறி நந்திகேச்வரனை வாயிற்படியில் வைத்து விட்டு ஸனகாதிகளுடன் தனது அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றார். அங்கு உதாரமனமுடைய இந்த பரமசிவன் வீராஸனத்தில் அமர்ந்து, சர்யை, க்ரியை, யோகம், இம்மூன்றையும் நன்கு கற்றறிந்த ஸனகாதிகளுக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தியாக இருந்து கொண்டு கருணைக்கடலான பரமசிவன் சின்முத்ரையினால் (பெருவிரல் நுனியை ஆள்காட்டி விரலின் மூன்றாவது கணுவில் பற்றிய ஓர் குறி) உபதேசித்தார். அந்த

चिन्मुद्रया तया तेषां छिन्नास्सर्वेऽपि संशयाः। कृतार्थाश्चाभवन्देवं दृष्ट्वा दृष्टेन्दुशेखरम्॥ ६
वीरासने समासीनं व्याघ्रचर्मोपरिप्रभुम्। अज्ञानोपरि विन्यस्त दक्षिणांघ्रिसरोरुहम्॥ ७
तस्योपरि लसद्वामं योगपट्टमनोरमम्। ब्रह्मेन्द्र विष्णुयोगीन्द्र विबुधागोचरं शिवम्॥ ८
शुद्धस्फटिकसंकाशं त्रिनेत्रं चन्द्रशेखरम्। भासयन्तं जगद्भासा स रवीन्दुकृशानुकम्॥ ९
तदन्तरेऽमरास्सेन्द्राः साशापाल पुरोधसः। शूरपद्मभयात्रस्ताः कैलासमगमाययुः॥ १०
शक्तौ तपश्चरन्त्यान्तु चिन्मुद्रावति तत्पतौ। सर्वेषां न मनांस्यासन् शरव्यानि मनो भुवः॥ ११
ततोऽपि दुःख भूयिष्ठं बिभ्राणा स्वान्तरं सुराः। उवाह चित्तं वृत्रारेः इन्द्राण्यामरतिं तदा॥ १२
ब्रह्मणोऽपि तदा वाचि विष्णोरपि रमोपरि। जगद्विरक्तमभवत् चेतना चेतनात्मकम्॥ १३
प्रजाश्च न व्यवर्धन्त पीडा वृद्धाऽऽसुरीतराम्। एषामुपद्रवानांस्यात् ईशाज्ञेति निवारणी॥ १४
उत्कण्ठयैवमासाद्य कैलासं धाम शूलिनः। नालपन् सन्निधिं शंभोः ज्ञान निष्ठस्य ते भृशम्॥ १५
तत्रातपत्सुरैरिन्द्रः तप उग्रतरं महत्। असुरोपप्लुतं लोकं आत्मना परिरक्षितुम्॥ १६

சின்முத்ரயா தயா தேஷாம் சின்னாஸ்ஸர்வேபி ஸம்சயா: ।
க்ருதார்தாச்சாபவன்தேவம் த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்ட்யேந்து சேகரம் ॥ 6
வீராஸனே ஸமாஸீநம் வ்யாக்ர சர்மோபரி ப்ரபும் । அக்ஞானோபரி விந்யஸ்த தக்ஷிணாங்க்ரி ஸரோருஹம் 7
தஸ்யோபரிலஸத்வாமம் யோகபட்ட மனோரமம் । ப்ரஹ்மேந்த்ர விஷ்ணு யோகீந்த்ர விபுதாகோசரம் சிவம் 8
சுத்தஸ்படிகஸங்காசம் த்ரிநேத்ரம் சந்த்ர சேகரம் । பாஸயந்தம் ஜகத்பாஸா ஸ ரவீந்து க்ருசானுகம் ॥ 9
ததந்தரேऽமராஸ்ஸேந்த்ரா: ஸாசாபாலபுரோதஸ: । சூரபத்ம பயாத்ரஸ்தா: கைலாஸமகமாயயு: ॥ 10
சக்தௌ தபச்சரந்த்யாந்து சின்முத்ராவதி தத்பதௌ ।
ஸர்வேஷாந் ந மனாம்ஸ்யாஸன் சரவ்யாநி மனோ புவ: ॥ 11
ததோபி து:க பூயிஷ்டம் பிப்ராணா ஸ்வாந்தரம் ஸுரா: ।
உவாஹ சித்தம் வ்ருத்ராரே: இந்த்ராண்யாமரதிம் ததா ॥ 12
ப்ரம்மணோபிததாவாசி விஷ்ணோரபி ரமோபரி । ஜகத்விரக்தமபவத் சேதனாசேதனாத்மகம் ॥ 13
ப்ரஜாச்ச ந வ்யவர்தந்தபீடா வ்ருத்தாஸுரீதராம் । ஏஷாமுபத்ராவாநாம்ஸ்யாத் ஈசாக்ஞேதி நிவாரணீ 14
உத்கண்டயைவமாஸாத்ய கைலாஸம் தாமசூலின: ।
நாலபன் ஸந்நிதிம் சம்போ: க்ஞானநிஷ்டஸ்ய தே ப்ருசம் ॥ 15
தத்ராதபத்ஸுரைரிந்த்ர: தபஉக்ரதரம் மஹத் । அஸுரோபப்லுதம் லோகம் ஆத்மனா பரிரக்ஷிதும் ॥ 16

சின்முத்ரையினால் அவர்களின் எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்கின. சந்திரசேகரனைப் பார்த்து கிருதார்தர்களாக ஆனார்கள். (2-6) ஸிம்மாஸனத்தில் புலித்தோலின் மீது அமர்ந்த ப்ரபுவும், அக்ஞானமென்னும் அபஸ்மார ரோகதேவதையின் மீது வைத்த வலது காலை உடையவரும் (7) அந்த வலது காலின் மீது ப்ரகாசிக்கின்ற இடது காலை உடையவரும், யோகபட்டத்தினால் மனோஹரமாக இருப்பவரும், அதாவது யோகபட்டமென்பது வஸ்திரத்தினாலோ, பட்டுக்கயிறாலோ, முதுகிலிருந்து முழங்கால்களை சேர்த்து கட்டிக் கொண்டு இருத்தலாகும். பிரம்மா, இந்திரன், விஷ்ணு, யோகீந்திரர்கள், தேவர்கள், இவர்களுக்குக்கூட எட்டாதவரும், ஸ்ரீ மங்கள மூர்த்தியும் (8) சுத்தமான ஸ்படிகத்துக்கொப்பானவரும், முக்கண்ணனும், சந்திரனை சிரஸ்ஸில் தரித்தவரும், தன்னுடைய காந்தியினால், ஸூர்யன், சந்திரன், அக்னி, இவர்களுடன் கூடிய உலகத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்கின்றவருமான பரமசிவனை ஸனகாதிகள் தரிசித்தனர். (9) இந்த ஸமயத்தில் சூரபத்மனிடமிருந்து பயத்தினால் கலங்கினவர்களும், இந்திரன் முதலியவர்களுடன் கூடியவர்களும், திக்பாலகர்கள், ப்ருஹஸ்பதி, இவர்களுடனும் கூடியவர்களுமான தேவர்கள், கைலாஸ மலையை அடைந்தனர். (10) அம்பாள் தவம் செய்து கொண்டும், அவளுடைய பதியான ஸ்ரீ பரமசிவன் சின்முத்திரையுடன் இருந்து கொண்டும், இருக்கும்பொழுது, மன்மதனுடைய பாணங்களுக்கு விஷயமாகாததால் உலகத்திலுள்ள எல்லோருடைய மனங்களும் காம விகாரத்தை அடையவில்லை. (11) ஆதலால் தேவர்களுடைய மனது துக்கமடைந்தது. (12) இந்திரன் இந்திராணியிடத்தில் ஆசை கொள்ளவில்லை. பிரம்மதேவனுக்கு சரஸ்வதி மீதும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்கு மகாலெக்ஷ்மி மீதும் மோகம் ஏற்படவில்லை. அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள் இவைகளுடன் கூடிய உலகம் முழுவதும் ஆசையற்றதாகவே ஆகிவிட்டது. (13) பிரஜைகள் விருத்தியாகவில்லை. அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் அதிகமாயிற்று. இந்த துன்பங்கள் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய அருளால்தான் விலகவேண்டும் எனக் கருதி, பரமசிவனுடைய இருப்பிடமான கைலாஸத்தை அடைந்தும், ஞான நிலையில் இருக்கும் பரமசிவனுடைய தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. (14-15) அஸுரர்களால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை அடைந்த உலகத்தையும் தன்னையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்

तदानीं कुसुमास्त्रोऽपि समाः शतमनाकुलः। तापसं वेषमास्थाय रत्यां रतिपराङ्मुखः॥ १७
विनिवृत्ताधिकारत्वात् हृदिकृत्वा शिवे रतिम्। सनकादिमुनीन्द्राणां शिवो ब्रह्मभुवां तदा॥ १८
हृदिस्थमाच्छिनन्मोहं कृपया प्रभुरात्मवान्। तपसा महता वापि विबुधाश्च वृथाश्रमाः॥ १९
व्यजिज्ञिपन् प्रणम्येमे शालंकाय न जन्मने। आत्मागमनमादिष्टाः तेनायं समयो नवः॥ २०
नस्थातव्यं गिरावत्र विसृष्टा इति तेन ते। जग्मुः सुरालयवरं तत्र ब्रह्म दिदृक्षवः॥ २१
मनोवती पुरी तत्र धातुः परमशोभना। विचित्रोपवनैर्युक्ता दीर्घिका निर्झरावृता॥ २२
सर्वर्तुसुमनोरम्या द्रुमसंवारितातपा। कपित्थाश्वत्थहिन्ताल तमालामलकासनैः॥ २३
विभीतकरसालाश्म न्यग्रोधोदुंबराम्रकैः। जंबूप्लक्षधवाङ्कोल तिन्त्रिणी लिकुचार्ककैः॥ २४
निंबतिन्दुक खर्जूर बदरीसप्तपर्णकैः। अशोककाश्मर्यपूग पनसश्रीफलद्रुमैः॥ २५
भद्रश्रीपाटलीप्लक्ष भल्लातक्यगरून्मदैः। एवमादिभिरन्यैश्च शोभते सा पुरी सदा॥ २६
भवनानि मनोज्ञानि यस्यामाश्चर्यवन्ति च। नानामणिमयूखानां निकरैरुज्वलानि च॥ २७
यत्रस्थितिर्नरागस्य क्रोधलोभादि विद्विषाम्। तत्रास्ते भगवान् ब्रह्मास्तूयमानो मरुद्गणैः॥ २८

ததாநீம் குஸுமாஸ்த்ரோऽபி ஸமா: சதமனாகுல: | தாபஸம் வேஷமாஸ்தாய ரத்யாம் ரதிபராங்முக: || 17
விநிவ்ருத்தாதிகாரத்வாத் ஹ்ருதிக்ருத்வா சிவேரதிம் | ஸநகாதிமுனீந்த்ராணும் சிவோப்ரம்மபுவாம் ததா 18
ஹ்ருதிஸ்தமாச்சினந்மோஹம் க்ருபயா ப்ரபுராத்மவான் | தபஸாமஹதாவாபி விபுதாச்ச வ்ருதாச்ரமா: 19
வ்யஜிக்ஞிபன் ப்ரணம்யேமே சாலம்காயந ஜன்மநே | ஆத்மாகமனமாதிஷ்டா: தேனுயம்ஸமயோ நவ: 20
நஸ்தாதவ்யம் கிராவத்ர விஸ்ருஷ்டா இதிதேனதே | ஜக்முஸ்ஸுராலயவரம் தத்ர ப்ரஹ்மதித்ருக்ஷவ: 21
மனோவதீ புரீதத்ர தாது: பரமசோபனு | விசித்ரோபவநைர்யுக்தா தீர்க்கிகா நிர்ஜராவ்ருதா || 22
ஸர்வர்த்துஸுமனோரம்யா த்ருமஸம்வாரிதாதபா | கபித்தாச்வத்தஹிந்தால தமாலாமலகாஸனை: 23
விபீதகர ஸாலாச்ம ந்யக்ரோதோதும் பராம்ரகை: | ஜம்பூப்லக்ஷதவாங்கோல திந்த்ரிணீ லிகுசார்ககை: 24
நிம்பதிந்துககர்ஜூர பதரீஸப்த பர்ணகை: | அசோககாச்மர்யபூக பனஸஸ்ரீபலத்ருமை: || 25
பத்ரஸ்ரீபாடலீப்லக்ஷ பல்லாதக்ய கருன்மதை: | ஏவமாதிபிரன்யைச்ச சோபதேஸாபுரீ ஸதா || 26
பவனுநிமனேக்ஞாநி யஸ்யாமாச்சர்யவந்தி ச | நாநாமணி மயூகானும் நிகரைருஜ்வலாநி ச || 27
யத்ரஸ்திதிர்நராகஸ்ய க்ரோத லோபாதி வித்விஷாம் |
தத்ராஸ்தே பகவான் ப்ரம்மா ஸ்தூயமானே மருத்கணை: || 28

காக தேவர்களுடன் கைலாஸ மலையில் தேவேந்திரன் கடுந்தவம் செய்தான். (16) புஷ்பங்களை அம்பாக உடைய மன்மதனும், தனது மனைவியான ரதியினிடத்தில் அன்பில்லாமலும், தனது அதிகாரம் பயன்படாததாலும், நூறு வருடகாலம் முனிவேடம் பூண்டு, மனதில் பரமசிவனை தியானம் செய்து கொண்டு, நழுவாத மனதுடன் தவம் செய்தான். பிரபுவான பரமசிவன் கருணையினால் பிரம்மபுத்திரர்களான ஸனகாதி முனிவர்களுடைய மனதிலிருந்த மோகத்தை (அஞ்ஞானத்தை) போக்கினார். பெரும் தவம் செய்தும் தேவர்கள், பயனில்லாமல், வீண் சிரமத்தை அடைந்தார்கள். (17-19) சாலங்காயனரின் புத்திரரான நந்திகேச்வரிடம், நமஸ்கரித்து, தாங்கள் வந்த காரணத்தை கூறினார்கள். அவர் பரமசிவனை பார்க்க முடியாதென கூறிவிட்டார். (20) இந்த மலையில் இந்த சமயத்தில் இருக்க கூடாதெனச் சொல்லி திரும்பிப் போகும்படிச்செய்தார். அந்த தேவர்கள் பிரம்மாவை தரிசிப்பதற்காக பிரம்மலோகம் சென்றனர். (21) அங்கு மனோவதி என்னும் பிரம்மதேவனது பட்டணமானது பரம மங்களமாய் உள்ளது. ஆச்சர்யகரமான உபவனங்களுடன் கூடினதும் சிறு வாய்க்கால்கள், மலை அருவிகள் இவைகளுடனும் கூடியது. (22) எல்லா ருதுக்களிலும் (பருவங்களிலும்) மலரக்கூடிய புஷ்பங்களால் அழகு வாய்ந்ததும், மரங்களால் போக்கப்பட்ட வெய்யிலை உடையதாகவும் இருந்தது. விளா, அரசு, கூந்தல்பனை, தமால, நெல்லி, அஸன, ஒட்டுமா, அசும, ஆல், அத்தி, மா, நாகை, கல்லாலை, வெள்வேல், அழிஞ்சில், புளி, எலுமிச்சை, எருக்கு, வேம்பு, தும்பை, பேரீச்சை, இலந்தை, ஏழிலம்பாலை, அசோகம், பெரும்குமிழ், பாக்கு, பிலா, வில்வ, சந்தன, பாதிரி, இச்சி, சேவா, அகில், உன்மதம், முதலிய பல மரங்களால் அந்த பிரம்மதேவனுடைய பட்டணமானது எப்பொழுதும் பிரகாசித்து வருகிறது. (23-26) அதில் வீடுகள் மனதைக் கவரக்கூடியவைகளாகவும், ஆச்சர்யத்தை அளிக்கக் கூடியவைகளாகவும், பல ரத்னங்களின் காந்திகளால் பிரகாசிக்கின்றவைகளாகவும் உள்ளன. (27) ஆசை, கோபம், அதிக ஆசை முதலிய

भारत्या प्रियया वेदवर्णाकल्पमनोज्ञया । दिव्यसिंहासनवरे त्रिदशास्तंपितामहम् ॥ २९
आसीनं मघवांस्तत्र त्रिदशैः सहसादरम् । प्रणम्य परया भक्त्या प्राञ्जलिः पार्श्वतोऽभवत् ॥ ३०
देवाश्च तुष्टुवुर्देवं दिग्वक्त्रं वारिजोद्भवम् । प्रणम्य वाक्पतिं देवं वाचस्पति पुरोगमाः ॥ ३१
देवाः — त्वं माता त्वं पिता देव त्वं गुरुस्त्वं पितामहः । त्वं भ्राता त्वं सखाचश्रीः अस्माकमधिदैवतम् ॥ ३२
समष्टिस्त्वं तथा व्यष्टिः आत्मनामात्म नायकः । त्वं तत्वं तत्वविच्चासि तत्वातीतः परात्परः ॥ ३३
स्रष्टा त्वं जगतां धातः हर्तात्वमवसिस्फुटम् । यदुपक्रम ओंकारः त्रिभिर्न्यायैरुदीरणम् ॥ ३४
मन्युः कर्मगतिर्नाकः ते ते मुखसमुद्भवाः । नमस्त्रिमूर्तये तुभ्यं सर्गस्थित्यन्तहेतवे ॥ ३५
ब्रह्मा त्वं सृजसीशान विष्णुस्त्वं विश्वरक्षकः । हरस्त्वं हरसि क्षिप्रं जगदेतच्चराचरम् ॥ ३६
नमस्ते विश्वनाथाय नमस्ते विश्वमूर्तये । नमस्ते विश्वनिर्मात्रे शर्व सर्वस्य हेतवे ॥ ३७
यदन्तरं सर्वमिदं यस्यान्तस्थितमद्भुतम् । यस्य वश्यानि भूतानि तेऽस्तु नित्यमिदं नमः ॥ ३८

பாரத்யா ப்ரியயாவேதவர்ணகல்ப மனோக்ஞயா | திவ்யஸிம்மாஸநவரே த்ரிதசாஸ்தம் பிதாமஹம் || 29
ஆஸீநம் மகவாம்ஸ்தத்ர த்ரிதசை: ஸஹஸாதரம் |
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ராஞ்ஜலி: பார்ச்வதோऽபவத் || 30
தேவாச்ச துஷ்டுவுர்தேவம் திக்வக்த்ரம் வாரிஜோத்பவம் |
ப்ரணம்யவாக்பதிம் தேவம் வாசஸ்பதி புரோகமா: || 31
தேவா:— த்வம் மாதா த்வம் பிதாதேவ த்வம் குருஸ்த்வம் பிதாமஹ: |
த்வம் ப்ராதா த்வம் ஸகாச ஶ்ரீ: அஸ்மாகமதிதைவதம் || 32
ஸமஷ்டிஸ்த்வம் ததாவ்யஷ்டி: ஆத்மநாமாத்மநாயக: |
த்வம் தத்வம் தத்வவிச்சாஸி தத்வாதீத: பராத்பர: || 33
ஸ்ரஷ்டாத்வம் ஜகதாம் தாத: ஹர்த்தாத்வமவஸிஸ்புடம் | யதுபக்ரமஓம்கார: த்ரிபிர் ந்யாயைருதீரணம் 34
மந்யு: கர்மகதிர் நாக: தேதேமுகஸமுத்பவா: | நமஸ்த்ரிமூர்தயே துப்யம் ஸர்கஸ்தித்யந்தஹேதவே || 35
ப்ரம்மாத்வம் ஸ்ருஜஸீசாந விஷ்ணுஸ்த்வம் விச்வரக்ஷக:| ஹரஸ்த்வம் ஹரஸிக்ஷிப்ரம் ஜகதேதச்சராசரம் 36
நமஸ்தே விச்வநாதாய நமஸ்தே விச்வமூர்தயே | நமஸ்தே விச்வநிர்மாத்ரே சர்வஸர்வஸ்யஹேதவே || 37
யதந்தரம் ஸர்வமிதம் யஸ்யாந்தஸ்தித மத்புதம் | யஸ்யவச்யாநி பூதாநி தேऽஸ்து நித்யமிதம் நம: || 38

சத்ருக்களுக்கு அந்த பிரம்மலோகத்தில் இடமில்லை. அப்படிப்பட்ட உலகில் தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டு பிரும்மதேவன் விளங்குகிறார். (28) வேத அக்ஷரங்களை ஆபரணமாகக் கொண்டு விளங்குகிறவளும், மணிவியுமான ஸரஸ்வதி தேவியுடன், திவ்ய ஸிம்மாஸனத்தில்அமர்ந்தவரும், உலகிற்கு பிதாமஹனுமான பிரும்மதேவனை, இந்திரன் தேவர்களுடன் அன்புடன் நமஸ்கரித்து, மிகுந்த பக்தியுடன் பக்கத்தில் நின்றான். (29-30) பிருஹஸ்பதி முதலிய தேவர்கள் ஸரஸ்வதியின் பதியும், தாமரை மலரில் உண்டானவரு மான நான்கு முகத்தை உடைய பிரும்மதேவனை துதித்தனர். (31) தேவர்கள் கூறினார்கள் — தாங்களே தாய், தாங்களே தகப்பன், நீரே குரு, நீரே பிதாமஹன், தாங்களே ஸகோதரன், தாங்களே ஸ்னேஹிதன் தாங்களே ஸம்பத்து, எங்களுக்கு சிறந்த தைவமும் தாங்களே, (32) தாங்களே ஸமஷ்டி, (ஸகலப் பிராணிகளின் சேர்க்கை) அவ்விதமே தாங்களே வ்யஷ்டி, (பிரிந்து இருப்பவைகளும்) உலகிற்கு நாயகனும் நீரே, தாங்களே தத்வமான பொருள், தாங்களே தத்வப்பொருளை அறிந்தவர், தாங்களே தத்வங்களுக்கு எட்டாதவர், தாங்களே மாயாப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர். (33) ஓ ப்ரும்மதேவனே! உலகை படைப்பவரும் நீரே! அழிப்பவரும் நீரே! உண்மையாய் காற்பவரும் நீரே! ருக், யஜுஸ், ஸாம, அல்லது, அகார, உகார, மகார, இம்மூன்றுடன் கூடிய ப்ரணவமும் (34) யாகம், கர்மபலம், ஸ்வர்கம், இவைகளும் தங்கள் முகங்களிலிருந்து வெளிவந்தன. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் இவை களுக்குக் காரணமான மும்மூர்த்திஸ்வரூபியான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (35) ஓ ஈசனே! பிரும்மாவான நீர் உலகை படைக்கிறீர், விஷ்ணுவாகிய நீர் காக்கிறீர், பரசிவனான நீர், சரம், அசரம், என்னும் இவ்வுலகை யாவையும் வெகுசீக்ரத்தில் அழிக்கிறீர். (36) உலகிற்கு நாதனான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். உலகத்தை படைக்கின்ற தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஓ ஈச்வர! எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (37) எந்த உம்மைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஆச்சர்யமானதுமான, இந்த எல்லா ப்ரபஞ்சங்களும் உமது உள்ளே இருக்கின்றனவோ, எந்த உமக்கு ஸர்வப்ராணிகளும் வசமாக இருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (38) தன் இருப்பிடம் வந்த சிறந்த தேவர்களால்

इति स्तुतः सुरश्रेष्ठः सुरश्रेष्ठैर्निजाश्रितैः। प्रसादाभिमुखो भूत्वा प्राहस्म करुणानिधिः॥ ३९

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः॥

॥ पञ्चमः अध्यायः॥

ब्रह्मा — किमिदं किमिदं वत्साः यूयं संभूय सादरम्। विषण्णवदना देवाः शरणं मासमागताः॥ १
ब्रूत यूयं हृतस्वास्थ्याः इव दीनाननाभृशम्। मघवान् प्रथमं तावत् कुलिशं शिथिलं वहन्॥ २
उवाह भग्नश्रृंगस्य बलीवर्दस्य दैन्यताम्। पावकोपि सदा धूम धूम्रवर्णोऽति खिन्नधीः॥ ३
विवृणोति सदा कालं आधिजामासुरीं व्यथाम्। कालदण्डेन विलिखन् यमोऽपि पृथिवीतलम्॥ ४
अवाक्शिरास्तु सततं आतंकं विवृणोति मे। अयं पुण्यजनाधीशः कौक्षेयक वरोऽद्य किम्॥ ५
कुण्ठित श्रीर्द्विजिह्वस्य विदंष्ट्रस्याप दुर्दशाम्। पाशहस्तोऽपि बाहुभ्यां पाशमव्याहतं क्वचित्॥ ६
वहन्नेति विनष्टात्मा पशोर्दैन्यं सदा मतः। वायुर्गृहीतयष्टिस्सन् केतोर्गतपटस्य सः॥ ७

இதிஸ்துத: ஸுரச்ரேஷ்ட: ஸுரச்ரேஷ்டைர்நிஜாச்ரிதை: |
ப்ரஸாதாபிமுகோ பூத்வா ப்ராஹஸ்ம கருணாநிதி: || 39

இத்யாதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே சதுர்தோऽத்யாய: ||

॥ பஞ்சமோऽத்யாய: ॥

ப்ரம்மா — கிமிதம் கிமிதம் வத்ஸா: யூயம் ஸம்பூயஸாதரம் |
விஷண்ணவதனாதேவா: சரணம் மாஸமாகதா: || 1
ப்ருதயூயம் ஹ்ருதஸ்வாஸ்த்யா: இவ தீனானனாப்ருசம் | மகவான் ப்ரதமம் தாவத் குலிசம் சிதிலம் வஹன் 2
உவாஹ பக்னச்ருங்கஸ்ய பலீவர்தஸ்ய தைந்யதாம் | பாவகோऽபிஸதா தூம தூம்ரவர்ணோऽதி கின்னதி: 3
விவ்ருணோதிஸதாகாலம் ஆதிஜாமாஸுரீம் வ்யதாம் | காலதண்டேந விலிகன் யமோऽபி ப்ருதிவீதலம் || 4
அவாக்சிராஸ்து ஸததம் ஆதங்கம் விவ்ருணோதி மே | அயம் புண்யஜநாதீச: கௌக்ஷேயகவரோऽத்ய கிம்
குண்டித ஸ்ரீர்த்விஜிஹ்வஸ்ய விதம்ஷ்ட்ரஸ்யாபதுர்தசாம் |
பாசஹஸ்தோऽபி பாஹுப்யாம் பாசமவ்யாஹதம்க்வசித் || 6
வஹந்நேதி விநஷ்டாத்மா பசோர்தைன்யம் ஸதாமத: |
வாயுர் க்ருஹீத யஷ்டிஸ்ஸன் கேதோர்கத படஸ்ய ஸ: || 7

இம்மாதிரி துதிக்கப்பட்டவரும், தேவர்களுள் சிறந்தவரும், கருணாநிதியுமான, பிரும்மதேவன், அருள் செய்ய மனங்கொண்டு தேவர்களை நோக்கிக் கூறினார். (39)

நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்யாயம்

ஓ குழந்தைகளான தேவர்களே! நீங்கள் யாவரும் கூடி வாடின முகமுடையவர்களாய் அன்புடன் என்னை சரணமாக அடைந்தீர்களே! இது எதற்கு? இது எதற்கு? (1) நீங்கள் நிலை அற்றவர்கள் போலவும், மிகவும் வாடின முகங்களை உடையவர்களாகவும், இருக்கிறீர்களே, என்ன காரணம்? தேவேந்திரன் கொம்பு முறிந்த காளைபோல் துக்கம்கொண்டு நழுவிய வஜ்ராயுதத்துடன் முன்பு காண்கின்றான். அக்னியும் புகை நிறமுள்ளவனாக ஆகி மிகவும் துக்கம் கொண்ட மனத்துடன் எப்பொழுதும் அஸுரர்களால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை வெளியிடுகிறான். எமனும் கால தண்டத்தால் பூமியை கீரிக்கொண்டு (2-4) தலை தொங்கலுற்று தனது துயரத்தை என்னிடம் வெளியிடுகிறான். இந்த நிருருதியும் சிறந்த கத்தியை வைத்துக் கொண்டு (5) பற்களை இழந்த பாம்பின் கெட்ட தசையை அடைந்து காந்தி அற்றவனாக காண்கிறானே, இது ஏன்? வருணனும் கைகளால் என்றும் பழுதாகாத பாசக் கயிறை தரித்து கயிற்றால் கட்டுண்ட பசுபோல் ஒடிந்த மனதுடன் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்து இருக்கிறானே? வாயுவானவன் துணியற்ற கொடி மரத்தை கையில் தடியாக வைத்துக் கொண்டு (6-7) பிச்சை

अकिञ्चनस्य वै भिक्षां अटतो दैन्यमास्थितः। धनेशो निधिमुत्सृज्य शंखपद्माभिधादिकम्॥ ८
प्राणत्राणपरो भाति संप्राप्त इव सांप्रतम्। ईशानस्त्रिशिखं हस्ते कुण्ठिताग्रं दधन् बभौ॥ ९
नरेन्द्रकर निष्पिष्टक्ष्वेळदन्त इवाहिराट्। मरुतस्सप्त किं ब्रूत वलन्त इतरेतरम्॥ १०
महाचल निरुद्धौघ निम्नगा समधर्मिणः। अष्टौ तु वसवोत्रामी नष्टभासो भयाकुलाः॥ ११
रुष्टतार्क्ष्यभयत्रस्तकृष्णसर्पसधर्मिणः। एकादशानां रुद्राणां हृदयानि मुखश्रियः॥ १२
गताहन्तानि शंसन्ति सुग्लानाः सुतराममूः। आदित्या द्वादशैते किमत्यन्तार्ति हतप्रभाः॥ १३
दिवाहत प्रभानां हि दीपानां दैन्यमाश्रिताः। ब्रूत किं वा सुरा यूयं आध्वे भ्रष्टा इवाश्रयात्॥ १४
ब्रूत मह्यमहं वच्मि प्रतीकारं विचार्य वः। श्रुत्वैवं वचनं धातुः देवेषु मुखरेष्वथ॥ १५
निवार्य मघवान्सर्वान् वाचस्पतिमुवाच सः। भो जीव जीवसंघानां अधुना भयमासुरम्॥ १६
ब्रूह्युपस्थितमस्माकं महर्षीणां च सर्वशः। इत्युक्तो धिषणो राज्ञा सुराणां सन्निधौ विधेः॥ १७
उत्थाय साञ्जलिकरः प्रणम्योवाच वेधसे। यदात्थ भगवन्नेवं सुराविप्रकृतास्तराम्॥ १८

அகிஞ்சநஸ்ய வை பிக்ஷாம் அடதோதைந்ய மாஸ்தித:। தநேசோ நிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய சங்கபத்மாபிதாதிகம் 8
ப்ராணத்ராணபரோபாதி ஸம்ப்ராப்த இவ ஸாம்ப்ரதம்।
ஈசானஸ்த்ரிசிகம்ஹஸ்தே குண்டிதாச்ரம் ததன்பபௌ ॥ 9
நரேந்த்ரகர நிஷ்பிஷ்டக்ஷ்வேளதந்த இவாஹிராட்। மருதஸ்ஸப்த கிம்ப்ரூத வலந்த இதரேதரம் ॥ 10
மஹாசலநிருத்தௌக நிம்னகாஸமதர்மிண:। அஷ்டௌது வஸவோத்ராமீ நஷ்டபாஸோ பயாகுலா: ॥ 11
ருஷ்டதார்க்ஷ்ய பயத்ரஸ்த க்ருஷ்ணஸர்ப ஸதர்மிண:। ஏகாதசானும் ருத்ராணும் ஹ்ருதயாநி முகச்ரிய: 12
கதாஹந்தாநி சம்ஸந்திஸுக்லாநா: ஸுதராமமூ:।
ஆதித்யா த்வாதசைதே கிம் அத்யந்தார்தி ஹதப்ரபா: ॥ 13
திவாஹத ப்ரபாணும்ஹி தீபாணும் தைந்யமாச்ரிதா:।
ப்ருத கிம் வா ஸுராயூயம் ஆத்வே ப்ரஷ்டா இவாச்ரயாத் ॥ 14
ப்ருதமஹ்ய மஹம் வச்மிப்ரதீகாரம் விசார்யவ:। ச்ருத்வைவம் வசனம் தாது: தேவேஷு முகரேஷ்வத 15
நிவார்ய பகவான் ஸர்வான் வாசஸ்பதிமுவாச ஸ:। போ ஜீவ ஜீவஸங்காணும் அதுனபயமாஸுரம் ॥ 16
ப்ருஹ்யுபஸ்திதமஸ்மாகம் மஹர்ஷீணும் ச ஸர்வச:।
இத்யுக்தோதிஷணோ ராக்ஞா ஸுராணும் ஸன்னிதௌ விதே: ॥ 17
உத்தாய ஸாஞ்ஜலிகர: ப்ரணம்யோவாச வேதஸே।
யதாத்த பகவன்நேவம் ஸுரா விப்ர க்ருதாஸ்தராம் ॥ 18

எடுக்கும் தரித்ரனின் துயரத்தை அடைந்தவன் போல் இருக்கிருனே? குபேரனும் சங்கநிதி, பத்மநிதி, முதலிய நிதிகளை விட்டு, (8) உயிரை காப்பதே பெரிதென நினைத்து வந்தவன் போல் காண்கின்ருனே? ஈசானன் மழுங்கிய சூலாயுதத்தை கையில் தரித்துக்கொண்டு, (9) பாம்பாட்டியால் பிடுங்கப்பட்ட பற்களை உடைய ஸர்பராஜன் போல் காண்கிருனே? ஓ ஸப்த மருத்துக்களே! ஒருவருக்கொருவர் சுற்றி நின்றுகொண்டு பெரும்மலையால் அணைபோடப்பட்ட நதிபோல் இருக்கிறீர்களே? என்ன காரணம்? கூறுங்கள். இங்கு இந்த அஷ்டவஸுக்களோ என்ருல் தேஜஸ்ஸை இழந்தவர்களாகவும், பயத்தால் கலங்க முற்றவர்களாகவும் இருந்து கொண்டு, (10-11) கோபம் கொண்ட கருடனைக் கண்டு கலங்கிய கரு நாகத்தைப் போல் இருக்கின்ருர்களே? ஏன்? ஏகாதசருத்ரர்களின் வாடிய முகத்தின் காந்திகள், (12) அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தின் தைர்யமின்மையை கூறுகின்றனவே? இந்த பன்னிரண்டு ஸூரியர்கள் மிகுந்த மனத்துயரத்தால் ஒளியிழந்து, (13) பகலில் ஏற்றிய விளக்கின் ஒளிபோல் மங்கி யிருக்கிருர்களே? ஓ தேவர்களே! நீங்கள் பதவியிழந்தவர்கள் போல் இருக்கிறீர்களே? என்ன காரணம்? (14) என்னிடம் காரணத்தைக் கூறுங்கள். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை ஆராய்ந்து கூறுகிறேன். இம்மாதிரி பிரும்மதேவன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும், தேவர்கள் கூச்சலிட்டனர். (15) இந்திரன் அவர்களை அடக்கி பிருஹஸ்பதியைப் பார்த்துக் கூறினுன். ஓ குருவே! ஸகல ஜீவர்களுக்கும், நமக்கும், முனிவர்களுக்கும், பலவிதமாய் அஸுரர்களால் பயம் வந்திருப்பதைக் கூறுங்கள். இம்மாதிரி தேவராஜனுல் பிரும்மதேவனுடைய முன்னிலையில் கூறப்பட்ட தேவகுரு (16–17) எழுந்து கை கூப்பி பிரும்மதேவனை நமஸ்கரித்து கூறினுர். தாமரையில் உண்டான ஓ பகவன்! தாங்கள் என்ன கேட்டீர்களோ? அது அவ்விதமே! அஸுரனும், மிகக்ரூரனுமான சூரபத்மனுலும், ஸிம்ம வக்த்ரனுலும்,

असुरेणातिशूरेण शूरपद्मेन पद्मज। सिंहवक्त्रेण नाम्नाऽपि तारकेणेभमूर्तिना ॥ १९
भ्रातृभ्यामुत्थितो दैत्यैः धूमकेतुरिवात्मनाम्। सर्वात्मनां त्वमात्माऽसि कथंनैतत्तु बुध्यसे ॥ २०
काश्यपिस्सतु मायेयो वरलाभान्महेशितुः। निर्जितास्तेन देवेन्द्रप्रमुखा युधिभोः पितः ॥ २१
अनाथास्त इमे देवाः बहुधा तमुपासते। मघवान्प्रत्यहंतस्य गृहान्तरसभाङ्गणम्॥ २२
मुक्ताभिरंबुदैरद्भिः अभिषिंचतिगोमयैः। पावकोऽपि प्रहृष्टात्मा बद्धदीपकरोऽन्वहम्॥ २३
चत्वारिंशद्भिरेकोनैः सहपार्श्वं नमुञ्चति। यमोगदैस्सहात्मीयैः राजयक्ष्मादिभिर्मुदा ॥ २४
अगदङ्कारतामेत्य नासत्याभ्यां चिकित्सति। रक्षोराजस्सभामध्ये खड्गचर्मधरोऽन्वहम् ॥ २५
एकवीरत्वमासाद्य मेनेश्वं कृतिनां वरम्। प्रचेतास्तस्य शूरस्य प्रचेताः प्रियभाषणे ॥ २६
अजिरं निबिडं दैत्यैः आदरान्नविमुञ्चति। वायुस्संमार्जनादीनां दैतेयानांतु कर्मणाम्॥ २७
अध्यक्षत्वेऽभिषिक्तोऽसौ तेनगन्धवहः कृतः। कुबेरत्वात् कुबेरोऽसौ निशान्ताधिपतिः कृतः ॥ २८
नमुंचतिसदा पार्श्वं सौविदल्लोऽस्य योषिताम्। अप्रार्थितोस्यचेशानः नानाभोगसुखप्रदः ॥ २९

அஸுரேணாதி சூரேண சூரபத்மேன பத்மஜ । ஸிம்ஹவக்த்ரேண நாம்நாபி தாரகேணேப மூர்த்திநா ॥ 19

ப்ராத்ருப்யாமுத்திதோ தைத்யை: தூமகேதுரிவாத்மநாம் ।
ஸர்வாத்மநாம் த்வமாத்மாஸி கதன்னைதத்து புத்யஸே ॥ 20

காச்யபிஸ்ஸது மாயே யோ வரலாபான் மஹேசிது: । நிர்ஜிதாஸ்தேனதேவேந்த்ரப்ரமுகாயுதிபோ: பித: 21
அநாதாஸ்த இமேதேவா: பஹுதா தமுபாஸதே । மகவான் ப்ரத்யஹம்தஸ்ய க்ருஹாந்தர ஸபாங்கணம் 22
முக்தாபிரம்புதைரத்பி: அபிஷிஞ்சதி கோமயை: । பாவகோபி ப்ரஹ்ருஷ்டாத்மா பத்ததீபகரோன்வஹம் 23

சத்வாரிம்சத்பிரேகோனை: ஸஹபார்ச்வம் ந முஞ்சதி ।
யமோகதைஸ்ஸஹாத்மீயை: ராஜயக்ஷ்மாதிபிர் முதா ॥ 24

அகதங்காரதாமேத்ய நாஸத்யாப்யாம் சிகித்ஸதி । ரக்ஷோராஜஸ்ஸபாமத்யே கட்கசர்மதரோऽன்வஹம் 25
ஏகவீரத்வமாஸாத்ய மேனேச்வம் க்ருதிநாம் வரம் । ப்ரசேதாஸ்தஸ்ய சூரஸ்ய ப்ரசேதா: ப்ரியபாஷணே 26
அஜிரம் நிபிடம் தைத்யை: ஆதரான்னவிமுஞ்சதி । வாயுஸ்ஸம் மார்ஜநாதீநாம் தைதேயாநாந்து கர்மணாம் 27

அத்யக்ஷத்வேऽபிஷிக்தோஸௌ தேன கந்தவஹ: க்ருத: ।
குபேரத்வாத் குபேரோஸௌ நிசாந்தாதி பதி: க்ருத: ॥ 28

நமுஞ்சதி ஸதாபார்ச்வம் ஸௌவிதல்லோऽஸ்ய யோஷிதாம் ।
அப்ரார்த்திதோஸ்யசேசான: நாநாபோக ஸுகப்ரத: ॥ 29

யானை உருவம்கொண்ட தாரகாசுரனாலும், தேவர்கள் மிகவும் பீடையை அடைந்துள்ளனர். (18-19) ப்ராதாக்களுடனும், அசுரர்களுடனும், சூரபத்மன் வால் நக்ஷத்ரம் போல் உண்டாகியிருக்கிறான். யாவருக்கும் ஆத்மாவாகிய தாங்கள் இதை ஏன் அறியவில்லை? (20) ஓ உலகின் பிதாவே! கச்யபருக்கு மாயையினிடத்தில் பிறந்த அந்த சூரபத்மன் பரமசிவனிடமிருந்து வரனைப்பெற்று இந்திராதி தேவர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்து விட்டான். (21) அநாதர்களான அந்த இந்த தேவர்கள் அவனுக்கு பலவாறாக பணிவிடை செய்து வருகின்றனர். இந்திரன் தினந்தோறும் அந்த அசுரனுடைய வீட்டில் இருக்கிற அங்கணங்களை மேகத்தினால் விடப்பட்ட ஜலங்களில் சாணியைக் கரைத்து தெளிக்கிறான். (22) அக்னி பகவானும், மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தீவட்டியை கையில் வைத்துக் கொண்டு (23) (தனது பரிவாரங்களான) முப்பத்தொன்பது அக்னிகளுடன் தினந்தோறும், சூரபத்மனின் பக்கத்தை விட்டு விலகுவதில்லை. எமனோவென்றால் தனது தூதர்களாகிய க்ஷயரோகன் முதலிய வியாதிகளுடன், தேவர்களின் வைத்தியர்களாகிய அச்வினி தேவர்களுடனும் வைத்தியராக இருந்து வைத்தியம் செய்கிறான். ரக்ஷஸ்ஸுக்கு அரசனாகிய நிருருதியானவன் கையில் கத்தி கேடயம் இவற்றை வைத்துக் கொண்டு, தினந்தோறும் சபையின் நடுவில் வீரர்களுக்கு தலைவனாய் நின்று கொண்டு தன்னை பாக்கியம் பெற்றவனாக நினைக்கிறான். சிறந்த புத்தி உள்ள வருணன் களங்கமற்ற மனதுடன், சூரபத்மனுக்கு இனிமையான சொற்களை சொல்லிக் கொண்டும், அஸுரர்களின் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொண்டும் அந்த சபையில் அன்புடன் விலகாமல் நிற்கிறான். வாயு பகவானோ என்றால் அஸுரர்களின் வீடுகளில், குப்பை கூட்டும் வேலையில் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு தலைவனாக இருந்து கொண்டு நல்ல வாசனைகளை வீசிக்கொண்டு இருக்கிறான். குபேரன் அழகற்ற வடிவம் உள்ளவனாக இருப்பதால், அந்தப்புரத்திற்கு அதிபனாக (24-28) செய்யப்பட்டு, அஸுரனின் மனைவிகளுக்கு, பக்கத்திலிருக்கும் காவல்காரனாக எப்பொழுதும் ஸேவை

अन्वास्ते त्वन्वहं द्वास्थैः गणपैः सह सर्वदा। पद्मबंधुः पद्महस्तः शूरपद्मस्य विद्विषः॥ ३०
विकासयति पद्मानि तावन्मात्रातपस्सदा। चन्द्रोऽपि सर्वदा पूर्णः शारदीं त्विषमुद्वहन्॥ ३१
सचिवः कामतंत्रस्य युवतीरनुरञ्जयन्। वसवोऽष्टावपिश्रद्धा भक्तिभाव समन्विताः॥ ३२
महाधनस्य कोशस्य रक्षां कुर्वन्ति संततम्। एकादशापिरुद्रास्ते तस्य प्राणाभिरक्षकाः॥ ३३
जाग्रत्यस्य निशान्ते ते घण्टाहस्ता निशास्वपि। आदित्या द्वादशाप्यस्य तत्र तत्रग्रहाङ्कणे॥ ६४
तमोनिरस्य कुर्वन्ति दीपमालां दिनेदिने। अन्येतु लेखाः क्रूरस्य तत्तत्कार्यकृतस्सदा॥ ३५
गोग्रास हरणोद्युक्ताः केचित्तद्रक्षणोद्यताः। पलालोद्धातनिरताः पलसंपादनोद्यताः॥ ३६
अर्णवेषु च सर्वत्र झषाहरणतत्पराः। आराधितोऽपि तैरेतैः शूरपद्मः सुरेतरः॥ ३७
जगद्विप्रकरोत्येव वरलाभ बलोद्धतः। अपकारैः खलो वश्यः नोपकारशतैरपि॥ ३८
वन्दीकृताश्च देवानां रमण्योऽनेनमायिना। मुञ्चन्ति दीर्घनिश्वासं चिरं काराग्रहाङ्कणे॥ ३९

அன்வாஸ்தே த்வன்வஹம் த்வார்ஸ்தை: கணபை: ஸஹ ஸர்வதா |
பத்மபந்து: பத்மஹஸ்த: சூரபத்மஸ்யவித்விஷ: || 30
விகாஸயதி பத்மானி தாவன்மாத்ராதபஸ்ஸதா | சந்த்ரோபி ஸர்வதா பூர்ண: சாரதீம்த்விஷமுத்வஹன் 31
ஸசிவ: காமதந்த்ரஸ்ய யுவதீரனுரஞ்ஜயன் | வஸவோஷ்டாவபி ச்ரத்தா பக்திபாவ ஸமன்விதா: || 32
மஹாதனஸ்ய கோசஸ்ய ரக்ஷாம் குர்வந்தி ஸந்ததம் | ஏகாதசாபி ருத்ராஸ்தே தஸ்ய ப்ராணாபிரக்ஷகா: 33
ஜாக்ரத்யஸ்ய நிசாந்தே தே கண்டாஹஸ்தானிசாஸ்வபி |
ஆதித்யா த்வாதசாப்யஸ்ய தத்ர தத்ர க்ரஹாங்கணே || 34
தமோ நிரஸ்ய குர்வந்தி தீபமாலாம் தினே தினே |
அன்யேது லேகா: க்ரூரஸ்ய தத்தத்கார்ய க்ருதஸ்ஸதா || 35
கோக்ராஸ ஹரணோத்யுக்தா: கேசித்தத்ரக்ஷணோத்யதா:| பலாலோத்காதநிரதா:பலஸம்பாதனோத்யதா: 36
அர்ணவேஷு ச ஸர்வத்ர ஜஷா ஹரண தத்பரா: | ஆராதிதோSபிதைரேதை: சூரபத்ம: ஸுரேதர: || 37
ஜகத்விப்ரகரோத்யேவ வரலாபபலோத்தத: | அபகாரை: கலோவச்ய: நோபகாரசதைரபி || 38
பந்தீக்ருதாச்ச தேவானாம் ரமண்யோSனேனமாயினா |
முஞ்சந்தி தீர்கநிச்வாஸம் சிரம் காராக்ரஹாங்கணே || 39

செய்து வருகிறான். ஈசானனோ வென்றால் அஸுரனால் வேலை ஏவப்படாமல் இருந்த போதிலும் தானாகவே பலவித நல்ல வஸ்த்துக்களைக் கொடுத்து சுகத்தை அளித்துக் கொண்டு, (29) வாசல் காவலாளர்களாக ஏற்படுத்தப்பட்ட தனது பூத கணங்களுடன் கூட எப்பொழுதும் ஸேவிக்கிறான். தாமரைக்கு பந்துவாகிய ஸூரியன், தாமரைப் பூவை கையில் வைத்துக் கொண்டு, எதிரியான சூரபத்மனுடைய, தாமரை பூக்கள் மலருவதற்கு வேண்டிய வெய்யலுடன், தாமரைப் பூக்களை இரவு, பகல் மலரும்படி செய்கிறான். சந்திரனும் சரத் காலத்தின் காந்தியை தரித்துக் கொண்டு எப்பொழுதும் பூர்ண மண்டலமாக இருந்து கொண்டும், (30-31) யுவதிகளான பெண்களுக்கு போகத்தில் விருப்பம் ஏற்படும்படி காம சாஸ்திரங்களை உபதேசிப்பதில் உதவியாக இருந்து கொண்டும் இருக்கிறான். அஷ்ட வஸுக்களோ வென்றால் பக்தி சிரத்தையுடன், (32) மிகுந்த பொருள் உள்ள பொக்கிஷத்தை எப்பொழுதும் காத்து வருகின்றனர். ஏகாதச ருத்ரர்களோ வென்றால், அந்த சூரபத்மனுடைய உயிரை பாதுகாத்துக் கொண்டு (33) அந்தப் புரத்தில் இரவில் மணிஅடித்துக் கொண்டு விழித்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். துவாதச ஆதித்யர்களோவெனில் அவன் வீட்டு அங்கணங்களில் ஆங்காங்கு இருள் அணுகாமல் தினந்தோறும் வரிசையாக விளக்குகளை ஏற்றுகின்றனர். (34) மற்ற தேவர்களோ வெனில் இவ்விதமாகவே, அந்த கொடியவனான சூரபத்மனுக்கு, அந்தந்த வேலையை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். (35) சிலர் பசுக்களுக்கு புல் கொண்டு வருவதில் முயற்சி உள்ளவர்களாகவும், சிலர் பசுக்களை மேய்ப்பதில் முயற்சி அடைந்தவர்களாகவும், சிலர் வைக்கோல் கட்டுகளை தூக்கி வருவதில் முயற்சி உள்ளவர்களாகவும் சிலர் மாமிசம் கொண்டு வருவதில் முயற்சி உள்ளவர்களாகவும், சிலர் ஸமுத்திரங்களில் எங்கும் தேடி மீன் பிடித்துக் கொண்டு வருவதில் முயற்சி உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். (36) இம்மாதிரி தேவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட பொழுதிலும் சூரபத்மன் வரன்களை அடைந்ததால் கொழுப்படைந்து உலகை துன்புறுத்துகிறான். (37) துஷ்டன் அபகாரங்களினால்தான் வசப்படுவான். நூற்றுக்கணக்கான உபகாரங்களால் கூட வசப்படமாட்டான். (38) மாயாவியான இந்த அஸுரனால் தேவர்களின் மனைவிகள் சிறையில் வைக்கப்பட்டு அங்கு எப்பொழுதும் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு இருக்

गन्धर्वा उरगा यक्षा राक्षसाश्च पिशाचकाः। सर्वे तत्भृत्यभृत्यानां द्वारि तिष्ठन्ति नित्यशः॥ ४०
अनन्तस्सर्पराजश्च तक्षकश्च महाबलः। कार्कोटक महानाग कंबळाश्वतरादयः॥ ४१
धृतराष्ट्रश्च शंखश्च गुळिकश्च महोरगः। तस्य सिंहासनस्याधो वाहका मणिमौळयः॥ ४२
आसत्यमाच पातालमण्डानामसुराधिपः। अष्टोत्तरसहस्राणां बाधतेऽसावितिश्रुतिः॥ ४३
अनेकयुगपर्यन्तं अस्यशूरस्य सांप्रतम्। अन्तकत्वं विधेह्यस्य विधे विविधकर्मणः॥ ४४
गुरुवाक्यं गुरुविधौ श्रुतौ कुर्वेति वृत्रहा। आददे वचनं भूयः कमलासनसन्निधौ॥ ४५
यदुक्तं गुरुणा तेन तारकाग्रभुवः प्रभो। जगत्पीडासहस्रांश सहस्रांशं तदीश्वर॥ ४६
इयत्तया परिच्छेत्तुं अशक्यं तत्प्रपीडनम्। अस्माभिरस्य शान्त्यर्थं उपायाः परिकल्पिताः॥ ४७
निवृत्तामेषजानीव विकारेसान्निपातिके। भ्रातृभ्यां सोऽसुरोऽण्डानां द्विशतानिपृथक्पृथक्॥ ४८
विभज्यादात् स्वयञ्चाष्टाधिकषट् शतमन्वशात्। सिंहास्यो द्विशताण्डानां शासकः परिकल्पितः॥ ४९
तारकोद्विशताण्डानां मध्यगोऽण्डंच शास्त्यसौ। दिवारात्रमविश्रान्तं जगत्ससुरमानुषम्॥ ५०
तदीयैः पुरुषैरेतत् पीड्यते हन्तसांप्रतम्। तस्मात्तमेव जेष्यामो नशूरंचान्यमेववा॥ ५१

கந்தர்வா உரகாயக்ஷா ராக்ஷஸாச்சபிசாசகா:| ஸர்வேதத்ப்ருத்ய ப்ருத்யானாம் த்வாரிதிஷ்டன்திநித்யச:40
அனந்த: ஸர்பராஜச்ச தக்ஷகச்ச மஹாபல:| கார்கோடக மஹாநாக கம்பளாச்வதராதய: || 41
திருதராஷ்ட்ரச்ச சங்கச்ச குளிகச்ச மஹோரக:| தஸ்ய ஸிம்ஹாஸனஸ்யாதோ வாஹகா மணிமௌளய:
ஆஸத்யமாச பாதாளம் அண்டானாமஸுராதிப:| அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ராணாம் பாததேஸாவிதிச்ருதி: 43
அனேகயுகபர்யந்தம் அஸ்யசூரஸ்ய ஸாம்ப்ரதம்| அந்தகத்வம் விதேஹ்யஸ்ய விதே விவிதகர்மண: || 44
குருவாக்யம் குருவிதௌ ச்ருதௌ குர்வதிவ்ருத்ரஹா | ஆததே வசனம் பூய: கமலாஸன ஸன்னிதௌ 45
யதுக்தம் குருணா தேன தாரகாக்ர புவ: ப்ரபோ | ஜகத்பீடாஸஹஸ்ராம்ச ஸஹஸ்ராம்சம் ததீச்வர || 46
இயத்தயா பரிச்சேத்தும் அசக்யம் தத்ப்ரபீடனம் | அஸ்மாபிரஸ்ய சாந்த்யர்தம் உபாயா: பரிகல்பிதா: 47
நிவ்ருத்தாமேஷஜானீவ விகாரே ஸான்னிபாதிகே |
ப்ராத்ருப்யாம் ஸோऽஸுரோண்டானாம் த்விசதானி ப்ருதக்ப்ருதக் || 48
விபஜ்யாதாத் ஸ்வயஞ்சாஷ்டாதிகஷட்சதமன்வசாத் | ஸிம்மாஸ்யோத்விசதண்டானாம்சாஸக:பரிகல்பித:
தாரகோத்விசதாண்டானாம் மத்யகோऽண்டஞ்ச சாஸ்த்யஸௌ |
திவாராத்ரமவிச்ராந்தம் ஜகத்ஸஸுரமானுஷம் || 50
ததீயை: புருஷைரேதத் பீட்யதே ஹந்தஸாம்ப்ரதம்| தஸ்மாத்தமேவ ஜேஷ்யாம: நசூரம்சான்யமேவவா 51

கின்றனர். (39) கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசங்கள், முதலிய யாவரும், அந்த சூரபத்மனின் வேலைக்காரர்களின் வேலைக்காரர்களுடைய, வீட்டு வாசல்களில் தினந்தோறும் காவல்காரர்களாக நிற்கின்றனர். (40) ஸர்ப்பங்களுக்கு அரசனான அனந்தன், மிகுந்த பலமுள்ள தக்ஷகன், கார்க்கோடகன், மஹாநாகன், கம்பளன், அச்வதரன், முதலிய பாம்புகள், (41) மேலும் த்ருதராஷ்டிரன், சங்கன், குளிகன், மஹோரகன், என்ற பாம்புகளும் தங்கள் தலைமீது ரத்னங்களை வைத்துக் கொண்டு, அந்த சூரபத்மனின் ஸிம்மாஸனத்தை சுமந்து நிற்கின்றனர். (42) பிரும்மலோகமிருந்து பாதாளம் வரையில் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு இந்த சூரபத்மன் அதிபனாக இருந்து கொண்டு துன்புறுத்துகிறான், என உலகம் முழுதும் பிரஸித்தமாகத் தெரியும். (43) பல யுகங்களாய் துன்புறுத்தி வரும் இந்த கெட்டவனை தாங்கள்தான் அழிக்க வேண்டும். (44) பிருஹஸ்பதியின் சொல்லை குருவான பிரும்மதேவன் கேட்டதும் இந்திரன் பிரும்மதேவனுடைய முன்னிலையில் மறுபடியும் கூறினான். (45) ஓ ப்ரபுவே! தாரகனின் தமயனான சூரன் உலகிற்குச் செய்த பீடையை பிருஹஸ்பதி கூறியதானது, ஆயிரத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு அம்சமாகும். (46) அவன் செய்த பீடையை இவ்வளவு என அளவிட்டுக்கூற முடியாது. அதற்காக நாங்கள் பலவித பரிஹாரங்களைச் செய்தோம். (47) ஸந்நிபாதஜுரத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட மருந்து போல் அவை யாவும் வீணாயின. அந்த அஸுரன் தன் தம்பிகள் இரண்டு பேர்களுக்கும் இருநூறு இருநூறு அண்டங்களை வெவ்வேறாக பிரித்துக் கொடுத்து, (48) தான் அறுநூற்றி எட்டு அண்டங்களை ஆண்டு வருகிறான். ஸிம்மமுகன் இருநூறு அண்டங்களுக்கு அதிபனாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளான். (49) தாரகன் இருநூறு அண்டங்களின் நடுவில் இருந்து கொண்டு ஆளுகிறான். தேவர்கள், மனிதர்கள், இவர்களுடன் கூடிய உலகை, இரவு பகலாக இடைவிடாது (50) அந்த தாரகனுடைய பரிவாரங்கள் இப்பொழுது

मयाकाष्ठाधिपैः सार्धं अस्यबाधासहिष्णुभिः। आदावेव समारंभि मृधोऽस्त्यर्थमनेकशः॥ ५२
कान्दिशीकेषुसर्वेषु वज्रमस्मैमयेरितम्। कुण्ठिताग्रं वमत्कीलं तिर्यगग्रं पपातह॥ ५३
पावकस्य तथा शक्तिः दण्डो दण्डधरस्यवै। कौक्षेयकः पलाशस्य पाशः पाशभृतस्तथा॥ ५४
यष्टिमात्रावशिष्टोऽयं ध्वजोवायोस्तु संयुगे। गदासोमस्य संभिन्ना गदभग्नाङ्गयष्टिवत्॥ ५५
शूलं शूलभृतोस्योरः खातुं किञ्चिन्नपारयत्। चक्रं चक्रभृतः कण्ठे तस्य निष्कमिवार्पितम्॥ ५६
ततोऽस्मानागता भीतिः मानसेतारकोद्भवा। स्तुतिभिस्तोषयामोऽद्य नानोपायनपाणयः॥ ५७
इतः परं तद्गतौच नशक्नुम इमे विधे। वद बुद्धिमतोऽस्माकं आतङ्कापहृतिक्षमाम्॥ ५८
शतमन्युरेवमभिधाय विधिं विरराम संसदि सुमेरु गिरेः। बहुधा श्वसन्मुहुरथास्यगिरं प्रतिदध्वने द्विगुणमेवसदः

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः॥

மயாகாஷ்டாதிபை:ஸார்த்தம்அஸ்யபாதாஸஹிஷ்ணுபி:। ஆதாவேவஸமாரம்பிம்ருதோSத்யர்த்தமனேகச:
காந்திசீகேஷுஸர்வேஷு வஜ்ரமஸ்மைமயேரிதம்। குண்டிதாச்ரம் வமத்கீலம் திர்யகக்ரம் பபாதஹ 53
பாவகஸ்ய ததா சக்தி: தண்டோ தண்டதரஸ்யவை। கௌக்ஷேயக: பலாசஸ்ய பாச: பாசப்ருதஸ்ததா 54
யஷ்டிமாத்ராவசிஷ்டோSயம் த்வஜோவாயோஸ்து ஸம்யுகே।
கதா ஸோமஸ்ய ஸம்பின்னு கதபக்னுங்கயஷ்டிவத்॥ 55
சூலம் சூலப்ருதோஸ்யோர: காதும் கிஞ்சின்னபாரயத்।
சக்ரம் சக்ரப்ருத: கண்டே தஸ்ய நிஷ்கமிவார்ப்பிதம்॥ 56
ததோSஸ்மானுகதாபீதி:மானஸேதாரகோத்பவா। ஸ்துதிபிஸ்தோஷயாமோSத்யநானோபாயனபாணய: 57
இத: பரம் தத்யதௌச நசக்னும இமே விதே। வத புத்திமதோSஸ்மாகம் ஆதங்காபஹ்ருதிக்ஷமாம்॥ 58
சதமன்யுரேவமபிதாயவிதிம் விரராமஸம்ஸதி ஸுமேரு கிரே:।
பஹுதா ச்வஸன் முஹுரதாஸ்யகிரம் ப்ரதிதத்வனே த்விகுணமேவஸத:॥ 59

இத்யாதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே பஞ்சமோத்யாய:॥

துன்புறுத்துகிறது. ஓ கஷ்டம். ஆதலால் தாரகனையே முதலில் ஜயிக்க வேண்டும். சூரனையோ, மற்றவனையோ, இப்பொழுது ஜயிப்பது அவ்வளவு அவசியமில்லை. (51) இவனுடைய உபத்ரவத்தை ஸகிக்கமுடியாதவர்களான திக்பாலகர்களுடன் நான் முன்னமேயே பல தடவை தாரகனுடன் யுத்தம் செய்தேன். (52) தேவர்கள் பயந்து ஓடினபொழுது அந்த தாரகன்மீது வஜ்ராயுதத்தை பிரயோகித்தேன். அது முனை முறிந்து குறுக்கு நுனியாக பூமியில் விழுந்தது. (53) அக்னியின் சக்தி ஆயுதமும், யமனின் தண்டமும், நிருருதியின் கத்தியும், வருணனின் பாசமும், அவ்விதமே வீணாயிற்று. (54) வாயுவின் த்வஜ ஆயுதமானது யுத்தத்தால் கொடியற்றதாகி தடி மட்டும் மிஞ்சியது. ஸோமனுடைய கதையானது வியாதியினால் ஒடிந்த சரீரம்போல் முறிந்தது. இங்கு ஸோமன் என்ற பதத்திற்கு குபேரனென சிலர் அர்த்தம் சொல்வதுண்டு. (55) ஈசானனுடைய சூலமும் தாரகனின் மார்பை சிறிதுகூட பிளக்க முடியாமல் ஆயிற்று. ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் சக்ராயுதமானது தாரகனின் மார்பில் பதக்கம் என்னும் ஆபரணம்போல் ஆயிற்று. (56) அதன் பிறகு இந்த தாரகன்மீது எங்களுக்கு பயமுண்டாயிற்று. இப்பொழுது நாங்கள் பலவித வெகுமதி ஸாமான்களை கையில் வைத்துக்கொண்டு அனேக ஸ்தோத்ரங்களால் அவனை திருப்தி செய்து வைக்கிறோம். (57) ஓ பிரம்மதேவனே! இனி அந்நிலையில் நாங்கள் இருக்க சக்தி அற்றவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால் எங்களுடைய துயரத்தை நீக்கிக்கொள்வதற்கு உபாயத்தைக் கூற வேண்டும். (58) மேருமலையின் ஸபையில் இந்திரன் பலவிதமாய் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு இவ்வாறு பிரம்ம தேவனைப் பார்த்துக் கூறும்போது, அங்கிருந்த யாவரும் அவனால் சொல்லப்பட்டதையே இரண்டு மடங்காக திரும்பவும் கூச்சலிட்டனர் (59)

ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ ब्रह्मा विनिश्वस्य विचार्यमनसा बहु । जगाम विबुधैः सार्धं वैकुण्ठं माधवालयम् ॥ १
तत्रासेदुर्हरेर्धाम नानामणिविराजितम् । सहस्रहैमप्रासाद गोपुराङ्कणमण्डितम् ॥ २
हिरण्मय महाद्वार कवाटाति मनोहरम् । वैष्णवैर्गणपैर्जुष्टं तच्चिह्नपरिचिह्नितैः ॥ ३
नवरत्नविचित्राढय राजवीथिविराजितम् । नानामणिप्रभाजाल किंमीरितदिगन्तरम् ॥ ४
मत्तवारणिकायुक्त विद्रुमद्वारतोरणम् । अश्रान्तपरिसंदृश्यं अक्ष्णां प्रसरतस्करम् ॥ ५
वासुदेवस्य ये भक्ताः शान्तास्तद्गतमानसाः । यद्गत्वा न निवर्तन्ते तत्पदं वैष्णवं सुराः ॥ ६
संप्रापुर्वेधसातूर्णं दिव्यं प्राकारसंवृतम् । रक्षितं रक्षिभिर्दिव्यैः अकुतोभयमच्युतम् ॥ ७
तत्र भोगिपतेर्भोगं अधिष्ठाय मनोहरम् । शयानं त्रिदशश्रेष्ठं नीलमेघसमत्विषम् ॥ ८
पद्माङ्घ्रिं पद्मनयनं पद्मास्यं पद्मकोमळम् । पद्मामृदुकरांभोजस्पर्शरक्ताङ्घ्रि पङ्कजम् ॥ ९

॥ ஷஷ்டோத்யாய: ॥

அதப்ரம்மாவினிச்வஸ்ய விசார்ய மனஸா பஹு । ஜகாம விபுதை: ஸார்தம் வைகுண்டம் மாதவாலயம் 1
தத்ராஸேதுர்ஹரேர்தாம நானாமணி விராஜிதம் । ஸஹஸ்ரஹைம ப்ராஸாத கோபுராங்கண மண்டிதம் 2
ஹிரண்மய மஹாத்வார கவாடாதி மனோஹரம் ।
வைஷ்ணவைர் கணபைர் ஜுஷ்டம் தச்சின்னபரிசின்னிதை : ॥ 3
நவரத்ன விசித்ராட்ய ராஜவீதிவிராஜிதம் । நானாமணிப்ரபாஜால கிம்மீரிததிகந்தரம் ॥ 4
மத்தவாரணிகாயுக்தம் வித்ருமத்வார தோரணம் । அச்ராந்தபரிஸந்த்ருச்யம் அக்ஷ்ணாம்ப்ரஸரதஸ்கரம் 5
வாஸுதேவஸ்ய யே பக்தா : சாந்தாஸ்தத்கதமானஸா : ।
யத்கத்வாநநிவர்தந்தே தத்பதம் வைஷ்ணவம் ஸுரா : ॥ 6
ஸம்ப்ராபுர்வேதஸா தூர்ணம் திவ்யம் ப்ராகாரஸம்வ்ருதம்। ரக்ஷிதம் ரக்ஷிபிர் திவ்யை: அகுதோபயமச்யுதம் 7
தத்ரபோகிபதேர்போகம் அதிஷ்டாயமனோஹரம் । சயானம் த்ரிதச ச்ரேஷ்டம். நீலமேகஸமத்விஷம் ॥ 8
பத்மாங்க்ரிம்பத்மநயனம்பத்மாஸ்யம் பத்மகோமளம் । பத்மாம்ருதுகராம்போஜஸ்பர்சரக்தாங்க்ரிபங்கஜம் 9

6வது அத்தியாயம்

(ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும், வர்ணித்தல்)

பிறகு பிரும்மா பெருமூச்சுவிட்டு பலவிதமாய் ஆலோசித்து தேவர்களுடன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் இருப்பிடமான வைகுண்டத்திற்கு சென்றார். (1). அங்கு ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வீடானது, பல ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்றதும், ஆயிரம் தங்க மாளிகைகளுள்ள கோபுரங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதும் (2) தங்கமயமான பெரும் வாசற்படிகள், கதவுகள், இவைகளால் மனோஹரமாயும், ஸ்ரீ பகவானின் முக்யக் குறிகளை அடையாளமாக அடைந்த பக்தகணங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதும், (3) விசித்ரமான நவ ரத்னங்கள் நிரம்பிய ராஜவீதியால் சோபையுள்ளதும், பலவித மணிகளின் காந்திக் குவியலால் பலவர்ணங்களாகச் செய்யப்பட்ட திக்குகளை உடையதும், (4) சத்ரு ஸைந்யங்களை தவிர்க்க வல்லமையுள்ள மதம் பிடித்த பெண் யானைகளுடன் கூடியதும், பவழத்தினால் செய்யப்பட்ட வாயிற்படியில் உள்ள தோரணங்களை உடையதும், பார்ப்பதில் சோர்வை அளிக்காததும், பார்த்த கண்களை வேறிடத்திற்கு போகாமல் திருடுகிறதும் (இழுக்குகிறதும்). (5) வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தி கொண்டவர்களும், சாந்தர்களும் அவனிடத்திலேயே மனதை செலுத்தியவர்களுமான எவர்கள் எந்த வைகுண்டத்திற்குச் சென்று திரும்பி வரமாட்டார்களோ, அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுபதத்தை பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அடைந்தனர். (6) திவ்யமும், மதில்களால் சூழப்பட்டதும், காவலாளிகளான தேவர்களால் காக்கப்பட்டதும், பயத்தின் லேசம்கூட ஒரு பொழுதும் இல்லாததும், அழிவற்றதுமான வைகுண்டத்தை பிரும்மதேவனுடன் வெகு சீக்கிரமாக அடைந்தனர். (7) அங்கு ஸர்பராஜனான ஆதிசேஷனது ஸுந்தரமான உடலின்மீது படுத்தவரும், நீருண்ட மேகத்துக்கு ஒப்பான காந்தியை உடையவரும், தேவருள் சிறந்தவரும், (8) தாமரைக்கொப்பான சரணமுள்ளவரும், தாமரைக்கொப்பான கண்களுள்ளவரும், தாமரை போன்ற முகமுள்ளவரும், தாமரை போல் கோமளமான அவயவங்களை உடையவரும், மஹாலக்ஷ்மியின் தாமரை போன்ற கைகளினால் பிடிக்கப்பட்டு, அதனால் தாமரை போன்ற சிவந்த சரணங்களை உடையவரும், (9)

भूमिवत्सलमात्मेशं परमेश्वरवल्लभम्। भावयन्तं सदा शंभुं योगनिद्रासमाधिना ॥ १०
अस्तुवन् स्तुतिभिः स्तुत्यं आनम्र शिरसोमुहुः। अच्युतं तमजं विष्णुं अव्यक्तमजकारणम् ॥ ११
सुराः— नमस्ते पद्मनाभाय पद्मोर्वीपतये नमः। पद्मबंधुनिशानाथ लोचनाय परात्मने ॥ १२
पद्माकरनिवासाय भक्तचित्तनिवासिने। नारायणाय नाथाय नमो वेदान्त वेदिने ॥ १३
ध्यानादिगम्यवपुषे योगिनां योगदायिने। भोगिनां भोगदात्रेतु भुजङ्गवरशायिने ॥ १४
नमः परमकल्याणगुणरत्नाकराय ते। वासुदेवाय शान्ताय महते विष्णवे नमः ॥ १५
यदा यदा जगत्कृत्स्नं उपप्लुतमदोसुरैः। तदा तदाऽवतीर्यत्वं हंतिधर्मस्यसंप्लुवम् ॥ १६
रक्ष रक्ष सदेशत्वं अतोऽस्मानसुरार्दितान्। स्तुत्वैवं नेमुरीशंतेऽब्जप्रास्सर्वेऽब्जभूमुखाः ॥ १७
अथ देवोऽनयास्तुत्या प्रीतः प्रोवाचतान् स्मयन्। भोविधे वृत्रहन्तस्त्वं एतैः सहमदन्तिकम् ॥ १८
किमर्थमागतास्त्वद्य क्रियतांवा मयाऽत्रकिम्। दिवाभीत इवात्यर्थं गुहामासाद्यमैरवीम् ॥ १९
स्वपामि निर्भयो नित्यं स्वप्ने तत्रापि तद्भयात्। पर्यटित्वा जगत्सर्वं प्रबुद्धो निर्भयः पुनः ॥ २०

பூமிவத்ஸலமாத்மேசம் பரமேச்வரவல்லபம் । பாவயந்தம் ஸதாசம்பும் யோகநித்ரா ஸமாதிநா ॥ 10
அஸ்துவன்ஸ்துதிபிஸ்துத்யம் ஆநம்ரசிரஸோமுஹு:। அச்யுதம்தமஜம் விஷ்ணும் அவ்யக்தமஜகாரணம்
ஸுரா:— நமஸ்தே பத்மநாபாய பத்மோர்வீபதயே நம: । பத்மபந்துநிசாநாத லோசநாயபராத்மனே ॥ 12
பத்மாகர நிவாஸாய பக்தசித்த நிவாஸினே । நாராயணாய நாதாய நமோ வேதாந்த வேதினே ॥ 13
த்யாநாதிகம்யவபுஷே யோகினாம் யோகதாயினே । போகினாம் போகதாத்ரேது புஜங்கவரசாயினே ॥ 14
நம: பரம கல்யாண குணரத்நாகராயதே । வாஸுதேவாய சாந்தாய மஹதே விஷ்ணவே நம: ॥ 15
யதாயதாஜகத்க்ருத்ஸ்நம் உபப்லுதமதோஸுரை:। ததாததாऽவதீர்யத்வம் ஹந்திதர்மஸ்யஸம்ப்லவம் 16
ரக்ஷரக்ஷ ஸதேசத்வம் அதோऽஸ்மானஸுரார்திதான் ।
ஸ்துத்வைவம் நேமுரீசந்தேऽஸ்வப்நாஸ்ஸர்வேப்ஜபூமுகா: ॥ 17
அததேவோऽநயாஸ்துத்யா ப்ரீத: ப்ரோவாசதான்ஸ்மயன் ।
போவிதேவ்ருத்ரஹந்தஸ்த்வம் ஏதைஸ்ஸஹமதந்திகம் ॥ 18
கிமர்த்தமாகதாஸ்த்வத்ய க்ரியதாம்வா மயாऽத்ரகிம் । திவாபீதஇவாத்யர்தம் குஹாமாஸாத்யமைரவிம் 19
ஸ்வபாமிநிர்பயோநித்யம் ஸ்வப்னே தத்ராபிதத்பயாத் । பர்யடித்வாஜகத்ஸர்வம் ப்ரபுத்தோநிர்பய: புந: 20

ஸ்ரீ பூமிதேவியின் காந்தனும், பரமாத்மாவும், பரமசிவனிடத்தில் அன்பு கொண்டவரும், யோகநித்ரையாகிற ஸமாதியினால் இடைவிடாது பரமசிவனை தியானம் செய்கிறவரும், (10) அழிவற்றவரும், பிறப்பற்றவரும், எங்கும் நிறைந்தவரும், இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவரும், பிரும்மாவுக்கு தந்தையும், துதிக்கத்தகுந்தவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை பலமுறை தலை வணங்கி துதித்தனர். (11) தேவர்கள் கூறுகின்றனர்: தாமரையை நாபியில் உடைய தங்களுக்கு நமஸ்காரம். மஹாலக்ஷ்மிக்கும், பூமிதேவிக்கும், பதியான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஸூர்யன், சந்திரன், இவர்களை கண்களாக உடையவரும், பரமாத்மாவுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (12) தாமரை ஓடையில் வஸிப்பவரும், பக்தர்கள் சித்தத்தில் இருப்பவரும், உலகிற்கு நாதனும் வேதாந்தங்களால் அறியத்தகுந்தவருமான நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். தியானம் முதலியவற்றால் அறியத்தகுந்த சொரூபத்தை உடையவரும், யோகிகளுக்கு யோகத்தின் பயனை அளிப்பவரும், போகத்தை விரும்புவர்களுக்கு போகத்தை அளிப்பவரும், சிறந்த ஸர்பத்தின் மீது படுத்து இருப்பவரும். (13–14) சிறந்த கல்யாண குணங்களாகிற ரத்தினங்களுக்கு இருப்பிடமானவரும், வாஸுதேவரும் சாந்தருமாகிய மஹாவிஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்தெல்லாம் அஸுரர்களால் துன்பத்தை அடையும் பொழுதெல்லாம் அவதாரம் செய்து தர்மத்துக்கு ஏற்பட்ட கெடுதலை போக்குகின்றீர் (15-16) ஓ ஈசா! ஆதலால் அஸுரர்களால் பீடிக்கப்பட்ட எங்களை எப்பொழுதும் காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும் என இம்மாதிரி துதித்து பிரம்மா முதலிய எல்லா தேவர்களும் ஈசனை நமஸ்கரித்தனர்.(17) பிறகு தேவனான ஸ்ரீ விஷ்ணு இந்த ஸ்துதிகளால் ஸந்தோஷம் அடைந்து புன்சிரிப்புடன் அவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார். ஓ பிரம்மதேவரே, ஓ இந்திரனே, இந்த தேவர்களுடன் எதற்கு என் ஸமீபம் வந்தீர்கள்.(18) நான் என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லுங்கள். நானோவெனில் மிகுந்த பயம்கொண்ட ஊமைக் கோட்டான் போல் மேரு குகையை அடைந்து. (19) நாள் தோறும் பயமின்றி தூங்குகின்றேன். அங்கும் சொப்பனத்தில் சூரபத்மனிடமிருந்து பயந்து ஊரெல்லாம் சுற்றி விழித்துக்கொண்ட பிறகு இது மேருகுகை எனத் தெரிந்து பயமின்றி இருக்கிறேன். (20) சூரன் என்ற சொல் காதில் விழுந்தவுடன் என் மனம் நடுங்குகிறது. ஸ்ரீ பரமேச்

शूरेतिशब्दश्रवणात् आशुमे कंपते मनः। मेरुरस्माकमीशेन परित्राणाय कल्पितः॥ २१
द्विजाः — कथं सूतमहाबुद्धे महामेरुस्सुरालयः। अगम्योऽसुरमुख्यैश्च कथमीशेनकल्पितः॥ २२
सूतः — पुरैकस्य विधेःकल्पेकदाचित् कालगौरवात्। देवासुराणामभवत् संग्रामो भीमदर्शनः॥ २३
तदाऽसुरबलैस्त्रस्ताः विबुधा दुद्रुवुर्भयात्। मेरोरुपरि ते देवाः शङ्करं शरणं ययुः॥ २४
तत्रापि ते बलोत्तुङ्गाः प्रवृत्ता बाधितुं सुरान्। दृष्ट्वेश्वरस्तुसंक्रुद्धो दैतेयानशपत् प्रभुः॥ २५
यतो यूयं दुरात्मानो मदीयान् शरणार्थिनः। प्रवृत्ता बाधितुं दैत्याः हतायातपराभवम्॥ २६
स्वभावादुग्रकर्माणो यज्ञभागोनवोऽस्तुयत्। निन्दिताश्चस्वभावेन ब्राह्मणैश्चमहत्तरैः॥ २७
अयंचमेरुर्नैवस्यात् ऊर्ध्वभागोनगोचरः। दृष्टोऽपिवोऽस्तु मनसस्सदोपेक्षाधिरोहणे॥ २८
अद्यप्रभृत्ययं शैले दैत्यदानवरक्षसाम्। ऊर्ध्वस्त्वगम्योभागो वो ममाज्ञापरमाकृता॥ २९
त एव मुख्या लोकानां यज्ञभागभुजश्चते। यजन्तु होमैः सततं वेदैर्विष्णुमुखास्सुराः॥ ३०

சூரேதிசப்தச்ரவணாத் ஆசுமேகம்பதே மந: | மேருமஸ்மாகமீசேன பரித்ராணாய கல்பித: || 21
த்விஜா :— கதம் ஸூத மஹாபுத்தே மஹாமேரு: ஸுராலய: |
அகம்யோऽஸுரமுக்யை: ச கதமீசேனகல்பித: || 22
ஸூத :— புரைகஸ்ய விதே: கல்பே கதாசித் காலகௌரவாத் |
தேவாஸுராணாமபவத் ஸங்கிராமோபீமதர்சன : || 23
ததாऽஸுரபலைஸ்த்ரஸ்தா: விபுதாதுத்ருவுர்பயாத் | மேரோருபரி தே தேவா: சங்கரம் சரணம்யயு : || 24
தத்ராபி தே பலோத்துங்கா: ப்ரவ்ருத்தாபாதிதும்ஸுரான் |
திருஷ்ட்வேச்வரஸ்து ஸங்க்ருத்த: தைதேயானசபத் ப்ரபு: || 25
யதோயூயம்துராத்மான: மதீயான் சரணார்தின: | ப்ரவ்ருத்தா பாதிதும் தைத்யா: ஹதாயாதபராபவம் 26
ஸ்வபாவாதுக்ரகர்மாண: யக்ஞபாகோ நவோऽஸ்துயத் |
நிந்திதாச்சஸ்வபாவேன பிராம்மணைச்ச மஹத்தரை: || 27
அயஞ்சமேருர்னைவஸ்யாத் ஊர்த்வபாகோ நகோசர: |
திருஷ்டோऽபி வோऽஸ்து மனஸ: ஸதோபேக்ஷாதிரோஹணே || 28
அத்யப்ரப்ருத்யயம்சைலே தைத்யதானவரக்ஷஸாம் |
ஊர்த்வஸ்த்வகம்யோ பாகோ வ: மமாக்ஞா பரமாகிருதா || 29
தஏவ முக்யா லோகானாம் யக்ஞபாகபுஜச்சதே |
யஜந்து ஹோமை: ஸததம் வேதை: விஷ்ணுமுகா: ஸுரா: || 30

வரன் நம்மை காப்பதற்காக மேரு மலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். (21) பிராம்மணர்கள் கூறுகின்றனர். மஹாபுத்திமானான ஓ ஸூத! மேரு மலையானது தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் சிறந்த அஸுரர்களுக்கு கூட செல்ல முடியாமலும் ஈசன் எதற்காகச் செய்தார். (22) ஸூதர் கூறுகிறார் — முந்தின பிரும்ம கல்பத்தில் ஒரு சமயம் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் காலவசத்தால் பயங்கரமான சண்டை ஏற்பட்டது. (23) அப்பொழுது அஸுர ஸைன்யங்களால் பயந்து தேவர்கள் ஓடினார்கள். மேருவின்மீது சென்று அந்த தேவர்கள் சங்கரனான ஸ்ரீ பரமசிவனை சரணமடைந்தனர். (24) அங்கும் மிகுந்த பலமுள்ள அஸுரர்கள் தேவர்களை துன்புறுத்த ஆரம்பித்தார்கள். இதைக்கண்ட ஸ்ரீ பரமசிவன் கோபம் கொண்டு அஸுரர்களைச் சபித்தார். (25) சரணமாக அடைந்த என்னைச் சார்ந்த தேவர்களை துராத்மாக்களான நீங்கள் ஹிம்ஸிப்பதற்கு முயன்று வந்தபடியால் அவர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு தோல்வியை அடையுங்கள் (26) இயற்கையாகவே கெட்ட நடையுள்ள நீங்கள் யாகங்களில் ஹவிர்பாகம் இல்லாமல் ஆகக்கடவீர்கள். ஏனென்றால் சிறந்த வேதவித்துக்களால் உங்களுடைய நடையினால் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள். (27) இந்த மேருவானது உங்கள் கண்ணுக்கு புலப்படாமல் போகட்டும். அதை ஒருகால் நான் மன்னித்தாலும் மேருவின் உச்சி உங்கள் கண்ணுக்கு புலப்படாமல் போகட்டும். அதையும் நான் மன்னித்தபோதிலும் மேருவின் மேல் ஏறிச்செல்வதில் உங்களுக்கு மனவெறுப்பு உண்டாகக் கடவது. (28) இன்று முதல் இந்த மேருவின் உச்சியானது தைத்யர்கள், தானவர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களான உங்களுக்கு செல்ல முடியாததாக ஆகட்டும் என என்னுடைய சிறந்த கட்டளை. (29) உலகில் செய்யும் யாகங்களின் பங்குக்கு அந்த தேவர்களே முக்ய பாத்யஸ்தர்களாக ஆவார்கள். விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் எப்பொழுதும் வேத மந்திரங்களால் ஹோமங்களைச் செய்து யாகங்களைச் செய்யக்கடவார்கள். (30)

विक्रमन्तां भुवं देवाः अभिमातिजितश्चते। गायत्रैरेव छन्दोभिः अन्तरिक्षंच ते पुनः ॥ ३१
अभिशास्त जयेनैव त्रिष्टुभाछन्दसादिवम्। अरातिविजयेनैव जागतेनैव छन्दसा ॥ ३२
विक्रमन्तां दिशश्चामी शत्रून् जित्वा ममाज्ञया। असुरेषुच यः कश्चित् अस्मानाराध्य भक्तितः ॥ ३३
आज्ञयास्तु सवै जेता नान्यथेत्याहविश्वपाः। तस्मात्ते मैरवीमद्य निवसन्ति सुराभये ॥ ३४
सूतोक्तिमेतामधिगम्यकर्णे मुनीश्वरा नैमिशकाननीयाः। शशंसुरेनंकृतिनांवरिष्टं वाचामनोभिर्विनयेनसूतम् ॥ ३५

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः ॥

सूतः — आह नारायणोदेवः सुरानालोक्यविश्वपाः। अद्य ब्रह्मन् विदित्वाऽहं देवागमनमात्मना ॥ १
गुहां विहाय वेगेन वैकुण्ठं प्राप्तवानहम्। यदायदाऽसुरोद्वेगो वरलाभादुमापतेः ॥ २

விக்ரமந்தாம் புவம் தேவா: அபிமாதிஜித: சதே ‖ காயத்ரைரேவ சந்தோபி: அந்தரிக்ஷஞ்சதேபுன: ‖ 31
அபிசாஸ்தஜயேனைவ த்ரிஷ்டுபா சந்தஸா திவம் | அராதிவிஜயேனைவ ஜாகதேனைவ சந்தஸா ‖ 32
விக்ரமந்தாம் திச: சாமீ சத்ரூன் ஜித்வா மமாக்ஞயா | அஸுரேஷுசய:கச்சித் அஸ்மானுராத்ய பக்தித: 33
ஆக்ஞயாஸ்துஸவைஜேதா நான்யதேத்யாஹ விச்வபா: |
தஸ்மாத்தே மைரவீமத்ய நிவஸந்தி ஸுராபயே ‖ 34
ஸூதோக்திமேதாமதிகம்ய கர்ணே முனிச்வரா நைமிச கானனீயா: |
சசம்ஸுரேனம் க்ருதினும் வரிஷ்டம் வாசாமனேபிர்வினயேனஸூதம் ‖

இத்யாதி மஹா புராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஷஷ்டோऽத்யாய: ‖

‖ ஸப்தமோऽத்யாய: ‖

ஆஹநாராயணோதேவ: ஸுரானுலோக்ய விச்வபா: | அத்யப்ரஹ்மன் விதித்வாऽஹம் தேவாகமனமாத்மனு 1
குஹாம்விஹாயவேகேநவைகுண்டம்ப்ராப்தவானஹம் | யதாயதாऽஸுரோத்வேக: வரலாபாதுமாபதே: 2

தேவர்கள் அகங்காரமற்றவர்களாக இருந்துகொண்டு காயத்திரம் என்ற சந்தஸுகளால் பூமியில் தங்கள் பராக்கிரமத்தை செலுத்தட்டும். த்ருஷ்டுப் என்றசந்தஸால் அந்தரிக்ஷலோகத்தைஜெயித்து ஆளக்கடவார்கள். ஜாகதம் என்ற சந்தஸால் சத்துருக்களை ஜெயித்து ஸ்வர்கத்தையும் ஆளக்கடவார்கள். (31–32) மேலும் இவர்கள் சத்ருக்களை ஜெயித்து என்னுடைய கட்டளையினால் எல்லா திக்குகளிலும் ஸஞ்சரிக்கக்கடவார்கள். அஸுரர்களிலும் யாராவது ஒருவன் என்னை பக்தியுடன் ஆராதிப்பானேயாகில் (33) அவன் மட்டிலும் என் கட்டளையினால் ஜெயிப்பவனாக ஆகட்டும். வேறு விதமாக முடியாது. என உலகத்தைக் கார்க்கும் பரமசிவன் கூறினார். ஆதலால்தான் தேவர்கள் பயம் நேரிடும் காலத்தில் மேருவில் வசிக்கிறார்கள். (34) இம்மாதிரி ஸூதமுனிவர் சொன்னதைக் கேட்டு நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கும் முனீச்வரர்கள் புண்யசாலிகளுக்குள் சிறந்தவரான இந்த ஸூதரை வாக்கினாலும் மனஸினாலும் வினயத்துடன் கொண்டாடினார்கள். (35).

ஆறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

உலகத்தைக் கார்க்கும் நாராயணன் தேவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார். ஓ பிரம்மதேவனே! இப்பொழுது நான் ஞான திருஷ்டியினால் தேவர்கள் வருவதை அறிந்து, (1) மேரு குகையைவிட்டு வேகமாக வைகுண்டம் வந்தேன். பரமசிவனின் வரலாபத்தால் அஸுரர்களின் பாதை ஏற்படும்போது எல்லாம், (2)

तदा तदासदाऽस्माभिर्निवासो मेरुराहृतः । तस्मादस्माभिरमरैः जेतुं शक्तानतेऽसुराः ॥ ३
सएव जगतामीशः शंकरो लोकशंकरः । त्रीनप्येतान् व्यधात् पूर्वं त्रिपुरान्तकरः स्मृतः ॥ ४
हसन् सघृणयाऽस्मासु हालाहलगराशनः । तमृते शूरपद्मस्य सिंहवक्त्रस्य पापिनः ॥ ५
तारकस्य च दुष्टस्य हर्त्ता कोऽन्यो जगत्त्रये । तमीशं सर्वभूतैकदमनं संश्रयामहे ॥ ६
तपसा सादरं देवाः तीव्रेणापि गरीयसा । इति नारायणस्सर्वैः सहदेवैः पिनाकिनम् ॥ ७
आरराधातिमहता नियमेन जपादिभिः । कृष्णाजिनोत्तरासंगो मौञ्जीकाञ्च्यञ्चिताकृतिः ॥ ८
रुद्राक्षमालिकाक्लृप्त भूषणो विमलाकृतिः । भस्मनासजलेनैव भावितेन त्रियंबकैः ॥ ९
त्रियायुषेण तारेण पंचाक्षरसमन्वितैः । त्रिपुंड्रावलिभिर्दीप्तः शतरुद्रीय तत्परः ॥ १०
जजापैकमनाध्यायन् शिवं सर्वजगत्पतिम् । ब्रह्माच मघवानग्निः आशापालास्सुराश्चते ॥ ११
ऋषयश्च तथा तेपुः ध्यायन्तः शिवमव्ययम् । ध्यायतां सुचिरं तेषां एवं कालोमहांस्तदा ॥ १२
व्यतीयाय तदा देवः शिवः प्रादुरभूत्स्वयम् । नन्दीश्वरकरालंबी दन्तित्वगमलांबरः ॥ १३
दृष्ट्वा देवं पशुपतिं देवा विष्णुपुरोगमाः । तुष्टुवुर्हृष्टमनसो हृष्टसर्वतनूरुहाः ॥ १४

ததாததா ஸதாSஸ்மாபி:நிவாஸோமேருராத்ருத: | தஸ்மாதஸ்மாபிரமரை: ஜேதும்சக்தா நதேஸுSரா: || 3
ஸஏவ ஜகதாமீச: சங்கரோ லோகசங்கர: | த்ரீநப்யேதான் வ்யதாத் பூர்வம் த்ரிபுராந்தகர: ஸ்ம்ருத: || 4
ஹஸன்ஸக்ருணயாSஸ்மாஸு ஹாலாஹல கராசன: | தம்ருதே சூரபத்மஸ்யஸிம்மவக்த்ரஸ்யபாபிந: || 5
தாரகஸ்ய ச துஷ்டஸ்ய ஹர்தா கோSந்யோ ஜகத்ரயே | தமீசம்ஸர்வபூதைகதமநம் ஸம்ச்ரயாமஹே || 6
தபஸா ஸாதரம்தேவா: தீவ்ரேணாபிகரீயஸா | இதி நாராயணஸ்ஸர்வை: ஸஹதேவை: பிநாகினம் || 7
ஆரராதாதிமஹதாநியமேந ஜபாதிபி: | க்ருஷ்ணாஜிநோத்தராஸங்க: மௌஞ்சீகாஞ்ச்யஞ்சிதாக்ருதி: || 8
ருத்ராக்ஷமாலிகாக்லுப்த பூஷணோ விமலாக்ருதி: | பஸ்மநாஸஜலேநைவ பாவிதேநத்ரியம்பகை: || 9
த்ரியாயுஷேண தாரேண பஞ்சாக்ஷரஸமன்விதை: | த்ரிபுண்ட்ராவலிபிர் தீப்த: சதருத்ரீயதத்பர: || 10
ஜஜாபைக மநாத்யாயன் சிவம்ஸர்வஜகத்பதிம் | ப்ரம்மாச மகவானக்னி: ஆசபாலாஸ்ஸுராச்சதே || 11
ருஷயச்சததாதேபு: த்யாயந்த: சிவமவ்யயம்| த்யாயதாம்ஸுசிரம்தேஷாம் ஏவம்காலோ மஹாம்ஸ்ததா 12
வ்யதீயாய ததா தேவ: சிவ: ப்ராதுரபூத்ஸ்வயம்| நந்தீச்வர கராலம்பீ தந்தித்வகமலாம்பர: || 13
த்ருஷ்ட்வா தேவம் பசுபதிம் தேவா விஷ்ணு புரோகமா: |
துஷ்டுவுர்ஹ்ருஷ்டமனஸ: ஹ்ருஷ்டஸர்வதநூருஹா: || 14

நம்மால் மேரு குகையானது வஸிப்பதற்கு விரும்பப்படுகிறது. ஆதலால் தேவர்களான நம்மால் அஸுரர்களை வெல்ல முடியாது. (3) உலகத்துக்கெல்லாம் ஸுகங்களை அளிப்பவனும், காலகூட விஷத்தை உண்டவனுமான அந்த பரமசிவனே முன்பு திருபுரர்களாக இருந்த இம் மூன்று அஸுரர்களையும் (4) நம்மிடம் கருணைகொண்டு புன்சிரிப்பினுல் அழித்து அதனுல் திருபுராந்தகர் என வழங்கப்படுகிருர். பரமசிவனைத் தவிர்த்து சூரபத்மனையோ பாபியான ஸிம்மமுகனையோ (5) துஷ்டனுன தாரகனையோ கொல்லுவதற்கு வேறு மூவுலகிலும் எவரால்தான் முடியும்? ஓ தேவர்களே! எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் பரமசிவனை (6) அன்புடன் கடுந் தவத்தால் ஆராதிப்போம். இம்மாதிரி கூறி ஸ்ரீ நாராயணன் எல்லா தேவர்களுடனும் பிநாகம் என்ற வில்லையுடைய பரமசிவனை (7) மிகவும் சிறந்த நியமத்தோடு ஜபம் முதலியவற்றினுல் ஆராதித்தார். மான் தோலை உத்தரீயமாக தரித்துக்கொண்டும், மிஞ்சிக் கயிற்றை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டும், (8) ருத்திராக்ஷ மாலையை ஆபரணமாகத் தரித்ததால் பிரகாசிக்கின்ற சரீரத்துடனும், த்ரியம்பக மந்திரத்தால் விபூதியில் ஜலம் விட்டு (9) பஞ்சாக்ஷரத்துடன் திரியாயுஷம் என்ற மந்திரத்தைப் பிரணவத்துடன் ஜபித்து மூன்று பட்டையாக விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு பிரகாசித்தும் ஸ்ரீ ருத்ர மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டும் (10) எல்லா உலகங்களுக்கும் பதியான பரமசிவனை த்யானம் செய்துகொண்டும் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் ஜபித்தார். பிரும்மா, இந்திரன், அக்னி முதலிய திக்பாலகர்களும், தேவர்களும், (11) ரிஷிகளும், அவ்விதமே அழிவற்ற பரமசிவனை த்யானம் செய்துகொண்டு தவம் செய்தனர். இவ்விதமாகத் தவம் செய்துகொண்டு வந்ததில் அவர்களுக்குப் பல காலம் ஆகிவிட்டது. (12) அப்பொழுது மஹாதேவனுன பரமசிவன் தானுகவே நந்தியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டும், யானைத் தோலை வஸ்திரமாக அணிந்துகொண்டும் நேரில் தோன்றினுர். (13) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் பசுபதியான தேவனைக் கண்டு ஸந்தோஷம் கொண்டு மயிர் சிலிர்த்தவர்களாய்த் துதித்

नमःशिवाय देवाय नमःशिवतरायते । सर्वेशाय महेशाय शर्वरीश्वरमौळये ॥ १५
नित्याय नीलकण्ठाय सत्याय भवते सते । ऋतायानृतदूराय सत्यानृत विधायिने ॥ १६
सर्वज्ञाय वरेण्याय शंभवेऽस्तुमयोभवे । नमस्ते शङ्करायास्तु नमो भूयोमयस्कर ॥ १७
शूलिने मालिने नित्यं हारिणेऽस्तु किरीटिने । कालकालायकालाय नमः कालाग्नये सताम् ॥ १८
सतामवनशीलाय सदसद्वपुषे नमः । नमोऽष्टमूर्तये तुभ्यं इष्टिघ्नाय यमारये ॥ १९
कामदायात्मभक्तानां नमः कामारयेऽस्तुते । सर्वाधिकाय शर्वाय नमः सर्वस्य साक्षिणे ॥ २०
विश्वाधिकाय रुद्राय वेदान्तानां महर्षये । वेदान्तगम्यविज्ञानसुनिश्चितधियां सताम् ॥ २१
सन्यासिनां विरक्तानां मुक्तिदाय नमो नमः । परामृताय भवते भक्तिगम्याय ते नमः ॥ २२
परात्पराय देवाय धात्रेऽस्माकं जगद्द्रुहाम् । हर्त्रे भर्त्रेऽखिलाण्डानां पित्रे नेत्रे नमोनमः ॥ २३
नमःशिवाय प्रभवेसुराणां त्रियंबकाय त्रिपुरान्तकाय । महेश्वरायास्त्वखिलात्मभाजांहितप्रदायास्तुनमोनमस्ते ॥

நம:சிவாய தேவாய நம:சிவதராயதே । ஸர்வேசாய மஹேசாய சர்வரீச்வர மௌளயே ॥ 15
நித்யாய நிலகண்டாய ஸத்யாய பவதே ஸதே । ருதாயாந்ருததூராய ஸத்யாந்ருத விதாயினே ॥ 16
ஸர்வக்ஞாயவரேண்யாயசம்பவேऽஸ்துமயோபவே । நமஸ்தே சங்கராயாஸ்து நமோபூயோமயஸ்கர ॥ 17
சூலிநேமாலிநே நித்யம் ஹாரிணேऽஸ்துகிரீடினே । காலகாலாய காலாய நம: காலாக்னயே ஸதாம் ॥ 18
ஸதாமவனசீலாய ஸதஸத்வபுஷே நம: । நமோऽஷ்டமூர்தயே துப்யம் இஷ்டிக்னய யமாரயே ॥ 19
காமதாயாத்மபக்தானாம் நம: காமாரயேऽஸ்துதே । ஸர்வாதிகாய சர்வாய நம:ஸர்வஸ்யஸாக்ஷிணே ॥ 20
விச்வாதிகாய ருத்ராய வேதாந்தானாம் மஹர்ஷயே । வேதாந்தகம்யவிக்ஞாந ஸுநிச்சிததியாம் ஸதாம் 21
ஸந்யாஸிநாம் விரக்தானாம் முக்திதாய நமோநம: । பராம்ருதாய பவதே பக்திகம்யாய தே நம: ॥ 22

பராத்பராய தேவாய தாத்ரேऽஸ்மாகம் ஜகத்ருஹாம் ।
ஹர்த்ரே பர்த்ரேऽகிலாண்டானாம் பித்ரே நேத்ரே நமோ நம: ॥ 23
நம: சிவாய ப்ரபவே ஸுராணாம் த்ரியம்பகாய த்ரிபுராந்தகாய ।
மஹேச்வராயாஸ்த்வகிலாத்மபாஜாம் ஹிதப்ரதாயாஸ்து நமோ நமஸ்தே ॥ 24

தனர். (14) கல்யாண ரூபியான தேவனுக்கு நமஸ்காரம். சிவதரனுக்கு (பக்தர்களுக்கும் கல்யாணத்தை அளிப்பவனின்பொருட்டு) நமஸ்காரம். யாவருக்கும் ஈச்வரனும், மஹேச்வரனும், சந்திரனைத் தலையில் கொண்டவனும் (15) அழிவற்றவனும், எக்காலத்திலும் உள்ளவனும், நீலகண்டனும், ஸத்திய ஸ்வரூபியும், சாச்வதனும், ஸத்ரூபியும், தர்மஸ்வரூபியும், பொய்க்கெட்டாதவரும், ஸத்யம், அஸத்யம் இவற்றை விளக்குகிறவரும் (16) எல்லாம் அறிந்தவரும், சிறந்தவரும், ஸுகத்துக்கு இருப்பிடமானவரும், பக்தர்களுக்கு ஸுகத்தை அளிப்பவரும், சங்கருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஓ ஸுகத்தை அளிக்கும் சங்கரா! மறுபடியும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (17) சூலத்தை யுடையவரும், மாலைகளை தரித்தவரும், முக்தாஹாரங்களை அணிந்தவரும், கிரீடத்தை சிரஸில் வைத்தவரும், காலனுக்குக் காலனாக இருப்பவரும், கால ஸ்வரூபியாக இருப்பவரும், அஸத்துக்களுக்கு காலாக்னியாக இருப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (18) ஸாதுக்களை காற்பவரும் ஸதஸத் ரூபியுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். அஷ்ட மூர்த்தியும் (பிருத்வி, அப்பு, அக்னி, ஆகாசம், வாயு, ஸூரியன், சந்திரன் அக்னிஹோத்ரம் செய்யும் எஜமானன் ஆகிய எட்டு மூர்த்திகள்) தக்ஷன் யாகத்தை அழித்தவரும், யமனை ஸம்ஹரித்தவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (19) தன்னை உபாஸிக்கும் பக்தர்களுக்குக் கோரிய பொருளை அளிப்பவரும், காமனை ஸம்ஹரிப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்டவரும், சர்வனும், எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாக இருப்பவனுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (20) உலகில் உள்ள பொருளைக்காட்டிலும் மேலாக விளங்குகிறவரும். ருத்ரனும், வேதாந்தத்தை உபதேசிப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். வேதாந்தத்தால் அறியத் தகுந்த அனுபவத்தை நிச்சயமாக புத்தியில் கொண்டவரும், ஸாதுக்களும், வைராக்யத்தை அடைந்தவர்களுமான ஸந்நியாசிகளுக்கு மோக்ஷத்தை அளிப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். சிறந்த மோக்ஷ ஸ்வரூபியும், பக்தியினால் அடையத் தகுந்தவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (21—22) மாயைக்கு எட்டாதவரும், தேவரும், எங்களை போஷிப்பவரும், உலகத்துக்கு பீடை செய்பவர்களை அழிப்பவரும், எல்லா அண்டங்களையும் ரக்ஷிப்பவரும், தந்தையும், எல்லா உலகத்தையும் நடத்துபவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (23) சிவனும், தேவர்களுக்குப் பிரபுவும், முக்கண்ணரும், த்ரிபுரனை ஸம்ஹரித்தவரும், மஹேச்வரரும், ஸகல பிராணிகளுக்கும் நன்மையை அளிப்பவருமான

स्तुतस्त्वेवं हरिब्रह्म प्रमुखैस्त्रिदशैर्हरः । स्मितज्योत्स्नाहताशांघतमः पङ्कोऽभणद्वचः ॥ २५
हरेविधेमहेन्द्राद्याः अस्मत्कृत्यं किमुच्यताम् । आदरादाहृतानीह तपांसि सुचिरं सुरैः ॥ २६
मद्दर्शनममोघंहि सर्वस्य जगतस्सदा । इति वादिनि देवेशे हर्षेण महता सुराः ॥ २७
जयेशान जयेशेति सर्वे हरहरेतिच । अथ सर्वान्निवार्याह विष्णुर्विश्वाधिकं प्रभुम् ॥ २८
देवदेव वयं दैत्यैः शूरपद्ममुखैस्तराम् । बाधितास्सततं देव त्वत्तो लब्धवरोल्बणैः ॥ २९
तदिदानीं गतिं त्वत्तो नान्यां विद्म विभो वयम् । शूरश्च सिंहवक्त्रश्च तारकश्च महासुराः ॥ ३०
अस्मान् विजित्य स्थानानि जह्रुस्सर्वाणि तेजसा । तद्भयात् शरणं प्राप्तान् रक्षास्मान् करुणाबलात् ॥ ३१
ऋतेत्वां विद्महे तस्य जेतारं त्रिदशेष्वमी । इति शृण्वन्वचः शंभुर्वैष्णवं त्रिदशप्रियम् ॥ ३२
प्राह मौलिगतस्येन्दोर्वर्धयन् दशनत्विषा । हरेविधे त्यज भयं देवास्सर्वेपि सांप्रतम् ॥ ३३
उत्पाद्यगुहमद्याहं संहरिष्येऽसुरान् क्षणात् । अचिरेणैव कालेनेत्यंतर्धानं गतः शिवः ॥ ३४

ஸ்துதஸ்த்வேவம் ஹரிப்ரம்ம ப்ரமுகைஸ்த்ரிதசைர்ஹர: |
ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்நாஹதாசாந்த தம: பங்கோSபணத்வச: || 25
ஹரே விதே மஹேந்த்ராத்யா: அஸ்மத்கிருத்யம் கிமுச்யதாம் |
ஆதராதாத்ருதாநீஹ தபாம்ஸி ஸுசிரம் ஸுரை: || 26
மத்தர்சனமமோகம்ஹி ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸதா | இதிவாதினி தேவேசே ஹர்ஷேண மஹதாஸுரா: || 27
ஜயேசான ஜயேசேதி ஸர்வே ஹரஹரேதி ச | அதஸர்வான்நிவார்யாஹ விஷ்ணுர்விச்வாதிகம்ப்ரபும் || 28
தேவ தேவ வயம் தைத்யை: சூரபத்ம முகைஸ்தராம் |
பாதிதா: ஸததம் தேவ த்வத்தோ லப்தவரோத்பணை: || 29
ததிதானீம் கதிம் த்வத்தோ நான்யாம் வித்ம விபோவயம் | சூர: ச ஸிம்ஹவக்த்ர: ச தாரக: ச மஹாஸுரா: 30
அஸ்மான்விஜித்ய ஸ்தாநானி ஜஹ்ரு: ஸர்வாணி தேஜஸா |
தத்பயாத் சரணம் ப்ராப்தான் ரக்ஷாஸ்மான் கருணபலாத் || 31
ருதே த்வாம் வித்மஹே தஸ்ய ஜேதாரம் த்ரிதசேஷ்வமீ |
இதி ச்ருண்வன் வச: சம்பு: வைஷ்ணவம் த்ரிதசப்ரியம் || 32
ப்ராஹ மௌளிகதஸ்யேந்தோ: வர்தயன் தசனத்விஷா |
ஹரே விதே த்யஜ பயம் தேவா: ஸர்வேபி ஸாம்ப்ரதம் || 33
உத்பாத்ய குஹமத்யாஹம் ஸம்ஹரிஷ்யேSஸுரான் க்ஷணாத் |
அசிரேணைவ காலேனேத்யந்தர்தானம் கத: சிவ: || 34

தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். (24) விஷ்ணு, பிரும்மா முதலிய தேவர்களால் இவ்வாறு துதிக்கப்பட்ட பரமசிவன், மந்தஹாஸத்தின் காந்தியினால் திக்குகளிலிருந்த இருட்டைப் போக்கினவராய்க் கொண்டு கூறினார். (25) "ஓ விஷ்ணோ! ஓ பிரும்மனே! இந்திராதி தேவர்களே! இங்கு வெகுகாலமாக அன்புடன் தவம் செய்தீர்களே, நான் என்ன செய்ய வேண்டும், கூறுங்கள். (26) எல்லா உலகத்திற்கும், எப்பொழுதும் என்னுடைய தர்சனமானது வீணாகாதல்லவா?" எனப் பரமசிவன் சொல்லும்போது மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தேவர்கள் (27) "ஓ ஈசான! ஓ ஹர ஹர! தாங்கள் ஸர்வோத்தமமாக விளங்கவேண்டும்." பிறகு விஷ்ணுவானவர் எல்லோரையும் அடக்கிவிட்டு சகல புவனங்களுக்கும் அதிபதியான ப்ரபுவைப் பார்த்துக் கூறினார். (28) ஓ தேவ தேவா! சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்கள் தங்களிடமிருந்து வரங்களை அடைந்து எங்களை எப்பொழுதும் பாதிக்கின்றனர். (29) ஓ பிரபுவே! ஆதலால் தங்களைத் தவிர்த்து வேறு கதியை நாங்கள் அறியவில்லை. சூரன், ஸிம்மமுகன், தாரகன் என்ற இந்த அஸுரர்கள் (30) சௌர்யத்தால் எங்களை ஜயித்து எல்லா ஸ்தானங்களையும் அபஹரித்துவிட்டனர். அவர்களிடமிருந்து அந்த பயத்தினால் சரணமடைந்த எங்களை மிகுந்த கருணையினால் காக்கவேண்டும். (31) அவனை ஜெயிப்பதற்கு தங்களைத்தவிர தேவர்களில் வேறு யாவரையும் நாங்கள் காணவில்லை. இம்மாதிரி தேவர்களுக்குப் பிரியமான விஷ்ணுவின் சொல்லை ஸ்ரீ சம்புவானவர் (32) கேட்டு சிரஸிலிருக்கும் சந்திரனின் ஒளியை விருத்தி செய்துகொண்டு ஓ ஹரே, ஹே பிரம்மன் பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். தேவர்களும் பயத்தை விட்டுவிடட்டும். (33) இப்பொழுதே முருகனை உண்டுபண்ணி சீக்கிரத்தில் அஸுரர்களை ஸம்ஹரிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு பரமசிவன் மறைந்துவிட்டார். (34) பிறகு

ततस्तु ते हरिप्रेष्ठाः नमस्कृत्य महेश्वरम । चित्तमित्याश्रयन्मेरुं तद्भयादमराः क्षणात् ॥ ३५
तत्र संभूय ते सर्वे सुरास्सब्रह्मकास्तदा । नारायणमपृच्छंस्ते कथंकार्यं प्रभो वद ॥ ३६
प्रसन्नेऽपि शिवेऽस्माकं देवभाग्यं किमीदृशम् । अदृष्टपरिपाकोऽयं कृतार्थास्तेऽसुरास्तराम् ॥ ३७
अतः परं हरेऽस्माकं क उपायोऽवधार्य ते । हरात्कुमारो येनाशु जातो दैत्यान् हनिष्यति ॥ ३८
तदुपाश्रित्य वचनं वैबुधं मधुसूदनः । विचिन्त्यालोच्य विधिना बभाषे सुरसंसदि ॥ ३९
यदा प्रभृतिशर्वाणी हित्वा दाक्षायणीं तनुम् । अभजत्पर्वतश्रेष्ठं जन्मने जननीशिवा ॥ ४०
तत आरभ्य सशिवः सर्वज्ञो जगतांपतिः । नियम्य करणग्रामान् संस्तभ्यात्मानमात्मना ॥ ४१
योगिभ्यस्सनकादिभ्यः स्वस्वरूपं सुदुर्ग्रहम् । उपदेष्टुमनामूलं कैलासे वटभूरुहः ॥ ४२
संश्रित्य दक्षिणामूर्तिं सर्वज्ञो गुरुरात्मनाम् । चिन्मुद्राङ्गुलिरध्यास्ते छिंदन् तेषांच संशयम् ॥ ४३
तन्मयत्वाच्च जगतः चरस्याप्यचरस्यच । विरक्तं सर्वभोगेभ्यो विषया विषसन्निभाः ॥ ४४

ததஸ்துதே ஹரிப்ரேஷ்டா: நமஸ்க்ருத்ய மஹேச்வரம் |
சித்தமித்யாச்ரயன் மேரும் தத்பயாதமரா: க்ஷணாத் || 35
தத்ர ஸம்பூய தே ஸர்வே ஸுரா: ஸப்ரம்மகா: ததா |
நாராயணமப்ருச்சம்ஸ்தே கதம்கார்யம் ப்ரபோ வத || 35
ப்ரஸன்னேSபி சிவேSஸ்மாகம் தேவபாக்யம் கிமீத்ருசம் |
அத்ருஷ்ட பரிபாகோSயம் க்ருதார்தாஸ்தேSஸுராஸ்தராம் || 37
அத: பரம் ஹரேSஸ்மாகம் க உபாயோSவதார்யதே |
ஹராத் குமாரோ யேனாசு ஜாதோ தைத்யான் ஹநிஷ்யதி || 38
ததுபாச்ரித்ய வசனம் வைபுதம் மதுஸூதன: | விசிந்த்யாலோச்ய விதினா பபாஷே ஸுரஸம்ஸதி || 39
யதா ப்ரப்ருதி சர்வாணீ ஹித்வா தாக்ஷாயணீம் தநும் | அபஜத் பர்வதச்ரேஷ்டம் ஜன்மனே ஜநநீசிவா 40
தத ஆரப்ய ஸசிவ: ஸர்வக்ஞோ ஜகதாம்பதி: | நியம்ய கரண க்ராமான் ஸம்ஸ்தப்யாத்மானமாத்மநா || 41
யோகிப்ய: ஸநகாதிப்ய: ஸ்வஸ்வரூபம் ஸுதுர்க்ரஹம் | உபதேஷ்டுமனாமூலம் கைலாஸே வடபூருஹ: 42
ஸம்ச்ரித்ய தக்ஷிணாமூர்த்திம் ஸர்வக்ஞோ குருராத்மனாம் |
சின்முத்ராங்குளிரத்யாஸ்தே சிந்தன் தேஷாஞ்ச ஸம்சயம் || 43
தன்மயத்வாச்சஜகத: சரஸ்யாப்யசரஸ்யச | விரக்தம் ஸர்வ போகேப்ய: விஷயா விஷஸந்நிபா: || 44

விஷ்ணுவை தலைமையாகக் கொண்ட தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமசிவனை நமஸ்கரித்து அவனது சித்தம் நமக்குப் பாக்கியம் எனக் கூறி, அஸுரர்களிடத்தில் பயந்து உடன் மேருவை அடைந்தனர். (35) அந்த பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அங்கு மேரு மலையில் ஒன்று கூடி, ஸ்ரீ நாராயணனைப் பார்த்து, ஓ ப்ரபோ! இனி நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுங்கள். (36) நமக்கு மங்கள மூர்த்தியாகிய பரம சிவன் ப்ரஸன்னராகியும் தேவர்களின் பாக்கியம் இவ்வாறாக ஆயிற்று. இதுவும் நமது அதிர்ஷ்டத்தின் கூறுதான். அஸுரர்களுக்கோவெனில் கோரிய பொருள்கள் எல்லாம் கைகூடி வருகிறது. (37) ஓ விஷ்ணுவே, இதற்குப் பிறகு எங்களுக்கு என்ன உபாயத்தைத் தீர்மானிக்கிறீர்கள்? எந்த உபாயத்தினால் ஹரனிடமிருந்து சீக்கிரத்தில் குமாரன் பிறந்து அஸுரர்களைக் கொல்லுவான்? (38) இம்மாதிரி தேவர்கள் கூறிய சொல்லை ஸ்ரீ விஷ்ணு கேட்டு பிரம்மதேவருடன் ஆலோசித்து தேவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். (39) உலகத்துக்கெல்லாம் தாயான தேவி, தக்ஷன் பெண்ணாக இருந்த சரீரத்தை விட்டு பர்வத ராஜனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தாள். (40) அதுமுதல் ஸர்வக்ஞனும், உலகங்களுக்குப் பதியுமான அந்த சிவன் இந்திரியங்களை அடக்கி மனதை ஒருமைப்படுத்தி யோகிகளான ஸனகாதி முனிவர்களுக்குச் சுலபமாக அறிய முடியாத தனது நிஜ ரூபத்தை உபதேசம் செய்ய மனங்கொண்டு கைலையில் ஆல விருக்ஷத்தினடியை அடைந்தார். (41—42) எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஸர்வக்ஞனான ஸ்ரீ பரமசிவன் தக்ஷிணாமூர்த்தி ரூபியாக இருந்துகொண்டு சின்முத்திரையால் அவர்களின் ஸந்தேஹத்தை நீக்கி விளங்கி வருகிறார். (43) சராசரமான உலகம் முழுவதும் சிவமயம் ஆதலால் எல்லா பிராணிகளும் ஸகல போகங்களிலுமிருந்தும் விரக்தியை அடைந்து விஷயங்களை விஷமாகக் கருதிவிட்டனர். (ஸ்ரீபரமசிவனும்,

येषुयेषुचलोकेषु येय आत्मान आसते । स्त्रीपुंभावो न तेषां हि तन्मयत्वाच्चराचरे ॥ ४५

ओमित्यादि महापुराणे श्रीस्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सूतमुनिसंवादो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः ॥

विष्णुः—युष्माकं हि मनांस्यासन् निर्विकाराणिसांप्रतम् । आशापाला अपि स्वासु निराशा ललनास्वहो ॥ १
पौलोमीरतिराहित्यं मनोवृत्तरिपोर्गतम् । अयं पितामहश्चापि विरम्य गिरिनिस्पृहः ॥ २
मम मास्तु मनोमामे वदतीति दिवानिशम् । नपुंसकत्वं लोकेषु मनसां यन्मतं सताम् ॥ ३
तद्यथार्थमभूदद्य न शरव्यं मनो भुवः । स्त्रीपुंसभावरहिते जगत्यस्मिंश्चराचरे ॥ ४
कथं स्रष्टुर्भवेत्सृष्टिरक्षाकार्या मयाद्य का । ककुभामधिपानां च कोऽधिकारो विरज्यताम् ॥ ५
वैश्वानरेष्टिर्या पुत्रे जाते कार्याऽत्र यज्वभिः । तयाहीने जगत्यस्मिन् का तृप्तिस्त्रिदशात्मनाम् ॥ ६

யேஷு யேஷுசலோகேஷு யேய ஆத்மாந ஆஸதே |
ஸ்திரீபும்பாவோ ந தேஷாம் ஹி தன்மயத்வாத் சராசரே || 45

ஓமித்யாதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸூதமுனி ஸம்வாதோ நாம ஸப்தமோऽத்யாய: ||

|| அஷ்டமோऽத்யாய: ||

விஷ்ணு :— யுஷ்மாகம் ஹி மனும்ஸ்யாஸன் நிர்விகாராணி ஸாம்ப்ரதம் |
ஆசாபாலாஅபிஸ்வாஸு நிராசா லலநாஸ்வஹோ || 1
பௌலோமீரதிராஹித்யம் மனோவ்ருத்ரரிபோர்கதம் | அயம் பிதாமஹச்சாபி விரம்யகிரிநிஸ்ப்ருஹ: || 2
மம மாஸ்து மநோ மாமே வததீதி திவாநிசம் | நபும்ஸகத்வம் லோகேஷு மனஸாம் யன்மதம்ஸதாம் || 3
தத்யதார்த்தமபூதத்ய ந சரவ்யம் மனோபுவ: | ஸ்த்ரீ பும்ஸபாவரஹிதே ஜகத்யஸ்மிம்ச்சராசரே || 4
கதம்ஸ்ரஷ்டுர்பவேத்ஸ்ருஷ்டிரக்ஷா கார்யாமயாத்யகா | ககுபாமதிபானும்சகோऽதிகாரோவிரஜ்யதாம் || 5
வைச்வாநரேஷ்டிர் யாபுத்ரே ஜாதே கார்யாத்ர யஜ்வபி: |
தயாஹீநே ஜகத்யஸ்மின் கா த்ருப்தி: த்ரிதசாத்மனும் || 6

ஸ்ரீ பார்வதியும் பிரிந்து இருப்பதால் உலகம் விரக்தியுள்ளதாக ஆயிற்று எனக் கருத்து. (44) சிவ ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறு பொருளில்லாததால் உலகத்திலுள்ள ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆண் பெண் என்ற பேதமே ஏற்படவில்லை. அதாவது, ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு காம விகாரம் ஏற்படவில்லை எனக் கருத்து. (45)

7-வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு கூறுகிறார் :— இப்பொழுது உங்கள் யாவருடைய மனங்களும் காம விகாரமற்றவைகளாக ஆயிற்று. திக்பாலகர்களும் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் பற்றற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். இது ஆச்சர்யம் (1) இந்திராணியிடம் இந்திரன் மோகமற்றவனுகவும், ஸரஸ்வதி தேவியிடம் பிரும்மா மோஹமற்றவராகவும் ஆகிவிட்டனர் (2) என்னுடைய மனமானது எனக்கு லக்ஷ்மி வேண்டாம் என எப்பொழுதும் கூறுகிறது. உலகில் மனஸ் சப்தத்தை நபும்ஸகம் என ஸாதுக்கள் நினைப்பது இப்பொழுது உலகில் எல்லோருடைய மனமும் மன்மதனின் பாணத்திற்கு விஷயமாகாததால் அது உண்மை ஆயிற்று. இவ்வுலகில் ஆண், பெண் சேர்க்கை இல்லாமல் இருக்கையில் (3 - 4) பிரம்ம தேவனின் சிருஷ்டித் தொழில் எப்படி நடைபெறும். எனக்கு இப்பொழுது ரக்ஷிக்கும் தொழில் ஏது. திக்பாலகர்கள் எந்த அதிகாரத்தைச் செய்வார்கள் (5) யாகம் செய்தவர்கள் பிள்ளை பிறந்ததும், செய்யவேண்டிய வைச்வானர இஷ்டியை எப்படிச் செய்யமுடியும். அம்மாதிரியான இஷ்டிகள் (ஹோமங்கள்) நடக்காவிடில் இவ்வுலகில்

तेजस्विता का जन्तूनां अन्नाद्यङ्केन्द्रियोचिता । तस्मात्सर्वजगत्सृष्टिः मैथुनेन नचान्यथा ॥ ७
तदत्र सर्वे संभूय वयमाहूय मन्मथम् । सन्तोषयित्वा विविधैः उपायैरुचितैस्तराम् ॥ ८
विधातुं शिवयोरैक्यं विधेयो यत्न उत्तमः । इति निश्चित्य तैस्साकं ससार स्मरमच्युतः ॥ ९
आविरासीदथाश्वत्र सन्निधौ दनुजद्विषाम् । साकं रत्याच मधुना सशरं कार्मुकं वहन् ॥ १०
विधाय प्रणतिं तेभ्यः बभाषे ससखःस्मरः । किमर्थमत्रभो देवाः स्मृतोऽहं जगदीश्वरैः ॥ ११
हरेविधेऽमराधीश नियुङ्ध्वं मां स्वकिंकरम् । जगत्त्रयेऽस्ति वः कार्यं यत्तत् ब्रूताविशंकितम् ॥ १२
साधयिष्यामि तत्सर्वं कृपयावोऽहमच्युत । १२½
विष्णुः — साधुकाममहाबुद्धे संम्राडेको विराजसि ॥ १३
भूतस्यापि च भव्यस्य संमतं कुरु सांप्रतम् । देवकार्यं जगत्यस्मिन् स्त्रीपुंभावेन योजय ॥ १४
न ते योजयितुं शक्यं जगदेतच्चराचरम् । यावदेतद्वियुक्तं यत् मिथुनं कृष्णपिङ्गळम् ॥ १५
सव्यासव्यात्मकं ह्येतत् भागद्वयमुमापतेः । द्वयं ह्येतद्धि जगतां जननीजनकात्मकम् ॥ १६

தேஜஸ்விதா கா ஜந்தூநாம் அன்னாத்யங்கேந்த்ரியோசிதா ।
தஸ்மாத்ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி: மைதுநேந நசான்யதா ॥ 7
ததத்ரஸர்வே ஸம்பூய வயமாஹூய மன்மதம் । ஸந்தோஷயித்வாவிவிதை: உபாயைருசிதைஸ்தராம்॥ 8
விதாதும் சிவயோரைக்யம் விதேயோ யத்னஉத்தம: । இதிநிச்சித்யதைஸ்ஸாகம் ஸஸ்மாரஸ்மரமச்யுத: 9
ஆவிராஸீததாச்வத்ர ஸந்நிதௌ தநுஜத்விஷாம் । ஸாகம் ரத்யாச மதுநா ஸசரம் கார்முகம் வஹன் ॥ 10
விதாயப்ரணதிம் தேப்ய: பபாஷேஸஸக: ஸ்மர: । கிமர்தமத்ரபோதேவா: ஸ்ம்ருதோSஹம் ஜகதீச்வரை: 11
ஹரேவிதேSமராதீச நியுங்த்வம்மாம்ஸ்வகிங்கரம் । ஜகத்ரயேஸ்திவ: கார்யம்யத்தத் ப்ரூதாவிசங்கிதம் 12
ஸாதயிஷ்யாமிதத்ஸர்வம் க்ருபயாவோSஹமச்யுத ।
விஷ்ணு:— ஸாதுகாமமஹாபுத்தே ஸம்ராடேகோவிராஜஸி ॥ 13
பூதஸ்யாபிசபவ்யஸ்யஸம்மதம் குருஸாம்ப்ரதம் । தேவகார்யம் ஜகத்யஸ்மின் ஸ்த்ரீபும் பாவேநயோஜய 14
நதேயோஜயிதும் சக்யம்ஜகதேதச்சராசரம் । யாவதேதத்வியுக்தம்யத்மிதுனம் க்ருஷ்ணபிங்களம் ॥ 15
ஸவ்யாஸவ்யாத்மகம்ஹ்யேதத் பாகத்வயமுமாபதே: । த்வயம்ஹ்யேதத்திஜகதாம்ஜநநீ ஜநகாத்மகம் ॥ 16

தேவர்களுக்கு எப்படி திருப்தி ஏற்படும். (6) பிராணிகளுக்கு தேஜஸ்வியாக இருக்கும் தன்மை ஏது? இந்திரியங்களை வளர்க்கச் செய்யும் உணவை உட்கொள்ளும் சக்தி ஏது? ஆதலால் எல்லா உலக சிருஷ்டியும் ஸ்திரீ புருஷ சேர்க்கையால்தான் ஏற்படும்; வேறு எதாலும் ஏற்படாது (7) ஆதலால் இங்கு நாம் எல்லோரும் கூடி மன்மதனை அழைத்து பலவித உபாயங்களால் அவனை சந்தோஷிக்கச் செய்து (8) பார்வதியையும் பரமேச்வரனையும் ஒன்று சேர்ப்பதற்கு உரிய தகுந்த முயற்சியை செய்வோம் என்று தேவர்களுடன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தீர்மானித்து மன்மதனை நினைத்தார் (9) மன்மதனும் அஸுரர்களுக்குச் சத்துருவான தேவர்களுக்கு முன்னிலையில் மனைவியான ரதியுடனும் வஸந்த ருதுவுடனும் பாணத்தோடு கூடிய வில்லை தரித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாக வந்தான். (10) நண்பனான வஸந்தனோடு அவர்களை நமஸ்கரித்து சொன்னதாவது:— ஓ தேவர்களே! உலகிற்கு அதிபர்களான நீங்கள் எதற்காக என்னை இப்பொழுது நினைத்தீர்கள்? (11) ஓ விஷ்ணோ, ஓ பிரம்மனே, ஓ இந்திரனே, உங்களுக்கு வேலைக்காரனான என்னை ஏவுங்கள். உங்களுக்கு மூவுலகிலும் என்ன காரியம் நடக்கவேண்டியதானாலும் தடையின்றி கூறுங்கள். ஓ அச்சுதா, தங்களுடைய கருணையினால் அவை யாவையும் செய்து முடிக்கிறேன். (12½) விஷ்ணு கூறுகிறார்:— மிகவும் புத்திசாலியாகிய மன்மதா, மிகவும் நல்லது. நீ ஒருவனே உலகிற்கெல்லாம் அரசனாக விளங்குகிறாய். மூன்று காலத்துக்கும் தகுதியான காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்வுலகில் ஆண் பெண்கள் சேர்க்கையாகிய தேவ காரியத்தைச் செய்யவேண்டும். கருப்பு நிறமும் சிகப்பு நிறமும் உள்ள தம்பதிகளான பார்வதி பரமேச்வரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பிரிந்து இருக்கும் வரையில் சராசராத்மகமான உலகத்தை உன்னால் ஒன்று சேர்க்க முடியாது. (15) இடது, வலது ஆக உள்ள பரமசிவனுடைய இந்த இரண்டு பாகமும் உலகிற்கு தாய், தகப்பன் ஸ்வரூபமாக இருக்கிறதல்லவா? அவ்விரண்டில் தாய் ஸ்வரூபமான ஒன்று (பார்வதி) பர்வத ராஜனுக்குப் பெண்ணாக ஆகி பரமசிவனைத் திருப்தி

तत्रैकञ्जननीभूतं भूत्वा गिरितनूजताम् । तपश्चरति तत्रैव भूधरे प्रीतये विभोः ॥ १७
अन्यन्मूलं समाश्रित्य न्यग्रोधस्याचलोत्तमे । कैलासे योगिवर्येभ्यः ज्ञानमास्ते ददत्सुखम् ॥ १८
तयोरैक्यं त्वया चेत्स्यात् कृतं स्वस्थं जगत्त्रयम् । तवाप्यतीव जगति वीर्यवत्ता महत्तरा ॥ १९
श्लाघनीयतमोसित्वं अप्रयत्नेन सांप्रतम् । कुसुमानीषवो यस्मात् तैरेवाभ्यर्चनं विभोः ॥ २०
प्रीतये सर्वलोकेषु कृतीत्वमत एव हि । माधवेऽत्र वदत्येवमाददे वचनं स्मरः ॥ २१
भोमच्छृणु वचो विष्णो सत्यं वस्सन्निधौ विधे । अहं सर्वत्र विजयी कृपया येन कल्पितः ॥ २२
तज्जये यत्नमातिष्ठन् स्वामिद्रोही न संशयः । स्वामिद्रोहवतां पुंसां न स्वर्गो नरको ध्रुवम् ॥ २३
आमुष्मिकीगतिश्चात्र मास्तु तिष्ठतु संप्रति । ईशोधक्ष्यति मां क्षिप्रं कोपात् गुग्गुलुधूळिवत् ॥ २४
भवद्भिरर्चनातुल्यं उक्तं पुष्पेषु मोचनम् । पुष्पं प्रियतरं वापि क्षीरं वा भाववर्जितम् ॥ २५
नाङ्गीकरोति देवेशः चन्द्रखण्डशिरोमणिः । भावपूतेन यद्दत्तं तृणगुल्म शिलादिकम् ॥ २६
प्रहारमपि सर्वेशः प्रतिगृह्णाति धूर्जटिः । भावहीनाभिरत्यर्थं गोभिर्मुक्तं पयः पुरा ॥ २७

தத்ரைகம் ஜநநீபூதம் பூத்வா கிரிதநூஜதாம்। தபச்சரதி தத்ரைவ பூதரே ப்ரீதயே விபோ: ‖ 17
அன்யன்மூலம் ஸமாச்ரித்ய ந்யக்ரோதஸ்யாசலோத்தமே ।
கைலாஸே யோகிவர்யேப்ய: க்ஞானமாஸ்தே ததத்ஸுகம் ‖ 18
தயோரைக்யம்த்வயாசேத்ஸ்யாத்க்ருதம்ஸ்வஸ்தம்ஜகத்ரயம்। தவாப்யதீவஜகதிவீர்யவத்தாமஹத்தரா 19
ச்லாகநீயதமோஸித்வம் அப்ரயத்னேந ஸாம்ப்ரதம் ।
குஸுமாநீஷவோ யஸ்மாத் தைரேவாப்யர்சனம் விபோ: ‖ 20
ப்ரீதயே ஸர்வலோகேஷு க்ருதீத்வமத ஏவஹி। மாதவே஽த்ர வதத்யேவம் ஆததே வசனம் ஸ்மர: ‖ 21
போமச்ச்ருணு வசோ விஷ்ணோ ஸத்யம் வ: ஸந்நிதௌ விதே ।
அஹம் ஸர்வத்ரவிஜயீ க்ருபயா யேந கல்பித: ‖ 22
தஜ்ஜயே யத்னமாதிஷ்டன் ஸ்வாமித்ரோஹீ ந ஸம்சய: ।
ஸ்வாமித்ரோஹவதாம் பும்ஸாம் ந ஸ்வர்க்கோ நரகோத்ருவம் ‖ 23
ஆமுஷ்மிகீகதிச்சாத்ரமாஸ்து திஷ்டது ஸம்ப்ரதி ।
ஈசோதக்ஷ்யதி மாம் க்ஷிப்ரம் கோபாத்குக்குலுதூளிவத் ‖ 24
பவத்பிரர்ச்சனா துல்யம் உக்தம்புஷ்பேஷுமோசனம்। புஷ்பம்ப்ரியதரம்வாபி க்ஷீரம்வாபாவவர்ஜிதம் ‖ 25
நாங்கீகரோதிதேவேச: சந்த்ரகண்ட சிரோமணி:। பாவபூதேநயத்தத்தம் த்ருணகுல்மசிலாதிகம் ‖ 26
ப்ரஹாரமபிஸர்வேச: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி தூர்ஜடி:। பாவஹீநாபிரத்யர்த்தம் கோபிர்முக்தம் பய: புரா ‖ 27

செய்வதற்காக அந்த மலையிலேயே தவம் செய்கிறார். சிறந்த கைலாஸ மலையில் ஆல மரத்தினடியில் மற்றொரு பாகமாகிய பரமசிவன் உத்தமயோகிகளுக்கு ஞானத்தையும் ஸுகத்தையும் அளித்துக்கொண்டிருக்கிறார். (18) உன்னால் அந்த இரண்டு பாகங்களும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டால் மூவுலகமும் பழைய நிலையை அடைந்துவிடும். உனக்கும் உலகில் மேன்மையான வல்லமையானது இருக்கிறது. (19) முயற்சியில்லாமலேயே இப்பொழுது நீ கொண்டாடத் தகுந்தவனாக ஆகிறாய். எக்காரணம் பற்றி புஷ்பங்களே அம்புகளோ அவைகளினாலேயே ஸ்ரீ பரமசிவனை அர்சனம் செய்து திருப்தி செய்து வைக்கிறாயோ? ஆதலால் உலகிற்குள் நீயே பாக்யசாலி, என்று விஷ்ணுவானவர் சொன்னபோது மன்மதன் கூறினான். (20-21). ஓ விஷ்ணுப்ரஹ்மர்களே! தங்கள் முன்னிலையில் சொல்லுகிற எனது உண்மையான வசனத்தைக் கேளீர்கள். நான் எங்கும் ஜயசாலியாய் இருக்கும்படி எந்த பரமசிவன் கருணையினால் அருள் புரிந்து இருக்கிறாரோ? (22) அப்படிப்பட்ட பரமசிவனை நான் ஜயிக்க முயற்சித்தால், நான் எஜமான த்ரோகியாக ஆவேன். யஜமானத்ரோஹம் செய்கிறவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கப்ராப்தி இல்லை. நரகமே தான் கிடைக்கும். (23) இம்மாதிரி நான் செய்தால் பரலோகம் எனக்கு கிடைக்கட்டும். அல்லது கிடைக்காமல் போகட்டும், பரமசிவன் என்னை கோபத்தினால் குங்கிலிய பொடியைப்போல் எரித்துவிடுவார். (24) புஷ்பத்தை அம்பாகப்போடுவது அர்சனைக்கு ஒப்பாக உங்களால் கூறப்படுகிறது. நல்ல பாவனையின்றி மிக அன்பை அளிக்கக்கூடிய புஷ்பத்தையோ பாலையோ (25) ஸமர்ப்பித்தால் தேவர்களுக்கு ஈசனை சந்திரசேகரன் அதை அங்கீகரிப்பதில்லை. நல்ல எண்ணத்தினால் ஸமர்பிக்கப்படுகிற புற்களானாலும் பூண்டுகளானாலும், கற்களானாலும், அடியானாலும் கங்கையை ஜடைகளில் தரிக்கும் ஸர்வேச்வரன் அதை பெற்றுக்கொள்கிறார். முற்காலத்தில் நல்லெண்ணமின்றி மிகவும் பசுக்களால் பாலானது பரமசிவனின்

अप्रियं तदभूत्सद्यः तासां दाहैक कारणम् ॥ २७½
सूतः — श्रुत्वैतद्वचनंतेन स्मरेण परिभाषितम् ॥ २८
पप्रच्छुरमरा विप्राः कथमेतदिति स्मरम् ।
मारः— पुरामन्दरशैलेन्द्रे चन्द्रमौळिर्जगत्पतिः ॥ २९
दाक्षायण्या सहाध्यास्ते सेव्यमानो मरुद्गणैः । नन्दिभृंगि महाकाळ स्कन्द विघ्नेश संवृतः ॥ ३०
लास्योपचारकुशलरुद्रकन्याप्सरोगणैः । अतिसंबाधसविधः मधुमाधव संभृतैः ॥ ३१
सुमनोभिस्सुमनसां नायको नायको विभुः । स्वलंकृत्यात्मदयितां मातरं जगतां शिवाम् ॥ ३२
अतिहृष्टमनास्तस्थौ आसने सैंह्म उत्तमे । तदन्तरे मुनिश्रेष्ठः काश्यपो ब्रह्मनन्दनः ॥ ३३
प्रजापतिस्स्वयंसाक्षात् गव्यं स्वादु पयोऽस्तु नः । पत्नीभ्यां प्रार्थितश्चैवं दित्याऽदित्याच सादरम् ॥ ३४
क्रियासमभिहारेण जगाम वरुणान्तिकम् । अप्रार्थयच्च तं पुत्रं दिशगास्त्वं पयस्विनीः ॥ ३५
वितीर्णाश्च पुनस्तेन बह्व्यो दोग्ध्र्यस्सुधेनवः । प्रजापतिस्तु ताः स्त्रीभ्यां दण्डमादाय चालयन् ॥ ३६
प्रतस्थे जनलोकाय प्रहृष्टेनान्तरात्मना । नयान्तितद्वशेताश्च जग्मुर्व्योम्नियदृच्छया ॥ ३७

அப்ரியம்ததபூத்ஸத்ய: தாஸாம் தாஹைககாரணம் |
ஸூத:— ச்ருத்வைதத்வசனம்தேந ஸ்மரேண பரிபாஷிதம் || 28
பப்ரச்சுரமராவிப்ரா: கதமேததிதிஸ்மரம் | மார:- புராமந்தரசைலேந்த்ரே சந்த்ரமௌளிர் ஜகத்பதி: || 29
தாக்ஷாயண்யா ஸஹாத்யாஸ்தே ஸேவ்யமாநோ மருத்கணை: |
நந்திப்ருங்கி மஹாகாள ஸ்கந்தவிக்னேச ஸம்வ்ருத: || 30
லாஸ்யோபசாரகுசலருத்ரகன்யாப்ஸரோகணை: | அதிஸம்பாதஸவித: மதுமாதவ ஸம்ப்ருதை: || 31
ஸுமனோபிஸ்ஸுமனஸாம் நாயகோ நாயகோவிபு: | ஸ்வலங்க்ருத்யாத்மதயிதாம் மாதரம்ஜகதாம்சிவாம் 32
அதிஹ்ருஷ்டமனாஸ்தஸ்தௌ ஆஸனே ஸைம்ம உத்தமே |
ததந்தரே முனிச்ரேஷ்ட: காச்யபோ ப்ரம்மநந்தன: || 33
ப்ரஜாபதிஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் கவ்யம்ஸ்வாதுபயோऽஸ்து ந: |
பத்நிப்யாம் ப்ரார்த்திதச்சைவம் தித்யாऽதித்யாசஸாதரம் || 34
க்ரியாஸமபிஹாரேண ஜகாமவருணாந்திகம் | அப்ரார்த்தயச்ச தம்புத்ரம் திசகாஸ்த்வம் பயஸ்விநீ: || 35
விதீர்ணாச்ச புனஸ்தேந பஹ்வ்யோதோக்த்ரியஸ்ஸுதேநவ: |
ப்ரஜாபதிஸ்து தா: ஸ்த்ரீப்யாம் தண்டமாதாய சாலயன் || 36
ப்ரதஸ்தே ஜநலோகாய ப்ரஹ்ருஷ்டேநாந்தராத்மநா |
நயாந்திதத்வசேதாச்ச ஜக்முர்வ்யோம்நி யத்ருச்சயா || 37

தலைமீது சொரியப்பட்டபோது, (26-27) அந்தப் பாலானது, பரமசிவனுக்கு அப்ரியமாகி உடனே அப்பசுக்களை சாம்பலாக்குவதற்கே காரணமாயிற்று. ஸூதர் கூறுகிறார் :- ஓ பிராம்மணர்களே ! மன்மதன் இவ்வாறு கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட தேவர்கள் இவ்வரலாறு எவ்விதம் எனக் கூறும்படி மன்மதனை வேண்டினர். மன்மதன் கூறினான் :— முன்பு சிறந்த மந்தரமலையில் தேவகணங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டு சந்திரமௌளியான ஜகத்பதி தாக்ஷாயணியுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து இருந்தார். நந்தி, பிருங்கி, மஹாகாளர், ஸுப்ரமண்யர், விநாயகர் முதலியவர்களால் சூழப்பட்டும் இருந்தார். (28-30) நாட்டியோபசாரத்தில் தேர்ச்சிபெற்ற ருத்ர கன்னிகைகளாலும், தேவதாஸிகளாலும் நெருக்கமாய் சூழப்பட்டுமிருந்தார். (31) வஸந்தருதுவில் கிடைத்த புஷ்பங்களால், தேவர்களுக்கு நாயகனும், உலகிற்கு பதியும், ப்ரபுவான பரமசிவன், தனது அன்புக்கு உரியவளும், உலகங்களுக்குத் தாயுமான சிவையை அலங்கரித்து, மிகுந்த மனக்களிப்புடன் (32) உயர்ந்த ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். இந்த ஸமயத்தில் முனிவர்களுள் சிறந்தவரும், ஸாக்ஷாத் பிரும்மபுத்ரனும், (33) ஆன காச்யபப்ரஜாபதியானவர், திதி - அதிதி, என்னும் தனது இரண்டு மனைவிகளால், திவ்யமும், ருசி உள்ளதுமான பசுவின் பால் எங்களுக்கு வேண்டுமென (34) பலமுறை யாசிக்கப்பட்டார். உடன் அவர் தனது புத்ரனை வருணனிடம் சென்று பால் உள்ள பசுக்களைக் கொடுக்கும்படி வேண்டினார். (35) அவனால் பால் நிறைந்த பல நல்ல பசுக்கள் கொடுக்கப்பட்டது. காச்யபப்ரஜாபதி மிகுந்த ஸந்தோஷம் கொண்டு தண்டத்தை எடுத்து பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு மனைவிகளுடன் ஜனலோகத்திற்கு புறப்பட்டார். அப்பசுக்கள் அவருக்கு வசப்படாமல் மனம்போனபடி

यत्रयत्राभिजग्मुस्ताः तत्रतत्र धरोपरि । नदीनदतटाकाश्च तासांक्षीरैः प्रपूरिताः ॥ ३८
क्रमेणसञ्चरत्यस्ताः धावंत्यस्त्यक्ततर्णकाः ॥ ३८½
मुनिरपि सहसा तादण्डमादाय ताभ्यां सह निजयुवतीभ्यां अन्वधावत्त्वरावान् ।
बहुतरमतिखेदादुच्छ्वसन् शुष्कताळुः चिरमपिसवभूवापारयन् वारितुंताः ॥ ३९½
इति महापुराणे श्रीस्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ नवमोऽध्यायः ॥
॥ मन्मथस्य श्रीशिवसमीप गमनम् ॥

सूतः — मदनः पुनराहस्म तान् सुरान् माधवादिकान् । मन्दरोपरि जग्मुस्ताः क्षीरवर्षमुचः क्षणात् ॥ १
न्यपतन् क्षीरवर्षाणि सोमस्योपरि तद्गवाम् । अवलोकितवत्यस्मिन् अवमानेन वै नभः ॥ २
भस्मसादभवन् गावो बह्वयस्तास्तत्क्षणादहो । क्षीराभिषेकमीशस्य वदन्ति मुनयः प्रियम् ॥ ३
अल्पादल्पतरं वापि गव्यान्यपि च पञ्चवा । पशूनां पतिरप्येषः ददाह कथमव्ययः ॥ ४

யத்ரயத்ராபிஜக்முஸ்தா: தத்ரதத்ர தரோபரி । நதீ நத தடாகாச்ச தாஸாம் க்ஷீரை: ப்ரபூரிதா: ॥ 38
க்ரமேண ஸஞ்சரத்யஸ்தா: தாவந்த்யஸ்த்யக்த தர்ணகா: ॥ 38½
முநிரபிஸஹஸாதா தண்டமாதாயதாப்யாம் ஸஹ நிஜயுவதீப்யாமந்வதாவத்வராவான் ।
பஹுதரமதிகேதாதுச்வஸன்சுஷ்கதாளு: சிரமபிஸபபூவாபாரயன் வாரிதுந்தா: ॥ 39

இதி மஹாபுராணே ஸ்ரீஸ்காந்தே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே அஷ்டமோऽத்யாய: ॥

॥ நவமோऽத்யாய: ॥
(ஸ்ரீ சிவனிடம் மன்மதனை செல்லும்படி ஏவுதல்.)

ஸூத:— மதன: புநராஹஸ்ம தான் ஸுரான் மாதவாதிகான் ।
மந்தரோபரிஜக்முஸ்தா: க்ஷீரவர்ஷமுச: க்ஷணாத் ॥ 1
ந்யபதன்க்ஷீரவர்ஷாணி ஸோமஸ்யோபரிதத்கவாம் । அவலோகிதவத்யஸ்மின் அவமாநேநவை நப: ॥ 2
பஸ்மஸாதபவன் காவ: பஹ்வ்யஸ்தா: தத்க்ஷணாதஹோ । க்ஷீராபிஷேகமீசஸ்ய வதந்திமுநய: ப்ரியம் ॥ 3
அல்பாதல்பதரம் வாபி கவ்யாந்யபிச பஞ்சவா । பசூநாம் பதிரப்யேஷ: ததாஹகதமவ்யய: ॥ 4

ஆகாச மார்க்கத்தில் சென்றன. (36-37) அந்த பசுக்கள் எங்கெங்கு சென்றனவோ, ஆங்காங்கு பூமியின்மீதுள்ள, நதிகள், நதங்கள், (மேற்குமுகமாகச் செல்லும் ஆறுகள்) குளங்கள் இவைகளெல்லாம் அப்பசுக்களின் பாலால் நிறப்பப்பட்டன. (38) இவ்வாறு பசுக்கள் ஓடிச் செல்லும்போது கன்றுகள் பிரிந்துவிட்டன. முனிவரும் யுவதிகளான தனது இரண்டு பார்யைகளுடன் தடியை எடுத்துக்கொண்டு, வேகமாக அவைகளைப் பலவாறு தொடர்ந்து ஓடினார். மிகக் களைப்புடன் பெருமூச்சு விட்டு, வாய் காய்ந்து, வெகு காலம் ஓடியும், அவைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. (39½)

எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்

ஸூதர் கூறுகிறார் – மன்மதன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை நோக்கி மறுபடியும் கூறினான். அப்பசுக்கள் அந்த மந்தர பர்வதத்தின்மீது பால்மாரி பொழிந்துகொண்டு சீக்கிரம் சென்றன. (1) அந்த பசுக்களின் பால்மாரியானது, ஸாம்பமூர்த்தியின்மீது விழுந்தது. அப்பொழுது பரமசிவன் அவமானத்துடன் ஆகாயத்தை நோக்கினார். (2) அதே க்ஷணத்தில் அந்த எல்லா பசுக்களும் சாம்பலாயின. ஆச்சரியம்! பாலையோ பஞ்சகவ்யத்தையோ, மிகச் சிறிதளவாவது அபிஷேகம் செய்தாலும் அது பரமசிவனுக்கு மிக பிரிய மென்று முனிவர்கள் கூறுகிறார்கள். பசுக்களுக்குப் பதியாக இருக்கும் அழிவற்ற இந்த சிவன் எப்படி பசுக்களை எரித்தார்? (3-4) பக்தியின்றி பசுக்களால் வர்ஷிக்கப்பட்டபடியால், அது அவருக்கு பிரியமாய்

भावहीनपशुत्सृष्टं तस्मादस्यनतत्प्रियम् । भावपूतेन मनसा दण्डकोदण्डताडनम् ॥ ५
अपिदेवार्चनं नूनं बिभेम्यस्मादहंसुराः । पञ्चानां कौसुमेषूणां कथं लक्ष्यं करोमितम् ॥ ६
इषुबुध्या यदिकरोम्येवं बुध्वा जगत्पतेः । अहमेनस्विनामस्मि महैनाश्च नसंशयः ॥ ७
अतोऽस्मि कर्त्तानैवाहं वचनस्य हरे तव । श्रुत्वा भूयोवचस्त्वेतत् आत्मभूराददेवचः ॥ ८
आहूय सविधे मारं उवाच परिसान्त्वयन् । सुराः प्रार्थयितारस्ते कार्यं त्रिजगतामपि ॥ ९
ईशाज्ञाहि तवैवं हि जगत्सृष्ट्यभिवृद्धये । तस्मात्तुभ्यमयं नैव कुप्येदीशः ससर्ववित् ॥ १०
अहो बत हृदस्तेऽद्य काठिन्यमयसोऽधिकम् । देहीतिवचनं शृण्वन् अपि देवमुखेरितम् ॥ ११
नचार्द्रमभवच्चित्तं चित्रं चित्तभुवोऽपि यत् । ईदृशाया विधेर्वाचः प्रददावुत्तरं स्मरः ॥ १२
यथात्थ विश्वसृट् सर्वं तत्तथानात्र संशयः । ईशाज्ञयैव सर्वत्र प्रवृत्तिर्मम नान्यथा ॥ १३
जयीति चममाख्यापि जगत्त्रयजयादभूत् । विशिखा ननिवर्तन्तेऽसिद्धार्थाः ससुरासुरे ॥ १४
अण्डजातेऽण्डजस्वेदजोद्भिजेषु जरायुजे । सर्वं तत्तिष्ठतु पुरा त्वामहं स्वसुतोपरि ॥ १५

பாவஹீநபசூத்ஸ்ருஷ்டம் தஸ்மாதஸ்ய நதத்ப்ரியம் । பாவபூதேந மநஸா தண்ட கோதண்டதாடநம் ॥ 5
அபிதேவார்சனம் நூநம் பிபேம்யஸ்மாதஹம் ஸுரா: ।
பஞ்சாநாம் கௌஸுமேஷூணாம் கதம்லக்ஷ்யம் கரோமிதம் ॥ 6
இஷுபுத்யாயதி கரோமி ஏவம் புத்வாஜகத்பதே: । அஹமேநஸ்விநாமஸ்மிமஹைநாச்ச நஸம்சய: ॥ 7
அதோऽஸ்மி கர்த்தா நைவாஹம் வசநஸ்யஹரேதவ । ச்ருத்வா பூயோவசஸ்த்வேதத்ஆத்மபூராததே வச:
ஆஹூயஸவிதேமாரம் உவாசபரிஸாந்த்வயன் । ஸுரா: ப்ரார்த்தயிதாரஸ்தே கார்யம்த்ரிஜகதாமபி ॥ 9
ஈசாக்ஞாஹிதவைவம்ஹி ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யபி வ்ருத்தயே ।
தஸ்மாத்துப்யமயம்நைவ குப்யேதீசஸ்ஸ ஸர்வவித் ॥ 10
அஹோபத ஹ்ருதஸ்தேऽத்ய காடிந்யமயஸோऽதிகம் । தேஹீதிவசநம்ச்ருண்வன் அபிதேவமுகேரிதம் 11
நசார்த்ரமபவச்சித்தம் சித்ரம் சித்தபுவோऽபியத் । ஈத்ருசாயாவிதேர்வாச: ப்ரததாவுத்தரம்ஸ்மர: ॥ 12
யதாத்த விச்வஸ்ருட்ஸர்வம் தத்ததா நாத்ரஸம்சய: । ஈசாக்ஞயைவ ஸர்வத்ர ப்ரவ்ருத்திர் மமநாந்யதா 13
ஜயீதிசமமாக்யாபி ஜகத்ரயஜயாதபூத் । விசிகா ந நிவர்தந்தேऽஸித்தார்த்தா: ஸஸுராஸுரே ॥ 14
அண்டஜாதேऽண்டஜஸ்வேதஜோத்பிஜேஷு ஜராயுஜே ।
ஸர்வம் தத்திஷ்டது புரா த்வாமஹம் ஸ்வஸுதோபரி ॥ 15

ஆகவில்லை. மனதில் பக்தியுடன் செய்த தடி அடியும் வில்லடியும், (5) உண்மையான பூஜையாகவே ஆயிற்று. அதனால்தான் ஓ தேவர்களே நான் இவரிடமிருந்து பயப்படுகிறேன். இவ்விதமிருக்க நான் ஐந்து மலர் அம்புகளுக்கு இவரை எப்படி குறியாக செய்வேன். (6) அம்பென்ற அறிவோடு பரமசிவன் மீது இதை ஸமர்ப்பிப்பேனேயாகில்; பாவிகளுக்கெல்லாம் மேல், பாவியாக ஆகிவிடுவேன் (7) ஆதலால் ஓ விஷ்ணோ, தங்களுடைய சொல்லை நான் நிறைவேற்றமாட்டேன். இவ்வாறு மன்மதன் சொல்லியதைக் கேட்டு பிரும்மதேவன் பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினார். (8) மன்மதனை ஸமீபத்தில் அழைத்து ஸமாதானம் செய்து கூறினர், தேவர்கள் உன்னை மூன்று உலகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தை அளிக்கும் காரியத்தை செய்யும்படி வேண்டுகின்றனர். (9) உலக ஸ்ருஷ்டியின் அபிவிருத்திக்காகவே உனக்கு இந்த தொழில் பரமசிவனால் கட்டளையிடப்பட்டதல்லவா? ஆதலால் எல்லாமறிந்த இந்த ஜகதீசன் உன்மீது கோபம் கொள்ளமாட்டார்.(10) இப்பொழுது உன் மனம் இரும்பைப்போல் கடினமாக இருப்பது ஆச்சரியம். மிகவும் கஷ்டம். தேவர்களின் முகத்திலிருந்து தேஹி (கொடு) என்னும் வசனத்தை நீ காதால் கேட்டும், நீ சித்தபுவனாக (சித்தத்தில் உண்டானவனாக) இருந்துகூட உன் மனம் இளகவில்லை. இது மிகவும் ஆச்சரியம்; இவ்வாறாக பிரம்மதேவன் கூறிய சொல்லிற்கு மன்மதன் பதில் கூறினான். (11-12) உலகத்தை படைக்கும் ஓ பிரும்மதேவ, நீர் சொல்லியதெல்லாம் உண்மைதான், இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஈசனின் கட்டளைப்படியே எனக்கு எங்கும் செல்லுதலேதவிர வேறில்லை. (13) மூவுலகத்தையும் ஜயிப்பதால் தான் எனக்கு ஜயீ (ஜயிப்பவன்) என்னும் பெயர் கிடைத்துள்ளது. தேவாஸுரர்களோடு கூடிய பிரும்மாண்ட ஸமூகத்தில், அண்டஜ (பக்ஷி முதலியவைகள்) ஸ்வேதஜ (புழுக்கள் முதலியவைகள்) உத்பிஜ (செடிகள் முதலியவைகள்) ஜராயுஜ (மனிதர்கள் முதலியவைகள்) மீதும் என்னால் விடப்பட்ட அம்புகள் வெற்றி பெறாமல் பழுதாய் திரும்புவதில்லை. (14½) அவையெல்லாம் இருக்கட்டும். முந்தி நான் தங்களை உமது பெண் மீதே மோஹம் கொள்ளும்படி செய்துவிட்டதை மறந்து

यद्रागं त्वकरवं तच्चकिं विस्मृतं विभो । महर्षीन् दारुविपिने मायावामोरुमाधवे ॥ १६
मोहितान् पादपतितान् नचकार किमाश्रमे । जलंधरकुटुंबिन्यां वृन्दाख्यां विष्टरश्रवाः ॥ १७
काराग्रहगतोप्येवं चकमे मच्छरार्दितः । अंबरीषसुतांरागात् साक्षाद्विद्युन्मतींहरिः ॥ १८
वञ्चयित्वा जहारैनां नारदं पर्वतंचतम् । वसुदेवसुतत्वेऽपिनन्दगोप गृहेवसन् ॥ १९
गोपिका अपि तारेमे विद्धःखलु मयाशरैः । इन्द्रोऽपि गौतमसतीं चकमे मच्छरार्दितः ॥ २०
चन्द्रस्यापि गुरोर्भार्यां वशंनीतंमनोमया । छायामपि रविस्संज्ञाधियारेमे शतंसमाः ॥ २१
वरुणस्य तथा पत्नीरपोऽग्निश्चकमेमया । नारदोऽपिमया विद्धोहरिण्यामाश्रयद्रतिम् ॥ २२
पराशरस्सत्यवतीं दाशकन्यामकामयत् । विश्वामित्रस्य तपसो मेनका विघ्नमाचरत् ॥ २३
देवासुर मनुष्येषु मद्बाणवशवर्तिनः । कतिवाकतिवालोके नसन्ति परिमोहिताः ॥ २४
ऋते कृशानुरेतस्कं ईशानं कृत्तिवाससम् । अन्येषामात्मनामस्मि प्रहर्ता कुसुमायुधैः ॥ २५
सघक्ष्यतिजगत्कृत्स्नं अळीकनयनाग्निना । कर्ता सएव जगतां हर्ता भर्ता नियामकः ॥ २६
तमजं शाश्वतं रुद्रं चेकितानं परं प्रभुम् । प्रतीपयेत् कोऽनुलोके आत्मवानविशङ्कितः ॥ २७

பத்தராகம்த்வகரவம் தச்சகிம் விஸ்மிருதம்விபோ | மஹர்ஷீன் தாருவிபிநே மாயா வாமோரு மாதவே || 16
மோஹிதான்பாதபதிதான் நசகாரகிமாச்ரமே | ஜலந்தர குடும்பின்யாம் பிருந்தாக்யாம் விஷ்டரச்ரவா: || 17
காராக்ரஹ கதோப்யேவம் சகமே மச்சரார்தித: | அம்பரீஷஸுதாம்ராகாத் ஸாக்ஷாத்வித்யுன்மதீம்ஹரி: 18
வஞ்சயித்வாஜஹாரைநாம் நாரதம் பர்வதம்சதம் | வஸுதேவஸுதத்வேபி நந்தகோப க்ருஹேவஸன் 19
கோபிகாஅபிதாரேமே வித்த: கலுமயாசரை: | இந்த்ரோபிகௌதமஸதீம் சகமே மச்சரார்தித: || 20
சந்த்ரஸ்யாபிகுரோர்பார்யா வசம்நீதம்மனோமயா | சாயாமபி ரவிஸ்ஸம்க்ஞாதியாரேமே சதம்ஸமா: || 21
வருணஸ்யததா பத்னி: அபோSக்னிச்சகமே மயா | நாரதோபி மயாவித்த: ஹரிண்யாமாச்ரயத்ரதிம் || 22
பராசரஸ்ஸத்யவதிம் தாசகன்யாமகாமயத் | விச்வாமித்ரஸ்யதபஸ: மேனகாவிக்னமாசரத் || 23
தேவாஸுரமனுஷ்யேஷு மத்பாணவசவர்தின: | கதிவா கதிவாலோகே நஸந்தி பரிமோஹிதா: || 24
ருதே க்ருசானு ரேதஸ்கம் ஈசானம் க்ருத்திவாஸஸம் |
அந்யேஷாமாத்மனமஸ்மி ப்ரஹர்தா குஸுமாயுதை: || 25
ஸதக்ஷ்யதி ஜகத்க்ருத்ஸ்னம் அளீகநயனக்னினா | கர்தாஸஏவஜகதாம் ஹர்தாபர்தா நியாமக: || 26
தமஜம் சாச்வதம் ருத்ரம் சேகிதானம் பரம்ப்ரபும் | ப்ரதீபயேத்கோSநுலோகே ஆத்மவா நவிசங்கித: || 27

விட்டீரா? என்ன? முன்பு தாருகாவனத்தில் மாயையினால் பெண் உருவம் கொண்டுவந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் காலில் அங்குள்ள மஹர்ஷிகளை மோஹித்தவர்களாக விழும்படிசெய்தேனல்லவா? ஜெயிலில் அடைபட்டவராயிருந்த போதிலும், விஷ்ணுவானவர் என் பாணத்தினால் அடிபட்டு ஜலந்தராஸுரனின் மனைவியான பிருந்தையினிடத்தில் ஆசை கொண்டாரல்லவா? அம்பரீஷனுடைய பெண்ணான வித்யுன்மதியை விஷ்ணுவானவர் மோஹங்கொண்டு, நாரதரையும், பர்வதரையும் நேரிலேயே வஞ்சித்து அபஹரித்தாரல்லவா? ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக இருந்தபோதிலும், நந்தகோபருடைய வீட்டில் வஸித்துக் கொண்டு, (19) எனது பாணங்களால் அடிபட்டு அந்த கோபிகைகளிடம் ரமித்தாரல்லவா? இந்திரனும் என் பாணத்தால் அடிபட்டு கௌதமரின் மனைவியான அகல்யையினிடத்தில் ஆசை கொண்டானல்லவா? (20) என்னால் சந்திரனுடைய மனமும், குரு பத்னியினிடத்தில் ஈடும்படி செய்யப்பட்டதல்லவா? ஸூர்யனும் ஸம்க்ஞையென நினைத்து சாயாதேவியினிடத்தில் நூறு வருஷகாலம் ரமித்தாரல்லவா? (21) அப்படியே வருணனுடைய பத்னிகளாகிய அப்தேவிகளிடம் அக்னியானவர் ரமிக்கும்படி என்னால் செய்யப்பட்டாரல்லவா? என்னால் அடிபட்ட நாரதரும் பெண் மானிடத்தில் ரதியை அடைந்தாரல்லவா? (22) வேடனுடைய பெண்ணான ஸத்யவதியை பராசரர் விரும்பினாரல்லவா? விச்வாமித்ரரின் தபஸ்ஸிற்கு மேனகை இடையூறு செய்தாளல்லவா? (23) உலகில் தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்களில் எவ்வளவு பேர்கள்தான் எனது பாணத்திற்கு வசப்பட்டு மோஹத்தை அடையாமல் இருக்கிறார்கள். (24) அக்னியை வீர்யமாக உடையவரும், யானைத் தோலை வஸ்திரமாக அணிந்தவருமான ஸ்ரீ ஈசானனைத்தவிர மற்ற எல்லோரையும் எனது புஷ்ப பாணங்களால் அடித்துவிடுவேன். (25) அவர் ஸகல ஜகத்துக்களையும், நெற்றிக் கண் நெருப்பால் எரித்து விடுவார். ஸகல ஜகத்துக்களையும், அவரே படைக்கிறவர், ரக்ஷிக்கிறவர், ஸம்ஹரிக்கிறவர், அடக்கி ஆளுகிறவர். (26) அப்படிப்பட்டவரும், இறப்பற்றவரும், துக்கத்தை போக்குகிறவரும், மிகுந்த க்ஞானத்தை உடையவரும், சிறந்த ப்ரபுவுமாகிய

नाहं बिभेमि सर्वत्र बिभेम्यस्मान्महेश्वरात् । तस्माद्यूयं सुरवराः मांनियुङ्ध्वं नचेश्वरे ॥ २८
न शृणोत्ययमस्माकं वच इत्याशये व्यथा । नवोभवतु भोब्रह्मन् क्षमस्वेत्यवदत् स्मरः ॥ २९
ततो ब्रह्माऽवदत् क्रुद्धः कन्दर्पं वाक्प्रतीपगम् । धिक् धिक् त्वां यद्धि तं लोके न शृण्वन्ति हितं जनाः ॥
न लज्जा हृदये तेषां इति लोके वचः खलु । तवात्र किमुवक्तव्यं प्रथमोसि रिपुर्नृणाम् ॥ ३१
उपकारपरालोके कीर्तिदेह विराजिताः । तिष्ठन्ति पूर्वं पूर्वेते यावदा भूतसंप्लवम् ॥ ३२
अर्थितस्तु पुरा देवैः अस्थीनिस्वांगजान्यपि । ददौ दधीचो मदनच्यावनिर्वज्रमायुधम् ॥ ३३
शिबिश्चन्द्रपतिश्रेष्ठः कपोतार्थे दयार्द्रधीः । स्वशरीरास्थि मांसानि विशस्य स्वमनाकुलः ॥ ३४
कानीनोरविसंभूतः कवचं सहजं मुदा । इन्द्रायाभ्यर्थिने प्रादाच्छक्तिमादाय तद्गताम् ॥ ३५
कदर्यस्त्वादृशो लोके नभूतो नभविष्यति । अहोऽस्य मौर्ख्यं पश्येति कंपयन्मौळिमात्मनः ॥ ३६
हस्तेन हस्तं सन्ताड्य जहास कमलासनः । त्रिदशाश्च पुनस्सर्वे भूयोभूयस्तमार्थयन् ॥ ३७
ऊचे नारायणश्चैनं तवेदं सदृशन्नु किम् । सर्वेषां वर्तसेत्वग्रे सतांबंधुस्तथा सताम् ॥ ३८

நாஹம் பிபேமி ஸர்வத்ர பிபேம்யஸ்மான் மஹேச்வராத் |
தஸ்மாத்யூயம் ஸுரவரா: மாம்நியுங்த்வம் நசேச்வ்ரே || 28
நச்ருணோத்யயமஸ்மாகம் வச இத்யாசயே வ்யதா | நவோபவதுபோப்ரஹ்மன் க்ஷமஸ்வேத்யவதத்ஸ்மர: 29
ததோ ப்ரஹ்மாऽவதத்க்ருத்த: கந்தர்ப்பம் வாக்ப்ரதீபகம் |
திக்திக்த்வாம் யத்திதம் லோகே நச்ருண்வந்திஹிதம்ஜநா: || 30
நலஜ்ஜாஹ்ருதயேதேஷாம் இதிலோகேவச: கலு | தவாத்ரகிமுவக்தவ்யம் ப்ரதமோஸிரிபுர்ந்ருணாம் || 31
உபகாரபராலோகே கீர்த்திதேஹவிராஜிதா: | திஷ்டந்திபூர்வே பூர்வேதே யாவதாபூத ஸம்ப்லவம் || 32
அர்த்திதஸ்துபுராதேவை: அஸ்தீநிஸ்வாங்கஜாந்யபி | ததௌ ததீசோமதனச்யாவ நிர்வஜ்ரமாயுதம் || 33
சிபி: சந்திரபதிச்ரேஷ்ட: கபோதார்த்தே தயார்த்ரதீ: | ஸ்வசரீராஸ்திமாம்ஸாநி விசஸ்யஸ்வமநாகுல: 34
காநீநோரவிஸம்பூத: கவசம் ஸஹஜம் முதா | இந்த்ராயாப்யர்திநேப்ராதாத் சக்திமாதாய தத்கதாம் || 35
கதர்யஸ்த்வாத்ருசோலோகே நபூதோ நபவிஷ்யதி |
அஹோऽஸ்யமௌர்க்யம் பச்யேதி கம்பயன் மௌளிமாத்மன: || 36
ஹஸ்தேந ஹஸ்தம் ஸந்தாட்ய ஜஹாஸகமலாஸந:| த்ரிதசாச்ச புனஸ்ஸர்வே பூயோபூயஸ்தமார்தயன் 37
ஊசேநாராயணச்சைனம் தவேதம் ஸத்ருசன்னுகிம் |
ஸர்வேஷாம் வர்தஸேத்வக்ரே ஸதாம்பந்துஸ்ததாஸதாம் || 38

பரமேச்வரனை எந்த தீரன்தான் உலகில் பயமின்றி எதிர்ப்பான். (27) நான் எவரிடமும் பயப்படமாட்டேன். இந்த பரமசிவனிடம் மட்டும் பயமடைகிறேன். ஆதலால் ஓ தேவோத்தமர்களே! என்னை பரமசிவனிடம் அனுப்பாதீர்கள். (28) ஓ ப்ரும்மதேவனே! இவன் எங்களது கட்டளைக்கு இணங்கவில்லையென மனதில் நினைக்கலாகாது. என்னை மன்னியுங்கள். என மன்மதன் வேண்டினான். (29) பிறகு இம்மாதிரி மறுத்து உரைத்த மன்மதன் மீது கோபம் கொண்ட பிரும்மதேவன். சீ சீ நீ கெட்டவன். உலகில் யுக்தமான வார்த்தைகளை கேளாதவனை மனதில் லஜ்ஜையற்றவன் என ஜனங்கள் கூறுகின்றனரல்லவா? இப்பொழுது உன்னைப்பற்றி என்ன சொல்வது? ஜனங்களுக்கு முதன்மையான சத்ரு நீதான். எனக் கூறினர். (30–31) உலகில் பிறருக்கு உதவி செய்வதையே பெரிதாகக் கருதிய பெரியவர்கள், ப்ரளயம் வரையில் புகழாகிர சரீரத்தை உடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். (32) ஓ மன்மத! முன்னொரு காலத்தில் ச்யவனமுனிவரின் புதல்வரான ததீசிமுனிவர், வஜ்ராயுதம் செய்வதற்காக தேவர்களால் யாசிக்கப்பட்டு, தன் சரீரத்திலிருந்து எலும்புகளையும் கொடுத்திருக்கிறார். (33) மிகச் சிறந்த சந்திரகுலத் தலைவனான சிபி என்னும் அரசன், உருகிய மனம் கொண்டு, மாடப்புரு நிமித்தமாக, தனது சரீரத்திலிருந்து, எலும்புகளையும், மாம்ஸங்களையும், அறுத்து கலக்கமின்றிக் கொடுத்தான். (34) ஸூர்யபுத்ரனுக கன்னிகையினிடத்தில் பிறந்த கர்ணனும், இந்திரனால் யாசிக்கப்பட்டு, அவனிடமிருந்த சக்தி ஆயுதத்தைப் பெற்று, தன்னுடன் பிறந்த கவச குண்டலங்களை, (அறுத்து) சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தான். (35) உலகில் உன் போன்ற கதர்யன் (தானும் அனுபவிக்காமல் பிறருக்கும் கொடுக்காமல் இருப்பவன்) இருந்ததுமில்லை, இனி இருக்கப் போவதுமில்லை. ஓஹோ! இவனது மூடத்தன்மையை பாருங்கள். என பிரும்மாவானவர் தன் தலையை ஆட்டி, (36) கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்தார். எல்லா தேவர்களோவெனில் திரும்ப, திரும்ப மன்மதனை வேண்டினர். (37) இது உனக்குத் தகுதியா? என ஸ்ரீ நாராயணனும் கூறி,

अबंधुरितिसर्वत्र श्रुतोऽसि रतिवल्लभ । अतोमहेशमुमया संयोज्य सुकृतीभव ॥ ३९
तौ च प्रीतौ तवात्यर्थं दद्यातामिष्टमीश्वरौ ।
कामः — अहं सर्वात्मना नैव गमिष्यामि शिवान्तिकम् ॥ ४०
अन्यद्यद्वोत्र कर्तव्यं करिष्ये तत्क्षणादहम् । यो युष्मान् बाधतेऽजस्रं तं शूरमपिदानवम् ॥ ४१
सभ्रातृकं शरव्यं तं करोमि रतिकीलवत् । सतिष्ठतुचिरं कालं वशेवामदृशां सदा ॥ ४२
नाहं सर्वगुरुं शंभुं भुवनानामभिश्रयम् । सर्वज्ञं सर्वकर्त्तारं करोमि शरलक्ष्यताम् ॥ ४३
अथोत्थाय पुनर्ब्रह्मा तं कोपस्फुरिताधरः । बभाण वचनं रूक्षं कटुकर्णपुटस्यतत् ॥ ४४
दुरात्मानममुं किंवाऽनुसरस्यच्युतासुरम् । असुरं स्ववशं नीत्वा सुरदारापहारकम् ॥ ४५
शपामि क्षणमात्रेण नकरोत्यद्ययद्ययम् । देवकार्यं खलो नूनं दंडसाध्यो नसांत्वनैः ॥ ४६
ततः कोलाहलो दिक्षु जजृंभे विबुधेरितः । बधिरौ रचयन् कर्णौ जितसागरवारिदः ॥ ४७
ब्रह्मशापभयात्त्रस्तः चिन्तामाप परंस्मरः । किंकरोमीति बहुधा रत्या साकं निजेष्टया ॥ ४८

அபந்துரிதி ஸர்வத்ர ச்ருதோऽஸிரதிவல்லப | அதோமஹேசமுமயா ஸம்யோஜ்ய ஸுக்ருதீ பவ || 39
தௌசப்ரீதௌ தவாத்யர்தம் தத்யாதாமிஷ்டமீச்வரௌ |
காம:— அஹம் ஸர்வாத்மனைநவ கமிஷ்யாமி சிவாந்திகம் || 40
அந்யத்யத்வோத்ரகர்தவ்யம் கரிஷ்யேதத்க்ஷணாதஹம் |
யோயுஷ்மான் பாததேऽஜஸ்ரம் தம் சூரமபிதாநவம் || 41
ஸப்ராத்ருகம் சரவ்யம்தம்கரோமிரதிகீலவத் | ஸதிஷ்டது சிரம்காலம் வசேவாமத்ருசாம் ஸதா || 42
நாஹம் ஸர்வகுரும் சம்பும் புவநாநாமபிச்ரயம் | ஸர்வக்ஞம் ஸர்வகர்தாரம் கரோமி சரலக்ஷ்யதாம் || 43
அதோத்தாய புநர்ப்ரம்மா தம் கோபஸ்புரிதாதர: | பபாண வசனம் ரூக்ஷம் கடுகர்ணபுடஸ்யதத் || 44
துராத்மாநமமும்கிம்வாऽநுஸரஸ்யச்யுதாஸுரம் | அஸுரம் ஸ்வவசம் நீத்வா ஸுரதாராபஹாரகம் || 45
சபாமி க்ஷணமாத்ரேண நகரோத்யத்யயத்யயம் |
தேவகார்யம் கலோநூநம் தண்டஸாத்யோ நஸாந்த்வநை: | 46
தத: கோலாஹலோதிக்ஷுஜஜ்ரும்பே விபுதேரித: | பதிரௌரசயன் கர்ணௌ ஜிதஸாகர வாரித: || 47
ப்ரம்மசாபபயாத்ரஸ்த: சிந்தாமாபபரம் ஸ்மர: | கிம்கரோமீதிபஹுதா ரத்யாஸாகம் நிஜேஷ்டயா || 48

மேலும், எல்லோர்க்கும் முன்னிலையில் நிற்கிறாய்? ஓ ரதிபதியே! நீ நல்லவர்களுக்கு பந்து என்றும், துஷ்டர்களுக்கு அனுகூலன் இல்லை என்றும், எங்கும் ப்ரஸித்தி அடைந்திருக்கிறாய். ஆதலால் பரமசிவனை உமையுடன் சேர்த்துவைத்து மிகுந்த புண்யவானாக ஆகிவிடு. (38–39) அப்பார்வதி பரமேச்வரர்களும், உன் மீது மிக அன்பு கூர்ந்து வேண்டிய பொருளை அளிப்பார்கள் என்றும் கூறினார். மன்மதன் கூறுகிறான்: நான் பரமசிவனுடைய ஸமீபத்துக்கு எவ்விதத்திலும் செல்லமாட்டேன். (40) வேறு ஏதானாலும் உடனேயே தங்களுக்குச் செய்கிறேன். உங்களுக்கு எப்பொழுதும் தீங்கு செய்யும் சூரபத்மனை அவன் தம்பிகளுடன், சிற்றின்பத்தில் ஈடுபடும்படி ஆணி வைத்து அறைந்தது போல் எனது அம்பினால் செய்து விடுகிறேன். அவன் வெகு காலம் அழகு வாய்ந்த பெண்களுக்கு வசமாக இருக்கட்டும். (41–42) உலகங்களுக்கு முக்ய ஆதாரவை அளிப்பவரும், ஸர்வ குருவும், எல்லாமறிந்தவரும், உலகத்தை ரக்ஷிப்பவருமான ஸ்ரீ பரமசிவனை என் அம்பிற்கு குறியாகச் செய்ய மாட்டேன் என்றான். (43) பிறகு பிரும்மதேவன் மறுபடி எழுந்து கோபத்தினால் உதடு துடிக்க செவிக்கு கடூரமாயிருக்கும்படி பயங்கரமான வார்த்தையைக் கூறினார். (44) ஓ அச்யுத! அஸுரனை தன் வசமாக்கிக் கொண்டு தேவஸ்த்ரீகளை அபகரிப்பவனான அஸுரனுக்கு ஒப்பான இந்த துர்மார்க்கனை எதற்கு அனுஸரிக்கவேண்டும். (45) இவன் இப்பொழுதே தேவகார்யத்தைச் செய்யாவிட்டால் உடன் இவனை சபித்து விடுகிறேன். துஷ்டன் தடி அடிக்குத்தான் வசப்படுவான். நல்ல வார்த்தைகளுக்கு வசப்படான். (46) இப்படி பிரும்மதேவன் கூறியபோது தேவர்கள் கோலாஹல சப்தத்தை பத்து திக்குகளிலும் பரவும்படி செய்தனர். அந்த சப்தமானது ஸமுத்ரம், மேகம், இவற்றின் சப்தத்தை ஜயித்துவிட்டது. காதுகளை செவிடாக்கி விட்டது. (47) பிரும்ம சாபத்திற்கு பயந்து நடுங்கி, மன்மதன் தனது பிரிய பத்னியான ரதியுடன், என்ன செய்வது என்று மிகுந்த

साऽवदत् स्मरमुद्वीक्ष्य नगन्तव्यं त्वया प्रिय । ईशागारममुष्य त्वा शापः किंवा करिष्यति ॥ ४९
अवसानोऽस्ति शापस्य शिवद्रोहस्य न क्वचित् । दहेच्च सहसाऽधीशः त्रिजगत् स्मितलेशतः ॥ ५०
वनितोक्तिरधिक्षेप इवभाति भवादृशे । नैवावमानविषया वागेषा हितकारिणी ॥ ५१
नेशं कुरुशरव्यंतं मानयस्व जगत्पतिम् । अवमानकृतो लोके नश्यन्ति क्षिप्रमंहसा ॥ ५२
निशम्य वचनं रत्याः मन्मथः प्रत्युवाचताम् । यथार्थवचनं सुभ्रु संशयो नतथैवतत् ॥ ५३
उपपन्नमुमाकान्तात् वरमन्तोऽन्तकान्तकात् । कल्पायुरपि चान्यस्मात् अल्पायुरिवतन्मतम् ॥ ५४
प्रार्थयन्ति हि मां ह्येते जगतां प्रभवस्सुराः । माप्रतीपवचाभूयाः शापोमय्यपि भामिनि ॥ ५५
सांत्वयन्निति तां पश्चात् समुत्थाय कृताञ्जलिः । यथाक्रमं प्रणम्याह देवान् विष्णुपुरोगमान् ॥ ५६

इत्यादि महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे नवमोऽध्यायः ॥

ஸாऽவதத்ஸ்மரமுத்வீக்ஷ்ய நகந்தவ்யம் த்வயாப்ரிய | ஈசாகாரமமுஷ்யத்வா சாப: கிம்வா கரிஷ்யதி || 49
அவஸாநோऽஸ்தி சாபஸ்ய சிவத்ரோஹஸ்ய நக்வசித் | தஹேச்சஸஹஸாऽதீச: த்ரிஜகத்ஸ்மித லேசத:
வநிதோக்தி ரதிக்ஷேப இவபாதி பவாத்ருசே | நைவாவமாந விஷயாவாகேஷாஹிதகாரிணீ || 51
நேசம் குருசரவ்யம்தம் மாநயஸ்வ ஜகத்பதிம் | அவமான க்ருதோ லோகே நச்யந்தி க்ஷிப்ர மம்ஹஸா || 52
நிசம்யவசனம்ரத்யா: மன்மத: ப்ரத்யுவாசதாம் | யதார்தவசனம் ஸுப்ரு ஸம்சயோநததைவதத் || 53
உபபன்னமுமாகாந்தாத் வரமந்தோऽந்தகாந்தகாத் | கல்பாயுரபிசாந்யஸ்மாத் அல்பாயுரிவதந்மதம் || 54
ப்ராத்தயந்திஹி மாம்ஹ்யேதே ஜகதாம் ப்ரவஸ்ஸுரா: | மாப்ரதீபவசாபூயா: சாபோ மய்யபி பாமினி || 55
ஸாந்த்வயந்நிதிதாம் பச்சாத் ஸமுத்தாய க்ருதாஞ்ஜலி: |
யதாக்ரமம் ப்ரணம்யாஹ தேவான் விஷ்ணு புரோகமான் || 56

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே நவமோऽத்யாய: ||

கலையை அடைந்தான் (48) அந்த ரதிதேவியும், மன்மதனைப் பார்த்து ஓ ப்ரிய! தாங்கள் பரமசிவன் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டாம். இந்த ப்ரம்மாவின் சாபம் உங்களை என்ன செய்யும்? (49) சாபத்திற்கு முடிவு உண்டு. சிவத்ரோஹத்துக்கு ஒரு பொழுதும் முடிவு இல்லை. ஸ்ரீ பரமசிவன் புன்சிரிப்பின் லேசத்தினால் அனாயாஸமாய் மூவுலகத்தையும் சாம்பலாக்கி விடுவார். (50) உம்மைப் போன்றவர்களுக்கு பெண்களுடைய வார்தை அலக்ஷ்யம் செய்ததுபோல் தோன்றும். நான் சொன்ன இந்த வார்த்தையானது அவமதிப்பதற்காக அல்ல. நன்மையைச் செய்வதற்காகவே ஆகும். (51) பரமசிவனை உமது அம்பிற்கு லக்ஷ்யமாக்காதீர். உலகிற்கு பதியான அவரை பூஜை செய்வீர். உலகில் அவரை அவமதிப்பவர் பாவத்தால் உடன் நசிக்கின்றனர். (52) ரதியின் வார்த்தையைக் கேட்ட மன்மதன் அவளைப்பார்க்துத் கூறியதாவது. அழகிய புருவங்களை உடைய ஓ நாயகி! நீ சொல்வது முற்றிலும் உண்மையே. ஸந்தேஹமில்லை. (53) யமனுக்கு யமனாகிய உமாபதியினிடமிருந்து அடையப்படுகிற மரணமும் மிகவும் உயர்ந்தது. மற்றவரிடமிருந்து ஓர் கல்பத்தின் முடிவு வரையில் ஆயுஸ்ஸைப் பெற்றாலும், அது அல்பாயுஸ்ஸுக்கு ஒப்பாகும். (54) உலகிற்கெல்லாம் ப்ரபுக்களான இந்த தேவர்கள் என்னை வேண்டுகின்றனர். என் மீது ஆணை இடுகிறேன். நீ பதில் கூறாதே. (55) மன்மதன் இப்படி ரதியை ஸமாதானம் செய்து, பின்பு எழுந்து, கை கூப்பி முறைப்படி, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை நமஸ்கரித்துக் கூறினான். (56).

ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ मन्मथस्य शिवदर्शनम् ॥

मन्मथः — अहं गमिष्ये देवेन योद्धुं त्रिपुरविद्विषा । संयोजयिष्ये तं देव्या मात्रा त्रिजगतांशिवम् ॥ १
विजयोऽस्तु ममाधीशाः युष्मदाशीर्भिरंजसा । वितरंत्वद्ययूयं ते मह्यं तांबूलमुत्तमम् ॥ २
वोऽस्तु कार्यमविघ्नेन यतिष्ये स्वव्ययावधि । ततः प्रीतमना ब्रह्मा श्रुत्वा वाक्यं तथाविधम् ॥ ३
प्रशशंसस्रजं दत्वा तस्मै स्वांगगतां तदा । हरिश्च निष्कमत्यर्थं नवरत्नविराजितम् ॥ ४
वासवः पारिजाताप्तपरिकर्माणि चादरात् । दिशामधीशाश्च ददुः नानोपायनमद्भुतम् ॥ ५
अस्तुवन्मुनियोगीन्द्राः आशीर्भिश्चाभ्यवर्धयन् । स्मरोप्यभूत् प्रीतमनाः दृष्ट्वा तेषां तु संभ्रमम् ॥ ६
रतिस्तु विमनास्तत्र वेपमानान्वतिष्ठत । ब्रह्मविष्णू तमाश्लिष्य प्रेषयामासतुर्मुदा ॥ ७
तौ प्रणम्य तदासाकं रत्यादेवान् परीत्यच । प्रतस्थे तत्क्षणादेव जयशब्दादिमंगळैः ॥ ८
रथः प्रादुरभूत्तस्य मलयश्वसनात्मकः । रथ्यैः शुकगणैस्तस्य दिशः शाद्वलतां ययुः ॥ ९

॥ அத தசமோऽத்யாய: ॥

மன்மத:— அஹம் கமிஷ்யே தேவேன யோத்தும் த்ரிபுரவித்விஷா ।
ஸம்யோஜயிஷ்யே தம் தேவ்யா மாத்ரா த்ரிஜகதாம் சிவம் ॥ 1
விஜயோऽஸ்து மமாதீசா: யுஷ்மதாசீர்பிரஞ்ஜஸா । விதரம் த்வத்ய யூயம் தே மஹ்யம் தாம்பூல முத்தமம் 2
வோऽஸ்து கார்யமவிக்னேன யதிஷ்யே ஸ்வவ்யயாவதி ।
தத: ப்ரீதமனா ப்ரம்மா ச்ருத்வா வாக்யம் ததாவிதம் ॥ 3
ப்ரசசம்ஸ ஸ்ரஜம் தத்வா தஸ்மை ஸ்வாங்ககதாம் ததா । ஹரி: ச நிஷ்கமத்யர்தம் நவரத்னவிராஜிதம் 4
வாஸவ: பாரிஜாதாப்தபரிகர்மாணி சாதராத் । திசாமதீசா: ச தது: நாநோபாயனமத்புதம் ॥ 5
அஸ்துவன் முநியோகீந்த்ரா: ஆசீர்பி: சாப்யவர்த்தயன் ।
ஸ்மரோப்யபூத் ப்ரீதமனா: த்ருஷ்ட்வா தேஷாம் து ஸம்ப்ரமம் ॥ 6
ரதிஸ்து விமனா ஸ்தத்ர வேபமானாந்வதிஷ்டத । ப்ரம்ம விஷ்ணூதமாச்லிஷ்ய ப்ரேஷயாமாஸதுர்முதா ॥ 7
தௌ ப்ரணம்ய ததா ஸாகம் ரத்யா தேவான் பரீத்யச । ப்ரதஸ்தே தத்க்ஷணாதேவ ஜயசப்தாதிமங்களை: 8
ரதி: ப்ராதுரபூத்தஸ்ய மலயச்வஸனாத்மக: । ரத்யை: சுககணைஸ்தஸ்ய திச: சாட்வலதாம் யயு: ॥ 9

பத்தாவது அத்யாயம்

மன்மதன் சிவனைக் காணுதல்.

மன்மதன் கூறுகிறான்:— த்ரிபுரர்களுக்குச் சத்ருவான மஹாதேவனோடு யுத்தம் செய்ய, நான் செல்லப்போகிறேன். மூவுலகத்திற்கும் தாயான ஸ்ரீ பார்வதி தேவியுடன் அந்த பரமசிவனை சேரும்படி செய்கிறேன்.(1) ஓ தேவச்ரேஷ்டர்களே! உங்களது ஆசீர்வாதங்களால் எனக்கு சீக்கிரம் விஜயம் கிடைக்கட்டும். இப்பொழுது நீங்கள் எனக்கு உத்தமமான தாம்பூலத்தை கொடுங்கள். (2) உங்களது கார்யம் இடையூறின்றி நிறைவேறுவதற்காக, என் உயிருள்ள வரையில் முயற்சிக்கின்றேன். இப்படி மன்மதன் கூறியதைக் கேட்டு ப்ரும்மதேவன் சந்தோஷங்கொண்டு. (3) தன்மீதுள்ள மாலையை அவனுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டாடினார். ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் சிறந்த நவரத்னங்கள் பதித்த பதக்கத்தைக் கொடுத்தார் 4) இந்திரனும் பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்திலிருந்து அடையப்பட்ட ஆபரணங்களைக் கொடுத்தான். திக்பாலகர்களும் ஆச்சர்யமான பலவித காணிக்கைகளைக் கொடுத்தார்கள். (5) முனிவர்களும், யோகீந்த்ரர்களும் துதித்தனர். ஆசீர்வாதங்களாலும் வாழ்த்தினர். மன்மதனும் அவர்களது வெகுமதியைக் கண்டு மிகக் களித்தான். (6) ரதியோவெனில் அப்பொழுது மனம் கலங்கி, நடுங்கி, நின்றாள். பிரும்மாவும், விஷ்ணுவும், அவனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அனுப்பினர். (7) அப்பொழுது மன்மதன், ரதியுடன் அந்த பிரும்மா, விஷ்ணு, இவ்விருவர்களையும் நமஸ்கரித்து, தேவர்களை, ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ' ஜயா விஜயீ பவ ' என்ற மங்கள சப்தங்கள் முழங்க உடனே புறப்பட்டான். (8) அவனுக்கு மலய பர்வதத்தின் காற்றின் ஸ்வரூபமாகிய தேர் அப்பொழுது தயாராக நின்றது. அவனது தேரை வஹிக்கின்ற பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டத்தால் திக்குக்கள் எல்லாம் பச்சை நிறமாக ஆயின. (9) ஐந்து புஷ்ப

इषवः पञ्चकुसुमान्यामोदमधुरात्मताम् । पौण्ड्रेऽस्यचापेमधुकृत् ज्यानिनादोऽव्यजृंभत ॥ १०
सन्नह्य कक्ष्यां कौसुंभकषायैरतिलोहिताम् । चूळिताः स्वशिखाः स्निग्धाः सुगंधिस्रगलंकृताः ॥ ११
कौसुम्भेनैव ताम्रारुवस्त्रेणावेष्ट्यशृंगिणा । कुण्डलीकवचीमाली भद्रश्रीपंकचर्चितः ॥ १२
भूषितो भूषणैर्दिव्यैः पुरुहूततरूद्भवैः । तदा मनांसि सर्वेषां दृष्ट्वा लावण्यवारिधिम् ॥ १३
समीपूरतिसापत्न्यं तदङ्गाश्लेष वांछया । ततः प्रतस्थे मदनो रथमारुह्य तादृशम् ॥ १४
जिगीषया महेशस्य सविधं धृतकार्मुकः । अर्णवानां च सप्तानां भेरीभावमुपेयुषाम् ॥ १५
जजृंभे निनदैस्सार्धं परभृत्काहळध्वनिः । पाटलीसुमनोनाग स्वरपङ्क्तिध्वनानुगः ॥ १६
मल्लिकाशङ्खनिनदो जजृंभे मधुपावृतः । निन्यूरथं क्षणेनैव कैलासं शुकपङ्क्तयः ॥ १७
ध्वजमीनमुखग्रस्त पयोमुक्पयसोज्वलम् । सदृष्ट्वा रजताद्रीशं अवतीर्य रथादथम् ॥ १८
नमश्चकार सरतिः तं कामः कामितार्थदम् । सिद्धचारणगन्धर्व यक्षकिन्नरसंकुलम् ॥ १९
नानातरुलताषण्डमंडितं मण्डनं भुवः । दर्पणोदरसङ्काशं त्रिदशश्रीमुखश्रियम ॥ २०

இஷவ: பஞ்சகுஸுமானி ஆமோத மதுராத்மதாம் |
பௌண்ட்ரேऽஸ்யசாபேமதுக்ருத் ஜ்யாநிநாதோव्யஜ்ரும்பத || 10
ஸந்நஹ்ய கக்ஷ்யாம் கௌஸும்ப கஷாயைரதிலோஹிதாம் |
சூளிதா: ஸ்வசிகா: ஸ்நிக்தா: ஸுகந்திஸ்ரகலங்க்ருதா: || 11
கௌஸும்பேனைவ தாச்சாருவஸ்த்ரேணவேஷ்ட்ய ச்ருங்கிணா |
குண்டலீ கவசீ மாலீ பத்ரச்ரீபங்கசர்சித: || 12
பூஷிதோ பூஷணை: திவ்யை: புருஹூததருத்பவை: |
ததா மனாம்ஸி ஸர்வேஷாம் த்ருஷ்ட்வா லாவண்யவாரிதிம் || 13
ஸமீபூரதிஸாபத்ன்யம் ததங்காச்லேஷ வாஞ்சயா | தத: ப்ரதஸ்தே மதன: ரதமாருஹ்ய தாத்ருசம் 14
ஜிகீஷயா மஹேசஸ்ய ஸவிதம் த்ருதகார்முக: | அர்ணவானாஞ்ச ஸப்தானாம் பேரீபாவமுபேயுஷாம் || 15
ஜஜ்ரும்பே நினதை: ஸார்த்தம் பரப்ருத் காஹளத்வனி: | பாடலீஸுமனோநாக ஸ்வரபங்தி த்வனானுக: 16
மல்லிகா சங்கநினத: ஜஜ்ரும்பே மதுபாவ்ருத: | நிந்யூரதம் க்ஷணேனைவ கைலாஸம் சுகபங்தய: || 17
த்வஜமீன முகக்ரஸ்த பயோமுக் பயஸோஜ்வலம் | ஸ த்ருஷ்ட்வா ரஜதாத்ரீசம் அவதீர்ய ரதாதயம் || 18
நம: சகார ஸரதி: தம் காம: காமிதார்த்ததம் | ஸித்தசாரண கந்தர்வ யக்ஷகின்னர ஸங்குலம் || 19
நானாதருலதாஷண்ட மண்டிதம் மண்டனம் புவ: | தர்பணோதரஸங்காசம் த்ரிதச ஸ்ரீமுகச்ரியம் || 20

பாணங்களும், சிறந்தவாஸனைகளால் விளங்கிற்று. நாமக் கரும்பாகிய அவனது வில்லின் மீது வண்டுகளாகிய நாணின் ஓசை அதிகமாயிற்று. (10) குஸும்பச்சாயத்தினால் மிகவும் சிவந்த கச்சத்தை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டான். மழமழப்புள்ள தனது கேசங்களை நன்கு வாரி முடிந்து சிறந்த வாஸனை உள்ள புஷ்பங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டான். (11) சிறந்த குஸும்பச்சாய வஸ்திரத்தினால் கொண்டையுடன் கூடிய தலைப்பாகையை கட்டிக் கொண்டான். குண்டலம், கவசம், முக்தாஹாரம், இவைகளை தரித்துக் கொண்டான். வாஸனை உள்ள சந்தனத்தை பூசிக் கொண்டான். (12) கல்பகவ்ருக்ஷத்தினிடமிருந்து அடைந்த சிறந்த தேவாபரணங்களை அணிந்து கொண்டான். ஸௌந்தர்யக்கடலாகிற மன்மதனை நோக்கி எல்லா தேவர்களுடைய மனங்களும், (13) அவனை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள விருப்பம் கொண்டதால் ரதி தேவிக்கு சக்களத்தியாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்தன. பிறகு மன்மதனும் அவ்விதத் தேரிலேறி பரமசிவனை ஜயிப்பதற்காக வில்லை எடுத்துக் கொண்டு அவரது ஸமீபத்துக்கு புறப்பட்டான். (14½) ஸப்த ஸமுத்ரங்களாகிற பேரீவாத்யத்தின் ஓசையோடு, (15) குயில்களாகிற காஹள வாத்தியத்தின் ஓசையும் பெருகிற்று. பாதிரி புஷ்பங்களாகிற நாகஸ்வர வாத்யங்களின் நாதத்தோடு சேர்ந்த, வண்டுகள் சூழ்ந்த மல்லிகை புஷ்பங்களாகிற சங்க வாத்யத்தின் சப்தம் முழங்கிற்று. (16½) த்வஜமாகிய மீனின் முகத்தால் கவ்வப்பட்ட மேகங்கள் பொழிந்த நீருடன் கூடிய தேரை கிளிக் கூட்டங்கள் ஒரு நொடிக்குள் கைலாய மலைக்கு இழுத்துச் சென்றன. (17½) கோரிய பொருளை அளிக்கும், சிறந்த வெள்ளி மலையைக் கண்டு அந்த மன்மதன் ரதி தேவியுடன் தேரிலிருந்து இறங்கி நமஸ்கரித்தான். (18½) ஸித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள், இவர்களால் நிறம்பியதும், பலவித மரங்கள், கொடிகள் இவற்றால் விளங்குகிறதும், கண்ணாடியின் உடலுக்கு ஒப்பானதும், தேவர்களின் சிறந்த

ऋतुभिः सेवितं षड्भिः सिंहव्याघ्रमृगाकुलम् । गिरिं प्रदक्षिणीकृत्य चारुरोह रतिप्रियः ॥ २१
पद्भ्यां विनयसंपन्नः रत्या तादृशया सह । चापल्यादथ सन्धाय धनुष्यस्त्रं सकौसुमम् ॥ २२
मुमोच वृक्षषण्डेषु नानामृगगणेष्वपि । अस्त्रेण मोहयंस्तत्र विना भाववतो मृगान् ॥ २३
गतमस्त्रं नभस्तूर्णीं नन्दीशाज्ञावशेन वै । चकंपिरे न वृक्षाश्च चक्रुर्भृंगा न झंकृतिम् ॥ २४
कामोपि स्वममोघन्तत् मोघं दृष्ट्वाऽस्त्रमद्भुतम् । प्रभावान्नन्दिकेशस्य वेपमानस्त्वरान्वितः ॥ २५
सहसाऽभ्येत्य नन्दीशं प्रणिपत्य व्यजिज्ञिपत् । भगवन् श्रृणु शैलादे देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ २६
शूरपद्मभयत्रस्ताः विश्वाधिकमुपाश्रयन् । श्रुत्वा स्वामी च विज्ञप्तिं आर्तिघ्नोऽभ्यवदच्च तान् ॥ २७
श्रृण्वन्तु वचनं देवाः शूरपद्माऽसुरोऽत्रमाम् । आरराध स भावेन चिरकालमनन्यधीः ॥ २८
प्रसेदिवानहं तस्मै प्रादां वरमनुत्तमम् । भव पूज्योऽसुराणां त्वं अण्डानां च सहस्रकम् ॥ २९
शाधि चाष्टोत्तरं दैत्य निस्सपत्नं ममाज्ञया । उभाभ्यामनुज्ञाभ्यां त्वं वरमन्यद् वृणुष्वमत् ॥ ३०

ருதுபி: ஸேவிதம் ஷட்பி: ஸிம்ஹ வ்யாக்ர ம்ருகாகுலம் | கிரிம் ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய சாருரோஹ ரதிப்ரிய: 21
பத்ப்யாம் வினயஸம்பன்ன: ரத்யா தாத்ருசயா ஸஹ |
சாபல்யாதத ஸந்தாய தனுஷ்யஸ்த்ரம் ஸகௌஸுமம் || 22
முமோச வ்ருக்ஷஷண்டேஷு நானாம்ருககணேஷ்வபி |
அஸ்த்ரேண மோஹயம்ஸ்தத்ர வினா பாவவதோ ம்ருகான் || 23
கதமஸ்த்ரம் நபஸ்தூர்ஷ்ணீம் நந்தீசாக்ஞா வசேனவை |
சகம்பிரே ந வ்ருக்ஷாச்ச சக்ரு: ப்ருங்கா ந ஜங்க்ருதிம் || 24
காமோபி ஸ்வமமோகம் தத் மோகம் த்ருஷ்ட்வாऽஸ்த்ரமத்புதம்
ப்ரபாவான் நந்திகேசஸ்ய வேபமானஸ்த்வரான்வித: || 25
ஸஹஸாऽப்யேத்ய நந்தீசம் ப்ரணிபத்ய வ்யஜிக்ஞபத் |
பகவன் ச்ருணு சைலாதே தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: || 26
சூரபத்ம பயத்ரஸ்தா: விச்வாதிக முபாச்ரயன் |
ச்ருத்வா ஸ்வாமீச விக்ஞப்திம் ஆர்த்திக்னோப்யவதச்சதான் || 27
ச்ருண்வந்து வசனம் தேவா: சூரபத்மாऽஸுரோऽத்ரமாம் | ஆரராத ஸ பாவேன சிரகாலமனன்யதீ: || 28
ப்ரஸேதிவானஹம் தஸ்மை ப்ராதாம் வரமனுத்தமம் |
பவபூஜ்யோऽஸுராணாம் த்வம் அண்டானாஞ்ச ஸஹஸ்ரகம் || 29
சாதி சாஷ்டோத்தரம் தைத்ய நிஸ்ஸபத்னம் மமாக்ஞயா |
உபாப்யாமனுஜாப்யாம் த்வம் வரமன்யத்வ்ருணுஷ்வ மத் || 30

ஸம்பத்துக்கு பாக்யஸ்தானமும், (19-20) ஆறுருதுக்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதும், சிங்கங்கள், புலிகள், மான்கள், இவைகளால் நிறைந்ததுமான கைல மலையை பிரதக்ஷிண, நமஸ்காரம் செய்து, வினயத்துடன் கூடிய ரதி பதியான மன்மதன், அதேபோல் வினயத்துடன் கூடிய ரதியுடன், கால் நடையாக அம்மலை மீது ஏறினன். (21½) வீண் ஆசை கொண்டு வில்லில் புஷ்பமயமான அம்பைத் தொடுத்து, அங்கு ஆணோடு பெண், சேராமல் பிரிந்து நிற்கின்ற மிருகங்களை மோஹிக்கச் செய்வதற்காக, மரக் கூட்டங்கள் மீதும், மிருகக் கூட்டங்களின் மீதும், அம்பை எய்தான். (22-23) நந்திகேச்வரரின் கட்டளையினல் அந்த அம்புகள் பயனற்றதாக ஆகாசம் சென்றன. மரங்கள் அசையவில்லை. வண்டுகளும், ரீங்கார சப்தத்தைச் செய்யவில்லை. (24) மன்மதனும் இது அற்புதமென நினைத்து, அமோகமான தனது அம்பானது ஸ்ரீ நந்திகேசரின் மஹிமையினல் வீணனதைக் கண்டு மிகவும் நடுங்கி சீக்கிரமாக நந்திகேசரிடம் சென்று தெரிவித்துக் கொண்டான். (25½) ஓ பகவானன நந்திகேசரே! கேளும். விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சூரபத்மனிடமிருந்து பயந்து நடுங்கி, உலகத்துக்கெல்லாம் மேலான, ஸ்ரீ பரமசிவனை உபாஸித்தனர். அண்டினவர்களின் துக்கத்தை போக்குகின்ற ஸ்ரீ பரமசிவன் அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களைப் பார்த்துக் கூறியுள்ளார். ஓ தேவர்களே! சூரபத்மனனவன் வெகுகாலம் வேறு இடத்தில் மனதை செலுத்தாமல் இங்கு என்னைக் குறித்து அன்புடன் தவம் செய்தான். அவனுக்கு எதிரில் நான் தர்சனமளித்து சிறந்த வரனைக் கொடுத்தேன். ஓ சூரபத்மனே! நீ எல்லா அஸுரர்களுக்கும் தலைவனுகி, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும், என் கட்டளைப்படி தம்பிகளுடன் எதிரி இல்லாமல் ஆளக்கடவாய். வேறு வரனையும்

यद्यदिष्टमहं तत्तत् दास्यामि सकलं तव । उक्ते मयि पुनश्चायं प्रणम्य दनुसंभवः ॥ ३१
अपृच्छद्वरमन्यच्च भावयुक्तेन चेतसा ।
असुरः — देव देव महादेव करुणाकर शंकर ॥ ३२
वरदानैक शौण्डस्त्वं महादेव दयानिधे । स सुरासुर लोके यत् आधिपत्यं प्रशास्ति यः ॥ ३३
स्वामिनस्तत्कृपालब्धं नान्यथा पुष्टिवर्धन । अधिप्रदोसि भजतां नमतामर्थिताद्विभो ॥ ३४
ये भूता ये च भव्याश्च वर्तमानाश्च ये सुराः । ऋते तवांगसंभूतात् अवध्योत्र भवाम्यहम् ॥ ३५
वोढास्म्यहं तस्य मां च वहेदीशाज्ञया स च । एवमादीनि संमन्त्र्य मया दत्तवरश्च सः ॥ ३६
तस्मादुत्पाद्य भो देवाः स्वामिनं जगतां गुरुम् । कुमारं सुकुमाराभं निहनिष्येऽसुराधमम् ॥ ३७
इत्युक्त्वाऽन्तर्हिते देवे मेरौ विबुधसत्तमाः । मां समाहूय संभूय प्रार्थयन्ति स्म ते सुराः । ३८
शिवया योजयेशानं जगतामृद्धयेऽधुना । तपश्चरति सा देवी शैले देवांकलिप्सया ॥ ३९
स देवो राजते शैले दक्षिणामूर्ति रूपधृक् । विवृणोति मुनीन्द्रेभ्यः स्वज्ञानं वेदमूर्धगम् ॥ ४०
तयोरैक्यं त्वया कार्यं अस्मद्रक्षाविधित्सया । आदिष्टोहं सुरैरेवं आगतोस्म्यनयाऽधुना ॥ ४१

யத்யதிஷ்டமஹம் தத்தத் தாஸ்யாமி ஸகலம் தவ । உக்தே மயி புன: சாயம் ப்ரணம்ய தநுஸம்பவ: ॥ 31
அப்ருச்சத் வரமன்யச்ச பாவயுக்தேன சேதஸா । (அஸுர:) தேவ தேவ மஹாதேவ கருணாகரசங்கர ॥ 32
வரதானைகசௌண்டஸ்த்வம் மஹாதேவ தயாநிதே ।
ஸஸுராஸுரலோகே யத் ஆதிபத்யம் ப்ரசாஸ்தி ய: ॥ 33
ஸ்வாமினஸ்தத்க்ருபாலப்தம் நான்யதா புஷ்டிவர்த்தன । அதிப்ரதோஸி பஜதாம் நமதாமர்திதாத்விபோ 34
யே பூதா யேச பவ்யா: சவர்தமானா: ச யேஸுரா: । ருதே தவாங்கஸம்பூதாத் அவத்யோத்ரபவாம்யஹம் 35
வோடாஸ்ம்யஹம் தஸ்ய மாஞ்ச வஹேதீசாக்ஞயா ஸச । ஏவமாதீனி ஸம்மந்த்ரிய மயா தத்தவரச்ச ஸ: 36
தஸ்மாதுத்பாத்ய போ தேவா: ஸ்வாமினம் ஜகதாம் குரும் ।
குமாரம் ஸுகுமாராபம் நிஹனிஷ்யேऽஸுராதமம் ॥ 37
இத்யுக்த்வாऽந்தர்ஹிதே தேவே மேரௌ விபுதஸத்தமா: ।
மாம் ஸமாஹூய ஸம்பூய ப்ரார்த்தயந்திஸ்ம தேஸுரா: ॥ 38
சிவயா யோஜயேசானம் ஜகதாம்ருத்தயேऽதுனா । தபச்சரதி ஸா தேவீ சைலே தேவாங்கலிப்ஸயா ॥ 39
ஸதேவோ ராஜதே சைலே தக்ஷிணாமூர்த்திருப த்ருக் ।
விவ்ருணோதி முனீந்த்ரேப்ய: ஸ்வக்ஞானம் வேதமூர்த்தகம் ॥ 40
தயோரைக்யம் த்வயா கார்யம் அஸ்மத்ரக்ஷாவிதித்ஸயா ।
ஆதிஷ்டோஹம் ஸுரைரேவம் ஆகதோஸ்ம்யனயாऽதுனா ॥ 41

கேள். தருகிறேன். (26-31) நீ எதை விரும்பினாலும் அதை நான் தருகிறேன். என நான் சொல்லியதும், மறுபடி இந்த அஸுரனானவன் அன்புடன் என்னை நமஸ்கரித்து, வேறு வரனையும் அளிக்கும்படி வேண்டினான். (31½) சூரபத்மன் கூறியதாவது:— ஓ தேவர்களுக்கும் தேவனே! ஓ மஹாதேவ! கருணைக்கடலே! சங்கர! வரம் கொடுப்பதில் முக்யமான சிறந்தவர் தாங்கள். ஓ மஹாதேவரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், இவர்களுடன் கூடின உலகில் எவன் தலைவனாக இருந்து கொண்டு ஆள்கின்றானோ? அவை எல்லாம் ஸ்வாமியான தங்கள் கருணையால்தான் கிடைத்ததாகும். ஓ புஷ்டியை வளர்ப்பவரே! வேறு யாராலும் இல்லை. (33½-34) ஓ விபோ! பஜிப்பவர்களுக்கும், நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கும், கோரிய பொருளைக் காட்டிலும் அதிகமாக அளிப்பவராக இருக்கிறீர். முன்பு உண்டான தேவர்களோ, இனி உண்டாகும் தேவர்களோ, இப்பொழுது இருக்கும் தேவர்களோ, என்னைக் கொல்லக் கூடாது. தங்கள் சரீரத்திலிருந்து உண்டாகும் தேவனாலேயே மரணம் எனக்கு கிடைக்கட்டும். (35) ஈசனது கட்டளையினால் என்னைக் கொல்லுகிறவனை நான் வஹிக்கவேண்டும். அவனும் என்னை தரிக்கவேண்டும். இவ்வாறாகப் பலவிதம் கேட்டு நிச்சயித்து அவன் என்னிடமிருந்து வரனைப் பெற்றவனாக ஆனான். (36) ஓ தேவர்களே! ஆதலால் உலகிற்கு குருவும், ஸ்வாமியும், அழகிய காந்தியை உடையவனுமான குமாரனை உண்டு பண்ணி அந்த அஸுராதமனை வதம் செய்கிறேன். (37) இவ்விதமாக ஸ்ரீ பரமசிவன் கூறி மறைந்ததும், தேவர்கள் மேருமலையில் ஒன்று கூடி என்னை அழைத்து வேண்டினர். (38) உலகம் விருத்தி அடைவதற்காக மங்களகரையான ஸ்ரீ அம்பாளுடன் ஈசானனை, இப்பொழுது சேரும்படி செய். அந்த அம்பாள் ஸ்ரீ பரமசிவனின் மடிமீது அமர்ந்திருக்க ஆசை கொண்டு, மலையில் தவம் செய்கிறாள். (39) அந்த தேவனான

त्वमेव कर्ता नन्दीश त्वं पिता त्वं पितामहः । गुरुस्त्वं करुणामूर्ते वद बुद्धिं ममाधुना ॥ ४२
सूतः — गदितं सुकुमारेण मारेण मुनिसत्तमाः । श्रुत्वा स्मृत्वा विभो राज्ञां नन्दीशो लोकवन्दितः ॥ ४३
आददे वचनं भूयः मारं सरतिमादरात् । मत्तोपि त्वं महाभाग मारेष्टतमईशितुः ॥ ४४
तत्प्रविश्य त्वमेवाशु कुरु कार्यं दिवौकसाम् । किन्तु तेद्य हितं वक्ष्ये सावधानो भवात्वरः ॥ ४५
प्रविश्य पश्चिमद्वार मार्गेण प्रभुसन्निधिम् । यथेष्टं सुरकार्यं त्वं कृत्वा स्वास्थ्यमवाप्नुहि ॥ ४६
इत्युक्तो नन्दिकेशेन रत्याकामो महामनाः । विलङ्घ्य दक्षिणद्वारं पश्चिमद्वारमाश्रितः ॥ ४७
तस्यानुपदमभ्येत्य त्रिदशा दिवि संस्थिताः । तत्प्रविश्यालयं मारः साकं रत्यात्मजायया ॥ ४८
ददर्श देवमासीनं दिव्ये वीरासने सुखम् । उपास्यमानं योगीन्द्रैः योगिनं योगिवन्दितम् ॥ ४९
शुद्धस्फटिकसंकाशं भूषितं भूषणैः शुभैः । सिंहत्वगुत्तरासंगं व्याघ्रचर्माम्बरावृतम् ॥ ५०
लोचनत्रयताराणां लक्षीकृतसमुन्नसम् । योगपट्टाभिरामं तं वेदवाचामगोचरम् ॥ ५१

த்வமேவ கர்தா நந்தீச த்வம்பிதா த்வம்பிதாமஹ: | குருஸ்த்வம் கருணாமூர்த்தே வதபுத்திம் மமாதுனா 42
ஸூத:— கதிதம் ஸுகுமாரேண மாரேண முனிஸத்தமா: |
ச்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா விபோராக்ஞாம் நந்தீசோ லோகவந்தித: || 43
ஆததே வசனம் பூய: மாரம் ஸரதிமாதராத் | மத்தோபி த்வம் மஹாபாக மாரேஷ்டதம ஈசிது: || 44
தத்ப்ரவிச்ய த்வமேவாசு குரு கார்யம் திவௌகஸாம் |
கிந்து தேத்ய ஹிதம் வக்ஷ்யே ஸாவதானோ பவாத்வர: || 45
ப்ரவிச்ய பச்சிம த்வாரமார்கேண ப்ரபுஸன்னிதிம் |
யதேஷ்டம் ஸுரகார்யம் த்வம் க்ருத்வா ஸ்வாஸ்த்யமவாப்னுஹி || 46
இத்யுக்தோ நந்திகேசேன ரத்யா காமோ மஹாமனா: | விலங்க்ய தக்ஷிண த்வாரம் பச்சிமத்வாரமாச்ரித: 47
தஸ்யானுபதமப்யேத்ய த்ரிதசா திவி ஸம்ஸ்திதா: | தத்ப்ரவிச்யாலயம் மார: ஸாகம் ரத்யாத்மஜாயயா 48
ததர்ச தேவமாஸீனம் திவ்யே வீராஸனே ஸுகம் |
உபாஸ்யமானம் யோகீந்த்ரை: யோகினம் யோகிவந்திதம் || 49
சுத்தஸ்படிக ஸங்காசம் பூஷிதம் பூஷணை: சுபை: | ஸிம்ஹத்வகுத்தராஸங்கம் வ்யாக்ர சர்மாம்பராவ்ருதம்
லோசனத்ரய தாராணாம் லக்ஷீக்ருத ஸமுன்னஸம் | யோகபட்டாபிராமம் தம் வேதவாசாமகோசரம் || 51

பரமசிவன், தக்ஷிணாமூர்த்தி உருவம்கொண்டு, கைலமலையில் விளங்குகிறார் — அவர் முனிச்ரேஷ்டர்களுக்கு வேதாந்தத்தில் அறியத் தகுந்த ஆத்மக்ஞானத்தை விளக்குகிறார். (40) எங்களைக் காப்பதற்காக அவ்விரு வர்களையும் நீ சேரும்படி செய்யவேண்டும், என தேவர்களால் உத்தரவிடப்பட்டு ரதிதேவியுடன் இப் பொழுது இங்கு வந்திருக்கிறேன். (41) ஓ நந்திகேச! நீரே காரியத்தை செய்யத் தகுதியுள்ளவர். நீரே பிதா, நீரே பிதாமஹன், நீரே குரு, ஓ கருணாமூர்தியே எனக்கு இப்பொழுது புத்தியை உறைக்க வேண்டும். (42) ஸூதர் கூறுகிறார். ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! அழகுவாய்ந்த மன்மதனால் சொல்லப் பட்டதைக் கேட்டு, உலகத்தால் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட நந்திகேச்வரர், பிரபுவான பரமசிவனின் கட்டளையை நினைத்து, ரதியுடன் கூடிய மன்மதனைப் பார்த்து, அன்புடன் மறுபடி சொல்லத் தொடங்கினார். (43½) மஹாபாக்யசாலியான ஓ மன்மத, நீ என்னைக்காட்டிலும் பரமசிவனுக்கு மிகப் பிரியமுள்ளவன், ஆகையால் நீயே சீக்கிரம் உள்ளே சென்று தேவர்களின் காரியத்தைச் செய். (44½) ஆனால் இப்பொழுது உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன். மிகவும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாகவும், அவசரப்படாமலும் இரு — மேற்கு வாயில் வழியாக ஸ்ரீ பிரபுவின் சன்னிதிக்குச் சென்று, தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்து பிறகு கவலை யற்றவராக ஆவீராக. (45-46) இம்மாதிரி நந்திகேச்வரரால் சொல்லப்பட்ட பெருந்தன்மையுள்ள மன்மதன் ரதிதேவியுடன் தெற்கு வாயிலைக் கடந்து, மேற்கு வாயிலை அடைந்தான். (47) தேவர்களும் அவனுடன் தொடர்ந்து வந்து ஆகாயத்தில் நின்றனர். தனது மனைவியான ரதியுடன், மன்மதன் அந்த பரமசிவனின் இருப்பிடத்தை அடைந்து, திவ்ய ஸிம்மாஸனத்தில் ஸுகமாக அமர்ந்திருக் கும் பரமசிவனைப் பார்த்தான். (48½) யோகீந்திரர்களான ஸனகாதிகளால் ஸேவிக்கப்படுகின்றவரும், யோகிகளால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும், சுத்தஸ்படிகத்துக்கு ஒப்பானவரும், மங்களமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், சிங்கத்தின் தோலை உத்தரீயமாகக் கொண்டவரும், புலித்தோலை உடுத்தியவரும், முக்கண்களின் கருவிழிகளை மூக்கின் நுனியில் வைத்தவரும், யோகபட்டத்தினால் (முதுகையும் இரண்டு

निस्तरङ्गसमुद्राभं नीलकण्ठं जगत्प्रभुम् । नित्यानां नित्यमीशानं चेतनानांच चेतनम् ॥ ५२
भासयन्तं सदाभासाः पावकेन्दुदिनाधिपान् । सर्वज्ञं सर्वकर्तारं स्वतन्त्रमपराजितम् ॥ ५३
महतोऽपि महीयांसं अणीयांसमणोरपि । समस्त साक्षिणं देवं परस्तात्तमसः स्थितम् ॥ ५४
सर्वैश्वर्येण संपन्नं शंभुमाद्यं सनातनम् । अयुग्माक्षन्तताभूतं अधृष्यं मनसापिवा ॥ ५५
आसन्नदेहपाऽतोयं संनबाहुः ससाध्वसात् । नालक्षयच्छरं चापं स्वहस्ताच्युतमात्मभूः ॥ ५६
देवस्य महिमाह्येवं एजन्ते येन जन्तवः । रतिस्तमीशमालोक्य परां चिन्तामवाप सा ॥ ५७

इति महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे दशमोऽध्यायः ॥

॥ एकादशोऽध्यायः ॥

रतिः — अहो धिगार्यपुत्रोऽयमनार्यकरणोद्यतः । कथं गमिष्यति स्वस्ति भूयादस्मै महेश्वरात् ॥ १

நிஸ்தரங்க ஸமுத்ராபம் நீலகண்டம் ஜகத்ப்ரபும் | நித்யாநாம் நித்யமீசானம் சேதனாநாம்ச சேதனம் || 52
பாஸயந்தம் ஸதாபாஸா: பாவகேந்து திநாதிபான் | ஸர்வக்ஞம் ஸர்வகர்த்தாரம் ஸ்வதந்த்ரமபராஜிதம் 53
மஹதோऽபி மஹீயாம்ஸம் அணீயாம்ஸமணோரபி |
ஸமஸ்த ஸாக்ஷிணம் தேவம் பரஸ்தாத் தமஸ: ஸ்திதம் || 54
ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்னம் சம்புமாத்யம் ஸநாதனம் |
அயுக்மாக்ஷம் ததாபூதம் அத்ருஷ்யம் மனஸாபிவா || 55
ஆஸன்ன தேஹபாதோऽயம் ஸன்னபாஹு: ஸஸாத்வஸாத் |
நாலக்ஷயச்சரம்சாபம் ஸ்வஹஸ்தாச்யுதமாத்மபூ: || 56
தேவஸ்ய மஹிமாஹ்யேவம் ஏஜந்தே யேநஜந்தவ: | ரதிஸ்தமீசமாலோக்ய பராம் சிந்தாமவாபஸா || 57

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே தசமோऽத்யாய: ||

|| ஏகாதசோऽத்யாய: ||

ரதி :— அஹோ திகார்யபுத்ரோऽயமனார்ய கரணோத்யத: |
கதம் கமிஷ்யதிஸ்வஸ்தி பூயாதஸ்மை மஹேச்வராத் || 1

முழங்கால்களையும் வஸ்திரம் முதலியவற்றால் சேர்த்துக் கட்டுதல்) அழகுவாய்ந்தவரும், வேத வசனங்களுக்கு எட்டாதவரும், அலையற்ற ஸமுத்திரம் போன்றவரும், நீலகண்டரும், உலகிற்குப் பிரபுவும், வ்யவஹாரத்தில் ஸத்யமாகத் தோன்றும் பொருள்களுக்கெல்லாம் மேல் ஸத்யமாய் இருப்பவரும், ஈசானரும், அறிவுள்ளவை களுக்கெல்லாம் மேல் அறிவாக இருப்பவரும், அக்னி, சந்திரன், சூரியன் இவர்களை எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவரும், எல்லாமறிந்தவரும், யாவற்றையும் உண்டு பண்ணுகிறவரும், ஸ்வாதீனமுடையவரும் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரும், பெரியதுக்கெல்லாம் பெரியதும், அணுவுக்கெல்லாம் அணுவும், ஸகலத்துக்கும் ஸாக்ஷியாக இருப்பவரும் தேவரும், அஞ்ஞானத்துக்கப்பால் இருப்பவரும், அஷ்டைச்வர்யத்துடன் கூடியவரும், முதன்மையானவரும், என்றும் இருப்பவரும், ஸுகத்திற்கு இருப்பிடமானவரும், முக்கண்ணரும், மஹத்தான பெருமையுள்ளவரும், மனதினால் கூட எதிர்க்க முடியாதவருமான. பரமசிவனைக் கண்டு, (49-55) தேஹம் மடியும் காலம் நெருங்கிய மன்மதன், பயத்தினால் சோர்வடைந்த கைகளை உடையவனாய், வில்லம்பு நழுவியதைக் கூட உணரவில்லை. (56) இம்மாதிரி பிராணிகள் எதனால் நடுங்குகின்றனரோ அது தேவனான பரமசிவனின் மஹிமையாகும். அப்படிப்பட்ட பரமசிவனை ரதிதேவி கண்டு பெரும் கவலை கொண்டாள். (57).

10-வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

11-வது அத்தியாயம்

ரதிதேவி கூறுகிறாள்:— சீ சீ கஷ்டம். எனது கணவனான இந்த ஆர்யபுத்ரன், செய்யத்தகாத கார்யத்தைச் செய்ய முயற்சிக்கிறார். இவருக்கு எப்படி பரமசிவனிடமிருந்து மங்களமுண்டாகி திரும்பு

किमर्थमागतो मौर्ख्यात् विलंघ्य वचनं मम । क्षेमेणच निवृत्तश्चेत् मातासूतामुमद्यवै ॥ २
नाकिंकरोऽस्य निकटं गतो भूयो निवर्तते । देवदेवस्य देवस्य यमोऽपि किमुतापरे ॥ ३
अथ क्षणेन निर्मुक्तमोहः पञ्चशरस्तदा । पुनश्चादाय सशरं वेपमानश्शरासनम् ॥ ४
शनैर्विलिल्ये सविधे नमेरुतरुमण्डले । सज्जं कृत्वा सचकितं धनुस्संमोहनाह्वयम् ॥ ५
सन्धाय तत्र तं लक्ष्यं अलक्ष्यं योगिनामपि । कृत्वापि महतीं चिन्तां नाकिनो मा पिनाकिनि ॥ ६
किमर्थं प्रेषयामासुः दुष्टं कर्म ममेदृशम् । वामं चक्षुश्च बाहुश्च भयशंसि स्फुरत्यहो ॥ ७
कथं भविष्यति क्षेमं संयुगे त्रिपुरद्विषः । तत्तिष्ठतु तथासर्वं जीवामि यदि वा म्रिये ॥ ८
नेत्रानन्दकरं देवं नेत्राभ्यामैक्षिषि प्रभुम् । तस्माद्भाग्यवतां मध्ये भाग्यवानहमेव हि ॥ ९
इति तस्मिन् प्रजपति संमोहनमहामनुम् । ततः प्राञ्जलयः सर्वे देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ १०
स्वस्तिकामाय कामाय स्वस्तीति मनसाऽजपन् । मण्डलीकृतकोदण्डं नमेरुतरुषण्डगम् ॥ ११
सर्वज्ञस्य ततस्तस्य सर्वेशस्य दयानिधेः । तृतीयादक्षिणः कोणात् कीलो जातः कृशान्वणुः ॥ १२

கிமர்த்தமாகதோ மௌர்க்யாத் விலங்க்ய வசனம் மம ।
க்ஷேமேண ச நிவ்ருத்தச்சேத் மாதாஸூதாமுமத்யவை ॥ 2
நாகிங்கரோऽஸ்ய நிகடம் கதோ பூயோ நிவர்த்ததே । தேவதேவஸ்ய தேவஸ்ய யமோऽபி கிமுதாபரே ॥ 3
அத க்ஷணேன நிர்முக்த மோஹ: பஞ்சசரஸ்ததா । புனச்சாதாய ஸசரம் வேபமானச்சராஸனம் ॥ 4
சனைர்விலில்யே ஸவிதே நமேருதருமண்டலே । ஸஜ்ஜம்க்ருத்வா ஸசகிதம் தனுஸ்ஸம்மோஹனாஹ்வயம் ॥ 5
ஸந்தாய தத்ர தம் லக்ஷ்யம் அலக்ஷ்யம் யோகினாமபி । க்ருத்வாபி மஹதீம்சிந்தாம் நாகினோ மா பினாகினி
கிமர்த்தம் ப்ரேஷயாமாஸு: துஷ்டம் கர்ம மமேத்ருசம் ।
வாமம் சக்ஷுச்ச பாஹுச்ச பயசம்ஸி ஸ்புரத்யஹோ ॥ 7
கதம் பவிஷ்யதி க்ஷேமம் ஸம்யுகே த்ரிபுரத்விஷ: । தத்திஷ்டது ததாஸர்வம் ஜீவாமி யதி வா ம்ரியே ॥ 8
நேத்ரானந்தகரம் தேவம் நேத்ராப்யாமைக்ஷிஷி ப்ரபும் ।
தஸ்மாத் பாக்யவதாம் மத்யே பாக்யவானஹமேவ ஹி ॥ 9
இதி தஸ்மின் ப்ரஜபதி ஸம்மோஹனமஹாமனும் ।
தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ஸர்வே தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: ॥ 10
ஸ்வஸ்தி காமாய காமாய ஸ்வஸ்தீதி மனஸாऽஜபன் । மண்டலீக்ருதகோதண்டம் நமேருதருஷண்டகம் 11
ஸர்வக்ஞஸ்ய ததஸ்தஸ்ய ஸர்வேசஸ்ய தயாநிதே: ।
த்ருதீயா தக்ஷிண: கோணாத் கீலோ ஜாத: க்ருசான்வணு: ॥ 12

வார். (1) எனது வார்த்தையை மீறி யோசனையில்லாமல் எதற்காக இங்கு வந்தார்? க்ஷேமத்துடன் இவர் திரும்புவாரேயாகில் இன்று மறுபடி மாதாவிடமிருந்து பிறந்தவராக ஆவார். (2) யமனும் கூட தேவ தேவனான பரமசிவனது ஸமீபத்திற்கு ஊழியம் செய்பவனாகச் செல்லாவிடில் திரும்பிவர முடியாது. மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேழ்ப்பானேன். (3) பிறகு மன்மதனும் அப்பொழுது சிறிது நேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்தவனாக ஆகி, நடுக்கத்துடன், திரும்ப வில் அம்புகளைக் கையில் எடுத்து, அருகிலுள்ள, தேவப்புன்னை மரங்களின் கூட்டத்தில் மறைந்து நின்றான். (4½) அவன் நடுக்கத்துடன் வில்லில் நாண் ஏற்றினான். அந்த வில்லில், ஸம்மோஹனாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து, சிறந்த யோகிகளுக்கும் எட்டாதபினாகியான பரமசிவனைக் குறிவைத் தடிக்கும்படி இதைப்போன்ற கெட்ட வியாபாரத்தை, செய்யும்படி என்னை ஏன் ஏவினார்கள், என மிகுந்த கவலையை அடைந்தான். (5-6½) இடது கண்ணும், கையும், பயத்தைக் கூறிக்கொண்டு, துடிக்கின்றன. அஹோ! (கஷ்டம்). த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்தவனின் யுத்தத்தில் எப்படி க்ஷேமம் உண்டாகப் போகிறது. (7½) அதெல்லாமிருக்கட்டும், நான் பிழைப்பேனோ? மரிப்பேனோ? நேத்ரங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும், பிரபுவைக் கண்களால் பார்த்தேனே! (8½) ஆதலால் பாக்யம் செய்தவர்களுள் நானே சிறந்த பாக்யசாலியாக ஆவேன். (9) இவ்வாறாக ஆலோசித்து, மன்மதன் ஸம்மோஹனாஸ்திர மந்திரத்தை நன்கு ஜெபிக்கும்பொழுது, விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு காமனுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும், காமனுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும் என மனதினால் ஜபித்தார்கள். (10½) வட்டமாக வில்லை செய்து கொண்டவனும், தேவபுன்னை மரக்கூட்டத்தில் மறைந்தவனுமான மன்மதனை, ஸர்வக்ஞனும், ஸர்வேச்வரனும், தயாநிதியுமான பரமசிவனுடைய, மூன்றாவது கண்ணின் ஓரத்திலிருந்து, ஜ்வாலையுடன் கூடிய அணுவளவுள்ள நெருப்புப் பொறி உண்டாகி குங்கிலியப்

भस्मीचकार सहसा महिषाक्षाणुपुञ्जवत् । मोहेन सा रतिर्नैव विवेद पतिपंचताम् ॥ १३
अथ धूमः समुद्भूतः कपोतगळकर्बुरः । ददृशे दिविषद्‌वृन्दैः दिवि दुर्गन्धदुस्सहः ॥ १४
तदैव सर्वदेवानां जज्वाल जठरेऽनलः । गिरा जयजयेतीशं जजल्पुर्दिविसंस्थिताः ॥ १५
संमोहनास्त्रं सहसा स्वयमेव धनुश्च्युतम् । देवस्यासह्यहुंकारात् निवृत्तं गिरिजांप्रति ॥ १६
कैलासाद्धिमशैलेन्द्रं क्षणेनगिरिजांप्रति । तामाक्षिणोद्दृढं विशीर्णवपुषोऽस्यतत् ॥ १७
शिवावुद्दिश्य तेनैतत् मुक्तं यत्पुष्पधन्वना । तयोरेकतरं त्यक्त्वा तां दुरस्तां जघानतत् ॥ १८
एतत्सर्वमजानानः किल देवो मुनीश्वरैः । व्याख्यामुद्रालसद्‌बाहुः आस्ते तूष्णीं यथा पुरा ॥ १९
ततस्त्रिदशमुख्यास्ते शक्रविष्णुपुरोगमाः । अवरुह्य गिरेश्शृङ्गे कैलासस्यास्तुवन्विभुम् ॥ २०
प्रणम्य सर्वकर्त्तारं सर्वज्ञं सर्वकारणम् । घटयन्तोऽञ्जलिं मूर्ध्नि कामारिं कामितार्थदम् ॥ २१
देवाः — यतो जाता इमे येन जाता जीवन्ति जन्तवः । यस्मिन् व्रजन्ति विलयं यस्तु नः तनुते स्मृतिम् ॥ २२

பஸ்மீசகார ஸஹஸா மஹிஷாக்ஷாணு புஞ்ஜவத் | மோஹேன ஸா ரதிர்நைவ விவேத பதிபஞ்சதாம் || 13
அத தூம: ஸமுத்பூத: கபோதகளகர்புர: | தத்ருசே திவிஷத்ப்ருந்தை: திவிதுர்க்கந்ததுஸ்ஸஹ: || 14
ததைவ ஸர்வதேவானாம் ஜஜ்வால ஜடரேऽனல: | கிரா ஜயஜயேதீசம் ஜஜல்புர்திவிஸம்ஸ்த்திதா: || 15

ஸம்மோஹனாஸ்த்ரம் ஸஹஸா ஸ்வயமேவ தனுஸ்ச்யுதம் |
தேவஸ்யாஸஹ்ய ஹுங்காராத் நிவ்ருத்தம் கிரிஜாம்ப்ரதி || 16
கைலாஸாத்திமசைலேந்த்ரம் க்ஷணேன கிரிஜாம்ப்ரதி |
தாமாக்ஷிணோத்ருதி த்ருடம் விசீர்ண வபுஷோऽஸ்ய தத் || 17
சிவாவுத்திச்ய தேனைதத் முக்தம் யத்புஷ்பதன்வனா |
தயோரேகதரம் த்யக்த்வா தாம் துரஸ்தாம் ஜகான தத் || 18
ஏதத்ஸர்வமஜானான: கில தேவோ முனீச்வரை: |
வ்யாக்யாமுத்ராலஸத் பாஹு: ஆஸ்தே தூஷ்ணீம் யதா புரா || 19
ததஸ்த்ரிதச முக்யாஸ்தே சக்ர விஷ்ணு புரோகமா: |
அவருஹ்ய கிரேச்ருங்கே கைலாஸஸ்யா ஸ்துவன் விபும் || 20
ப்ரணம்ய ஸர்வகர்த்தாரம் ஸர்வக்ஞம் ஸர்வகாரணம் |
கடயந்தோऽஞ்ஜலிம் மூர்த்நி காமாரிம் காமிதார்த்ததம் || 21
தேவா :— யதோ ஜாதா இமே யேன ஜாதா ஜீவந்தி ஜந்தவ: |
யஸ்மின் வ்ரஜந்தி விலயம் யஸ்து ந: தநுதேஸ்ம்ருதிம் || 22

பொடியின் குவியலைப் போல் உடன் சாம்பலாக்கிவிட்டது. (11-12½) மயக்கமுற்றதினால் அந்த ரதிதேவியானவள், பதியின் மரணத்தை அறியவில்லை. (13) பிறகு மாடப்புறவின் கழுத்தைப்போல் கறுத்த புகையானது, கெட்ட மணத்தினால், ஸஹிக்கமுடியாததாக ஆகாசத்தில் தேவர்களால் காணப்பட்டது.(14) அப்பொழுதே எல்லா தேவர்களுடைய வயிற்றிலும், அக்னி எரிந்தது. அப்பொழுது ஈசனை தேவர்கள் ஜயவிஜயீபவ என்ற சொல்லை, பிதற்றிச் சொன்னார்கள். (15) ஸம்மோஹனாஸ்திரமும், வில்லிலிருந்து தானாகவே நழுவி உடன் பரமசிவனுடைய ஹும்காரத்தினால் அவரிடம் செல்ல முடியாமல், திரும்பி, பர்வதராஜ குமாரியான பார்வதியிடம் சென்றது. (16) கைலாஸ மலையிலிருந்து அந்த அம்பானது ஓர் க்ஷணத்தில் இமயமலைக்குச் சென்றது. மன்மதனுடைய சரீரம் எரிந்தபோதிலும், அவனால் இவ்விருவர்களுக்காகவும் விடப்பட்ட அம்பானது ஒருவரான பரமசிவனை விட்டு அணுக முடியாத மற்றவளான அந்த பார்வதியின் உள்ளத்தில் பலமாக அடித்தது (17-18) இவையாவையும், அறியாதவர்போல் பரமசிவன் ஸனகாதிகளுடன், ஆத்மஸ்வரூபத்தை விளக்கும் சின்முத்ரையுடன் முன்போல் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். (19) பிறகு தேவச்ரேஷ்டர்களான, இந்திரன், விஷ்ணு முதலியவர்கள், கைலாஸ மலையின் முடியில் இறங்கி விபுவும், (20) யாவரையும் உண்டு பண்ணியவரும், எல்லாமறிந்தவரும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமும், காமனை எரித்தவரும், கோரிய பொருளை அளிப்பவருமான பரமசிவனை தலையில் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு நமஸ்கரித்து, துதித்தனர். (21) தேவர்கள் கூறுகிறார்கள் :— எவரிடமிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சங்கள் உண்டாயிற்றோ? உண்டான ப்ரபஞ்சங்கள் எவனால் ஜீவிக்கின்றனவோ? எவனிடத்தில் லயத்தை அடைகின்றனவோ? எவன் க்ஞானத்தை நமக்கு அளிக்கிறானோ? (22) அந்த உலகங்களை எவன்

अनुगृह्णाति तान् सर्वान् तस्मै तुभ्यमिदं नमः । यतो वाचो निवर्तन्ते मनसान्यैस्तु धींद्रियैः ॥ २३
यदानन्दोऽपि तत्तादृक् ईशायैतं नमोऽस्तुते । असिद्धार्थानि यस्येमान्यायुधानि जगत्त्रये ॥ २४
स्मर्तव्यात्माकृतो येन मारस्तस्माइदंनमः । य आनन्दमयोऽभ्यासात् आनन्दप्रचुरो यतः ॥ २५
आनन्त्यानन्दविन्नैव बिभेत्यस्माइदं नमः । त्रयीमूल त्रयीवक्त्र त्रयीमण्डलमध्यग ॥ २६
त्रयीसार नमस्तुभ्यं नीलग्रीवाय ते नमः । यतो जन्मलयो यस्मिन् येनानन्दि जगत्त्रयम् ॥ २७
ततस्सखलुवैसर्वं सर्वोरुद्रो नमोऽस्तु ते । इदं सदेवसोम्याग्रे यदीयलक्षणाश्रुतिः ॥ २८
महएवेति तत् ब्रह्मपुरुषःसन्महो नमः । सत्यं ज्ञानमनन्तं च ब्रह्मेतियदियाश्रुतिः ॥ २९
सैवर्तं सत्यमित्याह यमस्माकं नमोऽस्तु ते । चिच्चाचिच्चजगद्यस्य शरीरं यन्नियामकम् ॥ ३०
विश्वाधिकाय पतये जगतां प्रभवे नमः । नमः परमकल्याणनिधये परमात्मने ॥ ३१

அனுக்ருஹ்ணுதி தான்ஸர்வான் தஸ்மை துப்யமிதம் நம: |
யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே மனஸான்யைஸ்துதீந்த்ரியை: || 23
யதானந்தோऽபி தத்தாத்ருக் ஈசாயை தம் நமோऽஸ்து தே |
அஸித்தார்தானி யஸ்யேமாந்யாயுதானி ஜகத்ரயே || 24
ஸ்மர்தவ்யாத்மா க்ருதோ யேன மாரஸ்தஸ்மா இதம் நம: |
ய ஆனந்தமயோऽப்யாஸாத் ஆனந்தப்ரசுரோ யத: || 25
ஆனந்த்யானந்தவிந்நைவ பிபேத்யஸ்மா இதம் நம: | த்ரயீமூலத்ரயீவக்த்ர த்ரயீமண்டலமத்யக || 26
த்ரயீஸார நமஸ்துப்யம் நீலக்ரீவாய தேநம: | யதோ ஜன்ம லயோ யஸ்மின்யேனுனந்தி ஜகத்ரயம் || 27
ததஸ்ஸகலு வை ஸர்வம் ஸர்வோ ருத்ரோ நமோऽஸ்து தே |
இதம் ஸதேவஸோம்யாக்ரே யதீயலக்ஷணுச்ருதி: || 28
மஹஏவேதிதத்ப்ரஹ்ம புருஷ: ஸன்மஹோநம: | ஸத்யம் க்ஞானமநந்தம் ச ப்ரஹ்மேதி யதி யா ச்ருதி: 29
ஸைவர்த்தம் ஸத்யமித்யாஹ யமஸ்மாகம் நமோऽஸ்து தே | சிச்சாசிச்சஜகத்யஸ்ய சரீரம் யந்நியாமகம் 30
விச்வாதிகாய பதயே ஜகதாம் ப்ரபவே நம: | நம: பரமகல்யாணநிதயே பரமாத்மனே || 31

அனுக்ரஹிக்கிருனே? அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு இந்த நமஸ்காரம். எவரிடம் வேதவசனம் எட்டாது திரும்புகின்றனவோ, எவர் மனஸ், கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், இவைகளுக்கு எட்டாதவரோ, (23) எவருடைய ஆனந்தமும் அளவிட முடியாததோ, அப்படிப்பட்ட ஈசனுக்கு நமஸ்காரம். எந்த மன்மதனுடைய ஆயுதங்கள் மூவுலகிலும் வீணுவதில்லையோ, எவனுல் மன்மதன் மனதிற்கு மட்டில் விஷயமாகும்படி செய்யப்பட்டானே, அந்த பரமேச்வரனுக்கு நமஸ்காரம். (24½) எவனே ஆனந்தமயன் என வேதங்களில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதோ, எவர் ஆனந்தத்தை உடையவரோ, எந்த ஆனந்தத்தை அறிந்த ஞானி பயப்படவில்லையோ, அவருக்கு இந்த நமஸ்காரம். மூன்று வேதங்களுக்கும் மூலகாரணமும், மூன்று வேதங்களே முகமாக உடையவரும், மூன்று வேதங்களுடைய மத்தியில் விளங்குகிறவரும், (25-26) (மூன்று வேதங்களுக்கு மத்தியில் இருப்பது யஜுர்வேதம், யஜுர் வேதத்திய ஏழு காண்டங்களின் நடுவில் உள்ளது நான்காவது காண்டம். நான்காவது காண்டத்தின் நடுவில் உள்ள, ஸ்ரீ ருத்ரத்தின் நடு அனுவாகமாகிய, நமஸ்ஸோமாய ச || என்றதில், நமச்சிவாய ச || என்றது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரமாகும். அதன் பொருளாக ஸ்ரீ பரமேச்வரன் விளங்குகிருர் எனக் கருத்து.) மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாக இருப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்க்காரம். கறுத்த கழுத்தை உடைய தங்களுக்கு நமஸ்காரம். எவரிடமிருந்து உலகம் உண்டாயிற்ருே, எவரிடத்தில் லயத்தை அடைகிறதோ, எவரால் மூவுலகமும், ஆனந்தத்தை அடைகின்றதோ, (27) அதனுல் அவர் எல்லாமாக இருப்பவர். அப்படிப்பட்ட, ஸர்வரூபியாகிய ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரம். ஓ ஸோம்ய! இது முன்பு ஸத்தாகவே இருந்தது என்றும், தேஜஸ்ஸே அந்த பிரும்மமென்றும், புருஷனுகவும், ஸத்தாகவும், அந்த மஹஸ் (தேஜஸ்) என்றும், எந்த பரமேச்வரனின் லக்ஷணத்தைக் கூறும். வேதம் கூறுகிறதோ, அவருக்கு நமஸ்காரம். முக்காலத்திலும் அழியாதவரென்றும், ஞானவடிவமென்றும், அழிவற்றவரென்றும், பிரும்மமென்றும், எவனைப்பற்றி ச்ருதி கூறுகிறதோ, (28-29) அந்த ச்ருதியே! ருதம், ஸத்யம், பரம்ப்ரம்மா, என்று எவனை நமக்குக் கூறியுள்ளதோ, அவனுக்கு நமஸ்காரம். சித், அசித், என்ற உலகம் முழுவதும் எவருக்கு சரீரமோ, அந்த உலகம் எவரது கட்டளைக்கு உட்பட்டதோ, எவர் உலகுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட பதியோ, உலகங்களுக்கு ப்ரபுவாயும் உள்ளவருக்கு நமஸ்காரம். சிறந்த கல்யாணங்களுக்கு இருப்பிடமானவரும், பரமாத்மாவும், (30-31) ஸர்வப்ராணிகளின் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருப்பவரும்,

हार्दाय सर्वजन्तूनां तुभ्यं भूमाय ते नमः । त्वयि वाराान्निधौ देव शीकराः स्म सुरासुराः ॥ ३२
रक्ष रक्ष सदास्मांस्त्वं प्रसीद संततं प्रभो । स्तुवत्सु विबुधेष्वेवं अन्तःपुरगतः शिवः ॥ ३३
नन्दिनं सविधं प्राप्तं समालोक्येदमब्रवीत् । कोऽयं कोलाहलो नन्दिन् केनवा समुदीरितः ॥ ३४
किमर्थमिति संपृष्टो नन्दी प्रोवाच साञ्जलिः ।
नन्दिकेश्वरः— भगवन् विबुधास्सेन्द्राः सब्रह्ममधुसूदनाः ॥ ३५
असुरैरर्दितास्तूर्णं आगताश्शरणं प्रभुम् । चिराय जगतामीश दर्शनाकांक्षिणः प्रभो ॥ ३६
ततः प्रोवाच तं देवः प्रवेशय सुरानिति । तच्छ्रुत्वा सहसा पुत्रः शिलादस्य महामुनेः ॥ ३७
निर्गत्य सहसा देवान् आहूय सहसाऽऽविशत् । ते सर्वे सहसा देवं प्रणेमुः भक्तिभाविताः ॥ ३८
तानालोक्य महादेवः प्रोवाच वचनं त्विदम् । सुप्रीतोऽस्म्यनया स्तुत्या वृणीध्वं मनसीप्सितम् ॥ ३९
युष्माभिर्यत्कृतं स्तोत्रं इदं हृद्यतमं मम । ये पठन्ति च शृण्वन्ति मनुष्या वीतकल्मषाः ॥ ४०
लभन्तां ते सकृद्वापि कामानपि च दुर्लभान् । पुत्रार्थी लभतां पुत्रं कन्यार्थी कन्यकां शुभाम् ॥ ४१

ஹார்தாய ஸர்வஜந்தூனாம் துப்யம் பூமாய தே நம: ।
த்வயிவாராந்நிதௌ தேவ சீகரா: ஸ்ம ஸுராஸுரா: ॥ 32
ரக்ஷரக்ஷ ஸதாஸ்மாம்ஸ்த்வம் ப்ரஸீதஸததம் ப்ரபோ । ஸ்துவத்ஸு விபுதேஷ்வேவம் அந்த:புரகத: சிவ: 33
நந்தினம் ஸவிதம் ப்ராப்தம் ஸமாலோக்யேதமப்ரவீத் ।
கோऽயம் கோலாஹலோ நந்தின் கேனவா ஸமுதீரித: ॥ 34
கிமர்த்தமிதி ஸம்ப்ருஷ்ட: நந்தீ ப்ரோவாச ஸாஞ்ஜலி: ।
நந்திகேச்வர:— பகவன் விபுதாஸ்ஸேந்த்ரா: ஸப்ரஹ்மமதுஸூதனா: ॥ 35
அஸுரைரர்திதாஸ்தூர்ணம் ஆகதாச்சரணம் ப்ரபும் । சிராய ஜகதாமீச தர்சனாகாங்க்ஷிண: ப்ரபோ ॥ 36
தத: ப்ரோவா ச தம் தேவ: ப்ரவேசய ஸுரானிதி । தச்ச்ருத்வா ஸஹஸாபுத்ர: சிலாதஸ்ய மஹாமுனே: 37
நிர்கத்ய ஸஹஸா தேவான் ஆஹூய ஸஹஸாऽऽவிசத் ।
தே ஸர்வே ஸஹஸா தேவம் ப்ரணேமு: பக்திபாவிதா: ॥ 38
தானாலோக்ய மஹாதேவ: ப்ரோவாச வசனம் த்விதம் ।
ஸுப்ரீதோऽஸ்ம்யனயா ஸ்துத்யா வ்ருணீத்வம் மனஸீப்ஸிதம் ॥ 39
யுஷ்மாபிர் யத்க்ருதம் ஸ்தோத்ரம் இதம் ஹ்ருத்யதமம் மம ।
யே படந்தி ச ச்ருண்வந்தி மனுஷ்யா வீதகல்மஷா: ॥ 40
லபந்தாம் தே ஸக்ருத்வாபி காமானபி ச துர்லபான் ।
புத்ரார்த்தி லபதாம் புத்ரம் கன்யார்த்தீ கன்யகாம் சுபாம் ॥ 41

அளவிலடங்கா மஹிமை உள்ளவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஓ தேவரே! கடல் போன்ற தங்களிடத்தில் தேவர்கள், அஸுரர்களாகிய நாங்கள், திவலைக்கொப்பாக இருக்கிறோம். (32) தாங்கள் எங்களை எப்பொழுதும், காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும். ஓ ப்ரபுவே! என்றும் ப்ரஸாதம் செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி தேவர்கள் துதிக்கும் பொழுது, அந்தப்புரத்தில் இருந்த பரமசிவன் (33) ஸமீபத்திற்கு வந்த நந்தியைப் பார்த்துக் கூறினார். ஓ நந்திகேச்வரரே! இது என்ன கூச்சல்! எவரால் செய்யப்பட்டது (34) எதற்காக என்று கேட்டதும், நந்தியானவர் அஞ்ஜலியுடன் கூறினார். நந்தி கூறுகிறார் :— ஓ பகவானே! இந்திரன், பிரும்மா, விஷ்ணு, முதலிய தேவர்கள், அஸுரர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு, ப்ரபுவான தங்களை சரணமாக அடைந்து இருக்கின்றனர். உலகிற்கு ஈசனான தங்களை தர்சிக்க ஆவல் கொண்டு வெகு காலமாக நிற்கின்றனர். (35-36) பிறகு தேவரான பரமசிவன் தேவர்களை உள்ளே ப்ரவேசிக்கச் செய், என அந்த நந்தியைக் கூறினார். அதைக் கேட்ட சிலாத முனிவரின் புத்ரரான நந்தி வேகமாக வெளியில் வந்து, தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டு சீக்கிரமாக திரும்பி உள்ளே வந்தார். அந்த தேவர்கள் யாவரும் பக்தியுள்ள மனதுடன் சீக்கிரமாக பரமசிவனை நமஸ்கரித்தனர். (37–38) அவர்களைப் பார்த்து மஹாதேவன், இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்துள்ளேன். மனதில் தோன்றிய வரனைக் கேளுங்கள் எனக் கூறினார். (39) உங்களால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்திரமானது எனக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தை அளிக்கிறது. ஒரு முறையாவது இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவர்கள் படிக்கின்றனரோ, அவர்கள் பாபங்கள் விலகி கிடைப்பதற்கு அரியதான பொருள்களையும் அடைவார்கள். புத்ரனைக் கோருகிறவன் புத்ரனையும், கன்னிகையைக் கோருகிறவன், அழகுள்ள கன்னிகையையும் அடையட்

पशुकामः पशून्विद्याकामो विद्यामवाप्नुयात् । स्वर्गार्थी लभतेस्वर्गं मोक्षार्थी मोक्षमाप्नुयात् ॥ ४२
महापातकिनोवापि शुद्धात्मानो भवन्ति ते । बहुनाऽत्र किमुक्तेन मत्प्रियास्ते न संशयः ॥ ४३
इत्येवं श्रुतिसुखमीश्वरस्य देवा विष्ण्वाद्या वचननवामृतं निपीय्य ।
हृष्टान्तःकरणविकासिताननाब्जाः विश्वेशं पुनरपिते प्रणेमुरीशम् ॥ ४४

इति महापुराणे स्कान्दे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकादशोऽध्यायः ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः ॥

रतिप्रलापः शिवेन पार्वतीपरीक्षा च ॥

ततस्त्रिदशवर्यास्ते सर्वे संभूय शङ्करम् । पूर्वप्रोक्तं कुमारस्य संभवं भीतिनाशनम् ॥ १
प्रार्थयामासुरानम्य भवं भवभयापहम् । ततः स्मयन्वचो देवो बभाण बहुमानतः ॥ २
उत्पत्स्यते वः कामोऽयं कञ्चित्कालं प्रतीक्ष्यताम् । अचिरादिति तान् देवान् विससर्ज जगत्पतिः ॥ ३

பசுகாம: பசூன்வித்யாகாமோ வித்யாமவாப்னுயாத் |
ஸ்வர்கார்த்தீ லபதே ஸ்வர்கம் மோக்ஷார்த்தீ மோக்ஷமாப்னுயாத் || 42
மஹாபாதகினோவாபி சுத்தாத்மானோ பவந்தி தே | பஹுனாऽத்ர கிமுக்தேன மத்பிரியாஸ்தே ந ஸம்சய: 43
இத்யேவம் ச்ருதிஸுகமீச்வரஸ்ய தேவா விஷ்ண்வாத்யாவசன நவாம்ருதம் நிபீய்ய |
ஹ்ருஷ்டாந்த: கரணவிகாஸிதானனாப்ஜா: விச்வேசம் புனரபிதே ப்ரணேமுரீசம் || 44

இதிஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகாதசோऽத்யாய: ||

॥ த்வாதசோऽத்யாய: ॥

ரதி தேவி புலம்புதலும், ஸ்ரீ பரமசிவன், ஸ்ரீ அம்பாளை பரீக்ஷித்தலும்.

ததஸ்த்ரிதசவர்யாஸ்தே ஸர்வே ஸம்பூய சங்கரம் | பூர்வப்ரோக்தம் குமாரஸ்ய ஸம்பவம் பீதிநாசனம் || 1
ப்ரார்த்தயாமாஸுரானம்ய பவம் பவபயாபஹம் | தத: ஸ்மயன் வசோ தேவ: பபாண பஹுமானத: || 2
உத்பத்ஸ்யதே வ: காமோऽயம் கஞ்சித்காலம் ப்ரதீக்ஷ்யதாம் |
அசிராதிதி தான் தேவான் விஸஸர்ஜ ஜகத்பதி: || 3

ரும். (40-41) பசுக்களைக் கோருகிறவன் பசுக்களையும், வித்யையைக் கோருகிறவன் வித்யையும் அடைவான். ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஸ்வர்க்கத்தையும் அடைகிறான். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். (42) மஹாபாவங்களைச் செய்தவரும், பரிசுத்தர்களாக ஆகிறார்கள். இதை வளர்த்திச் சொல்வதில் பயன் என்ன? அவர்கள் எனக்கு பிரியமுள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள். இதில் ஸந்தேகமில்லை. (43) இவ்வாறு காதுக்கு ஸுகமாக சொல்லப்பட்ட பரமசிவனின் சொல்லான புதிய அமிருதத்தை, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் குடித்து, ஸந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகங்களை உடையவர்களாக ஆகி, உலகங்களுக்குப் பதியான ஸ்ரீ பரமசிவனை மறுபடி நமஸ்கரித்தனர். (44).

பதினோராவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

12-வது அத்தியாயம்

(ஸூதர் சொல்லுகிறார்.) பிறகு அந்த தேவச்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கும் அழிவற்ற பரமசிவனைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து, முன்பு கூறிய, பயத்தைப் போக்கும் ஸ்ரீ குமாரனாகிய முருகனுடைய பிறப்பைக் குறித்து வேண்டினர். (1-1½) பிறகு தேவனான பரமசிவன் புன்சிரிப்புடன் உங்களது விருப்பம் சீக்கிரத்தில் பூர்த்தியாகும், சிறிது காலம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் எனக் கூறி, ஜகதீசன் தேவர்களை அனுப்பினார். (3) இந்த ஸமயத்தில் மன்மதன் மனைவி, மயக்க

एतस्मिन्नन्तरे कामवधूर्मोहवशं गता । नवेद क्षणमात्रं सा पतिं नेत्राग्निसात्कृतम् ॥ ४
हा नाथ जीवसीत्याशु ब्रुवत्योत्थितया तया । कणशः कणशो भस्म समालोकि नभःस्थले ॥ ५
ततः सा बहुशोकार्त्ता विलुठन्ती धरातले । विकीर्णमूर्धजाचाथ विललापाकुलेन्द्रिया ॥ ६
अयि नाथ विशालाक्ष तवांगमतिसुन्दरम् । । जगत्सु सुकुमाराणां उपमानं क्वागतम् ॥ ७
अहो विधे न जानासि मामनाथामनागसीम् । किमर्थं मामजघ्नीथाः किमयं वध्यते त्वया ॥ ८
माता न मे पिता नैव भ्राता नैव सुहृन्मम । का गतिर्मे वद विधे कुटुंबस्य त्वमेवहि ॥ ९
अयि मां क्व पराधीनजीवितां त्यक्तसौहृदः । विहाय विद्रुतोऽसित्वं निस्सेत्वंबुजमंबुवत् ॥ १०
अपराद्धं मयाकिंते त्वया मह्यं नकिंचन । अकस्माद्दर्शनं मह्यं विलपन्त्यै नदीयते ॥ ११
बन्धनं मेखलादाम्ना त्वं गोत्रस्खलितेषु ते । नूनं स्मरसि सर्वंतत् क्षमस्वाज्ञानतःकृतम् ॥ १२
क्षमस्व तच्च मे कान्त स्वकर्णोत्पलताडनम् । मम त्वं हृदये नित्यं वससीति मृषावचः १३

ஏதஸ்மின்னந்தரே காமவதூர் மோஹவசங்கதா ।
நவேத க்ஷணமாத்ரம் ஸா பதிம் நேத்ராக்னிஸாத்க்ருதம் ॥ 4
ஹா நாத ஜீவஸீத்யாசு ப்ருவத்யோத்திதயா தயா । கணச: கணசோபஸ்ம ஸமாலோகி நபஸ்தலே ॥ 5
தத: ஸா பஹுசோகார்த்தா விலுடந்தீ தராதலே । விகீர்ண மூர்த்தஜாசாத விலலாபாகுலேந்த்ரியா ॥ 6
அயி நாத விசாலாக்ஷ தவாங்கமதிஸுந்தரம் । ஜகத்ஸு ஸுகுமாராணும் உபமானம் க்வவாகதம் ॥ 7
அஹோ விதே ந ஜானஸி மாமனுதாமனுகஸீம் । கிமர்த்தம்மாமஜக்னீதா: கிமயம் வத்யதே த்வயா ॥ 8
மாதா ந மே பிதா நைவ ப்ராதாநைவஸுஹ்ருன்மம । கா கதிர் மே வத விதே குடும்பஸ்ய த்வமேவ ஹி 9
அயி மாம் க்வ பராதீனஜீவிதாம் த்யக்த ஸௌஹ்ருத: ।
விஹாய வித்ருதோऽஸி த்வம் நிஸ்ஸேத்வம்புஜமம்புவத் ॥ 10
அபராத்தம் மயா கிந்தே த்வயா மஹ்யம் ந கிஞ்சன ।
அகஸ்மாத்தர்சனம் மஹ்யம் விலபந்த்யை ந தீயதே ॥ 11
பந்தனம் மேகலாதாம்னு த்வம் கோத்ரஸ்கலிதேஷு தே ।
நூனம் ஸ்மரஸி ஸர்வம் தத் க்ஷமஸ்வாக்ஞாநத: க்ருதம் ॥ 12
க்ஷமஸ்வ தச்ச மே காந்த ஸ்வகர்ணோத்பலதாடனம் ।
மம த்வம் ஹ்ருதயே நித்யம் வஸஸீதி ம்ருஷா வச: ॥ 13

மடைந்தவளாய், தன் கணவன் சிவனுடைய நேத்ராக்னியால் மாண்டதைச் சிறிது நேரம் அறியவில்லை. (4) ஓ நாதனே, உயிருடன் இருக்கிறீரா எனச் சொல்லிக் கொண்டு, திடீரென எழுந்த அந்த ரதியினுல் ஆகாயத்தில் சிறிது சிறிதாக சாம்பல் பார்க்கப்பட்டது. (5) பிறகு அவள் மிகுந்த சோகத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டு, பூமியில் புரண்டு, கேசங்கள் சிதறி, இந்திரியங்கள் கலங்கிப் புலம்பினுள். (6) ஓ நாத, விசாலமான கண்களை உடையவரே, உலகில் அழகு வாய்ந்தவர்களுக்கு உவமையான தங்களது மிக அழகு வாய்ந்த சரீரம் எங்கு போயிற்று. (7) ஓ அஹோ கஷ்டம், ஓ தெய்வமே, அனுதையான குற்றமற்ற என்னை நீ அறியவில்லையா? எதற்கு என்னைக் கெடுத்தாய், இவரை எதற்காகக் கொன்ருய்? (8) ஓ தெய்வமே, எனக்கு தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை, உடன் பிறந்தவனுமில்லை, நண்பனுமில்லை, என் குடும்பத்துக்கு நீதான் கதி; வேறு என்ன கதியிருக்கிறது? நீயே கூறு. (9) ஓ நாத, என்னிடமிருந்த அன்பை துறந்து உன்னையே அண்டி ஜீவித்த என்னைவிட்டு, கரையை உடைத்துச்சென்ற ஜலம் தாமரையை விட்டது போல், என்னை விட்டு எங்கு சென்றீர். (10) ஓ நாத, தங்களுக்கு நான் என்ன குற்றம் செய்தேன். தாங்களும் எனக்கு ஒரு தவறும் செய்யவில்லையே; புலம்புகின்ற எனக்கு திடீரென ஏன் காக்ஷி அளிக்கவில்லை. (11) நீங்கள் என்னை பெயர் தடுமாறி அழைத்தபோது நான் ஒட்டியாணத்தால் உம்மை கட்டியதை நினைத்தே பிரிந்து இருக்க வேண்டும். அவையெல்லாம் அறியாமையால் செய்யப்பட்டதென பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். (12) ஓ காந்த! என்னுடைய காதில் வைத்துக்கொண்ட நீலோத்பல புஷ்பத்தினுல் முன்பு தங்களை அடித்ததை மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுதும் எனது மனதில் நீ வசிக்கிருய் என தாங்கள் சொல்லியது பொய்தானே (13) சத்யமில்லையே, அது சத்தியமானுல் தாங்கள் எரிந்தும் நான் எரியவில்லையே. இவ்வுலகத்தை விட்டு பரலோகம் புறப்பட்ட தங்களுடைய பதவியை, தெய்வத்தினுல் வஞ்சிக்கப்பட்ட நானும் அடையப்போகிறேன். நான் இப்பொழுதே தங்க

न सत्यं यदि तत् सत्यं त्वयि दग्धे न मे क्षतिः । अस्माल्लोकादमुं लोकं प्रस्थितस्य तवाधुना ॥ १४
पदवीं प्रतिपद्येऽहं विधिना वंचिता मुधा । अद्याहमनुयामि त्वा यदि कांत त्वया विना ॥ १५
स्थिता क्षणार्धं वा धिङ्मां वचनीयस्य भाजनम् । प्रतिपद्य वपुःकान्तं उत्थितः पुनरादिश ॥ १६
रतिदूत्ये परभृतो मधुरध्वनिपेशलान् । त्वया कृतमिदं मेऽङ्गे मण्डनं पौष्पमार्तवम् ॥ १७
दृश्यते न त्वमद्येत्थं कथमीशेन शासितः । दारुणैर्विबुधैरद्य प्रेषितोऽसि हरान्तिकम् ॥ १८
अन्यापत्येन चतुराः अगाधपरिशोधकाः । तदानीमेव बहुशो निषिद्धोऽसि मया प्रिय ॥ १९
श्रुतवानसि मे वाक्यं ब्रह्मशापभयात् किल । यत्र मूर्धा पतेद्यस्य तत्र पादो न गम्यते ॥ २०
जानाति नैव शकुनं स्त्रीमात्रवचनान्यपि । गणयन्त्येव नोमूढाः बलाद्दैववशानुगाः ॥ २१
इत्येवं लोकवादोऽत्र दृष्टः प्रत्यक्षतो मया । अथवा सर्वजन्तूनां शास्ता रुद्रो हृदिस्थितः ॥ २२
तत्संकल्पवशेनैव सर्वे धावन्ति जन्तवः । वात्यावायुवशेनेव तृणजातानि सन्ततम् ॥ २३
अनाथाया गतिर्मेऽद्य स एव जगतांपतिः । पिता पितॄणां मातॄणां माता मातामहोऽपि सः ॥ २४
तत्पादकमलद्वन्द्वं शरणं यामि सन्ततम् । एष देवो जगन्नाथो मन्मथेन गतांगतिम् ॥ २५

ந ஸத்யம் யதி தத் ஸத்யம் த்வயி தக்தே ந மே க்ஷதி: |
அஸ்மால்லோகாதமும்லோகம் ப்ரஸ்திதஸ்ய தவாதுனா || 14
பதவீம் ப்ரதிபத்யேऽஹம் விதினா வஞ்சிதா முதா | அத்யாஹமனுயாமி த்வா யதி காந்த த்வயா வினா || 15
ஸ்திதா க்ஷணார்த்தம் வா திங்மாம் வசனீயஸ்ய பாஜனம் | ப்ரதிபத்ய வபு: காந்தம் உத்தித: புனராதிச 16
ரதிதூத்யே பரப்ருத: மதுரத்வனிபேசலான் |
த்வயா க்ருதமிதம் மேங்கே மண்டனம் பௌஷ்பமார்தவம் || 17
த்ருச்யதே ந த்வமத்யேத்தம் கதமீசேன சாஸித: |
தாருணைர்விபுதைரத்ய ப்ரேஷிதோऽஸி ஹராந்திகம் || 18
அன்யாபத்யேன சதுரா: அகாதபரிசோதகா: | ததாநீமேவ பஹுச: நிஷித்தோऽஸி மயா ப்ரிய || 19
ச்ருதவானஸி மே வாக்யம் ப்ரஹ்மசாபபயாத் கில | யத்ர மூர்த்தா பதேத்யஸ்ய தத்ர பாதோ ந கம்யதே 20
ஜானாதி நைவ சகுனம் ஸ்த்ரீமாத்ரவசனான்யபி | கணயந்த்யேவ நோ மூடா: பலாத் தைவவசானுகா: 21
இத்யேவம் லோகவாதோऽத்ர த்ருஷ்ட: ப்ரத்யக்ஷதோ மயா |
அதவா ஸர்வஜந்தூனாம் சாஸ்தா ருத்ரோ ஹ்ருதிஸ்தித: || 22
தத்ஸங்கல்பவசேனைவ ஸர்வே தாவந்தி ஜந்தவ: | வாத்யாவாயுவசேனேவ த்ருணஜாதானிஸந்ததம் 23
அனாதாயா கதிர்மேऽத்ய ஸ ஏவ ஜகதாம்பதி: |
பிதா பித்ரூணாம் மாத்ரூணாம் மாதா மாதாமஹோऽபி ஸ: || 24
தத்பாதகமலத்வந்த்வம் சரணம் யாமி ஸந்ததம் | ஏஷ தேவோ ஜகந்நாத: மன்மதேன கதாம்கதிம் || 25

ளுடன் உடன்கட்டை ஏறுகிறேன்.......ஓ காந்தனே, நான் தங்களைவிட்டு அரை க்ஷணமாவது ஜீவித்து இருப்பேனேயாகில் நிந்திக்கத்தகுந்தவளாவேன். சீ, கஷ்டம். (14-15½) அழகிய சரீரத்தை அடைந்து, எழுந்து, காமபோகத்தை செய்துவைக்கும் தூதனின் செயலில், இனிமையாகக் கூவும் குயில்களை மறுபடி ஏவுங்கள். என்மீது பர்வ காலத்திய மலர்களால் அலங்காரம் தங்களால் செய்யப்பட்டது. (16–17) அது வாடாமல் இப்பொழுதும் காண்கின்றதே, இப்பொழுது தாங்கள் எவ்வாறு பரமசிவனால் சிக்ஷிக்கப்பட்டீர். கல்மனம் படைத்த தேவர்களால் இப்பொழுது பரமசிவனது சமீபம் அனுப்பப்பட்டீர். (18) அவர்கள் பிறரது குழந்தை மூலம் ஆழம் பார்ப்பதில் தேர்ச்சியுள்ளவர்கள். ஓ ப்ரியனே, அப்பொழுதே நான் தங்களை பலமுறை தடுத்தேனே.(19) பிரம்மதேவனின் சாபத்திற்கு பயந்து என் வார்த்தையை அப்பொழுதுகேட்டீரா. தலைக்கு ஆபத்து வருமளவில் இருப்பவன், அந்த இடத்தை விட்டு வேறிடம் செல்லமாட்டான். (20) கெட்ட சகுனங்களையும் உணரமாட்டான், மிகவும் தலைவிதிக்கு உட்பட்டு மனைவியின் சொல்லைக்கூட பொருள்படுத்துவதில்லை, என்ற உலக வார்த்தையை இங்கு நேரில் கண்டேன். அல்லது பரமசிவனே எல்லா பிராணிகளின் மனதில் இருந்து ஆட்டி வைக்கிறார். (21–22) குப்பைகள் பெருங்காற்றுக்கு வசப்பட்டு எப்பொழுதும் செல்லுவதுபோல், பரமசிவனது ஸங்கல்பத்துக்குத் தக்கவாறே பிராணிகள் செல்லுகின்றனர்.(23) அனாதையான எனக்கு இப்பொழுது உலகிற்குப் பதியான அந்த பரமசிவனேதான் கதி, அவரே தந்தைகளுக்குத் தந்தை, தாய்களுக்குத் தாய், பாட்டனும் அவரே. அவரது இரண்டு பாத கமலங்களையே இடைவிடாது சரணமாக அடைகிறேன்.(24½) இந்த தேவனான மஹாதேவன், மன்மதன் அடைந்தகதியை என்னை

कृपया प्रापयेन्मांच कृपावारान्निधिः प्रभुः । अथवा भूय एवेशः पुनरुज्जीवयेत् स्मरम् ॥ २६
शक्तोऽसौ शक्तिमान्कर्त्तुमकर्त्तुमथवा प्रभुः । अन्यथाकर्त्तुमीशोऽसौ आत्मनां परमेश्वरः ॥ २७
सुस्वरं प्रलपंत्येवं रुरोदोरः प्रहृत्यसा । तस्याः शुश्राव देवेशः परिदेवनवर्णकान् ॥ २८
पप्रच्छ किमिदं चेति नन्दिनं कुलनंदिनम् । विज्ञापयामास तदा प्रश्रयेण स शंभवे ॥ २९
इदानीमागतः स्वामिन् कामस्साकं स्वभार्यया । योद्धुकामो जगद्वन्द्यं देवैस्संचोदितोऽधुना ॥ ३०
प्रभुं दृष्ट्वैव निर्दग्धः कर्मणा स्वेन शंकर । ततः सा तेन दुःखेन कुर्वन्ती परिदेवनम् ॥ ३१
कामपत्नी रुदत्यार्त्ता प्रसीद करुणानिधे । इति तां दर्शयामास शंभवे नंदिकेश्वरः ॥ ३२
सा प्रणम्य तदा देवं पितरं जगतां पतिम् । असंयोजितधम्मिल्ला वेपमानाश्रुलोचना ॥ ३३
दीनानना धूसराङ्गी निपतन्ती पदेपदे । प्रभुस्तां तादृशीं वीक्ष्य कृपया परयान्वितः ॥ ३४
उवाच सनकादीनां पश्यतां तत्र तां स्मयन् । मा त्वं वत्से शुचं गच्छ मह्यं द्रुह्यति त्वत्पतिः ॥ ३५
यद्यप्यस्तु तवप्रीतः पातिव्रत्येन सुव्रते । पतिमुज्जीवयिष्यामि कश्चित्कालः प्रतीक्ष्यताम् ॥ ३६

க்ருபயா ப்ராபயேந்மாஞ்ச க்ருபாவாராந்நிதி: ப்ரபு: । அதவா பூய ஏவேச: புனருஜ்ஜீவயேத் ஸ்மரம் ॥ 26
சக்தோऽஸௌ சக்திமான் கர்த்தும் அகர்த்துமதவா ப்ரபு: ।
அன்யதா கர்த்துமீசோऽஸௌ ஆத்மனாம் பரமேச்வர: ॥ 27
ஸுஸ்வரம் ப்ரலபந்த்யேவம் ருரோதோர: ப்ரஹ்ருத்ய ஸா ।
தஸ்யா: சுச்ராவ தேவேச: பரிதேவனவர்ணகான் ॥ 28
பப்ரச்ச கிமிதம் சேதி நந்தினம் குலநந்தினம் । விக்ஞாபயாமாஸ ததா ப்ரச்ரயேண ஸ சம்பவே ॥ 29
இதானீமாகத: ஸ்வாமின் காம: ஸாகம் ஸ்வபார்யயா ।
யோத்துகாமோ ஜகத்வந்த்யம் தேவைஸ்ஸஞ்சோதிதோऽதுனா ॥ 30
ப்ரபும் த்ருஷ்ட்வைவ நிர்தக்த: கர்மணாஸ்வேன சங்கர । தத: ஸா தேன து:கேன குர்வந்தீ பரிதேவனம் 31
காமபத்னீ ருதத்யார்த்தா ப்ரஸீத கருணாநிதே । இதி தாம் தர்சயாமாஸ சம்பவே நந்திகேச்வர: ॥ 32
ஸா ப்ரணம்ய ததா தேவம் பிதரம் ஜகதாம்பதிம் । அஸம்யோஜிததம்மில்லா வேபமானாச்ருலோசனா ॥ 33
தீனானனா தூஸராங்கீ நிபதந்தீ பதே பதே । ப்ரபுஸ்தாம்தாத்ருசீம் வீக்ஷ்ய க்ருபயா பரயான்வித: ॥ 34
உவாச ஸனகாதீனாம் பச்யதாம் தத்ர தாம் ஸ்மயன் ।
மா த்வம் வத்ஸே சுசம் கச்ச மஹ்யம் த்ருஹ்யதி த்வத்பதி: ॥ 35
யத்யப்யஸ்து தவப்ரீத: பாதிவ்ரத்யேன ஸுவ்ரதே । பதிமுஜ்ஜீவயிஷ்யாமி கச்சித்காலம் ப்ரதீக்ஷ்யதாம் 36

யும் அடையும்படி கருணையால் செய்யவேண்டும். அவரோ கருணைக்கடல். (25½) அல்லது ஈசனை பரமசிவன் மன்மதனை மறுபடியும் பிழைக்கச் செய்யவேண்டும். (26) அப்பரமேச்வரன் ஒன்றை செய்வதற்கும் செய்யாமலிருப்பதற்கும் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றுவதற்கும் வல்லமையுள்ளவர். (27) இவ்வாறாக ரதிதேவி மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, அழகிய குரலில் அழும்போது அவளது ஒப்பாரிச் சொற்களைக் கேட்ட சிவன், குலத்தை சந்தோஷிக்கச்செய்யும் நந்தியைப் பார்த்து இதென்னவென்று கேழ்க்க, அப்போது நந்திதேவன் வணக்கத்துடன் தெரிவித்ததாவது. (28-29) ஓ பரமசிவனே, இப்போது மன்மதன் தன் மனைவியுடன், தேவர்களால் ஏவப்பட்டவனாய், மூவுலகமும் சரணமடையத் தகுந்த தங்களோடு யுத்தம் செய்ய வந்தான். (30) ஓ சங்கர, அவன் ப்ரபுவைக் கண்ட உடன் தனது கெட்ட செயலாலேயே எரிக்கப்பட்டான்; பிறகு அந்த ரதிதேவியானவள், அந்த துக்கத்தினால் புலம்பி அழுகிறாள். (31) ரதி துயரமுற்று அழுகின்றாள். கருணைக்கடலாகிய தாங்கள் தயவுபுரியவேண்டும் என்று சொல்லி பரமசிவனுக்கு, அவளை நந்திகேச்வரர் காண்பித்தார். (32) அப்பொழுது அவள் தலைக் கூந்தலை கட்டிக் கொள்ளாமலும், நடுக்கத்துடனும், கண்களிலிருந்து ஜலத்தை வடித்துக்கொண்டும், பிதாவும் உலகிற்குப் பதியுமான ஸ்ரீ பரமசிவனை நமஸ்கரித்து, (33) வாடின முகமுள்ளவளாகவும், புழுதி படிந்த சரீரமுள்ளவளாகவும், அடிக்கடி கீழே விழுகின்றவளாயும் இருந்தாள். அவ்வாறாக உள்ள ரதியை பரமசிவன் கண்டு மிக கருணைகொண்டார். (34) ஸனகாதிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது, புன்சிரிப்புடன் பரமசிவன் அப்போது அந்த ரதியை பார்த்து, ஓ குழந்தாய், துக்கத்தை அடையாதே; உனது கணவன், எனக்கு துரோகம் செய்கிறான் எனக் கூறினார். (35) அவ்விதம் அவன் துரோகம் செய்தபோதிலும். நல்லொழுக்கமுள்ள ஓ ரதியே, உனது கற்பினால், நான் சந்தோஷமடைந்துள்ளேன், உனது கணவனை உயிர்ப்பிக்கிறேன், சிறிது காலம் பொறுத்துக் கொள். (36) இம்மாதிரி அவளை சமாதானம் செய்து, மேலும் ஸனகாதி முனீச்வரர்களைப் பார்த்து,

सांत्वयित्वेति तां भूयः सनकादिमुनींश्च तान् । भावयिध्वं सदा यूयं एवं मामधुनाह्यहम् ॥ ३७
गच्छामि देवकार्यार्थं इत्युक्त्वान्तर्दधे शिवः । एतस्मिन्नंतरे देवी पार्वती जगदंबिका ॥ ३८
तप उग्रं समास्थाय दध्यौ शिवमगात्मजा । तेनाकृष्टस्सतपसा भक्तिं तस्याः परीक्षयन् ॥ ३९
ययौ जगदधीशानः तस्या आश्रममश्रमः । दृढजीर्णं वपुर्वैप्रं पलितापघनं घनम् ॥ ४०
सिराझर्झरितात्मांघ्रियुगळं प्रस्खलत्पदम् । अत्युन्नतसुकक्ष्योरु च्युतवासोविलग्नकम् ॥ ४१
निम्ननाभीह्रदलसत् पिचण्डिल वलित्रयम् । उन्नतोरोलसल्लोल कंपमानपयोधरम् ॥ ४२
ब्रह्मसूत्रजटाकीर्णं लताभिरिव भूधरम् । धवलश्मश्रुलंबिभ्रूवदनं सितपक्ष्मळम् ॥ ४३
शारदांभोद संवीत चन्द्रमण्डल सन्निभम् । सुनासंच सुकर्णंच्च विदन्तास्यं चलच्छदम् ॥ ४४
अतिस्वल्पशिखं चारु पलितश्वेतमूर्धजम् । ईदृशं वपुरास्थाय भस्मपाण्डुरविग्रहः ॥ ४५
त्रिपुण्ड्रावळिभिर्दीप्तो रुद्राक्षस्रगलंकृतः । अवलंब्य दृढां यष्टिं वैणवीममलाशयः ॥ ४६
अधीयानस्सदा वेदं अत्युन्नतकळेबरः । वयोतिपात वातार्तकटिबाहूरुसन्धिकः ॥ ४७

ஸாந்த்வயித்வேதி தாம் பூய: ஸனகாதி முனீம்ச்சதான் |
பாவயித்வம் ஸதா யூயம் ஏவம் மாமதுனாஹ்யஹம் || 37
கச்சாமி தேவகார்யார்த்தம் இத்யுக்த்வாந்தர்ததே சிவ: |
ஏதஸ்மின்னந்தரே தேவீ பார்வதீ ஜகதம்பிகா || 38
தப உக்ரம் ஸமாஸ்தாய தத்யௌ சிவமகாத்மஜா |
தேனாக்ருஷ்டஸ்ஸதபஸா பக்திம் தஸ்யா: பரீக்ஷயன் || 39
யயௌ ஜகததீசான: தஸ்யா ஆச்ரமமச்ரம: | ததஜ்ஜீர்ணம் வபுர்வைப்ரம் பலிதாபகனம் கனம் || 40
ஸிராஜர்ஜ்ஜரிதாத்மாங்க்ரியுகளம் ப்ரஸ்கலத்பதம் |
அத்யுன்னத ஸுகக்ஷ்யோரு ச்யுதவாஸோ விலக்னகம் || 41
நிம்னநாபீஹ்ருதலஸத் பிசண்டில வலித்ரயம் | உன்னதோரோலஸல்லோல கம்பமான பயோதரம் || 42
ப்ரஹ்மஸூத்ரஜடாகீர்ணம் லதாபிரிவ பூதரம் | தவலச்மச்ருலம்பிப்ரூவதனம் ஸிதபக்ஷ்மளம் || 43
சாரதாம்போத ஸம்வித சந்த்ரமண்டல ஸன்னிபம் |
ஸுநாஸம்ச ஸுகர்ணம்ச விதந்தாஸ்யம் சலச்சதம் || 44
அதிஸ்வல்பசிகம் சாரு பலிதச்வேத மூர்த்தஜம் | ஈத்ருசம் வபுராஸ்தாய பஸ்மபாண்டுரவிக்ரஹ: || 45
த்ரிபுண்ட்ராவளிபிர்தீப்த: ருத்ராக்ஷஸ்ரகலங்க்ருத: | அவலம்ப்ய த்ருடாம் யஷ்டிம் வைணவீமமலாசய: 46
அதீயானஸ்ஸதா வேதம் அத்யுன்னதகளேபர: | வயோதிபாதவாதார்த்த கடிபாஹூருஸந்திக: || 47

நீங்கள் இவ்விதம் எப்பொழுதும் என்னை த்யானம் செய்யுங்கள். (37) தேவகார்ய நிமித்தம் நான் செல்கிறேன் எனச் சொல்லிவிட்டு மறைந்தார். இந்த சமயத்தில் உலகிற்குத் தாயும், பர்வதராஜகுமாரியும் தேவியுமான பார்வதியானவள், கடும்தவம் செய்துகொண்டு பரமசிவனை த்யானம் செய்தாள்.(38½) அவளது தவத்தினால், உலகிற்கு ஈசனான பரமசிவன் இழுக்கப்பட்டு, அத்தவத்தை பரீக்ஷை செய்வதற்காக, அவளது ஆச்ரமத்துக்குச் சிரமமின்றி சென்றார். (39½) கிழத்தன்மைக்கு தகுந்த வெண்மையும், பெரிதும் ஜீர்ணமுமான அந்தண சரீரத்தை, தரித்துக் கொண்டு சென்றார். (40) நரம்புகள் சிதறி பின்னிக்கொண்ட தனது இரண்டு கால்களை உடையதாகவும், இடறுகின்ற அடி வைத்தலையும், உயரக் கட்டப்பட்ட கச்சம் நழுவிவிழுந்ததுடையுடனும், (41) ஓடை போன்ற ஆழமான நாபியுடன் கூடிய பருத்த தொந்தியில் பிரகாசிக்கின்ற மூன்று மடிப்புகளை உடையதும், உயர்ந்த மார்பில் பிரகாசிக்கின்றதும், அசைகின்றதும், தொங்குகின்றதுமான ஸ்தனங்களுடன் கூடியதும், (42) கொடிகளால் சூழப்பட்ட மலைபோல் பூணூல்களாலும், ஜடைகளாலும் சூழப்பட்டதும், வெளுத்த மீசையை உடையதும், தொங்குகின்ற புருவத்துடன் கூடிய முகத்தை உடையதும், வெளுத்த மயிர்களோடு கூடிய இமைகளுள்ளதும், சரத்கால மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரமண்டலத்துக்கு ஒப்பானதும், அழகிய மூக்குள்ளதும், அழகிய காதுகளுள்ளதும், பற்களற்ற வாயை உடையதும், ஆடுகின்ற மேலுதடு உள்ளதும், மிகவும் ஸ்வல்பமான குடுமி உள்ளதும், அழகியதும், நரையினால் வெளுத்த கேசங்களுள்ளதுமான, இம்மாதிரி சரீரத்தை தரித்துக்கொண்டு, விபூதியினால் வெண்மையான சரீரத்தை உடையவரும், விபூதியின் மூன்று பட்டைகளின் வரிசைகளால் பிரகாசிக்கின்றவரும், ருத்ராக்ஷமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், கெட்டியான மூங்கில் தடியை கையில் பிடித்துக் கொண்டவரும், தூயமனமுள்ளவரும், எப்பொழுதும் வேதத்தை ஜபம் செய்கிறவரும், மிகவும் உயர்ந்த

प्रविश्योमाश्रमं वृद्धो मन्दं मन्दगतिः स्मयन् । तां तादृशीं तपस्यन्तीं मुनिष्वपिच योगिषु ॥ ४८
दृष्ट्वा प्रणम्य हृष्टेषु निर्गतेषु शनैःशनैः । लब्धातिथ्येषु सर्वेषु स्वयं च परमेश्वरः ॥ ४९
वृद्ध त्वं वदतां सम्यक् वेदानामर्थमर्थयन् । वृद्धो विवेश शनकैः द्रष्टुकामः किलाद्रिजाम् ॥ ५०
पर्णशालामुमादेव्याः अपर्णायास्सखीजनम् । अपश्यत्तत्र ता वृद्धं पितरं मुनिपुङ्गवम् ॥ ५१
तूर्णं निन्युरुमादेव्याः निशान्तं पत्रनिर्मितम् । प्रत्युद्गम्य तदा देवी पाद्यार्घ्याचमनीयकैः ॥ ५२
भक्त्या दत्तासनावृद्धं उपचारैरुपाचरत् । तालवृन्तानिलैस्तस्य श्रमांबु समुपाहरत् ॥ ५३
परिश्रमं विनीयैव वर्षीयान् क्षणमात्रतः । उमां सवचनं प्रेक्ष्य बभाण मुनिपुंगवः ॥ ५४
आर्ये सुवदनास्वेका त्वं दृष्टा वरवर्णिनी । अहो सर्वानवद्याङ्गी नगराजतपःफलम् ॥ ५५
कच्चित्ते कुशलं भद्रे कच्चित्ते कुशलं तपः । कच्चित्स्वशक्त्या तपसि प्रवृत्तासि वरानने । ५६
शरीरं रक्ष कल्याणि धर्माणामेकसाधनम् । न शरीरं विना लोके किञ्चिदस्ति सुखं शुभे । ५७

ப்ரவிச்யோமாச்ரமம் வ்ருத்த: மந்தம் மந்தகதி: ஸ்மயன் |
தாம் தாத்ருசீம் தபஸ்யந்தீம் முனிஷ்வபி ச யோகிஷு || 48
த்ருஷ்ட்வா ப்ரணம்ய ஹ்ருஷ்டேஷு நிர்கதேஷு சனை:சனை:|
லப்தாதித்யேஷு ஸர்வேஷு ஸ்வயஞ்ச பரமேச்வர: || 49
வ்ருத்த த்வம் வததாம் ஸம்யக் வேதானுமர்த்தமர்த்தயன் |
வ்ருத்தோ விவேச சனகை: த்ரஷ்டுகாம: கிலாத்ரிஜாம் || 50
பர்ணசாலாமுமாதேவ்யா: அபர்ணாயாஸ்ஸகீஜனம்| அபச்யத்தத்ர தா வ்ருத்தம் பிதரம் முனிபுங்கவம் || 51
தூர்ணம் நின்யுருமாதேவ்யா: நிசாந்தம் பத்ரநிர்மிதம் |
ப்ரத்யுத்கம்ய ததா தேவீ பாத்யார்க்யாசமனியகை: || 52
பக்த்யா தத்தாஸனாவ்ருத்தம் உபசாரைருபாசரத்| தாலவ்ருந்தாநிலைஸ்தஸ்ய ச்ரமாம்பு ஸமுபாஹரத் 53
பரிச்ரமம் வினியைவ வர்ஷீயான் க்ஷணமாத்ரத:| உமாம் ஸ வசனம் ப்ரேக்ஷ்ய பபாண முனிபுங்கவ: || 54
ஆர்யே ஸுவதனாஸ்வேகா த்வம் த்ருஷ்டா வரவர்ணினீ |
அஹோ ஸர்வானவத்யாங்கி நகராஜதப:பலம் || 55
கச்சித்தே குசலம் பத்ரே கச்சித்தே குசலம் தப:| கச்சித்ஸ்வசக்த்யா தபஸி ப்ரவ்ருத்தாஸி வரானனே 56
சரீரம் ரக்ஷ கல்யாணி தர்மாணாமேகஸாதனம்| ந சரீரம் வினா லோகே கிஞ்சிதஸ்தி ஸுகம் சுபே || 57

சரீரத்தை உடையவரும், வயது முதிர்ந்ததால் ஏற்பட்ட வாதரோகத்தினால் நடுக்கமுற்ற இடுப்பு, கை, கால்களின் சந்திப்புக்களை உடையவருமான (43-47) ஸ்ரீ பரமசிவன் விருத்த வேஷம் பூண்டு உமையின் ஆச்ரமத்திற்குள் புன்சிரிப்புடன் மெள்ள மெள்ளச் சென்றார். அவ்வாறு தவம் செய்கின்ற ஸ்ரீ அம்பாளை தரிசித்து நமஸ்கரித்து, யோகிகளும் முனீச்வரர்களும், அவளால் செய்யப்பட்ட பூஜையை பெற்றுக்கொண்டு, மெள்ள மெள்ள யாவரும் சந்தோஷத்துடன் வெளிவரும்போது, ‘‘அறிவினால்தான் பெரியவர்’’ என்ற வேதங்களின் பொருளை உபதேசித்துக் கொண்டு, வ்ருத்த வேஷம் பூண்ட தானும் அந்த பார்வதியை, பார்க்க ஆவல் கொண்டு பர்ணசாலைக்குள் மெள்ளச் சென்றார். (48-50) அபர்ணையான உமையின் தோழிகளை அங்கு கண்டார். அந்த தோழிகளும், உலகிற்கு தந்தையும், முனிவர்களுக்கு ஈசனுமான, அந்தக் கிழவரை, கொடிகளால் நிரம்பிய, உமாதேவியின் பர்ணசாலைக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது தேவியானவள் எதிர் கொண்டு அழைத்து, பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனீயம், இவற்றால் உபசரித்து, ஆஸனமளித்து கிழவரை பக்தியுடன் பூஜித்தாள். அவள் பனை விசிறியின் காற்றினால், ச்ரமத்தினால் ஏற்பட்ட வேர்வையை போக்கினாள். (51-53) அந்த கிழவரான முனீச்வரர் ச்ரமம் நீங்கியதும், சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அம்பாளைப் பார்த்து கூறினார். (54) ஓ தாயே! அழகிய முகம் படைத்த பெண்களுள் நீ சிறந்தவளாகக் காணப்படுகிறாய்! குற்றமற்ற எல்லா அங்கங்களையும் உடையவளே! நீ பர்வதராஜனின் தவத்தின் பயனே ஆவாய். இது ஆச்சர்யம்! (55) மங்களம் வாய்ந்த ஓ தேவி! உனக்கு ஸுகம் கிட்டியதா? உனது தவம் நற்பயனை அளித்ததா? அழகிய முகமுள்ளவளே! உன் சக்திக்குத் தக்கவாறு தவத்தில் முயன்று வருகிறாயா? (56) ஓ கல்யாணி! தர்மங்களுக்கு முக்ய ஸாதனமாகிய சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள். ஓ மங்களம் வாய்ந்தவளே! உலகில் சரீரத்தைத் தவிர ஸுகமளிப்பது வேறு இல்லை. (57)

जलान्यपि स्नानविधिक्षमाण्यपि शुभे वद । इदं सुमहदाश्चर्यं यदध्रुवमिदं वपुः ॥ ५८
दुर्लभं प्राप्य लोकेस्मिन् श्रेयो न कुरुते जनः । त्वं तु राजसुता बालाऽनवद्यांगी सुयौवना ॥ ५९
तथापिच तपोवृद्धा तपसा यश्चकर्थह । धर्मवृद्धासि गिरिजे जगतां जननी ध्रुवम् ॥ ६०
ऋषयस्त्वां नमन्त्यार्ये देवाश्च यमिनांवराः । किं तु मे प्रतिभासित्वं तपसा भावितात्मनः ॥ ६१
कमपि ध्यायसीवात्र पुमांसं प्रतिभातिमे । सत्यं वद महाभागे सत्यसाराहि साधवः ॥ ६२
अनन्यं मांच विध्यत्र त्वांच द्रष्टुमिहागतम् । तदत्र त्यक्तलज्जा त्वं वद सर्वं यथा तथम् ॥ ६३
जरातिभावसंभूतपलितेन मयाऽद्य यत् । पृष्टं तन्नरहस्यं चेत् वद सुभ्रु क्षमं यदि ॥ ६४

इति वाक्यमीशितुरुमापतेरवधार्य नम्रवदना विलोक्य तम् ।
मुहुरेजमानहृदयास्यतेजसा न विवेद सा क्षणममुं स्वमप्यहो ॥ ६५

इतिश्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे द्वादशोऽध्यायः ॥

ஜலாந்யபி ஸ்னானவிதிக்ஷமாண்யபி சுபே வத। இதம் ஸுமஹதாச்சர்யம் யதத்ருவமிதம் வபு: || 58
துர்லபம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மின் ச்ரேயோ ந குருதே ஜன: |
த்வந்துராக்ஞஸ்ஸுதா பாலாऽநவத்யாம்கீ ஸுயௌவனா || 59
ததாபிச தபோவ்ருத்தா தபஸா யச்சகர்தஹ। தர்மவ்ருத்தாஸி கிரிஜே ஜகதாம் ஜனனீ த்ருவம் || 60
ருஷயஸ்த்வாம் நமந்த்யார்யே தேவாச்ச யமினாம்வரா: |
கிந்து மே ப்ரதிபாஸித்வம் தபஸா பாவிதாத்மன: || 61
கமபி த்யாயஸீவாத்ர புமாம்ஸம் ப்ரதிபாதி மே। ஸத்யம் வத மஹாபாகே ஸத்யஸாராஹி ஸாதவ: || 62
அநன்யம் மாஞ்ச வித்யத்ர த்வாம் ச த்ரஷ்டுமிஹாகதம் |
ததத்ர த்யக்தலஜ்ஜா த்வம் வத ஸர்வம் யதா ததம் || 63
ஜராதிபாவஸம்பூதபலிதேந மயாத்ய யத்। ப்ருஷ்டம் தந்நரஹஸ்யம்சேத் வத ஸுப்ரு க்ஷமம் யதி || 64
இதி வாக்யமீசிதுருமாபதேரவதார்ய நம்ரவதனா விலோக்ய தம் |
முஹுரேஜமானஹ்ருதயாஸ்யதேஜஸா ந விவேத ஸா க்ஷணமமும் ஸ்வமப்யஹோ || 65

இதிஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்வாதசோத்யாய: ||

ஓ அழகியவளே! ஸ்னானத்திற்கு யோக்யமாக ஜலங்கள் இருக்கின்றனவா? சொல், அழியக்கூடியதும், மிகவும் கிடைப்பதற்கரிதுமான, இந்த சரீரத்தை அடைந்தும், இவ்வுலகில் மனிதன் நற்செயல்களை செய்யாமல் இருப்பது, மிகவும் ஆச்சர்யமாகும். நீயோவெனில் அரசனுடைய பெண். குற்றமற்ற அங்கங்களை யுடையவளாகவும், அழகிய யௌவனமுடையவளாகவும் இருக்கிறாய். (58–59) அப்படியாயினும், தவத்தினால் நீ வயது முதிர்ந்தவள். தவத்தினால் பயனை அடையும்படி உனக்கு எவர் கூறினர்? ஓ பார்வதி! நீ தர்மத்தினால் பெரியவள். உலகங்களுக்குத் தாய். இது நிச்சயம். (60) ஓ ஆர்யே! முனிவர்களும், தேவர்களும், துறவிகளும், தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றனர். ஆனால் நீ ஏதோ ஓர் புருஷனை அடைய வேண்டி தவம் செய்வதாய், எனது ஞானக் கண்ணில் புலப்படுகிறது. ஓ மஹாபாக்யசாலினி! உண்மையைச் சொல்! ஸாதுக்கள் ஸத்யத்தையே ஸாரமாகக் கொண்டவர்கள். (61-62) இங்கு உன்னை பார்க்க வந்த என்னை பிறர் என நினைக்காதே! ஆதலால் நீ வெட்கத்தை விட்டு உள்ளபடி எல்லாவற்றையும், சொல். (63) அழகிய புருவமுள்ளவளே! வயது முதிர்ந்ததால் நரையை அடைந்த என்னால், எது கேட்கப்பட்டதோ, அது ரஹஸ்யமில்லாவிடில், உசிதமானால் கூறவும். (64) ஜகத்பதியான ஈசனின் மொழிகளைக் கேட்ட உமையானவள், அவரைப் பார்த்து, தலை குனிந்து, அவரது தேஜஸ்ஸினால் அடிக்கடி உள்ளத்தில் நடுக்கமுற்று, தன்னையும், அவரையும், க்ஷணகாலம் அறியாமல் மெய்மறந்து இருந்தாள். ஆச்சர்யம்! (65)

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

वृद्धरूपिणा श्री शिवेन देव्या सह विवादः ॥

सूतः — ततश्चित्तं समाधाय तस्मिंस्तत्प्रेमकातरम् । जयांच विजयां सख्यावादिदेश दृशा मुदा ॥ १
युवां कथयतं सख्यौ कारणं तपसो मम । एष विप्रवरः श्रीमान् नैकया कलयाऽन्वितः ॥ २
एनं विदितवृत्तान्तं कुरुतं महितं द्विजम् । इति देवीदृशाऽऽज्ञप्ते जयाच विजयाच ते ॥ ३
आदावेव प्रसाधान्तेवासिन्याविव विष्ठिते । संमुखीनं मुखं कृत्वा प्रक्रमेते निवेदितुम् ॥ ४
शृणु तात द्विजश्रेष्ठ वदन्ति त्वां कथं सुताः । आवांपौत्रियौ स्वमाधेहि कृपां शृण्वद्य नौ वचः ॥ ५
यत्कारणमिदं देव्या नीतं कार्श्यं वपुः शुभम् । सख्यौ — इयं हिमगिरीन्द्रस्य तनया विदिता त्वया ॥ ६
रूपलावण्यसंपन्ना शीलाचारगुणान्विता । त्रियंबकं जगद्वन्द्यं सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ॥ ७
मृत्युञ्जयमनाद्यन्तं सुमंगळमजं शिवम् । युवानं पुरुषश्रेष्ठं सर्वमंगळदायकं ॥ ८
आत्मनोपि सखी सर्वमंगळार्थमभीप्सति । पतिमाप्तुमुवाहेच्छां जगतांपतिमात्मनः ॥ ९

பதிமூன்ருவது அத்யாயம்.

விருத்தவேடம்பூண்ட சிவன் தேவியிடம் வாதித்தல்

ஸூத:— தத: சித்தம் ஸமாதாய தஸ்மிம்ஸ்தத்ப்ரேமகாதரம் |
ஜயாம் ச விஜயாம் ஸக்யாவாதிதேச த்ருசா முதா || 1
யுவாம் கதயதம் ஸக்யௌ காரணம் தபஸோ மம | ஏஷ விப்ரவர: ஸ்ரீமான் நைகயா கலயாऽன்வித: || 2
ஏனம் விதிதவ்ருத்தாந்தம் குருதம் மஹிதம் த்விஜம் | இதி தேவீ த்ருசாऽऽஜ்ஞப்தே ஜயா ச விஜயா ச தே 3
ஆதாவேவ ப்ரஸாத்யாந்தேவாஸின்யாவிவ விஷ்டிதே |
ஸம்முகீனம் முகம் க்ருத்வா ப்ரக்ரமே தே நிவேதிதும் || 4
ச்ருணு தாத த்விஜச்ரேஷ்ட வதந்தி த்வாம் கதம் ஸுதா: |
ஆவாம் பௌத்ரியௌஸ்வ ஆதேஹி க்ருபாம் ச்ருண்வத்ய நௌ வச: || 5
யத்காரணமீதம் தேவ்யா நீதம் கார்ச்யம் வபு: சுபம் |
ஸக்யௌ:— இயம் ஹிமகிரீந்த்ரஸ்ய தனயா விதிதா த்வயா || 6
ரூபலாவண்ய ஸம்பன்னா சீலாசாரகுணான்விதா | த்ரியம்பகம் ஜகத்வந்த்யம் ஸுகந்திம் புஷ்டிவர்த்தனம் 7
ம்ருத்யுஞ்ஜயமனாத்யந்தம் ஸுமங்களமஜம் சிவம் | யுவானம் புருஷச்ரேஷ்டம் ஸர்வமங்களதாயகம் || 8
ஆத்மனோபி ஸகீ ஸர்வமங்களார்த்தமபீப்ஸதி | பதிமாப்துமுவாஹேச்சாம் ஜகதாம்பதிமாத்மன: || 9

---

13 - வது அத்யாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார்:— பிறகு தேவியானவள் அக்கிழவரிடத்தில் இருக்கும் பக்தியினால் பயங்கொண்ட மனதை நிலை நிறுத்திக் கொண்டு, ஜயை, விஜயை, என்றதோழிகளை அன்பு கொண்டு கடைக் கண்ணால் கட்டளையிட்டாள். (1) ஓ தோழிகளே! இந்த சோபைவாய்ந்த சிறந்த அந்தணர் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றறிந்தவர். எனது தவத்திற்கு காரணத்தை நீங்கள் கூறுங்கள். (2) மஹிமைவாய்ந்த இந்த ப்ராம்மணரிடம் எனது வ்ருத்தாந்தத்தை தெரிவியுங்கள் என கண்ணினால் உத்திரவிடப்பட்டதும், ஜயை, விஜயை, இருவர்களும் (3) முந்தியே அவருக்கு உபசாரங்களைச் செய்துவிட்டு அவரது அருகில், சிஷ்யர்கள் போல் எதிர்முகமாய் நின்று கொண்டு, தெரிவிப்பதற்கு துடங்கினர். (4) சிறந்த பிராமணராகிய ஓ பாட்டனாரே! தங்களுடன் பெண்கள் எப்படி எதிரில் நின்று பேசமுடியும். நாங்கள் பேரப் பெண்களாக இருக்கின்றோம். கருணை புரிந்து இப்பொழுது எந்தக் காரணம் பற்றி - தேவி, அழகிய தனது சரீரத்தை இளைக்கச் செய்து தவம் செய்கிறுளோ, அதைக் கூறுகிறோம். கேளும். (5½) ஸகிகள் கூறுகிறார்கள் :— இவள் ஹிமவானுடைய பர்வதராஜனின் பெண் என்றும், அழகு வாய்ந்தவள் என்றும், நற்குணங்கள், ஆசாரம், இவற்றை உடையவள் என்றும், தங்களுக்குத் தெரியும். (6½) முக்கண்ணனும், உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவரும், நல்ல வாஸனை உள்ளவரும், செழிப்பை வளர்ப்பவரும், (7) எமனை ஜெயித்தவரும், ஆதி-அந்தம் அற்றவரும், சிறந்த மங்களமூர்த்தியும், பிறப்பற்றவரும், நித்ய யௌவனமுடையவரும், புருஷச்ரேஷ்டரும், எல்லா மங்களங்களையும் பக்தர்களுக்கு அளிப்பவருமாகிய பரமசிவனை (8) எங்களது தோழியானவள் தான் எல்லா மங்களங்களையும் அடையவேண்டி விரும்புகிறுள். மேலும் அவள் உலகிற்கெல்லாம் பதியான

श्रुतागमपुराणैषा त्वादृशेभ्यः पितामह । पितुर्गेहेषु बालैषा ध्यायन्तीशांघ्रिपंकजं ॥ १०
नशर्मलेभे यं स्मृत्वा प्राप्नुवन्ति सुखं जनाः । तन्नामजप्यनिरता तत्कथाश्रवणोन्मुखी ॥ ११
तन्मयं च जगत्सर्वं पश्यन्ती ध्यानचक्षुषा । औत्सुक्यमाप बहुळं उत्तरोत्तरमीश्वरे ॥ १२
दिवा वसन्ती सन्तापात् इयं धारा गृहान्तरे । पल्लवास्तरणे रात्रौ जागर्त्येषा निषेदुषी ॥ १३
क्षणन्निद्रां गता बालाऽपररात्रौ प्रतिक्षपम् । स्वप्ने दृष्ट्वा पतिं भूयः प्रबुद्धा विललाप च ॥ १४
हे कान्त व्रजसि क्वत्वं इति गृह्णाति बाहुना । सर्वेऽपि च त्वां वेदान्ताः रोदसी व्याप्यनिष्ठितम् ॥ १५
विद्वांसोऽपि मुरार्याद्याः परिपूर्णं वदन्ति हि । कथं नवेत्सिं भावस्थं जनं जगदधीश्वर ॥ १६
अहो सुमहदाश्चर्यं यदिमंजनमीश्वरः । नानुगृह्णाति जगतां अनुग्रहकरः कथम् ॥ १७
इतीयं कांक्षती शंभोः संगमं चिरमद्रिजा । नैव लेभे यथा माता पितृभ्यां विनिवेद्य सा ॥ १८
यथाविधं सहास्माभिः तपसेऽमुं तदाश्रमम् । तपस्यन्त्याऽनया वृक्षाः पृथुकायेऽधिरोपिताः ॥ १९

ச்ருதாகமபுராணைஷா த்வாத்ருசேப்ய: பிதாமஹ |
பிதுர்கேஹேஷு பாலைஷா த்யாயந்தீசாங்க்ரிபங்கஜம் || 10
ந சர்மலேபே யம் ஸ்ம்ருத்வா ப்ராப்நுவந்தி ஸுகம் ஜனா: | தந்நாமஜப்யநிரதா தத்கதாச்ரவணோன்முகீ 11
தன்மயம்ச ஜகத்ஸர்வம் பச்யந்தீ த்யானசக்ஷுஷா | ஔத்ஸுக்யமாப பஹுளம் உத்தரோத்தரமீச்வரே 12
திவா வஸந்தி ஸந்தாபாத் இயம் தாராக்ருஹாந்தரே |
பல்லவாஸ்தரணே ராத்ரௌ ஜாகர்த்யேஷா நிஷேதுஷீ || 13
க்ஷணம் நித்ராம் கதா பாலாऽபரராத்ரௌ ப்ரதிக்ஷபம் |
ஸ்வப்னே த்ருஷ்ட்வா பதிம் பூய: ப்ரபுத்தா விலலாப ச || 14
ஹே காந்த வ்ரஜஸி க்வ த்வம் இதி க்ருஹ்ணாதி பாஹுனா |
ஸர்வேऽபி ச த்வாம் வேதாந்தா: ரோதஸீ வ்யாப்ய நிஷ்டிதம் || 15
வித்வாம்ஸோऽபி முரார்யாத்யா: பரிபூர்ணம் வதந்தி ஹி | கதம் ந வேத்ஸி பாவஸ்தம் ஜனம் ஜகததீச்வர 16
அஹோ ஸுமஹதாச்சர்யம் யதிமஞ்ஜனமீச்வர: | நானுக்ருஹ்ணாதி ஜகதாம் அனுக்ரஹகர: கதம் || 17
இதீயம் காங்க்ஷதீ சம்போ: ஸங்கமம் சிரமத்ரிஜா |
நைவ லேபே யதா மாதா பித்ருப்யாம் விநிவேத்ய ஸா || 18
யதாவிதம் ஸஹாஸ்மாபி: தபஸேऽமும் ததாச்ரமம் |
தபஸ்யந்த்யாऽனயா வ்ருக்ஷா: ப்ருதுகாயேऽதிரோபிதா: || 19

பரமசிவனை, தனக்குப் பதியாக அடைய ஆசை கொண்டுள்ளாள். (9) ஓ பாட்டனாரே! பிதாவின் வீட்டில் இந்தப் பெண்ணானவள், சிறு பருவத்திலேயே தங்கள் போன்ற பெரியோர்களிடமிருந்து புராணங்களைக் கேட்டுள்ளாள். எந்தப் பரமசிவனை நினைத்து ஜனங்கள் ஸுகத்தை அடைகின்றனரோ, அந்தப் பரமசிவனின் சரண கமலங்களை தியானித்தும் கோரிய பொருளை அடையவில்லை. (10½) அவரது நாமங்களை ஜபிப்பதில் ஆவல் கொண்டவளும், அவரது கதைகளை கேட்பதில் ஆவல் கொண்டவளாகவும் இருந்து கொண்டு தியானக் கண்ணால், உலகம் முழுவதையும் சிவமயமாகவே பார்த்துக்கொண்டு, ஈச்வரனிடத்தில் மேன்மேலும் மிகுந்த ஆவல் கொண்டுள்ளாள். (11-12) இவள் பகலில் மிகுந்த தாபத்தால் ஸ்நானம் செய்வதற்காக அமைத்துள்ள இடத்தில் வஸித்துக் கொண்டும், இரவில் தளிர் படுக்கையில் உட்கார்ந்து விழித்துக் கொண்டும் இருக்கிறாள். (13) மேலும் பின் இரவில் ஒரு க்ஷணிக காலம் இப்பெண் தூக்கத்தை அடைந்து, ஸ்வப்னத்தில் பரமசிவனைக் கண்டு விழித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு இரவிலும் புலம்புகிறாள். (14) ஓ காந்த! எங்கு செல்கிறீர் என கையினால் பிடிக்கிறாள். உம்மை எல்லா வேதாந்தங்களும், பூமி, ஆகாசம், இவற்றை வியாபித்து இருக்கிறவரென்று கூறுகின்றன. (15) விஷ்ணு முதலிய ஞானிகளும், எங்கும் பூர்ணமாக நிறம்பியவர் என்றும் கூறுகின்றனர். ஓ உலகிற்கெல்லாம் ஈச்வர! உம்மை பாவித்துக் கொண்டு இருக்கின்ற இந்த ஜனத்தை ஏன் நீர் அறியவில்லை? (16) உலகிற்கெல்லாம் அனுக்ரஹம் செய்யும் ஈச்வரன் இந்த ஜனத்தை ஏன் அனுக்ரஹிக்கவில்லை? இது மிக்க ஆச்சர்யம்! (17) இவ்வாறு இந்த பார்வதியானவள், பரமசிவனை அடைய வெகு நாளாய் ஆசை கொண்டு எப்பொழுது அடையவில்லையோ, அப்பொழுது தாய் தந்தையிடம் உள்ளபடி அறிவித்து, தவம் செய்வதற்காக இந்த ஆச்ரமத்திற்கு எங்களுடன் வந்தாள். தவம் செய்கின்ற இவளால் இந்த மலையில் மரங்கள் பயிராக்கப்பட்டன. (18-19) அவை யாவும், புஷ்பம், பழம், இவைகளால் நிறம்பி பெரியதாகி

तेऽपि सर्वे सदा पुष्पफलाढ्याः पृथुतांगताः । हरिणाः पुत्रपौत्राद्यैः आसन् बहुगुणान्विताः ॥ २०
सर्वप्रभुस्तदा शंभुः परिपूर्णस्सदाशिवः । अस्यै नैवतु सान्निध्यं किंवाऽत्र कुरुतेऽद्भुतम् ॥ २१
त्वं तात परमेशानः शीघ्रमस्यै प्रसीदतु । अनुग्रहाण भो ब्रह्मन् सहस्रेन्दु वयाह्यसि ॥ २२
उक्त्वोपरेमतुस्सख्यौ जयाच विजया च सा । ततः सभगवान् वृद्धः विहस्यास्फोट्यवै करौ ॥ २३
उमामुखं समालोक्य सत्यमेवं वदाद्रिजे । पारिहास्यमुताहोस्वित् भवत्याः सख्युदीरितम् ॥ २४
श्रुत्वाऽस्य वचनं देवी वृद्धस्य जगतांगुरोः । अद्रिजा जगतांमाता वृद्धं ब्राह्मणमब्रवीत् ॥ २५
देवी — भो भो ब्राह्मण सर्वज्ञ तातवृद्धमहामते । इदमेव सुदुष्प्रापं प्रार्थयामि शिवं सुरैः ॥ २६
तत्प्राप्ति साधन ब्रह्मन् तपः किल भवेदिदम् । मनोरथोऽयमेवैषः गतिरस्य नहन्यते ॥ २७
अहंतु बालिशा बाला क्वासौ वाचामगोचरः । तथाऽपि भक्तवात्सल्यमीशस्येति जगुस्सुराः ॥ २८
अनुगृण्हीष्व मे शंभुः प्रसीदेदिति भोद्विज । इति तस्या वचः शृण्वन् शिरः स्वं कम्पयन् मुहुः ॥ २९

தேSபி ஸர்வே ஸதா புஷ்பபலாட்யா: ப்ருதுதாம் கதா: |
ஹரிணா: புத்ரபௌத்ராத்யை: ஆஸன் பஹு குணான்விதா: || 20
ஸர்வப்ரபுஸ்ததாசம்பு: பரிபூர்ண: ஸதாசிவ: | அஸ்யை நைவது ஸாந்நித்யம் கிம்வாSத்ர குருதேSத்புதம் 21
த்வம் தாத பரமேசான: சீக்ரமஸ்யை ப்ரஸீதது |
அனுக்ரஹாண போ ப்ரம்மன் ஸஹஸ்ரேந்துவயா ஹ்யஸி || 22
உக்த்வோபரேமது: ஸக்யௌ ஜயா ச விஜயா ச ஸா |
தத: ஸ பகவான் வ்ருத்த: விஹஸ்யாஸ்போட்ய வை கரௌ || 23
உமாமுகம் ஸமாலோக்ய ஸத்யமேவம் வதாத்ரிஜே |
பாரிஹாஸ்யமுதாஹோஸ்வித் பவத்யா: ஸக்யுதீரிதம் || 24
ச்ருத்வாSஸ்ய வசனம் தேவீ வ்ருத்தஸ்ய ஜகதாம் குரோ: |
அத்ரிஜா ஜகதாம்மாதா வ்ருத்தம் ப்ராம்மணமப்ரவீத் || 25
தேவீ— போ போ ப்ராம்மணஸர்வக்ஞ தாத வ்ருத்தமஹாமதே |
இதமேவ ஸு துஷ்ப்ராபம் ப்ரார்த்தயாமி சிவம் ஸுரை: || 26
தத்ப்ராப்திஸாதனம் ப்ரம்மன் தப: கில பவேதிதம் | மனோரதோSயமேவைஷ: கதிரஸ்ய நஹன்யதே 27
அஹம் து பாலிசா பாலா க்வாஸௌ வாசாமகோசர: |
ததாSபி பக்தவாத்ஸல்யம் ஈசஸ்யேதி ஜகு: ஸுரா: || 28
அனுக்ருண்ஹீஷ்வ மே சம்பு: ப்ரஸீதேதிதி போ த்விஜ |
இதி தஸ்யா வச: ச்ருண்வன் சிர: ஸ்வம்கம்பயன் முஹு: || 29

விட்டன. இவளால் வளர்க்கப்பட்ட மான்கள் பிள்ளை பேரன்களுடன் பல மடங்காகி, அதிகரித்து விட்டன. (20) அவ்வளவு காலமாகியும், யாவருக்கும் பிரபுவும், பரிபூர்ணரும், ஸுகத்திற்கு இருப்பிடமுமாகிய, ஸ்ரீ ஸதாசிவம், இவளுக்கு இன்னும் ஏன் தர்சனம் அளிக்கவில்லை? இது மிக ஆச்சர்யம்! (21) பாட்டனாகிய பிராம்மணரே! நீர் ஆயிரம் பிறை கண்ட கிழவர். இவளுக்கு ஸ்ரீ பரமசிவன் சீக்கிரம் பிரஸாதம் செய்யும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டும். (22) ஜயை, விஜயை, என்ற இரண்டு தோழிகளும் இம்மாதிரி கூறி முடித்தனர். பிறகு ஸ்ரீ பகவானை கிழவர் கை கொட்டிச் சிரித்து, உமையின் முகத்தைப் பார்த்து, ஓ பர்வதராஜகுமாரியே! உனது தோழிகள் சொல்லியது உண்மையா? அல்லது பரிஹாஸமாகச் சொல்லுகின்றார்களா? இதைக் கூறு என்று சொன்னார். (23-24) உலகிற்கெல்லாம் ஆசார்யனும், கிழவருமான இந்த பரமசிவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, உலகிற்கெல்லாம் தாயும், பர்வதராஜனின் பெண்ணுமாகிய அந்த தேவியானவள், கிழவரான அந்தணரைப் பார்த்துக் கூறினாள். (25) தேவியானவள் கூறுகிறாள் :— எல்லாமறிந்த, பெரும் புத்தி உள்ள, அந்தணராகிய பாட்டனே! இது இப்படியே! தேவர்களாலும் அடைவதற்கு மிகவும் அசாத்தியமாகிய பரமசிவனையே வேண்டுகிறேன். (26) ஓ பிராம்மணரே! அவரை அடைவதற்காகவே இந்த தவத்தை நாடியுள்ளேன். என்னுடைய மனக் கோரிக்கை இதுவே! இதற்கு வழிதான் பிறக்கவில்லை. (27) நானோ அறிவற்ற சிறு பெண். அப்பரமசிவனோ வாக்கிற்கு எட்டாதவர். நான் எங்கே? அவர் எங்கே? ஆயினும், ஈசனுக்கு பக்தர்கள் மீது மிகுந்த அன்பு உண்டு, என தேவர்கள் கூறுகின்றனர். (28) ஓ அந்தணரே! சம்புவானவர் என் மீது அருள்புரியும்படி தாங்கள் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். என்ற தேவியின் வார்த்தையைக் கேட்ட கிழவர், தன் தலையை அடிக்கடி ஆட்டிக்கொண்டு, (29) அஹோ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!

महोकष्टमहोकष्टमार्यापि गिरिसंभवा । यद्दृश्यमनिर्देश्यं चकमे लोकनिन्दितम् ॥ ३०
ईदृशी बुद्धिरुत्पन्ना कनु ते केन चोदिता । अनुमन्तुमहं नैतदुत्सहे मनसाऽपि वा ॥ ३१
त्वां च सर्वानवद्यांगीं तथावै सर्वमंगळाम् । श्मशाननिलयं रुद्रं सर्पभूषं कपर्दिनम् ॥ ३२
त्वगस्थिभूषणं भीमं भूतप्रेतावृतं सदा । विचार्य सूक्ष्मया बुध्या खिद्यते मे मनो भृशम् ॥ ३३
प्रथमं शृणु तन्वंगि दम्पती कोमळाकृती । भद्रासनार्हां त्वं तेन कथं स्थास्यस्यपस्मृतौ ॥ ३४
पट्टसूत्रप्रतिसर बन्धनार्हासि शोभने । सफूत्काराहिशीतांगबन्धनं सहसे कथम् ॥ ३५
सर्वासां क्रियते लोके हेम्ना मांगल्यतन्तुना । कण्ठे बध्नाति सुभगे शूलीकाळाहि मंगळम् ॥ ३६
वधूर्दुकूलवसनं परिधत्ते वरार्पितम् । त्वन्तु चर्मद्रवद्रक्तं सैहं वैयाघ्रमेव च ॥ ३७
परीतो दंपती लोके हुत्वा लाजान् हविर्भुजि । त्वन्तु तेन चितावह्नेः प्रदक्षिणकृतोद्यमा ॥ ३८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

அஹோ கஷ்டமஹோகஷ்டம் ஆர்யாபிகிரிஸம்பவா | யதத்ருச்யமனிர்தேச்யம் சகமே லோகநிந்திதம் 30
ஈத்ருசீ புத்திருத்பன்னா க்வநு தே கேனசோதிதா | அனுமந்துமஹம் நைதத் உத்ஸஹே மனஸாऽபிவா 31
த்வாம் ச ஸர்வானவத்யாங்கீம் ததாவை ஸர்வமங்களாம் |
ச்மசான நிலயம் ருத்ரம் ஸர்பபூஷம் கபர்தினம் || 32
த்வகஸ்திபூஷணம் பீமம் பூதப்ரேதாவ்ருதம் ஸதா |
விசார்ய ஸூக்ஷ்மயா புத்யா கித்யதே மே மனோ ப்ருசம் || 33
ப்ரதமம் ச்ருணு தன்வங்கி தம்பதீ கோமளாக்ருதீ |
பத்ராஸனார்ஹா த்வம் தேன கதம் ஸ்தாஸ்யஸ்யபஸ்ம்ருதௌ || 34
பட்டஸூத்ரப்ரதிஸர பந்தனார்ஹாஸி சோபனே | ஸபூத்காராஹிசீதாங்க பந்தனம் ஸஹஸே கதம் || 35
ஸர்வாஸாம் க்ரியதே லோகே ஹேம்னா மாங்கல்யதந்துனா |
கண்டே பத்னாதி ஸுபகே சூலீகாளாஹிமங்களம் || 36
வதூர் துகூலவஸனம் பரிதத்தே வரார்ப்பிதம் | த்வந்து சர்மத்ரவத்ரக்தம் ஸைம்ஹம் வையாக்ரமேவ ச 37
பரீதோ தம்பதீ லோகே ஹுத்வா லாஜான் ஹவிர்புஜி |
த்வந்து தேன சிதாவந்நே: ப்ரதக்ஷிணக்ருதோத்யமா || 38

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ரயோதசோऽத்யாய: ||

மிகச் சிறந்த பர்வதராஜனின் குமாரியாயிருந்தும், பார்ப்பதற்கும், குறிப்பிடுவதற்கும், தகாதவரும், உலகத்தால் நிந்திக்கப்பட்டவருமான, பரமசிவனை எப்படி விரும்புகிறாள்? (30) இம்மாதிரி புத்தி உனக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? யாரால் கூறப்பட்டது? நான் இதை மனதினால் கூட அனுமதிக்கமாட்டேன். (31) முற்றும் சுந்தரவடிவமுள்ள சரீரத்தை உடையவளும், அதேபோல் ஸர்வமங்களையுமாகிய உன்னையும், மயானத்தில் குடியிருப்போரும், ஸர்ப்பங்களை ஆபரணமாகப் பூண்டவரும், ஜடை தரித்தவரும், தோல், எலும்பு, இவற்றை அலங்காரமாக தரித்தவரும், பயங்கரரும், எப்பொழுதும் பூத ப்ரேதங்களால் சூழப்பட்டவருமான ருத்ரனையும், நன்கு ஆராய்ந்து யோசிக்குமளவில், எனது மனம் மிகவும் துயரமடைகிறது. (32-33) ஓ அழகு வாய்ந்தவளே! முதலில் கேள்! தம்பதிகள் இருவரும், அழகு வாய்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டிய நீ அவருடன் எப்படி அபஸ்மாரத்தின் மீது வீற்றிருப்பாய். (34). ஓ மங்களகரையே! பட்டுக் கயிற்றை ரக்ஷையாகக் கட்டிக்கொள்ளத் தகுந்தவள். புஸ்ஸென்று சீறிக்கொண்டிருக்கும் ஸர்ப்பத்தின் குளிர்ந்த உடலின் கட்டுதலை எப்படி பொறுத்துக் கொள்வாய்? (35) உலகில் எல்லாப் பெண்களுக்கும் தங்கத்தில் செய்த திருமங்கல்யக் கயிற்றை கழுத்தில் கட்டுவது வழக்கம். ஓ பாக்யம் வாய்ந்தவளே! சூலத்தை தரித்த சிவன் கரும்பாம்பை கழுத்தில் கட்டுவாரே! (36) திருமணப் பெண், மாப்பிள்ளையால் கொடுக்கப்பட்ட பட்டாடையை கட்டிக்கொள்வது வழக்கம். நீயோவெனில், ரத்தம் கசியும் சிங்கத் தோலையும், புலித் தோலையும், எப்படி கட்டிக்கொள்வாய்? (37) உலகில் தம்பதிகள் அக்னியில் பொரியை ஹோமம் செய்து, பிரதக்ஷிணம் செய்வது வழக்கம் நீயோவெனில், அவரது கையை பற்றிக்கொண்டு, மயானத் தீயைச் சுற்றிவர எப்படி முயல்வாய்? (38).

பதிமூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

श्रीपार्वत्यै श्रीशिवेन निजरूपदर्शनम् ॥

मत्तवारणमारूढौ दंपती द्विजपुंगवैः । स्वस्तिवाचनकैस्तूर्यैः स्तुवन्ति किल वन्दिनः ॥ १
युवां वृद्धोक्षमारूढौ भूतवेतालसेवितौ । निरीक्ष्य जनता लोके स्मेरवक्त्रा भविष्यति ॥ २
अन्यच्च शृणु चार्वङ्गि त्वदीयो निर्गुणो वरः । लौकिकं च न जानाति नग्नो विकृतलक्षणः ॥ ३
श्मशाननिलयोऽत्यर्थं चर्मास्थ्युरगभूषणः । अपस्मारमधिष्ठाय विकीर्यच जटाच्छटाः ॥ ४
बिभ्रदग्निं च डमरुं नानर्ति प्रेतकानने । परेत भूतवेताळ करताळ लयानुगः ॥ ५
कृत्यान्येतानि नान्यस्मिन् लोके सन्ति वरानने । वरसंपच्च लोकेस्मिन् बन्धुलक्षण शीलवान् ॥ ६
विद्याधनसमृद्धात्मा कुलीनो रोगवर्जितः । नविद्यते किमप्यस्मिन् त्रिणेत्रे पश्य सुन्दरि ॥ ७
न वच्मि भवतीमत्र वच्मि ते मातरं गुरुं । यौ त्वामपथगां नैव निवारयत ईदृशीम् ॥ ८
किन्तु सर्वकलाभिज्ञः रुद्रोऽसौ विदितो मया । येनैतादृशमप्येवं मुनयः पर्युपासते ॥ ९
सा त्वं च पतिता हस्ते तस्य माया विनोदतः । अहो सख्यौ किमितिवां सखीयं न निवार्यते ॥ १०

॥ அத சதுர்த்தஶோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பார்வதிக்கு ஸ்ரீ பரமசிவன் தன் ஸ்வரூபத்தை காண்பித்தல்.

மத்தவாரணமாரூடௌ தம்பதீ த்விஜபுங்கவை: । ஸ்வஸ்திவாசனகை: தூர்யை: ஸ்துவந்தி கில வந்தின: 1
யுவாம் வ்ருத்தோக்ஷமாரூடௌ பூதவேதாளஸேவிதௌ ।
நிரீக்ஷ்ய ஜனதா லோகே ஸ்மேரவக்த்ரா பவிஷ்யதி ॥ 2
அன்யச்ச ச்ருணு சார்வங்கி த்வதீயோ நிர்குணோ வர: । லௌகிகம் ச நஜானாதி நக்னோ விக்ருதலக்ஷண: 3
ச்மசானநிலயோऽத்யர்த்தம் சர்மாஸ்த்யுரகபூஷண: । அபஸ்மாரமதிஷ்டாய விகீர்யச ஜடாச்சடா: ॥ 4
பிப்ரதக்னிம் ச டமரும் நானர்த்தி ப்ரேதகானனே । பரேதபூதவேதாள கரதாளலயானுக: ॥ 5
க்ருத்யாந்யேதானி நான்யஸ்மின் லோகே ஸந்தி வரானனே ।
வரஸம்பச்ச லோகேஸ்மின் பந்துலக்ஷணசீலவான் ॥ 6
வித்யாதனஸம்ருத்தாத்மா குலீனோ ரோகவர்ஜித: । நவித்யதே கிமப்யஸ்மின் த்ரிணேத்ரே பச்ய ஸுந்தரி 7
ந வச்மி பவதீமத்ர வச்மி தே மாதரம் குரும் । யௌ த்வாமபதகாம் நைவ நிவாரயத ஈத்ருசீம் ॥ 8
கிந்துஸர்வகலாபிக்ஞ: ருத்ரோऽஸௌ விதிதோ மயா । யேனைதாத்ருசமப்யேவம் முனய: பர்யுபாஸதே 9
ஸா த்வம்ச பதிதா ஹஸ்தே தஸ்ய மாயா விநோதத: ।
அஹோ ஸக்யௌ கிமிதிவாம் ஸகீயம் ந நிவார்யதே ॥ 10

பதினான்காவது அத்யாயம்

உலகில் தம்பதிகள், மதயானை மீது ஏறிக்கொண்டு, சிறந்த அந்தணர்களால் செய்யப்படும் ஆசீர்வாத மந்திரங்களுடனும், தூர்ய வாத்யங்களுடனும், கெட்டியக்காரர்களது விருதாவளிகளுடனும், ஊர்வலம் வருவது வழக்கமல்லவா? (1) நீங்களோவென்றால், கிழக்காளை மீது ஏறி, பூத வேதாளங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டு வருவதைப் பார்த்து, ஜனஸமூஹமானது சிரித்துப் பரிஹஸிக்கும். (2) அழகிய அங்கம் வாய்ந்தவளே! மற்றொன்றைக் கேள்! நீ கணவனாக வேண்டுகிற பரமசிவன் குணங்களற்றவன், உலகமறியாதவன், உடையற்று இருப்பவன், விகார வடிவம் பொருந்தியவன். (3) பெரும்பாலும் மயானத்தில் இருப்பவன். தோல், எலும்பு, பாம்பு, இவைகளை ஆபரணமாக உடையவன். அபஸ்மாரரோக தேவதையின் மீது அமர்ந்து, சடைகளின் கட்டை விரித்துக் கொண்டும், அக்னியையும், "டமரு" என்னும் வாத்யத்தையும் கையில் வைத்துக் கொண்டு, ப்ரேத, பூத, வேதாளங்களின் கைகளால் போடும் தாளத்தின் லயத்தை அனுஸரித்து, சுடுகாட்டில் அடிக்கடி கூத்தாடுகிறவன்.(4-5) அழகிய முகமுடையவளே! இம்மாதிரிச் செயல்கள் உலகில் வேறு எவரிடத்திலும் கிடையாது. இவ்வுலகில், மாப்பிள்ளைகளுக்குரிய முக்ய ஸம்பத்துக்கள் என்னவென்றால், பந்துக்கள், நல்ல லக்ஷணம், நல்ல நடை, படிப்பு, பொருள், நல்ல மனம், நற்குலப் பிறப்பு, வியாதியின்மை, இவைகளேயாகும். ஓ ஸுந்தரி! முக்கண்ணனிடத்தில், எதுவுமில்லை, நீ பார். (6–7) இதில் நான் உன்னை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எவர்கள் கெட்ட வழியில் செல்லும், இம்மாதிரியான உன்னை தடுக்கவில்லையோ, அந்த தாய் தந்தையர்களைத்தான் குறை) கூறுவேன். (8) ஆனால் இந்த ருத்ரன், ஸகல வித்தைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவன் என்பதை நான் அறிவேன். இவ்வாறு வித்தை இருப்பதால்தான், இப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் உள்ளவனாயினும், முனிவர்கள்

किन्तु वच्मि हितं तेऽद्य रुद्रादूनो वरोह्यहम् । वृद्धोऽपि गुणवान् शीली सदाचारवतां मतः ॥ ११
सर्वविद्यासु लोकेस्मिन् संख्यावान्नैव मादृशः । अष्टैश्वर्येण संपन्नः नमत्तो विद्यते भुवि ॥ १२
तं त्वं प्रार्थयसे भ्रान्त्या प्रार्थये त्वामहं सदा । त्रियम्बकः सखातूष्णीम् कुबेरस्य धनैरहम् ॥ १३
सखा सर्वस्यलोकस्य स्वाश्रितस्य यशस्विनि । दास्याम्यभीष्टमनिशं धनिनोऽपि धनीह्यहम् ॥ १४
मद्दास्यनिरतानांहि गेहे ताः कामधेनवः । तद्गृहारामनिलयाः स्वर्भूमिरुहपङ्क्तयः ॥ १५
अतोऽत्र सर्वमालोच्य मां वृणीष्व वरानने । अहं तु तपसा नित्यः वृद्धोऽपि च युवाऽप्यहम् ॥ १६
मत्तोऽन्यं रुद्रमनघे न मानय गिरा गुणम् । उक्त्वैक्षत मुखं देव्याः किंचित् स्मेराननो विभुः ॥ १७
इति वृद्धवचः श्रोत्रे कृत्वा कोपपरिप्लुता । कर्णौ पिधाय सहसा कृत्वा तं पृष्ठतो द्विजम् ॥ १८
अयि वृद्धोऽसुरः कश्चिदागतो मत्तपोवनम् । अथवाऽऽगो मयापूर्वं कृतं किंवाऽन्यजन्मसु ॥ १९
तदिदं मूर्तमाहोस्वित् विघ्नोऽयं केन निर्मितः । निवार्यतामालिपुनः विवक्षुः वृद्धपूरुषः ॥ २०

கிந்து வச்மி ஹிதம் தேऽத்ய ருத்ராத்யூநோவரோஹ்யஹம் |
வ்ருத்தோऽபி குணவான் சீலீ ஸதாசாரவதாம் மத: || 11
ஸர்வவித்யாஸு லோகேஸ்மின் ஸங்க்யாவான் நைவமாத்ருச: |
அஷ்டைச்வர்யேண ஸம்பன்ன: நமத்தோ வித்யதே புவி || 12
தம் த்வம் ப்ரார்த்தயஸே ப்ராந்த்யா ப்ரார்த்தயே த்வாமஹம் ஸதா |
த்ரியம்பக: ஸகாதூஷ்ணீம் குபேரஸ்ய தனைரஹம் || 13
ஸகா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸ்வாச்ரிதஸ்ய யசஸ்வினி |
தாஸ்யாம்யபீஷ்டமனிசம் தனினோऽபி தனிஹ்யஹம் || 14
மத்தாஸ்யநிரதானாம்ஹி கேஹே தா: காமதேனவ: | தத்க்ருஹாராமநிலயா: ஸ்வர்பூமிருஹபங்க்தய: || 15
அதோऽத்ர ஸர்வமாலோச்ய மாம் வ்ருணீஷ்வ வரானனே |
அஹம் து தபஸா நித்ய: வ்ருத்தோऽபி ச யுவாऽப்யஹம் || 16
மத்தோऽன்யம் ருத்ரமனகே நமானய கிரா குணம்| உக்த்வைக்ஷதமுகம்தேவ்யா: கிஞ்சித் ஸ்மேரானனோ விபு:
இதி வ்ருத்தவச: ச்ரோத்ரே க்ருத்வா கோபபரிப்லுதா |
கர்ணௌ பிதாய ஸஹஸா க்ருத்வா தம் ப்ருஷ்டதோ த்விஜம் || 18
அயி வ்ருத்தோऽஸுர: கச்சித் ஆகதோ மத்தபோவனம் |
அதவாऽऽகோ மயாபூர்வம் க்ருதம் கிம்வாऽந்யஜன்மஸு || 19
ததிதம் மூர்த்தமாஹோஸ்வித் விக்னோऽயம் கேன நிர்மித: | நிவார்யதாமாளிபுன: விவக்ஷு: வ்ருத்தபூருஷ:

உபாஸிக்கின்றனர். (9) அந்த நீயும், அவனது மாயா விநோதத்தினால் அவன் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டாய். ஓ தோழிகளே! நீங்கள் உங்களது தோழியை ஏன் தடுக்கவில்லை? (10) ஆனால், நான் இப்பொழுது உனக்கு நன்மையைச் சொல்கின்றேன் கேள். யௌவனமுள்ள சிவனைக் காட்டிலும், நானே சிறந்த வரன். நான் கிழவனாயினும், நல்ல குணங்களுள்ளவன், நல்லொழுக்கமுடையவன், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவன். (11) இவ்வுலகில், என்னைப் போன்ற எல்லா வித்தைகளிலும், தேர்ச்சிபெற்ற வேறு வித்வான் யாருமில்லை. என்னைக் காட்டிலும் அஷ்டைச்வர்யத்துடன் கூடியவனும், இப்பூமியில் இல்லை. (12) நீ வீண் பிரமத்தினால் அவனை வேண்டுகிறாய். நான் உன்னை எப்பொழுதும் பிரார்த்திக்கின்றேன். பொருளற்ற புருஷனாகிய முக்கண்ணன், குபேரனுக்கு அவனுடைய பணத்திற்காக ஸ்நேகமாக இருக்கிறான். ஓ கீர்த்தி வாய்ந்தவளே! நானோவெனில் என்னை அண்டின எல்லா உலகத்தினருக்கும் நண்பன். செல்வமுடையவர்களுக்கெல்லாம் மேல்பட்ட செல்வத்தை உடைய நான் வேண்டிய பொருளை யெல்லாம் எப்பொழுதும் கொடுக்கிறேன். (13–14) எனக்குப் பணிவிடை செய்கின்றவர்களது வீட்டில் பிரஸித்தி பெற்ற காமதேனுக்களும், ஸ்வர்கத்தில் உள்ள கற்பக விருக்ஷத்தின் வரிசைகள் அவர்களது வீட்டுத் தோட்டத்திலும் நிலைத்து இருக்கின்றன. (15) அழகிய முகமுள்ளவளே! ஆதலால் நீ எல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து என்னையே கணவனாகச் செய்துகொள். நான் கிழவனாயினும், எனது தவத்தின் பயனால் அழிவற்றவனாகவும், வாலிபனுமாயும் இருக்கின்றேன். (16) குற்றமற்றவளே! என்னைத்தவிர வேறான குணமற்ற ருத்ரனை உனது நாவினால் புகழாதே, என்று இவ்வாறு கூறி பிரபுவானவர், தேவியின் முகத்தை கொஞ்சம் புன்சிரிப்புடன் பார்த்தார். (17) இம்மாதிரியான கிழவரது வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, காதுகளை மூடிக்கொண்டு, தூரமாக அந்த அந்தணரை பின்புறம் இருக்கும்படி செய்து, தேவியானவள் கூறியதாவது, ஓ தோழி! யாரோ ஒரு அஸுரன் கிழ உருவங்கொண்டு எனது தவ, வனத்திற்கு வந்திருக்கிறானா? அல்லது வேறு ஜன்மங்களில் என்னால் பாவம்

च्युतात्मनाऽप्यनेनेशं एकं प्रति सुभाषितम् । गुणत्रयपथातीतः तमःपारे प्रतिष्ठितः ॥ २१
आदित्यवर्णो भगवान् निर्गुणः स त्वयेरितः । अस्तु सर्वं त्वयोक्तं यत् पित्ताक्रान्तच्युतात्मना ॥ २२
ब्रह्मा विष्णुश्च भगवान् आद्यन्तं नोपलब्धवान् । यस्य सर्वेश्वरस्यास्य को वेद महिमालवम् ॥ २३
कथं वा ज्ञायते शंभुः त्वया वृद्धेन विश्वपाः । निवार्यतामसावालि वृद्धः पलितमूर्धजः ॥ २४
पुनर्विवक्षुर्यत्किञ्चित् प्रस्फुरद्दशनच्छदः । कायं वृद्धो द्विजोऽविद्वान् क सर्वज्ञो महेश्वरः ॥ २५
ध्रुवमेषपुराशाप मध्यगो गौतमस्यहि । दधीचशाप निर्दग्धस्त्वथवा नात्र संशयः ॥ २६
अथवाऽसौ तपो विघ्नः मूर्तिमान् सत्यमद्भुतम् । आत्मानात्मविवेकज्ञः वर्षीयानपि रोगवान् ॥ २७
न गच्छेत्साहसी वृद्धः वारितोऽपि पतिष्यति । इतो गमिष्याम्यधुना नास्याग्रे स्थातुमक्षमा ॥ २८
इति क्रुद्धतरा देवी गन्तुमैच्छत् पराङ्मुखी । ततः प्रसन्नो भगवान् स्मयमान मुखाम्बुजः ॥ २९
स्वं रूपमास्थितो देव्याः प्रादुरासीत् पुरः प्रभुः । नीलकण्ठो विरूपाक्षः नित्यो नित्यं मनोहरः ॥ ३०

ச்யுதாத்மனுப்யனேனேசம் ஏகம் ப்ரதி ஸுபாஷிதம் | குணத்ரயபதாதீத: தம: பாரே ப்ரதிஷ்டித: || 21
ஆதித்யவர்ணோ பகவான் நிர்குண: ஸ த்வயேரித: |
அஸ்து ஸர்வம் த்வயோக்தம் யத் பித்தாக்ராந்தச்யுதாத்மனு || 22
ப்ரம்மா விஷ்ணுச்ச பகவான் ஆத்யந்தம் நோபலப்தவான் |
யஸ்ய ஸர்வேச்வரஸ்யாஸ்ய கோ வேத மஹிமா லவம் || 23
கதம் வா க்ஞாயதே சம்பு: த்வயா வ்ருத்தேன விச்வபா: |
நிவார்யதாமஸாவாளி வ்ருத்த: பலிதமூர்த்தஜ: || 24
புனர்விவக்ஷு: யத்கிஞ்சித் ப்ரஸ்புரத்தசனச்சத: |
க்வாயம் வ்ருத்தோ த்விஜோऽவித்வான் க்வ ஸர்வக்ஞோ மஹேச்வர: || 25
த்ருவமேஷ புராசாபமத்யகோ கௌதமஸ்ய ஹி | ததீச சாபநிர்தக்தஸ்த்வதவா நாத்ர ஸம்சய: || 26
அதவாऽஸௌ தபோவிக்ன: மூர்த்திமான் ஸத்யமத்புதம் |
ஆத்மானாத்மவிவேகக்ஞ: வர்ஷீயானபி ரோகவான் || 27
ந கச்சேத் ஸாஹஸீவ்ருத்த: வாரிதோऽபி பதிஷ்யதி |
இதோ கமிஷ்யாம்யதுனு நாஸ்யாக்ரே ஸ்தாதுமக்ஷமா || 28
இதி க்ருத்ததராதேவீ கந்துமைச்சத்பராங்முகீ | தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் ஸ்மயமான முகாம்புஜ: || 29
ஸ்வம்ரூபமாஸ்திதோ தேவ்யா: ப்ராதுராஸீத் புர: ப்ரபு: |
நீலகண்டோ விரூபாக்ஷ: நித்யோநித்யம் மனோஹர: || 30

செய்யப்பட்டதா? அதுவே இம்மாதிரி உருவத்துடன் வந்திருக்கிறதா? அல்லது வேறு யாராலாவது செய்யப்பட்ட இடையூரு? ஓ தோழி! இந்தக் கிழ மனிதன் மறுபடியும் ஏதோ சொல்ல விரும்புகிருன். வெளியில் போகச் சொல். (18-20) மனம் தடுமாறிப் பிதற்றுகின்ற இவனுல், ஈசனைப் பற்றி முக்குணங்களுக் கெட்டாதவர் என்றும், அஞ்ஞானத்திற்கு அப்பால் இருப்பவர் என்றும் கூறிய ஒன்றுதான் நல்ல சொல்லாகும். (21) ஸூர்யனுடைய நிறத்தைக் கொண்ட பரமசிவன் நிற்குணன், என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது நல்லது. ஓ பித்துப்பிடித்தவரே! மனத் தடுமாற்றத்தினுல் கூறிய யாவும் இருக்கட்டும். (22) எவருடைய காலேயும், தலேயையும், பிரும்மாவும், பகவான் விஷ்ணுவும் அறியவில்லேயோ, அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய மஹிமையின் திவிலேயைக் கூட யார்தான் அறிவார். (23) உலகத்தைக் காற்கும் பரமசிவனே, கிழவருகிய உம்மால் எப்படி அறிய முடியும்? ஓ தோழி! இன்னும் ஏதோ பேசுவதற்கு உதடு துடிக்கின்ற இந்த நரைத்தலேக் கிழவனே விரட்டிவிடு. யாதுமறியாத இந்தக் கிழப் பிராமணரெங்கே, எல்லாமறிந்த ஸ்ரீ பரமசிவனெங்கே. (24-25) இவர் முன்பு கௌதம சாபத்தில் அகப்பட்டவருக இருக்க வேண்டும். இது நிச்சயம். அல்லது ததீச முனிவரின் சாபத்தால் கெட்டவராக இருக்கவேண்டும். இதில் ஸந்தேஹமில்லே. (26) அல்லது எனது தவத்திற்கு, இடையூரே உருவத்துடன் வந்திருக்க வேண்டும். இது ஸத்யமே, இது ஆச்சர்யம்! ஆத்மா (சேதனன்). அநாத்மா (அசேதனன்) இவற்றை பிரித்து அறிந்திருந்த போதிலும், இந்தக் கிழவர் பித்தம் கொண்டவர். (27) தடுத்தாலும், பிடிவாதம் கொண்ட இந்தக் கிழவர் திரும்பி வந்து விடுவார். வெளியிலும் போகமாட்டார். அதனுல் இப்பொழுது நான் இவர் முன்பு இருக்கத் தகுதியற்றவள். இங்கிருந்து போகிறேன். (28) என்று மிகுந்த கோபம் கொண்டு பின் திரும்பிச் செல்லத் தீர்மானித்தாள். பிறகு ஸ்ரீ பகவான் மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகாரவிந்தத்துடன் பிரஸன்னராகி, (29) தனது நிஜரூபத்தை அடைந்து, பிரபு, தேவிக்கு முன்பு தோன்றினுர். நீலகண்ட

देववृन्दकरोन्मुक्त पुष्पवृष्टि समुज्वलः । प्रोवाचाद्योऽनवद्यांगि त्वदीय तपसाह्यहम् ॥ ३१
क्रीतोऽस्मि वद किं तेऽद्य ददानि वरमुत्तमम् । इति वादिनि देवेशे शंकरे भवभेषजे ॥ ३२
अह्नाय सा नियमजं क्लेशमुत्सृज्य पार्वती । सकंपभयरोमांच हर्षगद्गदया गिरा ॥ ३३
प्रणम्यांघ्रयब्जयुगळं देवं तुष्टाव साञ्जलिः ।
देवी — यमाहुरेकं पुरुषं वेदान्तेषु विचक्षणाः ॥ ३४
व्याप्य तिष्ठति यो रोदः कुहरं ते नमोनमः । यत् पादकमलद्वंद्व ध्यानर्निधूतकल्मषाः ॥ ३५
प्राप्नुयुर्निर्भया मुक्तिं तस्मै तुभ्यं नमोनमः । यत्कृपादृष्टि दृष्टानां न मोहो नापि दुष्कृतिः ॥ ३६
भवन्ति ते जगद्वन्द्याः तं त्वामीशं श्रितास्म्यहम् । यं विनिद्रा जितश्वासाः शान्ता भक्तिसमन्विताः ॥ ३७
ज्योतिर्मयं प्रपश्यन्ति तं त्वामीशं श्रितास्म्यहम् । अनुग्रहाण देवेश त्वमङ्गीकृत्य मां प्रभो ॥ ३८
भक्तार्तिघ्नो महादेव प्रतीतो भुवनत्रये । भक्ता तेऽहं दयासिन्धो तां मामङ्गीकुरु प्रभो ॥ ३९

தேவப்ருந்தகரோன்முக்த புஷ்பவ்ருஷ்டி ஸமுஜ்வல: |
ப்ரோவாசாத்யோऽநவத்யாங்கி த்வதீயதபஸாஹ்யஹம் || 31
க்ரீதோऽஸ்மி வத கிம்தேऽத்ய ததானிவரமுத்தமம் | இதி வாதிநி தேவேசே சங்கரே பவபேஷஜே || 32
அன்ஹய ஸா நியமஜம் க்லேசமுத்ஸ்ருஜ்ய பார்வதீ | ஸகம்பபயரோமாஞ்ச ஹர்ஷகத்கதயா கிரா || 33
ப்ரணம்யாங்க்ர்யப்ஜயுகளம் தேவம் துஷ்டாவ ஸாஞ்ஜலி: |
தேவீ — யமாஹுரேகம் புருஷம் வேதாந்தேஷு விசக்ஷணா: || 34
வ்யாப்யதிஷ்டதி யோ ரோத:குஹரம் தே நமோ நம:| யத்பாதகமலத்வந்த்வ த்யான நிர்த்தூத கல்மஷா: 35
ப்ராப்னுயு: நிர்பயா முக்திம் தஸ்மை துப்யம் நமோ நம: |
யத்க்ருபா த்ருஷ்டி த்ருஷ்டாநாம் நமோஹோ நாபி துஷ்க்ருதி: || 36
பவந்தி தே ஜகத்வந்த்யா: தம் த்வாமீசம் ச்ரிதாஸ்ம்யஹம் |
யம் விநித்ரா ஜிதச்வாஸா: சாந்தா பக்திஸமன்விதா: || 37
ஜ்யோதிர்மயம் ப்ரபச்யந்தி தம் த்வாமீசம் ச்ரிதாஸ்ம்யஹம் |
அனுக்ரஹாண தேவேச த்வமங்கீக்ருத்ய மாம் ப்ரபோ || 38
பக்தார்திக்னோ மஹாதேவ ப்ரதீதோ புவனத்ரயே |
பக்தா தேऽஹம் தயாஸிந்தோ தாம் மாமங்கீகுரு ப்ரபோ || 39

ரும், நெற்றிக்கண் உடையவரும், அழிவற்றவரும், என்றும் மனோஹரரும், (30) தேவகணங்களால் மலர்மாரி பொழிந்து விளங்கியவருமான, ஆதி புருஷன் கூறியதாவது — சிறந்த அழகு வாய்ந்தவளே! நான் உனது தவத்தினால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டு இருக்கிறேன். இப்பொழுது உனக்கு சிறந்த வரனை அளிக்கிறேன். என்ன வேண்டும்? சொல்' என ஸம்ஸாரத்திற்கு மருந்தும், தேவர்களுக்கு ஈசனுமான, சங்கரன் கூறும் போது — (31-32) அந்த பார்வதி தேவியானவள், சீக்கிரமாக தவத்தினால் ஏற்பட்ட சிரமத்தை நீக்கிக்கொண்டு, தேக நடுக்கத்தினாலும், பயத்தினாலும், மயிர்க் கூச்சலினாலும், ஸந்தோஷத்தினாலும், தழதழத்த வார்த்தைகளுடன், (33) சரண கமலங்களை நமஸ்கரித்து, கைகூப்பி, தேவனைத் துதிக்கத் தொடங்கினாள் — (33½) தேவி கூறினாள் — ஞானிகள் வேதாந்தங்களில், முக்ய புருஷனாக எவரைக் கூறுகின்றனரோ, எவர் பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், முதலிய எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறவரோ, அந்த உமக்கு நமஸ்காரம். (34½) எவருடைய இரண்டு பாத கமலங்களை தியானம் செய்வதினால், பாவங்களைப் போக்கி, பயமற்றவர்களாய், மோக்ஷத்தை அடைகின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (35½) எவருடைய க்ருபை நிறைந்த கண்களால் பார்க்கப்பட்டவர்கள், அக்ஞானம் அணுகாமலும், பாவம் அணுகாமலும், ஆகி, உலகத்தினரால் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவர்களாகவும் ஆகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஈசனை தங்களை ஆச்ரயிக்கிறேன். (36½) நித்திரையை விட்டு, மூச்சை அடக்கி, பக்திகொண்டு, எவரை தேஜோரூபியாய் பார்க்கின்றனரோ, அந்த ஈசனை தங்களை ஆச்ரயிக்கிறேன். ஓ தேவேசனை பிரபுவே! என்னை அங்கிகரித்து காத்கவேண்டும். (37-38) ஓ மஹாதேவ! தாங்கள், பக்தர்களுடைய மனக் கவலையைப் போக்குகிறவர் என மூவுலகிலும் பிரஸித்தராகிறீர். ஓ கருணைக்கடலாகிய பிரபுவே! நான் தங்களுடைய பக்தை. அந்த என்னை அங்கிகரித்து அருள் செய்ய வேண்டும். (39) அழகிய சந்திர கலையை சிரஸ்ஸில் தரித்த பரமசிவன், இம்மாதிரி துதித்ததால்

इति तत् स्तुतिसन्तुष्टः प्राह मुग्धेन्दुशेखरः । गृह्णामि तेऽद्रिजे पाणिं श्वस्समेत्य महोत्सवे ॥ ४०
त्वत्पितृभ्यामनुज्ञातः सुरसिद्धनिषेवितः । इति दत्वा वरं शंभुः कैलासमगमाश्रयत् ॥ ४१
तत्र सप्तऋषीनीशः सस्मार स्मरशासनः । स्वमेव संभावयतः मनसा मुनिपुंगवान् ॥ ४२
स्मरणाद्देवदेवस्य ते प्रापुः सन्निधिं विभोः । त्वरयाऽवतरन्तस्ते दृष्ट्वा देवाधिनायकम् ॥ ४३
कृत्याकृत्यमजानन्तः विवशेनान्तरात्मना । इदमूचुरनूचानाः गृणन्तो ब्रह्मशाश्वतम् ॥ ४४
किमिदं येन सृजसि येन पालयसि प्रभो । अत्सि येनानुगृह्णासि वदैतद्रूपमीश्वर ॥ ४५
क्रियावानक्रियस्त्वं हि कलावानपि निष्कलः । निरवद्योपि रूपत्वे नीलकण्ठो निरञ्जनः ॥ ४६
सदाशिवोऽसि नित्यत्वान्निर्मलत्वाच्च विश्रुतः । त्वमेकोसि परंब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥ ४७
रुद्रस्त्वं भवसि ब्रह्मा त्वं विष्णुस्त्वं प्रजापतिः । त्वंस्वाहा त्वंवषट्कारः त्वंयज्ञस्त्वं तनूनपात् ॥ ४८
जानीमो न विभो यत्वं नासि कालत्रयेष्वपि । विश्वाधिकोसि विदितो विश्वं भूतमनेकधा ॥ ४९
अतर्क्यैश्वर्यविभवे भवेभुवि महात्मनां । अनुग्रहेण ते भक्तिः भवेदव्यभिचारिणी ॥ ५०

இதி தத்ஸ்துதி ஸந்துஷ்ட: ப்ராஹ முக்தேந்துசேகர: |
க்ருண்ணாமி தேऽத்ரிஜே பாணிம் ச்வ: ஸமேத்ய மஹோத்ஸவே|| 40
த்வத்பித்ருப்யாமநுக்ஞாத: ஸுரஸித்தநிஷேவித: | இதி தத்வா வரம் சம்பு: கைலாஸமகமாச்ரயத் || 41
தத்ர ஸப்தரிஷீனீச: ஸஸ்மார ஸ்மரசாஸன: | ஸ்வமேவ ஸம்பாவயத: மனஸா முனிபுங்கவான் || 42
ஸ்மரணாத் தேவதேவஸ்ய தே ப்ராபு: ஸன்னிதிம் விபோ: |
த்வரயாऽவதரந்தஸ்தே த்ருஷ்ட்வா தேவாதிநாயகம் || 43
க்ருத்யாக்ருத்யமஜானந்த: விவசேனாந்தராத்மனா | இதமூசுரநூசானா: க்ருணந்தோப்ரம்மசாச்வதம் || 44
கிமிதம்யேனஸ்ருஜஸி யேன பாலயஸி ப்ரபோ | அத்ஸி யேனானுக்ருண்ணாஸி வதைதத்ரூபமீச்வர || 45
க்ரியாவாநக்ரியஸ்த்வம்ஹி கலாவானபிநிஷ்கள: | நிரவத்யோऽபி ரூபத்வே நீலகண்டோ நிரஞ்ஜன: || 46
ஸதாசிவோऽஸி நித்யத்வாம் நிர்மலத்வாச்ச விச்ருத: |
த்வமேகோऽஸி பரம்ப்ரம்ம நேஹநானாஸ்தி கிஞ்சன || 47
ருத்ரஸ்த்வம் பவஸிப்ரம்மா த்வம் விஷ்ணுஸ்த்வம் ப்ரஜாபதி: |
த்வம்ஸ்வாஹா த்வம்வஷட்கார: த்வம் யக்ஞஸ்த்வம் தநூநபாத் 48
ஜானீமோ நவிபோயத்வம் நாஸிகாலத்ரயேஷ்வபி | விச்வாதிகோऽஸிவிதித: விச்வம் பூதமனேகதா || 49
அதர்க்யைச்வர்யவிபவே பவே புவி மஹாத்மனாம் | அனுக்ரஹேண தே பக்தி: பவேதவ்யபிசாரிணீ || 50

ஸந்தோஷம் கொண்டு கூறியதாவது — ஓ பார்வதி! நாளைய தினம் கல்யாண மஹோத்ஸவத்தில், உனது தாய் தந்தையர்களால் ஸம்மதிக்கப்பட்டு, தேவர்கள், ஸித்தர்கள், இவர்களுடன் கூடி உன்னை பாணிக்ரஹணம் செய்து கொள்கிறேன். இவ்வாறு வரனை அளித்து பரமசிவன் கைலாஸ மலையை அடைந்தார். (40-41) மன்மதனை தண்டித்த பரமசிவன், தன்னையே தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் சிறந்த ஸப்தரிஷிகளை அப்பொழுது மனதினால் நினைத்தார். (42) தேவர்களுக்கும் தேவனாகிய பிரபு, நினைத்த மாத்திரத்தில் அம்முனிவர்கள் எது செய்யத் தகுந்தது, எது செய்யத்தகாதது, என்பது கூட தெரியாதிருக்கும்படி, உள்ளம் பரவசப்பட்டு, அழிவற்ற பரப்ரும்மத்தை வேத மந்திரத்தால் ஜபித்துக் கொண்டு, தேவர்களுக்கு நாயகனைக் கண்டு, மிகுந்த பரபரப்புடன் விபுவின் ஸன்னிதியை அடைந்தனர். (43-44) ஓ ஜகதீசா! இப்பொழுது தாங்கள் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் உருவமானது, உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கா? ரக்ஷிப்பதற்கா? ஸம்ஹரிப்பதற்கா? அல்லது அனுக்ரஹிப்பதற்கா? என்பதை சொல்லி அருள வேண்டும். (45) தாங்கள் சிருஷ்டிஸ்திதி முதலிய கருமங்களைச் செய்த போதிலும் கர்மமற்றவராயிருக்கின்றீர். ஸகல கலைகளையும் உடையவராயினும் நிஷ்களராக இருக்கிறீர். உருவத்தில் குற்றமற்றவராயினும் கழுத்தில் விஷத்தைக் கொண்டிருக்கிறீர். பாவம் புண்யம் இவைகள் அற்றவராயுமிருக்கிறீர். (46) நித்யமாகவும், அழுக்கற்றவராகவும், இருப்பதால் எப்பொழுதும் மங்களமூர்த்தி யென ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர். நீர் ஒருவரே பரபிரும்மம். வேறு பற்பல உண்டென்பது இல்லையே. (47) நீரே ருத்ரன், நீரே பிரும்மா, நீரே விஷ்ணு, நீரே எல்லா பிரஜைகளுக்கும் அதிபதி, நீரே ஸ்வாஹாவஷட் இவைகளின் வடிவம், நீரே யாகம், நீரே அக்னி. (48) ஓ பிரபுவே, தாங்கள் முக்காலத்திலுமிருப்பவர் என நாங்கள் அறிவோம். உலகிலுள்ள மகாத்மாக்களால் சகல புவனங்களுக்கும் மேற்பட்டவரென்றும், அளவற்ற ஐசுவரியங்களையுடைய மஹேச்வரனாகிய உம்மிடமிருந்தே பிரபஞ்சம் அநேக விதமாய் உண்டாகி இருக்கின்றதென்றும்

अधीतस्य सदाऽस्माभिः वेदस्यानुष्ठितस्य च । तपसश्च फलं भूरि यस्य स्मरणपात्रताम् ॥ ५१
इत्येवं कथयन्त ईशितुरिमे देवस्य शंभोः क्षणात् संप्रापुर्निलयं गिरौ गिरिवरे कैलासशैले द्विजाः ।
भक्तानुग्रहतत्परस्य सततं रुद्रस्य रुद्रावणात् नन्दीशं वरगोपुराङ्कणगतं नेमुः प्रहृष्टान्तराः ॥ ५२
मुनिवरगदितां स्तुतिं गृणन्तः शिवदयितां श्रवणेन संपिबन्तः ।
भुविसुतदयिता पशून् लभन्ते सकलमपि सुखं पुनश्च मुक्तिम् ॥ ५३
इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चतुर्दशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

श्रीपरमेश्वरेण सप्तऋषि प्रेषणम् ॥

सूतः — ततस्ते सप्तमुनयः शंभोर्दर्शनकांक्षिणः । को देवावसरोऽद्यीति प्रार्थयन्ति स तं द्विजाः ॥ १
लब्धानुज्ञोऽथ देवस्य शिलादमुनिसंभवः । प्रावेशयदमून् विप्रान् निकटं तस्य धूर्जटेः ॥ २

அதீதஸ்ய ஸதாऽஸ்மாபி: வேதஸ்யாநுஷ்டிதஸ்ய ச। தபஸச்ச பலம்பூரி யஸ்ய ஸ்மரணபாத்ரதாம் ॥ 51
இத்யேவம் கதயந்த ஈசிதுரிமே தேவஸ்ய சம்போ: க்ஷணாத்
ஸம்ப்ராபுர்நிலயம் கிரௌ கிரிவரே கைலாஸசைலே த்விஜா: ।
பக்தானுக்ரஹதத்பரஸ்ய ஸததம் ருத்ரஸ்ய ருத்ராவணாத்
நந்தீசம் வரகோபுராங்கணகதம் நேமு: ப்ரஹ்ருஷ்டாந்தரா: ॥ 52
முநிவரகதிதாம்ஸ்துதிம்க்ருணந்த: சிவதயிதாம் ச்ரவணேன ஸம்பிபந்த: ।
புவிஸுததயிதா பசூன் லபந்தே ஸகலமபிஸுகம் புனச்ச முக்திம் ॥ 53

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே சதுர்தசோऽத்யாய: ॥

॥ அத பஞ்சதசோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமசிவன் பார்வதியை வரிப்பதற்கு ஸப்தரிஷிகளை அனுப்புதல்.

ஸூத:— ததஸ்தே ஸப்தமுனய: சம்போர்தர்சன காங்க்ஷிண: ।
கோ தேவாவஸரோஹீதி ப்ரார்த்தயந்திஸ்ம தம் த்விஜா: ॥ 1
லப்தாநுக்ஞோऽத தேவஸ்ய சிலாதமுநிஸம்பவ: । ப்ராவேசயதமூன்விப்ரான் நிகடம் தஸ்ய தூர்ஜடே: 2

அறியப்படுகின்றீர். (49½) தங்கள் மீது அகலாது பக்தி என்றும் இருக்க வேண்டுமென அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். (50) தங்களுடைய நினைவுக்கு நாங்கள் பாத்திரர்களாக ஆனது, எப்பொழுதும் நாங்கள் வேதத்தை அத்யயனம் செய்ததாலும், தவம் செய்ததாலும், ஏற்பட்ட சிறந்த பயனைத்தவிர வேறில்லை. (51) ஓ பிராம்மணர்களே! இம்முனிவர்கள் இவ்வாறாக கூறிக்கொண்டு, மலைகளில் சிறந்ததாகிய கைலாஸ மலையில் உள்ள தேவனும், ஈசனுமான சம்புவினுடைய ஆலயத்திற்கு, ஓர் க்ஷணத்தில் சென்று, பக்தர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதில் எப்பொழுதும் கவலை கொண்டவரும், எல்லா ஆதி வ்யாதிகளையும் போக்குவதனால் ஸ்ரீ ருத்ரனென்ற பெயர் கொண்டவருமான ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய கட்டளையின்படி கோபுர வாசற்படியில் இருக்கும் நந்திகேசனை, களிப்புற்ற மனமுடையவர்களாய் நமஸ்கரித்தனர். (52) சிறந்த முனிவர்களால் கூறப்பட்டதும், ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு மிகவும் பிரியமுமாகிய இந்த ஸ்தோத்திரத்தை படிக்கின்றவர்களும், கேட்டு ஆனந்திக்கின்றவர்களும், இவ்வுலகில் புத்திரர்கள், மனைவிகள், பசுக்கள், முதலிய ஸகல ஸுகத்தையும், பின்பு முக்தியையும் அடைகின்றனர். (53).

பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்

ஸூதர் கூறுகிறார் — ஓ பிராம்மணர்களே! பிறகு அந்த ஸப்தரிஷிகள் பரமசிவனைக் காண ஆவல் கொண்டு ஓ தேவா சமயம் யாதென்று நந்திகேசனைப் பார்த்து வேண்டினார்கள். (1) சிலாத முனியின் புத்ரரான நந்திகேசனும் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய உத்திரவைப் பெற்றுக் கொண்டு இந்த ப்ராம்மணர்களை

प्रणम्य दद्दशुर्देवं आरादेव पिनाकिनम् । विराजमानं विप्रेन्द्राः युवानमतिकोमळम् ॥ ३
मण्डितं मण्डनैर्दिव्यैः विचित्रकुसुमोज्ज्वलम् । प्रमोदविवशांगास्ते हर्षाश्रुव्याकुलेक्षणाः ॥ ४
स तान्निनाय शैलादिः मुनीन् सविधमीशितुः । ते विलोक्यातिनिकटे चेकितानमजं प्रभुम् ॥ ५
हृत्स्वेवं मेनिरे सत्यं एनमालोक्य मन्मथः । व्रीळयानङ्गतां प्राप्तः नाळीकेक्षणकीलया ॥ ६
नाळीकनेत्रोऽमुं वीक्ष्य नारीभावमुपागतः । नास्मिन्नाकिमुनीन्द्राणां चित्रं पत्न्योऽपि मोहिताः ॥ ७
पुंसामपि मनांस्येवं स्त्रीणां किमु जगत्पतौ । इत्येवं वीक्ष्य ते भूयो वीक्ष्य वीक्ष्याक्षियुग्मळैः ॥ ८
प्रणेमुर्भावितात्मानः भवं भवभयापहम् । तानुवाच महादेवः वाचा मधुरवर्णया ॥ ९
ईश्वरः — निषीदन्तु भवन्तोऽत्र भक्त्या मय्यतुलामनाः । आसनेषु महाभागाः यूयं मे हृदयङ्गमाः ॥ १०
इति वादिनि देवेशे सर्वे प्राञ्जलयस्तदा । निषेदुरासनेष्वेते यथा वृद्धपरंपराः ॥ ११
ततस्तेषां समुत्थाय वसिष्ठो वदतांवरः । व्यजिज्ञिपन्महेशाय प्राञ्जलिः प्रणतस्तदा ॥ १२

ப்ரணம்ய தத்ருசுர்தேவம் ஆராதேவ பிநாகிநம் | விராஜமானம் விப்ரேந்த்ரா: யுவாநமதிகோமளம் || 3
மண்டிதம் மண்டனைர்திவ்யை: விசித்ர குஸுமோஜ்வலம் |
ப்ரமோதவிவசாங்காஸ்தே ஹர்ஷாச்ருவ்யாகுலேக்ஷணா: || 4
ஸதான் நிநாய சைலாதி: முநீன் ஸவிதமீசிது: | தே விலோக்யாதிநிகடே சேகிதானமஜம் ப்ரபும் || 5
ஹ்ருத்ஸ்வேவம் மேநிரே ஸத்யம் ஏனமாலோக்ய மன்மத: |
வ்ரீளயாநங்கதாம் ப்ராப்த: நாளீகேக்ஷணகீலயா || 6
நாளீகநேத்ரோऽமும் வீக்ஷ்ய நாரீபாவமுபாகத: |
நாஸ்மின்னாகிமுநீந்த்ராணாம் சித்ரம் பத்ந்யோऽபி மோஹிதா: || 7
பும்ஸாமபி மனாம்ஸ்யேவம் ஸ்த்ரீணாம் கிமுஜகத்பதௌ |
இத்யேவம் வீக்ஷ்ய தேபூய: வீக்ஷ்ய வீக்ஷ்யாக்ஷியுக்மளை: || 8
ப்ரணேமு: பாவிதாத்மான: பவம் பவபயாபஹம் | தாநுவாச மஹாதேவ: வாசா மதுரவர்ணயா || 9
ஈச்வர:— நிஷீதந்து பவந்தோऽத்ர பக்த்யா மய்யதுலா மனா: |
ஆஸநேஷு மஹாபாகா: யூயம் மே ஹ்ருதயங்கமா: || 10
இதி வாதிநி தேவேசே ஸர்வே ப்ராஞ்ஜலயஸ்ததா | நிஷேதுராஸநேஷ்வேதே யதா வ்ருத்தபரம்பரா: || 11
தத: தேஷாம்ஸமுத்தாய வஸிஷ்டோ வததாம்வர: | வ்யஜிக்ஞபன் மஹேசாய ப்ராஞ்ஜலி: ப்ரணத: ததா

பரமசிவனது ஸமீபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். (2) முனிவர்கள், பினாகமென்ற வில்லை கையில் தரித்தவரும், மிக சுந்தர வாலிபரும், ப்ரகாசிக்கின்றவரும், திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பலவித புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றவருமான தேவனை வெகு தூரத்திற்கு அப்பாலே கண்டு நமஸ்கரித்து ஆனந்தத்தால் மெய்மறந்தவர்களாகியும், ஆனந்தக் கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களை உடையவர்களாகவும் ஆனார்கள். (3–4) அந்த நந்திகேசர் அப்படிப்பட்ட முனிவர்களை ஈசனருகில் சேர்ப்பித்த பிறகு அவர்கள் ஞானியும் பிறப்பற்றவருமான பிரபுவை ஸமீபத்தினின்று கண்டு உள்ளத்தில் நினைத்துக் கொண்டது யாதெனில், இச்சுந்தரமூர்த்தியைக் கண்டதும் மன்மதன் வெட்கத்தினால் உண்மையாக தேகத்தை இழந்திருக்க வேண்டுமேயன்றி, நெத்திக் கண்ணெருப்பினால் மாண்டானென்பது பொய்யே. (5–6) தாமரைக் கண்ணனாகிய விஷ்ணு இவரழகைக் கண்டு பெண்ணுருவம் கொண்டிருக்கிறார். (குறிப்பு: இக்கதை மேலே வரும் தக்ஷகாண்டத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.) இவரைக் கண்டதும் தேவ பத்தினிகளும், முனி பத்னிகளும் மோகித்து விட்டார்களென்பதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை. (7) அழகு படைத்த ஜகதீசனைக் கண்டு புருஷர்களது மனம் இவ்வாறாக மயங்குகையில் பெண்களுடைய மனதைப் பற்றி யாது கூறவேண்டும். ஸப்தரிஷிகள் இவ்வாறாக நினைத்து மலர்ந்த விழிகளால் பார்த்துப் பார்த்து (8) ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தியானித்து நமஸ்கரித்தனர். மகாதேவர் இனிமையான சொற்களால் அவர்களைப் பார்த்து கூறினார். (9) ஈச்வரன் கூறுகிறார் — என் மீது ஒப்பற்ற பக்தி கொண்டவர்களும், நமது மனதிற்கு இசைந்தவர்களும், மஹாபாக்யசாலிகளுமாகிய நீங்கள், ஆஸனங்கள் மீது உட்காருங்கள். (10) இம்மாதிரி தேவேசன் கூறியபொழுது, யாவரும் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு, அவரவர்கள் வயதிற்குத் தக்கவாறு வரிசையாக அமர்ந்தனர். (11) பிறகு அவர்களுள் பேசுவதில் திறமைவாய்ந்த வஸிஷ்ட முனிவர் எழுந்து அஞ்சலி செய்து நமஸ்க்கரித்து, மஹேச்வரரிடம் தெரிவித்தார். (12) **ஓ ஜகதீச! எவனுடைய**

यन्मनःस्मरतीश त्वां स तु धन्यतमाग्रणीः । किमु देव स्मृतानां नो भविता भाग्यगौरवम् ॥ १३
तदिमांश्छाधि भगवन् किंकरांस्तव शंकर । अथवा रक्ष रक्षास्मान् अनन्यान् भवसागरात् ॥ १४
सूतः — अथ देवोऽवदत् यूयं यदर्थमिह संस्मृताः । अहं मूर्तिभिरष्टाभिः अनुगृह्णामि सर्वशः ॥ १५
तं मां विष्णुमुखा देवाः प्रार्थयन्ति स्म भूसुराः । अरिविप्रकृतास्तेषां शान्तयेऽस्मत्तनूभवम् ॥ १६
सेनान्यं शान्तये तेषां मुनीन्द्रास्सुरविद्विषाम् । प्रतिज्ञातं च तेषान्तत् ओमित्येव मयापि च ॥ १७
असुरैस्त्रिभिरद्यापि पीड्यन्ते देवपुङ्गवाः । अहमुत्पाद्य सेनान्यं शूरपद्मं दुरासदम् ॥ १८
संहरिष्यामि सहजैः त्रिपुराणीव पूर्ववत् । इति दत्ताभया जग्मुः देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ १९
सोऽहमादातुमिच्छामि दारानद्रीन्द्रसंभवाम् । साऽपि शक्तिर्मदीयैव स्वेच्छाज्ञानक्रियात्मिका ॥ २०
अविभक्ता विभक्तेव भाति भानोरिव प्रभा । तथाऽपि मां समुद्दिश्य तताप परमं तपः ॥ २१
तेनाहमस्या इच्छामि पाणिग्रहणमात्मनः । तदर्थमद्रिरासाद्य प्रष्टव्यो मुनिपुङ्गवैः ॥ २२

யந்மன: ஸ்மரதீசத்வாம் ஸ து தன்யதமாக்ரணீ: | கிமு தேவஸ்ம்ருதாநாம் ந: பவிதா பாக்யகௌரவம் 13
ததிமாம்ச்சாதி பகவன் கிங்கரான் தவ சங்கர | அதவா ரக்ஷரக்ஷாஸ்மான் அனன்யான் பவஸாகராத் || 14
ஸூத :— அத தேவோऽவதத்யூயம் யதர்த்தமிஹ ஸம்ஸ்ம்ருதா: |
அஹம் மூர்த்திபிரஷ்டாபி: அனுக்ருண்ணாமி ஸர்வச: || 15
தம் மாம் விஷ்ணுமுகா தேவா: ப்ரார்த்தயந்தி ஸ்ம பூஸுரா: |
அரிவிப்ரக்ருதாஸ்தேஷாம் சாந்தயேऽஸ்மத்தநூபவம் || 16
ஸேநாந்யம் சாந்தயே தேஷாம் முநீந்த்ரா: ஸுரவித்விஷாம் |
ப்ரதிக்ஞாதஞ்ச தேஷாம் தத் ஓமித்யேவ மயாபி ச || 17
அஸுரைஸ்த்ரிபிரத்யாபி பீட்யந்தே தேவபுங்கவா: | அஹமுத்பாத்ய ஸேநாந்யம் சூரபத்மம் துராஸதம் 18
ஸம்ஹரிஷ்யாமி ஸஹஜை: த்ரிபுராணீவ பூர்வவத் | இதி தத்தாபயா ஜக்மு: தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: 19
ஸோऽஹமாதாதுமிச்சாமி தாராநத்ரீந்த்ரஸம்பவாம் |
ஸாऽபி சக்திர் மதீயைவ ஸ்வேச்சாக்ஞான க்ரியாத்மிகா || 20
அவிபக்தா விபக்தேவ பாதி பாநோரிவ ப்ரபா | ததாऽபி மாம் ஸமுத்திச்ய ததாப பரமம் தப: || 21
தேநாஹமஸ்யா இச்சாமி பாணிக்ரஹணமாத்மன: | ததர்த்தமத்ரிராஸாத்ய ப்ரஷ்டவ்யோ முனிபுங்கவை:

மனது தங்களை நினைக்கிறதோ, அவன் பாக்யம் வாய்ந்தவர்களுள் முதன்மையாக ஆகிறான். அப்படி இருக்க, தேவரான தங்களால் நினைக்கப்பட்ட எங்களது பாக்ய கௌரவமானது எவ்வாறு உரைக்கலாகும். (13) ஓ பகவானான சங்கர! உங்களது வேலைக்காரர்களான எங்களை உத்திர விடுங்கள். தங்களையே நம்பின எங்களை ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும். (14) ஸூதர் கூறுகிறார் — பிறகு தேவனான பரமசிவன் கூறியதாவது, நான் உங்களை நினைத்தது எதற்கென்றால், நான் எனது எட்டு உருவங்களால் பலவிதமாக அனுக்ரஹிக்கிறேன். (15) ஓ முனிவர்களே! அப்படிப்பட்ட என்னை சத்ருக்களால் துன்பமடைந்த விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், அந்த சத்ருக்களை அழிப்பதற்கு, என்னிடமிருந்து ஓர் புத்ரனை வேண்டினார்கள். (16) ஓ முனீந்திரர்களே! நானும், அப்படியே செய்கிறேன் என்று சொல்லி, தேவர்களுடைய சத்ருக்களைப் போக்குவதற்காக, ஓர் ஸேனாபதியை உண்டு பண்ணுகிறேன், என பிரதிக்ஞை செய்துள்ளேன். (17) இன்றும், சிறந்த தேவர்கள், மூன்று அஸுரர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். நான் ஸேனாபதியான ஸ்ரீ ஸுப்ரம்மண்யனை உண்டு பண்ணி, அண்ட முடியாத சூரபத்மனை, அவனது தம்பிகளுடன், முன்பு த்ரிபுரர்களைப் போல் கொல்லுவோம். (குறிப்பு — இக்கதையின் வரலாறு, உபதேச காண்டத்தில் விவரமாக இருக்கிறது.) இப்படி அபயமளிக்கப்பட்ட விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், திரும்பிச் சென்றனர். (18–19) அப்படிப்பட்ட நான், பர்வதராஜனின் பெண்ணான பார்வதியை மனைவியாகச் செய்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அவளோவென்றால், எனது இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, க்ரியாசக்தி ஆகிய மூன்று சக்தி ஸ்வரூபமாக இருப்பவள். (20) அவள் என்னை விட்டு என்றும் பிரியாதவளாயினும், ஸூரியனுடைய காந்தியானது பிரிந்து இருப்பதாகத் தோன்றுவது போல், இவளும் தோன்றுகிறாள். ஆயினும் அவள் என்னை உத்தேசித்து கடும் தவத்தைச் செய்தாள். (21) ஆதலால் நான் இவளை பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ள ஆசை கொண்டுள்ளேன். ஓ மஹாபாக்யசாலி

सपत्नीकैर्महाभागाः युष्माभिर्ग्रहिभिर्मुदा । ब्राह्मणानामयं धर्मः लोके नित्यो भविष्यति ॥ २३
अरुन्धती च कल्याणी प्रागल्भ्यं तत्र यातु सा । पुरन्ध्री भूधरेन्द्रस्य यथा न विवदेत्तथा ॥ २४
एवं विधेषु कार्येषु पुरन्ध्रीणां प्रगल्भता । यथा तस्याऽविसंवादि मनःसर्वप्रयत्नतः ॥ २५
तथा विधीयतां यत्नः तत्रोपायैस्तथाविधैः । इति वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितवतीश्वरे ॥ २६
परिग्रहोन्मुखे तेऽपि जहुर्व्रीळां तथाभिधाम् । अथ ते मुनयस्सर्वे देवदेवं जगद्गुरुम् ॥ २७
सप्रणामं परिक्रम्य प्रस्थिता हिमभूधरम् । वियत्पथमतिक्रम्य तूर्णन्ते रुरुहुर्गिरिम् ॥ २८
तत्र तेषां जगामाथ पुरी शैलस्य दृक्पथम् । प्रसिद्धा ओषधिप्रस्थं नाम्ना लोकत्रयेष्वपि ॥ २९
यत्र नास्ति युगावस्था जरातङ्को गदो मदः । वयो न यौवनादन्यत् तामासेदुरमी द्विजाः ॥ ३०
क्रमेण तत्पुरस्यान्ते वेश्मराज्ञस्समासदन् । तत्र तानुपरि व्योम्नि हिमवान् पर्वतेश्वरः ॥ ३१
जगद्भासयतः सप्त ददर्शादित्यवर्चसः । समुत्तस्थौ क्रमादेते यावद्भूमिमवाप्नुयुः ॥ ३२
तावदर्घ्यं समादाय सदारो हिमवान्नगः । सतांस्तत्र सपत्नीकान् विष्टरेषु कृतास्पदान् ॥ ३३

ஸபத்நீகைர் மஹாபாகா: யுஷ்மாபிர் க்ரஹிபிர் முதா ।
ப்ராம்மணுனுமயம் தர்ம: லோகே நித்யோ பவிஷ்யதி ॥ 23
அருந்ததீ ச கல்யாணீ ப்ராகல்ப்யம் தத்ர யாது ஸா । புரந்த்ரீ பூதரேந்த்ரஸ்ய யதா ந விவதேத்ததா ॥ 24
ஏவம் விதேஷு கார்யேஷு புரந்த்ரீணும் ப்ரகல்பதா । யதா தஸ்யாऽவிஸம்வாதி மன:ஸர்வப்ரயத்னத 25
ததா விதியதாம் யத்ன: தத்ரோபாயை: ததாவிதை: । இதி வேதாந்த வ்க்ஞான ஸுநிச்சிதவதீச்வரே 26
பரிக்ரஹோந்முகே தேபி ஜஹுர்வ்ரீளாம் ததாவிதாம் । அத தே முனய: ஸர்வே தேவதேவம் ஜகத்குரும்
ஸப்ரணுமம் பரிக்ரம்ய ப்ரஸ்திதா ஹிமபூதரம் । வியத்பதமதிக்ரம்ய தூர்ணம் தே ருருஹுர்கிரிம் ॥ 28
தத்ர தேஷாம் ஜகாமாத புரீசைலஸ்ய த்ருக்பதம் । ப்ரஸித்தா ஒஷதிப்ரஸ்தம் நாம்னு லோகத்ரயேஷ்வபி ॥
யத்ர நாஸ்தி யுகாவஸ்தா ஜராதங்கோ கதோ மத: । வயோ ந யௌவநாதந்யத் தாமாஸேதுரமீத்விஜா: 30
க்ரமேண தத் புரஸ்யாந்தே வேச்மராக்ஞ: ஸமாஸதன் ।
தத்ர தாநுபரி வ்யோம்னி ஹிமவான் பர்வதேச்வர: ॥ 31
ஜகத்பாஸயத: ஸப்த ததர்சாதித்யவர்சஸ: । ஸமுத்தஸ்தௌ க்ரமாதேதே யாவத் பூமிமவாப்னுயு: ॥ 32
தாவதர்க்யம் ஸமாதாய ஸதாரோ ஹிமவான்னக: ।
ஸதாம்ஸ்தத்ர ஸபத்நீகான் விஷ்டரேஷு க்ருதாஸ்பதான் ॥ 33

களே, அதற்காக பர்வதராஜனிடம் சென்று க்ரஹஸ்தாச்ரமத்தைக் கொண்ட முனீந்திரர்களாகிய நீங்கள் மனைவிகளுடன் சந்தோஷமாகக் கேட்க வேண்டும். (22½) இனி உலகத்தில் ப்ராம்மணர்களுக்கு இது தர்மமாக ஆகப்போகிறது. (23) கல்யாணியான அருந்ததியானவள், பர்வதராஜனின் பட்டமகிஷியானவள் மறுத்துப் பேசாதபடி சிறந்த வார்த்தையை அங்கு கூறட்டும். (24) இம்மாதிரி கார்யங்களில் குடும்ப ஸ்திரீகளுக்கு ஸாமர்த்யமிருக்க வேண்டும். எப்படி அவளது மனமானது எல்லா ப்ரயத்னங்கள் மூலம் ஆக்ஷேபணையற்றதாக ஆகுமோ அதற்குத் தகுந்த உபாயங்களைக் கொண்டு அந்தக் கார்யம் நடக்கும்படி முயற்சிக்க வேண்டும். (25½) வேதாந்தப் பயிற்சியாலே நிச்சயிக்கப்படப் பெற்றவராகிய பரமேசுவரன் இம்மாதிரி விவாஹம் செய்துகொள்ள விருப்பம் கொண்டபோது, அந்த முனிவர்களும் அது விஷயத்திலுள்ள லஜ்ஜையை விட்டார்கள். (26½) பிறகு அந்த எல்லா முனிவர்களும் ஜகத்குருவான தேவதேவனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து ஹிமயமலையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். ஆகாய மார்க்கமாய் வேகமாகச் சென்று மலையில் இறங்கினர்கள். (28) அங்கு மூவுலகிலும் ஒஷதிப்ரஸ்தமென மிகப் பிரஸித்தி பெற்ற ஹிமவானுடைய பட்டணத்தை அம்முனிவர்கள் கண்டனர். (29) அங்கு யுகங்களால் ஏற்படும் மார்பாடு, கிழத்தனம், மனவருத்தம், வியாதி, கர்வம், இவைகளில்லை. யௌவனத்தைத் தவிர வேறு பருவங்களில்லை. அப்படிப்பட்ட ராஜதானிக்கு முனிவர்கள் சென்றனர். (30) முறையே அப்பட்டணத்தின் நடுவிலுள்ள பர்வதராஜனின் வீட்டை அடைந்தனர். ஹிமராஜனும், ஸூர்யனுக்கொப்பான தேஜஸ்ஸை அடைந்தவர்களும், உலகை ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்கின்றவர்களுமான அந்த ஸப்தரிஷிகளை அங்கு ஆகாச மார்க்கத்தில் கண்டான். (31½) அவர்கள் க்ரமமாய் பூமிக்கு வருவதற்குள் அர்க்யபாத்யம் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஹிமவான் மனைவியுடன் எழுந்து நின்றான். (32½) அரசன் அவர்களை மனைவிகளுடன் ஆஸனங்களில் உட்காரச் செய்து மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டு அப்பொழுது அவர்களை அர்க்யம்

समभ्यर्च्यार्घ्यपाद्याद्यैः मुदा परमया तदा । कृत्याकृत्यविवेकज्ञः भक्त्या तुष्टाव हृष्टधीः ॥ ३४
ते तं सर्वे समप्राक्षुः क्षेमं भूधरपुङ्गवम् ।
मुनयः — कच्चित्ते कुशलं राजन् कुशलिन्यस्तथा प्रजाः ॥ ३५
आधिपत्यं धरेन्द्राणां कच्चिदव्याहतं क्वचित् । अमात्यबन्धुमित्राणां रागः कच्चिद्दृढं त्वयि ॥ ३६
भवान्धन्यतमो लोके पूज्यो वन्द्यो महातपाः । आस्व राजन्नमीषां त्वं मान्योऽस्माकं महीधर ॥ ३७
अथ सप्रश्रयं तेषां आज्ञोल्लङ्घनकातरः । निविष्टो वचनं प्राह साञ्जलिर्विनयान्वितः ॥ ३८
हिमवान् — अद्य धन्यः कृतार्थोऽस्मि कृतार्थोऽस्मि कृतःकृती ।
सर्वे कुशलिनो युष्मत्कृपया मुनिपुङ्गवाः ॥ ३९
दर्शनेनाद्य युष्माकं सदाराणां महात्मनाम् । जातं मे जन्मसाफल्यं मनः तृष्णातुरं पुनः ॥ ४०
शुश्रूषामर्थते कर्तुं श्रेयो नित्यं यतात्मनाम् । किंकरेणाद्य युष्माकं मया भाव्यं द्विजोत्तमाः ॥ ४१
कृतार्थयध्वं मां यूयं कृपया परयाऽधुना । इति तद्वाक्यमाकर्ण्य मुनयस्ते तपोधनाः ॥ ४२

ஸமப்யர்ச்யார்க்யபாத்யாத்யை: முதா பரமயா ததா ।
க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகக்ஞ: பக்த்யா துஷ்டாவ ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 34
தே தம் ஸர்வே ஸமப்ராக்ஷு: க்ஷேமம் பூதரபுங்கவம் ।
முனய:— கச்சித்தே குசலம் ராஜன் குசலின்ய: ததா ப்ரஜா: ॥ 35
ஆதிபத்யம் தரேந்த்ராணும் கச்சிதவ்யாஹதம் க்வசித் ।
அமாத்ய பந்து மித்ராணும் ராக: கச்சித்த்ருடம் த்வயி ॥ 36
பவான் தன்யதமோ லோகே பூஜ்யோ வந்த்யோ மஹாதபா: ।
ஆஸ்வ ராஜன்னமீஷாம் த்வம் மான்யோऽஸ்மாகம் மஹீதர ॥ 37
அத ஸப்ரச்ரயம் தேஷாம் ஆக்ஞோல்லங்கந காதர: ।
நிவிஷ்டோ வசனம் ப்ராஹ ஸாஞ்ஜலி: விநயாந்வித: ॥ 38.
ஹிமவான்— அத்ய தன்ய: க்ருதார்த்தோऽஸ்மி க்ருதார்த்தோऽஸ்மி க்ருத: க்ருதீ ।
ஸர்வே குசலினோ யுஷ்மத் க்ருபயா முனிபுங்கவா: ॥ 39
தர்சனேனத்ய யுஷ்மாகம் ஸதாராணும் மஹாத்மனும் ।
ஜாதம் மே ஜன்மஸாபல்யம் மன: த்ருஷ்ணுதுரம் புந: ॥ 40
சுச்ருஷாமர்த்ததே கர்த்தும் ச்ரேயோ நித்யம் யதாத்மனும் ।
கிங்கரேணுத்ய யுஷ்மாகம் மயா பாவ்யம் த்விஜோத்தமா: ॥ 41
க்ருதார்த்தயத்வம் மாம் யூயம் க்ருபயா பரயாऽதுனு। இதி தத்வாக்யமாகர்ண்ய முனயஸ்தே தபோதன: 42

பாத்யம் முதலியவற்ருல் பூஜித்து செய்யத் தகுந்தது, செய்யத்தகாதது இவைகளை பிரித்தறிந்தவனுகவும், ஸந்தோஷங்கொண்ட மனமுள்ளவனுகவுமிருந்து கொண்டு பக்தியினுல் துதித்தான். (33-34) அவர்கள் யாவரும் பர்வதராஜனை க்ஷேமம் விஜாரித்தார்கள். முனிவர்கள் கூறுகின்றனர் — ஓ அரசனே க்ஷேமமா? உமது ப்ரஜைகள் ஸௌக்யமா? (35) பர்வதங்களிடையே உமது செங்கோல் தடையின்றி சரியாகச் சென்று வருகிறதா? மந்திரிகள், பந்துக்கள், மித்திரர்கள் இவர்களுக்கு உம்மீது அழியாத அன்பு இருக்கிறதா? (36) ஓ ராஜனே தாங்கள் பிறப்பின் பயனை நன்கு அடைந்தவர். பூஜிக்கத் தகுந்தவர். நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவர், மிகுந்த தவமுள்ளவர், இந்த எங்களால் கொண்டாடத் தகுந்தவர். ஆதலால் நீர் உட்கார வேண்டும். (37) பிறகு அவர்களது கட்டளையை மீறுவதில் பயந்தவனுக உட்கார்ந்து வணக்கமாகவும், மரியாதையாகவும், அஞ்சலி செய்துகொண்டு, ஓர் வசனத்தைக் கூறினுன். (38) ஹிமவான் கூறுகிருன் — ஓ முனிபுங்கவர்களே! உங்களது கருணையினுல் யாவரும் க்ஷேமம். இப்பொழுதே நான் தன்யனுக (ஜன்மத்தின் பயனை அடைந்தவனுக) ஆனேன். க்ருதார்த்தனுக ஆனேன், க்ருதார்த்தனுக ஆனேன். புண்யசாலியாக தங்களால் செய்யப்பட்டேன். (39) மனைவிகளுடன் கூடிய மஹாத்மாக்களான தங்களை தர்சித்ததால் இப்பொழுது ஜன்மஸாபல்யம் கிடைத்து விட்டது. ஆனுல் மனது அதிகாசை கொண்டுள்ளது. (40) மனதை அடக்கின உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்புகிறது. அதுவே நித்யம் நல்வாழ்வை அளிக்கும். ஓ ப்ராம்மணேத்தமர்களே! என்னை தங்களுக்கு வேலைக்காரனுகச் செய்து கொள்ளவேண்டும். (41) மிகுந்த கருணையினுல் நீங்கள் இப்பொழுது என்னை க்ருதார்த்தனுகச் செய்யுங்கள். தபஸ்ஸையே பொருளாக உடைய அம்முனிவர்கள் அவனது வார்த்தையைக் கேட்டு எல்லோரும்

प्रोचुरङ्गिरसं सर्वे कथयेति कथाविदम् । अथ तेषां पुरश्श्रीमान् अङ्गिरा मुनिसत्तमः ॥ ४३
उवाच मधुरं वाक्यं सर्वभूधरनायकम् । शृणु राजन्निमे सर्वे यदर्थं वयमागताः ॥ ४४
तदहं संप्रवक्ष्यामि सपत्नीकस्य ते गृहात् । समानयात्र महिषीं सहापत्येन बन्धुभिः ॥ ४५
कल्याणं भविता पुत्र्याः तपस्विन्या महीधर । ऊचिष्येवं मुनौ तस्मिन् अद्रिराजः प्रहृष्टधीः ॥ ४६
आदिदेशाथ सहसा निजान्वर्षवरान्दृशा । अन्तःपुरवधूः सर्वाः स्वलंकृत्यात्मसंभवाम् ॥ ४७
आनयन्तु भवन्तोऽत्र महर्षीणां च सन्निधिम् । अथ वर्षवरास्तूर्णं महिषीरद्रिभूभुजः ॥ ४८
पार्वत्या सहितानिन्युः मुदा कल्याणवेषया । पत्न्योऽद्रिभूभुजस्सर्वाः पुरस्कृत्यात्मसंभवाम् ॥ ४९
भूषणैर्भूषयामासुः पुण्येऽहनि सुमङ्गलाम् । दुहिता च तदा ताभिः जननी जगतामुमा ॥ ५०
अलंकृता सा संरेजे शारदीवैन्दवीकला ॥ ५०½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे पञ्चदशोऽध्यायः ॥

ப்ரோசுரங்கிரஸம் ஸர்வே கதயேதி கதாவிதம்| அத தேஷாம் புர: ஸ்ரீமான் அங்கிரா முனிஸத்தம: || 43
உவாச மதுரம் வாக்யம் ஸர்வ பூதர நாயகம்| ச்ருணு ராஜன்நிமே ஸர்வே யதர்த்தம் வயமாகதா: || 44
ததஹம் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸபத்னீகஸ்ய தே க்ருஹாத்| ஸமானயாத்ரமஹிஷீம் ஸஹாபத்யேந பந்துபி: 45

கல்யாணம் பவிதா புத்ரியா: தபஸ்வின்யா மஹீதர |
ஊசிஷ்யேவம் முநௌ தஸ்மின் அத்ரிராஜ: ப்ரஹ்ருஷ்டதீ: || 46

ஆதிதேசாத ஸஹஸா நிஜான் வர்ஷவரான் த்ருசா |
அந்த: புரவதூஸ்ஸர்வா: ஸ்வலங்க்ருத்யாத்ம ஸம்பவாம் || 47

ஆனயந்து பவந்தோऽத்ர மஹர்ஷீணாம் ச ஸன்னிதிம்| அத வர்ஷவரா: தூர்ணம் மஹிஷீரத்ரிபூபுஜ: || 48

பார்வத்யா ஸஹிதா நிந்யு: முதா கல்யாணவேஷயா |
பத்ந்யோऽத்ரிபூபுஜ: ஸர்வா: புரஸ்க்ருத்யாத்ம ஸம்பவாம் || 49

பூஷணை: பூஷயாமாஸு: புண்யேऽஹநி ஸுமங்களாம்| துஹிதா ச ததா தாபி: ஜனனீ ஜகதாமுமா || 50

அலங்க்ருதா ஸா ஸம்ரேஜே சரதீவைந்தவீ கலா | 50½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே, பஞ்சதசோத்யாய:

பேசும் திறமையுள்ள அங்கிரஸ்ஸு என்னும் முனிவரைப் பார்த்து சொல்லும்படிக் கூறினர்கள். (42½) பிறகு முனிவர்களுக்குள் சிறந்த ஸ்ரீ அங்கிரஸ்ஸு அவர்கள் முன்னிலையில் எல்லா பர்வதங்களுக்கும் அரசனை ஹிமவானைப் பார்த்து இனிமையாகக் கூறினர். (43½) ஓ அரசனே! இந்த நாங்கள் எதற்காக இங்கு வந்தோம் என்பதை மனைவியுடன் கூடிய உமக்குச் சொல்லுகிறேன், கேளும். உமது மனைவியை குழந்தைகளுடன், பந்துக்களுடன் வீட்டிலிருந்து இங்கு அழைத்து வாரும். (44-45) ஓ பர்வதராஜனே! தவம் செய்யும் தங்கள் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் நடக்கப் போகின்றது. இவ்விதம் அம்முனிவர் கூறியதும் பர்வதராஜன் மிகுந்த ஸந்தோஷம் கொண்டு, (46) வயது முதிர்ந்த தனது அந்தப்புர காவலர்களை சீக்கிரத்தில் தனது பெண்ணான பார்வதியை அலங்காரம் செய்து அந்தப்புர ஸ்திரீகளை ரிஷிகளது ஸன்னிதானத்துக்கு அழைத்து வரும்படி கண் ஜாடையால் உத்திரவிட்டான். (47½) உடனே அக்காவலர்கள் விரைவில் ஹிமவானுடைய மனைவிகளை கல்யாணத்திற்காக அலங்கரிக்கப்பட்ட பார்வதியுடன் ஸந்தோஷமாக அழைத்து வந்தனர். (48½) பர்வதராஜனின் மனைவிகள் யாவரும் பெண்ணை முன்னிட்டுக் கொண்டு மங்களமான தினத்தன்று மிகவும் மங்களகரையான அப்பெண்ணுக்கு ஆபரணங்களால் அலங்காரத்தைச் செய்தார்கள். (49½) உமையென்ற அப்பெண் அவர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உலகிற்குத் தாயாக ஆனாள். அப்பொழுது சரத்காலத்து சந்திரகலை போல் நன்கு விளங்கினாள். (50½).

பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

सप्त ऋषिभिः श्रीशिवाय पार्वती वरणम् ।

सूतः — संप्राप जगतांसाक्षात् जननी सविधं पितुः । मुनयस्सप्त ते सर्वे तदा गिरिवरात्मजाम् ॥ १
अरुन्धती च संप्रेक्ष्य प्रणेमुर्मनसा मुहुः । हिमवानात्मजां तत्र मन्दाक्षविलसन्मुखीम् ॥ २
वात्सल्यादङ्कमारोप्य मन्दस्मितमुखोऽब्रवीत् । मुनीश्वरा ब्रह्मविदः इयमुच्छ्वसितं मम ॥ ३
चक्षुः कनीनिका सर्वं एषा मे कुलभूषणम् । तमुवाचाङ्गिरा लोकमातेयं महिताकृतिः ॥ ४
शृणु मद्वचनं राजन् यदर्थं वयमागताः । य एको जगतां धाता विधाता वेधसामपि ॥ ५
कारणं कारणानांच नियतेश्च नियामकः । स्रष्टृणामपि यस्स्रष्टा रक्षकाणां च रक्षकः ॥ ६
संहर्तृणां च संहर्ता महाग्रासो महीधर । परमात्मा परंज्योतिः परंब्रह्म परात्परम् ॥ ७
पवित्राणां पवित्रं यो मङ्गळानां च मङ्गळम् । यस्मात्परं नाप्यपरं नाणीयान्नो महांस्तथा ॥ ८
येनादौ क्रियते विश्वं पाल्यते येन वध्यते । यस्मिन्नीश्वर इत्युच्चैः यथार्थो नौपचारिकः ॥ ९

॥ அத ஷோடஶோऽத்யாய:॥

ஸ்ரீ சிவனுக்கு ஸப்தரிஷிகள் பார்வதியை வரித்தல்

ஸூத:— ஸம்ப்ராப ஜகதாம் ஸாக்ஷாத் ஜனனி ஸவிதம் பிது: ।
முநய: ஸப்த தே ஸர்வே ததா கிரிவராத்மஜாம் ॥ 1
அருந்ததீ ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ப்ரணேமு: மனஸா முஹு:। ஹிமவானுத்மஜாம் தத்ர மந்தாக்ஷவிலஸன்முகீம் 2
வாத்ஸல்யாதங்கமாரோப்ய மந்தஸ்மிதமுகோऽப்ரவீத் । முநீச்வரா ப்ரம்மவித: இயமுச்வஸிதம் மம ॥ 3
சக்ஷு: கநீநிகா ஸர்வம் ஏஷா மே குலபூஷணம் । தமுவாசாங்கிரா லோகமாதேயம் மஹிதாக்ருதி: ॥ 4
ச்ருணு மத்வசனம் ராஜன் யதர்த்தம் வயமாகதா: । ய ஏகோ ஜகதாம் தாதா விதாதா வேதஸாமபி ॥ 5
காரணம் காரணுநாஞ்ச நியதேச்ச நியாமக: । ஸ்ரஷ்ட்ருணுமபி ய: ஸ்ரஷ்டா ரக்ஷகாணும் ச ரக்ஷக: ॥ 6
ஸம்ஹர்த்ருணும் ச ஸம்ஹர்த்தா மஹாக்ராஸோ மஹீதர ।
பரமாத்மா பரம்ஜ்யோதி: பரம்ப்ரம்ம பராத்பரம் ॥ 7
பவித்ராணும் பவித்ரம் ய: மங்களாணும் ச மங்களம் ।
யஸ்மாத்பரம் நாப்யபரம் நாணீயான்னே மஹாம்ஸ்ததா ॥ 8
யேனுதௌ க்ரியதே விச்வம் பால்யதே யேன வத்யதே ।
யஸ்மின்னீச்வர இத்யுச்சை: யதார்த்தோ நௌபசாரிக: ॥ 9

பதினாறுவது அத்யாயம்

ஸூதர் கூறுகிறார் — உலகத்திற்கு ஸாக்ஷாத் தாயான உமையானவள் தகப்பனின் ஸமீபம் வந்தாள். அந்த எழு முனிவர்களும், அருந்ததியும் அப்பொழுது பர்வதராஜனின் புத்ரியை மனதினால் அடிக்கடி நமஸ்கரித்தனர். (1½) அங்கு ஹிமாவானும் லஜ்ஜையினால் பிரகாசிக்கின்ற முகத்தையுடைய பெண்ணை அன்புடன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு புன்சிரிப்புடன் கூறியதாவது. பிரம்மவித்துக்களான ஓ முனிச்வரர்களே, இவள் என் ப்ராணன். (3) இவளே என் நேத்திரத்தின் கருவிழி, இவளே என் குலத்திற்கு அலங்காரம், எனக்கு எல்லாம் இவளே; என்றனன். மகிமைதங்கிய இவள் ஜகத்திற்கெல்லாம் தாயானவள் என அவரைப் பார்த்து அங்கிரஸ் கூறினார். (4) ஓ அரசனே! நாங்கள் எதற்கு இங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பதைக் கேளுங்கள். எவர் ஒரே பொருளாகவும், உலகங்களைப் படைப்பவரும், பிரும்மதேவர்களைப் படைப்பவராகவும், (5) காரணங்களுக்கும் காரணமாகவும், அத்ருஷ்டத்தை திட்டம் செய்பவராகவும், படைப்பவர்களையும் படைப்பவராகவும், காக்கிறவர்களையும் ரக்ஷிப்பவராகவும், அழிப்பவர்களையும் அழிப்பவராகவும், ஓ அரசனே! முடிவில் உலகங்களை எல்லாம் ஒரே கபளமாக சாப்பிடுகிறவராகவும், பரமாத்மாவாகவும், பரஞ்ஜோதியாகவும், பரப்ரும்மமாகவும், பரவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பரவஸ்துவாகவும், (6-7) பரிசுத்தர்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தமாகியவரும், மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமாகியவரும், தனக்கு மேல்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையும் உடையாதவரும், தன்னைக்காட்டிலும் சிறிய வஸ்துவையாவது அல்லது பெரிய வஸ்துவையாவது உடையாதவரும், (8) முதலில் சகல பிரபஞ்சங்களையும் சிருஷ்டிப்பவரும், அவைகளை ரக்ஷிப்பவரும், ஸம்ஹரிப்பவரும், ஈச்வரன் என்ற பிரஸித்தமானச் சொல்லானது எவரிடத்தில் உபசாரமின்றி உள்ளபடியாகவே உள்ளதோ அந்த ஈச்வர என்ற சப்தம் அணிமா

नान्यगामी च शब्दोऽयं वर्तते चाणिमादिभिः । नित्यानां चैव यो नित्यः चेतनानां च चेतनः ॥ १०
कालः कालयतां चापि कालकालः कलाधरः । तस्मा इयं जगत्पित्रे पत्नी देया त्वयाऽनघ ॥ ११
न यत्पादौ वराहेण शक्यते द्रष्टुमद्भुतम् । विष्णुनाऽऽदौ मृगयता देयाऽस्मै कन्यका त्वया ॥ १२
पितामहेन हंसेन यन्मूर्धा न विलोकितः । तस्मै जगदधीशाय देया पत्नी त्वया सुता ॥ १३
यद्वीक्षणेन वृत्रारिः स्तब्धवज्रो जडीकृतः । तृणेनैकेन विबुधाः जयाहन्ताच्युताशयः ॥ १४
तस्मा इमां त्वं कल्याणीं प्रयच्छ पृथिवीपते । यद्भ्रूप्रणिहितालक्ष्मीः देवासुरनरात्मनाम् ॥ १५
यदानत्यात्मनां मुक्तिः तत्पत्नी तव पुत्रिका । सभार्येण त्वया देया जगतामिच्छताहितम् ॥ १६
अस्यामीशात्मजो भावि शूरादीनां खलात्मनाम् । संहर्ता भविताlोके सुकुमारो महाभुजः ॥ १७
धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि कुलीनानां त्वमुन्नतः । पूज्योऽसि यस्य ते शंभुः जामाता जगतांगुरुः ॥ १८
इत्युक्त्वोपरते तस्मिन् मुनयो हृष्टमानसाः । प्रशशंसुः तदा सर्वे हिमवन्तं महागिरिम् ॥ १९

நாந்யகாமீ ச சப்தோऽயம் வர்த்ததே சாணிமாதிபி: ।
நித்யானும் சைவ யோ நித்ய: சேதனனும்ச சேதன: ॥ 10
கால: காலயதாம் சாபி காலகால: கலாதர: । தஸ்மா இயம் ஜகத்பித்ரே பத்னீ தேயா த்வயாऽநக ॥ 11
ந யத்பாதௌ வராஹேண சக்யதே த்ரஷ்டுமத்புதம் ।
விஷ்ணுநாऽऽதௌ ம்ருகயதா தேயாऽஸ்மை கன்யகா த்வயா ॥ 12
பிதாமஹேந ஹம்ஸேந யன்மூர்தா ந விலோகித: । தஸ்மை ஜகததீசாய தேயா பத்னீ த்வயா ஸுதா ॥ 13
யத்வீக்ஷணேந வ்ருத்ராரி: ஸ்தப்தவஜ்ரோஜடீக்ருத: । த்ருணேநைகேன விபுதா: ஜயாஹந்தாச்யுதாசய:
தஸ்மா இமாம் த்வம் கல்யாணீம் ப்ரயச்ச ப்ருதிவீபதே ।
யத்ப்ரூப்ரணிஹிதா லக்ஷ்மீ: தேவாஸுர நராத்மனும் ॥ 15
யதா நத்யாத்மனும் முக்தி: தத்பத்னீ தவ புத்ரிகா । ஸபார்யேண த்வயா தேயா ஜகதாமிச்சதா ஹிதம் 16
அஸ்யாமீசாத்மஜோ பாவி சூராதீனும் கலாத்மனும் । ஸம்ஹர்த்தா பவிதா லோகே ஸுகுமாரோ மஹாபுஜ:
தன்யோऽஸி க்ருதக்ருத்யோऽஸி குலீனும் த்வமுன்னத: ।
பூஜ்யோऽஸி யஸ்ய தே சம்பு: ஜாமாதா ஜகதாம்குரு: ॥ 18
இத்யுக்த்வோபரதே தஸ்மின் முனயோ ஹ்ருஷ்டமானஸா: ।
ப்ரசசம்ஸு: ததா ஸர்வே ஹிமவந்தம் மஹாகிரிம் ॥ 19

முதலிய அஷ்டைச்வர்யங்களிருப்பதால் வேறு யாரையும் குறிக்காமலிருக்கும்படி விளங்குகிறவரும், நித்யங்களுக்கெல்லாம் நித்யமாக இருப்பவரும், சேதனப் பொருள்களுக்கெல்லாம் சேதனரும், (9-10) நடத்துவோர்களை எல்லாம் நடத்துகிறவரும், காலனுக்குக் காலனும், சந்திரகலையை தரித்தவருமாகி எவர் விளங்குகிருரோ, அந்த ஜகத்பிதாவான பரமசிவனுக்கு தங்கள் பெண்ணை பத்னியாகக் கொடுக்க வேண்டும். (11) முன்பு விஷ்ணு வராகவேஷம் தரித்து எவருடைய அத்புதமான பாதங்களைத் தேடியும் காணவில்லையோ அப்பரமசிவனுக்கு உமது கன்னிகையைக் கொடுக்க வேண்டும். (12) பிதாமஹரான பிரும்மதேவன் ஹம்ஸரூபங்கொண்டு எவருடைய தலையைத் தேடி காணவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட பரமசிவனுக்கு பெண்ணைக் கொடுக்க வேண்டும். (13) எவருடைய பார்வை மாத்திரத்தால் வ்ருத்ரனை வதம் செய்த இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதம் ஸ்தம்பிக்கலாகி ப்ரமித்து நின்ருனே, எவரால் ஓர் துரும்பைக் கொண்டு தேவர்களின் வெற்றியின் அகம்பாவமானது இறக்கும்படி செய்யப்பட்டதோ, (14) ஓ அரசனே அப்படிப்பட்ட இவருக்கு நீர் இந்தக் கல்யாணியைக் கொடும். எவருடைய புருவத்தின் அசக்குதலால் தேவர்கள், அஸுரர்கள், மானிடர்கள், இவர்களிடத்தில் லக்ஷ்மியானவள் விளங்கி நிற்கின்ருளோ, (15) எவரை நமஸ்கரிப்பதால் பிராணிகள் ஸம்ஸார பயத்தினின்று விடுபடுகின்றனரோ, அவருக்கு உலக நன்மையைக் கருதி நீர் மனைவியுடன் கூடி தங்கள் பெண்ணை பத்னியாகக் கொடுக்க வேண்டும். (16) இவளிடத்தில் ஸ்ரீ ஈசனுக்கு பிறக்கின்ற, உலகில் மிக அழகுவாய்ந்தவனும், மஹத்தான புஜங்களை உடையவனுமான புத்ரன் துஷ்டர்களான சூரன் முதலியவர்களை ஸம்ஹரிக்கப் போகிருன். (17) உலகிற்கெல்லாம் குருவான சம்புவானவர் எந்த உமக்கு மாப்பிள்ளையாக ஆவாரோ, அந்த நீரே தன்யர், நீரே க்ருதார்த்தர், நற்குலத்தில் பிறந்தவர்களில் நீரே மேன்மையானவர், நீரே பூஜ்யர். (18) இவ்விதம் அங்கிரஸ்முனி கூறி முடித்ததும், முனிவர்கள் யாவரும் மனக்களிப்புற்று அப்பொழுது ஹிமயகிரிராஜனைக் கொண்டாடினர். (19)

पत्नीश्च पत्न्यो भूभर्त्तुः मुनीनां मुदिताननाः । मेनामर्च्यां तदा राज्ञो महिषीं मुनियोषितः ॥ २०
तदा कण्टकितान्यङ्गान्यामोदनिभृतान्यभुः । जंगमत्वोचितानीव कण्टकैरेव सर्वशः ॥ २१
आनन्दाश्रुजलापूर्णनयनो गद्गदस्वरः । सुतामालिंग्य वात्सल्यात् उवाच स मुनीनमून् ॥ २२
इयं मे जगतां माता कन्यका कमलेक्षणा । अनयाऽहं कृतार्थोऽस्मि कृतो युष्माभिरद्यवै ॥ २३
यूयं रक्षत मामद्य कृपया केवलं द्विजाः । विज्ञाप्य देवदेवाय पूरयध्वं मनोरथम् ॥ २४
शुभस्य शीघ्रमितिहि लोके सर्वत्र विश्रुतः । उत्थाय सर्वानद्रीन्द्रः प्रणनाम पुनः पुनः ॥ २५
साधु साध्विति तं सर्वे प्रशशंसुर्मुनीश्वराः । अथाङ्गिराः पुनश्चाह महिषीः अचलेशितुः ॥ २६
सर्वासां वो महीभर्तुः पत्नीनामस्तु सम्मतिः । मातृणामेव सम्मत्या कन्या देया कुटुम्बिभिः । २७
ओमित्युक्तासु सर्वासु मेना किंचित् वचोऽब्रवीत् । वयंतु स्थावराः प्रायोऽचेतना विदिताजनैः ॥ २८
रागद्वेषादयो दोषाः विशेषेणाविवेकिनाम् । दृष्टा लोकत्रये देवतिर्यङ्मानुजभोगिषु ॥ २९

பத்னீச்ச பத்ன்யோ பூபர்த்து: முனீனாம் முதிதாநனா: |
மேனாமர்ச்யாம் ததா ராக்ஞ: மஹிஷீம் முனியோஷித: || 20
ததா கண்டகிதான்யங்கான்யாமோதநிப்ருதான்யபு: | ஜங்கமத்வோசிதாநீவ கண்டகைரேவ ஸர்வச: || 21
ஆனந்தாச்ருஜலாபூர்ண நயனோ கத்கதஸ்வர: | ஸுதாமாலிங்க்ய வாத்ஸல்யாத் உவாச ஸ முனிநமூன்
இயம் மே ஜகதாம் மாதா கன்யகா கமலேக்ஷணா |
அனயாऽஹம் க்ருதார்த்தோऽஸ்மி க்ருதோ யுஷ்மாபிரத்யவை || 23
யூயம் ரக்ஷத மாமத்ய க்ருபயா கேவலம் த்விஜா: | விக்ஞாப்ய தேவதேவாய பூரயத்வம் மனோரதம் || 24
சுபஸ்ய சீக்ரமிதிஹி லோகே ஸர்வத்ர விச்ருத: | உத்தாய ஸர்வானத்ரீந்த்ர: ப்ரணனாம புன: புன: || 25
ஸாதுஸாத்விதி தம் ஸர்வே ப்ரசசம்ஸு: முனீச்வரா: | அதாங்கிரா: புனச்சாஹ மஹிஷீ: அசலேசிது: 26
ஸர்வாஸாம் வோ மஹீபர்த்து: பத்னீனாமஸ்து ஸம்மதி: |
மாத்ருணாமேவ ஸம்மத்யா கன்யா தேயா குடும்பிபி: || 27
ஓமித்யுக்தாஸு ஸர்வாஸு மேனா கிஞ்சித்வசோऽப்ரவீத் |
வயம்து ஸ்தாவரா: ப்ராயோऽசேதனா விதிதா ஜனை: || 28
ராகத்வேஷாதயோ தோஷா: விசேஷேணாவிவேகினாம் |
த்ருஷ்டா லோகத்ரயே தேவதிர்யங்மானுஜபோகிஷு || 29

முனியின் மனைவிகளும் சந்தோஷங்கொண்ட முகத்துடன் கூட பர்வதராஜனின் மனைவிகளை மெச்சினார்கள். மேலுமவர்கள் பட்டமஹிஷியாகிய மேனையம்மாளை விசேஷமாய்க் கொண்டாடினார்கள். (20) அவர்களுக்குச் சுபாவமாகிய ஸ்தாவரவுருவத்தில் மேலெங்கும் முட்களாலே நிறையப்பட்டிருப்பவை போல், அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்ததால் அவர்களது ஜங்கம உருவத்திற்குத் தகுதியாகியபடி தேகமெங்கும் மயிர்க்கூச்சல்கள் ப்ரகாசித்தன. (21) அந்த ஹிமவானும் ஆனந்தக் கண்ணீரால் நிரம்பிய கண்களை உடையவனும், தழதழத்த வார்த்தையை உடையவனுமாகி அன்பினால் பெண்ணை ஆலிங்கனம் செய்து இம்முனிவர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். (22) நான் இப்பொழுது உங்களால் ஜகங்களுக்குத் தாயும் தாமரை போன்ற கண்ணுள்ளவளுமான இந்த செல்வக்குமாரியின் மூலமாய் க்ருதார்த்தனாகச் செய்யப்பட்டேன். (23) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! கருணையினால் என்னை இப்பொழுது காத்தருள வேண்டும். தேவதேவனான ஸ்ரீ பரமசிவனிடம் தெரிவித்து எனது கோரிக்கையை பூர்த்தி செய்து கொடுக்க வேண்டும். (24) உலகில் ''சுபஸ்யசீக்கிரம்'' அதாவது சுபத்தை நினைத்த உடன் நடத்த வேண்டும் என ப்ரஸித்தமாய் எங்கும் கூறப்படுகிறதல்லவா? என்று சொல்லி ஹிமவான் எழுந்து அம்முனிவர்கள் யாவரையும் திரும்பத்திரும்ப நமஸ்கரித்தான். (25) முனிச்வரர்கள் யாவரும் நல்லது நல்லது என அந்த ஹிமவானைக் கொண்டாடினார்கள். மேலும் அங்கிரஸ் மறுபடியும் பர்வதராஜனின் பட்டமஹிஷிகளைப் பார்த்துக் கூறினார். (26) ராஜ பத்னிகளான எல்லோருக்கும் இது இஷ்டம்தானா? ஏனென்றால் குடும்பிகள் தாயின் ஸம்மதத்தின் பேரிலேயே பெண்களை விவாஹம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். (27) எல்லா ஸ்திரீகளும் அனுமதி கொடுத்ததும் மேனையானவள் சில வார்த்தைகளைக் கூறினாள். நாங்களோ அறிவற்ற ஸ்தாவரங்களென பெரும்பாலும் ஜனங்களால் அறியப்பட்டவர்கள். (28) மூவுலகிலும், தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், நாகர்கள், இவர்களில் விவேகமில்லாதவர்களுக்கு விசேஷமாய் ராகத்வேஷம் முதலிய தோஷங்கள் மேலிட்டிருப்பது நன்கு காணப்படுகின்றன. (29) எல்லா பிராணிகளுடைய

व्यत्यासाश्च भवन्त्येव वचसामखिलात्मनाम् । विशेषाद्यत्र संबन्धः संबन्धिभ्यामहर्निशम् ॥ ३०
वाग्व्यत्यासो भवेल्लोकेऽनिवार्यः सर्वदा भवेत् । अतस्समानयोरेव संबन्धस्सुखदो भवेत् ॥ ३१
चूर्णानि गजरूढाय गजारूढेन सर्वशः । देयानि किल लोकेऽस्मिन् इति सर्वजनश्रुतिः ॥ ३२
एष देवो जगद्धाता महादेवो महेश्वरः । महाग्रासो जगन्मृत्युः भवो मृत्युञ्जयो हरः ॥ ३३
तदास्तां पुनरस्येह चरित्रं दुर्विभावनम् । ब्रह्मादयो न जानन्ति दण्डिताश्च सुराऽसुराः ॥ ३४
ब्रह्मणश्च शिरश्छिन्नं नखेनानेन लीलया । विष्णोरपि नृसिंहाद्याः अवताराश्च शासिताः ॥ ३५
प्रभूणां तादृशं कर्म किमस्माकं विचार्यते । श्वशुरोऽस्य तु यो दक्षः यजमानो द्विजाग्रणीः ॥ ३६
वाग्व्यत्यासवशेनैव छिन्नमूर्धा स चोरवत् । ऋत्विजो मुनयस्सर्वे सर्वे सभ्याश्च देवपैः ॥ ३७
यज्ञो यज्ञपतिर्यज्वा माधवो यज्ञरक्षकः । यज्ञोऽपि मृगरूपेण सह वीरेण दण्डितः ॥ ३८
इयं च नस्सुता बाला यथाऽस्मान्नैव शोचति । बालाशोकासहिष्णूनां अस्माकं च भवेत्सुखम् ॥ ३९

வ்யத்யாஸாச்ச பவந்த்யேவ வசஸாமகிலாத்மனும் | விசேஷாத்யத்ர ஸம்பந்த: ஸம்பந்திப்யாமஹர்நிசம் 30
வாக்வ்யத்யாஸோ பவேல்லோகேऽநிவார்ய: ஸர்வதா பவேத் |
அத: ஸமானயோரேவ ஸம்பந்த: ஸுகதோ பவேத் || 31
சூர்ணுநி கஜாரூடாய கஜாரூடேன ஸர்வச: | தேயாநி கில லோகேऽஸ்மின் இதிஸர்வஜனச்ருதி: || 32
ஏஷ தேவோ ஜகத்தாதா மஹாதேவோ மஹேச்வர: |
மஹாக்ராஸோ ஜகன்ம்ருத்யு: பவோ ம்ருத்யுஞ்ஜயோ ஹர: || 33
ததாஸ்தாம் புனரஸ்யேஹ சரித்ரம் துர்விபாவனம் |
ப்ரம்மாதயோ ந ஜாநந்தி தண்டிதாச்ச ஸுராऽஸுரா: || 34
ப்ரம்மணச்ச சிர: சின்னம் நகேநாநேந லீலயா | விஷ்ணோரபி ந்ருஸிம்மாத்யா: அவதாரா: ச சாஸிதா: 35
ப்ரபூணும் தாத்ருசம் கர்ம கிமஸ்மாகம் விசார்யதே |
ச்வசுரோऽஸ்யது யோ தக்ஷ: யஜமானே த்விஜாக்ரணீ: || 36
வாக்வ்யத்யாஸவசேனைவ சின்னமூர்த்தா ஸசோரவத் |
ருத்விஜோ முநய: ஸர்வே ஸர்வே ஸப்யாச்ச தேவபை: || 37
யக்ஞோ யக்ஞபதிர் யஜ்வா மாதவோ யக்ஞரக்ஷக: | யக்ஞோऽபி ம்ருகரூபேண ஸஹவீரேண தண்டித: 38
இயம்ச ந: ஸுதாபாலா யதாऽஸ்மான் நைவ சோசதி |
பாலா சோகா ஸஹிஷ்ணூநாம் அஸ்மாகம் ச பவேத்ஸுகம் || 39

வார்த்தைகளிலும் பற்பல பேதங்கள் உள்ளன. அதிலும் ஸம்பந்தம் செய்து கொள்ளும் இரு ஸம்பந்திகளுக்கும் இரவு பகலாக ஒருவர்க்கொருவர் உண்டாகும் வாக்வித்யாஸமானது உலகில் எப்பொழுதும் தடுக்க முடியாததாகவே உள்ளது. ஆகையால் ஸமமானவர்களுக்கே ஸம்பந்தம் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதாகும். (30-31) எப்பொழுதும் யானைமேலிருப்பவனுக்கு யானைமேலிருப்பவன் சுண்ணும்பு கொடுப்பது தான் தகுதி என்பது எல்லா ஜனங்களின் வதந்தியல்லவா. (32) இந்த தேவனுனவர், உலகைப் படைப்பவரும், மகாதேவரும், மகேச்வரரும், முடிவில் உலகங்களை எல்லாம் ஒரே பிடியாக சாப்பிடுகிறவரும், உலகங்களுக்கு யமனும், இவனிடத்திலிருந்தே உலகங்கள் உண்டாவதால் பவனும், ம்ருத்யுஞ்சயரும், ஸமஸ்த பாபங்களை அபகரிக்கின்ற ஹரனுமாவார். (33) அதெல்லாமிருக்கட்டும். பின்னையோவென்றால், நினைப்பதற்கு அசாத்தியமான இவரது சரித்திரத்தை இங்கு பிரும்மாதி தேவர்களும் அறியவில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் இவனுல் தண்டிக்கப்பட்டனர். (34) இவருல் விளையாட்டாக நகத்தினுல் பிரும்மாவின் தலை கிள்ளப்பட்டது. விஷ்ணுவின் நரஸிம்மம் முதலிய அவதாரங்கள் யாவும் அடக்கப்பட்டன. (35) பிரபுக்களின் அம்மாதிரியான கார்யங்கள் எங்களால் விசாரிக்கத் தகுந்தவைகளல்லவே. ப்ராம்மண ச்ரேஷ்டனும், யாகம் செய்தவனும், இவரது மாமனுருமாகிய தக்ஷன் வித்தியாஸமான வார்த்தையினுல் திருடனைப் போல் தலை வெட்டுண்டான். அந்த யாகத்திலுள்ள ரித்விக்குகள், எல்லா முனிவர்கள், தேவர்களுடன் கூடிய ஸபையிலுள்ள யாவரும், யாகம், யாகத்திற்குப் பதியான தெய்வம், யாகம் செய்கிறவன், யாகத்தைக் காற்கும் விஷ்ணு, மான் உருவம் எடுத்து தப்பி ஓடிய யாகம், இவையெல்லாம் வீரபத்ரனுல் தண்டிக்கப்பட்டது. (36-38). ஆதலால் எங்கள் பெண்ணுன இக்குழந்தை மூலமாக நாங்கள் துயரமடையாமலிருக்கும் படிக்கும், குழந்தைகளின் துக்கத்தை ஸஹிக்க முடியாத எங்களுக்கு ஸுகமேற்படும்படிக்கும் நன்கு பலமுறை யோசித்து அவ்வாறு முடிவு செய்ய வேண்டும். (39½) மேலும்

तथा विचार्य युष्माभिः दशकृत्वो विधीयताम् । किंचास्य देवदेवस्य नो माता नापिवा पिता ॥ ४०
न भ्राता न सुहृद्बन्धुः न कुलं नापि किंचन । एकएवह्यसौ रुद्रः न द्वितीयाय तस्थिवान् ॥ ४१
इति संस्मृत्य संस्मृत्य महिमानं च तं विभोः । प्रीतं मम मनो भीतं द्वेधा भवति कातरम् ॥ ४२
इत्युक्तवत्यां तस्यांतु वचांसि प्रथिताभुवि । अरुन्धती वसिष्ठस्य भार्याऽऽहार्यां गिरेस्सतीम् ॥ ४३

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे षोडशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

कल्याणमण्टप निर्माणम् ॥

अरुन्धती—शृणु मेने न माताऽस्य न पिताऽसौ जगत्पिता । राजाधिराजस्सर्वेषां राजराजसखान्वसौ ॥ १
सर्वैश्वर्येण संपन्नः नाम्ना सर्वेश्वरेश्वरः । शास्ताऽशेषस्य जगतः भीषास्माद्वर्तते जगत् ॥ २

ததா விசார்ய யுஷ்மாபி: தசக்ருத்வோ விதியதாம் | கிஞ்சாஸ்ய தேவதேவஸ்ய நோ மாதா நாபிவா பிதா ||

நப்ராதா ந ஸுஹ்ருத் பந்து: ந குலம் நாபி கிஞ்சன |
ஏகஏவஹ்யஸௌ ருத்ர: ந த்விதீயாய தஸ்திவான் || 41

இதி ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய மஹிமானம் ச தம் விபோ: |
ப்ரீதம் மம மனோபீதம் த்வேதா பவதி காதரம் || 42

இத்யுக்தவத்யாம் தஸ்யாம்து வசாம்ஸி ப்ரதிதா புவி |
அருந்ததீ வஸிஷ்டஸ்ய பார்யாSSஹார்யாம்கிரேஸ்ஸதீம் || 43

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஷோடசோSத்யாய: ||

|| ஸப்ததசோSத்யாய: ||

கல்யாணமண்டப நிர்மாணம்.

அருந்ததீ—ச்ருணு மேநே ந மாதாSஸ்ய ந பிதாSஸௌ ஜகத்பிதா |
ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் ராஜராஜஸகாSந்வஸௌ || 1

ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பன்ன: நாம்னா ஸர்வேச்வரேச்வர: |
சாஸ்தாSசேஷஸ்ய ஜகத: பீஷாஸ்மாத் வர்ததே ஜகத் || 2

தேவதேவனை இவருக்குத் தாயில்லை, தந்தையில்லை, ஸஹோதரரில்லை, ஸ்நேகிதனில்லை, சுற்றத்தாரில்லை, குலமில்லை, ஒன்றுமில்லை, இந்த ருத்ரரானவர் ஒருவரே, இரண்டற்றவராக இருக்கிறார். (40-41). இவ்வாறு பிரபுவையும் அவரது மஹிமைகளையும் திரும்பத்திரும்ப நினைத்துப் பார்த்து எனது மனம் ஒரு பக்கத்தில் ஸந்தோஷத்தையும், மற்றொரு பக்கத்தில் பயத்தையும் கொண்டு, இரண்டுவிதமாக குழப்பத்தை அடைந்துள்ளது. (42) இவ்வாறாக அந்த மேனையானவள் கூறியபோது உலகில் ப்ரஸித்தி பெற்றவளும், வஸிஷ்டருடைய மனைவியுமான அருந்ததீ தேவீ, பர்வதராஜனின் மனைவியும் மிகச் சிறந்தவளுமான அந்த மேனையைப் பார்த்து கூறினாள். (43)

பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ அருந்ததி கூறுகிறாள். ஓ மேனே கேள்க்கவேணும். இவருக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை, இவரே ஜகத்பிதா, யாவருக்கும் ராஜாதிராஜன், இவர் குபேரனுக்கு ஸ்நேகிதருமாவார். (1) எல்லா ஐச்வர்யங்களோடும் கூடியவர். ஸர்வ ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரர் என்று பிரஸித்திகொண்டவர். ஸகல புவனங்களையும் ஆளுகின்றவர். உலகம் முழுவதும் இவரது கட்டளையை பயத்துடன் ஏற்றுக்கொண்

दण्ड्या न दण्डिता राज्ञा मध्यस्थेन महीयसा । शूले मत्स्यानिवाधार्क्षुः दुर्बलान् बलवत्तराः ॥ ३
तस्माद्राजसु ये द्रोहं आचरन्ति मनस्विनि । दण्ड्यास्ते सहसा भूपैः सपुत्रपशुबान्धवाः ॥ ४
एष दक्षोऽस्य श्वशुरः सतीमात्माङ्गसंभवाम् । अग्रे दृष्ट्वाऽपि मूढात्मा निनिन्द बहुधा शिवम् ॥ ५
अकस्मादेव देवेशं अजाताशेषदूषणम् । बहुधाऽनेन पापेन ऋत्विग्भिस्सह दण्डितः ॥ ६
ब्रह्माद्योऽपि ते देवाः सदोषा एव दण्डिताः । तस्मात्ते मे दृशी भूयात् बुद्धिरद्धा महेश्वरे ॥ ७
वार्तासु चास्मदीयासु संशयं मा कृथाश्शुभे । सदाशिवे महादेवे शंकरे लोकशंकरे ॥ ८
मृडे सुमङ्गळे शंभौ माकृथास्संशयं वृथा । मेने त्वां योगिनीं श्रेष्ठां मेनेऽहं वरवर्णिनि ॥ ९
धन्याऽसि कृतकृत्याऽसि दत्वा रुद्राय कन्यकाम् । एते तु सप्तविख्याताः मुनयो ब्रह्मवादिनः ॥ १०
तद्भक्त्या भावितात्मानः तमेव शरणं गताः । नमस्कुरुष्व तानेतान् प्रार्थयस्व दयापरान् ॥ ११
तनयेयं मया देया त्रिर्वाचा शूलिने मुदा । अरुन्धतीगिरा मेना शिवं त्रिदशवन्दितम् ॥ १२

தண்ட்யா நதண்டிதா ராக்ஞா மத்யஸ்தேந மஹீயஸா |
சூலே மத்ஸ்யாநிவாதார்க்ஷு: துர்பலான் பலவத்தரா: || 3
தஸ்மாத் ராஜஸு யே த்ரோஹம் ஆசரந்தி மநஸ்விநி |
தண்ட்யாஸ்தே ஸஹஸா பூபை: ஸபுத்ரபசுபாந்தவா: || 4
ஏஷ தக்ஷோऽஸ்ய ச்வசுர: ஸதீமாத்மாங்கஸம்பவாம் |
அக்ரே த்ருஷ்ட்வாऽபி மூடாத்மா நிநிந்த பஹுதா சிவம் || 5
அகஸ்மாதேவ தேவேசம் அஜாதாசேஷ தூஷணம் | பஹுதாऽநேந பாபேந ருத்விக்பி: ஸஹ தண்டித: 6
ப்ரம்மாதயோऽபி தே தேவா: ஸதோஷா ஏவ தண்டிதா: |
தஸ்மாத்தே மே த்ருசீ பூயாத் புத்திரத்தா மஹேச்வரே || 7
வார்த்தாஸு சாஸ்மதீயாஸு ஸம்சயம் மாக்ருதா: சுபே | ஸதாசிவே மஹாதேவே சங்கரே லோகசங்கரே 8
ம்ருடே ஸுமங்களே சம்பௌ மாக்ருதா: ஸம்சயம் வ்ருதா |
மேநே த்வாம் யோகினீம் ச்ரேஷ்டாம் மேநேऽஹம் வரவர்ணிநி || 9
தன்யாऽஸி க்ருதக்ருத்யாऽஸி தத்வா ருத்ராய கன்யகாம் |
ஏதே து ஸப்தவிக்யாதா: முநயோ ப்ரம்மவாதிந: || 10
தத்பக்த்யா பாவிதாத்மான: தமேவ சரணம் கதா: | நமஸ்குருஷ்வ தாநேதான் ப்ரார்த்தயஸ்வ தயாபரான்
தநயேயம் மயா தேயா த்ரிர்வாசா சூலிநே முதா | அருந்ததிகிரா மேநா சிவம் த்ரிதசவந்திதம் || 12

டுள்ளது. (2) நடுநிலைமை வகிப்பவனும், பெருமை பொருந்தியவனுமான அரசன் குற்றம் புரிந்தவர்களை தண்டிக்காவிடில், பலிஷ்டர்கள் பலமற்றவர்களை, மீன்களை சூலத்தில் குத்திக் கோர்ப்பது போல் துன்புறுத்துவார்கள். (3) ஓ பெருமனம் படைத்தவளே. ஆதலால் அரசர்களிடத்தில் குற்றம் செய்கிறவர்களை அவனது பிள்ளை, பசு, பந்து, இவற்றுடன் கூட அரசர்கள் தண்டிக்க வேண்டும். (4) இந்த பரமசிவனுடைய மாமனாராகிய தக்ஷனென்றால் மோஹம் கொண்டு பதிவ்ரதையான தன் பெண்ணை நேரில் கண்டும் தேவர்களுக்கு ஈசனும் சிறிது கூட தூஷிப்பதற்குத் தகாதவருமான ஸ்ரீ பரமசிவனை நிஷ்காரணமாய் பலவாராக நிந்தித்தான். இந்த பாபத்தினாலேயே ருத்விக்குகளுடன் தக்ஷன் சிக்ஷிக்கப்பட்டான்.(5–6) ப்ரும்மா முதலிய அந்த தேவர்களும் குற்றமுள்ளவர்களாக இருந்ததால் தண்டிக்கப்பட்டனர். ஆகையால் நீ ஸ்ரீ மஹேச்வரன் மீது இவ்வாறுக எண்ணம் கொள்ளாதே. (7) ஓ மங்களம் வாய்ந்தவளே. எங்களது வார்த்தையில் நிச்சயம் ஸந்தேஹம் கொள்ளாதே. மஹாதேவனும் சங்கரனும் உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸுகத்தை அளிப்பவனும், ஸுகருபியும், மிக்க மங்களமுள்ளவனும், ஸுகத்திற்கு இருப்பிடமுமான ஸதாசிவனிடத்தில் வீண் ஸந்தேகத்தைச் செய்யாதே. அழகு வாய்ந்த ஓ மேனே, உன்னை நான் சிறந்த தபஸ்வினியாக நினைக்கின்றேன். (8-9) ஸ்ரீ ருத்ரனுக்கு கன்னிகையை தானம் செய்து பிறந்ததின் பயனை அடைவாய். செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவளாகவும் ஆவாய். இந்த ஸப்தரிஷிகள் பிரும்மவாதிகள் என மிகப் பிரஸித்தி பெற்றவர்கள். அப்பரமேச்வரனையே என்றும் பக்தியுடன் தியானம் செய்கிறவர்கள் அவரையே சரணமாக அடைந்தவர்கள். கருணை உள்ள இவர்களை நமஸ்காரம் செய். சூலபாணியான பரமசிவனுக்கு பெண்ணை தானம் கொடுக்கிறேனென மூன்று முறை சந்தோஷத்துடன் சொல்லி வேண்டிக்கொ:ள். (10–11½) அருந்ததி கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட மேனையானவள், தேவர்களால் நமஸ்க்கரிக்கப்பட்ட பரமசிவனை உண்மையில் அறிந்து, ஸந்தேஹமற்றவளாய், அத்ரி முதலிய முனிவர்

ज्ञात्वा विगतसन्देहा मुनीनत्रिमुखांस्तदा । प्रणम्य प्रार्थयामास भगिनी वोऽहमत्र यत् ॥ १३
अज्ञानन्त्या मयोक्तं तत् क्षमध्वं मुनिपुङ्गवाः । पाणिं गृह्णातु मत्पुत्र्याः यथा देवो महेश्वरः ॥ १४
तथा सम्यगनुष्ठेयः उपायोऽत्र मुनीश्वरैः । प्रणमन्तीं प्रियामद्रेः मेनामेवं मुनीश्वराः ॥ १५
प्रशशंसुर्महीपालं प्रोचुश्च मृदुभाषिणः ।
मुनयः — भो भो भूधरराजेन्द्र फलं गृह्णातु पार्वती ॥ १६
आरोपयैनामात्माङ्कं अचलाधिप सांप्रतम् । अरुन्धती च पत्न्यश्च मुनीन्द्राणां तथोचिरे ॥ १७
अथाद्रिराजे कल्याणीं अंकमारोप्य तस्थुषि । अरुन्धती फलान्यस्यै सह स्त्रीभिर्द्विजन्मनाम् ॥ १८
हस्ताभ्यां हस्तयोर्दत्वा नेमे तत्पादपङ्कजम् । इयं हि जगतां माता शर्वाणी सर्वमङ्गळा ॥ १९
अनन्यसुकरं शम्भोः अङ्कमेषाऽधितिष्ठतु । अनया भगवानीशः गृही तेन गृहिण्यसौ ॥ २०
एताभ्यां चित्रकृत्याभ्यां जगत्सृष्टं च रक्षितम् । ततस्स हिमवान् सर्वान् अभिवाद्य कृताञ्जलिः ॥ २१
आह स हे मुनिश्रेष्ठाः को मुहूर्तश्शुभावहः । कालः को वा मुहूर्तार्हः चन्द्रतारादिशोभनः ॥ २२

க்ஞாத்வா விகதஸந்தேஹா முநீநத்ரிமுகான் ததா। ப்ரணம்ய ப்ரார்த்தயாமாஸ பகினீ வோऽஹமத்ரயத் 13
அஜாநந்த்யா மயோக்தம் தத் க்ஷமத்வம் முநிபுங்கவா: ।
பாணிம் க்ருண்ணாது மத்புத்ரியா: யதா தேவோ மஹேச்வர: ॥ 14
ததா ஸம்யகநுஷ்டேய: உபாயோऽத்ர முநீச்வரை: ।
ப்ரணமந்தீம் ப்ரியாமத்ரே: மேநாமேவம் முநீச்வரா: ॥ 15
ப்ரசசம்ஸு: மஹீபாலம் ப்ரோசு: ச ம்ருதுபாஷிண: ।
முநய:— போ போ பூதர ராஜேந்த்ர பலம் க்ருண்ணாது பார்வதீ ॥ 16
ஆரோபயைநாமாத்மாங்கம் அசலாதிப ஸாம்ப்ரதம்। அருந்ததீச பத்ந்யச்ச முநீந்த்ராணாம் ததோசிரே 17
அதாத்ரிராஜே கல்யாணீம் அங்கமாரோப்ய தஸ்துஷி ।
அருந்ததீ பலாந்யஸ்யை ஸஹஸ்த்ரீபி: த்விஜன்மனாம் ॥ 18
ஹஸ்தாப்யாம் ஹஸ்தயோ: தத்வா நேமே தத்பாதபங்கஜம் ।
இயம்ஹி ஜகதாம் மாதா சர்வாணீ ஸர்வமங்களா ॥ 19
அனன்யஸுகரம் சம்போ: அங்கமேஷாऽதிதிஷ்டது। அனயா பகவாநீச: க்ருஹீதேந க்ருஹிண்யஸௌ 20
ஏதாப்யாம் சித்ரக்ருத்யாப்யாம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டம்ச ரக்ஷிதம் ।
தத: ஸஹிமவான் ஸர்வான் அபிவாத்ய க்ருதாஞ்ஜலி: ॥ 21
ஆஹஸ்மஹே முநிச்ரேஷ்டா: கோ முஹூர்த: சுபாவஹ: ।
கால: கோவா முஹூர்த்தார்ஹ: சந்த்ரதாராதிசோபன: ॥ 22

களை நமஸ்கரித்து, ஓ முநீச்வரர்களே! உங்களது தங்கையாகிய நான் அறியாமையால் இங்கு கூறியதை பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும், என வேண்டினாள். (12-13½) தேவனான மஹேச்வரன், என்னுடைய பெண்ணை எப்படி பாணிக்ரஹணம் செய்து கொள்வாரோ? அவ்வாறு நன்கு செய்யத்தகுந்த உபாயத்தை, இங்கு முனிச்வரர்களான தாங்கள் கூறவேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டாள். (14½) கிரிராஜன் மனைவியாகிய மேனை இவ்வாறாக நமஸ்கரித்து ப்ரார்த்தித்ததை முனிச்வரர்கள் கேட்டு பர்வத ராஜனைப் புகழ்ந்து பேசி அமரிக்கையானச் சொற்களை கூறினார்கள். (15½) ஓ பர்வத ராஜேந்திரனே. பார்வதியானவள் பழத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும். பர்வதங்களுக்கு அரசே, இப்பொழுது இவளை தங்கள் மடியில் வைத்துக் கொள்ளவும். அருந்ததியும், முனிவர்கள் மனைவியும் அவ்வாறே கூறினார்கள். (16-17) பிறகு கிரிராஜன் கல்யாணியை மடிமீது வைத்துக் கொண்ட பின்னர் முனிபத்னிகளுடன் அருந்ததி இவளுடைய கைகளில் தன் கைகளால் பழங்களைக் கொடுத்து அவளது சரணகமலங்களை நமஸ்கரித்தாள். ஏனென்றால் இவள் உலகுக்கெல்லாம் தாய், பரமசிவனின் மனைவி, எல்லா மங்களங்களுடனும் கூடியவள். (18-19) மற்றவர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கரிதான சம்புவின் மடிமீது இவளே உட்காரத் தகுதி உள்ளவள். இவளாலே ஸ்ரீ பரமசிவன் இல்லறத்தார், அவராலே இவள் இல்லறத்தாள். (20) இவர்களுடைய விசித்ர க்ருத்யங்களால் தான் உலகம் படைத்துக் காக்கப்படுகின்றது. பிறகு ஹிமவானும் அவர்கள் எல்லோர்களையும் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து (21) சொன்னதாவது — ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே, எந்த முகூர்த்தம் சுபத்தை அளிக்கக்கூடியது? முகூர்த்தத்திற்கு எந்த நேரம் சந்திரபலம், தாரா பலம், முதலியவை சுபமாயுள்ளது? (22) தேவன், இவள், இவ்விருவர்களுக்கும், இராசி, நக்ஷத்திரம்,

देवस्य चोभयोरस्याः चानुकूल्यं किमस्ति वा । राशिनक्षत्रयोनीनां ब्रूत सम्यग्विचार्य नः ॥ २३
ततस्ते मुनिशार्दूलाः प्रोचुः भूधरपुङ्गवम् । श्वो मुहूर्तश्शुभोऽत्यन्तं फल्गुन्योरुत्तराख्ययोः ॥ २४
राशौ जामित्रसंशुद्धे देया देवाय पार्वती । सर्वानुकूल्यमस्त्येव सर्वबन्धोर्महेशितुः ॥ २५
संभार्यास्सर्वसंभाराः यैरलं सत्कृतेस्तराम् । महोत्सव दिदृक्षूणां आगतानां गिरीश्वर ॥ २६
स्वस्तितेऽस्तु गमिष्यामः श्वः कल्याणं महेशितुः । उक्त्वैवं ते मुनिश्रेष्ठाः देवदेवान्तिकं ययुः ॥ २७
गतेषु तेषु हिमवान् बन्धुदारसुतावृतः । चिन्तामवाप महतीं महोभावी श्व ईशितुः ॥ २८
कथं वेति मया शम्भुः अनिन्द्योऽभ्येति मेनया । नविवेदास्य कृपया सर्वमेतच्चराचरम् ॥ २९
सुखीष्टं प्राप्य निश्शङ्कं इति नीहारसानुमान् । अवकाशः कथं भावी दिदृक्षूणां महोत्सवम् ॥ ३०
अथोवाचास्य वै पुत्रः मैनाकः पर्वतेश्वरम् । शीघ्रं त्वष्टारमाहूय महान् कल्याणमण्टपः ॥ ३१
कार्यस्सर्वेश्वरार्होऽत्र मा विलम्बस्व भोः पितः । इति तेनोदिते सर्वे भूभृतां नायको मुदा ॥ ३२

தேவஸ்ய சோபயோரஸ்யா: சாநுகூல்யம் கிமஸ்திவா ।
ராசி நக்ஷத்ர யோநீநாம் ப்ரூத ஸம்யக்விசார்ய ந: ॥ 23
ததஸ்தே முநிசார்தூலா: ப்ரோசு: பூதரபுங்கவம் ।
ச்வோ முஹூர்த: சுபோऽத்யந்தம் பல்குந்யோருத்தராக்யயோ: ॥ 24
ராசௌ ஜாமித்ரஸம்சுத்தே தேயா தேவாய பார்வதீ ।
ஸர்வாநுகூல்யமஸ்த்யேவ ஸர்வபந்தோர்மஹேசிது: ॥ 25
ஸம்பார்யா: ஸர்வஸம்பாரா: யைரலம் ஸத்க்ருதேஸ்தராம் ।
மஹோத்ஸவதித்ருக்ஷூணாம் ஆகதாநாம் கிரீச்வர ॥ 26
ஸ்வஸ்தி தேऽஸ்து கமிஷ்யாம: ச்வ: கல்யாணம் மஹேசிது: ।
உக்த்வைவம் தே முநிச்ரேஷ்டா: தேவதேவாந்திகம் யயு: ॥ 27
கதேஷு தேஷு ஹிமவான் பந்துதாரஸுதாவ்ருத: । சிந்தாமவாப மஹதீம் மஹோபாவீ ச்வ ஈசிது: ॥ 28
கதம் வேதி மயா சம்பு: அநிந்த்யோऽப்யேதி மேநயா । நவிவேதாஸ்ய க்ருபயா ஸர்வமேதத் சராசரம் ॥ 29
ஸுகீஷ்டம் ப்ராப்ய நிச்சங்கம் இதி நீஹாரஸாநுமான் ।
அவகாச: கதம் பாவீ தித்ருக்ஷூணாம் மஹோத்ஸவம் ॥ 30
அதோவாசாஸ்ய வை புத்ர: மைநாக: பர்வதேச்வரம் ।
சீக்ரம் த்வஷ்டாரமாஹூய மஹான் கல்யாணமண்டப: ॥ 31
கார்ய: ஸர்வேச்வரார்ஹோऽத்ர மாவிளம்பஸ்வபோ: பித: ।
இதி தேநோதிதே ஸர்வ பூப்ருதாம் நாயகோ முதா ॥ 32

யோனி முதலாகிய பத்துவிதப் பொருத்தங்களும் இருக்கின்றனவாவென்று நன்கு ஆலோசித்து எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். (23) பிறகு அம்முனிவர்கள் ராஜனை நோக்கிச் சொல்லியதாவது — நாளை தினம் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் மிகவும் சுபமான நல்வேளை இருக்கின்றது. (24) ஏழாமிடம் சுத்தமாக இருக்கிற ராசியில் ஸ்ரீ மஹாதேவனுக்கு பார்வதீ தேவியை தானம் செய்து கொடுக்கவும். எல்லா உலகங்களுக்கும் பந்துவாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு எல்லாப் பொருத்தமும் இருக்கின்றது. (25) ஓ பர்வத ராஜனே, கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க வருகிறவர்களுக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டியதற்கு தக்க சாமான்களை நீர் சேகரிக்க வேண்டும். உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும், நாளை தினம் பரமசிவனுக்கு கல்யாணம், போய்வருகிறோம் என்று கூறி அம்முனிவர்கள் தேவதேவனுடைய ஸமீபத்திற்குச் சென்றனர். (26-27) அம்முனிவர்கள் சென்றவுடன் ஹிமவான் தனது பந்துக்கள் மனைவிகள் குழந்தைகள் முதலியவர்களுடன் நாளை தினம் பரமசிவனுக்கு கல்யாணம் நடத்த வேண்டும், எம்முறையில் நடத்துவது என யோசித்தான். (28) மேனையால் ஸ்ரீ சம்புவுக்கு அவமரியாதை நேரிடாமல் நான் எவ்வாறு நிர்வஹித்து, அவர் குற்றம் கூறாமல் ஸந்தோஷத்துடன் திரும்பிச் செல்வாரோ? ஸ்தாவர ஜங்கம ஸ்வரூபமாகிய யாவும் அவருடைய திருவருளால் அவையவைகளுக்கு வேண்டியவைகளைப் பெற்று ஸுகிகளாக எவ்வாறு கவலையற்றிருக்குமோ? நாளை தினம் கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க வருகிறவர்களுக்குப் போதிய இடம் எவ்வாறு கிடைக்குமோ? என்றெல்லாம் ஹிமவான் மனக்கலக்கமுற்றான். (29-30) பிறகு இந்த பர்வதராஜனின் புத்ரனான மைநாகன் தனது பிதாவைப் பார்த்துக் கூறினான். ஓ தந்தையே தேவர்களுக்குத் தச்சனான த்வஷ்டா என்னும் விச்வகர்மாவைத் தருவித்து ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனுக்குத் தகுதியான பெரிய கல்யாண மண்டப வேலையைத் தவக்கமின்றி முடிக்கச் சொல்ல வேண்டும். (31½) என்று

आजुहाव स तक्षाणं स्वर्गिणां शिल्पिपुङ्गवम् । त्वष्टाऽऽविरासीदाश्वग्रे पर्वतेन्द्रस्य साञ्जलिः ॥ ३३
तं स्वागतासनार्घाद्यैः संभाव्य नगनायकः । उवाच च गिरिश्रेष्ठः विश्वकर्माणमादरात् ॥ ३४
त्वं स्वर्गशिल्पिनां नाथः नाथाय जगतां मया । देया श्वः पार्वती कन्या शिवाय शिवदायिने ॥ ३५
अतस्त्वयाऽत्र कल्याणमण्टपः परमाद्भुतः । सुविशालो विचित्राढ्यो भूरिशालस्सचित्रकः ॥ ३६
कुत्राप्यनीदृशश्शीघ्रं निर्मितव्यः प्रयत्नतः । इति संभावयामास वस्त्रमाल्यानुलेपनैः ॥ ३७
ततः प्रीतमनाश्शिल्पी विश्वकर्माऽत्र संभ्रमात् । चकार मण्टपं क्षिप्रं मनसा मणिपेशलम् ॥ ३८
योजनाशतसाहस्रविस्तारायाम सुप्रभम् । अनेकशतशालाभिः विशालाभिर्विराजितम् ॥ ३९
सहस्रभौमप्रासादैः लेलिहानमिवांबरम् । क्वचिज्जलनिभैः रत्नैः सन्निवेश विशेषतः ॥ ४०
तरङ्गकुलसंबाध सरितांपतिसन्निभम् । क्वचित्भूमिभ्रमकर जलाशयसमाकुलम् ॥ ४१
क्वचित् द्वारभ्रमकर कुड्यमध्यमनोहरम् । कुड्यदेशनिभैः क्वापि द्वारपङ्क्तिभिरद्भुतम् ॥ ४२
आकाशप्रतिमं कुड्यं क्वचित्कुड्यनिभं नभः । क्वचित्स्तम्भनिभाकार व्योमपङ्क्तिसमुज्वलम् ॥ ४३

ஆஜுஹாவ ஸதக்ஷாணம் ஸ்வர்கிணாம் சில்பிபுங்கவம் |
த்வஷ்டாSSவிராஸீதாச்வக்ரே பர்வதேந்த்ரஸ்ய ஸாஞ்ஜலி: || 33
தம் ஸ்வாகதாஸனார்காத்யை: ஸம்பாவ்ய நகநாயக: | உவாச ச கிரிச்ரேஷ்ட: விச்வகர்மாணமாதராத் 34
த்வம் ஸ்வர்கசில்பிநாம் நாத: நாதாய ஜகதாம் மயா | தேயா ச்வ: பார்வதி கன்யா சிவாய சிவதாயினே 35
அதஸ்த்வயாऽத்ர கல்யாணமண்டப: பரமாத்புத: | ஸுவிசாலோ விசித்ராட்ய: பூரிசால: ஸசித்ரக: || 36
குத்ராப்யநீத்ருச: சீக்ரம் நிர்மிதவ்ய: ப்ரயத்நத: | இதி ஸம்பாவயாமாஸ வஸ்த்ரமால்யானுலேபநை: || 37
தத: ப்ரீதமனாச்சில்பீ விச்வகர்மாऽத்ர ஸம்ப்ரமாத் | சகார மண்டபம் க்ஷிப்ரம் மனஸா மணிபேசலம் || 38
யோஜனாசதஸாஹஸ்ரவிஸ்தாராயாம ஸுப்ரபம் | அநேகசதசாலாபி: விசாலாபி: விராஜிதம் || 39
ஸஹஸ்ரபௌமப்ராஸாதை: லேலிஹானமிவாம்பரம் | க்வசிஜ்ஜலநிபை: ரத்னை: ஸன்னிவேச விசேஷத:
தரங்ககுலஸம்பாத ஸரிதாம்பதிஸன்னிபம் | க்வசித்பூமிப்ரமகர ஜலாசயஸமாகுலம் || 41
க்வசித்வாரப்ரமககர குட்யமத்யமனோஹரம் | குட்யதேசநிபை: க்வாபி த்வாரபங்திபிரத்புதம் || 42
ஆகாசப்ரதிமம் குட்யம் க்வசித் குட்யநிபம் நப: | க்வசித் ஸ்தம்பநிபாகார வ்யோமபங்க்திஸமுஜ்வலம் || 43

அவன் சொல்லியதைக் கேட்டுப் பர்வதராஜனும் ஸந்தோஷ சித்தனாக ஸ்வர்கலோகத்திய சிற்பிகளில் முதன்மையான தச்சனைச் (விச்வகர்மாவை) சொல்லி அனுப்பித் தருவிக்க, த்வஷ்டாவானவன் கிரிராஜன் முன்னிலையில் அஞ்சலி செய்து கொண்டு வந்து நின்றான். (32-33) ஹிமவானும் அவனை மரியாதையுடன் அழைத்து, ஆஸனம், அர்க்கியம், முதலியவற்றால் உபசரித்து அவ்விச்வகர்மனை நோக்கி அன்புடன் கூறினார். (34) நீர் ஸ்வர்கலோக சில்பிகளுக்குத் தலைவர். நான் நாளை தினம் உலகிற்கு நாயகனும், மங்களத்தை அளிப்பவனுமான பரமசிவனுக்கு எனது புத்ரியான பார்வதியை கன்னிகாதானம் செய்யப் போகிறேன். (35) அதற்காக நீர் மிக்க ஆச்சர்யமானதும் அதிக விஸ்தாரமுள்ளதும், பல சித்திரங்களால் நிறைந்ததும், அநேக சித்திரப் பதுமைகளோடு ஏராளமான கட்டிடங்களுடன் கூடியதும் (36) இவ்வாறு வேறு மண்டபம் இல்லையெனச் சொல்லும்படிக்கும் மிக்க முயற்சியால் கல்யாண மண்டபத்தை சீக்கிரத்தில் நிர்மாணம் செய்யவேண்டும். எனக்கூறி சந்தனம், புஷ்பம், வஸ்திரம் முதலியவற்றால் அவனுக்கு வெகுமதி செய்தார். (37) பிறகு விச்வகர்மா என்னும் சில்பி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் முற்றும் பரபரப்புடன் சிக்கிரமாய் நினைத்த மாத்திரத்தில் ரத்னங்களால் இழைத்து அமைக்கப்பட்ட கலியாண மண்டபத்தைக் கட்டி முடித்தான். (38) நீளத்தில் லக்ஷம் யோஜனை, அகலத்தில் லக்ஷம் யோஜனை விஸ்தாரத்துடன் பிரகாசமாய் விளங்கியதும், அகண்ட அநேக கட்டிடங்களால் சோபிப்பதும், (39) ஆயிரம் அந்தஸ்து மெத்தைக் கட்டிடங்களடங்கிய பல உப்பரிகைகள் ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கப்பெற்றதும், சில இடங்களில் சுத்த ஜலத்தின் நீரோட்டம் பொருந்திய ரத்னங்களை இழைத்திருக்கின்ற வேலைத் திறமையால் (40) அலைகள் கரையில் மோதப்பெற்ற கடலை ஒத்ததும், சில இடங்களில் தரையென்று பிரமிக்கலுற்ற அநேகம் நீர்க்கால்களால் நிறைந்ததும் (41) சில இடங்களில் வாசற்படி என்று மதிக்கலுற்ற பல சுவற்றின் மத்திகளால் நேர்த்தியானதும், சில இடங்களில் சுவர்வைத்திருப்பவை போல் தோன்றிய அநேகம் வாசற்படி வரிசைகளால் அற்புதமாகியதும் (42) சில இடத்தில் சுவர்கள் இடைவெளி போல் தோன்றுவதும், சில இடத்தில் இடைவெளிகள் சுவர்போல் தோன்றுவதும், சில இடத்தில்

क्वचिद्व्योमनिभैस्तंभैस्सर्वतः समलङ्कृतम् । अनेकरत्नस्तम्भाढ्य मण्टपैरुपशोभितम् ॥ ४४
मुक्तामणिगवाक्षाढ्य विद्रुमद्वारतोरणम् । वज्रकल्पितसोपानं स्वच्छस्फटिकवेदिकम् ॥ ४५
अत्युच्छ्रितपताकाग्रनिरुद्ध दिनकृत्पथम् । महावृषभसंबाध प्राकाराग्रमनोहरम् ॥ ४६
त्वष्टेदृशं विचित्राढ्यमण्टपं मनसा मुदा । कृत्वा सन्दर्शयामास गिरिराजाय सादरम् ॥ ४७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सप्तदशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

पार्वत्याः भूषणैरलङ्कारः ॥

हिमवान् स विलोक्याथ पुत्र्या कल्याणमण्टपम् । तदा संभाव्य तं दिव्यभोगैस्त्वष्टारमद्भुतैः ॥ १
महोत्सवार्थं श्वोभूते समागच्छेति तं मुदा । विसृज्य सहसा गौरीं दिव्यमाल्यानुलेपनैः ॥ २

க்வசித் வ்யோமநிபை: ஸ்தம்பை: ஸர்வத: ஸமலம்க்ருதம் |
அனேகரத்னஸ்தம்பாட்ய மண்டபைருபசோபிதம் || 44
முக்தாமணிகவாக்ஷாட்ய வித்ருமத்வார தோரணம் | வஜ்ரகல்பிதஸோபானம் ஸ்வச்சஸ்படிகவேதிகம் 45
அத்யுச்ரிதபதாகாக்ர நிருத்ததினக்ருத்பதம் | மஹாவ்ருஷபஸம்பாத ப்ராகாராக்ரமனோஹரம் || 46
த்வஷ்டேத்ருசம்விசித்ராட்ய மண்டபம் மனஸா முதா | க்ருத்வா ஸந்தர்சயாமாஸ கிரிராஜாய ஸாதரம் 47

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸப்ததசோऽத்யாய: ||

|| அத அஷ்டாதசோऽத்யாய: ||

பார்வதிக்கு ஆபரணங்களால் அலங்கரித்தல்.

ஹிமவான் ஸவிலோக்யாத புத்ர்யா: கல்யாணமண்டபம் |
ததா ஸம்பாவ்ய தம் திவ்யபோகை: த்வஷ்டாரமத்புதை: || 1
மஹோத்ஸவார்த்தம் ச்வோபூதே ஸமாகச்சேதி தம் முதா |
விஸ்ருஜ்ய ஸஹஸா கௌரீம் திவ்யமால்யாநுலேபநை: || 2

கம்பங்கள் போல் தோன்றிய இடைவெளி வரிசைகளால் மகிமை பெற்றதும், (43) சில இடத்தில் இடைவெளிகள் போல் தோன்றிய பல கம்பங்களால் சுற்றிலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், அனேகவித ரத்னங்களால் அமைக்கப்பட்ட கம்ப வரிசைகளைக்கொண்ட பல மண்டபங்களால் சோபிக்கலுற்றதும் (44) முத்து மணிகளால் அமைக்கப்பட்ட பல ஜன்னல்களை உடையதும், வாசற்படிகளில் சிறந்த பல பவழத் தோரணங்கள் கட்டப்பெற்றதும், வைரங்களால் இழைக்கப்பெற்ற படிகளை உடையதும் தெளிவான ஸ்படிகத் திண்ணைகளை உடையதும் (45) அதில் கட்டிய மிக உயர்ந்த த்வஜத்தின் நுணியானது சூரியனுடைய மார்க்கத்தை மறைக்கப்பெற்றதும், அநேகம் பெரிய விருஷபங்களால் நிறையப்பட்ட சுற்றுமதிளின் நுணியால் சிறப்புற்றதும் (46) இம்மாதிரியான அநேகம் விசித்திரங்களால் நிறைந்த கலியாண மகா மண்டபத்தை ஆனந்தத்துடன் மனதினாலமைத்து விச்வகர்மன் மிக ஆதரவுடன் கிரிராஜனுக்குக் காண்பித்தான். (47).

பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்

பிறகு ஹிமவான் தன் குமாரியின் கல்யாண மண்டபத்தைப் பார்த்து அப்போது த்வஷ்டாவுக்கு மிக அற்புதமாகிய சிறந்த வெகுமதிகளாலுபசரித்து (1) அவனை, நாளைக்கு நடக்கிற கலியாண மகோற்சவத்திற்கு சந்தோஷத்துடன் வரும்படி வேண்டிய பின்னர் சிக்கிரத்தில் அம்பிகையான கௌரியை திவ்யமான புஷ்பங்கள் வாசனைகள் இவற்றால் ஸுமங்கலிகள் வேகமாய் அலங்காரம் செய்யட்டுமென உத்திர விட்டான். (2½) பிறகு அரசனுடைய கட்டளையின் பேரில் தாமரை போன்ற கண்கள் உடைய அந்த

अलंकुर्वन्तु तरसा सुमङ्गल्योऽन्ववशादिति । अथ तस्याज्ञया सर्वाः स्त्रियस्तामरसेक्षणाः ॥ ३
मङ्गलाभरणैश्शीघ्रं अलंचक्रुस्सुमङ्गलाम् । गायन्त्यस्सन्निवेश्यैनां भद्रपीठेऽद्रिसंभवाम् ॥ ४
अभ्यंगं कारयामासुः प्राङ्मुखीमायतेक्षणाम् । शङ्खश्शृङ्गमृदङ्गानां दुन्दुभीनां च निस्वनैः ॥ ५
अभ्यषिञ्चन् विशालाक्षीं अंबिकामुष्णवारिभिः । शालीचूर्णनिशारेणु मुद्गपिष्टरसैश्शुभैः ॥ ६
सुगन्धिशीतलैस्तोयैः सुकेशीममलैश्शुभैः । गाङ्गेयैर्यामुनाद्यैश्च चतुरर्णव सम्भवैः ॥ ७
सर्वतीर्थजलैर्देवीं चन्द्रबिंबनिभाननाम् । जजपुर्ब्राह्मणा वृद्धाः देवीसूक्तानि सूरयः ॥ ८
सर्वेषामेव लोकानां मङ्गलान्यभवंस्तदा । मुनीनां पत्नयश्चैव देवानामपि पत्नयः ॥ ९
अदितिश्च दितिश्चैव सुपर्णी सुरसा तथा । स्वाहा स्वधाऽनसूया च गार्गी साक्षादरुन्धती ॥ १०
सर्वास्तास्सर्वलोकेशीं सर्वलोकैकमातरम् । शनैश्शनैरभ्यषिञ्चन् काञ्चनैः कलशैश्शुभैः ॥ ११
ततश्शुद्धेन मृदुना सुकेशीं वाससा शनैः । उद्वर्तयन्ति स्म तदा शीघ्रमंभोजलोचनाम् ॥ १२
परिधाप्य ततः पट्टदुकूले शुभलक्षणे । अलंचक्रुर्मुदा दक्षाः पादाद्याकेशमंबिकाम् ॥ १३

அலங்குர்வந்து தரஸா ஸுமங்கள்யோऽந்வசாதிதி। அத தஸ்யாக்ஞயாஸர்வா: ஸ்த்ரியஸ்தாமரஸேக்ஷணா: 3
மங்களாபரணை: சீக்ரம் அலஞ்சக்ரு: ஸுமங்களாம் ।
காயந்த்ய: ஸன்னிவேச்யைனாம் பத்ரபீடேऽத்ரிஸம்பவாம் ॥ 4
அப்யங்கம் காரயாமாஸு: ப்ராங்முகீமாயதேக்ஷணாம்। சங்கச்ருங்கம்ருதங்கானாம் துந்துபீனாம் ச நிஸ்வனை:
அப்யஷிஞ்சன் விசாலாக்ஷீம் அம்பிகாமுஷ்ணவாரிபி:। சாலிசூர்ண நிசாரேணு முத்கபிஷ்டரஸை: சுபை: 6
ஸுகந்திசீதலைஸ்தோயை: ஸுகேசீமமலை: சுபை: ।
காங்கேயை: யாமுனைச்சான்யை: சதுரர்ணவஸம்பவை: ॥ 7
ஸர்வதீர்த்தஜலைர் தேவீம் சந்த்ரபிம்பநிபானனாம்। ஜஜபு: ப்ராம்மணா வ்ருத்தா: தேவீஸூக்தானி ஸூரய:
ஸர்வேஷாமேவ லோகானாம் மங்களாந்யபவம்ஸ்ததா। முநீனாம் பத்னயச்சைவ தேவானாமபி பத்னய: ॥ 9
அதிதிச்ச திதிச்சைவ ஸுபர்ணீ ஸுரஸா ததா ।
ஸ்வாஹா ஸ்வதாऽநஸூயா ச கார்கீ ஸாக்ஷாதருந்ததீ ॥ 10
ஸர்வாஸ்தா: ஸர்வலோகேசீம் ஸர்வலோகைகமாதரம் ।
சனைச்சனைரப்யஷிஞ்சன் காஞ்சனை: கலசை: சுபை: ॥ 11
தத: சுத்தேந ம்ருதுநா ஸுகேசீம் வாஸஸா சனை:। உத்வர்த்தயந்திஸ்ம ததா சீக்ரமம்போஜலோசனாம் 12
பரிதாப்ய தத: பட்டதுகூலே சுபலக்ஷணே। அலஞ்சக்ருர் முதா தக்ஷா: பாதாத்யாகேசமம்பிகாம் ॥ 13

எல்லா ஸ்திரீகளும் (3) மங்களமான ஆபரணங்களால் ஸுமங்களையான ஸ்ரீ அம்பாளை அலங்கரித்தனர். மங்களமான ஆஸனத்தில் அகண்ட கண்களை உடைய, பர்வத ராஜனின் குமாரியை கிழக்கு முகமாக பாடிக் கொண்டு உட்காரவைத்து இவளுக்கு எண்ணை தேய்த்தனர் (4½) சங்கம், கொம்பு வாத்தியம் மிருதங்கம் துந்துபி இவற்றின் சப்தங்கள் முழங்க விசாலாக்ஷியான அம்பிகையை வெந்நீரினால் ஸ்னானம் செய்துவைத்தனர். சம்பா அரிசி, வெள்ளலொத்தி, பச்சப்பயறு இவற்றின் மாவினால் செய்வித்த மங்கள மான ரஸங்களாலும் நல்ல வாஸனையும் குளிர்ச்சி உள்ளதும் தூய்மையானதும் புண்யமானதுமான கங்கை யமுனை ஸமுத்ரம் முதலிய எல்லா தீர்த்தங்களாலும் அழகிய கேசபாரம் உள்ளவளும் சந்திர பிம்பம் போன்ற முகத்தை உடையவளுமான தேவியை அபிஷேகம் செய்வித்தனர். வயது முதிர்ந்த ஞானி களான ப்ராம்மணர்கள் தேவீ ஸூக்தங்களை ஜபித்தனர். 5-8) அப்பொழுது எல்லா உலகங்களுக்கும் மங்களம் உண்டாயின. முனிவர்களின் மனைவிகள் தேவர்களின் மனைவிகள் அதிதி திதி ஸுபர்ணி (கருடனின் தாய்) ஸுரஸா (நாகர்களின் தாய்) ஸ்வாஹாதேவி ஸ்வதாதேவீ அனஸூயை கார்க்கி ஸாக்ஷாத் அருந்ததி தேவீ இப்படி எல்லா அந்த ஸ்திரீகளும், ஸர்வலோகத்திற்கும் ஈச்வரியும் எல்லா உலகங்களுக்கும் முக்கிய தாயுமான ஸ்ரீ அம்பாளை, தங்கக் குடங்களில் ஜலமெடுத்துவந்து மெள்ள மெள்ள அபிஷேகம் செய்தனர். (9-11) சுத்தமானதும் மெல்லியதுமான வஸ்திரத்தினால் மெள்ள, அழகிய கேசபாரங்கள் உள்ளவளும் தாமரை போன்ற கண்கள் உள்ளவளுமான அவளை சீக்ரமாக துவட்டித் துடைத்தனர். (12) மேன்மையும் மங்களமாக உள்ளதுமான இரண்டு பட்டு வஸ்த்ரங்களில் ஒன்றை இடையில் உடுத்தி மற்றொன்றை மேலாக்கிட்டு, அலங்காரம் செய்வதில் தேர்ந்த அந்த ஸ்திரீகள் கால்

नवयावकपङ्केन पादौ कमलकोमलौ । ररञ्जुः सहसा देव्या मङ्गलार्थमतन्द्रिताः ॥ १४
ऊचुश्च गिरिजामार्यां इमौ कमलकोमलौ । निधेहि चन्द्रकलया सह मौळौ जगत्पतेः ॥ १५
तास्तदा गिरिजा सर्वाः स्मितपूर्वमुदैक्षत । जघान चारविन्देन ता वधूरद्रिसंभवा ॥ १६
हंसकौ रत्नखचितौ बबन्धुर्नूपुरे शुभे । सुमध्यमायास्संरेजे मध्यः काञ्चीगुणान्वितः ॥ १७
ईशाक्षिखञ्जरीटानां जिघृक्षुरिव पाशवान् । बाहुद्वयं विशालाक्ष्याः विविधाभरणाञ्चितम् ॥ १८
कण्ठपाशौ महेशस्य कृतौ मकरकेतुना । विविधाभरणैर्भाति तन्वङ्ग्यास्तनुरुज्वला ॥ १९
द्यौरिवाखण्डलधनुः खण्डमण्डलमण्डिता । पद्मकोशनिभौ देव्याः वक्षोजौ हारसंभृतौ ॥ २०
तन्मध्यनीलमाणिक्यनीलाग्राविव रेजतुः । अनेकनिष्कसंछन्नं उरो देव्या बभौ नभः ॥ २१
सेन्द्रचापं महावृन्दं वार्मुचामिव कालजम् । सुपक्वबिंबताम्राभः बभौ देवीरदच्छदः ॥ २२
सन्ध्याभ्रशकलोपेत इव शीतांशुमण्डलः । नासाग्रमञ्चितं देव्याः शुभमौक्तिकशालिना ॥ २३
सौवर्णेन विचित्रेण भूषणेनातिपेशलम् । कर्णयोर्वाळिकासूत्रताटङ्कानां श्रिया मुखम् ॥ २४

நவயாவகபங்கேந பாதௌ கமலகோமளௌ | ரரஞ்சு: ஸஹஸா தேவ்யா மங்களார்த்தமதந்த்ரிதா: || 14
ஊசு: ச கிரிஜாமார்யாம் இமௌ கமலகோமளௌ | நிதேஹி சந்த்ரகலயா ஸஹமௌளௌ ஜகத்பதே: || 15
தாஸ்ததா கிரிஜா ஸர்வா: ஸ்மிதபூர்வமுதைக்ஷத | ஜகான சாரவிந்தேந தா வதூரத்ரிஸம்பவா || 16
ஹம்ஸகௌ ரத்னகசிதௌ பபந்து: நூபுரே சுபே | ஸுமத்யமாயாஸ்ஸம்ரேஜே மத்ய: காஞ்சீகுணாந்வித:
ஈசாக்ஷிகஞ்ஜரீடாநாம் ஜிக்ருக்ஷுரிவ பாசவான் | பாஹுத்வயம் விசாலாக்ஷ்யா: விவிதாபரணாஞ்சிதம் 18
கண்டபாசௌ மஹேசஸ்ய க்ருதௌ மகரகேதுனா | விவிதாபரணைர்பாதி தந்வங்க்யா: தநுருஜ்வலா || 19
த்யௌரிவாகண்டலதநு: கண்டமண்டலமண்டிதா |
பத்மகோசநிபௌ தேவ்யா: வக்ஷோஜௌ ஹாரஸம்ப்ருதௌ || 20
தந்மத்யநீலமாணிக்ய நீலாக்ராவிவரேஜது: | அனேக நிஷ்கஸஞ்சன்னம் உரோதேவ்யா பபௌ நப: || 21
ஸேந்த்ரசாபம் மஹாப்ருந்தம் வார்முசாமிவ காலஜம் | ஸுபக்வ பிம்பதாம்ராப: பபௌ தேவீரதச்சத: 22
ஸந்த்யாப்ரசகலோபேத இவ சீதாம்சு மண்டல: | நாஸாக்ரமஞ்சிதம் தேவ்யா: சுபமௌக்திகசாலிநா || 23
ஸௌவர்ணேந விசித்ரேண பூஷணேநாதிபேசலம் |
கர்ணயோர்வாளிகாஸூத்ர தாடங்காநாம் ச்ரியாமுகம் || 24

முதல் தலை வரை அம்பிகையை அலங்கரித்தனர் (13) தாமரைகள்போல் மெல்லிய தேவியின் கால்களை புது செம்மஞ்சுக் குழம்பினால் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக அழகுறச் செய்தனர். (14) ஆர்யையான பார்வதியை நோக்கி அந்த ஸ்திரிகள் இந்த கோமளமான கால்களை ஜகத்பதியின் சிரஸில் சந்திரகலையுடன்கூட நீ வைக்க வேண்டும் எனக் கூறினார்கள் (15) அப்பொழுது பர்வதராஜ குமாரி அவர்களை புன்சிரிப்புடன் பார்த்தாள். மேலும் அந்த பார்வதி அந்த ஸ்திரீகளை தாமரை மலரால் அடித்தாள். (16) ரத்னங்கள் வைத்து இழைத்த தண்டைகளையும் மங்களமான கொலுசுகளையும் கால்களில் போட்டனர். அழகிய இடையை உடைய தேவியின் அரைநூல் மாலையுடன் கூடிய இடையானது ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய கண்களாகிற வலியன் குருவிகளை பிடிப்பதற்கான வலைபோல விளங்கிற்று. (17½) பல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விசாலாக்ஷியின் கைகளிரண்டும் பரமசிவனுடைய கழுத்தில் கட்டுவதற்காக மன்மதனால் செய்யப்பட்ட கயிறுபோல் விளங்கியது. (18½) அம்மனது உடலானது பலவித ஆபரணங்களால் இந்திரனின் வில்லினுடைய பல துணுக்குகளால் விளங்கும் ஆகாயம் போல் ப்ரகாசித்தது, தாமரை மொட்டுகள் போன்ற, தேவியின் ஹாரங்களால் நிரம்பிய இரு ஸ்தனங்களும் மத்தியில் நீல ரத்னத்தைக் கொண்ட பெரிய மாணிக்கமானது நுனியில் நீலவர்ணத்தைக் கொண்டது போல் பிரகாசித்தன. (20½) அனேக தங்க நாணயங்களால் மறைக்கப்பட்டுள்ள அம்மனுடைய மார்பானது இந்திரனின் வில்லுடன் கூடிய மேகக் கூட்டங்களால் நிரம்பிய வர்ஷா காலத்து ஆகாசம் போல் விளங்கிற்று. (21½) நன்கு பழுத்த கோவைப் பழத்தின் காந்தியை உடைய தேவியின் உதடானது ஸந்தியா காலத்து மேகத்துண்டுகளோடு கூடிய சந்திரமண்டலம் போல் விளங்கிற்று. (22½) மங்களமான முத்துக்கள் வைத்து இழைத்த விசித்ரமான தங்க ஆபரணத்தால் அழகுவாய்ந்த தேவியின் நாஸாக்ரமானது பொலிவுற்று விளங்கியது. (23½) காதுகளில் அணிந்துள்ள வாளி, மாட்டல், தோடு (தாடங்கம்)

अपुष्यत्कान्तिमतुलां अंबिकायास्तदा तराम् । चूलीबन्धश्शुभो देव्याः सुमनोदाममण्डितः ॥ २५
ललाटमलकोद्भासि मुक्तादामविभूषितम् । नेत्राभ्यां भ्रूयुगं भाति साञ्जनाभ्यां मनोहरम् ॥ २६
कामस्य सशरं चारु धनुषोरिव तद्द्वयम् । आकेशमानखाग्रं तु मणिभूषणमण्डितम् ॥ २७
भूषणस्य वपुर्देव्याः भूषणं नास्यभूषणम् । सर्वास्तदा तामालोक्य सर्वावयवसुन्दरीम् ॥ २८
ईशोगृह्यनयेशेन गृहिणीयं जगत्त्रये । एनयोस्सदृशावेतौ दम्पती इति मेनिरे ॥ २९
ततस्तां गिरिराजाय भूषितां तां न्यवेदयन् । ततस्सहिमवांश्चक्रे गन्तुं देवान्तिकं मतिम् ॥ ३०
आहूय दीयते कन्या विवाहे ब्राह्म इत्यतः । उत्तरायणमार्गेण भानोस्सत्वरमादरात् ॥ ३१
कैलासं कालकण्ठस्य प्रियं हिमनगोत्तमः । तत्र भोगपुरे रम्ये रत्नप्राकारमण्डिते ॥ ३२
सहस्रभौमप्रासाद मण्टपैरुपशोभिते । राजाधिराजस्सर्वेषां राजते यत्र शंकरः ॥ ३३
तत्र कक्ष्यां समासाद्य प्रथमां प्रमथाधिपम् । शालंकायनयोगीन्द्रपौत्रं नन्दीश्वरं प्रभुम् ॥ ३४
प्रणम्य सन्निधौ तस्मै व्यजिज्ञिपद्नगाधिपः । भगवन्नन्दिकेशान प्रार्थनैषा मम प्रभो ॥ ३५

அபுஷ்யத்காந்திமதுலாம் அம்பிகாயாஸ்ததா தராம்। சூளீபந்த: சுபோ தேவ்யா: ஸுமனோதாமமண்டித: 25
லலாடமளகோத்பாஸி முக்தாதாமவிபூஷிதம்। நேத்ராப்யாம் ப்ரூயுகம் பாதி ஸாஞ்ஜனாப்யாம் மனோஹரம் ||
காமஸ்ய ஸசரம் சாரு தனுஷோரிவ தத்வயம்। ஆகேசமாநகாக்ரம்து மணிபூஷணமண்டிதம் || 27
பூஷணஸ்ய வபுர்தேவ்யா: பூஷணம் நாஸ்ய பூஷணம்। ஸர்வா: ததா தாமாலோக்ய ஸர்வாவயவஸுந்தரீம்
ஈசோக்ருஹ்யநயேசேந க்ருஹிணீயம் ஜகத்ரயே। ஏநயோ: ஸத்ருசாவேதௌ தம்பதீ இதி மேநிரே || 29
ததஸ்தா கிரிராஜாய பூஷிதாம் தாம்ந்யவேதயன்। தத: ஸஹிமவான்சக்ரே கந்தும் தேவாந்திகம் மதிம் || 30
ஆஹூய தீயதே கன்யா விவாஹே ப்ராம்ம இத்யத:। உத்தராயண மார்கேண பாநோ: ஸத்வரமாதராத்
கைலாஸம் காலகண்டஸ்ய ப்ரியம் ஹிமநகோத்தம:। தத்ர போகபுரே ரம்யே ரத்னப்ராகார மண்டிதே 32
ஸஹஸ்ர பௌம ப்ராஸாத மண்டபைருபசோபிதே। ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் ராஜதே யத்ர சங்கர: 33

தத்ர கக்ஷ்யாம் ஸமாஸாத்ய ப்ரதமாம் ப்ரமதாதிபம் |
சாலங்காயந யோகீந்த்ர பௌத்ரம் நந்தீச்வரம் ப்ரபும் || 34
ப்ரணம்ய ஸன்னிதௌ தஸ்மை வ்யஜிக்ஞிபதகாதிப: |
பகவன் நந்திகேசான ப்ரார்த்தனைஷா மம ப்ரபோ || 35

முதலிய அணிகளின் காந்தியினால் தேவியின் முகம் அதிக காந்தியுடன் விளங்கியது. (24½) அம்பிகையின் கூந்தல் முடிச்சானது புஷ்ப ஸரங்களால் சுற்றப்பட்டு ப்ரகாசித்தது. (25) நெற்றியானது முத்து ஸரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முன்னெத்தி மயிர்களால் சிறந்து விளங்கியது. மையிடப்பட்ட கண்களால் அழகுமிக்க புருவமிரண்டும் அம்புகளுடன் கூடிய மன்மதனுடைய இரு வில்லுகள் போல் ப்ரகாசித்தது. தலை முதல் கால் வரை ரத்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவியின் சரீரமானது அணிகளுக்கும் அணிகலனாக விளங்கியதேயன்றி அணிகள் அவளுடைய உடலுக்கு அழகை உண்டாக்கவில்லை. (26-27½) எல்லா அவயங்களிலும் அழகுவாய்ந்த அந்த தேவியை எல்லா ஸ்திரீகளும் பார்த்து பரமேச்வரனால் தேவியும், தேவியால் ஈச்வரனும் தாம்பத்யபாவம் அடைந்தனர். மூவுலகத்திலும் இவர்களுக்கு ஈடு இவர்களே என நினைத்தனர். (28-29) பிறகு அப்பெண்டிர் கிரிராஜனான ஹிமவானிடம் அம்மனுக்கு அலங்கரித்து முடிந்த விபரத்தை தெரிவித்தனர். பிறகு ஹிமவானும் மஹாதேவனிடம் செல்லக் கருதினான். (30) எட்டு விதமான விவாஹ முறைகளில் முதன்மையான ப்ராம்ம விவாஹத்தில் வரனைத் தேடி அழைத்து கன்னிகையைக் கொடுப்பதே முறையாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஸூர்யன் உத்தராயணத்தில் செல்லும் வழியைப் பின்பற்றி (ஆகாச மார்க்கமாக) மிக்க பக்தி சிரத்தையுடன் ஹிமவான் நீலகண்டனுடைய கைலாஸத்திற்குப் புறப்பட்டான். (31½) அங்கு சென்று ரத்னமயமான மதிற் சுவர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிக்க அழகு வாய்ந்ததும் ஆயிரக்கணக்கான மெத்தைகளுடன் கூடி விளங்குகின்றதுமான போகபுரத்தில் ஸகல உலகங்களுக்கும் ராஜாதிராஜனான ஸ்ரீ சங்கருடைய முதல் கோபுர வாயிலை அடைந்து அங்கு வீற்றிருப்பவரும் பிரமத கணங்களின் தலைவரும் சாலங்காயனர் என்ற யோகீச்வரரின் பேரனுமாகிய நந்திகேச்வரரை வணங்கி பர்வதராஜன் அவர் சன்னிதியில் தெரியப்படுத்தினான். (32-34½) ஓ பகவானான நந்திகேச்வரரே, எனது பிரார்த்தனை வருமாறு — ஓ ப்ரபுவே, வேதங்

ब्राह्मेणैव विवाहेन ब्राह्मणप्रभवेऽधुना । पुत्री देया महेशाय पुरुहूताय शंभवे ॥ ३६
तत्प्रभोर्दर्शनाकांक्षी त्वामस्मि शरणं गतः । ततस्सभगवान् नन्दी प्राप्यानुज्ञां महेशितुः ॥ ३७
संप्रापयदगाधीशं जगदीशान्तिकं क्षणात् । तत्राद्रिरद्रिधनुषं आसीनं परमासने ॥ ३८
जगत्रितयसंरक्षाजागरूकं त्रियंबकम् । सनकादिमहायोगिसंवीतसविधं प्रभुम् ॥ ३९
प्रणम्य परया भक्त्या प्रास्तौषीत् स्तुत्यमीश्वरम् ।
अद्रिः — जय देव परानन्द भुवनानामधीश्वर ॥ ४०
सुरासुरेन्द्रसंभाव्यपादपद्म परात्पर । आपन्नार्तिनिदाघैकवारिदागम धूर्जटे ॥ ४१
त्वां प्रसाद्य जगत्यस्मिन् प्राप्तैश्वर्यास्सुरासुराः । अनर्चितांघ्रिपद्मास्ते येवै दुर्गतिभागिनः ॥ ४२
अमङ्गळा जना एते सुमङ्गळ पराङ्मुखाः । अहं त्वामखिलेशान प्रपन्नश्शरणं शिवम् ॥ ४३
दातारं सर्वलोकानां सर्वाभीष्टानि सन्ततम् । अर्थी त्वां प्राप्तवानद्य महान्तमहमव्ययम् ॥ ४४
याच्नां मे पूरयाशु त्वमर्थितादधिकप्रद । प्रणमन्तं तथेशानः पुनः पुनररिन्दमम् ॥ ४५

ப்ராம்மணைவ விவாஹேந ப்ராம்மணப்ரபவேऽதுநா । புத்ரீ தேயா மஹேசாய புருஹூதாய சம்பவே ॥ 36
தத்ப்ரபோ: தர்சநகாங்க்ஷீ த்வாமஸ்மி சரணம் கத: ।
தத: ஸபகவான் நந்தீ ப்ராப்யானுக்ஞாம் மஹேசிது: ॥ 37
ஸம்ப்ராபயதகாதீசம் ஜகதீசாந்திகம் க்ஷணாத் । தத்ராத்ரிரத்ரிதனுஷம் ஆஸீநம் பரமாஸனே ॥ 38
ஜகத்ரிதய ஸம்ரக்ஷா ஜாகரூகம் த்ரியம்பகம் । ஸனகாதி மஹாயோகி ஸம்வீத ஸவிதம் ப்ரபும் ॥ 39
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ப்ராஸ்தௌஷீத் ஸ்துத்யமீச்வரம் ।
அத்ரி:— ஜய தேவ பரானந்த புவனானாமதீச்வர ॥ 40
ஸுராஸுரேந்த்ர ஸம்பாவ்ய பாதபத்ம பராத்பர । ஆபன்னார்தி நிதாகைக வாரிதாகம தூர்ஜடே ॥ 41
த்வாம் ப்ரஸாத்ய ஜகத்யஸ்மின் ப்ராப்தைச்வர்யா: ஸுராஸுரா: ।
அனர்சிதாங்க்ரி பத்மாஸ்தே யேவை துர்கதி பாகின: ॥ 42
அமங்களா ஜநா ஏதே ஸுமங்கள பராங்முகா: । அஹம் த்வாமகிலேசாந ப்ரபன்ன: சரணம் சிவம் ॥ 43
தாதாரம் ஸர்வலோகானும் ஸர்வாபீஷ்டாநி ஸந்ததம் ।
அர்த்தீ த்வாம் ப்ராப்தவானத்ய மஹாந்தமஹமவ்யயம் ॥ 44
யாச்ஞம் மே பூரயாசுத்வம் அர்த்திதாததிகப்ரத । ப்ரணமந்தம் ததேசான: புன: புனரரிந்தமம் ॥ 45

களால் பலவாருகத் துதிக்கபபட்டவரும் ப்ராம்மண ப்ரபுவுமாகிய சம்புவிற்கு ப்ராம்ம முறைப்படி என் பெண்ணை திருமணம் செய்துகொடுக்க வேண்டும். (35-36) ஆதலால் ப்ரபுவை தரிசிக்க வேண்டி தங்களை சரணமடைகிறேன். பிறகு நந்தி பகவானும் ஸ்ரீ பரமசிவனிடம் தெரிவித்து அனுமதி பெற்று ஒரு நிமிஷத்தில் பர்வதராஜனை பரமசிவனிடம் சேர்ப்பித்தார். (37½) அங்கு மேருபர்வதத்தை வில்லாகக் கொண்டவரும், உலகங்களைக் காப்பதில் விழித்திருப்பவரும், முக்கண்ணரும், ஸனகாதி முனிவர்களால் சூழப்பட்டு இருப்பவரும், ப்ரபுவும் திவ்ய சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்திருப்பவருமான ஸ்ரீ பரமசிவனை ஹிமவான் மிக்க பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு உரியவரான அவ்வீசனைத் துதித்ததாவது, (38-39½) ஓ மஹாதேவ, பரமானந்த மூர்த்தியே, ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அதிபதியே, தேவாஸுரர் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்ட சரணாரவிந்தங்களை உடையவரே, பர வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பர வஸ்துவே, அண்டியவர்களின் துக்கமாகிய கோடைக்கு வர்ஷாகாலம் போன்றவரே, கங்கையை முடியில் தரித்திருப்பவரே, (40-41) ஜயவிஜயீபவ, இவ்வுலகில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் உம்மைப் பூஜித்தே மிக்க ஐச்வர்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். உமது சரணாரவிந்தத்தை பூஜிக்காத பேதையரே துர்கதி அடைந்து கஷ்டப்படுகிறார்கள். (42) நல்ல மங்கள மூர்த்தியான தங்களை வணங்காத அவிவேகிகளே என்றும் மங்களமற்று நிற்கின்றார்கள். ஸகலருக்கும் ஈசனே, ஸர்வமங்கள ரூபியும் ஸகல உலகங்களுக்கும் எல்லாவித அபிஷ்டங்களையும் இடையறாது கொடுப்பவருமாகிய தங்களை நான் சரணமடைகிறேன். (43) மிக்க மேன்மை பெற்றவரும் இறப்பற்றவருமாகிய தங்களை நாடி வந்திருக்கிறேன். (44) வேண்டியதினும் மிகுதியாகக் கொடுக்கும் ப்ரபுவே, எனது வேண்டுதலை சீக்கிரம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றான். இவ்வாறு சொல்லி அடிக்கடி வணங்கும் ஹிமவானை நோக்கி, ப்ரபுவுக்குரிய ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய உதாரமான வார்த்தைகளால் மஹாதேவன் உரைத்ததாவது — ஹிமவானே எழுந்திரு, எழுந்திரு,

प्राह गंभीरया वाचा प्रभुलक्षणयुक्तया ।
ईश्वरः — उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते गिरीन्द्र वरदोऽस्मि ते ॥ ४६
वरं वरय यत्तेऽद्य वांछितं ब्रूहि सत्वरं ॥ ४६½

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे अष्टादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

नन्दिना कल्याणाय देवाद्यानयनम् ॥

हिमवान् — तुभ्यमिच्छाम्यहं कन्यां मदीयां दातुमीश्वर । प्रतिग्रहाण तामद्य श्वः प्रातर्दिविषद्गणैः ॥ १
सहमाधववेधोभ्यां सर्वैरपि मुनीश्वरैः । ओषधिप्रस्थमभ्येत्य पुरं पुररिपो मम ॥ २
इति प्रार्थयते तस्मै प्रतिश्रुत्योमिति प्रभुः । प्रसन्नेनैव मनसा प्रेषयामास भूधरम् ॥ ३
अथ तस्मिन् गतेद्रीन्द्रे नन्दीशं पुरतस्थितम् । अब्रवीद्गणपान् सर्वान् अस्मदीयान् गणाग्रणीः ॥ ४
अण्डेषु वर्तमानांस्तान् अनन्तानमितद्युतीन् । देवान् साध्यान् सविश्वांश्च सर्वानपि मुनीश्वरान् ॥ ५

ப்ராஹ கம்பீரயா வாசா ப்ரபுலக்ஷணயுக்தயா ।
ஈச்வர:— உத்திஷ்டோத்திஷ்ட பத்ரம் தே கிரீந்த்ர வரதோऽஸ்மி தே ॥ 46
வரம் வரய யத்தேऽத்ய வாஞ்சிதம் ப்ரூஹி ஸத்வரம் ॥ 46½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே அஷ்டாதசோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஏகோநவிம்சோऽத்யாய: ॥

நந்தி, கல்யாணத்திற்காக, தேவர்களை, அழைத்தல்.

ஹிமவான் - துப்யமிச்சாம்யஹம் கன்யாம் மதீயாம் தாதுமீச்வர ।
ப்ரதிக்ரஹாண தாமத்ய ச்வ: ப்ராதர்திவிஷத்கணை: ॥ 1
ஸஹமாதவவேதோப்யாம் ஸர்வைரபி முனீச்வரை: । ஓஷதிப்ரஸ்தமப்யேத்ய புரம் புரரிபோ மம ॥ 2
இதி ப்ரார்த்தயதே தஸ்மை ப்ரதிச்ருத்யோமிதி ப்ரபு: । ப்ரஸன்னேனைவ மனஸா ப்ரேஷயாமாஸ பூதரம் 3
அத தஸ்மின் கதேऽத்ரீந்த்ரே நந்தீசம் புரதஸ்திதம் ।
அப்ரவித் கணபான் ஸர்வான் அஸ்மதீயான் கணக்ரணீ: ॥ 4
அண்டேஷு வர்த்தமானாம்ஸ்தான் அனந்தானமிதத்யுதீன் ।
தேவான் ஸாத்யான் ஸவிச்வாம்ச்ச ஸர்வானபி முனீச்வரான் ॥ 5

உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. உனக்கு வேண்டிய வரனை தந்தருளுகிறேன். (45-46) உனக்கு வேண்டிய வரனை சீக்கிரத்தில் கேட்பாயாக. (46½).

பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்

ஹிமவான் சொல்லுகிறர்— ஓ ஈச்வர, த்ரிபுராரியே, என் கன்னிகையான பார்வதியை இப்பொழுது தங்களுக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்க விரும்புகிறேன். நாளை காலே ப்ரும்மதேவன் மஹாவிஷ்ணு இவர்களுடனும் எல்லா முனிவர்களுடனும் தேவர்களுடனும் எனது இருப்பிடமான ஓஷதிப்ரஸ்தமென்ற என் பட்டணத்திற்கு வந்து ஏற்கவேண்டும். (1-2) இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்ட ஹிமவானை அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று சொல்லி ஸந்தோஷமடைந்த மனஸுடன் அனுப்பி வைத்தார். (3) பிறகு அந்த பர்வத ச்ரேஷ்டனை ஹிமவான் சென்றதும் பரமேச்வரன், எதிரில் உள்ள நந்திகேச்வரரைப் பார்த்து கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவனே, நமது எல்லா கணத்தலைவர்களையும் ப்ரம்மாண்டங்களில் உள்ளவர்களும் எண்ணற்றவர்களும் மிக்க காந்தி உள்ளவர்களுமான தேவர்கள், ஸாத்யர்கள், விச்வேதேவர்கள், எல்லா

शीघ्रं ममाज्ञया नन्दिन् अथैवाह्वय तान् क्षणात् । इतीशाज्ञां समादाय नन्दी शंकरवल्लभः ॥ ६
स्थित्वा मुहूर्तमेकाग्रः सस्मार गणपान्मुदा । देवान्सेन्द्रान् सवरुणान् सदिक्पालान्प्रजापतीन् ॥ ७
रुद्रानेकादशादित्यान् द्वादशाष्टौ वसूनपि । विश्वानपि च वै देवान् साध्यांश्चैव तथा पितृन् ॥ ८
नारायणं च लोकादिं अवतारांश्च तस्य वै । साक्षाच्चतुर्मुखं देवं ब्रह्माणं परमेष्ठिनम् ॥ ९
पाताळवासिनश्चापि सर्वानपि च दानवान् । अष्टावपि महानागान् काद्रवेयान्महाबलान् ॥ १०
अनन्तं वासुकिं चापि कार्कोटक महोरगम् । कंबळाश्वतरौ चापि तक्षकं फणिपुंगवम् ॥ ११
शंखपालं महापद्मं सस्मार गणपुङ्गवः । विरोचनं च बलिनं नमुचिं वलमेव च ॥ १२
महाजंभंच जंभंच हयग्रीवंच दानवम् । दितिजान् दनुजांश्चान्यान् पाताळतलवासिनः ॥ १३
पाताळस्थान् गणांश्चान्यान् हाटकेश्वरसम्मतान् । कूश्माण्डगणमुख्यांश्च भानुकंपं महाबलिम् ॥ १४
वीरभद्रं जगद्भद्रं भद्रकाळीमनोहरम् । भूतेशान् प्रमथेशांश्च सर्वानपि गणाधिपान् ॥ १५
महाबलं महाबाहुं मधुपिङ्गंच पिङ्गळम् । चतुर्वक्त्रंच भूतेशान् प्रमथेशांश्च कोटिशः ॥ १६

சீக்ரம் மமாக்ஞயா நந்தின் அத்யைவாஹ்வய தான் க்ஷணாத் |
இதீசாக்ஞாம் ஸமாதாய நந்தீ சங்கரவல்லப: || 6
ஸ்தித்வா முஹூர்த்தமேகாக்ர: ஸஸ்மார கணபான் முதா |
தேவான் ஸேந்த்ரான் ஸவருணான் ஸதிக்பாலான் ப்ரஜாபதீன் || 7
ருத்ரானேகாதசாதித்யான் த்வாதசாஷ்டௌ வஸூநபி |
விச்வானபி ச வை தேவான் ஸாத்யாம்ச்சைவ ததா பித்ரூன் || 8
நாராயணம் ச லோகாதிம் அவதாராம்ச்ச தஸ்ய வை |
ஸாக்ஷாச்சதுர்முகம் தேவம் ப்ரம்மாணம் பரமேஷ்டிநம் || 9
பாதாளவாஸிநச்சாபி ஸர்வானபி ச தானவான் | அஷ்டாவபி மஹாநாகான் காத்ரவேயான் மஹாபலான்
அனந்தம் வாஸுகிம் சாபி கார்க்கோடகமஹோரகம் | கம்பளாச்வதரௌ சாபி தக்ஷகம் பணிபுங்கவம் 11
சங்கபாலம் மஹாபத்மம் ஸஸ்மார கணபுங்கவ: | விரோசனம் ச பலினம் நமுசிம் வலமேவ ச || 12
மஹாஜம்பஞ்ச ஜம்பஞ்ச ஹயக்ரீவஞ்ச தானவம் | திதிஜாந்தனுஜாம்ச்சான்யான் பாதாளதலவாஸிந: || 13
பாதாளஸ்தான் கணாம்ச்சான்யான் ஹாடகேச்வர ஸம்மதான் |
கூச்மாண்டகணமுக்யாம்ச்ச பானுகம்பம் மஹாபலிம் || 14
வீரபத்ரம் ஜகத்பத்ரம் பத்ரகாளிமனோஹரம் | பூதேசான் ப்ரமதேசாம்ச்ச ஸர்வானபி கணாதிபான் || 15
மஹாபலம் மஹாபாஹும் மதுபிங்கஞ்ச பிங்களம் | சதுர்வக்த்ரஞ்ச பூதேசான் ப்ரமதேசாம்ச்ச கோடிச: 16

முனிச்வரர்கள் எல்லோரையும் சீக்கிரம் என் உத்திரவுப்படி இப்பொழுதே அழைத்துவா என்றார். (4-5½) சங்கர பக்தரும் இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்டவருமான நந்திகேச்வரர் ஒரு முஹூர்த்தம் த்யானம் செய்து பிரமத கணங்களின் தலைவர்களை நினைத்தார். மேலும் இந்திரன், வருணன், திக்பாலர் முதலிய தேவர்கள், ப்ரஜாபதிகள் ஏகாதசருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், பித்ருக்கள், (6-8) உலகங்களுக்கு முதல்வரான நாராயணன், அவருடைய அவதாரங்கள், பரமேஷ்டியான ஸாக்ஷாத் சதுர்முகப்பிரம்மதேவன் (9) பாதாளலோக வாஸியும் தனுவின் புத்ரர்களுமான எல்லா அஸுரர்கள், அஷ்டமஹாநாகங்கள் மஹாபலிஷ்டர்களும் கத்ருவின் பிள்ளைகளுமான (10) அனந்தன் வாஸுகி கார்க்கோடகன் மஹோரகன் கம்பளன் அச்வதரன் நாகங்களின் தலைவனான தக்ஷகன் (11) சங்கபாலன் மஹாபத்மன் இவர்கள் யாவரையும் கணத்தலைவரான நந்திகேச்வரர் நினைத்தார். பின்னும் விரோசனன், பலி, நமுசி, வலன், (12) மஹாஜம்பன், ஜம்பன், ஹயக்ரீவன் என்ற அஸுரன், பாதாளலோக வாஸிகளான மற்ற திதியின் புத்ரர்கள், தனுவின் புத்ரர்களான அஸுரர்கள் (13) பாதாளலோகத்திலிருக்கின்ற ஹாடகேச்வருத்ரருடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்ட மற்ற கணங்கள், கூச்மாண்டருத்ரனின் கணத்தலைவர் பானுகம்பன் மஹாபலி (14) உலகங்களுக்கு மங்களத்தை அளிப்பவரும் பத்ரகாளியின் மனோஹரமான பர்த்தாவுமான வீரபத்ரர், பூதங்களுக்குத் தலைவர்கள், கணங்களுக்குத் தலைவர்கள் முதலிய ஸகல கணங்களின் அதிபர்கள் (15) மஹாபலன் மஹாபாஹு மதுபிங்கன்

करणं बाहुकं चापि पंचाक्षं शतमन्युकम् । सुकेशं काष्टकूटंच वृषं मेघभृतं तथा ॥ १७
विश्वरूपं विरूपाक्षं तालकेतुं शताननम् । असंख्यातान् गणांश्चान्यान् सस्मार गणनायकः ॥ १८
आज्ञया देवदेवस्य कल्याणार्थं शिलादजः । कलामुहूर्ताः काष्टाश्च दिनानि तिथिपक्षकान् ॥ १९
अर्धमासांश्च मासांश्च ऋतूनब्दांश्च कोटिशः । गङ्गाद्याश्च नदीस्सर्वाः समुद्राश्च सरांसिच ॥ २०
यच्च किंचिज्जगत्यस्मिन् दृष्टं चानुमितं श्रुतम् । तत्सर्वं देवदेवस्य कल्याणार्थं शिलादजः ॥ २१
समाजुहाव मनसा सद्यएव जगत्पतिः । तदन्तरे महानादः संज्ञावाद्यसमुद्भवः ॥ २२
जिजृंभेऽवसरं शंभोः देवानां कथयन्निव । समाकर्ण्य ततो नादं देवा विष्णुमुखास्तदा ॥ २३
समाजग्मुर्मुदाऽत्यर्थं द्रष्टुकामा महोत्सवम् । आरूढो गरुडं साक्षात् छन्दोरूपं महाभुजं ॥ २४
आजगाम गणैस्सार्धं अर्णवाङ्गभुवा हरिः । आदिमौ दंपती द्रष्टुं आदरेण जनार्दनः ॥ २५
आशाननो हंसवरं अधिरुह्य जगन्मयः । वाण्यातु परया साकमेणीसदृशनेत्रया ॥ २६
विश्वसृग्भिस्तथाऽन्यैश्च नवभिश्च महत्तरैः । वेदागमैर्मूर्तिमद्भिः विद्याभिस्सहितो गणैः ॥ २७

கரணம் பாஹுகம்சாபி பஞ்சாக்ஷம் சதமன்யுகம்| ஸுகேசம் காஷ்டகூடம்ச வ்ருஷம் மேகப்ருதம் ததா 17
விச்வரூபம் விருபாக்ஷம் தாலகேதும் சதானனம் |
அஸங்க்யாதான் கணாம்ச்சான்யான் ஸஸ்மார கணநாயக: || 18
ஆக்ஞயா தேவதேவஸ்ய கல்யாணார்த்தம் சிலாதஜ: |
கலாமுஹூர்த்தா: காஷ்டாச்ச தினாநி திதி பக்ஷகான் || 19
அர்த்தமாஸாம்ச்ச மாஸாம்ச்ச ருதூநப்தாம்ச்ச கோடிச: |
கங்காத்யாச்ச நதீஸ்ஸர்வா: ஸமுத்ராச்ச ஸராம்ஸி ச || 20
யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்மின் த்ருஷ்டஞ்சானுமிதம் ச்ருதம் |
தத்ஸர்வம் தேவதேவஸ்ய கல்யாணார்த்தம் சிலாதஜ: || 21
ஸமாஜுஹாவ மனஸா ஸத்யஏவ ஜகத்பதி:| ததந்தரே மஹாநாத: ஸம்க்ஞாவாத்யஸமுத்பவ: || 22
ஜிஜ்ரும்பேऽவஸரம் சம்போ: தேவானாம் கதயன்னிவ |
ஸமாகர்ண்ய ததோ நாதம் தேவா விஷ்ணுமுகாஸ்ததா || 23
ஸமாஜக்மு: முதாऽத்யர்த்தம் த்ரஷ்டுகாமா மஹோத்ஸவம் |
ஆரூடோ கருடம் ஸாக்ஷாத் சந்தோரூபம் மஹாபுஜம் || 24
ஆஜகாம கணைஸ்ஸார்த்தம் அர்ணவாங்கபுவா ஹரி:| ஆதிமௌ தம்பதீ த்ரஷ்டும் ஆதரேண ஜனார்தன:
ஆசானனோ ஹம்ஸவரம் அதிருஹ்ய ஜகன்மய:| வாண்யாது பரயா ஸாகம் ஏணீஸத்ருசநேத்ரயா || 26
விச்வஸ்ருக்பிஸ்ததாऽந்யைச்ச நவபிச்ச மஹத்தரை: |
வேதாகமைர் மூர்த்திமத்பி: வித்யாபிஸ்ஸஹிதோ கணை: || 27

பிங்களன் சதுர்வக்த்ரன் மற்றும் கோடிக்கணக்கான பூதகணங்கள் பிரமத கணங்கள் இவற்றின் தலைவர்கள், (16) கருணன் பாஹுகன் பஞ்சாக்ஷன் சதமன்யு ஸுகேசன் காஷ்டகூடன் வ்ருஷன், மேகப்ருதன், (17) விச்வரூபன் விருபாக்ஷன் தாலகேது சதானனன் இன்னும் மற்ற எண்ணற்ற கணங்களையும் நந்திகேச்வரர் நினைத்தார் (18) கல்யாணத்திற்காக ஜகத்பதியான மஹாதேவனுடைய உத்திரவுப்படி சிலாதபுத்ரரான நந்திகேச்வரர் கோடிக் கணக்கில் கலைகள், முஹூர்த்தங்கள், காஷ்டைகள் தினங்கள், திதிகள் பக்ஷங்கள், (19) அரைமாதங்கள் மாதங்கள், ருதுக்கள் வருஷங்கள் கங்கை முதலிய ஸகல நதிகள், ஸமுத்ரங்கள், ஓடைகள், (20) இவ்வுலகில் மற்றும் பார்க்கப்பட்டவைகள் அநுமானிக்கப்பட்டவைகள் கேட்கப்பட்டவைகள் இவை எல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய கல்யாணத்திற்காக நந்திகேச்வரர் (21) மனதினால் நினைத்து உடனே அழைத்தார். இதற்கிடையில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைத் தரிசிப்பதற்கு இதுவே தக்க ஸமயம் என்பதை அறிவிக்கும் ஸமயக்குறி வாத்யத்தின் பேரொலியானது உண்டாயிற்று. (22½) பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அந்த நாதத்தைக் கேட்டதும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அப்பொழுது அந்த மஹோத்ஸவத்தைக் காண்பதற்காக வந்தனர். (23½) வேதத்தின் ஸ்வரூபமானவரும் பருத்த கைகளுள்ளவருமான கருடன் மீதேறி மஹாலக்ஷ்மியுடனும் தனது பார்ஷதர்களுடனும் ஸாக்ஷாத் ஹரி நாராயணன் உலகின் முதல் தம்பதிகளைக் காண அன்புடன் வந்தார். (24-25) ஜகத்ஸ்வரூபியான சதுர்முகப் பிரம்மனும் மான்விழியாளான ஸரஸ்வதி தேவியுடன் ஹம்ஸத்தின் மீதேறி மிக்க பெருமை கொண்ட ஒன்பது விச்வஸ்ருஷ்டுக்களுடனும் உருவம் கொண்ட வேதங்கள், ஆகமங்கள், வித்யை

उद्वाहश्शिवयोश्चेति सन्निधिं प्राप शूलिनः । इन्द्रोऽधिरुह्य शुभ्रवेतं तदा द्विद्विरदं शुभम् ॥ २८
साकं पुलोमसुतया स्ववयोभिरलंकृतः । तथैव द्वादशादित्यैः नासत्याभ्यामलंकृतः ॥ २९
एकादशाभिस्त्रिविधैः अस्वप्नैरभिनन्दितः । विश्वैर्देवैस्ससाध्यैश्च मुनिभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥ ३०
समागच्छत्सहस्राक्षः द्रष्टुं दाम्पत्यमैश्वरं । एवमग्निर्यमोरक्षः नायको वरुणो मरुत् ॥ ३१
गुह्यकाधिपतीशानौ सर्वे जग्मुश्शिवान्तिकम् ॥ ३१½

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे एकोनविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ विंशोऽध्यायः ॥

गणाधिपानां नामानि ॥

आत्मानश्चापि ते सर्वे अन्तरात्मान एव च । परमात्मान आजग्मुः चरस्थिरमयात्मनाम् ॥ १
असुराश्च महावीर्याः षट्षष्टिशतकोटयः । नागाश्च ये च पातलतलेषु समवस्थिताः ॥ २
कालाग्निरुद्रो भगवान् सर्वाधारोऽमितद्युतिः । अनन्तकोटिगणपैः आत्मतुल्यबलोद्धतैः ॥ ३

உத்வாஹ: சிவயோச்சேதி ஸன்னிதிம் ப்ராப சூலின: ।
இந்த்ரோऽதிருஹ்ய ஸுச்வேதம் ததா த்வித்விரதம் சுபம் ॥ 28
ஸாகம் புலோமஸுதயா ஸவயோபிரலங்க்ருத: । ததைவ த்வாதசாதித்யை: நாஸத்யாப்யாமலங்க்ருத: 29
ஏகாதசாபிஸ்த்ரிவிதை: அஸ்வப்னைரபிநந்தித: । விச்வைர்தேவைஸ்ஸஸாத்யைச்ச முனிபிர்ப்ரம்மவாதிபி:
ஸமாகச்சத் ஸஹஸ்ராக்ஷ: த்ரஷ்டும் தாம்பத்யமைச்வரம் ।
ஏவமக்னிர்யமோரக்ஷ: நாயகோ வருணோ மருத் ॥ 31
குஹ்யகாதிபதீசானௌ ஸர்வே ஜக்மு: சிவாந்திகம் ॥ 31½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகோநவிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத விம்சோऽத்யாய: ॥

கணநாயகர்களின் பெயர்கள்

ஆத்மனச்சாபி தே ஸர்வே அந்தராத்மான ஏவ ச । பரமாத்மான ஆஜக்மு: சரஸ்திரமயாத்மனும் ॥ 1
அஸுராச்ச மஹாவீர்யா: ஷட்ஷஷ்டிசதகோடய: । நாகாச்ச யேச பாதாளதலேஷு ஸமவஸ்திதா: ॥ 2
காலாக்னிருத்ரோ பகவான் ஸர்வாதாரோऽமிதத்யுதி: ।
அனந்தகோடிகணபை: ஆத்மதுல்ய பலோத்ததை: ॥ 3

கள் முதலாகிய கணங்களுடனும், (26-27) ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் கலியாணத்தைக் காண சூலபாணியின் ஸன்னிதிக்கு வந்தார். இந்திரனும் நல்ல வெண்மையானதும் மங்களமானதும் நான்கு தந்தங்களை உடையதுமான ஐராவதத்தின் மீது இந்திராணியுடன் ஏறி ஸ்னேஹிதர்கள் த்வாதச ஆதித்யர்கள் அச்வினி தேவர்கள் இவர்களுடன் சூழப்பட்டவனாகவும் முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களால் கொண்டாடப்பட்டவனாகவும் விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், ப்ரம்மவிசாரம் செய்யும் முனிவர்கள் இவர்களுடனும் ஆயிரம் கண்ணுடையவனாய் பரமேச்வரனுடைய விவாஹத்தைக் காண வந்தான். (28-30½) இவ்வாறே அக்னி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் முதலிய யாவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வர ஸன்னிதிக்கு வந்தனர். (31½).

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்யாயம்

ஸகல ஸ்தாவரஜங்கம ஸ்வரூபிகளாகிய ஜீவாத்மா அந்தராத்மா பரமாத்மா முதலிய எல்லா ஜீவராசிகளும் வந்தன. (1) மஹாபராக்ரமசாலிகளான அறுபத்தாறு கோடி அஸுரர்களும் பாதாளலோக வாஸிகளான நாகர்களும், (2) ஸகல உலகங்களுக்கும் ஆதார பூதரும் ப்ரளய காலத்தில் ஸம்ஹாரம்

रुद्राण्या सह संप्राप देवदेवस्य सन्निधिम् । हाटकेशो महाबाहुः अर्बुदायुतकोटिभिः ॥ ४
आत्मनस्सदृशाकल्पैः आवृतो गणपैर्ययौ । कूश्माण्डगणपश्श्रीमान् कोटिकोटिगणावृतः ॥ ५
संप्राप सन्निधिं शंभोः द्रष्टुकामो महोत्सवम् । अभ्यगाद्रक्तवर्णश्च गणकोट्यर्बुदैस्सह ॥ ६
दशभिः केसराक्षश्च न्यर्बुदानांच कोटिभिः । संप्राप सन्निधिं शंभोः महोत्सव दिदृक्षया ॥ ७
वैद्युतोऽष्टाभिरमलैः समुद्राणांच कोटिभिः । मुक्तात्मभिश्च गणपैः मुदोत्सवमवाप सः ॥ ८
विशाखस्स्वगणैस्सार्द्धं समस्तक्लेशवर्जितैः । कोटिकोटिमहापद्मैः संप्राप शिवसन्निधिम् ॥ ९
पारियात्रोऽत्र भगवान् न्यर्बुदैः प्रमथैश्शतैः । प्रापेशसविधं श्रीमान् प्रसन्नेनान्तरात्मना ॥ १०
सर्वाननश्शतगणैः समुद्रशतकोटिभिः । सर्वेशसन्निधिं प्राप सर्वज्ञस्सर्वभावितः ॥ ११
विकृतास्योऽपि विविधैः वीतरागैर्विमत्सरैः । अनेक कोटिगणपैः सविधं प्राप शूलिनः ॥ १२
लोकालोकाचलावासी ज्वालाकेशो महाभुजः । शूललोलभुजैर्देवैः देववान्तिकं ययौ ॥ १३

ருத்ராண்யா ஸஹ ஸம்ப்ராப தேவதேவஸ்ய ஸன்னிதிம் |
ஹாடகேசோ மஹாபாஹு: அர்புதாயுத கோடிபி: || 4
ஆத்மன: ஸத்ருசாகல்பை: ஆவ்ருதோ கணபைர்யயௌ |
கூச்மாண்டகணப: ஶ்ரீமான் கோடி கோடிகணாவ்ருத: || 5
ஸம்ப்ராப ஸன்னிதிம் சம்போ: த்ரஷ்டுகாமோ மஹோத்ஸவம் |
அப்யகாத்ரக்தவர்ணச்ச கணகோட்யர்புதைஸ்ஸஹ || 6
தசபி: கேஸராக்ஷச்ச ந்யர்ப்புதானாஞ்ச கோடிபி: |
ஸம்ப்ராப ஸன்னிதிம் சம்போ: மஹோத்ஸவதித்ருக்ஷயா || 7
வைத்யுதோऽஷ்டாபிரமலை: ஸமுத்ராணாஞ்ச கோடிபி: |
முக்தாத்மபிச்ச கணபை: முதோத்ஸவமவாப் ஸ: || 8
விசாக: ஸ்வகணைஸ்ஸார்த்தம் ஸமஸ்தக்லேசவர்ஜிதை: |
கோடிகோடிமஹாபத்மை: ஸம்ப்ராப சிவஸன்னிதிம் || 9
பாரியாத்ரோऽத்ர பகவான் ந்யர்புதை: ப்ரமதைச்சதை: |
ப்ராபேசஸவிதம் ஶ்ரீமான் ப்ரஸன்னேநாந்தராத்மனா || 10
ஸர்வானன: சதகணை: ஸமுத்ரசதகோடிபி: | ஸர்வேசஸன்னிதிம் ப்ராப ஸர்வக்ஞ: ஸர்வபாவித: || 11
விக்ருதாஸ்யோऽபி விவிதை: வீதராகைர்விமத்ஸரை: | அனேககோடிகணபை: ஸவிதம் ப்ராப சூலின: 12
லோகாலோகாசலாவாஸீ ஜ்வாலாகேசோ மஹாபுஜ: |
சூலலோலபுஜைர்தேவை: தேவதேவாந்திகம் யயௌ || 13

செய்பவரும், அதிககாந்தி படைத்தவருமான பகவான் ஶ்ரீ காலாக்னிருத்ரர், தனக்கு ஒப்பான பலம் பொருந்திய எண்ணற்ற கோடிக்கணக்கான கணத் தலைவர்களுடனும் (3) ருத்ராணியுடனும் தேவ தேவனை மஹாதேவனுடைய ஸன்னிதியை வந்தடைந்தார். மஹா பலசாலியான (பாதாள லோகத்திற்கு அதிபர்) ஹாடகேச்வரர் தனக்கு ஒப்பான வேஷம்பூண்ட பத்துலக்ஷம்கோடி கணாதிபர்களோடு வந்தார். (4½) சோபை நிரம்பிய கூச்மாண்டர் என்ற ருத்ரகணாதிபதியானவர் தனது கோடி கோடி கணங்களோடு கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டு ஶ்ரீ பரமசிவனுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (5½) ரக்தவர்ணர் என்பவர் பத்துகோடி கோடி கணங்களோடும் கேஸராக்ஷர் என்பவர் ஆயிரம் கோடி கோடி கணங்களுடனும் மஹோத்ஸவத்தைக் காண விருப்பத்துடன் சிவஸன்னிதிக்கு வந்தனர். (6-7) வைத்யுதர் என்பவர் நிர்மலர்களும் முக்தர்களுமான எட்டு கோடி கோடி கணங்களுடன் சந்தோஷத்துடன் மஹோத்ஸவத்துக்காக வந்தார். (8) விசாகரென்பவர் அவித்யை முதலிய ஸகல க்லேசங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களான லக்ஷம் கோடி கோடி கோடி கணங்களுடன் சிவஸன்னிதிக்கு வந்தார். (9) பகவானான பாரியாத்ரர் என்பவர் ஆயிரம் கோடி பிரமத கணங்களுடன் மனங்குளிர்ந்து சிவஸன்னிதிக்கு வந்தார். (10) ஸர்வக்ஞரும் யாவும் சிவஸ்வரூபம் எனக் கருதியவருமான ஸர்வானனர் என்பவர் கோடி கோடி கோடி கணங்களுடன் சிவன் ஸமீபத்திற்கு வந்தார். (11) விக்ருதாஸ்யர் என்பவர் ராகத்வேஷங்கள் அற்ற பலவிதங்களாகிய அனேக கோடி கணங்களுடன் சூலபாணியின் ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (12) லோகாலோக பர்வதத்தில் வசிக்கும் மஹாபராக்ரமம் வாய்ந்த ஜ்வாலாகேசர் என்பவர் சூலங்களை கையிலேந்தி அசைத்துக்கொண்டிருக்கும் தேவர்களுடன் மஹாதேவனுடைய ஸன்னிதிக்கு

समदोऽपि महाभागः समदैरात्मसैनिकैः । सह चन्द्रार्धचूडस्य संसदं सहसाऽऽप सः ॥ १४
दुन्दुभिर्दुन्दुभिश्रेणी निनदैर्जितसागरः । असंख्यैरात्मनस्सैन्यैः अनन्तस्याप सन्निधिम् ॥ १५
कपालीशो महाभागः कपालस्रगलंकृतः । कापालि सविधं प्राप परार्धगण संवृतः ॥ १६
संह्लादश्शर्वरीनाथभूषणस्याप सन्निधिम् । शतकोटिपरार्द्धैस्स्वैः गणपैर्मुक्तकिल्बिषैः ॥ १७
रुद्राणां कोटिभिः पद्मैः अण्डको रुद्रसन्निभः । रुद्रस्य सन्निधिं प्राप तदा सर्व जगत्पतेः ॥ १८
कुंभकः कोटिकोटीनां जंभवैरिनुतैर्गणैः । सन्निधिं प्राप देवस्य शंभोरङ्गजशासिनः ॥ १९
मथकाख्यो महाभागः प्रमथाधिपतिर्विभुः । मदनारिमनुप्राप शतकोटि गणावृतः ॥ २०
सन्नादश्च गणश्रेष्ठः गणकोटि परार्द्धकैः । गौरीकल्याण सेवार्थं गिरीशं प्राप सत्वरः ॥ २१
आवेशनिश्च भगवान् भगनेत्रहरान्तिकम् । अयुतायुतकोटीनां गणैस्संप्राप सादरम् ॥ २२
अपवक्त्रो महाकेशः वीरपर्वतकश्च ते । सहस्रकोटिगणपैः सविधं धूर्जटेर्ययुः ॥ २३
पिप्पलः काकपादश्च सन्तान गणकाग्रणीः । सर्वेश्वरमसेवेतां असंख्यातैर्गणोत्तमैः ॥ २४

ஸமதோSபி மஹாபாக: ஸமதைராத்மஸைனிகை:। ஸஹ சந்த்ரார்த்தசூடஸ்ய ஸம்ஸதம் ஸஹஸாSSப ஸ:
துந்துபி: துந்துபிச்ரேணீ நிநதை: ஜிதஸாகர: ।
அஸங்க்யைராத்மனஸ்ஸைன்யை: அனந்தஸ்யாப ஸன்னிதிம்।। 15
கபாலீசோ மஹாபாக: கபாலஸ்ரகலங்க்ருத:। காபாலிஸவிதம் ப்ராப பரார்த்த கணஸம்வ்ருத: ।। 16
ஸம்ஹ்லாத: சர்வரீநாத பூஷணஸ்யாப ஸன்னிதிம் ।
சதகோடிபரார்த்தைஸ்வை: கணபை: முக்தகில்பிஷை: ।। 17
ருத்ராணாம் கோடிபி: பத்மை: அண்டகோ ருத்ரஸன்னிப: ।
ருத்ரஸ்ய ஸன்னிதிம் ப்ராப ததா ஸர்வஜகத்பதே: ।। 18
கும்பக: கோடிகோடீனாம் ஜம்பவைரினுதைர்கணை:। ஸன்னிதிம் ப்ராப தேவஸ்ய சம்போரங்கஜசாஸிந: 19
மதகாக்யோ மஹாபாக: ப்ரமதாதிபதிர்விபு:। மதனாரிமனுப்ராப சதகோடி கணாவ்ருத: ।। 20
ஸன்னாதச்ச கணச்ரேஷ்ட: கணகோடிபரார்த்தகை: ।
கௌரீகல்யாணஸேவார்த்தம் கிரீசம் ப்ராப ஸ த்வர: ।। 21
ஆவேசனிச்ச பகவான் பகநேத்ரஹராந்திகம்। அயுதாயுதகோடீனாம் கணைஸ்ஸம்ப்ராப ஸாதரம் ।। 22
அபவக்த்ரோ மஹாகேச: வீரபர்வதகச்ச தே। ஸஹஸ்ரகோடி கணபை: ஸவிதம் தூர்ஜடேர்யயு: ।। 23
பிப்பல: காகபாதச்ச ஸந்தானகணகாக்ரணீ:। ஸர்வேச்வரமஸேவேதாம் அஸங்க்யாதை: கணோத்தமை:

வந்தார். (13) மஹாபாக்யசாலியான ஸமதர் என்பவர் மதத்துடன் கூடிய தனது ஸைன்யங்களுடன் சந்திரார்த்த சூடனுடைய ஸமீபத்திற்கு வந்தார். (14) துந்துபி வாத்யத்தின் நாதத்தால் ஸமுத்ரத்தின் ஓசையை ஜயித்த துந்துபி என்பவர் கணக்கற்ற தனது ஸைன்யங்களுடன் முடிவற்ற ஸ்ரீபரமசிவனுடைய ஸமீபத்திற்கு வந்தார். (15) மஹாபாக்யசாலியும் மண்டை ஓடுகளை மாலைகளாக தரித்தவருமான கபாலீசர் என்பவர் தமது ஆயிரம் கோடி கோடி ஸைன்யங்களுடன் சூழப்பட்டவராய் ப்ரம்மகபாலம் தரித்த பரமசிவனுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (16) ஸம்ஹ்லாதர் என்பவர் பாபமற்ற தமது லக்ஷம் கோடி கோடி கணாதிபர்களுடன் சந்திரசேகரனின் ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (17) ருத்ரனுக்கு ஒப்பான அண்டகர் என்பவர் நூறு கோடி கோடி ருத்ரர்களுடன் ஸர்வ ஜகத்பதியான ருத்ரனின் ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (18) கும்பகர் என்பவர் இந்திரனால் துதிக்கப்பட்ட தனது கோடி கோடிகணங்களுடன் மன்மதனைத் தண்டித்த மஹாதேவனுடைய ஸன்னிதிக்கு வந்தார். (19) ப்ரபுவும் மஹாபாக்யவானும் பிரமதகணங்களுக்கு அதிபதியுமான மதகர் என்பவர் நூறு கோடி கணங்களுடன் மன்மதனுக்குச் சத்ருவான பரமசிவனிடம் வந்தார் (20) கணத்தலைவரான ஸன்னாதர் ஆயிரம் கோடி கோடி கணபர்களுடன் கௌரீகல்யாண வைபவத்தைக் காண்பதற்கு வேகமாக பரமேச்வரனை அடைந்தார் (21) ஸர்வகுணங்களும் உள்ள ஆவேசனி என்பவர் பத்து கோடி கோடி கணங்களுடன் பகன் என்ற தேவனின் கண்ணை அபஹரித்த பரமசிவனின் ஸமீபத்திற்கு அன்புடன் வந்தார் (22) அபவக்த்ரர், மஹாகேசர் வீரபர்வதகர் என்ற மூவரும் ஆயிரம் கோடி கணாதிபர்களுடன் கங்காதரனுடைய ஸமீபத்தை அடைந்தனர் (23) பிப்பலர் காகபாதர் என்ற இருவரும் ஸந்தானம் என்ற கணத்திற்கு அதிபர்களாகி கணக்கற்ற கணத்தலைவர்களுடன் ஸர்வேச்வரனை மஹாதேவனை அடைந்தனர் (24) மதுபிங்கள் நிலன் மஹாபலகணாக்ரணி என்போர்

मधुपिङ्गोऽथ नीलश्च महाबल गणाग्रणीः । मन्मथारिमनुप्रापुः महोत्सव दिदृक्षया ॥ २५
पूर्णभद्रश्चतुर्वक्त्रः भुवनानामधीश्वरौ । पुरारिं पुरसैन्यैस्स्वैः पुरुषार्थदमन्वयुः ॥ २६
एते भूतगणास्सर्वे प्रमथाश्च महत्तराः । करणः प्रमथाधीशः कारुण्याम्बुधिमीश्वरम् ॥ २७
शरणं प्राप सदृशैः आत्मनोऽनेक सैनिकैः । बाहुकश्च महाभागः प्रमथानीकसंवृतः ॥ २८
प्राप देवाधिदेवस्य पार्श्वमङ्कजशासिनः । पञ्चाक्षः पञ्चपञ्चाशन्न्यर्बुदप्रमथावृतः ॥ २९
पञ्चेषुमथनस्यास्य समीपं परमागतः । शतमन्युस्सदा मन्युः शतमन्युसमर्चितः ॥ ३०
शतकोटिगणैस्सार्धं समीपं प्राप शूलिनः । मेघभृत्काष्टकूटश्च सुकेशो वृषभो बली ॥ ३१
प्रत्येकं कोटिकोटीनां प्रमथैरीशमाश्रयन् । शताननो विश्वरूपः तालकेतुस्सुचित्तकः ॥ ३२
लोकान्तकश्च चैत्रश्च दीप्तात्मा लकुलीश्वरः । एतेऽपि प्रमथैस्सार्धं अनन्तैरापुरीश्वरम् ॥ ३३
दैत्यान्तको मृत्युजिच्च कालजिच्च विषादनः । कलिजिद्विषजिच्चापि श्रीमान् भृङ्गिरिटिः परः ॥ ३४
सूर्यावास्यश्शनिष्ठाद्याः प्रमथा लोकपालकाः । सहस्रसंख्यैः प्रमथैः परार्धेनापुरीश्वरम् ॥ ३५

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे विंशोऽध्यायः ॥

மதுபிங்கோऽத நீலச்ச மஹாபலகணாக்ரணீ: | மன்மதாரிமனுப்ராபு: மஹோத்ஸவதித்ருக்ஷயா || 25
பூர்ணபத்ர: சதுர்வக்த்ர: புவனானாமதீச்வரௌ | புராரிம் புரஸைன்யை: ஸ்வை: புருஷார்த்ததமன்வயு: 26
ஏதே பூதகணாஸ்ஸர்வே ப்ரமதாச்ச மஹத்தரா: | கரண: ப்ரமதாதீச: காருண்யாம்புதிமீச்வரம் || 27
சரணம் ப்ராப ஸத்ருசை: ஆத்மனோऽனேகஸைனிகை: | பாஹுகச்ச மஹாபாக: ப்ரமதாநிகஸம்வ்ருத: 28
ப்ராப தேவாதிதேவஸ்ய பார்ச்வமங்கஜசாஸின: | பஞ்சாக்ஷ: பஞ்சபஞ்சாசந்யர்புதப்ரமதாவ்ருத: || 29
பஞ்சேஷு மதனஸ்யாஸ்ய ஸமீபம் பரமாகத: | சதமன்யுஸ்ஸதாமன்யு: சதமன்யுஸமர்ச்சித: || 30
சதகோடிகணைஸ்ஸார்த்தம் ஸமீபம் ப்ராப சூலின: | மேகப்ருத் காஷ்டகூடச்ச ஸுகேசோ வ்ருஷபோ பலீ
ப்ரத்யேகம் கோடிகோடீனாம் ப்ரமதைரீசமாச்ரயன் | சதானனோ விச்வரூப: தாலகேதுஸ்ஸுசித்தக: || 32
லோகாந்தகச்ச சைத்ரச்ச தீப்தாத்மா லகுளீச்வர: | ஏதேऽபி ப்ரமதைஸ்ஸார்த்தம் அனந்தைராபுரீச்வரம்
தைத்யாந்தகோ ம்ருத்யுஜிச்ச காலஜிச்ச விஷாதன: | கலிஜித்விஷஜிச்சாபி ஸ்ரீமான் ப்ருங்கிரிடி: பர: || 34
ஸூர்யாவாஸ்ய: சனிஷ்டாத்யா: ப்ரமதாலோகபாலகா: |
ஸஹஸ்ரஸங்க்யை: ப்ரமதை: பரார்த்தேனாபுரீச்வரம் || 35

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே விம்சோऽத்யாய: ||

மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க மன்மதனை எரித்த ஈசனை வந்தடைந்தனர் (25) ஸகல புவனங்களுக்கும் அதிபர்களான பூர்ணபத்ரன் சதுர்வக்த்ரன் என்ற இருவர்களும் மற்ற எல்லா பூதகணங்களும் மிகவும் மஹிமைவாய்ந்த பிரமதகணங்களும் தங்களது பட்டணத்து ஸைன்யங்களுடன் புருஷார்த்தங்களை அளிக்கவல்ல பரமேச்வரனை அடைந்தனர் (26½) ப்ரமதகணங்களுக்கு அதிபதியான கரணர் என்பவர் தனக்கு நிகரான அனேக ஸைன்யங்களுடன் கருணைக்கடலான பரமேச்வரனை சரணமாக வந்தடைந்தார். (27½) பிரமதகணங்களுடன் கூடிய மஹாபாக்யசாலியான பாஹுகன் என்பவன் மன்மதனை சிக்ஷித்த தேவாதிதேவனுடைய ஸமீபத்திற்கு வந்தான். (28½) பஞ்சாக்ஷன் என்பவன் ஐந்நூற்றைம்பது கோடி கணங்களுடன் மன்மதனை நிக்ரஹித்த பரமேச்வர ஸமீபத்தை வந்தடைந்தான் (29½) எப்பொழுதும் கோபம் கொண்டவரும் இந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டவருமான சதமன்யு என்பவர் நூறுகோடி கணங்களுடன் சூலபாணியான சிவஸமீபத்தை அடைந்தார். (30½) மேகப்ருத் காஷ்டகூடன் ஸுகேசன் வ்ருஷபன் பலி என்ற ஒவ்வொருவரும் கோடி கோடி பிரமதகணங்களுடன் ஈசனுடைய ஸமீபத்தை அடைந்தனர் (31½) சதானனன் விச்வரூபன் தாளகேது ஸுசித்தகன் லோகாந்தகன் சைத்ரன் தீப்தாத்மா லகுளீச்வரன் என்ற இவர்களும் அளவற்ற பிரமதகணங்களுடன் ஈச்வரனை அடைந்தார்கள் (32-33) உலக ரக்ஷகர்களான தைத்யாந்தகன், ம்ருத்யுஜித் காலஜித் விஷாதனன் கலிஜித், விஷஜித் லக்ஷ்மீ விலாஸம் பொருந்திய மேன்மை கொண்ட பிருங்கிரிடி ஸூர்யாவாஸ்யன் சனிஷ்டன் இவர்கள் முதலான கணாதிபர்கள் கோடி கோடி கோடி பிரமதகணங்களுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை அடைந்தனர். (34-35)

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

श्रीरुद्रसमाप्त्यनुवाकार्थवर्णनम् ॥

सूतः — सहस्राणां सहस्राणि ये रुद्राः पृथिवीषदः । सहस्रयोजने लक्ष्यभेदिनस्सशरासनाः ॥ १
ते रुद्रास्त्रिदशश्रेष्ठाः त्रिणेत्रं संसिषेविरे । अस्मिन्महति सिन्धौ ये येऽन्तरिक्षे दिविस्थिताः ॥ २
नीलग्रीवास्त्रिणेत्रास्तेऽसंख्याताश्चापुरीश्वरम् । अधः क्षमाचराश्चान्ये सर्वे ते नीलकन्धराः ॥ ३
गिरीशयोऽस्तु कल्याणं सिषेविषव आपिरे । वृक्षेषु पिञ्जरा रुद्राः नीलकण्ठा विलोहिताः ॥ ४
भूतानां चाधिपतयः विकेशाश्च जटाधराः । सहस्रैरप्यसंख्याताः सायुधाः प्रापुरीश्वरम् ॥ ५
अन्नेषु ये विविध्यन्ति जनान् पात्रेषु भुञ्जतः । ये पथां पथि रक्षन्ति तीर्थानि प्रचरन्ति च ॥ ६
ये रुद्रा दिक्षु भूयांसः तिष्ठन्ति सततं च ते । गौरीकल्याणसेवायै गिरिशं समुपाश्रयन् ॥ ७
अथादितिर्दितिर्विश्वा दनुः कद्रूश्च कालिका । पुलोमा सरमा चैव सिंहिका विनता तथा ॥ ८

॥ அத ஏகவிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ருத்ரத்தின் கடைசி அநுவாகத்தின் பொருள் இதில் கூறப்படுகிறது.

ஸூத:— ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணி யே ருத்ரா: ப்ருதிவீஷத: ।
ஸஹஸ்ரயோஜனே லக்ஷ்யபேதின: ஸசராஸனா: ॥ 1
தே ருத்ரா: த்ரிதசச்ரேஷ்டா: த்ரிணேத்ரம் ஸம்ஸிஷேவிரே ।
அஸ்மின் மஹதி ஸிந்தௌ யே யேऽந்தரிக்ஷே திவி ஸ்திதா: ॥ 2
நீலக்ரீவா: த்ரிணேத்ராஸ்தே அஸங்க்யாதாச்சாபுரீச்வரம் ।
அத: க்ஷமாசராச்சான்யே ஸர்வே தே நீலகந்தரா: ॥ 3
கிரீசயோஸ்து கல்யாணம் ஸிஷேவிஷவ ஆபிரே ।
வ்ருக்ஷேஷு பிஞ்ஜராருத்ரா: நீலகண்டா விலோஹிதா: ॥ 4
பூதானும் சாதிபதய: விகேசாச்ச ஜடாதரா: । ஸஹஸ்ரைரப்யஸங்க்யாதா: ஸாயுதா: ப்ராபுரீச்வரம் ॥ 5
அன்னேஷு யே விவித்யந்தி ஜனான் பாத்ரேஷு புஞ்ஜத: ।
யே பதாம் பதி ரக்ஷந்தி தீர்த்தானி ப்ரசரந்தி ச ॥ 6
யே ருத்ரா திக்ஷு பூயாம்ஸ: திஷ்டந்தி ஸததம் ச தே ।
கௌரீகல்யாணஸேவாயை கிரிசம் ஸமுபாச்ரயன் ॥ 7
அதாதிதி: திதிர்விச்வா தனு: கத்ருச்ச காலிகா । புலோமா ஸரமா சைவ ஸிம்ஹிகா வினதா ததா ॥ 8

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார்— ஆயிரம் யோஜனை தூரத்திலுள்ள குறியை, அம்பினால் தவறாமல் அடிக்க வல்லமையுள்ளவர்களும், வில்லை தரிப்பவரும், தேவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவர்களுமான, பூமியிலுள்ள பத்துலக்ஷம் ருத்திரர்களும், ஸ்ரீ முக்கண்ணனை வந்து ஸேவித்தனர். (1½) இங்குள்ள மஹாஸமுத்திரத்திலும், ஆகாசத்திலும், ஸ்வர்க்கத்திலும், வஸிக்கின்ற, கழுத்தில் கருப்புள்ளவர்களும், மூன்று கண்களுள்ளவர்களுமான, கணக்கிலடங்காத ருத்திரர்களும், ஸ்ரீ ஜகதீசனை வந்து அடைந்தனர். (2½) பூமியின் அடியிலுள்ள பாதாள லோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களும் கழுத்தில் கருப்புள்ளவர்களுமான மற்ற எல்லா ருத்திரர்களும், பார்வதீ பரமேச்வரர் கல்யாணத்தைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு வந்தனர். (3½) மரங்களில் வஸிக்கின்ற, இளம்புல்லைப்போல் பசுமைநிறமுள்ளவர்களும், கருத்த கழுத்தை உடையவர்களும் மிகச்சிவந்தநிறமுடையவர்களுமான ருத்ரர்களும் கேசமற்றவர்களும் சடைகளைத் தரித்தவர்களும் மனிதர்களுக்கு தீங்கு அளிக்கும் பூதங்களின் தலைவர்களுமான ருத்ரர்களும் ஆயுதபாணிகளாய் ஆயிரக்கணக்கிலும் எண்ணமுடியாதபேர்களாக ஈசனது ஸமீபத்தை அடைந்தனர். (5) மனிதர் சாப்பிடும் உணவிலும் குடிக்கும் தண்ணீரிலும் மறைந்துநின்று அவர்களின் நாடி முதலியவற்றை தவறச்செய்து மிகுந்த கஷ்டங்களை அளிக்கும் ருத்ரர்களும், வைதிகம் லௌகிகம் முதலிய எல்லா மார்க்கங்களையும் கடைபிடித்து நடப்போரை ரக்ஷிப்பவர்களும் காசி ப்ரயாகை முதலிய க்ஷேத்ரங்களை ரக்ஷிப்பவர்களுமான ருத்ரர்களும் (6) எல்லா திக்குகளிலும் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களும் இன்னும் பலவகைப்பட்ட ருத்ரர்களும் கௌரீகல்யாணவைபவத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸன்னிதியை அடைந்தார்கள். (7) மேலும் திதி அதிதி விச்வா தனு கத்ரு காளிக புலோமை

सिद्धिर्माया क्रिया दुर्गा देवी स्वाहा स्वधा च सा । सावित्री वेदमाता च रजनी दक्षिणा द्युतिः ॥ ९
रतिर्बुद्धिर्मतिर्मेधा पुष्टिस्तुष्टिस्सरस्वती । राका कुहूस्सिनीवाली देवी चानुमतिश्च सा ॥ १०
धरणी धारणी वेला बाला नारायणी च सा । एताश्चान्याश्च देवानां मातरः पत्नयश्च ताः ॥ ११
उद्वाहश्शङ्करस्येति जग्मुस्सर्वा मुदान्विताः । नद्यस्समुद्रगास्सर्वाः ब्रह्माण्डोदरमध्यगाः ॥ १२
सर्वास्ता ललनावेषाः भूषामणिविराजिताः । चामरासक्तहस्ताब्जाः सहंसाब्जा इवाययुः ॥ १३
उरगा गरुडा यक्षाः गन्धर्वाः किन्नरा नराः । सागरा गिरयो मेघाः मासास्संवत्सराः कलाः ॥ १४
वेदामन्त्रास्तथा यज्ञाः स्तोमा धर्माश्च संयमाः । हुंकाराः प्रणवाश्चैव फट्कारा हिंकृतास्तथा ॥ १५
कोटिरप्सरसां दिव्याः तासां च परिचारिकाः । सुमङ्गलस्य तास्सर्वमङ्गलायाश्च मङ्गलम् ॥ १६
सद्योऽभ्युपागमन् सर्वाः द्रष्टुकामा महोत्सवम् । ततस्ते संगतास्सर्वे शिलादकुलनन्दनम् ॥ १७
अन्तःपुराधिपं शंभोः नत्वा भक्त्या व्यजिज्ञपन् । नन्दीश भगवन् स्वामिन् ज्ञानवारांनिधे गुरो ॥ १८

ஸித்தி: மாயா க்ரியா துர்க்கா தேவீ ஸ்வாஹா ஸ்வதா ச ஸா |
ஸாவித்ரீ வேதமாதா ச ரஜனீ தக்ஷிணா த்யுதி: || 9
ரதிபுத்தி: மதிர்மேதா புஷ்டி: துஷ்டி: ஸரஸ்வதீ | ராகா குஹூஸ்ஸினீவாலீ தேவீ சானுமதிச்ச ஸா || 10
தரணீ தாரணீ வேலா பாலா நாராயணீ ச ஸா | ஏதாச்சாந்யாச்ச தேவானாம் மாதர: பத்னயச்ச தா: 11
உத்வாஹ: சங்கரஸ்யேதி ஜக்முஸ்ஸர்வா முதான்விதா: |
நத்ய: ஸமுத்ரகாஸ்ஸர்வா: ப்ரம்மாண்டோதரமத்யகா: || 12
ஸர்வாஸ்தா: லலனாவேஷா: பூஷாமணிவிராஜிதா: |
சாமராஸக்தஹஸ்தாப்ஜா: ஸ ஹம்ஸாப்ஜா இவாயயு: || 13
உரகா கருடா யக்ஷா: கந்தர்வா: கின்னரா நரா: | ஸாகரா கிரயோ மேகா: மாஸா: ஸம்வத்ஸரா: கலா: 14
வேதா மந்த்ராஸ்ததா யக்ஞா: ஸ்தோமா தர்மாச்ச ஸம்யமா: |
ஹூம்காரா: ப்ரணவாச்சைவ பட்காரா ஹிம்க்ருதாஸ்ததா || 15
கோடிரப்ஸரஸாம் திவ்யா: தாஸாம்ச பரிசாரிகா: | ஸுமங்களஸ்ய தாஸ்ஸர்வமங்களாயாச்ச மங்களம் 16
ஸத்யோऽப்யுபாகமன் ஸர்வா: த்ரஷ்டுகாமா மஹோத்ஸவம் |
ததஸ்தே ஸங்கதாஸ்ஸர்வே சிலாதகுலநந்தனம் || 17
அந்த: புராதிபம் சம்போ: நத்வா பக்த்யா வ்யஜிக்ஞிபன் |
நந்தீச பகவன் ஸ்வாமின் க்ஞானவாரான்னிதே குரோ || 18

ஸரமை ஸிம்ஹிகை விந்தை, (8) ஸித்தி மாயை கிரியை துர்க்கை ஸ்வாஹாதேவி, ஸ்வதாதேவி ஸாவித்ரீ வேதமாதா ரஜனீ தக்ஷிணை த்யுதி (9) ரதி புத்தி மதி மேதை புஷ்டி துஷ்டி ஸரஸ்வதி ராகா குஹூ ஸினீவாலீ அனுமதிதேவி (10) தரணீ தாரணி வேலே பாலே நாராயணீ இவர்களும் இன்னுமுள்ள தேவர்களது தாய்மார்களும் பெண்டிர்களும், (11) ஸ்ரீ சங்கரருக்கு கல்யாணம் நடக்கப் போகிறதென்று எல்லோரும் மிகுந்த கோலாஹலத்துடன் வரலானார்கள். ப்ரம்மாண்டத்திலுள்ள ஸமுத்ரத்தில் பாயும் எல்லா நதிகளும், (12) ஸ்திரீரூபம் தாங்கி அனேக ரத்னாபரணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களாய் நதி ரூபத்தில் உள்ள தாமரை புஷ்பங்களில் அன்னப்பக்ஷிகள் வந்து சேருவதுபோல் பெண்ணுருவத்திலும் அவர்களுடைய கைகளாகிய தாமரை புஷ்பங்களில் சாமரங்களாகிய அன்னப் பக்ஷிகளை ஏந்தியவர்களாய் வந்தார்கள். (13) நாகர்கள், கருடர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், மனிதர்கள், ஸமுத்ரங்கள், பர்வதங்கள், மேகங்கள், மாதங்க்ள், வருஷங்கள், கலைகள், (14) வேதங்கள், மந்த்ரங்கள், யாகங்கள், ஸ்தோமங்கள், தர்மங்கள், ஸம்யமங்கள், (அஹிம்ஸை முதலியன),(15) ஹூங்காரங்கள், ப்ரணவங்கள், பட்காரங்கள், ஹிங்காரங்கள், (16) தேவலோகத்திய கோடி அப்ஸர ஸ்திரீகளும் அவர்களின் வேலைக்காரிகளும் ஆகிய எல்லோரும் மங்களமான ஸ்ரீ மங்கள மூர்த்தியான பரமேச்வரனுக்கும் ஸ்ரீ ஸர்வமங்களா தேவிக்கும் நடக்கவிருக்கும் கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேண்டியவர்களாய் வந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் எல்லோரும் அங்கு ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு அதிபதியான சிலாத முனிவருடைய குலத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தும் நந்திகேச்வரரை வணங்கி பக்தியுடன் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள் (17½) பகவானும் ஞானக்கடலும் எல்லோருக்கும் குருவுமாகிய ஓ நந்திக் கடவுளே, இங்குள்ள யாவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை

इमे सर्वे वयं शंभोः संसेवार्थमिहागताः । विज्ञापय सुरेशाय दर्शयास्मांश्च संगतान् ॥ १९
इति तेषां समाकर्ण्य वचो विबुधवन्दितः । नन्दी सविधमभ्येत्य चन्द्रमौळेस्ससन्नतः ॥ २०
न्यवेदयत्समायातान् आत्मनस्सकलानिमान् । एकद्वित्रिमुखानन्यान् मुक्तान् गणवरांश्च तान् ॥ २१
अधिकारपदस्थांश्च विद्येशानमितद्युतीन् । एकैकशस्समायातान् अजिरं त्रिपुरद्विषः ॥ २२
प्रावेशयदमेयात्मा शासनादेव शूलिनः । अथ देवोऽपि सर्वेशः करुणारसवारिधिः ॥ २३
दिव्य सिंहासनारूढः जगतामीश्वरेश्वरः । अनुजग्राह तान् सर्वान् उत्सवार्थमिहागतान् ॥ २४
सर्वांस्तानजिरस्यैकदेशे संस्थाप्य यत्नतः । असंकरं गणाधीशः नन्दीवेत्राग्रचालनैः ॥ २५
य आहूतस्स एवात्र समागच्छतु नापरः । तिष्ठन्त्ववचनास्सर्वे संभाष्यैवं शिलादजः ॥ २६
प्रत्येकं दर्शयामास प्रभवे नन्दिकेश्वरः । प्रथमं तस्य वेत्राग्रचलनादुत्थितः स्वयम् ॥ २७
कालाग्निरुद्रो भगवान् सहसा लोककालनः । प्रणम्य देवदेवाय प्राञ्जलिर्दूरसंस्थितः ॥ २८
तमेव नन्दी भगवान् निर्दिशन् वेत्रपाणिना । देव कालाग्निरुद्रोऽयं तव मूर्त्तिर्दयानिधे ॥ २९

இமே ஸர்வே வயம் சம்போ: ஸம்ஸேவார்த்தமிஹாகதா: ।
விக்ஞாபய ஸுரேசாய தர்சயாஸ்மாம்ச்ச ஸங்கதான் ॥ 19
இதி தேஷாம் ஸமாகர்ண்ய வசோ விபுதவந்தித:। நந்தி ஸவிதமப்யேத்ய சந்த்ரமௌளே: ஸஸன்னத: 20
ந்யவேதயத் ஸமாயாதான் ஆத்மனஸ்ஸகலாநிமான் ।
ஏகத்வித்ரிமுகாநன்யான் முக்தான் கணவராம்ச்ச தான் ॥ 21
அதிகாரபதஸ்தாம்ச்ச வித்யேசாநமிதத்யுதீன் । ஏகைகச: ஸமாயாதான் அஜிரம் த்ரிபுரத்விஷ: ॥ 22
ப்ராவேசயதமேயாத்மா சாஸனாதேவ சூலின: । அத தேவோऽபி ஸர்வேச: கருணாரஸவாரிதி: ॥ 23
திவ்ய ஸிம்ஹாஸனாரூட: ஜகதாமீச்வரேச்வர: । அனுஜக்ராஹ தான் ஸர்வான் உத்ஸவார்த்தமிஹாகதான்
ஸர்வாம்ஸ்தான் அஜிரஸ்யைகதேசே ஸம்ஸ்தாப்ய யத்னத: ।
அஸங்கரம் கணாதீச: நந்தீ வேத்ராக்ரசாலனை: ॥ 25
ய ஆஹூதஸ்ஸ ஏவாத்ர ஸமாகச்சது நாபர: ।
திஷ்டந்து அவசனாஸ்ஸர்வே ஸம்பாஷ்யைவம் சிலாதஜ: ॥ 26
ப்ரத்யேகம் தர்சயாமாஸ ப்ரபவே நந்திகேச்வர: । ப்ரதமம் தஸ்ய வேத்ராக்ரசலனாதுத்தித: ஸ்வயம் ॥ 27
காலாக்னிருத்ரோ பகவான் ஸஹஸா லோககாலன: । ப்ரணம்ய தேவதேவாய ப்ராஞ்ஜலி: தூரஸம்ஸ்தித:
தமேவ நந்தீ பகவான் நிர்த்திசன் வேத்ரபாணினா ।
தேவ காலாக்னிருத்ரோऽயம் தவ மூர்த்திர் தயாநிதே ॥ 29

ஸேவிப்பதற்கு வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் வந்திருப்பதை ஸ்ரீ பகவானிடம் தெரிவித்து தரிசனம் செய்துவைக்க வேணும். (19) இம்மாதிரியான அவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு தேவர்களால் வணங்கப்பட்ட நந்தி பகவான் மிக்க வணக்கத்துடன் சந்திரமௌளியின் சமீபத்தை அடைந்தார். (20) இவ்வாறு அங்கு எல்லோரும் வந்திருப்பதை மிக வினயத்துடன் ஈசனிடம் தெரிவித்துக் கொண்டார். ஒரு முகம், இரு முகம், மூன்று முகம் கொண்டவர்களையும் ஏனைய முக்தர்களான கணத் தலைவர்களையும் (21) எல்லையற்ற காந்தியுடைய அதிகார ஸ்தானங்களில் உள்ள தேவர்களையும் மற்றும் அங்கு வந்துள்ள எல்லோர்களையும் த்ரிபுராரியாகிய ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மாளிகைக்குள் அவரது உத்திரவுப்படி எல்லையற்ற மஹிமை பொருந்திய நந்திபகவான் ஒவ்வொருவராகச் செல்லவிட்டார். (22½) பிறகு கருணைக்கடலும் ஸர்வேச்வரனும் உலகங்களில் உள்ள தெய்வங்களுக்கு எல்லாம் தெய்வமாயும் உள்ள பரமேச்வரன் திவ்யஸிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்தவராய் கல்யாண மஹோத்ஸவத்திற்காக அங்கு வந்த யாவரையும் அநுக்ரஹித்தார். (23-24) ஸர்வகணங்களுக்கும் தலைவரான நந்திபகவான் அங்கு வந்துள்ள எல்லோர்களையும் அம்மாளிகையின் ஒரு பாகத்தில் நெருக்கமின்றி முயற்சியுடன் உட்காரவைத்துச் சொன்னதாவது என்னுடைய கைப்பிரம்பின் அசைவால் யார் அழைக்கப்படுகிறாரோ அவரே வரலாமேயன்றி வேறு யாரும் எழுந்திருக்கக்கூடாது. ஒருவரும் பேசக்கூடாது என எச்சரித்து சிலாத முனிவரின் குமாரராகிய நந்திபகவான் பிரபுவின்முன் ஒவ்வொருவராய்ச் சுட்டிக் காட்டினார். (25-26½) உலகங்களை ஸம்ஹரிக்கின்றவரான ஸ்ரீ காலாக்னிருத்ரன் முன்னதாக பிரம்பின் அசைவால் அழைக்கப்பட்டவராய் வேகமாய் இடத்தினின்று எழுந்தார். பிறகு தேவ தேவனான பரமேச்வரனை வணங்கி அஞ்ஜலி செய்தவாறு தூரத்திலேயே நின்றார் (28) அப்பொழுது நந்திபகவான் தன் பிரம்பால் அவரை சுட்டிக்காட்டி

संहर्त्ता जगतामन्ते सर्वाधारोऽमराग्रणीः । संप्राप्तश्शासनादस्य समानात्मगणैस्सह ॥ ३०
अनुग्रहाण तमिमं दृष्ट्या संभाव्य शान्तया । इति नन्दीशवचनात् इन्दुमौलिर्हरं हरः ॥ ३१
प्रसन्नयाऽनुजग्राह दृष्ट्या विश्वामरेश्वरः । सोऽपि मेने स्वमात्मानं कृतार्थमनयेशितुः ॥ ३२
कूश्माण्डमपि वीरेशं हाटकेशं गणाग्रणीः । दर्शयामास देवाय नन्दीशोऽन्यान् गणेश्वरान् ॥ ३३
अथ तस्याज्ञया विष्णुः उदतिष्ठत्सहानुगः । अवतारैर्निजैस्सार्द्धं चतुर्भिस्सह मूर्त्तिभिः ॥ ३४
तं चादर्शयदीशाय नन्दी तच्चरितं ब्रुवन् । एष एव तवेशान विष्णुर्वामाङ्गसंभवः ॥ ३५
नियुक्तो जगतामीश पालने कृपया त्वया । यदनेनार्चितं लिङ्गं चारुचित्रं विमुक्तिदम् ॥ ३६
इन्द्रनीलमयं तेन सुसंप्राप्तमिदं पदम् । तवोत्सवामृतास्वादात् साफल्यं रचयन् दृशोः ॥ ३७
तमेनं करुणामूर्त्ते सत्कुरुष्व निरीक्षणैः । परमेशस्तदाकर्ण्य वचनं नन्दिनः प्रभुः ॥ ३८

ஸம்ஹர்த்தா ஜகதாமந்தே ஸர்வாதாரோऽமராக்ரணீ: ।
ஸம்ப்ராப்த: சாஸனாதஸ்ய ஸமானாத்மகணைஸ்ஸஹ ॥ 30
அனுக்ரஹாண தமிமம் த்ருஷ்ட்யா ஸம்பாவ்ய சாந்தயா ।
இதி நந்தீசவசனாத் இந்துமௌளி: ஹரம் ஹர: ॥ 31
ப்ரஸன்னயாऽனுஜக்ராஹ த்ருஷ்ட்யா விச்வாமரேச்வர: ।
ஸோऽபி மேனே ஸ்வமாத்மானம் க்ருதார்த்தமனயேசிது: ॥ 32
கூச்மாண்டமபி வீரேசம் ஹாடகேசம் கணாக்ரணீ: ।
தர்சயாமாஸ தேவாய நந்தீசோऽன்யான் கணேச்வரான் ॥ 33
அத தஸ்யாக்ஞயா விஷ்ணு: உததிஷ்டத் ஸஹானுக: ।
அவதாரை: நிஜைஸ்ஸார்த்தம் சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ மூர்த்திபி: ॥ 34
தஞ்சாதர்சயதீசாய நந்தீ தச்சரிதம் ப்ருவன் । ஏஷஏவ தவேசான விஷ்ணு: வாமாங்கஸம்பவ: ॥ 35
நியுக்தோ ஜகதாமீச பாலனே க்ருபயா த்வயா । யதனேனார்ச்சிதம் லிங்கம் சாருசித்ரம் விமுக்திதம் ॥ 36
இந்த்ரநிலமயம் தேந ஸுஸம்ப்ராப்தமிதம் பதம் ।
தவோத்ஸவாம்ருதாஸ்வாதாத் ஸாபல்யம் ரசயன்த்ருசோ: ॥ 37
தமேனம் கருணாமூர்த்தே ஸத்குருஷ்வ நிரீக்ஷணை: । பரமேசஸ்ததாகர்ண்ய வசனம் நந்தின: ப்ரபு: ॥ 38

ஓ தயாநிதியான பரமேச்வர, இவர்தான் தங்களுடைய உருவத்தைக் கொண்டவரும் முடிவில் எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆதாரபூதரும் எல்லா தேவர்களுக்கும் முதன்மையானவருமான காலாக்னிருத்ரனுவார். இவர் தங்களுடைய உத்திரவின்பேரில் தனக்கு ஈடான பூதகணங்களுடன் இப்பொழுது இங்கு வந்துள்ளார் (29-30) இவரை குளிர்ந்த பார்வையால் பஹுமானித்து அநுக்ரஹிக்கவேணும் என்று சொன்ன நந்திபகவானின் வார்த்தையைக்கேட்டு சந்த்ர மௌளியும் எல்லா தேவர்களுக்கும் ஈச்வரனுமான ஸ்ரீ ஹரன் காலாக்னிருத்ரனை மலர்ந்த பார்வையால் அனுக்ரஹம் செய்தார். (31½) அந்த காலாக்னிருத்ரனும் ஜகதீச்வரனுடைய பார்வையால் தன்னை க்ருதார்த்தனாகக் கருதினார். (32) பிறகு கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவரான ஸ்ரீ நந்திகேச்வரர் கூச்மாண்டருத்ரரையும் வீரேசருத்ரரையும் ஹாடகேசருத்ரரையும் மற்ற கணத்தலைவர்களையும் ஸ்ரீ பரமேச்வரருக்கு அறிமுகம் செய்வித்தார் (33) பிறகு நந்தீசனுடைய உத்திரவின்பேரில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் தனது பாரிஷதர்களுடன் எல்லா அவதாரங்களுடனும் ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன், ஸங்கர்ஷணன் வாஸுதேவன் என்ற நான்கு மூர்த்திகளுடனும் எழுந்து நின்றார். (34) ஸ்ரீ நந்தி பகவானும் அந்த விஷ்ணுவினுடைய சரித்ரத்தைக் கூறிக்கொண்டு அந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீபரமேச்வரனிடம் அறிவித்தார். ஸகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் நிதியான ஓ பரமேச்வர, இவர்தான் தங்களுடைய இடது பாகத்திலிருந்து உண்டான விஷ்ணு. (35) இவர் தங்களுடைய கருணையால் உலகங்களைக் காப்பதின் பொருட்டு ஏவப்பட்டார். இவர் மிகவும் அழகானதும் விசித்ரமானதும் இந்த்ர நிலரத்னத்தால் அமைக்கப்பட்டதும் மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடியதுமான ஸ்ரீ லிங்கத்தை பூஜை செய்து இப்பதவியை அடைந்தார். (36½) தங்களுடைய கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு தன் கண்களை பயனுள்ளதாக்கவே இங்கு வந்துள்ளார். (37) ஓ கருணைக்கடலான ஸ்ரீ பரமேச்வர, இவரைத் தாங்கள் பார்வைகளால் வெகுமதிக்க வேண்டும். ப்ரபுவான ஸ்ரீ பரமேச்வரனும் அந்த நந்தியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, கடைக்கண் பார்வையாலேயே அந்த விஷ்ணுவை கிருதார்த்த

अपाङ्गालोकमात्रेण कृतार्थमकरोद्विभुः । पितामहोऽथ नन्दीशकरवेत्राग्रसंज्ञया ॥ ३९
सप्रजापतिको देवदेवं दृष्ट्वा कृताञ्जलिः । प्रणम्य दूरे देवेशं अतिष्ठद्विनयान्वितः ॥ ४०
निर्दिश्य तं ततो नन्दी वेत्राग्रेणाह शंकरम् । भगवन् देव सर्वेश दक्षिणाङ्गभवोऽह्ययम् ॥ ४१
नियुक्तो भवता ब्रह्मा सृजेति जगतां त्रयम् । इदं चानेन भगवन् पदं ब्राह्मं त्वदाज्ञया ॥ ४२
लिंगं शैलं समभ्यर्च्य श्रद्धयाऽऽप्तं तथाऽव्यय । त्वदंघ्र्यंबुजनिष्यन्द मकरन्द मधुव्रतः ॥ ४३
अनुग्रहाण तमिमं कृपादृष्टिविलोकनैः । तं च देवोऽपि तदनु सममभावय दक्षिणा ॥ ४४

इतीश्वरे हरहरि वारिजासनान् अनुग्रहं कुर्वति सर्वनायके ।
परानपि प्रमथपतिश्शिलादजः यथाक्रमं पशुपतये न्यवेदयत् ॥ ४५

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकविंशोऽध्यायः ॥

அபாங்காலோகமாத்ரேண க்ருதார்த்தமகரோத் விபு: | பிதாமஹோऽத நந்தீசகரவேத்ராக்ரஸம்க்ஞயா 39

ஸப்ரஜாபதிகோ தேவதேவம் த்ருஷ்ட்வா க்ருதாஞ்ஜலி: |
ப்ரணம்ய தூரே தேவேசம் அதிஷ்டத் வினயான்வித: || 40

நிர்திச்ய தம் ததோ நந்தீ வேத்ராக்ரேணாஹ சங்கரம் |
பகவன் தேவ ஸர்வேச தக்ஷிணாங்கபவோஹ்யயம் || 41

நியுக்தோ பவதா ப்ரம்மா ஸ்ருஜேதி ஜகதாம் த்ரயம் | இதம்சானேன பகவன் பதம் ப்ராம்மம் த்வதாக்ஞயா

லிங்கம் சைலம் ஸமப்யர்ச்ய ச்ரத்தயாऽऽப்தம் ததாऽவ்யய | த்வதங்க்ர்யம்புஜநிஷ்யந்தமகரந்தமதுவ்ரத: 43

அனுக்ரஹாண தமிமம் க்ருபாத்ருஷ்டிவிலோகனை: | தம்ச தேவோऽபி ததனு ஸமபாவய தக்ஷிண || 44

இதீச்வரே ஹரஹரி வாரிஜாஸனான் அனுக்ரஹம் குர்வதி ஸர்வநாயகே |
வரானபி ப்ரதமபதிச்சிலாதஜோ யதாக்ரமம் பசுபதயே ந்யவேதயத் || 45

**இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகவிம்சோऽத்யாய: ||**

ராகச் செய்தார். (38½) பிறகு பிரும்மதேவனும் நவப்ரஜாபதிகளுடன் நந்தியினுடைய கைப் பிரம்பின் நுணியின் ஜாடையால் எழுந்து தேவர்களுக்கு எல்லாம் அதிபரான ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் கண்டு நமஸ்கரித்து விநயத்துடன் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு வெகு தூரத்திலேயே நின்றார். (39-40) பிறகு நந்தியும் அந்த ப்ரும்மதேவனை கைப்பிரம்பால் காட்டி ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் தெரிவித்தார். ஸர்வேச்வரனை ஓ பகவானே, இந்த ப்ரும்மதேவன் தங்களுடைய வலது பாகத்தினின்று தோன்றியவர். (41) தங்களால் உலகங்களை படை என உத்திரவிடப்பட்டார். அழிவற்ற ஓ பகவானே, இந்த ப்ரம்மா, சிலாரூபமான லிங்கத்தை ச்ரத்தையுடன் பூஜித்து தங்கள் கட்டளையின் பேரில் இப்பதவியை அடைந்தார். தங்களுடைய பாதங்களாகிற கமலங்களிலிருந்து பெருகும் தேனைப் பருக வண்டு போல் இவர் வந்துள்ளார். (42-43) இவரை தங்கள் கருணை ததும்பும் பார்வைகளால் அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ மஹாதேவனும் அந்த ப்ரும்மதேவனை கண்ணால் வெகுமதித்தார். (44) இவ்விதம் லோகநாயகனான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ருத்ரன், விஷ்ணு, ப்ரம்மா இவர்களை அநுக்ரஹம் செய்ததும் கணங்களுக்குத் தலைவனான நந்திபகவான் மற்ற யாவரையும் முறைப்படி பசுபதியான ஈச்வரனிடம் அறிவித்தார். (45).

இருபத்தோராவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

श्री शिवेन कल्याणमण्टपप्रवेशः ॥

सूतः — ततो महेन्द्रप्रमुखान् दिक्पालानमितद्युतीन् । देवासुरमुनींश्चापि गंधर्वोरगराक्षसान् ॥ १
अश्विनौ मरुतश्चापि वसून्रुद्रानृषीनपि । पितॄन् सर्वांश्च वयसः पिशाचानपि गुह्यकान् ॥ २
नदीनदसमुद्रांश्च भूधरांश्च वनानि च । कला मुहूर्तान् काष्ठाश्च मासर्त्वयनवर्षकान् ॥ ३
क्रमेण नन्दी देवाय दर्शयामास संगतान् । देवोऽपि तांस्तान् क्रमशः समभाजयदीक्षणैः ॥ ४
यथार्हमानुपूर्व्येण स्मयमानमुखांबुजाः । उपायनानि देवाय ते ते स्वानि न्यवेदयन् ॥ ५
अथ पद्मासनो हैमपात्रेषु विनयान्वितः । अग्रे निधाय देवस्य महार्हाभरणान्यसौ ॥ ६
प्रणम्य प्रार्थयामास भगवन्तं महेश्वरम् । रूपं रूपवतां श्रेष्ठ तवात्यद्भुतमीश्वर ॥ ७
आकल्पस्याप्याभरणं उपमानं वपुष्मताम् । प्रसाधनविधेश्चापि प्रसाधनमनूपमम् ॥ ८
अलंकुरु तथाप्येतैः अनुगृह्णीष्व मां प्रभो । इति तत्प्रार्थनादीशः स्मयमानमुखांबुजः ॥ ९

॥ அத த்வாவிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் கல்யாணமண்டப ப்ரவேசம்.

ஸூத:— ததோ மஹேந்த்ரப்ரமுகான் திக்பாலானமிதத்யுதீன் ।
தேவாஸுரமுனீம்ச்சாபி கந்தர்வோரகராக்ஷஸான் ॥ 1
அச்விநௌ மருதச்சாபி வஸூன்ருத்ரான் ருஷீனபி । பித்ருன் ஸர்வாம்ஸ்ச வயஸ: பிசாசானபி குஹ்யகான்
நதீ நதஸமுத்ராம்ச்ச பூதராம்ச்ச வனானி ச । கலாமுஹூர்தான் காஷ்டாச்ச மாஸர்த்வயனவர்ஷகான் ॥ 3
க்ரமேண நந்தீ தேவாய தர்சயாமாஸ ஸங்கதான் । தேவோऽபி தாம்ஸ்தான் க்ரமச: ஸமபாஜயதீக்ஷணை:
யதார்ஹமானுபூர்வ்யேண ஸ்மயமானமுகாம்புஜா: । உபாயனானி தேவாய தே தே ஸ்வானி ந்யவேதயன் 5
அத பத்மாஸனோ ஹைமபாத்ரேஷு வினயான்வித: ।
அக்ரே நிதாய தேவஸ்ய மஹார்ஹாபரணான்யஸௌ ॥ 6
ப்ரணம்ய ப்ரார்த்தயாமாஸ பகவந்தம் மஹேச்வரம் । ரூபம் ரூபவதாம்ச்ரேஷ்ட தவாத்யத்புதமீச்வர ॥ 7
ஆகல்பஸ்யாப்யாபரணம் உபமானம் வபுஷ்மதாம் । ப்ரஸாதனவிதேச்சாபி ப்ரஸாதனமனூபமம் ॥ 8
அலங்குரு ததாப்யேதை: அனுக்ருஹ்ணீஷ்வ மாம் ப்ரபோ ।
இதி தத் ப்ரார்த்தனாதீச: ஸ்மயமான முகாம்புஜ: ॥ 9

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார்- பிறகு அளவற்ற காந்திபடைத்த மஹேந்திரன் முதலிய திக்பாலகர்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் முனிவர்கள் கந்தர்வர்கள் உரகர்கள் ராக்ஷஸர்கள் (1) அச்வினிதேவர்கள் ஸப்தமருத்துக்கள் அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதசருத்ரர்கள் ரிஷிகள் ஸகலபித்ருக்கள் பக்ஷிகள் பிசாசர்கள் குஹ்யகர்கள் (2) நதிகள் நதங்கள் ஸமுத்திரங்கள் பர்வதங்கள் காடுகள் கலைகள் முஹூர்த்தங்கள் காஷ்டைகள் மாதங்கள் ருதுக்கள் அயனங்கள் வருஷங்கள் (3) அங்குவந்த இந்த எல்லோரையும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் நந்தி முறையே தெரிவித்தார். ஸ்ரீ தேவனும் அவரவர்களை முறைப்படி பார்வைகளால் வெகுமதித்தார். (4) புன்சிரிப்புடன்கூடிய தாமரைபோன்ற கண்களை உடைய தேவர்கள் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தவாறு கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை கிரமமாய் ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் ஸமர்ப்பித்தார்கள். (5) பிறகு தாமரை மலரை ஆஸனமாகக் கொண்ட பிரம்மதேவன் சிறந்த ரத்னாபரணங்களை ஸ்ரீ மஹாதேவனின் முன் தங்கமயமான தட்டில் வைத்து வணங்கி மிக்க விநயத்துடன் ஸ்ரீ மஹேச்வரனை வேண்டிக் கொண்டார். (6½) ஓ அழகு வாய்ந்தவர்க்கெல்லாம் அழகுமிக்க ஈச்வர, தங்களுடைய ஆச்சர்யப்படத்தக்க ஸௌந்தர்யமானது (7) ஆபரணத்திற்கு ஆபரணமாயும் அழகுற்றவர்க்கெல்லாம் உபமானமாயும், அலங்காரத்திற்கு எல்லாம் உவமையற்ற அலங்காரமாயும் உள்ளது. ஆயினும் ஏ, ப்ரபோ, இந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டு என்னை அநுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும். (8½) இவ்விதமாக ப்ரம்மதேவன் வேண்டிக் கொண்டதும் ஜகதீசன் மந்தஹாஸத்துடன் விரல் நுனியால் அவ்வாபரணங்களைத்

करा॒ग्रेण स्पृशन् तानि रूपमत्यद्भुतं दधौ । कोटिकन्दर्पसंकाशं पूर्णचन्द्रनिभाननम् ॥ १०
फुल्लपद्मविशालाक्षं बिंबाधर मनोहरम् । कम्बुकण्ठलसन्नीलं मनोज्ञमतिपेशलम् ॥ ११
विशालवक्षो विलसच्चारुहारं चतुर्भुजम् । सर्वावयवसन्दीप्तं सर्वाभरणभूषितम् ॥ १२
आकेशमानखाग्रान्तं तत्तन्मण्डन मण्डितम् । लोकसम्मोहनं रूपं दधद्देवो दयानिधिः ॥ १३
ब्रह्माणमब्रवीदग्रे प्रणमन्तं कृताञ्जलिम् । अनेनाकल्पजातेन सर्वानपि दिवौकसः ॥ १४
आज्ञयाऽलंकुरु ब्रह्मन् महार्थं य इहागताः । निदेशेनाथ देवस्य ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥ १५
विभज्य देवसंघेभ्यः प्रददौ भूषणान्यसौ । ततस्त्रिदशमुख्येषु भूषितेषु च भूषणैः ॥ १६
नदत्सु शंखशृङ्गेषु काहळीषु महत्स्वपि । भेरीमुरवतूर्येषु निस्साणेषु बहुष्वपि ॥ १७
डिण्डिमेषु च सर्वत्र जितार्णवरवेष्वपि । तथा मधुरवाद्येषु वीणा वेणुषु सर्वशः ॥ १८
नागस्वरेषु चान्येषु चिह्नेषु विविधेष्वपि । मुखानिलकृतापूरध्वनत्सु श्रोत्रमङ्गलम् ॥ १९

கராக்ரேண ஸ்ப்ருசன் தாநி ரூபமத்யத்புதம் ததெள | கோடிகந்தர்பஸங்காசம் பூர்ணசந்த்ரநிபானனம் 10
புல்லபத்மவிசாலாக்ஷம் பிம்பாதரமனோஹரம் | கம்புகண்டலஸந்நீலம் மனோக்ஞமதிபேசலம் || 11
விசாலவக்ஷோ விலஸத் சாருஹாரம் சதுர்புஜம் | ஸர்வாவயவஸந்தீப்தம் ஸர்வாபரணபூஷிதம் || 12
ஆகேசமாநகாக்ராந்தம் தத்தன்மண்டன மண்டிதம் |
லோகஸம்மோஹனம் ரூபம் தததத்தேவோ தயாநிதி: || 13
ப்ரம்மாணமப்ரவீதக்ரே ப்ரணமந்தம் க்ருதாஞ்ஜலிம் |
அனேநாகல்பஜாதேந ஸர்வாநபி திவௌகஸ: || 14
ஆக்ஞயாऽலங்குரு ப்ரம்மன் மஹார்த்தம் ய இஹாகதா: |
நிதேசேனாத தேவஸ்ய ப்ரம்மா ப்ரம்மவிதாம் வர: || 15
விபஜ்ய தேவஸங்கேப்ய: ப்ரததௌ பூஷணாந்யஸௌ |
தத: த்ரிதசமுக்யேஷு பூஷிதேஷு ச பூஷணை: || 16
நதத்ஸு சங்கச்ருங்கேஷு காஹளீஷு மஹத்ஸ்வபி |
பேரீமுரவதூர்யேஷு நிஸ்ஸாணேஷு பஹுஷ்வபி || 17
டிண்டிமேஷு ச ஸர்வத்ர ஜிதார்ணவரவேஷ்வபி |
ததா மதுரவாத்யேஷு வீணா வேணுஷு ஸர்வச: || 18
நாகஸ்வரேஷு சாந்யேஷு சின்னேஷு விவிதேஷ்வபி |
முகாநிலக்ருதாபூரத்வனத்ஸு ச்ரோத்ரமங்களம் || 19

தொட்டு ஆச்சர்யமான திவ்யரூபத்தை அடைந்த (9½) கோடிமன்மதர்களுக்கு ஒப்பான வடிவத்தையும், பூர்ண சந்திரனை ஒத்த முகத்தையும், மலர்ந்த தாமரை போன்ற கண்களையும், கோவைப் பழம் போன்ற மனோகரமான உதடுகளையும், சங்கம் போன்ற கழுத்தில் ஹாலாஹல விஷத்தின் நீல வர்ணத்தையும், மிக அழகும் மென்மையும் வாய்ந்த உடலையும் விரிந்த மார்பில் விளங்கும் அழகிய முக்தாஹாரத்தையும், நான்கு புஜங்களையும் எல்லா அங்கங்களிலும் சிறந்த காந்தியையும், அலங்கரிக்கப்பட்ட எல்லா ஆபரணங்களையும் தலை முதல் கால் வரை அந்தந்த அவயவங்களுக்கு ஏற்ற அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணத்தையும் கொண்ட உலகை மோஹிக்கச் செய்யும் ஸ்வரூபத்தைக் கருணாநிதியான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தரித்துக் கொண்டார். (10-13) நமஸ்கரித்து அஞ்ஜலி செய்து எதிரிலிருக்கும் பிரம்ம தேவனை பார்த்து ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இவ்வாபரணங்களால் இங்கு கல்யாணத்திற்கு வந்திருக்கும் எல்லா தேவர்களையும் என்னு ஆக்ஞையினால் ஏ ப்ரம்மன், நீர் அலங்காரம் செய்யும் என்று சொன்னார். (14½) ப்ரம்மவித்துக்குள் சிறந்த ப்ரம்மதேவன், பிறகு தேவ தேவனுடைய கட்டளையினால் தேவக் கூட்டங்களுக்கு ஆபரணங்களைப் பிரித்துக் கொடுத்தார். பிறகு சிறந்த தேவர்கள் ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டார்கள். (15-16) சங்கம் கொம்பு மிகப் பெரிதான காஹளம் பேரீ முரவம் தூர்யம் அநேக துந்துபிகள் ஸமுத்திரங்களின் ஓசையை அதிகரித்த டிண்டிமம் முதலிய வாத்தியங்களும், வீணை குழல் முதலிய இனிய வாத்யங்களும் நாதஸ்வரம் இன்னும் பலமாதிரி உள்ள வாயில் வைத்து ஊதப்படுகின்ற வாத்தியங்களும் காதால் கேட்ட மாத்திரத்தில் மங்களத்தை அளிக்கக் கூடியவைகளாய் முழங்கின. (17-19) வெள்ளி

आरभ्य राजतं शैलं आहिमाद्रेर्निरन्तरम् । चामराण्यप्सरस्त्रीषु कणत्कङ्कण निस्वनैः ॥ २०
वीज्यमानासु सर्वत्र तालवृन्तानि सादरम् । सुगन्धिषु मनोज्ञेषु संसिक्तेषु हिमांबुषु ॥ २१
कस्तूरीपङ्कलिप्तेषु कर्पूरसिकतेषु च । मार्गेषु फेनिलांभोधिनिभच्छत्रावृतेष्वपि ॥ २२
पताका वैजयन्तीनां पङ्क्तिभिर्निचितेषु च । धूपितेषु च सर्वत्र धूपैरगरुसंभवैः ॥ २३
मुनीन्द्रेषु तथा वेदमुखरेषु द्विजातिषु । सुमङ्गलीषु योषित्सु शोभनोद्दामगीतिषु ॥ २४
जयशब्दपरेष्वेवं सूतमागधवन्दिषु । प्रमथेषु तथा वेत्रपाणिषूत्सारयत्सु च ॥ २५
रुद्रकन्यासहस्रेषु स्यन्दनेष्वचलेष्वथ । प्रनृत्यन्तिषु सर्वेषु बद्धाञ्जलिषु योगिषु ॥ २६
करं करेण संभाव्य नन्दिनश्चन्द्रशेखरः । आक्रम्य पादुके छत्रे सर्वरत्नोपशोभिते ॥ २७
सिंहासनाच्छनैस्तस्मात् अतिचक्रामशोभनात् । कक्ष्यास्सप्तगणांस्तत्र तत्र संस्थाप्य रक्षकान् ॥ २८
द्वारदेशे ततः श्वेतं कलधौताचलप्रभम् । कणत्किंकिणिसन्नादैः बधिरीकृतदिङ्मुखम् ॥ २९

ஆரப்ய ராஜதம் சைலம் ஆஹிமாத்ரே: நிரந்தரம் |
சாமராண்யப்ஸரஸ்த்ரீஷு க்வணத் கங்கண நிஸ்வனை: || 20
வீஜ்யமானாஸு ஸர்வத்ர தாளவ்ருந்தாநி ஸாதரம் |
ஸுகந்திஷு மனோக்ஞேஷு ஸம்ஸிக்தேஷு ஹிமாம்புஷு || 21
கஸ்தூரீபங்கலிப்தேஷு கர்பூரஸிகதேஷு ச | மார்க்கேஷு பேநிலாம்போதி நிபச்சத்ராவ்ருதேஷ்வபி || 22
பதாகா வைஜயந்தீனம் பங்திபிர் நிசிதேஷு ச | தூபிதேஷு ச ஸர்வத்ர தூபைரகருஸம்பவை: || 23
முனீந்த்ரேஷு ததா வேதமுகரேஷு த்விஜாதிஷு |
ஸுமங்கலீஷு யோஷித்ஸு சோபனோத்தாமகீதிஷு || 24
ஜயசப்தபரேஷ்வேவம் ஸூதமாகதவந்திஷு |
ப்ரமதேஷு ததா வேத்ரபாணிஷூத்ஸாரயத்ஸு ச || 25
ருத்ரகந்யாஸஹஸ்ரேஷு ஸ்யந்தனேஷ்வசலேஷ்வத |
ப்ரந்ருத்யந்திஷு ஸர்வேஷு பத்தாஞ்ஜலிஷு யோகிஷு || 26
கரம் கரேண ஸம்பாவ்ய நந்தினச்சந்த்ரசேகர: |
ஆக்ரம்ய பாதுகே சத்ரே ஸர்வரத்னோப சோபிதே || 27
ஸிம்மாஸநாச்சனை: தஸ்மாத் அதிசக்ராம சோபனாத் |
கக்ஷ்யாஸ்ஸப்தகணம்ஸ்தத்ர தத்ர ஸம்ஸ்தாப்ய ரக்ஷகான் || 28
த்வாரதேசே தத: ச்வேதம் களதௌதாசலப்ரபம் |
க்வணத்கிங்கிணிஸன்னாதை: பதிரீக்ருததிங்முகம் || 29

மலையாகிற கயிலைமலை முதல் ஹிமயம் வரை அப்ஸரஸ்த்ரீகள் இடைவிடாது நின்று கொண்டு கைக் கங்கணங்கள் கிலுகிலு என ஒலிக்கும்படி சாமரங்களை வீசினார்கள். (20) அவ்விதமே எங்கும் விசிறி களைப் பற்றிக் கொண்டு மிக ஆதரவுடன் விசிறினார்கள். வழிதோறும் சிறந்த மணமுள்ள பன்னீர் தெளித்து நனைத்து கஸ்தூரிக் குழம்பால் மெழுகி பச்சக்கற்பூரப் பொடிகளை மணலாக நிரவியும் நுரை நிரம்பிய ஸமுத்ரம் போன்று வெண்கொடைகளால் நிறையப் பெற்றும் (21–22) கொடிகள் அச்மான கிரிகள் இவைகளின் வரிசைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் எங்கும் பரிமளம் வீசும் அகில் கட்டைகளால் புகைக்கப்பட்டும் இருந்தது. (23) ப்ராம்மணர்களான முனிவர்கள் வேதம் ஓதி நின்றார்கள். ஸுமங்கலி ஸ்த்ரீகள் மங்களகரமான கீதங்களைப்பாடி நின்றார்கள். (24) கட்டியக்காரர்கள் ஹரிக்காரர்கள் வந்திகள் இவர்கள் ஜயாவிஜயீபவ என்றார்கள். பிரமதகணங்கள் எல்லாம் பிரம்புகளை கைகளில் ஏந்தி கூட்டங் களை விலக்கி நின்றார்கள் (25) ஆயிரக்கணக்கான ருத்ரகன்னிகைகள் அசைவற்றுச் செல்லுகின்ற ரதங்களில் நர்த்தனம் செய்தார்கள். யோகீச்வரர்கள் அஞ்ஜலி செய்து நின்றார்கள். இவ்வித வைபவங்களோடு நந்திபகவானின் கைகளைப் பற்றியவராய் ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரன் பலவித ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட பாதுகைகளையும் கொடையையும் தரித்து மெல்ல எழுந்தருளி, ஏழு ப்ராகாரங்களிலும் காவலுக்காக கணங்களை இருக்கச் செய்து (26-28) முகத்துவாரத்திலிருக்கின்ற வெண்மை நிறமுள்ள தும் வெள்ளிமலைபோல் காந்தி உள்ளதும் நாதத்தினால் நாலா பக்கங்களையும் செவிடாகச் செய்யும் பொன்

चामरावलिभिर्दीप्तं मणिपल्ययनाञ्चितम् । ककुदालंकृतं पीनस्कन्धं रक्तायतेक्षणम् ॥ ३०
अनुगृह्याङ्घ्रिणैकेन पृष्ठं कुंभोदरस्य वै । आरुरोहाद्रिसंकाशं महोक्षं रक्षकस्सताम् ॥ ३१
अपठन् योगिनस्सिद्धाः तापसाश्च सुरेश्वराः । वैदिकानि च सूक्तानि जयशब्दादि मङ्गलैः ॥ ३२
अदितिश्च दितिश्चैव दनुः कद्रूररुन्धती । तुष्टिः पुष्टिश्च कीर्तिश्च स्वधा स्वाहा मतिर्धृतिः ॥ ३३
सरस्वतीच लक्ष्मीश्च सर्वा वै लोकमातरः । देवानां पत्नयश्चैव मुनीनां पत्नयस्तथा ॥ ३४
जगुस्तास्सुस्वरं शम्भोः अपदानानि सर्वशः । गन्धर्वाः किन्नरास्सिद्धाः विद्याधर महोरगाः ॥ ३५
हाहा हूहूश्च महितौ तुम्बुरुर्नारदस्तथा । वैणिकीभिश्च ते सर्वे जगुः कर्माणि वीणया ॥ ३६
कुम्भोदरो गणाधीशः शंभोरन्तिकमाश्रितः । छत्रं शतशलाकाढ्यं चन्द्रमण्डल सन्निभम् ॥ ३७
बभार प्रेमसंस्निग्धहृदयोऽतिमहत्तरम् । तल्लंबिमौक्तिकस्रग्भिः बभौ सर्वेश्वरेश्वरः ॥ ३८
उत्तमाङ्गे पतङ्गः इव पूर्णेन्दुमण्डलात् । खे खेलगामी तं देवं उवाह वृषभेश्वरः ॥ ३९

சாமராவலிபிர்தீப்தம் மணிபல்யயநாஞ்சிதம் | ககுதாலங்க்ருதம் பீநஸ்கந்தம் ரக்தாயதேக்ஷணம் || 30
அனுக்ருஹ்யாங்க்ரிணைகேந ப்ருஷ்டம் கும்போதரஸ்ய வை |
ஆருரோஹாத்ரிஸங்காசம் மஹோக்ஷம் ரக்ஷகஸ்ஸதாம் || 31
அபடன் யோகினஸ்ஸித்தா: தாபஸாச்ச ஸுரேச்வரா: |
வைதிகாநிச ஸூக்தாநி ஜயசப்தாதி மங்களை: || 32
அதிதிச்ச திதிச்சைவ தனு: கத்ரூரருந்ததீ |
துஷ்டி: புஷ்டிச்ச கீர்திச்ச ஸ்வதா ஸ்வாஹா மதிர்த்ருதி: || 33
ஸரஸ்வதீச லக்ஷ்மீச்ச ஸர்வாவை லோகமாதர: |
தேவானும் பத்னயச்சைவ முனீனும் பத்னயஸ்ததா || 34
ஜகுஸ்தா: ஸுஸ்வரம் சம்போ: அபதாநுநி ஸர்வச: |
கந்தர்வா: கின்னராஸ்ஸித்தா: வித்யாதர மஹோரகா: || 35
ஹாஹா ஹூஹூச்ச மஹிதௌ தும்புருர் நாரதஸ்ததா |
வைணிகீபிச்ச தே ஸர்வே ஜகு: கர்மாணி வீணயா || 36
கும்போதரோ கணுதீச: சம்போரந்திகமாச்ரித: |
சத்ரம் சதசலாகாட்யம் சந்த்ரமண்டல ஸன்னிபம் || 37
பபார ப்ரேமஸம்ஸ்னிக்த ஹ்ருதயோऽதி மஹத்தரம் |
தல்லம்பிமௌக்திகஸ்ரக்பி: பபௌ ஸர்வேச்வரேச்வர: || 38
உத்தமாங்கே பதங்கக: இவ பூர்ணேந்துமண்டலாத் |
கே கேலகாமீ தம்தேவம் உவாஹ வ்ருஷபேச்வர: || 39

மணிகளை உடையதும் (29) அனேக சாமரங்கள் கட்டப்பட்ட ஜேணத்தைக் கொண்டதும் முதுகில் உள்ள பெரிய கொண்டையினுல் விளங்குகிறதும், பருத்த கழுத்தை உடையதும் சிவந்து நீண்ட கண்களை உடையதும் பர்வதத்திற்கு நிகராகியதுமான மஹா வ்ருஷபராஜன்மீது ஏறுவதற்காக ஸாதுக்களைக் காக்கும் பரமசிவன் கும்போதரன்மீது ஒரு காலை வைத்து ஏறினுர். (30-31) யோகிகள், ஸித்தர்கள் தபஸ்விகள் ஸுரேச்வரர்கள், வேதத்தில் உள்ள மங்களமான ஸூக்தங்களை ஜயாவிஜயிபவா என்ற சப்தங்களோடு ஜபித்தனர். அதிதி திதி தனு கத்ரு அருந்ததி துஷ்டி புஷ்டி கீர்த்தி ஸ்வதா ஸ்வாஹா மதி த்ருதி ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மி முதலியவர்களும் ஸகல லோகமாதாக்களும் தேவபத்னிகளும் ரிஷி பத்னிகளும் (32-34) ஸ்ரீ சம்புவின் ப்ரபாவங்களைப் பற்றிய திவ்ய கீதங்களை ஸுஸ்வரத்துடன் பாடினுர்கள். கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள் ஸித்தர்கள், வித்யாதரர்கள் மஹோரகர்கள் ப்ரஸித்தர்களான ஹாஹா ஹூஹூ என்ற தேவலோகத்துப் பாடகர்களும் தும்புருமுனிவர் நாரதமுனிவர் இவர்கள் எல்லோரும் வீணை வாத்தியத்தில் சிறந்த மாதர்களுடன் பரமேச்வரனுடைய குணுதிசயங்களை வீணையில் வாசித்தனர். (35-46) கணுதிபதியான கும்போதரன் என்பவன் ஸ்ரீ சம்புவின் பக்கத்தில் நின்று நூறு கம்பிகளால் அமைக்கப்பட்ட பெரிய கொடையை (37) பக்தியினுல் நனைந்த மனதுடன் பிடித்தான். அக்குடையைச் சுற்றிலும் நுனியில் தொங்குகின்ற முத்துமாலைக் குஞ்ஜங்களினுல் ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனை பகவான் (38) சந்திரமண்டலத்திலிருந்து கங்கையானது சிரஸில் விழுவதுபோல் விளங்கினுர். (38½) மிக்க மஹிமைவாய்ந்த வ்ருஷபமானது சாமரங்கள் கட்டப்பட்டதும் நிமிர்ந்து செல்லுகையில் மேகங்கள்

धुन्वन् मुहुः प्रोतघने विषाणे धृतचामरे । आससाद क्षणेनैव कैलासादचलेश्वरम् ॥ ४०
हिमवानपि शैलौघैः बन्धुभिः पुत्रपौत्रकैः । अभ्युज्जगाम नगरात् वितानध्वजमण्डितात् ॥ ४१
समीयतुस्तदाऽन्योन्यं ओघाविव समुद्रयोः । सैन्ये देवाधिदेवस्य पर्वतस्य च तत्क्षणात् ॥ ४२
मैनाकेन च पुत्रेण क्रौञ्चेन च हिमाचलः । प्रणम्य देवदेवेशं प्रावेशयदसौ पुरम् ॥ ४३
ओषधिप्रस्थमुत्तुङ्ग गोपुरप्रकराञ्चितम् । रथनागतुरंगौघ पदातिपरिसंकुलम् ॥ ४४
भेरीमृदंगमुरव ध्वनप्रतिविनादितम् । प्रासादं वनिताः प्रापुः ईशालोकनतत्पराः ॥ ४५
त्यक्तकार्या मुदाऽत्यर्थं अर्धमण्डितविग्रहाः । उत्सृष्टनीवीवसनं सव्येनादाय चार्भकम् ॥ ४६
अन्येन काचित् त्वरया पाणिना प्राप जालकम् । अन्या संभाव्य नयनं अञ्जनेन शलाकया ॥ ४७
अन्यत् विस्मृत्य नयनं आगवाक्षं जगाम सा । परा विश्लथधम्मिल्ला स्रस्तवस्त्रविभूषणा ॥ ४८
वातायनपथं पुष्पैः आतनोदञ्चितं मुदा । अलक्तकेन संभाव्य पादमेकमथापरा ॥ ४९

துன்வன் முஹு: ப்ரோதககனே விஷாணே த்ருதசாமரே ।
ஆஸஸாத க்ஷணேனைவ கைலாஸாதசலேச்வரம் ॥ 40

ஹிமவானபி சைலௌகை: பந்துபி: புத்ரபௌத்ரகை: ।
அப்யுஜ்ஜகாம நகராத் விதானத்வஜ மண்டிதாத் ॥ 41

ஸமீயது: ததாऽந்யோந்யம் ஓகாவிவ ஸமுத்ரயோ: ।
ஸைந்யே தேவாதிதேவஸ்ய பர்வதஸ்ய ச தத்க்ஷணாத் ॥ 42

மைனாகேந ச புத்ரேண க்ரௌஞ்சேந ச ஹிமாசல: ।
ப்ரணம்ய தேவதேவேசம் ப்ராவேசயதஸௌ புரம் ॥ 43

ஓஷதிப்ரஸ்தமுத்துங்க கோபுரப்ரகராஞ்சிதம் । ரதநாகதுரங்கௌக பதாதிபரிஸங்குலம் ॥ 44
பேரீம்ருதங்கமுரவ த்வனப்ரதிவினாதிதம் । ப்ராஸாதம் வநிதா: ப்ராபு: ஈசாலோகன தத்பரா: ॥ 45

த்யக்தகார்யா: முதாऽத்யர்த்தம் அர்தமண்டித விக்ரஹா: ।
உத்ஸ்ருஷ்டநீவீ வஸனம் ஸவ்யேநாதாய சார்பகம் ॥ 46

அன்யேந காசித் த்வரயா பாணிநா ப்ராப ஜாலகம் ।
அன்யா ஸம்பாவ்ய நயநம் அஞ்ஜனேந சலாகயா ॥ 47

அன்யத் விஸ்ம்ருத்ய நயநம் ஆகவாக்ஷம் ஜகாம ஸா ।
பரா விச்லததம்மில்லா ஸ்ரஸ்தவஸ்த்ர விபூஷணா ॥ 48

வாதாயநபதம் புஷ்பை: ஆதநோதஞ்சிதம் முதா । அலக்தகேந ஸம்பாவ்ய பாதமேகமதாபரா ॥ 49

கோர்க்கப்படலுற்றவையுமான கொம்புகளைத் தரித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை வஹித்துக் கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாய் மிக உல்லாஸத்துடன் கயிலைகிரியினின்று ஓர் நொடிக்குள் ஹிமயகிரியை அடைந்தது. (39-40) ஹிமவானும் பந்துவர்க்கங்களாகிய அனேக பர்வதங்களுடனும் புத்ரபௌத்ர மித்ரர்களுடனும் பல அஸமானகிரிகள் த்வஜங்கள் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பட்டணத்தினின்று எதிர் கொண்டு சென்றார் (41) பர்வத ராஜனுடையவும் பரமசிவனுடையவும் ஸைன்யங்கள் இரு ஸமுத்ரங்கள் ஒன்றோடொன்று சேருவதுபோல் சேர்ந்தன. இந்த ஹிமவான், மைனாகன் க்ரௌஞ்சன் என்ற புத்ரர்களுடன் தேவேசனை வணங்கி (42-43) மிக உயர்ந்த பல கோபுரங்களால் விளங்குகின்றதும் (44) பேரி மிருதங்கம் முரவம் இவ்வாத்தியங்களின் கோஷங்களினால் எதிரொலி கொண்டதுமான ஓஷதிப்ரஸ்தம் என்ற தன் நகரத்தினுள் அழைத்துச் சென்றான். அந்த நகரத்து ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தரிசிக்க ஆவலுள்ளவர்களாக தங்கள் தங்கள் உப்பிரிகைகளில் ஏறினார்கள் (45) அவர்களோ வென்றால் மிகுந்த பேரானந்தத்தினால் அவரவர் கைவேலையை விட்டவர்களும் அரைகுறையான அலங்காரத்தைக் கொண்டவர்களும் ஒருவள் முடிச்சு அவிழ்ந்து நழுவிய இடுப்பு வஸ்திரத்தை வலதுகையாலும் இளம் குழந்தையை இடது கையாலும் எடுத்துக் கொண்டு மிக பரபரப்புடன் ஜன்னல் அருகில்வந்து நின்றாள். மற்றொருவள் மையிடும் குச்சியினால் ஒரு கண்ணுக்கு மட்டும் மையிட்டுக்கொண்டு (46-47) மற்றொரு கண்ணை மறந்தவளாய் ஜன்னல்வரை வந்துவிட்டாள். ஒருவள் கூந்தலின் முடிச்சு அவிழ்ந்து ஆடையாபரணங்களும் நழுவலுற்று (48) ஆனந்தத்தால் ஓடிச் செல்லுகையில் வழியெல்லாம் மலர்கள் உதிர்ந்துவிழ ஜன்னலுக்கு வந்தாள். மற்றவர்கள் செம்பரக்கு செம்மஞ்சு இவற்றின் சாயங்களினால் ஒரு காலுக்கு அலங்கரித்ததோடு (49) ஓடிச் செல்லுகையில் வழியெல்லாம் அச்சாயம் சொட்ட ஜன்னல் அருகில்

निर्गत्य तावन्मात्रेण वर्त्मचक्रे तदञ्चितम् । पुरे पुरन्ध्रयः प्रासादजालानि स्वैर्मुखांबुजैः ॥ ५०
अम्भोजावरणानीव चक्रुरिन्दीवरेक्षणाः । भर्ताऽपि प्राप जगतां राजमार्गं सुरैस्सह ॥ ५१
ववर्षुः पुष्पवर्षाणि लाजमध्यानि योषितः । विलोक्य देवदेवेशं आसामक्षाणि मानसैः ॥ ५२
साकं सर्वात्मना चक्षुः प्रापतन् सुतरामिव । ऊचुः परस्परं सर्वाः जगदेतच्चराचरम् ॥ ५३
यस्य संकल्पकलितं ब्रुवन्ति मुनियोगिनः । प्रासादाज्जन्तवोऽस्यैव मुक्तिं विन्दन्ति नान्यथा ॥ ५४
बालाऽपि देवदेवेशं बालेन्दुकृतशेखरम् । चचारातो महद्गौरी तपो दुश्चरितं चिरम् ॥ ५५
वयमद्य कृतार्थाःस्मः महतोऽपि महत्तरम् । कारणं कारणानां च दैवतानां च दैवतम् ॥ ५६
आलोक्य चक्षुषा तेन योगिध्येयं सतां गतिम् । इति श्रोत्रसुखावाचः देवः श्रृण्वन् शनैश्शनैः ॥ ५७
प्राप भूभर्त्तुरतुलं भवनं महदुन्नतम् । अवतीर्य वृषादाशु महतो जगतांपतिः ॥ ५८
आक्रम्य पादुके नीते हरिणा रत्ननिर्मिते । आलंब्य ब्रह्मणो हस्तं हरेरपि हरःप्रभुः ॥ ५९

நிர்கத்ய தாவன்மாத்ரேண வர்த்மசக்ரே ததஞ்சிதம் |
புரே புரந்த்ர்ய: ப்ராஸாதஜாலாநி ஸ்வைர்முகாம்புஜை: || 50
அம்போஜ வரணநீவ சக்ரு: இந்தீவரேக்ஷணா: | பர்தாऽபி ப்ராப ஜகதாம் ராஜமார்கம் ஸுரை:ஸஹ || 51
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷாணி லாஜமத்யாநி யோஷித: |
விலோக்ய தேவதேவேசம் ஆஸாமக்ஷாணி மானஸை: || 52
ஸாகம் ஸர்வாத்மனு சக்ஷு: ப்ராபதன் ஸுதராமிவ | ஊசு: பரஸ்பரம் ஸர்வா: ஜகதேதச்சராசரம் ||
யஸ்ய ஸங்கல்பகலிதம் ப்ருவந்தி முநியோகின: |
ப்ரஸாதாஜ்ஜந்தவோऽஸ்யைவ முக்திம் விந்தந்தி நாந்யதா || 54
பாலாऽபி தேவதேவேசம் பாலேந்துக்ருதசேகரம் |
சசாராதோ மஹத்கௌரீ தபோ துச்சரிதம் சிரம் || 55
வயமத்ய க்ருதார்த்தாஸ்ம: மஹதோऽபி மஹத்தரம் | காரணம் காரணனும் ச தைவதானும் ச தைவதம் 56
ஆலோக்ய சக்ஷுஷா தேந யோகித்யேயம் ஸதாம்கதிம் |
இதி ச்ரோத்ரஸுகாவாச: தேவ: ச்ருண்வன் சனை:சனை: || 57
ப்ராப பூபர்துரதுலம் பவனம் மஹதுன்னதம் | அவதீர்ய வ்ருஷாதாசு மஹதோ ஜகதாம்பதி: || 58
ஆக்ரம்ய பாதுகே நீதே ஹரிணு ரத்னநிர்மிதே |
ஆலம்ப்ய ப்ரம்மணே ஹஸ்தம் ஹரேரபி ஹர:ப்ரபு: || 59

வந்தாள். இவ்வாறு நீலோத்பல புஷ்பம் போன்ற கண்கள் படைத்த பட்டணத்து ஸ்திரீகள் உப்ரிகையின் ஜன்னல்களை, தாமரை போன்ற தங்கள் முகங்களால் மூடப்பட்டவைபோல் செய்தனர். (50½) லோக நாயகனை ஸ்ரீ பரமேச்வரனும் தேவர்களுடன் ராஜவீதியை அடைந்தார். அப்பொழுது ஸ்திரீகள் நெற் பொறிகளை கலந்து புஷ்பங்களை வர்ஷித்தனர். தேவனைக் கண்டதும் அந்த ஸ்திரீகளுடைய இந்த்ரியங்கள் மனதுடன்கூட ஒருமைபட்டு கண்ணுடன் சேர்ந்ததுபோல இருந்தன. அதாவது இமைக் கொட்ட லின்றி கண்ணுனது ஸ்ரீ பகவானைப் பார்த்தது. மற்ற இந்த்ரியங்கள் வேலை செய்யவில்லை எனக்கருத்து. உலகம் யாவும் இவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் உண்டாயிற்று, என்றும் ஜீவராசிகள் இவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயே முக்தியடைகின்றனர்களேயன்றி வேறில்லை எனவும் முனிவர்களும் யோகிகளும் கூறுவ தாக பெண் மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். (51-54) ஆதலால்தான் ஸ்ரீ கௌரியும் சிறு பெண்ணுயினும் இளம் சந்திரனை சிரஸில்தரித்த தேவதேவேசனைக் குறித்து நீண்டகாலம் பிறரால் அனுஷ்டிக்க முடியாத மஹத்தான தபஸை செய்தாள் (55) பெரியதற்கெல்லாம் பெரியவரும் காரணங் களுக்கு எல்லாம் காரணரும், தெய்வங்களுக்கு எல்லாம் தெய்வமாக இருப்பவரும் யோகிகளுக்கு த்யானம் செய்யத்தக்கவரும் ஸாதுக்களுக்கு கதியுமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் கண்டதும் க்ருதார்த்தர்கள் ஆனோம் என்றனர். இவ்வாறு செவிக்கினிய சொற்களைக் கேட்டுக்கொண்டு பரமசிவன் கிரிராஜனின் ஒப்பற்றதும் மிகப் பெரியதுமான அரண்மனை வாயிலை அடைந்தார். (56-57½) பெரியதான வ்ருஷபத்திலிருந்து ஜகத்பதியான பரமசிவன் சீக்கிரமாக இறங்கி இந்த்ரனுல் கொண்டுவரப்பட்ட ரத்னங்கள் வைத்து இழைக் கப்பட்ட பாதுகைகளின் மீதேறி ப்ரம்மா விஷ்ணு இவர்கள் கைகளைத்தாங்க பட்டணத்து ஸகல ஸ்திரீகளும் இமை கொட்டாமல் பார்க்கும்போது த்ரிபுராரியானவர் பர்வத ராஜனுடைய பெரிய முன்

अवाप महतीं कक्ष्यां द्वारदेशे महीभृतः । सर्वासामक्षिभिस्साकं पुरन्ध्रीणां पुरामरिः ॥ ६०
ततो वेत्रकरो नन्दी जगामाग्रे तदाऽऽदरात् । पठन् जयजयाधीश सावधानो भवार्तिहन् ॥ ६१
निम्नोन्नतप्रदेशौ त्वं सावधानो विलोकय । पर्वतेन्द्रस्य सा पत्नी वरारोहा गिरीशितुः ॥ ६२
प्रक्षाल्य पादौ पयसा गव्येन च कृपानिधेः । अष्टमङ्गळयुक्ताभिः आनिनायान्तरालयम् ॥ ६३
कल्याणमण्टपं शंभोः कारितं विश्वकर्मणा । नानामणिगणैश्चित्रैः अनेकायामविस्तरम् ॥ ६४
रत्नस्तम्भसहस्राढ्यं मत्तवारणिकावृतम् । तन्मध्ये नीलरत्नौघसमाकलितमुन्नतम् ॥ ६५
दिव्य सिंहासनं चारु चतुस्तंभैरलंकृतम् । अनेकादित्यसंकाशं अक्ष्णां प्रसरतस्करम् ॥ ६६
अलंचकार भगवान् भगनेत्रनिपातनः । कालाग्निरुद्रो रुद्रौघैः गणेन्द्रैर्हाटकेश्वरः ॥ ६७
प्रमथाभूतसंघास्ते परिवार्योपतस्थिरे ॥ ६७½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे द्वाविंशोऽध्यायः ॥

அவாப மஹதீம் கக்ஷ்யாம் த்வாரதேசே மஹீப்ருத: |
ஸர்வாஸாமக்ஷிபிஸ்ஸாகம் புரந்த்ரீணாம் புராமரி: || 60
ததோ வேத்ரகரோ நந்தீ ஜகாமாக்ரே ததாSSதராத் |
படன் ஜயஜயாதீச ஸாவதானோ பவார்த்திஹன் || 61
நிம்நோன்னத ப்ரதேசௌ த்வம் ஸாவதானோ விலோகய |
பர்வதேந்த்ரஸ்ய ஸா பத்னீ வராரோஹா கிரீசிது: || 62
ப்ரக்ஷாள்ய பாதௌ பயஸா கவ்யேந ச க்ருபாநிதே: |
அஷ்டமங்களயுக்தாபி: ஆநிநாயாந்தராலயம் || 63
கல்யாண மண்டபம் சம்போ: காரிதம் விச்வகர்மணா |
நாநாமணிகணை: சித்ரை: அனேகாயாமவிஸ்தரம் || 64
ரத்னஸ்தம்பஸஹஸ்ராட்யம் மத்தவாரணிகாவ்ருதம் | தன்மத்யே நீலரத்னௌகஸமாகலிதமுன்னதம் || 65
திவ்ய ஸிம்மாஸனம் சாரு சதுஸ்தம்பைரலங்க்ருதம் | அனேகாதித்யஸங்காசம் அக்ஷ்ணாம் ப்ரஸரதஸ்கரம்
அலஞ்சகார பகவான் பகநேத்ரநிபாதன: |
காலாக்னிருத்ரோ ருத்ரௌகை: கணேந்த்ரை: ஹாடகேச்வர: 67
ப்ரமதாபூதஸங்காஸ்தே பரிவார்யோபதஸ்திரே || 67½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே, த்வாவிம்சோத்யாய:

கட்டை அடைந்தார் (58-60) அப்பொழுது நந்தியானவர் கையில் பிரம்பு கொண்டு ஜயாவிஜயீபவா. ஸம்ஸார தாபத்தைப் போக்குபவரே கொஞ்சம் ஸாவதனமாக வரவேண்டும். மேடுபள்ளங்களைப் பார்த்து கவனத்துடன் வரவேண்டும் என்று உரைத்துக் கொண்டு ஆதரவுடன் முன்பு சென்றார் (61½) பர்வத ராஜனின் அழகுமிக்க பட்டமஹிஷியான மேனையானவள் தயாநிதியின் சரணங்களை நீராலும் பசுவின் பாலாலும் அலம்பினாள். அஷ்டமங்களங்களை பாடுகின்ற ஸ்திரிகளுடன் அரண்மனைக்குள்ளாகச் சென்றார் (62-63) அங்கு விச்வகர்மாவினால் அனேக ரத்னங்களால் நீளத்திலும் அகலத்திலும் மிகப் பெரிதும் ஆயிரக்கணக்கான ரத்னத் தூண்களாலும் கொடுங்கைகளாலும் விளங்குகிறதும் வெகு விசித்ரமாய் அமைக்கப்பட்டதுமான கல்யாண மண்டபத்திற்கு அழைத்துப்போனாள். (64½) அம்மண்டபத்தின் மத்தியில் அனேக நீல ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்டதும் மிக உயரமானதும் நான்கு கம்பங்களோடு மிக அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பல ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானதும் பார்க்கும் கண்களை மற்றெங்கும் செல்ல விடாததுமான திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தை பகனின் கண்ணை அபஹரித்த பரமசிவன் அமர்ந்து அலங் கரித்தார் (65-66½) அனேக ருத்ரகணங்களுடன் காலாக்னிருத்ரனும் அனேக கணங்களுடன் ஹாடகேச்வரரும் பிரமதகணங்களும் பூதகணங்களும் பக்கத்தில் சூழ்ந்து நின்றனர். (67½)

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोविंशोऽध्याय: ॥

श्री पार्वती विवाह: ॥

सूत: — अथासनेषु चित्रेषु देवदेवेश्वराज्ञया । निषेदु: परिवार्येशं शंकरं चन्द्रशेखरम् ॥ १
विष्णुश्च भगवान् ब्रह्मा मघवानपि भास्कर: । अष्टौ च वसवो रुद्रा: आदित्या द्वादशाश्विनौ ॥ २
ब्रह्मर्षयो वसिष्ठाद्या: नारदाद्यास्सुरर्षय: । योगिनस्सनकाद्याश्च सिद्धविद्याधरोरगा: ॥ ३
मातरस्सप्तलोकानां देवानां पत्नयोऽमला: । मुनीनां पत्नयस्सर्वा: तथैवाप्सरसांगणा: ॥ ४
अदितिश्च दितिश्चैव सर्वास्ता दक्षसूनव: । आवृत्यान्तर्महादेवं अतिष्ठन्नासनेष्वमी ॥ ५
अथाद्रिराजो जननीं जगतां सहमेनया । पुरन्ध्रीभिश्च पौराणां अलंचक्रे सुमङ्गलाम् ॥ ६
सुगन्धितैलेनेशान्या: चक्रुरभ्यंगमंगना: । भद्रपीठे महादेवीं प्राङ्मुखीं धृतपंकजाम् ॥ ७
गौरीकल्याणवैभोगं गायन्त्यश्च मुदान्विता: । नानातीर्थैस्समानीतै: अभिषेकमकुर्वत ॥ ८
नदत्सु शंखशृंगेषु भेरीमुरवडिंडिमै: । अलंकृत्य ततो देवीं आनिन्युर्गिरिशान्तिकम् ॥ ९

॥ அத த்ரயோவிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பார்வதீ கல்யாணம்.

ஸூத:— அதாஸனேஷு சித்ரேஷு தேவதேவேச்வராக்ஞயா ।
நிஷேது: பரிவார்யேசம் சங்கரம் சந்த்ரசேகரம் ॥ 1
விஷ்ணுச்ச பகவான் ப்ரம்மா மகவானபி பாஸ்கர: ।
அஷ்டௌச வஸவோ ருத்ரா: 'ஆதித்யா த்வாதசாச்விநௌ ॥ 2
ப்ரம்மர்ஷயோ வஸிஷ்டாத்யா: நாரதாத்யா: ஸுரர்ஷய: ।
யோகின: ஸனகாத்யாச்ச ஸித்தவித்யாதரோரகா: ॥ 3
மாதர: ஸப்தலோகானாம் தேவானாம் பத்னயோऽமலா: ।
முனீநாம் பத்னயஸ்ஸர்வா: ததைவாப்ஸரஸாம் கணா: ॥ 4
அதிதிச்ச திதிச்சைவ ஸர்வாஸ்தா தக்ஷஸூநவ: ।
ஆவ்ருத்யாந்தர் மஹாதேவம் அதிஷ்டன் ஆஸனேஷ்வமீ ॥ 5
அதாத்ரிராஜோ ஜனனீம் ஜகதாம் ஸஹமேனயா । புரந்த்ரீபிச்ச பௌராணாம் அலஞ்சக்ரே ஸுமங்களாம்
ஸுகந்திதைலேநேசான்யா: சக்ருரப்யங்கமங்கணா: ।
பத்ரபீடே மஹாதேவீம் ப்ராங்முகீம் த்ருதபங்கஜாம் ॥ 7
கௌரீகல்யாணவைபோகம் காயந்த்யச்ச முதாந்விதா: । நாநாதீர்தைஸ்ஸமாநீதை: அபிஷேகமகுர்வத 8
நதத்ஸு சங்கச்ருங்கேஷு பேரீமுரவடிண்டிமை: । அலங்க்ருத்ய ததோ தேவீம் ஆனின்யு: கிரிசாந்திகம் 9

இருபத்தி மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார்— பிறகு தேவதேவேச்வரனுடைய கட்டளையினால் பகவானான விஷ்ணு, ப்ரம்மதேவன், இந்திரன், ஸூரியன், அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதச ருத்ரர்கள், துவாதசாதித்யர்கள், அச்வினி தேவர்கள், வஸிஷ்டர் முதலிய ப்ரம்மரிஷிகள், நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகள், ஸனகர் முதலிய யோகிகள், ஸித்தர்கள், வித்தியாதரர்கள், நாகர்கள், சந்திரசேகரனும் சங்கரனுமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனைச் சுற்றிலுமுள்ள, விசித்திரமான ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தனர். (1-3) உலகத்திலுள்ள ஸப்தமாதர்கள், அழகுவாய்ந்த தேவர்களின் மனைவிகள், எல்லா முனிவர்களின் மனைவிகள், அவ்விதமே அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் கூட்டங்கள், அதிதிதேவி, திதிதேவி, தக்ஷனுடைய எல்லாப் பெண்கள் ஆகிய யாவரும் ஸ்ரீ மஹாதேவனைச் சுற்றிருக்கும் ஆஸனங்களில் வீற்றிருந்தார்கள். (4-5) பிறகு பர்வதராஜன் தனது மனைவியான மேனையுடன் பட்டணத்திலுள்ள ஸுமங்கலி ஸ்த்ரீகளைக்கொண்டு உலகிற்கு மாதாவும் மங்களகரையுமான, பார்வதியை அலங்கரித்தான். (6) ஈசானியான ஸ்ரீ அம்பாளுக்கு நல்ல வாசனையுள்ள தைலங்களால் அப்யங்கஸ்நானத்தை ஸுமங்கலிகள் செய்வித்தனர். மங்களமான ஆஸனத்தில் கிழக்குமுகமாக தாமரைப் பூவை கையில் கொடுத்து உட்காரவைத்து "கௌரீ கல்யாண வைபோகம்" என்று பாடிக்கொண்டு ஸந்தோஷம் கொண்டவர்களாய் பல நதிகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட புண்ய தீர்த்தங்களால் மங்கள ஸ்நானம் செய்வித்தார்கள். (7-8) சங்கம், சிருங்கம், பேரீ, முரவம், டிண்டிமம் முதலிய

रराज देव्या देवेशः दिव्यसिंहासने शिवः । मेरोश्शिखर मारूढः रोहिण्या चन्द्रमाइव ॥ १०
(तदाऽलंकारसंयुक्तां नानारत्नैश्च शोभिताम् । सुगन्धिपुष्पमालाढ्यां स्वर्णशृंखलया युताम् ॥ ११
डोलां तत्र स्थितां दृष्ट्वा विष्णुः प्रार्थितवान् शिवम् । भगवन् परमेशान डोलामारुह्य कांचनीम् ॥ १२
देव्या सह विनोदं च कृत्वाऽस्माकं प्रियं कुरु । विष्णवादिभिः प्रार्थितैवं तथेत्युक्त्वाऽऽरुरोह सः ॥ १३
हिमवानपि तां देवीं तत्र स्थाप्य च पार्श्वके । तुम्बुरुर्नारदश्चैतौ गायमानौ तदा मुदा ॥ १४
पश्चान्मङ्गळदीपैश्च पूजां चक्रुश्च लौकिकैः । मेनाऽपि सहसा पश्चात् सपत्नीभिस्सहागता ॥ १५
देव्या देवस्य पादौ च प्रक्षाळ्य पयसा मुदा । ईश्वरोऽपि ततः प्राप कल्याणमण्टपे च सः ॥ १६
ब्राह्मणैर्वेदमन्त्रैश्च रंगमण्टपमाययौ ॥) ततो गिरिवराधीशः सपुत्रगणबान्धवः ॥ १७
पादौ प्रक्षाळ्य विधिवत् प्रभोस्संप्राश्य तज्जलम् । संप्रोक्ष्य मूर्धसु स्वेषु श्रद्धया सहमेनया ॥ १८
मधुपर्कं महेशाय कृत्वा भक्त्या विधानतः । [ईश्वरस्य च वस्त्रादीन् देव्या धारणपूर्वकम् ॥ १९

ரராஜ தேவ்யா தேவேச: திவ்ய ஸிம்மாஸனே சிவ: ।
மேரோ: சிகரமாரூட: ரோஹிண்யா சந்த்ரமா இவ ॥ 10
ததாऽலங்காரஸம்யுக்தாம் நானாரத்னைச்ச சோபிதாம் ।
ஸுகந்திபுஷ்பமாலாட்யாம் ஸ்வர்ணச்ருங்கலயா யுதாம் ॥ 11
டோலாம் தத்ர ஸ்திதாம் த்ருஷ்ட்வா விஷ்ணு: ப்ரார்த்திதவான் சிவம் ।
பகவன் பரமேசான டோலாமாருஹ்ய காஞ்சனீம் ॥ 12
தேவ்யா ஸஹ விநோதஞ்ச க்ருத்வாऽஸ்மாகம் ப்ரியம் குரு ।
விஷ்ண்வாதிபி: ப்ரார்த்திதைவம் ததேத்யுக்த்வாऽऽருரோஹ ஸ: 13
ஹிமவானபி தாம் தேவீம் தத்ர ஸ்தாப்யச பார்ச்வகே । தும்புருர் நாரதச்சைதௌ காயமானௌ ததா முதா
பச்சாத் மங்களதீபைச்ச பூஜாம் சக்ருச்ச லௌகிகை: ।
மேனாऽபி ஸஹஸா பச்சாத் ஸபத்னீபி: ஸஹாகதா ॥ 15
தேவ்யா தேவஸ்ய பாதௌ ச ப்ரக்ஷாள்ய பயஸா முதா ।
ஈச்வரோऽபி தத: ப்ராப கல்யாணமண்டபம் ச ஸ: ॥ 16
ப்ராம்மணை: வேதமந்த்ரைச்ச ரங்கமண்டபமாயயௌ । ததோ கிரிவராதீச: ஸபுத்ரகணபாந்தவ: ॥ 17
பாதௌ ப்ரக்ஷாள்ய விதிவத் ப்ரபோ: ஸம்ப்ராச்ய தஜ்ஜலம் ।
ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய மூர்த்தஸு ஸ்வேஷு ச்ரத்தயா ஸஹ மேனயா ॥ 18
மதுபர்கம் மஹேசாய க்ருத்வா பக்த்யா விதானத: ।
ஈச்வரஸ்ய ச வஸ்த்ராதீன் தேவ்யா தாரணபூர்வகம் ॥ 19

வாத்தியங்கள் முழங்கும் பொழுது ஸ்ரீ பார்வதீதேவியை அலங்கரித்து பரமேச்வரனருகில் அழைத்து வந்தார்கள். (9) திவ்யமான ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்ரீ பார்வதீதேவியுடன் தேவர்களுக்கு ஈசனான சிவன் அமர்ந்து மேருவின் உச்சியில் ரோகிணீதேவியுடன் வீற்றிருக்கும் சந்திரன்போல் விளங்குகிறார். (10) அப்பொழுது அங்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பல ரத்னங்களால் சோபிப்பதும், நல்ல வாசனை உள்ள புஷ்ப மாலைகளினால் நிறம்பியதும், தங்கச் சங்கிலியுடன் கூடியதுமான (11) மஞ்சத்தை (ஊஞ்சலை)ப் பார்த்து ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பரமசிவனை வேண்டினார், ஓ பகவானான பரமேச்வரா இந்த தங்கஊஞ்சலில் ஸ்ரீ தேவியுடன் உட்கார்ந்துகொண்டு விநோதமாய் -பொன்னூஞ்சலாடி எங்களுக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்க வேண்டும். என்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டபோது அந்த பரமசிவனும் அப்படியே நல்லதென்று சொல்லி ஊஞ்சலில் அமர்ந்தார். (12-13) ஹிமவானும் ஸ்ரீ பரமசிவனுக்குப் பக்கத்தில் தேவியை உட்காரவைத்தார். அப்போது தும்புரு நாரதர் இருவரும் ஸந்தோஷத்துடன் பாடினார்கள். (14) பிறகு உலக வழக்கப்படி மங்கள தீபங்களால் பூஜித்தனர். பிறகு மேனையும் சக்களத்திகளுடன் வேகமாக அங்கு வந்தாள் (15) தேவியினுடையவும் ஸ்ரீ தேவனுடையவும் கால்களை சந்தோஷத்துடன் பாலினால் அலம்பினாள். அந்த பரமசிவனும் பிறகு கல்யாண மண்டபத்தை அடைந்தார் (16) பிராமணர்கள் வேத மந்திரத்தை ஜபிக்கும்போது அந்த கல்யாண மண்டபத்திற்குள் வந்து சேர்ந்தார். பிறகு ஹிமவான் மேனையுடனும், புத்ரமித்திர, பந்து வர்கங்களுடனும் மிக பக்தியுடன் ஸ்ரீ பிரபுவினுடைய கால்களை முறைப்படி அலம்பி அந்த தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு தங்கள் தங்கள் தலையில் ப்ரோக்ஷணம் செய்துகொண்டு மகேச்வரனுக்கு மிக பக்தியுடன் முறைப்படி மதுபர்க்கமளித்து

मंगळ्याभरणादीनि देव्याः कण्ठे बबन्ध सः ॥] भृङ्गाराज्जलमादाय सौवर्णात्सुरसंसदि ॥ २०
अभ्यर्च्य देवदेवेशं वस्त्राभरणपूर्वकैः । समन्त्रकं ददौ देवीं धारापूर्वं शिवाय ताम् ॥ २१
[कन्यां कनकसंपन्नां सर्वाभरणभूषिताम् । दास्यामि शंभवे तुभ्यं सर्वमङ्गळशोभनाम् ॥ २२
प्रतिगृह्णीष्व देवेश मम सायुज्यदो भव । प्रतिजग्राह शंभुस्तां सर्वलोकहिताय वै ॥ २३]
ततोत्सवो महानासीत् जयशब्दादिमङ्गळैः । जग्राह पाणिं परया मुदा गौर्या महेश्वरः ॥ २४
सर्वमासीत्ततोहृष्टं जगत्स्थावरजंगमम् । प्रणेमुः पार्वतीं देवाः परमेशं च भक्तितः ॥ २५
मुनयश्च गणाधीशाः आत्मनो ज्ञानयोगिनः । ततो मही महाभारभुग्ना सा दक्षिणोन्नता ॥ २६
अतिनीचोत्तरा भूयः त्रासमापुर्जनाहृदि । अथ भीतास्सुराः प्रोचुः अधःपतनशंकया ॥ २७
प्रणम्य शूलिने शश्वत् मुनयश्च तपोधनाः । शंभो जय दयासिन्धो महीयात्यधरोत्तरा ॥ २८
न पतेयुरिमे क्षिप्रं यथा देव विधीयताम् । आज्ञया तव देवेश समीकुरु महीमिमाम् ॥ २९

மங்கள்யாபரணாதீனி தேவ்யா: கண்டே பபந்த ஸ: |
ப்ருங்காராஜ்ஜலமாதாய ஸௌவர்ணாத் ஸுரஸம்ஸதி || 20
அப்யர்ச்ய தேவதேவேசம் வஸ்த்ராபரணபூர்வகை: |
ஸமந்த்ரகம் ததௌ தேவீம் தாராபூர்வம் சிவாய தாம் || 21
[கன்யாம் கனகஸம்பன்னாம் ஸர்வாபரணபூஷிதாம்| தாஸ்யாமி சம்பவே துப்யம் ஸர்வமங்களசோபனாம் 22
ப்ரதிக்ருண்ணீஷ்வ தேவேச மம ஸாயுஜ்யதோ பவ |
ப்ரதிஜக்ராஹ சம்புஸ்தாம் ஸர்வலோகஹிதாய வை | 23]
ததோத்ஸவோ மஹாநாஸீத் ஜயசப்தாதி மங்களை:| ஜக்ராஹ பாணிம் பரயா முதா கௌர்யா மஹேச்வர:
ஸர்வமாஸீத் ததோஹ்ருஷ்டம் ஜகத்ஸ்தாவரஜங்கமம் |
ப்ரணேமு: பார்வதீம் தேவா: பரமேசம் ச பக்தித: || 25
முநயச்ச கணாதீசா: ஆத்மநோ க்ஞானயோகின:| ததோ மஹீ மஹாபாரபுக்னஸா தக்ஷிணோன்னதா || 26
அதிநீசோத்தராபூய: த்ராஸமாபு: ஜனஹ்ருதி| அத பீதாஸ்ஸுரா: ப்ரோசு: அத: பதனசங்கயா || 27
ப்ரணம்ய சூலிநே சச்வத் முநயச்ச தபோதனா:| சம்போ ஜய தயாஸிந்தோ மஹீயாத்யதரோத்தரா || 28
ந பதேயுரிமே க்ஷிப்ரம் யதா தேவ விதியதாம்| ஆக்ஞயா தவ தேவேச ஸமீகுரு மஹீமிமாம் || 29

மகாதேவிக்கு திருமண வஸ்திரம் உடுத்துவதற்குமுன்பு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு வஸ்திரம் முதலியவைகளை ஸமர்ப்பித்து, ஸ்ரீ தேவியின் கழுத்தில் மங்களாபரணம் முதலியவைகளைப் பூட்டினர் (17-19½) பிறகு அந்த ஹிமவான் ஸ்வர்ணகிண்டியால் ஜலமெடுத்து, தேவர்களின் ஸபையில் தேவதேவனை ஸ்ரீ பரமேச்வரனை வஸ்திரம் ஆபரணங்கள் முதலியவைகளால் நன்கு பூஜித்து அப்பரமசிவனுக்கு அந்த பார்வதீதேவியை தீர்த்த தாரையுடன் மந்திரம் சொல்லிதானம் செய்தான் (20-21) ஸ்வர்ண மயமாய் விளங்குகிறவளும், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும், எல்லா மங்களங்களால் சோபிக்கிறவளுமான கன்னிகையை பரமேச்வரனை தங்களுக்கு தானம் செய்கிறேன். (22) ஓ தேவேச, தாங்கள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும், எனக்கு ஸாயுஜ்ய பதவியை அளிக்கவேண்டும். ஸ்ரீ பரமேச்வரனும் எல்லா உலகத்தின் நன்மைக்காக அந்த தேவியை பெற்றுக்கொண்டார் (23). அப்போது ஜயாவிஜயீபவா, என்றது முதலான மங்கள வசனங்களால் மகோத்ஸவமானது கொண்டாடப்பட்டது. ஸ்ரீ மகேச்வரனும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்ரீ பார்வதீ தேவியினுடைய கையைப் பற்றினர். (42) பிறகு ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் முதலிய எல்லா உலகங்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்தன. தேவர்கள் முனிவர்கள், தனது ப்ரமதகணங்கள், ஞானயோகிகள் முதலிய யாவரும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனையும் ஸ்ரீ பார்வதியையும் மிக பக்தியுடன் நமஸ்கரித்தனர் (25½). பிறகு பூமி அதிக பாரத்தால் தெற்கில் உயர்ந்து வடக்கில் தாழ்ந்தும் போயிற்று. மக்கள் உள்ளத்தில் பயத்தை அடைந்தனர். (26½) அப்பொழுது தேவர்களும் தபோதனர்களும் கீழே விழுந்துவிடுவோமென்ற கவலையால் பயந்து சூலபாணியை பலமுறை வணங்கி வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஓ சம்போ ஜயஜய, கருணைக்கடலே, பூமி வடபக்கம் கீழே சாய்கிறது. (27-28) ஓ மஹாதேவ, நாங்கள் விழாதபடி சீக்கிரம் அருள்புரிய வேண்டும். ஓ தேவேச, தங்கள் கட்டளையினால் பூமியைச் சமமாகச் செய்ய வேண்டும் (29)

एवं संप्रार्थितो देवैः स्मितं कृत्वा शिवः स्वयम् । अगस्त्यमात्मनस्तुल्यं प्राहिणोद्रोहिणीशधृत् ॥ ३०
चक्रे तं दक्षिणाशेशं अधीशस्सुधियं मुनिम् । कल्याणवेषं तत्रैव तस्मै सन्दर्शयच्छिवः ॥ ३१
सोऽप्याज्ञयाऽस्य दुःखेन सपत्नीको मुनीश्वरः । वियन्मार्गेण संप्राप मलयाद्रेरुपत्यकाम् ॥ ३२
शिवभावनया तुल्ये शिवस्य मुनिपुङ्गवे । मलयं समनुप्राप्ते विषमाभूस्समाऽभवत् ॥ ३३
अथ विज्ञापयामास ब्रह्मा देवं कृताञ्जलिः । वह्नौ कार्या महेशान क्रिया वैवाहिकी विभो ॥ ३४
लोकश्रेष्ठेन यत्कर्म समनुष्ठितमादरात् । अनुतिष्ठति तत्सत्यं श्रेष्ठस्त्वमसि यद्विभो ॥ ३५
तदाऽऽकर्ण्य वचस्तस्य स्मयमानमुखांबुजः । ददावनुज्ञामीशोऽस्मै विधये विधिपूर्वकम् ॥ ३६
हव्यवाहः स्वयंमूर्त्तः विवाहाध्वरमण्टपे । साक्षिभावे प्रजज्वाल प्रणम्य शिवयोस्तदा ॥ ३७
बर्हिभिस्संपरिस्तीर्य परिधीन्परिधायच । आज्यं विलाप्य विधिवत् आज्यस्थाल्यान्निरूप्यच ॥ ३८
अङ्गारेषु प्रतिष्ठाप्य द्वे दर्भाग्रे निधायच । उपर्युदीच्यां प्रज्वाल्य पर्यग्निकरणं तथा ॥ ३९

ஏவம் ஸம்ப்ராத்திதோ தேவை: ஸ்மிதம் க்ருத்வா சிவ: ஸ்வயம் ।
அகஸ்த்யமாத்மன: துல்யம் ப்ராஹிணோத் ரோஹிணீசத்ருத் ॥ 30

சக்ரே தம்தக்ஷிணேசம் அதீசஸ்ஸுதியம் முநிம் । கல்யாணவேஷம் தத்ரைவ தஸ்மை ஸந்தர்சயச்சிவ: 31

ஸோப்யாக்ஞயாऽஸ்ய து:கேன ஸபத்னீகோ முநீச்வர: ।
வியன்மார்கேண ஸம்ப்ராப மலயாத்ரேருபத்யகாம் ॥ 32

சிவபாவனயா துல்யே சிவஸ்ய முனிபுங்கவே । மலயம் ஸமனுப்ராப்தே விஷமாபூஸ்ஸமாऽபவத் ॥ 33

அத விக்ஞாபயாமாஸ ப்ரம்மா தேவம் க்ருதாஞ்ஜலி: ।
வன்னௌ கார்யா மஹேசான க்ரியா வைவாஹிகீ விபோ ॥ 34

லோகச்ரேஷ்டேன யத்கர்ம ஸமனுஷ்டிதமாதராத் ।
அனுதிஷ்டதி தத்ஸத்யம் ச்ரேஷ்டஸ்த்வமஸி யத்விபோ ॥ 35

ததாऽऽகர்ண்ய வசஸ்தஸ்ய ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: । ததாவனுக்ஞாமீசோऽஸ்மை விதயே விதிபூர்வகம் 36

ஹவ்யவாஹ: ஸ்வயம்மூர்த: விவாஹாத்வரமண்டபே ।
ஸாக்ஷிபாவே ப்ரஜஜ்வால ப்ரணம்ய சிவயோஸ்ததா ॥ 37

பர்ஹிபிஸ்ஸம் பரிஸ்தீர்ய பரிதீன் பரிதாய ச । ஆஜ்யம் விலாப்ய விதிவத் ஆஜ்யஸ்தால்யாம் நிருப்ய ச 38

அங்காரேஷு ப்ரதிஷ்டாப்ய த்வே தர்பாக்ரே நிதாய ச ।
உபர்யுதீச்யாம் ப்ரஜ்வால்ய பர்யக்னிகரணம் ததா ॥ 39

இம்மாதிரி மிகவும் தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட சந்த்ரசேகரனை பரமேச்வரன் புன்னகை செய்து தனக்கு ஒப்பான அகஸ்தியரை ஏவினர் (30) சிவன், மிக புத்திசாலியான அகஸ்தியமுனிவரை தெற்கு திக்கிற்கு அதிபதியாக்கினர். அவரின்பொருட்டு அங்கே கல்யாண வேஷத்தையும் காண்பித்தார் (31) அம்முனீச்வரரும் மனைவியுடன் மிக்க துக்கங்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாய் மலையகிரியின் அடிவாரத்தை அடைந்தார்.(32) பரமசிவனை மனதில் எப்பொழுதும் த்யானம் செய்வதால் சிவனுக்கு ஒப்பானவரான அகஸ்தியர் மலைய பர்வதத்தை அடைந்ததும் மேடுபள்ளமான பூமியானது ஸமமாக ஆகிவிட்டது (33) பிறகு பிரம்மதேவன் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு ஓ ப்ரபுவான மஹேச்வர, அக்னியில் விவாஹத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்யவேண்டும் என தெரிவித்துக் கொண்டார்(34) சிறந்தவனால் அன்புடன் எந்தக் காரியம் செய்யப்படுகிறதோ, அதையே உலகில் உள்ள ஜனங்கள் ஸத்யமென நம்பிச் செய்கிறார்கள். தாங்கள் உலகில் சிறந்தவரல்லவா! (35) அப்பொழுது ஜகதீசன் ப்ரம்மனது வார்த்தையைக்கேட்டு புன்சிரிப்புடன் முறைப்படி செய் என ப்ரம்மதேவனுக்கு உத்தரவிட்டார். (36) கல்யாண யாக மண்டபத்தில் அக்னிபகவானும் ஸ்வய உருவத்துடன் பார்வதி பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து நன்கு ஜ்வலித்தார். (37) ப்ரம்மதேவனும் அக்னிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் தர்ப்பங்களை பரிஸ்தரணமாகப்போட்டு ஸமித்துக்களை மூன்று பக்கங்களில் போட்டு கீழ்ப்பக்கத்தில் இரு ஸமித்துக்களை மேல்நோக்கும்படி அக்னியில் சொருகி நெய்யை முறைப்படி உருக்கி ஆஜ்யஸ்தாலி என்ற பாத்திரத்தில்விட்டு நிரப்பி அக்னியிலிருந்து எடுத்த தணல்களில் ஆஜ்ய பாத்திரத்தை வைத்து அதில் இரு தர்ப்பங்களின் நுனிகளைபோட்டு பிறகு வேறு ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்து அக்னியில் கொளுத்தி ஆஜ்ய பாத்ரத்தில்காட்டி வடதிசையில் எறிந்து மற்றொரு தர்ப்பத்தைக் கொளுத்தி மூன்றுமுறை ஆஜ்ய பாத்ரத்தைச்சுற்றி வடதிசையில் எறிந்து ஆஜ்ய பாத்ரத்தை வடக்கில் இறக்கி முன் தனியாக எடுத்த தணலை அக்னியில் சேர்த்து அவ்வக்னியில் வடக்கில் வைக்கப்பட்ட தர்வி

उदगुद्वास्य सर्पिस्तत् संयोज्यांगारमग्निना । अग्नि तज्जुहवांचक्रे दर्व्याऽऽसादितया विधिः ॥ ४०
समिदाज्यचरूल्लाजान् दम्पत्योः प्रीतिवृद्धये । पादमीशोऽपि पाणिभ्यां भवान्याश्शनकैःस्मयन् ॥ ४१
पदानि सप्त संभाव्य दृषदग्रे न्यवेशयत् । [एकमिषेविष्णुस्त्वान्वेतु मन्त्रेणचदेवपः ॥ ४२]
परीयतुः पावकं तं दम्पती तौ मुदान्वितौ । [ब्राह्मणैराशिषं प्राप्य सन्तुष्टौ लोकदम्पती ॥ ४३]
एकासनगतौ पश्चात् दर्शनं ददतुः प्रभू । प्रथमं प्रमथेन्द्राणां कालाग्नेर्हाटकेशितुः ॥ ४४
हरिब्रह्ममहेन्द्राग्निप्रमुखानां च योगिनाम् । मुनीन्द्रोरगसिद्धानां सर्वासां सुरयोषिताम ॥ ४५
वाचा संभावयामास कालाग्निं हाटकेश्वरम् । गणेन्द्रानपि तान् सर्वान् सितेन मधुसूदनम् ॥ ४६
आलोकनेन ब्रह्माणं ईषदालोकनैस्सुरान् । कंपेन तापसान् मूर्ध्नः संभावनमथाचरत् ॥ ४७
अत्रान्तरे कामपत्नी वृत्रारिप्रमुखैस्सह । अप्रार्थयन्महेशानं भर्तारं मुहुरात्मनः ॥ ४८
हैमवत्या तदालोकि तिरश्चीनदृशा शिवः । हरिणा ब्रह्मणाचापि स्वस्वभोगोपपत्तये ॥ ४९

உதகுத்வாஸ்ய ஸர்பிஸ்தத் ஸம்யோஜ்யாங்காரமக்னிஞ |
அக்னிம் தஜ்ஜுஹவாம்சக்ரே தர்வ்யாSSஸாதிதயா விதி: || 40
ஸமிதாஜ்ய சரூல்லாஜான் தம்பத்யோ: ப்ரீதிவ்ருத்தயே |
பாதமீசோSபி பாணிப்யாம் பவான்யா: சனகை: ஸ்மயன் || 41
பதாநி ஸப்த ஸம்பாவ்ய த்ருஷதக்ரே ந்யவேசயத் |
ஏகமிஷே விஷ்ணுஸ்த்வான்வேது மந்த்ரேணச தேவப: || 42
பரீயது: பாவகம் தம் தம்பதீ தெள முதான்விதெள |
ப்ராம்மணைராசிஷம் ப்ராப்ய ஸந்துஷ்டெள லோகதம்பதீ || 43
ஏகாஸநகதெள பச்சாத் தர்சனம் தததுः ப்ரபூ | ப்ரதமம் ப்ரமதேந்த்ராணும் காலாக்னேர்ஹாடகேசிது: 44
ஹரிப்ரம்மமஹேந்த்ராக்னிப்ரமுகாணும் ச யோகிணும் |
முநீந்த்ரோரகஸித்தாணும் ஸர்வாஸாம் ஸுரயோஷிதாம் || 45
வாசா ஸம்பாவயாமாஸ காலாக்னிம் ஹாடகேச்வரம் |
கணேந்த்ரானபி தான் ஸர்வான் ஸ்மிதேன மதுஸூதனம் || 46
ஆலோகனேன ப்ரம்மாணம் ஈஷதாலோகனைஸ்ஸுரான் |
கம்பேன தாபஸான் மூர்த்ன: ஸம்பாவன மதாசரத் || 47
அத்ராந்தரே காமபத்னீ வ்ருத்ராரிப்ரமுகைஸ்ஸஹ |
அப்ரார்த்தயன் மஹேசானம் பர்த்தாரம் முஹுராத்மன: || 48
ஹைமவத்யா ததாலோகி திரச்சீனத்ருசா சிவ: | ஹரிணு ப்ரம்மணு சாபி ஸ்வ ஸ்வ போகோபபத்தயே 49

(ஹோமம் செய்யும் பாத்திரம்) யால் ஹோமம் செய்தார். (38-40) மேலும் அப்ப்ரம்மதேவன் தம்பதிகளில் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு வளருவதற்காக ஸமித், ஆஜ்யம், ஹவிஸ், பொறி இவைகளை ஹோமம் செய்தார். பிறகு ஸ்ரீ பரமசிவனும் பவானிதேவியின் கால்களை தன் இரு கைகளால் புன்னகையுடன் மெல்லப் பிடித்து ஏகமிஷே என்ற மந்த்ரத்தால் ஏழடி தூக்கிவைத்து பிறகு அம்மியின் மேலும் எடுத்துவைத்தார். தேவர்களைக் காக்கும் அந்த ஸ்ரீ சிவனும் உமையும் ஸந்தோஷத்துடன் அக்னியைச் சுற்றிவந்தார்கள். ப்ராம்மணர்களின் ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்று உலக தம்பதிகளான அவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். (41-43) பிறகு ப்ரபுவான அவ்விருவர்களும் ஒரே ஆஸனத்தில் அமர்ந்து எல்லோருக்கும் தரிசனமளித்தார்கள். (43½) முதலில் பிரமதகணங்கள் காலாக்னிருத்ரர் ஹாடகேச்வரர் இவர்களுக்கும், விஷ்ணு, ப்ரம்மா, இந்திரன், அக்னி, முதலியவர்களுக்கும் யோகீச்வரர்களுக்கும், முனீந்த்ரர்கள், உரகர்கள், ஸித்தர்கள், ஸகல தேவ ஸ்திரீகள் முதலியோருக்கும் தரிசனமளித்தார்கள் (44-45) அவர்களுள் காலாக்னிருத்ரர், ஹாடகேச்வரர், ஸகலகணுதிபர்கள், இவர்களை வாக்காலும், ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவை புன்சிரிப்பாலும், ப்ரம்மாவை பார்வையாலும், மற்ற தேவர்களை கடைக்கண் பார்வையாலும், தபஸ்விகளை தலை அசைப்பினுலும் வெகுமதித்தார். (46-47) இந்த சந்தர்ப்பத்தில் மன்மதனின் மனைவியான ரதியானவள் இந்த்ரன் முதலியவர்களோடுகூட மஹேச்வரனைக்குறித்துக் கணவனை அடிக்கடி வேண்டினுள். (48) அச்சமயத்தில் ஹிமவானின் பெண்ணுன பார்வதியும் கடைக்கண்ணுல் ஸ்ரீ பரமசிவனை நோக்கினுள். விஷ்ணுவும் ப்ரம்மாவும் தன் தன் போக ஸுகத்திற்காக யாசித்தனர். (49)

कर्ताऽपि तत्र तत्सर्वं दृष्ट्वा हृष्टमनाः स्वयम् । प्रोवाच रतिमालोक्य रतयेऽस्तु पतिस्तव ॥ ५०
आत्मनामपि सर्वेषां अनंगोऽङ्गी तवैव सः । कामारिराख्ययाऽस्म्यद्यप्रभृत्यस्मिन् जगत्त्रये ॥ ५१
अनंगीकृत्य तं भद्रे सोऽहमंगीकरोमि च । तवैव सोऽङ्गवान् कामः त्वांचैवाङ्गीकरिष्यति ॥ ५२
इति वादिनि देवेशे प्रयाणाभिमुखे सति । हिमवान् सहपुत्राभ्यां प्रणम्य प्रभुसन्निधौ ॥ ५३
मधुपर्कस्य शेषस्य विनियोगं व्यजिज्ञिपत् । अर्थिनस्तस्य ते देवाः हरिब्रह्ममुखा विभोः ॥ ५४
अद्राक्षुर्मुखमाधाय शिरस्यञ्जलिमञ्जसा । अवेत्यतद्भवस्तेषां विभजस्वेति चादिशत् ॥ ५५
ततोऽहमहमित्येवं निर्माल्यं निर्मलाहृतम् । अमराः स्वात्मशुद्ध्यर्थं स्वीकृत्यासन् सुनिर्मलाः ॥ ५६
अनुगृह्य ततोऽद्रीन्द्रं प्रभुरद्रीन्द्रकार्मुकः । ककुद्मन्तंसमारुह्य कैलासं गिरिजासखः ॥ ५७
प्रतस्थे गणपैस्साकं देवैस्सह महर्षिभिः । संप्राप्येशः क्षणार्धेन तत्र भोगपुरे शुभे ॥ ५८
स्थित्वाऽऽत्मसद्मनश्शम्भुः द्वारदेशे वृषोपरि । विससर्ज सुरान् सर्वान् कालाग्निप्रमुखानपि ॥ ५९
ऋषीनपि वसिष्ठादीन् आत्मनश्च चराचरान् । भ्रूसंज्ञयैवभूतेशः वृषादुत्तीर्य च क्षणात् ॥ ६०

கர்த்தாபி தத்ர தத்ஸர்வம் த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமனா: ஸ்வயம் |
ப்ரோவாச ரதிமாலோக்ய ரதயேSஸ்து பதிஸ்தவ || 50
ஆத்மனாமபி ஸர்வேஷாம் அனங்கோSங்கீ தவைவ ஸ: |
காமாரிராக்யயாSஸ்ம்யத்ய ப்ரப்ருத்யஸ்மின் ஜகத்ரயே || 51
அனங்கீக்ருத்ய தம் பத்ரே ஸோSஹமங்கீகரோமி ச |
தவைவ ஸோSங்கவான் காம: த்வாம்சைவாங்கீகரிஷ்யதி || 52
இதி வாதினி தேவேசே ப்ரயாணாபிமுகே ஸதி |
ஹிமவான் ஸஹபுத்ராப்யாம் ப்ரணம்ய ப்ரபுஸன்னிதௌ || 53
மதுபர்கஸ்ய சேஷஸ்ய விநியோகம் வ்யஜிக்ஞிபத் | அர்த்தினஸ்தஸ்ய தே தேவா: ஹரிப்ரம்மமுகா விபோ: 54
அத்ராக்ஷு: முகமாதாய சிரஸ்யஞ்ஜலிமஞ்ஜஸா | அவேத்ய தத்பவஸ்தேஷாம் விபஜஸ்வேதி சாதிசத் 55
ததோSஹமஹமித்யேவம் நிர்மால்யம் நிர்மலாத்ருதம் |
அமரா: ஸ்வாத்மசுத்யர்த்தம் ஸ்வீக்ருத்யாஸன் ஸுநிர்மலா: || 56
அனுக்ருஹ்ய ததோSத்ரீந்த்ரம் ப்ரபுரத்ரீந்த்ரகார்முக: | ககுத்மந்தம் ஸமாருஹ்ய கைலாஸம் கிரிஜா ஸக:
ப்ரதஸ்தே கணைபைஸ்ஸாகம் தேவைஸ்ஸஹ மஹர்ஷிபி: |
ஸம்ப்ராப்யேச: க்ஷணார்த்தேன தத்ர போகபுரே சுபே || 58
ஸ்தித்வாSSத்மஸத்மனச்சம்பு: த்வாரதேசே வ்ருஷோபரி |
விஸஸர்ஜ ஸுரான் ஸர்வான் காலாக்னி ப்ரமுகானபி || 59
ருஷீனபி வஸிஷ்டாதீன் ஆத்மனச்ச சராசரான் | ப்ரூஸம்க்ஞயைவ பூதேச: வ்ருஷாதுத்தீர்யச க்ஷணாத் 60

உலகிற்குக் கர்த்தாவான பரமசிவன் அங்குள்ள எல்லாவற்றையும் பார்த்து ஸந்தோஷம் கொண்டு ரதியைப் பார்த்து போகத்திற்காக உனது கணவன் இருக்கக்கடவன் (50) எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அனங்கனாக (உருவமற்றவன்) வும் உனக்கு மட்டும் அங்கி (உருவுடன் கூடியவனாக) யாகவும் இருக்கக் கடவன் இன்று முதல் இம்மூவுலகிலும் காமாரி எனப்பெயர் அடைகிறேன். (51) ஓ மங்களே உடலில்லாமலே நான் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உனக்குமட்டும் காமன் அங்கமுள்ளவனாக அன்பளிப்பான். (52) இவ்வாறு ஸ்ரீ மஹாதேவன் சொல்லி புறப்படவிருக்கையில் ஹிமவான் இருபுத்ரர்களுடன் ப்ரபுஸன்னிதியில் நமஸ்கரித்து மதுபர்க்கத்தின் மீதியை எப்படி விநியோகிப்பது என தெரிவித்துக் கொண்டான் (52-53½) மதுபர்க்கத்தின் சேஷத்தைப் பெறுவதற்கு விருப்பங்கொண்டு விஷ்ணு, ப்ரம்மா முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய முகத்தை அஞ்சலி செய்தவாறு பரபரப்புடன் பார்த்தார்கள். ஸ்ரீ பரமசிவனும் அதை அறிந்து மீதமுள்ளதை அவர்களைப் பிரித்துக்கொள்ளும்படி உத்திரவிட்டார். (54-55) பிறகு எல்லா தேவர்களும் நிர்மலனான ஸ்ரீ பரமசிவனால் உட்கொண்டு மீதியுள்ள மதுபர்க்கத்தை தாங்கள் சித்தியடைவதற்காக எனக்கு எனக்கு என வேண்டி பெற்றுக்கொண்டு நிர்மலர்களானார்கள். (56) மேருவை வில்லாகக்கொண்ட பரமசிவன் ஹிமவானை அநுக்ரஹித்து வ்ருஷபத்தின்மீதேறி பார்வதியுடன் கைலாஸத்திற்குப் புறப்பட்டார். (57) கணாதிபர்களுடனும், தேவர்களுடனும், மஹரிஷிகளுடனும் புறப்பட்டார். அரைநொடியில் அங்குள்ள மங்களமான போகபுரத்திற்குச் சென்று, தன் மாளிகையின் வாயிற்படியில் விருபஷத்தின்மீது இருந்துகொண்டு எல்லா தேவர்களையும் காலாக்னிருத்ரர் முதலியவர்களை

नन्दिहस्तमथालम्ब्य स्वं निशान्तमथाविशत् । अन्तरंगगणैस्सार्धं देव्या शीतांशुशेखरः ॥ ६१
इतीदं परमेशस्य कल्याणं गिरिराड्भुवः । नित्यं पठति यो भक्त्या शृणुयाद्वा समाहितः ॥ ६२
नारीवाथ नरोवापि योवा कोवा द्विजोत्तमाः । कल्याणाध्यायमीशस्य हैमवत्याश्च सादरम् ॥ ६३
शृणोति सम्यगभ्यर्च्य वक्तारं विदुषांवरम् । कन्यार्थी लभते कन्यां पतिकामा पतिं शुभम् ॥ ६४
विद्यार्थी लभते विद्यां जयकामो जयं लभेत् । पुत्रार्थी लभते पुत्रान् आयुष्कामो वयोऽमितम् ॥ ६५
इदं पुरा मुरारातिः श्रुत्वा श्रद्धापुरस्सरम् । लक्ष्मीमापामृतोद्भूतां साऽपितं पुरुषोत्तमम् ॥ ६६
वाचं ब्रह्मा पुरा श्रुत्वा साऽपितं चतुराननम् । पुलोमजां महानिन्द्रः महत्या देवसंपदा ॥ ६७
गौतमोऽपि तथाऽहल्यां अन्येऽपि मुनयोऽमलाः । अस्याध्यायस्य पठनात् स्वंस्वमिष्टमथाप्नुवन् ॥ ६८
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन कल्याणाध्यायमुत्तमम् । शृणुयुश्च पठेयुर्वा स्वस्वाभीष्टस्य सिद्धये ॥ ६९

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

நந்திஹஸ்தமதாலம்ப்ய ஸ்வம் நிசாந்தமதாவிசத் । அந்தரங்ககணைஸ்ஸார்த்தம் தேவ்யா சீதாம்சுசேகர: 61
இதீதம் பரமேசஸ்ய கல்யாணம் கிரிராட்புவ: । நித்யம் படதி யோ பக்த்யா ச்ருணுயாத்வா ஸமாஹித: 62
நாரீவாऽத நரோவாபி யோ வா கோ வா த்விஜோத்தமா: ।
கல்யாணாத்யாயமீசஸ்ய ஹைமவத்யாச்ச ஸாதரம் ॥ 63
ச்ருணோதி ஸம்யகப்யர்ச்ய வக்தாரம் விதுஷாம்வரம் । கன்யார்த்தீ லபதே கன்யாம் பதிகாமா பதிம் சுபம் 64
வித்யார்த்தீ லபதே வித்யாம் ஜயகாமோ ஜயம் லபேத் ।
புத்ரார்த்தீ லபதே புத்ரான் ஆயுஷ்காமோ வயோऽமிதம் ॥ 65
இதம் புரா முராராதி: ச்ருத்வா ச்ரத்தாபுர:ஸரம் ।
லக்ஷ்மீமாபாம்ருதோத்பூதாம் ஸாபி தம் புருஷோத்தமம் ॥ 66
வாசம் ப்ரம்மா புரா ச்ருத்வா ஸாபி தம் சதுராநநம் । புலோமஜாம் மஹாநிந்த்ர: மஹத்யா தேவஸம்பதா 67
கௌதமோऽபி ததாऽஹல்யாம் அன்யேऽபி முனயோऽமலா: ।
அஸ்யாத்யாயஸ்ய படனாத் ஸ்வம் ஸ்வமிஷ்டமவாப்னுவன் ॥ 68
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்னேன கல்யாணாத்யாயமுத்தமம் ।
ச்ருணுயுச்ச படேயுர்வா ஸ்வஸ்வாபீஷ்டஸ்ய ஸித்தயே ॥ 69

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ரயோவிம்சோऽத்யாய: ॥

யும், வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகளையும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களான சேதனர்களையும் பூதகங்களுக்கு ஈசனான சிவன், புருவத்தால் ஸம்ஜ்ஞைகாட்டி விடைகொடுத்தார். (58-60) வ்ருஷபத்திலிருந்து ஒரு க்ஷணத்தில் இறங்கி நந்தியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பார்வதீதேவியுடன் தன் அந்தரங்க கணங்களுடன் தன் அந்தப்புரத்திற்குள் சென்றார். (61) ஓ, த்விஜோத்மர்களே, இப்படிப்பட்ட பார்வதீ கல்யாணத்தைக் கூறும் இந்த அத்யாயத்தை எவன் நித்யம் பக்தியுடன் படிக்கிறானோ அல்லது ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் கேட்கிறானோ, அவன் புருஷனோ, அல்லது ஸ்திரீயோ, அல்லது வேறு யாராயிருந்தாலும், அந்த அத்யாயத்தை உபதேசித்த ஆசார்யனை நன்கு பூஜித்து கேட்பானேயாகில், கன்னிகையைக் கோருகிறவன் கன்னிகையை அடைவான். கணவனை வேண்டுகிறவள் நல்ல கணவனை அடைவாள். (62-64) வித்யையைக் கோருகிறவன் வித்யையை அடைவான். ஜயத்தைக் கோருகிறவன் ஜயத்தை அடைவான். பிள்ளைகளைக் கோருகிறவன் பிள்ளைகளை அடைவான். ஆயுளை விரும்புகிறவன் அளவற்ற ஆயுளை அடைவான். (65) முன்பு ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் சிரத்தையுடன் இந்த அத்யாயத்தை சிரவணம் செய்து பாற்கடலில் தோன்றிய ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியையும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி ஸ்ரீ நாராயணனையும் அடைந்தாள். (66) முன்பு ப்ரும்ம தேவன் இதைக் கேட்டு ஸரஸ்வதியையும், ஸரஸ்வதிகேட்டு ப்ரும்ம தேவனையும் அடைந்தாள், மஹாத்மாவான இந்திரனும், இதை சிரணம் செய்து ஏராளமான தேவ ஸம்பத்துடன் இந்திராணியை அடைந்தான். (67) அவ்வாறே கௌதமமுனிவரும் அஹல்யையை அடைந்தார். நிர்மலர்களான மற்ற முனிவர்களும், இவ்வத்யத்யாயத்தை படித்ததால் அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களை அடைந்திருக்கிறார்கள். (68) ஆகையால் எல்லா முயற்சியாலும் சிறந்த இக்கல்யாணாத்யாயத்தை தங்கள் தங்கள் கோரிக்கையை பூர்த்திசெய்து கொள்வதின்பொருட்டு படிக்கவும், கேட்கவும் வேண்டும். (69)

இருபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

ब्रह्मादिभिः श्री शिवं प्रति वायुप्रेषणम् ॥

सूतः — ततः प्रविश्य भवनं नवरत्नोपशोभितम् । अलंचकार भगवान् आसनं हैममीश्वरः ॥ १
नवोढया हिमाद्रीन्द्र सुतया स तयोमया । तदानीं सा शिवाभिन्नाप्याश्रिता योषितांमतम् ॥ २
व्रीळानम्राननाऽत्यर्थं नानाननगणाधिपैः । आलोक्य मुमुदे चेष्टां आहतां मातृभिस्तथा ॥ ३
जहौ व्रीळां नवोढा सा कालेनैव शनैश्शनैः । एवं गते बहुतिथे काले शूलिनि खेलति ॥ ४
उद्यानेषु विचित्रेषु तत्रतत्र तया सह । जगत्स्वपि च सर्वत्र स्त्रीपुम्भावो व्यजृम्भत ॥ ५
सकामोऽपि सकामस्सन् रत्या पत्न्या जगत्त्रयम् । पञ्चानां पुष्पबाणानां वशन्निन्ये प्रयत्नतः ॥ ६
अथ देवा हरिमुखाः ऋषयश्च तपोधनाः । उत्सवान्ते विसृष्टास्ते स्वं स्वं लोकं त्रिशूलिना ॥ ७
अशक्नुवन्तस्संभूय शूरपद्मभयात्तदा । महामेरुगुहां प्राप्य मन्त्रयामासुरञ्जसा ॥ ८

॥ அத சதுர்விம்சோऽத்யாய: ॥

ப்ரம்மா முதலியவர்கள் ஸ்ரீ சிவனைக்குறித்து வாயுவை அனுப்புதல்.

ஸூத:— தத: ப்ரவிச்ய பவனம் நவரத்னோபசோபிதம் |
அலஞ்சகார பகவான் ஆஸனம் ஹைமமீச்வர: || 1
நவோடயா ஹிமாத்ரீந்த்ரஸுதயா ஸ தயோமயா |
ததாநீம் ஸா சிவாபின்னாபி ஆச்ரிதா யோஷிதாம் மதம் || 2
வ்ரீளாநம்ராநநாऽத்யர்த்தம் நாநாநநகணாதிபை: |
ஆலோக்ய முமுதே சேஷ்டாம் ஆத்ருதாம் மாத்ருபிஸ்ததா || 3
ஜஹௌ வ்ரீளாம் நவோடாஸா காலேனைவ சனை: சனை: | ஏவம் கதே பஹுதிதே காலே சூலினி கேலதி 4
உத்யாநேஷு விசித்ரேஷு தத்ர தத்ர தயா ஸஹ |
ஜகத்ஸ்வபிச ஸர்வத்ர ஸ்த்ரீபும்பாவோ வ்யஜ்ரும்பத || 5
ஸகாமோऽபி ஸகாமஸ்ஸன் ரத்யா பத்ன்யா ஜகத்ரயம் |
பஞ்சானாம் புஷ்பபாணாநாம் வசம் நின்யே ப்ரயத்னத: || 6
அத தேவா ஹரிமுகா: ருஷயச்ச தபோதனா: |
உத்ஸவாந்தே விஸ்ருஷ்டாஸ்தே ஸ்வம் ஸ்வம் லோகம் த்ரிசூலினா || 7
அசக்னுவந்த: ஸம்பூய சூரபத்மபயாத் ததா | மஹாமேரு குஹாம் ப்ராப்ய மந்த்ரயாமாஸுரஞ்ஜஸா || 8

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார், பிறகு பகவானான ஈச்வரன், புதிதாக விவாஹம் செய்துகொண்ட உமா தேவியுடன், நவரத்னங்களால் அமைக்கப்பட்ட தனது அரண்மனைக்குச்சென்று ஸ்வர்ண சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார் (1½) அப்பொழுது ஸ்ரீ சிவாதேவியானவள், சிவனைக்காட்டிலும் வேறுபடாதவளாயினும், பெண்களின் வழக்கத்தைத் தழுவிபக்கத்தில் தனித்து உட்கார்ந்தாள். (2) அந்த தேவியானவள் பல முகங்களை உடைய கணாதிபர்களாலும், ஸப்தமாத்ருக்களாலும், செய்யப்படுகிற கேளிக்கைகளினால் நாணங்கொண்டு மிகவும் தலைகுனிந்தவளாய் மகிழ்ச்சியடைந்தாள் (3) புதிதாக மணம்புரிந்த அந்த தேவியானவள் நாளடைவில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெட்கத்தைவிட்டாள். இவ்வாறாக வெகு காலத்திற்குப்பிறகு பல விசித்ரங்களான உத்யானங்களில் ஆங்காங்கு அத்தேவியோடுகூட ஸ்ரீ சூலபாணியான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் சந்தோஷமாக விளையாடி வருகையில் ஸகல லோகங்களிலும், ஸ்த்ரீ, புருஷர்களுடைய சிருங்கார சேஷ்டைகள் வ்ருத்தியடைந்தன. (4-5) மன்மதனும் தனது மனைவியாகிய ரதியோடு ச்ருங்கார லீலைகளை அனுபவித்துக்கொண்டு முயற்சியுடன் மூவுலகங்களையும் தனது பஞ்சபாணங்களுக்கு வசமாக்கினான். (6) பிறகு ஸ்ரீ விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், தபோதனர்களான முனிவர்களும், கல்யாணோத்ஸவம் முடிந்ததும் த்ரிசூலியான பரமேச்வரரின் உத்திரவின்பேரில் தங்கள் தங்கள் உலகங்களுக்குச் சென்றார்கள். (6-7) அப்பொழுது அவர்கள் சூரபத்மனின் பயத்தால், அவனுடைய உபத்ரவத்தை ஸஹிக்க முடியாதவர்களாகி எல்லோரும் மஹாமேரு குஹைக்கு விரைந்து சென்று ஒன்றுகூடி யோசனை செய்தார்கள். (8) வ்ருத்ராஸுரனைக் கொன்ற தேவேந்திரன், ஸரஸ்வதியின் கணவரான

वृत्रारिरत्र भर्त्तारं गिरोमायाश्च साञ्जलिः । उवाच भगवन्विष्णो पितामह जगच्चिरम् ॥ ९
शूरपद्महनं शम्भुः सुब्रह्मण्यं स्वमात्मजम् । रक्षिष्येऽद्य समुत्पाद्य प्रतिज्ञामकरोदिति ॥ १०
सत्यस्य सत्यवाचोऽस्य प्रतिज्ञैषा विळम्बते । अस्माकं किंकरोतीशः दुरदृष्टैर्विजृम्भितम् ॥ ११
अहो किमिति हा कष्टं भाग्यवन्तश्च तेऽसुराः । शिवैकशरणा दैत्याः तमेवमनसागताः ॥ १२
एवमेव दिशामीशाः चिखिदुर्मुनयश्च ते । ततो ब्रह्माऽब्रवीत् वाक्यं संप्रेक्ष्य विबुधांस्तदा ॥ १३
ईशोऽस्माभिरुपास्यो हि पुनरेव दयानिधिः । असुराश्च सुराश्चान्ये जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ १४
जगन्मयस्य देवस्य तुल्या एव विचारणे । अथवा किं करोतीति विचार्यो जगतांपतिः ॥ १५
अन्तःपुरे तदा देव्या हैमवत्या सुरोत्तमाः । कोवाऽद्य प्रेषणीयस्स्यात् समीपं त्रिपुरद्विषः ॥ १६
विचार्य तेन वृत्तान्तं बालचन्द्रशिखामणेः । ततः परन्तु यच्छक्यं तत्कर्तव्यं प्रयत्नतः ॥ १७
साध्वमन्यत गोविन्दो विधिवाक्यं दिवस्पतिः । देवाश्च सर्वे दिक्पालाः बह्वमन्यन्त सादरम् ॥ १८

வ்ருத்ராரிரத்ர பர்த்தாரம் கிரோமாயாச்ச ஸாஞ்ஜலி:। உவாச பகவன் விஷ்ணோ பிதாமஹ ஜகச்சிரம் ॥ 9
சூரபத்மஹநம் சம்பு: ஸுப்ரம்மண்யம் ஸ்வமாத்மஜம் ।
ரக்ஷிஷ்யேऽத்ய ஸமுத்பாத்ய ப்ரதிக்ஞாமகரோதிதி ॥ 10
ஸத்யஸ்ய ஸத்யவாசோऽஸ்ய ப்ரதிக்ஞைஷா விளம்பதே ।
அஸ்மாகம் கிம்கரோதீச: துரத்ருஷ்டை: விஜ்ரும்பிதம் ॥ 11
அஹோ கிமிதி ஹாகஷ்டம் பாக்யவந்தச்ச தேऽஸுரா:। சிவைகசரணா தைத்யா: தமேவ மனஸாகதா: 12
ஏவமேவ திசாமீசா: சிகிதுர்முனயச்ச தே ।
ததோ ப்ரம்மாऽப்ரவீத் வாக்யம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய விபுதான் ததா ॥ 13
ஈசோऽஸ்மாபிருபாஸ்யோ ஹி புனரேவ தயாநிதி:। அஸுராச்ச ஸுராச்சான்யே ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமம்
ஜகன்மயஸ்ய தேவஸ்ய துல்யாஏவ விசாரணே । அதவா கிம்கரோதீதி விசார்யோ ஜகதாம்பதி: ॥ 15
அந்த புரே ததா தேவ்யா ஹைமவத்யா ஸுரோத்தமா: ।
கோவாऽத்ய ப்ரேஷணீயஸ்யாத் ஸமீபம் த்ரிபுரத்விஷ: ॥ 16
விசார்ய தேந வ்ருத்தாந்தம் பாலசந்த்ரசிகாமணே:। தத: பரந்து யச்சக்யம் தத்கர்த்தவ்யம் ப்ரயத்னத: 17
ஸாத்வமன்யத கோவிந்த: விதிவாக்யம் திவஸ்பதி: ।
தேவாச்ச ஸர்வே திக்பாலா: பஹ்வமன்யந்த ஸாதரம் ॥ 18

ப்ரும்மதேவனையும், லக்ஷ்மியின் பர்த்தாவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும் அஞ்சலி செய்து பகவானான ஓ விஷ்ணுவே, ஓ ப்ரும்மதேவனே, ஸ்ரீ பரமேச்வரன்தான் சூரபத்மனை வதம் செய்யும் ஸுப்ரமண்யன் என்ற ஓர் பிள்ளையைப் பெற்று உலகத்தை வெகுகாலம் காக்கப்போகிறேன் என ப்ரதிக்ஞை செய்தார். (9-10) ஸத்ய ஸ்வரூபியும், ஸத்யமான வார்த்தையைக் கொண்டவருமாகிய ஸ்ரீ பகவானுடைய ப்ரதிக்ஞையும் தாமதிக்கின்றதே, நமது பாக்யக் குறைவால் கஷ்டங்கள் வ்ருத்தியாவதற்கு ஜகதீசன் என்ன செய்வார்? ஹா, இது என்ன கஷ்டம், அவ்வஸுரர்களோ, பாக்யசாலிகள். ஸ்ரீ பரமேச்வரனையே சரணடைந்திருக்கிறார்கள். அவரையே மனதினால் தியானிக்கிறார்கள் என்றான். (11-12) இவ்விதம் திக்பாலகர்களும், முனிவர்களும், தன் தன் கஷ்டங்களை வெளியிட்டார்கள். அப்பொழுது ப்ரும்மன், தேவர்களை நோக்கிக் கூறியதாவது (13) நாம் மறுபடியும் கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை உபாஸிக்கவேண்டும். ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு அஸுரர்களும் தேவர்களும், மற்றும் சராசராத்மகமான உலகமும், யோசனை செய்யுமளவில் ஒன்றேயாகும், அல்லவா? (14½) அப்படி இல்லாவிடில் ஓ, தேவச்ரேஷ்டர்களே ஹிமவானின் புத்ரியான பார்வதீதேவியோடு லோகநாயகனான ஸர்வேச்வரன் அந்தப்புரத்தில் என்ன செய்கிறார்? த்ரிபுராரியான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ஸமீபத்திற்கு இப்பொழுது யாரை அனுப்பலாம்? (15-16) ஆகையால் சந்திரமௌளியான பரமேச்வரனுடைய வரலாற்றை அறிந்து, அதன் பிறகு எது செய்ய முடியுமோ அதை யோசித்து முயற்சியுடன் செய்ய வேண்டும். (17) இவ்விதம் ப்ரும்ம தேவன் கூறியதைக்கேட்ட ஸ்ரீ கோவிந்தனான விஷ்ணுவும், இந்திரனும் உசிதம் எனக் கருதினார்கள். எல்லா தேவர்களும், திக்பாலகர்களும், ப்ரும்மதேவனின் வார்த்தையை மிகவும் பெரியதென அன்புடன் கருதினார்கள். (18) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு, தேவேந்திரன் முதலிய தேவச்ரேஷ்டர்கள்

अनुमत्या सुरेन्द्राणां विष्णोश्च वलवैरिणः । परमेष्ठी समाहूय पवनं गगनोद्भवम् ॥ १९
संभाव्य वाचा बहुधा सर्वेषामेव सन्निधौ । इदमाह महाबाहुः बहुमानेन वाक्पतिः ॥ २०
ब्रह्मा — वायो वयममीसर्वे कायमात्रावशेषिताः । हृतस्वा हृतलोकास्स्मो बहुकालं महासुरैः ॥ २१
नियन्तारं न पश्यामस्तेषां स्कन्दादृते किल । स्कन्दश्च शूलिनोत्पाद्यः शर्वाण्यामूर्ध्वरेतसा ॥ २२
पञ्चकृत्यपरेणैव प्रपञ्चस्यास्य कृत्स्नशः । चिरमीशेन वै देव्या दिव्यान्तःपुरवासिना ॥ २३
क्रियते किमिति प्रेत्य जानीहि त्वं सदागते । प्राणोऽसि प्राणिनां लोके देवस्यापि वपुर्महत् ॥ २४
अग्रगोहि श्रुतो वेदे गत्वा शीघ्रं कुरु प्रियम् । सुराणामपि सर्वेषां त्रैलोक्यस्यास्य मारुत ॥ २५
पवमानस्तु तच्छ्रुत्वा त्वरमाणोऽब्रवीद्वचः । नाहमस्मि विधे शक्तः सोमन्तःपुरे शिवम् ॥ २६
नापि चान्ये पुरा मारो वचःश्रुत्वाऽमृतान्धसाम् । रत्या देवं समासाद्य भस्मासीद्विदितं च वः ॥ २७

அனுமத்யா ஸுரேந்த்ராணாம் விஷ்ணோச்ச வலவைரிண: ।
பரமேஷ்டீ ஸமாஹூய பவநம் ககநோத்பவம் ॥ 19
ஸம்பாவ்ய வாசா பஹுதா ஸர்வேஷாமேவ ஸன்னிதௌ ।
இதமாஹ மஹாபாஹு: பஹுமாநேந வாக்பதி: ॥ 20
ப்ரம்மா—வாயோ வயமமீஸர்வே காயமாத்ராவ சேஷிதா: ।
ஹ்ருதஸ்வா ஹ்ருதலோகாஸ்ம: பஹுகாலம் மஹாஸுரை: ॥ 21
நியந்தாரம் நபச்யாம: தேஷாம் ஸ்கந்தாத்ருதே கில ।
ஸ்கந்தச்ச சூலிநோத்பாத்ய: சர்வாண்யாமூர்த்வரேதஸா ॥ 22
பஞ்சக்ருத்யபரேணைவ ப்ரபஞ்சஸ்யாஸ்ய க்ருத்ஸ்நச: ।
சிரமீசேந வை தேவ்யா திவ்யாந்த:புரவாஸிநா ॥ 23
க்ரியதே கிமிதி ப்ரேத்ய ஜாநீஹி த்வம் ஸதாகதே ।
ப்ராணோ஽ஸி ப்ராணிநாம் லோகே தேவஸ்யாபி வபுர்மஹத் ॥ 24
அக்ரகோஹி ச்ருதோ வேதே கத்வா சீக்ரம் குரு ப்ரியம் ।
ஸுராணாமபி ஸர்வேஷாம் த்ரைலோக்யஸ்யாஸ்ய மாருத ॥ 25
பவமானஸ்து தச்ச்ருத்வா த்வரமாணோ஽ப்ரவீத் வச: ।
நாஹமஸ்மி விதே சக்த: ஸோமமந்த:புரே சிவம் ॥ 26
நாபி சான்யே புராமார: வச: ச்ருத்வா஽ம்ருதாந்தஸாம் ।
ரத்யா தேவம் ஸமாஸாத்ய பஸ்மாஸீத் விதிதம்ச வ: ॥ 27

இவர்களின் அனுமதியின்பேரில், ஆகாயத்திலுண்டான வாயுபகவானை அழைத்து (19) எல்லோருடைய முன்னிலையில் வாக்கால் பலவிதமாக கௌரவித்து, பராக்ரமசாலியான ப்ரம்மதேவன் வெகுமானத்துடன் இவ்வாறு கூறினார். (20) ப்ரம்மா கூறுகிறார், ஓ வாயுபகவானே, இந்த யாவரும் மிக்க பலமுள்ள அஸுரர்களால் சரீரம்மட்டும் மீதமுள்ளவர்களாகவும், பொருளை இழந்தவர்களாகவும், ஸ்தானத்தை இழந்தவர்களாகவும் வெகுகாலமாய் இருந்துவருகிறோம். (21) முருகனைத்தவிர வேறு யாவரையும் அவர்களை அடக்கக்கூடியவனாக நாங்கள் காணவில்லை. மேல் நோக்கிய வீர்யத்தை உடைய பரமேச்வரனே சர்வாணியிடத்தில் ஸ்ரீ முருகனை உண்டுபண்ண முடியும். (22) உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், அனுக்ரஹம், திரோதானம், என்ற ஐந்து கார்யங்களைச் செய்துவரும் ஜகதீசன் திவ்யமான அந்தப்புரத்தில் தேவியுடன் வெகுகாலமாய் வஸித்துக்கொண்டு (23) என்ன செய்கிறார், என்பதை நீ சென்று அறிந்து வருவாய். எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும் ஓ வாயுவே, நீ உலகிலுள்ள ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் உயிராக இருக்கிறாய். மேலும் நீ பரமேச்வரனுக்கு சிறந்த உடலாகவும் இருக்கிறாய். (24) வேதத்தில் முந்திச் செல்கிறவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஓ வாயுவே, எல்லா தேவர்களுக்கும், மூவுலகிற்கும், விரைந்துசென்று நன்மையைச் செய்யும் (25) வாயுபகவான் அதைக்கேட்டு பரபரப்புற்று ஓ ப்ரம்மதேவனே, அந்தப்புரத்தில் உமையுடன் உல்லாஸமாக இருக்கின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடம் செல்வதற்கு நான் சக்தனல்ல. (26) மற்ற எவராலும் இது நடவாது. முன்பு மன்மதன் அம்ருதபானம்செய்த தேவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு ரதிதேவியுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடம் சென்று சாம்பலானது தாங்கள் அறிந்ததே என்று கூறினான். (27) வாயுவின் இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட

प्रभञ्जनवचः श्रुत्वा पुनरुक्तं स्वयंभुवा । ब्रह्मा — उपदेशपरं शंभुं वटमूलनिवासिनम् ॥ २८
युयोज निजया पत्न्या तदेनस्तद्विनाशकृत् । अष्टमूर्तेर्भवान्मूर्तिरिष्टा शिष्टसुपूजिता ॥ २९
सुरकार्ये महत्यस्मिन् त्वामेव वयमाश्रिताः । प्रत्याख्यानं न कर्तव्यं विलम्बमपि माकुरु ॥ ३०
गच्छ सन्तु शिवा नित्यं पन्थानः पवमान भोः । अप्रार्थयन् सुराश्चैवं विप्रा ब्रह्मर्षयोऽमलाः ॥ ३१
संप्रार्थितो मतिं चक्रे कथञ्चित्कथमाशुगः । आमंत्र्याभिप्रतस्थे तानचलं राजतं मरुत् ॥ ३२
औत्तरोऽपि ततः पूर्वो दक्षिणः पश्चिमः क्षणात् । दक्षिणोऽपि च मन्दस्सन् पुरमीशितुराश्रितः ॥ ३३
गोपुरेण पुरं प्राप्य स्वामिनो वासमासदत् । दिव्यमाणिक्यखचितं दृष्टिप्रसरतस्करम् ॥ ३४
अनेकादित्यसंकाशं अभ्रंलिहगृहाद्भुतम् । अतीतकक्ष्यो गणपैर्द्वास्थैर्भीमैरलक्षितः ॥ ३५
अन्तःपुराधिपस्यापि नन्दिनो निलयंगतः । वायुस्वरूपवांस्तत्र तेनाबोधि समीरणः ॥ ३६
उक्तश्च स क्रुधा याहि साहसी त्वं प्रभञ्जन । विशसित्वं प्रभोस्तावत् किमर्थं सदनं वद ॥ ३७

ப்ரபஞ்ஜனவச: ச்ருத்வா புனருக்தம் ஸ்வயம்புவா ।
ப்ரம்மா—உபதேசபரம் சம்பும் வடமூலநிவாஸினம் ॥ 28
யுயோஜ நிஜயா பத்ன்யா ததேநஸ்தத் விநாசக்ருத் ।
அஷ்டமூர்த்தேர்பவான் மூர்தி: இஷ்டா சிஷ்டஸுபூஜிதா ॥ 29
ஸுரகார்யே மஹத்யஸ்மின் த்வாமேவ வயமாச்ரிதா: ।
ப்ரத்யாக்யானம் நகர்தவ்யம் விளம்பமபி மாகுரு ॥ 30
கச்ச ஸந்து சிவா நித்யம் பந்தான: பவமான போ: ।
அப்ரார்த்தயன் ஸுராச்சைவம் விப்ரா ப்ரம்மர்ஷயோऽமலா: ॥ 31
ஸம்ப்ரார்திதோ மதிம் சக்ரே கதஞ்சித் கதமாசுக: ।
ஆமந்த்ர்யாபிப்ரதஸ்தே தான் அசலம் ராஜதம் மருத் ॥ 32
ஔத்தரோபி தத: பூர்வ: தக்ஷிண: பச்சிம: க்ஷணாத் । தக்ஷிணோபிச மந்தஸ்ஸன் புரமீசிதுராச்ரித: ॥ 33
கோபுரேண புரம் ப்ராப்ய ஸ்வாமினோ வாஸமாஸதத் । திவ்யமாணிக்யகசிதம் த்ருஷ்டிப்ரஸரதஸ்கரம் ॥ 34
அனேகாதித்யஸங்காசம் அப்ரம்லிஹக்ருஹாத்புதம் ।
அதீதகக்ஷ்யோ கணபை: த்வாஸ்தைர்பீமைரலக்ஷித: ॥ 35
அந்த:புராதிபஸ்யாபி நந்திநோ நிலயம் கத: । வாயுஸ்வரூபவான் தத்ர தேநாபோதி ஸமீரண: ॥ 36
உக்தச்ச ஸ க்ருதாயாஹி ஸாஹஸீத்வம் ப்ரபஞ்ஜன ।
விசஸித்வம் ப்ரபோஸ்தாவத் கிமர்தம் ஸதனம் வத ॥ 37

ப்ரம்மதேவன் மீண்டும் கூறுகிறார். ப்ரம்மா கூறுகிறார். ஆலமரத்தடியில் வஸித்து உபதேசம் செய்து வரும் ஸ்ரீ சம்புவை மன்மதன் தனது பக்தியுடன் சென்று அடித்தான், அந்த பாவம் அவனைக் கொன்றது (28½) நீயோவென்றால் அஷ்டமூர்த்தி ஸ்வரூபியான பரமேச்வரனுக்கு சிஷ்டர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட இஷ்டமான ஓர் மூர்த்தியாவாய். (29) இந்த பெரியதான தேவகார்யத்தில் உங்களையே நாங்கள் ஆச்ரயித்திருக்கிறோம், இதை மறுக்கக் கூடாது. தாமதிக்கவும் கூடாது. (30) ஓ வாயுவே, நீ செல்லும் மார்க்கத்தில் உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும், இவ்விதம் தேவர்களும், நிர்மலர்களான ப்ராம்மணர்களும் வேண்டினார்கள். (31) இவ்வாறு கோரப்பட்ட வாயுவும் மிக்க மனவருத்தத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்று வெள்ளிமலையான கைலாஸத்திற்குப் புறப்பட்டார் (32) வாயுவானவர், வடக்கு நோக்கிச் செல்லவேண்டியவராயினும், கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, இத்திசைகளுக்குச் சிறிது சென்று பிறகு வேகமாய் செல்ல ஸாமர்த்யமிருந்தும் மெதுவாய்ச்சென்று பரமேச்வரனுடைய பட்டணமான கைலாஸத்தை அடைந்தார். (33) திவ்யமாணிக்கங்களால் இழைக்கப்பட்டதும், கண்களைப் பறிக்கக் கூடியதும், அனேக ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானதும், ஆகாசத்தை அளாவி நிற்கின்ற பல வீடுகளால் ஆச்சர்யப்படத்தகுந்ததுமான அப்பட்டணத்தைச் சேர்ந்து, பயங்கரர்களும், கணாதிபர்களுமான வாயிற்காப்போர்களால் காணப்படாதவனாய், அந்தப்புரத்திற்கதிபதியான நந்தியினுடைய வாஸஸ்தானத்தை அடைந்தார். அங்கு வாயு, உருவங்கொண்டவராகவே நந்திபகவானுக்குக் காணப்பட்டார். (34-36) பிறகு நந்திபகவான் கோபங்கொண்டு சொன்னதாவது, ஏ வாயுவே நீ மிகவும் துணிவு உள்ளவன், போ, நீ என்ன காரணமாக இங்கு திருடன்போல் என்னுடைய உத்திரவில்லாமல் ப்ரபுவும் ஈச்வரனும் சந்திரசூடனுமான பகவானுடைய மாளிகையை ப்ரவேசித்தாய்?

निशाम्तं चन्द्रचूडस्य मह्यं नोक्त्वाऽत्र चोरवत् । नन्दीशवचनं श्रुत्वा निवृत्तगतिरग्रतः ॥ ३८
सदागतिः प्रणम्याथ शैलादेः प्राञ्जलिःपुरः । आप्तोऽस्मि देवकार्यार्थमादिष्टोऽस्मि सुरैर्मुहुः ॥ ३९
अपराधो महानस्ति क्षम्यतां क्षम्यतां त्वया । विज्ञाप्य प्रभवे यूयं प्रवेशयत मां प्रभो ॥ ४०
नन्दी प्रोवाच तं क्रुद्धो निवर्तस्व समीरण । समयो नैव तस्यैषः माविनंक्षीर्मनोजवत् ॥ ४१
खिन्नोऽथ वायुर्देवोक्त्या किंकरोमीति चिन्तयन् । इदं विबुधमुख्येषु निवेदिष्ये कथंचन ॥ ४२
तैरेवात्रोचितं यत्तदनुष्ठेयं च देवपैः । इति निश्चित्य मनसा मनोवेगं समास्थितः ॥ ४३
रत्नसानुं जगामाशु गुहामपि सुराश्रिताम् ॥ ४३½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

நிசாந்தம் சந்த்ரசூடஸ்ய மஹ்யம் நோக்த்வாऽத்ர சோரவத் |
நந்தீசவசனம் ச்ருத்வா நிவ்ருத்தகதிரக்ரத: || 38
ஸதாகதி: ப்ரணம்யாத சைலாதே: ப்ராஞ்ஜலி: புர: |
ஆப்தோऽஸ்மி தேவகார்யார்த்தம் ஆதிஷ்டோऽஸ்மி ஸுரைர்முஹு: || 39
அபராதோ மஹானஸ்தி க்ஷம்யதாம் க்ஷம்யதாம் த்வயா |
விக்ஞாப்ய ப்ரபவே யூயம் ப்ரவேசயத மாம் ப்ரபோ || 40
நந்தீ ப்ரோவாச தம் க்ருத்த: நிவர்தஸ்வ ஸமீரண |
ஸமயோ நைவ தஸ்யைஷ: மாவிநங்க்ஷீ: மநோஜவத் || 41
கின்னோऽத வாயுர்தேவோக்த்யா கிம்கரோமீதி சிந்தயன் |
இதம் விபுதமுக்யேஷு நிவேதிஷ்யே கதஞ்சன || 42
தைரேவாத்ரோசிதம் யத்தத் அனுஷ்டேயஞ்ச தேவபை: |
இதி நிச்சித்ய மனஸா மநோவேகம் ஸமாஸ்த்தித: || 43
ரத்னஸானும் ஜகாமாசு குஹாமபி ஸுராச்ரிதாம் || 43½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே சதுர்விம்சோऽத்யாய: ||

சொல். (37½) இவ்விதம் கூறிய நந்தியின் வார்த்தையைக்கேட்டு வாயுவானவர், அவர் முன்னிலையில் நமஸ்கரித்து கைகூப்பி நின்று, தேவர்களால் பலமுறை வேண்டப்பட்டதின்பேரில் அவர்களின் கார்யமாய் இங்கு வந்துள்ளேன். (38-39) பெரிய தவறு நேர்ந்துவிட்டது பொறுக்க வேண்டும் பொறுக்க வேண்டும், ஏ ப்ரபோ, பரமேச்வரனிடம் தெரிவித்து என்னை உள்ளே அனுமதியுங்கள். (40) கோபங்கொண்ட நந்திபகவான் ஓ வாயுவே நீர் திரும்பிச் செல்லும், அவரைக்காண இது ஸமயமில்லை. மன்மதன் போல் நாசமடையாதீர் எனச் சொன்னார் (41) பிறகு நந்திபகவானின் வார்த்தையைக்கேட்டு துக்கமடைந்த வாயு என்ன செய்வதென்று யோசித்து, தேவச்ரேஷ்டர்களிடம் சிரமத்துடன் தெரிவிக்கிறேன். (42) தேவத் தலைவர்களான அவர்கள்தான் இவ்விஷயத்தில் தக்க முடிவு செய்ய வேண்டும், என மனதால் தீர்மானித்து மனோவேகத்தை அடைந்து, ரத்தினமயமான சிகரங்களை உடையதும் தேவர்களுக்கு இருப்பிடமானதுமான மேருவின் குஹையை சென்றடைந்தார். (43½)

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पंचविंशोऽध्यायः ॥

देवैः श्री स्कन्दोत्पत्तिप्रार्थना ॥

सूतः — तं विलोक्य सुरास्सर्वे प्रहर्षमतुलं गताः । तमपृच्छन् स्थितं पार्श्वे प्रणम्यानतचेतसम् ॥ १
एहि वायो महाभाग महादेवस्सतांगतिः । करोति किं भणेदानीं पार्वत्या परमेश्वरः ॥ २
तेषामिति वचःश्रुत्वा प्रसन्नमनसां तदा । वायुराह च तान् प्रेक्ष्य सर्वानेवेदमञ्जसा ॥ ३
वायुः — न मया विदितस्तत्र वृत्तान्तश्शिवयोस्सुराः । क्रुद्धेन नन्दिनादिष्टो नायं वोऽवसरस्सुराः ॥ ४
इति श्रुत्वा निवृत्तोऽस्मि प्रभूणामेवमेवहि । अतः परममी यूयं समाचरत यद्धितम् ॥ ५
इति वायौ वदत्येते खिन्नास्सब्रह्मकास्सुराः । सनारायणकास्सर्वे मन्त्रयित्वा चिरं पुनः ॥ ६
निर्गत्य मेरुकुञ्जात्ते प्रापुः कैलासमंजसा । आसेदुस्तत्र ते शंभोः पुण्यमायतनं महत् ॥ ७
तत्र देवादिदेवस्य द्वारदेशं समाश्रिताः । सुचिरं प्रेक्ष्यते कालमासामासुरतन्द्रिताः ॥ ८

॥ அத பஞ்ச விம்சோऽத்யாய: ॥

தேவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்கந்தாவதாரத்தை வேண்டுதல்.

ஸூத:— தம் விலோக்ய ஸுராஸ்ஸர்வே ப்ரஹர்ஷமதுலம் கதா: ।
தமப்ருச்சன் ஸ்திதம் பார்ச்வே ப்ரணம்யாநதசேதஸம் ॥ 1
ஏஹி வாயோ மஹாபாக மஹாதேவ: ஸதாம்கதி: ।
கரோதி கிம் பணேதானீம் பார்வத்யா பரமேச்வர: ॥ 2
தேஷாமிதி வச:ச்ருத்வா ப்ரஸன்னமனஸாம் ததா ।
வாயுராஹச தான் ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வாநேவேதமஞ்ஜஸா ॥ 3
வாயு:— ந மயா விதிதஸ்தத்ர வ்ருத்தாந்த: சிவயோஸ்ஸுரா: ।
க்ருத்தேன நந்தினுதிஷ்ட: நாயம்வோऽவஸரஸ்ஸுரா: ॥ 4
இதி ச்ருத்வா நிவ்ருத்தோऽஸ்மி ப்ரபூணுமேவமேவஹி ।
அத:பரமமீ யூயம் ஸமாசரத யத்திதம் ॥ 5
இதி வாயௌ வதத்யேதே கின்னு: ஸப்ரம்மகாஸ்ஸுரா: ।
ஸநாராயணகாஸ்ஸர்வே மந்த்ரயித்வா சிரம் புன: ॥ 6
நிர்கத்ய மேருகுஞ்ஜாத்தே ப்ராபு: கைலாஸமஞ்ஜஸா ।
ஆஸேது: தத்ர தே சம்போ: புண்யமாயதநம் மஹத் ॥ 7
தத்ர தேவாதிதேவஸ்ய த்வாரதேசம் ஸமாச்ரிதா: ।
ஸுசிரம் ப்ரேக்ஷ்யதே காலம் ஆஸாமாஸுரதந்த்ரிதா: ॥ 8

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறுர். அந்த வாயுவைக்கண்டு தேவர்கள் மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டார்கள். பக்கத்தில் மனதில் வணக்கம் கொண்டு நமஸ்கரித்த வாயுவை தேவர்கள் கேட்டார்கள் (1) மஹா பாக்யசாலியான ஓ வாயுவே வரவேண்டும், ஸ்ரீ மஹாதேவனே நல்லவர்ளுக்கு கதி, பார்வதியுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இப்பொழுது என்ன செய்கிறுர்? என்று சொல் (2) தெளிந்த மனங்கொண்ட அந்த தேவர்களின் சொல்லைக்கேட்ட வாயு அப்பொழுது அந்த யாவரையும் பார்த்து சீக்கிரம் பின்வருமாறு கூறினுன். (3) வாயு கூறுகிறுன், ஓ தேவர்களே. பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் வ்ருத்தாந்தம் என்னுல் அறியப்படவில்லை. கோபங்கொண்ட நந்தியால் இப்பொழுது ஸமயமில்லை எனச் சொல்லப்பட்டேன். (4) இவ்விதம் கூறியதைக்கேட்டு திரும்பிவந்தேன். ப்ரபுக்களின் ஸமயத்தை எதிர்பார்ப்பதில் இவ்வாறு நேருவது ஸகஜம்தான். இதற்குமேல் இந்த நீங்கள் எது நல்லதோ அதைச் செய்யுங்கள் (5) இம் மாதிரி வாயு சொன்னதும் ப்ரம்மா முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் வருத்தமுற்று நாராயணனுடன் வெகு நேரம் யோசித்து (6) மறுபடி மேரு குஹையிலிருந்து புறப்பட்டு சீக்கிரமாக கைலாஸத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் சம்புவின், புண்யத்தை அளிக்கக்கூடிய பெரிய மாளிகையை அடைந்தார்கள் (7) அங்கு தேவாதி தேவனுடைய துவார தேசம் சென்று சலிப்படையாமல் நல்ல காலத்தை எதிர்பார்த்து வெகுகாலம் காத்திருந்தனர். (8) பிறகு ஸகல ப்ரமதகணங்கள் ஸித்த, கந்தர்வ,

ततस्सर्वे सुराधीशाः नन्दिनं गणपुङ्गवम् । सेवितं गणपैस्सर्वैस्सिद्धगन्धर्वकिन्नरैः ॥ ९
अनिच्छया बहिर्द्वारमाश्रितं समये तदा । आलोक्य मुदमापुस्ते धनं लब्ध्वेव निर्धनाः ॥ १०
सन्तानकप्रसूनैस्तं समभ्यर्च्यामृतान्धसः । प्रदक्षिणनमस्कारैः भक्तिभावसमन्विताः ॥ ११
सन्तोष्य विविधैस्स्तोत्रैरग्रे प्राञ्जलयोऽब्रुवन् । त्वया धन्यतरो लोके शालंकायनसंभव ॥ १२
शिलादो भगवान् साक्षात्त्रैलोक्यगुरुरीरितः । सुसहायो भवानद्य सुराणाममितद्युते ॥ १३
विज्ञाप्य देवदेवाय संप्राप्तानस्सुदुःखितान् । समुद्धर जगन्मग्नं शोकाख्ये च महार्णवे ॥ १४
श्रुत्वेति वैबुधं वाक्यं श्रीमान्नन्दी शिवप्रियः । प्रविश्य देवनिकटं ज्योतिः पुञ्जाञ्चितं मुदा ॥ १५
उपस्थाय तदा देवौ जगतां पितरौ कृती । ज्ञात्वेङ्गितेन तच्चित्तं चित्तजन्मरिपोः पुनः ॥ १६
व्यजिज्ञपत्सुरान् प्राप्तान् सेवायै विनयान्वितः । प्राप्तानुज्ञस्सुरान् पश्चात् प्रापयद्देवतेशितुः ॥ १७
तदा देवोऽपि देवानां साकं देव्या जगत्प्रभुः । दिव्यसिंहासनारूढो दर्शनं प्रददौ स्मयन् ॥ १८

தத: ஸர்வே ஸுராதீசா: நந்தினம் கணபுங்கவம் ।
ஸேவிதம் கணபைஸ்ஸர்வை: ஸித்தகந்தர்வகின்னரை: ॥ 9
அனிச்சயா பஹிர்த்வாரம் ஆச்ரிதம் ஸமயே ததா ।
ஆலோக்யமுதமாபுஸ்தே தனம் லப்த்வேவ நிர்தனா: ॥ 10
ஸந்தானகப்ரஸூனைஸ்தம் ஸமப்யர்ச்யாம்ருதாந்தஸ: ।
ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரை: பக்திபாவஸமன்விதா: ॥ 11
ஸந்தோஷ்ய விவிதை: ஸ்தோத்ரை: அக்ரே ப்ராஞ்ஜலயோऽப்ருவன் ।
த்வயா தன்யதரோ லோகே சாலங்காயனஸம்பவ ॥ 12
சிலாதோ பகவான் ஸாக்ஷாத் த்ரைலோக்யகுருரீரித: ।
ஸுஸஹாயோ பவானத்ய ஸுராணாமமிதத்யுதே ॥ 13
விக்ஞாப்ய தேவதேவாய ஸம்ப்ராப்தான்ன: ஸுது:கிதான் ।
ஸமுத்தர ஜகன்மக்னம் சோகாக்யேச மஹார்ணவே ॥ 14
ச்ருத்வேதி வைபுதம் வாக்யம் ஸ்ரீமான் நந்தீ சிவப்ரிய: ।
ப்ரவிச்ய தேவநிகடம் ஜ்யோதி: புஞ்ஜாஞ்சிதம் முதா ॥ 15
உபஸ்தாய ததா தேவௌ ஜகதாம் பிதரௌ க்ருதீ ।
க்ஞாத்வேங்கிதேந தச்சித்தம் சித்தஜன்மரிபோ: புன: ॥ 16
வ்யஜிக்ஞபத் ஸுரான் ப்ராப்தான் ஸேவாயை விநயான்வித: ।
ப்ராப்தானுக்ஞஸ்ஸுரான் பச்சாத் ப்ராபயத் தேவதேசிது: ॥ 17
ததா தேவோऽபி தேவானாம் ஸாகம் தேவ்யா ஜகத்ப்ரபு: ।
திவ்ய ஸிம்மாஸனாரூட: தர்சனம் ப்ரததௌ ஸ்மயன் ॥ 18

கின்னரர்கள் ஆகிய இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவரும், கணங்களுக்குத் தலைவருமான நந்திகேச்வரர் தற்செயலாக வெளிவாசலுக்கு வந்ததைக்கண்டு, தரித்திரர்கள் புதையலை அடைந்ததுபோல் எல்லா அந்த தேவச்ரேஷ்டர்களும் களிப்புற்றார்கள். (9–10) அப்பொழுது அம்ருதத்தை உணவாகக்கொண்ட தேவர்கள் அந்த நந்தியை கல்பகவ்ருக்ஷத்தின் புஷ்பத்தால் அர்ச்சித்து மிக்க பக்தியுடன் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, பல ஸ்தோத்திரங்களால் சந்தோஷிக்கச்செய்து எதிரில் அஞ்ஜலி செய்தவாறு தெரிவித்ததாவது. (11½) சாலங்காயன குலத்தில் தோன்றிய ஓ நந்தியே, மூவுலகிற்கும் குருவாயும் ஸாக்ஷாத் பகவானுமான சிலாதமுனிவர் தங்களால் உலகில் பாக்யம் பெற்றவராக ஆனார் (12½) மிகுந்த காந்தியுள்ளவரே, தேவர்களுக்குத் தாங்களே இப்பொழுது சிறந்த உதவி. (13) மிகுந்த துக்கத்துடன் வந்த எங்களை தேவதேவருக்குத் தெரிவித்து சோகமாகிற மஹாஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிய உலகை கரை ஏற்ற வேண்டும். (14) இவ்வாறான தேவர்களின் சொல்லைக்கேட்டு சிவப்ரியரான ஸ்ரீ நந்தி தேஜோமயமாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரரிடம் ஸந்தோஷத்துடன் சென்று உலகிற்குத் தாய் தந்தையர்களான ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்து, மன்மதனுக்குச் சத்ருவான பரமசிவனின் எண்ணத்தை இங்கிதத்தால் அறிந்து. (15-16) பிறகு ஸேவிக்கவந்த தேவர்களைப்பற்றி வணக்கத்துடன் தெரிவித்தார். ஸ்ரீ பரமேச்வரரின் ஆக்ஞையைப்பெற்று அந்த தேவர்களை ஸந்நிதிக்கு அழைத்துச் சென்றார். (17) அப்பொழுது ஜகத்ப்ரபுவான தேவனும் தேவியுடன் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து புன்சிரிப்புடன்

ते देवास्तमथालोक्य प्रीतिकण्टकितत्वचः । अस्तुवन् स्तुतिभिः स्तुत्यमवशेनान्तरात्मना ॥ १९
देवाः — ओं नमः प्रणतार्तिघ्न शिवायाशुभमोचक । कल्याणदाय भवते कामदायिन्नमोस्तु ते ॥ २०
कामघ्नाय पुरघ्नाय कलिप्रमथनाय ते । सोमसूर्याग्निनेत्राय नमस्सोमार्द्धधारिणे ॥ २१
अघघ्नाय मखघ्नाय सुखप्राप्त्यैकहेतवे । शंभवे शङ्करायास्तु सर्वज्ञाय त्रिशूलिने ॥ २२
यमघ्नाय विषघ्नाय शत्रुघ्नाय सतांसदा । अस्माकं प्रभवे तुभ्यं लोकानां प्रभवे नमः ॥ २३
आर्तिरार्तिघ्न सर्वेषामात्मनामसुरोद्भवा । सेनान्यमाशु संपाद्य नोद्यानोद्य दयालुना ॥ २४
सूतः — प्रार्थितः प्रभुरस्त्वर्थं दिविषद्भिर्दयानिधिः । बभूव वदनैः षड्भिः अलंकृततनुस्तदा ॥ २५
आसीनामासने सार्द्धमंबिकामंबिकापतिः । व्यलोकयदमेयात्मा साकांक्षं षड्भिराननैः ॥ २६
तत्क्षणान्नयनैः षड्भिः लालाटैरूर्ध्वरेतसः । निरगात्कोटिसूर्याभं तेजः कालाग्निसन्निभम् ॥ २७

தே தேவாஸ்தமதாலோக்ய ப்ரீதிகண்டகிதத்வச: ।
அஸ்துவன் ஸ்துதிபி:ஸ்துத்யம் அவசேனாந்தராத்மனா ॥ 19
தேவா :— ஓம் நம: ப்ரணதார்திக்ன சிவாயாசுபமோசக ।
கல்யாணதாய பவதே காமதாயின் நமோஸ்து தே ॥ 20
காமக்னாய புரக்னாய கலிப்ரமதநாய தே ।
ஸோமஸூர்யாக்னிநேத்ராய நமஸ்ஸோமார்ததாரிணே ॥ 21
அகக்னாய மகக்னாய ஸுகப்ராப்த்யைகஹேதவே ।
சம்பவே சங்கராயாஸ்து ஸர்வக்ஞாய த்ரிசூலினே ॥ 22
யமக்னாய விஷக்னாய சத்ருக்னாய ஸதாம்ஸதா ।
அஸ்மாகம் ப்ரபவே துப்யம் லோகானாம் ப்ரபவே நம: ॥ 23
ஆர்திரார்திக்ன ஸர்வேஷாம் ஆத்மனாமஸுரோத்பவா ।
ஸேனான்யமாசு ஸம்பாத்ய நோத்யாநோத்ய தயாளுனா ॥ 24
ஸூத :— ப்ரார்த்தித: ப்ரபுரத்யர்த்தம் திவிஷத்பி: தயாநிதி: ।
பபூவ வதனை:ஷட்பி: அலங்க்ருததனுஸ்ததா ॥ 25
ஆஸீநாமாஸநே ஸார்த்தம் அம்பிகாமம்பிகாபதி: ।
வ்யலோகயதமேயாத்மா ஸாகாங்க்ஷம் ஷட்பிரானனை: ॥ 26
தத்க்ஷணாத் நயனை:ஷட்பி: லாலாடைரூர்த்வரேதஸ: ।
நிரகாத் கோடிஸூர்யாபம் தேஜ:காலாக்னிஸன்னிபம் ॥ 27

தர்சனத்தை அளித்தார். (18) பிறகு அந்த தேவர்களும் பரமேச்வரனை தர்சித்து பக்தியினால் மயிர் சிலிர்த்து பரவசமடைந்து துதிக்கத்தகுந்த அவரைத் துதித்தனர். (19) தேவர்கள் கூறுகிறார்கள், நமஸ்கரித்தவர்களின் மனக்கவலையைப் போக்குகின்றவரும், ப்ரணவஸ்வரூபியும், பாபங்களைப் போக்குகின்றவருமான ஓ தேவ, சிவனான தங்களுக்கு நமஸ்காரம், அபீஷ்டத்தை அளிப்பவரே, கல்யாணத்தைக் கொடுக்கும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (20) காமனையும், த்ரிபுரனையும் கொன்றவரும், கலியைத் தீர்ப்பவரும், ஸூர்யன், சந்திரன், அக்னி, இவர்களைக் கண்களாகக் கொண்டவரும், சந்திர கலையை சிரஸ்ஸில் கொண்டவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம் (21) பாபங்களைப் போக்குகின்றவரும், தக்ஷயக்ஞத்தை அழித்தவரும், ஸுகத்தை அடைவதற்கு முக்கிய காரணமானவரும், ஸுகத்திற்கு இருப்பிடமானவரும், ஸர்வக்ஞரும் த்ரிசூலத்தைப் பற்றியவருமான சங்கரரான தங்களுக்கு நமஸ்காரம் (22) யமனை நிக்ரஹம் செய்தவரும், விஷத்தைப் போக்குகிறவரும், எப்பொழுதும் ஸாதுக்களின், சத்ருக்களை அழிக்கிறவரும், எங்களுக்கும், உலகங்களுக்கும் ப்ரபுவுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம் (23) எல்லா ஜீவராசிகளுடைய துக்கங்களைப் போக்குகின்ற ஓ பரமசிவ, சீக்கிரத்தில் தேவ ஸைன்யத்திற்குத் தலைவனை படைத்து எங்களுக்கு அஸுரர்களால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை பரமதயாளுவான தாங்கள் விலக்க வேண்டும் (24) ஸூதர் கூறுகிறார், தேவர்களால் இவ்விதம் மிகவும் வேண்டப்பட்ட தயாநிதியான ப்ரபுவானவர் ஆறுமுகத்தோடு ப்ரகாசிக்கும் திருமேனியைக் கொண்டார். (25) அறிவிற்கெட்டாத ஸ்வரூபத்தை உடைய அம்பிகாபதியான தேவன் ஆஸனத்தில் சேர்ந்து அமர்ந்திருந்த அம்பிகையை ஆறுமுகங்களால் விருப்பத்துடன் பார்த்தார் (26) அதே க்ஷணத்தில் ஊர்த்வரேதஸ்கரான பரமேச்வருடைய ஆறு நெற்றிக்கண்களிலிருந்து கோடி ஸூர்யப்ரகாசமுடையதும், காலாக்னிக்கு ஒப்பானதுமான தேஜஸ்ஸானது வெளிப்பட்டது (27) **ஆறு உருவமாக ஆன அந்த தேஜஸ்ஸானது**

षोढा तेन जगत्सर्वं व्याप्तं सर्वं चराचरम् । अमरास्तेजसा तेन दुद्रुवुस्सर्वतो दिशः ॥ २८
तत्रतत्र समुद्वीक्ष्य तत्तेजश्शांभवं सुराः । अतिभीता इवाभीता इतिसर्वे विलिल्यिरे ॥ २९
अप्राप्तशरणाः दिक्षु प्राप्तास्ते सत्वरं पुनः । अनन्यशरणा भूयः शरणं प्रापुरीश्वरम् ॥ ३०
भीतिकंपितसर्वाङ्गाः निश्वसन्तो मुहुर्मुहुः । शरणं शरणं देव शरणन्नो भवाव्यय ॥ ३१
सर्वज्ञ सर्वलोकेश सर्वशक्तिसमन्वित । सर्वार्थसाधनोपाय सर्वजीवदयापर ॥ ३२
रक्षास्मांस्तेजसाऽनेन सन्निरुद्धेक्षणान् क्षणात् । इति तत्प्रार्थनातुष्टः सांबस्सर्वेश्वरेश्वरः ॥ ३३
दयानिधिरतो भूयः तेजः सस्मारचेतसा । तत्तेजःस्मृतिमात्रेण पित्रोः प्रापान्तिकं क्षणात् ॥ ३४
सूक्ष्मीभूतं पुनष्षोढा स्थितं शान्तं तदञ्जसा । ततो देवः कृपामूर्तिः अमरानवलोक्य च ॥ ३५
वह्निवायू समाहूय वचनं चेदमब्रवीत् । युवामिदं महद्वह्ने वायो षोढा स्थितं पुनः ॥ ३६

ஷோடா தேந ஜகத்ஸர்வம் வ்யாப்தம் ஸர்வம் சராசரம் |
அமரா: தேஜஸா தேந துத்ருவு: ஸர்வதோ திச: || 28
தத்ர தத்ர ஸமுத்வீக்ஷ்ய தத்தேஜ: சாம்பவம் ஸுரா: |
அதிபீதா இவாபீதா: இதி ஸர்வே விலில்யிரே || 29
அப்ராப்தசரணாதிக்ஷு ப்ராப்தாஸ்தே ஸத்வரம் புன: | அனன்யசரணாபூய: சரணம் ப்ராபுரீச்வரம் || 30
பீதிகம்பிதஸர்வாங்கா: நிச்வஸந்தோ முஹுர்முஹு: |
சரணம் சரணம் தேவ சரணம் நோ பவாவ்யய || 31
ஸர்வக்ஞ ஸர்வலோகேச ஸர்வசக்தி ஸமன்வித | ஸர்வார்த்தஸாதனோபாய ஸர்வஜீவதயாபர || 32
ரக்ஷாஸ்மான் தேஜஸாऽநேந ஸன்னிருத்தேக்ஷணான் க்ஷணாத் |
இதி தத்ப்ரார்த்தனாதுஷ்ட: ஸாம்ப: ஸர்வேச்வரேச்வர: || 33
தயாநிதிரதோ பூய: தேஜ: ஸஸ்மார சேதஸா |
தத்தேஜ: ஸ்ம்ருதிமாத்ரேண பித்ரோ: ப்ராபாந்திகம் க்ஷணாத் || 34
ஸூக்ஷ்மீபூதம் புனஷ்ஷோடா ஸ்திதம் சாந்தம் ததஞ்ஜஸா |
ததோ தேவ: க்ருபாமூர்த்தி: அமரானவலோக்ய ச || 35
வன்ஹிவாயூ ஸமாஹூய வசனம் சேதமப்ரவீத் |
யுவாமிதம் மஹத்வன்னே வாயோ ஷோடா ஸ்திதம் புன: || 36

சராசராத்மகமான உலகம் முழுவதும் வியாபித்தது. அந்த தேஜஸால் தேவர்கள் நான்கு திக்கிலும் ஓடினார்கள். (28) எதற்கும் அஞ்சாத தேவர்கள் சம்புவின் அந்த தேஜஸைக்கண்டு மிகுந்த பயங்காளிகளைப்போல் ஆங்காங்கு ஓடி மறைந்தனர். (29) பத்து திக்குகளிலும் திரும்பத்திரும்ப ஓடியும் கதியற்றவர்களாக ஆகி சரணமடையயாரையும் காணாமல் மீண்டும் ஈச்வரனையே சரணமாக அடைந்தார்கள் (30) பயத்தினால் உடல் நடுங்க அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு கூறியதாவது, என்றும் அழிவற்ற ஓ மஹாதேவ, ஓ ஸர்வக்ஞ, ஓ ஸர்வலோகேச, ஓ எல்லா சக்தியும் வாய்ந்தவரே, எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் அடைவதற்கு மூலகாரணமானவரே, ஓ ஸகலப்ராணிகளிடத்திலும் கருணைகொண்டவரே, எங்களுக்கு நீங்கள் சரணமாக வேண்டும். (31-32) இந்த தேஜஸால் மறைக்கப்பட்ட கண்களை உடைய எங்களை க்ஷணை நேரத்தில் காக்க வேண்டும். இவ்வாறு தேவர்களின் துதிகளால் சந்தோஷமடைந்தவரும், தயாநிதியும், எல்லா ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரருமான அம்பிகாபதி அத்தேஜஸ்ஸை மனதால் ஸ்மரித்தார், நினைத்த மாத்திரத்தால் அத்தேஜஸ்ஸானது தாய் தந்தைகளுடைய ஸமீபத்தை ஒரு நொடியில் அடைந்தது (33-34) ஆறு ரூபங்கொண்ட அத்தேஜஸ்ஸானது உடன் மறுபடியும் ஸூக்ஷ்மமாயும், சாந்தமாயும் ஆகி தேவருக்கு எதிரில் நின்றதும், க்ருபாமூர்த்தியான மஹாதேவன் தேவர்களைப்பார்த்து, அக்னியையும், வாயுவையும் அழைத்துக் கூறினார், ஓ அக்னி வாயுக்களே, நீங்கள் ஆறு உருவமாய் நிற்கும் இந்த தேஜஸை எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களுடன் தேவ நதிக்கு சீக்கிரம்

आमरीमापगामाशु संप्रापयत मा चिरम् । अन्ते शरवणस्यैतत् आज्ञया मम लेखकैः ॥ ३७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दावतारः ।

द्विजाः — सूतैतदद्भुतं लोके शंभोरमिततेजसः । ऊर्ध्वरेतस्त्वमाश्चर्यं नेत्राल्ललाटिकाद्गतम् ॥ १
तदेतदैश्वरं तेजः स्कंदतामाप तत्कथम् । कथयस्व महाभाग कथां नो विस्मयावहम् ॥ २
सर्वज्ञोऽसि भवानेव जगत्यस्मिन् चराचरे । त्वया न विदितं नैव रोमहर्षण विद्यते ॥ ३
कथयास्मभ्यमखिलं सुब्रह्मण्यसमुद्भवम् । इति संप्रार्थितोविप्रैः व्यासशिष्यो महत्तमः ॥ ४
संप्रेक्ष्य कथयामास सर्वमेव यथातथम् । सूतः — शृण्वन्तु मुनयस्सर्वे सुब्रह्मण्यसमुद्भवम् ॥ ५

ஆமரீமாபகாமாசு ஸம்ப்ராபயத மாசிரம் । அந்தே சரவணஸ்யைதத் ஆக்ஞயா மம லேககை: ॥ 37

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே பஞ்சவிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷட்விம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனின் அவதாரம்.

த்விஜா :— ஸூதைததத்புதம் லோகே சம்போரமித தேஜஸ: ।
ஊர்த்வரேதஸ்த்வமாச்சர்யம் நேத்ராத் லாலாடிகாத்கதம் ॥ 1
ததேததைச்வரம் தேஜ: ஸ்கந்ததாமாப தத்கதம் । கதயஸ்வ மஹாபாக கதான்னோ விஸ்மயாவஹம் ॥ 2
ஸர்வக்ஞோऽஸி பவானேவ ஜகத்யஸ்மின் சராசரே ।
த்வயா நவிதிதம் நைவ ரோமஹர்ஷண வித்யதே ॥ 3
கதயாஸ்மப்யமகிலம் ஸுப்ரம்மண்ய ஸமுத்பவம் ।
இதி ஸம்ப்ரார்த்திதோ விப்ரை: வ்யாஸசிஷ்யோ மஹத்தம: ॥ 4
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய கதயாமாஸ ஸர்வமேவ யதாததம் ।
ஸூத :— ச்ருண்வந்து முனயஸ்ஸர்வே ஸுப்ரம்மண்யஸமுத்பவம் ॥ 5

செல்லுங்கள். அங்கு நாணப்புதரின் நடுவில் எனது கட்டளையின் பேரில் இந்த தேஜஸ்ஸை சேர்த்து விடுங்கள். (35-37)

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து ஆறுவது அத்தியாயம்.

ப்ராம்மணர்கள் கூறுகிறார்கள், மஹாபாக்யசாலியான ஓ ஸூத, அளவற்ற தேஜஸ்ஸுள்ள பரமசிவன் மேல்நோக்கிய வீர்யமுள்ளவராய் இருக்கும் இந்த அத்புதமானது உலகில் ஆச்சர்யம். பரமேச்வரருடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து வெளிவந்த இந்த தேஜஸ்ஸானது எவ்விதம் ஸ்கந்தனாக ஆயிற்றோ? அந்த ஆச்சர்யமான கதையை எங்களுக்கு நீர் கூறவேண்டும். (1-2) சராசரமான இவ்வுலகில் நீங்களே யாவற்றையும் அறிந்தவர். ஓ ரோமஹர்ஷணா, உங்களால் அறியப்படாதது ஒன்றுமில்லை (3) ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யரின் உத்பத்தியைப்பற்றிய எல்லாவற்றையும் எங்களுக்குக் கூறவேண்டும். இவ்விதம் ப்ராமணர்களால் நன்கு வேண்டப்பட்டபொழுது மிக்க பெருமை பொருந்திய வியாஸமுனிவரின் சிஷ்யராகிய ஸூதர் யாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து உள்ளபடி கூறினார் (4½) ஸூதர் கூறுகிறார். ஓ முனிவர்களே, முன்பு வியாஸமுனிவரால் கருணையோடு எங்களுக்குக் கூறப்பட்டதும், ச்ரேயஸ்களுக்கு மிக்க ஸாதனமானதுமான ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யருடைய உத்பத்தி சரித்திரத்தைக் கூறுகிறேன், எல்லோரும்

व्यासेन कथितं पूर्वं मसभ्यं करुणाबलात् । तदिदं संप्रवक्ष्यामि श्रेयसामेकसाधनम् ॥ ६
ईशेन तौ समादिष्टौ वह्निवायू महाबलौ । तेजसो वहने तस्य शरारण्यान्तमंजसा ॥ ७
देवं प्रणम्य तौ भक्त्या ब्रूतां प्रीतौ कृतांजली । आवां क्व क्व भवत्तेजः सर्वलोकाभिभावि भोः ॥ ८
शक्तिश्च कीदृशी वोढुं आवयोरंबिकापते । श्रुत्वा तयोर्वचः शूली स्मयमानमुखांबुजः ॥ ९
प्रोवाच वचनं वह्ने वायो मच्छासनाद्बलम् । अस्तु तेजस्समुद्धारे भजेदेतच्च लाघवम् ॥ १०
देवाश्च वेधसासार्धं अनुयान्तु मुरारिणा । इति ब्रुवन्नन्तरधात् ईशो परमयाऽम्बया ॥ ११
पावकः पारमैशं तत् शीतलं तेजसाज्वलत् । समूह्य षड्विधं मूर्ध्ना कियद्दूरं श्रमं गतः ॥ १२
पवमानोऽपि चान्योन्यं श्रमं प्राप्य पुनःपुनः । कथं कथंचिद्गंगाया अन्ते शरवणस्य च ॥ १३
यत्नेन महता ताभ्यां निक्षिप्तं तत्र तच्छिवम् । पद्मषण्डे पद्मनिभं पद्मकान्तारसौरभम् ॥ १४
तेन पीतजलागङ्गा तेजसा तनुतांगता । मध्ये शरतटाकस्य पद्ममध्यं निनाय सा ॥ १५

வ்யாஸேந கதிதம் பூர்வம் அஸ்மப்யம் கருணபலாத் |
ததிதம் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ச்ரேயஸாமேகஸாதனம் || 6
ஈசேன தௌ ஸமாதிஷ்டௌ வன்ஹிவாயூ மஹாபலௌ |
தேஜஸோ வஹநே தஸ்ய சராரண்யாந்தமஞ்ஜஸா || 7
தேவம் ப்ரணம்ய தௌ பக்த்யா ப்ரூதாம் ப்ரீதௌ க்ருதாஞ்ஜலீ |
ஆவாம் க்வ க்வ பவத்தேஜ: ஸர்வலோகாபிபாவிபோ: || 8
சக்திச்ச கீத்ருசீ வோடும் ஆவயோரம்பிகாபதே | ச்ருத்வா தயோர்வச: சூலீ ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: || 9
ப்ரோவாச வசனம் வன்னே வாயோ மச்சாஸநாத்பலம் |
அஸ்து தேஜஸ்ஸமுத்தாரே பஜேதேதச்ச லாகவம் || 10
தேவாச்ச வேதஸா ஸார்தம் அனுயாந்து முராரிணா | இதி ப்ருவன் அந்தரதாத் ஈச: பரமயாऽம்பயா || 11
பாவக: பாரமைசம் தத் சீதளம் தேஜஸா ஜ்வலத் |
ஸமூஹ்ய ஷட்விதம் மூர்த்னா கியத்தூரம் ச்ரமம் கத: || 12
பவமானோऽபி சான்யோன்யம் ச்ரமம் ப்ராப்ய புன: புன:
கதம் கதஞ்சித் கங்காயா: அந்தே சரவணஸ்ய ச || 13
யத்னேந மஹதா தாப்யாம் நிக்ஷிப்தம் தத்ர தச்சிவம் |
பத்மஷண்டே பத்மநிபம் பத்மகாந்தாரஸௌரபம் || 14
தேந பீதஜலாகங்கா தேஜஸா தனுதாம் கதா | மத்யே சரதடாகஸ்ய பத்மமத்யம் நிநயஸா || 15

கேளுங்கள் (5-6) ஈச்வரனால் கட்டளையிடப்பட்ட பலிஷ்டர்களான அக்னியும் வாயுவும், சிவதேஜஸ்ஸை நாணக்காட்டிற்கு வஹித்துச் செல்வதற்கு பயந்தவர்களாய் ஸ்ரீ தேவனை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து கைகூப்பி அவ்விருவர்களும் கூறினர்கள். (7½) ஓ மஹாதேவ, நாங்கள் எங்கே? ஸகலபுவனங்களையும் திரஸ்கரிக்கின்ற தங்கள் தேஜஸ் எங்கே? (8) ஓ அம்பிகாபதியே, அதை வஹிப்பதற்கு எங்களுக்குத் திறமை ஏது? என்று அவர்கள் கூறியதை சூலபாணிகேட்டு மந்தஹாஸத்துடன் கூறினர். ஓ அக்னி வாயுக்களே, தேஜஸ்ஸை வஹிப்பதற்கு நமது ஆக்ஞையின்படி உங்களுக்கு பலமுண்டாகட்டும். தேஜஸ்ஸும் லேசாக ஆகட்டும் (9-10) தேவர்களும், விஷ்ணு, ப்ரம்மா இவர்களும் உங்களைத் தொடர்ந்து வரட்டும், எனக்கூறி ஸ்ரீ பரமசிவன் ஸ்ரீ தேவியுடன் அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார் (11) தேஜஸ்ஸினால் ஜ்வலிக்கின்றதும், மிகக் குளிர்ச்சி கொண்டதுமான பரமேச்வரருடைய தேஜஸ்ஸின் ஆறு உருவங்களையும் அக்னிதேவன் தலையில் சுமந்து சிறிது தூரம் சென்றதும் களைப்படைந்தார். (12) வாயுவும் சிறிது தூரம் சுமந்தும், ஒருவருக்கொருவர் மாற்றி மாற்றிச் சுமந்தும், ச்ரமங்கொண்டு மிக்க முயற்சியுடன், கங்கைக் கரையிலுள்ள நாணக்காட்டின் நடுவில் தாமரைமலர் கூட்டத்தில், மங்களகரமானதும், தாமரைக்கொப்பானதும், தாமரை மலர்களின் வாஸனையைக் கொண்டதுமான அந்த தேஜஸ்ஸை அவ்விருவர்களும் வைத்தார்கள். (13-14) அந்த தேஜஸ்ஸால் கங்கை நீருறிஞ்சப்பட்டவளாயும், ப்ரவாஹம் குறைந்தவளாகவும், ஆனள். அந்த கங்கையானவள் நாணக்காட்டு மடுவின் நடுவிலுள்ள தாமரை மலரின் நடுவில் தேஜஸ்ஸை சேர்த்தாள். (15) அங்கு ஆயிரம் ஸூரியனுக்

सहस्रसूर्यप्रतिमं तत्र तच्छांभवं महः । षड्वक्त्रं द्वादशभुजं द्विपादं सुमनोहरम् ॥ १६
वपुः पुपोष जगतां मंगलायुष्यवर्धनम् । कुमारः सुकुमाराणां निदर्शनमभूत् क्षणात् ॥ १७
पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र दिव्यदुन्दुभि निस्वनैः । ननृतुश्चाप्सरस्संघाः सर्वे लास्यकलाकुलाः ॥ १८
दिशः प्रसेदुर्मरुतो ववुश्च सुखमात्मनाम् । बृन्दारकगणेन्द्राणां भुवनेष्वतिशोभनम् ॥ १९
ऐशं ज्योतिस्सुरास्सर्वे प्रथमं सुमनोहरम् । कुमाररूपमुद्वीक्ष्य कृतकृत्या ववन्दिरे ॥ २०
मेनिरे स्वस्वमैश्वर्यं यथापूर्वं वयं पुनः । भोक्ष्यामहेऽसुरेन्द्रेभ्यः पुनरानीय वैभवात् ॥ २१
सेवयास्येति तत्सेवां सादरं चक्रुरंजसा । ररक्षुरस्य परितो दिशो वज्रिमुखास्सुराः ॥ २२
एवं परिचरत्स्वेषु विष्णुर्दैत्यनिषूदनः । षट्कृत्तिकाः समाहूय स्तन्यमेनमपाययत् ॥ २३
प्रत्यहं कृत्तिका यूयं भवताऽग्नेयमातरः । इति विष्णुवचः श्रुत्वा कृत्तिकाः षट्च ताः पुनः ॥ २४
मुख्ययोगं वहन्त्यस्तं प्रस्नुवत्यः पयः स्तनैः । आगत्य प्रीतिसंयुक्ताः स्तन्यमेनमपाययन् ॥ २५

ஸஹஸ்ரஸூர்யப்ரதிமம் தத்ர தச்சாம்பவம் மஹ: ।
ஷட்வக்த்ரம் த்வாதசபுஜம் த்விபாதம் ஸுமனோஹரம் ॥ 16
வபு: புபோஷ ஜகதாம் மங்களாயுஷ்ய வர்தனம் । குமார: ஸுகுமாராணாம் நிதர்சனமபூத் க்ஷணாத் ॥ 17
புஷ்பவ்ருஷ்டிரபூத் தத்ர திவ்யதுந்துபி நிஸ்வனை: ।
நந்ருதுச்சாப்ஸரஸ்ஸங்கா: ஸர்வே லாஸ்யகலாகுலா: ॥ 18
திச: ப்ரஸேதுர் மருத: வவுச்ச ஸுகமாத்மனாம் ।
ப்ருந்தாரககணேந்த்ராணாம் புவனேஷ்வதிசோபனம் ॥ 19
ஐசம் ஜ்யோதி: ஸுராஸ்ஸர்வே ப்ரதமம் ஸுமனோஹரம் ।
குமாரரூபமுத்வீக்ஷ்ய க்ருதக்ருத்யா வவந்திரே ॥ 20
மேனிரே ஸ்வஸ்வமைச்வர்யம் யதாபூர்வம் வயம் புன: ।
போக்ஷ்யாமஹேऽஸுரேந்த்ரேப்ய: புனராநீய வைபவாத் ॥ 21
ஸேவயாஸ்யேதி தத்ஸேவாம் ஸாதரம் சக்ருரஞ்ஜஸா ।
ரரக்ஷுரஸ்ய பரித: திசோ வஜ்ரிமுகா: ஸுரா: ॥ 22
ஏவம் பரிசரத்ஸ்வேஷு விஷ்ணு: தைத்யநிஷூதன: ।
ஷட்க்ருத்திகாஸ்ஸமாஹூய ஸ்தந்யமேனமபாயயத் ॥ 23
ப்ரத்யஹம் க்ருத்திகா யூயம் பவதாऽऽக்னேயமாதர: ।
இதி விஷ்ணுவச: ச்ருத்வா க்ருத்திகா: ஷட்ச தா: புன: ॥ 24
முக்யயோகம் வஹந்த்யஸ்தம் ப்ரஸ்னுவத்ய: பய: ஸ்தனை: ।
ஆகத்ய ப்ரீதிஸம்யுக்தா: ஸ்தன்யமேனமபாயயன் ॥ 25

கொப்பான அந்த மஹேச்வரருடைய தேஜஸ்ஸானது ஆறு முகங்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும், இரண்டு பாதங்களையும் உடையதும் மிக்க மனோஹரமும், ஸகல உலகங்களுக்கும் மங்களத்தையும் ஆயுளையும், வ்ருத்தி செய்கிறதுமான ஓர் அழகிய சரீரத்தை தரித்து ஒருக்ஷண நேரத்தில் அழகுவாய்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓர் உவமையான குழந்தையாக ஆயிற்று. (16-17) அப்பொழுது அங்கு தேவதுந்திபி வாத்திய முழக்கங்களுடன், புஷ்பவர்ஷமும் வர்ஷித்தது. நாட்டியத்தில் சிறந்த அனேக தேவதாஸிகள் நர்த்தனம் செய்தார்கள். (18) அதுஸமயம் திக்குகள் தெளிந்தன. பிராணிகளுக்கு ஸுகமாக காற்று வீசியது. மூவுலகிலும் தேவகணங்களுக்கு மிகுந்த மங்களமுண்டாயிற்று (19) இந்த ஈசனின் தேஜஸ்ஸானது மிக அழகான குமாரரூபமானதை ஸகல தேவர்களும் முதலில் கண்டு தங்களை க்ருதார்த்தர்களாக எண்ணி நமஸ்கரித்தனர். (20) தாங்கள் இக்காக்ஷியைக்கண்ட மஹிமையால் அஸுர ச்ரேஷ்டர்களிடமிருந்து தங்கள் தங்கள் ஐச்வர்யத்தை திரும்பப்பெற்று முன்போல் அனுபவிக்கப் போகிறோம் எனக்கருதி அதை பரபரப்புடன் ஆதரவாய் ஸேவித்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எல்லா திக்குகளிலும் சூழ்ந்துநின்று இக்குழந்தையைப் பாதுகாத்தார்கள். (21-22) இப்படி தேவர்கள் பணிவிடை செய்துவரும்பொழுது அஸுரர்களை அழிக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஆறு க்ருதிகளாக தேவிகளை (நக்ஷத்திரங்களை) அழைத்து இக்குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கச் செய்தார் (23) ஓ க்ருத்திகா தேவிகளே நீங்கள் இனி எப்பொழுதும் முருகனுக்குத் தாய்களாக ஆவீர்கள், என்ற விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக்கேட்க ஆறு க்ருத்திகா தேவிகள் தங்களுடைய ஸ்தனங்களில் சுரக்கும் பாலை பெருகவிட்டு மிக

आज्ञयास्यागतास्तासु समीपं सोऽपि शांभवः । तासामनुग्रहार्थाय षोढामूर्तिरभूत् क्षणात् ॥ २६
ता वीक्ष्य सुकुमारं तं कुमारं पुष्करोपरि । प्रत्येकमेकमादाय प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥ २७
प्रस्नुवत्यश्च तास्सर्वा जिघ्रिरे मुखमाननैः । अधयंस्ते स्तनौ बालाः तासामास्यावलोकका: ॥ २८
क्रमशः पाययित्वा तान् कृत्तिकाः स्तन्यमात्मनः । पद्मेषु शाययित्वातु लालयन्त्यस्तदोषिरे ॥ २९
निद्राति स्म ततः कश्चित् जहासान्यो मुहुर्मुहुः । अरोदीदपरोऽत्यर्थं परः क्रोष्टातिभर्त्सितः ॥ ३०
जहासच रुरोदारात् निद्रापरवशो मुहुः । पादांगुष्ठं स्वमास्येनाकरेण निदधेरुदन् ॥ ३१
अञ्जलिं स्वास्यदेशेऽन्यः करयोः सन्निवेशयत् । पुनः क्षणान्तरेणान्यः चचारस्वोरसापरः ॥ ३२
जानुभ्यां चैव हस्ताभ्यां किंचित् किञ्चिच्चचालह । पद्भ्यां द्वित्रीणि चाप्यन्यो जगामच पपातच ॥ ३३
अपरस्तु कियद्दूरं अंघ्रिभ्यामाप मेदिनीम् । मातुः करावलंबेन महीमन्यो जगामच ॥ ३४
उत्पतन्निपतन्नन्यो बभ्राम शिवसंभवः । पुनः क्षणान्तरेणैव परो मुहुरुपाप्लुवत् ॥ ३५

ஆக்ஞயாSஸ்யாகதாஸ்வாஸு ஸமீபம் ஸோSபி சாம்பவ: ।
தாஸாமனுக்ரஹார்த்தாய ஷோடாமூர்திரபூத் க்ஷணாத் ॥ 26
தா வீக்ஷ்ய ஸுகுமாரம் தம் குமாரம் புஷ்கரோபரி ।
ப்ரத்யேகமேகமாதாய ப்ரஹ்ருஷ்டேநாந்தராத்மனா ॥ 27
ப்ரஸ்னுவத்யச்ச தாஸ்ஸர்வா: ஜிக்ரிரே முகமாநநை: ।
அதயம்ஸ்தே ஸ்தநெள பாலா: தாஸாமாஸ்யாவலோககா: ॥ 28
க்ரமச: பாயயித்வா தான் க்ருத்திகா: ஸ்தன்யமாத்மன: ।
பத்மேஷு சாயயித்வா து லாளயந்த்ய: ததோஷிரே ॥ 29
நித்ராதிஸ்ம தத: கச்சித் ஜஹாஸாந்யோ முஹுர்முஹு: ।
அரோதீதபரோSத்யர்த்தம் பர:க்ரோஷ்டாதிபர்த்ஸித: ॥ 30
ஜஹாஸச ருரோதாராத் நித்ராபரவசோ முஹு: ।
பாதாங்குஷ்டம் ஸ்வமாஸ்யேநாகரேண நிததே ருதன் ॥ 31
அஞ்ஜலிம் ஸ்வாஸ்ய தேசேந்ய: கரயோஸ்ஸன்நிவேசயத் ।
புன:க்ஷணாந்தரேணாந்ய: சசார ஸ்வோரஸாபர: ॥ 32
ஜானுப்யாம் சைவ ஹஸ்தாப்யாம் கிஞ்சித் கிஞ்சித் சசாலஹ ।
பத்ப்யாம் த்வித்ரீணி சாப்யந்ய: ஜகாமச பபாதச ॥ 33
அபரஸ்து கியத்தூரம் அங்க்ரிப்யாமாப மேதினீம் । மாது: கராவலம்பேன மஹீமன்யோ ஜகாமச ॥ 34
உத்பதன் நிபதன் அன்ய: பப்ராம சிவஸம்பவ: । புன: க்ஷணாந்தரேணைவ பரோ முஹுருபாப்லவத் ॥ 35

அன்புடையவர்களாக அக்குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்து வந்தார்கள். (24-25) விஷ்ணுவின் ஆக்ஞையால் க்ருதிகா தேவிகள் ஸமீபம் வந்ததும் சம்பு குமாரனை முருகன் அவர்களை அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக ஓர் க்ஷணத்தில் ஆறு மூர்த்திகளாக ஆயினர். (26) அவர்களும் மிக அழகாக அந்த ஸ்ரீ முருகன் தாமரை மலரிலிருப்பதைக்கண்டு சந்தோஷத்தால் பூரித்தவர்களாய் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டார்கள். (27) அவர்களெல்லோரும் பால் பெருக்கெடுத்தவர்களாகி குமரனை தங்கள் முகத்தோடுமுகம் சேர்த்து அணைத்து முத்தமிட்டார்கள். அக்குழந்தைகளும் தாய்களான க்ருதிகா தேவிகளுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே பால் சாப்பிட்டார்கள். (28) இவ்விதம் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்த பிறகு அக்குழந்தைகளை தாமரை மலர்களில் முறையே படுக்கவைத்து தாலாட்டியவாறு வஸித்து வந்தார்கள் (29) பிறகு ஒரு குழந்தை தூங்கிற்று. மற்றொன்று அடிக்கடி சிரித்தது, ஒன்று மிகவும் அழுதது, ஒன்று பலமாய் அதட்டியதால் கதறியது. (30) ஒரு குழந்தை சிரித்தது உடனே தூக்கக் கலக்கத்தால் அடிக்கடி அழுதது, ஒன்று கையால் கால் கட்டை விரலை வாயில் வைத்துக் கொண்டு அழுதது. (31) ஒன்று இரு கைகளையும் கூப்பி வாயில் வைத்துக் கொண்டது. ஒன்று அடுத்த க்ஷணத்தில் மார்பினால் நகர்ந்தது, (32) ஒன்று முழங்கால்களாலும், கைகளாலும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தவிழ்ந்தது, ஒன்று கால்களினால் இரண்டு மூன்று அடிகள் தூக்கி வைத்து நடந்து விழுந்தது. (33) ஒன்று கால்களால் கொஞ்ச தூரம் நடந்து பூமியை அடைந்தது. ஒன்று மாதாவின் கையை பிடித்துக்கொண்டு ஸமபூமிக்கு வந்தது (34) ஸ்ரீ பரமேச்வரருடைய குழந்தையான முருகன் எழுந்தும், விழுந்தும் திரிந்தது. பிறகு அடுத்த க்ஷணத்திற்குள்ளாகவே ஒன்று

अथ पादचरोऽत्यर्थं एकपादगतिःपरः । मल्लवन्मेषवच्चान्यो मस्तकेनाघ्नदर्भकम् ॥ ३६
परस्परं समाश्लिष्य बाहुयुद्धपरस्परौ । परंब्रह्मैवमतनोत् बालभावमुपागतम् ॥ ३७
षोढाविभक्तमिवतत् निर्विशत्क्रीडयारसम् । चेष्टितानि शिशूनां ताः विचित्राणि विलोक्यवै ॥ ३८
विस्मयन्त्यः परांप्रीतिं तेषु सर्वेषु चक्रिरे । विष्णुमुखावै देवास्ते दृष्ट्वा हृष्टतनूरुहाः ॥ ३९
चरित्राणि विचित्राणि कृतकृत्यास्तदाऽभवन् । ईशितैकोर्थितोऽस्माभिरधिकाः पञ्चऽजज्ञिरे ॥ ४०
षड्भिरेतैस्समुद्धर्तुं शक्यावै लोककण्टकाः ॥ ४०½
इतिविविधमभीष्टं चिन्तयित्वा महेन्द्राः मनसि शिवकुमारान् षट्च कान्ताननान् तान् ॥
सुखमधिकमवापुः मोक्षसाम्राज्यलक्ष्म्याः किमिव जगति न स्यात् सौख्यमीशे प्रसन्ने ॥ ४१½

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे षड्विंशोऽध्यायः ॥

அத பாதசரோऽத்யர்த்தம் ஏகபாதகதி: பர: । மல்லவன் மேஷவச்சான்ய: மஸ்தகேனுக்ன தர்ப்பகம் ॥ 36
பரஸ்பரம் ஸமாச்லிஷ்ய பாஹுயுத்தபரஸ்பரௌ । பரம்ப்ரும்மைவமதனோத் பாலபாவமுபாகதம் ॥ 37
ஷோடாவிபக்தமிவ தத் நிர்விசத் க்ரீடயாரஸம் । சேஷ்டிதானி சிசூநாம் தா: விசித்ராணி விலோக்ய வை
விஸ்மயந்த்ய: பராம்ப்ரீதிம் தேஷு ஸர்வேஷு சக்ரிரே ।
விஷ்ணுமுகாவை தேவாஸ்தே த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டதநூருஹா: 39
சரித்ராணி விசித்ராணி க்ருதக்ருத்யாஸ்ததாऽபவன் ।
ஈசிதைகோர்த்திதோऽஸ்மாபி: அதிகா: பஞ்ச ஜக்ஞிரே ॥ 40
ஷட்பிரேதை: ஸமுத்தர்தும் சக்த்யா வை லோககண்டகா: ॥ 40½
இதி விவிதமபீஷ்டம் சிந்தயித்வா மஹேந்த்ரா: மனஸி சிவகுமாரான் ஷட்ச காந்தாநநான் தான் ।
ஸுகமதிகமவாபு: மோக்ஷஸாம்ராஜ்யலக்ஷ்ம்யா: கிமிவ ஜகதி நஸ்யாத் ஸௌக்யமீசே ப்ரஸன்னே ॥ 41½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஷட்விம்சோऽத்யாய: ॥

அடிக்கடி துள்ளிக் குதித்தது. (35) பிறகு ஒன்று கால்களால் முழுவதும் நடந்தது. ஒன்று ஒரு காலால் நொண்டியடித்தது, ஒன்று மல்லன்போல், (ஆடுபோல்) மற்றொரு குழந்தையை முன் நெத்தியால் முட்டியது (36) பிறகு இரு குழந்தைகளும், ஒன்றுக்கொன்று கைகளால் சண்டையிட்டன. ஸ்ரீ பரப்ரும்மமே குழந்தையாக ஆகி ஆறு குழந்தைகளாக பிறிபட்டதுபோல் இவ்விதம் விளையாட்டு ஸுகத்தைப் பெற்றது, அந்த க்ருத்திகா தேவிகளும் குழந்தைகளுடைய விசித்திரமான லீலைகளைப் பார்த்து (37-38) மிக்க ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாய் குழந்தைகளின்பேரில் அளவுகடந்த அன்பை செலுத்தினார்கள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அவ்விசித்ரங்களான லீலைகளைக்கண்டு மயிர் சிலிர்த்து கோரிய பயன்களை முழுவதையும் அடைந்தவர்களாகவே கருதினார்கள். ஸ்ரீ பரமேச்வரனை நாம் ஒரு குழந்தை வேண்டுமெனக் கேட்டோம். மேலும் அதிகமாக ஐந்து குழந்தைகள் கிடைத்துவிட்டன. லோககண்டகர்களான அஸுரர்கள் இவ்வாறுபேர்களால் அழிக்கப்படுவார்கள். இவ்விதம் தேவச்ரேஷ்டர்கள் யாவரும் மிக்க அழகுவாய்ந்த ஆறு சிவகுமாரர்களையும் பார்த்து பலவித இஷ்டங்களை மனதில் நினைத்து மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் என்ற ப்ரும்மாநந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஸுகத்தை அடைந்தார்கள். ஸ்ரீ பரமேச்வரன் சந்தோஷமடைந்து விட்டால் உலகில் எதுதான் கிட்டாது. (39-41½)

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

नववीराणां उत्पत्तिः ॥

सूतः — यदा तेजांसि देवाक्षिसमुद्भूतानि वीक्ष्य वै । अमरा दुद्रुवुर्भीताः तदा देव्यपि पार्वती ॥ १
अङ्कमैशं परित्यज्य संभ्रान्तहृदयाऽद्रवत् । प्रस्खलत्पादकमला निशान्ताभिमुखीमुहुः ॥ २
स्खलतोः पादयोर्वेगात् मञ्जीरखचितानि वै । रत्नानि मार्गपर्यन्ते नवापि व्यगलन् क्षणात् ॥ ३
तेजस्सु सूक्ष्मतनुषु निर्भयेषु सुरेषु च । देवी विदितवृत्तान्ता देवांस्तानशपत् क्रुधा ॥ ४
यस्मादङ्कात् सुरा यूयं मामकादात्मसंभवम् । नसहध्वेऽस्य तद्यूयमनपत्या भविष्यथ ॥ ५
शप्त्वैवंसहसा देवान् देवी हिमगिरीन्द्रजा । पुनरंकमुमाभर्तुः आससाद शुचिस्मिता ॥ ६
रत्नेषु विनिकीर्णेषु मार्गस्योभयपार्श्वयोः । संक्रान्तप्रतिमा गौरी दशधा विरराज सा ॥ ७
ता दृष्ट्वा प्रतिमाश्शंभुः रत्नेभ्यः सहसाऽऽह्वयत् । समाह्वयति देवेशे सर्वा रत्नपरिष्कृताः ॥ ८
तत्तद्रत्नाभदीप्ताङ्गः तत्तद्रत्नसमाह्वयाः । उपतस्थुर्महादेवं देवींच हिमशैलजाम् ॥ ९

॥ அத ஸப்தவிம்சோऽத்யாய: ॥

நவவீரர்களின் உத்பத்தி.

ஸூத :— யதா தேஜாம்ஸி தேவாக்ஷி ஸமுத்பூதாநி வீக்ஷ்ய வை ।
அமராதுத்ருவு: பீதா: ததா தேவ்யபி பார்வதீ ॥ 1
அங்கமைசம் பரித்யஜ்ய ஸம்ப்ராந்தஹ்ருதயாऽத்ரவத் । ப்ரஸ்கலத்பாதகமலா நிசாந்தாபிமுகீ முஹு: ॥ 2
ஸ்கலதோ: பாதயோர்வேகாத் மஞ்ஜீரகசிதாநி வை । ரத்னாநி மார்கபர்யந்தே நவாபி வ்யகளன் க்ஷணாத்
தேஜஸ்ஸு ஸூக்ஷ்மதநுஷு நிர்பயேஷு ஸுரேஷு ச ।
தேவீ விதிதவ்ருத்தாந்தா தேவாம்ஸ்தான் அசபத் க்ருதா ॥ 4
யஸ்மாதங்காத் ஸுரா யூயம் மாமகாதாத்மஸம்பவம் । ந ஸஹத்வேஸ்ய தத்யூயம் அனபத்யா பவிஷ்யத
சப்த்வைவம் ஸஹஸா தேவான் தேவீ ஹிமகிரீந்த்ரஜா । புனரங்கமுமாபர்த்து: ஆஸஸாத சுசிஸ்மிதா ॥ 6
ரத்னேஷு விநிகீர்ணேஷு மார்கஸ்யோபயபார்ச்வயோ: ।
ஸங்க்ராந்தப்ரதிமா கௌரீ தசதா விரராஜ ஸா ॥ 7
தா த்ருஷ்ட்வா ப்ரதிமாச்சம்பு: ரத்னேப்ய: ஸஹஸாऽऽஹ்வயத் ।
ஸமாஹ்வயதி தேவேசே ஸர்வா ரத்னபரிஷ்க்ருதா: ॥ 8
தத்தத்ரத்னபதீப்தாங்க்ய: தத்தத்ரத்னஸமாஹ்வயா: । உபதஸ்துர்மஹாதேவம் தேவீம்ச ஹிமசைலஜாம்

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறர்: தேவர்கள் ஸ்ரீ பரமசிவனின் கண்களிலிருந்து உண்டான தேஜஸ்ஸைக் கண்டு பயந்து ஓடும்பொழுது, ஸ்ரீ பார்வதீ தேவியும் நடுக்கமுற்று பரமசிவனது மடியை விட்டு மலர் போன்ற கால்கள் தடங்க அந்தப்புரத்தை நோக்கிச் சென்றுள். (1-2) இடறிய பாதங்களில் அணிந்திருந்த ஸரங்களில் இழைக்கப்பட்ட நவரத்னங்கள் ஓர் க்ஷணத்திற்குள் சிதறி மார்க்கத்தில் உதிர்ந்தன. (3) தேஜஸ்ஸுகள் சிறிய உருவங்களாக ஆகி அதனல் தேவர்கள் பயந்தெளிந்தவர்களாக ஆனபொழுது, தேவியானவள் அவ்விஷயங்களை அறிந்து கோபத்தினல் தேவர்களை சபித்தாள். (4) ஓ தேவர்களே, என்னிடமிருந்து குழந்தை பிறக்கும் வரை பொறுக்காத நீங்கள் குழந்தையற்றவர்களாக ஆகவேண்டும். (5) இவ்விதமாக தேவர்களை சபித்து ஹிமவானின் பெண்ணான பார்வதி மறுபடியும் ஈச்வரனுடைய ஸமீபத்திற்கு மந்த ஹாசத்துடன் வந்தாள். (6) மார்க்கத்தின் இரண்டு ஓரங்களிலும் சிதறிய ஒன்பது நவரத்னங்களிலும் ஸ்ரீ தேவியின் உருவமானது ப்ரதிபலித்து, பத்து தேவிகளாக விளங்கினர்கள். (7) ஸ்ரீ சம்புவானவர் அப்ரதிபிம்பங்களைப் பார்த்து அவற்றிலிருந்து சீக்கிரத்தில் வரும்படி அழைத்தார். மேலும் அவர் அவ்வாறு அழைக்கும் பொழுது எல்லா ரத்னாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தந்த விதமான ரத்னங்களின் நிறம் கொண்டவர்களாகவும், அந்தந்த ரத்னங்களின் பெயரைக் கொண்டவர்களாகவும், ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் ஸமீபத்தை அடைந்தார்கள். (8-9) மஹா

प्रेक्षन्तेस्म महादेवं प्रेमनिर्भरमानसाः । मुखंकमलपत्राक्षं सुनासं चारुकुण्डलम् ॥ १०
अकलङ्कशरच्चन्द्र कान्तमन्दस्मितोज्वलम् । पिबन्तीनामभूत्गर्भो जठरेषुशिवाननम् ॥ ११
तासां मरीचिभिर्भानोः कालिकानां क्षणादहो । आलोक्य देवी तासां तत् भावमारक्तलोचना ॥ १२
गर्भंच जठरे भूयः मन्युप्रस्फुरिताधरा । माप्रसूध्वं सगर्भाश्च चिरं भवत कन्यकाः ॥ १३
इति देव्याप्तशापानां रक्तानांयोषितांमुहुः । स्वेदोद्गमो महानङ्गे मुक्तामणिरिवाबभौ ॥ १४
आसामासन् गणश्रेष्ठाः नियुतं खड्गपाणयः । शूराःस्वेदोद्गमादस्मात् चर्महस्ताः महौजसः ॥ १५
भगाक्षिहन्ता भगवान् तान् कुमारानकल्पयत् । गौर्या शापात्तु येगर्भे निवसन्ति महौजसः ॥ १६
ते शिवं जगतामीशं उषुश्चित्ते निधायवै । शुश्रूषमाणास्ताश्चापि पार्वतीमीशशासनात् ॥ १७
महाभारेण गर्भस्य दुःखितास्तास्तु नित्यशः । ततः कालेन महता परिचर्यापराश्च ॥ १८
तासु सर्वासु यत्नेन शंकरेच प्रसेदुषि । परिचर्याप्रसन्नायां पार्वत्यां परमेश्वरः ॥ १९

ப்ரேக்ஷந்தேஸ்ம மஹாதேவம் ப்ரேமநிர்ப்பரமானஸா: ।
முகம் கமலபத்ராக்ஷம் ஸுநாஸம் சாருகுண்டலம் ॥ 10
அகளங்கசரச்சந்த்ர காந்தமந்தஸ்மிதோஜ்வலம் । பிபந்தீனுமபூத்கர்ப்ப: ஜடரேஷு சிவாநநம் ॥ 11
தாஸாம் மரீசிபிர்பாநோ: காளிகாநாம் க்ஷணுதஹோ ।
ஆலோக்ய தேவீ தாஸாம் தத் பாவமாரக்தலோசனு ॥ 12
கர்ப்பம்ச ஜடரே பூய: மன்யுப்ரஸ்புரிதாதரா । மா ப்ரஸூத்வம் ஸகர்பாச்ச சிரம் பவத கன்யகா: ॥ 13
இதி தேவ்யாSSப்தசாபானும் ரக்தானும் யோஷிதாம் முஹு: ।
ஸ்வேதோத்கமோ மஹானங்கே முக்தாமணிரிவாபபௌ ॥ 14
ஆஸாமாஸன் கணச்ரேஷ்டா: நியுதம் கட்கபாணய: ।
சூரா: ஸ்வேதோத்கமாதஸ்மாத் சர்மஹஸ்தா மஹௌஜஸ: ॥ 15
பகாக்ஷிஹந்தா பகவான் தான் குமாரானகல்பயத் ।
கௌர்யா: சாபாத்து யே கர்ப்பே நிவஸந்தி மஹௌஜஸ: ॥ 16
தேசிவம் ஜகதாமீசம் ஊஷுச்சித்தே நிதாய வை । சுச்ரூஷமாணா: தாச்சாபி பார்வதீமீசசாஸனுத் ॥ 17
மஹாபாரேண கர்ப்பஸ்ய து:கிதா: தாஸ்து நித்யச: । தத: காலேந மஹதா பரிசர்யாபராஸுச ॥ 18
தாஸு ஸர்வாஸு யத்நேந சங்கரேச ப்ரஸேதுஷீ । பரிசர்யா ப்ரஸன்னுயாம் பார்வத்யாம் பரமேச்வர: 19

தேவனை அன்பு நிரம்பிய மனதுடன் பார்த்தார்கள். தாமரை இதழ் போன்ற கண்களையும், அழகிய மூக்கையும், நேர்த்தியான ரத்னகுண்டலங்களையும் உடையதும், (10) நிர்மலமான சரத்கால சந்திரனைப் போன்ற அழகிய புன்சிரிப்பினுல் சிறந்து விளங்கியதுமான ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய முகத்தைப் பார்த்த அந்த நவரத்னங்களிலிருந்து வெளிவந்த காளிகளுக்கு உடனே வயிற்றில் கர்ப்பமுண்டாயிற்று. இதென்ன ஆச்சர்யம்! பிறகு தேவியானவள் அந்த காளிகைகளுடைய எண்ணத்தை அறிந்து கண் சிவந்து, வயிற்றில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டதைப் பார்த்து, கோபத்தினுல் உதடு துடித்து, அவர்களை, ஓ பெண்களே! நீங்கள் வெகுகாலம் பிரஸவிக்காமல் கர்ப்பத்தோடு இருக்கவேண்டும். என்று சபித்தாள். (11-13) இம்மாதிரி தேவியிடமிருந்து சாபமடைந்தவர்களும், ஆசை கொண்டவர்களுமான அந்தக் காளிகைகளுக்கு உடலில் மிகுந்த வேர்வையானது இடைவிடாது உண்டாகி முத்து மணிகள் போல் விளங்கிற்று. இப்பெண்களின் இந்த வேர்வைத் திவிலையிலிருந்து, மிக்க பராக்ரமசாலிகளும், கத்தி, கேடயம் தரித்தவர்களும் வெகு சூரர்களுமான லக்ஷம் வீரர்கள் உண்டானுர்கள். (14-15) பகன் என்ற தேவனின் கண்ணைக்குத்திய பரமசிவன் அந்த வீரர்களை தன் குமாரர்களாகச் செய்தார். ஸ்ரீ தேவியின் சாபத்தால் கர்பத்தில் வஸிக்கின்ற மிக்க பராக்ரமசாலிகளான அப்பிள்ளைகள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தியானம் செய்து கொண்டிருந்தனர். பரமேச்வரனின் உத்திரவின்படி ஸ்ரீ தேவிக்குப் பணிவிடை செய்து வந்த அந்த காளிகைகளோவெனில் கர்ப்ப பாரத்தால் தினமும் அதிக துக்கத்தை அனுபவித்து வந்தார்கள். இவ்விதமாக வெகுகாலம் அந்த ஒன்பது பேரும் மிக்க முயற்சியுடன் பணிவிடை செய்துவந்த போது ஸ்ரீ பரமேச்வரனும், ஸ்ரீ பார்வதியும், சந்தோஷமாக இருக்கையில் ஸ்ரீ பரமசிவன் அப்பெண்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யும்படி ஸ்ரீதேவியை வேண்டினுர்.(16-19) அப்படி வேண்டப்பட்டதேவி மனமிறங்கி அத்தோழிகளைப்பார்த்து உலக நன்மைக்காக உங்

तासामनुग्रहार्थं तु तामप्रार्थयदीश्वरः । स्वयं प्रसन्ना शर्वाणी प्राप्तेशाज्ञाचतास्सखीः ॥ २०
अनुजग्राह गर्भाणां अवतारोऽस्तुभूतये । जगतामिति तास्वेवं नव जाताः महौजसः ॥ २१
वीराःवीरवराः लोके मातृणां वर्णपेशलाः । रक्तवल्लीति या रक्तरत्नजा वनितोत्तमा ॥ २२
तस्यामाविरभूद्वीरः वीरबाहुः प्रतापवान् । अन्या तरळवल्लीति मुक्तामणिसमुद्भवा ॥ २३
सर्ववीरवरः श्रीमान् तत्पुत्रो वीरकेसरी । पुष्यरागसमुद्भूता पौषीवल्लीति या स्मृता ॥ २४
तस्यां वीरमहेन्द्रोऽभूत् सर्ववीरवराग्रणीः । गोमेदकमणेर्जाता गोमेदतिलकास्मृता ॥ २५
तत्सुतोऽभूत् जगत्ख्यातः साक्षाद्वीरमहेश्वरः । वैडूर्यसंभवायास्तु पुत्रो वीरपुरन्दरः ॥ २६
याऽभूद्वज्रमणेर्वल्ली तत्सुतो वीरराक्षसः । श्रीमन्मरकताज्जाता तद्वल्ली विबुधैःस्मृता ॥ २७
तत्सुतोवीरमार्ताण्डः शत्रुपक्ष प्रतापनः । प्रवाळवल्ली या देवी तस्यां वीरान्तकस्सुतः ॥ २८
इन्द्रनीलमणेर्याऽभूत् नीलवल्लीतिसंज्ञया । वीरधीरस्सुतस्तस्याः ते वै नवमहौजसः ॥ २९
सर्वे ते शनकैस्तासां नाभिमार्गविनिर्गताः । भवं भवानीसहितं प्रणेमुः प्रणतार्तिहम् ॥ ३०

தாஸாமனுக்ரஹார்தந்து தாமப்ரார்தயதீச்வர: ।
ஸ்வயம் ப்ரஸன்னு சர்வாணீ ப்ராப்தேசாக்ஞாச தாஸ்ஸகீ: ॥ 20
அனுஜக்ராஹ கர்பாணும் அவதாரோऽஸ்து பூதயே । ஜகதாமிதி தாஸ்வேவம் நவஜாதா மஹௌஜஸ: 21
வீரா வீரவராலோகே மாத்ருணும் வர்ணபேசலா: । ரக்தவல்லீதி யா ரக்தரத்னஜா வநிதோத்தமா ॥ 22
தஸ்யாமாவிரபூத்வீர: வீரபாஹு: ப்ரதாபவான் । அன்யா தரளவல்லீதி முக்தாமணி ஸமுத்பவா ॥ 23
ஸர்வவீரவர: ஸ்ரீமான் தத்புத்ரோ வீரகேஸரீ । புஷ்யராகஸமுத்பூதா பௌஷீவல்லீதி யா ஸ்ம்ருதா ॥ 24
தஸ்யாம் வீரமஹேந்த்ரோऽபூத் ஸர்வவீரவராக்ரணீ: ।
கோமேதகமணேர்ஜாதா கோமேததிலகா ஸ்ம்ருதா ॥ 25
தத்ஸுதோऽபூத் ஜகத்க்யாத: ஸாக்ஷாத் வீரமஹேச்வர: । வைடூர்யஸம்பவாயாஸ்து புத்ரோ வீரபுரந்தர:
யாऽபூத் வஜ்ரமணேர்வல்லீ தத்ஸுதோ வீரராக்ஷஸ: ।
ஸ்ரீமன்மரகதாஜ்ஜாதா தத்வல்லீ விபுதை: ஸ்ம்ருதா ॥ 27
தத்ஸுதோ வீரமார்தாண்ட: சத்ருபங்கப்ரதாபன: । ப்ரவாளவல்லீ யா தேவீ தஸ்யாம் வீராந்தக: ஸுத:
இந்த்ரநீலமணேர் யாऽபூத் நீலவல்லீதி ஸம்க்ஞயா । வீரதீர ஸுதஸ்தஸ்யா: தே வை நவமஹௌஜஸ: 29
ஸர்வே தே சனகை: தாஸாம் நாபிமார்கவிநிர்கதா: ।
பவம் பவானீஸஹிதம் ப்ரணேமு: ப்ரணதார்திஹம் ॥ 30

கள் கர்ப்பங்களிலிருந்து குழந்தைகள் பிறக்கட்டும், எனக் கூறியதும் மிக்க பலமுள்ளவர்களும், சிறந்த வீரர்களும், தன் தன் தாயின் நிறத்தைக் கொண்டவர்களுமான நவவீரர்கள் அப்பெண்களிடத்தில் தோன்றினர்கள். (20-21½) சிவப்பு ரத்தினத்திலிருந்து உண்டானவளும், சிறந்த பெண்மணியுமான ரக்தவல்லியினிடத்தில், மிக்க பராக்ரமசாலியான வீரபாஹு என்ற வீரன் தோன்றினுன். முத்துமணியிலிருந்து உண்டான தரள வல்லி என்ற பெண்ணிடத்தில், வீரர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த வீரகேஸரி என்ற வீரன் உண்டானுன். (23½) புஷ்பராகத்திலிருந்து தோன்றிய பௌஷீவல்லீ என்ற பெண்ணிடத்தில் எல்லா வீரர்களுக்கும் தலைவனுன வீர மஹேந்திரன் என்ற வீரன் தோன்றினுன் (24½) கோமேதகத்திலிருந்து உண்டான கோமேததிலகா, என்ற பெண்ணிடத்தில் உலகில் பிரஸித்திபெற்ற ஸாக்ஷாத் வீர மஹேச்வரன் என்ற வீரன் பிறந்தான். வைடுர்யத்திலிருந்து சிறந்த வைடுர்யவல்லியிடமிருந்து வீரபுரந்திரன் என்ற வீரன் பிறந்தான் (25-26½) வைரத்திலிருந்து உண்டான வஜ்ரவல்லி என்ற பெண்ணிடத்தில் வீர ராக்ஷஸன் என்ற வீரன் பிறந்தான். மரகதத்திலிருந்து உண்டான மரகதவல்லி என்ற பெண்ணிடத்தில், சத்துருக்களாகிற சேற்றை உலரச் செய்யும் வீர மார்த்தாண்டன் (வீரர்களுக்குள் சூரியன்போலிருப்பவன்) என்ற வீரன் பிறந்தான், பவழத்திலிருந்து உண்டான பவழவல்லி என்றவளிடத்தில் வீராந்தகன் என்ற வீரன் பிறந்தான். (27-28) இந்திர நீலமணியிலிருந்து உண்டான நிலவல்லியிடம், வீரதீரன் என்ற வீரன் பிறந்தான். இவ்விதம் மிக்க பலசாலிகளான நவவீரர்கள் என்ற அவ்வெல்லோரும் அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய நாபியின் வழியாக வெளிப்பட்டு, பக்தர்களின் துக்கத்தை போக்கும் ஸ்ரீ பவானியோடு

पार्श्वं समाश्रयन् पित्रोः विनयेन महौजसः ॥ ३०½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सप्तविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

कुमारेण सह श्रीपार्वतीपरमेश्वराभ्यां कैलासगमनम् ॥

सूतः — तानाह सर्वान् सर्वेशः सर्वज्ञो जगतांपतिः । भविष्यति हि हे वत्सा युष्माकं प्रभुरव्ययः ॥ १
पार्वतेयो महाबाहुरमरारिनिषूदनः । अनुशास्यैवमेतेषां कृत्वा नामानि शङ्करः ॥ २
उत्सुकोऽभूदुमादेव्याः पुत्रवक्त्रांबुजेक्षणे । आभाष्य भूधराधीशपुत्र्यासह महेश्वरः ॥ ३
प्रतस्थे वृषमारुह्य प्रणतार्तिहरश्शिवः । पुत्रालोकनसञ्जात कौतूहलकृतादरः ॥ ४
प्रास्थानिको महानादः प्रमथैस्समताड्यत । पटहा भेरयश्शङ्खाः काहल्यः कलनिस्वनाः ॥ ५
निर्ययुर्गणपश्रेष्ठा नानाशस्त्रास्त्रपाणयः । रथनागतुरङ्गेषु पत्तयश्च महाबलाः ॥ ६

பார்ச்வம் ஸமாச்ரயன் பித்ரோ: விநயேன மஹௌஜஸ: ॥ 30½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸப்தவிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத அஷ்டாவிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ பார்வதியும் பரமேச்வரனும் குமாரனை அடைந்து கைலாஸம் செல்லுதல்.

ஸூத:— தானாஹ ஸர்வான் ஸர்வேச: ஸர்வக்ஞோ ஜகதாம்பதி: ।
பவிஷ்யதி ஹி ஹே வத்ஸா: யுஷ்மாகம் ப்ரபுரவ்யய: ॥ 1
பார்வதேயோ மஹாபாஹு: அமராரிநிஷூதன: । அனுசாஸ்யைவமேதேஷாம் க்ருத்வா நாமானி சங்கர: 2
உத்ஸுகோऽபூத் உமாதேவ்யா: புத்ரவக்த்ராம்புஜேக்ஷணே ।
ஆபாஷ்ய பூதராதீசபுத்ர்யா ஸஹ மஹேச்வர: ॥ 3
ப்ரதஸ்தே வ்ருஷமாருஹ்ய ப்ரணதார்திஹர: சிவ: । புத்ராலோகனஸஞ்ஜாத கௌதூஹலக்ருதாதர: ॥ 4
ப்ராஸ்தாநிகோ மஹாநாத: ப்ரமதை: ஸமதாட்யத । படஹாபேரயச்சங்கா: காஹள்ய: கலநிஸ்வனா: ॥ 5
நிர்யயு: கணபச்ரேஷ்டா: நாநாசஸ்த்ராஸ்த்ரபாணய: । ரதநாகதுரங்கேஷு பத்தயச்ச மஹாபலா: ॥ 6

கூடிய பரமசிவனை நமஸ்கரித்து வீரர்களான அவர்கள் பெற்றோர்களுடைய பக்கத்தில் வினயத்துடன் நின்றார்கள். (29-30½)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வேச்வரனுமான ஸ்ரீ ஜகதீசன் அந்த எல்லா நவவீரர்களையும் ஓ குழந்தைகளே, என்றும் அழிவற்றவனும் மிக்க பலவானும் தேவ சத்ருக்களை அழிப்பவனுமான ஸ்ரீ பார்வதியின் குமாரன் உங்களுக்குத் தலைவன் ஆவான் (1½) இவ்விதமாக ஸ்ரீ சங்கரன் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு பெயரும் இட்டு உமாதேவியின் புத்ரனின் முகத்தைப் பார்க்க விருப்பமுற்று சொல்லிக்கொண்டு பர்வத ராஜகுமாரியுடன் மஹேச்வரனும் நமஸ்கரிப்பவர்களின் துக்கத்தை போக்குபவனுமான ஸ்ரீ சிவன் விருஷபத்தின் மீதேறி புறப்பட்டான். மேலும் புத்ரனைப் பார்ப்பதில் உள்ள ஸந்தோஷத்தால் அன்பு நிறைந்தவராக ஆனார். (2-4) அப்பொழுது ப்ரயாணத்திற்கு அறிகுறியாக படஹம், பேரி, சங்கம், காஹளம் முதலிய வாத்தியங்களின் சப்தமானது ப்ரமதகணங்களால் காதுக்கு இனிமையாக முழங்கப்பட்டது (5) மஹா பராக்ரமசாலிகளான கணத்தலைவர்கள் எல்லாம் பற்பல அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டும் ரதங்களிலும் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் ஏறிக்கொண்டும் கால்நடையாகவும் புறப்பட்டார்

सहस्राणि सहस्राणां रुद्रकन्या मनोरमाः । तथैवाप्सरसां संघा जग्मुरग्रे महेशितुः ॥ ७
सूर्या चन्द्रमसौ शंभोरार्यायाश्च पृथक् पृथक् । श्वेतच्छत्रे बभरतुः पार्श्वयोर्भक्तिभावितौ ॥ ८
हालास्यसुन्दरोऽत्यर्थमन्तरंगोऽन्तिकंगतः । कुमारनिकटस्थाये मुरारिप्रमुखास्सुराः ॥ ९
निर्याणध्वनिसंहृष्टा भक्त्या प्रतिययुः प्रभोः । प्राप क्षणेन भगवान् देवैश्शरवणं मुदा ॥ १०
तदानीमेव पद्मेषु पित्रोरीक्षणतत्परः । षोढोपविष्टस्ताश्चैनं परिचेरुश्च कृत्तिकाः ॥ ११
भवोऽपि सहसा व्योम्नि भवान्यासह संस्थितः । मरुद्गणैर्गणेन्द्रैश्च मातृभिस्सह पुत्रकम् ॥ १२
मेने निरीक्ष्य तद्वक्त्रं सफलं लोचनत्रयम् । आहस्म सादरं देवी मार्ये पश्य मनोरमम् ॥ १३
आत्मजं बहुधासीनं सरोजेष्वासनेष्वमुम् । अनेन वीरसूस्त्वंहि जगतामार्तिहारिणा ॥ १४
इति वादिनि गौरीशे वृषादुत्तीर्यैव क्षणात् । आलिंग्य देवी तानेतानेकधा मूर्ध्निजिघ्रति ॥ १५
गाढं स्तनान्तरे कृत्वा चकारैकं षडप्यमून् । द्विपादं द्वादशभुजं षड्वक्त्रं त्रिषडीक्षणम् ॥ १६

ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ராணும் ருத்ரகன்யா மனோரமா: ।
ததைவாப்ஸரஸாம் ஸங்கா: ஜக்முரக்ரே மஹேசிது: ॥ 7
ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ சம்போ: ஆர்யாயாச்ச ப்ருதக் ப்ருதக் ।
ச்வேதச்சத்ரே பபரது: பார்ச்வயோ: பக்திபாவிதௌ ॥ 8
ஹாலாஸ்யஸுந்தரோऽத்யர்தம் அந்தரங்கோऽந்திகம் கத: । குமாரநிகடஸ்தாயே முராரிப்ரமுகாஸ்ஸுரா:
நிர்யாணத்வநிஸம்ஹ்ருஷ்டா: பக்த்யா ப்ரதியயு: ப்ரபோ: ।
ப்ராப க்ஷணேந பகவான் தேவை: சரவணம் முதா ॥ 10
ததாநீமேஷபத்மேஷு பித்ரோ: ஈக்ஷணதத்பர: ।
ஷோடோபவிஷ்டஸ்தாச்சைநம் பரிசேருச்ச க்ருத்திகா: ॥ 11
பவோऽபி ஸஹஸா வ்யோம்னி பவான்யா ஸஹ ஸம்ஸ்தித: ।
மருத்கணை: கணேந்த்ரைச்ச மாத்ருபிஸ்ஸஹ புத்ரகம் ॥ 12
மேநே நிரீக்ஷ்ய தத்வக்த்ரம் ஸபலம் லோசநத்ரயம் । ஆஹஸ்ம ஸாதரம் தேவீம் ஆர்யே பச்ய மனோரமம் 13
ஆத்மஜம் பஹுதாऽஸீநம் ஸரோஜேஷ்வாஸனேஷ்வமும் ।
அனேந வீரஸூஸ்த்வம் ஹி ஜகதாமார்திஹாரிணா ॥ 14
இதி வாதினி கௌரீசே வ்ருஷாதுத்தீர்யச க்ஷணாத் । ஆலிங்க்ய தேவீ தாநேதான் ஏகதா மூர்த்னி ஜிக்ரதி
காடம் ஸ்தநாந்தரே க்ருத்வா சகாரைகம் ஷடப்யமூன் ।
த்விபாதம் த்வாதசபுஜம் ஷட்வக்த்ரம் த்ரிஷடீக்ஷணம் ॥ 16

கள் (6) மனோஹரர்களான பத்துலக்ஷம் ருத்ரகன்னிகைகள் அதேபோல் தேவதாஸிகள் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய முன் சென்றனர் (7) ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் மிக்க பக்தியுடன் ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களுக்குப் பக்கத்தில் நின்று, தனித்தனியாக வெண்குடைகளைப் பிடித்தார்கள் (8) ஹாலாஸ்ய ஸுந்தரன் எனப் பெயர்படைத்த ஸ்ரீ பரமேச்வரன் மிக அன்புடன் தன் புத்ரனருகில் வந்தார். (9) ப்ரயாண ஸமயத்தில் ஒலிக்கும் வாத்தியங்களின் சப்தத்தைக்கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்ட ஸ்ரீ முருகனின் அருகில் நின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ ப்ரபுவை எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்கு ஒரு நொடியில் வந்தனர். அப்பொழுது தேவர்களுடன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனும் க்ஷண நேரத்துள் நாணற் காட்டை அடைந்தார். (10) அப்பொழுது இந்த ஸுப்ரமண்யனும் பெற்றோரைக்காண விருப்பங் கொண்டு ஆறு உருவங்களாகப் பிரிந்து தாமரை மலர்களில் இருந்தான். அந்த கிருத்திகா தேவிகளும் இக்குழந்தைக்கு பணிவிடை செய்து நின்றார்கள் (11) ஸ்ரீ பரமேச்வரன் தேவியுடனும் மருத்கணங்களுடனும் ப்ரமதகணாதிபர்களுடனும் மாத்ருகாகணங்களுடனும் புத்ரனைக்காண ஆகாசத்தில் பரபரப்புடன் இருந்தார். (12) அப்புத்ரனின் முகத்தைப்பார்த்து மூன்று கண்களை தான் அடைந்ததை ஸபலமாக நினைத்தார். (13) ஸ்ரீ பரமசிவன் மிக ஆதரவுடன் தேவியைப் பார்த்துக் கூறினார். ஓ ஆர்யே, நம் புத்ரன் தாமரை மலர்களாகிய ஆஸனங்களின்மீது ஆறு ரூபங்களாக மிக நேர்த்தியாக அமர்ந்திருப்பதைப்பார். உலகங்களின் துன்பங்களைப் போக்கும் இம்மைந்தனால் நீ வீரமாதாவாக ஆனாய் (14) இம்மாதிரி ஸ்ரீ பரமசிவன் சொல்லும்போதே தேவியானவள் ஒருக்ஷணத்தில் வ்ருஷபத்திலிருந்து இறங்கி அந்த ஆறு குழந்தைகளையும் ஒன்றாக அணைத்து உச்சி முகர்ந்து (15) இறுக மார்பில் கட்டியணைத்து ஆறுருவத்தையும் ஒருருவமாக அதாவது இரண்டு கால்கள், பன்னிரண்டு புஜங்கள், ஆறு

ददौ स्तन्यं स्नुतपयाः स्वर्णपात्रेण शोभनम् । बालोऽपि लीलयाङ्कस्थः पपौ षड्भिः पयोमुखैः ॥ १७
विद्यामयं ज्ञानमयं पावनं मातुरात्मनः । आलोकयन् मुखं तस्या अपाङ्गैरंबुजप्रभैः ॥ १८
पिबत्यस्मिन् पयोमातुः प्रस्कन्ना बिन्दवस्ततः । पतितान् सलिले पीत्वा शफरास्तान्मुनेस्सुताः ॥ १९
शापात्पराशरस्यासन् मत्स्यभावमुपागताः । पीतमात्रेण तेषां तत् पूर्वरूपत्वमागतम् ॥ २०
अथ देवी कुमारेण शिवांकं वृषभोपरि । प्राप दुन्दुभिनिर्घोषैर्जयशब्दादिमङ्गलैः ॥ २१
पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र पित्रोर्मूर्ध्नि दिविच्युता । ननृतुर्मुनयस्सिद्धा दण्डहस्ता जटाधराः ॥ २२
आरोप्य वृषमीशोऽपि सकुमारां हिमाद्रिजाम् । आलोक्य कृत्तिकाः प्रादात् प्रीतो वरमुमापतिः ॥ २३
युष्माभिर्वर्धितो बालः स्तन्येन यदसौ चिरम् । युष्मकं संज्ञयालोके कार्तिकेयो भवत्वयम् ॥ २४
अद्य प्रभृति लोकेऽस्मिन् दिने युष्मासु मानवाः । प्रीतयेऽस्य चरिष्यन्ति व्रतं चिरकृतादराः ॥ २५
तेषामिष्टानि पुत्रोऽयं सद्यो दास्यत्यसंशयम् । पुत्रार्थी लभते पुत्रान् स्त्रियं स्त्रीकाम आप्नुयात् ॥ २६.

தெளெ ஸ்தன்யம் ஸ்நுதபயா: ஸ்வர்ணபாத்ரேண சோபனம் |
பாலோऽபி லீலயாऽங்கஸ்த: பபௌ ஷட்பி: பயோமுகை: || 17
வித்யாமயம் க்ஞானமயம் பாவனம் மாதுராத்மன: | ஆலோகயன் முகம் தஸ்யா: அபாங்கைரம்புஜப்ரபை:
பிபத்யஸ்மின் பயோ மாது: ப்ரஸ்கன்னு: பிந்தவஸ்தத: |
பதிதான் ஸலிலே பீத்வா சபராஸ்தான் முநேஸ்ஸுதா: || 19
சாபாத் பராசரஸ்யாஸன் மத்ஸ்யபாவமுபாகதா: | பீதமாத்ரேண தேஷாம் தத் பூர்வரூபத்வமாகதம் || 20
அத தேவீ குமாரேண சிவாங்கம் வ்ருஷபோபரி | ப்ராப துந்துபிநிர்கோஷை: ஜயசப்தாதிமங்களை: || 21
புஷ்பவ்ருஷ்டிரபூத் தத்ர பித்ரோர்மூர்த்னி திவிச்யுதா | நந்ருது: முநய: ஸித்தா: தண்டஹஸ்தா ஜடாதரா:
ஆரோப்ய வ்ருஷமீசோபி ஸகுமாராம் ஹிமாத்ரிஜாம் |
ஆலோக்ய க்ருத்திகா: ப்ராதாத் ப்ரீதோ வரமுமாபதி: || 23
யுஷ்மாபி: வர்திதோ பால: ஸ்தந்யேன யதஸௌ சிரம் |
யுஷ்மாகம் ஸம்க்ஞயா லோகே கார்திகேயோ பவத்வயம் || 24
அத்யப்ரப்ருதி லோகேऽஸ்மின் திநே யுஷ்மாஸு மாநவா: |
ப்ரீதயேऽஸ்ய சரிஷ்யந்தி வ்ரதம் சிரக்ருதாதரா: || 25
தேஷாமிஷ்டாநி புத்ரோயம் ஸத்யோ தாஸ்யத்யஸம்சயம் |
புத்ரார்தீ லபதே புத்ரான் ஸ்த்ரியம் ஸ்த்ரீகாமஆப்னுயாத் || 26

முகங்கள், பதினெட்டு கண்கள் இவைகளைக் கொண்டதாக செய்தாள். (16) குழந்தையை மடியிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு அன்பினால் ஸ்தன்யம் பெருக்கெடுத்தவளாய் மங்களமான பாலை தங்க பாத்திரத்தில் கொடுத்தாள். குழந்தையும் மடியிலிருந்தவாறு வேடிக்கையாக ஆறுமுகங்களாலும் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு தாமரை மலரின் காந்தியை உடைய கடைக்கண்களால் நோக்கிக்கொண்டு கல்விமயமும் க்ஞானமயமுமான அப்பாலைக் குடித்தது. (17-18) அப்படி தாயின்பாலை குடிக்கையில் நீரில் சிந்திய பால்திவலைகளை பராசரரின் சாபத்தால் (இந்த சாபத்தின் விபரம் 49-வது அத்தியாயத்தில் காண்க.) மீனுருவம்கொண்ட ரிஷிபுத்ரர்கள் குடித்தனர். (19½) குடித்தமாத்திரத்தால் அவர்களுக்கு முன் உருவம் வந்துவிட்டது (20) பிறகு தேவியானவள் வ்ருஷபத்தின்மேல் விளங்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனது மடிக்கு குழந்தையை எடுத்துச் சென்றாள். அப்பொழுது துந்துபி முதலான வாத்தியங்களுடனும் ''ஜய ஜய'' என்ற மங்கள சப்தங்களுடனும் பெற்றோருடைய சிரஸின்மீது புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்தது. தண்டங்களையும் ஜடைகளையும் தரித்த ஸித்தர்களும் முனிவர்களும் நர்த்தனம் செய்தனர். (21-22) ஈச்வரனும் குமாரனுடன்கூடிய பார்வதியை வ்ருஷபத்தின்மீதேற்றிவைத்துக் கொண்டு அந்த கிருத்திகைகளைப்பார்த்து உமாபதியான பரமேச்வரன் அன்புடன் வரமளித்தார். (23) நீங்கள் வெகு நாட்களாய் இக்குழந்தையை ஸ்தன்யம் கொடுத்து வளர்த்ததால் உங்கள் பெயரால் இவன் கார்த்திகேயன் (கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தின் மகன்) என அழைக்கப்படுவான், (24) இன்றுமுதல் உலகில் மனிதர்கள் உங்கள் தினமான கார்த்திகை நக்ஷத்திரந்தன்று இம்முருகனின் ப்ரீதிக்காக வ்ரதம் அனுஷ்டிக்கப் போகிறார்கள். (25) அந்த பக்தர்களுக்கு கோரிய பொருள்களை இம்முருகன் உடன் அளிக்கப் போகிறான். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. புத்ரனை வேண்டுவோர் புத்ரர்களையும் மனைவியை வேண்டுவோர் மனைவிகளையும்

धनार्थीष्टधनं भूरि पशुकामः पशून् बहून् । विद्यार्थी लभते विद्यां निष्कामो मोक्षमाप्नुयात् ॥ २७
कुमारसंभवाध्यायं या शृणोति कृतादरा । वन्ध्यापि लभते पुत्रं कुमारसदृशं ध्रुवम् ॥ २८
सूतः — वरमिति करुणाब्धिः कृत्तिकाभ्यो वितीर्य स्वयमपि सहदेव्या पुत्रमादाय दोर्भ्याम् ।
पुनरपि भवनं स्वं प्राप भूतेन्द्रसंघैर्हरि विधिसुरयोगिवृन्द संभाविताङ्घ्रिः ॥ २९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दस्य बाललीला: ॥

सूतः — अथ कश्चिदेव शिवयोस्सविधेगमयन्सकाल मुपलालयतोः ।
शिशुता विनोदपरिशीलरतिर्हरसूनुरंगमभिमण्डि मुदा ॥ १
पदयोस्सहंसकयुगेन पुनर्मणिनूपुरद्वयझलज्झलकैः ।
कटिसूत्रकिङ्किणिमणिक्वणितैरुरसा चहारमगजातनुजः ॥ २

தநார்த்தீஷ்டதநம் பூரி பசுகாம: பசூன் பஹூன் ।
வித்யார்த்தீ லபதே வித்யாம் நிஷ்காமோ மோக்ஷமாப்னுயாத் ॥ 27
குமாரஸம்பவாத்யாயம் யா ச்ருணோதி க்ருதாதரா । வந்த்யாऽபி லபதே புத்ரம் குமாரஸத்ருசம்,.த்ருவம் 28
ஸூத: — வரமிதி கருணாப்தி: க்ருத்திகாப்யோ விதீர்ய ஸ்வயமபி ஸஹ தேவ்யா புத்ரமாதாய தோர்ப்யாம்
புனரபி பவனம் ஸ்வம் ப்ராப பூதேந்த்ரஸங்கை: ஹரிவிதிஸுரயோகிப்ருந்தஸம்பாவிதாங்க்ரி: ॥ 29

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே, அஷ்டாவிம்சோத்யாய:

॥ அத ஏகோநத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனின் பாலலீலை.

ஸூத:— அதகஞ்சிதேவ சிவயோஸ்ஸவிதே கமயன் ஸகாலமுபலாளயதோ: ।
சிசுதா விநோத பரிசீலரதி: ஹரஸூநுரங்கமபி மண்டிமுதா ॥ 1
பதயோஸ்ஸஹம்ஸகயுகேந புன: மணிநூபுரத்வய ஜலஜ்ஜலகை: ।
கடிஸூத்ரகிங்கிணிமணிக்வணிதை: உரஸாசஹாரமகஜாதநுஜ: ॥ 2

அடைவார்கள் (26) பொருளைக் கோருபவர் நிரம்ப நினைத்த பொருளையும், பசுக்களைக் கோருபவன் நிரம்ப பசுக்களையும் படிப்பைக் கோருபவன் படிப்பையும் ஒன்றையும் விரும்பாதவன் மோக்ஷத்தையுமடைவான் (27) குமாரனை ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்யனின் பிறப்பைக்கூறும் இந்த அத்தியாயத்தை அன்புடன் கேட்பவள் மலடியாக விருந்தாலும் முருகனுக்கு ஒப்பான புத்திரனை நிச்சயம் அடைவாள். (28) ஸூதர் கூறுகிறார்— கருணைக்கடலான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் கிருத்திகாதேவிகளுக்கு இவ்வாறு வரத்தை அளித்து தானும் தேவியுடன் குமாரனை கையில் எடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணு ப்ரம்மா தேவர்கள், யோகிகள் இவர்களின் கூட்டத்தால் பூஜிக்கப்பட்ட சரணங்களை உடையவராய் பூதகணங்களுடன் தன் இருப்பிடமான கைலாஸத்தை அடைந்தார். (29)

இருபத்து எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிறகு குழந்தைகளுக்கான விளையாட்டுகளில் அதிக உற்சாகமுடைய சிவபுத்ரன் சீராட்டிக் கொஞ்சுகின்ற பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் முன்னிலையில் சில காலத்தைப்போக்கி ஸந்தோஷமாக அவர்களுடைய மடியை அலங்கரித்தான் (1) ஸ்ரீ பார்வதீ புத்ரன் தன் கால்களில் அணிந்துள்ள இரு தண்டைகளாலும்,

बहुनिष्ककाञ्चनमणिप्रवरैरधिकण्ठमद्भुतविभूषणकैः ।
रुरुचे भुजान्तरममुष्यनभः पितृमातृ पीतमिव तारकितम् ॥ ३
मुखपङ्क्तयः श्रवणमण्डनकृन्मणिकुण्डलद्युति विकासभृतः ।
धृतपट्टलंबि मणिदामलसत्स्वललाटसाम्य शशिमण्डलकाः ॥ ४
सुकिरीट षट्कमणि रश्मिलसत्ककुभोऽस्यमूर्धततयो वितताः ।
बभुरद्भुतं सुरनिवासगिरेर्मणिसानुसन्ततिसमानरुचः ॥ ५
इति सच्चिदैशममितं वचसां मनसामगोचरमनन्तसुखम् ।
शिशुभावमेत्य समलंकृतिमत्समलंचकार शिवयोस्सविधम् ॥ ६
अथ सानुगो जगति खेलधिया पितरौ प्रणम्य परिगम्य मुहुः ।
निरगाच्छिशुस्सतत एव जगज्जगतां मनांसि भृशमुत्कयति ॥ ७
प्रथमं वृषं पशुपतेः पुरतो निवसन्तमस्य ककुदं करजैः ।
गतकण्डुकाममभिविधाय तदा व्यलुठत्क्षणं प्रतियर्यौ च ततः ॥ ८

பஹுநிஷ்ககாஞ்சநமணிப்ரவரை: அதிகண்டமத்புதவிபூஷணகை: ।
ருருசே புஜாந்தரமமுஷ்யநப: பித்ருமாத்ருபீதமிவ தாரகிதம் ॥ 3

முகபங்க்தயச்ச்ரவணமண்டநக்ருத் மணிகுண்டலத்யுதி விகாஸப்ருத: ।
த்ருதபட்டலம்பி மணிதாம லஸத் ஸ்வலலாடஸாம்ய சசிமண்டலகா: ॥ 4

ஸுகிரீடஷட்க மணிரச்மில ஸத் ககுபோऽஸ்ய மூர்தத தயோ விததா: ।
பபுரத்புதம் ஸுரநிவாஸகிரே: மணிஸாநு ஸந்ததி ஸமானருச: ॥ 5

இதி ஸச்சிதைசமமிதம் வசஸாம் மனஸாமகோசரமனந்தஸுகம் ।
சிசுபாவமேத்ய ஸமலங்க்ருதிமத் ஸமலஞ்சகார சிவயோஸ்ஸவிதம் ॥ 6

அத ஸாநுகோ ஜகதி கேலதியா பிதரௌ ப்ரணம்ய பரிகம்ய முஹு: ।
நிரகாத் சிசுஸ்ஸதத ஏவ ஜகத் ஜகதாம் மனாம்ஸி ப்ருசமுத்கயதி ॥ 7

ப்ரதமம் வ்ருஷம் பசுபதே: புரதோ நிவஸந்தமஸ்ய ககுதம் கரஜை: ।
கதகண்டுகாமபிவிதாய ததா வ்யலுடத் க்ஷணம் ப்ரதியயௌ ச தத: ॥ 8

நவரத்னங்களிழைக்கப்பட்ட இரு பாதஸர சதங்கைகளின் ஜல்ஜல் என்ற சப்தங்களாலும் அரைஞாணில் கோர்க்கப்பட்டுள்ள கிங்கிணி மணிகளின் இனிய சப்தங்களாலும் மார்பில் அணிந்துள்ள மாலைகளாலும் விளங்கினன். (2) கழுத்தில் வரிசையாக அணிந்துள்ள அற்புத ஆபரணங்களான அநேக தங்க டாலர்கள் சிறந்த பதக்கங்கள் முதலியவைகளால், பெற்றோர்களால் முத்தமிடப்பட்ட அவனது மார்பானது நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம்போல் விளங்கியது. (3) காதுக்காபரணமாக அணிந்த நவரத்ன குண்டலங்களின் ப்ரகாசத்தால் விளங்குகின்ற ஆறுமுகங்களின் வரிசைகளும் நெத்தி ஸரங்களில் தொங்குகின்ற ரத்னமாலைகளால் பிரகாசிக்கிற தமது நெற்றியில் சேர்ந்துள்ள சந்த்ரகலையை உடையதாக விளங்கின. (4) ஆறு கிரீடங்களிலும் இழைக்கப்பட்ட சிறந்த நவரத்னங்களால் எல்லாத் திசை களையும் ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற விஸ்தாரமான தலைகளின் வரிசைகள், தேவர்கள் வஸிக்கும் மஹாமேரு பர்வதத்தின் பல இரத்னக் கொடிகளின் வரிசையைப்போன்ற சோபையைக்கொண்டு மிகவும் ஆச்சர்ய மாய் ப்ரகாசித்தன. (5) அளவிட முடியாததும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததும் எல்லையற்ற ஸுகத்தைக் கொடுப்பதும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனின் குழந்தையாக அமைந்ததுமான அனந்தானந்த ஸச்சித் பரப்ரம்மமானது இவ்விதம் அழகியதோர் பால ரூபத்தை அடைந்து ஸ்ரீ பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் பக்கத்தில் இருந்து விளையாடியது. (6) பிறகு தன் பரிவாரங்களுடன் குழந்தையான முருகன் தாய் தந்தையர்களை பலமுறை வலம்வந்து வணங்கி உலகில் சென்று விளையாட எண்ணம்கொண்டு உலகில் உள்ளோரின் மனதை ஸந்தோஷப்படுத்தினர். (7) முன்பு பாலகனை அவர் ஸ்ரீ பசுபதியின் முன்னிலையில் விளங்கிய வ்ருஷபத்தின் கொண்டையை நகங்களால் சொறிந்து தினவைப்போக்கி அதன்மீது விழுந்து புறண்டு பிறகு வெளியேறினர் (8) மிக அழகுவாய்ந்த அந்த குமாரன் தனது பரிவாரத்துடன்

गणपान्विलोक्य बहुधा विकृतान्प्रहसन्गणैस्सह मनोज्ञवपुः ।
निकटं समेत्य मुहुरङ्गुलिभिः स्वमुखंच षट्कमधिकं पिदधे ॥ ९
सहसा प्रविश्य ग्रहमेकमतो निरगात्सनिष्कुटपथेन पुनः ।
गणपैरदृष्टगतिरन्यगृहं नपथा विवेश तत एव बहिः ॥ १०
गगनाद्वनं सुमनसां महितं सहसा प्रविश्य तरुषण्डयुतम् ।
अधिरुह्य कञ्चिदपि भूमिरुहं फलजातमस्य सविधूयपुनः ॥ ११
परमेत्य सूनमपचित्यततः परमेत्य वृक्षमपरंच ततः ।
धृतपल्लवप्रसवजातरतिः फलभक्षणाहितमुखप्रकरः ॥ १२
ततएव भौममपि लोकमितरसरितो विलोड्य बिसजातरतिः ।
पयसां निधीनपि च सप्ततटान्प्रविभिद्य पादकमलेन शिशुः ॥ १३
सहसैकतामभिनिधाय मुदा मकरांस्तिमीनपि ममर्दतराम् ।
कुलपर्वतानपि च कुन्तकरश्शतधा विभिद्य सह केसरिभिः ॥ १४
विललास पादयुगळेन तरून्सगिरेर्गिरिं गुरुरनन्तगुणः ।
क्रमशो लतादिषु विहृत्य गणैर्भुजगालयेषु मणिभूमिषु सः ॥ १५

கணபான் விலோக்ய பஹுதா விக்ருதான் ப்ரஹஸன் கணைஸ்ஸஹ மனோக்ஞவபு: ।
நிகடம் ஸமேத்ய முஹுரங்குளிபி: ஸ்வமுகம்ச ஷட்கமதிகம் பிததே ।। 9
ஸஹஸா ப்ரவிச்ய க்ரஹமேகமதோ நிரகாத் ஸநிஷ்குடபதேந புன: ।
கணைபரத்ருஷ்டகதிரன்யக்ருஹம் ந பதா விவேச ததஏவ பஹி: ।। 10
ககனாத்வநம் ஸுமனஸாம் மஹிதம் ஸஹஸா ப்ரவிச்ய தருஷண்டயுதம் ।
அதிருஹ்ய கஞ்சிதபி பூமிருஹம் பலஜாதமஸ்ய ஸவிதூய புன: ।। 11
பரமேத்யஸூநமபசித்ய தத: பரமேத்யவ்ருக்ஷமபரம்ச தத: ।
த்ருதபல்லவப்ரஸவஜாதரதி: பலபக்ஷணாஹிதமுகப்ரகர: ।। 12
ததஏவ பௌமமபி லோகமித: ஸரிதோ விலோட்ய பிஸஜாதரதி: ।
பயஸாம் நிதீநபிச ஸப்ததடான் ப்ரவிபித்ய பாதகமலேந சிசு: ।। 13
ஸஹஸைகதாமபிநிதாய முதா மகராம்ஸ்திமீனபி மமர்ததராம் ।
குலபர்வதானபிச குந்தகரச்சததா விபித்ய ஸஹ கேஸரிபி: ।। 14
விலலாஸ பாதயுகளேந தருன் ஸகிரே: கிரிம் குருரனந்தகுண: ।
க்ரமசோ லதாதிஷு விஹ்ருத்ய கணை: புஜகாலயேஷு மணிபூமிஷு ஸ: ।। 15

அநேக விகாரங்களோடுகூடிய ப்ரமதகணங்களை பார்த்து சிரித்து பரிஹஸித்து அவர்களின் ஸமீபத்தை அடைந்து அடிக்கடி தனது ஆறுமுகங்களையும் அதிகம் மறைத்துக் கொண்டார் (9) அந்த முருகன் துரிதமாக ஒரு வீட்டிற்குள் நுழைந்து தனது காவலாட்களுக்கு தென்படாமல் கொல்லைப்புறமாக வெளியேறி மற்றொரு வீட்டிற்குள் சுவரேறிக் குதித்து (தப்பு வழியாய்) நுழைந்து அதே வழியாகவே வெளிவந்தார். (10) பிறகு அவர், மரங்களின் கூட்டத்தால் நிரம்பியதும் பெருமைவாய்ந்ததுமான தேவர்களின் தோட்டமான நந்தனவனத்தை வேகத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் அடைந்து அதன் பழங்களை குலுக்கி உதிர்த்தார். (11) பிறகு மற்றோர் மரத்திற்குத்தாவி அதன் புஷ்பங்களை பறித்து பிறகு மற்றொரு வ்ருக்ஷத்தில் ஏறி அதன் துளிரிலும் புஷ்பங்களிலும் ஆசைகொண்டு தாவி தனது ஆறுமுகங்களினாலும் அதன் பழங்களை தின்றார். (12) மறுபடி பூலோகத்துக்குவந்து தாமரைத்தண்டில் ஆசைகொண்டு நதிகளைக்கலக்கி ஏழு ஸமுத்ரங்களின் கரைகளையும் தாமரையை ஒத்த காலால் உடைத்தார். (13) பிறகு ஸமுத்ரத்தை ஒன்றாகச்செய்து அதில் உள்ள திமிங்கலங்களையும் மீன்களையும் மிகவும் நசுக்கினார். ஏழு குலாசலங்களையும் குந்தமென்ற ஆயுதத்தால் நூறாக உடைத்து சிங்கங்களுடன் விளையாடினார். (14) அனந்த கல்யாண குணம் படைத்தவரும் லோக குருவுமான முருகன் தனது இரு சரணங்களால் மரங்களை உடைத்து முறித்தும், ஒரு மலையினின்று மற்றொன்றுக்குத் தாவியும் பிறகு தனது கணங்களுடன் வரிசையாக கொடி செடிகளிலும் ஸர்ப்பங்கள் வஸிக்கும் ரத்னத்

वियदुत्पपात शशिभूषसुतो घनदन्तिदंतुरमभंगरतिः ।
सतु तत्र कार्मुकयुगं घनतः प्रतिगृह्य बाहुयुगलेन कृती ॥ १६
उडुवृन्द पिण्डशत कोटिशतैर्निरपातयत्त्रिदशकोटिमणीन् ।
सवितुश्च सप्तविशदापघनान् हरितो हरीनपनिवाह्यबली ॥ १७
अधिरुह्य लोकविपदार्तिहरो बहुधागतीश्चमयत्त्वरया ।
शशिनो रथं पुनरपास्यच तान् बहुलासुतो विबुधलोकनुतः ॥ १८
विचचार दिक्ष्वपि दशस्वहतप्रसरस्सरस्विवकरीवचसः ।
सतमप्यपास्य गजमैन्द्रमतः शिखिनोयमस्यनिर्ऋतेः पयसाम् ।
अधिपस्य सोममरुतोश्च गजान् गमयाञ्चकार विविधैः क्रमणैः ॥ १९
ज्योतिश्चक्रं ध्रुवकरगतं वातरश्मिप्रणद्धं छित्वा बालः प्रथितमहिमास्वानुगानां कराग्रैः ।
दिक्ष्वष्टासु स्वयमपि दधन्धारयन्व्योमगङ्गा नक्रान् बध्वा व्यसृजदभिसंभाव्यपाथः पुनस्तान् ॥ २०
पश्चादूर्ध्वं महरपि जनस्तत्तपस्सत्यलोकं गत्वा गत्वा तदधि वसतीन्विश्वसाध्यामरेन्द्रान् ।
लीलालोलो नवच कलयन्वेधसो भीमभूतान् लोकालोकं गिरिमपि मुदा प्राप चिक्रीड बालः ॥ २१

வியதுத்பபாத சசிபூஷஸுத: கநதந்தி தந்துரமபங்கரதி: ।
ஸது தத்ர கார்முகயுகம் கனத: ப்ரதிக்ருஹ்ய பாஹுயுகளேந க்ருதீ ॥ 16
உடுப்ருந்தபிண்டசதகோடிசதை: நிரபாதயத் த்ரிதசகோடிமணீன் ।
ஸவிதுச்ச ஸப்தவிசதாபகனன் ஹரிதோ ஹரீநபநிவாஹ்யபலீ ॥ 17
அதிருஹ்ய லோகவிபதார்திஹர: பஹுதாகதீரகமயத் த்வரயா ।
சசிநோ ரதம் புனரபாஸ்யச தான் பஹுளாஸுதோ விபுதலோகநுத: ॥ 18
விசசார திக்ஷ்வபி தசஸ்வஹதப்ரஸர: ஸரஸ்ஸிவ கரீவசஸ: ।
ஸதமப்யபாஸ்ய கஜமைந்த்ரமத: சிகிநோ யமஸ்ய நிருருதே: பயஸாம் ॥
அதிபஸ்ய ஸோமமருதோச்ச கஜான் கமயாம்சகார விவிதை: க்ரமணை: ॥ 19
ஜ்யோதிச்சக்ரம் த்ருவகரகதம் வாதரச்மி ப்ரணத்தம்
சித்வா பால: ப்ரதிதமஹிமா ஸ்வானுகானும் கராக்ரை: ।
திக்ஷ்வஷ்டாஸு ஸ்வயமபி ததன் தாரயன் வ்யோமகங்கா
நக்ரான் பத்வா வ்யஸ்ருஜதபிஸம்பாவ்யபாத: புனஸ்தான் ॥ 20
பச்சாதூர்த்வம் மஹரபி ஜந: தத்தபஸ்ஸத்யலோகம்
கத்வா கத்வா ததிவஸதீன் விச்வஸாத்யாமரேந்த்ரான் ।
லீலாலோலோ நவசகலயன் வேதஸோ பீமபூதான்
லோகாலோகம் கிரிமபி முதா ப்ராப சிக்ரீட பால: ॥ 21

தாழ்வரைகளிலும் பலவிதமாய் விளையாடினுர். (15) ஸ்ரீ சந்திரசேகரது புத்ரரும் மிக ஸமர்த்தரும் விளையாட்டில் சளைக்காதவருமான முருகன் யானைபோன்ற மேகங்கள் நிரம்பிய ஆகாசத்தில் சென்று அங்குள்ள மேகத்திலிருந்து (இந்திரனுடைய) தனுஸை இரு கைகளால் எடுத்துவந்தார். (16) அனேக நக்ஷத்திரங்களை பதினுயிரம்கோடி உருண்டைகளாகச் செய்துகொண்டு தேவர்களின் முடிகளில் உள்ள மணிகளை அடித்து வீழ்த்தினுர். பிறகு மிக பலவானும் மூவுலகின் விபத்துக்களையும் துக்கங்களையும் போக்குகின்றவருமான அந்த முருகன் மிக ப்ரகாசமான ரூபத்தைக்கொண்ட ஸூரியனுடைய ஏழு பச்சைக்கு திரைகளைப்பிடித்து அவற்றின்மீதேறி பலவித நடைகளால் சவாரி செய்தார். தேவர்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்ட கிருத்திகா புத்ரனை முருகன் பிறகு அக்குதிரைகளை விரட்டிவிட்டு சந்திரனின் ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டார் (17-18) யானையானது ஓடையைக் கலக்குவதுபோல் அந்த ரதத்தின் மீது அமர்ந்தவாறு கொஞ்சமும் தடையின்றி பத்து திக்குகளிலும் சுற்றிவந்தார். பின் அதைவிட்டு இந்திரன், அக்னி, யமன், நிருருதி, வருணன் வாயு குபேரன் இவர்களுடைய யானைகள்மீதேறி பலவித நடைகளாலும் ஓட்டங்களாலும் சவாரி செய்தார். (19) மகிமைவாய்ந்த ஸ்ரீ கந்தபிரான் துருவன் கையினுல் பிடிபட்டதும் காற்றுகிய கயிறுகளில் கட்டப்பட்டதுமான நவக்ரஹாதி நக்ஷத்ரங்களின் சக்ரத்தை அறுத்துவிட்டு தமது பரிவாரகணங்களின் கைகளாலும் தாமுமாக எட்டு திசைகளிலும் அச் சக்ரத்தைத் தூக்கி நின்றும், ஆகாய கங்கையின் முதலைகளைப் பிடித்துக்கட்டிப் பிறகு அவைகளைப் பூஜித்து ஜலத்தில்விட்டும் விளையாடினுர் (20) பிறகு விளையாட்டில் ஆசைகொண்ட ஸுப்ரமண்யன்

सत्ये साक्षाच्छतधृतिमसौ वक्त्रपङ्क्तिः कराग्रैः स्पृष्ट्वा स्पृष्ट्वा तदुरसि सितान् ब्रह्मतन्तून् विकीर्णान् ।
ग्रथ्नन्बध्नञ्छिरसि शिखया चान्यया लोकभर्ता वैकुण्ठाख्यं मुररिपुपदं प्राप सर्वाधिनाथः ॥ २२

तत्र सविधे गरुडमद्भुतकळत्रं तच्छयनशेषमहिमस्य मुरशत्रोः ।
युद्धमयमारचयति स्म शिखिजन्मा पत्र फणयोः प्रहरतोश्च मुमुदे च ॥ २३

एकाकी सन् क्वचिदपि युवा मोहयन्वामनेत्रा वामाचारो वटुरपि महा वामलीलाविनोदः ।
देवादीनामपि च भुवनान्याश्रयं तत्र भूयः स्वामी क्रीडामहह विदधे सूरि संभाविताङ्घ्रिः ॥ २४

अटवीमुपेत्य महतीमिह मेषसिंहमन्योन्यतः करयुगेन तदीयकण्ठम् ।
आदाय युद्धमयमारचयन्विलासी कासारमश्वमपि कारयति स्म युद्धम् ॥ २५

भूत्वाऽर्भकः पुनरसौ पुरुहूतवन्द्यः मात्रेव लोकवनिता घटया गृहीतः ।
तत्रापि लोलइव सोऽङ्कमलञ्चकार ब्रह्मापि तच्छ्रुतिशिरः स्थिरमेव वासाम् ॥ २६

वृद्धः क्वचित्पलितमौळिरतीव मन्द दृष्टिश्रुतिः करतलाद्दतयष्टि मुष्टिः ।
लोकानुग्रहपरो विचचार बालः लेखानुमांग भव एष सतां सुबन्धुः ॥ २७

ஸத்யே ஸாக்ஷாத் சதத்ருதிமஸௌ வக்த்ரபங்தி: கராக்ரை:
ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ததுரஸி ஸிதான்ப்ரம்மதந்தூன் விகீர்ணான் |
க்ருத்னன் பத்னன் சிரஸி சிகயா சான்யயா லோகபர்தா
வைகுண்டாக்யம் முரரிபுபதம் ப்ராப ஸர்வாதிநாத: || 22

தத்ர ஸவிதே கருடமத்புதகளத்ரம்தத் சயனசேஷமஹிமஸ்ய முரசத்ரோ: |
யுத்தமயமாரசயதிஸ்ம சிகிஜன்மா பத்ரபணயோ: ப்ரஹரதோச்ச முமுதே ச || 23

ஏகாகீ ஸன் க்வசிதபி யுவாமோஹயன் வாமநேத்ரா
வாமாசாரோ வடுரபி மஹாவாமலீலா விநோத: |
தேவாதீநாமபிச புவனுந்யாச்ரயம் தத்ர பூய:
ஸ்வாமீ க்ரீடாமஹஹ விதகே ஸூரி ஸம்பாவிதாங்க்ரி: || 24

அடவீமுபேத்ய மஹதீமிஹமேஷஸிம்மம் அன்யோऽந்யத: கரயுகேந ததீயகண்டம் |
ஆதாய யுத்தமயமாரசயன் விலாஸீ காஸாரமச்வமபி காரயதிஸ்ம யுத்தம் || 25

பூத்வாऽர்பக: புநரஸௌ புருஹூதவந்த்ய: மாத்ரேவ லோகவநிதா கடயா க்ருஹீத: |
தத்ராபி லோலஇவ ஸோங்கமலஞ்சகார ப்ரம்மாऽபி தத்ச்ருதிசிர: ஸ்திரமேவ வாஸாம் || 26

வ்ருத்த: க்வசித் பலிதமௌளிரதீவ மந்ததத்ருஷ்டிச்ருதி: கரதலாத்ருத யஷ்டிமுஷ்டி: |
லோகாநநுக்ரஹபரோ விசசார பால: லேகாநுமாங்கபவ ஏஷ ஸதாம் ஸுபந்து: || 27

மேலே இருக்கும் மஹாலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் இவற்றிற்குச்சென்று விச்வர்கள், ஸித்தர்கள் தேவச்ரேஷ்டர்கள் நவப்ரஜாபதிகள் இவர்களை எல்லாம் நடுநடுங்கச்செய்து லோகாலோக பர்வதத்துக்கும் சென்று விளையாடினர். (21) உலகத்தைக் காக்கும் பால முருகன் ஸத்யலோகம் சென்று ஸாக்ஷாத் ப்ரம்மதேவனை (பார்த்து) அவரது முகங்களைத் தொட்டு அவரது மார்பில் சிதறிக்கிடந்த பூணூலால் அவரது தலையில் உள்ள கூந்தல்களைக்கட்டி பிறகு விஷ்ணுவின் இருப்பிடமான வைகுண்டத்திற்குச் சென்றார். (22) அங்கு விஷ்ணுவிற்கெதிரில் உள்ள அத்புதமான இறக்கைகளை உடைய கருடனையும் பகவானுடைய படுக்கையான ஆதிசேஷனையும் பிடித்து ஒன்றோடொன்று சண்டைக்குவிட்டு அவை இறக்கைகளாலும் படங்களாலும் சண்டையிடுவதைக்கண்டு ஸந்தோஷப் பட்டார். (23) மற்றோரிடத்தில் ஸ்வாமிநாதனை அக்குமரன் பாலனாயினும் ஒருவனாகச் சென்று யௌவன புருஷனாக ஆகி அழகிய கண்களை உடைய பெண்களைவிட புருஷனின் லீலைகளைக் கொண்டு மோஹிக்கச்செய்து, ஞானிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட சரணங்களை உடையவராய் தேவலோகத்திற்குச் சென்று அங்கு விளையாடினர். (24) விளையாட்டில் விருப்பம்கொண்ட முருகன் பிறகு ஓர் காட்டிற்குச் சென்று ஆட்டுக்கடாவையும் சிங்கத்தையும் கழுத்தில் பிடித்து ஒன்றோடொன்று முட்டவிட்டு, சண்டையிடச் செய்தார். மேலும் ஓர் எருமைக்கடாவையும் குதிரையையும் பிடித்து சண்டையிடச் செய்தார். (25) இந்த்ரனால் நமஸ்கரிக்கத்தக்க இம்முருகன் மறுபடி குழந்தையாக ஆகி ,தாயைப்போல், உலகில் உள்ள பெண்களால் எடுக்கப்பட்டு, அவர் வேத வேதாந்தங்களில் வீற்றிருக்கும் பரப்ரம்மமாயினும் அப்பெண்களின் மடியில் இருக்க ஆசைகொண்டவர்போல் விளங்கினர் (26) ஸாதுக்களுக்கு பந்துவும் உமா புத்ரனு

नरेन्द्रसुतवत् क्वचित्समधिरुह्य मेषं विभुः विचित्रमणिकिंकिणी निनदकण्ठमिष्टार्थदः ।
चिखेल हरसंभवः बहुविधैक धारागतिः सदश्वमहिमाधिकं सकलदेव चूडामणिः ॥ २८
मृगेन्द्रमपि कुत्रचित्कर नखाग्र दन्तावळिम् सिताग्र पुरुकेसरं महितवालधी पेशलम् ।
उदग्रमधिरुह्य तं भ्रमयति स्म गत्या गतैः वियत्यपि च भूतले गिरिसुतात्म भूरद्भुतम् ॥ २९
विहंगमपतिं क्वचित् क्वचिदपीह हंसं खगं मृगं च हरिणं क्वचिच्छरभराजशार्दूलकौ ।
वयांसि च बहून्ययं समधिरुह्य मार्गे भ्रमन् विकारमधिकं भजन् भवसुधाब्धिचन्द्रो बभौ ॥ ३०
चचार वापीषु बहुष्वथैकः तटाककोटीषु महेशपुत्रः ।
नदीषु सर्वासु विहारशीलो मुदं मनस्यात्मगणस्य कुर्वन् ॥ ३१
जगौ वीणापाणिः क्वचिदपि चिरं सुस्वरमयं तरूनार्द्रानाराच्चीरगतरसानेव कलयन् ।
मृगानप्यामीलन्नयनयुगळान्वीत तृणकान् घनाक्रान्तं व्योम व्यरचयदशेषार्तिशमनः ॥ ३२
क्वचिद्धस्ते वेणुं स सुषिरमुपादाय करयोः विवृण्वन्तद्रन्ध्रं पिदधदपि देवांगुलिमुखैः ।
मनस्सर्वस्येत्थं मनसिजवशं लोकवनिता जनस्यातन्वानः प्रकटमघमद्ब्रह्मपरमम् ॥ ३३

நரேந்த்ரஸுதவத் க்வசித் ஸமதிருஹ்ய மேஷம் விபு: விசித்ரமணிகிங்கிணீ நிநதகண்டமிஷ்டார்தத: ।
சிகேல ஹரஸம்பவோ பஹுவிதைகதாராகதி: ஸதச்வமஹிமாதிகம் ஸகலதேவ சூடாமணி: ॥ 28
ம்ருகேந்த்ரமபி குத்ரசித் கர நகாக்ர தந்தாவளிம் ஸிதாக்ரபுருகேஸரம் மஹிதவாலதீ பேசலம் ।
உதக்ரமதிருஹ்ய தம் ப்ரமயதிஸ்ம கத்யாகதை: வியத்யபிச பூதலே கிரிஸுதாத்மபூ: அத்புதம் ॥ 29
விஹங்கமபதிம் க்வசித் க்வசிதபீஹ ஹம்ஸம் ககம் ம்ருகஞ்ச ஹரிணம் க்வசித் சரபராஜசார்தூலகௌ ।
வயாம்ஸிச பஹூந்யயம் ஸமதிருஹ்ய மார்கே ப்ரமன் விகாரமதிகம் பஜன் பவஸுதாப்தி சந்த்ரோ பபௌ 30
சசார வாபீஷு பஹுஷ்வதைக: தடாககோடீஷு மஹேசபுத்ர: ।
நதீஷு ஸர்வாஸு விஹார சீல: முதம் மனஸ்யாத்மகணஸ்ய குர்வன் ॥ 31
ஜகௌ வீணாபாணி: க்வசிதபி சிரம் ஸுஸ்வரமயம் தருநார்த்ரானாராத் சிரகதரஸானேஷகலயன் ।
ம்ருகானப்யாமீலன் நயநயுகளான் வீதத்ருணகான் கனாக்ராந்தம் வ்யோம வ்யரசயத் அசேஷார்திசமன: 32
க்வசித்தஸ்தே வேணும் ஸஸுஷிரமுபாதாய கரயோ: விவ்ருண்வன்: தத்ரந்த்ரம் பிததபி தேவோऽங்குளிமுகை: ।
மன: ஸர்வஸ்யேத்தம் மனஸிஜவசம் லோகவனிதா ஜனஸ்யாதன்வான: ப்ரகடமதமத் ப்ரம்மபரமம் ॥ 33

மான முருகன் ஓர் முதிர்ந்த வயதினராகி நிரைத்த தலையுடனும் கண் காதுகள் மங்கியும் கையில் தடிதாங்கியும் உலகங்களையும் தேவர்களையும் அநுக்ரஹிப்பதற்காக இவர் ஸஞ்சரித்தார். (27) ஸகல தேவர்களுக்கும் சூடாமணியும் பக்தர்களுக்கு இஷ்டங்களை அளிப்பவனுமான சிவகுமாரன் விசித்திரமான மணிகள் கிங்கிணிகள் இவற்றின் சப்தங்களுடன்கூடிய மாலைகளை கழுத்தில்கொண்டதும் பெரிய குதிரையைக்காட்டிலும் பெருமைவாய்ந்ததுமான ஆட்டுக்கடாமீதேறி ஓர் சிறந்த ராஜகுமாரன்போல் அனேகவித நடைகளால் சவாரி செய்து விளையாடினார். (28) ஓரிடத்தில் ஸ்ரீ பார்வதீபுத்ரன் மிகக் கூர்மையான நகங்கள் பற்கள் நுனிவெளுத்தடர்ந்த சடைகள் இவற்றை உடையதும் மகிமைவாய்ந்த வாலினால் நேர்த்தியானதும் மிக உன்னதமான ஓர் சிங்கத்தின்மீதேறி ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் திரும்பத்திரும்ப அற்புதமாகச்சுற்றி சவாரி செய்தார் (29) ஸ்ரீ பரமசிவனாகிற க்ஷீராப்தியினின்று தோன்றிய பாலசந்த்ரன் ஓரிடத்தில் ஹம்ஸபக்ஷி, மான், சரபராஜன், புலி அனேகம் பறவைகள் இவற்றின்மேல் ஏறி சவாரி செய்து சுற்றியதில் அவரது உடல் நிறம்மாறியும் அழுக்கடைந்தும் காணப்பட்டது. (39) பிறகு விளையாட்டு மனம் படைத்த முருகன் ஒருவனாய் பல ஓடைகளிலும் கோடிக்கணக்கான குளங்களிலும் எல்லா நதிகளிலும் தனது கணங்களின் மனதில் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணியவாறு ஸஞ்சரித்தான் (31) எல்லோருடைய மனக்கஷ்டங்களையும் போக்கும் குமரன் ஓரிடத்தில் வீணையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இனிமையாக கானம் செய்தார். வெகுநாளாக பட்டுப்போன மரங்களை துளிர்க்கச் செய்தும், மிருகங்களை எல்லாம் புல் மேய்வதைவிட்டு கண்களை மூடச்செய்தும் ஆகாயத்தை மேகங்களால் சூழச்செய்தும் கானம் செய்தார். (32) பரப்ரம்மமான முருகன் ஓரிடத்தில் துளையுள்ள குழலை கைகளினால் பிடித்து விரல் நுனிகளால் மூடித்திறந்து உலகிலுள்ள யுவதிகளின் மனம் மன்மதனுக்கு வசமாகும்படி

यत्राक्षराभ्यासपराद्विजेन्द्रपुत्राः स्वयं बालवपुस्सहैभिः ।
अपीपठद्राविडमान्ध्रमन्यत् कर्नाटकान्नागरदेवभाषे ॥ ३४
अध्ययनमध्येतृषु वर्णिवर्गेष्वसौ बृहद्ब्रह्मवटुर्महात्मा ।
वेदानधीते सकलातिशायी शिवांगजोजाच्युत गीतकीर्तिः ॥ ३५
इति हरशिखिनेत्र ज्योतिषोद्भूतमूर्तिर्बहिरपि परमण्डादण्डकोटीषु चैवम् ।
चिरमपि स विहृत्य स्वानुगैराप्तमेरुशिखरमपि च तस्या जीगणत्तत्र तिष्ठन् ॥ ३६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दस्य इन्द्रादिभिः युद्धम् ॥

अथ तत्र स्थिते तस्मिन् हरसूनौ जगत्पतौ । रत्नसानौ विहरति त्रिदशा विस्मयं गताः ॥ १
ते भेत्तारं भूधराणां सप्तानाममरौकसाम् । भीताश्च भृशमुद्विग्नाः किंभवेज्जगतीतले ॥ २

யத்ராக்ஷராப்யாஸபராத்விஜேந்த்ரபுத்ரா: ஸ்வயம் பாலவபு: ஸஹைபி: |
அபீபடத்ராவிடமாந்த்ரமன்யத் கர்நாடகான் நாகரதேவபாஷே || 34
அத்யைனமத்யேத்ருஷு வர்ணிவர்கேஷு அஸௌ ப்ருஹத் ப்ரம்மவடுர்மஹாத்மா |
வேதாநதீதே ஸகலாதிசாயீ சிவாங்கஜோSஜாச்யுதகீதகீர்த்தி: || 35
இதி ஹரசிகிநேத்ரஜ்யோதிஷோத்பூதமூர்த்தி: பஹிரபி பரமண்டாதண்டகோடீஷு சைவம் |
சிரமபி ஸவிஹ்ருத்ய ஸ்வானுகைராப்தமேரு: சிகரமபிச தஸ்யாஜீகணத்தத்ரதிஷ்டன் || 36

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகோநத்ரிம்சோSத்யாய: ||

|| அத த்ரிம்சோSத்யாய: ||

ஸ்ரீ முருகன் இந்திரன் முதலியோருடன் போர் செய்தல்.

அத தத்ர ஸ்திதே தஸ்மின் ஹரஸூநௌ ஜகத்பதௌ |
ரத்னஸாநௌ விஹரதி த்ரிதசா விஸ்மயம் கதா: || 1
தே பேத்தாரம் பூதராணாம் ஸப்தானமமரௌகஸாம் | பீதாச்ச ப்ருசமுத்விக்னா: கிம் பவேத் ஜகதீதலே 2

வதினர் (33) பாலஸுப்ரஹ்மண்யன் ப்ராம்மணக் குழந்தைகள் படிக்குமிடத்தில் தானும் சேர்ந்து தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் நாகரம் க்ரந்தம் முதலிய பாஷைகளையெல்லாம் கற்றார் (34) மஹாத்மாவும் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களால் கொண்டாடப்படுகின்றவருமான இந்த சிவபுத்ரன் சிறந்த ப்ராம்மணக் குழந்தையின் உருவத்துடன் அத்யயனம் செய்யும் ப்ரம்மசாரிகளுடன் அத்யயனம் செய்து சிறந்து விளங்கினார். (35) ஸ்ரீ சிவனின் நெந்திக் கண்ணின் தேஜஸிலிருந்து உண்டான இவர் இவ்வண்டத்திற்கு வெளியிலுள்ள அனேககோடி அண்டங்களுக்கும் சென்று அங்கு இவ்வாறு விளையாடி தன் கணங்களுடன் மேருகிரிக்குவந்து அங்கு நின்று அதன் கொடிமுடிகளை எண்ணினார். (36)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

பிறகு ஜகத்பதியான சிவபுத்ரன் ரத்னமயமான அடிவாரமுள்ள அந்த மேருமலையில் நின்று விளையாடுகையில் தேவர்கள் ஆச்சர்யமுற்றனர். (1) தேவர்களுக்கு இருப்பிடமான ஏழுகுல பர்வதங்களையும் பிளப்பதைக்கண்டு மனம் நடுங்கி அத்தேவர்கள் பூமியில் இன்னும் என்ன நடக்குமோ என

त्रिरेकादशदेवानां रुद्राणां द्वादशात्मनाम् । गणावसूनां मरुतां सप्तद्वावश्विनौ त॰
सहाशापतिभिस्सर्वैः बिडौजसमुपागमन् । व्यजिज्ञिपंश्च हरये क्रीडां बालस्य शूलि
तदा तेऽपहृतज्ञानास्सुब्रह्मण्यस्य मायया । अज्ञात्वा तेन संभूय वृत्रारिमिदमब्रु
देवाः — मघवन् कस्य पुत्रोऽयं बालः कश्चिज्जगत्त्रयम् । विलोळयामास चिरं सरः कलभवत्कृत॰
छिन्नाभिन्नाश्च तेनैव बालेन कुलपर्वताः । एकत्वं सागरा नीता द्वीपास्सप्त विमर्दिताः ॥
विक्षिप्तादिग्गजादूरं भ्रामयित्वा मुहुर्मुहुः । इत्थं विप्रकृते लोके कास्थितिर्वदनो हरे ॥ ८
श्रुत्वेति मघवांस्तस्य दृष्ट्वा विक्रममुत्तमम् । मायया तमविज्ञाय मनस्येवमचिन्तयत् ॥ ९
अयं को वा न जानीमो बालोऽत्यद्भुतविक्रमः । अनेन लीलया सर्वं जगत्भवति भस्मसात् ॥ १०
विज्ञाप्यास्य प्रतीकारं ब्रह्मणे तनुमो वयम् । आलोच्य विबुधैरेव मारूढकरिपुङ्गवः ॥ ११
देवैर्गच्छन् सहस्राक्षो मेरुकुञ्जां दिगीश्वरैः । शृङ्गाणि मेरोरेकैकं तुङ्गानि करलीलया ॥ १२
विक्षिपन्तं समुत्पाट्य कुमारं पथि शूलिनः । दृष्ट्वा क्रुद्धोऽमरैस्साकं तं प्रहर्तुं प्रचक्रमे ॥ १३

த்ரிரேகாதச தேவாநாம் ருத்ராணும் த்வாதசாத்மனும் |
கணவஸூநாம் மருதாம் ஸப்த த்வாவச்விநௌ ததா || 3
ஸஹாசாபதிபிஸ்ஸர்வை: பிடௌஜஸமுபாகமன் | வ்யஜிக்ஞிபம்ச்ச ஹரயே க்ரீடாம் பாலஸ்ய சூலிந: || 4
ததா தே஽பஹ்ருதக்ஞாநா: ஸுப்ரம்மண்யஸ்ய மாயயா |
அக்ஞாத்வா தேந ஸம்பூய வ்ருத்ராரிமிதமப்ருவன் || 5
தேவா :— மகவன் கஸ்ய புத்ரோ஽யம் பால: கச்சித் ஜகத்ரயம் |
விலோளயாமாஸ சிரம் ஸர: களபவத்க்ருதீ || 6
சின்ன பின்னச்ச தேநைவ பாலேந குலபர்வதா: | ஏகத்வம் ஸாகரா நீதா: த்வீபா: ஸப்த விமர்த்திதா: 7
விக்ஷிப்தா திக்கஜா தூரம் ப்ராமயித்வா முஹுர்முஹு: |
இத்தம் விப்ரக்ருதேலோகே கா ஸ்திதி: வத நோ ஹரே || 8
ச்ருத்வேதி மகவான் தஸ்ய த்ருஷ்ட்வா விக்ரமமுத்தமம் | மாயயா தமவிக்ஞாய மனஸ்யேவமசிந்தயத் || 9
அயம் கோ வா ந ஜானீம: பாலோ஽த்யத்புதவிக்ரம: | அனேந லீலயா ஸர்வம் ஜகத் பவதி பஸ்மஸாத் 10
விக்ஞாப்யாஸ்ய ப்ரதீகாரம் ப்ரம்மணே தநுமோ வயம் | ஆலோச்ய விபுதைரேவம் ஆரூடகரிபுங்கவ: || 11
தேவை: கச்சன் ஸஹஸ்ராக்ஷ: மேருகுஞ்ஜாம் திகீச்வரை: |
ச்ருங்காணி மேரோ: ஏகைகம் துங்காநி கரலீலயா || 12
விக்ஷிபந்தம் ஸமுத்பாட்ய குமாரம் பதி சூலிந: |
த்ருஷ்ட்வா க்ருத்தோ஽மரைஸ்ஸாகம் தம் ப்ரஹர்த்தும் ப்ரசக்ரமே || 13

பயந்தனர் (2) முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் ஏகாதசருத்ரர்கள் துவாதசாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் ஸப்தமருத்துக்கள் இரு அச்வினி தேவர்கள் இவர்கள் திக்பாலகர்களுடன் சேர்ந்து சூலபாணியினுடைய குமாரனின் விளையாட்டை இந்த்ரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள் (3—4) அப்போது அவர்கள் ஸுப்ரமண்யனின் மாயையினால் அறிவிழந்தவர்களாய் அவரை தெய்வமென அறியாமல் ஒன்றுகூடி இவ்வாறு கூறினர்கள். (5) ஓ தேவேந்த்ரனே, இவன் யாருடைய பிள்ளை? யானைக்குட்டியானது ஓடையைக் கலக்குவதுபோல் மூவுலகங்களையும் கலங்கச்செய்யும் இவன் யார்? (6) அந்த குழந்தையாலேயே குலாசலங்கள் சின்னபின்னங்களாக்கப்பட்டன. ஏழு ஸமுத்திரங்களும் ஒன்ருகச் செய்யப்பட்டன. ஏழு தீவுகளும் அழிக்கப்பட்டன. (7) . ஓ தேவேந்திர திக்கஜங்கள் பலமுறை சுழற்றி எறியப்பட்டன. இவ்வாறு உலகம் பாதிக்கப்பட்டால் நமக்கு உலகில் கதி என்ன? (8) இவ்வாறு கூறியதை தேவேந்திரன் கேட்டு அம்முருகனின் சிறந்த வீரத்தைப்பார்த்து மாயையினல் அவனை அறியாது மனதில் இவ்வாறு எண்ணினன் (9) மிக ஆச்சர்யமான பராக்ரமத்தை உடைய இப்பாலன் யாரோ தெரியவில்லையே. இவனால் எல்லா உலகமும் சாம்பலாக்கப்படுகிறது. (10) இதை ப்ரம்மதேவனிடம் தெரியப்படுத்தி பரிஹாரம் செய்வோம் எனத்தீர்மானித்து தேவர்களுடன் ஆலோசித்து யானைமீது ஏறினன் (11) திக்பாலகர் முதலிய ஸகல தேவர்களுடன் ஸஹஸ்ராக்ஷனை இந்த்ரன் மேருகுகைக்குச்சென்று அங்கு அதன் சிகரங்களை விளையாட்டாகபிடுங்கி எறியும் முருகனைக்கண்டு அவனை

सोऽपिलीलापरोप्येनं देवैः क्रुध्यन्तमात्मने । प्रहर्तुमुपचक्राम प्रभुस्सर्वेश संभवः ॥ १४
शरादेवै स्सहस्राक्ष प्रमुखै र्धनुषो मुहुः । प्रहितास्तंप्रति क्रुद्धैर्न्यपतन्पुष्पवृष्टयः ॥ १५
तस्योपरि कुमारस्य पादयोश्च विशेषतः । तूष्णीमास्ते कुमारोऽपि स्मयमानमुखांबुजः ॥ १६
पुनश्चवृत्रहाक्रुद्धः स्थित्वैरावत मूर्धनि । प्राहिणोद्ब्रह्मणे तस्मै परस्मै वज्रमुज्ज्वलम् ॥ १७
तद्वज्रं प्रतिवज्रेण संघट्टितमिव क्षणात् । स्खलद्वह्निकणं शीर्णं धूळिपुञ्जमिवाभवत् ॥ १८
ततोऽधिकं तु संक्रुद्धो वज्रघातेन वज्रिणे । शरं धनुषि सन्धाय मुमोचैरावतोपरि ॥ १९
तेन बाणेन निहतो मस्तके गजपुङ्गवः । पपातव्यसुरत्यन्तं वज्राहत इवाचलः ॥ २०
मरुत्वान् पुनरुत्प्लुत्य जगामादाय कार्मुकम् । मुमोचशरवर्षाणि वर्षाणीव वलाहकः ॥ २१
कुमारोऽपि महाबाहुरेकं सन्धाय कार्मुके । शरंतेनाशुगासारमवग्रह इवाहनत् ॥ २२
चकर्त कार्मुकंचास्य तदद्भुत मिमाभवत् । वज्री पुनर्महाक्रुद्धश्शक्तिं तस्मै शितां भृशम् ॥ २३
मुमोच सहसा तस्मिन् ज्वलन्तीं ककुभोदश । पतितासा कुमारेऽस्मिन् यवसस्यदशां दधे ॥ २४
यावन्मुञ्चति वृत्रारिः पुनश्शरमथापरम् । तावदेकेन मकुटं शरेणेन्द्रस्य पातयत् ॥ २५

ஸோऽபி லீலாபரோப்யேநம் தேவை: க்ருத்யந்தமாத்மநே | ப்ரஹர்த்துமுபசக்ராம ப்ரபு: ஸர்வேச ஸம்பவ:
சரா தேவை: ஸஹஸ்ராக்ஷப்ரமுகை: தநுஷோ முஹு: |
ப்ரஹிதாஸ்தம் ப்ரதி க்ருத்தை: ந்யபதன் புஷ்பவ்ருஷ்டய: || 15
தஸ்யோபரி குமாரஸ்ய பாதயோச்ச விசேஷத: | தூஷ்ணீமாஸ்தே குமாரோऽபி ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: 16
புனச்ச வ்ருத்ரஹா க்ருத்த: ஸ்தித்வா ஐராவதமூர்த்தனி |
ப்ராஹிணோத் ப்ரம்மணே தஸ்மை பரஸ்மை வஜ்ரமுஜ்வலம் || 17
தத்வஜ்ரம் ப்ரதிவஜ்ரேண ஸங்கட்டிதமிவ க்ஷணாத் | ஸ்கலத் வன்னிகணம் சீர்ணம் தூளிபுஞ்சமிவாபவத்
ததோऽதிகம்து ஸம்க்ருத்த: வஜ்ரகாதேந வஜ்ரிணே | சரம் தனுஷி ஸந்தாய முமோசை ராவதோபரி || 19
தேந பாணேந நிஹத: மஸ்தகே கஜபுங்கவ: | பபாத வ்யஸுரத்யந்தம் வஜ்ராஹத இவாசல: || 20
மருத்வான் புனருத்ப்லுத்ய ஜகாமாதாய கார்முகம் | முமோச சரவர்ஷாணி வர்ஷாணீவ வலாஹக: || 21
குமாரோऽபி மஹாபாஹு: ஏகம் ஸந்தாய கார்முகே | சரம் தேநாசுகாஸாரம் அவக்ரஹ இவாஹனத் || 22
சகர்த்த கார்முகம் சாஸ்ய ததத்புதமிவாபவத் | வஜ்ரீ புனர்மஹாக்ருத்த: சக்திம் தஸ்மை சிதாம் ப்ருசம் 23
முமோச ஸஹஸா தஸ்மின் ஜ்வலந்தீம் ககுபோ தச | பதிதா ஸா குமாரேऽஸ்மின் யவஸஸ்ய தசாம் ததே
யாவன்முஞ்சதி வ்ருத்ராரி: புன: சரமதாபரம் | தாவதேகேன மகுடம் சரேணேந்த்ரஸ்ய பாதயத் || 25

தேவர்களுடன் அடிக்க முயன்றான் (12-13) ஸர்வேச்வரபுத்ரனான ப்ரபு விளையாட்டில் ஈடுபட்டவனாயினும் தன்னிடம் கோபங்கொண்ட தேவர்களுடன்கூடின இந்த்ரனை அடிக்க முயன்றான். (14) இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களால் கோபங்கொண்டு அவன்மீது வில்லினால் தொடர்ந்து போடப்பட்ட பாணங்கள் புஷ்பவர்ஷங்களாக அவனுடைய சிரஸிலும் பாதங்களிலும் வந்துவிழுந்தன. அக்குமாரனும் மந்தஹாஸத்துடன் பேசாமலிருந்தார் (15-16) ஐராவதத்தின்மீதிருக்கும் இந்த்ரன் மறுபடியும் கோபங்கொண்டு பரப்பிரும்மமான முருகன்மீது, ப்ரகாசிக்கும் வஜ்ராயுதத்தால் முட்டப்பட்டதுபோல் ஒருக்ஷணத்தில் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு சிதறி புழுக்கூட்டம்போலாயிற்று (18) பிறகு முருகனும் வஜ்ராயுதத்தைப் போட்டதால் இந்திரனிடம் மிகக் கோபங்கொண்டு ஐராவதத்தின்மீது வில்லில் அம்பைத்தொடுத்து விட்டான். (19) அப்பாணத்தால் தலையில் அடிக்கப்பட்ட அச்சிறந்த யானையானது வஜ்ராயுதத்தால் மிகவும் அடிபட்ட மலைபோல உயிரற்று கீழே விழுந்தது. (20) இந்த்ரன் மறுபடியும் எழும்பிக்குதித்தும் வில்லெடுத்து சென்று மேகம் மழைபெய்வதுபோல் சரங்களைப் பொழிந்தான். (21) மஹாபராக்ரமசாலியான முருகனும் வில்லில் ஓர் அம்பைவைத்து, இந்த்ரனின் பாணவர்ஷத்தை அவக்ரஹத்தைபோல் (நவக்ரஹத்தின் கெட்ட ஸஞ்சாரத்தால் மழை பெய்யாமல் செய்யும் காலம்) அடக்கினான். (22) இந்த்ரனுடைய வில்லையும் முறித்தான் என்பது மிக ஆச்சரியம். இந்த்ரனும் மறுபடி மிகக் கோபம் கொண்டு மிகக் கூர்மையானதும் பத்து திக்குகளைப் பிரகாசப்படுத்துகிறதுமானசக்தி ஆயுதத்தை அம்முருகன்மீது துரிதமாக எறிந்தான். அது முருகன்மீதுபட்ட மாத்திரத்தில் ஒரு துரும்பின் நிலையை அடைந்தது. (23-24) பிறகு வேறு பாணம் தொடுப்பதற்குள் அவனது க்ரீடத்தை ஒரே பாணத்தால்

ध्वजं चैकेन शिखिजस्तस्याशनिसमुद्भवम् । पुनरेकेन कवच माच्छिनद्रत्नमुज्ज्वलम् ॥ २६
निचखानोरसि शरं तेन मूर्छामवाप सः । पतितेऽत्र वलारातौ विबुधाः क्रोधमूर्छिताः ॥ २७
परिवार्य शिशुं शंभोः प्रजह्रुश्शरवृष्टिभिः । निवार्य वृष्टिं महतीं कुमारश्शरसंभवः ॥ २८
शरैरेव तदा शीघ्रं तान्प्रत्येकं जघानह । यमस्योपरि पञ्चाग्नेस्त्रीणिचत्वारि पाशिने ॥ २९
वायवेद्वौ रवेस्त्रीणि सोमायैकं पृथक् पृथक् । शरवृन्दं समुच्यैवं पातयामास लीलया ॥ ३०
दिग्पालानपरानेव मनेकानेक मेकतः । क्षणेन पातयामास शरेण शरसंभवः ॥ ३१
हतावशिष्टा विबुधा दुद्रुवुस्सर्वतो दिशम् । एतत्सर्वमशेषेण देवर्षिर्नारदस्तदा ॥ ३२
विलोक्यवीर्यं वीरस्य हृष्टरोमा मुहुर्मुहुः । बृहस्पतिं समभ्येत्य त्वरयोवाच गीष्पतिम् ॥ ३३
नारदः — जीवत्वं जीवभूतोऽसि पुरोधास्त्रिदिवौकसाम् । तेसर्वेशिशुनैकेन मृधे विनिहतास्सुराः ॥ ३४
इदानीं यद्धितं शेषं तदाचरगुरोचिरात् । तदुपश्रुत्य धिषणो वाक्यं नारदभाषितम् ॥ ३५
ज्ञात्वा ज्ञानाक्षिणा देवैश्शिशवे यदनुष्ठितम् । स्कन्दाय जगतां भर्त्रे महासेनाय दक्षिणे ॥ ३६

த்வஜம் சைகேந சிகிஜ: தஸ்யாசநி ஸமுத்பவம்। புனரேகேந கவசம் ஆச்சினத் ரத்னமுஜ்வலம் ॥ 26
நிசகாேனரஸி சரம் தேந மூர்ச்சாமவாப ஸ:। பதிதேऽத்ர வலாராதௌ விபுதா: க்ரோதமூர்ச்சிதா: ॥ 27
பரிவார்ய சிசும் சம்போ: ப்ரஜஹ்ரு: சரவ்ருஷ்டிபி:। நிவார்ய வ்ருஷ்டிம் மஹதீம் குமார: சரஸம்பவ: ॥ 28
சரைரேவ ததா சீக்ரம் தான் ப்ரத்யேகம் ஜகான ஹ। யமஸ்யோபரி பஞ்சாக்னே: த்ரீணி சத்வாரி பாசினே
வாயவே த்வௌ ரவேஸ்த்ரீணி ஸோமாயைகம் ப்ருதக் ப்ருதக் ।
சரப்ருந்தம் ஸமுச்யைவம் பாதயாமாஸ லீலயா ॥ 30
திக்பாலான் அபரானேவம் அனேகானேகமேகத:। க்ஷணேந பாதயாமாஸ சரேண சரஸம்பவ: ॥ 31
ஹதாவசிஷ்டா விபுதா: துத்ருவு: ஸர்வதோ திசம்। ஏதத் ஸர்வமசேஷேண தேவர்ஷி: நாரதஸ்ததா 32
விலோக்ய வீர்யம் வீரஸ்ய ஹ்ருஷ்டரோமா முஹுர்முஹு: ।
ப்ருஹஸ்பதிம் ஸமப்யேத்ய த்வரயோவாச கீஷ்பதிம் ॥ 33
நாரத:— ஜீவத்வம் ஜீவபூதோऽஸி புரோதா: த்ரிதிவௌகஸாம் ।
தே ஸர்வே சிசுநைகேந ம்ருதே விநிஹதாஸ்ஸுரா: ॥ 34
இதானீம் யத்திதம் சேஷம் ததாசரகுரோசிராத்। ததுபச்ருத்ய திஷண: வாக்யம் நாரதபாஷிதம் ॥ 35
க்ஞாத்வா க்ஞானாக்ஷிணா தேவை: சிசவே யதனுஷ்டிதம் ।
ஸ்கந்தாய ஜகதாம் பர்த்ரே மஹாஸேநாய தக்ஷிணே ॥ 36

உடைத்து கீழேதள்ளினர். (25) அக்னியிலிருந்து உண்டான முருகன், இடிக்கு ஆதாரமான இந்த்ரனின் கொடிமரத்தை அறுத்துவிட்டார். பிறகு ப்ரகாசிக்கும் ரத்னகவசத்தை மற்றொரு பாணத்தால் பிளந்துவிட்டார். (26) பாணத்தை மார்பில் போட்டவுடன் அந்த இந்த்ரன் மூர்ச்சை அடைந்தான். அங்கு இந்த்ரன் கீழே விழுந்ததும் தேவர்கள் மிகவும் கோபங்கொண்டு குழந்தையான முருகனை சூழ்ந்து நின்றுகொண்டு சரங்களைப் பொழிந்தனர் (27) சரவணத்தில் உண்டான குமாரன் அந்த சரமாரியைத் தடுத்து அவர்கள் எல்லோரையும் பாணங்களால் தனித்தனியே அடித்தான். (28½) யமனை ஐந்து பாணங்களாலும் வருணனை நான்கு பாணங்களாலும் வாயுவை இரு பாணங்களாலும் ஸூர்யனை மூன்று பாணங்களாலும் சந்திரனை ஓரம்பாலும் இவ்வாறு விளையாட்டாக தனித்தனியே அம்புகளைப்போட்டு கீழே வீழ்த்தினர். (29-30) இவ்விதமாக திக்பாலகர்களையும் மற்ற அனேகம் பேர்களையும் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வோரம்பினால் சரவணபவன் நொடிக்குள் அடித்துத்தள்ளினன். (31) மரித்தவர்கள்போக மீதிபேர் நாலுதிக்கிலும் ஓடினர்கள், அப்போது தேவரிஷியாகிய ஸ்ரீ நாரதர் இம்மஹாவீரனுடைய வீர்யத்தைப்பார்த்து அடிக்கடி மயிர்க்கூச்சலெடுத்து ப்ருஹஸ்பதியிடம் சென்று எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாகக் கூறினர் (32-33) ஸ்ரீ நாரதர் கூறுகிறர்— ஓ ப்ருஹஸ்பதி பகவானே, எல்லா தேவர்களுக்கும் உயிராகவும் புரோஹிதராகவும் இருக்கிறீர். அத்தேவர்கள் எல்லோரும் ஒரு குழந்தையால் அடிபட்டு மரித்தார்கள். (34) ஏ குரோ இப்பொழுது எது உசிதமோ அதைச் சீக்கிரம் செய்யவேணும் எனக்கூறியதை ப்ருஹஸ்பதிகேட்டு ஜகங்களுக்கு பர்த்தாவும் பெருமைவாய்ந்த தேவஸேனைகளுக்குத் தலைவனும் ஸமர்த்தனும் குழந்தையுமான ஸ்கந்தனின்பொருட்டு தேவர்களால் செய்யப்பட்டதை ஞானக்

गुहान्तराद्विनिर्गत्य गुहं शरणमाप सः । आसीनं शिखरे रम्ये स्वाधीनं जगतां प्रभुम् ॥ ३७
समेत्यास्तौत्समस्तेशं प्रणम्य शिरसामुहुः । बृहस्पतिः - ओंनमोऽनन्तमहिमापार सरितां पते ॥ ३८
स्कन्दाय दन्तिवक्त्रस्य सोदरायादरायते । षड्वक्त्रायैकवक्त्राय नमस्साक्षात्पिनाकिने ॥ ३९
द्विषड्भुजाय सौम्याय स्वार्चकेष्टप्रदायिने । उमाशङ्करयोरेक प्रेमभाजनमूर्तये ॥ ४०
अनन्तमूर्तये तुभ्यमनन्ताद्भुतहेतवे । अनन्तज्योतिषे तुभ्यमनन्ताय नमोनमः ॥ ४१
नविदुर्यद्बलं देवा मायया यस्य सर्वकाः । गुहं तमह मीशानप्रभुं त्वां प्रणमाम्यहम् ॥ ४२
जगत्यवनमुद्दिश्य द्विधाभूतेशमाश्रये । यन्मायापहृतज्ञाना विबुधा अबुधामताः ॥ ४३
अर्चयमासाद्य वैरेण शिक्षितास्तं नमाम्यहम् । स्तुवन्तमिति संप्रेक्ष्य नमन्तं पादयोर्मुहुः ॥ ४४
अनुजग्राह भगवानांबिकेयो बृहस्पतिम् । उवाच वरयाभीष्टं मनसा यदभीप्सितम् ॥ ४५
आदरेण गुरोमत्तः स्मयमानमुखांबुजः । श्रुत्वैवं वचनं शंभुसूनोराङ्गिरसोगुरुः ॥ ४६
प्रणम्याञ्जलिमाधाय वव्रेवरमनुत्तमम् । भगवन्देव सर्वज्ञ सुब्रह्मण्य दयानिधे ॥ ४७

குஹாந்தராத் விநிர்கத்ய குஹம் சரணமாப ஸ: | ஆஸீநம் சிகரே ரம்யே ஸ்வாதீனம் ஜகதாம் ப்ரபும் || 37
ஸமேத்யாஸ்தௌத் ஸமஸ்தேசம் ப்ரணம்ய சிரஸா முஹு: |
ப்ருஹஸ்பதி:— ஓம்நமோऽனந்தமஹிமாபாரஸரிதாம் பதே || 38
ஸ்கந்தாய தந்திவக்த்ரஸ்ய ஸோதராயாதராயதே |
ஷட்வக்த்ராயைகவக்த்ராய நம: ஸாக்ஷாத்பிநாகினே || 39
த்விஷட்புஜாய ஸௌம்யாய ஸ்வார்சகேஷ்டப்ரதாயினே | உமாசங்கரயோரேக ப்ரேமபாஜனமூர்தயே 40
அனந்தமூர்த்தயே துப்யம் அனந்தாத்புதஹேதவே | அனந்தஜ்யோதிஷே துப்யம் அனந்தாய நமோ நம:
நவிது: யத்பலம் தேவா: மாயயா யஸ்ய ஸர்வகா: |
குஹம் தம் அஹமீசானப்ரபும் த்வாம் ப்ரணமாம்யஹம் || 42
ஜகத்யவனமுத்திச்ய த்விதாபூதேசமாச்ரயே | யன்மாயாऽபஹ்ருதக்ஞானா: விபுதா அபுதாமதா: || 43
அர்ச்யமாஸாத்ய வைரேண சிக்ஷிதாஸ்தம் நமாம்யஹம் |
ஸ்துவந்தமிதி ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நமந்தம் பாதயோர்முஹு: || 44
அனுஜக்ராஹ பகவான் ஆம்பிகேயோ ப்ருஹஸ்பதிம் | உவாச வரயாऽபீஷ்டம் மனஸா யதபீப்ஸிதம் || 45
ஆதரேண குரோ மத்த: ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: | ச்ருத்வைவம் வசனம் சம்புஸூநோ: ஆங்கிரஸோ குரு:
ப்ரணம்யாஞ்ஜலிமாதாய வவ்ரே வரமனுத்தமம் | பகவன் தேவ ஸர்வக்ஞ ஸுப்ரம்மண்ய தயாநிதே || 47

கண்ணால் அறிந்து குகையிலிருந்து வெளிவந்து அவர் குஹனை சரணமடைந்தார். (35-36½) ரம்யமான சிகரத்தில் அமர்ந்தவரும் ஸ்வதந்த்ரமாக இருப்பவரும் உலகிற்கு குருவும் யாவருக்கும் ஈச்வரனுமான முருகனை அடைந்து தலையால் பலமுறை வணங்கி துதித்தார். (37½) ப்ருஹஸ்பதி கூறுகிறார்— அளவற்ற மஹிமைக்கு 'கரையற்ற கடலே, உமக்கு நமஸ்காரம் (38) சத்ருக்களை வற்றடிப்பவரும் கணேசருக்கு ஸஹோதரரும் பக்தர்களிடத்தில் அன்புகொண்டவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆறு முகனும் ஏகமுகனும் பிநாகபாணியான பரமசிவனாக இருப்பவரும் பன்னிரண்டு புஜங்களை உடையவரும், சாந்த குணங்கள் உள்ளவரும் தன்னைப் பூஜிப்போருக்கு விரும்பியதைக் கொடுப்பவரும் உமை சங்கரன் இவர்களின் அன்பிற்கு முக்கிய பாத்ரமான மூர்த்தியாக இருப்பவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (38-40) அளவற்ற உருவம்கொண்டவரும் அளவற்ற அத்புதமூர்த்தியுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். எல்லையற்ற தேஜோரூபியும் முடிவற்றவருமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (41) எவனுடைய மாயையினால் எல்லா தேவர்களும் எவனுடைய பலத்தை அடையவில்லையோ அப்படிப்பட்ட குஹனை ஸ்வாமினாதனை தங்களை வணங்குகிறேன். (42) ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக சிவனாகவும் குஹனாகவுமிருக்கின்ற தங்களுக்கு நமஸ்காரம். தேவர்களும் எவனுடைய மாயையினால் அறிவை இழந்து மூடர்களாகக் கருதப்படுகிறார்களோ மேலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவனை அடைந்து த்வேஷத்தால் தண்டிக்கப்பட்டார்களோ அந்த முருகனை தங்களை வணங்குகிறேன் (43½) இவ்வாறு ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றவரும் கால்களில் அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றவருமான ப்ருஹஸ்பதியைப்பார்த்து அம்பிகாபுத்ரரான பகவான் அனுக்ரஹம் செய்தார். (44½) ஏ குரோ, உமக்கு வேண்டிய வரனைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும் என சிரித்தமுகத்துடன் கூறினார் (45½) இவ்வாறு ஸ்ரீ சம்புபுத்ரன் சொன்னதைக்கேட்டு ப்ருஹஸ்பதியானவர் நமஸ்கரித்து அஞ்ஜலியுடன் முன்னின்று மிகவும் மேன்மைபொருந்தியவரனைக் கேட்டதாவது. ஓ எல்லா

त्वन्मायामोहिता देवास्त्वयायोद्धुंसमुद्यताः । शिक्षिता भवतातेन यथादोषं सुरेश्वर ॥ ४८
छिन्ना भिन्नाश्च विद्धाश्च हतशिष्टाश्च दुद्रुवुः । अज्ञानाचरितं सर्वं सोढव्यं भवताविभो ॥ ४९
यथापूर्वंभवन्त्वेते कृपया सासवस्सुराः । प्रत्यासक्तानिसन्त्वीश तेषामङ्गानिसर्वशः ॥ ५०
कुर्वनुग्रह दृष्ट्याऽस्मद्रक्षणेमतिमीश्वर । सर्वदापाहि सर्वेश प्रसन्नोभवसर्वदा ॥ ५१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दस्य विश्वरूप दर्शनम् ॥

सूतः — इत्येवं प्रार्थितः स्कन्दः सुरलोकपुरोधसा । प्रसन्नः प्रार्थनामस्य प्रददौ परया मुदा ॥ १
ततः सर्वे समुत्तस्थुः सुप्तोत्थितसधर्मिणः । प्रणेमुश्च ततः सर्वे देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ २

த்வன்மாயா மோஹிதா தேவா: த்வயா யோத்தும் ஸமுத்யதா: ।
சிக்ஷிதா பவதா தேந யதா தோஷம் ஸுரேச்வர ॥ 48
சின்னா பின்னாச்ச வித்தாச்ச ஹதசிஷ்டாச்ச துத்ருவு: ।
அக்ஞானாசரிதம் ஸர்வம் ஸோடவ்யம் பவதா விபோ ॥ 49
யதாபூர்வம் பவந்த்வேதே க்ருபயா ஸாஸவஸ்ஸுரா: ।
ப்ரத்யாஸக்தாநி ஸந்த்வீச தேஷா மங்காநி ஸர்வச: ॥ 50
குர்வனுக்ரஹத்ருஷ்ட்யாऽஸ்மத் ரக்ஷணே மதிமீச்வர ।
ஸர்வதா பாஹி ஸர்வேச ப்ரஸன்னோ பவ ஸர்வதா ॥ 51

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ரிம்சோத்யாய:

॥ ஏகத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனின் விச்வரூபம்.

ஸூத:— இத்யேவம் ப்ரார்த்தித: ஸ்கந்த: ஸுரலோகபுரோதஸா ।
ப்ரஸன்ன: ப்ரார்த்தனமஸ்ய ப்ரததௌ பரயாமுதா ॥ 1
தத: ஸர்வே ஸமுத்தஸ்து: ஸுப்தோத்தித ஸதர்மிண: ।
ப்ரணேமுச்ச தத: ஸர்வே தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: ॥ 2

குணங்களும் பொருந்தியவரே, ஓ ஸர்வக்ஞரே, ஓ ஸுப்ரமண்யரே, ஓ கருணைக்கடலே, (41–47) தேவர்கள் தங்களது மாயையால் அறிவு இழந்து தங்களுடன் யுத்தம் செய்தபடியால் தங்களால் அவர்களது குற்றத்திற்கேற்றபடி சிக்ஷிக்கப்பட்டார்கள் (48) சிதறியடிக்கப்பட்டு சிலர் மாண்டார்கள், மீதப்பட்டோர் ஓடிவிட்டார்கள். ஆகையால் ஓ ப்ரபுவே, அறியாமல்செய்த எல்லாவற்றையும் தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். (49) தேவர்கள் தங்களுடைய க்ருபையால் முன்போல் உயிர்பெற்று எழ வேண்டும். அவர்களுடைய சரீரம் முழுவதும் அந்த அந்த அங்கங்களுடனும் சரிவர சேர்ந்துவிட வேண்டும். (50) ஓ ஜகதீச, எங்களைக் காப்பதில் மனமிரங்கி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும், ஓ ஸர்வேச்வரா, தாங்கள் எங்களுக்கு எப்பொழுதும் ப்ரஸன்னராக வேண்டும், எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். (51)

முப்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார்— இவ்வாறு தேவர்களின் குருவான ப்ருஹஸ்பதியால் வேண்டப்பட்ட ஸ்கந்த பகவான் மிக்க ஸந்தோஷத்தோடு ப்ரஸன்னராகி அவருடைய கோரிக்கையை அளித்தார். (1) பிறகு எல்லா தேவர்களும், தூங்கி எழுந்தவர்களைப்போல் எழுந்தார்கள் மேலும் விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்

तेषां देवोऽपि दयया मायामज्ञानरूपिणीम् । व्यपोह्य करुणामूर्त्तिः ददौ भक्तिं स्वपादयोः ॥ ३
प्रोवाच च पुनर्देवान् वेत्थ मा शिशुमज्ञवत् । पश्यताद्याशु मद्रूपं परं यत् पारमैश्वरम् ॥ ४
दिव्यं ददामि वश्चक्षुः मद्रूपालोकनक्षमम् । इत्युक्त्वाऽदर्शयत्तेभ्यो विश्वरूपं जगद्गुरुः ॥ ५
सप्तपातालपादं तत् सप्तद्वीपोर्विजंघकम् । सप्तार्णवपरीधानं दिग्बाहु व्योमनाभितत् ॥ ६
द्युशिरश्चन्द्रसूर्याग्नि नयनत्रयपेशलम् । परं जलदकेशंतत् ताराकुसुमगुंभितम् ॥ ७
शिवश्चात्मा मतिर्गौरी वामपार्श्वे जनार्दनः । दक्षिणं भगवान् ब्रह्मा भारती वैदिकीचवाक् ॥ ८
लक्ष्मीर्लक्ष्मीश्च पवनः प्राणादि दश भेदभाक् । मन्युः कालाग्निरुद्रोऽग्निः जाठरः समुदाहृतः ॥ ९
अनन्तादि महानागाः पादनूपुरहंसकाः । रोमाण्योषधयो भूरि यूकाण्डान्यण्डकोटयः ॥ १०
तत्कोटिसूर्यसङ्काशं कोटिशीतांशुशीतलम् । कोटिकालाग्नितेजस्कं परमं रूपमद्भुतम् ॥ ११
अदर्शयदमेयात्मा ब्रह्मण्यो हरसंभवः । तेजसा तस्य देवानां चक्षूंष्यंधीकृतान्यहो ॥ १२

தேஷாம் தேவோऽபி தயயா மாயாமக்ஞானரூபிணீம் ।
வ்யபோஹ்ய கருணாமூர்த்தி: ததௌ பக்திம் ஸ்வபாதயோ: ॥ 3
ப்ரோவாசச புனர்தேவான் வேத்த மா சிசுமக்ஞவத் । பச்யதாத்யாசு மத்ரூபம் பரம் யத் பாரமைச்வரம் ॥ 4
திவ்யம் ததாமி வஸ் சக்ஷு: மத்ரூபாலோகனக்ஷமம் ।
இத்யுக்த்வா தர்சயத்தேப்யோ விச்வரூபம் ஜகத்குரு: ॥ 5
ஸப்தபாதாள பாதம் தத் ஸப்தத்வீபோர்விஜங்ககம் ।
ஸப்தார்ணவபரீதானம் திக்பாஹு வ்யோமநாபிதத் ॥ 6
த்யுசிரஸ் சந்த்ரஸூர்யாக்னி நயனத்ரயபேசலம் । பரம் ஜலதகேசம் தத் தாராகுஸுமகும்பிதம் ॥ 7
சிவச்சாத்மா மதிர்கௌரீ வாமபார்ச்வே ஜனார்தன: । தக்ஷிணம் பகவான் ப்ரம்ஹா பாரதீ வைதிகீசவாக் ॥ 8
லக்ஷ்மீர்லக்ஷ்மீச்ச பவன: ப்ராணாதிதசபேதபாக் । மன்யு: காலாக்னிருத்ரோऽக்னி: ஜாடர: ஸமுதாஹ்ருத: ॥ 9
அனந்தாதிமஹாநாகா: பாதநூபுரஹம்ஸகா: ।
ரோமாண்யோஷதயோ பூரி யூகாண்டான்யண்டகோடய: ॥ 10
தத் கோடிஸூர்யஸங்காசம் கோடிசீதாம்சுசீதளம் । கோடிகாலாக்னிதேஜஸ்கம் பரமம் ரூபமத்புதம் ॥ 11
அதர்சயதமேயாத்மா ப்ரம்மண்யோஹரஸம்பவ: ।
தேஜஸா தஸ்ய தேவானாம் சக்ஷூம்ஷி அந்தீக்ருதான்யஹோ ॥ 12

களும் நமஸ்கரிந்தார்கள். (2) கருணையின் உருவமான ஸ்ரீ தேவனான ஸ்கந்தன் அந்த தேவர்களுடைய அக்ஞான ரூபமான மாயையை கருணையால் போக்கி தன் பாத பக்தியை அளித்தார். (3) மீண்டும் அந்த தேவர்களை, நீங்கள் மூடர்கள் போல் என்னை குழந்தையாகக் கருதாதீர்கள். சீக்கிரம் சிறந்ததான பரமேச்வரரைச் சேர்ந்த என் ரூபத்தைப் பாருங்கள் எனக்கூறினார். (4) என் ரூபத்தைப்பார்க்க சக்தியுள்ள திவ்யமான கண்ணை உங்களுக்கு அளிக்கிறேன் என்று சொல்லி ஜகத்குருவான ஸ்ரீ முருகன் அவர்களுக்கு விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார் (5) ஏழு பாதாள உலகங்கள் பாதமாகவும், ஏழு தீவுகளின் பூமியை கணுக்கால்களாகவும், ஏழு ஸமுத்திரங்களை இடுப்பு வஸ்திரமாகவும், திக்குகளை புஜங்களாகவும், ஆகாசத்தை நாபியாகவும், (6) ஸ்வர்க்க லோகத்தை சிரஸாகவும், ஸூரியன், சந்திரன், அக்னி, இவர்களை அழகான கண்களாகவும், மேகங்களை சிறந்த கேசங்களாகவும், நக்ஷத்திரங்களை கேசங்களை அலங்கரிக்கும் புஷ்பங்களாகவும், (7) ஸ்ரீ பரமசிவனை ஆத்மாவாகவும், பராசக்தியை புத்தியாகவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவை இடது பக்கமாகவும், பகவானான ப்ரம்மனை வலதுபக்கமாகவும், ஸரஸ்வதியை வேதவாக்காகவும், மஹாலக்ஷ்மியை ஸம்பத்தாகவும், வாயுவை, ப்ராண, அபான, வ்யான, உதான, ஸமான, நாக, கூர்ம, க்ருகர, தேவதத்த, தனஞ்ஜய, ஆகிய பத்துவித வாயுக்களாகவும் காலாக்னி ருத்ரனை கோபமாகவும், அக்னி தேவனையே ஜாடராக்னியாகவும், (8-9) அனந்தன் முதலிய பெரிய நாகர்களை, கால்களில் அணியும், தண்டை பாதஸரம் இவைகளாகவும், எல்லா ஓஷதிகளையும் ரோமங்களாகவும், அனேககோடி அண்டங்களையும் அந்த ரோமங்களிலுள்ள, பேன், ஈறுகளாகவும் (10) கோடி ஸூர்யர்களுக்கு ஈடானதும், கோடிப்ரளய காலாக்னிகளின் ப்ரகாசத்தைக் கொண்டதுமான, அத்யத்புதமாகிய திவ்ய ரூபத்தை (11) எல்லையற்ற மஹிமைகொண்ட சிவகுமாரனாகிய ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யன் காண்பித்தார் அந்த விச்வரூப தேஜஸ்ஸால் தேவர்களின் கண்கள் குருடாக்கப்

विनिद्रानिमिषाण्येव विषयान्नाभिपेदिरे । किंपुनः तत्प्रकाशेऽस्मिन् महतोऽपि महत्तरे ॥ १३
मनांसि देवसंघानां क्षणं ज्योतिषि लिल्यिरे । सह पञ्चेन्द्रियैरीशे परेऽस्मिन् परमेश्वरे ॥ १४
लब्धसंज्ञाः क्षणेनैव देवा विष्णुपुरोगमाः । चक्षूंषि प्रार्थयन् देवं द्रष्टुं तं बाह्यचक्षुषा ॥ १५
प्रणम्याञ्जलिहस्तास्ते सुब्रह्मण्यमरिन्दमम् । देवाः - देवदेव जगन्नाथ शाङ्करे सकलेश्वर ॥ १६
अद्भुतं ते परं रूपं वीक्षितुं नैव शक्नुमः । देहि चक्षूंषि नो ब्रह्मन् दययेश दयानिधे ॥ १७
इति तत्प्रार्थनातुष्टः शंभुसूनुररिंदमः । तेषां मन्दस्मितं कृत्वा देवानां दर्शनक्षमम् ॥ १८
दिव्यं चक्षुर्ददौ शीघ्रं स्वरूपालोकनक्षमम् । नमांस चक्षुषा शक्यं द्रष्टुं रूपमिति ब्रुवन् ॥ १९
ततस्ते विबुधेन्द्राद्याः ब्रह्मविष्ण्वादयस्सुराः । तत्तेजोमण्डलस्यैते सहस्रांशमलोकयन् ॥ २०
व्याप्तस्य सकलं तस्य जानुदेशगतं कियत् । देवाश्चातितरां तस्मात् उद्विग्नमनसो मुहुः ॥ २१
तस्मिन् तेजसि ते देवाः वैश्वरूपे जगत्त्रयम् । कोटिब्रह्मांडपिण्डानां महावपुषि रोमसु ॥ २२

விநித்ரா நிமிஷாண்யேவ விஷயான்நாபிபேதிரே ।
கிம்புன: தத்ப்ரகாசேऽஸ்மின் மஹதோऽபி மஹத்தரே ॥ 13
மனும்ஸி தேவஸங்கானும் க்ஷணம் ஜ்யோதிஷி லில்யிரே ।
ஸஹ பஞ்சேந்த்ரியைரீசே பரேऽஸ்மின் பரமேச்வரே ॥ 14
லப்தஸம்ஞா: க்ஷணேனைவ தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: ।
சக்ஷுூம்ஷி ப்ரார்த்தயன் தேவம் த்ரஷ்டும் தம் பாஹ்யசக்ஷுஷா ॥ 15
ப்ரணம்யாஞ்ஜலிஹஸ்தாஸ்தே ஸுப்ரஹ்மண்யமரிந்தமம் ।
தேவா:— தேவதேவ ஜகன்னுத சாங்கரே ஸகலேச்வர ॥ 16
அத்புதம் தே பரம் ரூபம் வீக்ஷிதும் நைவ சக்னும: ।
தேஹி சக்ஷுூம்ஷி நோ ப்ரம்ஹன் தயயேச தயாநிதே ॥ 17
இதி தத் ப்ரார்த்தனு துஷ்ட: சம்புஸூநுரரிந்தம: ।
தேஷாம் மந்தஸ்மிதம் க்ருத்வா தேவானும் தர்சனக்ஷமம் ॥ 18
திவ்யம் சக்ஷுர்ததௌ சீக்ரம் ஸ்வரூபாலோகனக்ஷமம் ।
நமாம் ஸ சக்ஷுஷா சக்யம் த்ரஷ்டும் ரூபமிதி ப்ருவன் ॥ 19
ததஸ்தே விபுதேந்த்ராத்யா: ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதயஸ்ஸுரா: ।
தத் தேஜோமண்டலஸ்யைதே ஸஹஸ்ராம்சமலோகயன் ॥ 20
வ்யாப்தஸ்ய ஸகலம் தஸ்ய ஜானுதேசகதம் கியத் ।
தேவாச்சாதிதராம் தஸ்மாத் உத்விக்னமனஸோ முஹு: ॥ 21
தஸ்மின் தேஜஸி தே தேவா: வைச்வரூபே ஜகத்த்ரயம் ।
கோடி ப்ரம்மாண்டபிண்டானும் மஹாவபுஷி ரோமஸு ॥ 22

பட்டன. ஆச்சர்யம் (12) மிகப்பெருமைதாங்கிய இத்தேஜஸ்ஸால் தூக்கமும் இமைக்கொட்டலுமில்லாத கண்களே குருடாகி விஷயங்களை கிரஹிக்காமல் போனுல் மற்றவைகளைப்பற்றி கேட்பானேன்! ஐந்து இந்திரியங்களுடன் கூடிய தேவச்ரேஷ்டர்களின் மனதுகள் தேஜோரூபமான பரப்ரும்மமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்தில் சிறிதுநேரம் லயித்துவிட்டன. (13-14) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஒரு நொடியில் ப்ரக்ஞையை அடைந்து, வெளிக்கண்ணுல் தங்களைப் பார்க்கும்படி கண்களை அளிக்கவேண்டுமென நமஸ்கரித்து கைகூப்பி சத்ருக்களை அழிக்கும் சுப்ரமண்யனை ப்ராத்தித்தார்கள். (16½) தேவர்கள் கூறுகின்றனர், ஓதேவ தேவ, ஓ ஜகன்னுதா, ஓ சங்கர குமாரனே, யாவருக்கும் ஈச்வர, (16) ஆச்சர்யமான தங்கள் ரூபத்தைப்பார்க்க நாங்கள் சக்தியற்றவர்கள். தயாநிதியான ஓ ஈசனுன ப்ரும்மன், கருணையால் எங்களுக்கு கண்களை அளிக்க வேண்டும் (17) சத்ருக்களை அழிக்கிறவனுன ஸ்ரீ சம்பு குமாரன் இவ்வாறு அவர்களின் ஸ்தோத்திரத்தால் சந்தோஷம் கொண்டு புன்சிரிப்புடன், ஊனக்கண்ணுல் என்னைப் பார்க்க முடியாது எனக்கூறிக்கொண்டு பார்ப்பதற்குத் தகுதியான திவ்யமான கண்ணை அந்த தேவர்களுக்கு சீக்கிரம் கொடுத்தார். (18-19) ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவச்ரேஷ்டர்கள் அத்தேஜோ மண்டலத்தின் ஆயிரத்தில் ஓர் பாகத்தைக் கண்டனர். (20) எல்லா ப்ரம்மாண்டங்களிலும் வ்யாபித்துள்ள அப்ரபுவிற்கு முழங்கால் பாகத்திற்கு ஈடான நாம் எம்மாத்திரம் என எண்ணி தேவர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள் (21) அந்த தேவர்கள் எல்லோரும், விச்வரூபமான அந்த பெரிய சரீரத்தில்

यूकाण्डानीव कोटीनि चैकैकस्मिन् सहस्रशः । तत्तदावरणैः सार्धं तत्रत्यैर्भुवनैः जनैः ॥ २३
भूतैर्भव्यै र्भविष्यद्भिः ब्रह्मविष्ण्वादिभिःसुरैः । जानुप्रदेशमात्रेऽस्य दृष्ट्वा विस्मयमागताः ॥ २४
भीतभीताः प्रणम्यास्मै उपजह्रुः स्तुतीर्मुदा । वेदवेदान्तसंभूतैः वाग्भिर्वाचामधीश्वरम् ॥ २५
अप्रीणयन् प्रियं शंभोः आनन्दघनमद्भुतम् । देवाः – यतो जातानि विश्वानिभुवनानि यदन्तरा ॥ २६
येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्ति विशन्ति च । तत् ब्रह्मपरमं साक्षात् सुब्रह्मण्यमुपास्महे ॥ २७
यन्मायामोहितात्मानः सच्चिद्रूपं परात्परम् । अज्ञात्वाऽज्ञं जडं कर्तृ प्रवदन्ति नतास्मतम् ॥ २८
त्रयीमयो यस्सवितुर्वरेण्यो मण्डलेस्थितः । हिरण्यश्मश्रुराकेशं आनखाग्रं हिरण्मयः ॥ २९
विभिद्र पुण्डरीकाक्षयुगळो जगतांपतिः । तं त्वामनन्यशरणाः प्रपन्नाश्शरणं गुहम् ॥ ३०
यस्यानन्दलवाः प्रोक्ताः ब्रह्मादीनां मनीषिणाम् । पूर्णानन्दाब्धिमतुलं भजामहे उमासुतम् ॥ ३१
आद्यमिन्द्रं हरं विष्णुं ब्रह्माणममरान्तरम् । आहुर्यन्मायया मूढाः तमीशतनुजं नुमः ॥ ३२

யூகாண்டானீவ கோடீனி சைகைகஸ்மின் ஸஹஸ்ரச: |
தத்ததாவரணை: ஸார்த்தம் தத்ரத்யைர் புவனைர்ஜனை: || 23
பூதைர்பவ்யைர் பவிஷ்யத்பி: ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதிபி: ஸுரை: |
ஜானுப்ரதேசமாத்ரேऽஸ்ய த்ருஷ்ட்வா விஸ்மயமாகதா: || 24
பீதபீதா: ப்ரணம்யாஸ்மை உபஜஹ்ரு: ஸ்துதீர்முதா | வேதவேதாந்தஸம்பூதை: வாக்பிர் வாசாமதீச்வரம்
அப்ரீணயன் ப்ரியம் சம்போ: ஆனந்தகனமத்புதம் |
தேவா:— யதோ ஜாதானி விச்வானி புவனானி யதந்தரா || 26
யேன ஜாதானி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்தி விசந்திச |
தத் ப்ரம்மபரமம் ஸாக்ஷாத் ஸுப்ரஹ்மண்யமுபாஸ்மஹே || 27
யந்மாயாமோஹிதாத்மான: ஸச்சித்ரூபம் பராத்பரம் |
அக்ஞாத்வாऽக்ஞம் ஜடம் கர்த்ரு ப்ரவதந்தி நதாஸ்ம தம் || 28
த்ரயீமயோ யஸ்ஸவிது வரேண்யோ மண்டலே ஸ்தித: |
ஹிரண்யச்மச்ருராகேசம் ஆனகாக்ரம் ஹிரண்மய: || 29
விநித்ரபுண்டரீகாக்ஷயுகளோ ஜகதாம் பதி: | தம் த்வாமனன்யசரணா: ப்ரபன்னாச்சரணம் குஹம் || 30
யஸ்யானந்தலவா: ப்ரோக்தா: ப்ரம்ஹாதீனாம் மனீஷிணாம் |
பூர்ணானந்தாப்திமதுலம் பஜாமஹே உமாஸுதம் || 31
ஆத்யமிந்த்ரம் ஹரம் விஷ்ணும் ப்ரம்மாணமமராந்தரம் | ஆஹுர் யன்மாயயா மூடா: தமீசதனுஜம் நும: ||

தேஜஸ்ஸில், அனேககோடி ப்ரம்மாண்டங்களுடைய உலகங்களும், அதனைச்சார்ந்த முக்காலத்திய புவனங்கள், ஜனங்கள், ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடனும், இப் ப்ரபுவினுடைய முழங்கால் மட்டிலான ரோமங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், ஆயிரக்கணக்கில், அனேககோடி பேன் முட்டைகள் சடை சடையாகத் தொங்குவதைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். (22–24) மிக்க பயங்கொண்ட தேவர்கள் வாக்கிற்கு அதிபதியும், ஆநந்தரூபியும், ஆச்சர்யமானவரும், சம்புவிற்குப் பிரியத்தை அளிப்பவருமான இந்த முருகனை நமஸ்க்கரித்து, வேதம் வேதாந்தம் இவற்றால் ஆகிய ஸ்தோத்திரங்களை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வெகுமதியாக அளித்துக் களிக்கச் செய்தார்கள். (25½) எல்லா உலகங்களும் எந்த பகவானிடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ, தோன்றின உலகங்கள் யாரால் உயிர்பெற்று இருக்கின்றனவோ, அவைகள் மறைந்த பிறகு எங்கு அடங்குகின்றனவோ, அந்த பரப்ரம்மமாகிய ஸாக்ஷாத் ஸுப்ரம்மண்யரை வழிபடுகிறோம். (26-27) ஜீவர்கள் யாருடைய மாயையால் புத்தி இழந்தவர்களாகி ஸ்ரீ பராபர ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் ஞானமற்ற ஜடப்பொருள்களை உலகிற்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்கிறார்களோ, அப்பரமாத்மாவை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (28) வேதஸ்வரூபியும், மிகச்ரேஷ்டரும், ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியிலிருப்பவரும், தங்கமயமான மீசையை உடையவரும், தலை முதல் கால் நகம் வரை தங்கமயமானவரும், (29) மலர்ந்த செந்தாமரை போன்ற கண்களை உடையவரும், ஜகத்பதியும், அப்படிப்பட்ட குஹனுமான தங்களை வேறு கதியற்ற நாங்கள் சரணமடைகிறோம். (30) யாருடைய ஆனந்தத்தின் லேசங்களை ப்ரம்மாதி தேவர்களின் ஆனந்தமாகக் கருதப்படுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பரிபூர்ணனும், ஆனந்த ஸமுத்ரனும், ஒப்பற்றவனுமாகிய உமாஸுதனான ஸுப்ரம்மணியரை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (31) எவனுடைய மாயையினால் மோஹங்கொண்டவர்கள் இந்திரன்,

अनवाप्यच तद्बुद्धिं इन्द्रियाण्यपरे विदुः । यत्कृपारहिताः लोके तद्ब्रह्मपरमं नुमः ॥ ३३
उक्तमेतत्समस्तं यत् शरीरं चिदचित् द्वयम् । नियामकं च सर्वेषां वयं तमुपास्महे ॥ ३४
अवस्थात्रयनिर्मुक्तं अवस्थात्रयसाक्षिणम् । प्रेरकं जीववृन्दस्य मोचकं तमुपास्महे ॥ ३५
ज्ञात्वेति यं जनः शान्तिं एति भूतिप्रदायकम् । शक्त्यायुधं सर्वशक्तिसमृद्धं तमुपास्महे ॥ ३६
सर्वमन्यत् परित्यज्य शिवाद्विप्रः शिवङ्करात् । ध्यात्वायन्मुक्तिमाप्नोति त्वां ब्रह्म समुपास्महे ॥ ३७
चर्मवन्मनुजो व्योम वेष्टयेद्यदि बाहुना । शिव यं त्वामविज्ञाय दुःखान्तं यातितंनुमः ॥ ३८
त्वयि दृष्टे जगन्नाथ सुब्रह्मण्य परापरे । भिन्नास्यात् हृदयग्रंथिः छिन्नाः स्युस्सर्वसंशयाः ॥ ३९
वपुषोऽस्मात् समुत्थाय परंज्योतिस्स्वरूपिणम् । प्राप्य स्वं रूपमाप्नोति तं त्वां वन्दामहे वयम् ॥ ४०
शताधिकसुनाड्यात्वां संप्राप्य त्वदुपासकाः । त्वदनुग्रहदृष्ट्यापुः वैद्युतेन परंजनाः ॥ ४१

அனவாப்யச தத்புத்திம் இந்த்ரியாண்யபரே விது:। யத்க்ருபாரஹிதா லோகே தத் ப்ரம்மபரமம் நும: ।। 33
உக்தமேதத் ஸமஸ்தம் யத் சரீரம் சிதசித் த்வயம்। நியாமகம்ச ஸர்வேஷாம் வயம் தமுபாஸ்மஹே 34

அவஸ்தாத்ரயநிர்முக்தம் அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷிணம் ।
ப்ரேரகம் ஜீவப்ருந்தஸ்ய மோசகம் தமுபாஸ்மஹே ।। 35

க்ஞாத்வேதி யம் ஜன: சாந்திம் ஏதி பூதி ப்ரதாயகம்। சக்த்யாயுதம் ஸர்வசக்திஸம்ருத்தம் தமுபாஸ்மஹே

ஸர்வமன்யத் பரித்யஜ்ய சிவாத்விப்ர: சிவங்கராத் ।
த்யாத்வா யன்முக்திமாப்னோதி த்வாம் ப்ரம்ம ஸமுபாஸ்மஹே।। 37
சர்மவன்மனுஜோ வ்யோம வேஷ்டயேத் யதி பாஹுனா ।
சிவ யம் த்வாமவிக்ஞாய து: காந்தம் யாதி தம் நும: ।। 38
த்வயி திருஷ்டே ஜகன்னாத ஸுப்ரஹ்மண்ய பராபரே ।
பின்னா ஸ்யாத் ஹ்ருதயக்ரந்தி: சின்னா ஸ்யுர் ஸர்வஸம்சயா:।। 39
வபுஷோऽஸ்மாத் ஸமுத்தாய பரம்ஜ்யோதிஸ்வரூபிணம் ।
ப்ராப்ய ஸ்வம் ரூபமாப்னோதி தம் த்வாம் வந்தாமஹே வயம் ।। 40
சதாதிகஸுனாட்யாத்வாம் ஸம்ப்ராப்ய த்வதுபாஸகா: ।
த்வதனுக்ரஹத்ருஷ்ட்யாபு: வைத்யுதேன பரம் ஜனா: ।। 41

ருத்ரன், விஷ்ணு, ப்ரம்மா, இன்னும் மற்றுமுள்ள தேவர்கள் ஆகிய இவர்களை ஆதியாகக் கூறுகிறார்களோ, அந்த பரமேச்வர புத்ரனை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (32) எவனது கருணையை அடையாதவர்கள் ஸ்கந்தனை பரம்பொருள் என அறியாமல் இந்திரியங்களையே பரம் பொருளாக அறிகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட பரப்ரம்மத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (33) சேதனுசேதன ரூபமான எல்லா ஜகத்தும் எவனுடைய சரீரமாகச் சொல்லப்படுகிறதோ, அவ்வுலகத்தை எவன் நடத்துகின்றானோ, அப்படிப்பட்ட தங்களை நாங்கள் உபாஸிக்கின்றோம். (34) பால்ய, பௌவன, வார்த்தக்யம், என்ற அவஸ்தையற்றவனும், விழித்தல், ஸ்வப்னம், தூக்கம், இம்மூன்று நிலைகளிலும் ஸாக்ஷியாக இருப்பவனும், ஜீவஸமூஹங்களை ஏவுகின்றவனும், மோக்ஷத்தை அளிக்கின்றவனுமான அந்த தங்களை உபாஸிக்கிறோம். (35) எவனை ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன் என அறிந்து ஜனமானது சாந்தியைப் பெறுகிறதோ, அத்தகைய ஸர்வ சக்தியையும் பூர்ணமாகப் பெற்ற வேலாயுதனை உபாஸிக்கிறோம். (36) ப்ராம்மணர்கள் ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரனுன முருகனைத் தவிர மற்றவைகளை விட்டு எவனை தியானம் செய்வதால் முக்தியை அடைகிறார்களோ, அப்பரப்ரம்மமாகிய தங்களை உபாஸிக்கின்றோம். (37) மங்களரூபியான ஓ முருகா, மனிதன் தோலை உடுத்திக்கொள்வது போல், கையால் ஆகாசத்தை சுருட்டி எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டாலும், எந்த மங்களகரனை உணராவிடில் துக்கத்தை முடிவாக அடைவானோ, அந்த உங்களை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (38) ஓ ஜகன்னாதனான ஸுப்ரம்மண்ய, உலகங்களைக் கடந்த தங்களை உணர்ந்த மாத்திரத்தில் அஹங்காரங்கள் விலகி ஸந்தேகங்களும் நீங்கிவிடும். (39) இந்த சரீரத்தினின்று விடுபட்டு பரம்ஜ்யோதி ஸ்வரூபமான தங்களை அடைந்து தங்கள் நிலையையே அடைவானோ அந்த உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (40) தங்களை ஆராதிப்பவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான நாடிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஸுஷும்னை என்ற நாடி வழியாகத் தங்களை அடைந்து தங்களுடைய அனுக்ரஹத்ருஷ்டியால் ஜ்யோதிர்மண்டல வாயிலாக பரமபதத்தை அடைகின்றனர். (41) ஓ தேவர்

पुनर्विशन्ति संसारे त्वद्भक्तानां न देवप । तस्मात् त्वमेव सर्वेषां संसारार्णवतारकः ॥ ४२
त्वमेव गतिरस्माकं त्वदृते विद्महे परम् । परंब्रह्म परंधाम परंज्योतिः सईश्वरः ॥ ४३
परं रूपं पराशान्तिः परात्परमुपास्महे । स्तुत्वैवं प्रार्थयामासुः विश्वरूपस्थितं प्रभुम् ॥ ४४
भीता भवाम ते रूपं अत्युग्रं द्रष्टुमक्षमाः । दिवांधा इव सावित्रं जगतामधिनायक ॥ ४५
तदस्माकं यथापूर्वं मनुग्रहपरो भव । सौम्यं षड्वक्त्रमतुलं भुजद्वादशभूषितम् ॥ ४६
संपत्प्रदं सदा साक्षात् अस्माकमखिलेश्वर । गृहाण रूपमात्मेश कृतार्थाः वयमीश्वर ॥ ४७
एवं संप्रार्थितो देवैः ब्रह्माद्यैर्ब्रह्मणस्पतिः । कोटिकन्दर्पसंकाशं स्वरूपं परमास्थितः ॥ ४८
अब्रवीच्चामरेन्द्रान् तान् आंबिकेयो महाप्रभुः । अनेन स्तोत्रवर्येण स्तुवतां भुवनत्रये ॥ ४९
यद्यदिष्टमहं दाता तेषामिति न संशयः । भूयोऽपि च वरानिष्टान् वृणीध्वमवि शंकिताः ॥ ५०
ततस्ते विबुधास्सर्वे ब्रह्मविष्णुपुरोगमाः । स्कन्दस्येति वचः श्रुत्वा प्राप्तावसरमार्थयन् ॥ ५१
प्रणम्य बहुमानेन ब्रह्माद्या देवपुङ्गवाः । प्रार्थयामासुरीशस्य पुत्रं मित्रं सतां प्रभुम् ॥ ५२

புனர்விசந்தி ஸம்ஸாரே த்வத்பக்தானும் ந தேவப ।
தஸ்மாத் த்வமேவ ஸர்வேஷாம் ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: ॥ 42
த்வமேவ கதிரஸ்மாகம் த்வத்ருதே வித்மஹே பரம் । பரம்ப்ரம்ம பரம்தாம பரம்ஜ்யோதி: ஸ ஈச்வர: 43
பரம் ரூபம் பராசாந்தி: பராத்பரமுபாஸ்மஹே । ஸ்துத்வைவம் ப்ரார்த்தயாமாஸு: விச்வரூபஸ்திதம் ப்ரபும்
பீதா பவாம தே ரூபம் அத்யுக்ரம் த்ரஷ்டுமக்ஷமா: । திவாந்தா இவ ஸாவித்ரம் ஜகதாமதிநாயக ॥ 45
ததஸ்மாகம் யதாபூர்வம் அனுக்ரஹபரோ பவ । ஸௌம்யம் ஷட்வக்த்ரமதுலம் புஜத்வாதசபூஷிதம் ॥ 46
ஸம்பத்ப்ரதம் ஸதா ஸாக்ஷாத் அஸ்மாக மகிலேஸ்வர ।
க்ருஹாண ரூபமாத்மேச க்ருதார்த்தா: வயமீச்வர ॥ 47
ஏவம் ஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவை: ப்ரம்மாத்யை: ப்ரம்மணஸ்பதி: ।
கோடிகந்தர்பசம்காசம் ஸ்வரூபம் பரமாஸ்தித: ॥ 48
அப்ரவீச்சாமரேந்த்ரான் தான் ஆம்பிகேயோ மஹாப்ரபு: ।
அனேன ஸ்தோத்ரவர்யேண ஸ்துவதாம் புவனத்ரயே ॥ 49
யத்யதிஷ்டமஹம் தாதா தேஷாமிதி ந ஸம்சய: । பூயோऽபிச வராநிஷ்டான் வ்ருணீத்வமவிசங்கிதா: 50
ததஸ்தே விபுதாஸ்ஸர்வே ப்ரம்மவிஷ்ணுபுரோகமா: ।
ஸ்கந்தஸ்யேதி வச: ச்ருத்வா ப்ராப்தாவஸரமார்த்தயன் ॥ 51
ப்ரணம்ய பஹுமானேன ப்ரம்மாத்யா தேவபுங்கவா: ।
ப்ரார்த்தயாமாஸுரீசஸ்ய புத்ரம் மித்ரம் ஸதாம் ப்ரபும் ॥ 52

களைக் காப்பவரே, தங்களது அந்த பக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் நுழைவதில்லை ஆதலால் தாங்களே யாவரையும் ஸம்ஸாரக்கடலினின்று கரையேற்றுபவர். (42) எங்களுக்கு தாங்களே கதி. உங்களைத் தவிர வேறு யாரையாவது அறிவோமா? அந்த ஈச்வரனை தாங்களே பரம்தாமனும், பரம்ஜ்யோதியுமாவீர் (43) ச்ரேஷ்டமான ரூபமுள்ளவரும், மிகுந்த ஞானவடிவமானவரும், பராத்பருமான தங்களை வழிபடுகிறோம். இம்மாதிரி துதித்து விச்வரூபமெடுத்த ப்ரபுவைப் பார்த்து வேண்டிக்கொண்டனர். ஓ ஜகதீச, ஸூர்யனுடைய ஒளியைப் பார்க்க முடியாத ஊமைக் கோட்டான்கள் போல் தங்களுடைய மிக உக்ரமான விச்வரூபத்தை பார்க்க முடியாதவர்களாகி பயந்து இருக்கிறோம். (44-45) ஆதலால் எங்களுக்குத் தாங்கள் முன்போல் அனுக்ரஹிப்பவராக ஆக வேண்டும். அழகு மிக்கதும் ஆறுமுகங்களுடன் கூடியதும் ஒப்பற்றதும் பன்னிரண்டு கைகளுள்ளதும், (46) அஷ்ட ஸம்பத்துக்களை எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாத்தாய் அளிப்பதுமான ரூபத்தை, ஜீவராசிகளுக்கு ஈச்வரரான தாங்கள் எங்களுக்காக ஸ்வீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். (47) இம்மாதிரி ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட ஸுப்ரமண்யன் கோடி மன்மதர்களுக்கு ஈடான தனது ரூபத்தை அடைந்தார். (48) அம்பிகா புத்ரனான ஜகன்னாதன் அந்த தேவச்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்துக் கூறினார். மூவுலகிலுமுள்ளவர்களான எவர்கள் இந்த சிறந்த ஸ்தோத்திரத்தால் என்னை துதித்து எந்தெந்த அபீஷ்டங்களைக் கோருகிறார்களோ, அவற்றைக் கொடுப்பேன். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸந்தேஹமில்லாமல் மேலும் வேண்டிய வரன்களைக் கேளுங்கள். (49-50) பிறகு ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்கந்தனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸாதுக்களுக்கு மித்ரனும் சிவபுத்ரனுமான ப்ரபுவை வெகுமானத்துடன் வணங்கி அச்சமயத்திற்கு

देवदेव महासेन वरार्हा यदिवा वयम् । वरदो यदिवा त्वं भोः प्रसन्नोवा त्वमीश्वर ॥ ५३
अस्माकमधिराजस्त्वं अभिषिक्तो मुनीश्वरैः । शाधीदमव्ययं प्राप्य पदं जगदधीश्वर ॥ ५४
सेनानीत्वे भवत्विन्द्रः त्वमिन्द्रोऽस्माकमव्यय । भूत्वा जहि सुरारातीन् शूरपद्मादिकान् प्रभो ॥ ५५
सुरबन्दीः स्ववीर्येण तत आनीय पूर्ववत् । भुङ्क्ष्व भोगान् यथाकामं त्रैलोक्यभयनाशन ॥ ५६
इति तत्प्रार्थनातुष्टः पार्वतीनन्दनः प्रभुः । प्रसादसुमुखो भूत्वा प्रोवाच विबुधोत्तमान् ॥ ५७
इन्द्र एव भवत्विन्द्रो युष्माकं त्रिदशेश्वराः । अहमेवास्य सेनानीः भूत्वा त्रैलोक्यकण्टकम् ॥ ५८
शूरपद्मासुरं शीघ्रं निहत्य सहबन्धुभिः । तद्भ्रातॄनपि पुत्रांश्च चतुर्विध चमूगणैः ॥ ५९
संहृत्य क्षणमात्रेण लोकबाधापरानहम् । वीरश्रिया सह क्षिप्रं आनयिष्ये सुरश्रियम् ॥ ६०
वदन् स्मृतः पितुः पार्श्वं प्रतस्थे रजताचलम् । अनुजग्मुश्च ते सर्वे विधातृप्रमुखास्सुराः ॥ ६१
प्राप्य कैलासमचलं तत्रैकं शिखरं श्रिताः । तत्राराधयितुं देवं सेनापत्येऽभिषिच्यतम् ॥ ६२
मतिं दधानास्सहसा विश्वकर्माणमब्रुवन् । त्वष्टः क्षिप्रमुमासूनोः अभिषेकार्थमीशितुः ॥ ६३

தேவதேவ மஹாஸேன வரார்ஹா யதிவா வயம் | வரதோ யதிவா த்வம் போ: ப்ரஸன்னோவா த்வமீச்வர
அஸ்மாகமதிராஜஸ்த்வம் அபிஷிக்தோ முனீச்வரை: | சாதீதமவ்யயம் ப்ராப்ய பதம் ஜகததீச்வர || 54
ஸேனானீத்வே பவத்விந்த்ர: த்வமிந்த்ரோऽஸ்மாகமவ்யய |
பூத்வா ஜஹி ஸுராராதீன் சூரபத்மாதிகான் ப்ரபோ || 55
ஸுரபந்தீ: ஸ்வவீர்யேண தத ஆனீய பூர்வவத் |
புங்க்ஷ்வ போகான் யதாகாமம் த்ரைலோக்யபயநாசன || 56
இதி தத் ப்ரார்த்தனா துஷ்ட: பார்வதீ நந்தன: ப்ரபு: |
ப்ரஸாதஸுமுகோ பூத்வா ப்ரோவாச விபுதோத்தமான் || 57
இந்த்ர ஏவ பவத்விந்த்ரோ யுஷ்மாகம் த்ரிதசேச்வரா: |
அஹமேவாஸ்ய ஸேனானீ: பூத்வா த்ரைலோக்யகண்டகம் || 58
சூரபத்மாஸுரம் சீக்ரம் நிஹத்ய ஸஹபந்துபி: | தத் ப்ராத்ரூனபி புத்ரான்ச சதுர்வித சமூகணை: || 59
ஸம்ஹ்ருத்ய க்ஷணமாத்ரேண லோகபாதாபரானஹம் | வீரச்ரியா ஸஹ க்ஷிப்ரம் ஆனயிஷ்யே ஸுரச்ரியம்
வதன் ஸ்ம்ருத: பிது: பார்ச்வம் ப்ரதஸ்தே ரஜதாசலம் |
அனுஜக்முச்ச தே ஸர்வே விதாத்ரு ப்ரமுகா: ஸுரா: || 61
ப்ராப்ய கைலாஸமசலம் தத்ரைகம் சிகரம் ச்ரிதா: | தத்ராராதயிதும் தேவம் ஸேனாபத்யேऽபிஷிச்ய தம் 62
மதிம் ததானாஸ்ஸஹஸா விச்வகர்மாணமப்ருவன் |
த்வஷ்ட: க்ஷிப்ரமுமாஸூனோ: அபிஷேகார்த்தமீசிது: || 63

வேண்டிய வரனைப் பிரார்த்தித்தனர். (51-52) ஓ தேவாதிதேவ, மஹத்தான ஸைன்யங்களைக் கொண்டவரே, ஜகதீசா, நாங்கள் வரன்களை அடைவதற்கு அருகமானவர்களும் தாங்களும் எங்கள் மீது ப்ரஸன்னராகி வரன் அளிப்பவரானால் தாங்கள் எங்களுக்கு ராஜாதி ராஜனாக முனிச்வரர்களால் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு இந்த ஸர்வாதி ராஜ பதவியை அடைந்து எங்களை ஆளவேண்டும். (53-54) ஓ அழிவற்றவரே, இந்த்ரன் ஸேனாபதியாக இருக்கட்டும். தாங்கள் எங்களுக்கு இந்த்ரனாக ஆகி சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்களை அழிக்கவேண்டும். (55) தங்களுடைய வீர்யத்தினால், சிறையிலிருக்கும் தேவர்களை மீட்டு முன்போல் ஸுகத்தை அடையச் செய்து ஓ மூவுலகத்தின் பயத்தை போக்குபவரே, உங்கள் இஷ்டப்படி ஸகல ஸ்வர்க்க போகங்களையும் அனுபவியுங்கள் (56) இவ்வாறு அவர்களின் ப்ரார்த்தனையால் ஸந்தோஷம் கொண்ட பார்வதீ புத்ரனான ப்ரபு, ப்ரஸாதமளிக்க மனம்கொண்டு அந்த தேவச்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்துக் கூறினார். (57) ஓ தேவேச்வரர்களே, இந்த்ரனே உங்களுக்கு இந்த்ரனாக இருக்கட்டும். நானே இந்த இந்த்ரனுக்கு ஸேனாபதியாகி மூவுலகிற்கும் சத்ருவான சூரபத்மாஸுரனை அவனுடைய பந்துவர்க்கத்துடன் சீக்கிரத்தில் வதம் செய்து உலகிற்கு தீங்கு செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட அவனது தம்பிகளையும் புத்ரர்களையும் நான்கு வகையான படைகளுடன் ஒரு நொடியில் ஸம்ஹரித்து தேவர்களுடைய ஸம்பத்தையும் நமது வீர லக்ஷ்மியுடன் கொண்டு வருகிறேன். (58-60) இப்படிச் சொல்லி பரமசிவனுடைய ஸமீபத்தை அடைய விரும்பி கைலாஸத்துக்கு புறப்பட்டார். ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களும் பின் தொடர்ந்தனர். (61) கைலாஸ மலைக்குச் சென்று அங்கு ஓர் கொடி முடியில் தங்கினார்கள். பின் அங்கு தேவனான ஸ்கந்தனை ஸேனாபதியாக்கி பூஜிப்பதற்கு எண்ணி நொடியில் விச்வ

पुरं रचय रत्नाढ्यं रत्नप्राकारमण्डितम् । लब्धानुज्ञेन तेनाशु चक्रे पुरमनुत्तमम् ॥ ६४
अभ्रंलिहाग्रप्रासाद गोपुराट्टालमण्डितम् ॥ ६४½
इति विविधमणीनां दीपिताण्डं प्रभाभिः पुरमिदमभिवीक्ष्य स्कन्दगिर्याख्यशृङ्गे ।
हरिविधिबलवैरिप्रष्ठविश्वामरेन्द्राः स्थपतिमभिशशंसुः विश्वकर्माणमग्र्यम् ॥ ६५½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

स्कन्द पट्टाभिषेकः ॥

अनेकयोजनायाम विस्तारमतिपेशलम् । नाम्ना स्कन्दपुरं तच्च सर्वभाग्यसमृद्धिमत् ॥ १
उच्छ्रायिग्रहमालाभिः वीथिकाभिरलंकृतम् । अत्युन्नतपताकाभिः आलीढाण्डान्तभित्तिकम् ॥ २
तन्मध्ये निहितच्छत्रं भवनं सुमनोहरम् । निर्ममे तत्र राजार्हं सूर्यकोटिसमप्रभम् ॥ ३

புரம் ரசய ரத்னாட்யம் ரத்னப்ராகாரமண்டிதம் । லப்தானுக்ஞேன தேநாசு சக்ரே புரமனுத்தமம் ॥ 64
அப்ரம் லிஹாக்ரப்ராஸாத கோபுராட்டாலமண்டிதம் ॥ 64½
இதி விவிதமணீனும் தீபிதாண்டம் ப்ரபாபி: புரமிதமபிவீக்ஷ்ய ஸ்கந்தகிர்யாக்ய ச்ருங்கே ॥
ஹரிவிதிபலவைரிப்ரஷ்ட விச்வாமரேந்த்ரா: ஸ்தபதிமபிசசம்ஸு: விச்வகர்மாணமக்ர்யம் ॥ 65½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ த்வாத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்கந்த பட்டாபிஷேகம்

அனேகயோஜனயாம விஸ்தாரமதிபேசலம் । நாம்னு ஸ்கந்தபுரம் தச்ச ஸர்வபாக்ய ஸம்ருத்திமத் ॥ 1
உச்ச்ராயிக்ரஹமாலாபி: வீதிகாபிரலம்க்ருதம் । அத்யுன்னதபதாகாபி: ஆலீடாண்டாந்தபித்திகம் ॥ 2
தன்மத்யே நிஹிதச்சத்ரம் பவனம் ஸுமனோஹரம் । நிர்மமே தத்ர ராஜார்ஹம் ஸூர்யகோடிஸம்ப்ரபம் ॥ 3

கர்மாவைப் பார்த்துக் கூறினுர்கள். (62½) ஓ த்வஷ்டாவே உமாஸுதரான ஜகதீசனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக அதி சீக்ரத்தில் நவரத்ன ப்ராகாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும். நவரத்னங்கள் நிறைந்ததுமான ஒரு பட்டணத்தை அமைக்க வேண்டும் என்ருர்கள். இவ்வாறு உத்திரவை அடைந்த விச்வகர்மாவும் பிறகு கட்டளேயின்படி வெகு சீக்கிரத்தில் ஆகாசத்தை அளாவிய உப்ரிகைகள் கோபுரங்கள் கொத்தளங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த பட்டணத்தை நிர்மாணம் செய்தான். இவ்வாறு ஸ்கந்தகிரி என்ற மலேயின் சிகரத்தில் பலவித ரத்னங்களின் காந்தியால் ப்ரம்மாண்டத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்கின்ற பட்டணத்தை ப்ரம்மா விஷ்ணு இந்த்ரன் முதலிய தேவச்ரேஷ்டர்கள் நன்கு பார்த்து ஸ்தபதியும் சிறந்தவனுமான விச்வகர்மாவை மிகவும் புகழ்ந்தார்கள். (63-65½)

முப்பத்தோருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அந்த ஸ்கந்தனின் பட்டணமோவென்ருல் நீளத்திலும் அகலத்திலும் பல யோஜனேகள் உள்ளதும் மிக அழகுவாய்ந்ததும் ஸர்வபாக்யங்களின் பெருக்குடன் கூடியதும் ஸ்கந்தபுரம் எனப் பெயர் வாய்ந்ததுமாகவுமிருந்தது. (1) அந்த நகரம் மிக உயரமான பல வீடுகளின் வரிசைகளே உடையதும் வீட்டு வரிசைகளேக் கொண்ட ராஜவீதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ப்ரம்மாண்டத்தின் சுவர்களே முட்டி நிற்கின்ற உயர்ந்த த்வஜங்களே உடையதுமாக விளங்கியது. (2) அதன் மத்தியில் குடை வைக்கப்படடதும் வெகு அழகுபொருத்தியதும் மஹாராஜாக்களுக்கு ஏற்றதும் கோடி ஸூர்யர்களுக்கு

मण्डपं तत्र रत्नाढ्यं मण्डितं स्तंभकोटिभिः । जलस्थलभ्रमकरैः द्वारकुड्यमतिप्रदैः ॥ ४
कुड्यद्वारनिभैर्वापि मणिभिश्च विराजितम् । तत्र सिंहासनं चाग्र्यं सर्वरत्नोपशोभितम् ॥ ५
सहस्रायुतकोट्यर्क समद्युतिभिरन्वितम् । तत्र संस्थाप्य देवस्य तनुजं त्रिपुरद्विषः ॥ ६
संभृताशेषसंभाराः सर्वैर्मुनिगणैः सह । सब्रह्मकास्ससाध्याश्च सनारायणकास्सुराः ॥ ७
ब्रह्माण्डोदर मध्यस्थ तीर्थतोयैर्जगद्गुरुम् । मुनयोऽभिषिषेचुस्तं वसिष्ठप्रमुखा द्विजाः ॥ ८
ब्रह्मविष्ण्वादि सेनानां सेनापत्ये जगद्गुरुम् । वैदिकैर्विविधैर्मन्त्रैर्वेद वेदान्तपारगाः ॥ ९
देवदुन्दुभयो नेदुर्निपेतुः पुष्पवृष्टयः । निस्साण तिमिला ढक्का वीरा रणक डिण्डिमाः ॥ १०
शङ्ख श‍ृङ्ग मृदङ्गाश्च चिह्नकाहळिकामुहुः । समुद्रकल्पसन्नादा निनेदुः श्रुतिहारिणः ॥ ११
तदा मधुरवाद्यानि वीणावेणुकलस्वनैः । किन्नरा गरुडा स्सिद्धा विद्याधरगणा जगुः ॥ १२
साङ्गना अमितानन्दा स्तथा किंपुरुषोत्तमाः । हाहाहूहूश्च गन्धर्वा श्चित्रसेनमुखाश्चते ॥ १३
अभिषिच्य जगद्बन्धुं सेनापत्ये हरात्मजम् । वस्त्रमाचमनं चैव गन्धयज्ञोपवीतकम् ॥ १४

மண்டபம் தத்ர ரத்னாட்யம் மண்டிதம் ஸ்தம்பகோடிபி: । ஜலஸ்தலப்ரமகரை: த்வாரகுட்யமதிப்ரதை: ॥ 4
குட்யத்வாரநிபைர்வாபி மணிபிச்ச விராஜிதம் । தத்ரஸிம்ஹாஸனம் சாக்ர்யம் ஸர்வரத்னோபசோபிதம் 5
ஸஹஸ்ராயுதகோட்யர்க ஸமத்யுதிபிரன்விதம் । தத்ர ஸம்ஸ்தாப்ய தேவஸ்ய தனுஜம் த்ரிபுரத்விஷ: ॥ 6
ஸம்ப்ருதாசேஷஸம்பாரா: ஸர்வை: முனிகணைஸ்ஸஹ ।
ஸப்ரம்மகா: ஸஸாத்யாச்ச ஸநாராயணகா: ஸுரா: ॥ 7
ப்ரம்மாண்டோதரமத்யஸ்த தீர்த்ததோயை: ஜகத்குரும் ।
முனயோऽபிஷிஷேசுஸ்தம் வஸிஷ்டப்ரமுகாத்விஜா: ॥ 8
ப்ரமமவிஷ்ண்வாதிஸேனானாம் ஸேனாபத்யே ஜகத்குரும் ।
வைதிகைர்விவிதைர்மந்த்ரைர் வேதவேதாந்தபாரகா: ॥ 9
தேவதுந்துபயோ நேது: நிபேது: புஷ்பவ்ருஷ்டய: । நிஸ்ஸாணதிமிலாடக்கா வீராரணகடிண்டிமா: ॥ 10
சங்கச்ருங்கம்ருதங்காச்ச சின்னகாஹளிகா முஹு: । ஸமுத்ரகல்பஸன்னாதா: நினேது: ச்ருதிஹாரிண: 11
ததா மதுரவாத்யானி வீணாவேணுகளஸ்வனை: । கின்னரா கருடாஸ்ஸித்தா: வித்யாதரகணா ஜகு: ॥ 12
ஸாங்கனா அமிதானந்தா: ததா கிம்புருஷோத்தமா: ।
ஹாஹா ஹூஹூச்ச கந்தர்வா: சித்ரஸேனமுகாச்ச தே ॥ 13
அபிஷிச்ய ஜகத்பந்தும் ஸேனாபத்யே ஹராத்மஜம் । வஸ்த்ரமாசமனம் சைவ கந்தம் யக்ஞோபவீதகம் 14

ஒப்பானதுமான ஓர் சிறந்த அரண்மனையை நிர்மாணம் செய்தான். (3) அங்கு ரத்னங்கள் நிறைந்ததும் கோடி தூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஜலம் தரையாகவும், தரை ஜலமாகவும், வாசற்படி சுவராகவும், சுவர் வாசற்படியாகவும், பிரமையை அளிக்கும் மணிகளால் ப்ரகாசிக்கின்றதாகவும் ஓர் மண்டபம் கட்டப்பட்டுள்ளது. (4½) அந்த மண்டபத்தில் சிறந்ததும் ஸர்வரத்னங்களால் அழகு வாய்ந்ததும் கோடி கோடி ஸூர்யர்களின் காந்தியுடன் கூடியதுமான ஓர் ஸிம்மாஸனத்தை விச்வகர்மா நிர்மாணித்தான். (5½) ஸ்ரீ நாராயணன் ப்ரம்மா முதலிய தேவர்களும் ஸாத்யர்களும் ஸகலமுனிவர்களுடன் வேண்டிய பொருள்களைச் சேகரித்துகொண்டு த்ரிபுர ஸம்ஹாரம்செய்த ஸ்ரீ தேவனுடைய புத்ரனை அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தார்கள் (6-7) ஜகத்குருவான அம்முருகனை ப்ரம்மாண்டத்தின் நடுவில் உள்ள எல்லா பவித்ரமான தீர்த்தங்களாலும் வசிஷ்டர் முதலிய ப்ராமணர்கள் அபிஷேகம் செய்தனர் (8) ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய ஸேனைகளுக்கு, வேத வேதாந்தங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற பெரியோர்கள் வேதத்திலுள்ள பல மஹாமந்த்ரங்களால் முருகனை ஸேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்தனர். தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின. பூமாரி பொழிந்தது. நிஸ்ஸாணம், திமிலை, டக்கா, வீராரணம், டிண்டிமம் (10) சங்கம், கொம்பு, மிருதங்கம், சின்னம், காஹளம் இவ்வாத்தியங்கள் எல்லாம் கடல்போன்ற ஓசையுடன் செவிகளை அடைக்கலுற்று முழங்கப்பட்டது (11) மேலும் அப்போது தன் தன் மனைவிகளுடன் கூடிய கின்னரர்கள், கருடர்கள், ஸித்தர்கள், வித்யாதரர்கள், ஆகிய இவர்களும் மேன்மைகொண்ட கிம்புருஷர்களும் (குதிரைமுகமும் மானிட உடலும் உடையவர்கள்) ஹாஹா ஹூஹூ என்ற கந்தர்வர்களும் சித்ரஸேனன் முதலியவர்களும் அளவற்ற ஆனந்தம் கொண்டு இனிமையான சப்தங்களை உடைய வீணை, புல்லாங்குழல் முதலிய ஸுக வாத்தியங்களால் கானம் செய்

धूपं दीपं च नैवेद्यं चक्रुस्सर्वोपचारकैः । देवा विष्णुमुखास्सेना अस्माकं जगतांपतिः ॥ १५
देवसेनापतिः स्वामी महासेनो जगद्गुरुः । देवं ददृशुरित्येवं नानोपायनपाणयः ॥ १६
दत्वा च दर्शनं तेषां देवानां हरसंभवः । विसृज्य सहसा सर्वान् विजहारातुलप्रभ ॥ १७
अथास्मिन्नन्तरे कश्चिन्नारदो नाम वै द्विजः । महात्मा ऋषिमुख्योऽसौ यष्टुकामोऽन्वपद्य त ॥ १८
तस्यैवं यजतस्सम्यग्यज्ञेवै बहुदक्षिणे । आलब्धस्य पशोस्तस्मिन्नङ्गमृत्विजिपण्डिते ॥ १९
विशसत्याशु संभूतश्छागस्सर्वाङ्गपेशलः । अत्युन्नत प्रभाश्शृङ्ग मण्डलो रक्तलोचनः ॥ २०
दीर्घश्मश्रुलसद्वास्य पूर्वाधरविराजितः । कर्णस्तनयुगभ्रान्ति निस्सारित घनावळिः ॥ २१
दीर्घजङ्घ चतुष्पादः खुराग्रनिहतावनिः । हृष्टपुष्टतनुः पुच्छसमुल्लिखिततारकः ॥ २२
लंबितस्थूलवृषणो मदगन्धकटुःपटुः । लसन्मणिगणाकीर्ण कणन्नूपुरहंसकः ॥ २३
क्षुद्रघण्टालसत्कण्ठ वरटास्रङ्मनोहरः । शौर्ये जवेच विजितगरुडानिलविक्रमः ॥ २४

தூபம் தீபம்ச நைவேத்யம் சக்ருஸ்ஸர்வோபசாரகை: |
தேவாவிஷ்ணுமுகாஸ்ஸேனா: அஸ்மாகம் ஜகதாம் பதி: || 15
தேவஸேனாபதி: ஸ்வாமீ மஹாஸேனோ ஜகத்குரு: |
தேவம் தத்ருசுரித்யேவம் நானோபாயன பாணய: || 16
தத்வாச தர்சனம் தேஷாம் தேவானாம் ஹரஸம்பவ: |
விஸ்ருஜ்ய ஸஹஸா ஸர்வான் விஜஹாராதுலப்ரப: || 17
அதாஸ்மின்னந்தரே கஸ்சித் நாரதோநாம வை த்விஜ: |
மஹாத்மா ருஷிமுக்யோSஸௌ யஷ்டுகாமோSன்வபத்யத || 18
தஸ்யைவம் யஜதஸ்ஸம்யக் யக்ஞேவை பஹுதக்ஷிணே |
ஆலப்தஸ்ய பசோஸ்தஸ்மின் அங்கம் ருத்விஜி பண்டிதே || 19
விசஸத்யாசு ஸம்பூத: சாகஸ்ஸர்வாங்க பேசல: | அத்யுன்னதப்ரபாச்ருங்க மண்டலோரக்தலோசன: || 20
தீர்கச்மச்ருலஸத்தாஸ்ய பூர்வாதரவிராஜித: | கர்ண ஸ்தனயுகப்ராந்தி நிஸ்ஸாரித கனாவளி: || 21
தீர்க்கஜங்கசதுஷ்பாத: குராக்ர நிஹதாவனி: | ஹ்ருஷ்டபுஷ்டதனு: புச்ச ஸமுல்லிகிததாரக: || 22
லம்பிதஸ்தூலவ்ருஷண: மதகந்தகடு: படு: | லஸன்மணிகணாகீர்ண க்வணன்நூபுரஹம்ஸக: || 23
க்ஷுத்ரகண்டா லஸத்கண்ட வரடாஸ்ரங்மனோஹர: | சௌர்யே ஜவேச விஜிதகருடாநிலவிக்ரம: || 24

தனர் (12-13) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சிவபுத்ரனும் உலகிற்கு பந்துவுமான முருகனை ஸேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்து வஸ்த்ரம், ஆசமனம், கந்தம், யக்ஞோபவீதம், தூபம், தீபம், நைவேத்யம், முதலிய ஸகல உபசரங்களாலும் பூஜைசெய்து எங்களது ஜகத்பதி, (14-15) தேவ ஸேனாபதி, ஜகத்குரு எனச் சொல்லி பற்பல காணிக்கைகளை கையிற்கொண்டு ஸ்ரீ முருகனை தரிசித்தனர். (16) அளவற்ற காந்திபடைத்த சிவபுத்ரன் அத்தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி ஸந்தோஷமாக இருந்தார். (17) இதற்கிடையில் மஹாத்மாவும் மேன்மை பொருந்திய ரிஷியுமான நாரதர் என்ற ஒருப்ராமணர் யாகம்செய்ய விருப்பமுற்றூர் (18) யாகம் நடத்திய அந்நாரதரது மிகுதியான தக்ஷிணைகொண்ட அந்த யாகத்தில் பண்டிதராகிய அத்வர்யு என்ற ரித்விக்கானவர் பசுவிற்கு (ஆடு) முறைப்படி வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்வித்து அதன் அங்கத்தை விசசனம் செய்யும்போது அதிலிருந்து ஒரு ஆட்டுக்கிடா உண்டாயிற்று அதுவோவென்றல் ஸகல அவயவங்களும் மிக அழகாகவுள்ளதும், மிக்க காந்தியுடன் உயர்ந்து வளைந்த கொம்புகளை உடையதும், சிவந்த விழிகளை உடையதும் கனைத்துக் கத்துகையில் நீண்ட தாடிகளால் ப்ரகாசிக்கின்ற முகத்தில் விளங்குகிற தாடையை உடையதும் இரண்டு காதுகளாலும் கழுத்து மூலைகளும் அசைவதனுல் மேக வரிசைகளைத் தள்ளலுற்றதும் (19-21) நீண்ட முழங்கால்களை உடைய நான்கு கால்களை உடையதும் குளம்புகளினுல் பூமியை பெயர்க்கின்றதும், சிலுத்துக் கொழுத்த உடல் உடையதும், வாலினுல் நக்ஷத்திரங்களைக் கீறுகின்றதும் (22) மிகப்பருத்து தொங்கும் வ்ருஷணத்தை உடையதும் மதத்தினுல் ஒருவகை வாசனை உடையதும் மிக்க சுறுசுறுப்புள்ளதும் மிகப் ப்ரகாசமுள்ள பல ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற கால்களின் தண்டைகளும் சிலம்புகளும் ஒலிக்கப்பெற்றதும் (23) சிறிய சதங்கைகளாலும் அழகிய சோழி மாலைகளாலும் அழகிய கழுத்தை உடையதும், பராக்ரமத்திலும் வேகத்திலும் கருடனையும் வாயு தேவனையும் மேற்பட்டதும் (24) மிகக் கொழுப்பு உடையதும் உலகில் எதிரி அற்றது

बभ्राम भृशदर्पाढ्यो जगदप्रतिमल्लकः । दुद्रुवुर्दिग्गजास्तस्य मदगन्धानिलाहताः ॥ २५
पलायतोऽतिवेगेन प्रत्येत्याशु मनोजवः । जघान मूर्ध्नि सिंहस्य मूर्ध्नातुल्येनचाशनैः ॥ २६
तेनाभ्रमुपतिर्भ्रान्तलोचनो भ्रममापसः । पुण्डरीकोऽपि नाम्नाऽन्यो वनं प्राप भयात्ततः ॥ २७
वामनो वामनोऽतीव बभूव भयवेपितः । कुमुदोऽपि कुमुज्जज्ञे गतो नेत्रमथाञ्जनः ॥ २८
पुष्पदन्तस्य शान्तिस्तत् पुरतः स्थितिहेतुकी । सर्वां भूमिं गतो येन सार्वभौमस्तदाद्विसः ॥ २९
अस्मासु प्रतिकस्तेऽद्य सुप्रतीकोऽपि दुद्रुवे । इत्थं छागेन चैकेन शोकसूहुर्गजादिशाम् ॥ ३०
निर्जित्याशागजानेको रसायास्तलमाप सः । बलेस्तत्र गृहेनागा ये स्थिताविषसायकाः ॥ ३१
विलोळयामास जवी बलं तेषां मदोद्धतः । उपर्यपितलान्येवं कलयामास भोगिनः ॥ ३२
सप्तापिच तलानेको मेषो निर्जित्यलीलया । आलोकालोकमवनिं मनुष्यमृगपक्षिणः ॥ ३३
सागरान्तर्जलचरैर्युयोधमहतौजसा । मेघपङ्क्तिमसौ व्योम्नि प्रभञ्जन इवापरः ॥ ३४

பப்ராம ப்ருசதர்ப்பாட்ய: ஜகதப்ரதிமல்லக:। துத்ருவுர் திக்கஜாஸ்தஸ்ய மதகந்தாநிலாஹதா: || 25
பலாயதோऽதிவேகேன ப்ரத்யேத்யாசு மனோஜவ: ।
ஜகான மூர்த்னி ஸிம்ஹஸ்ய மூர்த்னா துல்யேன சாசனை: || 26
தேனாப்ரமுபதி: ப்ராந்தலோசனோ ப்ரமமாப ஸ: ।
புண்டரீகோऽபி நாம்னாऽந்யோ வனம் ப்ராப பயாத்தத: || 27
வாமனோ வாமனோऽதீவ பபூவ பயவேபித: ।
குமுதோऽபி குமுஜ்ஜஜ்ஞே கதோ நேத்ரமதாஞ்ஜன: || 28
புஷ்பதந்தஸ்ய சாந்திஸ்தத் புரத: ஸ்திதி ஹேதுகீ ।
ஸர்வாம் பூமிம் கதோ யேன ஸார்வபௌமஸ்ததாதி ஸ: || 29
அஸ்மாஸு ப்ரதிகஸ்தேऽத்ய ஸுப்ரதீகோऽபி துத்ருவே ।
இத்தம் சாகேன சைகேன சோகமூஹு: கஜா திசாம் || 30
நிர்ஜித்யாசா கஜானேகோ ரஸாயாஸ்தலமாப ஸ: ।
பலேஸ்தத்ர க்ருஹே நாகா: யே ஸ்திதா விஷஸாயகா: || 31
விலோளயாமாஸ ஜவீ பலம் தேஷாம் மதோத்தத:। உபர்யபி தலான்யேவம் கலயாமாஸ போகின: || 32
ஸப்தாபிச தலானேகோ மேஷோ நிர்ஜித்ய லீலயா। ஆலோகாலோக மவனிம் மனுஷ்ய ம்ருகபக்ஷிண: || 33
ஸாகராந்தர் ஜலசரைர் யுயோத மஹதௌஜஸா ।
மேகபங்க்திமஸௌ வ்யோம்னி ப்ரபஞ்ஜன இவாபர: || 34

மாக சுற்றிவந்தது. அதன் மதவாஸனைக் காற்றுபட்ட மாத்திரத்தில் திக்கஜங்கள் எல்லாம் ஓடின. மனோவேகங்கொண்ட அவ்வாடும் அம்மாதிரி அதிவேகமாக ஓடுகின்ற கஜங்களை அதிசீக்கிரத்தில் எதிர்த்து வந்து தன் தலையால் சிங்கம்போல் அவைகளின் தலைகளை முட்டியது. (25-26) அம்முட்டினால் அப்ரமு என்ற பெண் யானையின் கணவனான ஐராவதம் என்ற திக்கஜமானது கண்கலங்கி மயக்கமுற்றது. புண்டரீகம் என்ற மற்றதிக்கஜமானது பயத்தினால் காட்டிற்கு ஓடிற்று. (27) வாமனம் என்ற யானை பயத்தால் மிகவும் குன்றிப்போயிற்று. குமுதமென்ற யானை மிக துக்கமடைந்தது. அஞ்சனமென்றதோ கண்ணை இழந்தது. (28) புஷ்பதந்தமென்றது அதன்முன் அடங்கி நின்றது. ஸார்வபௌமன் என்றது ஸகல பூமியிலும் அலைந்து ஓடியதால் அப்பெயர் பெற்றது. ஸுப்ரதீகமென்றது இப்பொழுது உனக்கு முன் நிற்கின்றவன் யார் என்று ஓடிற்று. இவ்வாறாக ஓர் ஆட்டினால் திக்கஜங்கள் துக்கத்தை அடைந்தன. (29-30) அந்த ஆடானது ஒன்றாகவே திக்கஜங்களை ஜயித்து ரஸாதலத்துக்குச் சென்றது. மஹாபலசாலியும் மதத்தால் கர்வமுற்றதும் வேகமுள்ளதுமான அவ்வாடானது அங்கு பலி சக்ரவர்த்தியின் வீட்டில் உள்ள விஷங்களையே அம்பாகவுள்ள சர்ப்பங்களை கலங்கச்செய்தது. அதற்கு மேலாக உள்ள மற்ற நாகலோகங்களையும் இவ்வாறே செய்தது. (31-32) ஒண்டியாகவே அவ்வாடானது பூமியின் கீழுள்ள ஏழு லோகங்களையும் லோகா லோகபர்வதம்வரை உள்ள பூமியையும் மனிதர் மிருகம் பக்ஷிகள் இவற்றையும் விளையாட்டாகவே ஜயித்து (33) பிறகு கடலுக்குள்ளிருந்த ஜலஜந்துக்களோடு மிக பராக்ரமத்துடன் போராடியது. பிறகு இந்த ஆடானது அதிசீக்கிரத்தில் ஆகாசம்சென்று மேகக் கூட்டங்களை எல்லாம் மற்றொரு சண்டமாருதம்போல் கால்க்ஷணத்தில் கலைத்துவிட்டது. மேலும்

बभञ्ज तरसा सर्वान् क्षणार्द्धार्धेन गर्वितः । अनुदुद्राव सवितुर्ज्योतिषां शशिनोरथान् ॥ ३५
नाकिनो नाकनिलया नबाधतमदालसः । विश्वनाथ महर्देवान् जने साध्यांस्तपस्यथ ॥ ३६
योगिनो सनकश्रेष्ठान् सत्ये साक्षाच्चतुर्मुखम् । सगणं सर्वकर्त्तारमभीषयदयं बली ॥ ३७
वैकुण्ठलोकमासाद्य तीर्त्वाच विरजां नदीम् । वैष्णवानपि तत्रत्यान् बाधमाने मखोद्भवे ॥ ३८
नारदेनामरास्सेन्द्रा यजमानेन सर्त्विजः । यज्ञवाटं परित्यज्य विपरीतफलप्रदम् ॥ ३९
कालकूटा दिवत्रस्ता नीलकण्ठं सदाशिवम् । कैलासगिरिमापुस्ते शैलराजं शिवप्रियम् ॥ ४०
तत्र देवगृहद्वारे क्रीडापरवशाशयः । वीरबाहु प्रभृतिभिर्वीरो दृष्टोऽग्निभूर्गुहः ॥ ४१
देवैरिन्द्रादिभिर्देवसेनानी रखिलेश्वरः । ते तमेत्य जगन्नाथं सर्वार्तिहरमव्ययम् ॥ ४२
व्यजिज्ञिपन्महासेनं हरसूनुं प्रणम्यते । देवाः — देवदेव महासेन महादेवांगसंभव ॥ ४३
प्रसीदास्मत्प्रभो शंभो विज्ञप्तिश्श्रूयतामियम् । अयं मुनिवरोऽस्यर्थं परमेशांघ्रिवल्लभः ॥ ४४

பபஞ்ஜ தரஸா ஸர்வான் க்ஷுணார்த்தார்த்தேன கர்வித: |
அனுதுத்ராவ ஸவிதுர் ஜ்யோதிஷாம் சசினோ ரதான் || 35
நாகினோ நாகநிலயான் அபாதத்மதாலஸ: | விச்வநாத மஹர்தேவான் ஜனே ஸாத்யான் தபஸ்யத: || 36
யோகினோ ஸனகப்ரேஷ்டான் ஸத்யே ஸாக்ஷாச்சதுர்முகம் |
ஸகணம் ஸர்வகர்த்தாரம் அபிஷயதயம் பலீ || 37
வைகுண்டலோகமாஸாத்ய தீர்த்வாச விரஜாம் நதீம் |
வைஷ்ணவாநபி தத்ரத்யான் பாதமானே மகோத்பவே || 38
நாரதேனமராஸ்ஸேந்த்ரா: யஜமானேன ஸர்த்விஜ: | யக்ஞவாடம் பரித்யஜ்ய விபரீத பலப்ரதம் || 39
காளகூடாதிவ த்ரஸ்தா: நீலகண்டம் ஸதாசிவம் | கைலாஸகிரிமாபுஸ்தே சைலராஜம் சிவப்ரியம் || 40
தத்ரதேவக்ருஹத்வாரே க்ரீடாபரவசாசய: | வீரபாஹுப்ரப்ருதிபிர் வீரோ த்ருஷ்டோऽக்னிபூர் குஹ: || 41
தேவைரிந்த்ராதிபிர் தேவஸேனாநீரகிலேச்வர: | தே தமேத்ய ஜகன்னாதம் ஸர்வார்த்திஹரமவ்யயம் || 42
வ்யஜிக்ஞபன் மஹாஸேனம் ஹரஸூனும் ப்ரணம்ய தே |
தேவா:— தேவதேவ மஹாஸேன மஹாதேவாங்கஸம்பவ || 43
ப்ரஸீதாஸ்மத்ப்ரபோ சம்போ விக்ஞப்திச் ச்ரூயதாமியம் |
அயம் முனிவரோऽத்யர்த்தம் பரமேசாங்க்ரிவல்லப: || 44

ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்கு நாயகனை ஸூர்யனுடையவும் சந்த்ரனுடையவும் ரதங்களை பின்தொடர்ந்து ஓடிற்று. (34-35) மதத்தினால் யாரையும் சட்டைசெய்யாத அவ்வாடானது ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகளான தேவர்களையும் மஹர்லோகாதிபர்களான தேவர்களையும் ஜனலோகத்தில் ஸாத்யர்களையும் தபோலோகத்தில் (36) ஸனகர் முதலிய யோகீஸ்வரர்களையும் துன்பப்படுத்திற்று. இந்த பலமுள்ள ஆடானது கணங்களுடன் கூடியவரும், யாவரையும் படைத்தவருமான ப்ரும்மாவையும் பயப்படச் செய்தது. (37) மேலும் யாகத்திலுண்டான அந்த ஆடானது விரஜாநதியைத்தாண்டி வைகுண்டலோகத்தையடைந்தது அங்குள்ள விஷ்ணு பக்தர்களை துன்புறுத்தும்பொழுது (38) இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அந்த யாகத்தின் ரித்விக்களும், யாகத்தின் யஜமானனுனை நாரதருடன் விபரீதபயனை அளித்த யாகசாலையை விட்டுவிட்டு, (39) ஹாலாஹல விஷத்தைக்கண்டு பயந்து நீலகண்டனை ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடத்திற்குச் சென்றதுபோல், சிவனுக்கு மிகவும் பிரியமான கைலாஸ மலையையடைந்தனர். (40) அங்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மாளிகையின் வாசற்படியில் விளையாட்டில் ஈடுபட்டவரும் மஹாவீரனும், அக்னிபுத்ரனும், தேவஸைன்யங்களுக்கு அதிபதியும், ஸர்வேச்வரனுமான ஸ்ரீ குஹன் வீரபாஹு முதலியவர்களுடன் கூடியவனாக இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் காணப்பட்டான். (41½) அவர்கள் ஜகத்திற்கு நாதனும், எல்லா துக்கங்களையும் போக்குகின்றவரும், அழிவற்றவருமான முருகனை அடைந்து (42) மஹாஸேனரும் ஈச்வரபுத்திரருமான அப்பிரபுவை நமஸ்கரித்து தெரிவித்தார்கள். (42½) தேவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஓ தேவதேவ, ஓ மஹாஸேன, ஓ சிவபுத்ர, சுகத்திற்கு இருப்பிடமானவரே எங்கள் ப்ரபுவே எங்களது கோரிக்கைக்கு செவிசாய்க்க வேண்டும். ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய சரணங்களில் பக்தியுள்ளவரும் முனிச்ரேஷ்டருமான நாரதர் யாகங்களுக்கு அதிபதியாயும், அர்த்தசந்திரனை ஆபரணமாகக்

ईजे यज्ञेन यज्ञेशं सोमं सोमार्धभूषणम् । अनारतं नारदोऽयं नारदेनसमो महान् ॥ ४५
तस्यास्य यज्ञे वितते छागालंभेसतिप्रभो । छागो महान् समुत्पन्नो दैवयोगादरिन्दम ॥ ४६
जगत्त्रयं तेन देव दुर्वृत्तेनाकुलीकृतम् । कालकूटादतितरां क्रूरेण महताधुना ॥ ४७
निगृह्य रक्षसि नचेत् जगद्भग्नं भविष्यति । त्वत्तोऽन्यो नैवशक्तोऽस्ति देवोवादानवोऽपिवा ॥ ४८
तदाशु रक्षरक्षास्मान् जगच्च सचराचरम् । संप्रार्थितोऽयं त्रिदशै र्निग्रहेऽजस्य देवपः ॥ ४९
करं करेण संन्ताड्य वीरबाहोर्विहस्यसः । समादिदेश भगवान् तमस्यानयने त्वरन् ॥ ५०
आज्ञया तस्य सहसा वीरबाहुररिन्दमः । मेषस्यान्वेषणेऽयत्नः विचित्य भुवनत्रयम् ॥ ५१
आरसातलमारभ्य बम्भ्रामाण्डावधित्वरन् । तदाजो विष्णुभवने विप्रकुर्वन्विलोकितः ॥ ५२
कोलाहलेन तज्जेन जनस्य महता तदा । वीरबाहुरमेयात्मा गृहीत्वैनं विषाणयोः ॥ ५३
निनाय त्वरया देव निकटं प्रकटं बली । मेषं पूषसहस्राभं मनोनिलमहाजवम् ॥ ५४

ஈஜே யக்ஞேன யக்ஞேசம் ஸோமம் ஸோமார்த்தபூஷணம் ।
அனாரதம் நாரதோऽயம் நாரதனே ஸமோ மஹான் ॥ 45
தஸ்யாஸ்ய யக்ஞே விததே சாகாலம்பே ஸதி ப்ரபோ ।
சாகோ மஹான் ஸமுத்பன்னோ தைவயோகாதரிந்தம ॥ 46
ஜகத்த்ரயம் தேன தேவ துர்வ்ருத்தேனாகுலீக்ருதம் । காலகூடாததிதராம் க்ரூரேண மஹதாऽதுனா ॥ 47
நிக்ருஹ்ய ரக்ஷஸி நசேத் ஜகத்பக்னம் பவிஷ்யதி ।
த்வத்தோऽன்யோ நைவ சக்தோऽஸ்தி தேவோவா தானவோऽபி வா ॥ 48
ததாசு ரக்ஷ ரக்ஷாஸ்மான் ஜகச்ச ஸசராசரம்
ஸம்ப்ரார்த்திதோऽயம்த்ரிதசைர் நிக்ரஹேऽஜஸ்ய தேவப: ॥ 49
கரம் கரேண ஸந்தாட்ய வீரபாஹோர்விஹஸ்ய ஸ: ।
ஸமாதிதேச பகவான் தமஸ்யானயனே த்வரன் ॥ 50
ஆக்ஞயா தஸ்ய ஸஹஸா வீரபாஹுரரிந்தம: ।
மேஷஸ்யான்வேஷணேऽயத்ன: விசித்ய புவனத்ரயம் ॥ 51
ஆரஸாதலமாரப்ய பப்ராமாண்டாவதி த்வரன் । ததாஜோ விஷ்ணுபவனே விப்ரகுர்வன் விலோகித: ॥ 52
கோலாஹலேன தஜ்ஜேன ஜனஸ்ய மஹதா ததா ।
வீரபாஹுரமேயாத்மா க்ருஹீத்வைனம் விஷாணயோ: ॥ 53
நிநாய த்வரயா தேவநிகடம் ப்ரகடம் பலீ । மேஷம் பூஷஸஹஸ்ராபம் மனோநில மஹாஜவம் ॥ 54

கொண்டவரும் உமையுடன் கூடியவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய ப்ரீதிக்காக பற்றற்று யாகம் செய்தார். (43-45) ஓ ப்ரபுவே அத்தகைய இவருடைய யாகத்தில் பசுவை (ஆட்டை) வேதவிதிப்படி விசஸனம் செய்கையில் தெய்விகமான ஓர் பெரிய ஆடு உண்டாயிற்று (46) ஓ தேவாதிதேவ தீயச் செய்கையை உடையதும், மிக்கக் கொடுமையானதுமான அந்த ஆட்டினால் இப்பொழுது மூன்று உலகமும் ஹாலாஹல விஷத்தினால் வ்யாகுலத்தை அடைந்ததைவிட மிகவும் கலக்கமுற்றது (47) தாங்கள் அதை அடக்கி ரக்ஷிக்காவிடில் உலகமெல்லாம் அழிந்துவிடும். தங்களைத்தவிர தேவரோ, அஸுரரோ, மற்றவர்களோ, அதை அடக்கமுடியாது. (48) ஆகையால் சராசராத்மகமான உலகையும், எங்களையும், சீக்கிரம் காக்கவேண்டும், காக்கவேண்டும், என தேவர்களால் இந்த ஆட்டை அடக்குவதற்காக வேண்டப்பட்ட இந்த தேவ ஸேனாபதி வீரபாஹுவினுடைய கையை தனது கையால் தட்டிச் சிரித்து அவ்வாட்டை சீக்கிரம் கொண்டுவரும்படி வீரபாஹுவை கட்டளையிட்டார். (49-50) சத்ருக்களை அழிக்கும் வீரபாஹு முருகனின் கட்டளையின்பேரில் மூவுலகையும் ஆட்டைத்தேடுவதற்காக சிரமமின்றி சுற்றிவந்தான் (51) ரஸாதலம்முதல் ப்ரும்மாண்டத்தின் முடிவுவரை பரபரப்புடன் தேடும்பொழுது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மாளிகையில் உபத்ரவம் செய்துகொண்டிருந்த அந்த ஆட்டைப்பார்த்தான். அதனால் ஜனங்கள் வெருண்டு மிகுந்த கோலாஹலம் செய்வதைக் கண்டான் (52½) அளவுகடந்த பராக்ரமுள்ளவனும், பலவானுமான வீரபாஹு, அவ்வாட்டின் கொம்புகளைப் பிடித்து முருகனின் ஸமீபத்திற்கு இழுத்துச் சென்றான், ஆயிரம் ஸூர்யனுக் கொப்பானதும், மனதிற்கும், காற்றிற்கும் ஸமமான

दृष्ट्वा हृष्टमनास्स्कन्दः तमध्यारुरोह सः । पार्ष्णिघात कशाघातैस्तस्य दर्पमपाकरोत् ॥ ५५
यत्नेन स्ववशं नीत्वा तमश्ववदरिन्दमः । धारागतीरमुं स्वामी चालयामास वीर्यवान् ॥ ५६
भ्रामयामास सहसा वात्यावायुमनोरमम् । भुवनान्यपि सर्वाणि बभ्रामाधिकसंभ्रमः ॥ ५७
वहल्लोकगुरुं मेषो महान्तं विगतस्मयः । श्रान्तः श्रमजलाकीर्णो विवृतास्योऽतिफेनिलः ॥ ५८
हतदर्परवोऽत्यर्थं प्रकंपिततनुस्तराम् । कशयाऽभिहतोऽत्यर्थमपि निर्बलतां गतः ॥ ५९
अथेदृशस्समेषोऽपि लोकानामपि बाधकः । प्रभुणानुगृहीतोऽसौ दययैव दयालुना ॥ ६०
छागोपि तेन तत्वज्ञो भूत्वाऽस्तौषीदुमासुतम् । प्रणाममपि देवाय प्रसन्नमनसाकरोत् ॥ ६१
तेनाप्यतितरां प्रीतो वाहनं तमकल्पयत् । छागस्यास्य जगत्कर्ता दुष्प्रापमकृतात्मनाम् ॥ ६२
चकारानुग्रहं ह्येवं भक्तस्यान्यस्य किंपुनः । अग्निभूरग्निवन्मेषवाहनोऽभूत्तदादि सः ॥ ६३
नारदोऽपि ततोत्सन्न यज्ञो देवैर्महर्षिभिः । देवसेनापतिं मूर्ध्ना प्रणिपत्योपतस्थिवान् ॥ ६४

த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டமனா: ஸ்கந்த: தமத்யாவருரோஹ ஸ: |
பார்ஷ்ணிகாதகசாகாதை: தஸ்ய தர்ப்பமபாகரோத் || 55
யத்னேன ஸ்வவசம் நீத்வா தமச்வவதரிந்தம: | தாராகதீரமும் ஸ்வாமீ சாலயாமாஸ வீர்யவான் || 56
ப்ராமயாமாஸ ஸஹஸா வாத்யா வாயு மனோரமம் | புவனான்யபி ஸர்வாணி பப்ராமாதிக ஸம்ப்ரம: || 57
வஹன் லோககுரும் மேஷோ மஹாந்தம் விகதஸ்மய: |
ச்ராந்த: ச்ரமஜலாகீர்ணோ விவ்ருதாஸ்யோऽதி பேநில: || 58
ஹததர்ப்பரவோऽத்யர்த்தம் ப்ரகம்பிததனுஸ்தராம் |
கசயாऽபிஹதோऽத்யர்த்தம அபி நிர்பலதாம் கத: || 59
அதேத்ருசஸ்ஸமேஷோऽபி லோகானாமபி பாதக: |
ப்ரபுணாऽநுக்ரஹீதோஸௌ தயயைவ தயாளுனா || 60
சாகோऽபி தேன தத்வக்ஞோ பூத்வாऽஸ்தௌஷீதுமாஸுதம் |
ப்ரணாமமபி தேவாய ப்ரஸன்னமனஸா கரோத் || 61
தேனாப்யதிதராம் ப்ரீதோ வாஹனம் தமகல்பயத் |
சாகஸ்யாஸ்ய ஜகத்கர்த்தா துஷ்ப்ராபமக்ருதாத்மனாம் || 62
சகாரானுக்ரஹம் ஹ்யேவம் பக்தஸ்யான்யஸ்ய கிம் புன: |
அக்னிபூரக்னிவன்மேஷ வாஹனோऽபூத்ததாதி ஸ: || 63
நாரதோऽபி ததோத்ஸன்னயக்ஞோ தேவைர்மஹர்ஷிபி
தேவஸேனாபதிம் மூர்த்னா ப்ரணிபத்யோபதஸ்த்திவான் || 64

வேகத்தையுடையதுமான ஆட்டைப் பார்த்து சந்தோஷங்கொண்டு முருகன் அதன்மீது ஏறி உட்கார்ந்தான். (53-54½) குதிக்கால் அடிகளாலும், சாட்டையடிகளாலும் அதன் கொழுப்பை அடக்கினான். (55) சத்ருக்களையழிக்கும் அப்ரபுவும், அந்த ஆட்டை முயர்ச்சியுடன் தன்வசமாக்கி, குதிரையைப்போல் ஐந்துவித, தாராகதியுடன் செல்லும்படி ஓட்டினான் (56) பெரும் காற்றுச் சுழலுவதுபோல் நேர்த்தியாய் வேகமாக சுற்றச் செய்தான் மிக்க பரபரப்புடன் எல்லாவுலகங்களையும் சுற்றிவந்தான் (57) அந்த ஆடோவென்றால் மிகப் பெருமை பொருந்திய முருகனை ஏற்றிச் சென்றதில் கொழுப்படங்கி களைப்பையடைந்து வியர்வை கொண்டதாய் வாயிலிருந்து நுரையைத் தள்ளியது (58) கர்வத்தினால் கனைக்கும் சத்தமற்றதும், உடல் முழுவதும் நடுக்கம் கொண்டதும் சாட்டையினால் அடிக்கப்பட்டதால் மிகவும் பலமற்றதாகவும் ஆயிற்று. (59) பிறகு உலகத்தை துன்புறுத்தும் இப்படிப்பட்ட ஆடும் மிக்க தயாளுவான ப்ரபுவினுடைய கிருபையால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டது. (60) அந்த ஆடும் முருகனால் தத்வக்ஞானத்தையடைந்து உமாபுத்திரனை முருகனை ஸ்தோத்திரம் செய்தது. தெளிந்த மனதுடன் முருகனை நமஸ்காரமும் செய்தது (61) அந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மிகப்பிரியமடைந்த முருகன் அந்த ஆட்டை வாகனமாகக் கொண்டார். மனதையடக்காதவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடியதான அனுக்ரஹத்தை உலகத்தைப் படைக்கும் முருகன் அந்த ஆட்டிற்குச் செய்தார். மற்ற பக்தர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதில் என்ன ஸந்தேகம்? (62½) அதுமுதல் அக்னியிலிருந்து உண்டான முருகன் அக்னியைப்போல், மேஷவாஹனராக ஆனார் (63) நாரதரும் முடிவடையாத யாகத்தை உடையவராய் தேவர்களுடனும், முனிவர்களுடனும், தேவஸைன்யங்களுக்கு அதிபதியான ஸுப்ரமண்யருக்கு நமஸ்கரித்து முன்

वीक्ष्य तं छागवाहोथ देवैस्सह मुनीश्वरैः । यज्ञान्तरायदुःखार्तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

ब्रह्म कारागृह प्रवेशः ॥

सूतः — इति देवांशसंभूतो देवसेनापतिः प्रभुः । प्रणतं प्राञ्जलिं पार्श्वे नारदं मुनिमब्रवीत् ॥ १
महर्षे तव यज्ञेन ममाभूद्वाहनं महत् । तेनान्तरायो नैवास्तु पूर्तिमेतु पुनर्मखः ॥ २
गच्छ देवैर्यथापूर्वं ऋत्विग्भिर्यज्ञमाशुतम् । दक्षिणाभिर्यथोक्ताभि स्समाप्यावभृथाप्लुतः ॥ ३
मम वाहनदानेन शतयज्ञफलं लभेत् । ये लोके मनुजा मह्यं यत्किंचिदपि भक्तितः ॥ ४
प्रयच्छन्ति फलं तेषां सर्वयज्ञतपोऽधिकम् । इत्यादिश्य विसृष्टास्ते नारदाद्यास्सुरर्षयः ॥ ५

வீக்ஷ்ய தம் சாகவாஹோऽத தேவைஸ்ஸஹ முனீச்வரை: |
யக்ஞாந்தராய து:க்கார்த்தம் இதம் வசனமப்ரவீத் || 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவாஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே த்வாத்ரிம்சோऽத்யாய: ||

॥ அத த்ரயஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய: ||

ப்ரும்மனை சிறையில் அடைத்தல்

ஸூத:— இதி தேவாம்சஸம்பூத: தேவஸேனாபதி: ப்ரபு: |
ப்ரணதம் ப்ராஞ்ஜலிம் பார்ச்வே நாரதம் முனிமப்ரவீத் || 1
மஹர்ஷே தவ யக்ஞேன மமாபூத் வாஹனம் மஹத் |
தேநாந்தராயோ நைவாஸ்து பூர்த்திமேது புனர் மக: || 2
கச்ச தேவைர்யதா பூர்வம் ருத்விக்பி: யக்ஞமாசு தம் | தக்ஷிணாபி: யதோக்தாபி: ஸமாப்யாவப்ருதாப்லுத:
மம வாஹனதானேன சதயக்ஞபலம் லபேத் | யே லோகே மனுஜா மஹ்யம் யத்கிஞ்சிதபி பக்தித: || 4
ப்ரயச்சந்தி பலம் தேஷாம் ஸர்வயக்ஞதபோऽதிகம் |
இத்யாதிச்ய விஸ்ருஷ்டாஸ்தே நாரதாத்யா: ஸுரர்ஷய: || 5

நின்ருர். (64) பிறகு மேஷவாஹனரான முருகன் தேவர்களுடனும், முனிவர்களுடனும், யாகம் தடைபட்டதால் துக்கங்கொண்ட நாரதர் என்ற பிராமணனைக் குறித்து இவ்விதம் கூறினர். (65)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்து மூன்ருவது அத்யாயம்.

ஸூதர் கூறுகிருர். பரமசிவனின் அம்சபூதரும், தேவஸேனபதியும், ப்ரபுவுமான முருகன் நமஸ்கரித்து கைகூப்பி பக்கத்தில் நிற்கும் நாரதமுனிவரை இவ்வாறு கூறினர். (1) ஓ மஹாமுனிவரே உங்களது யாகத்தால் எனக்குச் சிறந்த வாஹனம் கிடைத்தது ஆதலால் தங்களது யாகம் மீண்டும் பூர்த்தியை அடையட்டும். (2) தேவர்களுடன் சீக்கிரத்தில் திரும்பிப்போய் ருத்விக்களுடன் முன்போல் யாகத்தை நடத்தி முறைப்படி தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து அவப்ருத ஸ்னானம் செய்யும் (3) எனக்கு வாஹனத்தை கொடுப்பதால் நூறு யாகம் செய்த பயன் கிடைக்கும், உலகிலுள்ள எந்த மனிதர்கள் எனக்கு ஏதேனும் கொஞ்சம் பக்தியுடன் கொடுக்கிருர்களோ அவர்களுக்கு எல்லா யாகங்களுக்கும், தபஸ்ஸுக்கும் மேம்பட்ட பயன் கிடைக்கும் (4½) இம்மாதிரி சொல்லி விடை கொடுக்கப்பெற்ற நாரதர் முதலிய தேவ முனிவர்கள் யாகத்தைச் செய்தனர். அந்த நாரதமுனிவரும் சுகத்தை அடைந்தார்,

यथोक्तं प्रभुणा चक्रुस्सुखमापच वै मुनिः । सोऽपि तत्रैव कैलासे विजहार यथारति ॥ ६
एतस्मिन्नन्तरे ब्रह्मा सहसाध्यैर्मरुद्गणैः । सत्यलोकादुमाकान्तं समाराद्धुमुपागतः ॥ ७
कैलासशिखरे रम्ये शङ्करस्य शिवालये । मोदन्ते देवतास्तत्र मुक्तिभाजस्तदाश्रयात् ॥ ८
स तत्र विनयेनैव प्रविश्य विबुधैस्सह । अतीत्य विविधा वीथीरत्युन्नत पताकिकाः ॥ ९
आससाद महच्चित्रमालयं परमेशितुः । ददर्श द्वारि जगतां विहरन्तं गुरुं गुहम् ॥ १०
शिवयोस्सखिभिः पुत्रममेयमजरं शिशुम् । तदा तस्य विनोदाय सुब्रह्मण्यो विधेर्मतिम् ॥ ११
जहार तेन तं ब्रह्मा नैवाजानात् परंप्रभुम् । प्रविवेश शिशुं मत्वा शिवावसथमद्भुतम् ॥ १२
चिरं तत्र महादेवं समुपास्य ससादरम् । साध्यैस्साकं विसृष्टोऽसौ सत्यलोकाय निर्गतः ॥ १३
तदानीमपि देवस्य कुमारो मारसुन्दरः । तत्राखेलत् बहिर्द्वारि सवयस्यैर्हरात्मजः ॥ १४
तस्यैवं दीव्यतोऽभ्याशे गच्छन्वारिजसंभवः । अकृतानतिराहूय पृष्टः कस्त्वमितिक्रुधा ॥ १५
ऊचे पश्चात्प्रणम्यैनं प्राञ्जलिर्विनयान्वितः । ब्रह्माहमिह संप्राप्तस्सुब्रह्मण्य दयानिधे ॥ १६

யதோக்தம் ப்ரபுணு சக்ரு: ஸுகமாப ச வை முனி: । ஸோऽபி தத்ரைவ கைலாஸே விஜஹார யதா ரதி 6
ஏதஸ்மின்னந்தரே ப்ரம்மா ஸஹ ஸாத்யை: மருத்கணை: । ஸத்யலோகாதுமாகாந்தம் ஸமாராத்துமுபாகத:
கைலாஸசிகரே ரம்யே சங்கரஸ்ய சிவாலயே । மோதந்தே தேவதாஸ்தத்ர முக்திபாஜஸ்ததாச்ரயாத் ॥ 8
ஸ தத்ர விநயேனைவ ப்ரவிச்ய விபுதைஸ்ஸஹ । அதீத்ய விவிதா வீதீ: அத்யுன்னதபதாகிகா: ॥ 9
ஆஸஸாத மஹச்சித்ரம் ஆலயம் பரமேசிது: । ததர்ச த்வாரி ஜகதாம் விஹரந்தம் குரும் குஹம் ॥ 10
சிவயோஸ்ஸகிபி: புத்ரம் அமேயமஜரம் சிசும் । ததா தஸ்ய விநோதாய ஸுப்ரம்மண்யோவிதேர்மதிம் 11
ஜஹார தேந தம் ப்ரம்மா நைவாஜாநாத் பரம் ப்ரபும் । ப்ரவிவேச சிசும் மத்வா சிவாவஸதமத்புதம் ॥ 12
சிரம் தத்ர மஹாதேவம் ஸமுபாஸ்ய ஸ ஸாதரம் ।
ஸாத்யை: ஸாகம் விஸ்ருஷ்டோऽஸௌ ஸத்யலோகாய நிர்கத: 13
ததாநீமபி தேவஸ்ய குமாரோ மாரஸுந்தர: । தத்ராகேலத் பஹிர்த்வாரி ஸ வயஸ்யை: ஹராத்மஜ: ॥ 14
தஸ்யைவம் திவ்யதோऽப்யாசே கச்சன் வாரிஜஸம்பவ: ।
அக்ருதானதிராஹூய ப்ருஷ்ட: கஸ்த்வமிதி க்ருதா ॥ 15
ஊசே பச்சாத் ப்ரணம்யைநம் ப்ராஞ்ஜலி: விநயான்வித: ।
ப்ரம்மாऽஹம் இஹ ஸம்ப்ராப்த: ஸுப்ரம்மண்ய தயாநிதே ॥ 16

அம்முருகனும் இஷ்டப்படி கைலாஸத்தில் விளையாடினர். (6) இதற்கிடையில் ப்ரும்மதேவன் ஸாத்யர்களுடனும், மருத்கணங்களுடனும், உமாகாந்தனை பரமேச்வரனை ஆராதிப்பதற்காக ஸத்யலோகத்திலிருந்து கைலாசத்திற்கு வந்தார் (7) அழகியதும், சிவனுடைய இருப்பிடமுமான கைலாஸ மலையின் முடியில் தேவர்கள் பரமேஸ்வரனை ஆராதித்ததால் முக்தியடைந்து ஆனந்தமாக இருக்கின்றனர்(8) அங்கு அந்த ப்ரும்மதேவன் தேவர்களுடன் வினயத்துடன் ப்ரவேசித்து மிக உயரமான கொடி மரங்களுடன் கூடிய பல வீதிகளைத்தாண்டி (9) மிக்க ஆச்சர்யகரமான பரமேச்வரனுடைய ஆலயத்தை அடைந்தார். அங்கு வாசலில் பார்வதீ பரமேச்வரர்களுக்கு புத்திரரும் எல்லையில்லாத மஹிமை பொருந்தியவரும், கிழத்தனமற்றவரும், குழந்தையும் உலகங்களுக்கு குருவுமான முருகன் தோழர்களுடன் விளையாடுவதைக் கண்டார். (10½) அப்பொழுது விளையாட்டின்பொருட்டு முருகன் ப்ரம்மதேவனின் விவேக சக்தியை அபஹரித்தார். அதனால் ப்ரும்மா அம்முருகனை பரம்பொருள் என அறியவில்லை. அவனை குழந்தை என நினைத்து ஆச்சர்யமான பரமசிவனுடைய மாளிகைக்குள் நுழைந்தார் (11-12) வெகுகாலம் அங்கு பரமசிவனை ஸாத்யர்களுடன் அன்பாய் உபாஸித்துவிட்டு, விடைகொடுக்கப்பெற்று ஸத்யலோகத்திற்குப் புறப்பட்டார் (13) அப்பொழுது தேவகுமாரனும், மன்மதனைப்போல் அழகுவாய்ந்தவனுமான சிவ குமாரன் ஸ்னேகிதர்களுடன் வெளிவாயிலில் விளையாடினான் (14) இவ்வாறு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அம்முருகனுடைய ஸமீபத்தில் நமஸ்கரிக்காமல் செல்கின்ற ப்ரும்மனை, நீ யார் என கோபத்துடன் கேட்டார், (15) பிறகு நமஸ்கரித்து வினயத்துடன் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு இந்த முருகனைப்பார்த்து தயாநிதியான ஓ சுப்ரமண்யா, நான் ப்ரும்மதேவன், ஓ ஜகத்குரோ, பார்வதீ பரமேச்வரர்களை ஸேவிப்

सेवायै शिवयोरद्य सत्यलोकाज्जगद्गुरो । साध्यैस्साकं सुरैरेभिः कृतेशोपास्तिरस्मिते ॥ १७
कृपायाः पात्रभूतोद्य समाहूतो यदृच्छया । कृतार्थोहं गमिष्यामि सत्यलोकं विमुञ्चमाम् ॥ १८
गदन्तमितिधातारं नमन्तमपि पादयोः । विनोदायाभणत्स्वामी विहस्य सखिभिः क्षणम् ॥ १९
ब्रह्मन् तव कृतिः कावा कासु विद्यासु पाटवम् । जिज्ञासुरहमद्यत्वां पृच्छामि न परीक्षकः ॥ २०
मा कृथाः कोपमधुना वदब्रह्मन् त्वमंजसा । तदुपश्रुत्य वचनं गंभीरमतिपेशलम् ॥ २१
भीतः प्रीतमनाः प्रादादुत्तरं चतुराननः । देवासुरमनुष्याणां स्रष्टास्मि जगतांप्रभो ॥ २२
नान्योऽस्ति मत्समोलोके चराचरकृतेः पटुः । अष्टादशासु विद्यासु पटुरस्म्यहमेवभोः ॥ २३
वेत्ति धात्वर्थभूतानां विद्यानामहमाश्रयः । ब्रुवत्येवं विधौ भूयः प्रत्याचष्टेऽग्निभूरमुम् ॥ २४
मृद्योपलालयंस्तस्य गिरा वचनमादरात् । स्कंदः - अहो पटुरहो वेत्ता महांस्त्वं महतोऽधुना ॥ २५
तासु विद्यासु चाद्यायास्तदा वदकियत्पदम् । सन्तोषोह्यस्मदादीनां शिशूनां वृद्धभाषणे ॥ २६

ஸேவாயை சிவயோரத்ய ஸத்யலோகாத் ஜகத்குரோ |
ஸாத்யை: ஸாகம் ஸுரைரேபி: க்ருதேசோபாஸ்தி: அஸ்மிதே 17
க்ருபாயா: பாத்ரபூதோऽத்ய ஸமாஹூதோ யத்ருச்சயா |
க்ருதார்த்தோऽஹம் கமிஷ்யாமி ஸத்யலோகம் விமுஞ்ச மாம் || 18
கதந்தமிதி தாதாரம் நமந்தமபி பாதயோ:| விநோதாயாபணத் ஸ்வாமீ விஹஸ்ய ஸகிபி: க்ஷணம் || 19
பிரம்மன் தவ கிருதி: காவா காஸு வித்யாஸு பாடவம் |
ஜிக்ஞாஸுரஹமத்ய த்வாம் ப்ருச்சாமி ந பரீக்ஷக: || 20
மாக்ருதா: கோபமதுநா வத ப்ரம்மன் த்வமஞ்ஜஸா | ததுபச்ருத்ய வசனம் கம்பீரமதிபேசலம் || 21
பீத: ப்ரீதமநா: ப்ராதாத் உத்தரம் சதுராநந:| தேவாஸுரமநுஷ்யாணாம் ஸ்ரஷ்டாஸ்மி ஜகதாம் ப்ரபோ
நான்யோऽஸ்தி மத்ஸமோ லோகே சராசரக்ருதே: படு: |
அஷ்டாதசஸு வித்யாஸு படுரஸ்ம்யஹமேவ போ: || 23
வேத்தி தாத்வர்த பூதாநாம் வித்யாநாமஹமாச்ரய: |
ப்ருவத்யேவம் விதௌ பூய: ப்ரத்யாசஷ்டேக்னிபூரமும் || 24
ம்ருத்வ்யோபலாலயன் தஸ்ய கிரா வசனமாதராத் || 24½
(ஸ்கந்த:) அஹோபடுரஹோ வேத்தா மஹாம்ஸ்த்வம் மஹதோऽதுநா || 25
தாஸு வித்யாஸு சாத்யாயா: ததாவத கியத்பதம் |
ஸந்தோஷோஹ்யஸ்மதாதீநாம் சிசூநாம் வ்ருத்தபாஷணே || 26

பதற்காக ஸத்யலோகத்திலிருந்து ஸாத்யர்களுடனும் தேவர்களுடன் இங்குவந்து பூஜை செய்தேன். நான் இப்பொழுது தற்செயலாக அழைக்கப்பட்டு தங்களுடைய கருணைக்கு பாத்திரமாகி க்ருதார்த்தனாக ஆனேன். ஸத்யலோகத்திற்குப் போகிறேன் என்னை விடவேண்டும். (16-18) என்று சொல்லி கால்களில் நமஸ்கரிக்கும் ப்ரும்மதேவனை ஸ்வாமியானவர் ஸ்னேகிதர்களுடன் கொஞ்சம் சிரித்து வேடிக்கையாகக் கூறினார். (19) ஓ ப்ரம்மன், உம் தொழில் என்ன? எந்த வித்யையில் தேர்ச்சிபெற்றீர்? அதை தெரிந்துகொள்ள ஆசைகொண்டுள்ளேன். உம்மை பரீக்ஷிப்பதற்காக இல்லை. (20) இப்பொழுதும் கோபம்கொள்ளாதீர் ஓ ப்ரம்மன் சீக்கிரம் பதில் சொல்லும். கம்பீரமாய் அழகாயுள்ள அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு (21) பயந்து ப்ரீதிகொண்ட மனதுடன் நான்முகன் பதில் சொன்னார். உலகிற்கு ப்ரபுவே! நான் தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்கள் இவர்களை படைக்கிறேன் (22) சராசரமான உலகைப் படைப்பதில் எனக்கீடு உலகில் வேறுயாருமில்லை, பதினெட்டுக் கலைகளிலும் நானே ஸமர்த்தன். (23) வித் என்ற வினைப்பகுதியின் பெருமையாகிய வித்யைகளுக்கெல்லாம் நானே இருப்பிடம் (23½) இவ்வாறு ப்ரம்மதேவன் கூறும்பொழுது முருகன் பதில் கூறினார். அக்னிபுத்ரனான ப்ரபுவானவர் நயமான வார்த்தைகளால் அவரை உத்ஸாகப்படுத்தி ஆதரவுடன் ஓர் வார்த்தையைச் சொன்னார். (முருகன் கூறுகிறார். ஓஹோ, என்ன ஸாமர்த்தியம். எவ்வளவு கற்றவர்? இப்பொழுது நீர் பெரியோர்களுக்கெல்லாம் பெரியவர். (24-25) ஆகையால் அப்பதினெட்டு வித்யைகளில் முதல் வித்யையான ருக் வேதத்தில் எவ்வளவு பதங்கள் உள்ளன? எங்களைப்போன்ற குழந்தைகளுக்கு கிழவர்கள் சொல்லிக் கேட்பதில் சந்தோஷமல்லவா? (26) ஓ ப்ரம்மாவே அவைகள் எல்லாவற்றையும்

तदाश्वासक्ष्व सविधे विधे सर्वं शृणोम्यहम् । सखिभिर्हे सखायोस्य शृणुत्वं गदतो गिरः ॥ २७
रूपमेवास्य सर्वेषां महिमानं वदत्यलम् । श्रुत्वाचष्ट ततो ब्रह्मा श्रुतिमाद्यामृगात्मिकाम् ॥ २८
स्वरमादौ पपाठैष बिन्दुनादैस्त्रयोदशम् । तावन्मात्रेण सेनानीः स शिरः कंपमात्मनः ॥ २९
हस्तेन तिष्ठ तिष्ठेति भूयएनमभाषत । गुहः – अर्थोऽस्य वर्ण्यतामाशु समञ्जसमिह त्वया ॥ ३०
यथास्माकं मनोगच्छेत् संशयं नैव संप्रति । विधिः - प्रकृतश्चाहमेवार्थो विधिरस्येति विब्रुवन् ॥ ३१
मुष्टिना चाटचट्येन मुखरीकृत दिङ्मुखः । कारागृहं स्कन्दगिरौ नीतोऽयं वीरबाहुना ॥ ३२
जगत्सृष्टं च देवेन स्कन्देन सचराचरम् । ततो दीर्घेण कालेन साध्याश्च मुनियोगिनः ॥ ३३
तपसा प्राप्य देवेशं शङ्करं चन्द्रशेखरम् । प्रार्थयन्ति स्म विबुधा ब्रह्मणो मोक्षमादरात् ॥ ३४
देवो विदितवृत्तान्तो विबुधान्प्रति शंकरः । प्रेषयामास नन्दीशं सुब्रह्मण्यान्तिकं प्रभुः ॥ ३५
गच्छ नन्दीश पुत्रस्य सविधं मम सांप्रतम् । मद्गिरा देवसेनान्यं प्रीणयित्वा मदाज्ञया ॥ ३६

ததாச்வாசக்ஷ்வ ஸவிதே விதே ஸர்வம் ச்ருணோம்யஹம் ।
ஸகிபிர்ஹே ஸகாயோஸ்ய ச்ருணுத்வம் கததோ கிர: ॥ 27
ரூபமேவாஸ்ய ஸர்வேஷாம் மஹிமானம் வதத்யலம் ।
ச்ருத்வாऽऽசஷ்ட ததோ ப்ரம்மா ச்ருதிமாத்யாம்ருகாத்மிகாம் ॥ 28
ஸ்வரமாதௌ பபாடைஷ பிந்துநாதை: த்ரயோதசம் । தாவன்மாத்ரேண ஸேநாநீ: ஸ சிர: கம்பமாத்மன:
ஹஸ்தேன திஷ்ட திஷ்டேதி பூய ஏனமபாஷத ।
(குஹ:) அர்தோஸ்ய வர்ண்யதாமாசு ஸமஞ்ஜஸமிஹ த்வயா ॥ 30
யதாஸ்மாகம் மனோ கச்சேத் ஸம்சயம் நைவ ஸம்ப்ரதி ।
(விதி:) ப்ரக்ருத: சாஹமேவார்தோ விதிரஸ்யேதி விப்ருவன் ॥ 31
முஷ்டிநா சாடசட்யேன முகரீக்ருத திங்முக: । காராக்ருஹம் ஸ்கந்தகிரௌ நீதோயம் வீரபாஹுநா ॥ 32
ஜகத்ஸ்ருஷ்டஞ்ச தேவேன ஸ்கந்தேன ஸசராசரம் । ததோதீர்கேண காலேன ஸாத்யா:ச முனியோகிந:
தபஸா ப்ராப்ய தேவேசம் சங்கரம் சந்திரசேகரம் ।
ப்ரார்தயந்திஸ்ம விபுதா ப்ரம்மணோ மோக்ஷமாதராத் ॥ 34
தேவோ விதித வ்ருத்தாந்தோ விபுதான்ப்ரதி சங்கர: ।
ப்ரேஷயாமாஸ நந்தீசம் ஸுப்ரம்மண்யாந்திகம் ப்ரபு: ॥ 35
கச்ச நந்தீசபுத்ரஸ்ய ஸவிதம் மம ஸாம்ப்ரதம் । மத்கிராதேவ ஸேநான்யம் ப்ரீணயித்வா மதாக்ஞயா ॥ 36

எங்கள்முன்பு சீக்கிரதில் சொல்லவேண்டும். நான் தோழர்களுடன் கேட்க்கிறேன். ஓ தோழர்களே இவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள். (27) ரூபமே இவரது மஹிமைகளை எல்லோருக்கும் தெரிவிக்கிறது என்று சொன்னதைக்கேட்டு ப்ரும்மதேவன் முதல் வேதமாகிய ருக் வேதத்தை சொல்ல ஆரம்பித்து முதலில் பதிமூன்ருவது உயிரெழுத்தான ஓ, என்ற அக்ஷரத்தை பிந்துநாதங்களோடு சேர்த்து ஓம், என சொல்லத் தொடங்கியதும் ஸ்ரீ முருகன் தலையை அசைத்து நிறுத்தும் நிறுத்தும் என கையை அசைத்துக் கூறினுர். முருகன் கூறுகிருர். இப்பொழுது எங்கள் மனதிற்கு ஸந்தேஹம் எழும்பாமல் இருக்கும்படி சீக்கிரமாய் இதன் பொருளை பொருத்தமாய் கூறும். (28-30½) ப்ரம்மா கூறுகிருர். அப்பொழுது ப்ரம்மா இப் ப்ரணவத்தின் பொருள் யானே எனக்கூறினுர். (31) இப்படி மாருகக்கூறின ப்ரம்மனை வீரபாஹு திசை எங்கும் ஒலிக்கும்படி கைமுட்டியால் அறைந்து ஸ்கந்தகிரியிலுள்ள ஜெயிலில் அவரை அடைத்தும்விட்டான். (32) அது ஸமயம் முருகனே சராசரமான உலகம் யாவையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்து வந்தான். பிறகு ஸாத்தியர்கள் முனிவர்கள் யோகிச்வரர்கள் தேவர்கள் முதலியவர்கள் தேவேசனும் சந்திர சேகருமான பரமசிவனை தவத்தால் வெகுகாலம் ஆராதித்து அடைந்து ப்ருமதேவனின் விடுதலையைப் பற்றி ப்ரார்த்தித்தார்கள் (33-34) மஹாதேவனுகிய ப்ரபுவும் தேவர்களைப்பற்றிய சரித்திரங்களை யறிந்து ஸ்ரீ நந்தியை சுப்ரமண்யருடைய ஸமீபத்திற்கு போகும்படி கட்டளையிட்டார். (35) ஓ நந்திகேச்வரா நீ இப்பொழுதே எனது கட்டளையின்படி நம் குழந்தையின்முன்சென்று என் வார்த்தையால் திருப்திசெய்துவைத்து உலக ஸ்ருஷ்டிக்கு இடையூறு இல்லாமல் அந்த ப்ரும்மனை விடுவிக்கவும் என்று

विमोचय विधातारं सृष्टिप्रत्यूहशान्तये । स्वामिना यद्यथाज्ञप्तं तत्तथेति शिलादजः ॥ ३७
जगाम त्वरया स्कन्दगिरिं नन्दी तदाज्ञया । तत्र स्कन्दं समाराध्य सन्तोष्य विविधैः स्तवैः ॥ ३८
प्रणम्याञ्जलिहस्तोऽग्रे ब्रह्मास्वामिन् गिरा पितुः । विमोच्यो भवता लोकसृष्टिर्भूयाद्यथापुरा ॥ ३९
विज्ञाप्येति स्थिते तस्मिन नन्दिकेशे कृतांजलौ । तत्र क्रुद्धो महासेनो भर्त्सयन्नन्दिनं मुहुः ॥ ४०
आगतोऽसि यथा येन तेन गच्छ नचेच्चिरम् । ब्रह्मणासह वासोऽस्तु तव कारागृहेऽथवा ॥ ४१
श्रुत्वत्युग्रतरं स्कन्दे प्रणिपत्य शिलादजः । जगाम त्वरया देवं पुरारिं पुरुवेपथुः ॥ ४२
शशंस सान्निधौ तत्र वृत्तान्तं स्वामिनोगणः । सस्मितं सशिरः कंपमीशो विस्मितमानसः ॥ ४३

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

விமோசய விதாதாரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரத்யூஹசாந்தயே। ஸ்வாமிநா யத்யதாக்ஞப்தம் தத்ததேதி சிலாதஜ: 37

ஜகாம த்வரயா ஸ்கந்தகிரிம் நந்தீ ததாஞ்ஜயா ।
தத்ர ஸ்கந்தம் ஸமாராத்ய ஸந்தோஷ்ய விவிதை: ஸ்தவை: ॥ 38

ப்ரணம்யாஞ்ஜலிஹஸ்தோக்ரே ப்ரம்மா ஸ்வாமின் கிராபிது: ।
விமோச்யோ பவதா லோகஸ்ருஷ்டிர்பூயாத் யதா புரா ॥ 39

விக்ஞாப்யேதி ஸ்திதே தஸ்மின் நந்திகேசே க்ருதாஞ்ஜலௌ ।
தத்ர க்ருத்தோ மஹாஸேனோ பர்த்ஸயன் நந்தினம் முஹு: ॥ 40

ஆகதோஸி யதா யேன தேந கச்ச நசேச்சிரம்। ப்ரம்மணாஸஹ வாஸோஸ்து தவ காராக்ருஹேத வா 41
ப்ருவத்யுக்ரதரம் ஸ்கந்தே ப்ரணிபத்ய சிலாதஜ:। ஜகாம த்வரயா தேவம் புராரிம் புருவேபது: ॥ 42
சசம்ஸ ஸன்னிதௌ தத்ர வ்ருத்தாந்தம் ஸ்வாமினோகண:। ஸஸ்மிதம் ஸசிர: கம்பமீசோ விஸ்மிதமானஸ:

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்சோத்யாய: ॥

சொல்லச் சொன்னார் (36½) சிலாத புத்ரனாகிய நந்தியும் ஸ்ரீ பகவானால் கட்டளையிட்டபடி சீக்கிரத்தில் ஸ்கந்தகிரிக்குச்சென்று ஸ்ரீ முருகனை ஆராதித்து பல ஸ்தோத்திரங்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தினார். (37-38) அவரை நமஸ்கரித்து முன்புநின்று ஓ பகவானே! தங்களுடைய பிதாவின் ஆக்ஞையின்படி உலக ஸ்ருஷ்டி முன்போல் நடக்கவேண்டி ப்ரும்மனை விடுவிக்கவேண்டும். (39) எனத் தெரிவித்து நந்தி கைகூப்பி நிற்கையில் ஸேனாபதியானவன் அதனால் கோபங்கொண்டு நந்தியை பலவாறு அதட்டி நீ வந்தவழியே சென்றுவிடு இல்லாவிடில் சிறையில் ப்ரும்மதேவனுடன் வாஸம் கிடைக்கும் என்றான் (40-41) இவ்விதம் முருகன் கடுமையாகக் கூறியதும் நந்தி நடுக்கம்கொண்டு வேகமாக புராரியான பரமசிவனை அடைந்தார். (42) கணாதிபதியான நந்திகேச்வரன் இவ்விருத்தாந்தத்தை சிவஸந்நிதியில் கூறினார் ஸ்ரீ ஜகதீசன் அதைக்கேட்டு புன்சிரிப்புடன் தலையை அசைத்து ஆச்சர்யப் பட்டார். (43)

முப்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

प्रणवार्थज्ञानफलम् ॥

सूतः — स्वयं स्कन्दगिरिं प्राप स्कन्ददर्शनलालसः । अनुक्त्वान्तःपुरस्थायै पार्वत्यै परमेश्वरः ॥ १
तत्र क्रीडापरं पुत्रं रुद्रस्त्रिभिरपीक्षणैः । पिबन्नपि ययौ तृप्तिं चिरं सखिसमाजगम् । २
त्वरयाभ्येत्य बाहुभ्यां समादायात्मसंभवम् । सस्वजे गाढमास्यं च जिघ्रे मुहुरनन्यधीः ॥ ३
स पित्रा संपरिष्वक्तः कुमारः प्रीतमानसः । अध्यासामास देवांसे भक्त्या विनयशीलया ॥ ४
तदा देवोऽमितानन्दोऽप्यंगस्पर्शामृतांभसि । आनन्दसिंधोस्सत्सूनोरगाधे निममज्ज ह ॥ ५
दिव्ययानमथारूढस्सुकुमारं वपुश्शिशोः । प्रतिप्रतीकं पस्पर्श पद्मकोमळपाणिना ॥ ६
ततो मन्दस्मितं प्रेक्ष्य समाघ्रायाननं शिशोः । सांत्वपूर्वमिदं वाक्यं बभाण जगदीश्वरः ॥ ७
वत्स मुञ्च विधातारमाज्ञया मम पुत्रक । जगत्सृष्टिरविघ्नैषा भूयादाद्या क्रियाद्य नः ॥ ८
साक्षादपि मुखाच्छंभोश्श्रुत्वा वाक्यं षडाननः । अमुञ्चन्नैव धातारमथेमं मन्युराविशत् ॥ ९

॥ அத சதுஸ்த்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ப்ரணவத்தின் பொருளை அறிவதின் பயன்.

ஸூத: ஸ்வயம்ஸ்கந்தகிரிம்ப்ராப ஸ்கந்ததர்சனலாலஸ: ।
அநுக்த்வாந்த: புரஸ்தாயை பார்வத்யை பரமேச்வர: ॥ 1
தத்ர க்ரீடாபரம் புத்ரம் ருத்ரஸ்திரிபிரபீக்ஷணை: । பிபன்னபியயௌ த்ருப்திம் சிரம் ஸகிஸமாஜகம் ॥ 2
த்வரயாப்யேத்ய பாஹுப்யாம் ஸமாதாயாத்மஸம்பவம் ।
ஸஸ்வஜே காடமாஸ்யஞ்ச ஜிக்ரே முஹுரனன்யதீ: ॥ 3
ஸபித்ரா ஸம்பரிஷ்வக்த: குமார: ப்ரீதமானஸ: । அத்யாஸாமாஸதேவாம்ஸே பக்த்யா விநயசீலயா ॥ 4
ததா தேவோऽமிதாநந்தோப்யங்கஸ்பர்சாம்ருதாம்பஸி ।
ஆனந்தஸிந்தோ: ஸத்ஸூநோரகாதே நிமமஜ்ஜஹ ॥ 5
திவ்யயாநமதாரூட: ஸுகுமாரம் வபு: சிசோ: । ப்ரதி ப்ரதீகம் பஸ்பர்ச பத்மகோமளபாணிநா ॥ 6
ததோ மந்தஸ்மிதம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸமாக்ராயானனம் சிசோ: ।
ஸாந்த்வபூர்வமிதம் வாக்யம் பபாண ஜகதீச்வர: ॥ 7
வத்ஸ முஞ்ச விதாதாரம் ஆக்ஞயா மம புத்ரக । ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரவிக்னைஷா பூயாதாத்யா க்ரியாத்யந: ॥ 8
ஸாக்ஷாதபிமுகாச்சம்போ: ச்ருத்வா வாக்யம் ஷடானன: ।
அமுஞ்சன்னைவ தாதாரம் அதேமம் மன்யுராவிசத் ॥ 9

முப்பத்து நான்காவது அத்யாயம்.

ஸூதர் சொல்கிறார். பிறகு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸ்கந்தனைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு அந்தப்புரத்திலிருக்கும் பார்வதியிடம் சொல்லாமல் தானாகவே ஸ்கந்தகிரிக்குச் சென்றார். (1) அங்கு குழந்தைகளின் கூட்டத்தில் விளையாட்டில் ஈடுபட்ட புத்ரனை ஸ்ரீ ருத்ரன் மூன்று கண்களால் வெகுகாலம் பார்த்தும் த்ருப்தியை அடையவில்லை (2) வேகமாய் ஸமீபம் சென்று கைகளால் தன் குழந்தையைதூக்கி முத்தமிட்டு ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் அடிக்கடி நன்கு ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். (3) பிதாவினால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டு, ஸந்தோஷமுள்ள மனமுடைய அம்முருகன் வினயங்கொண்டு பக்தியுடன் ஸ்ரீ மஹாதேவனுடைய தோளில் அமர்ந்தான். (4) அப்பொழுது தேவன் அளவற்ற ஆனந்த ஸ்வரூபியாக இருந்தும், ஆனந்தக்கடலாகிய தனது ஸத்புத்ரனுடைய அளவிடமுடியாத ஆழமுள்ள, அங்கங்களைத் தொடுதலாகிற அம்ருத ஜலத்தில் மூழ்கினார். (5) பிறகு திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு குழந்தையின் அழகான சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தாமரைபோல் ம்ருதுவான கையினால் தொட்டார். (6) பிறகு புன்சிரிப்புடன்கூடிய குழந்தையின் முகத்தைப்பார்த்து முத்தமிட்டு ஜகதீச்வரன் முன்பு சில நயமான வார்த்தைகளால் ஸமாதானம்செய்து கூறினார். (7) ஓ புத்திரனே குழந்தாய் எனது ஆக்ஞையால் ப்ரம்மதேவனை சிறையிலிருந்து விட்டுவிடு, உலகத்தைப் படைப்பதானது தடைபடாது இருக்கட்டும், இப்பொழுது நமது முதல் செய்கை உலகைப் படைப்பதில்லையா? (8) ஷண்முகனான முருகன் பரமேச்வரனின் வாயிலாக நேராகக்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரமனை

वात्सल्यकोपयोरासीन्मध्यस्थं मनईशितुः । पूर्वस्थमपि वात्सल्यं मन्युरागन्तुको बली ॥ १०
निगृह्य देवमीशानमपिस्ववशमातनोत् । तेन प्रोवाच देवस्त्वं विहस्यालोक्य पुत्रकम् ॥ ११
वत्स किंचिन्नजानीषे स्रष्टारं मुञ्च मद्गिरा । प्रत्याख्यातः पुरानन्दी मदाज्ञापरिपालकः ॥ १२
प्रत्याख्यानं नकर्तव्यं मुच्यतामात्मभूस्त्वया । गदतोस्याभिवीक्ष्यैवमाननं शूलिनो गुहः ॥ १३
आनीय गणपैरग्रे मोचयामास वेधसम् । ततः प्रीतमनादेवः पुत्रमालिंग्य वत्सलात् ॥ १४
अङ्कं संस्थाप्य पप्रच्छ विधेः कोपस्यकारणम् । कारागृहे सन्न्यदधाः किमर्थं सृजतो जगत् ॥ १५
स्कंदः — अभिवाद्यात्मपितरं प्रांजलिर्विनयान्वितः । प्रोवाच वचनं स्कन्दः प्रीतियुक्तेन चेतसा ॥ १६
अहो पितरि ह्याखेलं सवयोभिर्यथारति । अनादृत्यतु मां दर्पाद्यातायातं चकार सः ॥ १७
मया पृष्टः ततः कस्त्वं कृत्यं ते किं क वास्थितिः । किमधीतं त्वया ब्रूहीत्यधिक्षेपः कृतो मया ॥ १८
न्यवेदयत्ततो मह्यं स्वंच कृत्यंच कौशलम् । वैदुष्यमात्मनश्चापि विद्यास्वष्टादशस्वपि ॥ १९
पुनः पृष्टश्चवेदानां स्वरमाद्यंच तस्य च । अर्थध्यानेन यत्किंचिदन्यथार्थोऽनुवर्णितः ॥ २०

வாத்ஸல்யகோபயோராஸீத் மத்யஸ்தம் மன ஈசிது: । பூர்வஸ்தமபி வாத்ஸல்யம் மன்யுராகந்துகோபலீ 10
நிக்ருஹ்ய தேவமீசாநமபிஸ்வவசமாதநோத் । தேநப்ரோவாச தேவஸ்ஸ்வம் விஹஸ்யாலோக்யபுத்ரகம் ॥ 11
வத்ஸ கிஞ்சித் நஜாநீஷே ஸ்ரஷ்டாரம் முஞ்ச மத்கிரா । ப்ரத்யாக்யாத: புராநந்தீ மதாக்ஞா பரிபாலக: 12
ப்ரத்யாக்யாநம் ந கர்தவ்யம் முச்யதாமாத்மபூஸ்த்வயா ।
கததோஸ்யாபிவீக்ஷ்யைவம் ஆனனம் சூலினோகுஹ: ॥ 13
ஆனீய கணபைரக்ரே மோசயாமாஸ வேதஸம் । தத: ப்ரீதமனா தேவ: புத்ரமாலிங்கிய வத்ஸலாத் ॥ 14
அங்கம் ஸம்ஸ்தாப்ய பப்ரச்ச விதே: கோபஸ்ய காரணம் ।
காராக்ருஹே ஸந்யததா: கிமர்தம் ஸ்ருஜதோ ஜகத் ॥ 15
ஸ்கந்த:- அபிவாத்யாத்மபிதரம் ப்ராஞ்ஜலிர்விநயாந்வித: ।
ப்ரோவாச வசனம் ஸ்கந்த: ப்ரீதியுக்தேந சேதஸா ॥ 16
அஹோ பிதரி ஹா கேலம் ஸவயோபிர்யதாரதி । அநாத்ருத்யது மாம் தர்பாத் யாதாயாதம் சகாரஸ: ॥ 17
மயாப்ருஷ்ட: தத: கஸ்த்வம் க்ருத்யம் தே கிம் க்வ வாஸ்திதி: ।
கிமதீதம் த்வயா ப்ரூஹீத்யதிக்ஷேப: க்ருதோ மயா ॥ 18
ந்யவேதயத் ததோமஹ்யம் ஸ்வஞ்ச க்ருத்யஞ்ச கௌசலம் ।
வைதுஷ்யமாத்மந: சாபி வித்யாஸ்வஷ்டாதசஸ்வபி ॥ 19
புந: ப்ருஷ்ட: ச வேதாநாம் ஸ்வரமாத்யஞ்ச தஸ்யச ।
அர்த: சாரேந யத்கிஞ்சித் அன்யதார்தோநுவர்ணித: ॥ 20

விடவில்லை, பிறகு பரமேச்வரனுக்குக் கோபம் வந்தது. (9) பரமேச்வரனுடைய மனமானது, அன்பு, கோபம், இவ்விரண்டின் நடுவில் இருந்தது. அன்பு முன்பே இருப்பதாக இருந்தபோதிலும், புதிதாக வந்ததான கோபம் அதிக பலமுள்ளதல்லவா? (10) அந்த கோபமானது தேவனை பரமேச்வரனையும் கூட தன்வசமாக்கிக்கொண்டது. அதனால் சிறித்து தன் புத்திரனைப்பார்துக் கூறினார். (11) ஓ குழந்தாய் உனக்குக் கொஞ்சமேனும் தெரியவில்லை. எனது வார்த்தையின்பேரில் ப்ரம்மனை விட்டுவிடு, முந்தி எனது கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்ற நந்தியின் வார்த்தையை மறுத்துவிட்டாய் (12) அவ்வாறு மறுக்கக் கூடாது. ப்ரம்மாவானவர் உன்னால் விடுவிக்கப்படவேண்டும். இவ்வாறுசொன்ன பரமசிவனுடைய முகத்தை ஸ்ரீ முருகன் பார்த்து (13) கணதிபர்களைக்கொண்டு ப்ரம்மனை எதிரில் அழைத்துவரச்செய்து விடுதலைச்செய்தார். பிறகு மஹாதேவன் சந்தோஷப்பட்டு அன்புடன் புத்ரனை ஆலிங்கனம்செய்து மடிமீது வைத்து ப்ரம்மனிடம் கோபங்கொண்ட காரணத்தைக் கேட்டார். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற ப்ரம்மனை என்ன காரணம்பற்றி சிறையில் வைத்தாய்? (19-15) ஸ்கந்தன் கூறுகிறர். ஸ்ரீ முருகனும் தந்தையை நமஸ்கரித்து வினயத்துடன் கைகூப்பி அன்புடன் கூறினார். (16) ஓ பிதாவே நான் ஸ்னேகிதர்களோடு இங்கு இஷ்டப்படி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, ப்ரம்மா கர்வத்தினால் என்னை பொருட்படுத்தாமல் உள்ளே சென்றுவந்தார். (17) பிறகு நான் ப்ரம்மதேவனை, நீ யார்? உனது தொழில் என்ன? உன் இருப்பிடம் எங்கே? என்ன படித்திருக்கிருய்? என்று அவமதிப்புடன் கேட்டேன் (18) அதன்மேல் அந்த ப்ரம்மனும் தான் யார் என்பதையும், தனது தொழில் திறமைப்பற்றியும், பதினெட்டு வித்யைகளிலுமுள்ள பாண்டித்யத்தையும் தெரிவித்தார். (19) மறுபடியும் வேதங்களுக்கு ஆதியாகிய உயிரெழுத்

ततोऽन्यथार्थवक्तारं प्रणवस्य महामनोः । न्यवेशयमहं कारागृहमध्ये प्रजापतिम् ॥ २१
ततः प्रीतमना शंभुः पुत्रमाघ्राय गण्डयोः । पप्रच्छाग्रे मनोरथं देवानामात्मसंभवम् ॥ २२
प्रोवाचच पुनः स्कन्दः प्रणिपत्यजगद्गुरुम् । रहस्यभूतमत्यर्थमर्थमग्रे कथं पितः ॥ २३
कथयामिच देवानामग्रे विश्वजगद्गुरोः । गुरुं प्रकटयेद्धीमान् मन्त्रं यत्नेन गोपयेत् ॥ २४
प्रकाशनाप्रकाशाभ्यां रौरवं नरकं व्रजेत् । आज्ञैषाभवतोऽलंघ्या लोकेनापि सुरासुरैः ॥ २५
गदन्तमिति तं पुत्रं मुहुराघ्रायमूर्धनि । अङ्के निधायचालिंग्य कर्णे कथय पुत्रक ॥ २६
ममेति व्याहरत्पुत्रं मन्त्रार्थमितिसस्पृहम् । ततोऽभिवाद्य मनसा पितरं परया मुदा ॥ २७
अर्थमाहस्म सेनानीः प्रणवस्य रहस्यथ । यदैवानुगृहीतोऽसौ पित्रा तेन मुनीश्वराः ॥ २८
श्रुत्वा शंभुः स्वरस्यार्थं एवमेव नसंशयः । सुब्रह्मण्योम् स्वरस्यार्थस्त्वंचाहंच सदाशिवोम् ॥ २९
इति जानन्ति ये लोके ते यान्ति मम तुल्यताम् । सर्ववेदान्तविज्ञानसुनिश्चितधियां सताम् ॥ ३०

ததோன்யதார்தவக்தாரம் ப்ரணவஸ்ய மஹாமனோ: । ந்யவேசயமஹம்காராக்ருஹமத்யம் ப்ரஜாபதிம்॥ 21
தத: ப்ரீதமநா: சம்பு: புத்ரமாக்ராய கண்டயோ: । பப்ரச்சாக்ரே மனோரர்தம் தேவானுமாத்மஸம்பவம் 22
ப்ரோவாசச புந:ஸ்கந்த: ப்ரணிபத்ய ஜகத்குரும் । ரஹஸ்யபூதமத்யர்தம் அர்தமக்ரே கதம் பித: ॥ 23
கதயாநிச தேவா நாம் அக்ரே விச்வஜகத்குரோ: । குரும் ப்ரகடயேத்தீமான் மந்த்ரம் யத்னேந கோபயேத்
ப்ரகாசநாப்ரகாசாப்யாம் ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ।
ஆஜ்ஞைஷா பவதோSலங்கியா லோகேநாபி ஸுராஸுரை: ॥ 25
கதந்தமிதிதம்புத்ரம் முஹுராக்ராயமூர்தனி । அங்கே நிதாய சாலிங்கிய கர்ணே கதய புத்ரக ॥ 26
மமேதிவ்யாஹரத்புத்ரம் மந்த்ரார்தமிதி ஸஸ்ப்ருஹம் । ததோபிவாத்ய மநஸா பிதரம் பரயா முதா ॥ 27
அர்தமாஹஸ்ம ஸேநாநீ: ப்ரணவஸ்ய ரஹஸ்யத । யதைவா நுக்ருஹீதோஸௌ பித்ரா தேந முனிச்வரா: ॥
ச்ருத்வா சம்பு: ஸ்வரஸ்யார்தம் ஏவமேவ நஸம்சய: ।
ஸுப்ரம்மண்யோம் ஸ்வரஸ்யார்த: த்வஞ்சாஹஞ்ச ஸதாசிவோம் ॥ 29
இதிஜானந்தி யே லோகே தே யாந்தி மம துல்யதாம் । ஸர்வவேதாந்தவிக்ஞானஸுநிச்சிததியாம் ஸதாம்

தையும், அதன் பொருளையும், நான் கேட்டதற்கு மாறாகப் பொருள் சொன்னார், (20) அதன்மேல் மஹாமந்திரமாகிய ப்ரணவத்திற்கு மாறாய் பொருளைக்கூறிய ப்ரம்மதேவனை நான் சிறையில் அடைத்தேன் என்றார் (21) பிறகு ஸ்ரீ சம்புவானவர் சந்தோஷத்துடன் புத்ரனை இரு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டு தேவர்களுடைய முன்னிலையில் அந்த மந்திரார்த்தத்தை கூறும்படி கேட்டார் (22) பின்பு முருகன் ஜகத்குருவாகிய பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து ஓ பிதாவே மிக்க ரஹஸ்யமாகிய அந்த அர்த்தத்தை தேவர்களின்முன்பு நான் எவ்விதம் சொல்வேன்? மேலும் ஸர்வ ஜகத்திற்கும் குருவாகிய தங்கள்முன் எவ்வாறு சொல்வேன்? குருவை, புத்திமானானவன் வெளிப்படையாய் கொண்டாடிக் கூறவேண்டும். மந்திரத்தையோவெனில் முயற்சியுடன் மறைத்துவைக்கவேண்டும், இவ்விதம் செய்யாதவன் ரௌரவம் என்ற நரகத்தை அடைவான். (23-24½) இம்மாதிரியான தங்கள் கட்டளையை, உலகிலுள்ள ஜனமும், தேவாஸுரர்களும் மீறமுடியாது. (25) என்று சொன்ன அப்புத்திரனை அடிக்கடி உச்சிமுகர்ந்து மடியில் வைத்து அப்பனே மந்திரத்தின் பொருளை என் காதில் ரஹஸ்யமாகச்சொல், என்று மிக்க ஆவலுடன் கேட்டார் (26½) பிறகு மஹாஸேனரும் எல்லா உலகிற்கும் சிறந்த குருவுமான தனது பிதாவை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மனதால் வணங்கி, ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே, கேளுங்கள் இம்முருகனுக்கு முன்பு, பிதாவான பரமேச்வரன் மனதிலுதிக்கும்படி எவ்விதம் அனுக்ரஹித்தாரோ, அவ்வாறே அப் ப்ரணவத்தின் பொருளை ரஹஸ்யத்தில் (தனிமையில்) பரமேச்வரனுக்கு உபதேசித்தார். (27-28) ஸ்ரீ சம்புவும் அதைக் கேட்டு ப்ரணவத்தின் பொருள் இவ்விதமே, ஸந்தேஹமில்லை, வேதத்தில் சுப்ரமண்யோம் என்று சொன்னபடி நீயும், ஸதாசிவோம் என்று சொன்னபடி நானும், நாம் இருவருமே அதன் பொருளாகின்றோம். (29) இவ்வாறான பொருளை உலகில் யார் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் எனக்கு ஒப்பாக ஆகிறார்கள். ஸகல வேதாந்தங்களின் விக்ஞானங்களால் நிச்சயபுத்தியை அடைந்த ஸாதுக்களுக்கும், சுத்த ஸத்வகுணமுள்ள ஸந்யாஸிகளுக்கும் இந்த ப்ரணவத்தின் பொருளை உணர்வதே ப்ரம்மத்தை

यतीनां शुद्धसत्वानां ब्रह्मप्राप्त्यैकसाधनम् । ऊचिवानिति तत्प्रीत्या प्रसन्नहृदयोभृशम् ॥ ३१
पुत्र पुत्र मनोरथों वर्णितो यन्महांस्त्वया । अधिकारमलग्रस्तः कथं वेत्ति चतुर्मुखः ॥ ३२
योगिनोऽपि न जानन्ति ध्याननिर्धूतकल्मषाः । मद्भक्ताएव जानन्ति ममैवानुग्रहात् सुत ॥ ३३
ममात्माऽसि यतो नूनं वेत्सि पुत्रार्थमद्भुतम् । अस्याधिकारिणोऽगस्त्यादृतेसन्ति नयोगिषु ॥ ३४
तस्मै कथय सम्यक्त्वं अमुमर्थं मदाज्ञया । एवं परंपराप्राप्ता विद्योच्छिन्नानवैभवेत् ॥ ३५
सोऽन्तेवासी तवात्यर्थं शाधितं पुत्र पुत्रवत् । अनुशास्यात्मजं देवः स्वंप्राप भुवनं पुनः ॥ ३६
तत्र देवीं समाहूय निशान्ते जगतांपतिः । आश्लिष्योपचरन्तीं तां अङ्कं संस्थाप्य शैलजाम् ॥ ३७
कथयामास वृत्तान्तं सुब्रह्मण्यस्य वेधसः ॥ ३७½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

யதீனும் சுத்தஸத்வானும் ப்ரம்மப்ராப்த்யைகஸாதனம் ।
ஊசிவாநிதி தத் ப்ரீத்யா ப்ரஸன்னஹ்ருதயோ ப்ருசம் ॥ 31.
புத்ர புத்ர மனோரர்த்த: வர்ணிதோ யத் மஹான் த்வயா । அதிகாரமலக்ரஸ்த: கதம் வேத்தி சதுர்முக: 32
யோகினோऽபி ந ஜானந்தி த்யானநிர்த்தூதகல்மஷா: । மத்பக்தா ஏவ ஜானந்தி மமைவானுக்ரஹாத் ஸுத
மமாத்மாஸி யதோ நூநம் வேத்ஸி புத்ரார்தமத்புதம் ।
அஸ்யாதிகாரிணோகஸ்தியாத் ருதேஸந்தி நயோகிஷு ॥ 34
தஸ்மைகதய ஸம்யக்த்வம் அமுமர்தம் மதாக்ஞயா । ஏவம்பரம்பராப்ராப்தா வித்யோச்சின்னநவைபவேத்
ஸோऽந்தேவாஸீ தவாத்யர்தம் சாதிதம் புத்ர புத்ரவத் ।
அநுசாஸ்யாத்மஜம் தேவ: ஸ்வம்ப்ராப பவனம் புந: ॥ 36
தத்ர தேவீம் ஸமாஹூய நிசாந்தே ஜகதாம்பதி: ।
ஆச்லிஷ்யோபசரந்தீம் தாம் அங்கம் ஸம்ஸ்தாப்ய சைலஜாம் ॥ 37
கதயாமாஸ வ்ருத்தாந்தம் ஸுப்ரம்மண்யஸ்ய வேதஸ: ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே சதுஸ்திரிம்சோऽத்யாய: ॥

அடைவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாகும் (30½) மிகவும் தெளிந்த மனதுடன் குழந்தையிடம் அன்பு கொண்டு இவ்வாறு கூறினர். (31) ஓ புத்ர, ஓ புத்ர, ப்ரணவ மந்திரத்தின் சிறந்த பொருளானது உன்னால் கூறப்பட்டதை பதவியிலிருக்கும் கர்வத்தால் பிடிக்கப்பட்ட ப்ரம்மா எவ்வாறு அறிவான்? (32) தியானத்தால் பாபங்களை போக்கிக்கொண்ட யோகிகளும் அறிவதில்லை, எனது அனுக்ரஹத்தால் என் பக்தர்களே அறிகிறார்கள் (33) ஓ புத்ரனே நீ நிச்சயமாக எனது ஆத்மாவாகையால்தான் அந்த அற்புதமான ப்ரணவார்த்தத்தை அறிகிறாய். யோகீச்வரர்களே அகஸ்தியரைத்தவிர மற்ற யாவரும் இதை அறிய தகுந்தவரல்ல. (34) நீ எனது கட்டளையின்படி இப்ப்ரணவார்த்தத்தை அந்த அகஸ்தியருக்கு நன்றாக உபதேசம்செய், பிறகு அந்த வித்யையானது இவ்விதமாகவே பரம்பரையாக விட்டுப்போகாமல் விளங்கும். ஓ புத்ரனே அந்த அகஸ்தியர் உனக்கு முக்கிய சிஷ்யனாவார். அவரை நீ புத்ரனைப்போல் சிக்ஷிப்பாய் என்று பரமேச்வரன் புத்ரனை கட்டளையிட்டு தனது இருப்பிடத்திற்கு திரும்பிச்சென்றார். அங்கு ஜகத்பதியானவர் அந்தப்புரத்தில் ஸ்ரீ தேவியை ஆலிங்கனம்செய்து மடிமீதுவைத்து ஸ்ரீ முருகனையும் ப்ரம்மாவையும் பற்றியதான வரலாறுகளை உபதேசித்தார். (35-37½)

முப்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पंचत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री अम्बया श्री शिवं प्रति श्री स्कन्दमहिमवर्णन प्रार्थनम् ॥

श्रुत्वा देवी कुमारस्य मुखादीशस्य वैभवम् । अंगैः कदंबकल्पैः स्वैः आहस्मालोक्यनायकम् ॥ १
आश्चर्यं ते प्रभो सूनोरतिलौकिकमद्भुतम् । शैशवे प्रासृजल्लोकान् लीलयैव तवात्मजः ॥ २
अस्य कीदृक्प्रभोरूपं किं वीर्यंकतमोह्ययम् । विभूतिश्चास्य का ब्रूहि पृच्छन्त्यै मह्यमीश्वर ॥ ३
इति संचोदितश्शंभु रनङ्गशमनार्दनः । हृष्टः प्रोवाच वचनं देवीं देववरोहरः ॥ ४
ईश्वरः — हन्त ते कथयिष्यामि रहस्यं शृणु सुन्दरि । शिवोऽहं निष्कळः पूर्णश्शक्तिस्त्वमनपायिनी ॥ ५
प्रकृतिप्रत्ययाकारावावां शब्दार्थकौमतौ । त्वंशब्दोऽर्थोऽस्म्यहं भद्रे जगत्वं पतिरस्म्यहम् ॥ ६
पञ्चकृत्यपरश्चाहं पञ्चवक्त्रस्सदाशिवः । एकवक्त्रासि बहुधा भिन्नापि परमेश्वरी ॥ ७
त्वन्मयो मन्मयो यस्मात् षड्वक्त्रः परिकीर्तितः । पञ्चकृत्यपरोऽयंच प्रपञ्चस्यास्य लीलया ॥ ८

॥ அத பஞ்சத்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ அம்பாள் ஸ்ரீ பரமசிவனிடம் ஸ்ரீ முருகனின் மஹிமையை வர்ணிக்கும்படி வேண்டுதல்

ச்ருத்வா தேவீ குமாரஸ்ய முகாதீசஸ்ய வைபவம் ।
அங்கை: கதம்பகல்பை:ஸ்வை: ஆஹஸ்மாலோக்யநாயகம் ॥ 1
ஆச்சர்யம் தே ப்ரபோ ஸூநோ: அதிலௌகிகமத்புதம் ।
சைசவே ப்ராஸ்ருஜல்லோகான் லீலயைவ தவாத்மஜ: ॥ 2
அஸ்ய கீத்ருக் ப்ரபோரூபம் கிம் வீர்யம் கதமோஹ்யயம் ।
விபூதி: சாஸ்ய காப்ரூஹி ப்ருச்சந்தியை மஹ்யமீச்வர ॥ 3
இதி ஸஞ்சோதித: சம்பு: அனங்க சமனர்தன: । ஹ்ருஷ்ட: ப்ரோவாச வசனம் தேவீம் தேவவரோஹர: ॥ 4
ஈச்வர:— ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி ரஹஸ்யம் ச்ருணு ஸுந்தரி ।
சிவோஹம் நிஷ்கள: பூர்ண: சக்தி: த்வமநபாயிநீ ॥ 5
ப்ரக்ருதிப்ரத்யயாகாரௌ ஆவாம் சப்தார்த்தகௌமதௌ ।
த்வம் சப்தோர்தோஸ்ம்யஹம் பத்ரே ஜகத்த்வம் பதிரஸ்ம்யஹம் ॥ 6
பஞ்சக்ருத்யபர: சாஹம் பஞ்சவக்த்ர: ஸதாசிவ: । ஏகவக்த்ராஸி பஹுதா பிந்நாபி பரமேச்வரி ॥ 7
த்வன்மயோ மன்மயோ யஸ்மாத் ஷட்வக்த்ர: பரிகீர்தித: ।
பஞ்சக்ருத்யபரோயஞ்ச ப்ரபஞ்சஸ்யாஸ்யலீலயா ॥ 8

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ தேவியானவள் ஸ்ரீ ஜகதீசனுடைய முகத்திலிருந்து முருகனுடைய மஹிமையைக்கேட்டு கடம்பை மரம்போல் ரோமாஞ்சமுற்ற அவயவங்களுடன் தன் பர்த்தாவைப்பார்த்து, கூறினள் (1) ஓ ப்ரபுவே தங்களுடைய புத்ரனின் மஹிமை உலகிலுள்ள அத்புதங்களுக்கெல்லாம் மேலானது, அவன் பால்யத்தில் உலகங்களை விளையாட்டாகவே படைத்துள்ளான் (2) ஓ ப்ரபுவே இவனது ரூபம் எப்படிப் பட்டது? இவனுடைய பராக்ரமம் எவ்வாறுள்ளது? இவன் யார்? இவன் மஹிமை எப்படிப்பட்டது? ஓ ஜகதீச இவையெல்லாம் கேட்கின்ற எனக்கு எடுத்துக்கூறவேண்டும் (3) மன்மதனையும், யமனையும், அழித்தவரும், தேவேசனுமாகிய சம்புவானவர் இவ்வாறு கேட்கப்பட்டதின்பேரில் தேவியைப்பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன் கூறினர். (4) ஈச்வரர் கூறுகிறர். ஓ அழகிய ரூபமுள்ளவளே, கேள். இது மிகவும் ஆச்சர்யம், அந்த ரஹஸ்யத்தை சொல்லுகிறேன். நானே, களங்கமற்ற பரிபூர்ணனுகிய பரமசிவன். நீயோ, என்றும் அழிவற்ற பராசக்தி, (5) நாம் இருவருமோ, ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயம்போலும், சொல்லும் பொருளும் போலும் உள்ளவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறோம். ஓ கல்யாணி, நீ, சொல்லாகவும், நான் பொருளாகவும் ஆகிறோம், நீ உலகமாகவும், நான் அதற்கு பதியாகவும் ஆகிறோம். (6) நான், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், அனுக்ரஹம், திரோதானம் ஆகிய ஐந்து தொழில்களுக்குத் தலைவனுகவும், ஐந்து முகங்களை உடையவனுமாகிய சதாசிவன். நீ பலவிதமாக மாறுபட்டிருந்தாலும் ஒரே முகமாய் விளங்கும் பரமேச்வரி (7) நமது புத்திரனுன முருகனே, எனது ஸ்வரூபத்தையும், உனது ஸ்வரூபத்தையும், சேர்த்துக்கொண்டவனுகையால் ஆறுமுகன் எனப்படுவான். மேலும் இவன் இப்ரபஞ்சங்களுக்கு

षट्कृत्तिका मुख्यरूपा ददुः स्तन्यं यदस्य वै । पपौ च तासां येनायं कार्तिकेयस्तवात्मजः ॥ ९
पार्वती त्वं गिरेः पुत्री पुत्रोऽयन्ते त्वदाख्यया । पार्वतीनन्दनो लोके प्रोच्यते वेदवादिभिः ॥ १०
आक्रम्य च यतोऽस्कन्दद्विक्रमेण जगत्त्रयम् । तेन स्कन्दोऽयमाख्यातस्सुतस्ते गिरिसंभवे ॥ ११
अग्रं नयामि यद्भक्तानहमग्निरितीरितः । अग्नेर्मदाविरभवदग्निभूरात्मजस्तव ॥ १२
मदूर्ध्वरेतसो यस्माल्ललाटाद्वह्निनेत्रतः । अथवाऽभूदयं यस्मादग्निभूर्भुवनेश्वरी ॥ १३
अथवाऽग्निर्यतोवाह वायुनामन्नियोगतः । अग्निभूरिति पुत्रस्ते सुभ्रूस्सूरिभिरीरितः ॥ १४
गुहेति दहराकाशो वेदान्तेषु हि पठ्यते । तन्निष्ठोऽयं गुहः प्रोक्तः सर्वहृत्कमलासनः ॥ १५
एषोपहतपाप्मा हि विरजामृत्युवर्जितः । विशोको विचिकित्सश्च विपिपासुः कुमारकः ॥ १६
सत्यकामस्तथासत्यसंकल्पोऽयं महेश्वरी । ऋतं च सत्यं पुरुषो विश्वो विश्वाधिकश्च सः ॥ १७
शराणां यद्वने जातस्सोऽयं शरवणोद्भवः । वनं जलं शरान्तस्थतटाकस्य तदन्तरे ॥ १८
पद्मे पद्माभवदनस्सबभूवावनेच्छया । तेनायं जगतां नाथः पुत्रश्शरवणोद्भवः ॥ १९

ஷட்க்ருத்திகா முக்யரூபா தது: ஸ்தன்யம் யதஸ்யவை ।
பபௌச தாஸாம் யேநாயம் கார்திகேயஸ்தவாத்மஜ: ॥ 9
பார்வதீத்வம் கிரே: புத்ரீ புத்ரோயம்தே த்வதாக்யயா ।
பார்வதீநந்தனோலோகே ப்ரோச்யதே வேதவாதிபி: ॥ 10
ஆக்ரம்யச யதோஸ்கந்தத்விக்ரமேண ஜகத்ரயம் । தேநஸ்கந்தோயமாக்யாத: ஸுதஸ்தே கிரிஸம்பவே
அக்ரம் நயாமி யத்பக்தான் அஹமக்னிரிதீரித: । அக்னேர்மதாவிரபவத் அக்னிபூராத்மஜஸ்தவ ॥ 12
மதூர்த்வரேதஸோ யஸ்மாத் லாலாடாத்வந்ஹிநேத்ரத: । அதவாபூதயம் யஸ்மாத் அக்நிபூர்புவநேச்வரீ 13
அதவாக்னிர்யதோவாஹ வாயுனாமன்னியோகத: । அக்நிபூரிதிபுத்ரஸ்தே ஸுப்ரூ: ஸூரிபிரீரித: ॥ 14
குஹேதி தஹராகாசோ வேதாந்தேஷுஹி பட்யதே ।
தந்நிஷ்டோயம் குஹ: ப்ரோக்த: ஸர்வஹ்ருத் கமலாஸன: ॥ 15
ஏஷோபஹதபாப்மாஹி விரஜா ம்ருத்யுவர்ஜித: । விசோகோ விசிகித்ஸ: ச விபிபாஸு: குமாரக: ॥ 16
ஸத்யகாமஸ்ததாஸத்ய ஸங்கல்போயம்மஹேச்வரீ । ருதம்சஸத்யம் புருஷோ விச்வோ விச்வாதிக:சஸ: 17
சராணாம் யத்வனே ஜாத: ஸோயம் சரவணோத்பவ: । வநம்ஜலம் சராந்தஸ்த தடாகஸ்ய ததந்தரே ॥ 18
பத்மே பத்மாபவதன: ஸம்பபூவாவநேச்சயா । தேநாயம் ஜகதாம் நாத: புத்ர: சரவணோத்பவ: ॥ 19

விளையாட்டாகவே ஐந்து தொழில்களையும் நடத்த ஸமர்த்தனாவான். (8) அழகிய ரூபங்களை உடைய ஆறுக்ருதிகா நக்ஷத்திரங்களும், இவனுக்கு பால் கொடுத்து உனது இந்த புத்திரனும் அவர்களது பாலைக் குடித்ததால் கார்த்திகேயன் என்ற பெயரை அடைந்தான் (9) மேலும் நீ பர்வதராஜனின் புத்ரியானதால் பார்வதி எனப்படுகிறாய். ஆகையால் உன் புத்திரனையும் உன் பெயரால் பார்வதீநந்தனன், என்று உலகில் வேதமறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். (10) ஏ பார்வதி, உன் புத்திரன் மூவுலகத்திலும், பராக்ரமத்தால் ஆக்ரமித்து ஸஞ்சரித்ததால் ஸ்கந்தன் எனப்படுகிறான். (11) நான் பக்தர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவருகிறபடியால் அக்னி எனப்படுகிறேன். உன் புத்திரன் அவ்வாறு அக்னியான என்னிடமிருந்து பிறந்ததால் அக்னிபூ: (அக்னிமைந்தன்) எனப்படுகிறான். (12) அல்லது ஓ புவனங்களுக்கு ஈச்வரியே, ஊர்த்வரேதஸ்கனான என்னுடைய நெற்றிக்கண் நெருப்பால் உண்டானதால் அக்னிபூ எனப்படுகிறான் (13) அல்லது ஓ அழகிய புருவமுள்ளவளே என்னுடைய கட்டளையால் அக்னி, வாயுவுடன் என் தேஜஸ்ஸை சுமந்துசென்றதாலும், உன் புத்திரனை அக்னிபூ என ஞானிகள் கூறுகிறார்கள் (19) வேதாந்தங்களில் ஹ்ருதய கமலத்தின் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் (இடைவெளி) குஹை எனக் கூறப்படுகிறது. அதில் வஸிப்பதால் எல்லோர்களுடைய ஹ்ருதயமாகிற கமலத்தை ஆஸனமாகப் பெற்றவன் குஹன் எனப்படுகிறான். (15) இந்த சுப்ரமண்யன், பாபங்களற்றவனும், ரஜோகுணமற்றவனும், என்றும் அழிவில்லாதவனும், சோகமற்றவனும், ஸம்ஸார வியாதிக்கு மருந்தளிப்பவனும், தாகமற்றவனும், அழகிய குழந்தை வடிவமுள்ளவனும், (16) ஸத்யகாமனும், ஸத்யஸங்கல்பனும், ருதபுருஷனும், ஸத்யபுருஷனும் விச்வரூபமுள்ளவனும், உலகிற்கு மேம்பட்டவனுமாக ஓ மஹேச்வரி இவன் ஆகிறான். (17) நாணக்காட்டில் பிறந்தபடியால் சரவணபவன் எனப்படுகிறான். வனம், என்றால் ஜலம், நாணலின் நடுவிலுள்ள தடாகத்தின் மத்யத்திலுள்ள தாமரைப்பூவில் உண்டானபடியால்,

ब्राह्मणानामहं देवस्सुतरां मत्सुतः प्रिये । सुब्रह्मण्यस्समाख्यातः सुरासुरनमस्कृतः ॥ २०
आमनन्त्यात्मना यस्मान्महासेनात्मसंहतिः । सासेना यदधीनोऽयं महासेनस्सुतस्तव ॥ २१
गङ्गायामुद्भूद्बालस्तेन गाङ्गेय ईरितः । देवा विष्णुमुखा लोके यस्यसेनाः प्रकीर्तिताः ॥ २२
दुःखान्तमनयत्तासां सेनानीः परिकीर्तितः । अनन्तानि च नामानि सन्ति पुत्रस्यतेऽनघे ॥ २३
कीर्तितानि मया शश्वन्मुक्तिदान्यखिलात्मनाम् । एकमप्येन केनापि नामस्कन्दस्य कीर्त्यते ॥ २४
तस्य सिध्यति लोकेऽस्मिन् पुरुषार्थ चतुष्टयम् । तन्नस्पृशन्ति पापानि ब्रह्महत्यादिकान्यपि ॥ २५
रूपमस्य सुतस्यार्ये वर्ण्यमानं मया शृणु । सच्चिदानन्दरूपस्य निष्कळस्य गिरीन्द्रजे ॥ २६
महश्च महसामीशे परंज्योतिरनूपमम् । तद्भासा भाति सूर्योऽपि नचन्द्रो नैव तारकाः ॥ २७
नेमाश्च विद्युतः क्वास्मिन् कुतोऽग्निस्तस्यतेजसि । भाति सर्वं प्रसादेन तस्य मुक्तिर्नचान्यथा ॥ २८
ओतं प्रोतञ्च निखिलं सूत्रे मणिगणाइव । पुत्रेण ते पुराणेन पूर्णचन्द्र निभानने ॥ २९
स्वाभाविकमिदं रूपं रूपमन्यच्चराचरम् । अन्यत्तद्भुवनाकारं मूर्धाद्यौर्नाभिरंबरम् ॥ ३०

ப்ராம்மணுனுமஹம் தேவ: ஸுதராம் மத்ஸுத: ப்ரியே |
ஸுப்ரம்மண்ய: ஸமாக்யாத: ஸுராஸுர நமஸ்க்ருத: || 20
ஆமநந்தியாத்மநா யஸ்மாத் மஹாஸேனுத்மஸம்ஹதி: |
ஸாஸேனு யததீனேயம் மஹாஸேநஸ்ஸுதஸ்தவ || 21
கங்காயாமுதபூத்பால: தேநகாங்கேயஈரித: | தேவா விஷ்ணுமுகாலோகே யஸ்ய ஸேநா: ப்ரகீர்திதா: || 22
து:காந்தமநயத்தாஸாம் ஸேநாநீ: பரிகிர்தித: | அநந்தானிச நாமாநி ஸந்தி புத்ரஸ்ய தேऽநகே || 23
கீர்திதாநி மயா சச்வத் முக்திதான்யகிலாத்மனும் | ஏகமப்யேநகேநாபி நாமஸ்கந்தஸ்ய கீர்தியதே || 24
தஸ்ய ஸித்யதிலோகேஸ்மின் புருஷார்த்தசதுஷ்டயம் |
தந்நஸ்ப்ருசந்தி பாபாநி ப்ரம்ஹ ஹத்யாதிகான்யபி || 25
ரூபமஸ்ய ஸுதஸ்யார்யே வர்ணியமானம் மயா ச்ருணு | ஸச்சிதானந்தரூபஸ்ய நிஷ்களஸ்ய கிரீந்திரஜே
மஹ:ச மஹஸாமீசே பரஞ்ஜோதிரநூபமம் | தத்பாஸா பாதி ஸூர்யோऽபி நசந்த்ரோ நைவ தாரகா: || 27
நேமா:ச வித்யுத: க்வாஸ்மின் குதோக்நி: தஸ்யதேஜஸி |
பாதி ஸர்வம் ப்ரஸாதேன தஸ்ய முக்திர்நசான்யதா || 28
ஓதம் ப்ரோதஞ்ச நிகிலம் ஸூத்ரே மணிகணு இவ | புத்ரேண தே புராணேன பூர்ணசந்திரநிபாநநே 29
ஸ்வாபாவிகமிதம் ரூபம் ரூபமன்யச்சராசரம் | அன்யத்தத்புவநாகாரம் மூர்தாத்யெளர்நாபிரம்பரம் || 30

சரவணன் எனப்படுகிருன். ப்ராம்மணர்களுக்கு நான் தேவன். இம்முருகனேவெனில் அவர்களுக்கு முக்கியமான தேவன். தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகின்ற இவன் ஸுப்ரமண்யன் என நன்கு கூறப்படுகிருன். (19–20) மஹாஸேனேகளாகிற ஆத்மஸமூஹங்கள் அந்தரங்க புத்தியோடு நமஸ்கரித்து அவனது வசத்திலும் இருப்பதால் உனது புத்திரன் மஹாஸேனன் எனப்படுவான். (21) கங்கையில் தோன்றியபடியால் காங்கேயன் எனப்படுவான். எவனுக்கு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸேனேகளாகிருர்களோ, அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதால் ஸேனனி எனப்படுவான். (22½) ஓ குற்றமற்றவளே உனது பிள்ளைக்கு கணக்கற்ற பெயர்கள் உள்ளன. யாவருக்கும் முக்தியை அளிக்கக் கூடிய சில நாமங்களை கூறியுள்ளேன். எவனுவது முருகனுடைய ஒரு நாமத்தையாவது கூறுவாளுகில் இவ்வுலகில் அவனுக்கு நான்கு புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திக்கின்றன. ப்ரம்மஹத்தி முதலிய பாபங்களும் அவனே அண்டுவதில்லை. (23–25) பர்வதராஜபுத்ரியான ஓ ஆர்யே, ஸச்சிதாநந்த ரூபனும், களங்கமற்றவனுமான இக்குமாரனின் ரூபத்தைக் கூறுகிறேன் கேள். (26) ஓ ஈச்வரியே தேஜஸ்களுக்கெல்லாம் தேஜஸ்ஸும் ஒப்பற்ற பரஞ்ஜோதிஸ்ஸாகவும், ஆகிருன். சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், இவையெல்லாம் முருகனுடைய தேஜஸ்ஸால் சோபிப்பதில்லை. இவ்வாருன அவனது ஒளிக்குமுன் மின்னல்களும், அக்னியும் எம்மாத்திரம்? உலகிலுள்ள யாவும் அவனுடைய அருளால்தான் விளங்குகின்றன. அவனேத்தவிர வேறு போக்கில்லை (27-28) ஓ பூர்ண சந்திரமுகியே, என்றும் புதிதாக இருக்கிற உன் புத்திரனுல், நூலில் கோர்க்கப்பட்ட மணிகளைப்போல், எல்லா உலகமும் கோத்து பின்னிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (29) இந்த ரூபம் அவனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுள்ளது. மற்றென்றேவெனில் சராசர உலக ரூபமானது மற்றென்று உலகங்களை அவயவமாகக்கொண்டது. அதற்கு ஸ்வர்கலோகம் சிரஸ்ஸாகும்,

सप्तपाताळपादंतदक्षीण्यग्निश्शशीरविः । दिशोऽस्य बाहवः प्रोक्ता रोमाण्योषधयश्शुभे ॥ ३१
इन्द्रियाण्यस्य भूतानि महान्ति विषयाश्चते । शब्दादयस्समाख्यातास्सर्वानुग्राहकस्यवै ॥ ३२
षड्वक्त्रं द्वादशभुजमष्टादशविलोचनम् । अनुग्रहाय लोकानां रूपमङ्गीकृतं शुभम् ॥ ३३
परेण ब्रह्मणा तेन सुस्मिते शुभलोचने । इदं रूपं परं तस्य ये ध्यायन्ति वरानने ॥ ३४
ते धन्यास्ते जगद्वन्द्यास्तैः पूता वसुधातराम् । अस्यांघ्रियुग्मयोर्भक्ता ये मर्त्या धरणीतले ॥ ३५
त्रिदशैरपि ते वन्द्या मत्प्रियास्त्वत्प्रियाश्च ते । महिमानमुमे वक्ष्ये कुमारस्य महात्मनः ॥ ३६
आज्ञया वायुरावाति दधाति भुवनान्यपि । आवहादिभिरादाय ज्योतिश्चक्रादिकं शुभे ॥ ३७
प्राणादिभिश्च भेदैः स्वैः प्राणिनश्च तदाज्ञया । भीषास्मादेवसूर्योऽपि प्रकाशयति पार्वति ॥ ३८
लोकचक्षुर्लोकमिमं सर्वलोकैरलंघ्यया । हव्यं वहति देवानां कव्यं कव्याशिनामपि ॥ ३९
पाकञ्च कुरुते वह्निर्देवित्वत्सूनुशासनात् । वैश्वानरोऽग्निर्भूतानां जाठरं समुपाश्रितः ॥ ४०

ஸப்தபாதாளபாதம்தத் அக்ஷீண்யக்னி: சசீ ரவி: ।
திசோஸ்ய பாஹவ: ப்ரோக்தா: ரோமாண்யோஷதய: சுபே ॥ 31
இந்திரியாண்யஸ்ய பூதாநி மஹாந்தி விஷயா: சதே । சப்தாதய: ஸமாக்யாதா: ஸர்வாநுக்ராஹகஸ்யவை
ஷட்வக்த்ரம் த்வாதசபுஜம் அஷ்டாதசவிலோசனம் । அநுக்ரஹாய லோகாநாம் ரூபமங்கீக்ருதம்சுபம் ॥ 33
பரேண ப்ரம்ஹணதேந ஸுஸ்மிதே சுபலோசனே । இதம் ரூபம் பரம் தஸ்ய யே த்யாயந்தி வராநனே 34
தேதன்யாஸ்தே ஜகத்வந்த்யா: தை: பூதா வஸுதாதராம் ।
அஸ்யாங்க்ரியுக்மயோர்பக்தா யே மர்தியா தரணீதலே ॥ 35
த்ரிதசைரபிதேவந்தியா: மத்பிரியா: த்வத்ப்ரியா:சதே । மஹிமாநம் உமே வக்ஷ்யே குமாரஸ்ய மஹாத்மந:
ஆஜ்ஞயா வாயுராவாதி ததாதி புவநாந்யபி । ஆவஹாதிபிராதாய ஜ்யோதி:சக்ராதிகம்சுபே ॥ 37
ப்ராணாதிபி:ச பேதை: ஸ்வை: ப்ராணிந:ச ததாஜ்ஞயா ।
பீஷாஸ்மாதேவஸூர்யோபி ப்ரகாசயதி பார்வதி ॥ 38
லோகசக்ஷுர்லோகமிமம் ஸர்வலோகைரலங்க்யயா । ஹவ்யம் வஹதி தேவாநாம் கவ்யம் கவ்யாசிநாமபி
பாகஞ்ச குருதே வன்ஹி: தேவி த்வத்ஸூநுசாஸநாத் ।
வைச்வாநரோக்நிர்பூதாநாம் ஜாடரம் ஸமுபாச்ரித: ॥ 40

ஆகாசம் நாபியாகும், (30) கீழ் ஏழு லோகங்கள் பாதங்கள், அக்னி, சந்திரன், சூரியன், இம்மூன்றும் நேத்திரங்கள், இவ்வுருவத்திற்கு திக்குகள் கைகள். ஓ அழகுவாய்ந்தவளே, ஓஷதிகள் இவ்வுருவத்திற்கு ரோமங்கள், (31) யாவருக்கும் அருள்புரியும் இந்த ரூபத்திற்கு, ப்ருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், இவ்வைந்து மஹாபூதங்களும் இந்திரியங்கள், சப்தம், ரூபம், கந்தம், ரஸம், ஸ்பர்சம் இவைகள் ஐந்து இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகும் (32) மந்தஹாஸத்தையும், அழகிய கண்களையும் உடையவளே, பரப்ரம்மமாகிய முருகன் ஆறுமுகங்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும், பதினெட்டு கண்களையும் உடைய அழகிய ரூபத்தை உலகை அனுக்ரஹம் செய்யும்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டான். (33½) சிறந்த முகமுள்ளவளே, குமாரமூர்த்தியினுடைய மிகப்பெருமைபொருந்திய இந்த ரூபத்தை யார் தியானிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மிகுந்த பாக்யசாலிகளும், உலகத்தால் புகழப்படுபவர்களாகவும் ஆவார்கள். மேலும் அவர்களால் உலகங்கள் மிகவும் பரிசுத்தமாகும். இப்பூமியில் இவனது சரணங்களில் யார் பக்தி செய்கிறார்களோ, அவர்கள் தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கத்தகுந்தவர்களும், எனக்கும் உனக்கும்கூட மிகப் பிரியமானவர்களும் ஆவார்கள். உமையே, மஹாத்மாவான உன் புத்ரனின் மஹிமையை சொல்கிறேன் கேள். (34–36) ஓ மங்கள ஸ்வரூபிணி, அவனுடைய உத்திரவால், காற்று வீசுகிறது. ஆவஹம் முதலியவைகள் சிம்சுமார சக்ரத்தை வஹிக்கின்றன. (37) ப்ராண, அபானி, வ்யான, உதான, ஸமானம் என்ற பற்பல வாயுக்களால் ப்ராணிகளையும் நடத்துகிறார். ஸகலபுவனங்களாலும், மறுக்க முடியாத இவனுடைய கட்டளைக்குப் பயந்துதான் உலகங்களுக்கு நேத்ரமாகிய, சூரியனும் ப்ரகாசிக்கிறான். (38½) ஓ தேவி, உன் புத்திரனுடைய கட்டளையால் அக்னி தேவன் தேவர்களுக்காக ஹோமம் செய்யப்படுகிற ஹவ்யங்களையும், பித்ருக்களாகச் செய்யப்படுகிற கவ்யங்களையும், அவரவர்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பித்தும், ஸகல பதார்த்தங்களையும், பக்வப்படுத்தியும் வருகின்றான். (39½) மேலும், விச்வானர முனிவரின் புத்ரனாகிய அக்னிதேவன் ப்ராணிகளின் வயிற்றிலிருந்து. (40) ப்ராணன்,

प्राणापानसमायुक्तः पचत्यन्नं चतुर्विधम् । मृत्युश्च शासनादस्य पापिनां व्याधिपीडनैः ॥ ४१
जीवतां यातनाभिश्च मृतानामपि धावती । चतुर्मुखोऽपि भूतानि सृजत्यस्यैव शासनात् ॥ ४२
नवभिश्च तथान्यैश्च प्रजापतिभिरादरात् । नारायणो महायोगी नरभूतजलाशय: ॥ ४३
करोति रक्षां जगतष्षण्मुखस्यैव शासनात् । मत्स्यकूर्मवराहादि भृगुशापनियन्त्रितः ॥ ४४
अवतारमनुप्राप्य धर्मसंस्थापनोद्यतः । संहरत्यसतोऽस्यैव शासनादसुरानपि ॥ ४५
कालाग्निरुद्रो भगवान् संहरत्येव शासनात् । सर्वं जगदिदं काले सुब्रह्मण्यस्य वेधसः ॥ ४६
कालस्सृजति भूतानि कालस्संहरतिप्रजाः । सर्वे कालस्य वशगाः सकालोऽस्य वशे स्थितः ॥ ४७
अवकाशमशेषाणां भूतानां संप्रयच्छति । आकाशस्तवपुत्रस्य शासनेन गरीयसा ॥ ४८
सञ्जीवयन्त्यशेषाणि भूतान्यापस्तदाज्ञया । अविलंघ्याहि सर्वेषामाज्ञा तस्य गरीयसी ॥ ४९

आज्ञावशात्तस्य धरास्थितेयं धराधरावारिधरास्समुद्राः ।
ज्योतिर्गणा विष्णुमुखाश्चदेवास्सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमंच ॥ ५०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे पंचत्रिंशोऽध्यायः ॥

ப்ராணபாநஸமாயுக்த: பசத்யந்நம் சதுர்விதம் | ம்ருத்யு: ச சாஸநாதஸ்ய பாபிநாம் வ்யாதிபீடநை: || 41
ஜீவதாம் யாதநாபி: ச ம்ருதாநாமபி தாவதீ | சதுர்முகோபி பூதானி ஸ்ருஜத்யஸ்யைவ சாஸனாத் || 42
நவபி:ச ததான்யை:ச ப்ரஜாபதிபிராதராத் | நாராயணோ மஹாயோகி நரபூதஜலாசய: || 43
கரோதிரக்ஷாம்ஜகத: ஷண்முகஸ்யைவசாஸனாத் | மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாதி ப்ருகு சாப நியந்திரித: || 44
அவதாரமநுப்ராப்ய தர்மஸம்ஸ்தாபனோத்யத: | ஸம்ஹரத்யஸதோஸ்யைவ சாஸநாதஸுராநபி || 45

காலாக்னிருத்ரோ பகவான் ஸம்ஹரத்யேவசாஸநாத் |
ஸர்வம் ஜகதிதம் காலே ஸுப்ரம்ஹண்யஸ்ய வேதஸ: || 46

காலஃஸ்ருஜதி பூதானி கால: ஸம்ஹரதி ப்ரஜா: | ஸர்வே காலஸ்ய வசகா: ஸகாலோஸ்ய வசே ஸ்தித: 47
அவகாசமசேஷாணும் பூதாநாம் ஸம்ப்ரயச்சதி | ஆகாசஸ்தவ புத்ரஸ்ய சாஸனேன கரியஸா || 48

ஸஞ்ஜீவயந்தியசேஷாணி பூதாந்யாபஸ்ததாக்ஞயா |
அவிலங்க்யாஹி ஸர்வேஷாம் ஆக்ஞாதஸ்ய கரீயஸீ || 49

ஆக்ஞாவசாத் தஸ்ய தராஸ்திதேயம் தராதரா: வாரிதரா: ஸமுத்ரா: |
ஜ்யோதிர்கணாவிஷ்ணுமுகா:ச தேவா: ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமஞ்ச || 50

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே பஞ்சத்ரிம்சோத்யாய:

அபானன், முதலிய வாயுக்களுடன் சேர்ந்து மென்றும், கடித்தும், நக்கியும், குடித்தும், சாப்பிடப்படுகிற நான்குவித ஆஹாரங்களையும், ஜீர்ணம் செய்கிறான். இவனது கட்டளையின்படி யமன் பாபிகளை உயிரோடிருக்கையில் வியாதிகளாலும், இறந்த பிறகு நரகயாதனைகளாலும், சிக்ஷித்து வருகிறான். (41½) இவன் உத்திரவின்படியே நான்முக ப்ரம்மனும் மற்ற ஒன்பது ப்ரஜாபதிகளுடன் ஆதரவாய் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து வருகிறான். நார, என்றால் ஜலம், ஜலத்தை (பால்கடலை) ஸ்தானமாக உடையவர் நாராயணன் என்று பெயர்கொண்ட மஹாயோகியான விஷ்ணு ஆறுமுகனின் கட்டளைப்படியே உலகை ரக்ஷித்து வருகிறார். (43) மேலும் நாராயணன் ப்ருகுமுனிவரின் சாபத்தால் கட்டுண்டு, மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், முதலிய அவதாரங்களை அடைந்து அந்த முருகனுடைய கட்டளைப்படியே தர்மங்களை ஸ்தாபனம் செய்வதில் முயன்றவராகி, துஷ்டர்களாகிய அஸுரர்களை ஸம்ஹரித்து வருகின்றார். இவரது கட்டளையின்படியே பகவானான காலாக்னிருத்ரனும் உலகை ஸம்ஹரிக்கிறான். (44-46) காலம்தான் பிராணிகளை படைக்கின்றது. ஸம்ஹரிப்பதும் காலமே, எல்லாம் காலாதீனமே, அந்தக் காலமோவெனில் இந்த முருகனுக்கு வசப்பட்டதாகும். (47) உனது புத்திரனின் கட்டளையால் ஆகாசமும் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் இடைவெளியைக் கொடுக்கிறது. (48) அவனுடைய கட்டளையால் ஜலங்கள் ஸகல ஜீவராசிகளையும் ஜீவிக்கச்செய்கிறது, இவனது உத்திரவானது யாராலும் மீறமுடியாததாகும் (49) இவனது கட்டளைக்குட்பட்டே பூமி, மலைகள், ஸமுத்திரங்கள், சூரியன், சந்திரன், முதலிய ஜ்யோதிர் கணங்கள், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சராசரமான உலகங்கள் இவையெல்லாம் நடந்துவருகின்றன. (50)

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दविभूति वर्णनम् ॥

देवी — विभूतिं तव पुत्रस्य ब्रूहित्वं पुत्रिणांवर । विज्ञातायां विभो यस्यां मुक्तिं विन्दन्ति मानवाः ॥ १

ईश्वरः — हन्त ते कथयिष्यामि विभूतिं शरजन्मनः । सर्वलोकोपकाराय निबोध वरवर्णिनि ॥ २

सर्वदेवात्मकस्स्कन्दः सर्वलोकात्मकस्तथा । सर्वभूतात्मकश्चायं साक्षाद्ब्रह्मसनातनम् ॥ ३

यद्यद्विभूतिमत्सत्वं श्रीमदूर्जितमद्रिजे । तत्तद्विद्धि सुतस्यार्ये भूतिलेशविजृंभितम् ॥ ४

आत्मैव पुत्रतामेति दीपाद्दीपान्तरं यथा । दीपान्तरस्य माहात्म्यात् दीपो भवति यन्महान् ॥ ५

एवमेवमहानेष मत्तोभवति पुत्रकः । विभूतिलेशास्तस्यार्ये तत्र तत्र विजृंभिताः ॥ ६

अनन्तानांच रुद्राणां अयंकालाग्निरद्रिजे । सदा विष्णुश्च विष्णूनां शङ्खचक्रासिधारिणाम् ॥ ७

वासुदेवश्च मूर्तीनां चतसृणामयं शिवे । अवतारेषु तस्यैष रामश्शस्त्रभृतांवरः ॥ ८

वृष्णीनां वासुदेवोऽयं पाण्डवानां धनञ्जयः । प्रजापतीनां सर्वेषां ब्रह्माऽयं ब्रह्मणस्पतिः ॥ ९

॥ அத ஷட்த்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனின் விபூதியை வர்ணித்தல்.

தேவீ :— விபூதிம் தவ புத்ரஸ்ய ப்ரூஹி த்வம் புத்ரிணும் வர ।
விக்ஞாதாயாம் விபோ யஸ்யாம் முக்திம் விந்தந்தி மாநவா: ॥ 1

ஈச்வர:— ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிம் சரஜன்மன: ।
ஸர்வலோகோபகாராய நிபோத வரவர்ணிநி ॥ 2

ஸர்வதேவாத்மக:ஸ்கந்த: ஸர்வலோகாத்மகஸ்ததா । ஸர்வ பூதாத்மக:சாயம் ஸாக்ஷாத் ப்ரம்ஹ ஸநாதநம்

யத்யத் விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமத்ரிஜே । தத்தத் வித்தி ஸுதஸ்யார்யே பூதிலேச விஜ்ரும்பிதம் ॥ 4

ஆத்மைவ புத்ரதாமேதி தீபாத் தீபாந்தரம் யதா । தீபாந்தரஸ்ய மாஹாத்ம்யாத் தீபோபவதி யந்மஹான் 5

ஏவமேவ மஹாநேஷ: மத்தோபவதிபுத்ரக: । விபூதிலேசஸ்தஸ்யார்யே தத்ர தத்ர விஜ்ரும்பித: ॥ 6

அநந்தானுஞ்ச ருத்ராணும் அயம் காலாக்னிரத்ரிஜே ।
ஸதாவிஷ்ணு:ச விஷ்ணூநாம் சங்க சக்ராஸிதாரிணும் ॥ 7

வாஸுதேவ:ச மூர்த்தீநாம் சதஸ்ருணுமயம்சிவே । அவதாரேஷு தஸ்யைஷ ராம: சஸ்த்ரப்ருதாம்வர: ॥ 8

வ்ருஷ்ணீநாம்வாஸுதேவோயம் பாண்டவாநாம் தநஞ்ஜய: ।
ப்ரஜாபதீநாம் ஸர்வேஷாம் பிரம்மாயம் பிரம்மணஸ்பதி: ॥ 9

முப்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ தேவி கூறுகிருள். பிள்ளைபெற்றவர்களுள் சிறந்த ஓ விபோ, தங்களுடைய புத்திரனின் விபூதியை (மஹிமையை) க் கேட்டு உலகிலுள்ள மனிதர்கள் முக்தியை அடைவார்களோ, அவ்விதமான விபூதியைத் தாங்கள் கூறவேண்டும். (1) ஈச்வரன் கூறுகிருர். ஓ அழகுவாய்ந்தவளே, சரவணபவனது விபூதியை எல்லா உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகக் கூறுகிறேன், கேள். அது ஆச்சர்யமானது (2) இந்த முருகன் எல்லா தேவர்களின் ஸ்வரூபம், எல்லா உலகங்களின் ஸ்வரூம், எல்லா ப்ராணிகளின் ஸ்வரூம், இவன் உபனிஷத்துக்களில் கூறிய ஸாக்ஷாத்தான பரப்ரம்மமேயாவான். (3) ஓ ஆர்யையான பார்வதியே, உலகில் எந்தெந்த வஸ்துக்கள், மஹிமையுள்ளவைகளாகவோ லக்ஷ்மீ விலாஸம், புஷ்டி இவைகளுள்ளதுகளாகவோ இருக்கிறதோ, அவை எல்லாவற்றையும், உனது புத்திரனுடைய மஹிமையின் லேசத்தால் விளங்குவதாய் நீ உணரவேண்டும். (4) தீபத்திலிருந்து மற்ருெரு தீபம் ஏற்றுவதுபோல், பிதாவின் உருவமே புத்ரனுக ஆகிறது. ஏத்தப்பட்ட தீபத்தின் பெருமையால் மூல தீபத்தின் பெருமை சிறந்ததாக ஆகின்றதன்ருே, (5) ஓ ஆர்யே! இவ்விதமே நம்மிடத்திலிருந்து பிறந்த புத்திரன் மஹானுக இருக்கிருன். இவனது மஹிமையின் திவிலையே உலகில் ஆங்காங்கு சிறப்பாக விளங்குகிறது (6) ஓ பர்வதராஜகுமாரி, எண்ணற்ற ருத்ரர்களுள் இவன் காலாக்னிருத்ரன். சங்கம், சக்ரம், கத்தி, இவற்றைத்தரித்த பல விஷ்ணுக்களுள் எப்பொழுதும் விஷ்ணுவாக இருக்கிருன். (7) ஓ பார்வதி, விஷ்ணு நான்கு மூர்த்திகளுள் இவன் வாஸுதேவன். ஆயுதங்களைத்தரித்த அந்த விஷ்ணுவின் அவதாரங்களுள் இவன் ஸ்ரீ ராமன். (8) யாதவர்களுக்குள் இவன் வஸுதேவபுத்ரன். பாண்டவர்

मनूनामपि सर्वेषां मनुस्स्वायंभुवो ह्ययम् । इन्द्रोऽयं सर्वदेवानामग्निस्तेजस्विनामयम् ॥ १०
पितृणांच यमश्चायं रक्षसां निरृतिः प्रिये । यादसां वरुणश्चायं बलीनां वायुरेवच ॥ ११
गन्धर्वाणां चित्ररथो निधीनां धनदो ह्ययम् । ईशानोऽयं दिगीशानां भोगदोऽयं प्रकीर्तितः ॥ १२
ऐरावतो गजेन्द्राणां स्रोतसामेष जाह्नवी । रुद्राणां शङ्करः स्कन्दो वसूनामपि पावकः ॥ १३
आदित्यानामयं विष्णुः भिषजामयमश्विनौ । प्रह्लादश्चैष दैत्यानां सर्पाणामपि वासुकिः ॥ १४
मृगाणांच मृगेन्द्रोऽसौ गरुडः पततामपि । ब्रह्मर्षीणां वसिष्ठोऽयं देवर्षीणांच नारदः ॥ १५
अश्वत्थस्सर्ववृक्षाणां द्विपदामपिभूसुरः । यत्र यत्र जगत्यस्मिन् देवतिर्यङ्नरादिषु ॥ १६
वीर्यं श्रीरधिका कान्तिर्विद्याज्ञानादिकं प्रिये । तत्सर्वमस्य कल्याणि विभूतिरिति निश्चितम् ॥ १७
संक्षिप्योक्ता विभूतिस्ते पुत्रस्य भुवनेश्वरि । नशक्यं विस्तराद्वक्तुं वर्षकोटिशतैरपि ॥ १८
इयमार्ये विभूतिस्ते पुत्रस्य परिकीर्तिता । प्रसंगात्कथितं पूर्वं त्वया तदपि विस्मृतम् ॥ १९
अथवा लोकरक्षार्थं पुनः पृष्टासि पार्वति । सूतः – इतिदेवः प्रसन्नात्मा कुमारस्यास्य वैभवम् ॥ २०

மநூநாமபிஸர்வேஷாம் மநுஸ்வாயம்புவோஹ்யயம் ।
இந்த்ரோயம் ஸர்வதேவாநாம் அக்நிஸ்தேஜஸ்விநாமயம் ॥ 10
பித்ரூணாம்ச யம:சாயம் ரக்ஷஸாம் நிருருதி: ப்ரியே । யாதஸாம் வருண:சாயம் பலிநாம் வாயுரேவச ॥ 11
கந்தர்வாணாம் சித்ரரதோ நிதீநாம் தனதோஹ்யயம் । ஈசாநோயம் திகீசாநாம் போகதோயம் ப்ரகீர்த்தித:
ஐராவதோ கஜேந்த்ராணாம் ஸ்ரோதஸாமேஷ ஜாஹ்நவீ ।
ருத்ராணாம் சங்கர:ஸ்கந்தோ வஸூநாமபி பாவக: ॥ 13
ஆதித்யாநாமயம் விஷ்ணு: பிஷஜாமயமச்விநௌ । ப்ரஹ்லாத:சைஷ தைத்யாநாம் ஸர்பாணாமபிவாஸுகி:
ம்ருகாணாம்ச ம்ருகேந்த்ரோஸௌ கருட: பததாமபி । ..
ப்ரம்மர்ஷீணாம் வஸிஷ்டோயம் தேவர்ஷிணாஞ்ச நாரத: ॥ 15
அச்வத்த: ஸர்வவ்ருக்ஷாணாம் த்விபதாமபி பூஸுர: । யத்ர யத்ர ஜகத்யஸ்மின் தேவதிர்யங் நராதிஷு 16
வீர்யம் ஸ்ரீரதிகா காந்தி: வித்யாக்ஞாநாதிகம்ப்ரியே । தத்ஸர்வமஸ்ய கல்யாணி விபூதிரிதி நி:சிதம் ॥ 17
ஸம்க்ஷிப்யோக்தா விபூதிஸ்தே புத்ரஸ்ய புவனேச்வரி । நசக்யம் விஸ்தராத் வக்தும் வர்ஷகோடிசதைரபி
இயமார்யே விபூதிஸ்தே புத்ரஸ்ய பரிகீர்திதா । ப்ரஸங்காத் கதிதம் பூர்வம் த்வயா ததபி விஸ்ம்ருதம் ॥ 19
அதவா லோகரக்ஷார்தம் புந: ப்ருஷ்டாஸி பார்வதி ।
ஸூத:— இதிதேவ: ப்ரஸன்னாத்மா குமாரஸ்யாஸ்ய வைபவம் ॥ 20

களுக்குள் இவன் அர்ஜுனன். எல்லா ப்ரஜாபதிகளுக்குள், வேதங்களுக்குப் பதியான ப்ரம்மா. (9) எல்லா மனுக்களுக்குள் இவன் ஸ்வாயம்புவமனு. எல்லா தேவர்களுள் இவன் இந்த்ரன். தேஜஸ்களுள் இவன் அக்னி. (10) ஓ ப்ரியே, பித்ருக்களுள் இவன் யமன். ராக்ஷஸர்களுள் நிருருதி. ஜலஜந்துக்களுள் இவன் வருணன். பலவான்களுள் வாயு. (11) கந்தர்வர்களுள் சித்ரரதன். நிதிபடைத்தவர்களுள் இவன் குபேரன். போகங்களை அளிக்கும் திக்பாலர்களுள் இவன் ஈசானன் எனச் சொல்லப்படுகிறன். (12) சிறந்த கஜங்களுள் ஐராவதம். நதிகளுள் இவன் கங்கை. ஏகாதசருத்ரர்களுள் இவன் சங்கரன். அஷ்டவஸுக்களுள் இந்த ஸ்கந்தன் பாவகன் என்ற வஸு ஆவான். (13) த்வாதசாதித்யர்களுள் இவன் விஷ்ணு. வைத்தியர்களுள் இவன் அச்வினி தேவர்கள். அஸுரர்களுக்குள் இவன் ப்ரஹலாதன். ஸர்ப்பங்களுள் இவன் வாஸுகி. (14) மிருகங்களுள் இவன் சிங்கம். பறவைகளுள் இவன் கருடன். ப்ரம்மர்ஷிகளுள் இவன் வசிஷ்டன். தேவரிஷிகளுள் இவன் நாரதர். (15) எல்லாவ்ருக்ஷங்களுக்குள் இவன் அச்வத்தமாக இருப்பவன். இரண்டு கால் படைத்த ப்ராணிகளுள் இவன் ப்ராமணன். ஓ ப்ரியே, இவ்வுலகில் தேவர்கள், ம்ருகங்கள், மனிதர்கள், இவர்களுள் எங்கெங்கு, பராக்ரமம், அதிக ஸம்பத்து, காந்தி, வித்யை, ஞானம், இவைகள் இருக்கின்றனவோ, ஓ கல்யாணி அந்த யாவும் இவனுடைய மஹிமை என்பது நிச்சயம். (16-17) ஓ புவனேச்வரி, உன் புத்ரனுடைய மஹிமையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். நூறுகோடி வருஷங்கள் சொன்னாலும் இதை விஸ்தரித்துச் சொல்ல முடியாது. (18) ஓ ஆர்யே, இதுதான் உன் புத்ரனுடைய மஹிமை. இதை முன்பு ஒருமுறை யதிருச்சையாக உனக்குச்சொல்லியிருக்கிறேன். அதை நீ மறந்துவிட்டாய். (19) ஓ பார்வதி, அல்லது உலக க்ஷேமத்திற்காக மறுபடி கேட்டிருக்கலாம். ஸூதர் சொல்லுகிறர் என்று ஸ்ரீ பரமேச்வரன்

कथयामास पार्वत्यै लोकानुग्रहकाम्यया । समालिङ्ग्य पुनर्देवीमन्तःपुरमुपाविशत् ॥ २१
इतीशकथितं लोके प्रसिद्धिमगमत्तराम् । तत्र तत्र सुरेन्द्राणां भुवनेषु विशेषतः ॥ २२
वैकुण्ठे विष्णुभवने वैष्णवीभिरुदीरितम् । कामिनीभिस्सदाकालं विपञ्चीभिर्विचित्रितम् ॥ २३
तदन्तर उपेन्द्रस्य कन्येद्वेनयनोद्भवे । नाम्नैकाऽमृतवल्ल्याख्या परासौन्दर्यवल्लिका ॥ २४
वर्ण्यमानं शुश्रुवतुर्महिमानं सुलोचने । स्कन्दस्य तत्र तत्रैते सौकुमार्यंच नित्यशः ॥ २५
चकमाते उभे कन्ये पत्नीत्वं तस्य दुर्लभम् । ईषतुश्च तपःकर्तुं तत्प्रीत्यै श्रद्धयासह ॥ २६
ते शुभे सुकुमाराङ्गे रूपेणाप्रतिमे भुवि । मेनाते स्वानुरूपं तं जगत्यस्मिञ्चराचरे ॥ २७
श्रुत्वा श्रुत्वाऽस्य चरितं वैणिकीभिर्महीयसः । स्मरार्तेनालभेतां ते प्रवालशयने सुखम् ॥ २८
श्रवणे तच्चरित्रस्य कौतुकाक्रान्तमानसे । विनिद्रनयने नित्यमतिदीर्घासु रात्रिषु ॥ २९
शरकान्तारमभ्येत्य तटाकतटमुन्नतम् । नियताहारनिरते मुनिव्रतपरायणे ॥ ३०
अपास्य काञ्चीं रत्नाढ्यां मौञ्जीमाबध्यमेखलाम् । आच्छाद्य रौरवीं मेध्यां त्वचमानीय कोमलाम् ॥ ३१

கதயாமாஸ பார்வத்யை லோகாநுக்ரஹகாம்யயா । ஸமாலிங்கிய பூநர்தேவீமந்த:புரமுபாவிசத் ॥ 21
இதீசகதிதம்லோகே ப்ரஸித்திமகமத்தராம் । தத்ர தத்ர ஸுரேந்த்ராணும் புவனேஷு விசேஷத: ॥ 22
வைகுண்டே விஷ்ணுபவனே வைஷ்ணவீபிருதீரிதம் । காமிநிபி: ஸதாகாலம் விபஞ்சீபிர்விசித்ரிதம் ॥ 23
ததந்தரஉபேந்த்ரஸ்ய கன்யே த்வே நயநோத்பவே ।
நாம்நைகாऽம்ருதவல்யாக்யா பராஸௌந்தர்யவல்லிகா ॥ 24
வர்ண்யமானம் சுச்ருவதுர் மஹிமானம் ஸுலோசனே ।
ஸ்கந்தஸ்ய தத்ர தத்ரைதே ஸௌகுமார்யஞ்ச நித்யச: ॥ 25
ச்கமாதே உபே கந்யே பத்னித்வம் தஸ்ய துர்லபம் । ஈஷது:ச தப:கர்தும் தத்ப்ரீத்யை ச்ரத்தயாஸஹ 26
தே சுபே ஸுகுமாராங்கே ரூபேணுப்ரதிமேபுவி । மேனுதே ஸ்வாநுரூபம்தம் ஜகத்யஸ்மின் சராசரே ॥ 27
ச்ருத்வா ச்ருத்வாஸ்ய சரிதம் வைணிகீபிர்மஹீயஸ: । ஸ்மரார்தேநாலபேதாம்தே ப்ரவாளசயனேஸுகம்
ச்ரவணே தச்சரித்ரஸ்ய கௌதுகாக்ராந்தமானஸே । விநித்ரநயனே நித்யம் அதிதீர்காஸு ராத்ரிஷு ॥ 29
சரகாந்தாரமப்யேத்ய தடாகதடமுன்னதம் । நியதாஹாரநிரதே முனிவ்ரத பராயணே ॥ 30
அபாஸ்ய காஞ்சீம் ரத்னுட்யாம் மௌஞ்சிமாபத்யமேகலாம் ।
ஆச்சாத்ய ரௌரவிம் மேத்யாம் த்வசமாநீய கோமளாம் ॥ 31

ஸந்தோஷப்பட்டு ஸ்ரீ முருகனுடைய வைபவங்களை லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு விருப்பத்துடன் ஸ்ரீ பார்வதிக்குச் சொல்லி, பிறகு ஸ்ரீ தேவியை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார். (20-21) இவ்விதம் ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் சொல்லப்பட்டதானது ஆங்காங்கு உலகில் மிகவும் ப்ரஸித்தமாகி இருக்கிறது. முக்கியமாய் தேவசிரேஷ்டர்களுடைய லோகங்களிலும், ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது. (22) வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய மாளிகையில் விஷ்ணுவினிடம் பக்திகொண்ட ஸ்த்ரீகள் இந்த ஸ்கந்தனின் புகழை எப்போதும் விசித்திரமாக வீணைகளில் பாடிவருகிறார்கள். (23) இச்சமயத்தில் உபேந்திரனுடைய கண்களிலிருந்து இரு பெண்கள் தோன்றினர். அழகிய கண்களைப் படைத்த அவர்களுள், ஒருவளின் பெயர் அம்ருதவல்லி, மற்றவளின் பெயர் ஸௌந்தர்யவல்லி. (24) அவ்விருவரும் தினந்தோறும் ஆங்காங்கு ஸ்ரீ ஸ்கந்தனுடைய மஹிமையும், சிறந்த அழகும், விசேஷமாகப் புகழப்படுவதைக்கேட்டு அடைவதற்கு துர்லபமான அந்த ஸ்கந்தனை கணவனாக அடைய விரும்பி, அவரை திருப்திப்படுத்துவதற்காக மிக்க சிரத்தையுடன் தபஸ் செய்ய விரும்பினார்கள். (25-26) மிகுந்த கல்யாண குணசீலர்களும், கோமளமான சரீரம் படைத்தவர்களும் பூமியில் இணையற்ற ரூபத்தை உடையவர்களுமான அவ்விருவரும் தங்களுடைய அழகிற்கு ஈடானவர் இந்த சராசரபுவனத்தில் அந்த ப்ரபு ஒருவனே எனக்கருதினார்கள். (27) அவர்கள் அம்மஹிமை பொருந்திய ஸ்கந்தனுடைய சரித்திரத்தை, வீணைகானம் செய்யும் பெண்டிர்மூலம் அடிக்கடி கேட்டு, துளிர்மயமான படுக்கையில் படுத்திருந்தும் மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டதால் ஸுகத்தைப் பெறவில்லை. (28) அவரது திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதிலே மிகுந்த ஸந்தோஷங்கொண்டு தினந்தோறும் தூக்கமே இல்லாதவர்களாய் நீண்டபல ராத்திரிகளைக் கழித்தார்கள். (29) அவர்கள் நாணற்காட்டிற்குச்சென்று அங்கு மிக உன்னதமான ஓர் குளக்கரைமீது ஆஹாரமற்றவர்களாய் முனிவர்களுடைய நியமங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் இடுப்பில் அணிந்திருந்த நவரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட ஒட்டியாணங்களைக் கழட்டிவிட்டு முஞ்சிப்புல்லாலான

बिभ्राणे वल्कले रम्ये विसृष्टक्षौमवाससौ । भूतिभूषितसर्वाङ्गे रुद्राक्षाभरणांचिते ॥ ३२
षडक्षरमहाजप्यपरे तद्ध्यानमानसे । एवं चिरगते काले तयोरग्रे सनातनः ॥ ३३
प्रादुरासीन्महासेनश्चारुहासमुखांबुजः । तं दृष्ट्वाऽमृतवल्येनमारात्सुन्दरवल्यपि ॥ ३४
रोमांचितप्रतीकेते प्रेमविस्फारितेक्षणे । प्रणम्याञ्जलिमाधाय तस्थतुः पार्श्वयोर्द्वयोः ॥ ३५
स्वप्नेऽप्यदृष्टपूर्वं तं अभ्यवैत्येशपुत्रकम् । महसैवातिमहता सर्वलोकातिशायिना ॥ ३६
आलोक्यते जगत्स्वामी स्मितपूर्वमभाषत । युवां भद्रेऽद्य वृणुतं यदिष्टं हृदिसंस्थितम् ॥ ३७
करिष्ये युवयोर्वाक्यं कांक्षितं करवाणिकिम् । तदुपश्रुत्य संप्रीतहृदये वव्रतुर्वरम् ॥ ३८
जगद्वन्द्य जगन्नाथ शिवयोर्हृद्यंगम । गृह्णीष्व पाणीनौ स्वामिन् प्रसन्नो यदि विश्वप ॥ ३९
आवां चिराय पत्नीत्वमभिकांक्षावहे विभो । सूतः — इतितत्प्रार्थनातुष्टः पुनरेव बभाणसः ॥ ४०
अथ कालेन युवयोः पूरयिष्येऽभिकांक्षितम् । एकाऽमृतलते तिष्ठ जिष्णवभ्याशे मदाज्ञया ॥ ४१

பிப்ராணே வல்கலே ரம்யே விஸ்ருஷ்டக்ஷௌமவாஸஸௌ । பூதிபூஷிதஸர்வாங்கே ருத்ராக்ஷாபரணாஞ்சிதே
ஷடக்ஷரமஹாஜப்யபரேதத்யானமானஸே । ஏவம் சிரகதே காலே தயோரக்ரே ஸநாதன: ॥ 33
ப்ராதுராஸீன்மஹாஸேந: சாருஹாஸமுகாம்புஜ: ।
தம் த்ருஷ்டுவாऽம்ருதவல்யேநம் ஆராத்ஸுந்தரவல்யபி ॥ 34
ரோமாஞ்சித ப்ரதீகேதே ப்ரேமவிஸ்பாரிதேக்ஷணே ।
ப்ரணம்யாஞ்ஜலிமாதாய தஸ்தது: பார்ச்வயோர்த்வயோ: ॥ 35
ஸ்வப்னேப்யத்ருஷ்டபூர்வம் தம் அப்யவேத்யேசபுத்ரகம்। மஹஸைவாதிமஹதா ஸர்வலோகாதிசாயிநா 36
ஆலோக்யதே ஜகத்ஸ்வாமீ ஸ்மிதபூர்வமபாஷத ।
யுவாம்பத்ரேऽத்ய வ்ருணுதம் யதிஷ்டம் ஹ்ருதிஸம்ஸ்திதம் ॥ 37
கரிஷ்யே யுவயோர்வாக்யம் காங்க்ஷிதம் கரவாணிகிம்। ததுபச்ருத்ய ஸம்ப்ரீத ஹ்ருதயே வவ்ரதுர்வரம் 38
ஜகத்வந்த்ய ஜகன்னாத சிவயோர்ஹ்ருதயங்கம ।
க்ருண்ஹீஷ்வ பாணீநௌ ஸ்வாமின் ப்ரஸன்னோ யதிவிச்வப॥ 39
ஆவாம்சிராய பத்னீத்வம் அபிகாம்க்ஷாவஹே விபோ ।
ஸூத:— இதிதத்ப்ரார்த்தனாதுஷ்ட: புனரேவ பபாஷஸ: ॥ 40
அதகாலேநயுவயோ: பூரயிஷ்யேபிகாங்க்ஷிதம் । ஏகாம்ருதலதே திஷ்ட ஜிஷ்ண்வப்யாசே மதாக்ஞயா 41

கயிறுகளை அரைஞாணாகக்கொண்டும், மிக மிருதுவானதும் பரிசுத்தமானதுமான மான்தோலை இடையில் உடுத்தியும், சிறந்த வெண்பட்டுகளை அவிழ்த்து மிக நேர்த்தியான மரயுரிகளை உத்தரீயங்களாகத்தரித்தும், உடலெங்கும் விபூதியால் அலங்கரித்தும், ருத்ராக்ஷங்களை ஆபரணங்களாக அணிந்தும், ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய ஷடாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை பக்தியுடன் ஜபித்துக்கொண்டும், அப்பிரபுவையே எப்பொழுதும் மனதில் த்யானித்துக்கொண்டும் இருந்தார்கள். இவ்வாறாக பலகாலம் சென்றபின் அநாதியான மஹாஸேனன் அழகிய மந்தஹாஸத்தோடு விளங்கிய முகத்துடன் அவர்கள்முன் ப்ரத்யக்ஷமானார். (30-33½) அப்பொழுது அம்ருதவல்லியும் ஸுந்தரவல்லியும் ப்ரபுவான முருகனை அருகில் கண்டார்கள். (34) அங்கங்கள் முழுவதும் மயிர்சிலிர்த்து அன்பினால் மலர்ந்த நேத்ரங்களை உடையவர்களாய் ப்ரபுவை வணங்கி கைகூப்பி அவரது இருபக்கங்களிலும் நின்றார்கள். (35) முன்பு ஸ்வப்பனத்திலும் பார்த்திராத அவரை, ஸகல லோகங்களையும்மீறி மிக்க மேன்மையுடன் விளங்கும் தேஜஸைக்கொண்டு ஸ்ரீ பரமேச்வரபுத்ரனை ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தியாகவே கருதினார்கள் (36) ஜகன்னாதனான ப்ரபுவும் அவர்களைப்பார்த்து புன்சிரிப்புடன் ஓ அழகுவாய்ந்தவர்களே, உங்களுக்கு யாது வேண்டும்? உங்கள் மனதில் இருக்கும் விருப்பத்தைக் கேளுங்கள் என்று சொன்னார். (37) உங்களுடைய விருப்பத்தை அவச்யம் நிறைவேற்றுகிறேன் என்ற ஸ்ரீ ப்ரபுவின்வார்த்தையைக்கேட்டு மனம் பூரித்தவர்களாய் வரனைக் கேட்கலாயினர். (38) உலகெல்லாம் வணங்கத்தக்க ஜகன்னாத, எப்போதும் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்களுடைய மனதில் குடிகொண்டிருக்கும் ப்ரபுவே, ஓ ஸகல புவனங்களையும் ரக்ஷிக்கின்ற பிரபுவே, தாங்கள் எங்கள்மீது ப்ரஸன்னராகி எங்களை விவாஹம் செய்துகொள்ளவேணும் (39) ஓ ப்ரபுவே, நாங்கள் வெகுகாலமாக தங்களுக்கு மனைவியாவதற்கு விரும்புகிறோம். ஸூதர் சொல்லுகிறார்— இவ்வாறு வேண்டிய அவர்களுடைய கோரிக்கையால் ஸந்தோஷப்பட்டு ஸ்ரீ முருகன் கூறியதாவது. (40) சிலகாலம் சென்றபிறகு தங்கள் மனதில் உள்ள விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். ஓ அம்ருதவல்லி, நீ எனது கட்டளைப்படி தேவலோகம் சென்று

देवलोकेऽपराभूमौ त्वं सुन्दरलते प्रिये । भूमौ शिवमुनौ तिष्ठ समये विवहे त्वहम् ॥ ४२
व्याहृत्यैवं विशालाक्ष्यौ स्मृत्वा पित्रोः पदं प्रभुः । अलंचकार सविधं पित्रोः कैलासपर्वते ॥ ४३
प्रणम्य पादयोः पित्रोस्सुब्रह्मण्यो मुनीश्वराः । बद्धांजलि पुटोऽतिष्ठद्वीक्षमाणो मुखं तयोः ॥ ४४
तौ तदा संपरिष्वज्य जिघ्राते मुखपङ्कजम् । प्रत्येकं तं समाघ्राय नतृप्तिमधिजग्मतुः ॥ ४५
स्वं स्वमंके समारोप्य लालयामासतुश्चिरम् । स्थापयामासतुर्मध्ये तमीशौ जगतां मुदा ॥ ४६
तदा तयोश्च तस्यापि दर्शनेन गणेश्वराः । मेनिरे मोक्षसांम्राज्य सुखमाससमनश्वरम् ॥ ४७
इदानीमपि यो सोमं सस्कन्दं जगदीश्वरम् । ते धन्या धरणीभागे ते वन्द्या विबुधैरपि ॥ ४८
एवमेव शिवे सांबे सद्रुते तिष्ठतीश्वरे । कैलासमचलं प्रापुर्विबुधानिस्स्थितिंगताः ॥ ४९
विज्ञातसमया विप्रा आरुरोहुस्तंत्रिताः । ते प्राप्य भवनद्वारमप्राप्यमकृतात्मभिः ॥ ५०
ईशितुः सर्वलोकस्य देवा विष्णुपुरोगमाः । तत्र द्वारि समालोक्य नन्दीशं सगणं सुराः ॥ ५१
सनारायणकास्सेन्द्राः प्रजापतिपुरोगमाः । समभ्यर्च्यांघ्रिमस्यारादादरात्सुमनोहरैः ॥ ५२

தேவலோகே பராபூமௌ த்வம் ஸுந்தரலதே ப்ரியே | பூமௌ சிவமுனௌ திஷ்ட ஸமயே விவஹே த்வஹம்
வ்யாஹ்ருத்யைவம் விசாலாக்ஷ்யௌ ஸ்ம்ருத்வா பித்ரோ: பதம்ப்ரபு: |
அலஞ்சகார ஸவிதம் பித்ரோ: கைலாஸபர்வதே || 43
ப்ரணம்ய பாதயோ: பித்ரோ: ஸுப்ரம்மண்யோ முனீச்வரா: |
பத்தாஞ்ஜலி புடோதிஷ்டத் வீக்ஷமாணோ முகம் தயோ: || 44
தௌ ததா ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஜிக்ராதே முகபங்கஜம் | ப்ரத்யேகம் தம் ஸமாக்ராய நத்ருப்திமதிஜக்மது: || 45
ஸ்வம் ஸ்வமங்கே ஸமாரோப்ய லாலயாமாஸது: சிரம் | ஸ்தாபயாமாஸதுர்மத்யே தமீசௌ ஜகதாம்முதா 46
ததா தயோ:ச தஸ்யாபி தர்சனேன கணேச்வரா: | மேநிரே மோக்ஷஸாம்ராஜ்யஸுகமாப்தமநச்வரம் 47
இதானீமபி யோ ஸோமம் ஸஸ்கந்தம் ஜகதீச்வரம் | தே தன்யா தரணீபாகே தே வந்த்யா விபுதைரபி 48
ஏவமேவ சிவே ஸாம்பே ஸஸுதே திஷ்டதீச்வரே | கைலாஸமசலம் ப்ராபு: விபுதாநி:ஸ்திதிம்கதா: || 49
விக்ஞாதஸமயா விப்ரா: ஆருரோஹுரதந்திரிதா: | தேப்ராப்ய பவனத்வாரம் அப்ராப்யமக்ருதாத்மபி: 50
ஈசிது: ஸர்வலோகஸ்ய தேவா விஷ்ணுபுரோகமா: | தத்ர த்வாரி ஸமாலோக்ய நந்தீசம் ஸகணம் ஸுரா: ||
ஸநாராயணகா: ஸேந்த்ரா: ப்ரஜாபதிபுரோகமா: |
ஸமப்யர்ச்யாங்கிரிமஸ்யாராத் ஆதராத்ஸுமனோஹரை: || 52

தேவேந்திரனிடம் இருந்துவா. (41) ஓ ப்ரியமான ஸுந்தரவல்லியே, நீ பூலோகம்சென்று சிவ முனிவரிடம் தங்கியிரு. தக்க ஸமயத்தில் நான் மணந்துகொள்ளுகிறேன். (42) இவ்வாறு பகவான் அகண்ட கண்களை உடைய அப்பெண்களை அனுக்ரஹித்து, பெற்றோர்கள் ஸமீபம் செல்ல விருப்பம் கொண்டு கைலாஸத்தை அடைந்தார். (43) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்யன் பெற்றோரின் சரணங்களில் வணங்கி கைகூப்பி அவர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து (எதிரில்) நின்றார். (44) அப்போது அவர்கள் குழந்தையான ஸ்ரீ முருகனை எடுத்து ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தாமரையை ஒத்த முகத்தை முத்தமிட்டார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பலமுறை முத்தமிட்டும் திருப்தியடையவில்லை. (45) வெகுகாலம்வரை அவர்கள் மாறிமாறி ஒருவருக்கொருவர் மடிமீது குழந்தையைவைத்து லாலனை செய்தனர். பிறகு குழந்தையை ஜகதீச்வரனும் ஜகதீச்வரியும் ஸந்தோஷத்துடன் தங்கள் மத்தியில் வைத்துக்கொண்டார்கள். (46) அப்போது பெற்றோருடன் குழந்தை சேர்ந்து விளங்கிய காக்ஷியை கணநாதர்கள் பார்த்து அழிவற்ற மோக்ஷஸாம்ராஜ்ய ஸுகத்தை அடைந்ததாகக் கருதினார்கள் (47) இப்பொழுதுகூட உமையோடும் ஸ்கந்தனோடும்கூடிய ஈச்வரனைத் தரிசிப்பவர்கள் இகத்தில் பரமபாக்ய சாலிகளாக விளங்குவதுடன் தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கவராகிறார்கள். (48) இவ்வாறு ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸ்ரீ தேவியோடும் முருகனோடும் வீற்றிருக்கையில் யாதொரு கதிமோக்ஷமும் அடையாத தேவர்கள் இந்தஸந்தோஷமான காலத்தை அறிந்து கைலாஸத்தை அடைந்தார்கள் (49) உட்செல்ல வேண்டிய ஸமயமறிந்த தேவர்கள் சோம்பலற்றவர்களாய் கைலைமலையில் ஏறினார்கள். பாபிகளால் அடையமுடியாத தான அந்த ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மாளிகையின் வாயிலை அடைந்தார்கள் (50) ஸர்வ உலகத்திற்கும் ஈச்வரனான பரமேச்வரனுடைய வாயிலில், விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் கணங்களுடன்கூடிய நந்தியைக் கண்டார்கள் (51) ஸ்ரீ நாராயணன் இந்த்ரன் பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அருகில்வந்து அவருடைய

मस्तकन्यस्त हस्ताब्ज मुकुळालक्षिताक्षरम् । स्तुत्यं संस्तुत्य बहुधा नम्रदेहा व्यजिज्ञिपन् ॥ ५३
देवाः — नन्दीश्वर जगत्स्वामिन् सर्वेशायास्मदागमम् । विज्ञाप्यार्तिं त्वमस्माकं प्रशमय्य शमंकुरु ॥ ५४
विज्ञापितस्सुरैरेवं शिलादमुनिसंभवः । ज्ञातकालस्सदा नन्दी शिवयोश्चित्रकृत्ययोः ॥ ५५
प्रोवाच विबुधानेवं त्रिलोक्यान्तःपुराधिपः । युष्माकमीशसेवार्थं नैवास्त्यवसरस्सुराः ॥ ५६
इदानीं तिष्ठतात्रैव समयेस्त्वीशदर्शनम् । ऊचुरेवं गिरा सूनोश्शिलादस्य शिलोच्चये ॥ ५७
कैलासेऽथ गते काले पुनरप्रार्थयन्सुराः । दर्शनं देवदेवस्य दयासिंधोरुमापतेः ॥ ५८
शालङ्कायनपौत्रं तं समभ्यर्च्योपतस्थिरे । अन्तःपुरं प्रविश्याथ नन्दी पुनरुमापतेः ॥ ५९
प्रणम्य पादौ देवस्य व्यजिज्ञिपदिदंवशी । आदित्या देव सर्वेश शूरपद्महतौजसः ॥ ६०
आगत्य द्वारि तिष्ठन्ति चिरकालमतन्द्रिताः । कांक्षन्ते देवदेवस्य दर्शनं हरिणासुराः ॥ ६१
कुर्वनुग्रहमेतेषु कुमारानुचरेषु ते । इति विज्ञापितः स्वामी जगतामखिलात्मनाम् ॥ ६२
सोमस्ससूनुर्भगवान् ददावनुमतिं दृशा । प्रवेशने सुरेन्द्राणां मुनीन्द्राणां च योगिनाम् । ६३

மஸ்தகன்யஸ்த ஹஸ்தாப்ஜ முகுளாலக்ஷிதாக்ஷரம் |
ஸ்துத்யம் ஸம்ஸ்துத்ய பஹுதா நம்ரதேஹா வ்யஜிக்ஞிபன் || 53
தேவா:— நந்தீச்வரஜகத்ஸ்வாமின் ஸர்வேசாயாஸ்மதாகமம் |
விக்ஞாப்யார்திம் த்வமஸ்மாகம் ப்ரசமய்ய சமம்குரு || 54
விக்ஞாபித:ஸுரைரேவம் சிலாதமுனிஸம்பவ: | க்ஞாதகால: ஸதா நந்தீ சிவயோ: சித்ரக்ருத்யயோ: || 55
ப்ரோவாச விபுதானேவம் விலோக்யாந்த:புராதிப: | யுஷ்மாகமீசஸேவார்தம் நைவாஸ்தி அவஸ்ர:ஸுரா:
இதானீம் திஷ்டதாத்ரைவ ஸமயேஸ்தீசதர்சனம் |
ஊசுரேவம் கிரா ஸூநோ: சிலாதஸ்ய சிலோச்சயே || 57
கைலாஸேऽதகதேகாலே புநரப்ரார்தயன் ஸுரா: | தர்சனம் தேவதேவஸ்ய தயாஸிந்தோருமாபதே: || 58
சாலங்காயநபௌத்ரம்தம் ஸமப்யர்ச்யோபதஸ்திரே | அந்த:புரம் ப்ரவிச்யாऽத நந்தி புநருமாபதே: || 59
ப்ரணம்ய பாதௌ தேவஸ்ய வ்ஜிக்ஞிபதிதம்வசீ | ஆதித்யா தேவ ஸர்வேச சூரபத்மஹதௌஜஸ: || 60
ஆகத்ய த்வாரிதிஷ்டந்தி சிரகாலமதந்திரிதா: | காங்க்ஷந்தே தேவதேவஸ்ய தர்சனம் ஹரிணாஸுரா: 61
குர்வநுக்ரஹமேதேஷு குமாராநு சரேஷுதே | இதி விக்ஞாபித: ஸ்வாமீ ஜகதாமகிலாத்மநாம் || 62
ஸோம:ஸஸூநுர்பகவான் ததாவநுமதிம்த்ருசா |
ப்ரவேசநே ஸுரேந்திராணாம் முனீந்த்ராணாம்ச யோகிநாம் || 63

சரணங்களை ஆதரவுடன் வாசனை புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்தார்கள் (52) சிரத்தின்மேற்கொண்ட அஞ்சலியுடன் ஸ்பஷ்டமான அக்ஷரங்களுடன்கூடிய ஸ்தோத்ரங்களால், துதித்து வணக்கத்துடன் விக்ஞாபித்ததாவது— தேவர்கள் கூறுகிறார்கள் — ஓ உலகத்திற்கு அதிபதியான நந்திகேச்வர, ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் எங்களுடைய வருகையை தெரிவித்து எங்களுடைய துன்பத்தைப்போக்கி சாந்தியை செய்ய வேண்டும். (54) இவ்வாறு தேவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட சிலாதபுத்ரனும், எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்களுடைய விநோத செய்கைகளை நன்கு அறிந்தவரும், அந்தப்புரத்திற்கு அதிபருமான நந்தி, தேவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறு கூறினார். ஓ தேவர்களே நீங்கள் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தரிசிக்க இது ஸமயமல்ல. (55-56) இப்பொழுது இங்கேயே இருங்கள்; காலம் வரும்பொழுது தரிசனம்கிட்டும். இவ்வாறு நந்தியின் வார்த்தையைக்கேட்டு தேவர்கள் அந்த கைலாஸமலையில் வஸித்தார்கள் (57) வெகுகாலம் சென்றபிறகு மறுபடியும் தேவர்கள், தேவாதிதேவனும் கருணைக்கடலுமான உமாபதியினுடைய தரிசனத்தை வேண்டினார்கள். (58) சாலங்காயனரின் பேரனை அந்த நந்தியை பூஜித்து வணங்கினார்கள். பிறகு நந்திபகவான், உமாபதியான பரமேச்வரனுடைய அந்தப்புரத்தை மறுபடியும் அடைந்து புலன்களை அடக்கியவராய் தேவனுடைய சரணங்களை வணங்கி இதைத் தெரிவித்தார். ஓ ஸர்வேச்வரனாகிய தேவ சூரபத்மனுடைய தாக்கலால் வீரமிழந்தவர்களாகிய தேவர்கள் இங்குவந்து வெகுகாலமாய் வாசலில் களைப்பின்றி நிற்கிறார்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவுடன்கூட தேவர்கள் மஹாதேவனாகிய தங்களுடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்த்து இருக்கிறார்கள் (59-61) தங்கள் குமாரனின் ஸைன்யமாகிற தேவர்களுக்கு அருள்புரியவேண்டும். இவ்வாறு தெரிவிக்கப்பட்டதும் எல்லா உலகங்களுக்கும் எஜமானனும் பகவானுமான ஈச்வரன் உமையுடனும் முருகனுடனும் கூடியிருந்து கண்ஜாடையால் தேவ

लब्धानुज्ञोऽथ नन्दीशः सर्वानेव सुरोत्तमान् । अजिरं देवदेवस्य निन्ये धन्यतरो वशी ॥ ६४
यत्नेन महता देवाः नचिराच्छिव सन्निधिम् । ते प्रणम्य महादेवं सांबं ससुतमव्ययम् ॥ ६५
सर्वज्ञं सर्वकर्तारं सर्वलोक महेश्वरम् । गीर्भिरर्थ्याभिरग्र्याभिस्सुमुखं तमुपानयन् ॥ ६६
नन्दी दन्तावळ त्वग्वसनपरिसरं मन्दमन्दं समेत्य स्वामिन् सर्वज्ञ शंभो त्रिपुरहर विभो देवदेव त्रिशूलिन् ।
देवास्सेन्द्रास्ससाध्यास्सकलमुनिगणाः विष्णु पद्मासनाद्यास्त्वत्पादांभोजयुग्मप्रणतिमधिगतास्तेऽद्य धन्याः कृतार्थाः ॥

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन तारकपुरी गमनम् ॥

अथ देवा महादेवमंबिकापतिमव्ययम् । कृताञ्जलिपुटास्सर्वे मुनयश्च व्यजिज्ञपन् ॥ १
देवाः — भगवन् देव सर्वेश भगनेत्रनिपातन । चिरं विप्रकृतानस्मान् असुरैरसुरार्दन ॥ २

லப்தாநுக்ஞோத நந்தீச: ஸர்வாநேவ ஸுரோத்தமான் । அஜிரம் தேவதேவஸ்ய நின்யே தன்யதரோவசீ
யத்நேந மஹதா தேவா: நசிராச்சிவஸன்னிதிம் ।
தே ப்ரணம்ய மஹாதேவம் ஸாம்பம் ஸஸுதமவ்யயம் ॥ 65
ஸர்வக்ஞம் ஸர்வகர்தாரம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் । கிர்பிரர்தியாபிரக்ர்யாபி: ஸுமுகம்தமுபாநயன் ॥ 66
நந்தீ தந்தாவளத்வக்வஸன பரிஸரம் மந்தமந்தம் ஸமேத்ய
ஸ்வாமின் ஸர்வக்ஞ சம்போ த்ரிபுரஹரவிபோ தேவ தேவ த்ரிசூலின் ।
தேவா: ஸேந்த்ரா: ஸஸாத்யா: ஸகலமுனிகணா விஷ்ணுபத்மாஸனாத்யா:
த்வத்பாதாம்போஜயுக்ம ப்ரணதிமதிகதாஸ்தேத்ய தன்யா: க்ருதார்த்தா: ॥ 67

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஷட்திரிம்சோத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தத்ரிசோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகன் தாரகனின் பட்டணத்திற்குச் செல்லுதல்.

அத தேவா மஹாதேவம் அம்பிகாபதிமவ்யயம் ।
க்ருதாஞ்ஜலிபுடா: ஸர்வே முனய:ச வ்யஜிக்ஞிபன் ॥ 1
தேவா:— பகவன் தேவ ஸர்வேச பகநேத்ரநிபாதந ।
சிரம் விப்ரக்ருதாநஸ்மான் அஸுரைரஸுரார்தன ॥ 2

ச்ரேஷ்டர்களையும் முனிச்ரேஷ்டர்களையும் யோகிச்ரேஷ்டர்களையும் உள்ளே வருவதற்கு அனுமதித்தார். (62-63) பிறகு பாக்யவான்களுள் மிகச்ரேஷ்டரும், புலன்களை அடக்கியவருமான நந்திகேச்வரனும் அக்கட்டளையைக்கொண்டு தேவச்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரையும் மஹாதேவனுடைய மாளிகைக்கு அழைத்துச்சென்றார். (64) இவ்வாறு நந்திதேவன் வெகு முயற்சியுடன் தேவர்களைச் சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீ ஈசனருகில் அழைத்துச்சென்றவுடன் அத்தேவர்கள் என்றும் அழிவற்றவனும் ஸர்வக்ஞனும் உமையுடனும் முருகனுடனும் கூடியிருப்பவனும் எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேச்வரனும் ப்ரஸன்ன முகமுடையவருமான ஸ்ரீ மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து நற்பொருள் உள்ளதும் சிறந்ததுமான வார்த்தைகளால் (வேத வசனங்களால்) துதித்தார்கள். (65-66) நந்திபகவான், யானைத்தோலை அணிந்துள்ள ஸ்ரீ ஈசனுடைய ஸன்னதிக்கு மெள்ளமெள்ளவந்து ஓ ஸ்வாமீ, ஸர்வக்ஞ, சம்போ, த்ரிபுரஹர, விபோ, தேவாதிதேவ, சூலபாணியே, ஸ்ரீ விஷ்ணு ப்ரம்மா முதலிய தேவர்கள் இந்த்ரன் ஸாத்யர்கள் முனிகணங்கள் இவர்களுடனும் தங்களுடைய இரு பாதாரவிந்தங்களில் வணங்கி இப்போது மிகுந்த தன்யர்களும் கிருதார்த்தர்களுமாகி விட்டார்கள் என்றனர். (67)

முப்பத்தாறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

பிறகு தேவர்களும் எல்லா முனிவர்களும், அம்பிகையின் பதியும் அழிவற்றவனுமான ஸ்ரீ மஹாதேவனை அடைந்து கைகூப்பித் தெரிவித்ததாவது (1) தேவர்கள் கூறுகிறார்கள்— ஸர்வகுண

शूरपद्मादिभिस्त्वेतान् रक्ष रक्ष कृपाबलात् । कुमारेण तवानेन घातयैनान् सुरद्विषः ॥ ३
विज्ञाप्यैवं विभोस्तस्थुः सन्निधौ विबुधा मुदा । ततो देवः प्रसन्नात्मा सर्वेषांच दिवौकसाम् ॥ ४
परित्राणाय जगतामालोच्य शिवया मुहुः । सुब्रह्मण्यं जगादेदं आलिङ्ग्याघ्राय मूर्धनि ॥ ५
संहराद्य सुरारातीन् सुब्रह्मण्य मदाज्ञया । शूरपद्मं दुरात्मानं सिंहवक्त्रंच तारकम् ॥ ६
सपुत्रमित्रसंबन्धिज्ञातिभिस्सर्वदानवैः । सर्वत्र तेऽस्तु विजयः कचिद्वा न पराभवः ॥ ७
आदिश्यामुमाकान्तः कुमारायैवमात्मनः । रौद्रायेकादशात्मीयान्यस्त्राण्यस्मै विधायच ॥ ८
शक्तिंच मनसा चैकां सर्वशत्रुनिबर्हणीम् । ददौ द्वादश देवेशो द्वादशादित्यवर्चसः ॥ ९
तोमरध्वजखड्गाभ्य कुलिशेष्वंकुशाः क्रमात् । घण्टाकमलकोदण्डास्तथा प्रासपरश्वधाः ॥ १०
रौद्राण्यस्त्राणि शक्त्येका द्वादशास्यायुधानिवै । ददौ देवः प्रसन्नात्मा सहस्रादित्यसन्निभम् ॥ ११

சூரபத்மாதிபிஸ்த்வேதான் ரக்ஷ ரக்ஷ க்ருபாபலாத் |
குமாரேண தவாநேந காதயைநான் ஸுரத்விஷ: || 3
விக்ஞாப்யேவம் விபோஸ்தஸ்து: ஸன்னிதௌ விபுதா முதா |
ததோ தேவ: ப்ரஸன்னாத்மா ஸர்வேஷாஞ்ச திவௌகஸாம் || 4
பரித்ராணாய ஜகதாம் ஆலோச்ய சிவயா முஹு: |
ஸுப்ரம்ஹண்யம் ஜகாதேதம் ஆலிங்கியாக்ராயமூர்தனி || 5
ஸம்ஹராத்ய ஸுராராதீன் ஸுப்ரம்ஹண்ய மதாக்ஞயா |
சூரபத்மம் துராத்மானம் ஸிம்ஹவக்த்ரஞ்ச தாரகம் || 6
ஸபுத்ரமித்ரஸம்பந்தி க்ஞாதிபி: ஸர்வதாநவை: | ஸர்வத்ர தேஸ்து விஜய: க்வசித்வா நபராபவ: || 7
ஆதிச்யாமுமாகாந்த: குமாராயைவமாத்மந: |
ரௌத்ராண்யேகாதசாத்மீயானி அஸ்த்ராண்யஸ்மைவிதாயச || 8
சக்திஞ்ச மநஸா சைகாம் ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணீம் |
ததௌ த்வாதச தேவேசோ த்வாதசாதித்யவர்சஸ: || 9
தோமரத்வஜகட்காக்ரியகுலிசேஷ்வங்குசா: க்ரமாத் |
கண்டாகமலகோதண்டா: ததாப்ராஸபரச்வதா: || 10
ரௌத்ராண்யஸ்த்ராணி சக்த்யேகா த்வாதசாஸ்யாயுதாநிவை |
ததௌ தேவ: ப்ரஸன்னாத்மா ஸஹஸ்ராதித்யஸந்நிபம் || 11

ஸம்பூர்ணனும் ஸர்வேச்வரனும், அஸுரர்களை அழிப்பவனும் ஸூர்யனின் கண்களை விழித்தியவனுமான ஓ ஜகதீச, வெகுகாலமாய் சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்களால் பாதிக்கப்படுகின்ற எங்களைத் தங்களுடைய கருணையின் பலத்தால் ரக்ஷித்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். (2) தங்களுடைய இக்குமாரனால் இத்தேவ சத்ருக்கள் அழிக்கப்பட வேண்டும். என்றிவ்வாறு தேவர்கள் தெரிவித்து ப்ரபுவின்முன் ஸந்தோஷமாய் நின்றார்கள். பிறகு ஸ்ரீ மஹாதேவனும் அந்த எல்லா தேவர்களிடத்திலும் மலர்ந்த மனமுடையவராய் இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தைப்பற்றி வெகுநேரம் ஸ்ரீ பார்வதியுடன் ஆலோசித்து உச்சி முகர்ந்து ஓ ஸுப்ரமண்ய, நீ எனது உத்திரவுப்படி தேவசத்ருக்களான, கெட்டவனான சூரபத்மன், சிங்கமுகன் தாரகன் முதலிய அஸுரர்களை புத்ரமித்ர ஸம்பந்தி பந்துஸமூகம் முதலிய ஸகல அஸுரர்களுடனும் இப்போதே ஸம்ஹரித்துவிடு. எவ்விடத்தும் உனக்கு ஜயமுண்டாகக்கடவது. உனக்கு எங்கும் தோல்வி ஏற்படாது (3-7) என ஸ்ரீ உமாகாந்தன் குமாரனைக்குறித்து இவ்வாறு கட்டளையிட்டு தன்னை தேவதையாக உடைய ரௌத்ரமான, பதினொரு அஸ்த்ரங்களை தன்புத்ரனான முருகனுக்குக் கொடுத்தார். (8) மேலும் எல்லா சத்ருக்களையும் அழிக்கவல்ல ஒரு சக்தியாயுதத்தையும், ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியை உடைய பதினொரு ஆயுதங்களையும் ஆக பன்னிரண்டு ஆயுதங்களை ஸ்ரீ பரமேச்வரன் இவருக்கு மனதினால் சிருஷ்டித்துக் கொடுத்தார். (9) அவையாவன— தோமரம், த்வஜாயுதம், பெரிய கத்தி, சிறந்த வஜ்ராயுதம், அம்பு, அங்குசம், கண்டாயுதம், கமலாயுதம், கோதண்டம், ஈட்டி, பரச்வதாயுதம் (10) ஆகிய பதினொரு ருத்ராஸ்த்ரங்களும் வேலாயுதமும் சேர்ந்து பன்னிரண்டாகும். மேலும் ஜகதீசனான ஸ்ரீ மஹாதேவன் தெளிந்த மனதுடன் ஸ்ரீ முருகபிரானுக்கு ஆயிரம் சூரியர்களுக்கொப்பானதும் (11) ஸகல ஆயுதங்களால் நிறைந்ததும், லக்ஷம் குதிரைகள் பூட்டியதுமான ரதத்தையும்,

शताङ्गं सर्वशस्त्राढ्यं अयुताश्वसुसंयुतम् । अभेद्यं कवचं हैमं नानारत्नविभूषितम् ॥ १२
अक्षय्यसायकापूर्णाविषुधी जगदीश्वरः । तरवारिं महामात्रं सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ १३
इत्येवमस्त्रसंपन्नमालिलिङ्गेऽङ्गसंभवम् । आघ्रायास्याननांभोजं मुहुर्मुहुरनङ्गहा ॥ १४
विससर्ज कृताशीस्कं विश्वाधीशोऽमराग्रणीः । सापि साक्षाज्जगन्माता सर्वलोकमहेश्वरी ॥ १५
समालिङ्ग्यात्मनः पुत्रं सर्वास्त्रैरभिसंवृतम् । आघ्राय मूर्धन्याशीर्भिरभिसंभाव्य हृष्टधीः ॥ १६
जहि पुत्र सुरारातीनिति सा विससर्ज ह । सोऽपि सेनापतिः स्वामी सुरकार्यकृतोद्यमः ॥ १७
कृतप्रदक्षिणस्तोत्रः श्रद्धया जगतीपतिः । पितरावभिवाद्यारात् प्रांजलिर्निषसाद ह ॥ १८
नियुतं गणनाथानां वीरबाहुमुखानपि । वाहिनीनां द्विसाहस्रं धृतशस्त्रास्त्रसंपदाम् ॥ १९
सेनापतीनां धीराणामष्टोत्तरशतं शिवः । संयोज्य सुरसेनान्यै सुप्रसन्नेन चेतसा ॥ २०
विबुधानिदमाहेशो विष्णुब्रह्मादिकान्प्रभुः । असौ जेष्यति वश्शत्रून् अर्धार्धक्षणमात्रतः ॥ २१

சதாங்கம் ஸர்வசஸ்த்ராட்யம் அயுதாச்வஸுஸம்யுதம் ।
அபேத்யம் கவசம் ஹைமம் நாநாரத்னவிபூஷிதம் ॥ 12
அக்ஷய்யஸாயகாபூர்ணவிஷுதீஜகதீச்வர: । தரவாரிம் மஹாமாத்ரம் ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணம் ॥ 13
இத்யேவமஸ்த்ரஸம்பன்னம் ஆலிலிங்கேங்கஸம்பவம் ।
ஆக்ராயாஸ்யாநநாம்போஜம் முஹுர்முஹுரநங்கஹா ॥ 14
விஸஸர்ஜ க்ருதாசீஸ்கம் விச்வாதீசோமராக்ரணீ: ।
ஸாபிஸாக்ஷாத்ஜகன்மாதா ஸர்வலோகமஹேச்வரீ ॥ 15
ஸமாலிங்கியாத்மந: புத்ரம் ஸர்வாஸ்த்ரைரபிஸம்வ்ருதம் ।
ஆக்ராய மூர்த்தன்யாசீர்பி: அபிஸம்பாவ்ய ஹ்ருஷ்டதீ: ॥ 16
ஜஹி புத்ர ஸுராராதீன் இதிஸா விஸஸர்ஜஹ ।
ஸோபி ஸேநாபதி: ஸ்வாமீ ஸுரகார்யக்ருதோத்யம: ॥ 17
க்ருதப்ரதக்ஷிணஸ்தோத்ர: ச்ரத்தயா ஜகதீபதி: । பிதராவபிவாத்யாராத் ப்ராஞ்ஜலிர்நிஷஸாதஹ ॥ 18
நியுதம் கணநாதாநாம் வீரபாஹுமுகாநபி ।
வாஹிநீநாம் த்விஸாஹஸ்ரம் த்ருத சஸ்திராஸ்த்ரஸம்பதாம் ॥ 19
ஸேநாபதீநாம் தீராணும் அஷ்டோத்தரசதம்சிவ: ।
ஸம்யோஜ்ய ஸுரஸேநான்யை ஸுப்ரஸன்னேந சேதஸா ॥ 20
விபுதாநிதமாஹேசோ விஷ்ணுப்ரம்மாதிகான்ப்ரபு: ।
அஸௌ ஜேஷ்யதி வ: சத்ரூந் அர்தார்தக்ஷணமாத்ரத: ॥ 21

என்றும் யாவராலும் பிளக்கமுடியாததும், பலவித ரத்னங்களிழைக்கப்பெற்றதுமான பொற்கவசத்தையும் (12) என்றும் குறையாமல் நிரம்பிய அம்புகளுடன்கூடிய இரண்டு அம்பராத்தூணிகளையும், சத்ருக்கள் யாவரையும் அழிக்கக்கூடிய மிகப்பெரிதான பட்டாக்கத்தியையும் கொடுத்தார் (13) மன்மதனைக்கொன்ற மகாதேவன் இவ்விதம் அஸ்திரசஸ்திரங்களுடன்கூடிய தன் புத்ரனை ஆலிங்கனம் செய்து கமலமுகத்தை அடிக்கடி முத்தமிட்டு உலகிற்குத் தலைவனை தேவாதிதேவன் ஆசீர்வாதம் செய்து அனுப்பித்தார் (14½) எல்லா உலகத்தையும் காற்பவளும், ஸாக்ஷாத்தாய் யாவருக்கும் தாயுமான அந்த தேவியும் (15) எல்லா அஸ்திரங்களால் நிறம்பிய தனது புத்ரனை உச்சிமுகர்ந்து, ஆலிங்கனம்செய்து ஸந்தோஷத்துடன் ஆசிர்வாதத்தால் வாழ்த்தி (16) "ஓ புத்ர! தேவசத்ருக்களை வதம்செய்" எனச் சொல்லி அனுப்பித்தாள். சேனுபதியான அந்த சுவாமியும் தேவகாரியத்தைச் செய்வதில் முயற்சி கொண்டு (17) சிரத்தையுடன் தாய் தந்தைகளுக்கு பிரதக்ஷிணம், ஸ்தோத்திரம், நமஸ்காரம், இவைகளைச்செய்து அஞ்சலிகொண்டு கிட்டத்தில் நின்றுர். (18) ஸ்ரீ சிவன் அப்பொழுது லக்ஷம் கணுதிபர்களையும், வீரபாகு முதலிய நவவீரர்களையும், அஸ்திரசாஸ்திரங்களைக்கொண்ட இரண்டாயிரம் சைனியங்களையும் (19) மகாதீரர்களான நூற்றெட்டு படைத்தலைவர்களையும், தேவஸேனுபதியான பிரபுவுக்கு பிரஸன்ன மனதுடன் சேர்த்துவிட்டு (20) விஷ்ணு பிரம்மாதி தேவர்களைப்பார்த்துக் கூறினார். ஓ தேவர்களே! இந்த முருகன் உங்கள் சத்ருக்களை கால்க்ஷணமாத்திரத்தில் ஜெயித்துவிடுவான். (21)

पराक्रमं सुरा अस्य पश्यत ब्रह्मवादिभिः । मुनिभिर्योगिभिस्सिद्धैः सार्धं गच्छत निर्भयाः ॥ २२
आदिश्यान्तर्धिमापेशः सह गौर्याऽतिहृष्टधीः । ततो विष्णुमुखा देवाः षण्मुखं मघवन्मुखाः ॥ २३
प्रसाद्यानेकधा स्तोत्रैः प्रणम्यानुययुस्सुखम् । ततो विष्णुरमेयात्मा वायुमाहूय माधवः ॥ २४
मनोजवस्य देवस्य शताङ्गस्य महीयसः । नियुतानांच धुर्याणां सूतंचक्रे सुरारिहा ॥ २५
देवदुन्दुभयो नेदुर्दिविसंकुलनिस्वनाः । ववर्षुः पुष्पवर्षाणि ससृजुर्लाजजालकम् ॥ २६
ननृतुर्मुनयस्सर्वे दण्डहस्ता जटाधराः । जगुः किंनरगन्धर्वास्तथा किंपुरुषांगनाः ॥ २७
ब्रह्मर्षयो वसिष्ठाद्याः नारदाद्यास्सुरर्षयः । अपठन् स्वस्तिमन्त्रांस्ते कौमारान् विजयप्रदान् ॥ २८
मातरस्सर्वलोकानां मुनीनां पत्नयस्तथा । कन्याश्च मुख्यनागानां जगुः कल्याणचेतसः ॥ २९
ब्रह्मा च भगवान्विष्णुस्त्वष्टा च सुरतक्षकः । वीराणां वीरसैन्यानां वीरबाहुमुखात्मनाम् ॥ ३०
रथान्नानाविधाकारान्नानाधुर्याननेकशः । आयुधानि च दिव्यानि वर्माणि च वितेनिरे ॥ ३१

பராக்ரமம் ஸுரா அஸ்ய பச்யத ப்ரம்மவாதிபி: |
முநிபி: யோகிபி: ஸித்தை: ஸார்த்தம் கச்சத நிர்பயா: || 22
ஆதிச்யாந்தர்திமாபேச: ஸஹகௌர்யாऽதிஹ்ருஷ்டதீ: |
ததோ விஷ்ணுமுகா தேவா: ஷண்முகம் மகவன்முகா: || 23
ப்ராஸாத்யாநேகதாஸ்தோத்ரை: ப்ரணம்யாநுயயு: ஸுகம் |
ததோ விஷ்ணுரமேயாத்மா வாயுமாஹூய மாதவ: || 24
மநோஜவஸ்ய தேவஸ்ய சதாங்கஸ்ய மஹீயஸ: |
நியுதாநாஞ்ச துர்யாணாம் ஸூதஞ்சக்ரே ஸுராரிஹா || 25
தேவதுந்துபயோ நேது: திவிஸங்குலநிஸ்வநா: |
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷாணி ஸஸ்ருஜுர்லாஜஜாலகம் || 26
நந்ருது: முநய: ஸர்வே தண்டஹஸ்தா ஜடாதரா: | ஜகு: கின்னரகந்தர்வா: ததாகிம்புருஷாங்கநா: || 27
ப்ரம்ஹர்ஷயோ வஸிஷ்டாத்யா: நாரதாத்யா: ஸுரர்ஷய: |
அபடன் ஸ்வஸ்திமந்த்ராம்ஸ்தே கௌமாரான் விஜயப்ரதான் || 28
மாதர: ஸர்வலோகாநாம் முநீநாம் பத்னயஸ்ததா |
கன்யா:ச முக்யா நாகாநாம் ஜகு: கல்யாணசேதஸ: || 29
ப்ரம்மாச பகவான் விஷ்ணு: த்வஷ்டாச ஸுரதக்ஷக: |
வீராணாம் வீரஸைந்யாநாம் வீரபாஹுமுகாத்மநாம் || 30
ரதான் நாநாவிதாகாரான் நாநாதுர்யாநநேகச: | ஆயுதாநிச திவ்யாநி வர்மாணிச விதேநிரே || 31

இவனது பராக்ரமத்தைப்பாருங்கள். வேதமறிந்தவர்கள், முனிவர்கள், யோகிகள், சித்தர்கள், சாத்தியர்கள், இவர்களுடன் பயமின்றிச் செல்லுங்கள் (22) இம்மாதிரி உத்திரவிட்டு ஸந்தோஷம்கொண்ட மனமுள்ள வனாய் ஸ்ரீ அம்பாளுடன் ஸ்ரீ பரமசிவன் மறைந்துவிட்டார். பிறகு விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் (23) ஸ்ரீ ஆறுமுகனை பல ஸ்தோத்திரங்களால் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து நமஸ்கரித்து சுகமாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபத்தை உடையவரும், அசுரர்களை அழிப்பவரும் லக்ஷ்மீபதியுமான விஷ்ணு, வாயு தேவனை அழைத்து ஸ்ரீ ஷண்முகனது மனோவேகமுடைய, மகாபெரிதான ரதத்தின் லக்ஷம் குதிரைகளுக்கும் சாரதியாக்கினார். (24-25) அப்பொழுது ஆகாசத்தில் மிகப்பரவிய சப்தமுடைய துந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கப்பட்டன. புஷ்பவர்ஷங்கள் பொழிந்தன. மிகுதியான நெற்பொறிகள் உதிர்க்கப்பட்டன. (26) எல்லா முனிவர்களும் ஜடைகளோடு தண்டபாணிகளாகக் கூத்தாடினார்கள். கின்னரர்கள், கந்தர்வர்கள், கிம்புருட ஸ்திரீகள் இவர்கள் பாடினார்கள். (27) வஸிஷ்டர் முதலிய பிரம்மரிஷிகளும், நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகளும் ஸ்ரீ குமாரமூர்த்தி ஜயமடைவதற்கான ஆசீர்வாத மந்திரங்களை ஜபித்தனர். (28) சர்வலோக மாதாக்கள், ரிஷிபத்னிகள், சிறந்தவர்களான நாககன்னிகைகள், இவர்கள் மங்களமான மனதுடன் பாடினார்கள் (29) பிரம்மதேவன், பகவானான விஷ்ணு, தேவர்களுக்குத் தச்சனான த்வஷ்டா, இவர்கள் வீரபாகு முதலிய நவவீரர்களுக்கும், பராக்ரம சாலிகளான ஸேனைகளுக்கும், பற்பலவித உருவங்கொண்ட ரதங்களையும், அநேகவிதமான ரதத்தில் பூட்டும் குதிரை முதலிய இனங்களையும், திவ்யமான அநேகவித ஆயுதங்களையும், கவசங்களையும் அளித்தனர். (30-31) சில ரதங்கள் சிங்கங்கள் பூட்டியதும், சிலது யானைகள் பூட்டியதும், புலிகள்

सिंहयुग्यरथाः केचिद्गजयुग्यरथाः परे । व्याघ्रयुक्तरथाः केचिद्व्यालियुक्तरथाः परे ॥ ३२
भूतवाहारथास्तद्वद्वेतालगणसंयुताः । सर्पयुग्यरथाश्चान्ये सदश्वविधृताः परे ॥ ३३
निर्मिता बद्धकक्ष्याश्च सुरथास्तु धृतायुधाः । ततस्सर्वे सुसन्नद्धा नादयन्तो दिशोदश ॥ ३४
प्राचीं पूर्वं विनिष्क्रम्य दक्षिणाभिमुखाः पुनः । चेलुस्सर्वा दिशस्तेन समुत्थैः पांसुभिर्गणाः ॥ ३५
तुत्ययन्तो रथोद्धूतैर्गजवाजिपथोद्धतैः । सैन्यघोषेणमहता निर्जितांभोधिनिस्वनाः ॥ ३६
प्रापुः कुलाचलं शीघ्रं गन्धमादनभूधरम् । अग्रे स्कन्दस्य वै जग्मुः प्रतापास्तदनन्तरम् ॥ ३७
सैन्यदुन्दुभिनिस्साणतिमिलानकगोमुखैः । काहळीशङ्खश्रृङ्गाणां निर्जितांबुधिनिस्वनाः ॥ ३८
रथनागाश्वपादाताश्चक्रपाद खुराङ्घ्रिभिः । समुद्धतं रजोवृन्दमरुधत्सूर्यमण्डलम् ॥ ३९
पदातयोऽश्वाजविनो गजभिन्नमदांभसः । रथिनो महितास्तद्वन्मणिकाञ्चनभूषणाः ॥ ४०
सैन्यानामुग्रवीर्याणामष्टोत्तरशतं ततः । नियुतंच गणेन्द्राणां शूराणां बलशालिनाम् ॥ ४१

ஸிம்ஹ யுக்ய ரதா: கேசித் கஜ யுக்ய ரதா: பரே |
வ்யாக்ரயுக்த ரதா: கேசித் வ்யாளியுக்த ரதா: பரே || 32

பூதவாஹாரதா: தத்வத் வேதாள கண ஸம்யுதா: |
ஸர்பயுக்பரதா: சான்யே ஸதச்வ வித்ருதா: பரே || 33

நிர்மிதா பத்தகக்ஷ்யா:ச ஸுரதாஸ்து த்ருதாயுதா: |
தத: ஸர்வே ஸுஸன்னத்தா நாதயந்தோ திசோதச | 34

ப்ராசீம் பூர்வம் விநிஷ்க்ரம்ய தக்ஷிணாபிமுகா: புந: |
சேலு: ஸர்வா திசஸ்தேந ஸமுத்தை: பாம்ஸுபிர்கணா: || 35

துத்தயந்தோ ரதோத்பூதை: கஜவாஜிபதோத்ததை: |
ஸைன்யகோஷேண மஹதா நிர்ஜிதாம்போதிநிஸ்வநா: || 36

ப்ராபு: குலாசலம் சீக்ரம் கந்தமாதனபூதரம் |
அக்ரே ஸ்கந்தஸ்ய வை ஜக்மு: ப்ரதாபாஸ்ததனந்தரம் || 37

ஸைன்ய துந்துபிநிஸ்ஸாண திமிலானக கோமுகை: |
காஹளி சங்க ச்ருங்காணும் நிர்ஜிதாம்புதிநிஸ்வநா: | 38

ரதநாகாச்வபாதாதா: சக்ரபாதகுராங்கிரிபி: |
ஸமுத்ததம் ரஜோப்ருந்தம் அருதத் ஸூர்யமண்டலம் || 39

பதாதயோச்வாஜவிநோ கஜ பின்னமதாம்பஸ: | ரதிநோ மஹிதாஸ்தத்வத் மணிகாஞ்சனபூஷணு: || 40

ஸைன்யாநாமுக்ரவிர்யாணும் அஷ்டோத்தரசதம் தத: |
நியுதஞ்ச கணேந்திராணும் சூராணும் பலசாலிநாம் || 41

பூட்டியதும் சிலது யாளிகள் பூட்டியதும் (32) பூதங்கள் பூட்டியதும், அதேவிதமாய் வேதாளங்கள் பூட்டியதும், சிலது ஸர்ப்பங்கள் பூட்டியதும், மற்றவை சிறந்த குதிரைகள் கட்டியதும் (33) எல்லாம் சகலவித ஆயுதங்களாலும் நிறம்பினதாகவும், பல கட்டுகள் கட்டப்பட்டதுமாக பல ரதங்கள் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டன. பிறகு யாவரும் நன்கு ஸன்னத்தர்களாக ஆகி பத்து திசைகளையும் ஒலிப்பித்துக் கொண்டு (34) முந்தி கிழக்குமுகமாகப் புறப்பட்டு பிறகு தென்புறமாய்த்திரும்பி அதன்பின் எல்லாத் திசைகளிலும் சென்றார்கள். கணங்கள் அவ்வாறு செல்வதாலும் ரதகஜதுரகபதாதிகள் செல்வதனாலும் உண்டாகிய புழுதிகளால் திசையெங்கும் மறைக்கலுற்றவர்களாகவும், கடலோசையை அதிகரித்த மிகுந்த சைனிய கோஷங்களை உடையவர்களாகவும் ஆகி (36) குலாசலமான கந்தமாதன பர்வதத்திற்கு சீக்கிரத்தில் வந்தார்கள். ஸ்ரீ முருகனின் பராக்ரமங்களே முதலில் சென்றன. அதன் பிறகே (37) சைனியங்களால் கோஷிக்கலுற்ற துந்துபி, நிஸ்ஸாணம், திமிலம், ஆனகம், கோமுகம், காகளம் கொம்பு ஆகிய இவ்வாத்தியங்களின் கடலுக்கு மேற்கொண்ட ஸன்னக ஓசைகள் தொடர்ந்தன (38) அதற்குப் பிறகு ரதங்களின் சக்ரங்களாலும் யானைகளின் பாதங்களாலும், குதிரைகளின் குளம்புகளாலும், காலாட்களின் அடிகளாலும் உண்டாகிய புழுதித்திரள் சூர்யமண்டலத்தை மறைந்துக்கொண்டு சென்றது (39) அதன்பிறகு காலாட்கள், வேகமுள்ள குதிரைகள் மதஜலம் பெருக்கலுற்ற யானைகள் இவை முறையே சென்றன. பிறகு அதேவிதமாய் ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பெற்ற ஸ்வர்ணபாணங்களைப்பூண்ட பிரஸித்தி கொண்ட தேர் வீரர்கள் தொடர்ந்து சென்றனர் 40) பின்பு உக்கிர பராக்ரமங்களுடைய நூற்றெட்டு

आवृत्य देवसेनान्यं सुब्रह्मण्यं जगत्पतिम् । वीरबाहुमुखा वीरा अनुजग्मुर्महारथाः ॥ ४२
पश्चाद्विष्णुमुखा देवास्ततो मुनिगणाश्च ते । देवानांच मुनीन्द्राणां पत्नयश्च ततःपरम् ॥ ४३
क्षणेन प्रापुरद्रीन्द्रं हेमकूटंच संयुताः । समालोक्य गिरिं क्रौञ्चं देवास्सब्रह्मकास्तदा ॥ ४४
समाधवेन्द्रदिक्पाला भीतिकंपितमानसाः । तत्र मायापुरीं तां च तारकासुरपालिताम् ॥ ४५
परिवव्रुर्भयोद्विग्नास्सुब्रह्मण्यं जगत्पतिम् । ततो मुनिवरः श्रीमान् वैणिको वल्लभो विभोः ॥ ४६
व्यजिज्ञिपत् प्रणम्याग्रे प्रांजलिः प्रभवेऽन्तिके ॥ ४६½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

ஆவ்ருத்ய தேவஸேநாந்யம் ஸுப்ரம்ஹண்யம் ஜகத்பதிம் ।
வீரபாஹுமுகா வீரா: அநுஜக்முர்மஹாரதா: ॥ 42

பச்சாத் விஷ்ணுமுகா தேவா: ததோ முநிகணா: ச தே ।
தேவாநாஞ்ச முநீந்திராணாம் பத்நய:ச தத:பரம் ॥ 43

க்ஷணேந ப்ராபுரத்ரீந்திரம் ஹேமகூடஞ்சஸம்யுதா: ।
தத்ராலோக்ய கிரிம் க்ரௌஞ்சம் தேவா: ஸப்ரம்ஹகாஸ்ததா ॥ 44

ஸமாதவேந்திரதிக்பாலா பீதிகம்பிதமானஸா: । தத்ர மாயாபுரீம் தாஞ்ச தாரகாஸுரபாலிதாம் ॥ 45

பரிவவ்ரு: பயோத்விக்நா: ஸுப்ரம்ஹண்யம் ஜகத்பதிம் ।
ததோ முநிவர: ஸ்ரீமான் வைணிகோ வல்லபோ விபோ: ॥
வ்யஜிக்ஞிபத் ப்ரணம்யாக்ரே ப்ராஞ்ஜலி: ப்ரபவேऽந்திகே ॥ 46

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸப்தத்ரிம்சோத்யாய:

சேனாதிபதிகள் சென்றனர். பிறகு வெகு சூரர்களும், பலிஷ்டர்களுமான லக்ஷம் கணாதிபர்கள் (41) தேவசேனாபதியும், ஜகதீசனுமான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யக் கடவுளை சூழ்ந்துகொண்டு சென்றனர். அதன் பிறகு மகாரதர்களாகிய வீரபாகு முதலான நவவீரர்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள் (42) அவர்களுக்கும் பின்னால் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், முனிகணங்களும், பின்பு தேர்கள் முனீந்திரர்கள் இவர்களுடைய பத்னிகள் தொடர்ந்து சென்றார்கள் (43) யாவரும் இவ்வாறாகச் சென்று ஓர் க்ஷணத்தில் குலாசலமான ஹேமகூடத்தை அடைந்தார்கள். அப்பொழுது பிரம்ம விஷ்ணு திக்பாலர்கள் முதலிய தேர்கள் கிரௌஞ்சமென்ற மலையையும், அங்கு தாரகாசுரனால் பாலனம் செய்யப்பட்ட மாயாபுரி என்ற பட்டணத்தையும்கண்டு பயந்து மனநடுக்கமுற்று (44–45) ஜகதீசனை ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியனைப் பயத்தினால் கதிகலங்கியவர்களாகச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ பிரபுவிற்கு மிக பிரியமுள்ளவரான, வீணாகானம் செய்வதிற் சிறந்த ஸ்ரீ நாரதபகவான் (46) ஸ்ரீ பிரபுமுன்பாக வந்தனித்து அஞ்சலி கொண்டு விண்ணப்பம் செய்தார். (46½)

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन युद्धाय वीरबाहु प्रेषणम् ॥

नारदः — पार्वतीनन्दन स्वामिन् प्रणतार्तिप्रभञ्जन । स्कन्द सेनापतेऽस्माकं सुराणां प्रीतिवर्धन ॥ १
अयं क्रौञ्चो महारौद्रः पूर्वमासीन्महासुरः । अगस्त्यस्य मुनेश्शापादद्रिभावमुपागतः ॥ २
तमेवमतिमात्रांगं सर्वलोकभयंकरम् । हन शत्रुं दुरात्मानं देवानां देवनायक ॥ ३
अन्तिकेऽस्य पुरी या सा दृश्यतेऽतिभयङ्करी । अनुजोऽस्यां महारौद्रश्शूरपद्मस्य दुर्मतेः ॥ ४
तारको वसति स्वामिन् गजवक्त्रो महासुरः । अनेकरथहस्त्यश्वपदातिपृतनापतिः ॥ ५
कण्टकोऽयं महाधीरः करुणालेशवर्जितः । सुराणां भूसुराणांच द्रोहशीलो दिवानिशम् ॥ ६
इष्टापूर्तापहर्तारं दुष्टं जुष्टं दुरात्मभिः । सैन्यैरद्य महासेन संहरैनं दुरासदम् ॥ ७
प्रार्थितः प्रभुरेवं तैः नारदेनच देवपः । तारकासुरसंहारे मतिं चक्रे कृपालयः ॥ ८
प्राहिणोच्च महावीरं वीरबाहुमरिन्दमम् । विभज्यार्धंच वाहिन्या वीरबाहुपदानुगम् ॥ ९

॥ அத அஷ்டத்ரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனால் யுத்தத்திற்கு வீரபாகுவை அனுப்புதல்.

நாரத:— பார்வதீநந்தனஸ்வாமின் ப்ரணதார்திப்ரஞ்ஜன ।
ஸ்கந்த ஸேநாபதேऽஸ்மாகம் ஸுராணாம் ப்ரீதிவர்த்தன ॥ 1
அயம் க்ரௌஞ்சோ மஹாரௌத்ர: பூர்வமாஸீன்மஹாஸுர: ।
அகஸ்தியஸ்ய முனே: சாபாத் அத்ரிபாவமுபாகத: ॥ 2
தமேவமதிமாத்ராங்கம் ஸர்வலோகபயங்கரம் । ஹந சத்ரும் துராத்மானம் தேவாநாம் தேவநாயக ॥ 3
அந்திகேஸ்ய புரீ யா ஸா த்ருச்யதேऽதிபயங்கரீ ।
அநுஜோஸ்யாம் மஹாரௌத்ர: சூரபத்மஸ்ய துர்மதே: ॥ 4
தாரகோ வஸதி ஸ்வாமின் கஜவக்த்ரோ மஹாஸுர: । அநேகரத ஹஸ்தியச்வ பதாதி ப்ருதநாபதி: ॥ 5
கண்டகோயऽம் மஹாதீர: கருணாலேசவர்ஜித: ।
ஸுராணாம் பூஸுராணாஞ்ச த்ரோஹசீலோ திவாநிசம் ॥ 6
இஷ்டாபூர்தாபஹர்தாரம் துஷ்டம் ஜுஷ்டம் துராத்மபி: ।
ஸைன்யைரத்ய மஹாஸேந ஸம்ஹரைனம் துராஸதம் ॥ 7
ப்ரார்தித: ப்ரபுரேவம் தை: நாரதேனச தேவப: । தாரகாஸுரஸம்ஹாரே மதிஞ்சக்ரே க்ருபாலய: ॥ 8
ப்ராஹிணோச்ச மஹாவீரம் வீரபாஹுமரிந்தமம் । விபஜ்யார்தஞ்சவாஹின்யா வீரபாஹுபதாநுகம் ॥ 9

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

நாரதர் சொல்லுகின்றார். ஓ பார்வதீநந்தந! ஸ்வாமீ! நமஸ்கரிப்பவனின் துக்கத்தைப் போக்குபவரே! ஸ்கந்தா! ஸேநாபதே! எங்கள்மீதும் தேவர்கள்மீதும் பிரீதியை விருத்திசெய்யும் பிரபுவே! (1) இக்கிரௌஞ்ச பர்வதமானது முந்தி மிகக் கொடிய ஓர் பெரிய அசுரனாக இருந்தது. ஸ்ரீ அகஸ்த்யமுனிவரின் சாபத்தினால் மலையாக ஆயிற்று (2) ஓ தேவநாயகனே! மகாபெரிய உருவங் கொண்டதும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் பயத்தை அளிக்கிறதும் கெட்டமனம் படைத்ததும் தேவர்களுக்கு சத்ருவுமான அந்த இந்த அசுரனை தாங்கள் வதம்செய்ய வேண்டும். (3) இம்மலைக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கின்ற மிகவும் பயத்தை அளிக்கிற இந்த பட்டணத்தில் கெட்டபுத்தியுள்ள சூரபத்மன் என்னும் மகாஸுரனுக்கு தம்பியாகிய, மகாகொடூரமுடையவனான (4) தாரகாசுரன் என்ற யானைமுகத்தை உடைய ஓர் பெரிய அசுரன் வசிக்கின்றான். அவன் பல ரதகஜதுரகபதாதிகளடங்கிய பெருஞ்சேனைகளுக் கதிபன் (5) பெரிய கண்டகன், மகாதீரன், கருணையின் லேசம்கூட இல்லாதவன். தேவர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் இரவுபகலாய் துன்பமளிப்பதைத் தொழிலாக உடையவன் (6) ஓ மஹாஸேன! யாகம், கோவில் குளம் முதலிய தர்மகார்யங்களை தடுப்பவனும், கெட்டவனும், கெட்டவர்களின் சேர்க்கையை உடையவனும், கிட்ட அண்டமுடியாதவனுமான இந்த அசுரனை ஸைன்யங்களுடன் இப்பொழுது ஸம்ஹரிக்கவேண்டும். (7) இவ்வாறாக தேவர்களாலும் நாரதராலும் வேண்டப்பட்ட, தேவர்களை கார்பவரும், ப்ரபுவும், கருணைக்கு இருப்பிடமானவருமான ஸ்ரீ சுப்ரமண்யம் தாரகாசுரனை வதம் செய்வதாக தீர்மானங்கொண்டார். (8) மஹாவீரனும், சத்ருக்களை அழிப்பவனுமான வீரபாகுவை

चतुःपञ्चाशता मुख्यैस्सन्दिदेश हरात्मजः । अष्टोत्तरंच नियुतं गणनाथान् महाजवान् ॥ १०
वीरबाहुं महाबाहुं सन्दिदेश हरात्मजः । मायापुरीं महासैन्यैर्वीरबाहो महत्तरैः ॥ ११
क्रौञ्चेन सह दुष्टेन रुणद्धि गिरिणा त्वरन् । तारकंच दुरात्मानं शूरपद्मानुजं रिपुम् ॥ १२
ससैन्यं युधि सामात्यं निगृहाण दुरासदम् । अस्माकममरास्सेना देवा विष्णुमुखा यतः ॥ १३
कुतोऽपि भीतिरेतेषां स्थितेष्वस्मासु सैनिकाः । सेहेऽपराधमस्मभ्यं येन केनाप्यनुष्ठितम् ॥ १४
तत्रास्माकं नकोऽप्यस्ति भारः परपुरञ्जय । नसेहेऽङ्घ्र्यम्बुजद्वन्द्वभाजां ये दुःखकारिणः ॥ १५
देवावा दानवा लोके शास्यास्ते सततं मया । वीरबाहो महाबाहो शीघ्रमग्रे ममाज्ञया ॥ १६
ससैन्यपरिवारस्त्वं रुणद्धि पुरमद्रिणा । आदत्स्व कलहं दैत्यैरुद्धतैरविचारयन् ॥ १७
अहंचानुपदं सैन्यैरायास्यामि त्वरान्वितः । इति पूर्वं महाबाहुं वीरबाहुं सुरारिहा ॥ १८
विसृज्य शनकैरग्रे जगामामरनायकः । तदानीमेव देवानां हृदयान्निर्गतं भयम् ॥ १९

சது: பஞ்சாசதா முக்யை: ஸந்திதேச ஹராத்மஜ: ।
அஷ்டோத்தரஞ்ச நியுதம் கணநாதான் மஹாஜவான் । 10
வீரபாஹும் மஹாபாஹும் ஸந்திதேச ஹராத்மஜ: ।
மாயாபூரீம் மஹாஸைன்யை: வீரபாஹோ மஹத்தரை: ॥ 11
க்ரௌஞ்சேந ஸஹ துஷ்டேந ருணத்தி கிரிணாத்வரன் । தாரகஞ்ச துராத்மாநம் சூரபத்மாநுஜம்ரிபும் ॥ 12
ஸஸைன்யம் யுதி ஸாமாத்யம் நிக்ருஹாண துராஸதம் ।
அஸ்மாகமமரா: ஸேநா: தேவா விஷ்ணுமுகா யத: ॥ 13
குதோபி பீதிரேதேஷாம் ஸ்திதேஷ்வஸ்மாஸு ஸைநிகா: ।
ஸேஹேऽபராதமஸ்மப்யம் யேந கேநாப்யநுஷ்டிதம் ॥ 14
தத்ராஸ்மாகம் நகோப்யஸ்தி பார: பரபுரஞ்ஜய ।
நஸேஹேங்கிரியம்புஜத்வந்த பாஜாம் யே து:ககாரிண: ॥ 15
தேவாவா தாநவா லோகே சாஸ்யாஸ்தே ஸததம் மயா ।
வீரபாஹோ மஹாபாஹோ சீக்ரமக்ரே மமாக்ஞயா ॥ 16
ஸஸைன்யபரிவாரஸ்த்வம் ருணத்தி புரமத்ரிணா ।
ஆதத்ஸ்வ கலஹம் தைத்யை: உத்ததைரவிசாரயன் ॥ 17
அஹஞ்சாநுபதம் ஸைன்யை: ஆயாஸ்யாமி த்வராந்வித: ।
இதி பூர்வம் மஹாபாஹும் வீரபாஹும் ஸுராரிஹா ॥ 18
விஸ்ருஜ்ய சநகைரக்ரே ஜகாமாமரநாயக: । ததாநீமேவ தேவாநாம் ஹ்ருதயாந்நிர்கதம் பயம் ॥ 19

அனுப்பினர். ஸ்ரீ ஹரனின் புத்ரன், வீரபாகுவுடன் செல்லும்படி தனது ஸைன்யத்தில் பாதியையும், ஐம்பத்துநான்கு படைத்தலைவர்களையும், மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள லக்ஷத்தெட்டு கணதிபர்களையும் கட்டளையிட்டார் (9-10) பரமேச்வரபுத்ரனான கந்தன் மகாபராக்ரமமுடைய வீரபாகுவை நோக்கிக் கூறினர். ஓ வீரபாகுவே! மிகப் பெரியதான இந்த ஸைன்யங்களுடன் சென்று மாயாபுரியையும் (11) துஷ்டனான கிரௌஞ்ச மலையையும் சீக்கிரத்தில் தகைந்து சூரபத்மனுக்குத் தம்பியும், துஷ்டனும், பிறரால் வெல்ல முடியாத சத்ருவுமான தாரகனை (12) அவனது ஸைன்யங்களுடனும், மந்திரிகளுடனும் யுத்தத்தில் வதம் செய்துவிடு, ஓ சைன்யங்களே! நமக்கு சாவற்ற விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சைனியங்களாக இருந்து (13) நாமும் இருக்கும்போது இவ்வுலகங்களுக்கு ஏது பயம்? யாராவது எனக்கு அபராதம் செய்தால் அதை பொருத்துக்கொள்ளுவேன். சத்துருவை வெல்லும் ஓ வீரபாகுவே! அதில் நமக்கு ஒருவித சுமையுமில்லை. ஆனால் எனது பாதகமலத்தை பழிக்கின்றவர்களுக்கு துக்கத்தை அளிக்கின்றவர்களைப் பொறுக்க மாட்டேன். (14-15) அவர்கள் தேவர்களானாலும், அசுரர்களானாலும், இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் என்னால் தண்டிக்கத்தகுந்தவர்களேயாவார்கள். ஓ மகாபராக்கிரசாலியான வீரபாகுவே எனது உத்திரவின்பேரில் சீக்கிரத்தில் எல்லா ஸைன்யங்களுடனும் நீ முந்திச்சென்று அந்த மாயா பட்டணத்தையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் தகைத்துவிடு, கொழுப்புள்ளவர்களான இவ்வசுரர்களுடன் யோஜிக்காமல் போர்தொடு (16-17) நானும் வேகமாய் பின்தொடர்ந்து சைன்யங்களுடன் வருகிறேன். அசுரர்களை அழிக்கும் ஸ்ரீ முருகன் இவ்வாறு பெரும் கைகளை உடைய வீரபாகுவை முந்தி அனுப்பி தேவநாயகனான தானும் மெள்ளச் சென்றான். அப்பொழுதே தேவர்களின் உள்ளத்திலிருந்து பயம்

हर्षो महाननभूत्तेषां जग्राह हृदयंतराम् । अथासुराणामुत्पाता महाघोराः पुरे पुरे ॥ २०
संबभूवुस्तदा शश्वदसुनाशावधिक्षमाः । ववर्षुरुधिरं मेघाः घनाः करभनिस्वनाः ॥ २१
शिखराण्यसुरेन्द्राणां प्रासादेभ्यो निपेतिरे । अनन्ताहिफणा रंगे हर्षादिव ननर्तभूः ॥ २२
अकस्मादुत्थितो लोके येनकेनाप्यलक्षितः । ग्रामपल्ली पुराण्यग्निर्ददाह मरुता सह ॥ २३
दिशश्च सर्वास्तेनाशु नाशमापुर्महाग्निना । ववृषुः पांसुवर्षाणि वायुनुन्ना वलाहकाः ॥ २४
अमेघस्तनितं घोरमनर्गळमजृंभत । पेतुरुल्का महादीप्ताश्चांसिन्यस्सुर्महद्भयम् ॥ २५
तारानक्षत्ररूपाणि निपतन्तिस्म सर्वशः । आविर्बभूव सुमहान् धूमकेतुर्नभस्थले ॥ २६
आपश्चुक्षुभिरे सर्वास्समुद्रा भृशफेनिलाः । क्रोशन्तिस्म शिवा रौद्रमशिवा रविसंमुखम् ॥ २७
निपतन्तिस्म दैत्यानां कृकलासदिशरस्वपि । गृहे गृहेऽसुरेन्द्राणां कूर्मास्संजज्ञिरे तदा ॥ २८
ददृशुरात्मनोबिंबमशिरस्कंच दर्पणे । अकस्माद्रथमुख्याश्च तेषां पेतुरधोमुखाः ॥ २९

ஹர்ஷோ மஹாநபூத்தேஷாம் ஜக்ராஹ ஹ்ருதயம்தராம் ।
அதாஸுராணாமுத்பாதா: மஹாகோரா: புரே புரே ॥ 20
ஸம்பபூவுஸ்ததாசச்வத் அஸுநாசாவதிக்ஷமா: । வவர்ஷுருதிரம் மேகா: கநா: கரபநிஸ்வநா: ॥ 21
சிகராண்யஸுரேந்திராணாம் ப்ராஸாதேப்யோ நிபேதிரே ।
அநந்தாஹிபணா ரங்கே ஹர்ஷாதிவ நநர்தபூ: ॥ 22
அகஸ்மாதுத்திதோ லோகே யேந கேநாப்யலக்ஷித: ।
க்ராமபல்லீபுராண்யக்னி: ததாஹ மருதா ஸஹ ॥ 23
திச:ச ஸர்வாஸ்தேநாசு நாசமாபுர்மஹாக்னிநா ।
வவ்ருஷு: பாம்ஸுவர்ஷாணி வாயுநுன்நா பலாஹகா: ॥ 24
அமேகஸ்தனிதம் கோரமநர்களமஜ்ரும்பத । பேதுருல்கா மஹாதீப்தா: சம்ஸின்ய: ஸுர்மஹத்பயம் ॥ 25
தாராநக்ஷத்ரரூபாணி நிபதந்திஸ்ம ஸர்வச: । ஆவிர்பபூவ ஸுமஹான் தூமகேதுர்நபஸ்தலே ॥ 26
ஆப: சுக்ஷுபிரே ஸர்வா: ஸமுத்ரா ப்ருசபேநிலா: ।
க்ரோசந்திஸ்ம சிவா ரௌத்ரம் அசிவா ரவிஸம்முகம் ॥ 27
நிபதந்திஸ்ம தைத்யாநாம் க்ருகலாஸா: சிரஸ்வபி ।
க்ருஹே க்ருஹே஽ஸுரேந்திராணாம் கூர்மா: ஸம்ஜக்ஞிரே ததா ॥ 28
தத்ருசுராத்மனோபிம்பம் அசிரஸ்கஞ்சதர்பணே । அகஸ்மாத் ரதமுக்யா:ச தேஷாம் பேதுரதோமுகா: ॥ 29

நீங்கிவிட்டது (18-19) அந்த தேவர்களுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமும் உள்ளத்தில் உண்டாயிற்று. அதன்பிறகு அசுரர்களுடைய பட்டணம்தோறும் (20) அழிவு குறிக்குத்தகுதியான மகாகோரமாகிய அபசகுனங்கள் அப்போது அடிக்கடி உண்டாயிற்று. மேகங்கள் மிக நெருக்கமாகி கழுதை கத்துவது போல் கர்ஜித்து ரத்த மழை பெய்தது (21) அசுரேந்திரர்களுடைய வீட்டின் உப்பரிகைகளிலிருந்து சிகரங்கள் இடிந்து விழுந்தன. (பூமியை சுமக்கின்றன) அனந்தனென்ற பாம்பினது படமாகிய நாட்டியசாலைமீது பூமியானது ஸந்தோஷத்தினுல் நர்த்தனம் செய்தது (பூகம்பமுண்டாயிற்று) (22) உலகத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் சேரிகள், கிராமங்கள், பட்டணங்கள் இவைகளில் திடீரென்று, காற்றேடுகூடிய மிகுந்த அக்னிபாதைகள் உண்டாயின (23) அந்த பெரிய தீயினுல் எல்லா திக்குக் களும் சீக்கிரத்தில் நாசமாயிற்று. மேகங்கள் காற்றினுல் திரட்டப்பட்டு மண்மாரி பொழிந்தன. (24) ஆகாசத்தில் மேகமில்லாமலிருந்தும் தடங்கலின்றி கோரமான இடிகள் மேலுக்குமேல் விருத்தியாயிற்று. பெரும் பீதியை கூறுகின்ற ஜ்வாலையுடன்கூடின கொள்ளிக்கட்டைகள் விழுந்தன (25) எங்கும் நக்ஷத் திரங்கள் விழுந்தன. ஆகாசத்தில் மகாபெரிதான வால் நக்ஷத்திரம் தோன்றியது (26) நதி, குளம், முதலியவைகளில் உள்ள ஜலங்கள் கலங்கின எல்லாக் கடல்களும் மிகுந்த நுரையால் நிரம்பலுற்றன. அமங்களமான நரிகள் சூர்யனைநோக்கி கடூரமாய் ஊளையிட்டன. (27) அசுரர்களுடைய தலைகளில் ஓணான்கள் விழுந்தன. அப்போது அசுரர்கள் வீடுதோறும் ஆமைகள் காணப்பட்டன. (28) கண்ணாடியில் தனது உருவத்தை தலையில்லாமல் பார்த்தனர். அவரவர்களுடைய தேர் வீரர்கள் திடீரென்று தலைகீழாக விழுந்தனர். (29) அந்த அசுரர்களுடைய குதிரைகள் எல்லாம் எப்பொழுதும்

मुमुचुश्चाश्रुवर्षाणि तेषामश्वाश्च सर्वदा । रथेषु दैत्यराजानां गृध्राः कङ्काश्च शिश्रिरे ॥ ३०
तस्थुस्तेषामकस्माच्च गजास्तूर्णमधोमुखाः । काञ्चनानपि ते वृक्षान् कलयामासुरक्षिणा ॥ ३१
ददृशुश्चापमैन्द्रं ते जलेषु दितिसंभवाः । ततः क्षणेन रुरुधुश्चम्वस्स्कन्दस्य सत्वरम् ॥ ३२
मायापुरीं महासालां तारकासुरपालिताम् । महता सिंहनादेन बधिरीकृतदिङ्मुखाः ॥ ३३
मातृनामाङ्कितां तस्य रक्षन्तीं तं च मातृवत् । इति दृष्टमहोत्पातश्शूरपद्मासुरानुजः ॥ ३४
तारकोऽपि श्रुताशेष वृत्तान्तो विधिचोदितः । सैन्येन महता तत्र निर्जगाम युयुत्सया ॥ ३५
रथमारुह्य भद्राश्वं सर्वास्त्र भरसंभृतम् । सन्नद्धैर्बहुपादातैस्स्यन्दनैर्गजवाजिभिः ॥ ३६
तदानीं तत्र सर्वत्र पुरे सन्नाहबोधकाः । श्रूयन्ते ध्वनयस्तेषां निस्साणानां निरन्तरम् ॥ ३७
निर्गतं निर्गतं राज्ञा युद्धायामरपुङ्गवैः । जजृम्भे महती वार्ता शूराणां गन्तुमिच्छताम् ॥ ३८
पुरान्निरीयुस्सर्वत्र द्वारेभ्यः पृतनास्तदा । निपतन्तिस्म सेनायां पतङ्गा इव पावके ॥ ३९

முமுசு: சாச்ருவர்ஷாணி தேஷாமச்வா:ச ஸர்வதா ||
ரதேஷு தைத்யராஜாநாம் க்ருத்ரா: கங்கா:ச சிச்ரிரே || 30
தஸ்துஸ்தேஷாமகஸ்மாச்ச கஜாஸ்தூர்ணமதோமுகா: |
காஞ்சநாநபி தே வ்ருக்ஷான் கலயாமாஸுரக்ஷிணு || 31
தத்ருசு: சாபமைந்திரம்தே ஜலேஷு திதிஸம்பவா: |
தத:க்ஷணேந ருருது: சம்வ: ஸ்கந்தஸ்ய ஸத்வரம் || 32
மாயாபுரீம் மஹாஸாலாம் தாரகாஸுரபாலிதாம் | மஹதா ஸிம்ஹநாதேன பதரீக்ருததிங்முகா: || 33
மாத்ருநாமாங்கிதாம் தஸ்ய ரக்ஷந்தீம் தஞ்ச மாத்ருவத் |
இதி த்ருஷ்டமஹோத்பாத: சூரபத்மாஸுராநுஜ: || 34
தாரகோபி ச்ருதாசேஷவ்ருத்தாந்தோ விதிசோதித: |
ஸைன்யேந மஹதா தத்ர நிர்ஜகாம யுயுத்ஸயா || 35
ரதமாருஹ்ய பத்ராச்வம் ஸர்வாஸ்திர பரஸம்ப்ருதம் |
ஸன்னத்தை: பஹுபாதாதை: ஸ்யந்தநை: கஜவாஜிபி: || 36
ததாநீம் தத்ர ஸர்வத்ர புரே ஸந்நாஹபோதகா: |
ச்ரூயந்தே த்வநயஸ்தேஷாம் நிஸ்ஸாணுநாம் நிரந்தரம் || 37
நிர்கதம் நிர்கதம் ராக்ஞா யுத்தாயாமரபுங்கவை: |
ஜஜ்ரும்பே மஹதீவார்தா சூராணும் கந்துமிச்சதாம் || 38
புராந்நிரீயு: ஸர்வத்ர த்வாரேப்ய: ப்ருதநாஸ்ததா | நிபதந்திஸ்ம ஸேநாயாம் பதங்கா இவ பாவகே || 39

கண்ணீர்களை வடித்தன. அசுரராஜர்களுடைய ரதங்களில் கழுகுகளும், பருந்துகளும், உட்கார்ந்தன. (30) அவர்களுடைய யானைகள் துரிதமாக காரணமின்றி தலை தொங்கவிட்டன. அசுரர்கள் மரங்களை தங்கமாகக் கண்டனர். (31) அசுரர்கள் ஜலங்களில் இந்திரனுடைய வில்லைக் கண்டனர். பிறகு ஸ்ரீ ஸ்கந்தனுடைய சேனைகள் பெரிய ஸிம்மநாதம் செய்வதனால் திசைமுகங்களைச் செவிடாக்கியவர்களாகித் தாரகாசுரனால் பாலனம் செய்யப்பட்டதும், பெரிய சுற்றுமதில்கள் உடையதும், மாயையென்ற அவனது தாயின் பெயரை முத்திரையாகக் கொண்டதும், அவனைத் தாய்போல் காப்பாற்றுகின்றதுமான மாயாபுரியை ஓர் க்ஷணத்துக்குள் துரிதமாய் சூழ்ந்துகொண்டன. (32-33½) சூரபத்மாசுரனுக்குத் தம்பியான தாரகாசுரன் இவ்வாறாகிய அபசகுனங்களைக்கண்டும் சகல விருத்தாந்தங்களையும் கேள்வியுற்றுத் தலைவிதியால் ஏவப்பட்டவனாகிப் போர் செய்ய விருப்பமுற்றுச் சிறந்த குதிரைகள் கட்டப்பட்டதும், சகல அஸ்திரசஸ்திரங்களால் நிரப்பப்பட்டதுமான ரதத்தின்மீதேறி ஸன்னத்தமாயிருந்த அநேக ரதகஜதுரகபதாதி சைன்யங்களோடு புறப்பட்டான். (34-36) அப்போது அப்பட்டணமெங்கும் யுத்தப்பிரயாணத்தைத் தெரிவிக்கின்ற நிஸ்ஸாண வாத்யத்தின் தொனிகள் ஓய்வின்றி கேட்கப்பட்டன. (37) அவர்களில் யுத்தத்திற்குப்போக விரும்பிய சூரர்களுக்குள் ராஜாவானவன் தேவசிரேஷ்டர்களுடன் போர்புரிவதற்கா- வெளியில் கிளம்பினான் என்று பெரிய வார்த்தை மேலுக்குமேல் உண்டாகியது. (38) அப்போது சேனைகள் பட்டணத்தின் நான்கு கோட்டை வாசற்படிகள் வழியாய் வெளியில்வந்து விளக்குவெட்டுப்பூச்சிகள் அக்னியில் விழுவதுபோல் தேவசேனைகளின்மீது விழுந்தன. (39)

प्रत्युज्जगाम सा सेना वीरबाहोर्महात्मनः । दुरात्मनस्तु तां सेनां समुद्र इव निम्नगाः ॥ ४०
समीयतुर्बलेतस्य वीरबाहोश्च ते क्षणात् । पूर्वापरौ वारिनिधी युगान्त इव निस्तटौ ॥ ४१
इति जगदभिरक्षणाय तप्तं सुररिपुभिस्सततं सुरार्तिहन्तुः ।
अभियुयुधे पृतनाहरात्मजस्य प्रबलतरापि च वीरबाहुनुन्ना ॥ ४२

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

वीरबाहु तारकयोः युद्धम् ॥

सूतः — अथाभवत्प्रतिद्वन्द्वि तुल्ययुद्धं महत्तरम् । पत्तिः पदातिमयुधत् सादीसादिनमश्वयो ॥ १
गजाधीशो गजारूढं रथीच रथिनं बली । युद्धं तुल्यप्रतिद्वंद्वि बभूव तुमुलं महत् ॥ २
शस्त्राण्यस्त्राण्यनेकानि प्रासयष्टीश्च तोमरान् । नगा नगान् महासारान् ववर्षुश्चासुरागणाः ३

ப்ரத்யுஜ்ஜகாம ஸா ஸேநா வீரபாஹோர்மஹாத்மந: |
துராத்மநஸ்து தாம் ஸேநாம் ஸமுத்ர இவ நிம்நகா: || 40
ஸமீயதுர்பலேதஸ்ய வீரபாஹோ:ச தத்க்ஷணாத் | பூர்வாபரௌ வாரிநிதீ யுகாந்த இவ நிஸ்தடௌ || 41
இதிஜகதபிரக்ஷணாய தப்தம் ஸுரரிபுபி: ஸததம் ஸுரார்திஹந்து: |
அபியுயுதே ப்ருதநா ஹராத்மஜஸ்ய ப்ரபலதராபிச வீரபாஹுநுந்நா || 42

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே அஷ்டத்ரிம்சோத்யாய:

॥ அத ஏகோநசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

வீரபாகு தாரகன் இவர்களின் யுத்தம்.

ஸூத: — அதாபவத்ப்ரதித்வந்தி துல்யயுத்தம் மஹத்தரம் | பத்தி: பதாதிமயுதத் ஸாதீஸாதிநமச்வயோ: 1
கஜாதீசோ கஜாரூடம் ரதீச ரதிநம் பலீ | யுத்தம் துல்யப்ரதித்வந்த்வி பபூவ துமுலம் மஹத் || 2
சஸ்திராண்யஸ்திராண்நேகாநி ப்ராஸயஷ்டீ:ச தோமரான் |
நகா நகான் மஹாஸாரான் வவர்ஷு: சாஸுராகணா: || 3

மகாத்மாவாகிய வீரபாகுவின் ஸேனைகளும் துராத்மாவாகிய தாரகனுடைய சேனைகள்மீது நதிகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுவதுபோல் எதிர்த்து விழுந்தன. (40) பிரளயகாலத்தில் கீழ் சமுத்திரமும் மேல் சமுத்திரம் கரையற்றுச் சேருவதுபோல் அசுரனுடைய சேனை, வீரபாகுவினுடைய சேனை இவ்விரண்டும் ஓர் க்ஷணத்துக்குள் ஒன்றுக்கொன்று கலந்தது. (41) இவ்விதமாக தேவர்களது துக்கத்தை நிவர்த்திக்கின்ற சிவபுத்ரனுடைய சேனையானது தேவசத்துருக்களால் எப்பொழுதும் தபிக்கும்படிச் செய்யப்பட்ட உலகை ரக்ஷிப்பதற்காக அந்த சேனை மிகுந்த வல்லமையுள்ளதாயினும் வீரபாகுவால் நடத்தப்பட்டு எதிர்த்து யுத்தம் செய்தது. (42)

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறர். பிறகு இருதிறத்தாருக்கும் சமமாக, மிகவும் பெரிய யுத்தம் நடந்தது. காலாள் காலாளுடனும், குதிரைவீரன் குதிரைவீரனுடனும், (1) யானைவீரன் யானைவீரனுடனும், தேர்வீரன் தேர்வீரனுடனும், இவ்விதமாக மிகவும் பயங்கரமான பெரிய யுத்தமானது இருதிறத்தாருக்கும் சமமாக நடந்தது. (2) அப்பொழுது அநேக அஸ்திரசஸ்திரங்கள், ஈட்டி, குண்டாந்தடி, எறிவல்லயம், இவைகளையும் மகாபெரியதாகிய மலைகளையும், விருக்ஷங்களையும் அசுரகணங்கள் வருஷித்தார்கள். (3) இதே

अन्योन्यमभिनिघ्नन्तस्त्यक्तप्राणा जयार्थिनः । ततो गणवरैः क्रुद्धैरसुरास्ते च तैर्हताः ॥ ४
युध्यतोरेवमन्योऽन्यं सैन्ययोरुभयोरपि । जयो नैकतरस्यासीन्नैव चासीत्पराजयः ॥ ५
रथनेमिसमुद्धूतं क्षुण्णमश्वखुराञ्चलैः । पदाति पदनिष्पिष्टं गजकर्णोपलोलितम् ॥ ६
भूमे रजो दिशो व्याप्य सवितारं समावृणोत् । अन्धकारावृते लोके सुभटानां महोत्सवे ॥ ७
जज्ञे परस्परं सैन्यं धनुषां गुणगुञ्जितैः । विपाठभल्लकृत्तानां शूराणां बलशालिनाम् ॥ ८
शिरस्तो निर्गतासृग्भिश्शमिते पांसुदुर्दिने । ममंथुरसुरान् सेना भूतानां बलशालिनाम् ॥ ९
अधिपाश्च तदा तेषामाहवेष्वनिवर्तिनः । शस्त्रैरस्त्रैर्महाघोरैः प्रळयानिलसन्निभैः ॥ १०
मथ्यमानं महाभूतैस्तारको बलमात्मनः । विशीर्णं दिक्षु सर्वासु पुरोन्मुखममर्षणः ॥ ११
समुद्वीक्ष्य रुषा शीघ्रं रथादुत्तीर्य भीषणः । निर्मितामयसांभारैरनेकैर्महतीं गदाम् ॥ १२

அன்யோன்யமபிநிக்னந்த: த்யக்தப்ராணு ஜயார்த்திந: |
ததோ கணவரை: க்ருத்தை: அஸுராஸ்தேச தைர்ஹதா: || 4
யுத்யதோரேவமன்யோன்யம் ஸைன்யயோருபயோரபி |
ஜயோ நைகதரஸ்யாஸீத் நைவசாஸீத் பராஜய: || 5
ரதநேமிஸமுத்தூதம் க்ஷுண்ணமச்வகுராஞ்சலை: | பதாதிபதநிஷ்பிஷ்டம் கஜகர்ணோபலோளிதம் || 6
பூமே ரஜோ திசோ வ்யாப்ய ஸவிதாரம் ஸமாவ்ருணோத் |
அந்தகாராவ்ருதே லோகே ஸுபடானும் மஹோத்ஸவே || 7
ஜக்ஞே பரஸ்பரம் ஸைன்யம் தநுஷாம் குணகுஞ்ஜிதை: |
விபாடபல்லக்ருத்தானும் சூரானும் பலசாலிநாம் || 8
சிரஸ்தோ நிர்கதா ஸ்ருக்பி: சமிதே பாம்ஸுதுர்திநே |
மமந்துரஸுரான் ஸேநா பூதாநாம் பலசாலிநாம் || 9
அதிபா:ச ததா தேஷாம் ஆஹவேஷ்வநிவர்திந: |
சஸ்திரைரஸ்திரைர்மஹாகோரை: ப்ரளயாநிலஸந்நிபை: || 10
மத்யமாநம் மஹாபூதை: தாரகோ பலமாத்மந: | விசீர்ணம் திக்ஷுஸர்வாஸு புரோன்முகமமர்ஷண: || 11
ஸமுத்வீக்ஷ்ய ருஷா சீக்ரம் ரதாதுத்தீர்ய பீஷண: |
நிர்மிதாமயஸாம் பாரை: அநேகைர்மஹதீம் கதாம் || 12

பிரகாரம் இருகக்ஷிக்காரர்களும் உயிருக்குப்பயப்படாமல் ஜயத்தை எதிர்பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு வெகு கோபிஷ்டர்களாகிய கணுதிபர்களால் அசுரர்களும், அவர்களால் கணுதிபர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். (4) இவ்விதம் சண்டைசெய்த இருகக்ஷிகளில் ஒரு கக்ஷியும் ஜயம் பெறவாவது தோல்வியடையவாவது இல்லை. (5) தேர்க்கால் விளும்புகளால் பெயர்க்கப்பட்டும், குதிரைக் குளம்புகளால் நொறுக்கப்பட்டும், பதாதிகளின் அடிகளால்ச் சிதறப்பட்டும், யானைக்காதுகளால் விசிறித் தூற்றிவிடப்பட்டும், (6) பூமியிலிருந்து புழுதிகள் உயரக்கிளம்பி திசைகளில் வியாபித்து சூரியனை மறைத்துவிட்டன. உலகம் இருட்டினுல் சூழப்பட்டு சிறந்த படர்களின் யுத்த மஹோத்ஸவமானது நடக்கும்போது (7) விற்களின் நாணுேசையால் மட்டிலும் சைன்யங்களில் ஒருவருக்கொருவர் அறிந்துகொண்டார்கள். விபாடம் பல்லம் என்ற ஆயுதங்களால் பலிஷ்டர்களான சூரர்களின் தலைகள் அறுபட்டு வெளிக்கிளம்பிய ரத்தபிரவாஹத்தினுல் புழுதிகள் அடங்கிவிட்டபடியால் புழுதிகள் சூர்யனை மறைத்ததால் ஏற்பட்ட துர்திநம் என்ற தோஷம் விலகிவிட்டது. அதாவது மேகம் முதலியவற்ருல் சூரியன் மறைக்கப்பட்ட நாளுக்கு துர்தினம் எனப்பெயர். சூரியன் தெரிந்தபிறகுதான் பெரியோர்கள் பூஜை போஜனம் செய்வது வழக்கம். பலிஷ்டர்களான பூதங்களும், அவர்களுடைய தலைவர்களும் போரில் பின்வாங்காமல் பிரளயகால வாயுவுக்கு ஒப்பானதும் மிக பயங்கரங்களுமான அஸ்திரசஸ்திரங்களால் அசுரர்களை நாளாக்கிவிட்டனர் (8-10) பெரிய பூதங்களால் அழிக்கப்படுகின்ற தனது சைன்யம் பத்து திக்குகளிலும் சிதறி பட்டணத்தை நோக்கி ஓட முயற்சித்ததைக்கண்டு தாரகன் பொறுக்காமல் கோபம்கொண்டு சீக்கிரமாய் தேரிலிருந்து துள்ளி பூமியில் பயங்கரனுக குதித்து அநேகபாரம் இரும்புகளால் செய்யப்பட்டதும், முனைகளில் தங்கப்பட்டங்கள் கட்டப்பட்டதும், மிகுந்த புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டதுமான ஓர் பெரிய

बद्धकाञ्चनपट्टास्यामर्चितां सुमनोभरैः । आदाय भ्रामयत्येनामङ्गुल्यग्रैरनुक्षणम् ॥ १३
दन्तशब्दैः कटकटैः प्रळयांबुदसध्वनिः । दष्टाधरोष्ठ दुष्प्रेक्ष्यो भ्रूभङ्ग विकृताननः ॥ १४
वाहिनीनां सहस्राणि भूतानां पृतनापतीन् । ममन्थ गदया भीमो मत्तवारणसन्निभः ॥ १५
पादाभ्यां चैव हस्ताभ्यां महाद्विरदविक्रमः । मथ्यमानं तदानीकं भूतानां नियुतं गणाः ॥ १६
दृष्ट्वाभ्यपतंस्तूर्णं तोयदा इव कालजाः । ववर्षुस्तारकं संघैश्शरैराशीविषोपमैः ॥ १७
गदया तच्छरानाशु बभंज द्विरदाननः । कोपेन च जघानाशु महीं गुर्व्या तयाऽसुरः ॥ १८
गदाप्रहारनिर्भिन्ना महीकृत्स्ना द्विधाऽभवत् । बधिरं सिंहनादेन तत्कृतेनाभवज्जगत् ॥ १९
ते च सर्वे पुनःक्रुद्धा दिव्यास्त्राण्यभिसन्दधुः । आवृत्यच दिशस्सर्वा ववर्षुर्दानवोपरि ॥ २०
संहारकाले जलदा इव पर्वतमुन्नतम् । तानि सर्वाणि गदया व्यर्थयन् भीमविक्रमः ॥ २१
अमर्दद्रथवृन्दानि तेषामश्वैर्महाभुजः । सतांश्च शुण्डादण्डेन समुद्रे प्राहिणोद्रुषा ॥ २२
अर्णवान्ते समुत्थाय कश्चित्सर्वे विलिल्यिरे । एतस्मिन्नन्तरे साक्षात् केसरीवामितद्युतिः ॥ २३

பத்தகாஞ்சநபட்டாஸ்யாம் அர்சிதாம் ஸுமநோபரை: ।
ஆதாய ப்ராமயந்தேநாம் அங்குள்யக்ரைரநுக்ஷணம் ॥ 13
தந்தசப்தை: கடகடை: ப்ரளயாம்புதஸத்வநி: ।
தஷ்டாதரோஷ்ட துஷ்ப்ரேக்ஷ்ய: ப்ரூபங்கவிக்ருதாநந: ॥ 14
வாஹிநீநாம் ஸஹஸ்ராணி பூதாநாம் ப்ருதநாபதீன் । மமந்த கதயா பீமோ மத்தவாரணஸந்நிப: ॥ 15
பாதாப்யாஞ்சைவ ஹஸ்தாப்யாம் மஹாத்விரதவிக்ரம: । மத்யமாநம் ததாநீகம் பூதாநாம் நியுதம் கணா: ॥16
த்ருஷ்ட்வைவாப்யபதம்ஸ்தூர்ணம் தோயதா இவ காலஜா: ।
வவர்ஷுஸ்தாரகம் ஸங்கை: சரைராசீவிஷோபமை: ॥ 17
கதயா தச்சராநாசு பபஞ்ச த்விரதாநந: । கோபேநச ஜகாநாசு மஹீம் குர்வ்யா தயா஽ஸுர: ॥ 18
கதாப்ரஹாரநிர்பிந்நா மஹீ க்ருத்ஸ்நா த்விதாபவத் । பதிரம் ஸிம்ஹநாதேந தத்க்ருதேநாபவஜ்ஜகத் 19
தே ச ஸர்வே புந: க்ருத்தா திவ்யாஸ்த்ராண்யபிஸந்தது: ।
ஆவ்ருத்யச திச:ஸர்வா வவர்ஷுர்தாநவோபரி ॥ 20
ஸம்ஹாரகாலே ஜலதா இவ பர்வதமுன்னதம் । தாநிஸர்வாணி கதயா வ்யர்தயன் பீமவிக்ரம: ॥ 21
அமர்தத் ரதப்ருந்தாநி தேஷாமச்வைர்மஹாபுஜ: ।
ஸதாம்ச்ச சுண்டாதண்டேந ஸமுத்ரே ப்ராஹிணோத்ருஷா ॥ 22
அர்ணவாத்தே ஸமுத்தாய க்வசித் ஸர்வே விலில்யிரே ।
ஏதஸ்மின்னந்தரே ஸாக்ஷாத் கேஸரீவாமிதத்யுதி: ॥ 23

கதையை எடுத்துச் சுழட்டி நிமிஷந்தோறும் அதைக் கைவிரல் நுனிப்பற்றுகவே சுற்றிப் (11-13) பற்களை கடகடவென்று கடித்தும், பிரளயகால மேகம்போல் கர்ஜனை செய்தும், கீழுதடை மடித்துக் கடித்துக் கொள்ளுவதனால் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமுற்றவனும், புருவங்களை நெரிப்பதனால் விகாரமுள்ள முகத்தை உடையவனும் (14) மதம்பிடித்த யானைபோன்றவனும், மகாபயங்கரமுள்ளவனுமாக ஆயிரம் பூதகணங்களையும், கணாதிபர்களையும் அக்கதையால் அடித்தும், (15) பெரிய யானைபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனாகக் கால்களாலும், கைகளாலும் சைனியங்களை வீசி அடித்துத் தொகைத்தான். லக்ஷம் பூதகணங்கள் தங்கள் சைனியம் இவ்வாறு அடிபட்டு நொருங்கியதைக்கண்டு வேகமாக எதிர்த்து கரும் பாம்புகள்போன்ற பல பாணங்களை பிரளயகால மேகங்கள்போல் தாரகாசுரன்மீது வர்ஷித்தனர். (16-17). அந்த யானை முகமுடைய தாரகாஸுரனும் அந்த பாணங்களை கதையால் தூளாக்கிவிட்டான். கோபம் கொண்டு அந்தப் பெரிய கதையால் உடன் பூமியை அடித்தான். (18) கதையின் அடியில் பூமி முழுதும் இரண்டாக பிளந்துவிட்டது. அவன் செய்த ஸிம்மநாதத்தினால் உலகம் செவிடாகிவிட்டது. (19) அந்த எல்லா கணாதிபர்களும் கோபம்கொண்டு திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுத்தனர். அவர்கள் எல்லா திக்குகளிலும் சூழ்ந்துகொண்டு பிரளய காலத்தில் மேகங்கள் மிக உயரமான மலையைப்போல் அந்த அசுரன்மீது அஸ்திரங்களை வர்ஷித்தனர் (10½) மகாபுஜனும் பயங்கரமான பராக்கிரமம் உள்ளவனுமான தாரகன் அந்த அஸ்திரங்களை கதையினால் விணாக்கி அவர்களின் தேர்க்கூட்டங்களை குதிரைகளுடன் அடித்து நொறுக்கிவிட்டான். (11½ அச்சில்லுகளையும் துதிக்கையினால் ஸமுத்ரத்தில் எறிந்துவிட்டான் (22) (அந்த சில்லுகளுடன் இந்த கணங்களும் ஸமுத்திரத்தில் எறியப்பட்டபடியால்) அந்த

तारकं प्रतिजग्राह गजास्यं वीरकेसरी । शरवर्षैरसंख्यातैः प्रावृषीवाचलं घनः ॥ २४
तयोः समभवद्युद्धं वृत्रवासवयोरिव । प्रवृत्तेऽस्मिन् महायुद्धे रजोन्धसुभटे तदा ॥ २५
तयोस्समभवद्युद्धं स्मरशंबरयोरिव । शरैराच्छादयामास तं रुषा वीरकेसरी ॥ २६
तिष्ठतिष्ठेति निर्भर्त्स्य धून्वन्धनुरनुक्षणम् । ज्यानिनादेन महता बधरीकृत दिङ्मुखः ॥ २७
तारकोऽपि महाधीरो लघुहस्तः प्रतापवान् । शरवृष्टिं निरस्याशु वीरकेसरिमेघजाम् ॥ २८
मुमोच सपुनर्बाणान् स्वर्णपुङ्खान् शिलाशितान् । स्वनामचिह्नितान्दीप्तान् आशीविषनिभाननान् ॥ २९
सिंहनादं चकाराशु पुनःपुनरनेकधा । ततस्त्वपभयस्सर्वानाशुगान्वीरकेसरी ॥ ३०
छित्वार्धमार्गे सहसा कणशो वीरकेसरी । क्रोधेन महता भूयो विहस्यारक्तलोचनः ॥ ३१
जहार दशभिर्बाणैः किरीटं तारकस्यसः । करं करेण सन्ताड्य जहासच पुनःपुनः ॥ ३२
तस्मिन् पपात वै वृष्टिर्दिवि देवकरच्युता । झङ्कारैष्षट्पदाळीनां मुखरीकृतदिङ्मुखा ॥ ३३
तारकः क्रोधताम्राक्षो गदया बलगर्वितः । जघानोरसि वेगेन वीरकेसरिणो रुषा ॥ ३४

தாரகம் ப்ரதிஜக்ராஹ கஜாஸ்யம் வீரகேஸரீ | சரவர்ஷைரஸங்கியாதை: ப்ராவ்ருஷிவாசலம்கந: || 24
தயோஸ்ஸமபவத்யுத்தம் வ்ருத்ரவாஸவயோரிவ |
ப்ரவ்ருத்தேஸ்மின் மஹாயுத்தே ரஜோந்தஸுபடே ததா || 25
தயோ: ஸமபவத்யுத்தம் ஸ்மரசம்பரயோரிவ | சரைராச்சாதயாமாஸ தம் ருஷா வீரகேஸரீ || 26
திஷ்ட திஷ்டேதி நிர்பர்த்ஸ்ய தூந்வன் தநுரநுக்ஷணம் |
ஜ்யாநிநாதேன மஹதா பதரீக்ருத திங்முக: || 27
தாரகோபி மஹாதீரோ லகுஹஸ்த: ப்ரதாபவான் | சரவ்ருஷ்டிம் நிரஸ்யாசு வீரகேஸரிமேகஜாம் || 28
முமோச ஸபுநர்பாணான் ஸ்வர்ணபுங்கான் சிலாசிதான் |
ஸ்வநாமசின்ஹிதான் தீப்தான் ஆசீவிஷநிபாநநான் || 29
ஸிம்ஹநாதம் சகாராசு புந: புநரநேகதா | ததஸ்த்வபபயா:ஸர்வாந் ஆசுகான் வீரகேஸரீ || 30
சித்வார்தமார்கே ஸஹஸா கணசோ வீரகேஸரீ |
க்ரோதேந மஹதா பூயோ விஹஸ்யாரக்தலோசந: || 31
ஜஹார தசபி: பாணை: கிரீடம் தாரகஸ்யஸ: | கரம் கரேண ஸந்தாட்ய ஜஹாஸச புந: புந: || 32
தஸ்மிந் பபாத வை வ்ருஷ்டி: திவி தேவகரச்யுதா |
ஜங்காரைஷ்ஷட்பதாளீநாம் முகரீக்ருத திங்முகா || 33
தாரக: க்ரோததாம்ராக்ஷ: கதயா பலகர்வித: | ஜகாநோரஸி வேகேந வீரகேஸரிணோ ருஷா || 34

யாவரும் ஸமுத்ரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி ஆங்காங்கு ஒளிந்துகொண்டனர். இந்த ஸமயத்தில் அளவு கடந்த காந்தி உள்ளவனும், ஸாக்ஷாத் சிங்கம்போலிருப்பவனும், நவவீரர்களில் ஒருவனுமான வீரகேஸரி என்பவன் யானைமுகனாகிய தாரகனை எதிர்த்து எண்ணற்ற பாணங்களால் வர்ஷா காலத்தில் மேகங்கள் மலைமீது வர்ஷிப்பதுபோல் அவன்மீது வர்ஷித்தான் (23-24) அந்த தாரகனுக்கும் வீரகேஸரிக்கும் விருத்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும்போல் போர் நடந்தது. அப்பொழுது தூளிகளால் படர்கள் மறைந்திருக்கும்படி ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த மகாயுத்தத்தில் (25) அவ்விருவர்களும் செய்துகொண்ட சண்டை மன்மதனுக்கும் சம்பரனுக்கும் நடந்த சண்டைபோல் காணப்பட்டது. வீரகேஸரி பாணங்களால் அந்த தாரகனை கோபம்கொண்டு மறைத்துவிட்டான் (26) பிறகு மகாதீரனும், கைலாகவமுள்ளவனும், மிகப்பிரதாபவானுமாகிய தாரகனும் நில்நில் என அதட்டி வில்லை அசக்கி நாணின் சப்தத்தினால் திக்குகளை செவிடாக்கி வீரகேஸரியாகிய மேகத்தால் வர்ஷிக்கப்பட்ட சரவர்ஷத்தை ஓர் நொடியில் நீக்கிவிட்டு (27 28) அவன் மறுபடியும் பொற்பூண்கள்கட்டி, சாணைபிடித்தும், கருநாகம்போன்ற முகமுடையவைகளும், அவனது பெயரை முத்திரையாகக் கொண்டவைகளுமான பல பாணங்களைக் கொட்டினன். (29) திரும்பத்திரும்ப சீக்கிரமாய் பலவிதமாய் ஸிம்மநாதத்தைச் செய்தான். பிறகு வீரகேஸரியும் பயமின்றி அந்த எல்லா பாணங்களையும் பாதி வழியிலேயே தூள்தூளாக அறுத்து மிகுந்த கோபத்துடன் சிரித்து கண்கள் முழுதும் சிவந்து (30-31) தாரகனுடைய கிரீடத்தை பத்து பாணங்களால் அவன் அறுத்தான். கையோடுகைகொட்டி பலதடவை சிரித்தான். (32) அப்பொழுது ஆகாசத்திலிருந்து தேவர்கள் புஷ்பவர்ஷத்தைச் செய்தனர். அந்த புஷ்பங்களிலிருந்த வண்டுகளின் ஜங்கார ஓசைகளால் திசை முழுவதும் எதிரொலி உண்டாயிற்று. (33) மிகவும் பலத்தால் கர்வம்

ततः किलकिलाशब्दमूर्ध्वबाहुश्चकार सः । सतु तेन प्रहारेण मुमोह भृशताडितः ॥ ३५
तं दृष्ट्वा विक्रमं तस्य तारकस्य दुरात्मनः । वीरबाहुरमेयात्मा वीरवृन्दावृतो रथी ॥ ३६
तारकं प्रतिजग्राह सर्वासुरविमर्दनः । भर्त्सयन् बहुधा वाचा दानवान् रणमूर्धनि । ३७
तिष्ठतिष्ठ महादुष्ट दुरात्मन् कुत्र गच्छसि । मम दृष्टिपथं प्राप्य चिरं जीवितवानसि । ३८
मामुपेत्याधुना युद्धे जीवन् कुत्र गमिष्यसि । वदन्तमेवं संग्रामे भुवि धीरो महासुरः ॥ ३९
प्रत्युज्जगाम सहसा महेन्द्रमिव भूधरः । तयोस्समभवद्युद्धं मधुमाधवयोरिव ॥ ४०
यक्षगन्धर्वसिद्धेन्द्रैर्व्योम्नियुद्धं दिदृक्षुभिः । दिशःसंछादितास्सर्वा विदिशश्चाप्सरोगणैः ॥ ४१
तारकोऽपि रथारूढो धनुरादाय वीर्यवान् । ज्यामारोप्य धनुष्कोट्यां ध्वनिना पूरयञ्जगत् । ४२
ववर्ष शरवर्षेण वीरबाहुं रणाङ्गणे । बुधशुक्रसमीपेतु प्रावृषीव घनोदयः ॥ ४३
शरैराच्छादयामास वर्षैरिव महागिरिम् । ततश्शरचिते व्योम्नि तमसाच समावृते ॥ ४४
वीरबाहुरमेयात्मा विहस्य सहसा वशी । धनुरादाय सुमहच्छैलं धनुरिवेश्वरः ॥ ४५

தத:கிலகிலாசப்தம் ஊர்த்வபாஹு: சகாரஸ:। ஸது தேநப்ரஹாரேண முமோஹ ப்ருசதாடித: ।। 35
தம் த்ருஷ்ட்வா விக்ரமம் தஸ்ய தாரகஸ்ய துராத்மந:।
வீரபாஹுரமேயாத்மா வீரவ்ருந்தாவ்ருதோ ரதீ ।। 36
தாரகம் ப்ரதிஜக்ராஹ ஸர்வாஸுரவிமர்தன:। பர்த்ஸயன் பஹுதா வாசா தாநவான் ரணமூர்தனி ।। 37
திஷ்ட திஷ்ட மஹாதுஷ்ட துராத்மன் குத்ர கச்சஸி। மம த்ரிஷ்டிபதம் ப்ராப்ய சிரம் ஜீவிதவாநஸி ।। 38
மாமுபேத்யாதுநா யுத்தே ஜீவன் குத்ர கமிஷ்யஸி।
வதந்தமேவம் ஸங்க்ராமே புவி தீரோ மஹாஸுர: ।। 39
ப்ரத்யுஜ்ஜகாம ஸஹஸா மஹேந்த்ரமிவ பூதர:। தயோ: ஸமபவத்யுத்தம் மதுமாதவயோரிவ ।। 40
யக்ஷகந்தர்வ ஸித்தேந்திரை: வ்யோம்நி யுத்தம் தித்ருக்ஷுபி:।
திச: ஸஞ்சாதிதா: ஸர்வா: விதிச: சாப்ஸரோகணை: ।। 41
தாரகோபி ரதாரூடோ தனுராதாய வீர்யவான்।
ஜ்யாமாரோப்ய தநுஷ்கோட்யாம் த்வநிநா பூரயன் ஜகத் ।। 42
வவர்ஷ சரவர்ஷேண வீரபாஹும் ரணாங்கணே। புதசுக்ரஸமீபேது ப்ராவ்ருஷீவ கநோதய: ।। 43
சரைராச்சாதயாமாஸ வர்ஷைரிவ மஹாகிரிம்। தத:சரசிதே வ்யோம்நி தமஸாச ஸமாவ்ருதே ।। 44
வீரபாஹுரமேயாத்மா விஹஸ்ய ஸஹஸா வசீ। தநுராதாய ஸுமஹத் சைலம் தநுரிவேச்வர: ।। 45

கொண்ட தாரகன் கோபத்தினுல் சிவந்த கண்களுடன் வேகமாய் வீரகேஸரியின் மார்பில் கோபத்துடன் கதையினுல் அடித்தான். (34) இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக்கொண்டு கலகலவென்று சிரித்தான். அந்த அடியினுல் வீரகேஸரியும் சோர்ந்து மூர்ச்சை அடைந்தான். (35) அப்பொழுது எல்லா அசுரர்களையும் கொல்லவுற்ற அளவிடப்படாத மகிமைகொண்ட வீரபாகு துராத்மாவாகிய தாரகனுடைய அப்பராக்ரமத்தைப் பார்த்து வீரர்களால் சூழப்பட்டு தேர்மீதேறி அந்த தாரகனை எதிர்த்தான். வாக்கினுல் பலவாருக அசுரர்களை யுத்தகளத்தில் அதட்டி (36-37) கெட்டமனமுடைய ஓ துஷ்டா! நில்நில்! எங்கு போகிருய்! என் கண்ணுக்கு புலப்பட்டபிறகு வெகுநேரம் நீ பிழைத்திருக்கிருய் (38) இப்பொழுது யுத்தத்தில் என்னை அடைந்து உயிருடன் எங்கு போவாய்? இவ்வாறு சொல்லுகின்ற வீரபாகுவின் எதிரில் பூமியில் மிக திரனுன அசுரன் தேவேந்திரனை மலை எதிர்த்ததுபோல் வேகமாக எதிர்த்தான். அவ்விருவர்களுக்கும் யுத்தமானது மதுவுக்கும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் நடந்ததுபோல் நடந்தது (39-40) ஆகாசத்தில் யுத்தத்தைப்பார்க்கவந்த யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தேந்திரர்கள் அப்ஸரோகணங்கள் இவர்களால் பத்துதிக்குகளும் மறைக்கப்பட்டன (41) மிக வீர்யமுள்ள தாரகனும் தேரில் ஏறி வில்லை எடுத்துக்கொண்டு நாணைப்பூட்டி நாண் சப்தத்தால் உலகெல்லாம் நிரப்பி (42) போர்களத்தில் வீரபாகுமீது, புதனும் சுக்ரனும் சேரும்போது வர்ஷா காலத்தில் மேகம் பொழிவதுபோல் சரமாரி பொழிந்தான் (43) பெரிய மலைமீது மழைபொழிந்து மறைப்பதுபோல் பாணங்களால் மறைத்துவிட்டான். பிறகு பாணங்கள் ஆகாசத்தில் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு கூடாகப்பரவி எங்கும் இருள் சூழ்ந்தபோது (44) சிறந்த மகிமைகொண்டவனும், இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமான வீரபாகுவும் சிரித்து ஸ்ரீ பரமசிவன் மேருமலையை வில்லாக எடுத்ததுபோல் மிகப்பெரிதானவில்லை

विस्फार्य करजाग्रेण विमृश्यज्यां महामनाः । चिच्छेद सहसा सर्वं चतुर्दशभिराशुगैः ॥ ४६
महता लाघवेनैव तदद्भुतमिवाभवत् । शरवृष्टौ निरस्तायां दुर्दिने च तदुत्थिते ॥ ४७
प्रसन्नमभवत्सर्वं मनोभिस्सहनाकिनाम् । दृष्ट्वा तदद्भुतं कर्म वीरबाहोस्तु तारकः ॥ ४८
क्रोधेन महताविष्टस्त्रिशूलमतिभीषणम् । अर्चितं कुसुमैर्नित्यं घण्टाचामरमण्डितम् ॥ ४९
आदाय भ्रामयामास करेणैकेन लीलया । करस्थेन त्रिशूलेन ज्वलता दानवाधिपः ॥ ५०
कालाग्निरिव संरेजे ज्वालामालासमाकुलः । मुमोच तं महासत्वो लीलया वीरबाहवे ॥ ५१
अनिवार्यं महारौद्रं वीरबाहोस्तदोरसि । पपात शितधारं तत् अमूर्छत्तेन सक्षणम् ॥ ५२
दृष्ट्वैतत् सप्तवीरेन्द्राः परिवव्रुर्महासुरम् । तारकं धीरमत्युग्रं रथैर्नानाविधायुधैः ॥ ५३
तेषामायुधवर्षाणि सप्तानां गजविक्रमः । शुण्डाधृतेन दण्डेन वारयामास वीर्यवान् ॥ ५४
गदया पुनरायस्या तान् जघान रणेऽसुरः । पराजितेषु तेष्वेषु पलायनपरेषु च ॥ ५५
विधूय मूर्छां तज्जातिं वीरबाहुररिन्दमः । ववर्ष शरवर्षेण तारकं क्रोधमूर्छितः ॥ ५६

விஸ்பார்ய கரஜாக்ரேண விம்ருச்ய ஜ்யாம் மஹாமநா: ।
சிச்சேத ஸஹஸா ஸர்வம் சதுர்தசபிராசுகை: ॥ 46
மஹதா லாகவேநைவ ததத்புதமிவாபவத் । சரவ்ருஷ்டௌ நிரஸ்தாயாம் துர்திநேச ததுத்திதே ॥ 47
ப்ரஸந்நமபவத்ஸர்வம் மநோபி: ஸஹநாகிநாம் ।
த்ருஷ்ட்வா ததத்புதம் கர்ம வீரபாஹோஸ்து தாரக: ॥ 48
க்ரோதேந மஹதாவிஷ்ட: த்ரிசூலமதிபீஷணம் ।
அர்சிதம் குஸுமைர்நித்யம் கண்டாசாமரமண்டிதம் ॥ 49
ஆதாய ப்ராமயாமாஸ கரேணைகேந லீலயா । கரஸ்தேந த்ரிசூலேந ஜ்வலதா தாநவாதிப: ॥ 50
காலாக்நிரிவ ஸம்ரேஜே ஜ்வாலாமாலாஸமாகுல: । முமோச தம் மஹாஸத்வ: லீலயா வீரபாஹவே ॥ 51
அநிவார்யம் மஹாரௌத்ரம் வீரபாஹோஸ்ததோரஸி । பபாத சிததாரம் தத் அமூர்ச்சத்தேந ஸக்ஷணம் 52
த்ருஷ்ட்வைதத் ஸப்தவீரேந்திரா: பரிவவ்ருர்மஹாஸுரம் ।
தாரகம் தீரமத்யுக்ரம் ரதைர்நாநாவிதாயுதை: ॥ 53
தேஷாமாயுதவர்ஷாணி ஸப்தாநாம்கஜவிக்ரம: ॥
சுண்டாத்ருதேந தண்டேந வாரயாமாஸ வீர்யவான் ॥ 54
கதயா புநராயஸ்யா தான் ஜகாந ரணேऽஸுர: । பராஜிதேஷு தேஷ்வேஷு பலாயநபரேஷு ச ॥ 55
விதூய மூர்ச்சாம் தஜ்ஜார்திம் வீரபாஹுரரிந்தம: । வவர்ஷ சரவர்ஷேண தாரகம் க்ரோதமூர்ச்சித: ॥ 56

எடுத்து (45) நகங்களால் நாணைமீட்டி மகாமனோதைரியத்தோடு நிதானித்து அச்சரக்கூடுகளையெல்லாம் பதினான்கு பாணங்களால் மிகுந்த கைலாகவத்தினால் சின்னாபின்னமாக அறுத்துவிட்டது மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது. (46½) பாணவர்ஷம் நீக்கப்பட்டு அதனால் ஏற்பட்ட சூரியன் தெரியாத துர்தினமும் விலகிய போது (47) தேவர்களின் மனங்களுடன் யாவும் தெளிந்தது. வீரபாகு செய்த ஆச்சரியமான காரியத்தைப்பார்த்து அந்த தாரகன் (48) மிகுந்த கோபங்கொண்டு ரொம்பவும் பயங்கரமானதும் நித்யம் புஷ்பத்தால் பூஜிக்கப்பட்டதும், மணிகளாலும் சாமரங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான த்ரிசூலத்தை (49) எடுத்து அதை ஓர் கையினால் விளையாட்டாக சுற்றினான். அசுரன் கையில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற த்ரிசூலத்தினால் (50) மிகுந்த ஜ்வாலாமாலையோடுகூடிய பிரளய காலாக்கினியைப்போல் விளங்கினான். மிகச்சிறந்த பலமுள்ள அசுரன் அந்த சூலத்தை வீரபாகுமீது விளையாட்டாக எறிந்தான். (51) அப்போது தடுக்கமுடியாததும், மிகக் கடுரமானதும், கூர்மையான நுனியை உடையதுமான அச்சூலம் வீரபாகுவின் மார்பில் விழுந்தது. அதனால் அவன் சிறிதுநேரம் மூர்ச்சையடைந்தான். (52) இதை மற்ற ஏழு வீரர்களும்கண்டு மகாதீரனும், மிக கொடூரமுள்ளவனுமான தாரகாசுரனை ரதங்களோடும், பலவித ஆயுதங்களோடும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (53) அந்த ஏழுபேர்களின் ஆயுதவர்ஷங்களை யானையின் பராக்ரமம்கொண்ட தாரகன் தனது கதிக்கையில் ஓர் தடியை எடுத்து தடுத்துவிட்டான். (54) அசுரன் மறுபடியும் இரும்பு கதையினால் அவர்களை யுத்தத்தில் அடித்து நோகச்செய்தான். அவர்கள் தோல்வி அடைந்து ஓடுவதற்குரியத் தனித்தபோது (55) சத்ருக்களை நிக்ரஹம் செய்யும் வீரபாகு மூர்ச்சையையும் அதனால் ஏற்பட்ட களைப்பையும் விட்டுவிட்டு கோபத்தினால் மிக ஆக்கிரகம்கொண்டு சரவருஷத்தை தாரகன்மீது பொழிந்தான். (56) அப்போது

सोऽपिस्वं धनुरास्फाल्य कृतज्याशब्दभीषणः । पथिचिच्छेद बाणौघैः लाघवं संप्रदर्शयन् ॥ ५७
शरैराच्छादयामास वीरबाहुं रणाङ्गणे । सोऽपि तानपि चिच्छेद पथ्यर्धे प्राज्यविक्रमः ॥ ५८
संभर्त्स्य वाग्भिर्धीराभिस्सिंहवत् द्विरदाननम् । तिष्ठतिष्ठ पुरो न त्वं मम जीवन् गमिष्यसि ॥ ५९
वदत्येवं वीरबाहौ महत्याह रुषा स सः । अज्ञात्वा वीरबाहो त्वं अस्माकं कत्थसे बलम् ॥ ६०
अनेकादित्यसंकाशं विष्णुचक्रमरिन्दमम् । संयुगे युध्यता तेन ग्रस्तं मुक्तं मया पुरा ॥ ६१
वृत्रारिकुलिशं शक्तिं अग्नेर्दण्डं यमस्यच । खड्गंच निर्ऋतेर्ग्रस्तं विद्धि पाशं प्रचेतसः ॥ ६२
ध्वजं वायोः कुबेरस्य गदां शूलं त्रिशूलिनः । ब्रह्मास्त्रमपि मद्बाहुवीर्येणाशु निवारितम् ॥ ६३
पलायिताश्च ते युद्धे बहुवारं मया जिताः । इदानीं भूतसेनास्ते पश्यतोऽष्टौच सोदराः ॥ ६४
त्वामपि क्षणमात्रेण विजयिष्येऽद्य संयुगे । तवापि नाथं पश्चाद्य जयिष्यामि बलैस्समम् ॥ ६५

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

ஸோபி ஸ்வந்தநுராஸ்பால்ய க்ருதஜ்யாசப்தபீஷண: ।
பதி சிச்சேத பாணௌகை: லாகவம் ஸம்ப்ரதர்சயன் ॥ 57
சரைராச்சாதயாமாஸ வீரபாஹும் ரணாங்கணே । ஸோபி தாநபி சிச்சேத பத்யர்தே ப்ராஜ்யவிக்ரம: ॥ 58
ஸம்பர்த்ஸ்ய வாக்பிர்திராபி: ஸிம்ஹவத் த்விரதானனம் ।
திஷ்ட திஷ்ட புரோ ந த்வம் மமஜீவன் கமிஷ்யஸி ॥ 59
வதத்யேவம் வீரபாஹௌ மஹத்யாSSஹ ருஷா ஸ்ம ஸ: ।
அக்ஞாத்வா வீரபாஹோத்வம் அஸ்மாகம் கத்நஸே பலம் ॥ 60
அநேகாதித்யஸங்காசம் விஷ்ணுசக்ரமரிந்தமம் ।
ஸம்யுகே யுத்யதா தேந க்ரஸ்தம் முக்தம் மயா புரா ॥ 61
வ்ருத்ராரிகுலிசம் சக்திம் அக்னேர்தண்டம் யமஸ்யச ।
கட்கஞ்ச நிருருதேர்கிரஸ்தம் வித்திபாசம் ப்ரசேதஸ: ॥ 62
த்வஜம் வாயோ: குபேரஸ்ய கதாம் சூலம் த்ரிசூலிந: ।
ப்ரம்மாஸ்திரமபி மத்பாஹுவீர்யேணாசு நிவாரிதம் ॥ 63
பலாயிதா:ச தே யுத்தே பஹுவாரம் மயா ஜிதா:
இதாநீம் பூதஸேநாஸ்தே பச்யதோஷ்டௌச ஸோதரா: ॥ 64
த்வாமபி க்ஷணமாத்ரேண விஜயிஷ்யேSத்ய ஸம்யுகே ।
தவாபி நாதம் பச்யாத்ய ஜயிஷ்யாமி பலை: ஸமம் ॥ 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகோநசத்வாரிம்சோSத்யாய ॥

அந்த தாரகனும் தனதுவில்லை நாணேற்றி நாணால் சப்தித்து பயங்கரனாகி தனது கைலாகவத்தை நன்கு தெரிவித்தவனாக அநேக பாணங்களை பிரயோகித்து அச்சரவர்ஷத்தை பாதிவழியிலேயே அறுத்துவிட்டான். (57) போர்முனையில் வீரபாகுவை பாணங்களால் நிரப்பி மறைத்தான். மகாபராக்கிரமசாலியான அந்தவீரபாகுவும் அவற்றையும் பாதிமார்க்கத்திலேயே துண்டித்துவிட்டு. (58) சிங்கம்போல் அந்தயானைமுகனை பலகம்பீரவார்த்தைகளால் அதட்டி "நில்நில்" நீ நம்முன்னின்று பிழைத்துப்போவதில்லை. (59) என்று இவ்வாறாக வீரபாகு சொல்லும்போது அசுரன் கடும்கோபம்கொண்டு கூறினான். ஓ வீரபாகுவே! நீ எங்களுடைய பராக்கிரமத்தை அறியாமல் வீணாய் உளருகிறாய் 60) அநேக சூரியர்களுக்கொப்பானதும், சத்ருக்களை நாசம்செய்ததுமான விஷ்ணு சக்கிரமானது முந்திய சண்டையில் என்மீது போடப்பட்டபோது அது எனது கையினால் பிடிக்கப்பட்டது. (61) இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம், அக்னியுடைய சக்தியாயுதம், யமனுடைய தண்டாயுதம், நிருதியின் கத்தி, வருணனின் பாசம், வாயுவின் த்வஜாயுதம், குபேரனது கதை, முக்கண்ணனது சூலாயுதம், இவை எல்லாம் என்னால் முறிக்கப்பட்டன என்பதை நீ அறி. (62½) மேலும் பிரும்மாஸ்திரம்கூட என் புஜபராக்கிரமத்தால் தடுக்கப்பட்டது. (63) அவர்களும் என்னால் பலதடவைகளில் யுத்தத்தில் முறி அடிக்கப்பட்டு ஓடிவிட்டார்கள். இப்போது நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உனது பூத சேனைகளும் எட்டு தம்பிமார்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். (64) இப்போது இந்த யுத்தத்தில் உன்னையும் க்ஷணமாத்திரத்தில் ஜயிக்கப் போகிறேன். உன்னுடைய நாதனையும் ஸைன்யங்களுடன் இப்பொழுது ஜயிக்கப்போகிறேன் பார் என்றான். (65)

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

तारकेण माया युद्धम् ॥

अथ गर्जन्तमेवं तं तारकं मदविह्वलम् । शुण्डाग्रग्रस्तदिक्चक्रकालचक्रं दुरासदम् ॥ १
वीरबाहुरमेयात्मा स्वनामपरिचिह्नितैः । नाराचैः स्वर्णपुङ्खाढ्यैः ज्वलत्पावकसन्निभैः ॥ २
अव्याहतैर्जगत्यस्मिन् छादयामास तं रुषा । तारकोऽपि रणश्लाघी सहस्रैरपि संयुगे ॥ ३
अप्राप्तान् पथि चिच्छेद नाराचैर्नामचिह्नितैः । लघुहस्तो वीरबाहुः पुनर्बाणान् शिलाशितान् ॥ ४
मुमोच तारकश्चापि तान् शितेन न्यवारयत् । शरैरुग्रै रणेधन्वी तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ५
पुनर्दशसहस्रेण ववर्ष युधि दानवः । तादृशैरेव तत्संख्यैः संख्ये सोऽपि न्यवारयत् ॥ ६
तत्दृष्ट्वा तारकः क्रोधात् वीरबाह्वस्त्रलाघवम् । पुनर्दिदीपे सहसा युगान्ताग्निरिवापरः ॥ ७
आग्नेयमस्त्रं धनुषि सन्दधे तारको बली । तस्मिन् सन्दधति क्रुद्धे बाणमाग्नेयमद्भुतम् ॥ ८

॥ அத சத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

தாரகனின் மாயா யுத்தம்.

அத கர்ஜந்தமேவம் தம் தாரகம் மதவிஹ்வலம் । சுண்டாக்ரக்ரஸ்ததிக்சக்ரகாலசக்ரம் துராஸதம் ॥ 1
வீரபாஹுரமேயாத்மா ஸ்வநாமபரிசின்ஹிதை: ।
நாராசை: ஸ்வர்ண புங்காட்யை: ஜ்வலத்பாவகஸந்நிபை: ॥ 2
அவ்யாஹதைர்ஜகத்யஸ்மின் சாதயாமாஸ தம் ருஷா ।
தாரகோபி ரணச்லாகீ ஸஹஸ்ரைரபி ஸம்யுகே ॥ 3
அப்ராப்தான் பதி சிச்சேத நாராசை: நாமசின்ஹிதை: ।
லகுஹஸ்தோ வீரபாஹு: புநர்பாணான் சிலாசிதான் ॥ 4
முமோச தாரக:சாபி தான் சிதேநந்யவாரயத் । சரைருக்ரை ரணேதந்வீ தததபுதமிவாபவத் ॥ 5
புநர்தசஸஹஸ்ரேண வவர்ஷ யுதி தாநவ: ।
தாத்ருசைரேவ தத்ஸங்க்யை: ஸங்க்யே ஸோபி ந்யவாரயத் ॥ 6
தத்த்ருஷ்ட்வா தாரக: க்ரோதாத் வீரபாஹ்வஸ்த்ரலாகவம் ।
புநர்திதீபே ஸஹஸா யுகாந்தாக்நிரிவாபர: ॥ 7
ஆக்நேயமஸ்திரம் தநுஷி ஸந்ததே தாரகோ பலீ ।
தஸ்மின் ஸந்தததி க்ருத்தே பாணமாக்னேயமத்புதம் । 8

நாற்பதாவது அத்யாயம்.

பிறகு இவ்வாறுக கர்ஜனைசெய்த, மதத்தினுல் மெய்மறந்தவனும், துதிக்கை நுனியால் திக்கின் மண்டலத்தையும், காலசக்கிரமென்ற சிம்சுமார சக்கிரத்தையும் பற்றுகின்றவனும், ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாதவனுமான தாரகனை (1) அளவிடப்படாத மகிமைகொண்ட வீரபாகுவானவர் தனது பெயரின் முத்திரையைக் கொண்டவைகளாயும் அநேக தங்கபூண்கள் கட்டப்பட்ட புடிகளை உடையவைகளும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோன்றவைகளும், இவ்வுலகில் தடங்கலற்றவைகளுமான அநேக நாராச பாணங்களால் வெகு கோபத்துடன் அந்த தாரகனை மறைத்துவிட்டான். (2½) யுத்தத்தில் கொண்டாடத்தகுந்த தாரகனும் தனது பெயர் பதிக்கப்பட்ட ஆயிரம் நாராசம் என்னும் பாணங்களால் வீரபாஹுவின் பாணங்களை பாதிவழியே அறுத்துவிட்டான். (3½) கைலாகவமுள்ள வீரபாகுவும் நன்கு சாணைபிடிக்கப் பட்ட பாணங்களை மறுபடி போட்டான். வில்லாளியான தாரகனும் அந்த பாணங்களை கூர்மையும் கடூரங்களுமான பாணங்களால் தடுத்தான் அது மிக ஆச்சர்யமாக இருந்தது. (4-5) மறுபடியும் அந்த அஸுரன் யுத்தத்தில் பதினாயிரம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். வீரபாஹுவும் அதேமாதிரியுள்ள அவ்வளவு பாணங்களால் அவைகளை தடுத்துவிட்டான். (6) வீரபாஹுவின் அந்த அஸ்த்திரத்திறமையைக்கண்ட தாரகனும் கோபங்கொண்டு மற்றொரு ப்ரளயகால அக்னிபோல் சீக்கிரமாக மேலும் ஜ்வலித்தான். (7) பலிஷ்டனான தாரகனும் ஆக்னேயம் என்னும் அஸ்திரத்தை வில்லில் தொடுத்தான். ஆச்சர்யமான ஆக்னேய அஸ்த்திரத்தை அவன் கோபங்கொண்டு தொடுத்ததும் (8) அதில் உள்ள அக்னியானது

ज्वालामालासहस्रेण लोकमावृत्य पावकः । दिदीपेऽण्डकटाहान्तं कृत्वा चटचटध्वनिम् ॥ ९
दृष्ट्वाऽग्निना जगद्व्याप्तं देवा दिवि चकंपिरे । वीरबाहुः स्मयन्नाशु मन्युनाच परिप्लुतः ॥ १०
आग्नेयेनैव सहसा प्रत्यस्त्रेण न्यवारयत् । तदेतदद्भुतं लोके ह्युष्णमुष्णेन शाम्यति ॥ ११
करीन्द्रवदनः क्रुद्धो वारुणं सन्दधे पुनः । प्रावृषीव जगत्कृत्स्नमभ्रवृन्दावृतं क्षणात् ॥ १२
चञ्चलासञ्चचालास्मिन् स्तनितैरनुनादितम् । पुरोवातप्रणुन्नानां अभ्राणां संभ्रमोऽभवत् ॥ १३
प्राचेतसमिदं वीरबाहुरालोक्य मन्युमान् । मन्युना संपरीताङ्गो वायव्येन न्यवारयत् ॥ १४
तेन नुन्नं क्षणार्धेन मेघवृन्दं महत्तरम् । अवग्रहसमाक्रान्तमिवशीर्णमभूत् क्षणात् ॥ १५
प्रसेदुश्च दिशस्सर्वाः प्रसन्नमभवन्नभः । सिद्धगन्धर्वयक्षाणां वृन्दादभ्रदिवामला ॥ १६
वीरबाहोः पपाताशु पुष्पवृष्टीरथोपरि । तारकोऽपि पुनश्शीघ्रं सौरमस्त्रं समाददे ॥ १७
सहस्रांशुसहस्राणि तत्रोदीयुस्समंततः । युगपद्युगपर्यन्ते यथा लोकदिधक्षवः ॥ १८
वीरबाहुस्तदुद्वीक्ष्य वारुणास्त्रं समाददे । आविरासंस्ततो मेघास्तानाच्छाद्य दिवाकरान् ॥ १९

ஜ்வாலாமாலாஸஹஸ்ரேண லோகமாவ்ருத்ய பாவக: ।
திதீபேண்டகடாஹாந்தம் க்ருத்வா சடசடத்வநிம் ॥ 9
த்ருஷ்ட்வாக்நிநா ஜகத்வ்யாப்தம் தேவா திவி சகம்பிரே ।
வீரபாஹு: ஸ்மயந்நாசு மன்யுநாச பரிப்லுத: ॥ 10
ஆக்நேயேநைவ ஸஹஸா ப்ரத்யஸ்த்ரேண ந்யவாரயத் ।
ததேதத்புதம் லோகே ஹ்யுஷ்ணமுஷ்ணே ந சாம்யதி ॥ 11
கரீந்திரவதந: க்ருத்தோ வாருணம் ஸந்ததே புந: ।
ப்ராவ்ருஷீவ ஜகத் க்ருத்ஸ்நம் அப்ரப்ருந்தாவ்ருதம் க்ஷணாத் ॥ 12
சஞ்சலா ஸஞ்சசாலாஸ்மின் ஸ்தநிதைரநுநாதிதம் ।
புரோவாதப்ரணுந்நாநாம் அப்ராணாம் ஸம்ப்ரமோऽபவத் ॥ 13
ப்ராசேதஸமிதம் வீரபாஹுராலோக்ய மந்யுமான் । மன்யுநா ஸம்பரீதாங்க: வாயவ்யேந ந்யவாரயத் ॥ 14
தேந நுந்நம் க்ஷணார்த்தேந மேகப்ருந்தம் மஹத்தரம் ।
அவக்ரஹஸமாக்ராந்தம் இவசீர்ணமபூத் க்ஷணாத் ॥ 15
ப்ரஸேது:ச திச:ஸர்வா: ப்ரஸன்னமபவந் நப: । ஸித்தகந்தர்வயக்ஷாணாம் ப்ருந்தாதப்ரதிவாமலா ॥ 16
வீரபாஹோ: பபாதாசு புஷ்பவ்ருஷ்டீரதோபரி । தாரகோபி புந: சீக்ரம் ஸௌரமஸ்திரம் ஸமாததே ॥ 17
ஸஹஸ்ராம்சுஸஹஸ்ராணி தத்ரோதீயு: ஸமந்தத: । யுகபத் யுகபர்யந்தே யதா லோகதிதக்ஷவ: ॥ 18
வீரபாஹுஸ்தது்த்வீக்ஷ்ய வாருணாஸ்த்ரம் ஸமாததே ।
ஆவிராஸன் ததோ மேகா: தாநாச்சாத்ய திவாகரான் ॥ 19

ஆயிரம் ஜ்வாலா மாலைகளுடன் அண்டகடாகம் வரையில் உலகம் முழுவதும் பரவி சடசடவென்னும் சப்தத்தோடு எரிந்தது (9) இவ்வாறாக உலகம் முழுவதும் அக்னியால் எரிவதைக்கண்ட தேவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் நடுங்கினார்கள். வீரபாஹுவும் புன்சிரிப்புடன் கோபாவேசம்கொண்டு (10) அதற்கு ப்ரதியான ஆக்னேயாஸ்திரத்தையே பிரயோகம் செய்து அதை அடக்கினான். ஆதலாலேயே உலகத்தில் உஷ்ணம் உஷ்ணத்தால் தணிகிறது என்ற ஆச்சர்யமான ஓர் பழமொழி வழங்குகிறது. (11) யானைமுகத்தை உடைய தாரகனும் கோபங்கொண்டு மறுபடியும் வாருணம் என்னும் அஸ்த்திரத்தை தொடுத்தான். உலகம் முழுவதும் ஒரு க்ஷணத்திற்குள் மழைகாலம்போல் மேகங்களின் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டது. (12) மின்னல் அடிக்கடி தோன்றிற்று. இடியின் சப்தங்களுடன் கீழ்காற்றினால் கொண்டு வரப்பட்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் சூழ்ந்து நின்றன. (13) கோபக்காரனான வீரபாஹு இந்த வாருணாஸ்திரத்தைகண்டு மிகுந்த கோபத்தினால் சூழப்பட்டு இதை வாயவ்யாஸ்த்திரத்தினால் தடுத்தான். (14) மிகப்பெரிதான மேகக்கூட்டம் அந்த வாயவ்யாஸ்த்திரத்தால் அரைக்ஷணத்திற்குள் அனாவ்ருஷ்டிகாலம் வந்ததுபோல் வெட்டவெளியாயிற்று (15) எல்லா திக்குகளும் தெளிந்தன. ஆகாசமும் வெளுத்தது. ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள் இவர்களின் கூட்டம் வீரபாஹுவின் தேரின்மீது சிக்கிரத்தில் நிர்மலமான புஷ்பவர்ஷத்தை செய்தது. (16½) மறுபடி தாரகனும் ஸௌரம் என்னும் அஸ்த்திரத்தை சீக்கிரமாக தொடுத்தான். (17) அப்பொழுது நான்கு பக்கத்திலும் ப்ரளய காலத்தில் உலகங்களை எரிப்பதற்குபோல் ஒரே சமயத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சூர்யன்கள் உதயமானார்கள். (18) அதைக்கண்ட வீரபாஹு வாருணாஸ்த்திரத்தை எடுத்தான். உடனே அநேக

सोमास्त्रं तारकोऽमुञ्च तेनैतत्सोऽप्यवारयत् । ऐन्द्रमैन्द्रेण संहृत्य याम्यं याम्येनच क्षणात् ॥ २०
नैर्ऋतं नैर्ऋतेनैव वीरबाहुरवारयत् । ब्रह्मास्त्रं संदधे दैत्यः क्वचिदप्यनिवारितम् ॥ २१
उत्पपात नभस्येतन्निश्शेषयदिवाखिलम् । वीरबाहुश्च तत्क्षिप्रं तेनैव प्रत्यवारयत् ॥ २२
पुनःक्रुद्धतरो दैत्यः प्राहिणोद्वीरबाहवे । नारायणास्त्रमस्त्रज्ञः सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ २३
तेनैतद्वीरबाहुश्च न्यवारयदयत्नतः । दृष्ट्वाथ विक्रमं तस्य वीरबाहोस्सुरेतरः ॥ २४
मायी मायाबलेनैव महता मन्युना पुनः । रजोऽन्धकारे महति दृष्टिमार्गं निरुंधति ॥ २५
रूपाणि बहुधा कृत्वा युयोध रणमूर्धनि । प्रत्येकं बहुधा दिव्यान्यस्त्राण्यपिच सन्दधे ॥ २६
तैरस्त्रैरावृतो वीरबाहुरायोधनक्षितौ । सन्दधे वीरभद्रास्त्रं सर्वशत्रुनिबर्हणम् ॥ २७
मायामयानि तान्याशु विनेशुस्तस्य दर्शनात् । अस्त्राणिच पुनर्मायी तारकस्संततानसः ॥ २८
युध्यन्निव रणाच्छीघ्रं अपायान्मायया क्षणात् । मोहयित्वा वीरबाहुमाखुवद्बिलमाविशत् ॥ २९
पलायनपरं हन्तुं नयुक्तमितिमानसे । प्रयुक्तं वीरभद्रास्त्रं पुनःप्रतिजहारच ॥ ३०

ஸோமாஸ்த்ரம் தாரகோமுஞ்சத் தேநைதத் ஸோப்யவாரயத் |
ஐந்த்ரமைந்த்ரேண ஸம்ஹ்ருத்ய யாம்யம் யாம்யேநச க்ஷணாத் || 20
நைர்ருதம் நைர்ருதேநைவ வீரபாஹுரவாரயத் |
ப்ரம்மாஸ்த்ரம் ஸந்ததே தைத்ய: க்வசிதப்யநிவாரிதம் || 21
உத்பபாத நபஸ்யேதத் நிச்சேஷயதிவாகிலம் | வீரபாஹு:ச தத்க்ஷிப்ரம் தேநைவ ப்ரத்யவாரயத் || 22
புந:க்ருத்ததரோ தைத்ய: ப்ராஹிணோத் வீரபாஹவே |
நாராயணாஸ்த்ரமஸ்த்ரக்ஞ: ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணம் || 23
தேநைதத் வீரபாஹு:ச ந்யவாரயதயத்நத: | த்ருஷ்ட்வாத விக்ரமம் தஸ்ய வீரபாஹோ:ஸுரேதர: || 24
மாயீ மாயாபலேநைவ மஹதா மன்யுநா புந: | ரஜோந்தகாரே மஹதி த்ரிஷ்டிமார்க்கம் நிருந்ததி || 25
ரூபாணி பஹுதா க்ருத்வா யுயோத ரணமூர்தநி |
ப்ரத்யேகம் பஹுதா திவ்யாநி அஸ்த்ராண்யபிச ஸந்ததே || 26
நைரஸ்த்ரைராவ்ருதோ வீரபாஹுராயோதனக்ஷிதௌ |
ஸந்ததே வீரபத்ராஸ்த்ரம் ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணம் || 27
மாயாமயாநி தான்யாசு விநேசுஸ்தஸ்ய தர்சனாத் | அஸ்த்ராணிச புநர்மாயீ தாரகஸ்ஸந்ததாநஸ: || 28
யுத்யந்நிவ ரணாச்சீக்ரம் அபாயான்மாயயா க்ஷணாத் | மோஹயித்வா வீரபாஹும் ஆகுவத் பிலமாவிசத்
பலாயநபரம் ஹந்தும் நயுக்தமிதிமாநஸே | ப்ரயுக்த்ரம் வீரபத்ராஸ்த்ரம் புந: ப்ரதிஜஹாரச || 30

மேகங்கள் உண்டாகி அந்த ஸூர்யனை மறைத்தன. (19) அப்போது தாரகன் சந்திராஸ்திரத்தை எய்தினன். அந்த அஸ்திரத்தினாலேயே வீரபாஹுவும் அதைத் தடுத்தான். மேலும் க்ஷணத்திற்குள் இந்திராஸ்த்திரத்தை இந்திராஸ்த்திரத்தாலும் (20) நிருருதி அஸ்திரத்தை, நிருருதி அஸ்திரத்தாலும் வீரபாஹு தடுத்தான். எங்கும் தடையில்லாத ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தை அந்த அஸுரன் தொடுத்தான். (21) அந்த அஸ்த்திரமும் உலகம் முழுவதையும் மீதம் இல்லாமல் ஆக்குவதற்குப்போல் ஆகாசத்தில் கிளம்பியது. வீரபாஹுவும் வெகு சீக்கிரமாய் அந்த அஸ்த்திரத்தை அதே அஸ்திரத்தால் தடுத்து விட்டான். (22) மறுபடி அஸ்திரங்களை அறிந்த தாரகாசுரன் மிகுந்த கோபம்கொண்டு எல்லா சத்ருக்களையும் அழிக்க வல்லமை உள்ள நாராயணாஸ்திரத்தை வீரபாஹுமீது ப்ரயோகம் செய்தான். (23) அவர் அதையும் அலக்ஷியமாகவே அதே நாராயணாஸ்த்திரத்தினால் தடுத்தான். பிறகு மாயாவியான அந்த அசுரன் வீரபாகுவின் சிறந்த பராக்ரமத்தைக்கண்டு (24) அதிக ஆக்ரஹம்கொண்டு மாயா பலத்தினால் கண்கள் தெரியாமல் ஆகாசத்தில் புழுதிகளை கிளப்பி பல உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தில் போர் செய்தான். ஒவ்வொரு உருவத்தாலும் பலவித திவ்யாஸ்த்திரங்களைத் தொடுத்தான். (25-26) போர்களத்தில் அந்த அஸ்திரங்களால் சூழப்பட்ட வீரபாஹுவானவன் எல்லா சத்ருக்களையும் அழிக்க வல்லமையுள்ள வீரபத்ராஸ்திரத்தை தொடுத்தான் (27) அந்த அஸ்திரத்தைக் கண்டதும் மாயையினால் போடப்பட்ட அஸ்திரங்கள் யாவும் நசித்தன. மாயாவியான அந்த தாரகன் மறுபடியும் மாயா அஸ்திரங்களை பிரயோகித்தான் (28) யுத்தம் செய்பவன்போல் மாயையினால் தோன்றச் செய்து சீக்கிரத்தில் போர்களத்தைவிட்டு ஒருக்ஷணிக காலத்தில் எலிவளையில் நுழைவதுபோல் குகைக்குள் நுழைந்துவிட்டான் (29) ஓடுபவனை கொல்லுவது நியாயமில்லை என்று மனதில் நினைத்து

विवेशानुपदं तस्य वीरबाहुर्बिलं गिरेः । घोरं क्रौञ्चस्य दुष्प्रेक्ष्यं महारौरवसन्निभम् ॥ ३१
मायावी सगिरिर्वाचा तारकस्यासुरेशितुः । मायाभिर्मोहयामास बह्वीभिरसुराधमः ॥ ३२
अन्धकारो महानासीत् अन्धन्तम इवान्धयन् । प्रथमं पुनराभान्ति मार्गाश्च बहुधा गिरेः ॥ ३३
पिहितास्तत्रतत्रैते बहुरूपा भयानकाः । तेषु सर्वेषु वीरोऽपि गत्वा गत्वा न्यवर्तत ॥ ३४
अदृष्ट्वा तारकं दैत्यं द्विजास्तस्यैवमायया । चिन्तामवाप महतीं वीरबाहुश्चिरं हृदि ॥ ३५
तादृशस्यापि वीरस्य यद्येवं मनसि व्यथा । म्रियेरन्नितरे लोके क्षणमात्रेणहि ध्रुवम् ॥ ३६
अहमन्योनु मोहोनु स्वप्नोवा विभ्रमोनु किम् । नमे हस्ताविमावन्यौ धनुरन्यंतु मे शराः ॥ ३७
कुत्रवा शक्यते गन्तुं रुद्धे मार्गे समन्ततः । चिन्तयानस्य तस्यैवं मोहमाप मनोभृशम् ॥ ३८
तस्यानुपदमन्येऽष्टौ वीरकण्ठीरवादयः । भूतानि नियुतंचापि विविशुर्बलगर्विताः ॥ ३९
चतुर्भिस्सह पञ्चाशत्प्रधानाश्चाविचारतः । चिरायिते वीरबाहौ त्यक्तप्राणसुखाशयाः ॥ ४०
प्रविष्टमात्रास्ते सर्वे मोहमापुररिन्दमाः । तेषामपि पुनर्मार्गं पिदधे दानवाधमः ॥ ४१

விவேசாநுபதம் தஸ்ய வீரபாஹுர்பிலம் கிரே: |
கோரம் க்ரௌஞ்சஸ்ய துஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் மஹாரௌரவஸந்நிபம் || 31
மாயாவி ஸகிரிர்வாசா தாரகஸ்யாஸுரேசிது: | மாயாபிர்மோஹயாமாஸ பஹ்வீபிரஸுராதம: || 32
அந்தகாரோ மஹாநாஸீத் அந்தந்தமஇவாந்தயன் | ப்ரதமம் புநராபாந்தி மார்கா:ச பஹுதா கிரே: || 33
பிஹிதாஸ்தத்ரதத்ரைதே பஹுரூபா பயாநகா: |
தேஷு ஸர்வேஷு வீரோபி கத்வா கத்வா ந்யவர்தத || 34
அத்ருஷ்ட்வா தாரகம் தைத்யம் த்விஜாஸ்தஸ்யைவ மாயயா |
சிந்தாமவாப மஹதீம் வீரபாஹு: சிரம் ஹ்ருதி || 35
தாத்ருசஸ்யாபி வீரஸ்ய யத்யேவம் மநஸி வ்யதா |
ம்ரியேரந்நிதரே லோகே க்ஷணமாத்ரேணஹி த்ருவம் || 36
அஹமன்யோநுமோஹோநு ஸ்வப்நோவா விப்ரமோநுகிம் |
நமே ஹஸ்தாவிமாவன்யௌ தநுரன்யந்து மே சரா: || 37
குத்ரவா சக்யதே கந்தும் ருத்தே மார்கே ஸமந்தத: சிந்தயாநஸ்ய தஸ்யைவம் மோஹமாப மநோப்ருசம்
தஸ்யாநுபதமன்யேஷ்டௌ வீரகண்டீரவாதய: | பூதாநி நியுதஞ்சாபி விவிசுர்பலகர்விதா: || 39
சதுர்பிஸ்ஸஹ பஞ்சாசத் ப்ரதாநா:ச விசாரத: | சிராயிதே வீரபாஹௌ த்யக்த ப்ராண ஸுகாசயா: || 40
ப்ரவிஷ்டமாத்ராஸ்தே ஸர்வே மோஹமாபுரரிந்தமா: | தேஷாமபி புநர்மார்கம் பிததே தாநவாதம: || 41

வீரபத்ராஸ்திரத்தை வீரபாகு மறுபடி உபஸம்ஹாரம் செய்தான். (30) பிறகு வீரபாகு அசுரன்போன வழியோடே பார்ப்பதற்குத் தகாததும் மகாகோரமும் மகாரௌரவமென்ற நரகத்திற்கு சரியானதுமான கிரௌஞ்ச பர்வதத்தின் குகைக்குள் சென்றனர். (31) மகாமாயாவியும் அஸுராதமனுமான அக்கிரௌஞ்சன் அசுர அரசனாகிய தாரகனது சொல்படி பலவித மாயைகளால் மோஹிக்கச் செய்தான் (32) அப்போது அந்தம் தமசு (குருட்டிருள்) என்ற மகா நரகம்போல் அங்கெங்கும் மிக அசாத்தியமான அந்தகாரத்தால் மூடப்பட்டது. மறுபடி முந்தி அம்மலையினுள் பற்பல வழிகள் தோன்றிற்று. (33) பலவித பயங்கரமான வழிகள் ஆங்காங்கு மூடப்பட்டிருந்தன. அந்த எல்லா வழிகளிலும் வீரபாகு சென்று சென்று திரும்பிவந்தான். (34) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அவனது மாயையினால் அசுரனான தாரகனை காணாமல் வீரபாஹு வெகுநேரம் மனதில் மிகுந்த கவலைகொண்டான். (35) அப்படிப்பட்ட வீரபாஹுவுக்கே மனதில் இம்மாதிரி துன்பம் ஏற்பட்டால் உலகில் உள்ள மற்றவர்களுக்கு அதே க்ஷணத்தில் நிச்சயம் மரணமேதான் ஏற்படும். (36) நான் வீரபாகு இல்லாமல் வேறானவனா; அல்லது மோஹமா; அல்லது ஸ்வப்பனமா; அல்லது பிரமமா; இவைகள் என் கைகள் அல்ல; (37) நான்கு பக்கத்திலும் மார்க்கம் அடைக்கப்பட்டிருக்கும்போது எங்கு செல்ல முடியும் எனக் கவலைகொண்ட அவனுக்கு மனம் மிகுந்த பிரமை யடைந்தது. (38) இவ்வாறாக வீரபாகு தாமதிக்கையில் வீரகேஸரி முதலிய மற்ற எட்டு வீரர்களும் லக்ஷம் பூதகணங்களும் ஐம்பத்துநான்கு கணாதிபர்களும் அவர் போன வழியாகத் தொடர்ந்து கொஞ்சமேனும் ஆலோசிக்காமல் பலத்தினால் மதோன்மத்தர்களாக உயிர் சுகம் முதலியவைகளைச் சற்றேனும் பாராட்டாமல் அந்த குகையில் புகுந்தார்கள் (39-40) சத்ருக்களை அழிக்கும் திறமை உள்ள அவர்கள் யாவரும் உள்ளே நுழைந்த மாத்திரத்தில் மோஹத்தை அடைந்தனர்,

सतांश्च मोहितान्वीक्ष्य मेने विजयमात्मनः । इति क्रौञ्चबिले तेषु वीरेषु पिहितेषु सः ॥ ४२
बहिर्निर्गत्य दुष्टात्मा रथेन महताऽसुरः । गणवृन्दं महद्घोरं आसुरासुहरं बली ॥ ४३
जिघांसुरति सन्नद्धो बभूव दनुजाधमः । सज्यं धनुरथादाय तूणीसाक्षय्यसायकौ ॥ ४४
ययौ स रथमारुह्य गणसेनाविमर्दयन् । बभञ्ज सेनास्सेनान्यो वीरबाहु पदानुगाः ॥ ४५
युयुधुश्चापि तास्तेन नानाप्रहरणाभृशम् । अनायका अपिचिरं तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ४६
शिलाभिर्वृक्षषण्डैश्च पर्वतैश्च महत्तरैः । प्रजह्रुर्धैर्यमास्थाय शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ४७
एकोनैकाभिरहितः तारको रणकोविदः । क्रोधेन महता युक्तश्शरपाषाणपर्वतान् ॥ ४८
महत्या सेनया मुक्तान् चिच्छेद कणशो रणे ॥ ४८½
ममन्थतां सुरपृतनेशवाहिनीं महामनास्सकल सुरेतराधिपः ।
सरोवरं सरसिजषण्डमण्डितं गजाधिपो मदकलितो यथा रुषा ॥ ४९½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

ஸதாம்ச்ச மோஹிதான் வீக்ஷ்ய மேநே விஜயமாத்மந: |
இதிக்ரௌஞ்சபிலே தேஷு வீரேஷு பிஹிதேஷு ஸ: || 42
பஹிர்நிர்கத்ய துஷ்டாத்மா ரதேந மஹதாऽஸுர: | கணப்ருந்தம் மஹத்கோரம் ஆஸுராஸுஹரம்பலீ 43
ஜிகாம்ஸுரதிஸந்நத்தோ பபூவ தநுஜாதம: | ஸஜ்யம் தநுரதாதாய தூணீசாக்ஷயஸாயகௌ || 44
யயௌ ஸரதமாருஹ்ய கணஸேனா விமர்தயன் | பபஞ்ச ஸேநா: ஸேநான்ய: வீரபாஹுபதாநுகா: || 45
யுயுது: சாபிதாஸ்தேந நாநாப்ரஹரணாப்ருசம் | அனாயகா அபிசிரம் ததத்புதமிவாபவத் || 46
சிலாபிர்வ்ருக்ஷஷண்டை:ச பர்வதை:ச மஹத்தரை: | ப்ரஜஹ்ரு: தைர்யமாஸ்தாய சதசோத ஸஹஸ்ரச:
ஏகோ நைகாபிரஹித: தாரகோ ரணகோவித: | க்ரோதேந மஹதா யுக்த: சரபாஷாணபர்வதான் || 48
மஹத்யா ஸேநயா முக்தான் சிச்சேத கணசோ ரணே || 48½
மமந்ததாம் ஸுரப்ருதநேச வாஹினீம் மஹாமநா: ஸகலஸுரேதராதிப:
ஸரோவரம் ஸரஸிஜஷண்டமண்டிதம் கஜாதிபோ மதகலிலோ யதா ருஷா || 49

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே சத்வாரிம்சோத்யாய: ||

மறுபடி அவர்களுடைய வழியையும் அசுராதமன் மூடிவிட்டான். (41) அவர்களும் மயங்கியதைக்கண்டு ஜெயம் கிடைத்ததாக நினைத்தான். இவ்வாறு அந்த வீரர்கள் க்ரௌஞ்ச மலையின் குகையில் மறைக்கப்பட்டதும் மிகுந்த பலங்கொண்ட அந்த துஷ்டனான அஸுரன் பெரும் தேருடன் வெளியில் வந்து அஸுரர்களது உயிரை வாங்கலுற்றவர்களும் மஹாபயங்கரர்களுமான கணக் கூட்டங்களை (42–43) கொல்லக் கருதி அந்த அஸுர அதமன் சன்னத்தமாக ஆனான். பிறகு நாணேற்றிய வில்லையும் அக்ஷய்யமான அம்பராத் தூணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு (44) தேரின்மீது ஏறி பூதகணங்களின் சைன்யங்களை அழிப்பதற்காக சென்றான். வீரபாஹுவைத் தொடர்ந்துவந்த ஸேனானியின் சேனைகளை வதம் செய்தான். (45) அந்த சேனைகள் நாயகன் அற்றவைகளாக இருந்தபோதிலும் பல ஆயுதங்களை கையில் தரித்துக்கொண்டு அவனுடன் வெகுநேரம் யுத்தம் செய்தனர். அது மிக ஆச்சர்யமாக இருந்தது. (46) மிகுந்த தைர்யம்கொண்டு கற்களாலும் மரக்கூட்டங்களாலும் பெரிய மலைகளாலும் நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்கணக்கிலும் எறிந்தனர். (47) யுத்தத்தில் தேர்ச்சிபெற்ற சத்ருவான தாரகன் ஒருவனாக இருந்தபோதிலும் பலபேர்களுடன் போராடும்பொழுது அந்தப் பெரும் ஸைன்யங்களால் போடப்பட்ட அம்புகள். கற்கள், மலைகள் இவைகளை மிகுந்த கோபம்கொண்டு யுத்தத்தில் சில்சில்லாக தூளாக்கினான். (48½) பெரும் மனம் படைத்த அஸுரர்களுக்கு அதிபனான தாரகன் மதங்கொண்டயானை கோபங்கொண்டு தாமரைப் பூக்களால் நிறம்பிய குளத்தில் இறங்கி சின்னாபின்னமாக ஆக்குவதுபோல் தேவஸேனாபதியான முருகனின் சைன்யங்களை கலக்கினான். (49½)

நாற்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्दतारक संवादः ॥

अथ भग्ना महासेना वीरबाहोरनायकाः । अरक्ष्यमाणा हाहेति क्रन्दमाना भृशातुराः ॥ १
एकस्य पदवीमन्यो नप्राप भृशपीडितः । प्रत्येकं निशितैर्बाणैर्गर्जतानेन मर्दिताः ॥ २
दिशश्च विदिशश्चापि प्राणत्राणपरायणाः । देवाश्च विष्णुप्रमुखा भीतभीताश्चकंपिरे ॥ ३
दृष्ट्वैतत्क्रन्दनं तत्र देवानांच भयं मुनिः । नारदस्सहसाऽभ्येत्य देवसेनापतिं प्रभुम् ॥ ४
वृत्तान्तमेवमाचख्यौ सुब्रह्मण्याय सूरये । प्रणम्य परया भक्त्या प्राञ्जलिर्भीतमानसः ॥ ५
भगवन्नद्य नस्सर्वे वीरबाहुमुखागणाः । बिलं प्रविष्टाः क्रौंचस्य नपुनर्निर्गता विभो ॥ ६
जीवन्ति वा नवेतीश जानीमोऽसुरमायया । सेनाश्च विविशुस्तस्य दिक्षुसर्वासु सर्वशः ॥ ७
देवानां दानवाद्भीतिर्हृदये द्विगुणीकृता । त्राहि नस्सर्वदा देव भयादस्मान्महत्तरात् ॥ ८
नारदोक्तमथाकर्ण्य देवदेवांगसंभवः । उवाच क्रोधताम्राक्षो निर्दहन्निवतत्क्षणम् ॥ ९
संहरिष्ये सकलं कृत्स्नं असुराणां दुरात्मनाम् । अधुना विबुधा भीतिं विमुंचन्त्वसुरोद्भवाम् ॥ १०

॥ அத ஏகசத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தனும் தாரகனும் ஸம்வாதம் செய்தல்.

அத பக்னு மஹாஸேனு வீரபாஹோரநாயகா: | அரக்ஷ்யமாணு ஹாஹேதி க்ரந்தமானு ப்ருசாதுரா: || 1
ஏகஸ்யபதவீமந்யோ ந ப்ராப ப்ருசபீடித: | ப்ரத்யேகம் நிசிதைர்பாணை: கர்ஜதாऽநேந மர்திதா: || 2
திசச்ச விதிசச்சாபி ப்ராணத்ராணபராயணு: | தேவாச்ச விஷ்ணுப்ரமுகா: பீதபீதாச்சகம்பிரே || 3
த்ருஷ்ட்வைதத் க்ரந்தநம் தத்ர தேவாநாம்ச பயம் முநி: |
நாரதஸ்ஸஹஸாப்யேத்ய தேவஸேனுபதிம் ப்ரபும் || 4
வ்ருத்தாந்தமேவ மாசக்யௌ ஸுப்ரஹ்மண்யாய ஸூரயே |
ப்ரணம்ய பரயாபக்த்யா ப்ராஞ்ஜலிர்பீதமாநஸ: || 5
பகவந்நத்ய நஸ்ஸர்வே வீரபாஹுமுகாகணு: | பிலம் ப்ரவிஷ்டா: க்ரௌஞ்சஸ்ய நபுநர்நிர்கதாவிபோ || 6
ஜீவந்திவா நவேதீச ஜாநீமோऽஸுரமாயயா | ஸேநாச்ச விவிசுஸ்தஸ்ய திக்ஷுஸர்வாஸு ஸர்வச: || 7
தேவாநாம் தாநவாத்பீதி: ஹ்ருதயே த்விகுணீக்ருதா |
த்ராஹி நஸ்ஸர்வதா தேவ பயாதஸ்மான் மஹத்தராத் || 8
நாரதோக்தமதாகர்ண்ய தேவதேவாங்கஸம்பவ: | உவாச க்ரோததாம்ராக்ஷ: நிர்தஹந்நிவ தத்க்ஷணம் 9
ஸம்ஹரிஷ்யே குலம் க்ருத்ஸ்நம் அஸுராணும் துராத்மநாம் |
அதுநா விபுதா பீதிம் விமுஞ்சந்த்வஸுரோத்பவாம் || 10

நாற்பத்தொன்ருவது அத்யாயம்.

பிறகு நாயகனற்ற வீரபாகுவின் பெரும் சேனைகள் காப்பவனில்லாமல் மிகத்துயரம்கொண்டு ஹாஹா என அடிக்கடி கதறியதுகள் (1) மிக பீடிக்கப்பட்டு ஒருவர்போன வழியில் ஒருவர் போகவில்லை. கர்ஜிக்கின்ற இவனுல் ஒவ்வொருவரும் கூர்மையான பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டனர். (2) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் உயிரைக் காப்பதில் ஆவல்கொண்டு திக்குவிதிக்குகளில் சென்று மிகுந்த பயம் கொண்டு நடுங்கினுர்கள். (3) இவ்வாறு கதறுதலையும் தேவர்களுடைய பயத்தையும் நாரதமுனிவர் கண்டு சீக்கிரத்தில் தேவஸேனுபதியான முருகனிடம் சென்று (4) ஞானியான ஸ்ரீ சுப்பிரம்மண்ய ஸ்வாமியை மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து பயந்த மனதுடன் கைகூப்பி இந்த விஷயத்தைக் கூறினுர். (5) ஓ விபுவான பகவானே! இப்பொழுது வீரபாஹு முதலிய நமது எல்லா கணங்களும் கிரௌஞ்ச மலையின் குகையில் நுழைந்து மறுபடி திரும்பிவரவில்லை. (6) ஓ ஜகதீசா! அவர்கள் அசுரனின் மாயையால் பிழைத்திருக்கிருர்களோ இல்லையோ தெரியவில்லை. அந்த வீரபாகுவின் சேனைகளெல்லாம் எல்லா திசைகளிலும் ஓடி ஒளிந்தன. (7) தேவர்களின் மனதில் அசுரர்களிடமிருந்து பயம் இரட்டிப்பாக ஆகிவிட்டது. ஓ தேவரே! இந்த பெரிய பயத்திலிருந்து எங்களை எப்பொழுதும் காப்பாற்ற வேண்டும். (8) ஸ்ரீ பரமேச்வரபுத்ரன் நாரதமுனிவர் சொல்லியதைக்கேட்டு சிவந்த கண்களுடன் அதேக்ஷணத்தில் அசுரர்களை சாம்பலாக்குகிறவர்போல் கூறினுர். (9) துஷ்டர்களான அசுரர்களின்

मामाश्रितानां लोकेऽस्मिन् कुतो भीतिः क्व क्षतिः । भक्तानांच जगत्यस्मिन् क्वारयः क्वचवा गदः ॥ ११
मद्भक्तं द्वेष्टि यो मोहात् स मां द्वेष्टि नराधमः । न सहेऽहं दुरात्मानं सेहे मय्यपराधिनम् ॥ १२
वध्यो मम जगत्यस्मिन् अपि शक्राभिरक्षितः । मद्भक्तपोषकानेव पुष्णामि पृथिवी तले ॥ १३
वीरबाहुमुखान्वापि क्रौञ्चमायाविमोहितान् । क्षिप्रमेवोद्धरिष्यामि क्रौञ्चं भित्वासुराधमम् ॥ १४
तारकं संहराम्यादौ रणे दानवमञ्जसा । स एवासुरसैन्यानां संयमिन्यां दुरात्मनाम् ॥ १५
भ्रात्रो सिंहमुखस्यापि शूरपद्मस्य चोभयोः । अवकाशमशेषाणां आशु संपादयिष्यति ॥ १६
आश्वश्वान् चोदयाद्यत्वं समीरण समीरणे । सारथ्यस्यच सामर्थ्यं सद्यस्सन्दर्शयाधुना ॥ १७
इति संचोदितो वायुस्सुब्रह्मण्येन सादरम् । युग्यानां तद्रथस्याभ्याजाश्वानामयुतंदश ॥ १८
नेदुर्दुन्दुभयोदिव्याश्शंखश्रृङ्गाणि सर्वशः । निस्साणमुरवाणांच डिण्डिमानां सहस्रशः ॥ १९
देवाश्च ऋषिभिस्साकं जयशब्दादिमङ्गळम् । अपठन् वन्दिनस्सर्वे वैतालिकगणा जगुः ॥ २०

மாமாச்ரிதாநாம் லோகேஸ்மின் குதோ பீதி: க்வச க்ஷதி: |
பக்தாநாஞ்ச ஜகத்யஸ்மின் க்வாரய: க்வசவா கத: || 11
மத்பக்தம் த்வேஷ்டி யோமோஹாத் ஸமாம்த்வேஷ்டி. நராதம:|
நஸஹே஽ஹம் துராத்மாநம் ஸேஹேமய்யபராதிநம் || 12
வத்யோ மம ஜகத்யஸ்மின் அபிசக்ராபிரக்ஷித:| மத்பக்தபோஷகாநேவ புஷ்ணாமி ப்ருதிவீதலே || 13
வீரபாஹுமுகாந்வாபி க்ரௌஞ்ச மாயாவிமோஹிதான் |
க்ஷிப்ரமேவோத்தரிஷ்யாமி க்ரௌஞ்சம் பித்வாஸுராதமம் || 14
தாரகம் ஸம்ஹராம்யாதௌ ரணே தாநவமஞ்ஜஸா |
ஸஏவாஸுரஸைந்யாநாம் ஸம்யமிந்யாம் துராத்மநாம் || 15
ப்ராத்ரோ ஸிம்மமுகஸ்யாபி சூரபத்மஸ்ய சோபயோ:| அவகாசமசேஷாணாம் ஆசுஸம்பாதயிஷ்யதி || 16
ஆச்வச்வான்சோதயாத்யத்வம் ஸமீரணஸமீரணே | ஸாரத்யஸ்யச ஸாமர்த்யம் ஸத்யஸ்ஸந்தர்சயாதுநா
இதிஸஞ்சோதிதோ வாயு: ஸுப்ரஹ்மண்யேந ஸாதரம் |
யுக்யாநாம் தத் ரதஸ்யாப்யாஜாச்வா நாமயுதம் தச || 18
நேதுர் துந்துபயோ திவ்யா: சங்கச்ருங்காணி ஸர்வச:| நிஸ்ஸாணமுரவாணாஞ்ச டிண்டிமாநாம் ஸஹஸ்ரச:
தேவாச்ச ரிஷிபிஸ்ஸாகம் ஜயசப்தாதிமங்களம்| அபடன் வந்திநஸ்ஸர்வே வைதாளிககணா ஜகு: || 20

குலம் யாவையும் அழித்துவிடுகிறேன். இப்பொழுது தேவர்கள் அசுரர்களிடமிருந்து உண்டான பயத்தை விட்டு விடட்டும். (10) இவ்வுலகில் என்னை அண்டினவர்களுக்கு ஏது பயம்? அழிவுதான் ஏது? இந்த உலகில் என் பக்தர்களுக்கு பகைவர் ஏது? ரோகமேது? (11) எனது பக்தனை எவன் மோஹத்தால் த்வேஷிப்பானோ அந்த நராதமன் என்னை த்வேஷிப்பவனாக ஆவான். எனக்கு குற்றம் செய்கிறவனை மன்னிப்பேன். பக்தர்களுக்கு கேடுசெய்யும் துஷ்டனை மன்னிக்க மாட்டேன். (12) இந்திரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டபோதிலும் எனக்கு வதம் செய்யத் தகுந்தவனே. பூமியில் என் பக்தர்களை ஆதரிப்பவர்களையே காப்பாற்றுவேன். (13) கிரௌஞ்ச மாயையினால் மோஹித்த வீரபாஹு முதலியவர்களை சீக்கிரமாகவே அசுராதமனான கிரௌஞ்சனை பிளந்து எழுப்பிவிடுகிறேன். (14) யுத்தத்தில் அசுரனான தாரகனை சீக்கிரத்தில் வதம் செய்கிறேன். அந்த தாரகாஸுரனோ கூடப்பிறந்தவர்களான சூரபத்மன் ஸிம்மமுகன் இவ்விருவர்களுக்கு துஷ்டர்களான மற்ற எல்லா அசுர ஸைன்யங்களுக்கும் சீக்கிரத்தில் யமபட்டணத்தில் இடத்தைத்தேடிவைக்கப்போகிறேன். (15–16) ஓ வாயுவே! சீக்கிரத்தில் குதிரைகளை தேரில் இப்பொழுதே பூட்டும் வேகமாக குதிரையை ஓட்டி ஸாரத்யம் செய்வதில் உள்ள ஸாமர்த்யத்தை இப்பொழுதே சீக்கிரமாக காண்பிக்கவும். (17) சுப்பிரமண்யத்தினால் அன்புடன் இவ்வாறு ஏவப்பட்ட வாயு பகவான் லக்ஷம் குதிரைகளை தேரில்பூட்டி ஓட்டினர். (18) திவ்யமான துந்துபி வாத்யங்கள், சங்கு, கொம்பு ஆகி எல்லா வாத்யங்களும் ஆயிரமாயிரமாயுள்ள நிஸ்ஸாணம், முரவம், டிண்டிமம் ஆகிய வாத்யங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. (19) முனிவர்களோடுகூட தேவர்கள் ஜயாவிஜயீபவ, என்றது முதலான மங்கள வாக்யங்களை படித்தார்கள். வந்திகள் எல்லோர்களும் கட்டியம் கூறினார்கள். வைதாளிக கணங்களெல்லாம் அதாவது விடியற்காலையில் ராஜாக்களை எழுப்புவதற்காக ஸ்தோத்திரம்

अपदानानि देवस्य षण्मुखस्यामितौजसः । क्ष्वेळतां गर्जतां चैव वल्गतामनुवल्गताम् ॥ २१
पदातीनां रवादिक्षु बहुधाच जजृंभिरे । अश्वानां हेषितान्येवं गजानां प्रह्मितानिच ॥ २२
कूजितानि रथांगानां जितसागरनिस्वनम् । सेनापतेस्तदासेना दैत्यसेनां समावृणोत् ॥ २३
साच तां प्रतिजग्राह सागरं सागरो यथा । ततो युद्धमभूत्तत्र तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ २४
वीरापदानसंवेद्य प्रतिवीरैरजस्यभूत् । प्रतीच्छ प्रहरस्वाद्य तिष्ठतिष्ठ कगच्छसि ॥ २५
संरंभवाचश्शूराणां तदा शुश्रुविरे क्रुधा । जिगाय सेनां दैत्यस्य सेना शंभुतनूभुवः ॥ २६
तां पुनर्दैत्यसेना सा तयाभूयस्तयाचसा । पूर्वपश्चान्मरुद्भुन्ना वार्धैरिव महोर्मयः ॥ २७
तदन्तरे समालोक्य तारकः पार्श्ववर्तिनम् । उवाच दूतं कुशलं सगृहीत्वा करेणसः ॥ २८
दूत कस्यवदाद्यत्वं काञ्चनाद्रिरिवापरः । मध्ये सेनासमुद्रस्य रथो नौरिव संस्थितः ॥ २९
भाति नानामणिमयो विचित्रध्वजमण्डितः । तस्मिन् कोट्यर्कसंकाशो भाभासितदिगन्तरः ॥ ३०
दुष्प्रेक्ष्यस्समरे साक्षात् कालाग्निरिव कक्षगः । कोऽयं भूम्ना सुरानीक वन्दितोऽनन्तविक्रमः ॥ ३१

அபதாநாநி தேவஸ்ய ஷண்முகஸ்யாமிதௌஜஸ: ।
க்ஷ்வேளதாம் கர்ஜதாஞ்சைவ வல்கதாமநுவல்கதாம் ॥ 21
பதாதிநாம்ரவாதிக்ஷு பஹுதா ச ஜஜ்ரும்பிரே । அச்வாநாம்ஹேஷிதாந்யேவம்கஜாநாம்ப்ரஹ்மிதாநிச 22
கூஜிதாநிரதாங்காநாம் ஜிதஸாகரநிஸ்வநம் । ஸேநாபதேஸ்ததாஸேநாதைத்யஸேநாம்ஸமாவ்ருணோத்
ஸாச தாம் ப்ரதிஜக்ராஹ ஸாகரம்ஸாகரோ யதா । ததோயுத்தமபூத்தத்ர துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ 24
வீராபதாந ஸம்வேத்ய ப்ரதிவீரேரஜஸ்யபூத் । ப்ரதீச்ச ப்ரஹரஸ்வாத்ய திஷ்டதிஷ்ட க்வ கச்சஸி ॥ 25
ஸம்ரம்பவாசச்சூராணும் ததாசுச்ருவிரே க்ருதா । ஜிகாய ஸேநாம் தைத்யஸ்ய ஸேநாசம்புதநூபுவ: ॥ 26
தாம் புநர்தைத்யஸேநாஸா தயாபூயஸ்தயாசஸா । பூர்வபச்சான் மருந்நுந்நா வார்தேரிவ மஹோர்மய: ॥
ததந்தரே ஸமாலோக்ய தாரக: பார்ச்வ வர்திநம் । உவாச தூதம் குசலம் தம் க்ருஹீத்வா கரேண ஸ: ॥ 28
தூத கஸ்ய வதாத்யத்வம் காஞ்சநாத்ரிரிவாபர: । மத்யே ஸேநாஸமுத்ரஸ்ய ரதோ நௌரிவ ஸம்ஸ்தித: 29
பாதி நாநாமணிமயோ விசித்ரத்வஜமண்டித: । தஸ்மின் கோட்யர்கஸங்காச: பாபாஸிததிகந்தர: ॥ 30
துஷ்ப்ரேக்ஷ்ய: ஸமரே ஸாக்ஷாத் காலாக்நிரிவ கக்ஷக: ।
கோயம் பூம்நா ஸுராநீக வந்திதோऽநந்தவிக்ரம: ॥ 31

செய்து பாடுகிறவர் அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய ஆறுமுகனது பிருதாவளிகளைப் பாடினார்கள். (20½) எக்காளம்போடுவோர்களும், கெர்ஜனை செய்பவர்களும் கூத்தாடுவோர்களும் தொடர்ந்து கூத்தாடுபவர்களுமான காலாட்படைகளுடைய சப்தங்களால் எல்லா திக்குகளிலும்பரவி மேலுக்குமேல் விருத்தியாயின. (21½) குதிரைகளின் கனைத்தல்களும், யானைகளின் கத்தல்களும் (22) தேர்களின் க்ரீங்கார ஓசைகளும் ஸமுத்ர ஓசைக்கு மேல்பட்டதாயின. அப்பொழுது ஸேனாபதியான ஸ்ரீ கந்தபிரானுடைய ஸேனையானது அசுரப்படைகளை வளைத்துக்கொண்டது (23) அந்த சேனையும் எதிரியின் படையை ஸமுத்திரத்தை ஸமுத்ரம் எதிர்ப்பதுபோல் எதிர்த்தது. பிறகு பயங்கரமும் மயிர்சிலிர்க்கச் செய்கிறதுமான யுத்தம்அங்கு ஏற்பட்டது. (24) வீரவாதத்தொனியால்மட்டில் எதிரி வீரரைத் தெரிந்துகொள்ளும்படியான புழுதி இருளில் யுத்தம் நடக்கும்போது "பிடி அடி இப்போதெங்கு போகின்றாய்? நில்நில்" (25) என்று கோபத்தோடு சூரர்களால் கூவப்பட்ட பரபரப்புடன்கூடிய வார்த்தைகள் கேட்கப்பட்டன. முதலில் ஸ்ரீ சிவபுத்ரனுடைய சேனையானது அசுர சேனையை வெற்றிபெற்றது. (26) பிறகு அசுரசேனை இதையும், இது அதையும், மறுபடி அது இதையும் இவ்வாறாக கடலின்கீழ் காற்றினாலும் மேல் காற்றினாலும் ஒன்றோடொன்று அடித்து மோதிக்கொண்ட பேரலைகளைப்போல், ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டு மாற்றி மாற்றி வெற்றிபெற்றது. (27) இதற்கிடையில் தாரகாசுரன் தன் பக்கத்தில் நின்ற ஓர் ஸாமர்த்தியசாலியான தூதனைப்பார்த்து அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு சொன்னான். (28) ஓ தூதா! பற்பல ரத்னமயமானதும், விசித்திரமான துவஜத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், சுவர்ணமயமான ரதமானது இந்த சேனைக்கடல் நடுவில் கப்பல்போல் விளங்குகின்றதே! அது யாருடையது என்பதை இப்போது நீ சொல்வாய். (29½) அதில் கோடி சூரிய பிரகாசமுள்ளவனும் திக்குக்களெல்லாம் ஒளியால் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவனும் (30) உலர்ந்த காட்டில் பற்றிக்கொண்ட ஸாக்ஷாத் பிரளய காலாக்னியைபோல் யுத்தத்தின்முன் கண்டுகொண்டு பார்க்கமுடியாதவனும், தேவ சைன்யங்களால் முற்றும்

गूढचार्यवदत्प्रेक्ष्य तारकं दानवप्रभुम् । प्रणम्याग्रे पिधायास्यं दूतो वाग्मी व्यजिज्ञपत् ॥ ३२
विज्ञप्तिं शृणु मे विद्वन् नप्रमत्तो मदीरिताम् । योयं शिवसुतः स्कन्दो लोकनेता दुरासदः ॥ ३३
सर्वेषामेव देवानां सोऽयं रक्षापरः प्रभुः । समग्रबलवीर्योऽसौ शरण्यश्शरणैषिणाम् ॥ ३४
शंभोस्साक्षात् जगद्भर्तुः सर्वज्ञादधिको बले । सत्ये धैर्येच सामर्थ्ये शरासनविकर्षणे ॥ ३५
सौभाग्यमस्य कन्दर्प दर्पविद्रावणौषधम् । कामान्तक पुरक्ष्वेळ दक्षाध्वरहरोहरः ॥ ३६
सोऽपि सोमावतंसोस्य संयुगे स्थातुमक्षमः । अन्ये के धन्विनो लोके मन्ये धन्यतरश्शिवः ॥ ३७
यः पुत्रमीदृशं लोके लेभे देवाभिरक्षकम् । दीपाच्छिवाद्बद्धदीप इवाभूद्देषदेशिकः ॥ ३८
प्रोक्तं दूतमुखादेवं वाक्यं श्रुत्वाथ तारकः । प्रोवाच सारथिं प्रेक्ष्य वाचा गंभीरनादया ॥ ३९
सारथे सूनुरीशस्य लोकनाथस्य शूलिनः । रथे कोट्यर्कसङ्काशस्सोऽयमेष विराजते ॥ ४०
तमेनं प्रति यत्किंचित् अस्ति वक्तव्यमद्यमे । तदप्रतिरथस्यास्य रथं प्रतिरथं मम ॥ ४१

கூடசார்யவதத் ப்ரேக்ஷ்ய தாரகம் தானவப்ரபும் |
ப்ரணம்யாக்ரே பிதாயாஸ்யம் தூதோ வாக்மீ வ்யஜிக்ஞபத் || 32
விக்ஞப்திம் ச்ருணு மே வித்வன் நப்ரமத்தோ மதீரிதாம் |
யோயம் சிவஸுத: ஸ்கந்தோ லோகநேதா துராஸத: || 33
ஸர்வேஷாமேவ தேவாநாம் ஸோயம் ரக்ஷாபர: ப்ரபு: | ஸமக்ரபலவீர்யோஸௌ சரண்ய: சரணைஷிணாம் ||
சம்போ: ஸாக்ஷாத் ஜகத்பர்து: ஸர்வக்ஞாததிகோ பலே |
ஸத்யே தைர்யேச ஸாமர்த்யே சராஸநவிகர்ஷணே || 35
ஸௌபாக்யமஸ்ய கந்தர்ப தர்பவித்ராவணௌஷதம் | காமாந்தகபுரக்ஷ்வேள தக்ஷாத்வர ஹரோஹர: || 36
ஸோபி ஸோமாவதம்ஸோஸ்ய ஸம்யுகே ஸ்தாதுமக்ஷம: |
அன்யே கே தன்விநோ லோகே மன்யே தன்யதர: சிவ: || 37
ய: புத்ரமீத்ருசம் லோகே லேபே தேவாபிரக்ஷகம் | திபாச்சிவாத் பத்ததீபஇவாபூதேஷதேசிக: || 38
ப்ரோக்தம் தூதமுகாதேவம் வாக்யம் ச்ருத்வாத தாரக: |
ப்ரோவாச ஸாரதிம் ப்ரேக்ஷ்ய வாசா கம்பீரநாதயா || 39
ஸாரதே ஸூநுரீசஸ்ய லோகநாதஸ்ய சூலிந: | ரதே கோட்யர்கஸங்காச: ஸோயமேஷவிராஜதே || 40
தமேநம் ப்ரதி யத்கிஞ்சித் அஸ்தி வக்தவ்யமத்யமே | ததப்ரதிரதஸ்யாஸ்ய ரதம் ப்ரதிரதம் மம || 41

வந்தனிக்கப்படுவோனும், எல்லையற்ற வல்லமை கொண்டவனுமாக விளங்கிய இவர் யார்? (31) அஸுர ப்ரபுவாகிய தாரகனிடம் மாறுவேஷம்பூண்டு துப்பறியும் சாரன் கூறினன். மிகுந்த வாசாலகனுக தூதன் முன்னர் சென்று நமஸ்கரித்து வாயை பொத்திக்கொண்டு அஸுரனிடம் தெரிவித்தான். (32) ஓ படித்தவரே! சாவதானமாய் நான் தெரிவிப்பதை கேட்கவேண்டும். எவர் சிவனுடைய பிள்ளையும், உலகத்தை நடத்துபவரும், ஒருவராலும் கிட்டச் செல்லமுடியாதவரும், எல்லா தேவர்களையும் காப்பதையே கார்யமாகக் கொண்டவரும், ப்ரபுவும் நிரம்பிய பராக்கிரமமுள்ளவரும் சரணமென்று வந்து அடைந்தவர்களை காப்பவருமாக இருக்கிறரோ அவர்தான் இந்த ஸ்கந்தன். (33-34) சர்வக்ஞனை சாக்ஷாத் பரமசிவனைக் காட்டிலும் இவன் பலத்தில் சிறந்தவன். சத்தியத்திலும், தைர்யத்திலும், திறமையிலும், வில்லின் நாண்பூட்டி அம்பு போடுவதிலும் இவன் மிகச்சிறந்தவன் (35) இவருடைய சௌந்தர்யமானது மன்மதனின் கொழுப்பை போக்குவதில் சிறந்த மருந்தாகும். மன்மதன், யமன், த்ரிபுராஸுரன், ஹாலஹால விஷம், தக்ஷனின் யாகம் இவைகளை நாசம் செய்தவனும், சோமார்த்தசூடனுமான அந்த ஹரனை பரமசிவன்கூட யுத்தத்தில் இவனுக்குமுன்பு நிற்க தகுதியற்றவன் (36½) இப்படி இருக்க உலகில் எந்த வில்லாளிகள்தான் இவர்முன்பு நிற்பார்கள். எந்த பரமசிவன் தேவர்களை கார்ப்பவராண இவரை புத்திரனுக அடைந்தாரோ அவரே உலகில் மிக பாக்கியசாலியாக நான் கருதுகிறேன் (37½) இந்த லோககுருவான முருகன் பரமசிவனுகிற விளக்கிலிருந்து ஏற்பட்ட தீவெட்டிபோல் ஆனவர். (38) இவ்வாருக தூதனுல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை தாரகன்கேட்டு பிறகு தனது சாரதியைப்பார்த்து கம்பீரமான த்வனியுடன் கூடிய வார்த்தையை சொன்னுன். (39) ஓ சாரதியே, லோகநாதனும் சூலபாணியுமான ஜகதீசனுடைய யாதொரு புத்ரன் தேரில் கோடி சூர்யனுக்கு ஒப்பான காந்தியுடன் விளங்குகிருனே (40) அந்த சிவனிடத்தில் எனக்கு கொஞ்சம் இப்பொழுது சொல்லவேண்டியதிருக்கிறது. ஆகையால் எதிர் தேராளியற்ற அவனது தேர்க்கெதிராக நமது தேரை ஓ சிறந்த புத்திமானே

प्रापयाशु ममादेशादविलंबं महामते । इति सञ्चोदितस्तस्य सारथिर्विनयान्वितः ॥ ४२
रथाश्वान् चोदयामास मनोमारुतरंहसः । प्रापयामासच क्षिप्रं सुब्रह्मण्यान्तिकं कृती ॥ ४३
निरूप्य तं रथे शंभु कुमारं मारकोमळम् । कृत्याकृत्यमजानानस्तारकः क्षणमोहितः ॥ ४४
कोटिसूर्यप्रतीकाशं कोटिशीतांशुशीतळम् । प्रसन्न षण्मुखांभोजमष्टादश विलोचनम् ॥ ४५
द्वादशायुधसंपन्न भुजद्वादश मण्डितम् । ततः प्रोवाच संवीक्ष्य सुब्रह्मण्यं सुरेतरः ॥ ४६
भोभोदायादवान् शंभोर्भुवनानामधीश्वरः । ईदृशो यस्य पुत्रस्त्वं लोकनेता जगत्पतिः ॥ ४७
तदास्तामधुना वाक्यं मदीयमिदमादरात् । क्षणमाकर्ण्य हे स्वामिन् पश्चात्कुरु यथामति ॥ ४८
सुरासुराणामन्योन्यं जन्मारभ्यांबिकासुत । सिद्धं वैरमपाकर्ष्टुं नशक्यमपि केनचित् ॥ ४९
वयं हिनाम द्विषतस्तेप्यस्मान् बलशालिनः । तत्सर्वं चन्द्रचूडस्य प्रसादेन नचान्यथा ॥ ५०
यथा शिवस्तथा त्वंच तस्यात्मासि यतश्रुतः । पूज्योऽसि वद कस्मात् त्वमस्माभिर्योद्धुमागतः ॥ ५१
देवा विष्णुमुखा हन्युरस्मान् हन्मो वयंच तान् । त्वंहि साक्षात् परंब्रह्म शिवोद्भव शिवोऽसि नः ॥ ५२

ப்ராபயாசு மமாதேசாத் அவிளம்பம் மஹாமதே। இதி ஸஞ்சோதிதஸ்தஸ்ய ஸாரதிர்விநயான்வித: ॥ 42
ரதாச்வான் சோதயாமாஸ மநோமாருதரம்ஹஸ:। ப்ராபயாமாஸச க்ஷிப்ரம் ஸுப்ரம்ஹண்யாந்திகம் க்ருதீ
நிரூப்ய தம் ரதே சம்பு குமாரம் மாரகோமளம்। க்ருத்யாக்ருத்யமஜாநாந: தாரக: க்ஷணமோஹித: ॥ 44
கோடிஸூர்யப்ரதிகாசம் கோடிசீதாம்சுசீதளம்। ப்ரஸன்ன ஷண்முகாம்போஜம் அஷ்டாதசவிலோசனம்
த்வாதசாயுதஸம்பன்னபுஜத்வாதசமண்டிதம்। தத: ப்ரோவாச ஸம்வீக்ஷ்ய ஸுப்ரம்ஹண்யம் ஸுரேதர: 46
போபோ தாயாதவான் சம்பு: புவநாநாமதீச்வர:। ஈத்ருச: யஸ்ய புத்ரஸ்த்வம் லோகநேதா ஜகத்பதி: 47
ததாஸ்தாம் அதுநா வாக்யம் மதீயமிதமாதராத்। க்ஷணமாகர்ண்ய ஹேஸ்வாமின் பச்சாத்குரு யதாமதி 48
ஸுராஸுராணுமன்யோன்யம் ஜன்மாரப்யாம்பிகாஸுத। ஸித்தம் வைரமபாக்ரஷ்டும் நசக்யமபி கேநசித்
வயம்ஹி நாம த்விஷத: தேப்யஸ்மான் பலசாலிந:। தத்ஸர்வம் சந்த்ரசூடஸ்ய ப்ரஸாதேந நசான்யதா 50
யதாசிவஸ்ததாத்வஞ்ச தஸ்யாத்மாஸி யத:ச்ருத:।
பூஜ்யோஸி வத கஸ்மாத்வம் அஸ்மாபிர்யோத்துமாகத: ॥ 51
தேவா விஷ்ணுமுகாஹன்யு: அஸ்மான் ஹன்மோ வயஞ்சதான்।
த்வம்ஹி ஸாக்ஷாத் பரம்ப்ரம்ஹ சிவோத்பவ சிவோஸி ந: ॥ 52

சீக்கிரமாக தாமதமின்றி எனது கட்டளையின்பேரில் ஓட்டிச்செல் (41½) இப்படி ஏவப்பட்ட அவனது ஸாரதியானவன் வினயத்துடன் மனம் வாயு இவைகளுக்கு ஒப்பான தேர் குதிரைகளை ஓட்டினான். (42½) திறமைவாய்ந்த அவன் சுப்பிரமண்யனின் ஸமீபத்திற்கு சிக்கிரமாக ஓட்டிச்சென்றான். (43) தாரகனும் ரதத்தில் விளங்குகிற மன்மதனுக்கொப்பான சம்புகுமாரனைப்பார்த்து ஓர் க்ஷணம் எது செய்யத் தகுந்தது எது செய்யத்தகாதது என அறியாமல் மோஹித்திருந்தான். (44) பிறகு கோடி சூர்யனுக்கு ஒப்பானவரும், கோடி சந்திரனுக்கு ஒப்பான குளிர்ச்சி உடையவரும், மலர்ந்த தாமரைகள்போன்ற ஆறுமுகங்களை உடையவரும், பதினெட்டு கண்களை உடையவரும், பன்னிரண்டு ஆயுதங்கள் நிறம்பி பன்னிரண்டு கைகளை உடையவருமான ஸ்ரீ சுப்ரமண்யரைப்பார்த்து இந்த அசுரன் கூறினான். (45-46) உலகத்தை நடத்துகிறவனும், உலகங்களுக்கு தலைவனும் இம்மாதிரியான தாங்கள் எவருக்கு புத்திரனாக பிறந்திரோ அந்த சம்புவே உலகத்தில் நல்ல பிள்ளையை பெற்றவர். (47) அதிருக்கட்டும் ஓ ஸ்வாமியே நான் இப்பொழுது கூறும் வார்த்தையை ஆதரவுடன் கேழ்க்கவேண்டும். அதன்பிறகு தங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள். (48) ஓ பார்வதிபுத்ரா தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் பகை பிறப்பிலிருந்தே என்பது உலகில் பிரஸித்தமானது. அந்த த்வேஷத்தை ஒருவராலும் போக்க முடியாது (49) நாங்களும் அவர்களை த்வேஷிக்கின்றோம். அவர்களும் பலிஷ்டர்களான எங்களை பகைக்கின்றனர். இதெல்லாம் ஸ்ரீ சந்திர சூடனுடைய ப்ரஸாதத்தாலல்லாது வேறில்லை. (50) எப்படி பரமசிவனோ அப்படியே தாங்களுமாவீர். ஏனென்றால் பிதாவின் ஆத்மாவே புத்ரன் என வேதம் கூறியுள்ளதோ அவரைப்போல் தாங்களும் எங்களால் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். அப்படி இருக்க எங்களுடன் சண்டையிட நீர் எப்படி வந்தீர் சொல்லும். (51) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் எங்களை கொல்லுவார்கள். நாங்களும் அவர்களைக் கொல்லுவோம். ஓ சிவனிடத்திலிருந்து உண்டானவரே தாங்கள் எங்களுக்கு ஸாக்ஷாத் பரப்ரும்மமான

श्रुत्वैतद्भाषितं तस्य दानवस्य विहस्य सः । प्रोवाच देवसेनानीस्तारकं प्रतिनिर्व्यथः ॥ ५३
स्कन्दः — त्वमद्य कोवदासभ्यं दानवेषु रथे स्थितः । किमर्थं मेत्सि मामेत्य किंनाम किमिहागतः ॥ ५४
तारकस्तदुपश्रुत्य प्रत्युवाच हरात्मजम् । नाम्नास्मि तारको लोके शूरपद्मासुरानुजः ॥ ५५
युष्माभिश्च नचास्माकं कलहो न कदाचन । स्कन्दः - ईशोऽस्य जगतः कर्ता सुरासुरगुरुस्स्मृतः ॥ ५६
ईष्टे शक्तिभिरत्यर्थमीशानीभिरिदं जगत् । तन्नचेदीशिताकुर्याज्जगतः कथमीशिता ॥ ५७
एषामेवैषलोकानामसंभेदाय शङ्करः । सेतुरुक्तस्ततस्सेतुर्मर्यादायाः प्रवर्तकः ॥ ५८
आदौ कर्म द्विधा तेन विभक्तं विश्वमूर्तिना । विध्यात्मनेति कर्तव्यं एकमन्यन्निषेधतः ॥ ५९
न कर्तव्यमितीशाज्ञा नैव लंघ्या सुरासुरैः । निषेधवर्ती दुष्टात्मा शिष्टोऽन्यस्समुदीरितः ॥ ६०
आज्ञालंघनकृद्दुष्टो निग्रहास्पदमीशितुः । अनुग्रहस्य तन्निष्ठश्शिष्टदुष्टौ यतस्तुतौ ॥ ६१
यूयंच बहुधा लोके दुष्कृत्यनिरतास्सदा । प्राणिपीडापरा नित्यमिष्टापूर्तविनिन्दकाः ॥ ६२
विश्वंच बहुधाजातं जायमानं जनिष्यति । सर्वो रुद्रो जगत्कर्ता विश्वाधिक इतिश्रुतिः ॥ ६३

ச்ருத்வைதத் பாஷிதம் தஸ்ய தானவஸ்ய விஹஸ்யஸ:। ப்ரோவாச தேவஸேநாநீ: தாரகம் ப்ரதிநிர்வ்யத:
ஸ்கந்த:— த்வமத்ய கோவதாஸ்மப்யம் தாநவேஷு ரதே ஸ்தித: ।
கிமர்தம் பேத்ஸி மாமேத்ய கிந்நாம கிமிஹாகத: ॥ 54
தாரகஸ்ததுபச்ருத்ய ப்ரத்யுவாச ஹராத்மஜம்। நாம்நாஸ்மி தாரகோ லோகே சூரபத்மாऽஸுராநுஜ: ॥ 55
யுஷ்மாபி:ச நசாஸ்மாகம் கலஹோ ந கதாசந ।
ஸ்கந்த:— ஈசோஸ்ய ஜகத:கர்தா ஸுராஸுரகுரு:ஸ்ம்ருத: ॥ 56
ஈஷ்டே சக்திபிரத்யர்தம் ஈசாநீபிரிதம்ஜகத்। தந்நசேதீசிதாகுர்யாத் ஜகத: கதமீசிதா ॥ 57
ஏஷாமேவைஷலோகாநாம் அஸம்பேதாய சங்கர:। ஸேதுருக்த: தத:ஸேது: மர்யாதாயா: ப்ரவர்தக: 58
ஆதௌ கர்ம த்விதா தேந விபக்தம் விச்வமூர்திநா। வித்யாத்மநேதிகர்தவ்யம் ஏகமன்யத் நிஷேதத: ॥ 59
நகர்தவ்யமிதீசாக்ஞா நைவ லங்க்யா ஸுராஸுரை: ।
நிஷேதவர்தீ துஷ்டாத்மா சிஷ்டோன்ய: ஸமுதீரித: ॥ 60
ஆக்ஞாலங்கநக்ருத்துஷ்ட: நிக்ரஹாஸ்பதமீசிது: ।
அநுக்ரஹஸ்ய தந்நிஷ்ட: சிஷ்டதுஷ்டௌ யதஸ்துதௌ ॥ 61
யூயஞ்ச பஹுதா லோகே துஷ்க்ருத்யநிரதா:ஸதா। ப்ராணிபீடாபராநித்யம் இஷ்டாபூர்தவிநிந்தகா: ॥ 62
விச்வஞ்ச பஹுதாஜாதம் ஜாயமாநம் ஜநிஷ்யதி। ஸர்வோ ருத்ரோ ஜகத்கர்தா விச்வாதிகஇதி ச்ருதி: 63

சிவனே ஆவிர். (52) அசுரன் கூறிய இவ்வாறான வார்த்தையை பிரபுகேட்டு தேவஸேனாபதியான அந்த முருகன் தாரகனைப்பார்த்து சிரித்து கவலையற்றவராய் இருந்துகொண்டு கூறினார். (53) ஸ்கந்தன் கூறுகிறார்— ரதத்திலிருக்கும் நீ அசுரர்களுக்குள் யார்? நீ எதற்காக என்னிடம் வந்து பேதபுத்தியைச் செய்கிறாய்? உன் பெயரென்ன? நீ எதற்கு வந்தாய்? அதைக்கூறு. (54) அதைக்கேட்ட தாரகன் சிவபுத்ரனைப்பார்த்துக் கூறினான். உலகில் நான் தாரகனெனப் பெயர்பெற்றவன்; சூரபத்மனின் தம்பி. எங்களுக்கு உங்களுடன் ஒருபொழுதும் விரோதம் கிடையாது. (55½) ஸ்கந்தன் கூறுகிறார் - இவ்வுலகிற்கு ஈசன் கர்த்தா (படைக்கிறவன்) தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களுக்கு குருவாக கூறப்பட்டுள்ளது. (56) மிகத் திறமைவாய்ந்த தனது சக்திகளால் இவ்வுலகை நன்கு செங்கோல் நடத்திவருகிறார். அதை அவர் செய்யாவிடில் எப்படி உலகிற்கு ஈச்வரனாக ஆவார். (57) இவ்வுலகில் ஒவ்வொன்றும் ஓர் வரையறையைவிட்டு விலகாமலிருப்பதற்காக இச்சங்கரன் ஓர் எல்லையாக இருக்கிறார். ஆகையால்தான் இவர் எல்லையை காக்கும் ஸேதுவாகக் கூறப்படுகிறார். (58) முதலில் உலகையே உருவாகக்கொண்ட இவரால் கர்மமானது இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது. விதி செய்யத் தகுந்தது) என்ற ஒன்றும் நிஷேதம் (செய்யத்தகாதது) என்ற மற்றொன்றுமாகும் (59) செய்யக்கூடாதென பரமசிவனால் கூறிய ஆக்ஞையானது தேவாசுரர்களாலும் அதிக்ரமிக்கத்தகாததாகும். (மீறி செய்யக்கூடாததாகும்) செய்யக் கூடாதெனக் கூறியதைச் செய்கிறவன் துஷ்டனாவான். (60) அவ்வாறு கட்டளையை மீறுகிறவன் பரமசிவனுடைய நிக்ரஹத்துக்குள்ளாவான். அவர் கட்டளையைச் செய்கிறவன் அவர் அனுக்ரஹத்திற்கு பாத்திரமாவான். அதனால் அவ்விருவர்களும் துஷ்டனென்றும் சிஷ்டனென்றும் கூறப்பட்டுள்ளார். (61) நீங்களும் பலவாறாய் உலகில் எப்பொழுதும் கெட்ட காரியங்களைச் செய்கிறவர்களாக இருக்கிறீர்கள். பிராணிகளை நித்யம் பீடிக்கிறீர்கள். யாகங்களையும் கோவில் கட்டுதல் குளம் வெட்டுதல் ஸத்ரம் போடுதல் பூத்தோட்டம் போடுதல் முதலிய தர்மங்களை நிந்திக்கிறீர்கள். (62) உலகங்கள் பலவிதமாக உண்டாகி

जगच्च तच्छरीरं तच्छरीरी तेन शंकरः । तस्मादत्र जगत्यस्मिन् यस्य कस्यापि देहिनः ॥ ६४
अनिष्टमाचरन् लोके शिवानिष्टकरः स्मृतः । देवाश्च विष्णुप्रमुखास्तदाज्ञावशवर्तिनः ॥ ६५
तेषां जगत्त्रयस्यापि रक्षणार्थं जगत्पतिः । न्ययुङ्क्त निग्रहार्थं वो मामस्मज्जनकः शिवः ॥ ६६
वाहिन्या च महत्याद्य बहुधा चतुरंगया । तदद्य योद्धुं युष्माभिरहमत्रागतः स्वयम् ॥ ६७
मामवंस्थाश्शिशुं मां त्वं सद्यो युध्यस्व तारक । प्रेषयेमं च वृत्तान्तं ज्येष्ठयोरद्य मा जळः ॥ ६८
भूयः प्राकारदुर्गाणि संरक्षस्व बलैरितः । न मे दृष्टिपथं प्राप्य जीवन्भूयो गमिष्यसि ॥ ६९
युष्मद्विप्रकृता देवा विष्णुब्रह्मवृषादयः । चुक्रुशुर्देवदेवस्य सन्निधौ बहुधा भयात् ॥ ७०
तदद्य संहरिष्यामि दुष्टं युष्मत्कुलं क्षणात् ॥ ७०½

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

ஜகச்ச தச்சரீரம் தத் சரீரீ தேந சங்கர: | தஸ்மாதத்ர ஜகத்யஸ்மின் யஸ்ய கஸ்யாபி தேஹிந: || 64
அநிஷ்டமாசரன் லோகே சிவாநிஷ்டகரஸ்ம்ருத: | தேவா:ச விஷ்ணுப்ரமுகா: ததாக்ஞாவசவர்தின: || 65
தேஷாம் ஜகத்ரயஸ்யாபி ரக்ஷணார்தம் ஜகத்பதி: | ந்யயுங்த நிக்ரஹார்தம் வ: மாமஸ்மஜ்ஜநக: சிவ: || 66
வாஹின்யாச மஹத்யாத்ய பஹுதா சதுரங்கயா | தத்ய யோத்தும் யுஷ்மாபி: அஹமத்ராகத: ஸ்வயம் ||
மாமவம்ஸ்தா: சிசும் மாம் த்வம் ஸத்யோ யுத்யஸ்வ தாரக |
ப்ரேஷயேமஞ்ச வ்ருத்தாந்தம் ஜ்யேஷ்டயோரத்ய மா ஜள: || 68
பூய: ப்ராகாரதுர்காணி ஸம்ரக்ஷஸ்வ பலேரித: | நமே த்ரிஷ்டிபதம் ப்ராப்ய ஜீவன் பூயோ கமிஷ்யஸி 69
யுஷ்மத்விப்ரக்ருதா தேவா விஷ்ணுப்ரம்மவ்ருஷாதய: |
சுக்ருசுர்தேவதேவஸ்ய ஸந்நிதௌ பஹுதாபயாத் || 70
ததத்ய ஸம்ஹரிஷ்யாமி துஷ்டம் யுஷ்மத்குலம் க்ஷணாத் || 70½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகசத்வாரிம்சோத்யாய: ||

யிருக்கின்றன. உண்டாகின்றன, உண்டாகப் போகின்றன. எல்லாம் ஸ்ரீருத்ரஸ்வரூபமே என்றும் அவரே உலகங்களுக்கெல்லாம் மேல்பட்டவர் என்றும் வேதம் கூறுகிறது. (63) உலகம் அவருடைய சரீரம். அதனால் உலகங்களுக்கு அவர் சரீரி (ஆத்மா) ஆதலால் இங்கு இவ்வுலகில் ஏதாவது ஒரு பிராணிக்கு கேடு செய்கிறவனும் பரமசிவனுக்கு கேடு செய்கிறவனாகவே சாஸ்திரம் கூறுகிறது. (64½) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அவருடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டவர் (65) அந்த தேவர்களையும் மூவுலகத்தையும் காப்பதற்காக ஜகத்பதியான எனது பிதா உங்களை நிக்ரஹம் செய்வதற்காக என்னை ஏவி உள்ளார். (66) நாலுவித பல பெரிய சைன்யங்களுடன் உங்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக இப்பொழுது நானே நேராக வந்திருக்கிறேன். (67) என்னைக் குழந்தையென நினைத்து அவமதிக்காதே. ஓ தாரக! இப்பொழுதே யுத்தம்செய். இந்த ஸமாசாரத்தை உனது தமயன் இருவர்களுக்கும் தாமதியாமல் தெரியப்படுத்து. (68) மேலும் மதில்களையும் அகிழ்களையும் சைன்யங்களைக்கொண்டு காத்துக்கொள். எனது கண்ணுக்கு புலப்பட்டபிறகு திரும்பி நீ உயிருடன் செல்லமாட்டாய் (69) உங்களால் துன்பமளிக்கப்பட்ட விஷ்ணு பிரும்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பயங்கொண்டு மஹாதேவனுடைய ஸன்னிதியில் பலவாறாக கதறினார்கள். (70) ஆதலால் கெட்டதான உங்கள் குலத்தை ஒரு க்ஷணத்தில் ஸம்ஹரிக்கப்போகிறேன். (70½)

நாற்பத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन तारकवध प्रतिज्ञा ॥

श्रुत्वैतत् तारको वाक्यं सुब्रह्मण्यस्य वै रुषा । स्फुरद्दष्टाधरोष्ठश्री भ्रुकुटी कुटिलेक्षणः ॥ १
पुनः प्रोवाच वचनं विनिश्वस्य मुहुर्मुहुः । तारकः – भवाञ्छिशुर्नजानाति कथं योद्धुमिहागतः २
वयं हि बलिनश्शूरास्समरेष्वनिवर्तिनः । असुरास्सर्व एवैते स्वभावात्क्रूरचेतसः ॥ ३
ईशाज्ञैवहि नस्साधु निषेधो विधिरासुराः । स्वधर्मो विगुणः श्रेयान् परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ॥ ४
बाधन्ते ते सुरान्नित्यमस्मदीयास्सहस्रशः । सर्वेषामपि देवानां निगृह्य बलमुत्तमम् ॥ ५
इन्द्रोऽपि निर्जितस्संख्ये वज्रं निर्धूयसायकैः । आशापालाश्च ते सर्वे निराशाश्च कृता मया ॥ ६
ब्रह्मापि निर्जितस्तूर्णं ब्राह्ममस्त्रंच भक्षितम् । तत्सर्वं तिष्ठतु प्राप्तं विष्णुना यत्सुदर्शनम् ॥ ७
हरादक्ष्यर्चनात्प्रीतात् सहस्रार्कसमप्रभम् । मिहिरं तिमिरस्यारेररिप्रकटविक्रमम् ॥ ८

॥ அத த்விசத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் தாரகனை கொல்லுவதாக பிரதிக்ஞை செய்தல்.

ச்ருத்வைதத் தாரகோ வாக்யம் ஸுப்ரம்ஹண்யஸ்ய வை ருஷா ।
ஸ்புரத்தஷ்டாதரோஷ்டஸ்ரீ: ப்ருகுடீகுடிலேக்ஷண: ॥ 1
புந: ப்ரோவாச வசநம் விநிச்வஸ்ய முஹுர் முஹு: ।
தாரக:— பவான் சிசுர்நஜாநாதி கதம் யோத்துமிஹாகத: ॥ 2
வயம்ஹி பலிந: சூரா: ஸமரேஷ்வநிவர்திந: । அஸுரா: ஸர்வஏவைதே ஸ்வபாவாத் க்ரூரசேதஸ: ॥ 3
ஈசாக்ஞைவஹி ந:ஸாது நிஷேதோ விதிராஸுர: ।
ஸ்வதர்மோ விகுண: ச்ரேயான் பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் ॥ 4
பாதந்தே தே ஸுராந்நித்யம் அஸ்மதீயா:ஸஹஸ்ரச: । ஸர்வேஷாமபிதேவாநாம் நிக்ருஹ்ய பலமுத்தமம்
இந்திரோபி நிர்ஜித:ஸங்க்யே வஜ்ரம் நிர்தூய ஸாயகை: ।
ஆசாபாலா:ச தே ஸர்வே நிராசா:ச க்ருதா மயா ॥ 6
ப்ரம்ஹாபி நிர்ஜிதஸ்தூர்ணம் ப்ராம்ஹமஸ்த்ரஞ்ச பக்ஷிதம் ।
தத்ஸர்வம் திஷ்டது ப்ராப்தம் விஷ்ணுநா யத் ஸுதர்சநம் ॥ 7
ஹராதக்ஷ்யர்சநாத் ப்ரீதாத் ஸஹஸ்ரார்கஸமப்ரபம் । மிஹிரம் திமிரஸ்யாரே: அரிப்ரகடவிக்ரமம் ॥ 8

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ ஸுப்ரம்மண்யருடைய இம்மாதிரியான வார்த்தையைக்கேட்டு தாரகன் கோபத்தால் உதடு துடித்து, புருவங்களை நெரிப்பதால், குறுக்குப்பார்வையை உடையவனாகி, அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டு, மறுபடி கூறினான். (1½) தாரகன் கூறுகிறான்— தாங்கள் குழந்தை; ஒன்றுமறியாதவர். எப்படி யுத்தம் செய்ய இங்கு வந்தீர்? (2) நாங்களோவெனில், பலமுள்ள சூரர்கள். யுத்தங்களில் முன்வைத்தகாலை பின்வாங்காதவர்கள். அஸுரர்கள் யாவரும் இயற்கையாகவே நெஞ்சில் ஈரமற்றவர்கள். (3) (நீர் உரைத்த) ஈசனது கட்டளை எங்களுக்கு நல்லதே. விலக்காகச் சொன்னதே அஸுரர்களுக்கு விதிமுறை. பிறருடைய தர்மத்தை நன்கு செய்வதைக்காட்டிலும், கெட்டகுணமுள்ள தனது தர்மமே சிறந்தது. (4) எங்களைச்சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான அஸுரர்கள், எல்லா தேவர்களுடைய சிறந்த பலத்தை அடக்கி, தினந்தோறும் அவர்களை துன்புறுத்துகின்றனர். (5) யுத்தத்தில் பாணங்களால் வஜ்ராயுதத்தைக் கீழேதள்ளி, இந்திரனையும் தோல்வி அடையச் செய்தேன். என்றால் திக்பதிகள் எல்லோரும் திக்கற்றவர்களாகச் செய்யப்பட்டனர். (6) பிரும்மாவும் வெகு சீக்கிரத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார். அவரது பிரும்மாஸ்திரமும் என்னால் பக்ஷிக்கப்பட்டது. (6½) அவையாவும் இருக்கட்டும். விஷ்ணு ஸ்ரீ பரமசிவனது சரணத்தில் தனது கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சித்ததால், ப்ரீதிகொண்ட ஸ்ரீ பரமசிவன், அவனுக்கு கொடுத்த ஆயிரம் சூரியர்கள்போன்ற பிரகாசமுடையதும், சத்ருக்களாகிற இருளுக்கு சூரியனாக இருப்பதும், சத்ருக்களிடத்தில் ப்ரகடனம் செய்யப்பட்ட பராக்கிரமத்தை உடையதுமான ஸுதர்சன

संग्राममूर्ध्निसहसा कान्दिशीकेन विष्णुना । मामुद्दिश्य विमुक्तं तन्मद्वक्षः परिघट्टितम् ॥ ९
पतितं कुण्ठितारं तन्मयाभूयो धृतं बलात् । कण्ठे निष्कमिव प्रांशुकमलापतिरक्षकम् ॥ १०
ऐरावतः पुण्डरीको वामनः कुमुदोऽञ्जनः । पुष्पदन्तस्सार्वभौमस्सुप्रतीकश्च दिग्गजाः ॥ ११
मच्छुण्डाहतिसंभिन्न मस्तका दिक्षुदुद्रुवुः । इदानीं कुत्रते वीरबाहुरन्येऽनुजाश्चते ॥ १२
नियुतं निगृहीतास्ते गणाः क्रौंचबिलान्तरे । सहस्रवाहिनीसेना समरेमच्छरार्दिता ॥ १३
मुक्तकेशा महावीरा नग्नयोधमहापथा । नानादिक्षु विशीर्णासा पुनरावर्तिदुर्लभा ॥ १४
सर्वमेतत्समालोक्य स्वयमात्मनि सांप्रतम् । आषोडशाब्दादर्हो न सर्वस्संग्रामकर्मणि ॥ १५
युष्मास्वस्माकमाग्नेय नवैरमपि विद्यते । वत्सो भयन्नजानाति वार्ता लोके महीयसी ॥ १६
तद्गच्छ सविधं पित्रोर्भूयस्सुखमवाप्नुहि । श्रुत्वेति वचनं तस्य तारकस्य हरात्मजः ॥ १७
विहस्योवाच सावज्ञं तं कोपस्फुरिताधरः । वृथा तारक दुष्टात्मन् कत्थसे चिरमीदृशम् ॥ १८
सर्वं तिष्ठतु ते वीर्यकथनं स्वयमात्थ यत् । विष्णुचक्रमुरस्थंमे निष्ककल्पमितिस्मयन् ॥ १९
अहं तिष्ठामि गच्छामि योत्स्याम्यथ यथारति । तव संस्मृत्य संस्मृत्य वीरभाषितमद्यमे ॥ २०

ஸம்க்ராமமூர்த்நி ஸஹஸா காந்திசீகேந விஷ்ணுநா | மாமுத்திச்ய விமுக்தம் தத் மத்வக்ஷ: பரிகட்டிதம் 9
பதிதம் குண்டிதாரம்தத் மயாபூயோ த்ருதம்பலாத் | கண்டே நிஷ்கமிவ ப்ராம்சு கமலாபதிரக்ஷகம் || 10
ஐராவத: புண்டரீகோ வாமந: குமுதோஞ்ஜந: | புஷ்பதந்த: ஸார்வபௌம: ஸுப்ரதீக:ச திக்கஜா: || 11
மச்சுண்டாஹதிஸம்பின்ன மஸ்தகா திக்ஷு துத்ருவு: | இதாநீம் குத்ரதேவீரபாஹுரன்யேநுஜா:சதே || 12
நியுதம் நிக்ருஹீதாஸ்தே கணா: க்ரௌஞ்சபிலாந்தரே | ஸஹஸ்ரவாஹிநீ ஸேநா ஸமரே மச்சரார்திதா 13
முக்தகேசா மஹாவீரா நக்ன யோதமஹாபதா | நாநாதிக்ஷு விசீர்ணஸா புநராவர்திதுர்லபா || 14
ஸர்வமேதத்ஸமாலோக்ய ஸ்வயமாத்மநி ஸாம்ப்ரதம் |
ஆஷோடசாப்தாதர்ஹோ ந ஸர்வ: ஸங்க்ராமகர்மணி || 15
யுஷ்மாஸ்வஸ்மாகமாக்நேயநவைரமபிவித்யதே | வத்ஸோபயம் நஜாநாதி வார்தா லோகே மஹீயஸீ 16
தத்கச்ச ஸவிதம் பித்ரோ: பூய: ஸுகமவாப்நுஹி | ச்ருத்வேதி வசநம்தஸ்ய தாரகஸ்ய ஹராத்மஜ: || 17
விஹஸ்யோவாச ஸாவக்ஞம் தம்கோபஸ்புரிதாதர: | வ்ருதா தாரக துஷ்டாத்மன் கத்தஸே சிரமீத்ருசம் 18
ஸர்வம் திஷ்டது தேவீர்யகதநம் ஸ்வயமாத்த யத் | விஷ்ணுசக்ரமுரஸ்தம்மே நிஷ்ககல்பமிதிஸ்மயன் 19
அஹம் திஷ்டாமி கச்சாமி யோத்ஸ்யாம்யத யதாரதி |
தவ ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய வீரபாஷிதமத்யமே || 20

சக்கிரமானது (7-8) யுத்தத்தில் பயந்து பின்பு ஓடிய விஷ்ணுவால் சண்டையில் துரிதமாக நம்மீது விடப்பட்டதில் அது நமது மார்பில் மோதி (9) ஆரங்கள் மழுங்கி விழுந்தது. கமலாபதியான விஷ்ணுவைக் காக்கும் அந்த மிகப்பிரகாசமான சக்கிரத்தை வலிமையால் எடுத்து பதக்கமாக கழுத்தில் அணிந்துகொண்டுவிட்டேன். (10) மேலும் ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், ஸார்வபௌமம், ஸுப்ரதீகம் ஆகிய திக்கஜங்களெல்லாம், (11) நமது துதிக்கையின் அடியால் மஸ்தகங்கள் பிளக்கப்பட்டு திக்திக்காய் ஓடிவிட்டன. இப்பொழுது வீரபாகுவும் மற்ற உனது தம்பிகளும் எங்கே? (12) அவர்களும் உனது லக்ஷம் கணங்களும் கிரௌஞ்சகிரியின் குகை மத்தியில் அடைக்கப்பட்டார்கள். உனது ஆயிரம் வாகினி சேனைகளும் அவர்கள் மகாவீரர்களாயினும் சண்டையில் எனது சரத்தால் அடிபட்டு சிண்டவிழ்ந்து முண்டமாகி மறுபடி திரும்புவதற்கிடமின்றி தெருத்தெருவாய் திக்குக்களெங்கும் சிதறினார்கள். (13-14) இவை எல்லாவற்றையும் இப்போது நான் மனதில் யோஜிக்குமளவில் ஒருவனும் பதினாறுவயதுவரை யுத்தத்திற்கு அர்ஹமில்லை. 15) ஓ அக்னிபுத்ர! உங்கள்மீது எங்களுக்கு யாதொரு பகையுமில்லை உலகத்தில் "இளங்கன்று பயமறியா" என்பது பிரசித்தமான வசுந்தி. (16) அதையால் தாய்தகப்பன் ஸமீபத்திற்குச் செல்லும். அங்கு சுகத்தை அடையும். இம்மாதிரியான தாரகனுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீ சிவபுத்ரன் (17) கோபத்தால் துடிக்கின்ற உதடு உள்ளவனாகி சிரித்து ஏளனமாக அவனைப்பார்த்துக் கூறினார். ஓ துஷ்டனான தாரகா! வெகு நாழியாக வீணாய் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகிறாய். (18) விஷ்ணு சக்கிரமானது பதக்கம்போல் எனது மார்பில் இருக்கின்றதென்று நீ புன்னகையோடு பிதற்றுகின்ற தற்புகழ்ச்சியெல்லாம் நிற்கட்டும். (19) எனது இஷ்டப்படி நான் இருக்கிறேன், போகின்றேன், அல்லது யுத்தம்தான் செய்கிறேன். நீ புலம்பிய

भासि स्वल्पतरोत्यर्थं शृणु भूतार्थमभ्रमन् । विष्णुचक्रमपीतीह बहुमानपुरस्सरम् ॥ २१
अपि शब्दस्त्वया प्रोक्तः कविना वीर्यशालिना । तस्यैतच्छृणु चक्रस्य विक्रमं शत्रुदुस्सहम् ॥ २२
वीरभद्रे पुरामुक्तं दक्षाध्वररणांगणे । विष्णुना जिष्णुना चक्रमव्याहतमपि क्वचित् ॥ २३
तच्छिरोमुण्डमालायामेकेनैवतु भक्षितम् । भूतेनैकेनचपुरा गणमुख्येन खादितम् ॥ २४
तृणमुद्दिश्य देवानां सदोमध्ये मुरारिणा । विमुक्तं कुण्ठितास्यं तद्वक्षस्येव निरीक्षणात् ॥ २५
दधीचस्य मुनेः पूर्वमङ्गास्थिपरिघट्टितम् । सन्नास्यमभवच्चक्रं त्वयैतद् बहुमन्यते ॥ २६
एतावत् भवतो वीर्यं यन्मदग्रे त्वयेरितम् । एवं विकत्थमानं त्वामद्य युद्धे क्षणान्तरे ॥ २७
छिनद्मि शक्त्या कणशश्शपे पादाब्जयोर्मम ॥ २७½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

பாஸி ஸ்வல்பதரோத்யர்தம் ச்ருணு பூதார்தமப்ரமன் । விஷ்ணுசக்ரமபீதீஹ பஹுமானபுரஸ்ஸரம் ॥ 21
அபிசப்தஸ்த்வயா ப்ரோக்த: கவிநா வீர்யசாலிநா ।
தஸ்யைதத்ச்ருணு சக்ரஸ்ய விக்ரமம் சத்ருதுஸ்ஸஹம் ॥ 22
வீரபத்ரே புராமுக்தம் தக்ஷாத்வரரணாங்கணே । விஷ்ணுநா ஜிஷ்ணுநா ச்க்ரம் அவ்யாஹதமபிக்வசித் 23
தச்சிரோமுண்டமாலாயாம் ஏகேநைவது பக்ஷிதம் । பூதேநைகேநச புரா கணமுக்யேந காதிதம் ॥ 24
த்ருணமுத்திச்ய தேவாநாம் ஸதோமத்யே முராரிணா ।
விமுக்தம் குண்டிதாஸ்யம் தத் வக்ஷஸ்யேவ நிரீக்ஷணாத் ॥ 25
ததீசஸ்ய முநே:பூர்வம் அங்காஸ்திபரிக்ட்டிதம் । ஸன்னஸ்யமபவச்சக்ரம் த்வயைதத்பஹுமன்யதே ॥ 26
ஏதாவத் பவதோவீர்யம் யன்மதக்ரே த்வயேரிதம் ।
ஏவம் விகத்தமாநம் த்வாம் அத்ய யுத்தே க்ஷணாந்தரே ॥ 27
சிநத்மி சக்த்யா கணச: சபே பாதாப்ஜயோர்மம ॥ 27½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்விசத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

வீரவாதங்களையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து நீ மிகவும் அல்பனென்பது எனக்கு நன்கு விளங்குகின்றது. நான் சொல்லும் உண்மைப் பொருளை கலக்கமில்லாமல்கேள். 20½) விஷ்ணு சக்கிரத்தைக்கூட என்று மிக வெகுமானத்துடன் புகழ்ந்துகொண்டாய். (21) மகாபராக்கிரமமுடைய கவிராயரால்கூட, என்ற சப்தம் நன்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. சத்ருக்களால் ஸகிக்கமாளாத அச்சக்கிரத்தினுடைய மகிமையைக் கேள். (22 தக்ஷயாகத்தின் போர்முனையில் ஜயசாலியான விஷ்ணுவால் முன்பு விரபத்திரனிடத்தில் அச்சக்கிரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஓரிடத்திலும் பழுதுபெறாத அந்த சக்கிரமானது (23) வீரபத்திரன் பூண்டிருந்த சிரமுண்ட மாலையிலுள்ள ஓர் முண்டத்தலையால் விழுங்கப்பட்டது. முன்பு தேவர்களுடைய சபையில் விஷ்ணுவால் ஓர் சிறந்த பூதகணத்தின் மார்பில் போடப்பட்ட இந்த சக்கிரம் அந்த பூதம் அந்த சக்கிரத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் முனைமழுங்கி துரும்பா நினைத்து சாப்பிடப்பட்டது. (24-25) முன்பு ஒரு சமயம் ததீசமுனிவரது சரீரத்திலுள்ள அஸ்தியில் இந்த சக்கிரம்மோதி நுனி மழுங்கிவிட்டது. அப்படிப்பட்ட சக்கிராயுதமானது உன்னால் கொண்டாடப்பட்டது. (26) என் முன்பு உனது சௌரியத்தை இவ்வாறு புகழ்ந்துகொண்டாய். இம்மாதிரி தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்ட உன்னை இப்பொழுது ஓர் க்ஷணத்திற்குள் யுத்தத்தில் எனது சக்தியால் சிதல்சிதலாக நெறுக்கிவிடுகிறேன் என்பதை எனது பாதபத்மங்கள்மீது ஆணையிடுகிறேன். (27½)

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

ब्रह्मास्त्रादिभिः स्कन्दप्रणामः ॥

उक्तमात्रे कुमारेण तारकः क्रोधमूर्छितः । धनुरादाय सुमहत् सज्यं कृत्वातिनिष्ठुरम् ॥ १
ज्यानिनादेन महता पूरयन् सदिशोदश । ववर्ष बहुधा बाणान् स्वाती शुक्रइवांबुदः ॥ २
छादिताश्च दिशस्सर्वा मण्डलं सवितुः क्षणात् । निपेतुरुल्कास्सर्वत्र ज्योतींषिच नभःस्थलात् ॥ ३
चुक्षुभुस्सागरास्सर्वे चकंपेच वसुन्धरा । स्कन्दोऽपि धनुरादाय ज्याशब्दमुखरं महत् ॥ ४
तद्बाणवर्षं घोरंच वारयामास सायकैः । सहस्राणां सहस्राणि शराना शीविषोपमान् ॥ ५
मुमोच तारकः क्रुद्धः पुनरेव हरात्मजे । सतांश्च सहसा वीरो वारयामास तत् क्षणात् ॥ ६
सहस्राणां सहस्रैश्च सायकैर्नतपर्वभिः । पुनश्च दशभिर्बाणैः स्वनामपरिचिह्नितैः ॥ ७
जघान तारकः स्कन्दं क्षिप्रहस्तः स्मयन्निव । अवारयत्ततस्सोऽपि क्रीडन्निव रणांकणे ॥ ८
ततस्तु तारकः क्रुद्धस्सारथिं प्राह वीर्यवान् । सूताद्य हरपुत्रेण संयुगे योद्धुमिच्छता ॥ ९

॥ அத த்ரிசத்வாரிம்சோऽத்தியாய: ॥

ப்ரம்மாஸ்திரம் முதலியவைகள் முருகனுக்கு நமஸ்கரித்தல்.

உக்தமாத்ரே குமாரேண தாரக: க்ரோதமூர்ச்சித:। தனுராதாய ஸுமஹத் ஸஜ்யம் க்ருத்வாऽதிநிஷ்டுரம் 1
ஜ்யாநிநாதேந மஹதா பூரயன் ஸதிசோ தச। வவர்ஷ பகுதா பாணான் ஸ்வாதீ சுக்ர இவாம்புத: ॥ 2
சாதிதாச்ச திசஸ்ஸர்வா: மண்டலம் ஸவிது: க்ஷணாத் ।
நிபேதுருல்காஸ்ஸர்வத்ர ஜ்யோதீம்ஷிச நப:ஸ்தலாத் ॥ 3
சுக்ஷுபுஸ்ஸாகராஸ்ஸர்வே சகம்பேச வஸுந்தரா। ஸ்கந்தோऽபி தனுராதாய ஜ்யாசப்தமுகரம் மஹத் ॥ 4
தத் பாணவர்ஷம் கோரம் ச வாரயாமாஸ ஸாயகை: ।
ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணி சராணசீவிஷோபமான் ॥ 5
முமோச தாரக: க்ருத்த: புனரேவ ஹராத்மஜே। ஸதாம்ச்ச ஸஹஸாவீர: வாரயாமாஸ தத் க்ஷணாத் ॥ 6
ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைச்ச ஸாயகை: நதபர்வபி:। புனச்ச தசபிர்பாணை: ஸ்வநாம பரிசின்னிதை: 7
ஜகான தாரக: ஸ்கந்தம் க்ஷிப்ரஹஸ்த: ஸ்மயன்னிவ। அவாரயத் ததஸ்ஸோபி க்ரீடன்னிவ ரணங்கணே
ததஸ்து தாரக: க்ருத்த: ஸாரதிம் ப்ராஹ வீர்யவான் ।
ஸூதாத்ய ஹரபுத்ரேண ஸம்யுகே யோத்துமிச்சதா ॥ 9

நாற்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

ஸ்ரீ குமரன் இம்மாதிரி கூறியதும் கோபாவேசங்கொண்ட தாரகன் மிக்க கடூரமாயும் பெரியதாயுமுள்ள வில்லை எடுத்து நாண் ஏற்றி (1) மிகுந்த நாண் சப்தத்தினால் பத்து திக்குகளையும் நிரப்பி ஸ்வாதி நக்ஷத்திரத்தில் சுக்ரன் வந்தபோது மேகம் பொழிவதுபோல் பாணங்களைப் பலவாறுகச் சொரிந்தான். (2) பத்து திக்குக்களும் சூரிய மண்டலமும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டன. ஆகாசத்திலிருந்து கொள்ளிக் கட்டைகளும் நக்ஷத்திரங்களும் உதிர்ந்தன. (3) ஸமுத்திரங்கள் எல்லாம் கலங்கின. பூமி நடுக்கமுற்றது. ஸ்ரீ ஸ்கந்தனும் பெரிய வில்லை எடுத்து நாணோசையால் எங்கும் ஒலிக்கச் செய்து (4) கோரமான அவன் செய்த பாணவர்ஷத்தை பாணங்களால் தடுத்தார். கருநாகம்போன்ற பத்துலக்ஷம் பாணங்களை மறுபடி தாரகன் கோபம்கொண்டு சிவபுத்ரனான முருகன்மீது போட்டான். (5½) அம்மாவீரன் அந்த பாணங்களையும் அதே க்ஷணத்தில் வணக்கமுள்ள கணுக்களை உடைய பத்துலக்ஷம் பாணங்களால் தடுத்துவிட்டான். (6½) பிறகு தாரகனும் புன்சிரிப்புள்ளவன்போல் தன் பெயரின் முத்திரைகொண்ட பத்து பாணங்களை சீக்கிரமாக கந்தன்மீது போட்டான். அப்போது அந்த முருகனும் ரணகளத்தில் விளையாடுபவர்போல் அவைகளை நீக்கினார். (7-8) பிறகு வீர்யவானான தாரகன் கோபம் கொண்டு ஸாரதியைப்பார்த்துக் கூறினான். ஓ சாரதியே! இப்போது யுத்தகளத்தில் சண்டைசெய்ய ஆவல்கொண்ட சுப்பிரமண்யனோடு யுத்தமாகிற விளையாட்டை செய்கிறேன். இப்பொழுது குதிரைகளை

करोमि समरक्रीडां चोदयाश्वान् ममाधुना । सव्यापसव्यमार्गेण सामर्थ्यं मे प्रदर्शय ॥ १०
तथेति सारथिस्तस्य चोदयामास सैन्धवान् । सव्यापसव्यमश्वाश्च बभ्रमुरतिवेगतः ॥ ११
स्कन्दोऽपि सारथिं वायुमाहस्म समितिंजयः । वायो रथं ममापि त्वं मंडलं भ्रामयक्षणम् ॥ १२
इतीशपुत्रवचसा वायुस्सारथिरात्मवान् । चोदयामास चाश्वानां लक्षाण्याशु मनोजवः ॥ १३
अपसव्ये सुररथे सव्यं सव्येप्यसव्यकम् । अन्योन्यं भ्रमतोरेवं रथयोस्स्वामिदैत्ययोः ॥ १४
सिद्धचारणगन्धर्व यक्षैर्युद्धदिदृक्षुभिः । व्योम संछादितं क्षिप्रं पुष्पहस्तैरनेकशः ॥ १५
ववर्षतुस्ततोऽन्योन्यं स्वामिनौ सुरवैरिणाम् । चापमादाय सहसा ज्याशब्द घनघर्घरम् ॥ १६
सचतं सचतं विप्राः क्षिप्रहस्तौ जयार्थिनौ । तारकः क्रोधताम्राक्षः शरैर्देवाभयप्रदम् ॥ १७
छादयामास सहसा द्यांच भूमिंच सर्वशः । तत्सर्वमपि देवस्य कुमारोऽपि कुशाग्रधीः ॥ १८
वारयामास वेगेन क्षिप्रहस्तः प्रतापवान् । पुनरेकेषुणा स्वामी तारकस्य शरासनम् ॥ १९

கரோமி ஸமரக்ரீடாம் சோதயாச்வான் மமாதுநா |
ஸவ்யாபஸவ்யமார்கேண ஸாமர்த்யம் மே ப்ரதர்சய || 10
ததேதி ஸாரதிஸ்தஸ்ய சோதயாமாஸ ஸைந்தவான் | ஸவ்யாபஸவ்யமச்வாச்ச பப்ரமுரதிவேகத: || 11
ஸ்கந்தோபி ஸாரதிம் வாயும் ஆஹஸ்ம ஸமிதிம்ஜய: |
வாயோ ரதம் மமாபி த்வம் மண்டலம் ப்ராமயக்ஷணம் || 12
இதீசபுத்ரவசஸா வாயு: ஸாரதிராத்மவான் | சோதயாமாஸ சாச்வானும் லக்ஷாண்யாசு மனோஜவ: || 13
அபஸவ்யே ஸுரரதே ஸவ்யம் ஸவ்யேப்ய ஸவ்யகம் |
அன்யோன்யம் ப்ரமதோரேவம் ரதயோ: ஸ்வாமிதைத்யயோ: || 14
ஸித்தசாரணகந்தர்வ யக்ஷை: யுத்ததித்ருக்ஷுபி: |
வ்யோம ஸஞ்ச்சாதிதம் க்ஷிப்ரம் புஷ்பஹஸ்தைரனேகச: || 15
வவர்ஷது: ததோऽன்யோன்யம் ஸ்வாமினௌ ஸுரவைரிணாம் |
சாபமாதாய ஸஹஸா ஜ்யாசப்தகனகர்க்கரம் || 16
ஸசதம் ஸசதம் விப்ரா: க்ஷிப்ரஹஸ்தௌ ஜயார்த்திநௌ |
தாரக: க்ரோததாம்ராக்ஷ: சரை: தேவாபயப்ரதம் || 17
சாதயாமாஸ ஸஹஸா த்யாம்ச பூமிம்ச ஸர்வச: | தத்ஸர்வமபிதேவஸ்ய குமாரோऽபி குசாக்ரதீ: || 18
வாரயாமாஸ வேகேன க்ஷிப்ரஹஸ்த: ப்ரதாபவான் | புனரேகேஷுணாஸ்வாமீ தாரகஸ்ய சராஸனம் || 19

வலதுபக்கம் இடதுபக்கமாய் ஓட்டி உனது ஸாமர்த்தியத்தை எனக்கு காட்டுவாய் என்று (9-10) அப்படியே செய்கிறேன் எனச்சொல்லி ஸாரதியும் அவனுடைய குதிரைகளை ஓட்டினான். குதிரைகளும் இடது வலதுபக்கங்களாக அதிவேகத்தில் சுற்றியதுகள். (11) யுத்தத்தில் ஜயசீலரான ஸ்கந்தன் ஸாரதியான வாயுவை நோக்கிக் கூறினார். ஓ வாயுவே! எனது தேரை நீர் சற்றுநேரம் மண்டலமாக சுற்றும்படிச் செய்வீர். (12) இவ்வாறு ஈசபுத்திரனின் வார்த்தையினால் மனதை அடக்கின சாரதியான வாயு லக்ஷம் குதிரைகளையும் அசுரனின் தேர் இடசாரியாக சுற்றும்போது வலதுசாரியாகவும், அது வலசாரியாக சுற்றும்போது இடமாகவும் மனோவேகமாக ஓட்டினான். (13½) இவ்வாறு ஸ்வாமியின் தேரும் அசுரனின் தேரும் ஒன்றோடொன்று சுற்றுகையில் (14) யுத்தத்தை தர்சிக்கவந்த சித்தர்கள், சாரணர்கள் கந்தர்வர்கள் யக்ஷர்கள் இவர்கள் எல்லோர்களுக்கும் மிகுதியான புஷ்பங்களைக் கையில் கொண்டவர்களாக ஆகாசமெங்கும் மறைத்து நின்றார்கள் (15) பிறகு தேவபிரபுவும் அசுரபிரபுவுமான இருவர்களும் வேகமாக வில்லை எடுத்து எங்கும் சப்திக்கும்படி நாண் எடுத்து ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, அவர்மீது இவரும் இவர்மீது அவரும் ஒருவரோடொருவர் கைச்சுருக்குள்ளவர்களும் ஜயத்தை விரும்புகிறவர்களுமாய் சரமாரி பொழிந்துகொண்டார்கள். 16½) தாரகன் கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்து, தேவர்களுக்கு அபயத்தை அளிக்கும் முருகனையும், பூமியையும், அகாசத்தையும் எல்லாவற்றையும் சிக்கிரத்தில் பாணங்களால் மறைத்துவிட்டான். (17½) குசத்தின் நுனிபோல் தீக்ஷண்யமான கைச்சுருக்குள்ளவருமான ஸ்ரீ சிவகுமாரன் அந்த எல்லாவற்றையும் சிக்கிரத்தில் தடுத்துவிட்டார். (18½) மறுபடியும் ஸ்வாமியான முருகன் ஒரே பாணத்தினால் யாசகர்களுக்கு கொடையாளி நிறம்ப ஒரேதடவையில் கொடுப்பதுபோல் அதேபோல் சத்ருக்களுக்கும் தாதாவான அதாவது அறுக்கு

ददौ दाताऽर्थिनांभूरि तथाप्रत्यर्थिनामपि । सपुनश्चापमुत्सृज्य भग्नमन्यत् दृढं धनुः ॥ २०
आदाय तरसा भूरि सहस्राणि शरान् बहून् । निरस्य शरजन्मापि क्षिप्रमेवाशुगैः पुनः ॥ २१
सपुनश्शतसाहस्रैश्छित्वा तद्धनुरद्भुतम् । तुतोद तारकंचापि मर्माणि प्रथितैश्शरैः ॥ २२
द्वयेनैवेषुणाशुण्डां विषाणेच स्वलाघवात् । चकर्त बहुधा बालो बालकेसरिविक्रमः ॥ २३
तेन क्रुद्धतरो दैत्यश्शरैराशीविषोपमैः । रथात् ध्वजं द्विधाचक्रे तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २४
सोऽपि शंभुकुमारोऽपि शरैरष्टाभिराशुगैः । धनुश्छित्वा सहस्रेण सारथिंचाप्यमारयत् ॥ २५
तारकस्सोऽथ बलवान् स्वयमेवाश्वचोदकः । चापमन्यत्समादाय पट्टकाञ्चनसंयुतम् ॥ २६
सायकानां सहस्रेण सारथिं षण्मुखस्यच । तुतोद पवमानंच तेन क्रुद्धो हरात्मजः ॥ २७
तारकं क्षिप्रहस्तस्सन् शतबाणानवाकिरत् । जघानच ललाटेऽस्य नाराचानां सहस्रकम् ॥ २८
अमूर्च्छत्तारकस्तेन ललाटेऽभिहतो भृशम् । तंदृष्ट्वा सारथिस्तस्य रथं युद्धादपावहत् ॥ २९
क्षिप्रमेव ततस्तस्य येये वीरा महारथाः । रुरुधुश्च बलैरन्यैः गजैरश्वैस्सहस्रशः ॥ ३०

ததௌ தாதாऽர்த்திநாம் பூரி ததாப்ரத்யர்த்திநாமபி । ஸ புன: சாபமுத்ஸ்ருஜ்ய பக்னமன்யத் த்ருடம் தனு:
ஆதாய தரஸா பூரி ஸஹஸ்ராணி சரான் பஹூன் । நிரஸ்ய சரஜன்மாபி க்ஷிப்ரமேவாசுகை: புன: ॥ 21
ஸ புன: சதஸாஹஸ்ரை: சித்வா தத்தனுரத்புதம் । துதோத தாரகம்சாபி மர்மாணி ப்ரதிதை: சரை: ॥ 22
த்வயேநைவேஷுணாசுண்டாம் விஷாணே ச ஸ்வலாகவாத் । சகர்த பஹுதா பால: பாலகேஸரி விக்ரம:
தேந க்ருத்ததரோ தைத்ய: சரைராசீவிஷோபமை: । ரதாத்த்வஜம் த்விதாசக்ரே ததத்புதமிவாபவத் 24
ஸோऽபி சம்புகுமாரோऽபி சரைரஷ்டாபிராசுகை: । தனுச்சித்வா ஸஹஸ்ரேண ஸாரதிம் சாப்யமாரயத் 25
தாரக: ஸோऽத பலவான் ஸ்வயமேவாச்வ சோதக: । சாபமன்யத் ஸமாதாய பட்டகாஞ்சன ஸம்யுதம் 26
ஸாயகானாம் ஸஹஸ்ரேண ஸாரதிம் ஷண்முகஸ்ய ச । துதோத பவமானம்ச தேந க்ருத்தோ ஹராத்மஜ:
தாரகம் க்ஷிப்ரஹஸ்தஸ்ஸன் சதபாணானவாகிரத் । ஜகான ச லலாடேऽஸ்ய நாராசானாம் ஸஹஸ்ரகம் 28
அமூர்ச்சத்தாரகஸ்தேந லலாடேऽபிஹதோ ப்ருசம் ।
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸாரதிஸ்தஸ்ய ரதம் யுத்தாதபாவஹத் ॥ 29
க்ஷிப்ரமேவ ததஸ்தஸ்ய யேயே விரா மஹாரதா: ।
ருருதுச்ச பலைரன்யை: கஜைரச்வை: ஸஹஸ்ரச: ॥ 30

கிரவுஞ்சமாய் இருந்துகொண்டு தாரகனுடைய வில்லை அறுத்துவிட்டார் (19) அந்த தாரகனோவெனில் முறிந்தவில்லை எறிந்துவிட்டு வேறு திடமான வில்லை (20) விரைவில் எடுத்து அநேகம் ஆயிரம் பாணங்களை பலவாறாய்த் தொடுத்து அடித்தான். சரவணபவனும் அவையாவையும் வேகமாய் அம்புகளால் தடுத்துவிட்டு (21) பின்னும் லக்ஷம் பாணங்களால் அவனுடைய அற்புதமான அந்த தனுஸை முறித்து திரும்பவும் சில மகிமை பொருந்திய சரங்களால் தாரகனது மர்மஸ்தானங்களில் அடித்து நோகப் பண்ணினார். (22) மேலும் சிங்கக்குட்டிபோன்ற விக்கிரமத்தையுடைய அப்பாலகுமாரன் தனது லகலாகவத்தால் இரண்டே பாணங்களால் அவனது துதிக்கையையும் கொம்புகளையும் துண்டுதுண்டாக அறுத்துத்தள்ளினார். (23) அதனால் அஸுரன் மிகுந்த கோபம்கொண்டு கரும்பாம்புபோன்ற பாணங்களால் ஸ்ரீ முருகனது தேரின் கொடிமரத்தை இரண்டாக துண்டித்தான். அதுமிக ஆச்சர்யமாக இருந்தது. (24) அந்த சம்புகுமாரனும் வெகுசிக்கிரமாகச் செல்லும் எட்டு பாணங்களால் வில்லை அறுத்து ஆயிரம் பாணங்களால் ஸாரதியையும் கொன்றார். (25) பிறகு பலவானான அந்த தாரகன் தானே குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு பொன்பூண் கட்டப்பட்ட மற்றோர் வில்லை எடுத்து (26) ஆயிரம் சரங்களை தொடுத்து ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸாரதியாகிய வாயுதேவனை நோகப்பண்ணினான்; அதனால் ஸ்ரீ சிவபுத்ரன் கோபம்கொண்டு (27) கைச்சுருக்குடன்கூட தாரகன்மீது நூறு பாணங்களை வாரி இறைத்தார். பிறகு ஆயிரம் நாராசமென்னும் பாணங்களை அவனுடைய நெற்றியில் அடித்தார். (28) இவ்வாறாக நெற்றியில் அடிபட்டமாத்திரத்தில் அசுரன் மிகவும் மூர்ச்சை கொண்டான். அதைப்பார்த்து மற்றோர் ஸாரதிவந்து அவனது தேரை யுத்தகளத்திலிருந்து வெளிதிருப்பி ஓட்டிச் சென்றான். (29) பிறகு மஹாரதர்களாகிய தாரகனுடைய எல்லா வீரர்களும் மற்ற ஸைன்யங்கள் யானைகள், குதிரைகள்

मुमुचुश्च शरान् भल्लान् विपाठांश्च क्षुरप्रकान् । नानाशस्त्राणि वृक्षांश्च शैलानपि महोच्छ्रयान् ॥ ३१
कुमारो देवदेवस्य सुकुमारोऽपि लीलया । निवार्य शरवर्षाणि दानवांभोदजान्ययम् । ३२
चकार सर्वानपितान् कीनाशग्रहिणोऽतिथीन् । त्यक्तमूर्च्छो महामोहो दानवस्तावदुत्थितः ॥ ३३
उपालभ्यात्मनस्सूतं धिक्कृत्य क्रोधविह्वलः । हतसेनोऽपि सेनान्यमरुधत्सहसा बली । ३४
अभिद्रुत्यात्मसेनायाः विनाशेनच संयुगे । मुमोच क्रोधताम्राक्षो ब्रह्मास्त्रं हरसूनवे ॥ ३५
अव्याहतं क्वचिद्वापि प्रळयानिलसन्निभम् । शरासनात्समुत्प्लुत्य तारकस्य महच्चतत् ॥ ३६
पदे पदे चकाराशु प्रणामं हरसूनवे । निकटं प्राप्य तद्ब्राह्मं तुष्टावच जगद्गुरुम् ॥ ३७
आग्नेयं याम्यमैन्द्रास्त्रं वारुणं सौरमासुरम् । गान्धर्वं याक्षमत्युग्रं संमोहनमरिन्दमम् ॥ ३८
तानिसर्वाणि देवस्य समीपं प्राप्य संयुगे । कृतांजलिपुटाईशं तुष्टुवुश्शिष्टपूजितम् ॥ ३९
सपुनर्मन्युना तानि धिग्धिगित्यभिधायच । मनसाभ्यर्च्य समरे दिव्यं पाशुपतं महत् ॥ ४०

முமுகுச்ச சரான் பல்லான் விபாடாம்ச்ச க்ஷுரப்ரகான் |
நாநா சஸ்த்ராணி வ்ருக்ஷாம்ச்ச சைலாநபி மஹோச்ச்ரயான் || 31
குமாரோ தேவதேவஸ்ய ஸுகுமாரோऽபி லீலயா | நிவார்ய சரவர்ஷாணி தானவாம்போதஜான்யயம் || 32
சகார ஸர்வானபி தான் கீனாசக்ரஹிணோऽதிதீன் |
த்யக்தமூர்ச்சோ மஹாமோஹ: தானவ: தாவதுத்தித: || 33
உபாலப்யாத்மனஸ்ஸூதம் திக்க்ருத்ய க்ரோதவிஹ்வல: |
ஹதஸேனோऽபி ஸேனான்யம் அருதத்ஸஹஸா பலி || 34
அபித்ருத்யாத்ம ஸேனாயா: வினாசேனச ஸம்யுகே |
முமோச க்ரோததாம்ராக்ஷ: ப்ரம்மாஸ்த்ரம் ஹரஸூநவே || 35
அவ்யாஹதம் க்வசித்வாபி ப்ரளயாநில ஸந்நிபம் | சராஸனாத் ஸமுத்ப்லுத்ய தாரகஸ்ய மஹச்சதத் || 36
பதே பதே சகாராசு ப்ரணாமம் ஹரஸூநவே | நிகடம் ப்ராப்ய தத் ப்ராம்மம் துஷ்டாவ ச ஜகத்குரும் || 37
ஆக்னேயம் யாம்யமைந்த்ராஸ்த்ரம் வாருணம் ஸௌரமாஸுரம் |
காந்தர்வம் யாக்ஷமத்யுக்ரம் ஸம்மோஹன மரிந்தமம் || 38
தானி ஸர்வாணி தேவஸ்ய ஸமீபம் ப்ராப்ய ஸம்யுகே |
க்ருதாஞ்ஜலிபுடாஈசம் துஷ்டுவு: சிஷ்டபூஜிதம் || 39
ஸ புனர்மன்யுனா தானி திக்திகித்யபிதாய ச | மனஸாऽப்யர்ச்ய ஸமரே திவ்யம் பாசுபதம் மஹத் || 40

இவைகளோடு ஆயிரக்கணக்கானவர்களாய் சேர்ந்து வளைத்துக்கொண்டு (30) பாணங்கள், பல்லம் என்னும் ஆயுதங்கள், விபாடங்கள், கத்திகள் பல சஸ்த்திரங்கள், மிக உயரமான மலைகள், மரங்கள் இவைகளை சொரிந்தனர். (31) ஸ்ரீ மஹாதேவகுமாரன் குழந்தையாயினும் அஸுரர்களாகிய மேகங்களால் பொழியப்பட்ட சரமாரியை விளையாட்டாக தடுத்துவிட்டு (32) அந்த எல்லோர்களையும் யமனுகிற குடும்பியின் விட்டிற்கு அதிதிகளாக (விருந்தினர்களாக) செய்தான். அதற்குள் அஸுரனுன தாரகன் மிகுந்த மோகத்திலிருந்து மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான். (33) தனது சாரதியைப்பார்த்து கோபத்தால் பரவசமாகி சீசீ என திட்டி ஸைன்யம் அழிந்தவனுக இருந்தபோதிலும் பலிஷ்டனுன அவன் சேனுபதியை எதிர்த்தான். (34) தனது சேனையின் நாசத்தினுல் மிகுந்த கோபத்தால் சிவந்த கண்கள்கொண்டு யுத்தத்தில் எதிர்த்து ஓடி ஹரபுத்திரனுன முருகன்மீது ப்ரம்மாஸ்த்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். (35) ஓரிடத்திலும் தடைபடாததும், ப்ரளயகாலத்து காற்றுக்கொப்பானதும், மிக மகிமைகொண்டதுமான அந்த ப்ரம்மாஸ்திரமானது தாரகனுடைய வில்லிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி (36) ஸ்ரீ சிவபுத்ரனுன முருகனுக்கு ஒவ்வொரு அடியிலும் சீக்கிரம் நமஸ்காரம்செய்தது. ஜகத்குருவான ஸ்ரீ முருகன் சமீபத்திற்கு வந்து அந்த ப்ரம்மாஸ்த்திரமானது துதியும் செய்தது (37) ஆக்னேயாஸ்த்திரம், யமாஸ்த்திரம் ஐந்த்ர அஸ்த்திரம், வாருண அஸ்த்திரம் ஸௌராஸ்த்திரம், ஆஸுராஸ்த்திரம், காந்தர்வம், யாக்ஷம், மிகக் க்ரூரமும் சத்துருக்களை அழிக்கக்கூடியதுமான சம்மோஹனுஸ்த்திரம் (38) என்ற இந்த அஸ்த்திரங்கள் எல்லாம் தாரகனுல் போடப்பட்டு யுத்தத்தில் ஸ்ரீ முருகனிடம்சென்று மூர்த்தீகரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சிஷ்டர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட முருகனை துதித்தன. (39) பிறகு அந்த அஸுரன் மிகுந்த கோபத்துடன் அந்த அஸ்த்திரங்களை சீசீ எனச்சொல்லி மகாமகிமை தாங்கியதும் திவ்யமுமான பாசுபதம்

सन्दधे धनुषि क्षिप्रं सर्वसंहरणक्षमम् । तदपीशकुमारोऽपि रौद्रमव्याहतं क्वचित् ॥ ४१
ज्वालामालावृताण्डान्तर्भुवनं भुवनेश्वरः । दधौ हस्तेनचैकेन लीलयैव रणाजिरे ॥ ४२
अस्त्रेषु विफलीभूतेष्वाजमुख्येषुदानवः । क्रोधेन महताविष्टो जगाद रथसारथिम् ॥ ४३
सारथे काण्डशत्रुर्मे सेनानीकैकघस्मरः । भ्रातृव्यस्याभिभूत्यर्थं दुर्जयस्य रणाजिरे ॥ ४४
सव्यापसव्यं सहसा भ्रामय स्यन्दनं मुहुः । पुनश्च पुरुहूतादि गर्वशान्त्यर्थमद्यमे ॥ ४५
आदेशादस्य दैत्यस्य मायासूनोर्महारथम् । सारथ्यधर्मवित्क्षिप्रं चोदयामास वाजिनः ॥ ४६
क्षणार्धार्धेन वै क्षिप्रं बभ्राम भ्रमसंभ्रमम् । भ्रमन्नेवासुरश्शीघ्रं स्वर्णपुङ्खान्मनोरमान् ॥ ४७
पत्रिणस्तान् शितफलान् सुदृढान्नतपर्वणः । ववर्ष कोटिशः क्षिप्रं शरानाशीविषोपमान् ॥ ४८
किमाददाति तूणीरात् सन्दधाति धनुष्ययम् । किंवा विसृजति क्षिप्रमिति केनाप्यलक्षितः ॥ ४९

ஸந்ததே தனுஷி க்ஷிப்ரம் ஸர்வஸம்ஹரணக்ஷமம் । ததபீசகுமாரோऽபிரௌத்ரமவ்யாஹதம் க்வசித் ॥ 41
ஜ்வாலாமாலாவ்ருதாண்டாந்தர்புவனம் புவனேச்வர: ।
ததௌ ஹஸ்தேன சைகேந லீலயைவ ரணாஜிரே ॥ 42
அஸ்த்ரேஷு விபலீபூதேஷ்வாஜமுக்யேஷு தானவ: ।
க்ரோதேன மஹதாவிஷ்ட: ஜகாதரதஸாரதிம் ॥ 43
ஸாரதே காண்டசத்ருர்மே ஸேனாநீகைககஸ்மர: ।
ப்ராத்ருவ்யஸ்யாபிபூத்யர்த்தம் துர்ஜயஸ்ய ரணாஜிரே ॥ 44
ஸவ்யாபஸவ்யம் ஸஹஸா ப்ராமய ஸ்யந்தனம் முஹு: ।
புனச்ச புருஹூதாதி கர்வசாந்த்யர்த்தமத்ய மே ॥ 45
ஆதேசாதஸ்யதைத்யஸ்ய மாயாஸூநோர்மஹாரதம் ।
ஸாரத்யதர்மவித்க்ஷிப்ரம் சோதயாமாஸ வாஜின: ॥ 46
க்ஷணார்த்தார்த்தேன வை க்ஷிப்ரம் பப்ராம ப்ரமஸம்ப்ரமம் ।
ப்ரமன்னேவாஸுர:சீக்ரம் ஸ்வர்ணபுங்கான் மனோரமான் ॥ 47
பத்ரிணஸ்தான் சிதபலான் ஸுத்ருடாம் நதபர்வண: ।
வவர்ஷ கோடிச: க்ஷிப்ரம் சராநாசீவிஷோபமான் ॥ 48
கிமாததாதி தூணீராத் ஸந்ததாதி தனுஷ்யயம் । கிம்வா விஸ்ருஜதி க்ஷிப்ரம் இதி கேனாப்யலக்ஷித: ॥ 49

என்னும் அஸ்திரத்தை யுத்தத்தில் மனதினால் பூஜைசெய்து (40) யாவரையும் அழிப்பதில் சக்திவாய்ந்த அந்த அஸ்திரத்தை சீக்கிரமாக வில்லில் தொடுத்தான். உலகங்களுக்கு ஈச்வரனான ஈசகுமாரன் மிக்கக் கட்டூரமும் ஓரிடத்திலும் வீணாகாததும் பிரம்மாண்டம்வரையுள்ள உலகத்தை அக்னி ஜ்வாலையால் சூழ்ந்து கொண்டதுமான அந்த பாசுபதாஸ்த்திரத்தை யுத்தகளத்தில் வேடிக்கையாக ஒரே கையில் எடுத்து விட்டார். (41-42) ப்ரும்மாஸ்திரம் முதலிய சிறந்த அஸ்திரங்கள் எல்லாம் வீணானபோது அசுரன் மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டு தேரோட்டியைப்பார்த்துக் கூறினான். (43) எனது ஸேனைக் கூட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் சாப்பிடுகின்றவனும், சமயசத்ருவுமான ஓ தேர் ஓட்டியே! யுத்தகளத்தில் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத சத்ருவை அவமானப்படுத்துவதற்கும், (44) இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் கர்வத்தை பங்கப்படுத்துவதற்கும் சீக்கிரத்தில் எனது தேரை இடசாரி வலசாரியாக அடிக்கடி சுற்றும்படி செய். (45) மாயையின் புத்ரனான தாரகனின் உத்திரவின்படி தேரோட்டியின் விதிகளை நன்கறிந்த ஸாரதியானவன் சீக்கிரத்தில் குதிரைகளை நடத்தி (46) கால்க்ஷணத்திற்குள் அம்மகா ரதத்தைப் பம்பரமாகக் கிருகிரு என்று சுற்றச்செய்தான். இவ்வாறு சுற்றும்பொழுதே அஸுரன் பொன்மயமான பூண்களை உடையதுகளும் மனோஹரங்களும் (47) கழுகு இரக்கைகள் பூட்டப்பட்டதுகளும் கூர்மையான நுனியை உடையதுகளும் மிக கெட்டியாக உள்ளவைகளும் வணங்கிய கணுக்களை உடையவைகளும் கருநாகம்போன்றவைகளுமான கோடிகோடியான பாணங்களை சீக்கிரமாக வர்ஷித்தான். (48) அவன் பாணங்களை அம்பாரத்தூணியிலிருந்து எடுக்கிறானா? வில்லில் தொடுக்கிறானா? சீக்கிரத்தில்

धृत्वाथ केवलं हस्ते चापं प्रळयमेघवत् । छादिताश्शरवर्षेण दिशोऽष्टौ व्योममण्डलम् ॥ ५०
कुमारस्यापि पवनस्स्यन्दनस्थान्मनोजवान् । शतसाहस्रमश्वांस्तान् चोदयामासमण्डलम् ॥ ५१
अचोदितोऽपि तत्पूर्वमग्नेर्ग्रहदहे यथा ॥ ५१½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ शत्रुभयमोचकः तारकक्रौञ्च वधः ॥

सूतः — अथादाय कुमारोऽपि महामेरुनिभंधनुः । सज्यंकृत्वाऽथ सन्नह्य ज्यानिनादेन पूरयन् ॥ १
ककुभोऽष्टौ बधिरयन् सत्यपाताळकानपि । वृष्टिं निवारयामास तारकांबुदसंभवाम् ॥ २
स्थितोरथवरे विप्रा भ्रमत्यतितरां कृती । अभूदनवकाशोऽस्मिन्नाकाशे युद्धसंभ्रमे ॥ ३
यक्षचारणगन्धर्वैः सिद्धैर्युद्धदिदृक्षुभिः । ततो युद्धमभूद्घोरं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ ४

த்ருத்வாத கேவலம் ஹஸ்தே சாபம் ப்ரளய மேகவத் ।
சாதிதா: சரவர்ஷேண திசோऽஷ்டௌ வ்யோம மண்டலம் ॥ 50
குமாரஸ்யாபி பவன: ஸ்யந்தனஸ்தான் மனோஜவான் ।
சதஸாஹஸ்ர மச்வாம்ஸ்தான் சோதயாமாஸ மண்டலம் ॥ 51
அசோதிதோபி தத் பூர்வம் அக்னேர்க்ரஹதஹே யதா ॥ 51½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே த்ரிசத்வாரிம்சோऽத்யாய:

॥ அத சதுச்சத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

சத்ரு பயத்தைப்போக்கும் தாரக கிரௌஞ்ச வதம்.

ஸூத: — அதாதாய குமாரோऽபி மஹாமேருநிபம் தனு: ।
ஸஜ்யம் க்ருத்வாऽத ஸந்நஹ்யஜ்யாநிநாதேந பூரயன் ॥ 1
ககுபோऽஷ்டௌ பதிரயன் ஸத்யபாதாளகானபி । வ்ருஷ்டிம் நிவாரயாமாஸ தாரகாம்புதஸம்பவாம் ॥ 2
ஸ்திதோரதவரேவிப்ரா ப்ரமத்யதிதராம் க்ருதீ । அபூதநவகாசோऽஸ்மின் ஆகாசே யுத்தஸம்ப்ரமே ॥ 3
யக்ஷசாரணகந்தர்வை: ஸித்தைர்யுத்ததித்ருக்ஷுபி: ।
ததோ யுத்தமபூத் கோரம் துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ 4

விடுகிறன ? என்பது ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படவில்லை. (49) தாரகன் கையில் வில்லை தரித்துக் கொண்டு, பிரளயகால மேகம்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு அம்புமாரியால் எட்டு திக்குகளையும் ஆகாச மண்டலத்தையும் மறைத்துவிட்டான். (50) ஸ்ரீ குமாரனுடைய ஸாரதியான வாயுவும் முன்னர் முருகனால் உத்திரவிடப்படாவிடினும், வீட்டில் தீப்பிடித்தும் கட்டளையிடாதவனும் சீக்ரம் அணைக்கவருவதுபோல் தேரில் உள்ள மனோவேகமுள்ள லக்ஷம் குதிரைகளைத் தானாகவே மண்டலாகாரமாகச் சுற்றும்படி செய்தான். (51½)

நாற்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்திநான்காவது அத்யாயம்.

பிறகு குமாரனும் மஹாமேருவுக்கு ஒப்பான வில்லை எடுத்து நாணேற்றி நாண்கயிற்றின் சப்தத்தால் பத்து திக்குகளையும் ப்ரம்மலோகம் முதல் பாதாளம் வரையிலுள்ள உலகங்களையும் செவிடாகச்செய்து கொண்டு (1½) தாரகாஸுரனென்ற மேகத்தால் பொழிந்த அம்புகளை அடக்கிவிட்டு (2) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, மிக்க ஸாமர்த்யம்வாய்ந்த ஸேனாபதியானவர் தேரில் இருந்துகொண்டு மிகவும் வேகமாக கிருகிருவென சுற்றினர். கோலாஹலமான யுத்தம் நடக்கும்போது அதைக்காணவந்த யக்ஷர் சாரணர் கந்தர்வர் ஸித்தர் இவர்களால் ஆகாசம் இடைவெளியற்றதாக ஆயிற்று. (3½) பிறகு ஸ்கந்தன்

अनूपममनिर्देश्यं स्कन्दतारकयोरपि । स्कन्दतारकयोर्युद्धं स्कन्दतारकयोरिव ॥ ५
जयो नैकतरस्यासीदपि वाऽऽसीत्पराजयः । यदा विजयते स्कन्दस्तदा देवाश्शशंसिरे ॥ ६
ववर्षुः पुष्पवर्षंच सिद्धगन्धर्वकिन्नराः । यदा विजयतेऽन्योपि दानवास्तं शशंसिरे ॥ ७
शक्तोऽपि सर्वसंहारे क्षिप्रमेव हरात्मजः । बालो लीलाविनोदाय प्रतिकृत्यच दानवम् ॥ ८
युयोधासदृशंलोके कुर्वन्वै खेलनास्पदम् । यां चकर्त पुराशुण्डां दानवस्य हरात्मजः ॥ ९
साच तानि विषाणानि वराद्भूयोऽपि जज्ञिरे । ततः क्रुद्धतरस्स्वामी पुनश्शुण्डां विषाणके ॥ १०
चकर्त सहसाभूयो भूयस्तान्याशुजज्ञिरे । कृत्तेषु शुण्डादन्तेषु सेनान्या बहुधायुधि ॥ ११
मायावी मायया जेतुं मतिंचक्रे महासुरः । क्षणादन्तर्हितो दैत्यस्सरथः पश्यतोविभोः ॥ १२
क्रौञ्चस्य च गिरेरन्तर्दुरात्मा लोककण्टकः । क्रौञ्चेन सह संचक्रे मायां मायाविशारदः ॥ १३
कार्ष्णायसं राजतंच हैरण्यं त्रिपुरं गिरिः । विद्युन्माली तारकाक्षः कमलाक्षो बभूवसः ॥ १४
ईशसूनुः पुराराति: भूत्वा भूरथमास्थितः । ददाह स्मितमात्रेण तदद्भुतमिवाभवत् ॥ १५

அனூபமமநிர்தேச்யம் ஸ்கந்ததாரகயோரபி । ஸ்கந்ததாரகயோர்யுத்தம் ஸ்கந்ததாரகயோரிவ ॥ 5
ஜயோ நைகதரஸ்யாஸீத் அபிவாऽऽஸீத் பராஜய: । யதா விஜயதே ஸ்கந்த: ததா தேவா: சசம்ஸிரே ॥ 6
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷம் ச ஸித்தகந்தர்வகின்னரா: । யதா விஜயதேऽந்யோபி தானவா: தம் சசம்ஸிரே 7
சக்தோபி ஸர்வஸம்ஹாரே க்ஷிப்ரமேவ ஹராத்மஜ: । பாலோ லீலாவிநோதாயா ப்ரதிக்ருத்யச தாநவம் 8
யுயோதாஸத்ருசம்லோகே குர்வன்வை கேலநாஸ்பதம் ।
யாம் சகர்த புராசுண்டாம் தாநவஸ்ய ஹராத்மஜ: ॥ 9
ஸாச தாநி விஷாணாநி வராத் பூயோபி ஜக்ஞிரே । தத: க்ருத்ததர: ஸ்வாமீ புந: சுண்டாம் விஷாணகே 10
சகர்த ஸஹஸாபூயோ பூயஸ்தாந்யாசுஜக்ஞிரே ।
க்ருத்தேஷு சுண்டாதண்டேஷு ஸேநாந்யா பஹுதாயுதி ॥ 11
மாயாவீ மாயயா ஜேதும் மதிம்சக்ரே மஹாஸுர: । க்ஷணாதந்தர்ஹிதோ தைத்ய: ஸரத: பச்யதோ விபோ:
க்ரௌஞ்சஸ்யச கிரேரந்த: துராத்மா லோககண்டக: ।
க்ரௌஞ்சேந ஸஹ ஸஞ்சக்ரே மாயாம் மாயாவிசாரத: ॥ 13
கார்ஷ்ணாயஸம் ராஜதம்ச ஹைரண்யம் த்ரிபுரம் கிரி: । வித்யுன்மாலீ தாரகாக்ஷ: கமலாக்ஷோ பபூவஸ:
ஈசஸூநு: புராராதி: பூத்வா பூரதமாஸ்தித: । ததாஹ ஸ்மிதமாத்ரேண ததத்புதமிவாபவத் ॥ 15

தாரகன் இவ்விருவர்க்கும் உவமையற்றதும் குறிப்பிடமுடியாததுமான யுத்தம் பயங்கரமாயும் மயிர் சிலிர்க்கக்கூடியதாகவும் கூட்டம் நிரம்பியதாகவும் நடந்தது. ஸ்கந்தனுக்கும் தாரகனுக்கும் நடந்த யுத்தம் அவர்களுடைய யுத்தத்திற்கே ஒப்பாகும் (4-5) ஒருவர்க்கும் வெற்றியோ தோல்வியோ ஏற்பட வில்லை. எப்பொழுது ஸ்கந்தன் ஜயிக்கிறனே அப்பொழுது தேவர்கள் துதிக்கின்றனர் (6) ஸித்தர் கந்தர்வர் கின்னரர் புஷ்பமாரிபொழிந்தனர். மற்றவனான தாரகன் ஜயித்ததும் அசுரர்கள் அவனைப் புகழ்ந்தனர். (7) சிவனின்புத்ரன் வெகுசீக்கிரத்தில் உலகம் முழுதும் ஸம்ஹரிக்க சக்தி உள்ளவனாயினும் குழந்தையான அவன் விளையாட்டாக அசுரனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தான். (8) விளையாட்டிற்கு இடமாக உலகில் ஒப்பு இல்லாதபடி யுத்தம் செய்தான். ஹரனின்புத்ரன் முன்பு எந்த துதிக்கையை அறுத்தானே அதுவும் கொம்புகளும் மறுபடி முளைத்துவிட்டன. (9½) பிறகு ஸ்வாமியான முருகன் மிகக் கோபம்கொண்டு மறுபடியும் கொம்புகளையும் துதிக்கையையும் அறுத்தான். அவை திரும்பத்திரும்ப சீக்ரத்தில் முளைத்துவிட்டன. ஸேனாபதியால் யுத்தத்தில் பலதடவை துதிக்கையும் தந்தங்களும் அறுக்கப்பட்டபோது (10-11) மாயாவியான அஸுரன் மாயையால் ஜயிக்க எண்ணம் கொண்டான். ப்ரபுவான முருகன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு நிமிஷத்தில் க்ரௌஞ்ச மலைக்குள் தேருடன் மறைந்துவிட்டான். (12) மிக துராத்மாவும் லோககண்டகனும் மாயையில் தேர்ச்சியுள்ளவனுமான அந்த தாரகன் க்ரௌஞ்சமலையுடன் சேர்ந்து பல மாயைகளைச் செய்தான். (13) உடனே அந்த க்ரௌஞ்சன் இரும்புமயமானதும் வெள்ளிமயமானதும் பொன்மயமானதுமான மூன்று பட்டணங்களாக ஆனான். தாரகனோவெனில் வித்யுன்மாலீ தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்ற மூன்று த்ரிபுராஸுரர்களாக ஆனான். (14) ஈசபுத்ரனும் த்ரிபுரஸம்ஹாரம்செய்த பரமேச்வரனைக ஆகியும் பூமியை ரதமாகக்கொண்டும்

पुनर्मेघोऽभवत्क्रौंचः सोऽशनिर्दानवाधमः । महावायुरसौ भूत्वा बभञ्ज जगदीश्वरः ॥ १६
समुद्रवपुषा शैलः परिणामं जगाम ह । बडवाग्निरिवारातिर्दिदीपे त्रिदिवौकसाम् ॥ १७
आचचाम तमीशोऽपि चुळकोदकलीलया । चक्रवाळगिरिर्जज्ञे क्षिप्रं क्रौञ्चो महागिरिः ॥ १८
तारको लोक अभवदन्धकार इवापरः । विनाश्य लोकालोकं तमन्धकारमुमासुतः ॥ १९
कोटिभास्करसंकाशो दिदीपे लीलयास्वया । हिमवान्निषधो विन्ध्यो माल्यवान्पारियात्रकः ॥ २०
गन्धमादनशैलोऽन्यो हेमकूटो महागिरिः । सप्तधैवमभूत्क्रौञ्चो मायया दानवाधमः ॥ २१
ऐरावतः पुण्डरीको वामनः कुमुदोऽञ्जनः । पुष्पदन्तस्सार्वभौमः सुप्रतीको बभूव सः ॥ २२
तारको मोहयन् स्कन्दं चकार कदनं महत् । क्षिप्रं रुद्रकुमारोऽपि वज्रमादाय वीर्यवान् ॥ २३
चिच्छेद भूधरान्सप्त करिणोऽष्टौच संयुगे । द्रावयामास वेगेन तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २४
आग्निमारुतमत्युग्रमाददाते वपुश्च तौ । रूपमर्द्धक्षणार्धेन स्कन्दोऽप्यशमयद्रुषा ॥ २५
कालाग्निकोटिसदृशः क्रौञ्चोऽवंचयदीश्वरम् । प्रळयार्कसहस्राभः तारकोऽपि रणाजिरे ॥ २६
तेजोभिरनयोर्व्याप्ताः दिशोदश जगत्त्रयम् । चकंपे पृथिवी सर्वा सागराः क्षथिताभृशम् ॥ २७

புநர்மேகோऽபவத்க்ரௌஞ்ச: ஸோऽசநிர்தாநவா தம: | மஹாவாயுரஸௌ பூத்வா பபஞ்ஜ ஜகதீச்வர: || 16
ஸமுத்ரவபுஷா சைல: பரிணமம் ஜகாமஹ | படபாக்னிரிவாராதி: திதீபே த்ரிதிவௌகஸாம் || 17
ஆசசாம தமீசோபி சுளகோதகலீலயா | சக்ரவாளகிரிர்ஜக்ஞே க்ஷிப்ரம் க்ரௌஞ்சோ மஹாகிரி: || 18
தாரகோலோக அபவத் அந்தகாரஇவாபர: | விநாச்ய லோகாலோகம்தம் அந்தகாரமுமாஸுத: || 19
கோடிபாஸ்கரஸங்காச: திதீபே லீலயா ஸ்வயா |
ஹிமவான் நிஷதோ விந்த்யோ மால்யவான் பாரியாத்ரக: || 20
கந்தமாதநசைலோऽன்யோ ஹேமகூடோ மஹாகிரி: | ஸப்ததைவமபூத்க்ரௌஞ்ச: மாயயா தாநவாதம: 21
ஐராவத: புண்டரீகோ வாமந: குமுதோऽஞ்ஜந: | புஷ்பதந்த: ஸார்வபௌம: ஸுப்ரதீகோ பபூவஸ: || 22
தாரகோ மோஹயன் ஸ்கந்தம் சகார கதநம் மஹத் | க்ஷிப்ரம் ருத்ரகுமாரோऽபி வஜ்ரமாதாய வீர்யவான் 23
சிச்சேத பூதரான் ஸப்த கரிணோஷ்டௌச ஸம்யுகே | த்ராவயாமாஸ வேகேந ததத்புதமிவாபவத் || 24
ஆக்நிமாருதமத்யுக்ரம் ஆததாதே வபுச்சதௌ | ரூபமர்தக்ஷணார்தேந ஸ்கந்தோப்யசமத்ருஷா || 25
காலாக்னி கோடிஸத்ருச: க்ரௌஞ்சோவஞ்சயதைச்வரிம் | ப்ரளயார்க ஸஹஸ்ராப: தாரகோऽபி ரணாஜிரே
தேஜோபிரனயோர்வ்யாப்தா: திசோதச ஜகத்ரயம் | சகம்பே ப்ருதிவி ஸர்வா ஸாகரா: க்வதிதாப்ருசம் 27

புன்சிரிப்பினாலேயே எரித்துவிட்டான். அது மிகுந்த ஆச்சர்யமாக இருந்தது. (15) மறுபடி க்ரௌஞ்ச மலை மேகமாக ஆயிற்று. அந்த அதமனான அஸுரனும் இடியாக ஆனான். ஜகதீச்வரனான முருகன் பெரும் காற்றாக ஆகி அவற்றை நாசமாக்கினார். (16) க்ரௌஞ்சன் ஸமுத்ரமாக ஆனான். தேவ சத்ருவான தாரகன் படவாக்னியாக ஆகி எரித்தான் (17) ஈசனான முருகன் அந்த கடலை உள்ளங்கை நீர்போல் விளையாட்டாக குடித்தார். உடனே அந்த க்ரௌஞ்சமலை பூமியைச்சுற்றி உள்ள லோகாலோக மலையாக ஆயிற்று. (18) தாரகனும் மற்றொரு இருள் உலகமாக ஆனான். உமாபுத்ரன் கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமாக ஆகி தனது லீலையால் அவற்றையும் விலக்கி பிரகாசித்தார். (19) அதன் பிறகு க்ரௌஞ்சன், ஹிமயம், நிஷதம், விந்தியம், மால்யவான், பாரியாத்ரகன், (20) கந்தமாதனன், ஹா கிரியான ஹேமகூடம் ஆகிய இவ்வேழு குலாசலங்களாக ஆனான். அந்த அஸுராதமனும் தன் மாயையினால் (21) ஐராவதம், புண்டரிகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்ஜனம், புஷ்பதந்தம், ஸார்வபௌமம், ஸுப்ரதிகம் என்ற திக்கஜங்களாக ஆனான். (22) தாரகன் முருகனை மோஹிக்கச்செய்து பெரும் துன்பத்தை விளைவித்தான். வீர்யவானான ருத்ரகுமாரனும் சீக்ரம் வஜ்ராயுதத்தை எடுத்து (23) அந்த ஏழு குலாசலங்களையும் உடைத்து திக்கஜங்களையும் யுத்தத்தில் வேகமாக விரட்டினான். அது மிக ஆச்சர்யமாயிருந்தது. (24) பிறகு இவ்விருவர்களும் மிகக் கடுமையான அக்னி வாயு இவற்றின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டனர். முருகன் அவற்றையும் கால் க்ஷணத்தில் சமனமாக்கி விட்டான். (25) பிறகு க்ரௌஞ்சன் கோடி காலாக்னிபோன்றும் தாரகன் ஆயிரம் ப்ரளயகால ஸூர்யன்போன்றும் ஆகி யுத்தத்தில் ஈச்வரபுத்ரனை வஞ்சித்தனர். (26) இவ்விருவரின் தேஜஸால் பத்து திக்குகளும் மூவுலகமும் வ்யாபிக்கப்பட்டது. பூமி முழுவதும் ஆடியது. கடல்கள் பொங்கிக் கொந்தளித்தன. (27) எல்லா

बिभ्युर्दिविषदस्सर्वे मुनयस्सिद्धचारणाः । भूतानां पतयश्चैव कान्दिशीकाः प्रदुद्रुवुः ॥ २८
ततश्शरवणोद्भूतः सर्वशत्रुनिवर्हणीम् । शक्तिं मूर्तामिवात्मीयां सर्वप्राणेन संयुगे ॥ २९
मुमोचाशु विनाशाय तारकस्य च मायिनः । क्रौंचस्य च गिरेरीशकुमारः कृतिनांवरः ॥ ३०
सा व्याप्य गगनं शक्तिस्सर्वा अपिदिशः क्षणात् । जाज्वल्यमाना प्रभया भासयन्ती रराजह ॥ ३१
रसनेव युगान्ताग्नेर्लेलिहाना जगत्त्रयम् । विकिरंती स्फुलिङ्गानि घण्टा चामरमण्डिता ॥ ३२
कालान्तघनसंघात शतकोटिसमस्वना । पश्यतां सर्वदेवानां नाशयन्ती भयं हृदः ॥ ३३
भित्वा दैत्यशिलाभोरः क्रौंचंच निमिषार्द्धतः । तां मायामपि संहृत्य सहसा विश्वमोहिनीम् ॥ ३४
युगपत्तस्य सेनां तां हतशिष्टामपि क्षणात् । मोहितान्वीरबाह्वादीन् क्रौंचान्तर्माययया कृती ॥ ३५
बहिर्निनाय सहसा कार्तिकेयः सुरारिहा । कृतनिद्रास्समुत्तस्थुरिवैते प्रकृतिं गताः ॥ ३६
समुत्तस्थुः क्षणात्तेपि प्रत्यासन्नांगसंधयः । यइमं पठते नित्यं शृणुतेवा नरोत्तमः ॥ ३७
तारकक्रौञ्चसंहार कथाध्यायं सुशोभनम् । तंदृष्ट्वा शत्रवस्तस्य पलायंते भयंगताः ॥ ३८

பிப்யுர்திவிஷதஃஸர்வே முநய: ஸித்தசாரணு:। பூதாநாம் பதய:சைவ காந்திசீகா: ப்ரதுத்ருவு: ॥ 28
தத: சரவணேத்பூத: ஸர்வசத்ருநிபர்ஹணீம் । சக்திம் மூர்தாமிவாத்மீயாம் ஸர்வப்ராணேந ஸம்யுகே 29
முமோசாசு விநாசாய தாரகஸ்யச மாயிந:। க்ரௌஞ்சஸ்யச கிரேரீசகுமார: க்ருதிநாம் வர: ॥ 30
ஸா வ்யாப்ய ககநம் சக்தி: ஸர்வா அபி திச: க்ஷணுத் । ஜாஜ்வல்யமாநா ப்ரபயா பாஸயந்தீ ரராஜஹ ॥ 31
ரஸநேவ யுகாந்தாக்நே: லேலிஹாநா ஜகத்த்ரயம் । விகிரந்தீ ஸ்புலிங்காநி கண்டாசாமரமண்டிதா ॥ 32
காலாந்தகனஸங்காதசதகோடிஸமஸ்வநா । பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் நாசயந்தீ பயம் ஹ்ருத: ॥ 33
பித்வா தைத்யசிலாபோர: க்ரௌஞ்சம்ச நிமிஷார்தத: ।
தாம் மாயாமபி ஸம்ஹ்ருத்ய ஸஹஸா விச்வமோஹிநீம் ॥ 34
யுகபத் தஸ்ய ஸேநாம்தாம் ஹதசிஷ்டாமபிக்ஷணுத் ।
மோஹிதான் வீரபாஹ்வாதீன் க்ரௌஞ்சாந்தர்மாயயாக்ருதீ ॥ 35
பஹிர்நிநாய ஸஹஸா கார்திகேய: ஸுராரிஹா । க்ருதநித்ரா: ஸமுத்தஸ்து: இவைதே ப்ரக்ருதிம் கதா: 36
ஸமுத்தஸ்து: க்ஷணுத்தேபி ப்ரத்யாஸன்ஞங்கஸந்தய: ।
யஇமம் படதே நித்யம் ச்ருணுதே வா நரோத்தம: ॥ 37
தாரகக்ரௌஞ்சஸம்ஹார கதாத்யாயம் ஸுசோபனம் ।
தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ரவ: தஸ்ய பலாயந்தே பயம்கதா: ॥ 38

தேவர்கள் முனிவர்கள் ஸித்தர்கள் சாரணர்கள் பயந்தனர். கணுதிபர்கள் பயந்து திக்குகளில் ஓடினர். (28) பிறகு சரவணபவனும் காரியம் செய்பவர்களில் சிறந்தவனுகி ஸகல சத்ருக்களை அழிப்பதில் திறமைகொண்டதும் தனது சக்தியே இவ்வுருவாக வந்ததுமான வேலாயுதத்தை போர் முனையில் மாயாவிகளான தாரகன் க்ரௌஞ்சன் இவர்களுடைய உயிர்களை வாங்குவதற்காக முழுமூச்சுடன் ப்ரயோகித்தான். (29-30) அவ்வேலானது ஒருக்ஷணத்தில் ஆகாசத்தில் சென்று தன் ஒளியால் பத்து திசைகளையும் ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டு விளங்கிற்று. (31) ப்ரளயகாலாக்னியின் நாக்குபோல் மூவுலகையும் நக்கிக்கொண்டு பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டும் மணிகள் சாமரங்கள் இவற்ருல் அலங்கரிக்கப் பட்டதும் (32) ப்ரளயகாலத்து பலகோடி மேகங்களின் இடிமுழக்கத்தின் ஒலியை உடையதும் அங்கு காணவந்த எல்லா தேவர்களின் உள்ளத்தில் உள்ள பயத்தைப் போக்குகிறதுமான வேலானது (33) அஸுரனின் பாறைபோன்ற மார்பையும் க்ரௌஞ்ச மலையையும் அரைக்ஷணத்தில் பிளந்து ஸகல புவனங்களையும் மோஹிக்கச் செய்த மாயைகளையும் சீக்ரத்தில் ஸம்ஹரித்து (34) முன்பு கொல்லப்பட்டது போக எஞ்சிநின்ற அவனது அந்த ஸேனையை ஒரே தடவையில் ஒரு க்ஷணத்திற்குள் நாசமாக்கிவிட்டது, அஸுரர்களை வதம் செய்தவனும் மிக்க சாமர்த்தியம் படைத்தவனுமான கார்த்திகேயன் அஸுரனுடைய மாயையினுல் க்ரௌஞ்சமலைக்குள் மோஹத்தால் மயங்கிநின்ற வீரபாஹு முதலியோர்களை சீக்கிரத்தில் வெளியே கொண்டுவந்தான். (35½) அவர்கள் தூங்கி எழுந்தவர்களைப்போல் ஸ்வபாவநிலையை அடைந்து உடலின் சந்திகள் சரிவரப் பொருந்தியவர்களாய் ஒரு நிமிஷத்தில் எழுந்தனர். (36½) தாரகன் க்ரௌஞ்சன் இவர்களின் மிக மங்களமான ஸம்ஹார கதையைப்பற்றிய இந்த அத்யாயத்தை பக்தியுடன் தினம்தோறும் யார் படிக்கிருனே, கேட்கிருனே, அந்த மனிதச்ரேஷ்டனை பார்த்த

श्रुत्वैनं माधवो दैत्यं हिरण्यं बलशालिनम् । हिरण्याक्षं महाक्रूरं सोमकंचाजयद्रणे ॥ ३९
बलभद्रोऽजयच्छत्रूनभिदात्रणमंडले । इन्द्रोऽपि दैत्यान् पापिष्ठान् बहूनायोधमध्यगान् ॥ ४०
इति परमशिवात्मा तारकं दैत्यमुग्रं गिरिमपि बहुमायं क्रौंचमन्यांश्च दैत्यान् ।
रणभुवि बहुलीलस्संजहारांबिकेयः सुरमुनिनरभूत्यै पश्यतामेव तेषाम् ॥ ४१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पंचचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ देवगिरिवासस्वीकारः ॥

यदा वक्षस्सुराराते: प्रविश्य क्रमनिर्गता । अप्राप्तरुधिरा जज्ञे तदा शब्दो जितांबुधिः ॥ १
विदिता न च केनापि तारकान्तर्गता नवा । तदैव विदितास्सर्वैः यदाऽसौ दानवाधमः ॥ २
उत्प्लुत्योत्प्लुत्य वियति बहुधाऽसुरनायकः । पतित्वा विससर्जासून् तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ३

ச்ருத்வைநம் மாதவோ தைத்யம் ஹிரண்யம் பலசாலிநம் |
ஹிரண்யாக்ஷம் மஹாக்ரூரம் ஸோமகம்சாஜயத்ரணே || 39
பலபத்ரோऽஜயச்சத்ரூன் அபிதான் ரணமண்டலே |
இந்த்ரோபி தைத்யான் பாபிஷ்டான் பஹூநாயோதமத்யகான் || 40
இதிபரமசிவாத்மா தாரகம் தைத்யமுக்ரம் கிரிமபி பஹுமாயம் க்ரௌஞ்சமன்யாம்ச்ச தைத்யான் |
ரணபுவிபஹுலீல: ஸஞ்ஜஹாராம்பிகேய: ஸுரமுநிநரபூத்யை பச்யதாமேவ தேஷாம் || 41

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்காஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே சதுச்சத்வாரிம்சோऽத்யாய:

॥ அத பஞ்ச சத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

தேவர் மலையை இருப்பிடமாகக் கொள்ளுதல்.

யதாவக்ஷ: ஸுராராதே: ப்ரவிச்ய க்ரமநிர்கதா | அப்ராப்தருதிரா ஜக்ஞே ததாசப்தோ ஜிதாம்புதி: || 1
விதிதா நச கேநாபி தாரகாந்தர்கதா நவா | ததைவ விதிதா: ஸர்வை: யதாऽஸௌ தானவாதம: || 2
உத்ப்லுத்யோத்ப்லுத்ய வியதி பஹுதாऽஸுரநாயக: | பதித்வா விஸஸர்ஜாஸூன் தததப்புதமிவாபவத் 3

மாத்திரத்தில் அவனுடைய எதிரிகள் பயந்து ஓடுகிருர்கள் (38) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு இந்த அத்தியாயத்தைக் கேட்டதால் மிக்க பலசாலிகளான ஹிரண்யகசிபு, ஹிரண்யாக்ஷன், மிகக் கொடியவஞன ஸோமகன் இவர்களை யுத்தத்தில் வென்ருர். (39) பலராமன், வெல்லமுடியாத பல சத்துருக்களையும், இந்திரன் கொடிய பாதகர்களான அநேக அஸுரர்களையும் போரில் வென்ருர்கள். (40) ஸ்ரீ பரமேச்வர ஸ்வரூபியும் பார்வதியின் புத்திரனுமாகிய ஸ்கந்தன், எல்லா தேவர்கள், முனிச்ரேஷ்டர்கள், மனிதர்கள் இவர்களுடைய நன்மைக்காக மிகக்கொடியவஞன தாரகாஸுரன் மிக மாயாவியான க்ரௌஞ்சன் இன்னும் மற்ற அஸுரர்கள் இவ்வெல்லோர்களையும் மிக விளையாட்டாகவே போரில் அழித்தான். (41)

நாற்பத்திநான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வேலாயுதமானது எப்பொழுது அஸுரசத்ருவின் மார்பில் புகுந்து கிரமமாய் ரத்தம் ஒட்டாமல் வெளிவந்ததோ அப்பொழுது ஸமுத்ரஒலியை மிஞ்சிய சப்தம் உண்டாயிற்று. (1) அந்த வேலாயுதமானது அந்த தாரகனுடைய மார்பில் புகுந்ததோ வெளிவந்ததோ ஒருவருக்கும் புலப்படவில்லை. ஆனல் அதமஞன அந்த அஸுரன் துள்ளி துள்ளி பலதடவை கீழே விழுந்து உயிரை விட்டபோதே எல்லோருக்

तारकं निहतं दृष्ट्वा शक्त्या देवा महर्षयः । मुदा परमया देवं ते पुष्पैस्समवाकिरन् ॥ ४
ननृतुर्मुनयस्सर्वे जगुः जय जयेतिच । वीरबाहुश्च तेऽष्टौच नियुतंच गणाधिपाः ॥ ५
चतुःपञ्चाशदपि ते सेनापतय एवच । कृताञ्जलिपुटा भूत्वा निकटं प्रापुरीशितुः ॥ ६
अग्रेऽस्य तस्थुरभितः प्रसन्नेन्द्रियमानसाः । तांश्च प्रोवाच सुप्रीतः सर्वानालोक्य शांकरिः ॥ ७
यूयं प्राप्ता महावीरा व्यसनं दनुजाधमैः । दैवादद्य विनिर्मुक्ताः कृच्छ्रादस्मान्महत्तरात् ॥ ८
स्वस्था भवत ते यूयं कृपया मम विश्वपाः । ते प्रत्यूचुः स्थितेऽस्माकं त्वयि साक्षाज्जगत्पतौ ॥ ९
काक्षतिः काव्यथा स्वामिन् कानोहानिर्दयानिधे । त्वत्पादकमलेष्टानां किंवा दुष्करमीश्वर ॥ १०
अभिनन्द्येति वदतः सर्वानपि दयानिधिः । आहूय वीरबाहुं तममरारि निषूदनः ॥ ११
दिव्यं पाशुपतं मुक्तं तारकेण दुरात्मना । गृहीतमात्महस्तेन सुब्रह्मण्यो हरात्मजः ॥ १२
प्रादादव्याहतं लोके तस्मै तद्वीरबाहवे । पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र कल्पवृक्षसमुद्भवा ॥ १३
देवदुन्दुभयो नेदुः दिवि संकुलनिस्स्वनाः । ननृतुर्मुनयस्सिद्धाः जगुः किन्नरयोषितः ॥ १४

தாரகம் நிஹதம் த்ருஷ்ட்வா சக்த்யா தேவா மஹர்ஷய: |
முதா பரமயா தேவம் தே புஷ்பை: ஸமவாகிரன் || 4

நந்ருதுர்முனய: ஸர்வே ஜகுர் ஜயஜயேதிச | வீரபாஹுச்ச தேऽஷ்டௌச நியுதஞ்ச கணாதிபா: || 5

சது:பஞ்சாசதபி தே ஸேநாபதய ஏவச | க்ருதாஞ்சலிபுடாபூத்வா நிகடம் ப்ராபுரீசிது: || 6

அக்ரேऽஸ்ய தஸ்துரபித: ப்ரஸன்னேந்திரியமாநஸா: |
தாம்ச்ச ப்ரோவாச ஸுப்ரீத: ஸர்வாநாலோக்ய சாங்கரி: || 7

யூயம் ப்ராப்தா மஹாவீரா: வ்யஸநம் தநுஜாதமை: |
தைவாதத்ய விநிர்முக்தா: க்ருச்ராதஸ்மான்மஹத்தராத் || 8

ஸ்வஸ்தா பவத தேயூயம் க்ருபயா மம விச்வபா: |
தே ப்ரத்யூசு: ஸ்திதேऽஸ்மாகம் த்வயி ஸாக்ஷாத் ஜகத்பதௌ || 9

கா க்ஷதி: காவ்யதா ஸ்வாமின் காநோஹாநிர்தயாநிதே |
த்வத்பாதகமலேஷ்டாநாம் கிம்வா துஷ்கரமீச்வர || 10

அபிநந்த்யேதி வதத: ஸர்வாநபி தயாநிதி: | ஆஹூய வீரபாஹும் தம் அமராரி நிஷூதந: || 11

திவ்யம் பாசுபதம் முக்தம் தாரகேண துராத்மநா |
க்ருஹீதமாத்மஹஸ்தேந ஸுப்ரம்மண்யோ ஹராத்மஜ: || 12

ப்ராதாதவ்யாஹதம் லோகே தஸ்மை தத்வீரபாஹவே | புஷ்பவ்ருஷ்டிரபூத்தத்ர கல்பவ்ருக்ஷஸமுத்பவா
தேவதுந்துபயோ நேது: திவிஸங்குலநிஸ்வநா: | நந்ருதுர்முநய: ஸித்தா: ஜகு: கின்னரயோஷித: || 14

கும் தெரியவந்தது. (2-3) வேலாயுதத்தால் தாரகன் மடிந்ததைக் கண்டு தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் மிக்க சந்தோஷத்துடன் தேவனை ஸ்கந்தன்மேல் பூமாரி பொழிந்தனர். (4) எல்லா முனிவர்களும் நர்த்தனம் செய்தனர். ஜயாவிஜயிபவ என கானமும் செய்தனர். வீரபாஹுவும் மற்ற எட்டு வீரர்களும் லக்ஷம் கணதிபர்களும் (5) ஐம்பத்திநன்கு சேனபதிகளும் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு ப்ரபுவின் அருகில் சென்று (6) அவர் முன்னிலையில் இந்திரியம் மனம் தெளிந்தவர்களாய் சுற்றிலும் நின்றார்கள். சங்கரகுமாரன் ஸந்தோஷப்பட்டு அந்த எல்லோர்களையும் பார்த்து சொன்னார் (7) மகாவீரர்களான நீங்கள் அஸுராதமர்களால் கஷ்டத்தை அடைந்தீர்கள். தெய்வ பலத்தால் மிகக் கடுமையான அந்த துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டீர்கள். (8) உலகங்களைக் காக்கும் வீரர்களே, நீங்கள் எனது அனுக்ரஹத்தால் ஸுகமாயிருங்கள் எனக்கூறினார். ஜகத்பதியான தாங்கள் இருக்கையில் எங்களுக்கு என்ன குறை? துன்பமேது? தீங்கு ஏது? ஓ தயாநிதியான ப்ரபோ, தங்கள் பாதகமலங்களில் பக்தி செய்தவர்களுக்கு ஓ ஈச்வர எதுதான் அசாத்யம்? என்று பதில் சொன்னார்கள். (9-10) இவ்வாறு கூறிய யாவரையும் கருணைக் கடலும் தேவ சத்ருக்களை அழிப்பவனுமான முருகன் மிகவும் கொண்டாடி அந்த வீரபாகுவை அழைத்து, (11) துஷ்டனான தாரகனால் முன்பு போடப்பட்டு தன் கையால் பிடிக்கப்பட்ட ஓரிடத்திலும் வீணாகாத பாசுபதாஸ்த்ரத்தை அவன் கையில் கொடுத்தார். கல்பவிருக்ஷத்திலிருந்து அப்பொழுது பூமாரி உண்டாயிற்று. (12-13) ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபியின் சப்தங்கள் நிறம்பியிருந்தன. முனிவர்களும் சித்தர்

मेनिरे विबुधास्सेन्द्राः शूरपद्मासुरं हतम् । तंच सिंहमुखं युद्धे कुमारेणैव लीलया ॥ १५
तेषामपि च सन्तोषं समालोक्य जगत्पतिः । युद्धभूमिं परित्यज्य हिमवन्तं गिरिं ययौ ॥ १६
तैस्साकममरैस्सर्वैः गणैरपि सेनया । तत्र स्थित्वौषधिप्रस्थे तंच मातामहं गिरिम् ॥ १७
संभाव्य सहसा भूयस्तमामन्त्र्य नगाधिपम् । प्राप देवगिरिं देवसेनानीररिमर्दनः ॥ १८
तस्मिन्नवसरे भानुरस्तंप्राप तदाज्ञया । अनुग्रहमसौ कर्तुमिच्छन् देवगिरिं प्रभुः ॥ १९
सेनां निवेशयामास चतुरंगसमाकुलाम् । महारथो रथात्तस्मादवतीर्य हरात्मजः ॥ २०
उवास रजनीं तत्र कृतसायाह्निकः कृती । कृतातिथ्यस्स गिरिणा मुदा परमया युतः ॥ २१
देवाश्च तत्र देवेशं शाङ्करिं सर्वसिद्धिदम् । इदमूचुरनुप्राप्य प्रणिपत्य सुरा विभुम् ॥ २२
देवाः — भगवन्नत्र देवेश स्कन्द सेनापते प्रभो । स्थातव्यमत्र देवेन त्वया रात्रिरियं प्रभो ॥ २३
वयमिच्छाम देवेश त्वदर्चाविधिजं प्रियम् । अनुजानीहि भगवन् अनन्तमहिमालय ॥ २४
ततः प्रसन्नो भगवान् तेषां दिविषदां तदा । ददावनुज्ञां स्वार्चायां भक्तवश्यो हरात्मजः ॥ २५

மேநிரே விபுதாஸ்ஸேந்த்ரா: சூரபத்மாஸுரம் ஹதம் ।
தம்ச ஸிம்ஹமுகம் யுத்தே குமாரேணைவ லீலயா ॥ 15
தேஷாமபிச ஸந்தோஷம் ஸமாலோக்ய ஜகத்பதி: । யுத்தபூமிம் பரித்யஜ்ய ஹிமவந்தம் கிரிம் யயௌ 16
தைஸ்ஸாகமமரை:ஸர்வை: கணைரபி ஸேநயா ।
தத்ரஸ்தித்வௌஷதிப்ரஸ்தே தம்ச மாதாமஹம் கிரிம் ॥ 17
ஸம்பாவ்ய ஸஹஸா பூய: தமாமந்த்ர்ய நகாதிபம் । ப்ராப தேவகிரிம் தேவஸேநாநீரரிமர்தந: ॥ 18
தஸ்மின்னவஸரே பாநு: அஸ்தம் ப்ராப ததாக்ஞயா । அநுக்ரஹமஸௌ கர்தும் இச்சன் தேவகிரிம் ப்ரபு:
ஸேநாம் நிவேசயாமாஸ சதுரங்கஸமாகுலாம் । மஹாரதோ ரதாத்தஸ்மாத் அவதீர்ய ஹராத்மஜ: ॥ 20
உவாஸ ரஜநீம் தத்ர க்ருதஸாயாந்னிக: க்ருதீ । க்ருதாதித்ய: ஸகிரிணா முதா பரமயா யுத: ॥ 21
தேவா:ச தத்ர தேவேசம் சாங்கரிம் ஸர்வஸித்திதம் । இதமூசுரநுப்ராப்ய ப்ரணிபத்ய ஸுராவிபும் ॥ 22
தேவா:— பகவன் அத்ர தேவேச ஸ்கந்த ஸேநாபதே ப்ரபோ ।
ஸ்தாதவ்யமத்ர தேவேந த்வயா ராத்ரிரியம் ப்ரபோ ॥ 23
வயமிச்சாம தேவேச த்வதர்சாவிதிஜம் ப்ரியம் । அநுஜாநீஹி பகவன் அனந்தமஹிமாலய ॥ 24
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் தேஷாம் திவிஷதாம் ததா ।
ததாவநுக்ஞாம் ஸ்வார்சாயாம் பக்தவச்யோ ஹராத்மஜ: ॥ 25

களும் நர்த்தனம் செய்தனர். கின்னர ஸ்த்ரீகள் பாடினர். (14) அப்போது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், சூரபத்மனும் சிங்கமுகனும் முருகனால் விளையாட்டாக போரில் கொல்லப்பட்டவர்களாகவே எண்ணினார்கள். (15) ஜகத்பதியானவர் அவர்களுடைய ஸந்தோஷத்தைக் கண்டு யுத்த பூமியை விட்டு விட்டு ஹிமயமலையை அடைந்தார். (16) சத்ருக்களை அழிக்கும் ஸேனானியான முருகன் அந்த எல்லா தேவர்கள், கணாதிபர்கள், ஸேனைகள் இவர்களுடன் அங்குள்ள ஓஷதிப்ரஸ்தத்தில் தங்கி மாதாமஹனான அந்த மலையரசனை வணங்கி சீக்ரத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு தேவகிரி என்னும் ஸ்கந்த கிரியை அடைந்தார். (17-18) அப்பொழுது அவருடைய உத்திரவின்படி சூரியன் அஸ்தமனமடைந்தான். ப்ரபுவானவர் தேவகிரிக்கு அனுக்ரஹம் செய்யக் கருதி (19) நான்கு அங்கங்களுடன் கூடிய தனது ஸைன்யங்களை அங்கு அமரச் செய்தார். பிறகு புண்யசாலியும் மஹாரதனுமான சிவபுத்ரன் அந்த தேரிலிருந்து கீழே இறங்கி மாலைக் கடன்களை முடித்தவனாய் அந்த மலையினால் விருந்து அளிக்கப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அன்றிரவு அங்கேயே வஸித்தார். (20-21) அங்கு மிகக் காந்திபடைத்த தேவர்கள், தேவர்களுக்கு தலைவனும் சங்கரபுத்ரனும் ஸர்வஸித்திகளையும் அளிப்பவனும் பிரபுவுமான முருகனை அடைந்து வணங்கி இவ்வாறு கூறினார்கள். (22) தேவர்கள் கூறுகிறார்கள்:— ஓ பகவானே! தேவர்களுக்கு ஈசனே! ஸ்கந்த! ஸேனைக்கு தலைவனே! பிரபுவே! தாங்கள் இன்றிரவு இங்கு தங்க வேண்டும். (23) ஓ தேவேச! நாங்கள் தங்களை பூஜிப்பதால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தை விரும்புகிறோம். எல்லையற்ற பெருமைக்கு இருப்பிடமான ஓ பகவானே! எங்களை அனுமதிக்க வேண்டும். (24) பிறகு மகிழ்ச்சி அடைந்தவரும் பகவானும் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவனும் சிவபுத்ரனுமான முருகன்

ततस्ते ब्रह्मविष्ण्वाद्या देवास्सर्वे जगत्प्रभोः । आहूय विश्वकर्माणं अतिशिल्प मनोरमम् ॥ २६
पुरं परमशोभाढ्यं पुरुहूतध्वजाकुलम् । अत्र देवगिरावेव विधेहि शिवसूनवे ॥ २७
आवासयोग्यमत्यर्थं अद्रिकूट निभालयम् । गणानां गणमुख्यानामावासक्षममद्भुतम् ॥ २८
राजाधिराजसूनोश्च राजवेश्म महोच्छ्रितम् । विचित्रचित्रशोभाढ्यं विविधालयसंकुलम् ॥ २९
विश्वकर्मन्विधेह्यत्र क्षिप्रमद्यास्मदाज्ञया । इति शिल्पी सुरेन्द्राणां लब्धानुज्ञः क्षणार्धतः ॥ ३०
निर्ममे पुरमैशस्य कुमारस्य प्रियं कृती । विचित्रहेमप्राकार मणिगोपुरमण्डितम् ॥ ३१
सहस्रभौमप्रासादं सर्वैरत्नैरलंकृतम् । वीथीशतसहस्राढ्यं वितानकुसुमोज्ज्वलम् ॥ ३२
वापीकूपतटाकाद्यैः मणिसोपानमण्डितैः । मण्डितं पुण्डरीकाभं चंडभानुसहस्रभम् ॥ ३३
प्रावेशयन्महासेनं देवा देवेशसंभवम् । सर्वानपिच तान्वीरान् वीरबाहुमुखानपि ॥ ३४
देवदुन्दुभिसन्नाद शङ्खशृंगारवाकुलम् । गृहान् प्रविविशुस्सर्वे यथार्हं गणपुङ्गवाः ॥ ३५
मरीचिः काश्यपोऽत्रिश्च वसिष्ठो वदतांवरः । विप्रैर्वेदागमार्थज्ञैः पूर्णकुम्भकरैः परैः ॥ ३६

ததஸ்தே ப்ரம்மவிஷ்ண்வாத்யா: தேவா: ஸர்வே ஜகத்ப்ரபோ: |
ஆஹூய விச்வகர்மாணம் அதிசில்பமநோரமம் || 26
புரம் பரமசோபாட்யம் புருஹூதத்வஜாகுலம் | அத்ர தேவகிராவேவ விதேஹி சிவஸூநவே || 27
ஆவாஸயோக்யமத்யர்த்தம் அத்ரிகூடநிபாலயம் | கணாநாம் கணமுக்யாநாம் ஆவாஸக்ஷமமத்புதம் || 28
ராஜாதிராஜஸூநோ:ச ராஜவேச்ம மஹோச்ரிதம் | விசித்ரசித்ரசோபாட்யம் விவிதாலயஸங்குலம் || 29
விச்வகர்மன் விதேஹ்யத்ர க்ஷிப்ரமத்யாஸ்மதாக்ஞயா |
இதி சில்பீ ஸுரேந்த்ராணாம் லப்தாநுக்ஞ: க்ஷணார்த்தத: || 30
நிர்மமே புரமைசஸ்ய குமாரஸ்ய ப்ரியம் க்ருதீ | விசித்ரஹேமப்ராகாரமணிகோபுரமண்டிதம் || 31
ஸஹஸ்ரபௌமப்ராஸாதம் ஸர்வரத்நைரலங்க்ருதம் | வீதீ சதஸஹஸ்ராட்யம் விதாநகுஸுமோஜ்வலம் 32
வாபீகூப தடாகாத்யை: மணிஸோபாந மண்டிதை: | மண்டிதம் புண்டரீகாபம் சண்டபாநுஸஹஸ்ரபம் ||
ப்ராவேசயன் மஹாஸேநம் தேவா தேவேசஸம்பவம் | ஸர்வாநபிச தான்வீரான் வீரபாஹுமுகாநபி || 34
தேவதுந்துபிஸன்னாத சங்க ச்ருங்காரவாகுலம் |
க்ருஹான் ப்ரவிவிசுஸ்ஸர்வே யதார்ஹம் கணபுங்கவா: || 35
மரீசி: காச்யபோऽத்ரிச்ச வஸிஷ்டோ வததாம்வர: |
விப்ரைர்வேதாகமார்த்தக்ஞை: பூர்ணகும்பகரை: பரை: || 36

அந்த தேவர்களுக்கு தன்னை பூஜிக்கும்படி அப்போது உத்திரவு கொடுத்தார். (25) பிறகு ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் ஜகத்பிரபுவான முருகனுக்கு ஆலயம் கட்டுவதற்காக மிகச் சிறந்த சிற்ப வேலைகளில் தேர்ந்தவனை விச்வகர்மாவை அழைத்து (26) மிக அழகு வாய்ந்ததும் இந்திரத்வஜத்துடன் கூடியதுமான ஓர் நகரத்தை இந்த தேவகிரியிலேயே சிவபுத்ரனுக்காக நிர்மாணம் செய். (27) அதில் கணங்களுக்கும் கணாதிபர்களுக்கும் வஸிப்பதற்கு மிகவும் தகுதியானதும் மலைகளின் கொடிமுடிகள் போன்ற வீடுகளையும் ராஜாதிராஜனுடைய புத்ரனுக்கும் வஸிக்க ஏற்றதும் மிக அற்புதமானதும் விசித்திரமான பல சித்ரங்களின் சோபைகளால் நிறைந்ததும் பற்பல ஆலயங்களோடு கூடியதும் மிக உயரமானதுமான அரண்மனையும் (28-29) எங்கள் உத்திரவுப்படி இப்பொழுதே சீக்கிரமாக நிர்மாணம் செய் என்று கூறினார்கள். இவ்வாறு தேவர்களின் உத்திரவைப்பெற்ற விச்வகர்மா அரை நிமிஷத்துக்குள் ஈசபுத்ரனுக்கு மிகப் பிரியமானதான ஓர் நகரத்தை மிக ஸாமர்த்தியத்துடன் கட்டினான். விசித்திரமான தங்க மதில்களாலும் ரத்ன கோபுரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (30-31) ஆயிரம் மாடிகள் உள்ள உப்பரிகைகளை உடையதும் எல்லாவிதமான ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் லக்ஷம் வீதிகளால் நிரம்பியதும் பூப்பந்தலுடன் விளங்குகிறதும் (32) ரத்னமயமான படிக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடை, கிணறு, குளம் முதலியவைகளால் பிரகாசிக்கின்றதும் தாமரையின் அழகுள்ளதும் ஆயிரம் சூரியர்களின் பிரகாசத்தை உடையதுமான (33) அந்தப் பட்டணத்தில் தேவாதி தேவனாகிய மஹாஸேனனையும் வீரபாகு முதலிய எல்லா வீரர்களையும் (34) தேவதுந்துபி சங்கம் கொம்பு ஆகிய வாத்யங்களின் முழக்கத்துடன் பிரவேசிக்கச் செய்தார்கள். எல்லா கணச்ரேஷ்டர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு தக்கவாறு அமைக்கப்பட்ட வீடுகளில் பிரவேசித்தார்கள். (35) மரீசி, காச்யபர், அத்ரி, வாக்ஸாமர்த்தியம் உள்ளவர்களில் சிறந்த ஸ்ரீ வஸிஷ்டர் ஆகிய இம்முனிவர்கள் எல்லோரும் வேதம் ஆகமம் இவற்றின் அர்த்தங்

कृत स्वस्त्ययनास्सर्वे संवीतसविधास्सुखम् । हरात्मजं सह ब्रह्मविष्ण्वाद्यैस्त्रिदशोत्तमैः ॥ ३७
तदर्हरत्नभवनं प्रावेशयदरिंदमम् । आक्रम्य पादुके चित्रे वीरबाहुकराहृते ॥ ३८
प्रविवेश गृहं स्वामी प्रसन्नेनान्तरात्मना । अलंचकार रत्नाढ्यं सिंहासनमनुत्तमम् ॥ ३९
तत्र देवाधिदेवस्य कुमारो जगतां पतिः । तस्मिन् सिंहासनं चारु समासेदुषि विश्वपे ॥ ४०
सर्वज्ञे जगतां वन्द्ये सर्वज्ञतनये सुराः । संतोष्य विविधैः स्तोत्रैः विधृताञ्जलिमस्तकाः ॥ ४१
अर्चयामासुरैशानिं अर्घ्याद्यैरुपचारकैः । वीरबाहुमुखान्वीरान् तस्यावरणदेवताः ॥ ४२
समभ्यर्च्य यथान्यायं सच्छास्त्रोक्त विधानतः । मन्यमानाः स्वमात्मानं कृतार्था विबुधोत्तमाः ॥ ४३
ऊषुस्सन्तोषमतुलं संप्राप्य सविधे विभोः । कुमारोऽपि जगद्वन्द्यः शिवयोश्चित्रकृत्ययोः ॥ ४४
आवासमात्मनश्चक्रे तदा गिरिवरं गुरुम् । तदादि जगतामादिः कैलासमिव शङ्करः ॥ ४५

க்ருதஸ்வஸ்தியநா:ஸர்வே ஸம்வீத ஸவிதா: ஸுகம் ।
ஹராத்மஜம் ஸஹப்ரம்மவிஷ்ண்வாத்யை: த்ரிதசோத்தமை: ॥ 37
ததர்ஹ ரத்னபவனம் ப்ராவேசயதரிந்தமம் । ஆக்ரம்ய பாதுகே சித்ரே வீரபாஹுகராஹ்ருதே ॥ 38
ப்ரவிவேச க்ருஹம் ஸ்வாமீ ப்ரஸன்னேநாந்தராத்மநா ।
அலஞ்சகார ரத்நாட்யம் ஸிம்ஹாஸநமநுத்தமம் ॥ 39
தத்ர தேவாதிதேவஸ்ய குமாரோ ஜகதாம்பதி: ।
தஸ்மின் ஸிம்ஹாஸனம்சாரு ஸமாஸேதுஷி விச்வபே ॥ 40
ஸர்வக்ஞே ஜகதாம்வந்த்யே ஸர்வக்ஞதநயே ஸுரா: ।
ஸந்தோஷ்ய விவிதை: ஸ்தோத்ரை: வித்ருதாஞ்ஜலிமஸ்தகா: ॥ 41
அர்சயாமாஸுரைசாநிம் அர்க்யாத்யை: உபசாரகை: ।
வீரபாஹுமுகான்வீரான் தஸ்யாவரணதேவதா: ॥ 42
ஸமப்யர்ச்ய யதாந்யாயம் ஸச்சாஸ்த்ரோக்தவிதாநத: ।
மன்யமாநா: ஸ்வமாத்மானம் க்ருதார்த்தா விபுதோத்தமா: ॥ 43
ஊஷு: ஸந்தோஷமதுலம் ஸம்ப்ராப்ய ஸவிதே விபோ: ।
குமாரோऽபி ஜகத்வந்த்ய: சிவயோ: சித்ரக்ருத்யயோ: ॥ 44
ஆவாஸமாத்மந: சக்ரே ததாகிரிவரம்குரும் । ததாதி ஜகதாமாதி: கைலாஸமிவசங்கர: ॥ 45

களை அறிந்தவர்களும் பூர்ண கும்பங்களை கைப்பற்றியவர்களுமான பிராம்மணர்களுடன் (36) எல்லோர்களுமாக பரமானந்தத்துடன் பக்கத்தில் சூழ்ந்து நின்று வேதம் சொல்லிக் கொண்டு ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவ ச்ரேஷ்டர்களோடு சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல ஹரகுமாரனை அவரது பெருமைக்கு ஏற்றதான ரத்ன மாளிகையில் பிரவேசிக்கச் செய்தனர். (37½) ஸ்வாமியான முருகன் சந்தோஷம் கொண்ட மனதுடன் வீரபாகுவின் கைகளால் கொண்டு வரப்பட்ட சித்திரமான பாதுகைகளில் ஏறி கிரஹத்தில் பிரவேசித்தார். இணையற்றதும் ரத்னங்கள் நிறம்பியதுமான ஸிம்மாஸனத்தை தேவாதி தேவனுடைய குமாரனும் ஜகத்பதியுமான முருகன் அலங்கரித்தான். (38-39½) உலகங்களை காப்பவனும் யாவற்றையும் அறிந்தவனும் உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவனும் ஸர்வக்ஞனான சிவனுடைய புத்ரனுமான முருகன் அந்த அழகிய ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தும் தேவர்கள் சிரஸ்ஸில் கைகூப்பி பல ஸ்தோத்திரங்களால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்து (40-41) ஈசபுத்ரனை அர்க்யம் பாத்யம் முதலிய உபசாரங்களால் பூஜித்தனர். மேலும் அவருடைய பரிவார தேவதைகளான வீரபாகு முதலிய வீரர்களை (42) சிறந்த சாஸ்திரங்களில் கூறிய முறைப்படி ந்யாயமாய் பூஜித்து அந்த தேவச்ரேஷ்டர்கள் தங்களுடைய ஆத்மாவை பிறவிப்பயனை அடைந்ததாகக் கருதினார்கள். (43) விபுவின் ஸமீபத்திற்குச்சென்று அளவுகடந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து வஸித்தனர். ஆச்சரியமான கார்யங்களை உடைய பார்வதீ பரமேச்வரர்களுடைய புத்ரனும், உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவனுமான முருகன் (44) அப்பொழுது மிகவும் பெரிதான அந்த தேவகிரியை உலகங்களுக்கு ஆதிப்பொருளான ஸ்ரீ சங்கரன் கைலாஸ மலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டதுபோல் அது

शिवयोरतिचित्र कृत्ययोः तनुभूरार्तिनिवारकस्सताम् ।
गिरिमावसथं चकार तं गणपैर्देवगणैश्च सादरम् ॥ ४६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

तारकपत्नीनां अनुमरणम् ॥

तारके निहते क्रूरे सबले बलिना युधि । कुमारेणामरेड्येन कुलिशायुधशालिना ॥ १
ततस्तस्य प्रिया गौरी साक्षादिव रतिस्स्वयम् । तन्महिष्यस्तथैवान्याः युद्धभूमिमुपेत्य ताम् ॥ २
रुरुदुर्भृशदुःखार्ता कुरर्य इव सुस्वरम् । हा नाथ नाथ दैत्येन्द्र त्रैलोक्यामितविक्रम ॥ ३
विहाय क्वाद्य नस्सर्वाः किमु कारणमद्य हो । वयमद्यैव तरसा वह्निमार्गमरिन्दम ॥ ४

சிவயோரதிசித்ரக்ருத்யயோ: தநுபூரார்திநிவாரக: ஸதாம் ।
கிரிமாவஸதம் சகார தம் கணபைர்தேவகணை:ச ஸாதரம் ॥ 46

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே பஞ்சசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

॥ அத ஷட்சத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

தாரகனின் மனைவிகள் உடன்கட்டை ஏறுதல்

தாரகே நிஹதே க்ரூரே ஸபலே பலிநா யுதி । குமாரேணாமரேட்யேந குலிசாயுதசாலிநா ॥ 1
ததஸ்தஸ்ய ப்ரியா கௌரீ ஸாக்ஷாதிவ ரதி: ஸ்வயம் ।
தன்மஹிஷ்யஸ்ததைவான்யா: யுத்தபூமிமுபேத்ய தாம் ॥ 2
ருருது:ப்ருசது:கார்தா குரர்யஇவ ஸுஸ்வரம் । ஹா நாத நாத தைத்யேந்த்ர த்ரைலோக்யாமிதவிக்ரம 3
விஹாய க்வாத்ய ந: ஸர்வா: கிமு காரணமத்ய ஹோ । வயமத்யைவ தரஸா வன்னிமார்கமரிந்தம ॥ 4

முதல் தனக்கு வாஸஸ்தலமாகக்கொண்டார் (45) மிக விசித்திரமான கார்யங்களை உடைய ஸ்ரீ அம்பாள் ஸ்ரீ சிவன் இவர்களுடைய புத்ரனும் ஸாதுக்களின் மனக்கவலையை போக்குகிறவனுமான ஸ்ரீ குஹன், கணத்தலைவர்களுடனும் தேவக்கூட்டங்களுடனும் அம்மலையை அன்புடன் இருப்பிடமாகச் செய்து கொண்டான். (46)

நாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

பலசாலியும் தேவர்களால் துதிக்கப்படுகின்றவனும் குலிசமென்னும் ஆயுதத்தை கையில் தரித்தவனுமான குமாரஸ்வாமியால் கடுரனை தாரகன் ஸைன்யத்துடன் வதம் செய்யப்பட்டபிறகு (1) ஸாக்ஷாத் ரதிதேவிபோன்ற அந்த தாரகனின் மனைவியான கௌரியும் மற்ற பட்டமஹிஷிகளும் அந்த யுத்தகளத்திற்குவந்து மிகுந்த துக்கம்கொண்டு பெண் அனில்கள்போல் அழகிய குரலுடன் அழுதனர் ஓ நாத! ஓ அசுரர்களுக்கு அரசனே! மூவுலகத்துள் சிறந்த வீரனே! (2-3) எங்கள் எல்லோர் களையும் விட்டுவிட்டு இப்பொழுது எங்கு சென்றுவிட்டீர். ஆ! இதென்ன காரணம் நாங்கள் இப்பொழுதே வேகமாக அக்னியில் விழுந்து உங்கள் ஸமீபம்வந்து பணிவிடை செய்யப்போகிறோம். இப்பொழுது

समभ्येत्य तवाभ्याशं भवामः परिचारिकाः । अद्य देवा निरातङ्काः शूरपद्मो हतोऽद्यवै ॥ ५
अद्य सिंहमुखश्चापि सानुबंधो हतो ध्रुवम् । यस्योरसि हरेश्चक्रं प्रत्यहन्यत निष्ठुरे ॥ ६
कथं बालस्य साशक्तिः तद्भित्वाऽसूनभक्षयत् । अस्त्रं ब्रह्मशिरो यस्मिन् कुण्ठिताभिहठादभूत् ॥ ७
वज्रिवज्रमभूत्कुण्ठं तद्भग्नं शिशुना कथम् । इति नार्यो बहुविधं विलप्य करुणस्वनम् ॥ ८
स्वांगे तदङ्गमारोप्य परिवार्य समाकुलाः । हृदयं शोकसंतप्तं अश्रुवर्षैरवाकिरन् ॥ ९
विरुदन्तीषु तास्वेवं तत्पत्नीष्वासुरात् पुरात् । महत्या सेनया साकमसुरेन्द्रो सुतोऽस्यवै ॥ १०
नाम्नाऽसुरेन्द्रस्संप्राप गजवाजिरथैरथी । सिंहाख्यनगराद्दैवात् सिंहविक्रान्तविक्रमः ॥ ११
यदृच्छयाऽऽगतस्तूर्णं पितरं द्रष्टुमुत्सुकः । वार्तां निशम्य स पितुर्मध्ये मार्गं हताशयः ॥ १२
तरसा पुरमभ्येत्य छिन्नमूल इव द्रुमः । पपात विलपन् द्वारि परिदेवनवर्णकैः ॥ १३
एकवासा निरानन्दो मुक्तकेशोऽवनौ लुठन् । हा तात हाऽसुराधीश क्वगतो लोकतापक ॥ १४
अहोबतेदृशं लोके नाश्चर्यं विद्यते परम् । यद्वक्षो विष्णुचक्रेण भूषितं कुलिशेनच ॥ १५

ஸமப்யேத்ய தவாப்யாசம் பவாம: பரிசாரிகா: । அத்ய தேவா நிராதங்கா: சூரபத்மோ ஹதோऽத்யவை ॥ 5
அத்ய ஸிம்ஹமுக:சாபி ஸாநுபந்தோ ஹதோ த்ருவம் ।
யஸ்யோரஸி ஹரே:சக்ரம் ப்ரத்யஹன்யத நிஷ்டுரே ॥ 6
கதம் பாலஸ்ய ஸாசக்தி: தத்பித்வாஸூநபக்ஷயத் ।
அஸ்த்ரம் ப்ரம்ம சிரோயஸ்மின் குண்டிதாச்ரி ஹடாதபூத் ॥ 7
வஜ்ரிவஜ்ரமபூத்குண்டம் தத்பக்னம் சிசுநா கதம் । இதி நார்யோ பஹுவிதம் விலப்ய கருணஸ்வநம் ॥ 8
ஸ்வாங்கே ததங்கமாரோப்ய பரிவார்ய ஸமாகுலா: । ஹ்ருதயம் சோகஸந்தப்தம் அச்ருவர்ஷைரவாகிரன்
விருதந்தீஷு தாஸ்வேவம் தத்பத்னீஷ்வாஸுராத்புராத் ।
மஹத்யா ஸேநயா ஸாகம் அஸுரேந்த்ர: ஸுதோऽஸ்ய வை ॥ 10
நாம்நாऽஸுரேந்த்ர: ஸம்ப்ராப கஜவாஜிரதை ரதீ ।
ஸிம்ஹாஸ்ய நகராத்தைவாத் ஸிம்ஹ விக்ராந்தவிக்ரம: ॥ 11
யத்ருச்சயாகதஸ்தூர்ணம் பிதரம் த்ரஷ்டுமுத்ஸுக: । வார்தாம் நிசம்ய ஸபிது: மத்யே மார்கம் ஹதாசய:
தரஸா புரமப்யேத்ய சின்னமூலஇவ த்ரும: । பபாத விலபன் த்வாரி பரிதேவநவர்ணகை: ॥ 13
ஏகவாஸா நிராநந்த: முக்தகேசோऽவநௌ லுடன் । ஹாதாத ஹாऽஸுராதீச க்வகதோ லோகதாபக ॥ 14
அஹோ பதேத்ருசம் லோகே நாச்சர்யம் வித்யதே பரம் ।
யத்வக்ஷோ விஷ்ணுசக்ரேண பூஷிதம் குலிசேநச ॥ 15

தேவர்கள் கவலையற்றவர்களாயினர். சூரபத்மனும் இப்பொழுது கொல்லப்பட்டான். (4-5) இப்பொழுது ஸிம்மமுகனும் பரிவாரத்துடன் நிச்சயம் கொல்லப்பட்டான். கடுரமான தாரகனுடைய எந்த மார்பில் விஷ்ணுவின் சக்கிரம்பட்டு அடிபட்டதோ (6) அப்படிப்பட்ட மார்பை சிறு குழந்தையின் சக்திவேல் புகுந்து அவர் பிராணன்களை எப்படி சாப்பிட்டது? எந்த மார்பில் ப்ரம்மசிரஸ் என்ற அஸ்திரமானது வேகமாக மோதியதால் நுனி மழுங்கிற்றோ (7) இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதமும் மழுங்கிற்றோ அப்படி பட்ட மார்பை ஓர் குழந்தையின் சக்தியாயுதம் எப்படிப் பிளந்தது? என்று பலவாறாக ஸ்திரீகள் தீனஸ்வரத்துடன் புலம்பி (8) தங்கள் மடியில் அந்த சரீரத்தை எடுத்துவைத்துக்கொண்டு யாவரும் சூழ்ந்து அலங்கோலமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு சோகத்தால் துடிக்கின்ற மார்பை கண்ணீர்களால் நனைத்துக்கொண்டனர். (9) இவ்வாறு அவனது மனைவிகள் தாரகனுடைய பட்டணத்திலிருந்துவந்து அழுகையில் அசுரர்களுள் சிறந்தவனும் சிங்கம்போன்றவனும் தாரகனுடைய புத்ரனும் அசுரேந்திரன் எனப் பெயர்கொண்டவனும் பெரிய சைன்யத்துடனும் யானை குதிரை தேர் இவைகளோடு மிக பலமுள்ள அவன் தேரில் ஏறி தற்சயலாக வந்தான். (10-11) வேகமாய் தகப்பனை பார்க்கவேண்டுமென தற்செயலாகவந்த அவன் நடுவழியில் தகப்பன் மரித்த செய்தியைக்கேட்டு மனம் முறிந்தவனாக ஆனான். (12) சீக்கிரமாக மாயாபுரத்திற்குவந்து வேர் அறுந்த மரம்போல் வாயிற்படியில் விழுந்து ஒப்பாரி வசனங்களால் புலம்பிக்கொண்டும் (13) ஒரே வஸ்திரத்துடனும் ஆனந்தமற்றும் சிண்டவிழ்ந்தும் தரையில் உருண்டும் புரண்டான். ஆ தந்தையே! ஆ அசுரேந்திர! உலகெல்லாம் பரிதவிக்கச் செய்பவனே! எங்கு சென்றாய் (14) உன்னுடைய எந்த மார்பானது விஷ்ணு சக்கரத்தாலும் இந்திரனுடைய

एतत्स्तनंधयस्यैव शक्त्यां भग्नं किमीदृशम् । युद्धभूमिं शनैरेत्य योषिज्जाल समाकुलाम् ॥ १६
निहतं पितरं दृष्ट्वा तारकं पतितं भुवि । विललाप भृशं तासां मातॄणां जनयञ्छुचम् ॥ १७
अद्याग्निस्सर्वदेवानां सम्यक् शान्तिमुपागतः । अथेन्द्रस्य शची भार्या स्वर्गिणामप्सरोगणाः ॥ १८
सुखिनोऽद्य सुरास्सेन्द्राः स्वर्गस्तेषां भवेत् पुरम् । अद्य सिंहमुखश्चापि शूरपद्मश्च दानवः ॥ १९
निहताशौ हतप्रायौ भग्नो बाहुश्च दक्षिणः । विलप्य बहुधा दीनः प्रसमीक्ष्य दिशो दश ॥ २०
हस्तेन हस्तं संपीड्य दष्टदन्तोष्ठभीषणः । क्रोधरक्तेक्षणश्शश्वद्विहस्य च पुनः पुनः ॥ २१
भवत्विति वदन् भूयो भूयो वक्षोल्लसत्करः । चितामारोप्य पितरं गन्धचन्दनसंभृताम् ॥ २२
मातृश्च तत्र संस्कृत्य गौर्याद्याः पतिदेवताः । और्ध्वदेहिकमस्यासां समाप्य विधिपूर्वकम् ॥ २३
निर्गत्य सहसा साकं सेनया चतुरङ्गया । भूयो वीरमहेन्द्राख्यं पुरमापाशु खिन्नधीः ॥ २४
पितुर्ज्येष्ठस्य तत्राशु शूरपद्मस्य पादयोः । पतित्वा भृशदुःखार्तो रुरोद बहुधा लपन् ॥ २५

ஏதத் ஸ்தநந்தயஸ்யைவ சக்த்யா பக்நம் கிமீத்ருசம் । யுத்தபூமிம் சநைரேத்ய யோஷிஜ்ஜாலஸமாகுலாம்
நிஹதம் பிதரம் த்ருஷ்ட்வா தாரகம் பதிதம் புவி । விலலாபப்ருசம் தாஸாம் மாத்ரூணாம் ஜனயச்சுசம் ॥ 17
அத்யாக்நி: ஸர்வதேவாநாம் ஸம்யக்சாந்திமுபாகத: ।
அத்யேந்த்ரஸ்ய சசீபார்யா ஸ்வர்கிணாமப்ஸரோ கணா: ॥ 18
ஸுகிநோத்ய ஸுரா: ஸேந்த்ரா: ஸ்வர்கஸ்தேஷாம் பவேத்புரம் ।
அத்ய ஸிம்ஹமுக:சாபி சூரபத்மச்ச தாநவ: ॥ 19
நிஹதாசௌ ஹதப்ராயௌ பக்நோ பாஹுச்ச தக்ஷிண: ।
விலப்ய பஹுதா தீன: ப்ரஸமீக்ஷ்ய திசோதச ॥ 20
ஹஸ்தேந ஹஸ்தம் ஸம்பீட்ய தஷ்டதந்தோஷ்டபீஷண: ।
க்ரோதரக்தேக்ஷண: சச்வத் விஹஸ்யச புந: புந: ॥ 21
பவத்விதி வதன்பூய: பூயோ வக்ஷோல்லஸத்கர: । சிதாமாரோப்ய பிதரம் கந்தசந்தனஸம்ப்ருதாம் ॥ 22
மாத்ரூச்ச தத்ர ஸம்ஸ்க்ருத்ய கௌர்யாத்யா: பதிதேவதா: ।
ஔர்த்வ தேஹிகமஸ்யாஸாம் ஸமாப்ய விதிபூர்வகம் ॥ 23
நிர்கத்ய ஸஹஸா ஸாகம் ஸேநயா சதுரங்கயா । பூயோ வீரமஹேந்த்ராக்யம் புரமாபாசு கின்னதீ: ॥ 24
பிதுர்ஜ்யேஷ்டஸ்ய தத்ராசு சூரபத்மஸ்ய பாதயோ: । பதித்வா ப்ருசது:கார்த: ருரோத பஹுதாSSலபன்

வஜ்ராயுதத்தாலும் அலங்கரிகப்பட்டதோ (15) அந்த மார்பானது பால்மணம் மாறாத இந்த சிறுவனுடைய வேலாயுதத்தால் எவ்வாறு பிளக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சிறந்த ஆச்சரியமானது உலகில் எங்கும் காணவில்லையே ஆ இதென்ன கஷ்டம் எனப்புலம்பி ஸ்த்ரீ கணங்களால் நிறம்பிய யுத்த பூமிக்கு மெள்ளச் சென்று (16) தரையில் கிடப்பவனும் தந்தையும் கொல்லப்பட்டவனுமான தாரகனைப்பார்த்து அந்தத் தாய்மார்களுக்கு துக்கத்தைக் கொடுப்பவனாகி மிகவும் புலம்பினான். (17) ஸர்வதேவர்களுள் அக்னிக்கு உமது சரீரத்தை எரிப்பதால் வயிறு குளிர்ந்தது. இப்போது இந்திரனுக்கு இந்திராணி முதலிய பத்னியாகவும் மற்ற தேவர்களுக்கு அப்ஸரஸ்த்ரீகள் மனைவிகளாகவும் ஆகிவிட்டனரே (18) இந்திரன் தேவர்கள் ஸுகத்தை அடைந்தவர்களாகவும் ஸ்வர்கலோகம் அவர்களுக்கு பட்டணமாகவும் ஆயிற்றே. இப்போது ஸிம்மமுகனும் சூரபத்மனும் (19) ஆசையற்று மரித்தவர்கள்போல் ஆனார்களே. அவர்களது வலதுகை முறிந்துவிட்டதே என்று மிகவும் பரிதாபப்படும்படி பத்துதிக்குகளையும் பார்த்து பலவாறுகப் புலம்பி (20) கையோடு கைபிசைந்து பற்களையும் நரநரவென்று கடித்து உதடுகளையும் மடித்து கடித்துக்கொண்டு கோபத்தினால் கண்கள் சிவக்கலுற்று அடிக்கடி சிரித்துக்கொண்டும் (21) அடிக்கடி இருக்கட்டும் என உரும்பி மார்தட்டிக்கொண்டும் அகில் தேவதாரு சந்தனம் இந்தக் கட்டைகளால் அமைத்த சிதையில் தந்தையை ஏற்றிவைத்து (22) அதில் உடன்கட்டை ஏறிய கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்ட கௌரி முதலிய தாய்மார்களையும் தந்தையையும் தகனம்செய்து மற்றுமுள்ள அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பிரேதக்ருத்யங்களை முறைப்படிசெய்து முடித்துவிட்டு (23) சதுரங்க ஸைன்யங்களுடன் நகரத்திலிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டு புத்திகலங்கியவனாகி வீரமாகேந்திரம் என்றப் பட்டணத்திற்கு வேகமாகச்சென்றான். (24) பிறகு அங்கு தகப்பனுக்கு மூத்தவனாகிய சூரபத்மனின்

रुदन्तं दीनवदनं लुठन्तमवनीतले । तं समुत्थाप्य बाहुभ्यां शूरपद्मस्सुरेतरः ॥ २६
उरसा संपरिष्वज्य माभैर्माभैरिति ब्रुवन् । किमिदं किमिदंचेति पुनः पुनररिन्दमः ॥ २७
परिमृज्य तदाश्रूणि पृष्टवान् शोककारणम् । कथयामास तत्सर्वं तारकस्य सुतो रुदन् ॥ २८
ततस्स तस्य वचनं असुरेन्द्रस्य दानवः । शूरपद्मोऽशनेस्तुल्यं भ्रातुर्वधमनाकुलम् ॥ २९
नैवाद्रियत संस्मृत्य तारकस्य पराक्रमम् । अस्मद्विषयभूतानां अण्डानां येऽधिपास्सुराः ॥ ३०
नते संयति मद्भ्रातुरग्रे स्थातुमलं भुवि । हतस्संयति मद्भ्राता सकथं हरसूनुना ॥ ३१
श्रोतव्यमस्ति पुत्रत्वं भ्रान्तोऽसि किमु बालक । स्वप्ने दृष्टोऽसि किंबाल माभैर्माभैर्ममात्मज ॥ ३२
असुरेन्द्रः — भ्रान्तिर्नमे पितः स्वप्नो नानुवृत्तः श्रुतोऽपिवा ।
संस्कृत्य पितरं साक्षान्मातृभिर्निहतं युधि ॥ ३३
कृतौर्ध्वदेहिको भ्रातुरहं प्राप्तस्तवान्तिकम् । हरसूनुभयात्तत्र क्षणार्धमपि न स्थितः ॥ ३४
अस्मिन्नर्थे नसन्देहस्त्वया कार्यः प्रभोऽधुना । शपेऽहं तव पादाब्जे सर्वथा दानवोत्तम ॥ ३५

ருதந்தம் தீநவதனம் லுடந்தமவநீதலே | தம் ஸமுத்தாப்ய பாஹுப்யாம் சூரபத்ம: ஸுரேதர: || 26
உரஸா ஸம்பரிஷ்வஜ்ய மாபைர்மாபைரிதிப்ருவன் | கிமிதம் கிமிதம்சேதி புந: புநராரிந்தம: || 27
பரிம்ருஜ்ய ததாச்ரூணி ப்ருஷ்டவான் சோககாரணம் | கதயாமாஸ தத்ஸர்வம் தாரகஸ்ய ஸுதோ ருதன்
தத: ஸ தஸ்ய வசனம் அஸுரேந்த்ரஸ்ய தாநவ: | சூரபத்மோऽசனேஸ்துல்யம் ப்ராதுர்வதமநாகுலம் || 29
நைவாத்ரியத ஸம்ஸ்ம்ருத்ய தாரகஸ்ய பராக்ரமம் |
அஸ்மத்விஷயபூதானும் அண்டானும் யேऽதிபா: ஸுரா: || 30
நதே ஸம்யதி மத்ப்ராது: அக்ரே ஸ்தாதுமலம்புவி | ஹத: ஸம்யதி மத்ப்ராதா ஸகதம் ஹரஸூநுனு ||
ச்ரோதவ்யமஸ்தி புத்ரத்வம் ப்ராந்தோஸி கிமு பாலக |
ஸ்வப்நே த்ருஷ்டோஸி கிம்பால மாபைர்மாபைர்மமாத்மஜ || 32
அஸுரேந்த்ர:—ப்ராந்திர் நமே பித: ஸ்வப்ந: நாநுவ்ருத்த: சருதோऽபிவா |
ஸம்ஸ்க்ருத்ய பிதரம் ஸாக்ஷாத் மாத்ருபிர் நிஹதம் யுதி || 33
க்ருதௌர்த்வ தேஹிகோ ப்ராது: அஹம் ப்ராப்த: தவாந்திகம் |
ஹரஸூநுபயாத்தத்ர க்ஷணார்த்தமபி நஸ்தித: || 34
அஸ்மிந்நர்தே நஸந்தேஹ: த்வயா கார்ய: ப்ரபோऽதுநா |
சபேஹம் தவ பாதாப்ஜே ஸர்வதா தாநவோத்தம || 35

கால்களில் மிகவும் வேகமாக துக்கத்துடன் விழுந்து பலவாருகப் புலம்பி அழுதான். (25) அழுகின்றவனும் பரிதாபப்படத்தக்க முகமுள்ளவனும் பூமியில் புரளுகின்றவனுமான அந்த அசுரேந்திரன் எனப் பெயருள்ள தாரகனின் புத்ரனை அசுரனை சூரபத்மன் கைகளால் வாரி எடுத்து (26) மார்போடு அணைத்து பயப்படாதே பயப்படாதே எனச் சொல்லிக்கொண்டு இதென்ன இதென்ன என அடிக்கடிச் சொல்லிக்கொண்டு (27) சத்ருவை நிக்ரஹம் செய்யும் சூரன் கண் ஜலங்களைத் துடைத்து துயரத்திற்கு என்ன காரணமெனக் கேட்டான். தாரகனுடைய புத்ரன் நடந்ததெல்லாம் அழுதுகொண்டே கூறினுன் (28) பிறகு அந்த அசுரேந்தின்கூறிய தம்பியின் வதத்தைப்பற்றிய இடிக்கொப்பான வார்த்தையை கலக்கமில்லாமல்கேட்டு (29) தாரகனுடைய பராக்கிரமத்தை நன்கு நினைத்துப்பார்த்து அதை நம்பவே இல்லை. நமது தேசங்களாகிய அண்டங்களுக்கு அதிபர்களாகிய எந்த தேவர்களும் (30) யுத்தத்தில் என் தம்பிக்கு முன்பு இப்புவியில் நிற்பதற்கு சக்தர்களல்ல. அப்படிப்பட்ட எனது பிராதா எப்படி சிவபுத்ரனல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். (31) இங்கு கேட்கவேண்டியது சிறிதுள்ளது. ஓ குழந்தாய்! உனக்கு சித்தப்ரமமோ! அல்லது ஸ்வப்னம் கண்டாயா? எனது புத்ர! பயப்படாதே பயப்படாதே எனச் சொன்னுன். (32) அசுரேந்திரன் கூறுகிருர்— ஓ அப்ப! எனக்கு சித்தபிரமமில்லை. ஸ்வப்னமும் காணவில்லை. பிறர் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சொல்லவுமில்லை. யுத்தத்தில் மரித்த என் பிதாவை உடன்கட்டை ஏறிய தாய்மார்களுடன் நானே நேரில் தகனம்செய்து (33) மற்றுமுள்ள கர்மங்களையும் முடித்துவிட்டு நான் உங்களிடம் வந்தேன். சிவபுத்ரனின் பயத்தால் நான் அங்கு அரை க்ஷணம்கூட தங்கவில்லை (34) ஓ பிரபுவே இந்த விஷயத்தில் சிறிதுகூட தாங்கள் இப்பொழுது ஸந்தேகப்படவேண்டாம். ஓ அசுரோத்ம! எவ்வகையிலும் உங்கள் சரண கமலங்களில் ஆணை

तावन्मात्रमिदं नैव भवेदरिनिषूदन । अस्माकमागतं विद्धि भयं तेन महौजसा ॥ ३६

वचनमिदममुष्य श्रोत्रशंकु स्वसूनोरसुरपतिरवेत्य स्वान्तरे शूरपद्मः ।
भयकृतपुरुवेपः स्वासन सिंहपादात् झटितिभुवि पतित्वा हारुरोदेति हेति ॥ ३७

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकांडे षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

राजनीतिः ॥

अथानुजोऽस्य सिंहास्यश्छिन्नमूल इव द्रुमः । केशान्विकीर्य बहुधा धूळिधूसर विग्रहः ॥ १
कराभ्यां तं समुत्थाप्य समाश्लिष्योरसा शुचा । बहुधा विलपन् दीनो हाहताःस्मो विधे त्वया ॥ २
रुरोदेति मुहुर्दीनो हाहेति मुखरो मुहुः । मन्त्रिणश्च ततस्सर्वे सेनानां पतयश्च ते ॥ ३
पुरोधसश्च विद्वांसश्चिखिदुस्तेऽपि सर्वशः । शिरः प्रहृत्य दुःखेन शूरपद्मोऽवनौ भृशम् ॥ ४

தாவன்மாத்ரமிதம் நைவ பவேதரிநிஷூதன ! அஸ்மாகமாகதம் வித்தி பயம் தேந மஹௌஜஸா ॥ 36
வசநமிதமமுஷ்ய ச்ரோத்ரசங்குஸ்வஸூநே: அஸுரபதிரவேத்ய ஸ்வாந்தரே சூரபத்ம: ।
பயக்ருதபுருவேப: ஸ்வாஸநாத் ஸிம்ஹபாதாத் ஜடிதி புவி பதித்வா ஹாருரோதேதி ஹேதி ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஸம்பவகாண்டே ஷட்சத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தசத்வாரிம்சோத்யாய: ॥

ராஜநீதி.

அதானுஜோऽஸ்ய ஸிம்மாஸ்யச் சின்னமூல இவத்ரும: । கேசான் விகீர்ய பஹுதா தூளி தூஸரவிக்ரஹ: 1
கராப்யாம் தம் ஸமுத்தாப்ய ஸமாச்லிஷ்யோரஸா சுசா ।
பஹுதா விலபன் தீன: ஹாஹதோஸ்மோ விதே த்வயா ॥ 2
ருரோதேதி முஹுர்தீன: ஹாஹேதி முகரோ முஹு: ।
மந்த்ரிணச்ச ததஸ்ஸர்வே ஸேனானாம் பதயச்சதே ॥ 3
புரோதஸச்ச வித்வாம்ஸ: சிகிதுஸ்தேபிஸர்வச: ।
சிர: ப்ரஹ்ருத்ய துக்கேன சூரபத்மோऽவனௌ ப்ருசம் ॥ 4

இடுகிறேன் (35) ஓ சத்ருக்களைக் கொல்லுகின்றவரே, அது இம்மட்டுமல்ல. அம்மகா பராக்கிரமசாலியான குமாரனால் நமக்கும் பயம் வந்ததாக அறிந்துகொள்ளும். (36) என்று காதில் ஆணி அடித்ததுபோன்ற தனது புத்ரனின் சொல்லைக்கேட்டு சூரபத்மன் தன் உள்ளத்தில் உணர்ந்து பயத்தினால் மிகவும் நடுங்கியவனாகி சிங்கக்காலுள்ள தனது ஆஸனத்திலிருந்து திடீரென பூமியில் விழுந்து ஆ ஆ என்று கதறினான். (47)

நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

பிறகு சூரபத்மனின் தம்பியாகிய சிம்மமுகன் வேர் அறுபட்ட மரம்போல் கீழேவிழுந்து பலவாறாகப் புரண்டு விரிந்த கேசங்களுடனும் புழுதிகள் படிந்த சரீரமுள்ளவனுமாகி (1) இரண்டு கைகளால் சூரபத்மனை வாரி எடுத்து மிகுந்த துக்கத்துடன் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு ஓ தெய்வமே உன்னால் நாங்கள் யாவரும் அழிந்துவிட்டோம் என பரிதாபப்படும்படி பலவிதமாய் புலம்பி (2) அடிக்கடி ஆ ஆ என்று கதறி மிகவும் தைன்யமாக அழுதான். பிறகு எல்லா மந்திரிகளும் ஸேனாபதிகளும் (3) புரோகிதர்களும் பண்டிதர்களும் ஆகிய எல்லோரும் துக்கித்தனர். சூரபத்மனும் தலையில் அடித்துக்

मुमूर्छ बहुधा दीनो विलप्य चिरमाश्वयम् । ततस्सर्वे समुत्थाप्य चिरमाश्वास्य मन्त्रिणः ॥ ५
पुनरुज्जीवयामासुश्शनकैरुपचारकैः । शूरपद्मो महापद्मो गतमूर्च्छो रुषान्वितः ॥ ६
दष्ट दन्ताधरोष्ठस्सन् दिशस्सर्वाविलोकयन् । संघट्य दन्तैर्दन्तान् स्वान् करावास्फोट्यचक्षणम् ॥ ७
निर्दहन्निवनेत्राभ्यां जगत्सर्वं चराचरम् । विहस्य दष्टदन्तोष्ठो महाशनिसमस्वनः ॥ ८
बभाण बहु हुंकृत्य कंपयन्निव मेदिनीम् । शपे मम पदद्वन्द्वे श्रृण्वन्तु वचनं मम ॥ ९
नसंहरेयं तं युद्धे यदि स्कन्दं सबान्धवम् । अवश्यं तेन युद्धाग्रे हतस्त्यक्ष्याम्यसून् क्षणात् ॥ १०
सन्नद्धा महती सेना युद्धाय चतुरंगिणी । निर्गच्छतु पुराद्य नायकैर्दृढधन्विभिः ॥ ११
वादित्राणिच सर्वाणि घोषयन्त्वाज्ञया मम । भेर्यस्सन्ताडयन्त्वद्य निस्साणैर्डिण्डिमैस्सह ॥ १२
आदिश्यैवं पुनः क्रोधादभिस्विन्नाङ्गमण्डलः । आहूय सर्वान्प्रणिधीन् अवादीद्रोषभीषणः ॥ १३
समाह्वयन्तु युद्धाय तं सूनुं त्रिपुरद्विषः । अद्यैव तरसाभ्येत्य त्यक्त्वा भीतिं ममाज्ञया ॥ १४

முமூர்ச்ச பஹுதா தீன: விலப்ய சிரமாச்வயம் । தத: ஸர்வே ஸமுத்தாப்ய சிரமாச்வாஸ்ய மந்த்ரிண: ॥ 5
புனருஜ்ஜீவயாமாஸு: சனகைருபசாரகை: । சூரபத்மோ மஹாபத்ம: கதமூர்ச்சோ ருஷான்வித: ॥ 6
தஷ்டதந்தாதரோஷ்டஸ்ஸன் திசஸ்ஸர்வாவிலோகயன் ।
ஸங்கட்ய தந்தைர் தந்தான் ஸ்வான் கராவாஸ்போட்ய ச க்ஷணம் ॥ 7
நிர்தஹன்னிவ நேத்ராப்யாம் ஜகத்ஸர்வம் சராசரம் ।
விஹஸ்ய தஷ்டதந்தோஷ்ட: மஹாசனி ஸமஸ்வன: ॥ 8
பபாண பஹுஹுங்க்ருத்ய கம்பயன்னிவ மேதினீம் । சபே மம பதத்வந்த்வே ச்ருண்வந்துவசனம் மம 9
ந ஸம்ஹரேயம் தம் யுத்தே யதி ஸ்கந்தம் ஸபாந்தவம் ।
அவச்யம் தேந யுத்தாக்ரே ஹதஸ்த்யக்ஷ்யாம்யஸூன் க்ஷணாத் 10
ஸன்னத்தா மஹதீ ஸேனா யுத்தாய சதுரங்கிணீ । நிர்கச்சது புராதத்ய நாயகை: த்ருடதன்விபி: ॥ 11
வாதித்ராணிச ஸர்வாணி கோஷயந்த்வாக்ஞயா மம ।
பேர்ய: ஸந்தாடயந்த்வத்ய நிஸ்ஸாணை: டிண்டிமை: ஸஹ ॥ 12
ஆதிச்யைவம் புந: க்ரோதாத் அபிஸ்வின்னங்கமண்டல: ।
ஆஹூய ஸர்வான் ப்ரணிதீன் அவாதீத் ரோஷபீஷண: ॥ 13
ஸமாஹ்வயந்து யுத்தாய தம் ஸூநும் த்ரிபுரத்விஷ: ।
அத்யைவ தரஸாப்யேத்ய த்யக்த்வா பீதிம் மமாக்ஞயா ॥ 14

கொண்டு மிகுந்த துக்கத்தால் பலமுறை மூர்ச்சை அடைந்தான். வெகுநேரம் பரபரப்புடன் தீனனாய் புலம்பினான். பிறகு எல்லா மந்திரிகளும் அவனைத்தூக்கி வெகுநேரம் ஆச்வாஸப்படுத்தி (4-5) மெள்ள மெள்ள அநேக சைத்ய உபசாரங்களால் மறுபடி அவனுக்கு மூர்ச்சைத் தெளியவைத்தனர். மகாபத்மம் என்ற கடும் ஸர்ப்பம்போன்ற சூரபத்மன் மூர்ச்சை தெளிந்து மிகுந்த கோபம்கொண்டவனாகி (6) உதடுகளை பற்களால் கடித்துக்கொண்டு எல்லா திக்குகளையும் பார்த்து பற்களை கடகடவென்று கடித்து கைகொட்டி ஓர் க்ஷணத்துக்குள் (7) தனது கண்களால் சராசரமான உலகத்தை எரித்துவிடுகிறவன் போல் சிரித்து பற்களையும் உதடுகளையும் கடித்து பெரிய இடிக்கு ஒப்பான சப்தத்துடன் இந்த பூமியை நடுங்கச் செய்வதுபோல் பலதடவை உம்காரம் செய்துகொண்டுக் கூறினான். எனது இரண்டு கால்கள்மீது ஆணை இடுகிறேன். என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள். (8-9) நான் யுத்தத்தில் அந்த ஸ்கந்தனை அவனுடைய பந்துக்களுடன் வதம் செய்யாவிடில் அதே யுத்தத்தில் அவனால் அடிபட்டு ஓர் நொடியில் நிச்சயம் உயிர்களை இழப்பேன். (10) மிகப்பெரிய சேனையானது திடமான விற்களை கைகளில் தரித்த சேனாபதிகளோடு இப்போதே யுத்தத்திற்கு ஸன்னத்தமாகி பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பட்டும். (11) எனது உத்திரவின்பேரில் ஸகல வாத்யங்களும் முழங்கட்டும். இப்போது நிஸ்ஸாணம் டிண்டிமம் முதலான வாத்யங்களுடன் பேரிகள் முழங்கட்டும். (12) இவ்விதம் கட்டளையிட்டு மறுபடி கோபத்தால் வேர்வைகளால் நனைந்த சரீரமுள்ளவனாகி ரோஷத்தினால் பயங்கரனாகி எல்லா சாரர்களையும் அழைத்துக் கூறினான். (13) எனது கட்டளைப்படி பயமின்றி இப்பொழுதே வேகமாகச்சென்று திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த சிவனின் புத்ரனை சண்டைக்கு அழையுங்கள். (14) ஒன்றும் அறியாத சிறுவனான எனது

बालं ममानुजं मुग्धं वञ्चयित्वा रणाङ्गणे । अवधीरमरैस्सार्धं आंबिकेयोऽद्य मे रिपुः ॥ १५
कथं निद्रासि भुङ्क्षे त्वं मयि जीवति सानुजे । वदन्तु विबुधानद्य भवन्तो वचनं मम ॥ १६
अद्य प्रभृत्यहं युष्मदुदरे वर्धयामि च । उक्त्वैवं मन्मुखाद्यूयं यात भूयो ममान्तिकम् ॥ १७
दूतानिति समादिश्य पुनरप्यतिकोपनः । समादिदेश सहसा सूतं साध्वश्ववेदिनम् ॥ १८
सहस्रखरसंयुक्तं सारथे रथमानय । काञ्चनं सर्वरत्नाढ्यं सर्वायुधसमन्वितम् ॥ १९
अभेद्यं कवचं लौहं वारवाणं च हाटकम् । शार्ङ्गाणि च धनूंष्यन्यान्यायुधानि महान्ति च ॥ २०
अक्षय्याविषुधी दिव्ये शरपूर्णे समानय । संप्रेरयत्यधिकृतस्तस्मिन्नसुरनायके ॥ २१
अमोघाख्यस्तदा मन्त्री मंत्रज्ञो मतिमान्वशी । राजानं प्रेक्ष्य सदसि नीतिशास्त्रविशारदः ॥ २२
प्रोवाच त्यक्तभीर्देव राजनीतिर्महत्तरा । दुर्विज्ञेया जनैः कामं पामरैरमरैरपि ॥ २३
शक्तित्रययुताराज्ञाधार्या सर्वसुखप्रदा । उत्साहशक्तिरेकान्या मन्त्रशक्तिर्महत्तरा ॥ २४
प्रभुशक्तिरनन्तान्या त्वयि सर्वत्र सर्वदा । जानासि च गुणान् षट्त्वं सन्धि विग्रहमेव च ॥ २५

பாலம் மமாநுஜம் முக்தம் வஞ்சயித்வா ரணங்கணே |
அவதீரமரைஸ்ஸார்த்தம் ஆம்பிகேயோத்ய மே ரிபு: || 15
கதம் நித்ராஸி புங்க்ஷே த்வம் மயி ஜீவதி ஸாநுஜே | வதந்து விபுதாநத்ய பவந்தோ வசநம் மம || 16
அத்யப்ருப்ருத்யஹம் யுஷ்மதுதரே வர்தயாமிச |
உக்த்வைவம் மன்முகாத்யூயம் யாத பூயோ மமாந்திகம் || 17
தூதாநிதி ஸமாதிச்ய புநரப்யதிகோபந: | ஸமாதிதேச ஸஹஸா ஸூதம் ஸாத்வச்வ வேதிநம் || 18
ஸஹஸ்ரகரஸம்யுக்தம் ஸாரதே ரதமாநய | காஞ்சநம் ஸர்வரத்நாட்யம் ஸர்வாயுதஸமன்விதம் || 19
அபேத்யம் கவசம் லௌஹம் வாரவாணஞ்ச ஹாடகம் |
சார்ங்காணிச தநூம்ஷ்யன்யான் ஆயுதாநி மஹாந்திச || 20
அக்ஷய்யாவிஷூதீ திவ்யே சரபூர்ணே ஸமாநய | ஸம்ப்ரேரயத்யதிக்ருத: தஸ்மின்னஸூரநாயகே || 21
அமோகாக்யஸ்ததாமந்த்ரீ மந்த்ரக்ஞோ மதிமான் வசீ |
ராஜாநம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸதஸி நீதிசாஸ்த்ரவிசாரத: || 22
ப்ரோவாச த்யக்தபீர்தேவராஜநீதிர்மஹத்தரா | துர்விக்ஞேயா ஜநை: காமம் பாமரைரமரைரபி || 23
சக்தித்ரயயுதாராக்ஞா தார்யா ஸர்வ ஸூகப்ரதா |
உத்ஸாஹசக்திரேகான்யா மந்த்ரசக்திர்மஹத்தரா || 24
ப்ரபுசக்திரனந்தான்யா த்வயி ஸர்வத்ர ஸர்வதா | ஜாநாஸிச குணான் ஷட்த்வம் ஸந்திவிக்ரஹமேவச 25

தம்பியை யுத்தத்தில் வஞ்சித்து தேவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு கொன்றுயல்லவா? அம்பிகா புத்ரனை நீ இப்பொழுது எனக்கு சத்ருவாக ஆகிவிட்டாய். (15) நான் என் தம்பியுடன் உயிருடனிருக்கும் பொழுது நீ எப்படி தூங்குகின்றுய்? எப்படி சாப்பிடுகின்றுய்? என்ற இம்மாதிரியானச் சொற்களை தேவர்களிடத்தில் இப்பொழுதே சொல்லுங்கள். (16) இன்று முதல் தேவர்களான உங்கள் வயிற்றில் தீ போல் இருந்து வளர்கிறேன் என்று இப்போது என்னிடமிருந்து நீங்கள் சென்று இவ்விதமாக உரைத்து விட்டு திரும்பி என்னிடம் வாருங்கள் (17) என்று இவ்வாறு தூதர்களுக்கு கட்டளையிட்டு மறுபடி மிகுந்த கோபம்கொண்டு அச்வபரீக்ஷையில் தேர்ச்சிபெற்ற ஸாரதியைப்பார்த்து சீக்கிரமாகக் கூறினன். (18) ஓ தேரோட்டியே! ஸ்வர்ணமயமும் ரத்னமயமும் எல்லா ஆயுதங்களுடன் கூடியதும் ஆயிரம் கோவேறுக் கழுதைகள் பூட்டியதுமான ரதத்தைக்கொண்டுவா (19) பிறரால் பேதிக்கமுடியாத இரும்பு கவசத்தையும் ஸவர்ண கவசத்தையும் கொம்புகளால் ஆன வில்லுகளையும் மற்றும் வேறு பெரிய ஆயுதங்களையும் (20) அக்ஷயமான அம்புகள் நிறைந்த இரண்டு அம்பராத் தூணிகளையும் கொண்டுவா என்று இவ்விதமாக வேலைக்காரர்களை அசுரத்தலைவன் கட்டளையிட்டான். (21) மந்திராலோசனைகளை நன்கு அறிந்தவனும் மகாபுத்திசாலியும் இந்திரிய ஜயம் பெற்றவனும் அமோகனென்று பெயருடையவனும் நீதிசாஸ்திரங்களில் வல்லவனுமான மந்திரியானவன் சபையில் அரசனை நோக்கி பயமின்றிக் கூறினன். (22) ஓ தேவ! ராஜநீதி என்பது மிகப்பெரிதானது. அது ஸாதாரணமாய் ஜனங்களாலும் பாமரர்களான தேவர்களாலும் மிகவும் அறியமுடியாதது (23) ஸகல சுகத்தை தரவல்லதும் மூன்றுவித சக்தியை உடையதுமான அந்த ராஜநீதியை அரசர்கள் மனதில் நன்கு உணரவேண்டும். அம்மூன்று சக்தியோவெனில் உத்ஸாஹ (தைர்ய) சக்தி அதற்கும் மேல்பட்டது மந்திராலோசனையால் உண்டான சக்தி. (24) மூன்றுவது மிகுந்த பொருள்களையும் சேனைகளையும் பாதுகாக்கும் திறமையை உடைய

यानमासनमन्यच्च द्वैधीभावं समाश्रयम् । अङ्गानि सप्त भोदेव स्वाम्यमात्यबलादिकम् ॥ २६
तस्मात्तवाद्य वक्तव्यं नास्त्यन्यत्स्मारयाम्यहम् । इदानीं शृणु याजार्हो नायं रुद्राङ्गसंभवः ॥ २७
बालोऽनभिज्ञो बलवान् शक्तिपाणिररिन्दमः । वैरमस्ति न चास्माकं शङ्करे लोकशंकरे ॥ २८
स एव शंकरस्साक्षात् स्कन्दस्तस्यात्मजो यतः । यदृच्छयाऽऽगतेनैव तेन युद्धं तवानुजः ॥ २९
अनभिज्ञश्चकाराशु निधनंप्राप संयुगे । अथवा नाकिभिः शंभुरस्मद्वैरिभिरर्थितः ॥ ३०
बालकं प्रेषयामास स तु पास्योऽस्मदादिभिः । अतःपरं न तेनात्र वैरं कार्यं त्वयाऽधुना ॥ ३१
इत्यमोघं वचः श्रुत्वा राजाऽमोघस्य धीमतः । शमं जगाम शनकै रालोच्यैवं स्वमात्मनि ॥ ३२
भूयोप्यासनमारुह्य तूष्णींभावमुपागतः । तस्थिवानासने रम्ये महत्यसुरनायकः ॥ ३३
शूरपद्मो बकं चाद्रं मयूरं श्येनमेव च । चक्रवाकं शुकञ्चान्यानेतदादीन्विचक्षणः ॥ ३४

யாநமாஸநமன்யச்ச த்வைதீபாவம் ஸமாச்ரயம் | அங்காநி ஸப்தபோதேவ ஸ்வாம்யமாத்யபலாதிகம் ||
தஸ்மாத் தவாத்ய வக்தவ்யம் நாஸ்த்யன்யத் ஸ்மாரயாம்யஹம் |
இதானீம் ச்ருணுயாஜார்ஹ: நாயம் ருத்ராங்கஸம்பவ: || 27
பாலோ஽னபிக்ஞோ பலவான் சக்திபாணிரரிந்தம: |
வைரமஸ்தி நசாஸ்மாகம் சங்கரே லோகசங்கரே || 28
ஸ ஏவ சங்கர: ஸாக்ஷாத் ஸ்கந்த: தஸ்யாத்மஜோயத: |
யத்ருச்சயா஽஽கதேனைவ தேன யுத்தம் தவானுஜ: || 29
அனபிக்ஞச்சகாராசு நிதனம் ப்ராப ஸம்யுகே | அதவா நாகிபி: சம்பு: அஸ்மத் வைரிபிரர்த்தித: || 30
பாலகம் ப்ரேஷயாமாஸ ஸதுபாஸ்யோஸ்மதாதிபி: |
அத:பரம் நதேநாத்ர வைரம் கார்யம் த்வயா஽துனா || 31
இத்யமோகம் வச: ச்ருத்வா ராஜா஽மோகஸ்ய தீமத: |
சமம் ஜகாம சனகை: ஆலோச்யைவம் ஸ்வமாத்மனி || 32
பூயோப்யாஸனமாருஹ்ய தூஷ்ணீம் பாவமுபாகத: | தஸ்திவானாஸனேரம்யே மஹத்யஸுரநாயக: || 33
சூரபத்மோ பகம் சாரும்மயூரம் ச்யேனமேவ ச | சக்ரவாகம் சுகம் சான்யான் ஏதநாதீன்விசக்ஷண: || 34

சக்தியானது மிகப்பெரிதாகும். இம்மூன்று சக்திகளும் எங்கும் எக்காலமும் தங்களிடத்தில் உள்ளது. மேலும் ஸந்தி (ஸமாதானம் செய்தல்) விக்ரஹம் (சண்டை செய்தல்) யானம் (ஆயுதமெடுத்துச் செல்லுதல்) ஆஸனம் (இருக்குமிடத்திலிருந்தே அகிழ் முதலியவற்றை பாதுகார்த்தல்) த்வைதீபாவம் (மித்ரபேதமென்னும் பிளவுபடுத்தல்) ஸமாச்ரயம் (அண்டி ஸ்நேகம் செய்தல்) ஆகிய ஆறு ராஜகுணங்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். (23½) ஓ ஸ்வாமிந்! ஸ்வாமி (ராஜா) அமாத்தியன் (மந்திரி) ஸுஹ்ருத் (சினேகிதன்) கோசம் (பொக்கிஷம்) ராஷ்ட்ரம் (அரசாக்ஷியின் விஸ்தீர்ணம்) துர்கம் (கோட்டை அகிழ் முதலிய ஆபரணங்கள்) பலம் (படைகள்) ஆகிய ஏழு ராஜ்யாங்கங்களும் தங்களுக்கு தெரிந்தவையேயாகும் (26) ஆகையால் தங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நினைவுபடுத்துகிறேன். இச்சிறுவன் திறமை அற்றவன் என்பதில்லை. இவன் ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தியினிடமிருந்து உண்டானவன். (27) அவன் ஒன்றுமறியாத சிறுவன். ஆனால் மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவன். சக்தியை கையில்கொண்ட அவன் சத்ருக்களை வேரறுப்பவன். உலகத்திற்கு மங்களத்தை அளிக்கும் சங்கரனிடத்தில் நமக்கு விரோதமில்லை. (28) ஸ்கந்தன் அவருக்கு புத்ரனானதலால் அவரே ஸாக்ஷாத் சங்கரனுவார். எதிர்பாராமல் வந்த சிறுவனோடு தங்கள் தம்பி அறியாமையால் யுத்தம்செய்து சீக்கிரத்தில் போரில் மடிந்தான். அல்லது நமது சத்ருக்களான தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட ஸ்ரீ பரமசிவன் குழந்தையை அனுப்பியிருக்கலாம். அந்தக் குழந்தையோவெனில் நம் முதலியோர்களால் பூஜிக்கத்தகுந்தது. அந்தக் காரணத்தினால் அவனுடன் இங்கு இப்பொழுது நீர் த்வேஷத்தைச் செய்யலாகாது. (29–31) என்ற, புத்திமானான அமோகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன், நன்கு மனதில் ஆலோசித்து, மெல்ல மெல்லச் சாந்தியை அடைந்தான். (32) மேலும் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து பேசாமல் இருந்தான். மேலும் அஸுரர்களுக்குத் தலைவனுமான சூரபத்மன், மிகப்பெரிதும், அழகுவாய்ந்ததுமான ஆஸனத்தில் அமர்ந்து (33) கொக்கு, சாருபக்ஷி, மயில், பருந்து, சக்ரவாகம், கிளி மற்றும் இது முதலிய பல அஸுரர்களை அழைத்து (இங்கு இப்பறவைகளின் உருவங்களை அஸுரர்கள் எடுத்துக்கொண்டதாகக் கருத

समादिदेश संभाव्य वस्त्राभरण भोजनैः । कथयामास तेषांच कर्णे रहसि पार्थिवः ॥ ३५
यूयं गत्वा महात्मानस्सुब्रह्मण्यान्तिकं क्षणात् । स्वनामसदृशै रूपैस्सर्वेवै कामरूपिणः ॥ ३६
हरात्मजस्य किंरूपं किंवीर्यः कीदृशी मतिः । उद्योगोऽस्य पुनः कुत्र क्वा जिगमिषाऽस्यवै ॥ ३७
कियत्या सेनया साकं सर्वदा पर्युपास्यते । केवीरास्तेच किंरूपाः केवा तत्र महारथाः ॥ ३८
दिव्यैरस्त्रैरुपेताः के मंत्रालोचनतत्पराः । केऽभ्यन्तरङ्गाः प्रभवः केषांवाचं शृणोति सः ॥ ३९
गुणशक्तित्रिवर्गाङ्ग परामर्शेषु कौशलम् । प्रस्थानञ्च किमुद्दिश्य तत्सेनानामसागरे ॥ ४०
विचार्य सुचिरं सम्यक् पुनरायात सत्तमाः । ४०½

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

ஸமாதிதேச ஸம்பாவ்ய வஸ்த்ராபரணபோஜநை: |
கதயாமாஸ தேஷாம்ச கர்ணே ரஹஸி பார்திவ: || 35
யூயம் கத்வா மஹாத்மாந: ஸுப்ரம்மண்யாந்திகம் க்ஷணாத் |
ஸ்வநாமஸத்ருசைரூபை: ஸர்வே வை காமரூபிண: || 36
ஹராத்மஜஸ்ய கிம்ரூபம் கிம்வீர்ய: கீத்ருசீ மதி: | உத்யோகோஸ்ய புந: குத்ர க்வவா ஜிகமிஷாஸ்ய வை ||
கியத்யா ஸேநயாஸாகம் ஸர்வதா பர்யுபாஸ்யதே | கேவீராஸ்தேச கிம்ரூபா: கேவா தத்ர மஹாரதா: 38
திவ்யைரஸ்த்ரைருபேதா: கே மந்த்ராலோசனதத்பரா: |
கேப்யந்தரங்கா: ப்ரபவ: கேஷாம் வாசம் ச்ருணோதிஸ: || 39
குணசக்தித்ரிவர்காங்க பராமர்சேஷு கௌசலம் | ப்ரஸ்தாநஞ்ச கிமுத்திச்ய தத்ஸேநா நாமஸாகரே || 40
விசார்ய ஸுசிரம் ஸம்யக் புனராயாத ஸத்தமா: || 40½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஸப்தசத்வாரிம்சோத்யாய: ||

வேண்டும்) (34) வஸ்திரம் ஆபரணம் உணவு முதலியவற்ருல் வெகுமதித்து, அறிவாளியான அஸுரன் பறவை உருவம்கொண்ட அந்த அஸுரர்களை தனிமையில் சொன்னுன். (35) மஹாத்மாக்களான நீங்கள் ஸுப்ரம்மண்யனின் ஸமீபத்திற்கு ஒரு நொடியில் சென்று காமரூபிகளாய் உங்கள் பெயருக்குத் தக்கவாறு யாவரும் உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டு (36) ஸ்ரீ ஹரபுத்ரனுடைய ரூபம் யாது? வயது என்ன? அவனது புத்தி எப்படிப்பட்டது? அவனுடைய வேலை என்ன? அவன் எங்கு செல்ல விருப்பம் கொண்டுள்ளான்? (37) அவன் எப்பொழுதும் எவ்வளவு ஸேனைகளால் ரக்ஷிக்கப்படுகிருன்? அங்குள்ள வீரர்கள் யாவர்? அவர்களுடைய ரூபம் எப்படிப்பட்டது? அங்குள்ள மஹாரதர்கள் யாவர்? (38) அங்கு திவ்யாஸ்திரங்களை தரித்திருப்பவர்கள் யாவர்? அங்கு மந்திராலோசனை செய்வதற்கு ஏற்ற அந்தரங்கமான பிரபுக்கள் யார்? எவர்களுடைய வார்த்தையை அவன் கேட்கிருன், (39) அவனுக்கு ஆறு ராஜகுணங்கள், மூன்று ராஜசக்திகள், மூன்று ராஜவர்கங்கள், (க்ஷயம் ஸ்தானம் வ்ருத்தி) ஏழு ராஜ்ய அங்கங்கள், இவைகளின் ஆராய்ச்சிகளில் ஸாமர்த்யம் இருக்கிறதா? எதை முன்னிட்டு பிரயாணம் செய்கிருன்? நீங்கள் எல்லோரும் அவனுடைய ஸேனையாகிற ஸமுத்ரத்தை அடைந்து அங்கு வெகு நேரம் தங்கி நன்கு ஆலோசித்து ஓ கனவான்களே! பிறகு வாருங்கள் என்ருன். (40½)

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन श्री केदार श्री काशी श्रीशैल श्रीविरूपाक्ष श्रीकाळहस्ति श्रीवेङ्कटाचल
श्रीकाञ्ची श्रीतिरुवेण्णैनल्लूर् श्री अरुणाचल श्री वृद्धाचल श्री चिदम्बर
श्री मायूर श्री कावेरीसंगमस्थल श्री चेङ्गनूर इत्यादि
पुण्यस्थलयात्रा तत्तन्मूर्तिदर्शनं च ॥

चारानादिश्य भूयोऽपि सर्वैर्मन्त्रिभिरात्मवान् । उवास वासवाराति रनुजं चिन्तयन् हतम् ॥ १
ततो रात्र्यां व्यतीतायां तस्यां देवगिरौ सुधीः । देवैस्सह हरिब्रह्मप्रमुखैर्मुनि योगिभिः ।
महत्या सेनया साकं सूर्ये समुद्यत्यसौ ॥ २
त्यक्त्वा देवगिरिं कृच्छ्रात् प्रियमावास मात्मनः । नभोगतिपथं प्राप्य नभोगतिमनोजवः ॥ ३
अगस्त्य चरितामाशामाशापालैररिन्दमः । प्राप्य देवगिरेस्तस्मात् स्थानानि परमेशितुः ॥ ४
अनुग्रहाय लोकानां कल्पितानि हरेणवै । भावपूर्णेन मनसा चक्रेऽसौ लोचनाऽतिथिम् ॥ ५
प्रथमं तत्र केदारं केदारं शिवयोश्शुभम् । पीत्वा यत्रोदकं जन्तुर्माषमात्रमनादरम् ॥ ६

॥ அத அஷ்டசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தன், கேதாரம், காசி, ஸ்ரீ கைலாஸம், விருபாக்ஷம், காளஹஸ்தி, திருப்பதி, காஞ்சீ,
திருவெண்ணைநல்லூர், திருவண்ணாமலை, விருத்தாசலம், சிதம்பரம், மாயூரம்,
காவேரிபூம்பட்டணம், சேங்கனூர், முதலிய புண்யஸ்தல யாத்திரை செய்ததும்,
அந்தந்த மூர்த்திகளை தர்சித்ததும்.

சாராநுதிச்ய பூயோபி ஸர்வை: மந்த்ரிபிராத்மவான் ।
உவாஸ வாஸவாராதிரநுஜம் சிந்தயன் ஹதம் ॥ 1
ததோ ராத்ரியாம் வ்யதீதாயாம் தஸ்யாம் தேவகிரௌ ஸுதீ: ।
தேவை: ஸஹ ஹரிப்ரம்மப்ரமுகை: முனியோகிபி: ।
மஹத்யா ஸேனயா ஸாகம் ஸூர்யே ஸமுதயத்யஸௌ ॥ 2
த்யக்த்வா தேவகிரிம் க்ருச்ராத் ப்ரியமாவாஸமாத்மன: । நபோ கதி பதம் ப்ராப்ய நபோ கதி மனோஜவ: ॥
அகஸ்த்யசரிதாமாசாம் ஆசாபாலைரரிந்தம: । ப்ராப்ய தேவகிரேஸ்தஸ்மாத் ஸ்தானானி பரமேசிது: ॥ 4
அனுக்ரஹாய லோகானாம் கல்பிதானி ஹரேண வை ।
பாவபூர்ணேன மனஸா சக்ரேऽஸௌ லோசனாऽதிதிம் ॥ 5
ப்ரதமம் தத்ர கேதாரம் கேதாரம் சிவயோ: சுபம் । பீத்வா யத்ரோதகம் ஜந்து: மாஷமாத்ரமனாதரம் ॥ 6

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

இவ்வாறு சாரர்களுக்கு உத்திரவிட்ட பிறகு, இந்திரனுடைய சத்ருவும் மஹாபுத்திசாலியுமான சூரபத்மன் எல்லா மந்திரிகளுடன் கொல்லப்பட்ட தம்பியை நினைத்தவாறு வஸித்துவந்தான். (1) பிறகு தேவகிரியில் அந்த ராத்திரி கழிந்தவுடன் மஹாபுத்திசாலியான முருகன் ஸூர்யோதயம் ஆனபிறகு விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய ஸகல தேவர்கள் முனிவர்கள் யோகிகள் இவர்களுடனும் அதிகமான ஸேனைகளுடனும் (2) தனக்கு மிகவும் பிரியமான தேவகிரியை மிகவும் கஷ்டத்துடன்விட்டு ஆகாயமார்க்கமாய்ச் சென்று வாயுவேக மனோவேகமாய் (3) திக்பாலகர்களுடன் அகஸ்தியமுனிவரின் திக்கான தெற்குதிக்கை நோக்கிச்சென்று சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கும் முருகன் அந்த தேவகிரியிலிருந்து மஹேசுவரனால் உலக க்ஷேமத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சிவஸ்தலங்களை (4½) உளர்கலிர்த பக்தியுடன் தர்சனம் செய்தார். (5) அவற்றுள் முதலில் கேதாரத்தைக் கண்டார். அது ஸ்ரீ பார்வதிபரமேச்வரர்களுக்கு மிக மங்களமானது. கேதாரத்தில் உளுந்தளவு ஜலத்தை பக்தியின்றி பருகினாலும் (6) பிறகு

नमातुः स्तन्यपानानां अभिज्ञो भवति ध्रुवम् । तत्र केदारनाथाख्यं लिङ्गमूर्तिं सदाशिवम् ॥ ७
पितरं जगतां साक्षात् आत्मनश्च जगद्गुरुम् । पूजयित्वाथ मनसा साकं मात्रा जगत्प्रभुम् ॥ ८
संप्राप काशीमीशस्य प्रकाशात्तेन काशिनीम् । श्रीपर्वतंच देवस्यविरूपाक्षमनुत्तमम् ॥ ९
श्रीमद्दक्षिणकैलासं सुवर्णमुखरी तटे । नित्यं स्वावासमहितं वेङ्कटाचलमद्भुतम् ॥ १०
स्वामिपुष्करणीतीरे विष्ण्वादिविबुधार्चितम् । श्रीमद्वटाटवीदेवं ऊर्ध्वताण्डव पण्डितम् ॥ ११
समाराध्यैव मनसा प्राप काञ्चीं क्रमेणसः । यत्र देवः स्वयं साक्षात् विष्णुमद्दळपेशलम् ॥ १२
करोति सततं रक्षा ताण्डवं सकलात्मनाम् । तत्र देवीं समाराध्य पराकाशविलासिकाम् ॥ १३
वेदैकाम्रतरोर्मूले विश्वाधीशमजं ध्रुवम् । समाराध्य स्वयं साक्षात् सर्वलोकेश्वरेश्वरम् ॥ १४
कुमारगोष्ठमपरं तत्राप्यावासमात्मनः । तत्र स्थानानि सर्वाणि शंभोरमिततेजसः ॥ १५
भक्त्याऽऽराध्यच लिङ्गानि प्रसन्नेनान्तरात्मना । अरुणाचलमासाद्य तत्राप्येवमुपाचरत् ॥ १६
ततो जगाम सहसा पेण्णानल्लूरमात्मवान् । वृद्धाचलं समासाद्य चिदंबरमलोकयत् ॥ १७

ந மாது: ஸ்தன்யபானானும் அபிக்ஞோ பவதி த்ருவம் |
தத்ர கேதாரநாதாக்யம் லிங்கமூர்திம் ஸதாசிவம் || 7
பிதரம் ஜகதாம் ஸாக்ஷாத் ஆத்மனச்ச ஜகத்குரும் |
பூஜயித்வாऽத மனஸா ஸாகம் மாத்ரா ஜகத்ப்ரபும் || 8
ஸம்ப்ராப காசிமீசஸ்ய ப்ரகாசாத் தேன காசினீம் | ஸ்ரீ பர்வதம்ச தேவஸ்ய விரூபாக்ஷமனுத்தமம் || 9
ஸ்ரீமத் தக்ஷிணகைலாஸம் ஸுவர்ணமுகரீ தடே | நித்யம் ஸ்வாவாஸமஹிதம் வேங்கடாசலமத்புதம் || 10
ஸ்வாமிபுஷ்கரணீதீரே விஷ்ண்வாதிவிபுதார்சிதம் |
ஸ்ரீமத்வடாடவிதேவம் ஊர்த்வதாண்டவபண்டிதம் || (மண்டிதம்) 11
ஸமாராத்யைவ மனஸா ப்ராப காஞ்சீம் க்ரமேண ஸ: |
யத்ர தேவ: ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுமத்தளபேசலம் || 12
கரோதி ஸததம் ரக்ஷா தாண்டவம் ஸகலாத்மனாம் | தத்ர தேவீம் ஸமாராத்ய பராகாசபிலாத்மிகாம் || 13
வேதைகாம்ரதரோர்மூலே விச்வாதீசமஜம் த்ருவம் |
ஸமாராத்ய ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் ஸர்வலோகேச்வரேச்வரம் || 14
குமாரகோஷ்டமபரம் தத்ராப்யாவாஸமாத்மன: | தத்ர ஸ்தானானி ஸர்வாணி சம்போரமிததேஜஸ: || 15
பக்த்யாऽராத்யச லிங்கானி ப்ரஸன்னேனாந்தராத்மனா | அருணாசலமாஸாத்ய தத்ராப்யேவமுபாசரத் || 16
ததோ ஜகாம ஸஹஸா பேண்ணாநல்லூரமாத்மவான் | வ்ருத்தாசலம் ஸமாஸாத்ய சிதம்பரமலோகயத் ||

தாய்ப்பாலின் சுவையை அறியமாட்டான் இது நிச்சயம். அங்கு கேதாரநாதன் எனப் பெயருள்ளவரும் லிங்க வடிவில் அமைந்தவரும் உலகங்களுக்கும் தனக்கும் ஸக்ஷாத் தந்தையும் லோககுருவும் ஜகத்ப்ரபுவுமான சதாசிவனை தாயுடன் மனதினால் பூஜித்து (8) பிறகு ஈசனுடைய ப்ரகாசத்தால் விளங்குகின்ற காசி க்ஷேத்ரத்தை அடைந்தார். பின்னர் ஸ்ரீசைலம் மிக்க மஹிமைவாய்ந்த ஸ்ரீ விரூபாக்ஷம் (9) ஸுவர்ணமுகி என்ற நதியின் கரையில் உள்ள தக்ஷிணகைலாசமென்ற காளஹஸ்தி, என்றும் தான் வாசம் செய்வதால் மிகப்ரசித்தியடைந்த ஸ்வாமி புஷ்கரிணீ என்ற குளக்கரையில் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் அத்புதமானதுமான ஸ்ரீ வேங்கடாசலம் என்ற திருப்பதி ஆகிய க்ஷேத்ரங்களில் யாத்திரை செய்து பிறகு திருவலங்காட்டிற்குச்சென்று காலைத்தூக்கி ஆடுவதில் வல்லவரான (ஸ்ரீ வடாடவீச்வரனை) திருவாலங்காட்டு ஈசனை (10-11) மனதினால் பூஜித்தபின் முறைப்படி காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார். ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுடைய நடனத்திற்கேற்றபடி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு மத்தளமடிப்பதால் அழகுவாய்ந்த (12) சகல ப்ராணிகளின் பாதுகாப்பிற்கான ரக்ஷாதாண்டவத்தை ஆடி அனுக்ரஹித்த அந்த க்ஷேத்ரத்தில் பராகாச குஹாஸ்வரூபியான தேவியையும் (13) சகல வேதங்களும் ஒன்றாய் உருவெடுத்த மாமரத்தடியில் ப்ரகாசிக்கும் அழிவற்ற உண்மைப் பொருளும் சர்வலோகேச்வரர்களுக்கும் ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனும் ஸ்ரீ ஜகதீசனைப் பூஜித்து (14) பின் எவ்வகையிலும் மிகச்சிறந்த குமார கோட்டந்திற்குச்சென்று அதை தனது முக்யவாசஸ்தலமாக்கிக்கொண்டு மேலும் அங்கு உள்ள எல்லையற்ற பராக்ரமங்களை உடைய ஸ்ரீ சம்புவின் எல்லாத் தலங்களிலும் உள்ள (15) லிங்கங்களை மனப்பூரிப்புடன் பக்தியுடன் பூஜித்துப் பிறகு திருவண்ணமலைக்குச்சென்று அங்கு இவ்வாறே வழிபட்டார். (16) அதற்குப் பிறகு தயாநிதியான முருகன் பெண்ணையாற்றின் கரையிலுள்ள திருவெண்ணை நல்லூருக்கு வேக

अन्यानिच शिवस्थानान्यवलोक्य नभस्स्थितः । तत्र मायूरकं रम्यं गत्वा स्नात्वाच संगमे ॥ १८
उत्तरेणच कावेर्या मण्ण्याख्यामाप चापगाम् । तत्र चास्तमितस्सूर्यः तिमिरैरावृतादिशः ॥ १९
नभस्ताराभिरभितस्स्फुरिताभिस्समावृतम् । ऐन्द्रीमलंचकाराशु ककुभं कुमुदप्रियः ॥ २०
तमांसिच निरस्यात्मकिरणै रजनीकरः । मणिनद्यास्तटेऽत्रैव देवैस्सह शिखिध्वजः ॥ २१
इयेषवस्तुं तां रात्रिं रात्रिं चरविनाशनः । त्वष्टात्रापि पुरीं रम्यां निर्ममेऽस्याख्यया शुभाम् ॥ २२
कुमारपुरमित्येव विश्रुतं भुवनत्रये । तन्मध्ये राजभवनं नवरत्न विचित्रितम् ॥ २३
तदध्युवास रजनीं भवनं भवनन्दनः । सर्वानपि सुरांश्चायमनुमेने गृहान् प्रति ॥ २४
तेऽपि जग्मुर्यथा स्वं स्वं शिबिरं तदनुज्ञया । इन्द्रेतु शिबिरं प्राप्य शयनं समुपेयुषि ॥ २५
तदा काषापुरोद्यान देवता रजनीमुखे । निक्षिप्तं भाण्डमिन्द्रेण भूषणानां पुराकिल ॥ २६
समर्पितवती भूयः सन्निधौ रहसिस्वयम् । मघवानपि तद्दत्तं भाण्डमाभरणस्य तत् ॥ २७
उद्घाट्य तत्र प्रथमं शच्या आलोक्य भूषणम् । सस्मार तां सहस्राक्षो विरहेणाकुलेन्द्रियः ॥ २८

அன்யானிச சிவஸ்தானநி அவலோக்ய நப: ஸ்தித: ।
தத்ர மாயூரகம் ரம்யம் கத்வா ஸ்னாத்வா ச ஸங்கமே ॥ 18
உத்தரேணச காவேர்யாம் அன்யாக்யாமாப சாபகாம் ।
தத்ர சாஸ்தமித: ஸூர்ய: ஸ்திமிரைராவ்ருதா திச: ॥ 19
நப: தாராபிரபித: ஸ்புரிதாபி: ஸமாவ்ருதம் । ஐந்த்ரீமலம்சகாராசு ககுபம் குமுதப்ரிய: ॥ 20
தமாம்ஸி ச நிரஸ்யாத்மகிரணைரஜநீகர: । மணிநத்யா: தடேத்ரைவ தேவை: ஸஹ சிகித்வஜ: ॥ 21
இயேஷ வஸ்தும் தாம் ராத்ரிம் ராத்ரிம்சரவிநாசன: ।
த்வஷ்டாத்ராபி புரீம் ரம்யாம் நிர்மமேஸ்யாக்யயா சுபாம் ॥ 22
குமாரபுரமித்யேவ விச்ருதம் புவனத்ரயே । தன்மத்யே ராஜபவனம் நவரத்னவிசித்ரிதம் ॥ 23
ததத்யுவாஸ ரஜனீம் பவனம் பவநந்தன: । ஸர்வானபி ஸுராம்ச்சாயம் அனுமேனே க்ருஹான் ப்ரதி 24
தேபி ஜக்மு: யதா ஸ்வம் ஸ்வம் சிபிரம் ததனுக்ஞயா । இந்த்ரேது சிபிரம் ப்ராப்ய சயனம் ஸமுபேயுஷி 25
ததா காஷா (கார்ஷ) புரோத்யானதேவதா ரஜனீமுகே ।
நிக்ஷிப்தம் பாண்டமிந்த்ரேண பூஷணானாம் புரா கில ॥ 26
ஸமர்ப்பிதவதீ பூய: ஸன்னிதௌ ரஹஸி ஸ்வயம் । மகவானபி தத்தத்தம் பாண்டமாபரணஸ்ய தத் ॥ 27
உத்காட்ய தத்ர ப்ரதமம் சச்யா ஆலோக்ய பூஷணம் ।
ஸஸ்மார தாம் ஸஹஸ்ராக்ஷ: விரஹேணாகுலேந்த்ரிய: ॥ 28

மாகச்சென்று மேலும் விருத்தாசலம் சிதம்பரம் இவற்றையும் தரிசனம்செய்தார். (17) மற்றுமுள்ள பல சிவக்ஷேத்ரங்களையும் ஆகாசத்திலிருந்தவாறே கண்டார். அங்கு அழகிய ஸ்ரீ மாயூர க்ஷேத்ரத்திற்கு சென்று பின் காவேரியின் ஸமுத்ரஸங்கமத்தில் நீராடி (18) காவேரியின் வடபாகத்தில் உள்ள மண்ணியாற்றை அடைந்தார். அங்கு ஸூர்யன் மறைந்தான். திக்குகள் இருளால் சூழப்பட்டன. (19) ஆகாசமானது முற்றிலும் ப்ரகாசமான நக்ஷத்ரங்கள் நிரம்பியிருந்தது. ஆம்பல் மலர்களுக்கு நண்பனான சந்திரன் இருள்களைப்போக்கி கீழ்திசையில் உதிக்கலானான். (20½) அரக்கர்களை அழிப்பவனும் மயில் வாஹனனுமான முருகன் தேவர்களுடன்கூட இங்கு மண்ணியாற்றின் கரையிலேயே அன்றிரவு வசிக்க விரும்பினான். (21½) விச்வகர்மா இங்கும் குமாரபுரம் என்று மூவுலகத்திலும் புகழ்பெற்றதும் இவருடைய பெயராலேயே மிக்க மங்களமானதும் மிக நேர்த்தியானதுமான ஓர் பட்டணத்தை (இப்போது சேங்கனூர் என வழங்கப்படுகிறது) சிருஷ்டிதான் அதன் மத்தியில் நவரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரச மாளிகையில் சிவபுத்ரனான முருகன் அன்றிரவு வசித்தான். மேலும் இம்முருகன் எல்லா தேவர்களையும் தன்தன் வீடுசெல்ல உத்திரவிட்டார். (22-24) அந்த தேவர்களும் அந்த ப்ரபுவின் உத்திரவுப்படி அவரவர்களின் கூடாரத்திற்குச் சென்றனர். இந்திரன் தன் கூடாரத்தைச் சேர்ந்து படுக்கையை அடைந்ததும் (25) காஷாபுரம் (சிய்யாழி) என்ற நகரின் வனதேவதையானவள் முன்பு இந்திரனால் (அஸுர பயத்தின் காரணமாக) கொடுத்துவைக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் நிறைந்த குடத்தை இரவில் ரகசியமாக தானே கொண்டுவந்து மறுபடியும் அவனிடம் கொடுத்தாள். இந்திரனும் வனதேவதையால் கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஆபரண பாண்டத்தை (26-27) திறந்துபார்க்கும்போது அதில் இந்திராணியின்

स्मरन्त्येवहि सर्वेपि दर्शनात् सहकारिणः । कामस्तु लब्धावसरस्ततक्षेन्द्रं शरैश्शितैः ॥ २९
कौसुमैरपि कन्दर्पो विदर्पमकरोद्धरिम् ॥ ३०
सुरपतिरतिखिन्नो भूषणानीह कामी परिजन वनितानां हस्त आदाय भूयः ।
निजजनपरिवारा नीत पुष्पाभिक्लप्ते क्षणमपि निशिकल्पं तद्वियोगान्निनाय ॥ ३१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनपंचाशोऽध्यायः ॥

॥ स्कन्द पराचल गमनम् पराशर पुत्राणाम् शापात् मोक्षणं च ॥

उद्यानेषु तटाकेषु न लेभे सञ्चरन्नपि । चिरं शर्म हरिर्निद्रां इन्द्राण्या विरहान्निशि ॥ १
पल्लवास्तरणेष्वेव सर्वां तां रजनीं हरिः । निनाय युगसाहस्रकल्पां अल्पां तदा निशाम् ॥ २
कथं कथं चिन्मघवान् प्रभाते पुनरेव सः । संस्तभ्य चात्मनात्मानं मनसैव महामनाः ॥ ३
विक्रियामपि देहेऽस्मिन्मदनायुधसंभवाम् । आच्छाद्य चन्दनैरेवं सकर्पूरैः सकुङ्कुमैः ॥ ४

ஸ்மரந்த்யேவ ஹி ஸர்வேபி தர்சனுத் ஸஹகாரிண: |
காமஸ்து லப்தாவஸர: ததக்ஷேந்த்ரம் சரை: சிதை: || 29
கௌஸுமைரபி கந்தர்ப்ப: விதர்ப்பமகரோத்தரிம் || 30
ஸுரபதிரதிகின்னே பூஷணுநீஹகாமீ பரிஜனவனிதானும் ஹஸ்தஆதாய பூய: |
நிஜஜனபரிவாராநீதபுஷ்பாபிக்லுப்தே க்ஷணமபி நிசி கல்பம் தத்வியோகாந்நிணய || 31

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே அஷ்டசத்வாரிம்சோऽத்யாய: ||

॥ அத ஏகோநபஞ்சாசோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தனின் பராசல கமனமும் ஸ்ரீ பராசரபுத்திரர்களின் சாப மோக்ஷமும்.

உத்யாநேஷு தடாகேஷு நலேபே ஸஞ்சரன்னபி | சிரம்சர்ம ஹரிர்நித்ராம் இந்த்ராண்யா விரஹான்னிசி
பல்லவாஸ்தரணேஷ்வேவ ஸர்வாம் தாம் ரஜநீம் ஹரி: | நிநாய யுகஸாஹஸ்ர கல்பாமல்பாம் ததா நிசாம்
கதம் கதஞ்சின்மகவான் ப்ரபாதே புநரேவஸ: | ஸம்ஸ்தப்ய சாத்மநாத்மாநம் மநஸைவ மஹாமநா: || 3
விக்ரியாமபி தேஹேஸ்மின் மதநாயுதஸம்பவாம் | ஆச்சாத்ய சந்தனைரேவம் ஸகர்பூரை: ஸகுங்குமை: 4

ஆபரணத்தைக்கண்டு, அவளுடைய பிரிவினல் கலக்கமுற்ற இந்திரியங்களை உடையவனும் ஆயிரம் கண்களை படைத்தவனுமான இந்திரன் அவ்விந்திராணியை நினைக்கலானன். (28) தொடர்புகொண்ட பொருள்களில் ஒன்றினை பார்த்ததும் மற்றென்று நினைவிற்கு வருவது யாவர்க்கும் வழக்கமே. மன்மதனே வெனில் இச்சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி கூரிய அம்புகளால் இந்திரனைச் சிதைத்துவிடான். (29) மேலும் மன்மதன் தன் புஷ்பபாணங்களால் அடித்து இந்திரனை மதமிழக்கச் செய்தான். (30) காமாதுரனும் மிகவும் மனக்கவலை அடைந்தவனுமான தேவராஜன் அந்த ஆபரணங்களை தனது பரிவாரத்தைச்சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளிடம் கொடுத்து தனது சேவகர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட புஷ்பங்களால் ஆன படுக்கையில் படுத்து இந்திராணியின் பிரிவால் இரவில் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் கல்பகாலமாகக் கழித்தான். (31)

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

இந்த்ரன் இந்திராணியின் பிரிவால் இரவில் வெகுநேரம் உத்யானங்களிலும் குளங்களிலும் சஞ்சரித்தும் தூக்கமடையவில்லை (1) இந்திரன் துளிர்மயமான விரிப்புகளில் இருந்தும் சிறிய அவ்விரவைக் கூட ஆயிரம் யுகங்களுக்கு ஒப்பாகக் கழித்தான். (2) பிறகு மறுநாள் காலையில் மிகப்பிரயாசையுடன் திடசித்தமுள்ளவனுக உள்ளத்தில் தேறுதலை அடைந்து (3) மன்மதபாணத்தினல் தேகத்தில் ஏற்பட்ட

अथ देवैस्सहस्राक्षः पुनस्स्कन्दांघ्रिपङ्कजम । सेवारसमना हृष्टस्संप्राप परया मुदा ॥ ५
कुमारोऽपि ततः कल्ये कृतपूर्वाह्निकक्रियः । मातापित्रोः पदद्वन्द्व समाराधन तत्परः ॥ ६
स्वयमानर्च पितरं लिङ्गमूर्तिं सदाशिवम । भक्तिपूर्णेन मनसा देवींच समुपाचरत् ॥ ७
तत्र विष्णुमुखा देवास्सेन्द्रास्सब्रह्मकास्तदा । साध्यैश्च विश्वैरपि तैस्सिद्धविद्याधरोरगैः ॥ ८
परिव्रक्कुशिवाचार्याः पुष्पसंभार तत्पराः । भक्त्या परमया तत्र श्रद्धया विधिपूर्वकम् ॥ ९
महाविभवविस्तारैः कृतपाशुपतव्रते । कुमारेऽर्चति तस्मिन् स्वं पितामात्रासहोमया ॥ १०
प्रससाद गणेन्द्रैस्स्वैरधिष्ठाय महावृषम । अनुजग्राह सेनान्यमस्त्रेण स्वेन शङ्करः ॥ ११
अन्यैरपि महास्त्रैस्स्वै रौद्र पाशुपतादिभिः । अन्तर्हितोऽत्र भगवानंबया सह शंकरः ॥ १२
ततः प्रणम्य देवाय संप्रार्थ्य सुर सैन्यपः । रथमारुह्य सहसा देवैस्सह जगत्पतिः ॥ १३
निर्जगाम पुरात्तस्मात् ब्रह्मणा विष्णुना विभुः । प्रस्थानसमये चापि पुनरन्यानि शूलिनः ॥ १४
स्थानानि सुमनोज्ञानि चक्षुषाऽऽलोकयन्पितुः । गच्छंस्तदन्तरा क्वापि मरुभूमिमवाप सः ॥ १५
सातीव परुषा सर्वैरगम्या दावसन्निभा । तस्यां रवेरपिकरास्सूर्यकान्त शिलोपरि ॥ १६

அத தேவை: ஸஹஸ்ராக்ஷ: புந: ஸ்கந்தாங்க்ரிபங்கஜம் । ஸேவாரஸமநா ஹ்ருஷ்ட: ஸம்ப்ராப பரயாமுதா
குமாரோபி தத: கல்யே க்ருதபூர்வான்ஹிகக்ரிய: । மாதாபித்ரோ: பதத்வந்த்வ ஸமாராதனதத்பர: ॥ 6
ஸ்வயமானர்ச்ச பிதரம் லிங்கமூர்திம் ஸதாசிவம் । பக்திபூர்ணேந மநஸா தேவீஞ்ச ஸமுபாசரத் ॥ 7
தத்ர விஷ்ணுமுகாதேவா: ஸேந்த்ரா: ஸப்ரம்ஹகாஸ்ததா ।
ஸாத்யை:ச விச்வைரபிதை: ஸித்தவித்யாதரோரகை: ॥ 8
பரிசக்ரு: சிவார்ச்சாயா: புஷ்பஸம்பாரதத்பரா: । பக்த்யா பரமயா தத்ர ச்ரத்தயா விதிபூர்வகம் ॥ 9
மஹாவிபவ விஸ்தாரை: க்ருத பாசுபதவ்ரதே । குமாரேர்சதி தஸ்மின்ஸ்வம் பிதாமாத்ரா ஸஹோமயா 10
ப்ரஸஸாத கணேந்த்ரை: ஸ்வை: அதிஷ்டாய மஹாவ்ருஷம் ।
அநுஜக்ராஹ ஸேநான்யம் அஸ்த்ரேண ஸ்வேந சங்கர: ॥ 11
அன்யைரபி மஹாஸ்த்ரை: ஸ்வை: ரௌத்ரபாசுபதாதிபி: ।
அந்தர்ஹிதோத்ர பகவான் அம்பயா ஸஹ சங்கர: ॥ 12
தத: ப்ரணம்ய தேவாய ஸம்ப்ரார்த்ய ஸுரஸைன்யப: । ரதமாருஹ்ய ஸஹஸா தேவை:ஸஹ ஜகத்பதி: ॥
நிர்ஜகாம புராத்தஸ்மாத் ப்ரம்மணா விஷ்ணுநா விபு: । ப்ரஸ்தாநஸமயேசாபி புநரன்யாநி சூலிந: ॥ 14
ஸ்தானநி ஸுமனோக்ஞாநி சக்ஷுஷாऽऽலோகயன்பிது: । கச்சன் ததந்தரா க்வாபி மருபூமிமவாப ஸ: ॥ 15
ஸாதீவ பருஷா ஸர்வை: அகம்யா தாவஸந்நிபா । தஸ்யாம் ரவேரபி கரா: ஸூர்யகாந்த சிலோபரி ॥ 16

விகாரத்தை பச்சக்கற்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள்கலந்த சந்தனத்தைப்பூசி மறைத்துக் கொண்டு (4) பிறகு அவன் ஸ்ரீ ஸ்கந்தனுடைய சரணகமலத்தை மறுபடி சேவிக்க மனமுள்ளவனாகி மற்ற தேவர்களோடு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சென்றான். (5) பிறகு முருகனும் காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை செய்துமுடித்தவனாய் பெற்றோரின் சரணகமல சேவையில் முயன்றவனாய் (6) பக்தியால் பரிசுத்தமான மனதினால் லிங்கரூபியும் தந்தையுமான சதாசிவனை தானே பூஜித்தார். தேவியையும் உபசரித்து பூஜித்தார். (7) அங்கு விஷ்ணு ப்ரம்மா, இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் ஸாத்யர்கள், விச்வே தேவர்கள், சித்தர்கள், வித்யாதரர்கள், ஆகிய இவர்களுடன் (8) சிவபூஜைக்காக மிகுந்த பக்தியுடனும் கவலையுடனும் முறைப்படி புஷ்பம் முதலிய பூஜா த்ரவ்யங்களை சேகரிப்பதில் முயன்றவர்களாகி பணிவிடை புரிந்தனர். (9) ஸ்ரீ முருகன் அகண்ட விபவங்களுடன் பாசுபதம் என்ற நோன்பு எடுத்து அங்கு பிதாவைப் பூஜிக்கும் வகையில் தந்தையான ஸ்ரீ சங்கரன் தாயான உமையுடன் (10) வ்ருஷபத்தில்ஏறி தன் கணதிபர்களுடன் நேரில்தோன்றி ஸேனானியான குகனுக்கு தனது சாங்கராஸ்த்ரத்தையும் மற்றுமுள்ள தனது ரௌத்ராஸ்த்ரம், பாசுபதாஸ்த்ரம் முதலிய சிறந்த அஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்து அனுக்ரஹித்து (11½) பிறகு சங்கரன் ஸ்ரீ பார்வதியுடன் அங்கே மறைந்தார். (12) அதன் பிறகு தேவ ஸைன்யங்களைக் காக்கும் ஜகத்ப்ரபுவான முருகன் ஸ்ரீ மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டு துரிதமாக ரதத்தில் ஏறி ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடன் அந்த பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டு (13½) அந்த யாத்திரையிலும் மற்றுமுள்ள அழகிய சிவஸ்தலங்களையும் (14) கண்களால் தரிசனம் செய்துகொண்டு போகும்போது நடுவில் ஜலமில்லாத மைதானமாகிய பாலைவனத்தை அடைந்தான். (15) காட்டுத்தீக்கு ஒப்பான அந்த காடு ஒருவராலும் செல்லமுடியாதபடி மிக கடோரமானது.

ज्वालाकणान्विमुञ्चन्ती विमुंचन्ति ततोऽधिकम् । शीतांशोरपि रात्र्यन्ते हैमनस्यापि रश्मयः ॥ १७
तां नैव शीतलां कर्तुं समर्थाः काकथापुनः । तत्र ये भूरुहारूढास्स्नुहिप्रभृतयश्च ते ॥ १८
प्रावृष्यपि शुचेरार्ति भजन्ति बत किं पुनः । फणामणीनां रुचयस्सर्पाणामतलौकसाम् ॥ १९
स्फुटितायां सदा मह्यां दृश्यंते यत्र सन्ततम् । पशवः पक्षिणस्तत्र येचरन्ति यदृच्छया ॥ २०
अन्यतो यान्ति ते सर्वे क्षणप्लुष्टांग सन्धयः । सापि भूस्समये तस्मिन् अनुगृह्णति शांकरौ ॥ २१
सुखदा सर्वजन्तूनां जाता जांगलसन्निभा । मरुभूमिमतीत्यैनां महादेवांग संभवः ॥ २२
संप्राप तरसा देवः परपर्वतमद्रिपम् । तत्रात्र पर्वते रम्ये मुनयष्षण्महौजसः ॥ २३
ततोऽनन्तश्च नन्दीच चतुर्मुख समाह्वयः । चक्रपाणिश्च मालीच षडेते तपतां वराः ॥ २४
रुद्रांग संभवं साक्षात् जगद्दुद्रावणोद्यतम् । प्रणेमुरग्रतो दूरे बहुमानेन सादरम् ॥ २५
अत्रान्तरेऽस्मै देवाय प्रणिपत्य कृताञ्जलिः । तेषामिन्द्रस्तदेशाय कथयामास पौर्विकम् ॥ २६
वृत्तान्तं सर्वमानम्य कुमारायामराधिपः । इन्द्रः – एते व्यासाग्रजाः पूर्वं पराशर मुनेस्सुताः ॥ २७

ஜ்வாலாகணான் விமுஞ்சந்தீ விமுஞ்சந்தி ததோதிகம்| சீதாம்சோரபி ராத்ரியந்தே ஹைமநஸ்யாபி ரச்மய:
தான்நைவசீதளாம் கர்தும் ஸமர்தா: கா கதாபுந:| தத்ர யே பூருஹாரூடா: ஸ்நுஹிப்ரப்ருதய:சதே: || 18
ப்ராவ்ருஷ்யபி சுசேரார்திம் பஜந்தி பத கிம்புந:| பணாமணீநாம் ருசய: ஸர்ப்பாணாமதலௌகஸாம் || 19
ஸ்புடிதாயாம் ஸதா மஹ்யாம் த்ருச்யந்தே யத்ர ஸந்ததம்| பசவ: பக்ஷிண: தத்ர யே சரந்தி யத்ருச்சயா

அன்யதோ யாந்தி தே ஸர்வே க்ஷணப்லுஷ்டாங்கஸந்தய: |
ஸாபி பூஸ்ஸமயே தஸ்மின் அனுக்ருண்ணதி சாங்கரௌ || 21

ஸுகதா ஸர்வஜந்தூனாம் ஜாதா ஜாங்கலஸன்னிபா| மருபூமிமதீத்யைனாம் மஹாதேவாங்கஸம்பவ: || 22
ஸம்ப்ராப தரஸா தேவ: பரபர்வதமத்ரிபம்| தத்ராத்ர பர்வதே ரம்யே முனய: ஷண்மஹௌஜஸ: || 23
தப்தோऽநந்தச்ச நந்தீச சதுர்முகஸமாஹ்வய:| சக்ரபாணிச்ச மாலீச ஷடேதே தபதாம் வரா: || 24

ருத்ராங்கஸம்பவம் ஸாக்ஷாத் ஜகத் ருத்ராவணோத்யதம் |
ப்ரணேமுரக்ரதோ தூரே பஹுமானேந ஸாதரம் || 25
அத்ராந்தரேऽஸ்மை தேவாய ப்ரணிபத்ய க்ருதாஞ்ஜலி: |
தேஷாமிந்த்ரஸ்ததேசாய கதயாமாஸ பௌர்விகம் || 26
வ்ருத்தாந்தம் ஸர்வமானம்ய குமாராயாமராதிப: |
இந்த்ர:— ஏதே வ்யாஸாக்ரஜா: பூர்வம் பராசரமுனே: ஸுதா: || 27

மேலும் அதில் ஸூரியகிரணம் படும்போது ஸூர்யகாந்தக்கல்மீது பட்டதுபோல் (16) அதிலிருந்து அக்னி ஜ்வாலைகள் உண்டாகி அந்த ஸூர்யகாந்தக் கல்லினும் அதிகமான நெருப்புப் பொறிகளை கக்கலாயின. ஹேமந்தகால (பனிகாலம்) த்திய ராத்திரியின் பிற்பகுதியில் பிரகாசிக்கின்ற சந்திர கிரணங்கள்கூட அந்த காட்டை குளிரச்செய்ய சக்திபெற்றிருக்கவில்லை. இதைப்பற்றி பின் என்ன சொல்வது. அங்கு முளைத்து இருந்த பால்கள்ளி முதலிய மரங்களை எல்லாம் (18) மழை காலத்தில்கூட கடும் வெய்யல்காலத்தின் கொடுமையை அனுபவிக்கின்றன. இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும். அங்கு வெடித்து இருந்த பூமியில் அதலமென்ற கீழ்லோகத்தில் வசிக்கும் ஸர்ப்பங்களுடைய படங்களின் மீதுள்ள ரத்னங்களின் ப்ரகாசமானது எப்பொழுதும் தென்பட்டது. மிருகங்கள் பக்ஷிகள் இவை எல்லாம் அங்கு தற்செயலாகச் சென்ருல் (19-20) அவைகளின் சரீர சந்திகள் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் பொசுங்கி வேறிடங்களுக்கு சென்றுவிடும். கொடுமையான பாலைவனம்போன்ற அல்லது விஷத்துக்கு சமமான அந்த மைதானம்கூட ஸ்ரீ முருகன் அங்கு விஜயம் செய்கையில் சகலப் பிராணிகளுக்கும் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கியது. சிவபுத்ரனும் அந்த பாலைவனத்தைக்கடந்து (21-22) பர்வதங்களுக்கு அரசனை பராசல (திருப்பரங்குன்றம்) த்துக்குச் சென்றார். அங்கே மிக அழகியதான மலையில் மிக மகிமைவாய்ந்த ஆறு முனிவர்களான (23) தப்தர், அநந்தர், நந்தீ, சதுர்முகர், சக்கிரபாணி, மாலி, ஆகிய ஆறு தவச்ரேஷ்டர்களும் (24) உலகங்களின் துக்கங்களை அழிப்பவரான சாக்ஷாத் ஸ்ரீ ருத்ரகுமாரனை வெகு தூரத்தில் பார்த்து பஹுமானத்துடனும், அன்புடனும் அவர் முன்னிலையில் நமஸ்கரித்தனர். (25) இதன் நடுவில் ஈசனுன இந்த தேவன் பொருட்டு அஞ்சலிகொண்டு இந்திரன் அந்த முனிவர்களுடைய பூர்வ சரித்திரத்தை சொன்னுன். (26) அமராதிபனுன இந்திரன் குமாரன் பொருட்டு நமஸ்கரித்து

बुद्धिभ्रंशाच्छरवणे मत्स्यान् सरसि बालिशाः । गृहीत्वाऽऽस्येषु सहसा रज्जुप्रोतानुपाहरन् ॥ २८
दृष्ट्वैवं खेलतः पुत्रान् पिता रोषवशंगतः । शशाप मत्स्या भवत यूयं पुत्रा वृथाधमाः ॥ २९
येन खेलत हा मोहात् अत्र मत्स्यविहिंसकाः । इति शप्तायाः तप्ताद्याः पित्रा साक्षात् तपस्विना ॥ ३०
प्रणम्य ते भयाविष्टाः पितरं मुनिपुङ्गवम् । धृताञ्जलिकरा मूर्ध्नि पप्रच्छुः शापमोचनम् ॥ ३१
तान् प्रत्युवाच स मुनिः पुत्रान् शापभयाकुलान् । यदा पर्वतराजेन्द्र पुत्रीस्तन्यं ममात्मजाः ॥ ३२
युष्माभिः पीयते सद्यस्तदाशापं विमुंचत ॥ ३३

इति मुनिप्रवरेऽत्र पराशरे समनुगृह्य गते मुनिपुत्रकाः ।
सपदि विप्रतनुं समुपोह्यते निमिषदृष्टि वपुश्च तदागमन् ॥ ३४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
संभवकाण्डे एकोनपंचाशोऽध्यायः ॥

புத்திப்ரம்சாத் சரவணே மத்ஸ்யான் ஸரஸி பாலிசா: |
க்ருஹீத்வாऽஸ்யேஷு ஸஹஸா ரஜ்ஜுப்ரோதானுபாஹரன் || 28
த்ருஷ்ட்வைவம் கேலத: புத்ரான் பிதா ரோஷவசம் கத: | சசாப மத்ஸ்யா பவத யூயம் புத்ரா வ்ருதாதமா:
யேந கேலத ஹா மோஹாத் அத்ர மத்ஸ்யவிஹிம்ஸகா: |
இதி சப்தா:ச தப்தாத்யா: பித்ரா ஸாக்ஷாத் தபஸ்விநா || 30
ப்ரணம்யதே பயாவிஷ்டா: பிதரம் முநிபுங்கவம் | த்ருதாஞ்சலிகராமூர்த்நி பப்ரச்சு: சாபமோசனம் || 31
தான் ப்ரத்யுவாச ஸமுநி: புத்ரான் சாபபயாகுலான் | யதா பர்வதராஜேந்த்ர புத்ரீஸ்தன்யம் மமாத்மஜா:
யுஷ்மாபி: பீயதே ஸத்ய: ததா சாபம் விமுஞ்சத | 33
இதி முநிப்ரவரேத்ர பராசரே ஸமநுக்ருஹ்ய கதே முநிபுத்ரகா: |
ஸபதி விப்ரதநும் ஸமுபோஹ்யதே நிமிஷ த்ருஷ்டிவபு:ச ததாகமன் || 34

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஸம்பவகாண்டே ஏகோநபஞ்சாசோத்யாய: ||

இந்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொன்னான். இந்திரன் கூறுகிறான்: ஓ ப்ரபுவே இவர்கள் முன்பு வ்யாஸ முனிவருக்கு மூத்த சகோதரர்கள், பராசர முனிவரின் புத்திரர்கள். (27) கெட்ட புத்தியால் சரவணத்தில் உள்ள ஓடையில் மீன்களைப்பிடித்து வாயில் கயிற்றை கோத்து வேகமாக கரையில் எடுத்து வந்து (28) விளையாடினார்கள். அவர்களை பிதாவான பராசரர் அதமர்களான புத்திரர்களே! புத்திகெட்டு வீணாக மீன்களுக்கு துன்பத்தை அளிக்கின்றீர்களே நீங்கள் மீனாகக்கடவீர்கள் என்று சபித்தார். (29½) தபஸ்வியான முனிவரால் இவ்விதம் நேரில் சாபம் அடைந்த தப்தர் முதலிய புத்திரர்கள் மிகுந்த பயங்கொண்டு முனிச்ரேஷ்டரான பிதாவை நமஸ்கரித்து சிரஸில் கைகூப்பி சாபத்தின் விடுதலையை வேண்டினர். 31) அந்த முனிவர் சாபத்தினால் பயங்கொண்ட அந்த புத்திரர்களைப்பார்த்து ஓ எனது புத்திரர்களே! பர்வதராஜ புத்திரியின் ஸ்தன்யத்தை எப்பொழுது நீங்கள் குடிக்கிறீர்களோ அப்பொழுது சாபத்திலிருந்து உடன் விடுபடுவீர்கள். (32-33) இவ்வாறு சிறந்த முனிவரான பராசரர் அனுக்கிரஹம்செய்து சென்றதும் உடன் அவர்கள் ப்ராம்மண சரீரத்தை விட்டுவிட்டு மீன் உருவத்தை அடைந்தனர். (34)

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चाशोऽध्यायः ॥

॥ श्री स्कन्दस्य शेन्तीपुर गमनम् ॥

ततस्ते मत्स्यरूपास्ते सर्वे मुनिकुमारकाः । तटाके शरवणान्तश्चेरुश्शफरलीलया ॥ १
इन्द्रः — एवं चिरगते काले कुमारत्वं यदा ह्यभूः । शम्भोर्दयानिधेस्साक्षाच्छर्वाण्यां त्वं जगद्गुरुः ॥ २
तदा वीरजगन्माता वात्सल्यात् त्वा जगद्गुरो । अपाययत् स्तन्यमीशा साक्षादमृतमुत्तमम् ॥ ३
पिबति त्वयि देवेश किञ्चिदन्तर्जलाशये । अवस्कन्नं दयावत्यास्स्तन्यं तत् मत्स्यरूपिणः ॥ ४
पपुस्ते तेन सहसा भूयः स्वं रूपमाप्नुवन् । संप्राप्य रूपमात्मीयं सर्वे ते मुनिपुत्रकाः ॥ ५
तत्रासीनं महादेवं त्वामंकेन्यस्य चांबया । तं प्रणम्य मुनिश्रेष्ठाः स्तवैरप्रीणयञ्छिवम् ॥ ६
अविमुक्तात्मसविधामशेषजननीमुमाम् । तानालोक्य सहस्रार्क शतकोटि समद्युतिः ॥ ७
शशास शास्ता सर्वेषामविलंघित शासनः । पराशर मुनेः पुत्रास्त्यक्तशापा ममाज्ञया ॥ ८
तपश्चरध्वमासाद्य परार्वत शेखरम् । वर्तध्वं तत्र ते यूयं यावदागमनं सुरैः ॥ ९
सुब्रह्मण्यस्य देवस्य पादपद्मस्य सादरम् । तदा तमेत्य शरणं श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ १०

॥ அத பஞ்சாசோத்யாயப்ராரம்ப: ॥

ஸ்ரீ முருகன் திருச்செந்தூருக்குச் சென்றது.

ததஸ்தே மத்ஸ்யரூபாஸ்தே ஸர்வே முநிகுமாரகா:। தடாகே சரவணாந்த: சேரு: சபரலீலயா ॥ 1
இந்த்ர:— ஏவம் சிரகதே காலே குமாரத்வம் யதாஹ்யபூ: ।
சம்போ: தயாநிதே: ஸாக்ஷாத் சர்வாண்யாம் த்வம் ஜகத்குரு: 2
ததாவீரஜகன்மாதா வாத்ஸல்யாத் த்வா ஜகத்குரோ । அபாயயத் ஸ்தன்யமீசா ஸாக்ஷாதம்ருதமுத்தமம் 3
பிபதி த்வயி தேவேச கிஞ்சிதந்தர்ஜலாசயே । அவஸ்கந்நம் தயாவத்யா ஸ்தன்யம் தன்மத்ஸ்யரூபிண: 4
பபுஸ்தே தேந ஸஹஸா பூய: ஸ்வம் ரூபமாப்நுவன் । ஸம்ப்ராப்ய ரூபமாத்மீயம் ஸர்வே தே முநிபுத்ரகா:
தத்ராஸீனம் மஹாதேவம் த்வாமங்கே ந்யஸ்ய சாம்பயா ।
தம்ப்ரணம்ய முநிச்ரேஷ்டா: ஸ்தவைரப்ரீணயஞ்சிவம் ॥ 6
அவிமுக்தாத்மஸவிதாம் அசேஷஜநநீமுமாம் । தாநாலோக்ய ஸஹஸ்ரார்க சதகோடிஸமத்யுதி: ॥ 7
சசாஸ சாஸ்தா ஸர்வேஷாம் அவிலங்கிதசாஸந: । பராசரமுநே: புத்ரா: த்யக்தசாபா மமாக்ஞயா ॥ 8
தப:சரத்வமாஸாத்ய பரபர்வதசேகரம் । வர்தத்வம் தத்ர தே யூயம் யாவதாகமனம் ஸுரை: ॥ 9
ஸுப்ரம்மண்யஸ்ய தேவஸ்ய பாதபத்மஸ்ய ஸாதரம் । ததா தமேத்ய சரணம் ச்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத ॥ 10

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

பிறகு மத்ஸ்ய உருவம் கொண்ட எல்லா முனி புத்திரர்கள் சரவணத்தில் இருக்கும் ஓடையில் மீன்கள் மாதிரி விளையாடி வந்தனர். (1) ஓ குமரப்ரபுவே இவ்விதமாக வெகுகாலம் சென்ற பிறகு ஜகத்குருவாகிய தாங்கள் கருணாமூர்த்தியான சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனிடத்திலும் பார்வதியினிடத்திலும் தோன்றியபோது (2) ஓ ஜகத்குருவே வீரனைப்பெற்ற லோகமாதாவான பார்வதியானவள் தங்களுக்கு எப்பொழுது ஸ்தன்யபானம் செய்து வைத்தாளோ, அப்பொழுது அந்த சிறந்த, சாக்ஷாத்தான அமிர்த்தை தேவேசனான தாங்கள் குடிக்கும் போது நடுக்குளத்தில் தயைகொண்ட தேவியின் அந்த அமிர்தத்தை மத்ஸ்ய ரூபம் கொண்ட அவர்கள் குடித்தனர். (3-4) உடன் மறுபடியும் தங்களது ஸ்வரூபத்தை அடைந்தனர். அந்த எல்லா முனிபுத்திரர்களும் தங்களது ரூபங்களை அடைந்து அங்கு அம்பிகையுடன் தங்களை மடியில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற மஹாதேவனை நமஸ்கரித்து அந்த முனிச்ரேஷ்டர் ஸ்ரீ பரமசிவனையும் ஒருபொழுதும் பரமசிவனை விட்டுப் பிரியாத லோகமாதாவான உமையையும் துதிகளால் ப்ரீதி செய்து வைத்தனர். (6½) பிறகு லக்ஷம் கோடி சூர்யனுக்கு ஒப்பான காந்தியுடையவரும், யாவரையும் ஆளுகிறவரும், எவராலும் மீறப்படாத கட்டளையையும் உடையவரான அந்த ஸ்ரீ பரமசிவன் அந்த முனிவர்களை நோக்கி கூறினார். ஓ பராசரரின் புத்திரர்களே சாபத்திலிருந்து விடுபட்டவரான நீங்கள் எனது கட்டளையினால் திருப்பறங்குன்றம் சென்று தபம் செய்யுங்கள். (8½) தேவர்களுடன் சுப்ரமண்யன் அங்கு வந்து அவனுடைய பாதகமலத்தை தாங்கள் தரிசித்து அன்புடன் அவரை சரணமாக அடைந்து சிரேயஸ்ஸை அடையுங்கள். (10) இவ்வாறு ஈசனது கட்டளையை

इतीशानां गतास्त्वेते मुनयस्संशितव्रताः । त्वां समासाद्य देवेश कृतकृत्या नसंशयः ॥ ११
इतीन्द्रस्य श्रुतौ कुर्वन् वचनं रुद्रनन्दनः । अनुजग्राह तप्तादीनमराणामधीश्वरः ॥ १२
साधु साध्विति संभाष्य सर्वानेव मुनीश्वरान् । सहैवागमनं तेषां अनुमेने तदात्मना ॥ १३
सतैस्सह विनिर्गत्य तारकारिररिन्दमः । श्रीमच्छेन्तिपुरं प्राप प्रताप विधुतासुरः ॥ १४
तत्रापि निर्मितं तस्य भवनं विश्वकर्मणा । विचित्रं महदत्युच्च रत्नगोपुरमण्डितम् ॥ १५
तत्प्रविश्य पुरं शेन्तिमध्यवर्ति गृहं महत् । रुद्रपुत्रस्तदाभेजे रत्नसिंहासनं महत् ॥ १६
बभौ सिंहासने तत्र साक्षादिव महेश्वरः । हाहाहूहूस्तुंबुरुश्च विश्वावसुरपि प्रभुम् ॥ १७
गन्धर्वाः किन्नराश्चान्ये वैणिका जग्मुरादरात् । आजन्मकर्मवृत्तान्तमतिदैविकमानुषम् ॥ १८
ववर्षुः पुष्पवर्षाणि ब्रह्मविष्णुवलार्दनाः । असेविषुश्च मरुतश्चामरैस्सप्तशाङ्करिम् ॥ १९
अग्निश्च वरुणश्चोभौ छत्रं दधतुरद्भुतम् । व्यजनानि विचित्राणि समादाय सिषेविरे ॥ २०
अन्ये दिगीश्वरास्तत्र वीरबाहुररिन्दमः । खड्गं कनकरत्नाढ्यं विचित्रमणिसत्सरुम् ॥ २१
बाहुभ्यां संपरिष्वज्य पट्टकोशमसेवत । अन्येऽष्टौ गणमुख्यानां नियुतं पृतनाधिपाः ॥ २२

இதீசாக்னாம் கதாஸ்த்வேதே முநய: ஸம்சிதவ்ரதா: ।
த்வாம் ஸமாஸாத்ய தேவேச க்ருதக்ருத்யா நஸம்சய: ॥ 11
இதீந்த்ரஸ்ய ச்ருதௌ குர்வன் வசனம் ருத்ரநந்தன: । அநுஜக்ராஹ தப்தாதின் அமராணமதிச்வர: ॥ 12
ஸாதுஸாத்விதி ஸம்பாஷ்ய ஸர்வாநேவ முனீச்வரான் ।
ஸஹைவாகமனம் தேஷாம் அநுமேநே ததாத்மநா ॥ 13
ஸதை:ஸஹ விநிர்கத்ய தாரகாரிரரிந்தம: । ஸ்ரீமச்சேந்திபுரம் ப்ராப ப்ரதாபவிதுதாஸுர: ॥ 14
தத்ராபி நிர்மிதம்தஸ்ய பவநம் விச்வகர்மணா । விசித்ரம் மஹதத்யுச்சரத்னகோபுரமண்டிதம் ॥ 15
தத்ப்ரவிச்யபுரம்சேந்திமத்யவர்தி க்ருஹம் மஹத் । ருத்ரபுத்ரஸ்ததாபேஜே ரத்னஸிம்மாஸனம் மஹத் ॥ 16
பபௌ ஸிம்மாஸநே தத்ர ஸாக்ஷாதிவ மஹேச்வர: । ஹாஹா ஹூஹூஸ்தும்புரு:ச விச்வாவஸுரபி ப்ரபும்
கந்தர்வா: கிந்நராச்சான்யே வைணிகா ஜக்முராதராத் ।
ஆஜன்மகர்மவ்ருத்தாந்தம் அதிதைவிகமாநுஷம் ॥ 18
வவர்ஷு: புஷ்பவர்ஷாணி பிரம்மவிஷ்ணுவலார்தநா: । அஸேவிஷு:சமருத: சாமரை: ஸப்தசாங்கரிம் 19
அக்நி:ச வருண:சோபௌ சத்ரம் ததுரத்புதம் । வ்யஜநாநி விசித்ராணி ஸமாதாய ஸிஷேவிரே ॥ 20
அன்யே திகீச்வராஸ்தத்ர விரபாஹுரரிந்தம: । கட்கம் கநகரத்னாட்யம் விசித்ரமணிஸத்ஸரும் ॥ 21
பாஹுப்யாம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய பட்டகோசமஸேவத ।
அன்யேஷ்டௌ கணமுக்யாநாம் நியுதம் ப்ருதநாதிபா: ॥ 22

அடைந்த கடூரமான தவத்தைச் செய்த முனிவர்கள் ஓ தேவேச! தங்களை அடைந்து ஜன்மத்தின் பயனை அடைந்தவர்களாக ஆகிவிட்டனர். இதில் சந்தேகமில்லை. (11) இவ்வாறு இந்திரன் சொல்லைக் கேட்ட ருத்ரகுமாரனை தேவஸேனபதி தப்தர் முதலிய முனிவர்களை அனுக்கிரஹித்தார். (12) அந்த எல்லா முனீஸ்வரர்களையும் நல்லது நல்லது என்று கொண்டாடச் சொல்லி தன்னுடன் கூட வருவதர்க்கு அனுமதித்தார். (13) அந்த தாரகனை வதம் செய்தவரும் சத்துருக்களை அழிப்பவருமான அந்த முருகன் அவர்களுடன் வெளிக்கிளம்பி சேந்திபுரம் என்ற திருச்செந்தூருக்குச் சென்றார். (14) அங்கும் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதும் மிகப் பெரியதும் மிக உயரமான ரத்தின கோபுரங்களுடன் கூடியதுமான பட்டிணத்திற்கு சென்று அந்த பட்டிணத்தின் நடுவில் அமைந்துள்ள மிகப் பெரியதான ஆலயத்தை அடைந்து ருத்ரபுத்திரன் மஹத்தான ரத்தின சிம்ஹாசனத்தில் அமர்ந்தார். (15-16) அங்கு சிம்ஹாசனத்தில் சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரன் போல் விளங்கினார். ஹா ஹா, ஹூ ஹூ:, தும்புரு, விஸ்வாவஸு, கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், மற்ற வீணை வித்வான்கள் எல்லோரும் அன்புடன் ப்ரபுவை, (17) இவர் பிறந்தது முதல் ஏற்பட்ட தேவர்கள், மனிதர்கள் இவர்களுடைய காரியங்களை அதிக்கிரமித்த சரித்திரத்தை பாடினார்கள். (18) ப்ரம்மா, விஷ்ணு இவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். சங்கரபுத்ரனை சப்த மருத்துகள் சாமரங்கள் வீசி சேவித்தனர். (19) அக்னியும், வருணனும் அத்புதமான கொடையைப் பிடித்தனர். அங்கு மற்ற அஷ்டதிக்பாலகர்கள் விசித்திரமான விசிறியை வைத்துக் கொண்டு விசிறினார்கள். (20) சத்ருக்களை அழிக்கும் விரபாஹு தங்கம் ரத்தினங்கள் நிறைந்ததும், விசித்திரமான மணிகள் வைத்து இழைத்த பிடியுள்ள கத்தியை கையில் வைத்துக் கொண்டு பட்டு, பீதாம்பரம், ஆபரணங்கள் முதலியன வைக்கும் பெட்டியை பாதுகாத்தான். (21½) மற்ற எட்டு வீரர்கள், லக்ஷம் கணதிபர்கள், நூற்றெட்டு சேனைத் தலைவர்கள் இவ்வெல்லோர்களும் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற பணியைச் செய்தார்கள். (22½)

अष्टोत्तरममी सर्वे यथायोग्यं सिषेविरे । षड्वक्त्रं द्वादशभुजं त्रिषण्णयन पंकजम् ॥ २३
स्मेरवक्त्रमुदाराङ्गं विचित्र मकुटोज्वलम् । विराजमानं रत्नाढ्ये दिव्ये सिंहासनोत्तमे ॥ २४
मुनयस्तं समालोक्य चाक्षिमत्फलमापिरे । प्रसन्नो देवदेवेशस्तदा शरवणोद्भवः ॥ २५
समालोक्याह विबुधान् हरिब्रह्ममुखान् स्मयन् । श्रीस्कन्दः - असुरास्ते कियंतस्ते किंरूपाः कस्यतेसुताः
तेषां मुख्यतमः कोऽद्य ब्रूत सर्वं यथातथम् । श्रुत्वेति वचनं तस्य कुमारस्य सुरोत्तमाः ॥ २७
परस्परं समालोच्य हरिणा ब्रह्मणा सह । बृहस्पतिं सदस्यूचुः कथयेति गिरांपतिम् ॥ २८
कुमारायास्मदीशाय पृच्छते शरजन्मने । वदत्स्वेवं सुरेन्द्रेषु नमस्कृत्य कृताञ्जलिः ॥ २९
वृत्तान्तमखिलं तेषां विनयेन बृहस्पतिः । असुराणां सुरेन्द्रार्तिहराय गुरवे नमः ॥ ३०
गुहायाकथयत्सर्वं हृद्गुहस्थाय योगिनाम् । सूतः – अयंतु संभवाख्योहि कांडो वेदार्थसंमितः ॥ ३१
कथितः श्रेयसामेष निदानं विदुषां सताम् ॥ ३१½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे संभवकाण्डे पञ्चाशोऽध्यायः ॥

அஷ்டோத்தரமமீஸர்வே யதாயோக்யம் ஸிஷேவிரே । ஷட்வக்த்ரம் த்வாதசபுஜம் த்ரிஷண்ணயநபங்கஜம்
ஸ்மேரவக்த்ரமுதாராங்கம் விசித்ரமகுடோஜ்வலம் । விராஜமாநம் ரத்னாட்யே திவ்யே ஸிம்மாஸனோத்தமே
முநயஸ்தம் ஸமாலோக்ய சாக்ஷிமத்பலமாபிரே । ப்ரஸன்னோ தேவதேவேச: ததா சரவணோத்பவ: ॥ 25
ஸமாலோக்யாஹ விபுதான் ஹரிப்ரம்மமுகான் ஸ்மயன் ।
ஸ்ரீஸ்கந்த:- அஸுரா: தேகியந்தஸ்தே கிம் ரூபா: கஸ்ய தே ஸுதா: ॥ 26
தேஷாம் முக்யதம: கோத்ய ப்ருத ஸர்வம் யதா ததம் ।
ச்ருத்வேதி வசனம் தஸ்ய குமாரஸ்ய ஸுரோத்தமா: ॥ 27
பரஸ்பரம் ஸமாலோச்ய ஹரிணா ப்ரம்மணா ஸஹ । ப்ருஹஸ்பதிம் ஸதஸ்யூசு: கதயேதி கிராம்பதிம் ॥ 28
குமாராயாஸ்மதீசாய ப்ருச்சதே சரஜன்மனே ।
வதத்ஸ்வேவம் ஸுரேந்த்ரேஷு நமஸ்க்ருத்ய க்ருதாஞ்ஜலி: ॥ 29
வ்ருந்தாந்தமகிலம் தேஷாம் விநயேன ப்ருஹஸ்பதி: ।
அஸுராணாம் ஸுரேந்த்ரார்த்தி ஹராய குரவே நம: ॥ 30
குஹாயாகதயத் ஸர்வம் ஹ்ருத்குஹஸ்தாய யோகிநாம் ।
ஸூத:— அயம்து ஸம்பவாக்யோஹி காண்டோ வேதார்த்தஸம்மித: ॥ 31
கதித: ச்ரேயஸாமேஷ: நிதானம் விதுஷாம் ஸதாம் ॥ 31½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே ஸம்பவகாண்டே பஞ்சாசோऽத்யாய:

அப்போது ஆறு முகங்கள், பன்னிரண்டு கைகள், தாமரைகள் போன்ற பதினெட்டு கண்கள் இவைகளை உடையவரும், (23) சிரித்த முகம், கம்பீரமான சரீரம், விசித்திரமான கீரீடத்தின் ப்ரகாசம், இவற்றுடன் கூடியவரும் ரத்தினங்கள் நிறைந்த திவ்யமான சிறந்த சிம்மாசனத்தில் ப்ரகாசிக்கின்றவருமான (24) அந்த முருகனை முனிவர்கள்கண்டு, கண்கள் படைத்ததின் பயனை அடைந்தனர். சரவணத்தில் பிறந்த தேவாதி தேவன் ப்ரசன்னராக ஆகி ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலியவர்களான தேவர்களைப்பார்த்து புன்சிரிப்புடன் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்கந்தர் கூறுகிறார்: ஓ தேவர்களே! அஸுர்கள் யார். அவர்கள் எத்தனைபேர். அவர்கள் எவ்வுருவத்தைக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் யாருடைய புத்திரர்கள் (26) அவர்களுக்கு தலைவன் யார். அவை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி இப்பொழுது சொல்லுங்கள். சிறந்த தேவர்கள் இவ்வாறு கூறிய அந்த குமாரனின் வார்த்தையைக் கேட்டு (27) விஷ்ணுவுடனும், ப்ரம்மாவுடனும் ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்து சபையிலிருந்த வாக்பதியான ப்ரஹஸ்பதியைபார்த்து நமது தெய்வமும் சரவணபவனும் நம்மைப்பார்த்து கேழ்க்கின்றவனுமான குமாரனின் பொருட்டு பதில் கூறும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். தேவச்ரேஷ்டர்கள் இவ்வாறு கூறும்பொழுது அஞ்சலி செய்துகொண்டு அந்த அஸுரர்களின் எல்லா வ்ருத்தாந்தத்தையும் வினயத்துடன் சிறந்த தேவர்களின் மனக்கவலையைப்போக்கும் குருவுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொல்லி யோகிகளின் ஹ்ருதய குகையில் இருக்கின்ற குகனின் பொருட்டு யாவற்றையும் கூறினார். (30½) ஸூதர் கூறுகிறார். ஓ சௌனகாதி முனீஸ்வரர்களே! இந்த சம்பவகாண்டமானது வேதார்த்தங்களை ச்ரவணம்செய்த பயனையளிக்கும் புண்யத்திற்கு ஒப்பானது. ஆகையால் இது வித்வான்களுக்கும், சாதுக்களுக்கும் மங்களத்தை அளிப்பதற்கு காரணம் எனப்படும். (31½)

ஐம்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

சம்பவகாண்டம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥

श्री शरवणोद्भवाय नमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ आसुरकाण्ड प्रारम्भः ॥

॥ आसुरकाण्ड प्रारम्भ मङ्गळ श्लोकाः ॥

ओं शिवं शिवप्रियन्देवं देवानामादिदैवतम् । भजेहं विघ्नराजन्तं विघ्नहन्तारमव्ययम् ॥
कविं कवीनामीशानं गणानां गणनायकम् । वक्रतुण्डम्महाकायं विघ्नेशन्तन्नमाम्यहम् ॥
कार्तिकेयम्महासेनं कुमारं पुष्करस्रजम् । नमामि केकीकण्ठस्थ किङ्किणीनादमेदुरम् ॥

॥ अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

शूरपद्मादीनां उत्पत्तिः ॥

ऋषयः — भगवन् सूत सर्वज्ञ पुराणार्थविशारद । शूरस्य सिंहवक्त्रस्य तारकस्य महौजसः ॥ १
अन्येषामपि दैत्यानां उत्पत्तिञ्च तथाक्रियाम् । विस्तरेण वदाद्यत्वं शुश्रूषा भूयसी च नः ॥ २

॥ ஸ்ரீ சரவணோத்பவாய நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

॥ ஆஸுரகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

॥ ஆஸுரகாண்டப்ராரம்ப மங்கள ச்லோகா: ॥

ஓம் சிவம் சிவப்ரியம் தேவம் தேவாநுமாதிதைவதம் ।
பஜேSஹம் விக்னராஜம் தம் விக்னஹந்தாரமவ்யயம் ॥
கவிம் கவீநுமீசானம் கணுநும் கண நாயகம் । வக்ரதுண்டம் மஹாகாயம் விக்னேசம் தம் நமாம்யஹம் ॥
கார்த்திகேயம் மஹாஸேனம் குமாரம் புஷ்கரஸ்ரஜம் । நமாமி கேகீகண்டஸ்தகிங்கிணீநாதமேதுரம் ॥

॥ அத ப்ரதமோத்யாய: ॥

சூரபத்மன் முதலியவர்களின் பிறப்பு.

ரிஷய:— பகவன் ஸூத ஸர்வக்ரு புராணுர்த்தவிசாரத ।
சூரஸ்ய ஸிம்மவக்த்ரஸ்ய தாரகஸ்ய மஹௌஜஸ: ॥ 1
அன்யேஷாமபி தைத்யாநும் உத்பத்திம்ச ததா க்ரியாம் ।
விஸ்தரேண வதாத்யத்வம் சுச்ரூஷா பூயஸீச ந: ॥ 2

ஸ்ரீ ஸ்காந்த புராணம், சங்கர ஸம்ஹிதை, சிவரஹஸ்ய கண்டத்தில் ஆஸுரகாண்டம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

சௌனகாதி முனிவர்கள் கூறுகிறுர்கள். பகவானும் ஸர்வக்ருனும் புராணங்களின் பொருளை நன்கு அறிந்தவருமான ஓ ஸூதரே, சூரபத்மன், சிம்மவக்த்ரன், மிகுந்த பலமுள்ள தாரகன் மற்றுமுள்ள அஸுரர்கள் இவர்களின் பிறப்பு, செய்கை, இவற்றை விஸ்தாரமாக எங்களுக்கு இப்பொழுது நீர் கூற

सूतः — शृणुध्वमृषयस्सर्वे कुमारायामितौजसे । उक्तं गीष्पतिना पूर्वं तद्वो वक्ष्याम्यनुक्रमात् ॥ ३
अस्ति दैत्यगुरुः कश्चित् काश्यपाख्यस्तपोधनः । ब्रह्मसूनुर्जितक्रोधः सत्यवाग्धर्मतत्परः ॥ ४
स तु दैत्यान् बहून् षट्च षष्टिकोटि मितान् सह । दित्यां हि जनयामास महावीर्य पराक्रमान् ॥ ५
तेषामधिपतिश्श्रीमानसुरेन्द्रो महाबलः । स तु मङ्गळकेशिन्या युक्तः पुत्रीमजीजनत् ॥ ६
सुरसाख्यामसादृश्यां सर्वावयव सुन्दरीम् । सा तु दैत्यगुरुं शुक्रं पर्युपासयदन्तिके ॥ ७
शुक्रस्तु भगवांस्तस्यै विद्यान्नानाविधान्तदा । उपदिश्य तथा नाम मायेति च चकार ह ॥ ८
देवतानां समृद्धिञ्च दैत्यानां संक्षयन्तथा । दृष्ट्वा तु मनसा स्मृत्वा शैलादेर्ब्रह्मणोऽध्वरे ॥ ९
शापं सम्पत्प्रशमनं देवतानां तदोशनाः । विचार्यागामि कार्यञ्च तामाह वचनं पुनः ॥ १०
मायेद्य देवैर्ऋषिभिः नाशिताश्च महासुराः । त्वत्पिता चासुरेन्द्रोयं नितरां खिन्नमानसः ॥ ११
त्वयेदानीं प्रतिष्ठाप्य रक्षणीयाश्च दानवाः । तस्मात्त्वं काश्यपं गत्वा पुत्रानुत्पाद्य नाम च ॥ १२

ஸூத:— ச்ருணுத்வம்ருஷய: ஸர்வே குமாராயாமிதௌஜஸே ।
உக்தம் கீஷ்பதிநா பூர்வம் தத்வோ வக்ஷ்யாம்யனுக்ரமாத் ॥ 3
அஸ்தி தைத்யகுரு: கச்சித் காச்யபாக்யஸ்தபோதந: । ப்ரம்மஸூநுர்ஜிதக்ரோத: ஸத்யவாக் தர்மதத்பர:
ஸது தைத்யான் பஹூன் ஷட்ச ஷஷ்டிகோடிமிதான் ஸஹ ।
தித்யாம்ஹி ஜநயாமாஸ மஹாவீர்யபராக்ரமான் ॥ 5
தேஷாமதிபதி: ஸ்ரீமான் அஸுரேந்த்ரோ மஹாபல: । ஸது மங்களகேசின்யா யுக்த: புத்ரீமஜீஜனத் ॥ 6
ஸுரஸாக்யாமஸாத்ருச்யாம் ஸர்வாவயவஸுந்தரீம் । ஸாது தைத்யகுரும் சுக்ரம் பர்யுபாஸயதந்திகே ॥ 7
சுக்ரஸ்து பகவாம்ஸ்தஸ்யை வித்யாம் நாநாவிதாம் ததா! உபதிஷ்ட்வா ததாநாம மாயேதிச சகாரஹ ॥ 8
தேவதாநாம் ஸம்ருத்திஞ்ச தைத்யாநாம் ஸம்க்ஷயம் ததா ।
த்ருஷ்ட்வாது மநஸா ஸ்ம்ருத்வா சைலாதேர்ப்ரம்மணோத்வரே ॥ 9
சாபம் ஸம்பத்ப்ரசமநம் தேவதாநாம் ததோசநா: । விசார்யாகாமிகார்யஞ்ச தாமாஹ வசனம் புந: ॥ 10
மாயேத்ய தேவைரிஷிபி: நாசிதா:ச மஹாஸுரா: ।
த்வத்பிதாசாஸுரேந்த்ரோயம் நிதராம் கின்னமானஸ: ॥ 11
த்வயேதாநீம் ப்ரதிஷ்டாப்ய ரக்ஷணீயா:ச தாநவா: ।
தஸ்மாத்த்வம் காச்யபம் கத்வா புத்ராநுத்பாத்ய நாம ச ॥ 12

வேண்டும். எங்களுக்கு கேட்பதில் மிகுந்த ஆவல் இருக்கிறது. (1-2) ஸூதர் கூறுகிறார். அளவு கடந்த தேஜஸ்ஸை உடைய குமாரக் கடவுளுக்கு, முன்பு ப்ரஹஸ்பதி பகவான் கூறியதை உங்களுக்கு வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன். எல்லா ரிஷிகளும் கேளுங்கள். (3) தபஸ்ஸையே பொருளாகக் கொண்டவரும், ப்ரம்மபுத்திரரும், கோபத்தை ஜெயித்தவரும், ஸத்தியம் பேசுகிறவரும், தர்மத்தைச் செய்வதில் ஆசை கொண்டவரும், காச்யபர் எனப் பெயர் கொண்டவருமான அஸுரர்களின் பிதா ஒருவர் இருக்கிறார். (4) அவர் திதி என்னும் மனைவியிடத்தில் மிகுந்த வீர்யமும் பராக்கிரமமுமுள்ள அறுபத்தாறு கோடி அளவுள்ள பல அஸுரர்களை தோற்றுவித்தார். (5) காந்தி உள்ளவனும், மிகுந்த பலமுள்ளவனுமான அஸுரேந்திரன் என பெயருள்ளவன் அந்த அஸுரர்களுக்குத் தலைவனாக இருந்தான். அந்த அஸுரேந்திரனோவெனில் மங்களகேசினி என்னும் மனைவியுடன் சேர்ந்து சுரஸை என்ற பெயரை உள்ளவளும், ஒப்பற்றவளும் எல்லா அவயவங்களிலும் அழகுவாய்ந்தவளுமான பெண்ணை பெற்றான். (6½) அந்த சுரஸையோவெனில் அஸுர குருவான சுக்கிராச்சாரியரின் அருகில் இருந்து பணிவிடை செய்தாள். (7) பகவானான சுக்ராசாரியார் அவளுக்கு பல வித்யைகளை உபதேசித்து மாயை எனப் பெயருமிட்டார். (8) அப்போது அவர் தேவர்களின் உயர்வையும் அஸுரர்களின் தாழ்வையும் கண்டும் தக்ஷயாகத்தில் நந்திகேச்வரர் தேவர்களின் சம்பத்து குறையும்படியாகச்செய்த சாபத்தை மனதால் நினைத்தும் மேலே நடக்கவேண்டிய கார்யத்தை ஆலோசித்தும் மறுபடி அவளைப் பார்த்துக் கூறினார். (9-10) ஓ மாயே, மஹாஸுரர்கள் எல்லாம் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் இப்போது நாசம் செய்யப்பட்டார்கள். உன் பிதாவான அஸுரேந்திரன் கேவலம் மன ஏக்கம் அடைந்திருக்கிறான். (11) இப்பொழுது உன்னால் அஸுரர்கள் நிலைநிறுத்தப்பட்டு காக்கப்படவேண்டும். ஆதலால்

कृत्वा तेषां समृध्यर्थं यागञ्चैव व्रतन्तथा । उपदिश्य सुराणाञ्च क्षयार्थन्त्वन्तपश्चर ॥ १३
तथेत्युक्त्वा च सा भूयः पितरञ्च व्यजिज्ञिपत् । निर्ययौ च तदुत्सृष्टा साक्षान्मायाऽपरेव सा ॥ १४
यैर्यैस्सम्प्रेक्षितात्वासौ तांस्तान् मोहपरायणान् । पथिकृत्वा तदानीं सा काश्यपो यत्रतिष्ठति ॥ १५
तत्र गत्वा महोच्छ्रायान्मण्टपाश्चित्रमण्डितान् । वापीकूपांस्तथावृक्षानारामान् पुष्पशालिनः ॥ १६
क्रीडा पर्वत संघञ्च मायया निर्ममेक्षणात् । एतत्सर्वं तदापश्यत् ऋषिः काश्यपनामकः ॥ १७
किमिदं चित्रमाश्चर्यं मण्टपादि कृतं तथा । ब्रह्मणा विष्णुना वाथ देवेनान्येन वा पुनः ॥ १८
इति चिन्तापरे तस्मिन् ऋषौ सर्वत्र पश्यति । ददृशे पर्वताग्रे सा रमणीयाङ्गयष्टिका ॥ १९
माया मन्मथ सर्वस्व निधिभूता तदाक्षणात् । उपसृप्य समीपं तामपश्यत् ऋषिसत्तमः ॥ २०
उवाच वचनं स्निग्धं चाटुयुक्तं रसार्थवत् । का त्वमेकाकिनी नारी किन्नाम कस्य वासिवा ॥ २१
कोदेशः क्वागतावाद्य वद सर्वाङ्गसुन्दरि । माया – अहमेकाकिनी नारी तिष्ठाम्यत्र च पर्वते ॥ २२
तपस्विनामिदं युक्तं किन्त्वया वचनं मम । मेरोस्समीपं मुक्त्वाऽहं गङ्गां स्नातुमिहागता ॥ २३

க்ருத்வா தேஷாம் ஸம்ருத்யர்த்தம் யாகஞ்சைவ வ்ரதம்ததா ।
உபதிஷ்ட்வா ஸுராணாஞ்ச க்ஷயார்த்தம் த்வம் தப:சர ॥ 13
ததேத்யுக்த்வாச ஸா பூய: பிதரஞ்ச வ்யஜிக்ஞிபத் ।
நிர்யயௌ ச ததுத்ஸ்ருஷ்டா ஸாக்ஷான்மாயா பரேவஸா ॥ 14
யைர்யைஸ்ஸம்ப்ரேக்ஷிதாசாஸௌ தாம்ஸ்தான் மோஹபராயணான் ।
பதிக்ருத்வா ததாநீம் ஸா காச்யபோ யத்ரதிஷ்டதி ॥ 15
தத்ர கத்வா மஹோச்ச்ராயான் மண்டபான் சித்ரமண்டிதான் ।
வாபீகூபான் ததாவ்ருக்ஷான் ஆராமான் புஷ்பசாலிந: ॥ 16
க்ரீடாபர்வதஸங்கஞ்ச மாயயா நிர்மமேக்ஷணாத் । ஏதத்ஸர்வம் ததாऽபச்யத் ரிஷி: காச்யபநாமக: ॥ 17
கிமிதம் சித்ரமாச்சர்யம் மண்டபாதி க்ருதம்ததா । ப்ரம்மணா விஷ்ணுநாவாத தேவேநான்யேநவா புந: 18
இதி சிந்தாபரே தஸ்மின் ருஷௌ ஸர்வத்ர பச்யதி । தத்ருசே பர்வதாக்ரே ஸா ரமணீயாங்கயஷ்டிகா 19
மாயா மன்மத ஸர்வஸ்வ நிதிபூதா ததா க்ஷணாத் । உபஸ்ருப்ய ஸமீபம் தாம் அபச்யத்ருஷிஸத்தம: ॥ 20
உவாச வசனம் ஸ்நிக்தம் சாடுயுக்தம் ரஸார்த்தவத் । காத்வமேகாகிநீ நாரீ கிந்நாம கஸ்யவாஸிவா ॥ 21
கோதேச: க்வாகதாவாத்ய வத ஸர்வாங்கஸுந்தரி ।
மாயா— அஹமேகாகிநீ நாரீ திஷ்டாம்யத்ரச பர்வதே ॥ 22
தபஸ்விநாமிதம் யுக்தம் கிம் த்வயா வசநம் மம ॥ மேரோ: ஸமீபமுக்த்வாஹம் கங்காம் ஸ்நாதுமிஹாகதா

நீ காச்யபரிடம் சென்று புத்ரர்களை உண்டுபண்ணி அவர்களுக்குப் பெயருமிட்டு (12) அந்த அஸுரர்களின் மேன்மைக்காக யாகத்தையும் வ்ரதத்தையும் உபதேசித்து தேவர்களின் அழிவிற்தாக நீ தவத்தைச் செய்ய வேண்டும். (13) அப்படியே செய்வதாக சொல்லி மேலும் அவள் பிதாவிடம் சென்று சங்கதிகளை தெரிவித்து உத்திரவுபெற்று மற்றொரு மாயையே ப்ரத்யக்ஷமாய் தோன்றியதுபோல் இருந்துகொண்டு வெளிப் புறப்பட்டாள். (14) இவள் யாராரால் பார்க்கப்பட்டாளோ அவரவர்களை மோகிக்கும்படி வழியில் செய்துக்கொண்டு அப்பொழுது எங்கு காச்யபர் இருக்கின்றாரோ அங்கு சென்று (15) சித்திரங்கள் எழுதப்பட்ட உயரமான மண்டபங்களையும் ஓடை கிணறு இவைகளையும் அதேபோல் மரங்களையும் புஷ்பங்கள்கூடின தோட்டங்களையும் (16) விளையாட்டிற்கு மலைக்குன்றுகளையும் ஓர் நொடியில் மாயையினால் நிர்மாணம் செய்தாள். காச்யபர் என்னும் பெயருள்ள முனிவர் இவை யாவையும் பார்த்தார். (17) இது என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே, ப்ரம்மாவா விஷ்ணுவா அல்லது வேறு தேவனா, (18) இந்த மண்டபம் முதலியவைகளை உண்டுபண்ணினான் என்று ரிஷியானவர், பலவிதமாக சிந்தித்துக்கொண்டு, திக்குகளை பார்க்கும் காலத்தில் மலையின் நுனியின்மீது அழகிய அவயவங்களை உடையவளும் (19) மன்மதனுடைய சர்வ சொந்தான ச்ருங்கார ரஸத்திற்கு இருப்பிடமானவளுமான மாயையானவள் அந்த க்ஷணத்தில் காணப்பட்டாள். அப்பொழுது முனிச்ரேஷ்டர் ஸமீபத்திற்குவந்து அவளைக்கண்டார். (20) மிக அன்புகொண்டு ச்ருங்கார வார்த்தைகளை சாதுர்யமாக உரைத்தார். ஓ பெண்ணே தனித்து நிற்கும் நீ யார்? உன் பெயர் என்ன? நீ யாருக்கு என்ன வேண்டும்? (21) உன்னுடைய தேசம் எது? இப்போது எங்கு வந்தாய்? எல்லா அங்கங்களிலும் அழகுவாய்ந்தவளே சொல். மாயை கூறுகிறாள்—: பெண்ணான நான் தனித்து மலையில் வசித்து வருகிறேன். (22) என்னிடம் நீர் கூறும் வார்த்தையானது

तिष्ठ त्वमत्र गच्छामि यन्मे मनसि वर्तते ।
काश्यपः — आनीयते त्वत्र गङ्गा स्थानानि च महान्त्यपि ॥ २४
तीर्थानि च तथा देवानद्भुतञ्चामरद्वयम् । ददामि पुत्रान् दिव्यस्त्री सहस्रपरिचारिकाः ॥ २५
अङ्गीकुरु च मामत्र रहस्स्थाने मनोहरे । इत्युक्ता साऽतिचित्राङ्गी स्मयमानमुखाम्बुजा ॥ २६
अन्तर्हिता तदाक्षिप्रादचिरांशुलतेव सा । तस्यामन्तर्हितायां तु काश्यपस्तपतां वरः ॥ २७
पपात भूमावचिरान्मोहासक्तमना भृशम् । विललाप सुदुःखार्तो यथा कामहतो जनः ॥ २८
तादृशं तमृषिं दृष्ट्वा तत्रैवाविरभूत्क्षणात् । आविर्भूतां तु तां दृष्ट्वा मोहेनापगतो ह्ययम् ॥ २९
ननर्त बहुधा चैवं स्मयमानमुखाम्बुजः । अकिञ्चनो यथा द्रव्यं लब्ध्वात्यन्तं सुखी भवेत् ॥ ३०
प्रणनाम च मायायाः पादयोः प्रणयान्वितः । सा तु तं वचनं प्राह प्रेक्ष्य कामातुरं तदा ॥ ३१
काश्यपाद्य मया प्राप्तं यादृशं रूपमद्भुतम् । ग्रहीतुं तादृशं रूपं समर्थश्चेद्रमाम्यहम् ॥ ३२
इत्युक्तान्तादृशीं रम्यां काश्यपो योगिनां वरः । गृहीत्वा कामरूपं तां रमयामास मण्टपे ॥ ३३

திஷ்ட த்வமத்ர கச்சாமி யன்மே மநஸி வர்ததே |
காச்யப:— ஆநீயதேத்வத்ர கங்கா ஸ்தாநாநிச மஹாந்த்யபி || 24
தீர்தாநிச ததா தேவான் அத்புதம் சாமரத்வயம் | ததாமி புத்ரான் திவ்யஸத்ரீ ஸஹஸ்ரபரிசாரிகா: || 25
அங்கீகுருச மாமத்ர ரஹஸ்ஸ்தானே மநோஹரே | இத்யுக்த்வா ஸாதிசித்ராங்கீ ஸ்மயமாநமுகாம்புஜா || 26
அந்தர்ஹிதா ததா க்ஷிப்ராத் அசிராம்சுலதேவ ஸா | தஸ்யாமந்தர்ஹிதாயாந்து காச்யபஸ்தபதாம்வர: 27
பபாத பூமாவசிராத் மோஹாஸக்தமநா ப்ருசம் | விலலாப ஸுதுகார்த: யதா காமஹதோ ஜந: || 28
தாத்ருசம் தம்ரிஷிம் த்ருஷ்ட்வா தத்ரைவாவிரபூத்க்ஷணாத் |
ஆவிர்பூதாந்து தாம் த்ருஷ்ட்வா மோஹேநாபகதோஹ்யயம்|| 29
நநர்த பஹுதா சைவம் ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: |
அகிஞ்சநோ யதா த்ரவ்யம் லப்த்வாத்யந்தம் ஸுகீ பவேத் || 30
ப்ரணநாமச மாயாயா: பாதயோ: ப்ரணயான்வித: | ஸாது தம் வசநம் ப்ராஹ ப்ரேக்ஷ்ய காமாதுரம் ததா 31
காச்யபாத்ய மயா ப்ராப்தம் யாத்ருசம் ரூபமத்புதம் | க்ருஹீதும் தாத்ருசம் ரூபம் ஸமர்த்தச்சேத் ரமாம்யஹம்
இத்யுக்தாம் தாத்ருசீம் ரம்யாம் காச்யபோ யோகிநாம் வர: |
க்ருஹீத்வா காமரூபம் தாம் ரமயாமாஸ மண்டபே || 33

தவம் செய்கிறவர்களுக்குப் பொருந்துமா. மேருசமீபத்திலிருந்து நான் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்ய இங்கு வந்தேன். நீர் இங்கு இரும். நான் எனக்கு இஷ்டமான இடத்திற்கு செல்கிறேன். (23½) காச்யபர் கூறுகிறர்:— இங்கு கங்கையைத் தருவிக்கிறேன். மேலும் புண்யமான பெரிய ஸ்தலங்களேயும் (24) தீர்த்தங்களேயும், அவ்வாறே தேவர்களேயும் ஆச்சர்யமான இரண்டு சாமரங்களேயும், புத்திரர்களேயும் பணிவிடைசெய்ய திவ்ய ஸ்திரீகளேயும் தருகிறேன். (25) மனோகரமான ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் என்னே நீ ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவள் புன்சிரிப்புடன் கொடி மின்னல்போல் சீக்கிரமாக மறைந்துவிட்டாள். அவள் மறைந்ததும் தபஸ்விகளில் சிறந்தவரான காச்யபர் (26–27) மிகவும் மோகங்கொண்ட மனதுள்ளவராகி பூமியில் திடீரென விழுந்தார். மிகுந்த துக்கம்கொண்டு காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதன்போல் புலம்பினர். (28) அப்படிப்பட்ட அந்த ரிஷியைப்பார்த்து அதேக்ஷணத்தில் அவள் தோன்றினள். அப்படித் தோன்றிய அவளேப்பார்த்து இவர் மோகம் நீங்கிவிட்டார். (29) புன்சிரிப்புடன்கூடிய தாமரைபோன்ற முகமுள்ள அவர் பலவிதமாக இவ்வாறு நர்த்தனம் செய்தார். தரித்திரன் பொருளேயடைந்து சுகத்தையடைவதுபோல் சந்தோஷம் கொண்டார். (30) அன்புகொண்டு மாயையின் கால்களில் நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அவரைப்பார்த்து அவள் கூறினள்: (31) ஓ காச்யபரே! இப்பொழுது அழகுவாய்ந்த எந்த ரூபத்தை நான் அடைந்திருக்கிறேனே அப்படிப்பட்ட ரூபத்தை நீரும் அடைவீரேயாகில் உம்முடன் ரமிக்கின்றேன். (32) இவ்வாறு சொல்லிய அம்மாதிரியான அழகுவாய்ந்த மாயையை யோகிகளுள் சிறந்த காச்யபர் மன்மதனுடைய உருவத்தைப்பெற்று ஏகாந்தமான அழகிய ஓர் மண்டபத்தில் திரும்பத்

कस्मिंश्चिद्विजने रम्ये भूयो भूयस्स्मरार्दितः । जातस्तदानीं शूराख्यो दैत्यानामग्रणीर्महान् ॥ ३४
यामिन्याः प्रथमे यामे दैतेयानाञ्च वाहिनी । त्रिंशत्सहस्रं तु तदा तयोः स्वेदजलेन सा ॥ ३५
पुनश्च मण्टपे तस्मिन् सैंहं रूपञ्च तावुभौ । रमयामासतुः कृत्वा सिंहवक्त्रस्तदाभवत् ॥ ३६
सहस्रवक्त्रनिचयो द्विसहस्रकरस्तथा । बभूव वाहिनी चान्या चत्वारिंशन्मिता तदा ॥ ३७
सहस्राणां महाघोरा तदङ्गस्वेदबिन्दुषु । सिंहवक्त्रा तथान्यस्मिन् मण्टपे चित्रमण्डिते ॥ ३८
तृतीये प्रहरे गत्वा गजरूपेण तावुभौ । यभनञ्चक्रतुर्भूयस्तदा गजमुखोऽत्र वै ॥ ३९
तारको नाम दैत्येन्द्रस्समजायत पेशलः । चत्वारिंशत्सहस्रान्या वाहिनी गजरूपिणी ॥ ४०
बभूव मण्टपेऽन्यस्मिन् चतुर्थे प्रहरे च तौ । अजरूपं गृहीत्वा तु क्रीडयामासतुः पुनः ॥ ४१
तदानीमजवक्त्राख्या बभूवासुरकन्यका । त्रिंशत्सहस्रगणिता वाहिन्यन्याजरूपिणी ॥ ४२
स्वेदविप्रुट्सु जननमाप भीमाच सात्रवै । मण्टपे मण्टपे भूयः प्रभाते चक्रतुस्तदा ॥ ४३
सुरतं रूपमास्थाय तरक्षोऽस्तु तथाऽत्र तौ । व्याघ्राश्व मृगगो ऋक्ष वराहाणान्तथैव च ॥ ४४

கஸ்மிம்ச்சித் விஜநே ரம்யே பூயோபூய: ஸ்மரார்தித: |
ஜாதஸ்ததாநீம் சூராக்ய: தைத்யாநாமக்ரணீர்மஹான் || 34

யாமின்யா: ப்ரதமே யாமே தைதேயாநாஞ்ச வாஹிநீ |
த்ரிம்சத் ஸஹஸ்ரந்து ததா தயோ: ஸ்வேதஜலேந ஸா || 35

புந:ச மண்டபே தஸ்மின் ஸைம்ஹம் ரூபஞ்ச தாவுபௌ |
ரமயாமாஸது:க்ருத்வா ஸிம்ஹவக்த்ரஸ்ததாபவத் || 36

ஸஹஸ்ரவக்த்ரநிசய: த்விஸஹஸ்ரகரஸ்ததா | பபூவ வாஹினீ சான்யா சத்வாரிம்சன்மிதா ததா || 37

ஸஹஸ்ராணாம் மஹாகோரா ததங்கஸ்வேதபிந்துஷு |
ஸிம்ஹவக்த்ரா ததான்யஸ்மின் மண்டபே சித்ரமண்டிதே || 38

த்ருதீயே ப்ரஹரே கத்வா கஜரூபேண தாவுபௌ | யபனம் சக்ரதுர்பூய: ததா கஜமுகோத்ரவை || 39
தாரகோ நாம தைத்யேந்த்ர: ஸமஜாயத பேசல: | சத்வாரிம்சத் ஸஹஸ்ரான்யா வாஹிநீ கஜரூபிணீ 40
பபூவமண்டபேன்யஸ்மின் சதுர்தே ப்ரஹரேசதௌ | அஜரூபம் க்ருஹீத்வாது க்ரீடயாமாஸது: புந: || 41
ததாநீமஜவக்த்ராக்யா பபூவாஸுரகன்யகா | த்ரிம்சத் ஸஹஸ்ரகணிதா வாஹின்யன்யாஜரூபிணீ || 42
ஸ்வேத விப்ருட்ஸு ஜனனம் ஆப பீமாச ஸாத்ரவை | மண்டபே மண்டபே பூய: ப்ரபாதே சக்ரதுஸ்ததா

ஸுரதம் ரூபமாஸ்தாய தரக்ஷோஸ்து ததாத்ரதௌ |
வ்யாக்ராச்வ ம்ருக கோ ருக்ஷ வராஹாணாம் ததைவச || 44

திரும்ப மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்டு அவளுடன் போகத்தை அனுபவித்தார். அப்போது இரவின் முதல் யாமத்தில் அஸுரர்களுக்குத் தலைவனும் மிகச் சிறந்தவனுமான சூரபத்மன் உண்டானான். (34) அப்பொழுது அவ்விருவர்களுக்கும் சரீரத்தில் ஏற்பட்ட வேர்வைத் துளிகளிலிருந்து முப்பது ஆயிரம் அஸுரப் படை உண்டாயிற்று. மறுபடியும் இரண்டாவது யாமத்தில் வேறு விசித்திரமான மண்டபத்தில் அவ்விருவர்களும். சிங்கத்தின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரமித்தனர். அவர்களிடமிருந்து ஆயிரம் முக வரிசையை உடையவனும் இரண்டாயிரம் கைகளை உடையவனுமான சிம்ஹவக்த்திரன் உண்டானான்.(36) அந்த போகத்தால் அப்போது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வேர்வைத்திவலைகளிலிருந்து சிம்ம முகங்களை உடைய மகா கோரமான நாற்பதாயிரம் சேனை உண்டாயிற்று. (37–38) மூன்றுவது யாமத்தில் யானை முகத்தை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடியும் ஸம்போகம் செய்தனர். அதிலிருந்து தாரகன் என்னும் அழகு வாய்ந்த யானை முகம் உள்ள அஸுரன் உண்டானான். அங்கு யானை உருவம்கொண்ட மற்றொரு நாற்பதினாயிரம் சேனை உண்டாயிற்று. (39–40) பிறகு அவ்விருவர்களும் நான்காவது யாமத்தில் மற்றொரு மண்டபத்திற்குச் சென்று அங்கு ஆட்டு உருவம் கொண்டு பின்னும் போகம் செய்தனர். (41) அப்போது அஜாமுகி என்ற அஸுரப்பெண் தோன்றினாள். அத்துடன் போக காலத்தில் உண்டான வியர்வைத் திவலைகளினின்று ஆட்டு உருவங் கொண்ட மஹா பயங்கரமான மற்றோர் முப்பதினாயிரம் சேனைகள் உண்டாயின. பின் அவர்கள் மறுநாள் காலையில் மண்டபத்திற்கு மண்டபம் சென்று சிங்கம், புலி குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, காட்டு எருமை, செந்நாய், காண்டா மிருகம், கழுதை ஒட்டை,

लुलाय वृकखड्गानां रासभोष्ट्र वनौकसाम् । गोमायोश्चैवमादीनां मृगाणां रूपमास्थितौ ॥ ४५
तदा षष्टिसहस्राणां वाहिनी समजायत । तत्तद्रूपेण तान्प्रेक्ष्य द्विलक्षगणितांस्तदा ॥ ४६
असुरान् शूरसिंहास्य तारकानपि कन्यया । विस्मयोत्फुल्ल हृदयौ रूपञ्जगृहतुः क्षणात् ॥ ४७
तदा तु पितरौ नत्वा शूरपद्मा महासुर । किं कृत्यं पितरस्माकं ब्रूहि सर्वं यथा तथा ॥ ४८
मातुश्च सम्मतं किं वा चैव मुक्त्वाऽत्र संस्थितः । काश्यपः - शृण्वन्तु पुत्रास्सर्वेऽपि यन्मे मनसि वर्तते ॥
तप एव सदाकार्यं युष्माभिर्विजितेन्द्रियैः । तपसा देवताः पूर्वं देवतात्वं प्रपेदिरे ॥ ५०
ऋषयश्च तथा केचिज्जीवन्मुक्तिं गताः किल । त्रिपदार्थस्य विज्ञानं संपाद्यं सर्वदाऽनघाः ॥ ५१
विज्ञानेन शिवप्राप्तिः लभ्या च सुखरूपिणी । धर्मोऽपि सर्वदा कार्यः पापविच्छित्तये तथा ॥ ५२
धर्मेण केचिदृषयस्स्वर्लोकं लेभिरे पुरा । कृपा च सर्वभूतेषु नित्यं कार्या विचक्षणैः ॥ ५३

லுலாய வ்ருக கட்காநும் ராஸபோஷ்ட்ர வநௌகஸாம் |
கோமாயோ:சைவமாதீநாம் ம்ருகாணும் ரூபமாஸ்திதௌ || 45

ததா ஷஷ்டி ஸஹஸ்ராணும் வாஹிநீ ஸமஜாயத |
தத்தத்ரூபேண தான் ப்ரேக்ஷ்ய த்விலக்ஷகணிதாம்ஸ்ததா || 46

அஸுரான் சூர ஸிம்மாஸ்ய தாரகாநபி கன்யயா |
விஸ்மயோத்புல்ல ஹ்ருதயௌ ரூபம் ஜக்ராஹது: க்ஷணுத் || 47

ததா து பிதரௌ நத்வா சூரபத்மா மஹாஸுர: |
கிம் க்ருத்யம் பிதரஸ்மாகம் ப்ரூஹி ஸர்வம் யதா ததா || 48

மாது:ச ஸம்மதம் கிம்வா சைவமுக்த்வா த்ரஸம்ஸ்தித: |
காச்யப:— ச்ருண்வந்து புத்ராஸ்ஸர்வேபி யன்மே மனஸி வர்ததே || 49

தபஏவ ஸதாகார்யம் யுஷ்மாபி: விஜிதேந்த்ரியை: |
தபஸா தேவதா: பூர்வம் தேவதாத்வம் ப்ரபேதிரே || 50

ரிஷய:ச ததா கேசித் ஜீவன்முக்திம் கதா:கில |
த்ரிபதார்தஸ்ய விக்ஞானம் ஸம்பாத்யம் ஸர்வதாऽநகா: || 51

விக்ஞானேந சிவப்ராப்தி: லப்யாச ஸுகரூபிணீ |
தர்மோபி ஸர்வதா கார்ய: பாபவிச்சித்தயே ததா || 52

தர்மேண கேசித்ருஷய: ஸ்வர்லோகம் லேபிரே புரா |
க்ருபாச ஸர்வபூதேஷு நித்யம் கார்யா விசக்ஷணை: || 53

குரங்கு, நரி ஆகிய மிருகங்களின் ரூபமெடுத்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு போகம் செய்தனர். (42-45) அப்போது அந்தந்த மிருகங்களின் உருவத்திலிருந்து அறுபதினுயிரம் படை உண்டாயிற்று. ஆக இவ்விரண்டு லக்ஷம் சேனைகளையும் அஜாமுகி என்ற பெண்ணேடு சூரன், சிங்கன், தாரகன் என்ற அஸுரர்களையும் பார்த்து அவ்விருவர்களும் அதிக ஆனந்தத்தால் மனம் பூரித்தவர்களாகி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் தங்கள் ஸ்வயரூபத்தை அடைந்தார்கள். (46-47) அப்போது சூரபத்மன் பெற்றேர்களை நமஸ்கரித்து ஓ பிதாவே, நாங்கள் செய்யவேண்டியவற்றை முறைப்படி எடுத்துரைக்க வேண்டும். (48) மேலும் இது விஷயத்தில் தாயாருடைய கருத்து என்ன ?. எனக்கேட்டு உட்கார்ந்தான். (49) காச்யபர் கூறுகிறர். ஓ எல்லா புத்ரர்களே, என் மனதில் உள்ள எண்ணத்தைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள். நீங்கள் இந்திரியங்களை ஜயித்து, எப்பொழுதும் தவத்தையே செய்ய வேண்டும். முன்பு தேவதைகள் தவத்தால் தேவத்தன்மையை அடைந்தனர். (50) சில முனிவர்களும் அவ்வாறே ஜீவன் முக்தர்களாக ஆனர்கள். ஓ குற்றமற்றவர்களே, மூன்று பதத்தின் பொருளை (பசு, பதி, பாசம்) எப்பொழுதும் உணர வேண்டும். (51) இந்த விக்ஞானத்தினுல் ஆனந்தமயமான ஸுகப்ராப்தி உண்டாகும். அவ்வாறே பாபத்தை போக்கிக்கொள்ளுவதற்கு தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். (52) தர்மத்தால் சில முனிவர்கள் முன்பு ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைந்தனர். அறிவுள்ளவர்கள் நித்யம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் கருணை

एवमुक्तगुणोपेतैः युष्माभिर्वीतकिल्बिषैः । शम्भोरनुग्रहश्चापि प्राप्यते नात्रसंशयः ॥ ५४
इहचामुत्र चाप्येति सिद्धिं शम्भोरनुग्रहात् ॥ ५४½

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

शूरपद्मादीनां तपश्चरणम् ॥

काश्यपः - तपसा ब्रह्मविष्ण्विन्द्र प्रमुखाश्च सुरोत्तमाः । शिवस्यानुग्रहं प्राप्य स्वं स्वं स्थानं अवापिरे ॥ १
ऋषयश्च पुरा केचित् तपः कृत्वा सुदुश्चरम् । शंभोरनुग्रहं प्राप्य स्वाभीष्टं च ध्रुवं गताः ॥ २
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन युष्माभिस्तपसा शिवम् । तोषयित्वात्र लब्धव्या भुक्तिर्मुक्तिः परत्र च ॥ ३
अस्ति चात्र कथा पुण्या युष्माकं तां ब्रवीम्यहम् । पूर्वं तपः प्रभावेन कुत्सः कन्यां मृतामपि ॥ ४
पुनस्सञ्जीवयामास स्वापात् बुद्धामिव क्षणात् । तथान्यत्र गजस्यापि देवत्वं दत्तवान् खलु ॥ ५

ஏவமுக்தகுணோபேதை: யுஷ்மாபிர்வீதகில்பிஷை: । சம்போரநுக்ரஹா: சாபி ப்ராப்யதே நாத்ரஸம்சய: ॥
இஹசாமுத்ரசாப்யேதி ஸித்திம் சம்போரநுக்ரஹாத் ॥ 54½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே ப்ரதமோத்யாய:

॥ த்விதீயோத்யாய: ॥

சூரபத்மாதிகளின் தபசு.

காச்யப:— தபஸா ப்ரம்ம விஷ்ண்விந்த்ர ப்ரமுகா:ச ஸுரோத்தமா: ।
சிவஸ்யாநுக்ரஹம் ப்ராப்ய ஸ்வம் ஸ்வம் ஸ்தானமவாபிரே ॥ 1
ரிஷய:ச புராகேசித் தப:க்ருத்வா ஸுதுச்சரம் । சம்போரநுக்ரஹம்ப்ராப்ய ஸ்வாபிஷ்டஞ்ச த்ருவம் கதா: 2
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்னேந யுஷ்மாபிஸ்தபஸாசிவம் । தோஷயித்வாத்ர லப்தவ்யா புக்திர்முக்தி: பரத்ரச 3
அஸ்தி சாத்ர கதா புண்யா யுஷ்மாகம் தாம் ப்ரவீம்யஹம் ।
பூர்வம் தப: ப்ரபாவேந குத்ஸ: கன்யாம் ம்ருதாமபி ॥ 4
புந: ஸஞ்ஜீவயாமாஸ ஸ்வாபாத் புத்தாமிவ க்ஷணாத் ।
ததான்யத்ர கஜஸ்யாபி தேவத்வம் தத்தவான் கலு ॥ 5

காட்ட வேண்டும். (53) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட குணமுள்ளவர்களும் பாபத்தைப் போக்கிக் கொண்டவர்களுமான உங்களால் ஸ்ரீ சம்புவின் அருள் அடையத்தக்கது. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. இஹத்திலும் பரத்திலும் ஸ்ரீ சம்புவின் அருளால் நற்பெயரை அடையலாம் (54).

முதலாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

காச்யபர் கூறுகிறர்: பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய சிறந்த தேவர்கள் தவத்தினுல் ஸ்ரீ பரமசிவனின் அனுக்கிரஹத்தால்தான் தன் தன் பதவியை அடைந்தனர். (1) முன்பு சில முனிவர்கள் மிகக் கடினமான தவந்தைச்செய்து ஸ்ரீ சம்புவின் அருளை அடைந்து கோரிய பொருளை நிச்சயம் அடைந்தனர். (2) ஆதலால் எல்லா முயற்சியாலும் தவம்செய்து பரமசிவனை சந்தோஷிக்கச்செய்து இவ்வுலகில் போகத்தையும் மறுஉலகில் மோக்ஷத்தையும் அடையவேண்டும் (3) இவ்விஷயத்தில் ஓர் புண்யமான கதை இருக்கிறது அதை உங்களுக்கு கூறுகிறேன். முன்பு குத்ஸர் என்ற முனிவர் இறந்துபோன பெண்ணை தவத்தினுல் ஒரு க்ஷணத்தில் தூங்கி எழுந்ததுபோல மறுபடியும் பிழைக்கச் செய்தார். மேலும்

तथा तपोमहिम्नैव मृकण्डुं चाप्यजीजनत् । मृकण्डुश्च तथा पुत्रं ब्रह्मविष्ण्विन्द्रपूजितम् ॥ ६
मार्कण्डेयं तु तपसा लब्धवान् परया मुदा । मार्कण्डेयस्तु तपसा प्रसाद्य परमेश्वरम् ॥ ७
मृत्युमप्यजयन्नित्यं पदमप्याप्तवान् खलु । इत्युक्त्वा मुनिवर्योऽयं तूष्णींभावं जगाम हि ॥ ८
ततः प्रोवाच वचनं मायापुत्रानवेक्ष्य च । यदाह वचनं युष्मत्पिता तत्तपतां वरः ॥ ९
महतां योगिनामेव युष्माकं तद्वदाम्यहम् । ऐश्वर्यं शौर्यमायुश्च तथा कीर्तिः प्रथीयसी ॥ १०
प्रभुत्वमार्जनीयं वै युष्माभिः पौरुषाश्रयैः । वटद्वीपमिति ख्यातमुदग्भागे क्षितेर्महत् ॥ ११
तत्र गत्वा वीरयागं तु कुरुतेश्वरतुष्टये । अपेक्षितानि द्रव्याणि तानि तस्य ददाम्यहम् ॥ १२
तत्र प्रसन्ने गौरीशे लभ्यतां यन्मयोदितम् । इत्युक्त्वा वचनं पुत्रान् माया तेषां पुनश्च सा ॥ १३
तन्त्रैश्चैव तथा मन्त्रान् उपदिश्य व्यसर्जयत् । पुनश्चापि ऋषिं प्रेक्ष्य प्रोवाच वचनं तदा ॥ १४
मायेति नाम मम वै त्वां गता पुत्रकांक्षया । उत्पादितास्त्वया सम्यक् इमे पुत्रा महौजसः ॥ १५
गच्छाम्यहं तपस्तप्तुं इत्युक्त्वा सा ययौ क्षणात् । तस्यां गतायां तु ऋषिः काश्यपस्तद्दर्शनात् ॥ १६

ததா தபோமஹிம்நைவ ம்ருகண்டுஞ்சாப்யஜீஜனத் |
ம்ருகண்டு:ச ததாபுத்ரம் ப்ரம்ம விஷ்ண்விந்த்ரபூஜிதம் || 6

மார்கண்டேயந்து தபஸா லப்தவான் பரயா முதா | மார்கண்டேயஸ்து தபஸா ப்ரஸாத்ய பரமேச்வரம் || 7
ம்ருத்யுமப்யஜயந்நித்யம் பதமப்யாப்தவான் கலு | இத்யுக்த்வா முனிவர்யோயம் தூஷ்ணீம் பாவம்ஜகாமஹி
தத: ப்ரோவாச வசனம் மாயாபுத்ராநவேக்ஷ்யச | யதாஹ வசனம் யுஷ்மத் பிதா தத்தபதாம்வர: || 9
மஹதாம் யோகிநாமேவ யுஷ்மாகம் தத்வதாம்யஹம் | ஐச்வர்யம் சௌர்யமாயு:ச ததா கீர்தி:ப்ரதீயஸீ 10
ப்ரபுத்வமார்ஜநீயம்வை யுஷ்மாபி: பௌருஷாச்ரயை: | வடத்வீபமிதி க்யாதம் உதக்பாகே க்ஷிதேர்மஹத்
தத்ர கத்வா வீரயாகந்து குருதேச்வரதுஷ்டயே | அபேக்ஷிதாநி த்ரவ்யாணி தாநி தஸ்ய ததாம்யஹம் ||

தத்ர ப்ரஸன்னே கௌரீசே லப்யதாம் யன்மயோதிதம் |
இத்யுக்த்வா வசனம் புத்ரான் மாயா தேஷாம் புந:ச ஸா || 13

தந்த்ரை:சைவ ததா மந்த்ரான் உபதிச்ய வ்யஸர்ஜயத் |
புன:சாபி ரிஷிம் ப்ரேக்ஷ்ய ப்ரோவாச வசனம் ததா || 14

மாயேதி நாம மமவை த்வாம் கதா புத்ரகாங்க்ஷயா |
உத்பாதிதாஸ்த்வயா ஸம்யக் இமே புத்ரா மஹௌஜஸ: || 15

கச்சாம்யஹம் தபஸ்தப்தும் இத்யுக்த்வா ஸா யயௌக்ஷணாத் |
தஸ்யாம் கதாயாந்து ரிஷி: காச்யபஸ்ததர்சநாத் || 16

அவர் மற்றொரு இடத்தில் யானைக்கு தேவத்தன்மையை அளித்தார். (4–5) அவ்வாறே தவத்தின் மஹிமையாலேயே மிருகண்டுவையும் உண்டு பண்ணினார். அப்படியே ம்ருகண்டுவும் ப்ரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட (6) மார்க்கண்டேயரை புத்ரனாகப் பெற்று பரமானந்தமடைந்தார். மார்க்கண்டேயரோவெனில் பரமசிவனை தபசினால் ப்ரஸன்னராகச்செய்து யமனைவென்று சாச்வதமான பதத்தையும் அடைந்தார். முனிவர் இவ்வாறு சொல்லி மௌனத்தை அடைந்தார். (8) பிறகு மாயையானவள் பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொன்னாள். தபஸ்விகளுள் சிறந்தவரான உங்கள் தந்தை சொன்னதெல்லாம் யோகிகளுக்கு ஏற்றதல்லவா. உங்களுக்கு ஏற்றதை நான் சொல்லுகிறேன். பௌருஷம் வாய்ந்த நீங்கள் ஐச்வர்யம், சூரத்தன்மை, ஆயுள், ப்ரஸித்திபெற்ற கீர்த்தி, (9–10) ப்ரபுத்தன்மை இவைகளை அல்லவோ தேடிக்கொள்ள வேண்டும். பூமிக்கு வடக்கு பாகத்தில் வடத்வீபமென ப்ரஸித்திபெறற பெரிய இடம் இருக்கிறது. (11) அங்கு சென்று பரமேஸ்வரனை சந்தோஷிக்கச் செய்ய வீரயாகம் செய்யுங்கள். அதற்கு வேண்டிய பொருள்களை நான் தருகிறேன். (12) அங்கு கௌரீபதியான ஸ்ரீ பரமசிவன் ப்ரஸன்னமானதும் நான் கூறிய பொருளைக் கேட்டு அடையக்கடவீர்கள். இவ்வாறு அவர்களுக்குச் சொல்லி அந்த புத்திரர்களுக்கு தந்திரங்களுடன் மந்திரங்களையும் உபதேசித்து அனுப்பினாள். அப்பொழுது மறுபடியும் முனிவரைப் பார்த்து கூறினாள். (13-14) எனக்கு மாயை எனப்பெயர். பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்காக தங்களை வந்து அடைந்தேன். மிகுந்த பலமுள்ள புத்திரர்கள் தங்களால் உண்டு பண்ணப்பட்டார்கள். (15) நான் தவம் செய்வதற்காகப் போகிறேன் என்று சொல்லி க்ஷணத்தில்

विललाप सदुःखार्तो भृशं मूढजना इव । तं तादृशमथालोक्य ब्रह्मा स्वयमिहागतः ॥ १७

ब्रह्मा — किं वृथा काश्यपाद्य त्वं रोदिषीह वदाशु वत् । मास्तु ते रोदनं पुत्र सुखीभव मदाज्ञया ॥ १८

तप्तव्यं हि तपस्तीव्रं तद्दोष प्रशमाय वै । महेश्वरं समुद्दिश्य सर्वाघौघहरं परम् ॥ १९

इत्युक्त्वाऽन्तर्हितो ब्रह्मा यथागतममुं क्षणात् । काश्यपस्तु तपःकर्तुं स्वाश्रमं प्रययौ तदा ॥ २०

तत्र मायाकृतानीव मण्डपाद्यानि च क्षणात् । अदर्शनं गतान्येव तदानीं तान्यहो द्विजाः ॥ २१

अथ शूरो महासेनः प्रीतये परमेशितुः । भ्रातृभ्यां सहितः कर्तुं प्रतस्थे चाध्वरं तदा ॥ २२

तदा दैत्यगुरुर्दैवात् मध्येमार्गं जगामवै । तान्वीक्ष्य नितरां भीमान् भीतिं संप्राप्तवानहो ॥ २३

जजाप वश्यमंत्रंच तेषां सांमुख्य कारणम् । शूरस्य निकटे गत्वा युष्माकं गुरुरस्म्यहम् ॥ २४

इत्युक्तवानथास्यायं पादयोरभिवन्दनम् । चकारासुरवर्योऽत्र विनयेनानतः स्थितः ॥ २५

शुक्रोऽपि दैत्यवर्याय शिवमन्त्रं तदा स्वयम् । यागविघ्नविनाशार्थं उपदिश्य क्षणाद्गतः ॥ २६

शूरस्ससैन्य सहजो वटद्वीपं द्रुतं ययौ । यागशालांच तत्रासौ निर्ममे दशयोजनैः ॥ २७

விலலாப ஸது:கார்த: ப்ருசம் மூடஜநா இவ ! தம் தாத்ருசமதாலோக்ய ப்ரம்மா ஸ்வயமிஹாகத: || 17

பிரம்மா— கிம் வ்ருதா காச்யபாத்யத்வம் ரோதிஷிஹ வதாக்ஷுவத் !
மாஸ்து தே ரோதனம் புத்ர ஸுகீபவ மதாக்ஞயா || 18

தப்தவ்யம் ஹி தபஸ்திவ்ரம் தத்தோஷப்ரசமாயவை ! மஹேச்வரம் ஸமுத்திச்ய ஸர்வாகௌக ஹரம் பரம்

இத்யுக்த்வாந்தர்ஹிதோ ப்ரம்மா யதாகதமமும் க்ஷணாத் !
காச்யபஸ்து தப: கர்தும் ஸ்வாச்ரமம் ப்ரயயௌ ததா || 20

தத்ர மாயாக்ருதாநீவ மண்டபாத்யாநிச க்ஷணாத் !
அதர்சனம் கதான்யேவ ததாநீம் தான்யஹோ த்விஜா: || 21..

அத சூரோ மஹாஸேந: ப்ரீதயே பரமேசிது: ! ப்ராத்ருப்யாம் ஸஹித: கர்தும் ப்ரதஸ்தே சாத்வரம் ததா ||

ததா தைத்யகுருர்தைவாத் மத்யேமார்கம் ஜகாமவை !
தான் வீக்ஷ்ய நிதராம் பீமான் பீதிம் ஸம்ப்ராப்தவாநஹோ || 23

ஜஜாப வச்யமந்த்ரஞ்ச தேஷாம் ஸாம்முக்யகாரணம் !
சூரஸ்ய நிகடே கத்வா யுஷ்மாகம் குருரஸ்மியஹம் || 24

இத்யுக்தவாநதாஸ்யாயம் பாதயோரபிவந்தனம் ! சகாராஸுரவர்யோத்ர விநயேநாநதஸ்தித: || 25

சுக்ரோபி தைத்யவர்யாய சிவமந்த்ரம் ததா ஸ்வயம் ! யாக விக்நவிநாசார்தம் உபதிச்ய க்ஷணாத்கத: || 26

சூரஸ்ஸஸைன்ய ஸஹஜ: வடத்வீபம் த்ருதம்யயௌ ! யாகசாலாஞ்ச தத்ராஸௌ நிர்மமே தசயோஜநை:

மறைந்து விட்டாள். அவள் சென்றதும் அவளைக் காணாததால் காச்யப முனிவர் (16) புத்தியற்ற ஜடம் போல் மிகவும் துக்கத்தை அடைந்து புலம்பினார். பிறகு அவ்வாறு இருக்கும் அவரை கண்டு ப்ரம்ம தேவன் அங்கு வந்தார். (17) ப்ரம்மா கூறுகிறார்: ஓ காச்யப, இப்போது நீ மூடஜடம் போல் வீணாக எதற்கு அழுகிறாய், சொல் ஓ புத்ர! நீ அழவேண்டாம். எனது கட்டளையினால் சுகமாக இரு (18) அந்த தோஷம் விலகுவதற்காக எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் சிறந்த பரமசிவனைக் குறித்து தவம் அல்லவா செய்ய வேண்டும் (19) இவ்வாறு அவரிடம் சொல்லிவிட்டு, வந்தது போல் அதே க்ஷணத்தில் மறைந்து விட்டார். காச்யபரும் தவம் செய்வதற்கு தனது ஆச்ரமத்திற்கு அப்போது சென்றார். (20) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, அப்பொழுது அங்குண்டான மண்டபங்கள் எல்லாம் மாயையினால் செய்யப் பட்டது போல் மறைந்து விட்டன. மிகவும் ஆச்சர்யம். (21) பிறகு பெரிய சைன்யங்கள் உள்ள சூரபத்மன் பரமசிவனை திருப்தி செய்யும் பொருட்டு யாகத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு தம்பிகளுடன் அப்போது புறப்பட்டான். (22) அப்போது தெய்வாதீனமாய் அசுரகுருவான சுக்கிராச்சாரி நடுவழியில் வந்தார். பயங்கரமான அவர்களைப் பார்த்து பயத்தை அடைந்தார். இது ஆச்சர்யம் (23) பிறகு அவர் அஸுரர்கள் தன்னிடத்தில் வசப்பட்டு இருப்பதற்காக வசிய மந்திரத்தை ஜபித்தார். சூரனுடைய சமீபம் சென்று, நான் உங்களுக்கு குரு என்று சொன்னார். (24) பிறகு இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அசுரன் அவரது கால்களில் நமஸ்கரித்து வினயத்துடன் வணங்கி நின்றான் (25) யாகத்திற்கு வரும் இடையூறு நீங்குவதற்காக சுக்கிராச்சாரியாரும் அந்த அசுர ச்ரேஷ்டனுக்கு தானே சிவமந்திரத்தை அப்பொழுது உபதேசித்து அதே க்ஷணத்தில் சென்று விட்டார். (26) சூரனும், சைன்யத்துடனும்,

सहस्राणां तदा क्षिप्रं प्राकारित महीधराम् । परितश्च तदा सेनां नानायुध विभीषणाम् ॥ २८
स्थापयित्वाऽत्र मध्येऽयं योजनानां सहस्रतः । आयामागाधयुक्तंतु कुण्डं चाग्नेश्चकारं वै ॥ २९
परितश्च तथा तस्य कुण्डान्यष्टोत्तरं शतम् । तान्यावृत्यच कुंडानां सहस्राणि तथापि वै ॥ ३०
कृत्वा प्रधान कुण्डेऽयं होतुं तत्र जगाम वै । तस्मिन् प्रधानकुण्डेऽयं महीं प्रोक्ष्यातिभीषणः ॥ ३१
उच्चाटयामास तदा पाताळान्तं तथोक्षणात् । ततस्तु माया यागार्थं द्रव्याण्यपि ददाविषम् ॥ ३२
अर्कंचैव तथाऽळर्कं अपामार्गं पलाशकम् । निंबं प्लक्षं तिन्त्रिणींच भूतावासं तथैवच ॥ ३३
एवमाद्यांच समिधं विषवृक्ष समुद्भवाम् । क्षीराज्यदधितैलानि मधूनिच बहून्यपि ॥ ३४
आढकंच तथा मुद्गं माषंचापि तिलं तथा । कुलुत्थं सर्षपंचैव तण्डुलान् व्रीहिभिस्सह ॥ ३५
गोच्छागमहिषादीनां सहस्राणां शतं पुनः । रुधिराणिच मांसानि शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ३६
कर्पूरं चन्दनं चैव सह कस्तूरिकारसैः । पुष्पाणि च विचित्राणि सुगन्धीनि बहून्यपि ॥ ३७
दर्भान् जुहूं प्रस्तरंच स्वधितिंच तथारणिम् । एवमादीनि भूयांसि यज्ञोपकरणानिच ॥ ३८

ஸஹஸ்ராணாம் ததா க்ஷிப்ரம் ப்ராகாரிதமஹீதராம் | பரித:ச ததா ஸேநாம் நாநாயுதவிபீஷணாம் || 28

ஸ்தாபயித்வாத்ர மத்யேயம் யோஜநாநாம் ஸஹஸ்ரத: |
ஆயாமாகாத யுக்தந்து குண்டஞ்சாக்னே: சகாரவை || 29

பரித:ச ததா தஸ்ய குண்டான்யஷ்டோத்தரம் சதம் |
தான்யாவ்ருத்ய ச குண்டாநாம் ஸஹஸ்ராணி ததாபிவை || 30

க்ருத்வா ப்ரதான குண்டேயம் ஹோதும் தத்ர ஜகாமவை |
தஸ்மின் ப்ரதான குண்டேயம் மஹீம் ப்ரோக்ஷ்யாதிபீஷண: || 31

உச்சாடயாமாஸ ததா பாதாளாந்தம் ததோக்ஷணாத் | ததஸ்து மாயா யாகார்தம் த்ரவ்யாண்யபி ததாவியம்

அர்கம்சைவ ததாளர்கம் அபாமார்கம் பலாசகம் |
நிம்பம் ப்லக்ஷம் திந்திரிணிஞ்ச பூதாவாஸம் ததைவச || 33

ஏவமாத்யாஞ்ச ஸமிதம் விஷவ்ருக்ஷ ஸமுத்பவாம் | க்ஷீராஜ்யததிதைலானி மதூனிச பஹூன்யபி || 34

ஆடகஞ்ச ததா முத்கம் மாஷஞ்சாபி திலம் ததா | குளுத்தம் ஸர்ஷபஞ்சைவ தண்டுலான் வ்ரீஹிபி:ஸஹ

கோச்சாக மஹிஷாதீநாம் ஸஹஸ்ராணாம் சதம்புந: | ருதிராணிச மாம்ஸானி சதசோத ஸஹஸ்ரச: || 36

கர்பூரம் சந்தனஞ்சைவ ஸஹ கஸ்தூரிகாரஸை: | புஷ்பாணிச விசித்ராணி ஸுகந்தீனி பஹூன்யபி || 37

தர்பான் ஜுஹூம் ப்ரஸ்தரஞ்ச ஸ்வதிதிஞ்ச ததாரணிம் | ஏவமாதீனி பூயாம்ஸி யக்ஞோபகரணாநிச || 38

தம்பிகளுடனும் வட த்வீபத்திற்கு வேகமாக சென்றான். அங்கு பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணம் உள்ள ஓர் யாகசாலையை ஏற்படுத்தி அதைச் சுற்றிலும் மலைகளைக் கோட்டைகளாக கட்டி வளைத்தான். அந்த ப்ராகாரத்தைச் சுற்றி பல ஆயுதங்களை தரித்ததான பயங்கரர்களான சேனைகளை நிறுத்தி அங்கு மத்தியில் ஆயிரம் யோஜனை சதுரமும் ஆழமும் உள்ள ஓர் அக்கினி குண்டத்தை உண்டு பண்ணினான். (27-29) அந்த குண்டத்தைச் சுற்றி அவ்வாறே நூற்று எட்டு குண்டங்களைக் கட்டினான். அவைகளைச் சுற்றி ஆயிரத்து எட்டு குண்டங்களையும் கட்டினான் (30) இவன் அந்த ப்ரதானமான குண்டத்தில் ஹோமம் செய்யச் சென்றான். மஹா பயங்கரனான சூரபத்மன் அக்குண்டத்தின் மீது பூமியில் ஜலத்தை ப்ரோக்ஷித்தான். (31) அப்படி ப்ரோக்ஷித்ததால் பாதாளலோகம் வரையில் உள்ள பூதப் பிரேத பிசாசாதிகளை விரட்டினான். அதன் பிறகு மாயை என்பவள் வந்து யாகத்திற்கு உரிய வஸ்த்துக்களை கொடுத்தாள். (32) எருக்கு, வெள்ளெருக்கு, நாயுருவி, புரசு, வேம்பு, கல்லாலை, புளி, தானி (33 இவை முதலான விஷ மரங்களது சமித்துகள், மிகுதியான பால், நெய், தயிர், எண்ணை, தேன், துவரை, பயிறு, உளுந்து, எள்ளு, கொள்ளு, கடுகு, அரிசி, நெல் முதலியவை (35) இலக்ஷம் பசுக்கள், ஆடுகள் எருமைகள் முதலியவை அளவற்ற ரத்தங்கள் மாமிசங்கள் முதலியவை (36) பச்சைக் கற்பூரம், 'சந்தனம், கஸ்த்தூரி விசித்திரங்களும், நல்ல வாசனை உள்ளவைகளுமான பற்பல புஷ்பங்கள், (37) தர்ப்பங்கள், ஜுஹு, (அத்தி மரத்தினால் ஆன ஹோம பாத்திரம்) ப்ரஸ்த்தரம் (தர்பத்தின் ஓர் பிடி), ஸ்வதிதி (கத்தி) அரணி (கடைந்து அக்கினி எடுப்பதற்க்கான ஓர் கட்டை) இவை முதலிய யாகத்

त्रिभिर्योजनमानैस्तु सहस्राणां ततार सा । ततस्तु शूरपद्मोऽसौ दुर्गां भैरवमेवच ॥ ३९
भद्रकाळीं तथा भूतं प्रेतं चापि पिशाचकम् । डाकिनी गणसंघं च चामुण्डीं दिक्ष्वपूजयत् ॥ ४०
निर्मथ्याथारणिचासौ वह्निं प्रज्वलयन् घृतैः । कुंडमध्ये प्रतिष्ठाप्य वज्रस्तंभमथाढकैः ॥ ४१
तिलैर्माषैस्तथा मांसैराज्यैस्तैलैर्जुहावसः । सहस्राणां दश तदा वर्षाणां शिवमन्त्रतः ॥ ४२
तथान्येषुच कुण्डेषु सिंहास्यस्तारकोऽपि च । क्रमेणाष्टोत्तरशते चाष्टोत्तर सहस्रके ॥ ४३
तदा जुहुवतुस्तौ द्वौ महावीरपराक्रमौ । न तथापि महादेवः प्रादुर्भावं जगामवै ॥ ४४
ततश्शूरस्तु संक्रुद्धो गगनेच समुत्थितः । स्थित्वा वर्षसहस्रंतु छित्वांगं खंडशस्तदा ॥ ४५
जुहाव रुधिरैर्मांसैर्मनसापि शिवं स्मरन् । एवं कृतेऽपि भगवान् यागे न प्रससादवै ॥ ४६
पुनस्तु शूरपद्मोऽसौ उत्प्लुत्योर्ध्वं द्रुतं तदा । वज्रस्तंभोपरि पतन्यावत्तन्मूलमागतः ॥ ४७
कुण्डमध्ये तदा प्राणान् मुमोचासुरनायकः । ततस्तु हाहाकारश्च दैतेयानां महानभूत् ॥ ४८
देवानांतु तदात्यर्थं सन्तोषस्समजायत । अथ सिंहमुखश्चापि छित्वा मूर्ध्नोऽञ्जसा स्वकान् ॥ ४९

த்ரிபி: யோஜனமானைஸ்து ஸஹஸ்ராணாம் ததார ஸா। ததஸ்து சூரபத்மாऽஸௌ துர்காம் பைரவமேவச
பத்ரகாளிம் ததாபூதம் ப்ரேதஞ்சாபி பிசாசகம்। டாகினிகணஸங்கஞ்ச சாமுண்டீம் திக்ஷ்வபூஜயத் ॥ 40
நிர்மத்யாதாரணிஞ்சாஸௌ வன்ஹிம் ப்ரஜ்வலயன் க்ருதை:।
குண்டமத்யே ப்ரதிஷ்டாப்ய வஜ்ரஸ்தம்பமதாடகை: ॥ 41
திலைர்மாஷைஸ்ததா மாம்ஸை: ஆஜ்யைஸ்தைலை: ஜுஹாவஸ:।
ஸஹஸ்ராணாம் தச ததா வர்ஷாணாம் சிவமந்த்ரத: ॥ 42
ததான்யேஷுச குண்டேஷு ஸிம்மாஸ்யஸ்தாரகோபிச।
க்ரமேணாஷ்டோத்தரசதே சாஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரகே ॥ 43
ததா ஜுஹுவதுஸ்தௌ த்வௌ மஹாவீரபராக்ரமௌ। ந ததாபி மஹாதேவ: ப்ராதுர்பாவம் ஜகாம வை
தத: சூரஸ்து ஸங்க்ருத்த: ககநேச ஸமுத்தித:।
ஸ்தித்வா வர்ஷ ஸஹஸ்ரந்து சித்வாங்கம் கண்டசஸ்ததா ॥ 45
ஜுஹாவ: ருதிரைர்மாம்ஸை: மனஸாபி சிவம் ஸ்மரன்। ஏவம் க்ருதேபி பகவான் யாகே ந ப்ரஸஸாதவை
புநஸ்து சூரபத்மாஸௌ உத்புலுத்யோர்த்வம் த்ருதம் ததா।
வஜ்ரஸ்தம்போபரிபதன் யாவத்தன்மூலமாகத: ॥ 47
குண்டமத்யே ததா ப்ராணான் முமோசாஸுரநாயக:। ததஸ்து ஹாஹாகார:ச தைதேயாநாம் மஹாநபூத்
தேவாநாம்து ததாத்யர்தம் ஸந்தோஷ: ஸமஜாயத।
அத ஸிம்மமுக:சாபி சித்வா மூர்த்நோஞ்ஜஸா ஸ்வகான் ॥ 49

திற்கு வேண்டிய பற்பல சாமான்களையும் (38) மாயையானவள் முவ்வாயிரம் யோஜனை சதுரம் நிரப்பினாள். அதற்குமேல் இந்த சூரபத்மன் துர்கை, பைரவன், (39) பத்திரகாளி, பூதம், பிரேதம், பிசாசம், டாகினி கணங்களின் கூட்டம், சாமுண்டி ஆகிய இத்தேவதைகளை கிழக்கு முதலிய எட்டு திக்குகளிலும் பூஜித்தான். (40) பின்பு அஸுரன் அரணியைக் கடைந்து அதில் கொஞ்சம் நெய்யை விட்டு அக்கினியை வ்ருத்தி செய்து குண்டமத்தியில் தானே ஓர் வஜ்ஜிரக் கம்பத்தை நாட்டி அந்த அக்கினியில் துவரை, எள்ளு, உளுந்து, மாமிசம், நெய் எண்ணெய் இவைகளை ஸ்ரீ சிவ மந்திரத்தால் பதினாயிரம் வருஷங்கள் ஹோமம் செய்தான். (41-42) அதேவிதமாக மற்ற குண்டங்களிலும் மகாவிர பராக்கிரமம் உடைய சிங்கமுகன், தாரகன் இவ்விருவர்களும் முறையே நூற்று எட்டு குண்டங்களிலும், ஆயிரத்து எட்டு குண்டங்களிலும் ஹோமம் செய்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு செய்தும் ஸ்ரீ பரமசிவன் ப்ரஸன்னமாகவில்லை. (43-44) பிறகு சூரபத்மன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பி நின்றுக் கொண்டு தனது உடலை துண்டு துண்டாக நறுக்கி ஆயிர வருட காலம் ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனை த்யானித்துக் கொண்டு ரத்தங்களாலும், மாமிசங்களாலும் ஹோமம் செய்தான். இவ்வளவு செய்தும் ஸ்ரீ சாம்பமூர்த்தி அந்த யாகத்தில் தோன்றவில்லை. (45-46) பிறகு அப்போது உயரமாக ஆகாசத்தில் சீக்கிரம் கிளம்பி அவ்வஜ்ஜிரக் கம்பத்தில் விழுந்து கம்பத்தின் அடியில் வந்து அக்கினியில் விழுந்து உயிரை துறந்தான். அப்போது அஸுரர்கள் ஹா ஹா என மிகப்பெரியதாக கத்தினார்கள். (47-48) அப்போது தேவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. சிம்ம முகனும் துரிதமாக தனது தலையை

पुनर्भूयस्तयोत्पन्नानुत्पन्नान् संजुहाव सः । तारकोऽप्येवमन्येऽपि दैत्याः पेतुर्बलीयसः ॥ ५०
तथापि स महादेवो यदा नाध्यक्षतांगतः । तत्रैव सिंहवक्त्रोऽपि प्राणान् हातुमियेष सः ॥ ५१
ब्रह्माण्डभित्तिपर्यन्तं अग्नेर्ज्वाला प्रथीयसी । ऊर्ध्वंचैवमधश्चापि नागलोकं ददाहवै ॥ ५२
तदानीमीश्वरस्तत्र स्थविरत्वेन चागतः । दण्डं करेण गृह्यायं विष्णुपृष्ठास्थिना तदा ॥ ५३
इतस्ततस्खलत्पाद युगळो वेदपाठकः । सिंहासुरस्य निकटं गत्वा वचनमब्रवीत् ॥ ५४
वृद्धः — केयूयं कस्यवा पुत्राः किंवा युष्माभिरत्रवै । क्रियते मे वदाद्यैव यथावदनुपूर्वशः ॥ ५५
सिंहः — शृणु तत् ब्रह्मविच्छ्रेष्ठ युष्मत्संदर्शनादहो । अस्माकं प्रीतिरत्यर्थं यथाच परमेशितुः ॥ ५६
वयं दैत्याः काश्यपस्य पुत्रावै वीरयागतः । प्रसाद्य परमेशानं राज्यप्राप्त्यर्थमागताः ॥ ५७
अप्रसादान्महेशस्य मद्भ्राता निधनंगतः । कुण्डमध्ये महावीरो वज्रस्तंभे पतन् किल ॥ ५८
तदिदानीमहंचापि देहत्यागे प्रवृत्तधीः । वृद्धः — मामार्षीर्वीरयुष्माकं अद्यदिष्टं भविष्यति ॥ ५९

புனர்பூயஸ்ததோத்பன்னான் உத்பன்னான் ஸஞ்சுஹாவஸ: ।
தாரகோப்யேவமன்யேபி தைத்யா: பேதுர்பலீயஸ: ॥ 50

ததாபி ஸ மஹாதேவ: யதா நாத்யக்ஷதாம் கத: ।
தத்ரைவ ஸிம்மவக்த்ரோபி ப்ராணான் ஹாதுமியேஷ ஸ: ॥ 51

ப்ரம்மாண்டபித்திபர்யந்தம் அக்னேர்ஜ்வாலா ப்ரதீயஸீ ।
ஊர்த்வஞ்சைவமத:சாபி நாகலோகம் ததாஹவை ॥ 52

ததாநீமீச்வரஸ்தத்ர ஸ்தவிரத்வேந சாகத: । தண்டம் கரேண க்ருஹ்யாயம் விஷ்ணுப்ருஷ்டாஸ்திநா ததா

இதஸ்தத: ஸ்கலத்பாதயுகளோ வேதபாடக: । ஸிம்மாஸுரஸ்ய நிகடம் கத்வா வசனமப்ரவீத் ॥ 54

வ்ருத்த:— கேயூயம் கஸ்யவா புத்ரா: கிம்வா யுஷ்மாபிரத்ரவை ।
க்ரியதே மே வதாத்யைவ யதாவதநுபூர்வச: ॥ 55

ஸிம்ம:— ச்ருணு தத்பிரம்மவிச்ரேஷ்ட யுஷ்மத்ஸந்தர்சநாதஹோ ।
அஸ்மாகம் ப்ரீதிரத்யர்த்தம் யதாச பரமேசிது: ॥ 56

வயம் தைத்யா: காச்யபஸ்ய புத்ராவை வீர யாகத: । ப்ரஸாத்ய பரமேசானம் ராஜ்யப்ராப்த்யர்தமாகதா:

அப்ரஸாதான்மஹேசஸ்ய மத்ப்ராதா நிதனம்கத: । குண்டமத்யே மஹாவீர: வஜ்ரஸ்தம்பே பதன்கில 58

ததிதாநீமஹஞ்சாபி தேஹத்யாகே ப்ரவ்ருத்ததீ: ।
வ்ருத்த:— மாமார்ஷீர் விரயுஷ்மாகம் அத்யதிஷ்டம் பவிஷ்யதி ॥ 59

வெட்டி ஹோமம் செய்தான். மறுபடியும் அதேவிதமாக முளைத்து முளைத்து உண்டானவைகளையும் வெட்டி வெட்டி ஹோமம் செய்தான். தாரகாசுரனும் அதேவிதமாக ஹோமம் செய்தான். மஹாபலிஷ்டர்களான மற்ற அஸுரர்களும் அக்கினியில் குதித்தார்கள். (49-50) அப்படிச் செய்தும் எப்பொழுது மஹாதேவன் ப்ரத்யக்ஷமாகவில்லையோ அப்பொழுது அங்கேயே அந்த ஸிம்மவக்த்ரனும் உயிரைவிட விரும்பினான். (51) மேலே ப்ரம்மாண்டத்தின் சுவரிலிருந்து கீழே நாகலோகம் வரை அக்னி ஜ்வாலை பரவியது. (52) அப்போது அங்கு ஈச்வரனும் கிழவராக வந்தார். விஷ்ணுவினுடைய முதுகெலும்பினாலான தண்டத்தைக் கையில் ஏந்தி இங்குமங்கும் தடுமாடுகின்ற கால்களுடனும் வேதத்தைப் படித்துக் கொண்டு ஸிம்மாசுரனின் அருகில் சென்று சொன்னார். (53-54) கிழவர் சொல்லுகிறார். நீங்கள் யார்? யாருடைய பிள்ளைகள்? இங்கு நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? இவற்றை எல்லாம் ஆதியோடந்தமாக உள்ளபடி சொல் (55) சிங்கமுகன் கூறுகிறான். ஓ ப்ரம்மவித்துக்களுள் சிறந்தவரே, அதைக் கேளும், உங்களுடைய தரிசனத்தினால் எங்களுக்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தரிசித்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. ஆச்சர்யம். (56) நாங்கள் காச்யபரின் புத்ரர்களான அசுரர்கள். வீர யாகத்தினால் பரமசிவனை ப்ரஸன்னராக்கி ராஜ்யத்தை அடைவதற்காக வந்துள்ளோம். (57) ஸ்ரீ பரமசிவன் ப்ரஸன்னராகாததால் என்னுடைய சகோதரனும் மஹாவீரனுமான சூரபத்மன் அக்னி குண்டத்தின் மத்தியில் இருக்கும் வஜ்ரஸ்தம்பத்தில் ஏறி குதித்து உயிர் துறந்தான். (58) ஆதலால் இப்போது நானும் சரீரத்தை விட நிச்சயித்துள்ளேன். கிழவர் கூறுகிறார் — ஓ வீரா! உயிரை விடாதே. உங்களுக்கு இப்போது பாக்யம் உண்டாகப் போகிறது எனக் கிழவர் சொல்லி ஆகாசத்தில் உள்ள கங்கையை வரவழைத்தார். (59)

इत्युक्त्वा चानयामास वृद्धो गङ्गां वियद्गताम्
अथ सा पृथुभिर्महीधरानमितैरूर्मिकरैः क्षणात् तदा ।
भृशताडित कन्दुकश्रियं विदधानेव समागतात्र वै ॥ ६०
आकाशगङ्गापयसा शशाम सर्वेषु कुण्डेषु समिद्धतोऽग्निः ।
सिक्तास्तदा शूरमुखाश्च दैत्याः सर्वेऽपि ते बुद्धिमवापुरत्र ॥ ६१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीशिवेन शूरपद्मादीनां वरप्रदानम् ॥

अथाविरासीद्भगवानंबया सहितः प्रभुः । लसत्कंकणकेयूरमुक्तादामविभूषितः ॥ १
कपर्दाबद्धचन्द्रार्धसमलंकृतमस्तकः । स्फुरज्जटातटोत्सर्पितटिनीपरिमण्डितः ॥ २
मन्दहासबहिर्भास्वद्दन्तपङ्क्तिविराजितः । त्रिपुण्ड्रावलिभिर्दीप्तललाटादिस्थलोज्ज्वलः ॥ ३

இத்யுக்த்வா சாநயாமாஸ வ்ருத்தோ கங்காம் வியத்கதாம் ।
அதஸா ப்ருதுபிர்மஹீதரா நமிதைரூர்மிகரை: க்ஷணாத்ததா ॥
ப்ருசதாடிதகந்துகச்ரியம் விததாநேவ ஸமாகதாத்ரவை ॥ 60
ஆகாசகங்காபயஸா சசாம ஸர்வேஷு குண்டேஷு ஸமித்கதோக்னி: ।
ஸிக்தாஸ்ததா சூரமுகா:ச தைத்யா: ஸர்வேபி தே புத்திமவாபுரத்ர ॥ 61

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஆஸுரகாண்டே த்விதீயோத்யாய: ॥

॥ த்ருதீயோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ சிவன் சூரபத்மாதிகளுக்கு வரமளித்தல்

அதாவிராஸீத் பகவான் அம்பயாஸஹித: ப்ரபு: । லஸத் கங்கண கேயூர முக்தா தாம விபூஷித: ॥ 1
கபர்தாபத்த சந்த்ரார்த ஸமலங்க்ருத மஸ்தக: । ஸ்புரஜ்ஜடா தடோத்ஸர்பி தடினீபரிமண்டித: ॥ 2
மந்தஹாஸ பஹிர்பாஸ்வத் தந்தபங்திவிராஜித: । த்ரிபுண்ட்ராவலிபிர்தீப்த லலாடாதி ஸ்தலோஜ்வல: ॥ 3

பிறகு அந்த கங்கை அப்பொழுது பந்தானது அடிக்கடி அடிக்கப்பட்டு கிளம்புவதுபோல் மலைகள் மீது விழுந்து பெரிய அலைகள் மோதி எழும்பி எழும்பி விழுந்து அங்கு வந்தது. (60) அப்போது அங்குள்ள எல்லா குண்டங்கள் மீதும சமித்துக்களில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி ஆகாச கங்கையின் ஜலத்தால் அணைந்தது. சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்களும் அந்த ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்டு எல்லோரும் உயிர் பெற்றார்கள். (6.)

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பிறகு ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீ பகவான் அம்பாளுடன் கூடியவராகவும், பிரகாசிக்கின்ற கங்கணம் தோள் வளை, முத்துமாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராகவும், (1) ஜடைகளின் மீது பிரகாசிக்கின்ற சந்திர கலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிரஸை உடையவராகவும், ப்ரகாசிக்கின்ற சடை முடிகளில் ததும்பும் கங்கையினால் ப்ரகாசிக்கிறவராகவும் (2 மந்த ஹாஸத்தினால் வெளியில் ப்ரகாசிக்கின்ற பற்களின் வரிசைகளால் ப்ரகாசிக்கிறவராகவும், நெற்றி முதலிய இடங்களில் ப்ரகாசிக்கும் திரிபுண்ட்ரத்தால் அழகிய

भूतिभूषितसर्वांगो रुद्राक्षस्रग्भिरावृतः । आरुह्य शाक्वरं दिव्यं नानालंकारशोभितम् ॥ ४
बिसतन्तुनिभैः स्वच्छैः चामरैरभिशोभितम् । क्वणत्किंकिणिकानाद बधरीकृतदिङ्मुखम् ॥ ५
भोगिभोगप्रतिद्वन्द्विचारुवालविराजितम् । कण्ठालंबिलसद्घण्टा ध्वनिध्वनितदिङ्मुखम् ॥ ६
महता ककुदा युक्तं महत्कंधरबंधुरम् । वाद्यप्रभेदेष्वमितः ताडितेषु तदा भृशम् ॥ ७
गणैर्नानाविधैरन्यैः ब्रह्मविष्ण्वादिभिस्सुरैः । आवृतस्सर्वतो दिव्यस्त्रीशतैः परिवारितः ॥ ८
तादृशं तं महादेवं प्रेक्ष्य संफुल्ललोचनः । शूरपद्मा सहभ्रातृसेनाभिः प्रणनाम तम् ॥ ९
अस्तावीत् स्तोत्रवर्यैस्तु स्तुत्यं वेदान्तगुंफितैः । अथ तं परमेशानः प्रोवाच वचनं तदा ॥ १०
स्मयमान मुखांभोज मकरन्दरसास्पदम् । प्रीतोऽस्मि नितरां युष्मत्तपसाऽसुरवल्लभाः ॥ ११
यद्यन्मनसि वोऽभीष्टं वर्तते व्रतमेऽनघाः । ददामि तत्तत्सपदि ध्रुवमित्याह शंकरः ॥ १२
शूरः - यदि प्रसन्नो भगवन् त्वद्भक्त्याऽनुष्ठितंमया । अष्टोत्तरसहस्राणां अण्डानां सार्वभौमताम् ॥ १३
आज्ञाचक्रं तथास्माकं अविनश्वरतामपि । विष्ण्वादि देवतास्सर्वा यथा मत्सन्निधानतः ॥ १४

பூதிபூஷிதஸர்வாங்க: ருத்ராக்ஷஸ்ரக்பிராவ்ருத: | ஆருஹ்ய சாக்வரம் திவ்யம் நாநாலங்காரசோபிதம் || 4
பிஸதந்து நிபை: ஸ்வச்சை: சாமரைரபிசோபிதம் | க்வணத் கிங்கிணிகாநாத பதரீக்ருத திங்முகம் || 5
போகி போக ப்ரதித்வந்த்வி சாருவால விராஜிதம் | கண்டாலம்பி லஸத்கண்டா த்வனித்வநித திங்முகம் ||
மஹதா ககுதா யுக்தம் மஹத்கந்தரபந்துரம் | வாத்யப்ரபேதேஷ்வபித: தாடிதேஷு ததாப்ருசம் || 7

கணைர் நாநாவிதைரன்யை: ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதிபி:ஸுரை: |
ஆவ்ருத: ஸர்வதோதிவ்ய ஸ்திரீசதை: பரிவாரித: || 8
தாத்ருசம் தம் மஹாதேவம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸம்புல்லலோசன: |
சூரபத்மா ஸஹப்ராத்ரு ஸேநாபி: ப்ரணநாமதம் || 9
அஸ்தாவீத் ஸ்தோத்ரவர்யைஸ்து ஸ்துத்யம் வேதாந்த கும்பிதை: |
அத தம் பரமேசான: ப்ரோவாசவசனம்ததா || 10

ஸ்மயமான முகாம்போஜமகரந்தரஸாஸ்பதம் | ப்ரீதோஸ்மி நிதராம் யுஷ்மத் தபஸா ஸுரவல்லபா: || 11
யத்யன்மனஸி வோபீஷ்டம் வர்ததே ப்ருத மேऽநகா: | ததாமி தத்தத்ஸபதி த்ருவமித்யாஹ சங்கர: || 12
சூர :— யதிப்ரஸன்னோ பகவன் த்வத்பக்த்யா நுஷ்டிதம்மயா |
அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராணாம் அண்டானாம் ஸார்வபௌமதாம் || 13
ஆக்ஞாசக்ரம் ததாஸ்மாகம் அவிநச்வரதாமபி | விஷ்ண்வாதிதேவதா: ஸர்வா: யதா மத்ஸன்னிதானத: ||

வராகவும் (3) உடல் முழுவதும் விபூதி பூசியதால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராகவும், அனேக ருத்ராக்ஷ மாலைகளை அணிந்திருப்பவரும் பலவித அலங்காரங்களால் விளங்குவதும், தாமரைத்தண்டின் நூல்போன்ற மிக வெண்மையான சாமரங்களால் ப்ரகாசிப்பதும், சப்திக்கும் கிங்கிணிகளின் ஒலிகளால் திக்குகளை செவிடாகச் செய்வதும், பாம்பின் உடலுக்கு ஒப்பான அழகிய வாலினால் ப்ரகாசிப்பதும், கழுத்தில் ப்ரகாசமாகத் தொங்கும் மணிகளின் ஓசைகளால் நிரம்பச் செய்த திக்குகளை உடையதும், மிகவும் பருத்த திமிலோடு கூடியதும், பெரிய கழுத்துள்ளதுமான திவ்ய வ்ருஷபத்தின் மீது ஏறி அப்பொழுது பலவித வாத்யங்கள் முழங்குகையில் மற்ற பலவித கணங்களுடனும் ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடனும் கூடியவரும் சுற்றிலும் நூற்றுக்கணக்கான அழகிய திவ்ய ஸ்திரீகளுடன் கூடியவருமான (4-8) அப்படிப்பட்ட அந்த மஹாதேவனைப் பார்த்து மலர்ந்த கண்களை உடையவனான சூரபத்மா சகோதரன் ஸேனை இவற்றுடன் கூடியவனாகி அவரை நமஸ்கரித்தான் (9) வேதாந்தங்களால் துதிக்கத்தக்கவரான அவரை அந்த சூரன் சிறந்த ஸ்தோத்ரங்களால் துதித்தான். பிறகு மஹாதேவன் அவனைப் பார்த்து புன்சிரிப்புடன் கூடிய தாமரை போன்ற வாயினின்று சொட்டும் தேனுக்கு ஒப்பான வார்த்தையைச் சொன்னார். (10) ஓ அஸுர ச்ரேஷ்டர்களே, உங்கள் தவத்தினால் மிகவும் திருப்தி அடைந்தேன். (11) ஓ பாபமற்றவர்களே, உங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பீர்களாக. அவை எல்லாவற்றையும் இப்பொழுதே தந்தருளுகிறேன் என்று ஸ்ரீ மஹாதேவன் சொல்ல சூரன் சொல்லுகிறான். (12) ஓ எல்லா குணங்களும் நிரம்பியவரே நான் பக்தியோடு தவம் புரிந்ததற்காகத் தாங்கள் பிரசன்னமானது உண்மையானால் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஒரு குடையின் கீழ் நான் ஆண்டு ஆட்சி புரிவதையும் என்றும் அழிவில்லாமையையும் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் என் முன் காணப்படும் போது (13-14)

पलायिष्यंति सुतरां दद तादृशमायुधम् । तेषु सर्वेषु गमनागमनञ्च प्रयच्छ नः ॥ १५
ततस्तु शूरपद्मं तं प्रेक्ष्य सर्वेश्वरो वचः । प्रोवाच कृपया युक्तो यदुक्तं तत्तथास्त्विति ॥ १६
अष्टोत्तरसहस्राणां अण्डानां सार्वभौमताम् । अष्टाधिकशतेष्वेव युगेष्वस्तु तवानघ ॥ १७
तथा विमानमैन्द्रं ते नानारत्नोपशोभितम् । सिंहवाहनमन्यच्च तथा पाशुपतास्त्रकम् ॥ १८
एवमादीनि चास्त्राणि तत्तद्देवाङ्कितानि वै । वज्रदेहं तथा चाग्निकुण्डोद्भूताऽसुरान् बहून् ॥ १९
दशकोटिसहस्रेण वाहिनीनां मितं तदा । चतुरंगबलंचात्र तव शूरास्तु भूरिशः ॥ २०
तवानुजानामन्येषां आयुधानि बहून्यपि । अष्टाधिक शतंचापि युगानामस्तु भूपता ॥ २१
अपि वा समरं प्राप्य विना मच्छक्तिमव्ययाम् । अन्यैस्सुरगणैर्नाशो मास्तु वो मरणं ध्रुवम् ॥ २२
इत्युक्त्वाऽन्तर्दधे देवः सांबस्सर्वेश्वरेश्वरः । ततस्तु शूरपद्मादि दैतेयास्तुष्टिमापिरे ॥ २३
साट्टहासास्तथान्येऽपि ननृतुः खड्गपाणयः । इतस्ततः तथा केचित् धावन्तः किलिकिञ्चितैः ॥ २४
शूरपद्मः पुनः प्रेक्ष्य दैतेयानब्रवीद्वचः । इयन्तं कालमन्वीक्ष्य युष्माभिः स्थितमत्र वै ॥ २५

பலாயிஷ்யந்தி ஸுதராம் தத தாத்ருசமாயுதம் । தேஷு ஸர்வேஷு கமநாகமனஞ்ச ப்ரயச்சந: ॥ 15
ததஸ்து சூரபத்மம் தம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வேச்வரோ வச: ।
ப்ரோவாச க்ருபயா யுக்த: யதுக்தம் தத் ததாஸ்த்விதி ॥ 16
அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ராணாம் அண்டாநாம் ஸார்வபௌமதாம் ।
அஷ்டாதிகசதேஷ்வேவ யுகேஷ்வஸ்து தவாநக ॥ 17
ததா விமானமைந்த்ரம் தே நாநாரத்நோபசோபிதம் । ஸிம்மவாஹனமன்யச்ச ததா பாசுபதாஸ்த்ரகம் 18
ஏவமாதினி சாஸ்த்ராணி தத்தத் தேவாங்கிதாநி வை ।
வஜ்ரதேஹம் ததாசாக்னி குண்டோத்பூதாஸுரான் பஹூன் ॥ 19
தசகோடிஸஹஸ்ரேண வாஹிநீநாம் மிதம்ததா । சதுரங்கபலஞ்சாத்ர தவ சூராஸ்து பூரிச: ॥ 20
தவாநுஜாநாமன்யேஷாம் ஆயுதானி பஹூன்யபி । அஷ்டாதிகசதஞ்சாபி யுகாநாமஸ்து பூபதா ॥ 21
அபிவா ஸமரம் ப்ராப்ய விநா மச்சக்திமவ்யயாம் ।
அன்யை: ஸுரகணைர்நாச: மாஸ்து வோ மரணம் த்ருவம் ॥ 22
இத்யுக்த்வாऽந்தர்ததே தேவ: ஸாம்ப: ஸர்வேச்வரேச்வர: ।
ததஸ்து சூரபத்மாதி தைதேயாஸ்துஷ்டிமாபிரே ॥ 23
ஸாட்டஹாஸாஸ்ததாऽந்யேபி நந்ருது: கட்கபாணய: । இதஸ்தத: ததா கேசித் தாவந்த: கிலிகிஞ்சிதை:
சூரபத்ம: புன: ப்ரேக்ஷ்ய தைதேயானப்ரவீத் வச: ।
இயம் தம் காலமன்வீக்ஷ்ய யுஷ்மாபி: ஸ்திதமத்ர வை ॥ 25

மிகப் பயந்து ஓட்டம் பிடிக்கக்கூடிய ஆயுதத்தையும் எனக்களித்து அந்த எல்லா அண்டங்களுக்கும் நான் போய் வருவதற்கான சாமர்த்யத்தையும் அருள வேண்டும் என்றான். (15) ஸ்ரீ மஹாதேவன் அதைக் கேட்டுக் கருணை கொண்டு கேட்டதெல்லாம் அப்படியே ஆகட்டும் என்றார். (16) பாவமற்ற ஓ சூரா, கேள். உனக்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் ஆதிபத்யமானது நூற்றெட்டு யுககாலம் வரைக்கும்தானிருக்கும். (17) மேலும் பலவித ரத்னங்களால் ப்ரகாசிக்கும் ஓர் இந்திர விமானமும், மற்றோர் சிங்க வாகனமும் பாசுபதாஸ்த்ரம் (18) முதலிய, அந்தந்த தேவதைகளின் அஸ்த்ரங்களும் வஜ்ராயுதம் போன்ற பலம் பொருந்திய சரீரமும் அக்னி குண்டத்திலிருந்து உண்டான பல அஸுரர் களும் (19) பதினாயிரம் கோடி சங்க்யை கொண்ட நான்கு வகையான சைன்யங்களும், ஓ சூரனே! உனக்கு இங்கே உண்டாகக்கடவது. (20) மேலும் உனது மற்ற சகோதரர்களுக்கும் அனேக ஆயுதங் களும் நூற்றெட்டு யுக காலம் ஆதிபத்யமும் உண்டாகக் கடவது. (21) விஷ்ணு முதலிய சகல தேவர் களோடும் உனக்கு யுத்தம் நேர்ந்தாலும், என்னுடைய அழிவற்ற சக்தியினாலன்றி வேறு யாராலும் உனக்கு அழிவு உண்டாகாது ஆனாலும் உனக்கு மரணம் நிச்சயம். (22) என்று உரைத்தவுடன் ஸர்வேச் வரர்களுக்கு ஈசனான சாம்பமூர்த்தியானவர் மறைந்தார். பிறகு சூரபத்மன் முதலிய அஸுரர்கள் அதிக ஆனந்தப்பட்டார்கள். (23) மற்றவர்கள் கத்திகளைக் கையிலேந்தி அதிக அட்டகாசத்துடன் ஆடினார் கள். சிலர் அதிக சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு இங்குமங்கும் ஓடினார்கள். (24) பிறகு சூரன் அஸுரர் களைப் பார்த்துக் கூறியதாவது — இது காலம் வரை நீங்கள் இங்கு காத்திருந்தீர்கள் அல்லவா? (25)

इत्यादि भूरिशस्तेषां उपचारं तदा जगौ । तेऽपि भूयस्तदा वाचं ऊचिरे विनयान्विताः ॥ २६
चतुरङ्गबलानांतु दत्तानां शंभुना तदा । सेनापतीन् विभज्याशु स्वामिनः कृतवान् खलु ॥ २७
जगाम काश्यपं तातं सहभ्रातृबलैस्तदा । नमस्कृत्वातु वचनं आहस्म प्रश्रयान्वितः ॥ २८
ततस्सर्वेश्वरश्शंभुः सुप्रीतः क्रतुना मम । अण्डानामाधिपत्यंच दत्तवान् परया मुदा ॥ २९
इतःपरं मतिः कावा वद मेऽद्य दयायुतः । काश्यपस्तु विचिन्त्याथ देवानां विपदं तदा ॥ ३०
प्रोवाच वचनं युष्मद्गुरोस्सविधमेत्य च । श्रूयतां मतिरित्येवं तपोविघ्नादिव द्रुतम् ॥ ३१
अथ सर्वेऽपि दैत्येन्द्राः संभूय प्रययुस्तदा । भार्गवं स्वहिते युक्तं सर्वशास्त्रार्थकोविदम् ॥ ३२
नत्वा बद्धाञ्जलिकराः वृत्तान्तंच व्यजिज्ञपन् । बुद्धिंच नोवदार्याशु कार्याकार्यस्वरूपिणीम् ॥ ३३
इत्युक्त्वा विनयानम्राः तस्थुस्ते परितस्तदा । शुक्रस्तु शूरपद्मानं एवमेकान्तमानयत् ॥ ३४
उवाच वाचा वाचालो दृष्टार्थानुविधायिनीम् । शिवस्तु मायामाश्रित्य ससर्ज वियदादिकम् ॥ ३५
तथा स्वांशं विभज्याथ जीवत्वेनावतिष्ठते । शरीरेंद्रिय संयुक्तो लीलामात्र प्रयोजनः ॥ ३६

இத்யாதி பூரிசஸ்தேஷாம் உபசாரம் ததா ஜகௌ । தேடபி பூயஸ்ததா வாசம் ஊசிரே வினயான்விதா: 26
சதுரங்கபலானாம்து தத்தானாம் சம்புனா ததா । ஸேனாபதீன் விபஜ்யாசு ஸ்வாமின: க்ருதவான் கலு ॥ 27
ஜகாம காச்யபம் தாதம் ஸஹப்ராத்ருபலை: ததா । நமஸ்க்ருத்வாது வசனம் ஆஹஸ்ம ப்ரச்ரயான்வித: 28
தத: ஸர்வேச்வர: சம்பு: ஸுப்ரீத: க்ரதுனா மம । அண்டானாமாதிபத்யம்ச தத்தவான் பரயாமுதா ॥ 29
இத: பரம் மதி: கா வா வத மேடத்ய தயாயுத: । காச்யபஸ்து விசிந்த்யாத தேவானாம் விபதம் ததா ॥ 30
ப்ரோவாச வசனம் யுஷ்மத் குரோ: ஸவிதமேத்ய ச ।
ச்ரூயதாம் மதிரித்யேவம் தபோவிக்நாதிவ த்ருதம் ॥ 31
அதஸர்வேபி தைத்யேந்த்ரா: ஸம்பூய ப்ரயயுஸ்ததா ।
பார்கவம் ஸ்வஹிதே யுக்தம் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த கோவிதம் ॥ 32
நத்வா பத்தாஞ்ஜலிகரா வ்ருத்தாந்தஞ்ச வ்யஜிக்ஞபன் ।
புத்திஞ்ச நோ வதார்யாசு கார்யா கார்யஸ்வரூபிணீம் ॥ 33
இத்யுக்த்வா விநயாநம்ரா: தஸ்துஸ்தே பரிதஸ்ததா । சுக்ரஸ்து சூரபத்மானம் ஏகமேகாந்தமானயத் ॥ 34
உவாச வாசா வாசால: த்ருஷ்டார்தாநுவிதாயினீம் । சிவஸ்து மாயாமாச்ரித்ய ஸஸர்ஜ வியதாதிகம் ॥ 35
ததா ஸ்வாம்சம் விபஜ்யாத ஜீவத்வேநாவதிஷ்டதே । சரீரேந்திரியஸம்யுக்த: லீலாமாத்ரப்ரயோஜன: 36

என்பது முதலான பல உபசார வார்த்தைகளை அவர்களுக்குக் கூறினான். பிறகு அவர்களும் அப்போது அதற்குத் தகுந்த பதில்களை மிக்க வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். (26) அப்போது ஸ்ரீ சம்புவினால் கொடுக்கப்பட்ட நால்வகை சைன்யங்களின் சேனாதிபதிகளைப் பிரித்து சீக்கிரமாக அததற்குத் தக்க தலைவர்களாக்கினான். (27) பிறகு பிதாவான காச்யப முனிவரிடம், தம்பிகளுடனும், படைகளுடனும் சென்று, அவரை வணங்கி, பணிவுடன் நின்று உரைத்தான். (28) ஓ ஸ்வாமி! தங்களை விட்டுச் சென்ற பிறகு நான் செய்த யாகத்தால் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீ மஹாதேவன் அதிக அன்புகொண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் எனக்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் ஆதிபத்யத்தைக் கொடுத்தார். (29) தாங்கள் இனி தேவையான புத்திமதிகளை இப்போது எனக்கு தயவு செய்து சொல்லவேண்டும். எனவுரைத்தான். பிறகு காச்யபரோவெனில் அப்போது தேவர்களுக்கு நேரிடும்படியான அபாயங்களை ஊஹித்து, (30) ஓ புத்ர! உங்களுடைய குருவான சுக்ராசாரியரிடம் சென்று கேள். என்று தவத்திற்கு விக்னம் உண்டாக்க இஷ்டம் இல்லாதவர் போல் வேகமாகச் சொல்லி முடித்தார். (31) அதன் பிறகு அஸுர ச்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தங்களுடைய நலனைக் கோருபவரும், எல்லா சாஸ்த்ரங்களின் பொருள்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவருமான, சுக்ராசாரியரிடம் சென்று (32) வணங்கி, கைகளைக் கூப்பி, விஷயங்களைச் சொல்லி, ஓ ஸ்வாமி! இனி நாங்கள் நடக்கவேண்டிய கார்யாகார்ய புத்திகளை சீக்ரமாக சொல்லி அருள வேண்டும். (33) என்றுரைத்து வினயத்துடன் நமஸ்கரித்தவர்களாய் அப்போது அவரைச் சுற்றி நின்றார்கள். அதற்கு சுக்ராசாரியார் சூரபத்மனை மட்டும் தனிமையில் அழைத்து (34) மிகுந்த பேச்சாளரான அந்த சுக்ராசாரியார் உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாக தென்படுகின்ற நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்றதான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். ஓ ராஜனே! ஸ்ரீ பரமேச்வரனிடம் மாயையைக் கொண்டே ஆகாசம் முதலியவற்றைப் படைத்தார். (35) அதேமாதிரி கேவலம் விளையாட்டை மட்டும் ப்ரயோஜன

भग्ने घटे घटाकाशो महाकाशे प्रलीयते । तद्वद्देहविनाशेन जीवस्तु शिवतां गतः ॥ ३७
तस्मात् पुण्यानि पापानि मिथ्यारूपाणि सत्यतः । मोक्षोऽप्येवं ततस्त्वंतु स्वात्मानं ब्रह्मरूपिणम् ॥ ३८
मत्वा शोकं विमुञ्चाथ ब्रह्मविष्ण्वादि देवताः । परित्यज्य हृदि ध्यायन् शंभुमाकाशमध्यगम् ॥ ३९
इन्द्रादि देवतानांच भयमुत्पादयन्महत् । तेषां पदं प्रयच्छ त्वं असुराणां महौजसाम् ॥ ४०
मारणं च तथा कामं परस्यापिच वञ्चनाम् । चौर्यं प्रद्वेषणं चैवमादीनिच तथाकुरु ॥ ४१
अन्यथा त्वां नगणयेत् कोऽपि मर्त्यस्सुरोऽपिवा । सर्वेषुच तथाण्डेषु त्वदीयेषु व्रजानिशम् ॥ ४२
विचार्यैव विचार्यैव वृत्तान्तं सावधानतः । वसास्मिन्नण्डमध्ये त्वं सहभ्रातृगणैस्तथा ॥ ४३
अण्डस्यच तथायामं विस्तारंच महीधरान् । समुद्रान् द्वीपजालंच लोकान् नानाविधान् तथा ॥ ४४
देवांश्चैव तथा लोकपालकान् दिग्गजान् मनून् । प्राणिनश्च तथा चैवमादींश्च सतदाऽवदत् ॥ ४५
एवमण्डेषु सर्वेषु वसन्त्युक्ता मयात्र ये । वक्तव्यंच पुनस्तेषां उक्त्वा तान् विससर्ज वै ॥ ४६

பக்னே கடே கடாகாச: மஹாகாசே ப்ரலீயதே । தத்வத் தேஹவிநாசேன ஜீவஸ்து சிவதாம் கத: ॥ 37
தஸ்மாத் புண்யாநி பாபானி மித்யாரூபாணி ஸத்யத: ।
மோக்ஷோப்யேவம் ததஸ்த்வந்து ஸ்வாத்மானம் ப்ரம்மரூபிணம் ॥ 38
மத்வா சோகம் விமுஞ்சாத ப்ரம்ம விஷ்ண்வாதிதேவதா: ।
பரித்யஜ்ய ஹ்ருதித்யாயன் சம்புமாகாசமத்யகம் ॥ 39
இந்த்ராதி தேவதாநாஞ்ச பயமுத்பாதயன் மஹத் ।
தேஷாம் பதம் ப்ரயச்சத்வம் அஸுராணாம் மஹௌஜஸாம் ॥ 40
மாரணஞ்ச ததா காமம் பரஸ்யாபிச வஞ்சநாம் । சௌர்யம் ப்ரத்வேஷணஞ்சைவமாதீனிச ததாகுரு ॥ 41
அன்யதாத்வாம் நகணயேத் கோபிமர்த்ய: ஸுரோபிவா ।
ஸர்வேஷுச ததாண்டேஷு த்வதீயேஷு வ்ரஜாநிசம் ॥ 42
விசார்யச விசார்யைவ வ்ருத்தாந்தம் ஸாவதானத: ।
வஸாஸ்மின்னண்டமத்யே த்வம் ஸஹப்ராத்ருகணைஸ்ததா ॥ 43
அண்டஸ்யச ததாயாமம் விஸ்தாரஞ்ச மஹீதரான் ।
ஸமுத்ரான் த்வீபஜாலஞ்ச லோகான் நாநாவிதாம்ஸ்ததா ॥ 44
தேவாம்ச்சைவ ததா லோக பாலகான் திக்கஜான் மநூன் ।
ப்ராணிந:ச ததாசைவமாதீம்ச்ச ஸததாவதத் ॥ 45
ஏவமண்டேஷு ஸர்வேஷு வஸந்த்யுக்தா மயாத்ர யே ।
வக்தவ்யஞ்ச புனஸ்தேஷாம் உக்த்வா தான் விஸஸர்ஜவை ॥ 46

மாகக் கொண்டவராகி தனது பரமேச்வராம்சத்தைப் பிரித்து சரீரத்தோடும், இந்திரியங்களோடும் கூடி, ஜீவாத்மாவாக விளங்குகிறார். (36) குடத்தில் இருக்கும் ஆகாசமானது அக்குடம் உடைந்தவுடன் ஒரே மஹாகாசத்தோடு சேர்ந்துவிடுவது போல், ஒருவருடைய உடலுக்கு அழிவு ஏற்பட்டவுடன் அவ்வுடலைச் சேர்ந்த ஜீவாத்மாவானது, பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ மஹேச்வரனோடு சேர்ந்து விடுகிறது. (37) ஆகையால் புண்யமென்பதும் பாபமென்பதும் வெறும் பொய்யாகும். மோக்ஷமென்பதும் அப்படியே. ஆகையால் நீ செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், உன்னுடைய ஆத்மாவை சாக்ஷாத் பரமாத்மஸ்வரூபமாகவே (38) கருதி மனக்லேசத்தை விட்டு அதன்மேல் விஷ்ணு ப்ரும்மன் முதலிய தேவர்களை முற்றிலும் விலக்கி தஹராகாச மத்தியில் விளங்கும் ஸ்ரீ பரமசிவனை மனதில் தியானித்து (39) இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களை மிகுந்த பயத்தினால் நடுங்கவைத்து அவர்களுடைய பதவிகளை மஹா பராக்ரமசாலிகளான அஸுரர்களுக்குக் கொடு. (40) மேலும் எதிரிகளிடத்தில் கொலை, காதல், புரட்டு, திருட்டு, பகை, இவைகளைச் செய். (41) இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் உன்னை எந்த மனிதனும், தேவனும் மதிக்கமாட்டான். உன்னுடைய எல்லா அண்டங்களுக்கும், அடிக்கடி செல். (42) ஆங்காங்குள்ள வரலாற்றைச் சாவதானத்துடன் விசாரித்து விசாரித்து நீ உனது சகோதரர்களுடனும், கணங்களுடனும், இந்த அண்டத்தின் மத்தியில் வாசம் செய். (43) என்று சொல்லி, மேலும் அந்த அண்டத்தினுடைய நீளம், அகலம், மலைகள், சமுத்திரங்கள், அனேகம் தீவுகள், அனேக உலகங்கள், (44) தேவர்கள், லோக பாலர்கள், திக்கஜங்கள், மனுக்கள், பிராணிகள் இவை முதலிய எல்லாவற்றையும் அந்த சுக்ராசாரியார் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னார். (45) இந்த அண்டத்திலிருப்பதாக என்னால் சொல்லப்

ततस्तु शूरपद्मासौ प्रतस्थे तं प्रणम्य वै । आरुह्येन्द्रविमानं तत् सूर्यकोटि समप्रभम् ॥ ४७
तुरंगकोटिसंयुक्तं नानारत्नविचित्रितम् । विनाशरहितं चारुच्छत्रध्वजपरिष्कृतम् ॥ ४८
सिंहाननस्तथा यालिसहस्राणां सहस्रकैः । तुरंगमानांच तथा भूतानां महतामपि ॥ ४९
सुयुक्तं रथमारुह्य प्रतस्थे सहसाबली ॥ ५०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

तारकात् कुबेरादीनां पराजयः ॥

तारकोऽपि तथारुह्य स्यन्दनं सुमनोहरम् । संयुज्य तुरगाणांतु सहस्रैर्दशभिः क्षणात् ॥ १
तथान्ये रथिनश्चापि नानायुध परिष्कृताः । गजाश्ववाहाश्च परे सुकुमारांगयष्टयः ॥ २
सेनाच महती तद्वत् खरोष्ट्राश्च प्रतस्थिरे । काहळी भेरि पटहास्सुतरां नादितास्तदा ॥ ३

ததஸ்து சூரபத்மாஸௌ ப்ரதஸ்தே தம் ப்ரண்ம்யவை ।
ஆருஹ்யேந்த்ரவிமானம்தத் ஸூர்யகோடிஸமப்ரபம் ॥ 47
துரங்ககோடிஸம்யுக்தம் நாநாரத்ன விசித்ரிதம் । விநாச ரஹிதஞ்சாரு சத்ரத்வஜ பரிஷ்க்ருதம் ॥ 48
ஸிம்மானனஸ்ததாயாளி ஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ரகை: । துரங்கமாநாஞ்சததா பூதாநாம் மஹதாமபி॥ 49
ஸம்யுக்தம் ரதமாருஹ்ய ப்ரதஸ்தே ஸஹஸாபலீ ॥ 50

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்காஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே திருதீயோத்யாய: ॥

॥ அத சதுர்த்தோத்யாய: ॥

தாரகனிடமிருந்து குபேரர் முதலியவர்கள் தோல்வி அடைதல்.

தாரகோபி ததாருஹ்ய ஸ்யந்தனம் ஸுமனோஹரம் ।
ஸம்யுக்தம் துரகாணுந்து ஸஹஸ்ரைர்தசபி: க்ஷணாத் ॥ 1
ததான்யே ரதின:சாபி நாநாயுதபரிஷ்க்ருதா: । கஜாச்வ வாஹா:ச பரே ஸுகுமாராங்கயஷ்டய: ॥ 2
ஸேநாச மஹதீ தத்வத் கரோஷ்ட்ரா:ச ப்ரதஸ்திரே । காஹளீபேரிபடஹா: ஸுதராம் நாதிதாஸ்ததா॥ 3

பட்டது போலவே மற்ற அண்டங்களிலும் வஸிக்கிருர்கள் என்று சொல்லி மேலும் சொல்ல வேண்டியதையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பினுர். (46) பிறகு அந்த சூரபத்மனும் சுக்ராசார்யாரை நமஸ்காரம் செய்து, கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசம் உள்ளதும், அனேகவித ரத்னங்களால் விசித்ரமாக அமைக்கப்பட்டதும், கோடிக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், அழிவில்லாததும் குடை, கொடி முதலியவற்ருல் அலங்காரம் செய்யப்பட்டதும், மிக அழகியதுமான இந்த்ர விமானத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டான். (47-48) பலவாணுன சிங்க முகனும், பத்துலக்ஷம் யாளிகள், பத்துலட்சம் குதிரைகள், பெரிய பூதங்கள், இவை பூட்டப்பட்ட ரதத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டு வேகமாகப் புறப்பட்டான். (49-50).

மூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்யாயம்.

பிறகு தாரகன் பதிணுயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட மிக அழகியதான விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டும் (1) மற்றவர்கள் பலவித ஆயுதங்களைப் பெற்றிருப்பதால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய் ரதங்களிலும், தண்டம்போன்ற மெல்லிய உடம்பால் அழகியவர்களான மற்றவர்கள் யானைகள் மீதும், குதிரைகள்மீதும் ஏறிக்கொண்டும் (2) மற்றப்படி மீதமுள்ள சேனைகளுடனும் அதே விதமான

वाद्यप्रभेदाः परितो मड्डुडिण्डिमझर्झराः । जितांबुधिमहारावास्ताडिता भृशमत्रवै ॥ ४
खड्गहस्तास्तथाकेचित् दण्डभीमकराः परे । खट्वांगपाणयः केचित् मुसलोद्धतपाणयः ॥ ५
छत्रिणां कोटयोऽनेकाः ध्वजिनां बहुकोटयः । इतस्ततश्च धावन्तः प्रासमादाय चापरे ॥ ६
साट्टहासास्तथान्योन्यं ताड्यमानकराः परे । एवं प्रचलतां विष्वक् सैन्यानां दैत्यभूपतेः ॥ ७
इयत्तया परिच्छेत्तुं अशक्यानां महौजसाम् । असंख्य चतुरंगाणां चक्रपादखुरोत्थिताः ॥ ८
पांसवश्च तदा सूर्यमार्ग पर्यन्तमुत्थिताः । चतुरंगबलैनैवं तदा योजनकोटिभिः ॥ ९
संबाधं प्रापिता भूमिस्तिसृभिः परितोभृशम् । एवं गत्वा सहभ्राता बलैश्शूरो महासुरः ॥ १०
अलकां तुंगसालेन प्रावृतां तु रुरोध सः । तदाकर्ण्य कुबेरस्तु दूतवक्त्रेण शीघ्रतः ॥ ११
विचार्य सुतरां त्रस्तो दैतेयानां वरं तदा । आशिषश्च प्रयुञ्जानस्सांजलिः प्रश्रयान्वितः ॥ १२
धनानि दिव्यवस्त्राणि भूषणानि बहूनिच । दत्वा प्रोवाच वचनं शूरपद्मं समीक्ष्य वै ॥ १३

வாத்யப்ரபேதா: பரித: மட்டு டிண்டிம ஜர்ஜரா: | ஜிதாம்புதி மஹாராவா: தாடிதா ப்ருசமத்ரவை || 4
கட்கஹஸ்தா: ததாகேசித் தண்டபீமகரா: பரே | கட்வாங்கபாணய: கேசித் முஸலோத்ததபாணய: || 5
சத்ரிணாம் கோடயோனேகா: த்வஜிநாம் பஹுகோடய: | இதஸ்தத:ச தாவந்த: ப்ராஸமாதாய சாபரே 6

ஸாட்டஹாஸாஸ்ததான்யோன்யம் தாட்யமாநகரா: பரே |
ஏவம் ப்ரசலதாம் விஷ்வக் ஸைன்யாநாம் தைத்யபூபதே: || 7

இயத்தயா பரிச்சேத்தும் அசக்யாநாம் மஹௌஜஸாம் |
அஸங்க்ய சதுரங்காணும் சக்ரபாதகுரோத்திதா: || 8

பாம்ஸவ:ச ததாஸூர்ய மார்கபர்யந்தமுத்திதா: | சதுரங்கபலேனைவம் ததா யோஜனகோடிபி: || 9

ஸம்பாதம் ப்ராபிதா பூமி: திஸ்ருபி: பரிதோ ப்ருசம் |
ஏவம் கத்வா ஸஹப்ராதா பலை: சூரோ மஹாஸுர: || 10

அளகாம் துங்கஸாலேந ப்ராவ்ருதாந்து ருரோதஸ: | ததாகர்ண்ய குபேரஸ்து தூதவக்த்ரேண சீக்ரத: 11
விசார்ய ஸுதராம் த்ரஸ்த: தைதேயாநாம் வரம்ததா | ஆசிஷ:ச ப்ரயுஞ்ஜான: ஸாஞ்ஜலி: ப்ரச்ரயான்வித:
தநாணி திவ்யவஸ்த்ராணி பூஷணாநி பஹூநிச | தத்வா ப்ரோவாச வசனம் சூரபத்மம் ஸமீக்ஷ்யவை || 13

கோவேறிக் கழுதைகளுடனும், ஒட்டகங்களுடனும் புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது காஹளி, பேரி, படஹம் முதலிய வாத்தியங்கள் மிகவும் முழங்கின. (3) மேலும் பலவகையான வாத்தியங்களில், மட்டு, டிண்டிமம், ஜர்ஜ்ஜரம், முதலியவைகளெல்லாம் சமுத்திரத்தை மிஞ்சிய சப்தத்தை உடையவளாக முழங்கின. (4) சிலர் கத்தியை கையில் ஏந்தியும், தடிகளை கையில் கொண்டதினால் பயங்கரர்களாகவும், சிலர் கட்வாங்கம் என்ற ஆயுதத்தை ஏந்தியும், சிலர் உலக்கைகளை கையில் பிடித்தும் (5) அநேக கோடி சேனைகள் குடைகள் பிடித்து பலகோடி படைகள் கொடிகளை கைகளில் ஏந்தியும், மற்றவர்கள் பட்டாக் கத்திகளை கையில் ஏந்தியும் இங்கும் அங்கும் ஓடிக்கொண்டும் (6) அவ்வாறே மற்றவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கைதட்டி அட்டஹாசம் பண்ணிக்கொண்டும், இவ்விதம் பலவாறாக நாலா பக்கங்களிலும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு இருப்பவர்களும், இவ்வளவென்று கணக்கிட முடியாதவர்களும், மகா பராக்கிரமம் பொருந்தியவர்களுமான, அஸுரராஜனுடைய எண்ணற்ற நால்வகை படைகளுடையவும், ரதங்களின் சக்கிரங்களாலும், யானை, காலாட்கள், இவற்றின் கால்களாலும், குதிரைகளின் குளம்புகளாலும் கிளம்பப்பட்ட (7-8) புழுதிகள் அப்போது சூரியமண்டலம் வரைக்கும் எழுந்து எங்கும் பரவின. அப்பொழுது இவ்விதம் நான்கு பக்கங்களிலும் மூன்று கோடி யோஜனை விஸ்தீர்ணத்திற்கு பூமியானது நால்வகைப் படைகளாலும் மிகவும் நெருக்கமாக நிரம்பியது. மகாசுரனை சூரபத்மன் இவ்வாறு தம்பிகளுடனும், படைகளுடனும் சென்று (9-10) உயரமான கோட்டையால் சூழப்பட்ட அளகாபுரியை முற்றுகையிட்டான். இவ்விஷயத்தை குபேரன், தூதர்கள் மூலமாக சீக்கிரத்தில் கேள்வியுற்றான். 11) அப்போது அஸுரர்கள் பெற்ற வரன்களை நன்கு ஆலோசித்து மிகப் பயந்து மிகவும் வணக்கத்துடன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு பலவாறாய் துதித்து (12) ஏராளமான பொருள்கள், திவ்ய வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள் இவற்றை காணிக்கையாகக் கொடுத்து சூரபத்மனை நோக்கிச் சொன்ன

त्वदीयोऽहं वसाम्यत्र रक्ष मां दययाऽधुना । विसृष्टस्तेन शूरेण कुबेरः स्वपुरं गतः ॥ १४
लुण्ठितंच पुरं तस्य तत्पूर्वमसुरैर्भृशम् । कुबेरस्तु तदाऽत्यर्थं दुःखं प्राप सुदारुणम् ॥ १५
जेतुकामस्तदेशानं प्रतस्थेऽसुरनायकः । मध्येमार्गं निशम्यास्य चिह्नमैश्वरमुज्ज्वलम् ॥ १६
त्रिणेत्रादि विमुच्यैतं शूरपद्मा क्षणादहो । ऐन्द्रीं दिशं तथा जेतुं इन्द्रं शूरो जगाम वै ॥ १७
अरौत्सीत् तस्य नगरं अमरेशस्य चाद्भुतम् । वृक्षांश्चिच्छेद बहुशो नानादिक्षु व्यवस्थितान् ॥ १८
तदानीं मघवांस्तूर्णं पलायत वियत्स्थले । लुण्ठयामास तस्याशु पत्तनं सैनिकैस्तदा ॥ १९
सुरांगनाश्च शतशो बन्दीतां प्रापिता द्विजाः । इन्द्रस्य सदनं तूर्णं आवृत्यान्तःपुरस्थितम् ॥ २०
धनं बहु तदा प्राप भूमिं खात्वा सुविस्तरम् । एवं प्रतिगृहं गत्वा दग्ध्वाचास्य पुरं क्षणात् ॥ २१
सुरास्तदानीं भूयांसः करं प्राप्ताश्च दुर्बलाः । अपलाय्य प्रमादाद्ये तदा गमनमास्थिताः ॥ २२
शूरस्य धावनेऽशक्ताः जिताश्चासन् क्षणादहो । लुण्ठितानि तदा तेषां उपरिस्थाप्य निष्ठुरः ॥ २३

த்வதீயோஹம் வஸாம்யத்ர ரக்ஷமாம் தயயாதுநா ।
விஸ்ருஷ்டஸ்தேந சூரேண குபேர: ஸ்வபுரம்கத: ॥ 14
லுண்டிதஞ்ச புரம் தஸ்ய தத்பூர்வமஸுரைர்ப்ருசம் ।
குபேரஸ்து ததாத்யர்தம் து:கம் ப்ராப ஸுதாருணம் ॥ 15
ஜேதுகாமஸ்ததேசானம் ப்ரதஸ்தேऽஸுரநாயக:। மத்யேமார்கம் நிசம்யாஸ்ய சின்ஹமைச்வரமுஜ்வலம்
த்ரிணேத்ராதி விமுச்யைதம் சூரபத்மாக்ஷணாதஹோ ।
ஐந்த்ரீம் திசம் ததா ஜேதும் இந்த்ரம் சூரோ ஜகாமவை ॥ 17
அரௌத்ஸீத்தஸ்ய நகரம் அமரேசஸ்யசாத்புதம் ।
வ்ருக்ஷான் சிச்சேத பஹுச: நாநாதிக்ஷு வ்யவஸ்திதான் ॥ 18
ததாநீம் மகவாம்ஸ்தூர்ணம் பலாயத வியத்ஸ்தலே ।
லுண்டயாமாஸ தஸ்யாசு பத்தனம் ஸைநிகைஸ்ததா ॥ 19
ஸுராங்கநா:ச சதச: பந்தீதாம் ப்ராபிதாத்விஜா: ।
இந்த்ரஸ்ய ஸதனம் தூர்ணம் ஆவ்ருத்யாந்த:புரஸ்திதம் ॥ 20
தனம் பஹு ததா ப்ராப பூமிம் காத்வா ஸுவிஸ்தரம் ।
ஏவம் ப்ரதி க்ருஹம் கத்வா தக்த்வா சாஸ்ய புரம் க்ஷணாத் ॥ 21
ஸுராஸ்ததாநீம் பூயாம்ஸ: கரம் ப்ராப்தா:ச துர்பலா: । அபலாய்ய ப்ரமாதாத்யே ததாகமநமாஸ்திதா: ॥
சூரஸ்ய தாவனேऽசக்தா: ஜிதா:சாஸன் க்ஷணாதஹோ ।
லுண்டிதாநி ததா தேஷாம் உபரிஸ்தாப்ய நிஷ்டுர: ॥ 23

தாவது (13) ஓ ஸ்வாமி நான் தங்களுக்கு அடிமையாக இங்கு இருந்துக் கொண்டு வஸிக்கிறேன். என்னை கருணை கூர்ந்து காக்க வேண்டும், என பிரார்த்திக்க, அஸுரனால் விடை கொடுக்கப்பட்டதின் பேரில் குபேரன் தன் நகரத்திற்குச் சென்றான். (14) அதற்கு முன்பே அவனது நகரம் அஸுரர்களால் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டது. குபேரன் அது கண்டு கடும் துக்கத்தை அடைந்தான். (15) பிறகு அஸுரராஜன் ஈசானனை வெல்ல விரும்பி புறப்பட்டுப் போகும் பொழுது நடுவழியில் ஸ்ரீ பரமசிவனை உபாசித்து ஸாரூப்யத்தை அடைந்து முக்கண் முதலிய அடையாளம் உள்ளவன் என்பதைக் கேட்டு சூரபத்மன், அதே க்ஷணத்தில் ஈசானனை விட்டு விட்டு இந்திரனை ஜயிப்பதற்கு இந்திரனுடைய திக்கான கிழக்கு திக்குக்குச் சென்றான். (16-17) அத்புதமான அந்த அமரேசனது நகரத்தை தகைத்தான். நாற்புறமும் இருக்கக்கூடிய மரங்களை அநேகமாக முறித்தான். (18) அப்பொழுது இந்திரன் உடனே ஆகாயத்தில் ஓடினான். அப்பொழுது அந்த இந்திரனுடைய நகரத்தை சேனைகளைக் கொண்டு கொள்ளை அடித்தான். (19) ஓ முனிவர்களே! நூற்றுக்கணக்கான தேவ ஸ்த்ரீகள் கைது செய்யப் பட்டார்கள். மேலும் சேனைகளால் இந்திரனுடைய மாளிகையை சூழ்ந்துக் கொண்டு அந்தப்புரத்தில் இருக்கின்ற அநேக செல்வங்களை எல்லாம் விஸ்த்தாரமாக பூமியை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டான் இவ்வாறு வீடு வீடாகச் சென்று இவனது பட்டிணத்தை நொடியில் கொளுத்தினான். (20-21) ஓ பல மற்ற பல தேவர்கள் தவறுதலால் அவர்கள் வரும் வரையில் அங்கு தங்கியிருந்து சூரபத்மனின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டனர். ஓடுவதற்கு சக்தி படைத்திருந்தும் அவனிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நொடியில் சிறையில் அகப்பட்டான். இது ஆச்சர்யம். கொடூரமான அந்த அஸுரன் கொள்ளை

दग्धुमग्नेः पुरं शीघ्रं निर्ययौ दनुजाधिपः । महाबलैर्महाशूरैः धावद्भिः पुरतो भृशम् ॥ २४
अग्नेस्सेना तदा बह्वी प्रतस्थे योद्धुमाशु तान् । परस्परं तयोस्सेना युयुधे शस्त्रजालकैः ॥ २५
तारकस्य बलानां सा पुरतः स्थातुमक्षमा । पराभवं गता तूर्णं अग्नेरभ्याशमागता ॥ २६
तदाऽग्निर्निर्ययौ तूर्णं क्रोधमूर्छित विग्रहः । कालाग्निरिव निर्दग्धुं ज्वालामालावृतो जगत् ॥ २७
अस्त्राणि च बहून्याशु मुमोचासुरसंहतौ । ततस्तु तारको धीमान् नानास्त्रकृत शिक्षकः ॥ २८
धनुरादाय सव्येन युयुजे पाणिनाज्यया । आस्फालयत्तदा ज्यां च प्रळयांबुद निस्वनम् ॥ २९
आलीढमार्गमाश्रित्य धनुश्शास्त्रक्रमेण सः । ध्यायंस्तदा पशुपतिं अस्त्रं पाशुपतं महत् ॥ ३०
संधयामास धनुषा साक्षाद्रुद्र इवापरः । ततस्संभ्रममना जातवेदा भयंगतः ॥ ३१
इदमस्त्रं पशुपतेः क्षणाल्लोकान् दहत्यहो । एतस्य लक्ष्यं किंवा स्यात् कालाग्नेर्मशका इव ॥ ३२
केवा वयं हरास्त्रं तु हाहतोऽस्मीति चिन्तयन् । शरणं तं प्रपद्येऽद्य तारकं प्राणदायकम् ॥ ३३
इति निश्चित्य तरसा विमुक्तायुध सन्ततिः । तारकाभ्याशमभ्येत्य रक्ष रक्षेति च ब्रुवन् ॥ ३४

தக்துமக்நே:புரம் சீக்ரம் நிர்யயௌ தநுஜாதிப: | மஹாபலைர்மஹாசூரை: தாவத்பி: புரதோப்ருசம் || 24
அக்னேஸ்ஸேநா ததா பஹ்வீ ப்ரதஸ்தே யோத்துமாசுதான் |
பரஸ்பரம் தயோஸ்ஸேநா யுயுதே சஸ்த்ர ஜாலகை: || 25
தாரகஸ்ய பலாநாம் ஸா புரத: ஸ்தாதுமக்ஷமா | பராபவம் கதாஸ்தூர்ணம் அக்னேரப்யாசமாகதா || 26
ததாக்நிர்நிர்யயௌ தூர்ணம் க்ரோத மூர்ச்சித விக்ரஹ: |
காலாக்நிரிவ நிர்தக்தும் ஜ்வாலா மாலாவ்ருதோபவத் || 27
அஸ்த்ராணிச பஹூன்யாசு முமோசாஸுரஸம்ஹதௌ |
ததஸ்து தாரகோ தீமான் நாநாஸ்த்ர க்ருத சிக்ஷக: || 28
தநுராதாய ஸவ்யேந யுயுஜே பாணிநாஜ்யயா | ஆஸ்பாலயத் ததா ஜ்யாஞ்ச ப்ரளயாம்புத நிஸ்வநம் || 29
ஆலீடமார்கமாச்ரித்ய தநு:சாஸ்த்ரக்ரமேணஸ: | த்யாயம்ஸ்த்ததா பசுபதிம் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத் || 30
ஸந்தயாமாஸ தநுஷா ஸாக்ஷாத் ருத்ரஇவாபர: | தத: ஸஸம்ப்ரமமநா ஜாதவேதா பயங்கத: || 31
இதமஸ்த்ரம் பசுபதே: க்ஷணால்லோகாந்தஹத்யஹோ |
ஏதஸ்ய லக்ஷ்யம் கிம்வா ஸ்யாத் காலாக்னேர்மசகா இவ || 32
கேவா வயம் ஹராஸ்த்ரம் து ஹாஹதோஸ்மீதி சிந்தயன் |
சரணம் தம் ப்ரபத்யேத்ய தாரகம் ப்ராணதாயகம் || 33
இதி நிச்சித்ய தரஸா விமுக்தாயுத ஸந்ததி: | தாரகாப்யாசமப்யேத்ய ரக்ஷ ரக்ஷேதி சாப்ருவன் || 34

யடித்த பொருள்களை தோல்வி அடைந்த தேவர்களுடைய தலையில் வைத்துக் (22-23) கொண்டு அக்கினியினுடைய பட்டிணத்தை எரிப்பதற்கு மகா பலசாலிகளும், மகா சூரர்களும், முன்பு ஓடுகின்றவர்களுமான அசுரப் படைகளுடன் அசுரத் தலைவன் சீக்கிரமாகச் சென்றான். (24) அவர்களை ஜயிப்பதற்காக அக்கினியின் மிகுந்த சேனையானது புறப்பட்டது. அவர்களுடைய சேனை ஒன்றுக்கொன்று சஸ்த்திரங்களைப் போட்டு போர் செய்தது. (25) அக்கினியின் படையானது தாரகனுடைய படைகளுக்கு முன்பு நிற்க முடியாமல் தோல்வியுற்று சீக்கிரமாக அக்கினியின் சமீபம் வந்தது. (26) அக்கினியும் அப்பொழுது கோபத்தால் மெய்மறந்தவனாகி காலாக்னியைப் போல் ஜ்வாலையினால் சூழப்பட்டு உலகத்தை எரிப்பதற்க்கு எதிர்த்துச் சென்றான். (27) அஸுரக் கூட்டத்தில் பல அஸ்த்திரங்களை சீக்கிரமாக போட்டார். பிறகு புத்திமானும் பலவித அஸ்த்திரங்களில் தேர்ச்சிபெற்றவனுமான தாரகன். (28 இடது கையால் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு வலது கையால் நாண் பூட்டி ப்ரளயகாலத்து மேகம் கர்ஜிப்பது போல் நாணை மீட்டினான். (29) வில் வித்தை முறைப்படி அவன் தீர்மானம் பெற்றிருக்கிற வழியை பின்பற்றி அப்பொழுது பசுபதியை த்யானித்து சிறந்த பாசுபதாஸ்த்திரத்தை (30) சாக்ஷாத் மற்றொரு த்ரிமூர்த்தி போன்று தனுசில் தொடுத்தான். பிறகு பரபரப்புற்ற மனதை உடைய அக்கினியும் பயத்தை அடைந்தான். 31) இந்த பாசுபதாஸ்த்திரமும் ஒரு நொடியில் உலகங்களை எரிக்கிறதே, கஷ்டம். ப்ரளயகால அக்கினிக்கு கொசுக்கள் போல இந்த அஸ்த்திரத்திற்கு எதுதான் விஷயமாகும் (32) நாம் எங்கே? பாசுபதாஸ்த்திரம் எங்கே நான் அழிந்து விட்டேன். அஹோ என நினைத்து உயிரைக் கொடுக்கும் அந்த தாரகனை சரணமாக அடைகிறேன். (33) என தீர்மானித்து

बद्धांजलिपुटो गत्वा त्वदीयोऽहं विमुञ्च माम् । इत्थमुक्त्वा स्थितस्तत्र भयकंपितविग्रहः ॥ ३५
ततस्तु तारकः प्रीतिमभ्येत्यासुरपालकः । अग्निमाश्वासयामास वचसा शीतलेन तम् ॥ ३६
यथापूर्वं पुरं गत्वा पालयाद्य प्रजाध्रुवम् । मदाज्ञया पुरे तिष्ठ स्वकीये त्यक्तभीर्भृशम् ॥ ३७
इत्याहस्म ततो वह्निरज्ञानेन विचेष्टितम् । मया क्षमस्व तत्सर्वं इत्युक्त्वा स्वां पुरीं गतः ॥ ३८
तत्पूर्वमेव तस्यापि लुण्ठितं पुटभेदनम् । असुरैर्बहुधोद्युक्तैः अंजसा चार्ववाहकैः ॥ ३९
ततश्शूरस्तु शूराणां फलिंगं नाम सारथिम् । याम्यां दिशं प्रापयेति रथमाह विचक्षणः ॥ ४०
चोदितास्तुरगास्तेन रथमानीय तत्क्षणात् । फलिंगेन तदाभ्याशं धर्मराजपुरं गताः ॥ ४१
चतुरङ्ग बलंचापि चचालाब्धिरिवापरः । यमस्यच पुरं शीघ्रं आवृतं दनुजैर्भृशम् ॥ ४२
श्रुत्वा यमस्तदा रुद्धां पुरीं दूतमुखेन सः । कुबेरस्यापि चाक्रान्तं पुरमेतेन सर्वतः ॥ ४३
इन्द्रस्य नगरं दग्धं तथाग्नेर्लुण्ठितं भृशम् । इति चिन्तापरवशो जवेनास्यागतोऽन्तिकम् ॥ ४४
द्रव्यं बहु तथा वस्त्रं विचित्रं हारमेवच । तण्डुलांच तथा सूक्ष्मान् स्थितान् पर्वतमानतः ॥ ४५

பத்தாஞ்ஜலிபுடோ கத்வா த்வதீயோஹம் விமுஞ்ச மாம் |
இத்த முக்த்வா ஸ்திதஸ்தத்ர பயகம்பித விக்ரஹ: || 35
ததஸ்து தாரக: ப்ரீதிம் அப்யேத்ய அஸுரபாலக: | அக்நிமாச்வாஸயாமாஸ வசஸா சீதளேந தம் || 36
யதாபூர்வம் புரம் கத்வா பாலயாத்ய ப்ரஜாத்ருவம் | மதாக்ஞயா புரே திஷ்ட ஸ்வகீயே த்யக்தபீர்ப்ருசம்
இத்யாஹஸ்ம ததோ வன்ஹி: அக்ஞானேந விசேஷ்டிதம் |
மயா க்ஷமஸ்வ தத்ஸர்வம் இத்யுக்த்வா ஸ்வாம் புரீம் கத: || 38
தத்பூர்வமேவ தஸ்யாபி லுண்டிதம் புடபேதனம் |
அஸுரைர்பஹுதோத்யுக்தை: அஞ்ஜஸா சார்வவாஹகை: || 39
தத: சூரஸ்து சூராணும் பளிங்கம் நாமஸாரதிம் | யாமீம் திசம் ப்ராபயேதி ரதமாஹ விசக்ஷண: || 40
சோதிதாஸ்துரகாஸ்தேந ரதமானிய தத்க்ஷணாத் | பளிங்கேன ததாப்யாசம் தர்மராஜபுரம் கதா: || 41
சதுரங்கபலம் சாபி சசாலாப்திரிவாபர: | யமஸ்ய ச புரம் சீக்ரம் ஆவ்ருதம் தனுஜை: ப்ருசம் || 42
ச்ருத்வா யமஸ்ததா ருத்தாம் புரீம் தூதமுகேன ஸ: | குபேரஸ்யாபி சாக்ராந்தம் புரமேதேன ஸர்வத: 43
இந்த்ரஸ்ய நகரம் தக்தம் ததாக்னே: லுண்டிதம் ப்ருசம் |
இதி சிந்தாபரவச: ஜவேனஸ்யாகதோऽந்திகம் || 44
த்ரவ்யம் பஹு ததா வஸ்த்ரம் விசித்ரம் ஹாரமேவ ச |
தண்டுலாம்ச்ச ததா ஸூக்ஷ்மான் ஸ்திதான் பர்வதமானத: || 45

ஆயுதங்கள் யாவற்றையும் சீக்கிரம் எறிந்து தாரகனுடைய சமீபம் சென்று காக்கவேண்டும், காக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு கைகூப்பி நான் உங்களைச் சேர்ந்தவன் என்னை விட்டுவிட வேண்டும் எனச் சொல்லி பயத்தினால் நடுங்கிய சரீரத்துடன் அங்கு நின்றார். 34-35) பிறகு அஸுரராஜனான தாரகன் ப்ரியம் கொண்டு குளிர்ந்த வார்த்தையால் அந்த அக்னியை ஆச்வாஸப்படுத்தினான். (36) இப்போது முன்போலவே நீ பட்டிணத்திற்குச் சென்று மக்களை பரிபாலனம் செய். இது நிச்சயம். என் உத்திரவுப்படி பயமற்றவனாகி உனது பட்டிணத்தில் இருந்து வா -- என்று கூறினான். (37) பிறகு அக்னியானவர் என்னால் அக்ஞானத்தில் செய்யப்பட்ட யாவையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக்கூறி தனது பட்டிணத்திற்கு சென்றார். (38) இதற்கு முன்பே பலவித முயற்சியுடன் கூடிய குதிரை வீரர்களான அஸுரர்களால் அக்கினியின் பட்டிணம் கொள்ளையிடப்பட்டது. (39) பிறகு சூரர்களுள் சிறந்தவனும் அதிவாளியுமான சூரபத்மன் பளிங்கன் என்ற சாரதியை எமனுடைய திக்குக்கு தேரை ஓட்டும்படி கூறினான். (40) பளிங்கினால் குதிரைகள் ஏவப்பட்டு அதே க்ஷணத்தில் தேரை அவ்வீரனுடைய சமீபத்துக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்து தர்மராஜ பட்டிணத்தை அடைந்தன. (41) சதுரங்க சைன்யமும் மற்றொரு சமுத்திரம் போல் புறப்பட்ட அஸுரர்களால் யமனுடைய பட்டணமும் சீக்கிரமாக மிகவும் சூழப்பட்டது. (42) பட்டணம் இவ்வாறு தடைபட்டதை யமன் தூதன் வாயினால் கேட்டு இவனால் குபேரப் பட்டணமும் முழுமையும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. (43) இந்திரனுடைய பட்டிணமும் எரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே அக்கினியின் பட்டிணமும் மிகவும் கொள்ளையிடப்பட்டது என்று எல்லாம் கவலைக் கொண்டு இவனுடைய சமீபத்திற்கு ஓடிவந்தான். (44) மேலும் யமன்

मुद्गांस्तथा कुलुत्थांश्च तुवरान्माषकानपि । एवमादीनि भूयांसि दत्वा ह्येतानि तस्य वै ॥ ४६
त्वदाज्ञया त्वदीयोऽहं संयमिन्यां वसाम्यतः । असुराश्च महावीरा नगरं नाशयन्ति ते ॥ ४७
निवर्त्य तानाशु मां त्वं रक्षेत्याह यमः स्वयम् । निवर्त्य तान् तारकोऽयं दूतवक्त्रेण लुण्ठकान् ॥ ४८
धर्मं चाश्वास्य बहुधा संभाव्याशु पुरं प्रति ॥ ४९
प्रेरयित्वा तदा तूर्णं निर्ऋतेः ककुभं बलैः । गत्वा तस्यापि च पुरं रुरोधासुरनायकः ॥ ५०

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ अथ पंचमोऽध्यायः ॥

श्री विष्णुतारकयोर्युद्धम् ॥

ततस्तु निर्ऋतिश्शीघ्रं निर्ययौ नगरात् बहिः । अभ्येत्य तारकं शत्रुदारकं साञ्जलिस्तदा ॥ १
त्वद्बन्धुरहमत्रैव निवसामि त्वदाज्ञया । पालनीयं त्वयैवेदं ऐश्वर्यं बन्धुपुष्टये ॥ २

முத்கான் ததா குளுத்தாம்ச்ச துவரான் மாஷகானபி |
ஏவமாதீனி பூயாம்ஸி தத்வா ஹ்யேதானி தஸ்ய வை || 46
த்வதாக்ஞயா த்வதீயோऽஹம் ஸம்யமின்யாம் வஸாம்யத: |
அஸுராச்ச மஹாவீரா: நகரம் நாசயந்தி தே || 47
நிவர்த்ய தாநாசு மாம் த்வம் ரக்ஷேத்யாஹ யம: ஸ்வயம் |
நிவர்த்ய தான் தாரகோயம் தூதவக்த்ரேண லுண்டகான் || 48
தர்மம் சாச்வாஸ்ய பஹுதா ஸம்பாவ்யாசு புரம் ப்ரதி |
ப்ரேரயித்வா ததா தூர்ணம் நிர்ருதே: ககுபம் பலை: || 49
கத்வா தஸ்யாபி ச புரம் ருரோதாஸுர நாயக: || 50

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே சதுர்த்தோऽத்யாய:

॥ அத பஞ்சமோऽத்யாய: ॥

விஷ்ணு தாரக யுத்தம்.

ததஸ்து நிருருதி: சீக்ரம் நிர்யயௌ நகராத் பஹி: | அப்யேத்ய தாரகம் சத்ருதாரகம் ஸாஞ்ஜலிஸ்ததா 1
த்வத்பந்துரஹமத்ரைவ நிவஸாமி த்வதாக்ஞயா | பாலநியம் த்வயைவேதம் ஐச்வர்யம் பந்துபுஷ்டயே 2

வருகையில் அநேக திரவ்யங்கள் வஸ்த்திரங்கள், விசித்திரமான ஹாரங்கள் மலைபோல் குவிந்த சிறு அரிசிகள் (45) பயிறு, கொள்ளு, துவரை, உளுந்து இவை முதலான இன்னும் பல சாமான்களையும் ஏராளமாக அவனுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுத்து (46) ஓ ஸ்வாமின் நான் தங்களது கட்டளையின் படி தங்களைச் சேர்ந்தவனாக இந்த ஸம்யமினி பட்டணத்தில் வசித்து வருகிறேன். மகாவீரர்களான தங்களுடைய அஸுரர்கள் பட்டிணத்தை நாசமாக்குகிறார்கள். (47) அவர்களை திரும்பச் செய்து சீக்கிரமாய் தாங்கள் என்னை காக்கவேண்டும் என யமன் வேண்டினான். இந்த தாரகனும் தூதன் வாயிலாக கொள்ளையிடும் அந்த அஸுரர்களை திரும்பச் செய்து (48) தர்மராஜனை பலவாறு ஆச்வாசப் படுத்தி பஹுமானித்து சிக்கிரமாக பட்டிணத்துக்கு அனுப்பி பிறகு நிருருதியின் திக்குக்கு சைன்யங்களுடன் சென்று அவனுடைய பட்டிணத்தையும் அஸுரநாயகன் தகைந்தான். (49-50)

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

பிறகு நிருருதியோவெனில் சீக்கிரமாக பட்டணத்திற்கு வெளியில் வந்தான். அப்பொழுது சத்ருவை அழிக்கின்ற தாரகனிடம் கைகூப்பி வந்து (1) நான் தங்களுடைய உறவினன். தங்கள்

इत्युक्तवन्तं निर्ऋतिं बहुमानतया पुरम् । तारकः प्रेरयित्वाशु प्रतस्थे वारुणीं दिशम् ॥ ३
प्रस्थानमस्य श्रुत्वाथ वरुणः प्राप वारिधिम् । त्वरयाच तदाऽभ्येत्य पुरीं सेना प्रथीयसीम् ॥ ४
इतस्ततश्च जग्राह पुरस्थानां तदा बहु । वस्त्रमाभरणं चान्यत् धावतां भृशमेव च ॥ ५
अलुण्ठयंश्च नगरं नानारत्नसुशोभितम् । तथा वायोः पुरं चापि क्षणात् प्राप ससैनिकैः ॥ ६
वायुस्तु तरसा लोकं तामिस्रं गतवान् द्विजाः । अलुण्ठत्तस्य नगरं तारकस्सर्वतोज्वलम् ॥ ७
एवं जित्वाथ पातालं दिशश्चाष्टा सुरोत्तमाः । नागानां जयमुद्दिश्य सह सैन्यैरशिश्रयत् ॥ ८
सर्पाधिपतयस्तत्र युद्धे प्राप्ताः पराभवम् । ददुश्चास्य विचित्राणि रत्नानि सुबहूनि वै ॥ ९
पीत्वाऽमृतं च तत्रत्यं असुरैस्तत्र संभवैः । पूजितः परया प्रीत्या दृष्ट्वा तत्रत्यमद्भुतम् ॥ १०
बिलद्वाराणि रम्याणि तथैकामवसत्तिथिम् । शूरपद्मा ततस्तूर्णं पुनः प्राप महीतलम् ॥ ११
सैन्यैर्नानाविधैस्सार्धं सहजैश्च बलोत्कटैः । गत्वा द्वीपानि रम्याणि नानारूपाणि सर्वतः ॥ १२

இத்யுக்தவந்தம் நிருருதிம் பஹுமானதயா புரம் | தாரக: ப்ரேரயித்வாசு ப்ரதஸ்தே வாருணீம் திசம் || 3
ப்ரஸ்தானமஸ்ய ச்ருத்வாத வருண: ப்ராப வாரிதிம் | த்வரயாச ததாऽப்யேத்ய புரீம் ஸேனாப்ரதீயஸீம் || 4
இதஸ்ததச்ச ஜக்ராஹ புரஸ்தானாம் ததா பஹு | வஸ்த்ரமாபரணம் சான்யத் தாவதாம் ப்ருசமேவ ச || 5

அலுண்டயம்ச்ச நகரம் நானாரத்னஸுசோபிதம் |
ததா வாயோ: புரம் சாபி க்ஷணாத் ப்ராப ஸஸைனிகை: || 6

வாயுஸ்து தரஸா லோகம் தாமிஸ்ரம் கதவான் த்விஜா: |
அலுண்டத் தஸ்ய நகரம் தாரக: ஸர்வதோஜ்வலம் || 7

ஏவம் ஜித்வாऽத பாதாளம் திசச்சாஷ்டாஸுரோத்தமா: |
நாகாநாம் ஜயமுத்திச்ய ஸஹ ஸைந்யைரசிஸ்ரயத் || 8

ஸர்பாதிபதயஸ்தத்ர யுத்தே ப்ராப்தா: பராபவம் | தது:சாஸ்ய விசித்ராணி ரத்னானி ஸுபஹூநிவை || 9

பீத்வாம்ருதஞ்ச தத்ரத்யம் அஸுரைஸ்தத்ர ஸம்பவை: |
பூஜித: பரயா ப்ரீத்யா த்ருஷ்ட்வா தத்ரத்யமத்புதம் || 10

பிலத்வாராணி ரம்யாணி ததைகாமவஸத்திதிம் | சூரபத்மா ததஸ்தூர்ணம் புந: ப்ராப மஹீதலம் || 11

ஸைன்யை: நாநாவிதை: ஸார்தம் ஸஹஜை:ச பலோத்கடை: |
கத்வா த்வீபாநி ரம்யாணி நாநாரூபாணி ஸர்வத: || 12

கட்டளைப்படி இங்கேயே வஸிக்கிறேன். உறவினர்களை காப்பதற்காக இந்த ஐச்வர்யத்தை தாங்களே காக்கவேண்டும். (2) என்று இவ்வாறு சொல்லிய நிருருதியை பகுமானத்துடன் பட்டணத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு தாரகன் சீக்ரமாக வருணனுடைய திசையை நோக்கிச் சென்றான். (3) பிறகு தாரகனுடைய வருகையை அறிந்து வருணன் கடலை அடைந்தான். உடனே அஸுர ஸைன்யமானது மிகப் பெரியதான அந்த பட்டணத்திற்குள் சென்றது. (4) அந்த ஸைன்யமானது அந்த பட்டணத்தில் இருப்பவர்களுடையவும், இங்குமங்கும் ஓடுகின்றவர்களுடையவும், வஸ்த்ரம், ஆபரணம் முதலியவற்றை நிரம்ப அபஹரித்தது. (5) பல ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பட்டணத்தை கொள்ளையிட்டது. அவ்வாறு வாயுவின் பட்டணத்திற்கும் சைன்யங்களுடன் ஒரு நொடியில் சென்றான். (6) ஓ பிராம்மணர்களே! வாயுவோவெனில் இருள் உலகத்திற்கு வேகமாகச் சென்று விட்டான். நான்கு பக்கத்திலும் பிரகாசிக்கின்ற வாயுவின் பட்டணத்தைத் தாரகன் சூரையிட்டான். (7) பிறகு அஸுரச்ரேஷ்டர்கள் இவ்வாறு எட்டு திக்குக்களையும் ஜயித்து நாகர்களையும் ஜயிக்க கருதி சைன்யங்களுடன் பாதாளலோகம் சென்றனர். (8) அங்கு நாகராஜர்கள் யுத்தத்தில் தோல்வியை அடைந்தனர். இந்த சூரபத்மனுக்கு விசித்திரமான ரத்தினங்களை ஏராளமாகக் கொடுத்தனர். (9) அந்த சூரபத்மன் அங்குள்ள அம்ருதத்தைக் குடித்து அங்குள்ள அஸுரர்களால் மிகுந்த அன்புடன் பூஜிக்கப்பட்டு அங்குள்ள விநோதங்களையும் மிக அழகிய பிலத்வாரங்களையும் பார்த்து அவ்வாறே ஒரு தினம் அங்கு தங்கினான். சூரபத்மன் பிறகு வேகமாய் திரும்பவும் பூலோகம் வந்து சேர்ந்தான். (10-11) பலவிதமான சைன்யங்களுடனும் மஹாபலிஷ்டர்களான தம்பிகளுடனும் அவன் எல்லா திக்குகளிலும் உள்ள அழகிய பலவித தீவுகளுக்குச்

आश्चर्याणि च संप्रेक्ष्य तत्रत्यानि बहून्यपि । क्षीराब्धिं प्राप तरसा यत्रशेते हरिस्स्वयम् ॥ १३
तत्र प्रविष्टास्सेनास्तास्सर्वा मत्तगजा इव । लोळयामासुरभितः पीत्वा पीत्वाच भूरिशः ॥ १४
श्रीभूमीच निशम्याशु विष्णु पत्न्यौ तदारवम् । त्रस्ते विष्णोस्समीपं ते गत्वाऽबोधयतां हरिम् ॥ १५
शेषे किमद्य शेषे त्वमकांडे चागतं भयम् । मुंच निद्रां विभो शीघ्रं पालयावां भयंगते ॥ १६
ततस्तु मुक्तनिद्रोऽसौ यावत्कालेन चोत्थितः । तावदेवासुरास्सर्वे चागतास्तत्समीपतः ॥ १७
हरिरारुह्य गरुडमाप शूरबलान्तिकम् । कौमोदकीं नन्दकंच पाञ्चजन्यं सुदर्शनम् ॥ १८
शार्ङ्गंच धनुरादाय बद्धकच्छस्सकंचुकः । शरधिंच तथा बध्वा पृष्ठभागे विचक्षणः ॥ १९
सव्येन पाणिना चापमानमय्य गुणेन तत् । दक्षिणेन तदा तूर्णं योजयामास वेगतः ॥ २०
तारकस्य च सेनायां ववर्षास्त्राणि भूरिशः । सेना ममार बह्वीसा तदा तद्बाण पातनात् ॥ २१
पलायितास्च तत्रान्ये शरखंडित विग्रहाः । दैतेया भृशदुःखार्तास्तारकं शरणं गताः ॥ २२
ततस्तु तारकश्शीघ्रं प्रतस्थेच जनार्दनम् । योद्धुमादाय शस्त्राणि बहूनि सुमहान्त्यपि ॥ २३

ஆச்சர்யாணிச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய தத்ரத்யாநி பஹூன்யபி |
க்ஷீராப்திம் ப்ராப தரஸா யத்ர சேதே ஹரிஸ்ஸ்வயம் || 13
தத்ர ப்ரவிஷ்டா: ஸேநாஸ்தா: ஸர்வா மத்தகஜா இவ | லோளயாமாஸுரபித: பீத்வா பீத்வாச பூரிச: 14
ஸ்ரீபூமீச நிசம்யாசு விஷ்ணுபத்நியௌ ததாரவம் |
த்ரஸ்தே விஷ்ணோ: ஸமீபம்தே கத்வாऽபோதயதாம் ஹரிம் || 15
சேஷே கிமத்ய சேஷேத்வம் அகாண்டேசாகதம் பயம் |
முஞ்ச நித்ராம் விபோ சீக்ரம் பாலயாவாம் பயம் கதே || 16
ததஸ்து முக்தநித்ரோஸௌ யாவத்காலேந சோத்தித: |
தாவதேவாஸுரா: ஸர்வே சாகதாஸ்தத் ஸமீபத: || 17
ஹரிராருஹ்ய கருடம் ஆப சூரபலாந்திகம் | கௌமோதகீம் நந்தகஞ்ச பாஞ்சஜன்யம் ஸுதர்சனம் || 18
சார்ங்கஞ்ச தநுராதாய பத்த கச்ச: ஸகஞ்சுக: | சரதிஞ்ச ததா பத்வா ப்ருஷ்ட பாகே விசக்ஷண: || 19
ஸவ்யேந பாணிநா சாபம் ஆனமய்ய குணேநதத் | தக்ஷிணேந ததா தூர்ணம் யோஜயாமாஸ வேகத: ||
தாரகஸ்யச ஸேநாயாம் வவர்ஷாஸ்த்ராணி பூரிச: | ஸேநா மமார பஹ்வீ ஸா ததா தத்பாணபாதநாத் 21
பலாயிதா:ச தத்ரான்யே சரகண்டித விக்ரஹா: | தைதேயா ப்ருசது:கார்தா: தாரகம் சரணம் கதா: || 22
ததஸ்து தாரக: சீக்ரம் ப்ரதஸ்தேச ஜநார்தனம் |
யோத்துமாதாய சஸ்த்ராணி பஹூநி ஸுமஹாந்த்யபி || 23

சென்றான். (12) அங்குள்ள பலவித ஆச்சர்யங்களைக் கண்டுவிட்டு எங்கு ப்ரத்யக்ஷமாக நாராயணன் வீற்றிருக்கிறாரோ அந்த பாற்கடலுக்குச் சென்றான். (13) அப்பொழுது அஸுர சேனைகள் எல்லாம் மதம் பிடித்த யானைகளைப் போல கடலில் ப்ரவேசித்து பாலை அதிகமாகக் குடித்துக் குடித்து கடலையும் கலக்கின. (14) அப்பொழுது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மனைவிகளான மஹாலக்ஷ்மியும், பூதேவியும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு பயமுற்றவர்களாகி விஷ்ணுவினுடைய சமீபத்தை அடைந்து விஷ்ணுவை எழுப்பினார்கள்.(15) ஓ ப்ரபுவே! ஆதிசேஷ தல்பத்தில் நீர் தூங்குகிறீரே, திடீரென பயம் வந்து விட்டதே சீக்கிரம் தூக்கத்தை விட்டு பயத்தை அடைந்த எங்களைக் காக்கவேண்டும். (16) பிறகு தூக்கத்தில் இருந்து எப்பொழுது எழுந்தாரோ அதற்குள் அஸுரர்கள் எல்லோரும் அவருடைய அருகில் வந்தனர். (17) உடனே மிகக் கெட்டிக்காரரான விஷ்ணுவானவர் கௌமோதகி என்ற கதை, நந்தகம் என்ற கத்தி, பாஞ்ச ஜன்யம் என்ற சங்கம், சுதர்சனம் என்ற சக்கரம், சார்ங்கம் என்ற வில் இவற்றை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு கச்சைக் கட்டிக் கொண்டு கவசம் அணிந்து அம்பறாத் தூணியை முதுகில் மாட்டிக்கொண்டு கருடன் மீது ஏறி, சூரனுடைய சேனையின் அருகில் சென்றார். (18-19) பிறகு அவர் இடது கையால் வில்லைப் பிடித்து வலது கையால் சீக்கிரம் வேகமாக நாணேற்றினார். (20) தாரகனுடைய சேனையில் அஸ்த்திரங்களை ஏராளமாக பொழிந்தார். (21) அப்போது பாணங்கள் விழுந்ததால் பல சேனைகள் மடிந்தன. மற்ற அஸுரர்கள் பாணங்கள் பட்டதால் கைகால் முதலிய அவயவங்கள் துண்டிக்கப்பட்டு முண்டமாக ஓடி மிகவும் கஷ்டத்தால் நொந்து தாரகனை சரணம் அடைந்தார்கள் (22) பின்பு தாரகனும் மிகப் பெரிய அஸ்த்திரங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவோடு

गुणेन चापं संयोज्य ज्याघातं कृतवान् द्विजाः । ववर्ष शरवृष्टिंच विष्णोरुपरि भूरिशः ॥ २४
तार्क्ष्यस्यापि शरीरेऽस्य रक्तस्रावो यथा भवेत् । असुरारिर्महाक्रुद्धो निशितानि शराणि सः ॥ २५
मुमोच तस्य गात्रेषु तारकस्य तदाभृशम् । पुनश्चान्यानि शस्त्राणि मुक्त्वाच्छित्वा रथं तदा ॥ २६
खण्डशः खण्डशो भूमौ पातयामास सारथिम् । चापंच शतशः कृत्वा मुमोच पुनरस्य वै ॥ २७
आरुह्य तारकस्तूर्णमन्यत्स्यंदनमुज्वलम् । चापमादाय सपुनश्चाट्टहास परो भृशम् ॥ २८
ववर्ष बहुधाचास्य शरीरे घर्ममेघवत् । शस्त्राणि निशितान्याशु तत्र तस्तार लीलया ॥ २९
शरीरं चास्य विष्णोस्तद्रक्तजालपरिप्लुतम् । अभवत्तरसा मुक्तकञ्चुकं तन्निपातनात् ॥ ३०
ततः क्रोधेन महता ज्वलन्निव हरिस्तदा । नाराचैर्विव्यधे चास्य शरीरं मर्मभेदिभिः ॥ ३१
शूलैर्नानाविधैरस्त्रैः पातयामासवै रथम् । चिच्छेदच पुनश्चापं तारकस्य सहस्रशः ॥ ३२
तारकस्तरसाऽऽरुह्य रथमद्भुतमुत्तमम् । आदाय धनुरन्यच्च दृढं क्रोध विजृंभितः ॥ ३३
अमुञ्चदस्त्रजालं सः स्वयमेव तदा हरौ । ततस्ससंभ्रमं विष्णुर्मायावी बहुरूपभाक् ॥ ३४

குணேந சாபம் ஸம்யோஜ்ய ஜ்யாகாதம் க்ருதவான் த்விஜா: ।
வவர்ஷ சரவ்ருஷ்டிஞ்ச விஷ்ணோருபரி பூரிச: ॥ 24

தார்க்ஷ்யஸ்யாபி சரீரேஸ்ய ரக்தஸ்ராவோ யதாபவேத் ।
அஸுராரிர்மஹாக்ருத்த: நிசிதாநி சராணிஸ: ॥ 25

முமோச தஸ்ய காத்ரேஷு தாரகஸ்ய ததா ப்ருசம் ।
புந:சான்யாநி சஸ்த்ராணி முக்த்வா சித்வா ரதம்ததா ॥ 26

கண்டச: கண்டசோ பூமௌ பாதயாமாஸ ஸாரதிம் । சாபஞ்ச சதச: க்ருத்வா முமோச புநரஸ்ய வை 27

ஆருஹ்ய தாரகஸ்தூர்ணம் அன்யத் ஸ்யந்தனமுஜ்வலம் ।
சாபமாதாய ஸபுந: சாட்டஹாஸபரோப்ருசம் ॥ 28

வவர்ஷ பஹுதாசாஸ்ய சரீரே கர்ம மேகவத் । சஸ்த்ராணி நிசிதான்யாசு தத்ர தஸ்தார லீலயா ॥ 29
சரீரஞ்சாஸ்ய விஷ்ணோஸ்தத் ரக்தஜாலபரிப்லுதம் । அபவத் தரஸா முக்த கஞ்சுகம் தந் நிபாதநாத் ॥ 30
தத: க்ரோதேன மஹதா ஜ்வலன்னிவ ஹரிஸ்ததா । நாராசை: விவ்யதே சாஸ்ய சரீரம் மர்மபேதிபி: ॥ 31
சூலைர் நாநாவிதைரஸ்த்ரை: பாதயாமாஸ வை ரதம் । சிச்சேதச புந: சாபம் தாரகஸ்ய ஸஹஸ்ரச: ॥ 32
தாரகஸ்தரஸாருஹ்ய ரதமத்புதமுத்தமம் । ஆதாய தநுரன்யச்ச த்ருடம் க்ரோத விஜ்ரும்பித: ॥ 33
அமுஞ்சதஸ்த்ரஜாலம் ஸ: ஸ்வயமேவ ததாஹரௌ । தத: ஸஸம்ப்ரமம் விஷ்ணு: மாயாவீ பஹுரூபபாக் 34

சண்டை செய்வதற்காக புறப்பட்டு வேகமாகச் சென்றான். (23) ஓ முனிவர்களே வில்லில் நாணேற்றி டங்காரம் செய்து விஷ்ணுவின் மீது அவரது வாகனமான கருடனுடைய சரீரத்தில் ரத்தம் பெருகும்படி அதிகமாக பாணங்களைப் போட்டான். அஸுரர்களின் சத்ருவான இந்த மஹாவிஷ்ணுவும் மிகக் கோபங் கொண்டு மிகக் கூர்மையான பாணங்களை (24-25) அந்த தாரகனுடைய உடலில் அப்பொழுது போட்டார். மறுபடியும் வேறு சஸ்த்திரங்களைப் போட்டு அவனுடைய தேரை துண்டு துண்டாக உடைத்து, தேரோட்டியையும் கீழே தள்ளினார். மறுபடியும் இந்த அஸுரனுடைய வில்லையும் சுக்கு நூறுக்கினார். (26-27) தாரகன் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்ற மற்றொரு தேரில் சீக்கிரமாக ஏறி வில்லை எடுத்து மறுபடியும் மிகவும் அட்டஹாசம் செய்துக் கொண்டு (28) கோடை மேகம்போல் அவர் மீது அநேக பாணங்களை விட்டு கூர்மையான பல சஸ்த்திரங்களால் அங்கு விளையாட்டாகவே ஓர் நொடியில் பறப்பினான். (29) அப்போது அந்த சஸ்த்திரங்கள் விழுந்ததால் விஷ்ணுவினுடைய உடலிலிருந்து கவசம் உடைபட்டு ரத்தம் அதிகமாக பெருகலாயிற்று. (30) பிறகு விஷ்ணுவும் அதிகமாக கோபத்தால் ஜ்வலிக்கின்றவர் போல் மர்ம ஸ்தானங்களை துளைக்கக்கூடிய சில நாராச பாணங்களால் அவனுடைய சரீரத்தை அடித்தார். (31) சூலங்களாலும், அநேகவித அஸ்த்திரங்களாலும் அவனுடைய தேரை உடைத்து மறுபடி அவன் வில்லையும் ஆயிரம் சுக்குகளாக முறித்துவிட்டார். (32) தாரகன் உடனே மிகச் சிறந்ததும் அத்புதமானதுமான மற்றோர் ரதத்தில் ஏறி மிகக் கெட்டியான வேறு ஒரு வில்லை எடுத்து மிகக் கோபங்கொண்டு (33) அப்போது ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் மீது அநேக அஸ்த்திரங்களை விட்டான்.

तत्र तत्र स्थितश्शीघ्रं अवर्षत्तारकोपरि । शतकोटि सहस्राणि शस्त्राण्यादाय शस्त्रवित् ॥ ३५
तारकोऽपि तदा तूर्णं मातुर्मन्त्रं समुच्चरन् । प्रभिन्नं शतशो विष्णुं जघानास्त्रैरसंख्यकैः ॥ ३६
एवं द्वादश वर्षांस्तौ युयुधाते परस्परम् । युद्धमल्लौ तदा विष्णुतारकौ भृशमुत्थितौ ॥ ३७
कौमोदकीं करेणाशु कैटभारिस्तदाऽसुरे । संभ्राम्य तत्क्षणेनैव चिक्षेप विभीषणाम् ॥ ३८
गदया ताडयामास गदां विष्णोस्तदा भृशम् । तारकस्तरसा हन्तुं स्वं वृत्तान्तां महाक्रुधा ॥ ३९
ताड्यमाना तदा तेन न्यपतद्दुःखिताइव । पृथिव्यां नन्दकोऽप्येवं व्यर्थतामगमत्किल ॥ ४०
तारकस्तु तदा तूर्णं विष्णोरभ्याशमागतः । भ्रामयित्वा गदां स्थूलां वधोद्युक्तः क्रुधा द्विजाः ॥ ४१
आगतं तं महावीरं अभ्याशं प्रेक्ष्य माधवः । ध्वनयंश्च तदा शंखं प्रळयांबुदनिस्वनम् ॥ ४२
सुदर्शनं महाघोरं सर्वशत्रु निकृन्तनम् ॥ ४२½

தத்ர தத்ர ஸ்தித: சீக்ரம் அவர்ஷத் தாரகோபரி ।
சதகோடிஸஹஸ்ராணி சஸ்த்ராண்யாதாய சஸ்த்ரவித் ॥ 35
தாரகோபி ததா தூர்ணம் மாதுர்மந்த்ரம் ஸமுச்சரன் ।
ப்ரபின்னம் சதசோ விஷ்ணும் ஜகானாஸ்த்ரை ரஸங்க்யகை: ॥ 36
ஏவம் த்வாதசவர்ஷாம்ஸ்தௌ யுயுதாதே பரஸ்பரம் ।
யுத்தமல்லௌ ததாவிஷ்ணுதாரகௌ ப்ருசமுத்திதௌ ॥ 37
கௌமோதகீம் கரேணாசு கைடபாரிஸ்ததாஸுரே ।
ஸம்ப்ராம்ய தத்க்ஷணேநைவ விசிக்ஷேப விபீஷணாம் ॥ 38
கதயா தாடயாமாஸ கதாம் விஷ்ணோஸ்ததா ப்ருசம் ।
தாரகஸ்தரஸா ஹந்தும் ஸ்வம் வ்ருத்தாந்தாம் மஹாக்ருதா ॥ 39
தாட்யமாநா ததா தேந ந்யபதத் து:கிதா இவ ।
ப்ருதிவ்யாம் நந்தகோப்யேவம் வ்யர்த்ததாமகமத்கில ॥ 40
தாரகஸ்து ததா தூர்ணம் விஷ்ணோரப்யாசமாகத: ।
ப்ராமயித்வா கதாம் ஸ்தூலாம் வதோத்யுக்த: க்ருதா த்விஜா: ॥ 41
ஆகதம் தம் மஹாவீரம் அப்யாசம் ப்ரேக்ஷ்ய மாதவ: ।
த்வநயம்ச்ச ததாசங்கம் ப்ரளயாம்புதநிஸ்வநம் ॥ 42
ஸுதர்சனம் மஹாகோரம் ஸர்வசத்ரு நிக்ருந்தனம் ॥ 42½

பின்பு மாயாவியும் பல உருவங்களைக் கொண்டவருமான ஸ்ரீ விஷ்ணு மிகப் பரபரப்புடன் லக்ஷம் கோடி சஸ்த்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ஆங்காங்கு இருந்துக் கொண்டு தாரகன் மீது வேகமாக விட்டார். (34-35) அப்போது உடனே தாரகனும் தாயார் உபதேசித்த மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு அநேக உருவங்களால் வேறுபட்டு இருக்கும் விஷ்ணுவை எண்ணற்ற அஸ்த்திரங்களால் அடித்தான். (36) இவ்விதமாக யுத்தத்தில் சிறந்த வீரர்களான விஷ்ணு தாரகன் இருவரும் அப்போது மிகவும் முனைந்து பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஒருவரோடு ஒருவர் யுத்தம் செய்தார்கள். (37) அப்பொழுது, கைடபன் என்ற அஸுரனைக் கொன்ற விஷ்ணு மிகப் பயங்கரமான கௌமோதகி என்ற கதையை கையில் பிடித்துக் கரகரவென்று சுத்தி அதே நிமிஷத்தில் அந்த அஸுரன் மீது போட்டார். (38) தாரகன் தன்னைக் கொல்ல முயன்ற அந்த கதாயுதத்தை தன் கதையினால் அடித்தான். (39) அதனால் அப்போது அடிப்பட்ட ஆயுதமான கதையானது வருத்தமுற்றது போல் பூமியில் விழுந்தது. (40) விஷ்ணுவினுடைய நந்தகம் என்ற கத்தியும் இவ்வாறு வீணாயிற்று. (40) மேலும் அப்போது மிகுந்த கோபத்துடன் ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! ஸ்ரீ விஷ்ணுவைக் கொன்றுவிட முயன்று மிகவும் பெரியதான ஒரு கதையை கரகரவென்று சுழற்றிக் கொண்டு வேகமாக விஷ்ணுவின் சமீபத்திற்கு ஓடி வந்தான். (41) அவ்வாறு தன் சமீபத்திற்கு வந்த அந்த வீரனை ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு பார்த்தவுடன் ப்ரளயகால மேகங்கள் கர்ஜ்ஜிப்பது போல் அப்போது சங்கத்தை ஊதி எல்லா சத்துருக்களையும் கொல்ல முயன்ற மிகப் பயங்கர

मुमोच वज्रनिष्ठुरे तदास्य वक्षसि द्रुतम् । पतत्तदाप निष्कतां विचित्र मत्र भो द्विजाः ॥ ४३

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

शूरस्य परमेश्वरदर्शनम् ॥

ततस्तु तारकं विष्णुस्तरसा शत्रुदारकम् । अभ्येत्याहस्म वचनं त्यक्तपञ्चायुधः स्वयम् ॥ १
अहोबलमहोधैर्यं अहो सर्वास्त्रशिक्षता । नान्यत्रैतादृशं किंचिन्मुक्त्वा रुद्रं त्रियंबकम् ॥ २
त्वन्मातैवासुरश्रेष्ठ सत्यं पुत्रवती त्वया । बहुना किं ममागस्त्वं क्षमस्व परया मुदा ॥ ३
ततस्तु प्रीतमनसा विष्णुं दैतेयवल्लभः । संभाव्य बहुधा चैनं तारकस्तं निवर्त्यच ॥ ४
शूरस्य निकटं यातः साञ्जलिः प्रश्रयेणच । परिरेभे तदा शूरः प्रेम्णा चाघ्राय मस्तकम् ॥ ५

முமோச வஜ்ரநிஷ்டுரே ததாஸ்ய வக்ஷஸி த்ருதம் | பதத்ததாபநிஷ்கதாம் விசித்ரமத்ரபோத்விஜா: || 43

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே பஞ்சமோऽத்யாய: ||

॥ ஷஷ்டோத்யாய ॥

சூரன் ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் காணுதல்.

ததஸ்து தாரகம் விஷ்ணு: தரஸா சத்ருதாரகம் | அப்யேத்யாஹஸ்ம வசனம் த்யக்தபஞ்சாயுத:ஸ்வயம் 1
அஹோபலமஹோதைர்யம் அஹோ ஸர்வாஸ்த்ர சிக்ஷதா |
நான்யத்ரைதாத்ருசம் கிஞ்சித் முக்த்வா ருத்ரம் த்ரியம்பகம் || 2
த்வன்மாதைவாஸுரச்ரேஷ்ட ஸத்யம் புத்ரவதீ த்வயா |
பஹுநா கிம் மமாகஸ்த்வம் க்ஷமஸ்வ பரயா முதா || 3
ததஸ்ஸுப்ரீதமனஸா விஷ்ணும் தைதேயவல்லப: | ஸம்பாவ்ய பஹுதா சைனம் தாரகஸ்தந்நிவர்த்யச 4
சூரஸ்ய நிகடம் யாத: ஸாஞ்ஜலி: ப்ரச்ரயேநச | பரிரேபே ததா சூர: ப்ரேம்ணா சாக்ராய மஸ்தகம் || 5

மான சுதர்சனம் என்ற சக்கரத்தை (42) வேகமாக வஜ்ரம் போன்ற அந்த அஸுரனுடைய மார்பில் போடும் பொழுது ஓ முனிவர்களே அது அவன் மார்பின் மீது விழுந்து பதக்கத்தின் நிலையை அடைந்தது. என்ன ஆச்சர்யம். 43).

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்

பிறகு அப்போது விஷ்ணுவானவர் கௌமோதகி, நந்தகம் பாஞ்சஜன்யம், சாரங்கம், சுதர்சனம் என்ற இந்த ஐந்து ஆயுதங்களையும் விட்டவராகி சத்துருக்களை அழிக்கும் தாரகனிடத்திற்கு தானே வேகமாக வந்து சொன்னார். (1) என்ன பலம் என்ன தைர்யம் எல்லா அஸ்த்திரங்களிலும் என்ன தேர்ச்சி இப்படிப்பட்டவைகள் முக்கண்ணனை ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்தியினிடத்திலன்றி வேறு எங்கும் தென்படவில்லை (2) ஓ அஸுர ச்ரேஷ்ட உன்னை பிள்ளையாகப்பெற்ற உனது தாயே உலகில் நல்ல புத்திரனைப் பெற்றவளாவாள். அதிகம் சொல்லிப் பயனென்ன? நீ மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் எனது தவறுகளை மன்னித்தருள வேண்டும் என்றார். (3) பிறகு அஸுர வல்லபன் மிக ப்ரீதிகொண்ட மனதுடன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவை பலவாறாக பஹுமானித்து தாரகன் அந்த விஷ்ணுவை திரும்பச்செய்து (4) சூரனுடைய

ततस्सर्वेऽपि संभूय चक्रवाळगिरिं ययुः । दृष्ट्वा तत्राद्भुतं दैत्याः स्वर्गलोकं प्रतस्थिरे ॥ ६
महेन्द्रस्तु तदाकर्ण्य भीतभीतस्तदा भृशम् । शच्या सह ययौ व्योम्नि पिक रूपेण शीघ्रतः ॥ ७
तस्य निर्गममार्गेण दैतेया दिवमागताः । आवृत्य सर्वतस्तांस्ते बध्वा देवान् विनिर्गतान् ॥ ८
लुण्ठयित्वा तदात्यर्थं महर्लोकं गताः खलु । तत्र स्थितैश्च ऋषिभिः प्रतस्थे पूजितस्तथा ॥ ९
जनोलोकं तपोलोकं प्रेक्ष्य शूरस्तु सेनया । सत्यलोकं गतस्तूर्णं विधात्रा समलंकृतम् ॥ १०
जगामाथ विधिस्सार्धं नवभिर्ब्रह्मभिः क्षणात् । अभ्येत्य शूरं प्रोवाच वाचा शीतळया भृशम् ॥ ११
पितामहोऽहं युष्माकं निवसाम्यत्र सर्वदा । त्वदैश्वर्यमिदं सर्वं ममैवासुरनायक ॥ १२
युष्मदागमनं वास्यान्मुदेऽद्येति मतिर्मम । तवानुजानां भूयांसि संत्विमान्यायुधानि वै ॥ १३
ब्रह्मास्त्रं स्यन्दनं रम्यं इत्युक्त्वाऽदात्तदा विधिः । ततस्तु वेधसं शूरस्संभाव्य सुतरां द्रुतम् ॥ १४
विष्णुलोकं जगामाथ सहसैन्यैस्सहस्रशः । श्रुत्वा तदागमं विष्णुर्भूष्णुस्तं सहसागमत् ॥ १५

ததः ஸர்வேபி ஸம்பூய சக்ரவாளகிரிம் யயு: ।
த்ருஷ்ட்வா தத்ராத்புதம் தைத்யா: ஸ்வர்கலோகம் ப்ரதஸ்திரே ॥ 6

மஹேந்த்ரஸ்து ததாகர்ண்ய பீதபீதஸ்ததா ப்ருசம் ।
சச்யா ஸஹ யயௌ வ்யோம்நி பிக ரூபேண சீக்ரத: ॥ 7

தஸ்ய நிர்கமமார்கேண தைதேயா திவமாகதா: ।
ஆவ்ருத்ய ஸர்வதஸ்தாம்ஸ்தே பத்வா தேவான் விநிர்கதான் ॥ 8

லுண்டயித்வா ததாத்யர்தம் மஹர்லோகம் கதா:கலு । தத்ர ஸ்திதைஃச ரிஷிபி: ப்ரதஸ்தே பூஜிதஸ்ததா 9

ஜனோலோகம் தபோலோகம் ப்ரேக்ஷ்ய சூரஸ்து ஸேநயா ।
ஸத்யலோகம் கதஸ்தூர்ணம் விதாத்ரா ஸமலங்க்ருதம் ॥ 10

ஜகாமாத விதிஸ்ஸார்தம் நவபி: ப்ரம்மபி: க்ஷணாத் । அப்யேத்ய சூரம் ப்ரோவாச வாசா சீதளயா ப்ருசம்

பிதாமஹோஹம் யுஷ்மாகம் நிவஸாம்யத்ர ஸர்வதா ।
த்வதைச்வர்யமிதம் ஸர்வம் மமைவாஸுரநாயக ॥ 12

யுஷ்மதாகமனம் வாஸ்யாத் முதேத்யேதி மதிர்மம ।
தவாநுஜாநாம் பூயாம்ஸி ஸந்த்விமான்யாயுதாநிவை ॥ 13

ப்ரம்மாஸ்த்ரம் ஸ்யந்தனம் ரம்யம் இத்யுக்த்வாऽதாத் ததாவிதி:
ததஸ்து வேதஸம் சூர: ஸம்பாவ்ய ஸுதராம் த்ருதம் ॥ 14

விஷ்ணுலோகம் ஜகாமாத ஸஹஸைன்யை: ஸஹஸ்ரச: ।
ச்ருத்வா ததாகமம் விஷ்ணு: பூஷ்ணுஸ்தம் ஸஹஸாகமத் ॥ 15

சமீபத்திற்கு வினயத்துடனும் அஞ்சலி பந்தத்துடனும் சென்றான். அப்பொழுது சூரன் தாரகனை கட்டிக் கொண்டு அன்பினால் தலையை முகர்ந்து பார்த்தான். (5) அதற்குப் பிறகு யாவரும் ஒன்றுகூடி சக்கர வாளம் என்னும் மலைக்குச் சென்றார்கள். அங்குள்ள அத்புதங்களைப் பார்த்துவிட்டு அஸுரர்கள் சொர்க்க லோகத்திற்கு புறப்பட்டனர். (6) மகேந்திரனோவெனில் அதைக்கேட்டு மிக்க மிக்க பயந்து இந்திராணி யுடன் குயிலுருவம் எடுத்து ஆகாசத்தில் பறந்துச் சென்றான். (7) அந்த இந்திரன் வெளியேறிய வழியாக அஸுரர்கள் உள்ளே புகுந்து எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து கொண்டு வெளியேறிய தேவர்களை கட்டிவைத்தார்கள். (8) அங்குள்ள பொருள்களை மிகவும் சூறையிட்டு, மஹர்லோகம் சென்றனர். அங்குள்ள முனிவர்களால் சூரபத்மன் பூஜிக்கப்பட்டு ஜனோலோகம், தபோலோகம் இவற்றை பார்த்து சூரபத்மன் சேனையுடன் ப்ரம்மதேவனால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட சத்தியலோகத்துக்கு வேகமாகச் சென்றான். (9–10) பிறகு ஒன்பது ப்ரஜாபதிகளுடன் ப்ரம்மதேவன் ஒரு நொடியில் சூரபத்மனிடம்வந்து குளிர்ந்த சொற்களைக் கூறினார். (11) உங்களுக்கு நான் பாட்டனார். எப்பொழுதும் இங்கு வஸிக் கிறேன். ஓ அஸுர நாயகனே என்னுடைய இந்த ஐஸ்வர்யம் முழுதும் உன்னுடையதேயாகும். மிகுதி யான சந்தோஷமாயிற்று என்பது என் எண்ணம். உனது தம்பிகளுக்கு இந்த எல்லா ஆயுதங்களும் இருக்கட்டும் என்று இவ்வாறு சொல்லி ப்ரம்மாஸ்திரம், அழகிய தேர் இவற்றை ப்ரம்மா கொடுத்தார். பிறகு சூரன் ப்ரம்மாவை மிகவும் வெகுமதித்துவிட்டு விஷ்ணுவின் இருப்பிடமான வைகுண்டம் ஆயிரக் கணக்கான படைகளுடன் சென்றான். அப்பொழுது ப்ரபுவாகிய விஷ்ணு அவனது வரவைக்கேட்டு

कृपया तव दैत्येन्द्र लोकेऽस्मिन्निवसेमम । द्रष्टव्यश्च त्वया लोक स्सम्यक् त्वत्सैनिकैर्मम ॥ १६
इत्युक्त्वात् तदा दैत्यैरगमत्पत्तनं हरिः । तत्र तत्र विचित्राणि तेषां संदर्शयन्मुहुः ॥ १७
पुनश्चासुरवर्यस्य दत्वा द्रव्याणि भूरिशः । उपचारं तदास्यर्थं अवदन्मधुसूदनः ॥ १८
ततस्सुप्रीतमनसा शूरपद्मा हरिं तदा । प्रीणयित्वातिरम्येण वचसा निर्ययौ क्षणात् ॥ १९
शिवलोकं तदारम्यं जुष्टं रुद्रै स्सहस्रशः । गणनाथैस्तथा देवैर्मुनिभिश्च महात्मभिः ॥ २०
प्राकार गोपुराट्टाल वळभीभिस्समं ततः । सहस्रस्तंभयुक्तैश्च मण्टपैर्मण्डितं तथा ॥ २१
रुद्रकन्या सहस्रैश्च नानारत्न विभूषितैः । वीणा वेणु मृदङ्गाद्यैर्भेरी काहळिडिंडिमैः ॥ २२
नाट्यवादित्र कुशलैर्गायकैः किंनरैस्तथा । वेदघोषैस्तथाश्राव्यैस्सर्वदा परिशोभितम् ॥ २३
दृष्ट्वा शूरस्तु तरसा दूरतस्सांजलिस्तदा । सेनां निवर्त्य सिंहास्यतारकाभ्यां भयान्वितः ॥ २४
मन्दं मन्दं तदाभ्येत्य मनसा संस्मरन् शिवम् । महादेवालयं तत्र महाविभव विस्तरम् ॥ २५
नानारत्नैर्विचित्रैश्च चित्रितं सुमनोहरम् । प्राकारैः परितो रम्यैस्सुरम्यं द्रुतकाञ्चनैः ॥ २६

க்ருபயா தவ தைத்யேந்த்ர லோகேஸ்மின் நிவஸே மம |
த்ரஷ்டவ்ய:ச த்வயா லோக: ஸம்யக் த்வத்ஸைநிகைர்மம || 16

இத்யுக்த்வாது ததா தைத்யை: அகமத் பத்தனம் ஹரி: |
தத்ர தத்ர விசித்ராணி தேஷாம் ஸந்தர்சயன் முஹு: || 17

புனச்சாஸுரவர்யஸ்ய தத்வா த்ரவ்யாணி பூரிச: | உபசாரம் ததாத்யர்தம் அவதன்மதுஸூதன: || 18

தத: ஸுப்ரீதமனஸா சூரபத்மா ஹரிம்ததா | ப்ரீணயித்வாதிரம்யேண வசஸா நிர்யயௌ க்ஷணாத் || 19

சிவலோகம் ததா ரம்யம் ஜுஷ்டம் ருத்ரை: ஸஹஸ்ரச: |
கணநாதைஸ்ததா தேவை: முனிபி:ச மஹாத்மபி: || 20

ப்ராகார கோபுராட்டால வளபீபி: ஸமந்தத: | ஸஹஸ்ர ஸ்தம்பயுக்தை:ச மண்டபைர்மண்டிதம்ததா 21

ருத்ர கன்யா ஸஹஸ்ரை:ச நாநாரத்னவிபூஷிதை: |
வீணாவேணு ம்ருதங்காத்யை: பேரீ காஹளடிண்டிமை: || 22

நாட்ய வாதித்ர குசலை: காயகை: கின்னரைஸ்ததா |
வேதகோஷைஸ்ததா ச்ராவ்யை: ஸர்வதா பரிசோபிதம் || 23

த்ருஷ்ட்வா சூரஸ்து தரஸா தூரத: ஸாஞ்ஜலிஸ்ததா |
ஸேநாம் நிவர்த்ய ஸிம்மாஸ்ய தாரகாப்யாம் பயான்வித: || 24

மந்தம் மந்தம் ததாப்யேத்ய மனஸா ஸம்ஸ்மரஞ்சிவம் | மஹாதேவாலயம் தத்ர மஹா விபவ விஸ்தரம் || 25

நாநாரத்நைர்விசித்ரை:ச சித்ரிதம் ஸுமநோஹரம் |
ப்ராகாரை: பரிதோ ரம்யை: ஸுரம்யம் த்ருதகாஞ்சநை: || 26

சீக்கிரமாக அவனுக்கு எதிரில் சென்று (13-15) ஓ அஸுரேந்திர உனது தயவினால் நான் இந்த எனது லோகத்தில் வசிக்கிறேன். நீ உனது சைன்யங்களோடு என்னுடைய லோகத்தை நன்றாய் பார்த்துச் செல் (16) என்று உரைத்து ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் அஸுரர்களுடன் தன் பட்டிணத்திற்குள்வந்து ஆங்காங்கு உள்ள விநோதங்களை எல்லாம் நன்றாகக் காண்பித்தார். (17) பிறகு அஸுரேந்திரனுக்கு மிகுந்த பொருள்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து அநேக உபசார வார்த்தைகளையும் சொன்னார். (18) பிறகு சூரபத்மன் மிதந்த ப்ரியம்கொண்ட மனதுடன் மிக அழகிய சொற்களால் திருப்திசெய்துவைத்து ஓர் நொடியில் வெளிக்கிளம்பினான். (19) ஆயிரக்கணக்கான ருத்ரர்களாலும், கணத்தலைவர்களாலும், மகாத்மாக்களான முனிவர்களாலும் சேவிக்கப்பட்டதும் (20) மதில்கள் கோபுரங்கள் இவற்றாலும், அட்டால மண்டபங்கள், கொடுங்கைகள் ஆயிரக்கல் மண்டபங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பல ரத்தினாபரணங்களைப்பூண்ட ஆயிரக்கணக்கான ருத்திர கன்னிகைகளும் வீணை, புல்லாங்குழல், பேரி, காகளம், டிண்டிமம் நாட்டியம், வாத்தியம் இவற்றில் தேர்ச்சிப்பெற்றவர்களும், நல்ல பாடகர்களுமான கின்னரர்களாலும் வேத கோஷங்களாலும் எப்பொழுதும் விளங்குகின்றதுமான ரம்யமான சிவலோகத்தை சூரபத்மன் வெகு தூரத்திலிருந்தே பார்த்து அவ்விடத்திலேயே சேனைகளை நிறுத்திவிட்டு சிங்கமுகன், தாரகன் இவர்களுடன் பயபக்தியோடு கைகூப்பி (21-24) மனசில் சிவனை த்யானித்துக் கொண்டே மெள்ள மெள்ள வந்து பெருமை மிக்கதும் விசித்திரங்களான பலவித ரத்தினங்களால் மிகவும்

अश्वत्थपत्रैश्च तथा स्वर्णतोरण निर्मितैः । विलसद्वृषभैश्चापि नानादिक्षुव्यवस्थितैः ॥ २७
इतस्ततश्च सौवर्णैर्मण्डपाण्डैरनैकशः । सोपानैश्च तथा कान्तं प्रवालेन्द्रोपलैः क्रमात् ॥ २८
वीक्ष्य चक्षुष्मतामाप साक्षादक्ष्णां तदाऽसुरः । कृत्वा दण्ड नमस्कारान् भ्रातृभ्यां सह मौनतः ॥ २९
धृतत्रिपुंड्ररुद्राक्ष मालाभिः परिशोभितम् । नन्दीश्वरं तदा दूरात् प्रथमद्वारमाश्रितम् ॥ ३०
भूतिभूषितसर्वांगं रुद्राक्षपरिमण्डितम् । कर्णकुण्डलकाभ्यांच शोभमानमुखांबुजम् ॥ ३१
धृतवेत्रकरं देवं द्वारपालधुरंधरम् । अनेककोटिगणपैरावृतं पार्श्वयुग्मतः ॥ ३२
महाभीमैर्महाक्रूरैर्महासंहारकारिभिः । मत्तोन्मत्तैर्महावीरैर्महाबलपराक्रमैः ॥ ३३
ब्रह्मांडषण्डं संहर्तुं धृतवेषैरिव स्थितैः । समुद्रांश्चुलुकोदेन पिबद्भिरिवहुंकृतैः ॥ ३४
सुरूपैश्च विरूपैश्च कुरूपैरपरूपकैः । द्विपादैश्च त्रिपादैश्च चतुष्पादैरपादकैः ॥ ३५
एकपादैस्तथा चान्यैरेकहस्तैर्द्विहस्तकैः । त्रिकरैश्च चतुर्हस्तैस्सिंहवक्त्रैर्गजाननैः ॥ ३६

அச்வத்த பத்ரை:ச ததா ஸ்வர்ண தோரணநிர்மிதை: |
விலஸத் வ்ருஷபை:சாபி நாநாதிக்ஷு வ்யவஸ்திதை: || 27

இதஸ்தத:ச ஸௌவர்ணை: மண்டபாண்டைரநைகச: |
ஸோபாநை:ச ததா காந்தம் ப்ரவாளேந்த்ரோபலை: க்ரமாத் || 28

வீக்ஷ்ய சக்ஷுஷ்மதாமாப ஸாக்ஷாதக்ஷ்ணாம் ததாஸுர: |
க்ருத்வா தண்டநமஸ்காரான் ப்ராத்ருப்யாம் ஸஹமௌநத: || 29

த்ருத த்ரிபுண்ட்ர ருத்ராக்ஷ மாலாபி: பரிசோபிதம் | நந்தீச்வரம் ததா தூராத் ப்ரதமத்வாரமாச்ரிதம் || 30
பூதி பூஷிதஸர்வாங்கம் ருத்ராக்ஷ பரிமண்டிதம் | கர்ண குண்டலகாப்யாஞ்ச சோபமான முகாம்புஜம் || 31
த்ருத வேத்ரகரம் தேவம் த்வாரபால துரந்தரம் | அனேககோடிகணபை: ஆவ்ருதம் பார்ச்வ யுக்மத: || 32

மஹாபீமைர்மஹாக்ரூரை: மஹா ஸம்ஹாரகாரிபி: |
மத்தோன்மத்தை: மஹாவீரை: மஹாபலபராக்ரமை: || 33

ப்ரம்மாண்ட ஷண்டம் ஸம்ஹர்தும் த்ருத வேஷைரிவ ஸ்திதை: |
ஸமுத்ரான் சுளுகோதேன பிபத்பிரிவ ஹுங்க்ருதை: || 34

ஸுரூபை:ச விரூபை:ச குரூபைரபரூபகை: ||
த்விபாதை:ச த்ரிபாதை:ச சதுஷ்பாதைரபாதகை: || 35

ஏகபாதைஸ்ததா சான்யை: ஏகஹஸ்தைர் த்விஹஸ்தகை: |
த்ரிகரை:ச சதுர்ஹஸ்தை: ஸிம்மவக்த்ரை: கஜாநநை: || 36

அழகாக அமைக்கப்பட்டதும் சுற்றிலும் உயர்ந்த தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டதும், மிக அழகியதும் தங்கமயமான அரசு இலை முதலியவற்றைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட தோரணங்களால் அலங்காரமாக உள்ளதும் திக்குகள் எங்கும் வரிசையாக வைக்கப்பட்ட ரிஷபங்களால் அழகியதுமான மதில்களால் விளங்கியதும், (25–27) ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அண்டம்போன்றதும் பவழங்களாலும் இந்திர நீலக்கற்களாலும் கட்டப்பட்ட படிக்கட்டுகளை உடையதுமான பற்பல ஸ்வர்ண மண்டபங்களால் அழகியதுமான ஸ்ரீ மஹாதேவனின் ஆலயத்தை அங்கு கண்டான். (28) அப்போது அஸுரேந்திரன் கண்களைப் படைத்ததற்கான பயனை நேரில்கண்டு தம்பிகளுடன் மௌனமாக சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினான். (29) திரிபுண்டரங்களாலும், ருத்ராக்ஷ மாலைகளாலும் ப்ரகாசிக்கிறவரும், சரீரம் முழுவதும் விபூதி தரித்து, ருத்ராக்ஷங்களை அணிந்து ப்ரகாசிப்பவரும் காதுகளில் அணிந்த குண்டலங்களால் ஜ்வலிக்கும் முகத்தை உடையவரும் கையில் பிரம்பைப்பற்றியவரும், பரமேச்வரனுடைய மாளிகையின் வாசற்படியை காப்பதில் மிக முயற்சி உள்ளவனும் மிக்க பயங்கரமானவர்களும் கொடியவர்களும், மகாப்ரளயங்களைச் செய்கிறவர்களும், மதோன்மத்தர்களும் மகாவீரர்களும், மகாபல பராக்கிரமங்களை உடையவர்களும் (30–33) அநேககோடி ப்ரம்மாண்டங்களையும் சம்ஹரிப்பதற்கு தகுந்த ரூபம் கொண்டவர்கள் போன்றவர்களும், ஹும்காரம் செய்வதால் எல்லா சமுத்திரங்களையும் உள்ளங்கை நீராக குடித்து விடுவோர் போன்றவர்களும் சிலர் அழகிய ரூபங்களையும், சிலர் விகார ரூபங்களையும், சிலர் இழிவான ரூபங்களையும், சிலர் அங்கஹீன உருவங்களையும், சிலர் இரண்டு கால்களையும், மூன்று கால்களையும், நான்கு கால்களையும், ஒரு காலையும் ஒரு கையையும், இரு கைகளையும், மூன்று நான்கு கைகளையும், சிலர் சிங்க முகத்தையும், யானை முகத்தை

व्याघ्रवक्त्रैस्तथा चान्यैस्तरक्षुमुखभीषणैः । मृगाननैः खरास्यैश्च गोवक्त्रैर्महिषाननैः ॥ ३७
गोमायुवक्त्रकैश्चापि ऋक्षास्यैश्शशवक्त्रकैः । एकवक्त्रैर्द्विवक्त्रैश्च त्रिवक्त्रैर्बहुवक्त्रकैः ॥ ३८
दृष्ट्वा संफुल्लमनसा प्रणनाम तदा भृशम् । ततस्तु नन्दी प्रोवाच शूरपद्मानमीक्ष्य तम् ॥ ३९
महता क्रतुना पूर्वं शंभोः पूजा कृता खलु । त्वया प्राप्तमभीष्टंच किमर्थश्चागमस्तव ॥ ४०
शूरः — देवदेवं जगन्नाथं मन्नाथंच विशेषतः । नमस्कर्तुं ममैतस्मात् किंकार्यं वदमे प्रभो ॥ ४१
तस्मादवसरं प्रेक्ष्य सेवार्थं मानयाधुना । नन्दी ततः प्रविश्यान्तः पुरं ईशं व्यजिज्ञपत् ॥ ४२
अनुज्ञातस्तदा तेन शंभुनाचागतोऽत्रसः । ततस्तु शूरपद्मासौ नन्दिनान्तर्विवेशह ॥ ४३
तत्र तत्र स्थितान् द्वारे गणपान् संप्रणम्यच । कृतांजलिपुटो ध्यायन् भक्त्या चांतःपुरं गतः ॥ ४४
ददर्श देवमीशानं महादेवं त्रियंबकम् । सत्यज्ञानानंदमयं साक्षात् कैवल्यदायकम् ॥ ४५
ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नीललोहितम् । ऊर्ध्वज्वलन रेतस्कं अप्रमेय परात्परम् ॥ ४६

வ்யாக்ர வக்த்ரைஸ்ததா சான்யை: தரக்ஷு முக பீஷணை: |
ம்ருகாநநை: கராஸ்யை:ச கோவக்த்ரைர்மஹிஷாநநை: || 37
கோமாயு வக்த்ரகை:சாபி ருக்ஷாஸ்யை: சசவக்த்ரகை: |
ஏகவக்த்ரை: த்வி வக்த்ரை:ச த்ரிவக்த்ரை: பஹு வக்த்ரகை: || 38
த்ருஷ்ட்வா ஸம்புல்ல மனஸா ப்ரணநாம ததா ப்ருசம் |
ததஸ்து நந்தீ ப்ரோவாச சூரபத்மான மீக்ஷ்யதம் || 39
மஹதா க்ரதுநா பூர்வம் சம்போ: பூஜா க்ருதா கலு |
த்வயா ப்ராப்தமபீஷ்டஞ்ச கிமர்த்தஞ்சாகமஸ்தவ || 40
சூர:— தேவதேவம் ஜகன்னாதம் மந்நாதஞ்ச விசேஷத: |
நமஸ்கர்தும் மமைதஸ்மாத் கிம் கார்யம் வதமே ப்ரபோ || 41
தஸ்மாதவஸரம் ப்ரேக்ஷ்ய ஸேவார்தம் மாநயாதுநா |
நந்தீ தத: ப்ரவிச்யாந்த:புரம் ஈசம் வ்யஜிக்ஞபத் || 42
அநுக்ஞாதஸ்ததா தேந சம்புநா சாகதோத்ர ஸ: | ததஸ்து சூரபத்மாஸௌ நந்திநாந்தர்விவேசஹ || 43
தத்ர தத்ர ஸ்திதான் த்வாரே கணபான் ஸம்ப்ரணம்யச |
க்ருதாஞ்சலிபுடோ த்யாயன் பக்த்யா சாந்த:புரம்கத: || 44
ததர்ச தேவமீசானம் மஹாதேவம் த்ரியம்பகம் | ஸத்ய க்ஞானந்தமயம் ஸாக்ஷாத் கைவல்ய தாயகம் ||
ருதம் ஸத்யம் பரம்பிரம்ம புருஷம் நீலலோஹிதம் |
ஊர்த்வ ஜ்வலன ரேதஸ்கம் அப்ரமேயம் பராத்பரம் || 46

யும் (34-36) சிலர் பயங்கரமான சிவிங்கி முகத்தையும், சிலர் மான், கழுதை, பசு, எருமை, நரி, கரடி, முயல், சரபம் இவற்றின் முகங்களைக் கொண்டவரும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முதலிய பல முகங்களை உடையவர்களுமான அநேககோடி கணத்தலைவர்களால் இரு பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டவரும், முன்கட்டு வாசற்படியில் வீற்றிருப்பவருமான ஸ்ரீ நந்திகேச்வரனை அப்போது தூரத்திலிருந்தே தரிசித்து மனங் குளிர்ந்து மிகவும் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்தான். பிறகு ஸ்ரீ நந்திகேஸ்வரர் அந்த சூரபத்மனை நோக்கி கூறுகிறார். (37-39) முன்பு தாங்கள் பெரிதான யாகத்தினால் ஸ்ரீ பரமசிவனை பூஜை செய்தீர். நீர் கோரிய பொருளையும் அடைந்துவிட்டீர். அப்படி இருக்க தாங்கள் இங்குவந்த காரணமென்ன. (40) சூரபத்மன் கூறுகிறான்:— தேவதேவனும் உலகிற்கு நாதனும் முக்யமாய் எனது தெய்வமுமான ஸ்ரீ பரமசிவனை நமஸ் கரிக்கவந்தேன். இதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்ன இருக்கிறது. ஓ பிரபுவே எனக்கு அதைக் கூறும். (41) ஆதலால் நான் ஸேவிப்பதற்கு தகுந்த ஸமயத்தை தெரிந்து இப்பொழுது என்னை அழைத்துச்செல்ல வேண்டும். நந்தியும் அந்தப்புரத்திற்குள் சென்று ஸ்ரீ ஈசனிடம் தெரியப்படுத் தினார். (42) அப்பொழுது பரமசிவனால் உத்திரவு அளிக்கப்பட்டு வெளியில்வந்த அந்த நந்திகேச் வரருடன் சூரபத்மனும் உள்ளே சென்றான். (43) ஆங்காங்கு வாயற்படியிலிருக்கும் கணாதிபர்களை பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து கைகூப்பிக்கொண்டு பரமசிவனை தியானம் செய்துகொண்டு அந்தபுரத்திற்குள் சென்றான். (44) அஷ்டைச்வர்யமுள்ளவனும் மகாதேவனும் மூன்று கண் உள்ளவரும் ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தம் இவற்றையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவரும் அபரோக்ஷமான மோக்ஷத்தை அளிப்பவரும், (45) ருதமாயும் ஸத்யமாயும் பரப்ரும்ம புருஷனாயும் இருப்பவரும் கழுத்தில் கறுப்பும் ஜடைகளில் சிவப்பும்

अष्टाविंशतितन्त्रैश्च कामिकाद्यैरभिष्टुतम् । वेदैश्चतुर्भिश्च सदा स्तूयमानपदांबुजम् ॥ ४७
रुद्रकन्यासहस्रैश्च नाट्यज्ञैस्सुन्दरैस्तथा । मृणालसूत्रविलसच्चामरासक्तपाणिभिः ॥ ४८
शिञ्जन्मञ्जीरनिनदैर्नृत्यद्भिश्च समंततः । मुक्तैस्सरूपैश्च तथा त्रिणेत्रैः कालकन्धरैः ॥ ४९
कुम्भेन च निकुंभेन गणपैश्च महात्मभिः । सकृन्मुक्तैश्च ऋषिभिः सेवितं परमेश्वरम् ॥ ५०
प्रणनाम तदा प्रीत्या भक्त्या शूरस्ससानुजः । नमस्तेऽस्तु महादेव सृष्टिस्थित्यंतकारिणे ॥ ५१
भक्तवत्सल विश्वेश विश्वरूपाय शंभवे । शिवाय भीमरूपाय शान्तरूपाय शङ्कर ॥ ५२
सांबायते ससोमाय सपुत्राय नमोनमः । गङ्गाधराय भर्गाय साक्षात्कैवल्यरूपिणे ॥ ५३
शुद्धस्फटिकसंकाशमूर्तये ब्रह्मणे नमः । इति स्तुत्वा स्थितास्तत्र प्रश्रयेण तदासुराः ॥ ५४
ततस्तु देवदेवेशश्शैलादिं प्राह शंकरः । मद्भक्तश्शूरपद्मासौ दृष्ट्वाण्डानि निजानिसः ॥ ५५

அஷ்டாவிம்சதி தந்த்ரை:ச காமிகாத்யைரபிஷ்டுதம் |
வேதை:சதுர்பி:ச ஸதா ஸ்தூயமான பதாம்புஜம் || 47
ருத்ரகன்யா ஸஹஸ்ரை:ச நாட்யக்ஞை: ஸுந்தரைஸ்ததா |
ம்ருணாள ஸூத்ர விலஸத் சாமராஸக்த பாணிபி: || 48
சிஞ்சன் மஞ்சீர நிநதை: ந்ருத்யத்பி:ச ஸமந்தத: |
முக்தை: ஸரூபை:ச ததா த்ரிணேத்ரை: காளகந்தரை: || 49
கும்பேநச நிகும்பேந கணபை:ச மஹாத்மபி: | ஸக்ருன்முக்தை:ச ருஷிபி: ஸேவிதம் பரமேச்வரம் || 50
ப்ரணநாம ததா ப்ரீத்யா பக்த்யா சூர: ஸஸாநுஜ: |
நமஸ்தேஸ்து மஹாதேவ ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யந்த காரிணே || 51
பக்தவத்ஸல விச்வேச விச்வரூபாய சம்பவே | சிவாய பீமரூபாய சாந்தரூபாய சங்கர || 52
ஸாம்பாய தே ஸஸோமாய ஸபுத்ராய நமோ நம: | கங்காதராய பர்காய ஸாக்ஷாத் கைவல்ய ரூபிணே 53
சுத்தஸ்படிகஸங்காச மூர்தயே ப்ரம்மணே நம: |
இதி ஸ்துத்வா ஸ்திதாஸ்தத்ர ப்ரச்ரயேண ததாஸுரா: || 54
ததஸ்து தேவ தேவேச: சைலாதிம் ப்ராஹ சங்கர: |
மத்பக்த: சூரபத்மாஸௌ த்ருஷ்ட்வாண்டாநி நிஜாநிஸ: || 55

உள்ளவரும் மேல்நோக்கி ஜ்வலிக்கும் வீர்யத்தை உடையவரும் அதாவது இந்திரிய நிக்ரஹம் செய்தவரும் புத்திக்கு எட்டாதவரும் உலகிற்கெல்லாம் மேல்பட்டவரும் (46) காமிகாகமம் முதலிய இருபத்தெட்டு தந்திரங்களால் போற்றப்பட்டவரும், எப்பொழுதும் நான்கு வேதங்களால் துதிக்கப்படுகின்ற சரண கமலங்களை உடையவரும், (47) பரதசாஸ்திரத்தை நன்கு அறிந்தவர்களும், அழகு வாய்ந்தவர்களும் தாமரைத்தண்டு நூல்போல் விளங்குகின்ற சாமரங்களை கையில் வைத்துக்கொண்டவர்களும் (48) சிறிய மணிகளின் அழகிய ஒலியுடன் இருக்கும்படிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும நர்த்தனம் செய்கின்றவர்களுமான அநேகம் ஆயிரம் ருத்ரகன்னிகைகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவரும் மூன்று கண்களை உடையவர்களும் கழுத்தில் கருப்பை உடையவர்களும் இம்மாதிரி சிவஸாரூப்யம் பெற்ற முக்தர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்ட வரும் (49) கும்பன் நிகும்பன் இவர்களாலும் மஹாத்மாக்களான கணநாயகர்களாலும், ஒரேஜன் மத்தில் சிறந்த பக்தியால் முக்தி அடைந்த ரிஷிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தர்சித்து (50) சூரபத்மன் இரண்டு தம்பிகளுடன் பிரியத்துடனும் பக்தியுடனும் நமஸ்கரித்தான். ஓ மஹாதேவ! படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் இவைகளைச் செய்கின்ற தங்களுக்கு நமஸ்காரம். (51) பக்தர்களிடம் அன்புகொண்ட ஓ விச்வேசா! உலகத்தின் உருவாயிருப்பவரும் ஸுகத்தை அளிப்பவரும், மங்களத்தைச் செய்கின்றவரும் பயங்கர உருவம் கொண்டவரும் சாந்தரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ சங்கர! (52) அம்பிகையுடன் கூடியவரும், சந்திரனை தரித்தவரும் முருகனுடன் கூடியவருமான தங்களுக்கு நமஸ்கரரம். கங்கையை ஜடையில் தரித்தவரும், தேஜோரூபியும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸ்வரூபியும் (53) சுத்தமான ஸ்படிகம் போன்ற உருவமுள்ளவரும் பரப்பிரும்மமுமாகிய தங்களுக்கு நமஸ்காரம். இம்மாதிரி ஸ்தோத்திரம் செய்து வணக்கத்துடன் சூரன் முதலிய அசுரர்கள் அங்கு நின்றனர். (54) பிறகு ஸ்ரீ மஹாதேவனுன ஸ்ரீ சங்கரன் நந்திகேச்வரனைப்பார்த்து கூறினார். [illegible] பக்தனுன இந்த சூரபத்மன் எனது உத்திரவின்பேரில் தனது பிரும்மாண்டங்களைப் பார்த்துவிட்டு

मदाज्ञया गतस्तेषु पालकान् परिकल्प्य च । निवृत्तोऽस्मिन्नण्डमध्ये वसत्वत्र सहानुजैः ॥ ५६
इत्यादिष्टो भगवता नन्दी प्रोवाच तं द्विजाः । शूर गच्छ स्वकीयानि दृष्ट्वाऽण्डानिच पालकान् ॥ ५७
परिकल्प्य वसाण्डेऽस्मिन् ईदृश्याज्ञाच शांभवी । शूरस्तु तरसा देवं शंकरं लोकशंकरम् ॥ ५८
प्रणम्यच पुनस्साकं भ्रातृभ्यां निर्ययौ क्षणात् । नंदीश्वरं नमस्कृत्य प्रथमद्वारमाश्रितम् ॥ ५९
अनुज्ञातस्तु तेनाशु सेनामाप निजां तदा ॥ ६०

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

शूरपद्म नगरनिर्माणम् ॥

सेनया सहितश्शूरः प्रतस्थेऽण्डान्यवेक्षितुम् । ब्रह्माण्डभित्तिं तरसा प्राप रुद्रैश्च पालिताम् ॥ १
ततस्तु रुद्रास्तं दृष्ट्वा सेनया चागतं तदा । शिवाज्ञयाच तस्याशु मुमुचुः पदवीं निजाम् ॥ २

மதாக்ஞயா கதஸ்தேஷு பாலகான் பரிகல்ப்யச ।
நிவ்ருத்தோஸ்மின் னண்டமத்யே வஸத்வத்ர ஸஹாநுஜை: ॥ 56
இத்யாதிஷ்டோ பகவதா நந்தீ ப்ரோவாச தம் த்விஜா: ।
சூர கச்ச ஸ்வகீயாநி த்ருஷ்ட்வாண்டாநிச பாலகான் ॥ 57
பரிகல்ப்ய வஸாண்டேஸ்மின் ஈத்ருச்யாக்ஞாச சாம்பவி ।
சூரஸ்து தரஸா தேவம் சங்கரம் லோகசங்கரம் ॥ 58
ப்ரணம்யச புனஸ்ஸாகம் ப்ராத்ருப்யாம் நிர்யயௌ க்ஷணாத் ।
நந்தீச்வரம் நமஸ்க்ருத்ய ப்ரதமத்வாரமாச்ரிதம் ॥ 59
அநுக்ஞாதஸ்து தேநாசு ஸேநாமாப நிஜாம் ததா ॥ 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே ஷஷ்டோத்யாய: ॥

॥ ஸப்தமோऽத்யாய: ॥

''சூரபத்மனின் நகர நிர்மாணம்.

ஸேனயா ஸஹிதச்சூர: ப்ரதஸ்தேऽண்டான்யவேக்ஷிதும் ।
ப்ரம்மாண்டபித்திம் தரஸா ப்ராப ருத்ரை:ச பாலிதாம் ॥ 1
ததஸ்து ருத்ராஸ்தம் த்ருஷ்ட்வா ஸேனயா சாகதம் ததா । சிவாக்ஞயாச தஸ்யாசு முமுசு: பதவீம் நிஜாம்

ஆங்காங்கு அதிகாரிகளை அமர்த்திவிட்டு பிறகு திரும்பிவந்து இந்த அண்டத்தின் நடுவில் தம்பிகளுடன் வஸிக்கட்டும் என (55-56) ஓ முனிவர்களே! இம்மாதிரி உத்திரவிடப்பட்ட நந்தியானவர் அந்த சூரபத்மனைப்பார்த்துக் கூறினார். ஓ சூரா நீ போய் உனது அண்டங்களைப்பார்த்து ஆங்காங்கு அதிகாரிகளை (57) ஏற்படுத்திவிட்டு நீர் இந்த அண்டத்தில் வஸிக்கவும். இது ஈசனது கட்டளையாகும் என சூரனோவெனில் உலகத்திற்கு மங்களத்தை அளிக்கின்ற ஸ்ரீ சங்கரனை (58) சீக்கிரமாக நமஸ்கரித்து பிறகு தம்பிகளுடன் ஒரு நொடியில் மறுபடி திரும்பிச்சென்றான். வெளிவரும்போது சூரபத்மன் முதல் வாசற்படியிலிருக்கும் நந்திகேச்வரரை நமஸ்கரித்து (59) அவரால் உத்திரவிடப்பட்டு சீக்கிரமாக தனது படைகளை வந்து அடைந்தான். (59½)

ஆறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பிறகு சூரனானவன் சேனைகளோடுகூட அண்டங்களைப் பார்ப்பதற்காக புறப்பட்டு ருத்திரர்களால் காக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தின் சுவற்றுக்கு வந்தவுடன் (1) அந்த ருத்திரர்கள் அவன் சிவனின்

बहिश्चाण्डस्य ते यातास्सर्वेऽपि किलिकिंचितैः । तेषु तेषु तदा तूर्णं अण्डेष्वेते महौजसः ॥ ३
गत्वाचैवं विजित्यारीन् पालकान् स्थाप्य तत्रच । भुक्त्वाच विविधान् भोगान् निर्ययुस्सहसाऽसुराः ॥ ४
एतदण्डं तदा सर्वे क्षणादेवागताः किल । विज्ञाय चागमं तेषां रुद्रास्त्वण्डाधिपास्तदा ॥ ५
ब्रह्माण्डभित्तिं छित्वैव यथामार्गं ददुर्द्विजाः । ततस्तु शूरपद्मासौ अञ्जसा दिवमागतः ॥ ६
बलैर्नानाविधैरुग्रैर्धावद्भिश्च परस्परम् । अथासुरेन्द्रस्त्वरसा शुक्रेणैनं सहाप सः ॥ ७
मातामहः क्षीणबलो देवैः पूर्वं रणाङ्गणे । शुक्रेणच स्वबन्धुत्वमस्मै प्रोवाच पण्डितः ॥ ८
ततश्शूरस्तु दैत्यानां गुरुं दैत्येन्द्रमेवच । नत्वा संपूज्य बहुधा प्रीत्याच परया तदा ॥ ९
दिग्जयंच तथाण्डेषु गमनं चाब्रवीत्तयोः । ताभ्यांतु सहितस्तूर्णं भ्रातृभिश्च बलैश्च सः ॥ १०
जगाम भूतलं शूरपद्मासौ भृशमुज्ज्वलः । तच्छ्रुत्वातु ततो देवा विष्णुलोकं मरुत्वता ॥ ११
आजग्मुस्त्वरसा रुग्णा भृशमेतद्भयान्विताः । दृष्ट्वाच विष्णुं प्रोचुस्ते जनार्दनमरिन्दमम् ॥ १२

பஹி:சாண்டஸ்ய தே யாதா: ஸர்வேऽபி கிலிகிஞ்சிதை: |
தேஷு தேஷு ததா தூர்ணம் அண்டேஷ்வேதே மஹௌஜஸ: || 3
கத்வா சைவம் விஜித்யாரீன் பாலகான் ஸ்தாப்ய தத்ர ச |
புக்த்வா ச விவிதான் போகான் நிர்யயுஸ்ஸஹஸாऽஸுரா: || 4
ஏததண்டம் ததா ஸர்வே க்ஷணாதேவாகதா: கில |
விக்ஞாய சாகமம் தேஷாம் ருத்ராஸ்த்வண்டாதிபாஸ்ததா || 5
ப்ரம்மாண்டபித்திம் சித்வைவ யதாமார்கம் ததுர்த்விஜா: |
ததஸ்து சூரபத்மாஸௌ அஞ்ஜஸா திவமாகத: || 6
பலை: நானாவிதை: உக்ரை: தாவித்பிச்ச பரஸ்பரம் | அதாஸுரேந்த்ரஸ்தரஸா சுக்ரேணைனம் ஸஹாபஸ:
மாதாமஹ: க்ஷீணபலோ தேவை: பூர்வம் ரணாங்கணே |
சுக்ரேண ச ஸ்வபந்துத்வம் அஸ்மை ப்ரோவாச பண்டித: || 8
ததச்சூரஸ்து தைத்யானாம் குரும் தைத்யேந்த்ரமேவச |
நத்வா ஸம்பூஜ்ய பஹுதா ப்ரீத்யா ச பரயா ததா || 9
திக்ஜயம் ச ததாண்டேஷு கமனம் சாப்ரவீத் தயோ: |
தாப்யாம் து ஸஹிதஸ்தூர்ணம் ப்ராத்ருபிச்ச பலைச்ச ஸ: || 10
ஜகாம பூதலம் சூரபத்மாஸௌ ப்ருசமுஜ்வல: | தச்ச்ருத்வா து ததோ தேவா விஷ்ணுலோகம் மருத்வதா 11
ஆஜக்முஸ்தரஸா ருக்ணா ப்ருசமேதத் பயான்விதா: |
த்ருஷ்ட்வாச விஷ்ணும் ப்ரோசுஸ்தே ஜனார்தனமரிந்தமம் || 12

கட்டளையின்படி சேனைகளுடன் வந்திருப்பதைக்கண்டு தங்களது வழியை அவனுக்கு விட்டார்கள். (2) பின்பு மிகுந்த பலமுள்ள அவர்கள் யாவரும் கொம்மாளம் போட்டுக்கொண்டு அண்டத்துக்கு வெளியிற் சென்று அந்தந்த அண்டங்களுக்குப் (3) போய் இவ்விதமாகவே சத்துருக்களை ஜயித்து ஆங்காங்கு வேண்டிய அதிகாரிகளை நியமித்து அநேக போக போக்கியங்களை அனுபவித்து பிறகு அசுரர்கள் எல்லோரும் துரிதமாகப் புறப்பட்டு (4) ஓர் க்ஷணத்துக்குள் இந்த அண்டத்துக்கு வந்தார்கள். அண்டத்திற்கதிபர்களான ருத்திரர்கள் அப்போது அவர்கள் வரவை அறிந்து (5) ஓ முனிவர்களே! அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு பிரும்மாண்டச் சுவற்றை இடித்து வழி விட்டார்கள். பிறகு சூரபத்மன் மிகக் கொடியவர்களும் ஒருவரோடொருவர் ஓட்டம் பிடிக்கின்றவர்களுமான பற்பல சைன்யங்களுடன் துரிதமாகச் சுவர்கலோகம் சென்றான். (6½) பிறகு முந்தி தேவர்களால் சண்டையில் பலமற்றவர்களாகச் செய்யப்பட்ட மாதாமகனான அசுரேந்திரன் சுக்கிராசாரியுடன்கூட இந்த சூரபத்மன் ஸமீபம் வந்தான். (7½) சுக்கிரனோடு தனக்குள்ள உறவை அவனுக்கு சாதுரியமாகச் சொன்னான். (8) பிறகு சூரபத்மன் அசுர குருவையும் அசுரேந்திரனையும் அப்போது நமஸ்கரித்து மிகப் பிரீதியுடன் பலவாறுகப் பூஜித்தான். (9) அவர்களுக்கு அவன் திக்விஜயம் செய்ததையும் அண்டங்களுக்குச் சென்றதையும் சொன்னான். பிறகு அவர்களுடனும் தம்பிகளுடனும் சைன்யங்களுடனும் மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றவனாக சீக்கிரத்தில் பூலோகம் சென்றான். (10½) பிறகு அதைக்கேட்டு தேவர்கள் இந்திரனோடுகூட மிகவும் நோயுற்றவர்களாகவும் பயத்தை அடைந்தவர்களாகவும் சீக்கிரமாக விஷ்ணுலோகம் வந்தார்கள். (11½) சத்துருக்களை நாசம் செய்கிற ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து அந்த தேவர்கள் சொன்னார்கள். (12)

रक्षणीयास्त्वया देवा दैत्येभ्यो भीतमानसाः । इत्युक्त्वा प्रश्रया नम्रान् देवान् प्रोवाच माधवः ॥ १३
अहो देवा वृथा किं वा यदन्ते मूढबुद्धयः । दक्षाध्वरे महादेवं राजानं चाध्वरस्य ते ॥ १४
हित्वा यूयं मया सार्धं हविर्भाजः स्थिताः खलु । तदानीमेव तस्याप्तं फलमस्माभिरत्र च ॥ १५
भोक्तव्यं पुनरन्यच्च तत्पापस्य फलं ध्रुवम् । तस्माद्दैत्यवरश्शूरः प्रीणनीयो यथातथा ॥ १६
इत्युक्त्वा प्रययौ सार्धं त्रयस्त्रिंशद्भिरञ्जसा । कोटिदेवैस्तदा शूरं साक्षान्नारायणः स्वयम् ॥ १७
शूरपद्मानमभ्येत्य विष्णुर्भ्रूष्णुर्वचोऽब्रवीत् । कुशलं तेऽसुरश्रेष्ठ भ्रातृभिस्सह सैनिकैः ॥ १८
रक्षिताश्रितसंधाय शत्रूणां भीषणाय च । एतावत्कालपर्यन्तं दययाते स्थितोऽस्म्यहम् ॥ १९
ततस्तु शूरपद्मासौ प्रीणयित्वा हरिं तदा । देवानां मध्यतो रुद्रान् बहून् दृष्ट्वामितौजसः ॥ २०
एते के वा रुद्ररूपा ब्रूहि मे माधवाधुना । त्रिणेत्रा नीलकण्ठाश्च किमर्थं देवमध्यगाः ॥ २१
इति तस्य वचः श्रुत्वा प्राह तं पुरुषोत्तमः । विष्णुः – पुरा ब्रह्मा रजोयुक्तो वृथाहंकारगर्वितः ॥ २२

ரக்ஷணீயாஸ்த்வயா தேவா தைத்யேப்யோ பீதமானஸா: |
இத்யுக்த்வா ப்ரச்ரயா நம்ருன் தேவான் ப்ரோவாச மாதவ: || 13

அஹோ தேவா வ்ருதா கிம் வா யதந்தே மூடபுத்தய: |
தக்ஷாத்வரே மஹாதேவம் ராஜானம் சாத்வரஸ்ய தே || 14

ஹித்வா யூயம் மயா ஸார்த்தம் ஹவிர்பாஜ: ஸ்திதா: கலு | ததானீமேவ தஸ்யாப்தம் பலமஸ்மாபிரத்ர ச 15
போக்தவ்யம் புனரன்யச்ச தத்பாபஸ்ய பலம் த்ருவம் | தஸ்மாத்தைத்யவர: சூர: ப்ரீணனீயோ யதா ததா

இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ ஸார்த்தம் த்ரயஸ்த்ரிம்சத்பிரஞ்சஸா |
கோடிதேவை: ததா சூரம் ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம் || 17

சூரபத்மானமப்யேத்ய விஷ்ணுர்ப்ரூஷ்ணுர்வசோऽப்ரவீத் |
குசலம் தேऽஸுரச்ரேஷ்ட ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ ஸைனிகை: || 18

ரக்ஷிதாச்ரிதஸந்தாய சத்ரூணாம் பீஷணாய ச | ஏதாவத் காலபர்யந்தம் தயயாதே ஸ்திதோऽஸ்ம்யஹம் 19
ததஸ்து சூரபத்மாऽஸௌ ப்ரீணயித்வா ஹரிம் ததா |
தேவானாம் மத்யதோ ருத்ரான் பஹூன் த்ருஷ்ட்வாமிதௌஜஸ: || 20
ஏதே கேவா ருத்ரரூபா ப்ரூஹி மே மாதவாதுனா | த்ரிணேத்ரா நீலகண்டா:ச கிமர்த்தம் தேவமத்யகா: 21
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ப்ராஹ தம் புருஷோத்தம: |
விஷ்ணு:—புரா ப்ரம்மா ரஜோயுக்தோ வ்ருதாஹங்காரகர்வித: || 22

அசுரர்களிடமிருந்து பயந்த மனமுடையவர்களான தேவர்கள் உம்மால் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டும் எனக்கூறி வணக்கத்துடன் நிற்கும் தேவர்களை நோக்கி மாதவன் கூறினர். (13) ஓ மூடர்களான தேவர்களே! முடிவில் ஏன் வீணுக அவஸ்தைப்படுகிறீர்கள்? முன்பு தக்ஷப்ரஜாபதி யாகத்தில் யாகத்திற்கு அதிபதியான ஸ்ரீ மஹாதேவனை (14) விலக்கிவிட்டு நீங்கள் என்னுடுகூட ஹவிர்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா? அதற்கு தகுந்த பலனை நாம் அப்பொழுதே அடைந்தபோதிலும் இங்கும் (15) மறுபடி அப்பாவத்தின் பலனை நிச்சயம் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆகையால் அசுர ச்ரேஷ்டனுன சூரபத்மனிடம் சென்று வேண்டியபடி அவனைத்தான் திருப்திசெய்துவைக்க வேண்டும் (16) எனக்கூறி ஸ்ரீ நாராயணன் தானே அப்போது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடன்கூட சூரனிடத்துக்கு நேரில் புறப்பட்டார். (17) பிரபுவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் சூரனிடம் சென்று கூறினர். ஓ அஸுர ச்ரேஷ்டா! அண்டியவரை ஆதரிப்பவரும் பகைவருக்குப் பயங்கரருமான தாங்களும், தங்கள் தம்பிகளும் சேனைகளும் ஸவுக்யமா? (18½) நான் இதுவரை தங்களது தயவினுல் இருந்துவருகிறேன் என (19) பிறகு சூரபத்மனும் அப்போது நாராயணனை திருப்திசெய்வித்து தேவர்களுக்கு நடுவில் நின்ற அளவற்ற தேஜஸ்ஸுடைய ருத்திரர்களைப்பார்த்து (20) ஓ மாதவா! இந்த முக்கண் உடையவர்களும் கழுத்தில் நீலநிறம் உள்ளவர்களும் ருத்திரனின் உருவைக் கொண்டவர்களுமான இவர்கள் யார்? எதற்கு தேவர்களின் நடுவில் நிற்கின்றனர் (21) இவ்வாறு சூரபத்மனின் சொல்லைக்கேட்ட விஷ்ணு பதில் கூறுகிருர். விஷ்ணு கூறுகிருர் :— முன்பு பிரும்மதேவன் ரஜோகுணம் மேலிட்டு வீண் அஹங்காரத்தினுல் கர்வம்

अहमेव जगत्कर्ता संहर्ता पालकस्तथा । विस्मृत्य शिवलीलां सः महामायाविमोहितः ॥ २३
ततस्तु सृष्टिसामर्थ्यं गतमस्य शिवाज्ञया । अहो मूढेन मनसा मया किं वा विचेष्टितम् ॥ २४
शिवस्य माया दुर्लंघ्या सर्वसंमोहकारिणी । यस्माच्छिवं महादेवं मम कर्तारमव्ययम् ॥ २५
अविज्ञायाखिलांडानां सृष्ट्यादिकरणोद्यमम् । अहंकृतं मयात्यर्थं प्राप्तमेतत्फलं ध्रुवम् ॥ २६
इति चिन्तापरवशो भ्रूमध्ये सांबमीश्वरम् । त्रिणेत्रं नीलकण्ठं च प्रफुल्लाननपङ्कजम् ॥ २७
कुन्दमंदस्मितमुखं मुक्तादामविराजितम् । कोटिसूर्यप्रतीकाशं शुभ्रपीठासने स्थितम् ॥ २८
ध्यायन्नास्ते भृशं शंभुं सच्चिदानन्दविग्रहम् । ततस्तु प्रीतमनसा रुद्रानेकादशेश्वरः ॥ २९
न्ययोजयत्तदा रुद्रा भ्रूमध्ये ब्रह्मणः क्षणात् । प्रादुर्बभूवुस्तान् ब्रह्मा प्रणम्योवाच भक्तितः ॥ ३०
के यूयमागतास्त्वत्र किमर्थमिति विश्वसृक् । विनियुक्ता वयं रुद्रास्सृष्ट्यर्थं तेऽधुना विधे ॥ ३१
शंभुना देवदेवेन प्राप्तास्तस्मात्तवान्तिकम् । ततस्तु रुद्रान् प्रोवाच ब्रह्मा रुद्रपरायणः ॥ ३२

அஹமேவ ஜகத்கர்த்தா ஸம்ஹர்த்தா பாலகஸ்ததா | விஸ்ம்ருத்ய சிவலீலாம் ஸ: மஹாமாயா விமோஹித:

ததஸ்து ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யம் கதமஸ்ய சிவாக்ஞயா |
அஹோ மூடேன மனஸா மயா கிம் வா விசேஷ்டிதம் || 24

சிவஸ்ய மாயா துர்லங்க்யா ஸர்வஸம்மோஹகாரிணீ |
யஸ்மாச்சிவம் மஹாதேவம் மம கர்த்தாரமவ்யயம் || 25

அவிக்ஞாயாகிலாண்டானாம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி கரணோத்யமம் |
அஹங்க்ருதம் மயாத்யர்த்தம் ப்ராப்தமேதத் பலம் த்ருவம் || 26

இதி சிந்தாபரவசோ ப்ரூமத்யே ஸாம்பமீச்வரம் | த்ரிணேத்ரம் நீலகண்டம் ச ப்ரபுல்லானன பங்கஜம் || 27

குந்தமந்தஸ்மிதமுகம் முக்தாதாமவிராஜிதம் | கோடிஸூர்யப்ரதீகாசம் சுப்ரபீடாஸனே ஸ்திதம் || 28

த்யாயன்னாஸ்தே ப்ருசம் சம்பும் ஸச்சிதானந்தவிக்ரஹம் | ததஸ்து ப்ரீதமனஸா ருத்ரானேகாதசேச்வர:

ந்யயோஜயத்ததா ருத்ரா ப்ரூமத்யே ப்ரம்மண: க்ஷணாத்
ப்ராதுர்பபூவுஸ்தான் ப்ரம்மா ப்ரணம்யோவாச பக்தித: || 30

கே யூயமாகதாஸ்த்வத்ய கிமர்த்தமிதி விச்வஸ்ருக் |
வினியுக்தா வயம் ருத்ரா: ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தம் தேSதுனா விதே || 31

சம்புனா தேவதேவேன ப்ராப்தா: தஸ்மாத் தவாந்திகம் |
ததஸ்து ருத்ரான் ப்ரோவாச ப்ரம்மா ருத்ரபாராயண: || 32

கொண்டவராகி (22) நாமே ஸர்வ ஜகங்களையும் படைப்பவர், ரக்ஷிப்பவர். அழிப்பவரும் நாமே என்று, மிகுந்த மாயையினால் மோஹமடைந்தவராகி எல்லாம் ஸ்ரீ பரமசிவனது விளையாட்டு என்பதை மறந்து மகாமாயையால் மிகுந்த மோஹத்தை அடைந்தார். (23) அதனால் அவருக்கு சிவனுடைய கட்டளையினால் ச்ருஷ்டிக்கும் திறமை போய்விட்டது. ஓ கஷ்டம் மோஹத்தை அடைந்த மனதினால் என்ன இப்படி நான் தவறி நினைத்துவிட்டேன். (24) சிவனுடைய மாயை ஒருவராலும் தாண்டமுடியாதது. அது யாவரையும் மோஹிக்கும்படி செய்யக்கூடியது. என்னைப் படைத்தவரும் அழிவற்றவரும் சிவனுமான மகாதேவனை எல்லா அண்டங்களையும் படைப்பது முதலிய கார்யங்களைச் செய்வதற்கு முயன்றவன் என்று அறியாமல் நான் மிகுந்த அகங்காரம் கொண்டதால்தான் இப்பயனை அடைந்தேன் என்பது நிச்சயம். (25-26) இவ்வாறு மிகுந்த கவலைகொண்டு பரவசமாகி புருவங்களின் மத்தியில் பார்வதியுடன் கூடிய ஸ்ரீ பரமசிவனை மூன்று கண்களுடன்கூடியவராகவும் நீலகண்டராகவும் (27) தும்பப்பூ போன்ற புன்சிரிப்பு உள்ளவராகவும் முத்துமாலைகளால் விளங்குகிறவராகவும் கோடி குரியனுக்கு ஒப்பான காந்தி உள்ளவராகவும் வெண்மையான பீடத்தில் அமர்ந்தவராகவும் (28) ஸச்சிதானந்த ரூபியாகவும் உள்ள ஸ்ரீ சம்புவை தியானம் செய்தார். அதனால் பிரியம்கொண்ட மனமுள்ள ஈச்வரன் ஏகாதச ருத்திரர்களை ஏவினார். 29) அப்போது ஓர் க்ஷணத்தில் அந்த ருத்திரர்கள் பிரும்மதேவனின் புருவத்தின் நடுவிலிருந்து வெளிவந்தார்கள். அப்பொழுது பிரும்மதேவன் பக்தியுடன் அவர்களை நமஸ்கரித்துக் கூறினார். (30) நீங்கள் யார்? எதற்கு இங்கு வந்தீர்கள்? அதைக்கேட்ட ருத்திரர்கள் பதில் கூறினார்கள். தேவாதி தேவனான சம்புவினால் உமக்காக சிருஷ்டிபண்ணுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களாகி இப்போது நாங்கள் உம்மிடம் வந்தோம். பிறகு பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ ருத்திரரிடம் பக்திகொண்டு ருத்திரர்களைப்பார்த்துக்

युष्माभिरेव कार्या सा सृष्टिस्सर्वेश्वराज्ञया । तच्छ्रुत्वातु ततो रुद्रा ब्रह्मणो वचनं तदा ॥ ३३
अकुर्वन्रुद्रसृष्टिं ते प्रत्येकं कोटिसंख्यया । रुद्रान् बहून् तदा दृष्ट्वा सृष्टान् रुद्रैर्महात्मभिः ॥ ३४
आवृतंतु जगज्जालं रुद्रैराह प्रजापतिः । अलमेषां महात्मानो रुद्राणां सृष्टिरीदृशी ॥ ३५
इतः परं मयैवेयं क्रियते युष्मदाज्ञया । इत्युक्त्वा सहतैर्ब्रह्मा रुद्रैकादशकैस्तथा ॥ ३६
तदुद्भूतैश्च रुद्राणां एकादशककोटिभिः । रुद्रलोकं जगामाशु नानाविभव विस्तरम् ॥ ३७
तत्र गत्वा महादेवं नन्दिद्वारा व्यजिज्ञिपत् । नन्दिनातु समाहूतो विवेशान्तःपुरं विधिः ॥ ३८
तत्र दृष्ट्वा महादेवं लोकानुग्रह कारिणम् । प्रणम्य दण्डवद्भूमौ स्तुत्वाच बहुभिः स्तवैः ॥ ३९
स्थितस्तु देवदेवेन पृष्टस्स्रष्टा शिवेन सः । किमर्थमागतश्चेति प्राह वाचं भयान्वितः ॥ ४०
स्वाज्ञानदोषं रुद्राणां तत्सृष्टिं च शिवाज्ञया । रुद्रसृष्टिं च बह्वीं स तदानीमेवमादिकाम् ॥ ४१
ततस्तु तं महेशानः प्रेक्ष्यफुल्लांबुजाक्षिणा । अद्य प्रभृति सृष्टिं त्वं कुरु ब्रह्मन्मदाज्ञया ॥ ४२

யுஷ்மாபிரேவ கார்யா ஸா ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸர்வேச்வராக்ஞயா ।
தச்ச்ருத்வாது ததோ ருத்ரா ப்ரம்மணோ வசனம் ததா ॥ 33

அகுர்வன் ருத்ர ஸ்ருஷ்டிம் தே ப்ரத்யேகம் கோடிஸங்க்யயா ।
ருத்ரான் பஹூன் ததா த்ருஷ்ட்வா ஸ்ருஷ்டான் ருத்ரைர்மஹாத்மபி: ॥ 34

ஆவ்ருதம் து ஜகஜ்ஜாலம் ருத்ரைராஹ ப்ரஜாபதி: ।
அலமேஷாம் மஹாத்மானோ ருத்ராணாம் ஸ்ருஷ்டிரீத்ருசீ ॥ 35

இத: பரம் மயைவேயம் க்ரியதே யுஷ்மதாக்ஞயா ।
இத்யுக்த்வா ஸஹதைர் ப்ரம்மா ருத்ரைகாதசகைஸ்ததா ॥ 36

ததுத்பூதைச்ச ருத்ராணாம் ஏகாதசககோடிபி: । ருத்ரலோகம் ஜகாமாசு நானாவிபவ விஸ்தரம் ॥ 37
தத்ர கத்வா மஹாதேவம் நந்தித்வாரா வ்யஜிக்ஞிபத் । நந்தினா து ஸமாஹூதோ விவேசாந்த:புரம் விதி:

தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் லோகானுக்ரஹகாரிணம் ।
ப்ரணம்ய தண்டவத் பூமௌ ஸ்துத்வாச பஹுபி: ஸ்தவை: ॥ 39

ஸ்திதஸ்து தேவதேவேன ப்ருஷ்டஸ்ரஷ்டா சிவேன ஸ: ।
கிமர்த்தமாகதச்சேதி ப்ராஹ வாசம் பயான்வித: ॥ 40

ஸ்வாக்ஞானதோஷம் ருத்ராணாம் தத் ஸ்ருஷ்டிம்ச சிவாக்ஞயா ।
ருத்ரஸ்ருஷ்டிம்ச பஹ்வீம் ஸ ததானீமேவமாதிகாம் ॥ 41

ததஸ்து தம் மஹேசான: ப்ரேக்ஷ்யபுல்லாம்புஜாக்ஷிணா ।
அத்ய ப்ரப்ருதி ஸ்ருஷ்டிம் த்வம் குருப்ரம்மன் மதாக்ஞயா ॥ 42

கூறினார். (31-32) ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனது கட்டளையினால் அந்த ச்ருஷ்டியை நீங்களே செய்யுங்கள் என. அவ்வாறான பிரும்மதேவன் வார்த்தையைக்கேட்ட ருத்திரர்கள் அப்பொழுது ஒவ்வொருவர்களும் கோடிக் கணக்கான ருத்திரர்களை படைத்தனர். (33½) மகாத்மாக்களான ஏகாதச ருத்திரர்களால் பல ருத்திரர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படடு அந்த ருத்திரர்களால் உலகம் முழுவதும் நிரம்பியதையும் பார்த்து பிரும்மா கூறினார். (34½) ஓ மஹாத்மாக்களே! இந்த ருத்திரர்களின் இவ்வாறான ச்ருஷ்டி போதும் இதற்குமேல் உங்களது கட்டளையினால் நானே படைத்தலைச் செய்கிறேன். (35½) என்று சொல்லி இந்த ஏகாதச ருத்திரர்களுடனும் அவர்களால் படைக்கப்பட்ட பதினொருகோடி ருத்திரர்களுடனும் பல வைபவங்களால் நிறம்பிய ருத்திரலோகத்திற்குச் சென்றார். (36-37) அங்கு சென்று நந்தியின் வாயிலாக ஸ்ரீ மகா தேவனிடம் தெரிவித்தார். நந்தியினால் அழைக்கப்பட்டு பிரும்மதேவன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார் (38). அங்கு உங்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்யும் ஸ்ரீ மஹாதேவனைக்கண்டு பூமியில் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து (39) நின்ற அந்த பிரும்மதேவனை ஸ்ரீ பரமசிவன் எதற்கு இங்கு வந்தீர் எனக் கேட்டார். பயந்து பேசத் தொடங்கினார். (40) தனது அக்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட குற்றத்தையும் சிவனின் கட்டளையினால் ருத்திரர்களின் வரவையும் அப்பொழுது நடந்த ருத்ர ஸ்ருஷ்டிகள் முதலியவற்றையும் தெரிவித்தார். (41) பின்பு மஹேச்வரன் மலர்ந்த செந்தாமரைப்போன்ற கண்

मवलेपं विमुक्त्वैव यथापूर्वंच देहिनाम् । रुद्रानेकादश तदा भुवनं स्वमचोदयत् ॥ ४३

सुरेष्वेकादश तथा कोटी रुद्रानकल्पयत् । तैस्सार्धं देवताः कोट्यस्त्रयस्त्रिंशन्मिताः खलु ॥ ४४

ब्रह्मातु देवमीशानं नमस्कृत्वा स्थितिंगतः । तइमे शूर शूराणां रुद्राः प्रोक्ता मयाऽधुना ॥ ४५

तच्छ्रुत्वा शूरपद्मासौ रुद्राणां सृष्टिमद्भुताम् । प्रीतिमापातुलं भ्रातृ सैनिकैर्माधवेन सः ॥ ४६

ततस्तु शूरपद्माऽयं पुरं शुक्रेण चोदितः । लवणाब्धौ तदा रम्यां त्वष्टाऽकारयदद्भुताम् ॥ ४७

याम्येऽशीति सहस्रेण योजनानां विशालतः । शतयोजनविस्तारविनियुक्तामनेकशः ॥ ४८

प्राकार परिघाभ्यांच मेखलाभ्यामिवावृताम् । चतुर्द्वार्स्थ महोच्छ्राय गोपुरा मंडमानतः ॥ ४९

अण्डस्यच तदास्थूणाश्चतस्रो ददतीमिव । वापीकूपतटाकैश्च कासारैः परितो वृताम् ॥ ५०

चतुर्दिक्षु स्थितोद्यान षण्डकानन मण्डिताम् । नाळिकेराम्रपनसपाटलैर्मधुकैस्तथा ॥ ५१

अशोकपूगहिंतालतालनारङ्गमातुळैः । जंबूप्लक्षनमेर्वग्निशाल्मलीपारिजातकैः ॥ ५२

कुद्दालवटमन्दारवकुळाश्वत्थनिंबकैः । जंबीरबीजपूराक्षलोध्रराजादनैस्तथा ॥ ५३

அவலேபம் விமுக்த்வைவ யதாபூர்வம் ச தேஹினும் । ருத்ரானேகாதச ததா புவனம் ஸ்வமசோதயத் ॥ 43

ஸுரேஷ்வேகாதச ததா கோடிருத்ரானகல்பயத் ।
தைஸ்ஸார்த்தம் தேவதா: கோட்யஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்சன்மிதா: கலு ॥ 44

ப்ரம்மா து தேவமீசானம் நமஸ்க்ருத்வா ஸ்திதிம் கத: ।
த இமே சூரசூராணும் ருத்ரா: ப்ரோக்தா மயாதுனு ॥ 45

தச்ச்ருத்வா சூரபத்மாஸௌ ருத்ராணும் ஸ்ருஷ்டிமத்புதாம் ।
ப்ரீதிமாபாதுலம் ப்ராத்ரு ஸைனிகைர் மாதவேன ஸ: ॥ 46

ததஸ்து சூரபத்மாऽயம் புரம் சுக்ரேண சோதித: । லவணுப்தௌ ததா ரம்யாம் த்வஷ்ட்ராகாரயதத்புதாம்

யாம்யேऽசீதி ஸஹஸ்ரேண யோஜனும் விசாலத: । சதயோஜன விஸ்தார விநியுக்தாமனேகச: ॥ 48

ப்ராகார பரிகாப்யாம்ச மேகலாப்யாமிவாவ்ருதாம் ।
சதுர்த்வார்ஸ்த மஹோச்ச்ராய கோபுரா மண்டமானத: ॥ 49

அண்டஸ்யச ததா ஸ்தூணு: சதஸ்ரோதததிமிவ । வாபீகூபதடாகைச்ச காஸாரை: பரிதோவ்ருதாம் ॥ 50

சதுர்திக்ஷுஸ்திதோத்யான ஷண்டகானனமண்டிதாம் । நாளிகேராம்ரபனஸ பாடலேர் மதுகைஸ்ததா 51

அசோகபூகஹிந்தாலதாலநாரங்கமாதுளை: । ஜம்பூப்லக்ஷநமேர்வக்னிசல்மலீபாரிஜாதகை: ॥ 52

குத்தாலவடமந்தார வகுளாச்வத்த நிம்பகை: । ஜம்பீரபீஜபூராக்ஷ லோத்ரராஜாதனைஸ்ததா ॥ 53

களினுல் அந்த பிரும்மனைப்பார்த்துக் கூறினர். நீர் இப்பொழுது முதல் கர்வத்தைவிட்டு எனது கட்டளையின்பேரில் பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் என்று, பிறகு ஏகாதச ருத்ரர்களை அவர்களது உலகத்திற்கு அனுப்பினர். (42-43) பதினேறுகோடி ருத்திரர்களையும் தேவர்களுடன் சேர்த்தார். அவர்களைச் சேர்த்துத்தான் தேவர்களின் எண்ணிக்கை முப்பத்துமுக்கோடியாகிறது. (44) பிறகு பிரும்மதேவன் ஸ்ரீ ஜகதீசனை நமஸ்கரித்து தனது இருப்பிடத்துக்கு சென்ருர். சூரர்களுக்கு சூரர்கள் (45) என்று விஷ்ணுவால் கூறப்பட்ட அத்புதமான ருத்திர ச்ருஷ்டியைகேட்டு சூரபத்மன் தம்பிகளுடனும் ஸைன்யங்களுடனும் அளவுகடந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். (46) பிறகு இந்த சூரபத்மன் சுக்ராசாரியினுல் ஏவப்பட்டு உப்பு ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் ஆச்சரியமான ஓர் பட்டணத்தை த்வஷ்டா என்னும் தேவத்தச்சனைக்கொண்டு நிர்மாணித்தான். (47) அந்த நகரமோவென்ருல் நீளத்தில் எண்பதினுயிரம் யோஜனையும் அகலத்தில் நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளதும் (48) (அந்த நகரமாகிற பெண்ணிற்கு) ஒட்டியாணங்கள் போன்ற பிராகாரம், அகிழ் இவைகளால் சூழப்பெற்றதும், நான்கு வாசற்படிகளை உடையதும் அண்டத்திற்கு நான்கு கம்பங்களை முட்டுகொடுத்ததுபோன்ற அண்டச்சுவற்றை அளாவிய மிக உன்னதமான நான்கு கோபுரங்களைக் கொண்டதும் திசைகள் தோறும் வாபிகள் கிணறுகள் குளங்கள் ஏரிகள் இவைகளால் சூழப்பட்டதும் (49-50) நான்கு திசைகளிலும் பல புஷ்பத்தோட்டங்கள் பல பழத்தோட்டங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும். தென்னை, மா, பலா, பாதரி, இலுப்பை (51) அசோகம், பாக்கு, கூந்தற்பனை, நார்த்தை, மாதுளை, நாவல், இரளி, ஸுரப்புன்னை, வன்னி, சால்மலி, பாரிஜாதம், (52) மலையகத்தி, ஆல், மந்தாரை, மகிழ் அரசு, வேம்பு, எலுமிச்சை, கொய்யா, தானி

शिरीष श्रीफलांकोल कुलका गुरु चन्दनैः । तिंत्रिणीवरण द्रक्षा ककुभा युग्म पत्रकैः ॥ ५४
तमाल तिलकाद्यैश्च शतशः परितो वृताम् । वळभ्यट्टाल हर्म्यैश्च सोपानावळि राजितैः ॥ ५५
अलिन्द देहळी नीव्र जालकैश्च मनोहरैः । गृहैर्माणिक्यखचितैश्शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ५६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

इल्वल वातापि जन्म कथनम् ॥

सूतः – मध्येचास्य गृहं तस्य शतयोजन संख्यया । सहस्राणां तदा रम्यं प्राकार परिखावृतम् ॥ १
चतुर्षु द्वारदेशेषु महागोपुर भूषितम् । अनेकाङ्कण संयुक्तं प्रासाद सुमनोहरम् ॥ २
वेदिका शतसंघैश्च स्फाटिकोपल निर्मितैः । निश्रेणिकायुतैश्चित्रैः नाना दिक्षु व्यवस्थितैः ॥ ३

சிரீஷ ஸ்ரீபலாங்கோல குலகாகுரு சந்தனை:। திந்திரிணீ வரணத்ரக்ஷா ககுபாயுக்ம பத்ரகை: ॥ 54
தமாலதிலகாத்யைச்ச சதச: பரிதோவ்ருதாம்। வளப்யட்டாலஹர்ம்யைச்ச ஸோபாநுவளிராஜிதை: ॥ 55
அளிந்த தேஹளீநீவ்ர ஜாலகைச்ச மனோஹரை: ।
க்ருஹைர் மாணிக்ய கசிதை: சதசோத ஸஹஸ்ரச: ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்காஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே ஸப்தமோऽத்யாய: ॥

॥ அஷ்டமோத்யாய: ॥

"சூரபத்மனுக்கு தேவர்கள் செய்த பணிவிடை"

ஸூத:— மத்யேசாஸ்ய க்ருஹம் தஸ்ய சதயோஜனஸங்க்யயா ।
ஸஹஸ்ராணும் ததா ரம்யம் ப்ராகார பரிகாவ்ருதம் ॥ 1
சதுர்ஷு த்வாரதேசேஷு மஹாகோபுரபூஷிதம்। அனேகாங்கணஸம்யுக்தம் ப்ராஸாத ஸுமனோஹரம் ॥ 2
வேதிகா சதஸங்கைச்ச ஸ்படிகோபல நிர்மிதை: ।
நிச்ரேணிகாயுதைச்சித்ரை: நாநுதிக்ஷுவ்யவஸ்திதை: ॥ 3

வெள்ளலொத்தி, முரள் (53) வாக, பில்வம், அழிஞ்சி, கறும்தும்பை, சிம்சுபா, சந்தனம், புளி, மாவலிங்கை கொடி முந்திரி, மருதை, ஏழிலம்பாலை, பச்சிலை, மஞ்சாடி (54) முதலிய பற்பல விருக்ஷங்கள் செடிகள் கொடிகள் இவைகளால் சுற்றிலும் சூழப்பெற்றதும் கொடுங்கைகள் அட்டாள மண்டபங்கள் அரண்மனைகள் படிக்கட்டு வரிசைகள் முதலியவைகளால் விளங்கலுற்றதும் (5) திண்ணைகள் ரேழிகள் எறவாரங்கள் பலகணிகள் முதலியவற்றால் சிறக்கலுற்ற மாணிக்கங்களால் இழைக்கப்பெற்ற நூறு ஆயிரக்கணக்கில் அடங்கியவைகளான பற்பல வீடுகளால் சோபிக்கலுற்றதுமாயுள்ளது. (56)

ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் கூறுகிறார் :— சூரபத்மனுடைய நகரத்திற்கு நடுவில் அவனுடைய கிரஹமோவென்றால்:— நூறு யோஜனை நீளமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான மதில்களாலும் அகிழ்களாலும் சூழப்பட்டதும், அழகு வாய்ந்ததும், (1) நான்கு வாயிற்படியிலும் நான்கு பெரிய கோபுரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் அனேக அங்கணங்கள் உடையதும் உப்பரிகைகளால் மிக மனோகரமும், (2) ஸ்படிகக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட அநேகம் திட்டாணிகளாலும் நான்கு பக்கங்களிலும் அழகுவாய்ந்த மெத்தை படிக்கட்டு

भित्ती नानाविधैश्चित्रैः चित्रितं सर्वतो भृशम् । क्रीडा पर्वत संघैश्च वापी जालैस्समंततः ॥ ४
कूपैरनेकशस्तद्वत् पृथुवाटीभिरावृतम् । आरामवृन्दैश्च तथा सर्वर्तुकुसुमोज्वलैः ॥ ५
प्रमदावनषण्डेन मण्डितं परितस्तथा । यागशालासहस्रेण राजितं सर्वदिक्ष्वपि ॥ ६
भोगशालाभिरभितो गानशालाभिरावृतम् । पाकशालाशतेनापि विशालेनसमंततः ॥ ७
भूषणानां च शालाभिर्युद्धशाला शतैस्तथा । अस्त्रशालाभिरभितो नृत्तशालाभिरावृतम् ॥ ८
विद्याभोजनशालाभिर्गजाश्वानां तथैव च । आस्थानमण्डपानांच राजिभिः परिशोभितम् ॥ ९
देवासुर भटानां च मन्त्रिणां मंटपैस्तथा । एकान्तमण्डपैश्चापि नानारत्न विचित्रितैः ॥ १०
मुक्ताविरचितैरन्यैर्मण्डपैस्सुमनोहरैः । प्रवाळमण्डपैश्चापि चारुतेजोल्बणैस्तथा ॥ ११
वैडूर्यरत्नखचितैर्बहुभिर्मण्डपैरपि । पुष्यरागैश्शुभैश्चापि रचितैश्शुभ्रमुज्वलैः ॥ १२
पद्मरागैरनेकैश्च तेजोराशि विजृंभितैः । तथा मरतकैरुद्यत्कान्तिजालपरिष्कृतः ॥ १३
इन्द्रनीलैश्च भूयोऽपि त्रासदोषविवर्जितैः । वज्रोपलैरनर्घैश्च कृतैरन्यैर्मनोहरैः ॥ १४
शुद्धस्फटिकसंघैश्च गोमेदकशिलाचितैः । हरिचन्दनवृक्षौघैस्सुगन्धैरपि चित्रितैः ॥ १५

பித்தௌ நாநாவிதைச்சித்ரை: சித்ரிதம் ஸர்வதோப்ருசம் |
க்ரீடாபர்வத ஸங்கைச்ச வாபிஜாலைஸ்ஸமந்தத : || 4

கூபைரனேகசஸ்தத்வத் ப்ருதுவாடீபிராவ்ருதம் | ஆராம ப்ருந்தைச்ச ததா ஸர்வர்து குஸுமோஜ்வலை: 5
ப்ரமதாவனஷண்டேன மண்டிதம் பரிதஸ்ததா | யாகசாலா ஸஹஸ்ரேண ராஜிதம் ஸர்வதிக்ஷ்வபி || 6
போகசாலாபிரபிதோ கானசாலாபிராவ்ருதம் | பாகசாலா சதேனாபி விசாலேன ஸமந்தத: || 7
பூஷணானாம் ச சாலாபிர் யுத்தசாலா சதைஸ்ததா | அஸ்த்ரசாலாபிரபிதோ ந்ருத்தசாலாபிராவ்ருதம் || 8
வித்யாபோஜனசாலாபிர் கஜாச்வானாம் ததைவச | ஆஸ்தானமண்டபானாம் ச ராஜிபி: பரிசோபிதம் || 9
தேவாஸுரபடானாம் ச மந்திரிணாம் மண்டபைஸ்ததா | ஏகாந்தமண்டபைச்சாபி நானாரத்னவிசித்ரிதை:

முக்தாவிரசிதைரன்யைர் மண்டபைஸ்ஸுமனோஹரை: |
ப்ரவாளமண்டபைச்சாபி சாருதேஜோல்பணைஸ்ததா || 11

வைடூர்யரத்னகசிதைர் பஹுபிர்மண்டபைரபி | புஷ்யராகைச்சுபைச்சாபி ரசிதை: சுப்ரமுஜ்வலை: || 12
பத்மராகைரனேகைச்ச தேஜோராசி விஜ்ரும்பிதை: | ததா மரதகைருத்யத் காந்திஜால பரிஷ்க்ருதை: 13

இந்த்ரநீலைஸ்ச பூயோபி த்ராஸதோஷ விவர்ஜிதை: |
வஜ்ரோபலைரனர்க்யைஸ்ச த்ருதைரன்யைர் மனோஹரை: || 14

சுத்தஸ்படிகஸங்கைஸ்ச கோமேதகசிலாசிதை: | ஹரிசந்தனவ்ருக்ஷௌகை: ஸுகந்தைரபி சித்ரிதை: 15

களாலும் (3) சுவர்கள்மீது உள்ள பலவித சித்திரங்களாலும் விசித்திரமானதும் நான்கு பக்கங்களிலும் உள்ள விளையாட்டுக் குன்றுகளாலும் ஓடைகளாலும் (4) அநேகமாதிரியான கிணறுகளாலும் பெரிய தோட்டங்களாலும் சூழப்பட்டதும் வஸந்தம் முதலிய எல்லா ருதுக்களிலும் உள்ள வாசனையுடன் கூடிய புஷ்பங்கள் உள்ள ச்ருங்காரத் தோட்டங்களாலும் (5) பெண்களுடன் விளையாடுவதற்கான பல தோட்டங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், எல்லா திசைகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான யாகசாலைகளால் விளங்குகிறதும் (6) நான்கு பக்கத்திலும் போகசாலைகள் கானசாலைகள் விசாலமான சமயற் கட்டுகள் (7) பல ஆபரணசாலைகள் யுத்தசாலைகள் அஸ்திரசாலைகள் நாட்யசாலைகள் (8) வித்யா சாலைகள் போஜனசாலைகள் கஜசாலைகள் அச்வசாலைகள் இவைகளாலும் அநேக ஸபா மண்டபங்களின் வரிசைகளாலும் சோபிக்கலுற்றதும் (9) அநேகம் தேவ மண்டபம் அஸுர மண்டபம் வீர மண்டபம் மந்திரி மண்டபம் பற்பல ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஏகாந்த மண்டபங்கள் (10) மிக மனோ ரஞ்சிதமும் முத்துக்களால் அமைக்கப்பட்டவையுமான மற்ற மண்டபங்கள் அழகிய தேஜஸ்ஸுக்களை வெளியில் காட்டுகின்ற பவழ மண்டபங்கள் (11) வைடூர்யங்களால் இழைக்கப்பட்ட பல மண்டபங்கள் மங்களகரமான புஷ்யராகங்களால் கட்டப்பட்டவையும், பிரகாசமாக ஜ்வலிக்கலுற்ற (12) அநேக பத்மராகங்களாலும், மிகுந்த காந்திகளை விசிரலுற்ற மரகதங்களாலும் மிகுந்த காந்திகளால் சிறப்பாக விளங்கலுற்ற (13) இந்திர நீலக்கற்களாலும் திராஸமென்ற பயதோஷமற்ற விலையற்ற வைரக் கற்களாலும் அமைக்கப்பட்டவையுமான மற்ற மண்டபங்கள் மிக நேர்த்தியான (14) சிறந்த பல

एवमादिभिरन्यैश्च मण्टपैश्चारुमण्डितैः । इतस्ततश्च परितः कृतैस्सर्वत्र शोभितम् ॥ १६
अनेककोटिमाणिक्यखचितं तत्र तत्र च । पताकाभिर्गताकाशपदवीभिस्तदा भृशम् ॥ १७
व्यरुचन्नाकलोकस्य स्पर्धयैव समन्ततः । मुक्तामाणिक्यखचितकवाटैश्च सहस्रशः ॥ १८
नासादारु शिलाभ्यांतु तस्कराभ्यां जनाशयम् । कारयित्वाति रम्येण पुरोनाम चकार सः ॥ १९
वीरमाहेन्द्र शब्देन प्रथितं भुवनत्रये । पुराणि तस्याः परितः चित्राण्यष्टौ तदासुरः ॥ २०
हेमाख्यंच पुरातद्वद्देवाभिधमतः पुरम् । लंकापुरं तथान्यच्च नीलाख्यं श्वेतसंज्ञितम् ॥ २१
असुराणां पुरं तद्वद्वामाख्यंच महत्पुरम् । पद्माभिधं पुरं तद्वत्कारयामास पण्डितः ॥ २२
एवमुत्तरदिग्भागे समुद्रस्य तदासुरः । आसुराख्यां पुरीं रम्यां सर्वरत्न विचित्रिताम् ॥ २३
तथा दक्षिणतो मेरोर्द्वीपे जंब्वभिधे पुरम् । हेमकूटाद्रि निकटे मायाख्यं सुमहद्भृशम् ॥ २४
द्वीपे द्वीपेच नगरं अब्धावब्धौ च सर्वतः । कारयामास बहुशः शूरपद्मा महासुरः ॥ २५
ततस्तु वीरमाहेन्द्र पुरं प्राप तदाशु सः । दृष्ट्वा तत्र विचित्राणि क्रमेण गृहमाविशत् ॥ २६

ஏவமாதிபிரன்யைஸ்ச மண்டபைஸ்சாருமண்டிதை: |
இதஸ்ததஸ்ச பரித: க்ருதைஸ்ஸர்வத்ர சோபிதம் || 16
அனேககோடிமாணிக்ய கசிதம் தத்ரதத்ர ச | பதாகாபிர் கதாகாசபதவீபிஸ்ததா ப்ருசம் || 17
வ்யருசந்நாகலோகஸ்ய ஸ்பர்த்தயைவ ஸமந்தத: | முக்தாமாணிக்யகசித கவாடைஸ்ச ஸஹஸ்ரச: || 18
நாஸாதாருசிலாப்யாம்து தஸ்கராப்யாம் ஜனசயம் | காரயித்வாதி ரம்யேண புரோநாம சகார ஸ: || 19
வீரமாஹேந்த்ர சப்தேன ப்ரதிதம் புவனத்ரயே |
புராணி தஸ்யா: பரித: சித்ராண்யஷ்டௌ ததாஸுர: || 20
ஹேமாக்யம் ச புரா தத்வத் தேவாபிதமத: புரம் | லங்காபுரம் ததான்யச்ச நீலாக்யம் ச்வேதஸம்ஞிதம் 21
அஸுராணாம் புரம்தத்வத்வாமாக்யம் ச மஹத்புரம் | பத்மாபிதம புரம் தத்வத் காரயாமாஸ பண்டித: || 22
ஏவமுத்தர திக்பாகே ஸமுத்ரஸ்ய ததாஸுர: | ஆஸுராக்யாம் புரீம் ரம்யாம் ஸர்வரத்ன விசித்ரிதாம் || 23
ததா தக்ஷிணதோ மேரோர் த்வீபே ஜம்ப்வபிதே புரம் |
ஹேமகூடாத்ரி நிகடே மாயாக்யம் ஸுமஹத் ப்ருசம் || 24
த்வீபே த்வீபே ச நகரம் அப்தாவப்தௌ ச ஸர்வத: | காரயாமாஸ பஹுச: சூரபத்மா மஹாஸுர: || 25
ததஸ்து வீரமாஹேந்த்ர புரம் ப்ராப ததாசு ஸ: |
த்ருஷ்ட்வா தத்ர விசித்ராணி க்ரமேண க்ருஹமாவிசத் || 26

ஸ்படிகங்களாலும் கோமேதகக் கற்களாலும் தளவரிசை செய்யப்பட்டவைகளும் மிக மணம் பொருந்திய பல செஞ்சந்தனக் கட்டைகளால் விநோதமாய் அமைக்கப்பட்டவைகளும் (15) இவ்விதமான இன்னும் பலவித மண்டபங்கள் இவைகளால் இங்குமங்கும் எங்கும் விளங்குவதனால் மிக நேர்த்தியாய் அலங்கரிப்பட்டதும் (16) ஆங்காங்கு அனேககோடி மாணிக்கங்களால் கட்டப்பட்டும் மிகவும் ஆகாச மார்க்கத்தை எட்டி அளாவிய பல துவஜங்களால் (17) ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போட்டியாக ஏற்பட்டது போலெங்கும் விளங்கியதும் முத்துமாணிக்கங்களால் இழைக்கப்பட்ட அனேகமாயிரம் கதவுகளாலும் (18) ஜனங்களுடைய மனதைத் திருடுகின்ற நிலைகளது மேற்படி கீழ்ப்படிகளாலும் மிக ரமணீயமாய் விளங்குவதுமாக அமைக்கப்பட்டு அந்நகரத்திற்குச் சூரபத்மன் மூவுலகிலும் பிரஸித்திகொண்ட வீரமகேந்திரபுரமென்று பெயர்வைத்தான். (19½) மேலும் சூரபத்மன் அப்போது அந்த பட்டணத்தைச் சுற்றிலும் ஹேமபுரியென்றும் நிலபுரியென்றும் ச்வேதபுரியென்றும் அசுரர்களுடைய பெரிய பட்டணமாகிய வாமாபுரியென்றும் அதேவிதமான பத்மபுரியென்றும் ஆகிய எட்டுப் பட்டணங்களையும் சாமர்த்தியசாலியான சூரபத்மன் அமைத்தான். (20–22) அப்போது இம்மாதிரி ஸமுத்திரத்தின் வடபாகத்தில் சகல ரத்னங்களாலும் விசித்திரமாயுள்ள அழகான ஆசுரபுரியென்றதையும் (23) அப்படியே மேரு கிரிக்குத் தெற்கில் ஜம்பூத்வீபத்தில் ஹேமகூட மலைக்கருகில் மாயாபுரியென்ற மிகவும் பெரிதான ஓர் பட்டணத்தையும் (24) தவிர திவுக்குத்திவு கடலுக்குக்கடல் எங்கும் அனேக பட்டணங்களையும் உண்டுபண்ணினான். பிறகு மஹாஸுரனை சூரபத்மன் அப்போது வீரமகேந்திர பட்டணத்துக்கு சீக்கிரமாகச் சென்றான். அங்குள்ள ஆச்சர்யங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு க்ரமமாக தன் அரண்மனைக்குச்

तत्र गत्वाऽसुरश्रेष्ठस्सह विष्ण्वादि दैवतैः । भ्रातृभिश्च तदा तूर्णं सिंहासनमधिष्ठितः ॥ २७
ब्रह्मातु तस्य मकुटं शिवमादाय दत्तवान् । पट्टाभिषेकं च तदा चकार मतिमान्सुरैः ॥ २८
ततस्तु सर्वदैत्येन्द्राः सन्तोषं प्रापुरञ्जसा । विष्णुमालोक्य शूरोऽयं प्राह सन्तोषतस्तदा ॥ २९
यदाहूतो मया विष्णो तदागच्छाधुना व्रज । दिक्पालञ्च तदेशानमेकादशक कोटिकान् ॥ ३०
रुद्रानेवं विमुच्यैवं सिंहास्यं तारकं तदा । निवेशयित्वा देवानां प्रत्येकं कार्यमाह सः ॥ ३१
तांबूलकल्कपात्रंतु पुरुहूताय दत्तवान् । अग्नेर्यमस्यापि तथा पानीयत्वं समादिशत् ॥ ३२
भृङ्गारपात्रं निर्ऋतेर्व्यजनं वरुणस्यतु । वायोश्चामरकञ्चैव धनदस्य तथासुरः ॥ ३३
पूगभस्त्रां तथा चन्द्रसूर्ययोश्छत्रमेवच । असुरेन्द्रस्य खड्गंच दत्वातु सुमनोहरम् ॥ ३४
सिद्धविद्याधरगणैः किन्नरैर्गरुडैस्तथा । गीयमानश्च परितो नानागान विशारदैः ॥ ३५
रम्भोर्वशीमेनकाभिर्नृत्यन्तीभिर्निषेवितः । एवं सिंहासनारूढो देवांश्च परितः स्थितान् ॥ ३६

தத்ர கத்வாऽஸுரச்ரேஷ்ட: ஸஹவிஷ்ண்வாதிதைவதை: ।
ப்ராத்ருபிஸ்ச ததா தூர்ணம் ஸிம்ஹாஸனமதிஷ்டித: ॥ 27
ப்ரஹ்மா து தஸ்ய மகுடம் சிவமாதாய தத்தவான் ।
பட்டாபிஷேகம் ச ததா சகார மதிமான் ஸுரை: ॥ 28
ததஸ்து ஸர்வதைத்யேந்திரா: ஸந்தோஷம் ப்ராபுரஞ்ஜஸா ।
விஷ்ணுமாலோக்ய சூரோऽயம் ப்ராஹ ஸந்தோஷதஸ்ததா ॥ 29
யதாஹூதோ மயா விஷ்ணோ ததா கச்சாதுனா வ்ரஜ ।
திக்பாலஞ்ச ததேசானம் ஏகாதசக கோடிகான் ॥ 30
ருத்ரானேவம் விமுச்யைவம் ஸிம்ஹாஸ்யம் தாரகம் ததா ।
நிவேசயித்வா தேவானாம் ப்ரத்யேகம் கார்யமாஹஸ: ॥ 31
தாம்பூலகல்கபாத்ரம் து புருஹூதாய தத்தவான் ।
அக்னேர் யமஸ்யாபி ததா பானீயத்வம் ஸமாதிசத் ॥ 32
ப்ருங்காரபாத்ரம் நிருர்தேர் வ்யஜனம் வருணஸ்ய து । வாயோஸ்சாமரகஞ்சைவ தனதஸ்ய ததாஸுர: 33
பூகபஸ்த்ராம் ததா சந்த்ரஸூர்யயோ: ச்சத்ரமேவச ।
அஸுரேந்த்ரஸ்ய கட்கம் ச தத்வாது ஸுமனோஹரம் ॥ 34
ஸித்தவித்யாதரகணை: கின்னரைர் கருடைஸ்ததா । கீயமானஸ்ச பரிதோ நானாகான விசாரதை: ॥ 35
ரம்போர்வசீமேனகாபிர் நருத்யந்தீபிர் நிஷேவித: ।
ஏவம் ஸிம்ஹாஸனாரூடோ தேவாம்ஸ்ச பரிதஸ்திதான் ॥ 36

சென்றான். (25-26) அப்போது அசுர ச்ரேஷ்டன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடனும் தம்பிகளுடனும் அங்குபோன உடன் ஸிம்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். (27) அப்போது மகாபுத்திசாலியான பிரும்ம தேவன் அவனுக்கு மங்களமான கிரீடத்தை எடுத்துக்கொடுத்து சகல தேவர்களுடனும் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்: (28) பிறகு எல்லா அசுரேந்திரர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அப்போது சூரபத்மன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து ஸந்தோஷத்துடன் சொன்னான். (29) ஓ விஷ்ணு, எப்பொழுது நான் கூப்பிடுகிறேனோ அப்பொழுது வாரும், இப்போது போகலாம். திக்பாலகராகிய ஈசானரையும் மற்ற பதினொருகோடி ருத்திரர்களையும் இம்மாதிரி அனுப்பிவிட்டு அப்போது சிங்கமுகனையும் தாரகனையும் இருக்கச்செய்து பிறகு தேவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேலை ஏற்படுத்தினான். (30-31) வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு உமிழும் பாத்திரத்தை இந்திரன் கையிலும், அக்னி யமன் இவ்விருவர்களுக்கும் குடிக்கும் ஜலம் எடுக்கும் வேலையும் (32) நிருருதிக்கு (அவன் தனது இனத்தோனுகையால் வைதிகானுஷ்டானுதிகளுக்குரிய ஜலபாத்திரமாகிய) கெண்டியையும், வருணன் கையில் விசிறியையும், வாயுவின் கையில் சாமரத்தையும், அப்படியே அசுரன் குபேரன்கையில் (33) பரக்குப்பையையும், சந்திரன் சூரியன் இவர்களின் கைகளில் குடையையும், தேவர்களை வேலை வாங்குவதற்காக அசுரேந்திரன் கையில் மிகவும் அழகான கத்தியையும் கொடுத்து (34) பற்பல கீதங்களில் மிகுந்த சதுரர்களான ஸித்தர்கள் வித்தியாதரர்கள் கின்னரர்கள் கருடர்கள் இவர்கள் கீதங்கள் பாடவும் (35) ரம்பை ஊர்வசி மேனகை இவர்கள் விசேஷமாக நாட்டியம் செய்து ஸேவிக்கவும் இவ்விதமாக ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து

प्रेक्ष्य शूरो मरुत्वन्तं तदा प्राह सुरेश्वरम् । देवैस्सह मदीयैस्त्वं पुरुषैश्चोदितः कृषिम् ॥ ३७
कुरु नित्यं भयादेव विमुच्याहंकृतिं वृथा । अग्निमाह तदा शूरो दैत्यैः स्पृष्टोऽपि पावक । ३८
मा दहेति तथा तेषां पाकं कृत्वा पुरे वस । यम त्वं शान्तरूपेण प्रेक्ष्यस्सर्वैर्दितेस्सुतैः ॥ ३९
निवसात्र तथा तेषां निधनञ्चाप्यकारयन् । वरुणेन त्वया शीतगन्धोदेनैव सेचनम् ॥ ४०
सदा कार्यं मदीयेऽस्मिन् पत्तने सावधानतः । मन्दं मन्दं त्वया वायो वातव्यं गन्धशीतलैः ॥ ४१
कुसुमांबु विन्दुभिर्नित्यं मुग्धनारी कुचे क्षिपन् । तथा संमार्जनं चापि कृत्वा भीतेन सर्वतः ॥ ४२
कुबेर त्वं दद द्रव्यं भटानां यदपेक्षितम् । शङ्ख पद्मनिधी हित्वा सर्वदा सावधानतः ॥ ४३
गोपुरद्वारदेशे त्वं स्थित्वा सूर्यातपं कुरु । अघर्मघर्मपृषता भूषयन्नङ्गना मम ॥ ४४
शीतांशुना त्वया पूर्णकलायुक्तेन सर्वदा । मनस्विनी मनोभित्वा कार्या मे नर्मदूतता ॥ ४५
वक्तव्या दिनशुद्धिश्च त्वया ब्रह्मन् विशेषतः । स ह पुत्रैश्च दशभिः प्रजापतिभिरत्रवै ॥ ४६

ப்ரேக்ஷ்ய சூரோ மருத்வந்தம் ததா ப்ராஹ ஸுரேச்வரம் |
தேவைஸ்ஸஹ மதீயைஸ்த்வம் புருஷைஸ்சோதித: க்ருஷிம் || 37

குரு நித்யம் பயாதேவ விமுச்யாஹம்க்ருதிம் வ்ருதா |
அக்னிமாஹ ததா சூரோ தைத்யை: ஸ்ப்ருஷ்டோபி பாவக || 38

மா தஹேதி ததா தேஷாம் பாகம் க்ருத்வா புரே வஸ |
யம த்வம் சாந்தரூபேண ப்ரேக்ஷ்யஸ்ஸர்வைர் திதேஸ்ஸுதை: || 39

நிவஸாத்ர ததா தேஷாம் நிதனஞ்சாப்யகாரயன் | வருணேன த்வயா சீதகந்தோதேனைவ ஸேசனம் || 40

ஸதா கார்யம் மதீயே஽ஸ்மின் பத்தனே ஸாவதானத: |
மந்தம் மந்தம் த்வயா வாயோ வாதவ்யம் கந்த சீதளை: || 41

குஸுமாம்புபிந்துபிர்நித்யம் முக்தநாரீகுசே க்ஷிபன் |
ததா ஸம்மார்ஜனஞ்சாபி க்ருத்வா பீதேன ஸர்வத: || 42

குபேர த்வம் தத த்ரவ்யம் படானாம் யதபேக்ஷிதம் | சங்கபத்மநிதீ ஹித்வா ஸர்வதா ஸாவதானத: || 43

கோபுரத்வாரதேசே த்வம் ஸ்தித்வா ஸூர்யாதபம் குரு | அகர்மகர்மப்ருஷதா பூஷயன்னங்கனா மம || 44

சீதாம்சுனா த்வயா பூர்ண கலாயுக்தேன ஸர்வதா | மனஸ்வினீ மனோபித்வா கார்யாமே நர்மதூததா || 45

வக்தவ்யா தினசுத்திஸ்ச த்வயா ப்ரஹ்மன் விசேஷத: | ஸஹபுத்ரைஸ்ச தசபி: ப்ரஜாபதிபிரத்ரவை || 46

சுற்றிலும் நின்ற தேவர்களை (36) பார்த்து சூரனானவன் தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனைப்பார்த்துக் கூறினான். ஓ இந்திர! நீ மற்ற தேவர்களோடு நான் என்ற அகங்காரத்தைவிட்டு பயத்துடன் என்னைச் சேர்ந்தவர்களால் ஏவப்படுகிறபடி பயிற்தொழில் வேலையை தினந்தோறும் நடத்திவருவாய் என, (37½) பிறகு சூரன் அக்னியைப்பார்த்து ஓ அக்னியே, அசுரர்களால் தொடப்பட்டாலும் (38) அவர்களுக்கு சூடு இல்லாமல் ஜாக்கிறதையாய் அவர்களுக்கு சமையல் செய்துகொண்டு இந்தப் பட்டணத்தில் வஸித்து வருவாயாக எனக் கூறினான். ஓ யமனே நீ அசுரர்களுடைய பார்வைக்கு சாந்தரூபியாக இருந்து கொண்டு (39) அவர்களுக்கு மரணத்தை உண்டுபண்ணாமல் ஜாக்கிரதையாக இங்கேயே வஸித்துவா எனக்கூறினான். ஓ வருண! நீ எப்பொழுதும் நமது பட்டணம் முழுவதும் ஸாவதானமாக குளிர்ச்சியாயும் நல்ல வாசனை உள்ளதுமான ஜலத்தை எப்பொழுதும் தெளித்துவர வேண்டும். (40½) ஓ வாயோ! நீ இளம் காற்றுடன் நல்ல வாசனையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய (41) பனிநீர் திவலைகளை தினந்தோறும் நமது அழகிய ஸ்த்ரீகளின் ஸ்தனங்கள்மீது தெளித்துக் கொண்டும் பயத்துடன் எங்கும் குப்பைகளை பெருக்கிக்கொண்டும் இருக்க வேண்டும். (42) ஓ குபேரா! நீ எப்பொழுதும் சங்கநிதி பத்மநிதி இவைகளை திறந்துவைத்துக்கொண்டு நமது தூதர்களுக்கு வேண்டியமட்டும் திரவியங்களை கொடுத்து வருவாய். (43) ஓ சூரியா! நமது கோபுரவாசலிலிருந்து கொண்டு நீ எனது மனைவிகளை குளிர் மழைகாலங்களில் சிறிய வேர்வை திவிலைகளால் அலங்கரித்து வெய்யலடுக்கச் செய்வாயாக. (44) ஓ சந்திரா! குளிர்ந்த கிரணங்கள் உள்ள நீ எப்பொழுதும் பூர்ண கலையுடன் இருந்துகொண்டு யுவதிகளின் மனதை இளகச்செய்து எனது காமகேளிகைக்கு தூதனாக இருப்பாயாக. (45) ஓ பிரும்ம தேவா! உமது பிள்ளைகளான பத்து பிரஜாபதிகளுடன் நித்யம் (பஞ்சாங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு) இங்கு தினசுத்தி

एवं नानाविधानां सः देवानां चतुरस्तदा । प्रोक्त्वा कार्यविशेषाणि स्वयं सिंहासने स्थितः ॥
शुक्रेण गुरुणा चापि प्रोक्षितस्सन् कुशोदकैः । ४७

प्रतिदिनमिति देवैरिन्द्रपूर्वैर्वरोऽयं दितितनुज समूहैश्शूरपद्मोऽसपत्नः ।
कृतनिजकृषिसंघस्सन्ततं सार्वभौमस्समधिगतबहुश्रीर्भ्रातृभिर्भूसुरेन्द्राः ॥ ४८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ अथ नवमोऽध्यायः ॥

इल्वलवातापि जन्मकथनम् ॥

ततस्तु शूरपद्मोऽयं त्वष्टुः कन्यां मनोरमाम् । उदुवाह विशेषज्ञः पद्मकोमळकां ततः ॥ १
चत्वारस्तनयास्तस्या बभूवुस्तुबलोत्कटाः । भानुकोपाभिधः कश्चित्तथा चाग्निमुखोऽसुरः ॥ २

ஏவம் நானுவிதானும் ஸ: தேவானும் சதுரஸ்ததா ।
ப்ரோக்த்வா கார்யவிசேஷாணி ஸ்வயம் ஸிம்ஹாஸனே ஸ்தித: 47

ப்ரதிதினமிதி தேவைரிந்த்ரபூர்வைர்வரோயம் திதி தனுஜ ஸமூஹை: சூரபத்மாऽஸபத்ந: ।
க்ருதநிஜக்ருஷிஸங்கஸ்ஸந்ததம் ஸார்வபௌமஸ்ஸமதிகதபஹுஸ்ரீர் ப்ராத்ருபிர் பூஸுரேந்த்ரா: ॥ 48

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஆஸுரகாண்டே அஷ்டமோऽத்யாய: ॥

॥ நவமோऽத்யாய: ॥

இல்வலன் வாதாபியின் உற்பத்தியை கூறுதல்.

ததஸ்து சூரபத்மோऽயம் த்வஷ்டு: கன்யாம் மனோரமாம் ।
உதுவாஹ விசேஷக்ஞ: பத்மகோமளகாம் தத: ॥ 1

சத்வாரஸ்தனயாஸ்தஸ்யா பபூவு: ஸுபலோத்கடா: । பானுகோபாபித: கஸ்சித்ததா சாக்னிமுகோऽஸுர: 2

நன்கு படிக்க வேண்டும். (46) மிக ஸமர்த்தஞன சூரபத்மன் பல தேவர்களுக்கு இம்மாதிரியாக அவரவர்களுக்குரிய விசேஷமான கார்யங்களை கட்டளையிட்டு ஆசார்யனுன சுக்ரபகவானுல் குசதீர்த்தங்களால் ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டு ஸிம்மாஸனத்தின்மீது சுகமாக வீற்றிருந்தான். (47) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! சிறந்த சூரபத்மன் இவ்வாருக தினந்தோறும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களாலும் அசுரக் கூட்டங்களாலும் செய்யப்பட்ட தனது கார்ய ஸமூஹத்தை உடையவனுகவும் சத்ருக்கள் அற்றவனுகவும் விசேஷ லக்ஷ்மீவிலாஸத்தோடு கூடியவனுகவும் தனது தம்பிகளோடு அகிலபுவனத்திற்கும் அரசனுக விளங்கினன். (48)

எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

பிறகு சிறந்த அறிவாளியான சூரபத்மன் மனதுக்கு ரம்மியமான விச்வகர்மன் பெண்ணுன பத்மகோமளையை கல்யாணம் செய்துகொண்டான். அதன்மேல் (1) அவளுக்கு மிகுந்த பலசாலிகளான பானுகோபன் அக்னிமுகன் ஹிரண்யன் வஜ்ரபாகு என்று பெயர்களை உடைய நான்கு

हिरण्यनामाच परो वज्रबाहुस्तथेतरः । देवकन्या तथा बह्वीरसुराणांच कन्यकाः ॥ ३
राक्षसीश्च तथा भूयो गन्धर्वाणांच कन्यकाः । सिद्धविद्याधराणांच नागानामपि कन्यकाः ॥ ४
[किंपुरुषाणां पततां किन्नराणांच कन्यकाः]
उद्वाह्यच तदा पुत्रान् स्वासु वीर्यबलान्वितान् । त्रिसाहस्रमितान् शीघ्रं अजीजनदहो द्विजाः ॥ ५
सिंहाननं तारकंच कोटिद्वय बलैस्सह । प्रत्येकमाशु तौ वीरौ आसुराख्ये पुरेक्रमात् ॥ ६
मायापुरेच महति प्रेरयामास वीर्यवान् । तत्र गत्वातु सिंहास्यो याम्यां कन्यां विभूतिकाम् ॥ ७
उद्वाह्य पुत्रं तस्यां सः महाशूरमजीजनत् । एवं कन्या विवाह्यायं शतपुत्रानजीजनत् ॥ ८
तारकोऽपि तथा कन्यां निर्ऋतेस्सौरिकां तदा । असुरेन्द्राभिधं पुत्रं धर्मासक्ताशयं भृशम् ॥ ९
उत्पाद्य सपुरे रम्ये रममाणोऽवसत्तदा । पुनस्तु शूरपद्मायं प्रतिद्वीपं तदासुरान् ॥ १०
द्विकोटिगणिताश्चैव वाहिनीः प्रैरयत्किल । पाताळ भूमि नाकेषु वाहिन्यागणितांस्तदा ॥ ११

ஹிரண்யநாமா ச பரோ வஜ்ரபாஹுஸ்ததேதர: ।
தேவகன்யா ததா பஹ்வீ: அஸுராணும் ச கன்யகா: ।। 3
ராக்ஷஸீஸ்ச ததா சூரோ கந்தர்வாணும் ச கன்யகா: । ஸித்தவித்யாதராணும் ச நாகாணுமபி கன்யகா: ।।
[கிம்பூருஷாணும் பததாம் கின்னராணும் ச கன்யகா:]
உத்வாஹ்ய ச ததா புத்ரான் ஸ்வாஸு வீர்யபலான்விதான் ।
த்ரிஸஹஸ்ரமிதான் சீக்ரம் அஜீஜனதஹோத்விஜா: ।। 5
ஸிம்மானனம் தாரகம் ச கோடித்வயபலைஸ்ஸஹ ।
ப்ரத்யேகமாசு தௌ வீரௌ ஆஸுராக்யே புரேக்ரமாத் ।। 6
மாயாபுரே ச மஹதி ப்ரேரயாமாஸ வீர்யவான் ।
தத்ர கத்வாது ஸிம்மாஸ்யோ யாம்யாம் கன்யாம் விபூதிகாம் ।। 7
உத்வாஹ்ய புத்ரம் தஸ்யாம் ஸ: மஹாசூரமஜீஜனத் ।
ஏவம் கன்யா விவாஹ்யாயம் சதபுத்ரானஜீஜனத் ।। 8
தாரகோऽபி ததா கன்யாம் நிருர்தே: ஸௌரிகாம் ததா ।
அஸுரேந்த்ராதிபம் புத்ரம் தர்மாஸக்தாசயம் ப்ருசம் ।। 9
உத்பாத்ய ஸபுரே ரம்யே ரமமாணோऽவஸத்ததா ।
புனஸ்து சூரபத்மாயம் ப்ரதித்வீபம் ததாஸுரான் ।। 10
த்விகோடி கணிதாஸ்சைவ வாஹினீ: ப்ரைரயத்கில ।
பாதாளபூமிநாகேஷு வாஹின்யா கணிதாம்ஸ்ததா ।। 11

பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். (2½) மேலும் சூரபத்மன் இவ்வாறே அனேகம் தேவ கன்னிகைகள் அசுர கன்னிகைகள் (3) ராக்ஷஸ கன்னிகைகள் கந்தர்வ கன்னிகைகள் ஸித்த கன்னிகைகள் வித்யாதர கன்னிகைகள் நாக கன்னிகைகள் (4) கிம்புருஷ கன்னிகைகள் கருட கன்னிகைகள் கின்னர கன்னிகைள் ஆகிய இவர்களையும் விவாஹம் செய்துகொண்டு இந்த தன் மனைவிகளிடத்தில் இந்திரியபலம் சரீரபலம் உள்ள மூன்றுயிரம் புத்திரர்களை சீக்கிரமாக உண்டுபண்ணினுன். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இது ஆச்சரியம். (5) மிக்க பலசாலியான சூரனுனவன் உடன் விரர்களான சிங்கமுகன் தாரகன் இருவர்களையும் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டுகோடி சைன்யங்களுடன் முறையே (6) ஆசுரபுரியிலும் பெரிதான மாயாபுரியிலும் வஸிக்கச்செய்தான். பிறகு சிங்கமுகன் அந்த ஆசுரபுரிக்குச் சென்று யமன் கன்னிகையான விபூதிகை என்பவளை (7) கல்யாணம் செய்துகொண்டு அவளிடம் மகாசூரனுன புத்ரனை உண்டுபண்ணினுன். இவ்விதம் பல கன்னிகைகளை மணந்துகொண்டு நூறு பிள்ளைகளை உண்டு பண்ணினுன். (8) அவ்விதமே தாரகனும் நிருருதியின் பெண்ணுன ஸௌரிகை என்பவளை மணந்து மிகவும் தர்மத்தில் பற்றுள்ள அசுரேந்திரன் என்னும் பெயருள்ள பிள்ளையை உண்டுபண்ணி அந்த அழகான மாயாபுரியில் ஸௌக்கியமாக வஸித்து வந்தான். (9) பிறகு அந்த சூரபத்மன் ஒவ்வொரு தீவுகளுக்கும் பல அசுரர்களையும் இரண்டுகோடி சைன்யங்களையும் அனுப்பினுன். (10½) பாதாளம் பூமி ஸ்வர்கம் இவைகளில் ஆறுகோடி சைன்யங்களோடு பற்பல வகுப்பைச் சேர்ந்த அசுரர்களை இருக்கச்

षट्कोट्या बहुधा भिन्नानसुरान् विन्यवेशयत् । वीरमाहेन्द्रपुर्यास्तु परितोऽष्टपुरेष्वयम् ॥ १२
गजाननं तुरङ्गास्यं याळिवक्त्रं तथेतरम् । भल्लूकवक्त्रमपरं व्याघ्रवक्त्रं महाबलम् ॥ १३
वराहमुखमन्यञ्च सिंहवक्त्रं तथेतरम् । गवयास्यमिमानष्टौ महावीरान् महौजसः ॥ १४
अशीतिवाहिनीभिस्तान् सहस्राणां न्ययोजयत् । स्वपुरेऽपि तथा शूरो वाहिनीनाञ्च लक्षकम् ॥ १५
बलं तथा गोपुरेषु प्राकारेष्वेवमादिषु । स्थापयामास शूरोऽयं बहुवीर्यपराक्रमान् ॥ १६
दुर्गुणं धर्मकोपंच दुर्मुखं शङ्खपालकम् । वज्रपालंच मर्मज्ञं महिषाख्यञ्च मन्त्रिणम् ॥ १७
कृत्वा शूरस्तु तैस्सार्धं राज्यभारं तथावहत् । देवा देवेन्द्रमुख्याश्च ऋषयश्च तपोधनाः ॥ १८
शूरं सिंहाननं तद्वत्तारकञ्च दिनेदिने । तत्पुत्रान्मंत्रिणश्चापि दृष्ट्वा तैश्चोदिताः क्रियाः ॥ १९
कृत्वा तस्थुर्महाभीता गरुडं पन्नगा इव । कदाचिदमरानिन्द्रपूर्वान् प्रेक्ष्यासुरोत्तमः ॥ २०
आनेतव्याश्च बहवो मीना युष्माभिरञ्जसा । इत्यब्रवीत्तदा देवा भृशं दुःखित मानसाः ॥ २१

ஷ்ட்கோட்யா பஹுதா பின்னான் அஸுரான்வின்யவேசயத் |
வீரமாஹேந்த்ரபுர்யாஸ்து பரிதோSஷ்டபுரேஷ்வயம் || 12
கஜானனம் துரங்காஸ்யம் யாளிவக்த்ரம் ததேதரம் | பல்லூகவக்த்ரமபரம் வ்யாக்ரவக்த்ரம் மஹாபலம் 13
வராஹமுகமன்யஞ்ச ஸிம்ஹவக்த்ரம் ததேதரம் | கவயாஸ்யமிமானஷ்டௌ மஹாவீரான் மஹௌஜஸ:
அசீதிவாஹினீபிஸ்தான் ஸஹஸ்ராணாம் ந்யயோஜயத் |
ஸ்வபுரேபி ததா சூரோ வாஹினீனாஞ்ச லக்ஷகம் || 15
பலம் ததா கோபுரேஷு ப்ராகாரேஷ்வேவமாதிஷு |
ஸ்தாபயாமாஸ சூரோSயம் பஹுவீர்ய பராக்ரமான் || 16
துர்க்குணம் தர்மகோபம் ச துர்முகம் சங்கபாலகம் |
வஜ்ரபாலம் ச மர்மக்ஞம் மஹிஷாக்யஞ்ச மந்திரிணம் || 17
க்ருத்வா சூரஸ்து தைஸ்ஸார்த்தம் ராஜ்யபாரம் ததாவஹத் |
தேவா தேவேந்த்ரமுக்யாஸ்ச ரிஷயஸ்ச தபோதனா: || 18
சூரம் ஸிம்ஹானனம் தத்வத் தாரகஞ்ச தினேதினே |
தத்புத்ரான் மந்திரிணஸ்சாபி த்ருஷ்ட்வா தை: சோதிதா: க்ரியா: || 19
க்ருத்வா தஸ்துர் மஹாபீதா கருடம் பன்னகா இவ |
கதாசிதமரான் இந்த்ரபூர்வான் ப்ரேக்ஷ்யாஸுரோத்தம: || 20
ஆனேதவ்யாஸ்ச பஹவோ மீனா யுஷ்மாபிரஞ்சஸா | இத்யப்ரவீத் ததா தேவா ப்ருசம் து:கிதமானஸா: ||

செய்தான். (11½) பிறகு சூரன் வீரமகேந்திரபுரத்திற்கு சுற்றிலுமுள்ள எட்டு பட்டணங்களிலும் (12) கஜமுகாஸுரன், துரங்காஸ்யன், (குதிரைமுகன்) யாளிவக்த்ரன், (யாளிமுகமுள்ளவன்) பல்லூகவக்த்ரன் (கரடிமுகமுள்ளவன்) மிக பலமுள்ள வ்யாக்ரவக்த்ரன் (புலிமுகமுள்ளவன்) (13) வராஹமுகன் (பன்றி முகமுள்ளவன்) ஸிம்மவக்த்ரன் (சிங்கமுகமுள்ளவன்) கவயாஸ்யன் (பசுவைப்போன்ற கவயம் என்ற மிருகத்தின் முகமுள்ளவன்) ஆகிய மகாவீரர்களும் மகாபராக்ரமசாலிகளுமான இந்த எட்டுபேர்களையும் (14) எண்பதினாயிரம் சைன்யங்களோடு இருக்கும்படி ஏவினான். அவ்விதமாகவே சூரன் தன் பட்டணத்துக்குள் லக்ஷம் சைன்யங்களையும் (15) அவ்விதமே கோட்டைவாசல் கோட்டை மதில் முதலிய இடங்களில் பல சைன்யங்களையும் ஸ்தாபித்தான். இந்த சூரன் மிகுந்த வீர்யம் பராக்கிரமம் இவைகளோடு கூடியவர்களான (16) துர்க்குணன் தருமகோபன் துர்முகன் சங்கபாலன் ரஹஸ்யங்களை அறிந்த வஜ்ஜிரபாலன் மஹிஷன் இவர்களை மந்திரிகளாக (17) செய்து அப்போது சூரபத்மன் அவர்களோடுகூட ராஜ்யபாரத்தை வஹித்தான். தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களும் தபஸ்ஸையே தனமாகக்கொண்ட முனிவர்களும் (18) தினந்தோறும் சூரபத்மன் ஸிங்கமுகன் தாரகன் அவர்களது பிள்ளைகள் மந்திரிகள் இவர்களை கண்டுகொண்டு அவர்களால் ஏவப்பட்ட வேலைகளை (19) செய்து கொண்டு கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல் மிகுந்த பயத்துடன் இருந்துவந்தார்கள். ஒரு சமயம் சூரபத்மன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை பார்த்து (20) நீ சிக்கிரமாக பல மீன்களை பிடித்துவர வேண்டுமெனக்

ओमित्युक्त्वाथ सर्वेऽपि संभूयाब्धिं गताः खलु । दक्षाध्वरकृतं दोषं स्मृत्वा स्मृत्वा भयङ्गताः ॥ २२
वरुणं प्राह देवेन्द्रस्त्वया मीनास्समुद्रतः । नेतव्या भूरिशस्तूर्णमित्येवंच भयान्वितः ॥ २३
ततस्तु वरुणश्शीघ्रं नळमीनान्बहूनपि । तिमिङ्गलानपि तदा तिमिङ्गिल गिलांस्तिमीन् ॥ २४
मकरादींश्च सहसा वारिधेरानयत्तटे । सूर्यस्तु शोषयामास यमः प्राणानपाहरत् ॥ २५
नागपाशेन बध्वा तान् शूरवेश्मापुरञ्जसा । स्मित्वाऽसुरस्तदा प्रेक्ष्य शूरो वाचमुवाच ह ॥ २६
एवं प्रतिदिनं देवा नेतव्यं मीनजालकम् । इति कृत्वा पुरा तस्थुर्वारं वारं भयान्विताः ॥
ऋषयः — अजावक्त्रीतिया प्रोक्ता पूर्वं सूतमहामते ॥ २७
तस्याश्चरित्रं किंवास्यात् ब्रूत सर्वं यथातथम् । सूतः - शृण्वन्तु तस्याश्चरितं वदतो मे द्विजोत्तमाः ॥
महाक्रूरा महापापा महाकामवशं गता । वञ्चनायत्तहृदया सर्वगा सर्वदा च सा ॥ २९
चतुर्दशसु लोकेषु सञ्चरन्ती निजेच्छया । तत्र तत्र स्थितान्विप्रानृषीनन्यान् सुरानपि ॥ ३०

ஓமித்யுக்த்வாத ஸர்வேऽபி ஸம்பூயாப்திம் கதா: கலு ।
தக்ஷாத்வர க்ருதம் தோஷம் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா பயம் கதா: 22
வருணம் ப்ராஹ தேவேந்த்ரஸ்த்வயா மீனா ஸ்ஸமுத்ரத: ।
நேதவ்யா பூரிசஸ்தூர்ணமித்யேவம்ச பயான்வித: ॥ 23
ததஸ்து வருணச்சீக்ரம் நளமீனான் பஹூன்யபி । திமிங்கலானபி ததா திமிங்கிலகிலாம்ஸ்திமீன் ॥ 24
மகராதீம்ஸ்ச ஸஹஸா வாரிதேரானயத்தடே । ஸூர்யஸ்து சோஷயாமாஸ யம: ப்ராணானபாஹரத் ॥ 25
நாகபாசேன பத்வா தான் சூரவேச்மாபுரஞ்ஜஸா ।
ஸ்மித்வாऽஸுரஸ்ததா ப்ரேக்ஷ்ய சூரோ வாசமுவாசஹ ॥ 26
ஏவம் ப்ரதிதினம் தேவா நேதவ்யம் மீனஜாலகம் । இதி க்ருத்வா புரா தஸ்துர் வாரம்வாரம் பயான்விதா: ॥
ரிஷய: — அஜாவக்த்ரீதியா ப்ரோக்தா பூர்வம் ஸூதமஹாமதே । 27
தஸ்யாஸ்சரித்ரம் கிம்வாஸ்யாத் ப்ரூத ஸர்வம் யதாததம் ।
ஸூத: — ச்ருண்வந்து தஸ்யாஸ்சரிதம் வததோ மே த்விஜோத்தமா: ॥ 28
மஹாக்ரூரா மஹாபாபா மஹாகாமவசம் கதா । வஞ்சனாயத்தஹ்ருதயா ஸர்வகா ஸர்வதா ச ஸா ॥ 29
சதுர்தசஸு லோகேஷு ஸஞ்சரந்தீ நிஜேச்சயா ।
தத்ர தத்ர ஸ்திதான் விப்ரான் ரிஷீனன்யான் ஸுரானபி ॥ 30

கூறினான். அப்பொழுது தேவர்கள் ரொம்பவும் துக்கத்தை அடைந்த மனதுடன் (21) அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி யாவரும் சேர்ந்து கடலுக்குச்சென்று தக்ஷப்பிரஜாபதியின் யாக காலத்தில் செய்த சிவத்ரோக பாவத்தை நினைத்து நினைத்து மிகுந்த பயத்தை அடைந்தார்கள். (22) அப்போது இந்திரன் வருணனை நீர் ஸமுத்ரத்திலிருந்து சீக்கிரம் அதிகமான மீன்களை பிடித்துவர வேண்டும். எனச் சொன்னான். பிறகு வருணன் மிகுந்த பயத்துடன் சென்று அனேகம் அயிரை மீன்கள் பெரிய மீன்களை விழுங்குகின்ற திமிங்கில மீன்கள் அத்திமிங்கிலங்களை விழுங்குகிற திமிங்கலகிலமென்ற மீன்கள் (23-24) மகரமென்ற சுறுமீன்கள் இவை முதலான மீன்களை கடலினின்று சீக்கிரத்தில் கரையில் கொண்டுவந்தான். யமன் அவைகளின் உயிரை வாங்கினான். சூரியன் காயவைத்தான் (25) பிறகு அவைகளை நாகபாசத்தால்கட்டி சீக்கிரமாக சூரபத்மன் வீட்டுக்கு கொண்டுவந்தார்கள். அப்போது சூரன் தேவர்களைப்பார்த்து சிரித்து "ஓ தேவர்களே! நீங்கள் தினந்தோறும் இவ்வாறாகவே மீன் கூட்டத்தை கொண்டுவர வேண்டும்" என்னும் வார்த்தையைக் கூறினான். (26½) பின்பு இந்த பிரகாரமாக தேவர்கள் மிகுந்த பயத்தோடு அடிக்கடி செய்துகொண்டு வந்தார்கள். ரிஷிகள் கூறுகிறார்கள்:— ஓ மகாபுத்திசாலியான சூதமுனிவரே! முன்பு உங்களால் எந்த அஜாமுகி என்பவளைப் பற்றி சொல்லப்பட்டதோ (27) அவளுடைய சரித்திரம் என்ன என்பதை உள்ளபடி எல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். சூதர் கூறுகிறார்:— ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! நான் கூறுகின்ற அவளுடைய சரித்திரத்தை கேளுங்கள். (28) மிகவும் கொடூரமானவளும் மிகுந்த பாபமுள்ளவளும் ரொம்பவும் காமத்துக்குள்ளானவளும் மிகவும் வஞ்சிக்கிற மனதை உடையவளும் எங்கும் எப்பொழுதும் அலைகின்றவளும் (29) பதினான்கு லோகங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி செல்லுகிறவளும் ஆங்காங்கு உள்ள ப்ராம்மணர்கள் ரிஷிகள்

असुरांश्चैव रक्षांसि सुन्दरानपरानपि । यूनश्च वार्धिकानेवं यंवा कंवा पथिस्थितम् ॥ ३१
सहस्रपुरुषानेवं धर्षयत्येकवासरे । तथा मार्गस्थिता रम्या बालाः प्रौढाश्च कन्यकाः ॥ ३२
बलात्कारेण बध्वा ता भ्रातृभ्यः स ददाति सा । यागानां तपसां चापि विघ्नं कृत्वैव तिष्ठति ॥ ३३
एवं स्थित्वा महाघोरं कर्म कृत्वा कदाचन । आसाद्य ऋषिवर्यं सा दुर्वासमथाब्रवीत् ॥ ३४
पुत्रार्थं त्वामिहापन्ना दुर्वासस्तपतां वर । कर्तव्यश्च मया साकं संभोगस्सुतरामिति ॥ ३५
दुर्वासा वचनं तस्याश्श्रुत्वात्यन्तं भयं गतः । गच्छ त्वं बालिशे सोऽहं अशक्तः खलु तापसः ॥ ३६
इति ब्रुवन्तं तं भूयो बलात्कारेण सा भृशम् । अधरं परिगृह्याशु चुचुंबौष्ठेन तस्यच ॥ ३७
उत्तानयित्वा सात्यर्थं रमयामास तं बलात् । तयोस्सुरतवेगेन जातौ पुत्रावरिन्दमौ ॥ ३८
इल्वलाख्यश्च वातापिः पितृ मातृ स्वरूपिणौ । दुर्वाससं कदाचित्तौ पितरं प्रेक्ष्य दुर्जनौ ॥ ३९
तपोबलमिदं सर्वमावयोर्दीयतां तव । इत्यूचतुस्तदा क्रुद्धो दुर्वासास्ताववेक्ष्य सः ॥ ४०

அஸுராம்ஸ்சைவ ரக்ஷாம்ஸி ஸுந்தரானபரானபி ।
யூனஸ்ச வார்ஷிகானேவம் யம்வா கம்வா பதிஸ்திதம் ॥ 31
ஸஹஸ்ரபுருஷானேவம் தர்ஷயத்யேகவாஸரே ।
ததா மார்கஸ்த்திதா ரம்யா பாலா: ப்ரௌடாஸ்ச கன்யகா: ॥ 32
பலாத்காரேண பத்வா தா ப்ராத்ருப்ய: ஸ்ம ததாதி ஸா ।
யாகானும் தபஸாம் சாபி விக்னம் க்ருத்வைவ திஷ்டதி ॥ 33
ஏவம் ஸ்தித்வா மஹாகோரம் கர்ம க்ருத்வா கதாசன ।
ஆஸாத்ய ரிஷிவர்யம் ஸா துர்வாஸஸமதாப்ரவீத் ॥ 34
புத்ரார்த்தம் த்வாமிஹாபன்னு தூர்வாஸஸ்தபதாம் வர ।
கர்த்தவ்யஸ்ச மயா ஸாகம் ஸம்போகஸ்ஸுதராமிதி ॥ 35
துர்வாஸா வசனம் தஸ்யாச் ச்ருத்வாத்யந்தம் பயம் கத: ।
கச்ச த்வம் பாலீசே ஸோऽஹம் அசக்த: கலு தாபஸ: ॥ 36
இதி ப்ருவந்தம் தம் பூயோ பலாத்காரேண ஸா ப்ருசம் ।
அதரம் பரிக்ருஹ்யாசு சுசும்பௌஷ்டேன தஸ்ய ச ॥ 37
உத்தானயித்வா ஸாத்யர்த்தம் ரமயாமாஸ தம் பலாத் ।
தயோஸ்ஸுரத வேகேன ஜாதௌ புத்ராவரிந்தமௌ ॥ 38
இல்வலாக்யச்ச வாதாபி: பித்ருமாத்ரு ஸ்வரூபிணௌ ।
தூர்வாஸஸம் கதாசித்தௌ பிதரம் ப்ரேக்ஷ்ய துர்ஜனௌ ॥ 39
தபோபலமிதம் ஸர்வம் ஆவயோர்தீயதாம் தவ ।
இத்யூசது: ததா க்ருத்தோ துர்வாஸாஸ்தாவவேக்ஷ்ய ஸ: ॥ 40

மற்ற தேவர்கள் (30) அசுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள் அழகுள்ளவர்கள் அழகில்லாதவர்கள் யுவாக்கள் வயதுமுதிர்ந்தவர்கள் இன்னும் வழியில் இருக்கும் யாவராயினும் (31) தினந்தோறும் இவ்விதம் பல ஆயிரம் புருஷர்களை ரமித்துவந்தாள். மேலும் அவள் அவ்விதமே மார்க்கத்தில் இருக்கும் அழகுள்ள யுவதிகள் கன்னிகைகள் இவர்களை (32) பலாத்காரமாககட்டி அவர்களை தன் ஸஹோதரர்களுக்கு கொடுத்தாள். யாகங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் இடையூறை செய்துகொண்டு வந்தாள் (33) இவ்விதமாக அவள் மிகவும் கொடூரமான கார்யங்களை செய்துகொண்டு இருக்கும்போது முனிவர்களில் சிறந்த துர்வாஸரை அடைந்து கூறினாள். ஓ தவச்ரேஷ்டரான துர்வாஸ முனிவரே நான் குழந்தைகளை அடைவதற்காக இங்கு உம்மிடம் வந்தேன். நீர் என்னோடு மிகுந்த போகம் செய்ய வேணும் என (35) துர்வாஸ முனிவர் அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மிகவும் பயமடைந்தார். ஓ மூடே தபஸ்வியான நான் அதற்கு ஸமர்த்தனல்ல (35) நீ செல்வாயாக. இவ்விதம் கூறிய அவரை அவள் பலாத்காரமாக இழுத்து அதரத்தை தன் ஓஷ்டத்தால் முத்தமிட்டாள். (37) அவள் பலாத்காரமாக அவரை மல்லாத்தி மிகுந்த வலிமையுடன் ஸுரதம் செய்தாள். அவர்களுடைய ஸுரத வேகத்தினால் சத்ருக்களை வெல்லக் கூடிய இரண்டு புத்ரர்கள் பிறந்தனர். (38) தந்தையின் உருவம்கொண்ட இல்வலன் தாயின் உருவம் கொண்ட வாதாபி ஆகிய துராத்துமர்களான இவ்விருவர்களும் ஒரு சமயம் தன் பிதாவான துர்வாஸரைப் பார்த்து (39) தங்களுடைய தவத்தின் பயன் முழுவதையும் எங்களுக்கு கொடுங்கள் எனக்கூறினார்கள்.

भ्रान्तौ कथं दुरात्मानौ दातव्यं तपसः फलम् । एवमुक्त्वानवेक्ष्यैतौ दुर्वासास्तपसि स्थितः ॥ ४१
ततस्तु तावृषिं हन्तुं प्रवृत्तौ पापिनौ तदा । तौ दृष्ट्वा मुनिशार्दूलस्तादृशौ क्रोधविह्वलः ॥ ४२
दुरात्मानौ युवामेवं कृत्वा ऋषिषु दुष्क्रियाम् । यातं निधनमित्येवं शशाप ऋषिसत्तमः ॥ ४३
अथेल्वलश्चकारासावुद्दिश्य विधिमध्वरम् । नियमेन समायुक्तश्चिरकालं द्विजोत्तमाः ॥ ४४
स्रष्टुः प्रसादलाभाय छित्वा वातापिमिल्वलः । शतशश्शतशश्चैव जुहावाग्नौ तदासुरः ॥ ४५
ततस्तु तरसा ब्रह्मा प्रादुरासीत् क्षणादहो । प्रसन्नोऽस्मि तवाद्याहं इष्टं यद्ब्रूहि तेऽनघ ॥ ४६
ददामि तद्वदाद्यैव सत्यमुक्तं मयाऽधुना । इल्वलः—वातापिमजरूपेण स्थितं हत्वा मृतं पुनः ॥ ४७
आह्वयामि यदाहं तं तदायातु स्वरूपभाक् । तथेत्युक्त्वा पुनर्ब्रह्मा जगाम स्वपदं तदा ॥ ४८
ततस्तु तौ महावीरौ शूरपद्मानमेत्य च । प्रणम्य परया प्रीत्या निजवृत्तान्तमूचतुः ॥ ४९
चिरकालमुषित्वात्र कुटकं देशमापतुः । तत्र गत्वा वने रम्ये पर्णशालां मनोरमाम् ॥ ५०

ப்ராந்தௌ கதம் துராத்மானௌ தாதவ்யம் தபஸ: பலம் ।
ஏவமுக்த்வானவேக்ஷ்யைதௌ தூர்வாஸாஸ்தபஸி ஸ்தித: ॥ 41
ததஸ்து தாவ்ருஷிம் ஹந்தும் ப்ரவ்ருத்தௌ பாபினௌ ததா ।
தௌ த்ருஷ்ட்வா முனிசார்தூல: தாத்ருசௌ க்ரோதவிஹ்வல: 42
துராத்மானௌ யுவாமேவம் க்ருத்வா ரிஷிஷு துஷ்க்ரியாம் ।
யாதம் நிதனமித்யேவம் சசாப ரிஷிஸத்தம: ॥ 43
அதேல்வலஸ்சகாராஸா வுத்திச்ய விதிமத்வரம் । நியமேன ஸமாயுக்த: சிரகாலம் த்விஜோத்தமா: ॥ 44
ஸ்ரஷ்டு: ப்ரஸாத லாபாய ச்சித்வா வாதாபிமில்வல: ।
சதச: சதசஸ்சைவ ஜுஹாவாக்னௌ ததாஸுர: ॥ 45
ததஸ்து தரஸா ப்ரம்மா ப்ராதுராஸீத் க்ஷணாதஹோ ।
ப்ரஸன்னோऽஸ்மி தவாத்யாஹம் இஷ்டம் தத்ப்ரூஹிதேனக ॥ 46
ததாமி தத் வதாத்யைவ ஸத்யமுக்தம் மயாऽதுனா ।
இல்வல:— வாதாபிம் அஜரூபேண ஸ்திதம் ஹத்வா ம்ருதம் புன: ॥ 47
ஆஹ்வயாமி யதாஹம் தம் ததாயாது ஸ்வரூபபாக் ।
ததேத்யுக்த்வா புனர்ப்ரம்மா ஜகாம ஸ்வபதம் ததா ॥ 48
ததஸ்து தௌ மஹாவீரௌ சூபத்மானமேத்ய ச ।
ப்ரணம்ய பரயா ப்ரீத்யா நிஜவ்ருத்தாந்தமூசது: ॥ 49
சிரகாலமுஷித்வாத்ர குடகம் தேசமாபது: । தத்ரகத்வா வனே ரம்யே பர்ணசாலாம் மனோரமாம் ॥ 50

அப்பொழுது கோபமடைந்த துர்வாஸர் அவர்களைப்பார்த்து (40) ஓ துராத்மாக்களான மூடர்களே! எவ்விதம் தவத்தின் பயனை கொடுக்கமுடியும் எனக்கூறி துர்வாஸர் அவர்களை பார்க்காமல் தவத்தில் இருந்தார். (41) பிறகு அப்பொழுது அந்த இரு பாபிகளும் அவரைக் கொல்லுவதற்கு எத்தனித்தனர். முனிச்ரேஷ்டரான துர்வாஸர் அவ்விருவர்களையும் பார்த்து கோபத்தினால் பரவசராகி (42) "ஓ துராத்மாக்களான நீங்கள் இவ்விதம் ரிஷிகளிடத்தில் தவறைச்செய்து நாசத்தை அடையுங்கள் என முனிச்ரேஷ்டர் சபித்தார். (43) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! பிறகு இல்வலன் பிரும்மதேவனைக் குறித்து வெகுகாலம் யாகத்தை நியமத்துடன் செய்தான். (47) இல்வலன் பிரும்மாவின் ப்ரஸாதத்தை அடையக்கருதி வாதாபியை பலநூறு துண்டுகளாகவெட்டி அக்னியில் ஹோமம் செய்தான். (45) பிறகு பிரும்மதேவன் ஓர் க்ஷணத்தில் வேகமாய் ஆவிர்பவித்தார். ஓ பாவமற்ற அசுரா! நான் இப்பொழுது உனக்கு பிரஸன்னராக ஆகிவிட்டேன், உனக்கு வேண்டியதைக்கேள். (46) அதை இப்போதே சொல், உடன் தருகிறேன் நான் இப்போது சொல்லியது ஸத்யம். இல்வலன் கூறுகிறான்:— ஆட்டுருவம் அடைந்த வாதாபியை கொன்று நான் எப்பொழுது மரித்த அவனை அழைக்கிறேனோ அப்போது அவன் தனது உருவத்துடன் வரவேண்டும் என, பிரும்மதேவனும் அப்படியே ஆகட்டும் எனச்சொல்லி தன் இருப்பிடத்துக்கு சென்றார். (47-48) பிறகு மகாவீரர்களான அவ்விருவர்களும் சூரபத்மனிடம் சென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பக்திகொண்டு நமஸ்கரித்து தனது வரலாற்றை தெரிவித்தார்கள். (49) அங்கு சிலகாலம் வசித்துவிட்டு பிறகு குடகு நாட்டுக்குச்சென்று அங்கு

कृत्वान्यवसतां तत्र भुक्त्वाचैव यथेष्टतः । मार्गपर्यन्तभूस्थौ तौ पथिकान् ब्राह्मणानृषीन् ॥ ५१
दृष्ट्वातु ऋषिरूपेण स्वयं गत्वा प्रणम्य तान् । अर्घ्यपाद्योदकञ्चापि दत्वाचासनमुत्तमम् ॥ ५२
निवेशयित्वा तत्रैतैश्चोदितस्सन् स्थितः स्थले । अस्मद्भाग्यवशाद्यूयं आगता ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ५३
पितृ पूजा ममैतस्मिन् दिवसे कुत्रवा भवेत् । इति चिन्तापरवशो निवसेऽद्य तपोधनाः ॥ ५४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे नवमोऽध्यायः ॥

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

इन्द्रस्य इन्द्राण्यासाकं श्रीकाषानगरे निलीय अवस्थानम् ॥

इदानीं भूतलं चैतद्युष्माभिः समलंकृतम् । तस्माद्धन्यतमो लोके सोऽहं पुण्यप्रभावतः ॥ १
अङ्गीकारश्च कर्तव्यो युष्माभिर्भोजनाय वै । निमन्त्रयित्वा तानेवमिल्वलः पापकर्मकृत् ॥ २
आहूय मेषरूपेण चरन्तं शाद्वलेष्वयम् । वातापिंच तदा हत्वा पक्त्वा वह्नौ तदा द्विजान् ३

க்ருத்வா ந்யவஸதாம் தத்ர புக்த்வா சைவ யதேஷ்டத: ।
மார்கபர்யந்தபூஸ்தௌ தௌ பதிகான் ப்ராம்மணான் ரிஷீன் ॥ 51
த்ருஷ்ட்வாது ரிஷி ரூபேண ஸ்வயம் கத்வா ப்ரணம்யதான் ।
அர்க்க்ய பாத்யோதகஞ்சாபி தத்வாசாஸனமுத்தமம் ॥ 52
நிவேசயித்வா தத்ரைதைஸ்சோதிதஸ்ஸன் ஸ்தித: ஸ்தலே ।
அஸ்மத்பாக்யவசாத்யூயம் ஆகதா ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 53
பித்ருபூஜா மமைதஸ்மின் திவஸே குத்ர வா பவேத் । இதி சிந்தாபரவசோ நிவஸேத்ய தபோதனா: ॥ 54

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே நவமோऽத்யாய: ॥

॥ தசமோऽத்யாய: ॥

இந்திரன் இந்திராணியோடுகூட சீர்காழியில் மறைந்து இருத்தல்.

இதானீம் பூதலம் சைதத் யுஷ்மாபி: ஸமலங்க்ருதம் ।
தஸ்மாத் தன்யதமோ லோகே ஸோऽஹம் புண்யப்ரபாவத: ॥ 1
அங்கீகாரஸ்ச கர்த்தவ்யோ யுஷ்மாபிர்போஜனாய வை ।
நிமந்த்ரயித்வா தானேவம் இல்வல: பாபகர்மக்ருத் ॥ 2
ஆஹூய மேஷரூபேண சரந்தம் சாட்வலேஷ்வயம் ।
வாதாபிம் ச ததா ஹத்வா பக்த்வா வஹ்னௌ ததா த்விஜான் ॥ 3

அழகான காட்டில் மனோகரமான கொடிவீட்டை (50) ஏற்படுத்தி இஷ்டப்படி போகங்களை அனுபவித்து வஸித்து வந்தனர். வழிநடை ஓரத்தில் குடியிருந்த அசுரர்கள் வழிநடந்துவரும் பிராம்மணர்களையும் முனிவர்களையும் (51) கண்டு தாங்களும் ரிஷியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு சென்று அவர்களை நமஸ்கரித்து அர்க்யம் பாத்யம் முதலியவைகளால் உபசரித்து சிறந்த ஆஸனத்தில் (52) உட்கார வைத்து பிறகு அவர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இன்றைய தினம் எனது பித்ருக்களின் ச்ராத்தம் எங்கு எப்படி நடக்குமென கவலைகொண்டிருக்கையில் நீங்கள் வந்தது எனது பாக்யமேயாகும்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்

இப்போது உங்களால் இந்தபூமி நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எனது புண்ய வசத்தால் உலகில் நானே பாக்யசாலி (1) உங்களால் போஜனம் செய்வதற்கு ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். பாபகார்யங்களைச் செய்கிற இல்வலன் இம்மாதிரி அவர்களை வரித்துவிட்டு (2) ஆட்டு

आहूय भूरिशस्तेषामाकण्ठं भोजनं क्षणात् । दत्वातु पुनरभ्येत्य पर्णशाला बहिः स्थलम् ॥ ४
आगच्छागच्छ वातापेत्येवमुच्चैर्वदत्यसौ । ततस्ससंभ्रमं तूर्णं वातापिर्ब्राह्मणोदरम् ॥ ५
भित्वादाय तथा सप्त धातूंयाति क्षणात् द्विजाः । एवं दिने दिने सोऽयं दुरात्मा ब्रह्मघातकः ॥ ६
स्थितस्तत्र यथाचेच्छा कर्मकृत्वा सुदुष्करम् । इत्युक्तमजवक्त्र्यास्तत् चरित्रं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ७
अथ शूरस्य चरितं उच्यते पुनरेवच । इन्द्रलोकरथे शूरः स्थित्वाण्डेषु दिने दिने ॥ ८
गत्वा पाताळमेकस्मिन्नामध्याह्नं दिने स्थितः । पुनश्च रात्रावायाति वीरमाहेन्द्र पत्तनम् ॥ ९
तथा परस्मिन् दिवसे चामध्याह्नं भुविस्थितः । पुनर्गत्वा पुरं तद्वद्भुवर्लोकं तथैव च ॥ १०
इन्दुमण्डलमप्याशु सौम्यमण्डलमेव च । शुक्रस्य मण्डलं तद्वत् सूर्यस्यापि च मण्डलम् ॥ ११
अङ्गारकस्यापि तथा गुरोरपि च मण्डलम् । सौरेश्च मण्डलं गत्वा ब्रह्मलोकं तथैवच ॥ १२
विष्णुलोकंच गत्वाशु दृष्ट्वा तत्रत्यमद्भुतम् । मध्याह्नकाल पर्यन्तं तत्रतत्र दिने दिने ॥ १३

ஆஹூய பூரிசஸ்தேஷாம் ஆகண்டம் போஜனம் க்ஷணாத் ।
தத்வாது புனரப்யேத்ய பர்ணசாலா பஹி:ஸ்தலம் ॥ 4
ஆகச்சாகச்ச வாதாபேத்யேவமுச்சைர்வதத்யஸௌ ।
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் தூர்ணம் வாதாபிர் ப்ராம்மணோதரம் ॥ 5
பித்வாதாய ததா ஸப்ததாதூன்யாதிக்ஷணாத் த்விஜா: ।
ஏவம் தினேதினே ஸோऽயம் துராத்மா ப்ரம்மகாதக: ॥ 6
ஸ்திதஸ்தத்ர யதாசேச்சா கர்மக்ருத்வா ஸுதுஷ்கரம் ।
இத்யுக்தமஜவக்த்ரியாஸ்தத் சரித்ரம் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 7
அத சூரஸ்ய சரிதம் உச்யதே புனரேவ ச । இந்த்ரலோகரதே சூர: ஸ்தித்வாண்டேஷு தினேதினே ॥ 8
கத்வா பாதாளமேகஸ்மின் ஆமத்யாஹ்னம் தினேஸ்தித: ।
புனஸ்ச ராத்ராவாயாதி வீரமாஹேந்த்ர பத்தனம் ॥ 9
ததா பரஸ்மின் திவஸே சாமத்யாஹ்னம் புவி ஸ்தித: ।
புனர்கத்வா புரம் தத்வத் புவர்லோகம் ததைவ ச ॥ 10
இந்துமண்டலமப்யாசு ஸௌம்யமண்டலமேவச ।
சுக்ரஸ்ய மண்டலம் தத்வத் ஸூர்யஸ்யாபி ச மண்டலம் ॥ 11
அங்காரகஸ்யாபி ததா குரோரபி ச மண்டலம் ।
ஸௌரேஸ்ச மண்டலம் கத்வா ப்ரம்மலோகம் ததைவச ॥ 12
விஷ்ணுலோகம் ச கத்வாசு த்ருஷ்ட்வா தத்ரத்யமத்புதம் ।
மத்யான்னகாலபர்யந்தம் தத்ரதத்ர தினேதினே ॥ 13

ரூபத்தோடு இளம்புல் தரைமீது மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் வாதாபியை கூப்பிட்டு அப்போது கொன்று அக்னியில் பாகம்செய்து அந்தப் பிராம்மணர்களை (3) கூப்பிட்டு ஓர் க்ஷணத்துக்குள் அவர்களுக்கு கழுத்துவரை நிறைய சாப்பாடு போட்டுவிட்டு பிறகு பர்ணசாலைக்கு வெளியில்வந்து (4) ஓ வாதாபி! வாவா என்று உறக்க இந்த இல்வலன் கூறுவான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! பிறகு பரபரப்புடன் சீக்கிரம் வாதாபியானவன் பிராம்மணர்களின் வயிற்றை பிளந்துகொண்டு அப்படி அவர்களது ஏழு உயிர் நாடிகளை ஒரு க்ஷணத்தில் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவருவான். (5½) இம்மாதிரி தினந்தோறும் பிரும்மஹத்தி செய்கிற துராத்மாவானவன் அங்கு மிகக் கொடூரமான கர்மாக்களை தன் இஷ்டப்படி செய்துகொண்டிருந்தான். (6½) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இவ்விதமான அஜாமுகியினுடைய சரித்திரத்தை உங்களுக்குக் கூறினேன். (7) பிறகு மறுபடி சூரபத்மன் சரித்திரத்தை கூறுகிறேன். சூரபத்மன், இந்திர விமானத்தில் தினந்தோறும் அண்டங்களுக்கு போய்வரும்போது (8) ஒருதினம் பாதாள லோகத்துக்குச்சென்று அங்கு பகலில் இருந்துவிட்டு பிறகு இரவில் வீரமஹேந்திர பட்டணம் வந்துவிடுவான். (9) அப்படியே மற்றொருநாள் மத்தியானம் பூலோகத்திலிருந்துவிட்டு பிறகு மறுபடி நகரம் வருவான். இதே விதமாக [illegible] புவர்லோகத்திற்குச் சென்றுவருவான். (10) அவ்விதமே சந்திரமண்டலம் புத மண்டலம் சு[illegible] மண்டலம் சூர்ய மண்டலம் (11) செவ்வாயின் மண்டலம் குரு மண்டலம் சனி மண்டலம் ப்ரும்மலோகம் அப்படியே (12) விஷ்ணுலோகம் இவைகளுக்குப்போய் அங்கங்குள்ள விநோதங்களைக்

स्थित्वा स्थित्वा पुनर्याति रात्रिं रात्रिं तथात्रच । ततः कदाचिच्छूरोऽसौ शचीं रन्तुमना भृशम् ॥ १४
कामबाणेन सन्तप्तः स्थानाधिपमथादिशत् । इन्द्रं बध्वा तथेन्द्राणीं आनयाशु पुरं मम ॥ १५
आसुर्यश्च तदा नार्यो नवकोट्यः प्रतस्थिरे । तदागमनमाकर्ण्य शच्या साकं पुरन्दरः ॥ १६
पलायत पुराच्छीघ्रं भीतभीतमना भृशम् । ततस्तु सारथिस्ताभिर्देवलोकञ्जगाम सः ॥ १७
तत्र गत्वा सुरेन्द्रस्य निर्गमं दैवतैर्भृशम् । ताडितैरथ संशृण्वन् प्रापशूरंच सारथिः ॥ १८
वृत्तान्तं तन्मुखेनायं श्रुत्वा शूरो महाबलः । ततस्तु सर्वलोकेषु चारानाशु न्ययोजयत् ॥ १९
तदानीमपि देवास्ते भृशदुःखगता द्विजाः । इन्द्रस्य विरहादेव देवलोके गतश्रियः ॥ २०
जयन्तं विष्णुलोकस्थं इन्द्रपुत्रं व्यजिज्ञिपन् । ऋषयः - किमर्थं सूतमुक्त्वायं जयन्तस्तु त्रिविष्टपम् ॥
विष्णुलोके स्थितस्तत्र वद नस्तपतांवर । सूतः - द्विजाश्शृणुत सर्वेऽपि यूयंवै सावधानतः ॥ २२
पुरा शूरभयात्रस्तश्शुनासीरेण सर्वतः । उपेन्द्र इन्द्रावरजो विष्णुलोकं जगाम सः ॥ २३
जयन्तस्तु तदा यातो वीक्षितुं सहजं पितुः । विष्णुलोकं भयान्मुक्तं तत आरभ्य तिष्ठति ॥ २४

ஸ்தித்வா ஸ்தித்வா புனர்யாதி ராத்ரிம் ராத்ரிம் ததாத்ரச ।
தத: கதாசித் சூரோஸௌ சசீம் ரந்துமனா ப்ருசம் ॥ 14
காமபாணேந ஸந்தப்த: ஸ்தானாதிப (ஸேனாதிப) மதாதிசத் ।
இந்த்ரம் பத்வா ததேந்த்ராணீம் ஆனயாசு புரம் மம ॥ 15
ஆஸுர்யச்ச ததா நார்ய: நவகோட்ய: ப்ரதஸ்திரே । ததாகமனமாகர்ண்ய சச்யா ஸாகம் புரந்தர: ॥ 16
பலாயத புராத் சீக்ரம் பீதபீதமனாப்ருசம் । ததஸ்து ஸாரதிஸ்தாபி: தேவலோகம் ஜகாம ஸ: ॥ 17
தத்ர கத்வா ஸுரேந்த்ரஸ்ய நிர்கமம் தைவதைர் ப்ருசம் ।
தாடிதைரத ஸம்ச்ருண்வன் ப்ராப சூரம்ச ஸாரதி: ॥ 18
வ்ருத்தாந்தம் தன்முகேனாயம் ச்ருத்வா சூரோ மஹாபல: ।
ததஸ்து ஸர்வ லோகேஷு சாராநாசு ந்யயோஜயத் ॥ 19
ததாநீமபி தேவாஸ்தே ப்ருசது:கததா த்விஜா: । இந்த்ரஸ்ய விரஹாதேவ தேவலோகே கதச்ரிய: ॥ 20
ஜயந்தம் விஷ்ணுலோகஸ்தம் இந்த்ரபுத்ரம் வ்யஜிக்ஞபன் ।
ருஷய:— கிமர்தம் ஸூத முக்த்வாயம் ஜயந்தஸ்து த்ரிவிஷ்டபம் ॥ 21
விஷ்ணுலோகே ஸ்திதஸ்தத்ர வத ந: தபதாம்வர ।
ஸூத:— த்விஜா: ச்ருணுத ஸர்வேபி யூயம் வை ஸாவதானத: ॥ 22
புரா சூரபயாத் த்ரஸ்த: சுனாஸீரேண ஸர்வத: । உபேந்த்ர இந்த்ராவரஜ: விஷ்ணுலோகம் ஜகாம ஸ: 23
ஜயந்தஸ்து ததாயாத: வீக்ஷிதும் ஸஹஜம் பிது: । விஷ்ணுலோகம் பயான்முக்தம் தத ஆரப்யதிஷ்டதி 24

கண்டு தினந்தோறும் மத்தியானகாலம்வரை (13) அங்கேயே ஆங்காங்கு இருந்து இரவில் வீர மாஹேந்திர பட்டணம் வருவான். பிறகு ஒரு ஸமயம் இந்த சூரன் இந்திராணியை ரமிக்க மிகவும் எண்ண முள்ளவனாய் (14) காமபாணத்தினால் தாபமடைந்தவனாய் ஸேனாபதிக்கு கட்டளையிட்டார். இந்திரனை கட்டி இந்திராணியை நமது பட்டணத்திற்குக் கொண்டுவா என. (15) அப்பொழுது ஒன்பதுகோடி அசுர ஸ்த்ரீகள் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய வரவைக்கேட்டு இந்திரன் இந்திராணியோடு (16) மிகவும் பயந்தவனாய் சீக்கிரமாக பட்டணத்திலிருந்து ஓடினான். பிறகு சூரனின் ஸாரதியானவன் அந்த அசுர ஸ்த்ரீகளோடு தேவலோகம் சென்றான். (17) ஸாரதி அங்குள்ள தேவர்களை அடித்து துன்பப் படுத்தி இந்திரன் ஓடியதை அறிந்துகொண்டு சூரபத்மனிடம் திரும்பிவந்தான். (18) அப்பொழுது மஹாபலிஷ்டனான சூரன் ஸாரதியின் வாயிலாக அந்த வரலாற்றை தெரிந்துகொண்டு எல்லா உலகத் திற்கும் சாரர்களை சீக்கிரமாக ஏவினான். (19) ஓ பிராம்மணர்களே! இந்திரனின் பிரிவினால் துக்க முற்றவர்களும் தேவலோகத்திலுள்ள ஐச்வர்யங்களை இழந்தவர்களுமான அந்த தேவர்கள் (20) விஷ்ணுலோகத்திலிருக்கும் இந்திரபுத்திரனான ஜயந்தனிடம் அறிவித்தனர். ரிஷிகள் கூறுகின்றனர்:— ஓ தபஸ்விகளுள் சிறந்தவரே! ஜயந்தன் இந்திரலோகத்தை விட்டுவிட்டு எதற்காக விஷ்ணுலோகத்தில் வஸித்துவந்தான் என்பதைக் கூறவேண்டும். சூதர் கூறுகிறார்:— ஓ பிராம்மணர்களே! நீங்கள் யாவரும் ஸாவதானமாகக் கேளுங்கள். (21-22) முன்பு சூரபத்மனிடம் பயம்கொண்டு இந்திரனின் தம்பியான உபேந்திரன் இந்திரனுடன் எங்குசென்றாலும் பயமிருப்பதைக்கண்டு விஷ்ணுலோகம் சென்றான். (23) அக்காலத்தில் ஜயந்தனும் சித்தப்பனைப் பார்ப்பதற்காக பயமில்லாத விஷ்ணுலோகம் சென்று அன்று

तमाहूय तदादेवास्तेन स्वर्गं प्रपेदिरे । जयन्तस्तु पितुश्शोकात् भृशाकर्शितविग्रहः ॥ २५
देवलोके स्थितश्चैवं कृषिं कृत्वा तदासुरीम् । ततः कालवशेनैव नारदस्समपद्यत ॥ २६
स दृष्ट्वा ऋषिशार्दूलं प्रणम्योवाच भक्तितः । धन्योऽस्मि नितरां युष्मत्पादसेवा वशाद्दषे ॥ २७
विनातु पितरौ शोको बाधते मां सुदारुणः । इत्युक्त्वा विनयानम्रं नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ २८
शोकं त्यज जयन्ताद्य युष्मदिष्टं भविष्यति । पित्रोश्च संगमो भावि कतिचित्कालमात्रतः ॥ २९
येन यत्र कृतं कर्म यद्यावत्सुरसत्तम । तेन तत्रैव तत्तावद्भोक्तव्यमिति निश्चयम् ॥ ३०
त्वत्पितातु शुनासीरो साकं देव्या भुवंगतः । असुराणां विनाशार्थं तपत्येव शिवं प्रति ॥ ३१
तस्मादिदानीं त्वं कृत्वा कार्यमिन्द्रद्विषोऽनिशम् । तिष्ठ साकं सुरैस्सर्वैरप्रमादेन बुद्धिमान् ॥ ३२
इत्युक्त्वा नारदस्तूर्णं आकाशं गतवान् द्विजाः । शुनासीरस्तु भूलोके चिदंबर समीपतः ॥ ३३
श्रीकाषाख्यपुरे रम्ये महादेवं तदा भृशम् । पूजयित्वा स्थितस्तत्र ज्ञात्वा चारान् तदीयकान् ॥ ३४

தமாஹூய ததா தேவா: தேந ஸ்வர்கம் ப்ரபேதிரே |
ஜயந்தஸ்து பிது: சோகாத் ப்ருச கர்சிதவிக்ரஹ: || 25
தேவலோகே ஸ்திதச்சைவம் க்ருஷிம் க்ருத்வா ததாஸுரீம் | தத: காலவசேனைவ நாரத: ஸமபத்யத || 26
ஸ த்ருஷ்ட்வா ருஷி சார்தூலம் ப்ரணம்யோவாச பக்தித: |
தன்யோஸ்மி நிதராம் யுஷ்மத்பாதஸேவாவசாத்ருஷே || 27
விநாது பிதரௌ சோக: பாததே மாம் ஸுதாருண: |
இத்யுக்த்வா விநயா நம்ரம் நாரதோ வாக்யமப்ரவீத் || 28
சோகம் த்யஜ ஜயந்தாத்ய யுஷ்மதிஷ்டம் பவிஷ்யதி |
பித்ரோச்ச ஸங்கமோ பாவி கதிசித்காலமாத்ரத: || 29
யேந யத்ர க்ருதம் கர்ம யத்யாவத் ஸுரஸத்தம | தேந தத்ரைவ தத்தாவத் போக்தவ்யமிதி நிச்சயம் || 30
த்வத்பிதாது சுநாஸீர: ஸாகம் தேவ்யா புவம்கத: |
அஸுராணாம் விநாசார்த்தம் தபத்யேவ சிவம் ப்ரதி || 31
தஸ்மாதிதாநீம் த்வம் க்ருத்வா கார்யமிந்த்ரத்விஷோநிசம் |
திஷ்ட ஸாகம் ஸுரைஸ்ஸர்வை: அப்ரமாதேந புத்திமான் || 32
இத்யுக்த்வா நாரதஸ்தூர்ணம் ஆகாசம் கதவான்த்விஜா: | சுனாஸீரஸ்து பூலோகே சிதம்பரஸமீபத: || 33
ஸ்ரீகாஷாக்யபுரே ரம்யே மஹாதேவம் ததாப்ருசம் |
பூஜயித்வா ஸ்திதஸ்தத்ர க்ஞாத்வா சாரான் ததீயகான் || 34

முதல் அங்கிருந்துவந்தான். (24) தேவர்கள் அப்பொழுது அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்க லோகம் வந்தார்கள். ஜயந்தனும் தந்தையைப்பற்றின துக்கத்தினுல் மிகவும் மெலிந்த சரீரத்துடன் (25) அப்போது தேவலோகத்திலிருந்துகொண்டு அசுரர்களின் ஊழியத்தைச் செய்துவந்தான். பிறகு சிலகாலம் கழிந்ததும் ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் வந்தார். (26) அப்பொழுது அந்த முனிச்ரேஷ்டரைப்பார்த்து பக்தியுடன் நமஸ்கரித்துக் கூறினுன். ஓ முனிவரே! தங்களுடைய சரண ஸேவைசெய்த மாத்திரத்தில் நான் பாக்யசாலியாக ஆனேன். (27) பெற்ருேர்கள் இல்லாததால் என்னை கடும் துக்கம் பாதிக்கிறது. இவ்வாறு சொல்லி விநயத்துடன் வணக்கமுற்றுநின்ற அந்த ஜயந்தனை நாரதர் கூறினுர். (28) ஓ ஜயந்தா! இப்பொழுது சோகத்தை விட்டுவிடு; உனது இஷ்டம் பூர்த்தியாகப்போகிறது. இன்னும் சிறிது காலத்தில் பெற்ருேர்களின் சேர்க்கை ஏற்படப்போகிறது. (29) ஓ தேவச்ரேஷ்டா! எவரால் எங்கு எந்த கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அவரால் அங்கு அதன் பயனை அனுபவித்துத்தீர வேண்டியது என்பது நிச்சயம். (30) உனது தந்தையான இந்திரனுேவெனில் அசுரர்களை நாசம் செய்வதற்காக பூலோகம் சென்று தன் மனைவியுடன் பரமசிவனைக்குறித்து தவம் செய்கிருன். (31) ஆகையினுல் நீ இப்பொழுது சகல தேவர்களுடன் மிகுந்த புத்திசாலியாக ஜாக்ரதையுடன் அசுரர்களுடைய வேலையை எப்பொழுதும் செய்துவா. (32) இவ்விதம்கூறி ஸ்ரீ நாரதர் வேகமாக ஆகாயத்தில் சென்றுவிட்டார். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இந்திரனுேவெனில் பூலோகத்தில் சிதம்பரத்திற்கு சமீபத்தில் உள்ள (33) சீர்காழி என்ற அழகான பட்டினத்தில் மஹாதேவனை எப்பொழுதும் பூஜித்து வருகையில் சூரபத்மனுடைய

आरामवृक्षमध्येतु शच्या साकं पुरन्दरः । वैणवं रूपमाप्यायं अतिष्ठच्छद्म वेषभाक् ॥ ३५
अवग्रहवशाद्वृष्टिस्तदानीं नाभवत्किल । म्लानमापुस्तदा वृक्षास्तत्रत्या वृष्ट्यभावतः ॥ ३६
अहो दुष्कर्ममहिमा ब्रह्मणापि नलंघ्यते । मदागमनमात्रेण वृक्षास्संशोषिता यतः ॥ ३७
एवं चिन्तापरवशे मरुत्वति भृशं तदा । शोकहारिण्यभूद्वाणी कल्याणी ह्यशरीरिणी ॥ ३८
मघवन्मुञ्च शोकं त्वं एष्यत्यत्र सरिद्वरा । कालेन कियता चैव वृक्षास्सर्वेऽपि पूर्ववत् ॥ ३९
पुष्टिमेष्यन्ति ते सम्यङ्मुक्तशीर्णपलाशकाः । श्रुत्वाऽशरीरिणीं वाणीं इत्येवं वृत्रहा तदा ॥ ४०
भृशं सन्तुष्टिमापायं मुक्तशोकस्तदा द्विजाः । एतस्मिन्समये शीघ्रं नारदो विन्ध्यमागतः ॥ ४१
आगतं तमृषिश्रेष्ठं प्रणम्याशु तदा गिरिः । अर्घ्यपाद्यादिकं दत्वा विष्टरे संन्यवेश्य तम् ॥ ४२
धन्योऽस्मि नितरां युष्मद्दर्शनादृषिसत्तम । एवमुक्त्वा स्थितं विन्ध्यं नारदो वाचमब्रवीत् ॥ ४३
कुशलं ते गिरीन्द्राय सत्कृताय महात्मभिः । इदानीं मेरुपर्यन्तादागतोऽस्मि तवान्तिकम् ॥ ४४

ஆராம வ்ருக்ஷமத்யேது சச்யாஸாகம் புரந்தர:| வைணவம் ரூபமாப்யாயம் அதிஷ்டத் சத்மவேஷபாக் 35
அவக்ரஹ வசாத் வ்ருஷ்டி: ததாநீம் நாபவத்கில |
ம்லானமாபுஸ்ததா வ்ருக்ஷா: தத்ரத்யா வ்ருஷ்ட்யபாவத: || 36
அஹோ துஷ்கர்ம மஹிமா ப்ரம்மணாபி ந லங்க்யதே |
மதாகமனமாத்ரேண வ்ருக்ஷா: ஸம்சோஷிதா யத: || 37
ஏவம் சிந்தாபரவசே மருத்வதி ப்ருசம் ததா| சோகஹாரிண்யபூத்வாணீ கல்யாணீஹ்யசரீரிணீ || 38
மகவன் முஞ்ச சோகம் த்வம் ஏஷ்யத்யத்ர ஸரித்வரா |
காலேந கியதாசைவ வ்ருக்ஷா:ஸர்வேபி பூர்வவத் || 39
புஷ்டிமேஷ்யந்தி தே ஸம்யக் முக்தஜீர்ணபலாசகா: |
ச்ருத்வாऽசரீரிணீம் வாணீம் இத்யேவம் வ்ருத்ரஹா ததா || 40
ப்ருசம் ஸந்துஷ்டி மாபாயம் முக்தசோகஸ்ததா த்விஜா: |
ஏதஸ்மின் ஸமயே சீக்ரம் நாரதோ விந்த்யமாகத: || 41
ஆகதம் தம் ருஷிச்ரேஷ்டம் ப்ரணம்யாசு ததாகிரி: |
அர்க்ய பாத்யாதிகம் தத்வா விஷ்டரே ஸன்னிவேச்யதம் || 42
தன்யோஸ்மி நிதராம் யுஷ்மத் தர்சனாத்ருஷிஸத்தம |
ஏவமுக்த்வா ஸ்திதம் விந்த்யம் நாரதோ வாசமப்ரவீத் || 43
குசலம் தே கிரீந்த்ராய ஸத்க்ருதாய மஹாத்மபி:| இதானீம் மேருபர்யந்தாத் ஆகதோஸ்மி தவாந்திகம்||

சாரர்கள் தன்னை தேடிவருவதை அறிந்து (34) இந்திரன் இந்திராணியுடன் தோட்டத்திலுள்ள மரங்களுக்கு நடுவில், மூங்கில் உருவம்கொண்டு கபடமான வேஷத்தை யுடையவனாய் இருந்துவந்தார். (35) காலக்கொடுமையில் அப்பொழுது மழையின்மை ஏற்பட்டது, அங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம் மழையின்மையால் வாடலாயின. (36) ஆச்சர்யம்! துஷ்கிருத்தியங்களுடைய மஹிமையை பிரம்மதேவனாலும் தாண்டமுடியாதல்லவா? யாது காரணத்தால் நாம் இங்கு வந்தவுடன் மரங்களும் மிகவும் காய்ந்தனவே. (37) இவ்விதம் இந்திரன் கவலையினால் ஒன்றுமறியாமல் இருக்கும்போது துக்கத்தைப்போக்கும் மங்களமான அசரீரி வாக்கானது உண்டாயிற்று. (38) ஓ தேவேந்திரா! தாங்கள் துக்கத்தைவிடும், இன்னும் சிறிதுகாலத்தில் ஓர் சிறந்த நதியானது இங்கு வரப்போகிறது. அப்பொழுது மரங்கள் எல்லாம் சிறகுகள் உதிர்ந்து நன்கு முன்போலவே செழிக்கும். (39½) இவ்விதம் அசரீரியின் சொல்லை இந்திரன் அப்போது கேட்டு (40) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அப்போது துக்கத்தைவிட்டு இந்திரன் மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தான். இந்த சமயத்தில் நாரதர் வேகமாக விந்தியமலைக்கு வந்தார் (41) அப்பொழுது விந்தியன் அங்குவந்த அந்த ரிஷிச்ரேஷ்டரை சிக்கிரம் நமஸ்கரித்து அர்க்யம், பாத்யம், இவைகளைக்கொடுத்து அவரை ஆஸனத்தில் அமர்த்தி (42) ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! தங்கள் தர்சனத்தினால், மிகவும் தன்யனானேன். இம்மாதிரி சொல்லி நின்றுகொண்டிருந்த விந்தியனை நோக்கி நாரத முனிவர் சொன்னார். (43) பெரியோர்களால் வெகுமதிக்கப்பட்ட கிரீந்திரா! சௌக்யமா? இப்பொழுது நான் மஹாமேரு பர்வதத்திலிருந்து உன் சமீபம் வந்திருக்கிறேன். (44) அந்த மேருபர்வதத்தினால்

श्रुत्वा तेनोदितां वाचं ममाप्याश्चर्यमत्रवै । कथं वच्मि तवाप्येमां अप्रियां विन्ध्यसन्निधौ ॥ ४५
तथापि ते गुरुश्रद्धा वर्तते मयि यत्नतः । चोदयत्येव सात्यन्तं वक्तव्यमिति पर्वत ॥ ४६
चन्द्रसूर्यौ प्रतिदिनं सह नक्षत्र राशिभिः । प्रदक्षिणं सदा कृत्वा गच्छतो मां भयान्वितौ ॥ ४७
पुरांदमयितुश्शंभोर्धनुर्भावं गतोऽस्म्यहम् । सर्वेऽपि देवा मय्येव वसन्ति श्रद्धया सह ॥ ४८
तस्मान्मत्सदृशो लोके महत्वेन महीधरः । विन्ध्यः प्रोवाच वचनं स्फुरदोष्टेन कोपतः ॥ ४९
शिवेनानमितः पूर्वं चापत्वेनैव नारद । श्लाघ्यत्वेन ब्रुवन्मेरुर्मूढोऽहंकारगर्वितः ॥ ५०
आरुह्य देवास्सर्वेऽपि वासयन्ति भृशंदिनम् । माषप्रमाण मात्रेण खुराग्रे शरभस्य सः ॥ ५१
नारसिंहं तदा हन्तुं नजानाति स्थितिं किल । तथा तत्पक्षघातेन सुतरां ताडितो गिरिः ॥ ५२
खद्योत इव सर्वत्र बभ्राम किल मन्दधीः । एवं विन्ध्यस्य वचनं निशम्याशीः प्रयुज्य सः ॥ ५३
नारदः प्रययौ तूर्णं वियन्मार्गं तदा द्विजाः । विन्ध्यस्तु नितरां क्रुद्धो ववृधेऽण्डावधिह्यसौ ॥ ५४

ச்ருத்வா தேநோதிதாம் வாசம் மமாப்யாச்சர்யமத்ரவை |
கதம் வச்மி தவாத்யேமாம் அப்ரியாம் விந்த்ய ஸன்னிதௌ || 45
ததாபி தே குரு ச்ரத்தா வர்ததே மயி யத்னத: | சோதயத்யேவ ஸாऽத்யந்தம் வக்தவ்யமிதி பர்வத || 46
சந்த்ர ஸூர்யௌ ப்ரதிதினம் ஸஹநக்ஷத்ர ராசிபி: |
ப்ரதக்ஷிணம் ஸதா க்ருத்வா கச்சதோ மாம் பயான்விதௌ || 47
புராந்தமயிதுச்சம்போ: தனுர்பாவம் கதோஸ்ம்யஹம் |
ஸர்வேபி தேவா மய்யேவ வஸந்தி ச்ரத்தயா ஸஹ || 48
தஸ்மாத் மத்ஸத்ருசோலோகே மஹத்வேண மஹீதர: |
விந்த்ய: ப்ரோவாச வசனம் ஸ்புரதோஷ்டேன கோபத: || 49
சிவேநாநமித: பூர்வம் சாபத்வேநைவ நாரத |
ச்லாக்யத்வேந ப்ருவன் மேரு: மூடோऽஹங்காரகர்வித: || 50
ஆருஹ்ய தேவா: ஸர்வேபி வாஸயந்தி ப்ருசம் தினம் |
மாஷப்ரமாணமாத்ரேண குராக்ரே சரபஸ்ய ஸ: || 51
நாரஸிம்மம் ததா ஹந்து: நஜாநாதி ஸ்திதிம் கில | ததா தத்பக்ஷகாதேன ஸுதராம் தாடிதோ கிரி: || 52
கத்யோதஇவ ஸர்வத்ர பப்ராம கில மந்ததி: | ஏவம் விந்த்யஸ்ய வசனம் நிசம்யாசீ: ப்ரயுஜ்ய ஸ: || 53
நாரத: ப்ரயயௌ தூர்ணம் வியன்மார்கம் ததா த்விஜா: |
விந்த்யஸ்து நிதராம் க்ருத்த: வவ்ருதேऽண்டாவதிஹ்யஸௌ || 54

கூறப்பட்ட வார்த்தையைக்கேட்டு எனக்கும் மிகுந்த ஆச்சர்யம் உண்டாகிறது ஓ விந்தியா! மிகவும் அப்பிரியமான அந்த வார்த்தையை உன் முன்னிலையில் எவ்வாறு கூறுவேன். (45) ஆயினும் நம்மிடம் உள்ள உன் மிகுந்த குருபக்தி ஆனது என்னை உனக்கு அறிவிக்கும்படி மிகவும் தூண்டுகிறது. (46) தினந்தோறும் சூரிய சந்திரர்கள் நக்ஷத்திரராசிகளுடன் என்னை பயத்துடன் பிரதக்ஷிணம் செய்துகொண்டு செல்லுகிறார்கள். (47) மேலும் திரிபுர அசுரர்களை எரித்த பரமேச்வரனுக்கு நான் வில்லாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்தேன். என்னிடத்தில் எல்லா தேவர்களும் மிகுந்த பக்தியுடன் என்னிடத்திலேயே வசித்து வருகிறார்கள். (48) ஆகையால் உலகில் பெருமையில் எனக்கு ஈடான பர்வதமானது வேறு இல்லை என்று மேருமலை உரைத்தது. அப்பொழுது விந்தியமலையானது கோபத்தினால் உதடு துடித்தவனாய் கூறிய வார்த்தையானது. (49) ஓ நாரதரே! முன்பு ஒரு காலத்தில் பரமேச்வரன் தன்னை வில்லாக வளைத்ததை மிகவும் மூடனாகிய அந்த மேரு அஹங்காரத்தினால் கர்வமடைந்து பெருமையாக கூறுகிறார். (50) மேலும் எல்லா தேவர்களும் அவன்மீது ஏறி எப்பொழுதும் மிகவும் துகைத்து வருகின்றனர். (51) தவிரவும் நரசிம்மத்தை ஹதம்செய்த ஸ்ரீ சரபேச்வரமூர்த்தியினுடைய நகத்தின் நுனியில் ஓர் உளுந்து அளவாக மட்டில் அவன் இருந்ததை அறியவில்லையோ? மேலும் அந்த சரப மூர்த்தியினுடைய இறக்கையின் வீசுதலால் மிகவும் அடிபட்டு நொந்து (52) மினுமினுப் பூச்சிபோல் எங்கும் ஓடி சுற்றியதை அந்த மந்தபுத்தி உள்ள விந்தியனானவன் அறியவில்லையோ! இவ்விதம் விந்தியனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நாரதர் அவனுக்கு ஆசீர்வாதம்செய்து ஆகாயமார்க்கமாக சென்றுவிட்டார். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே விந்தியமலையோவெனில் மிகவும் கோபம்கொண்டு

सूर्येन्द्वोर्भ्रमणाभावादूर्ध्वमार्गवशात्तदा । एकत्र तिमिराक्रान्तमन्यत्र मिहिरावृतम् ॥ ५५
कालसंख्या विहीनत्वादभिनश्वरमक्रियम् । जगत्सर्वमिदं जातं तदा देवा विचिन्त्य च ॥ ५६
निश्चित्य विंध्यचरितं अगस्त्यं प्रापुरञ्जसा । मेरोर्गुहान्तरे तत्र दृष्ट्वा तमृषिसत्तमम् ॥ ५७
अगस्त्य तपतां वर्य चुळिकीकृतसागर । त्वया सुरक्षितं पूर्वं जगदेतदनेकधा ॥ ५८
विन्ध्यावलेपादद्यापि विगतार्कं जगत्क्वचित् । सार्कमेकत्र च ततो निष्क्रियं चापि नश्वरम् ॥ ५९
यागाद्यभावादस्माकं नितरां क्षुदतः खलु । तस्माद्विन्ध्यावलेपं त्वं व्यपोह्य परिपालय ॥
जगदस्मान्विशेषेणेत्येवमूचुस्सुरास्तदा ॥ ६०

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे दशमोऽध्यायः ॥

ஸூர்யேந்த்வோ: ப்ரமணு பாவாத் ஊர்த்வ மார்கவசாத் ததா।
ஏகத்ர திமிராக்ராந்தம் அன்யத்ரமிஹிராவ்ருதம் ॥ 55
கால ஸங்க்யா விஹீநத்வாத் அபிநச்வரமக்ரியம்। ஜகத்ஸர்வமிதம் ஜாதம் ததா தேவா விசிந்த்ய ச ॥ 56
நிச்சித்ய விந்த்யசரிதம் அகஸ்த்யம் ப்ராபுரஞ்ஜஸா ।
மேரோ: குஹாந்தரே தத்ர த்ருஷ்ட்வா தம் ருஷிஸத்தமம் ॥ 57
அகஸ்த்ய தபதாம்வர்ய சுளிகீக்ருதஸாகர। த்வயா ஸுரக்ஷிதம் பூர்வம் ஜகதேததநேகதா ॥ 58
விந்த்யாவலேபாதத்யாபி விகதார்கம் ஜகத்க்வசித்। ஸார்க்கமேகத்ரச தத: நிஷ்க்ரியம் சாபி நச்வரம் ॥ 59
யாகாத்யபாவாதஸ்மாகம் நிதராம் க்ஷுதத: கலு ।
தஸ்மாத் விந்த்யாவலேபம் த்வம் வ்யபோஹ்ய பரிபாலய ॥
ஜகதஸ்மாந்விசேஷேணேத்யேவமூசு: ஸுரா: ததா ॥ 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே தசமோத்யாய: ॥

பிரம்மாண்டத்துக்கு ஒப்பாக வளர்ந்தது. (53-54) அப்பொழுது ஆகாசத்தில் சூரிய சந்திரர்களுடைய கதி தடைபட்டதால் பூமியினுடைய ஒருபக்கம் இருள் சூழ்ந்தும் மறுபக்கம் சூர்யனுடைய வெப்பம் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. (55) அப்பொழுது எல்லா ஜனங்களும் காலத்தைப்பற்றிய ஞானம் இல்லாமல் ஒருவேலையும் செய்யாது இருப்பதை தேவர்கள் ஆலோசித்து (56) இது விந்தியமலையினுடைய செய்கைதான் என்று நிச்சயித்து உடன் அகத்திய முனிவரிடம் சென்று அந்த முனிச்ரேஷ்டரை மேரு குகைக்குள் பார்த்து (57) தபஸ்விகளில் சிறந்தவரும், சமுத்திரங்களை உள்ளங்கை நீராக ஆக்கினவருமான ஓ அகத்தியரே! முன்பு இந்த உலகங்கள் பலமுறை உம்மால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (58) இப்போது விந்தியமலையினுடைய கர்வத்தினால் உலகின் ஒரு பக்கத்தில் சூரியன் இல்லாமலும் மற்றொரு பக்கத்தில் எப்போதும் சூரியன் உள்ளதுமாக இருக்கிறபடியால் எங்கும் செயலற்று அழியலாயிற்று. (59) யாகங்கள் இல்லாததால் எங்களை பசி மிகவும் பீடிக்கிறது. ஆகையால் தாங்கள் விந்தியமலையின் கர்வத்தை அடக்கி உலகங்களையும் முக்கியமாக எங்களையும் ரக்ஷித்து அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும் என்று தேவர்கள் அப்போது கூறினார்கள். (60)

பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकादशोऽध्यायः ॥

अगस्त्येन इल्वल वातापि मारणम् ॥

तथेति दैवतानेषः प्रेरयित्वा स्वयं मुनिः । हृदयाम्भोजमध्यस्थं महादेवमचिन्तयत् ॥ १
प्रसन्नेच महादेवे प्राह वाचमृषीश्वरः । भगवन् देव सर्वज्ञ भक्तवत्सल शङ्कर ॥ २
भगवत्कृपावशादद्य बलं भवतु मे प्रभो । विन्ध्यगर्वापहाराय लोकसंरक्षणायच ॥ ३
तीर्थंच मे प्रयच्छाशु गच्छतो दक्षिणां दिशम् । इत्युक्त्वा भक्तितो नम्रं अगस्त्यं परमेश्वरः ॥ ४
भूयाद्बलं तवात्यर्थं कावेरीच सरिद्वरा । नेतव्या ऋषिशार्दूल कुण्डिकायां निधायसा ॥ ५
इति ब्रुवन्तमीशानं कावेरी प्राह शंकरम् । कथं गच्छाम्यहं तेन पुरुषेण शिवाधुना ॥ ६
विमोक्ष्यति ऋषिस्त्वांतु स्वयमेव वरे व्रज । इत्युक्त्वा योजयित्वैनां अगस्त्येन तदेश्वरः ॥ ७
अन्तर्धिमाप तरसा भक्तानामभयप्रदः । ततः प्रतस्थे तपतांवरो विन्ध्याचलं प्रति ॥ ८
मायापुरस्य निकटे ऋषिर्मार्गवशात्तदा । क्रौञ्चासुरं महाक्रूरं महासंमोहकारिणम् ॥ ९

॥ அத ஏகாதசோத்யாய: ॥

அகஸ்தியரால் இல்வல வாதாபி வதம்.

ததேதி தைவதானேஷ: ப்ரேரயித்வா ஸ்வயம் முனி: ।
ஹ்ருதயாம்போஜமத்யஸ்தம் மஹாதேவமசிந்தயத் ॥ 1
ப்ரஸன்னேச மஹாதேவே ப்ராஹ வாசம் ருஷீச்வர: । பகவன் தேவஸர்வக்ஞ பக்தவத்ஸல சங்கர ॥ 2
பகவத் க்ருபாவசாதத்ய பலம் பவது மே ப்ரபோ । விந்த்யகர்வாபஹாராய லோகஸம்ரக்ஷணாயச ॥ 3
தீர்த்தம்ச மே ப்ரயச்சாசு கச்சதோ தக்ஷிணாம் திசம் ।
இத்யுக்த்வா பக்திதோ நம்ரம் அகஸ்த்யம் பரமேச்வர: ॥ 4
பூயாத் பலம் தவாத்யர்த்தம் காவேரீச ஸரித்வரா ।
நேதவ்யா ருஷிசார்தூல குண்டிகாயாம் நிதாய ஸா ॥ 5
இதிப்ருவந்தமீசானம் காவேரீ ப்ராஹ சங்கரம் । கதம் கச்சாம்யஹம் தேந புருஷேண சிவாதுனா ॥ 6
விமோக்ஷ்யதி ருஷிஸ்த்வாந்து ஸ்வயமேவ வரேவ்ரஜ ।
இத்யுக்த்வா யோஜயித்வைனாம் அகஸ்த்யேந ததேச்வர: ॥ 7
அந்தர்த்திமாப தரஸா பக்தானாமபயப்ரத: । தத: ப்ரதஸ்தே தபதாம்வரோ விந்த்யாசலம் ப்ரதி ॥ 8
மாயாபுரஸ்ய நிகடே ருஷிர்மார்கவசாத் ததா ।
க்ரௌஞ்சாஸுரம் மஹாக்ரூரம் மஹாஸம்மோஹகாரிணம் ॥ 9

பதினோருவது அத்தியாயம்.

பிறகு இந்த அகஸ்தியமுனிவர் அப்படியே ஆகட்டும் என்றுசொல்லி தேவர்களை அனுப்பிவிட்டு தன்னுடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் விளங்கும் மகாதேவனை தியானம் செய்தார். (1) ஸ்ரீ மகாதேவன் பிரத்யக்ஷமான உடன் ஓ பகவானே! எல்லாமறிந்தவரே! அடியார்களிடத்தில் அன்புகொண்டவரே! சங்கரா! (2) பிரபுவே! தங்களுடைய கருணையால் இப்போது விந்தியமலையின் கர்வத்தை அடக்குவதற்கும், உலகங்களை காப்பதற்கும், எனக்கு பலம் உண்டாகட்டும். (3) தென்திசையை நோக்கிச் செல்லும் எனக்கு புண்யதீர்த்தத்தையும் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி பக்தியால் வணங்கி நிற்கும் அகஸ்தியரைப்பார்த்து பரமேச்வரன் சொன்னார். (4) ஓ முனிச்ரேஷ்டரே! உமக்கு மிக்க பலம் உண்டாகட்டும். நதிகளுள் சிறந்த காவேரியை தாங்கள் கமண்டலுவில் தரித்து எடுத்துச்செல்ல வேண்டும். (5) இவ்வாறுகூறிய சங்கரனை ஈசனைப்பார்த்து காவேரி சொன்னாள். ஓ சிவனே இப்பொழுது நான் அந்த புருஷனுடன் எவ்வாறு செல்வேன் என்று. (6) ஓ சிறந்த காவேரியே! முனிவர் உன்னை விட்டுவிடுவார். நீ தானாகவே செல் என்று சொல்லி இந்த காவேரியை அகஸ்தியருடன் சேர்த்துவைத்து பக்தர்களுக்கு அபயம் அளிக்கும் பரமேச்வரன் சீக்கிரத்தில் மறைந்தார். பிறகு தபஸ்விகளுள் சிறந்தவரான முனிவர் விந்தியமலையை நோக்கி புறப்பட்டார். (7-8) அப்பொழுது முனிவர் வழியோடு வருகையில் மாயாபுரியின் சமீபத்தில் மிகக்கொடியவனும், மிகுந்த மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுபவனும்

व्यत्यासकारिणं साक्षात्पाताळं पृथिवीं दिवम् । पर्वतंच जलत्वेन जलं पर्वतरूपतः ॥ १०
अप्त्वेन मेदिनीं तद्वत्पृथिवीत्वेन शंबलम् । नानारूपधरं पापं कपटात् पृथिवीधरम् ॥ ११
मार्गमध्ये स्थितं क्रूरं मूर्खमापर्षिसत्तमः । तस्योपरि तदा तूर्णं मार्गभ्रान्त्या जगामसः ॥ १२
तत्र मार्गमदृष्ट्वैव क्षणं तिष्ठति मोहितः । पुनस्तु सूक्ष्मरूपेण कञ्चिन्मार्गं क्षणादसौ ॥ १३
दृष्ट्वा तेनापि गच्छन् सः पुनस्तिष्ठति मोहितः । इतस्ततस्तदा पश्यन् अदृष्ट्वा पदवीं पुनः ॥ १४
धावत्येव तदा तूर्णं स्खलत्पादक्रमो भृशम् । दृष्ट्वातु मार्गमन्यंच वीक्ष्य याति पुनश्च सः ॥ १५
तत्रापि मोहितस्तिष्ठन् विचार्यैवं व्रजत्यसौ । एवं बहुविधं चायं गत्वा गत्वा निवृत्यच ॥ १६
मार्गं कञ्चित्तदा दृष्ट्वा वनमध्ये गतः किल । तत्रात्यन्तं तदावृष्टिः स्थूणाकाराऽभवद्द्विजाः ॥ १७
मेघानामपि निर्घोषः कल्पान्त इव भीषणः । प्रतिक्षणं तदा विद्युत्परिस्फुरणमुज्वलम् ॥ १८
गाढान्ध तमसेनापि वृतमेतद्वनं तदा । भीषणं भीषणस्यापि मोहकं मोहकस्यच ॥ १९
मृत्योर्मृत्युप्रदं तद्वत्सर्वव्यामोहकारकम् । ससंभ्रमं तदागस्त्यः किमेतदिति चिन्तयन् ॥ २०

வ்யத்யாஸகாரிணம் ஸாக்ஷாத் பாதாளம் ப்ருதிவீம் திவம் | பர்வதம் ச ஜலத்வேந ஜலம் பர்வதரூபத: 10
அப்த்வேந மேதிநீம் தத்வத் ப்ருதிவீத்வேந சம்பலம் | நாநாரூபதரம் பாபம் கபடாத் ப்ருதிவீதரம் || 11
மார்கமத்யே ஸ்திதம் க்ரூரம் மூர்க்கமாபர்ஷிஸத்தம: |
தஸ்யோபரி ததா தூர்ணம் மார்கப்ராந்த்யா ஜகாம ஸ: || 12
தத்ர மார்கமத்ருஷ்ட்வைவ க்ஷணம் திஷ்டதி மோஹித: |
புனஸ்து ஸூக்ஷ்மரூபேண கஞ்சின்மார்கம் க்ஷணாதஸௌ || 13
த்ருஷ்ட்வா தேனாபிகச்சன் ஸ: புனஸ்திஷ்டதி மோஹித: |
இதஸ்ததஸ்ததாபச்யத் ந த்ருஷ்ட்வா பதவீம் புன: || 14
தாவத்யேவ ததா தூர்ணம் ஸ்கலத்பாதக்ரமோ ப்ருசம் |
த்ருஷ்ட்வாது மார்கமன்யம் ச வீக்ஷ்ய யாதி புனச்ச ஸ: || 15
தத்ராபி மோஹிதஸ்திஷ்டன் விசார்யைவம் வ்ரஜத்யஸௌ |
ஏவம் பஹுவிதம் சாயம் கத்வா கத்வா நிவ்ருத்ய ச || 16
மார்கம் கஞ்சித் ததா த்ருஷ்ட்வா வனமத்யே கத:கில |
தத்ராத்யந்தம் ததாவ்ருஷ்டி: ஸ்தூணாகாராபவத் த்விஜா: || 17
மேகானுமபி நிர்க்கோஷ: கல்பாந்த இவ பீஷண: | ப்ரதிக்ஷணம் ததா வித்யுத் பரிஸ்புரணமுஜ்வலம் || 18
காடாந்த தமஸேனுபி வ்ருதமேதத்வநம் ததா | பீஷணம் பீஷணஸ்யாபி மோஹகம் மோஹகஸ்யச || 19
ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுப்ரதம் தத்வத் ஸர்வவ்யாமோஹகாரகம் |
ஸஸம்ப்ரமம் ததாகஸ்த்ய: கிமேததிதி சிந்தயன் || 20

பாதாளத்தை பூமியாகவும் ஆகாசமாகவும், இவற்றை பாதாளமாகவும் ஸாக்ஷாத்தாக மாற்றுகிறவனும், மலையை ஜலமாகவும், ஜலத்தை மலையாகவும், அதேபோல் பூமியை ஜலமாகவும், ஜலத்தை பூமியாகவும், நேரில் மாற்றுகிறவனும், பற்பல ரூபங்களை தரிப்பவனும், பாபியும், கபடத்தினுல் மலை உருவமாக வழி நடுவில் இருப்பவனும், மிகக்ரூரனும், மூர்க்கனுமான க்ரௌஞ்சாஸுரனை அடைந்து, முனிச்ரேஷ்டரான அகஸ்தியர் வழியென்று பிரமித்து மலைஉருவம்கொண்ட அவ்வஸுரன்மீது வேகமாக ஏறிச்சென்ருர். (12) பின்பு அங்கு வழியைக் காணுமல் சிறிதுநேரம், மோஹத்தை அடைந்து நின்றர். பிறகு ஓர் சிறு வழியைக்கண்டு அதன் வழியாகசென்று திரும்பவும் மோஹத்தை அடைந்தார். இங்குமங்கும் பார்த்து மறுபடியும் வழிதெரியாமல். (14) அப்பொழுது வேகமாக ஓடிபவராகி தடுமாற்றத்துடன் வேறு வழியைக்கண்டு மறுபடி அதன் வழியாகச்சென்ருர். (15) அங்கும் மோஹமடைந்து நின்று பிறகு சற்று நிதானித்து நடந்து இவ்விதம் பலமுறை திரும்பத்திரும்ப போய்வந்தார். (16) அப்பொழுது ஒரு வழியைக்கண்டு காட்டின் நடுவை அடைந்தார். ஓ பிராம்மணச்ரேஷ்டர்களே அங்கு அப்பொழுது தூண்போன்ற மழை மிகுதியாகப் பெய்தது. (17) அப்பொழுது ப்ரளயகாலம்போன்ற பயங்கரமான மேக கர்ஜனையுடன் க்ஷணத்துக்குக்ஷணம் பளீர்பளீரென்று மின்னல் ஒளிகளுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு அப்போது கும்பிருட்டினுல் அக்காடு முழுவதும் சூழப்பட்டது. பயத்தை அளிப்பவனுக்கும் பயங்கரமும், மோஹத்தைச் செய்பவருக்கும் மோஹமானதும், (19) யமனுக்கும் மரணத்தை அளிப்பதும், அவ்விதமே

ज्ञात्वा ज्ञानदृशा सद्यो मायां क्रौञ्चासुरस्य सः । सन्ताड्यैनं तदा हस्तस्थितदण्डेन निर्भयः ॥ २१
यस्मात् पर्वतरूपेण दुरात्मन् कपटेन माम् । अभ्रामयस्ततस्तूर्णं अद्रित्वं वै व्रजाधुना ॥ २२
षण्मुखस्यापि शक्त्या त्वं भूयाश्छिन्नतनुर्भृशम् । जलमादाय हस्तेन क्रौञ्चमेवं तदा ऋषिः ॥ २३
शपित्वा तं यथामार्गं प्राप्य काशीं जगाम सः । तत्र गत्वा महादेवं विश्वनाथं जगद्गुरुम् ॥ २४
तारकब्रह्ममन्त्रस्य दातारं देहिनां श्रुतौ । पूजयित्वा पुनश्छायं निर्गतो विन्ध्यमाप सः ॥ २५
विन्ध्य पर्वतराजेन्द्र ऋषिष्वासक्त मानस । प्रवर्तकस्त्वं भूतानां दययाच निवर्तकः ॥ २६
दक्षिणस्यां दिशि मम गन्तव्यं किञ्चिदस्तिहि । त्वत्तो धृतिमतश्शीघ्रं मुञ्च मार्गं ममाधुना ॥ २७
सांत्वेन वचसाचैव प्रार्थयामास तं द्विजाः । अब्रवीत्तपतां श्रेष्ठं विन्ध्याद्रिः प्रेक्ष्य तं वचः ॥ २८
कोवात्र मार्गो गन्तव्यं यथामार्गं त्वया ऋषे । भवान् किञ्चिन्नजानातीत्येवं गंभीरवागसौ ॥ २९
अगस्त्यस्तु ततश्शीघ्रं उन्नमय्य करं तदा । विन्ध्यस्योपरि विन्यस्य पीडयामास तं भृशम् ॥ ३०

க்ஞாத்வா க்ஞானத்ருசா ஸத்ய: மாயாம் க்ரௌஞ்சாஸுரஸ்யஸ: |
ஸந்தாட்யைநம் ததாஹஸ்தஸ்திததண்டேந நிர்ப்பய: || 21
யஸ்மாத் பர்வதரூபேண துராத்மன் கபடேந மாம் | அப்ராமயஸ்ததஸ்தூர்ணம் அத்ரித்வம் வை வ்ரஜாதுநா
ஷண்முகஸ்யாபி சக்த்யா த்வம் பூயா: சின்னதனுர்ப்ருசம் |
ஜலமாதாய ஹஸ்தேன க்ரௌஞ்சமேவம் ததா ருஷி: || 23
சபித்வா தம் யதாமார்கம் ப்ராப்ய காசீம் ஜகாம ஸ: | தத்ர கத்வா மஹாதேவம் விச்வநாதம் ஜகத்குரும் 24
தாரகப்ரம்ம மந்த்ரஸ்ய தாதாரம் தேஹிநாம் ச்ருதௌ |
பூஜயித்வா புனச்சாயம் நிர்கதோ வித்யமாப ஸ: || 25
விந்த்யபர்வதராஜேந்த்ர ருஷிஷ்வாஸக்தமானஸ | ப்ரவர்தகஸ்த்வம் பூதாநாம் தயயாச நிவர்தக: || 26
தக்ஷிணஸ்யாம் திசி மம கந்தவ்யம் கிஞ்சிதஸ்திஹி | த்வத்தோ த்ருதிமதச்சீக்ரம் முஞ்ச மார்கம் மமாதுநா||
ஸாந்த்வேன வசஸா சைவ ப்ரார்த்தயாமாஸ தம் த்விஜா: |
அப்ரவீத்தபதாம் ச்ரேஷ்டம் விந்த்யாத்ரி: ப்ரேக்ஷ்ய தம் வச: || 28
கோவாத்ர மார்கோ கந்தவ்யம் யதாமார்கம் த்வயாருஷே |
பவான் கிஞ்சித் நஜாநாதீத்யேவம் கம்பீரவாகஸௌ || 29
அகஸ்த்யஸ்து ததா சீக்ரம் உன்னமய்ய கரம் ததா |
விந்த்யஸ்யோபரி வின்யஸ்ய பீடயாமாஸ தம் ப்ருசம் || 30

எல்லோருக்கும் மோஹத்தைச் செய்வதுமான அந்த வனத்தை பரபரப்புடன் அகஸ்தியர் இது என்னவென அப்பொழுது ஆலோசித்தார். (20) ஞானக்கண்ணால் உடனே க்ரௌஞ்சாஸுரனின் மாயை என அறிந்து அந்த அகஸ்தியர் பயமற்றவராகி கையிலுள்ள தண்டத்தால் அவனை அடித்தார். (21) ஓ துராத்மாவே நீ வஞ்சகத்தினால், யாது காரணத்தால் மலை உருவம்கொண்டு என்னை பிரமிக்கச் செய்தாயோ அதனால் நீ சீக்கிரத்தில் இப்பொழுதே மலையாக ஆகக்கடவாய். (22) மேலும் நீ ஆறுமுகனுடைய வேலால் பிளக்கப்பட்ட சரீரத்தை உடையவனாக ஆகக்கடவாய் எனக்கூறி அகஸ்தியர் கையில் ஜலத்தை எடுத்து சபித்து (23) பிறகு வந்தவழியே காசிக்குச் சென்றார். அங்குசென்று உலகத்திற்கு பிதாவும், மஹாதேவனும், பிராணிகளுடைய காதில் தாரக மஹாமந்திரத்தை உபதேசிப்ப வருமான விச்வநாதரை பூஜித்து திரும்பி விந்தியமலையை அடைந்தார் (24) மலைகளுள் சிறந்தவனும் மஹர்ஷிகளிடத்தில் பற்றுண்டவனுமான ஓ விந்தியனே நீர் எல்லா பிராணிகளையும் நல்ல காரியத்தில் ஏவுகின்றவர்; தயையினால் கெட்டகாரியத்திலிருந்து திருப்புகின்றவரும் நீர்தான். (26) மிக தைர்யசாலியான உனக்கு தென்புறமாக நான் போக வேண்டியது கொஞ்சமிருக்கிறது. ஆகையால் எனக்கு இப்பொழுது சீக்கிரமாக வழிவிடுவாய். (27) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே, அந்த விந்தியனை சமாதான வார்த்தையாகவே வேண்டினார். விந்தியன் தபஸ்விகளுள் சிறந்த அந்த முனிவரைப்பார்த்து கூறினான். (28) ஓ முனிவரே! உமக்கு யாதொன்றும் தெரியவில்லை, உமக்கு செல்லவேண்டிய வழி எது. கிரமமான வழியாகச் செல்லும். இவ்விதம் கம்பீரமான வாக்குள்ள விந்தியன் கூறினான். (29) அப்பொழுது அகஸ்தியரோவெனில் சீக்கிரம் கையை உயரத்தூக்கி, விந்தியமலையின்மீதுவைத்து அவனை

तत्करापीडनवशात्पपात गिरिराडयम् । क्षोण्यामथ भयाविष्टो विन्ध्याद्रिः प्राह तं द्रुतम् ॥ ३१
अगस्त्य तपतां वर्य रक्ष रक्ष शिवप्रिय । क्षमस्व मन्तुमद्यत्वं अज्ञानेन विचेष्टितम् ॥ ३२
उन्नतिश्च यथापूर्वं कदा मह्यं भवेदियम् । इत्युक्त्वा विनयान्नम्रं विंध्याद्रिं तमृषीश्वरः ॥ ३३
यदा पुनर्ममात्राद्रे भविष्यत्यागमस्तदा । त्यक्तभीर्भृशमौन्नत्यं भजेत्युक्त्वाशु निर्ययौ ॥ ३४
यत्रेल्वलश्च वातापिर्वर्तेते पापकर्मिणौ । देशे तत्रागतोऽगस्त्यः क्षणादेव ऋषीश्वरः ॥ ३५
तं दृष्ट्वा तपतां श्रेष्ठं इल्वलः प्राह पूर्ववत् । भोजनाय तदा तस्य प्राप्यानुमतिमाशु सः ॥ ३६
वातापिं च यथापूर्वं कृत्वा भोजनमुत्तमम् । आज्यक्षीरफलापूपैर्दधिमिश्च यथेप्सितम् ॥ ३७
शुद्धान्नैः पायसान्नैश्च स्वादुयुक्तैस्सुपेशलैः । आकारणञ्च कृतवान् वातापीतील्वलस्तथा ॥ ३८
ततस्तु यावत्कालेन कुक्षौ भ्रमणमाश्वभूत् । ज्ञात्वैतत्तावदेवायं अगस्त्योऽसुरवञ्चनाम् ॥ ३९
करेण कुक्षिं स्पृष्ट्वाथ जजाप मनुमुत्तमम् । मंत्रप्रभावात्तस्यायं अजीर्यत्कुक्षिबाधकः ॥ ४०

தத்கராபீடனவசாத் பபாதகிரிராடயம் | க்ஷோண்யாமத பயாவிஷ்ட: விந்த்யாத்ரி: ப்ராஹ தம்த்ருதம் || 31
அகஸ்த்ய தபதாம்வர்ய ரக்ஷரக்ஷ சிவப்ரிய | க்ஷமஸ்வமந்துமத்யத்வம் அக்ஞானே ந விசேஷ்டிதம் || 32

உன்னதிச்ச யதாபூர்வம் கதாமஹ்யம் பவேதியம் |
இத்யுக்த்வா வினயான்னம்ரம் விந்த்யாத்ரிம் தம்ருஷீச்வர: || 33

யதா புனர்மமாத்ராத்ரே பவிஷ்யத்யாகமஸ்ததா |
த்யக்தபீர்ப்ருசமௌன்னத்யம் பஜேத்யுக்த்வாசு நிர்யயௌ || 34

யத்ரேல்வலச்ச வாதாபி: வர்த்தேதே பாபகர்மிணௌ |
தேசே தத்ராகதோகஸ்த்ய: க்ஷணாதேவருஷீச்வர: || 35

தம் த்ருஷ்ட்வா தபதாம் ச்ரேஷ்டம் இல்வல: ப்ராஹ பூர்வவத் |
போஜனாய ததா தஸ்ய ப்ராப்யாநுமதிமாசு ஸ: || 36

வாதாபிம் ச யதாபூர்வம் க்ருத்வா போஜனமுத்தமம் | ஆஜ்யக்ஷீரபலாபூபை: ததிமிச்ச யதேப்ஸிதம் || 37

சுத்தான்னை: பாயஸான்னைச்ச ஸ்வாதுயுக்தைஸ்ஸுபேசலை: |
ஆகாரணம் ச க்ருதவான் வாதாபீதீல்வலஸ்ததா || 38

ததஸ்து யாவத்காலேன குக்ஷௌ ப்ரமணமாச்வபூத் |
க்ஞாத்வைதத்தாவதேவாயமகஸ்த்யோऽஸுரவஞ்சனம் || 39

கரேண குக்ஷிம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வாத ஜஜாப மனுமுத்தமம் |
மந்த்ர ப்ரபாவாத்தஸ்யாயம் அஜீர்யத்குக்ஷிபாதக: || 40

மிகவும் அழுத்தினர். (30) அவ்வாறு கையைவைத்து அழுத்தியதின் காரணமாக சிறந்த மலையான விந்தியமலை, பூமியில் அமுங்கினன். பிறகு விந்தியன் பயங்கொண்டு சீக்கிரம் முனிவரைப்பார்த்துச் சொன்னன். (31) தபஸ்விகளுள் சிறந்த ஓ அகத்தியரே! சிவனுக்கு மிகப் பிரியமானவரே! அறியாமையால் நான் செய்தவற்றை பொறுத்துக்கொள்ளக்கடவீர்; காப்பாற்றும் காப்பாற்றும். (32) முன் போல் அந்த உயர்வானது எனக்கு எப்பொழுது ஏற்படும் என்று சொல்லி வணக்கத்தால் குனிந்த விந்திய மலையைக்குறித்து ரிஷிச்ரேஷ்டரான அகஸ்தியர் (33) திரும்ப எப்பொழுது இங்கு என் வரவு ஏற்படுமோ அப்பொழுது பயமற்றவனுகி சீக்கிரமாக உயரத்தை அடைவாய் என்று சொல்லி வெளியேறினர். (34) எங்கு பாவச் செயல்களை புரியும் இல்வலன் வாதாபி இவ்விருவர்களும் இருக்கிறர்களோ அந்த இடத்திற்கு நொடிப்பொழுதில் முனிச்சிரேஷ்டரான அகஸ்தியர் வந்து சேர்ந்தார். (35) தவம் செய்பவர்களுள் சிறந்தவரான அந்த அகஸ்தியரைப்பார்த்து இல்வலன் முன்போலவே கூறினன். அப்பொழுது சாப்பாட்டிற்காக அவருடைய அனுமதியை சீக்கிரம் பெற்றுச் சென்றன். (36) அந்த இல்வலன் வாதாபியை முன்போல சிறந்த ஆகாரமாகச்செய்து விருப்பப்படி நெய், பால், பழங்கள், வடை, தயிர் இவற்றேடுகூட (37) மிகவும் ருசி உள்ள சுத்தான்னம், பாயஸான்னம் இவைகளால் நல்ல போஜனமளித்து பிறகு இல்வலன் வழக்கம்போல் "வாதாபி" என்று அழைத்தான். (38) பிறகு எப்பொழுது வயிற்றில் சீக்கிரம் பிறட்டல் உண்டாயிற்றே அப்பொழுதே இதை அஸுரவஞ்சனையென்று அகஸ்தியர் அறிந்தார். (39) பிறகு கையினல் வயிற்றைத்தடவி சிறந்த ஓர் மந்திரத்தை ஜபித்தார். அகஸ்தியருடைய அந்த மந்திரமஹிமையால் வயிற்றில் கெடுதிசெய்த இந்த வாதாபி ஜீர்ணமானன். (40) ஓ முனிவர்களே,

वातापिंच तदा मत्वा भस्मीभूतं मृतं द्विजाः । हन्तुकामनया तूर्णमिल्वलोऽगस्त्यमागतः ॥ ४१
तमालोक्य तदागस्त्यः कुशेनैनममारयत् । मुक्त्वाथ देशं कुटकं कोङ्कदेशं तदाप सः ॥ ४२
अगस्त्यस्तु तदा ब्रह्महत्याभ्यां बाधितो भृशम् । तत्रापूजयदीशानं लिंगरूपं सदाशिवम् ॥ ४३
एतस्मिन् समये विप्राः प्रापेन्द्रं नारदः क्षणात् । प्राप्तं पुलोमजानाथस्तमर्घ्याद्यैर्भृशं तदा ॥ ४४
पूजयित्वा गिरं दीनां दीनो गोत्रभिदाहहि । कदावा मोचनं ब्रह्मन् भवेन्मम भयादितः ॥ ४५
स्वस्थानंच कदा प्राप्य निवत्स्यामि सुरैस्सह । शूरस्य चारसंचाराद्वेणोर्वेषं यदाग्रहम् ॥ ४६
उद्यानवृक्षवाटीषु तदानीमेव तेद्रुमाः । प्रापुर्म्लानिं भृशं ब्रह्मन् वृष्ट्यभावाद्विनीरसाः ॥ ४७
तदाप्रभृति वृक्षाणां म्लानता बाधते मनः । तस्मात्कदा भवेद्वृष्टिर्वृक्षाणां पोषणाय च ॥ ४८
इत्युक्तवन्तं देवेन्द्रं नारदो वाचमब्रवीत् । त्यज दुःखं शुनासीर स्वर्गप्राप्तिः पुनश्चते ॥ ४९
कालेन कियताचैव भविष्यति सुरोत्तम । आनीताच सरिच्छ्रेष्ठा कावेरी कुम्भजन्मना ॥ ५०

வாதாபிம்ச ததா மத்வா பஸ்மீபூதம் ம்ருதம் த்விஜா: | ஹந்துகாமனயா தூர்ணம் இல்வலோகஸ்த்யமாகத:
தமாலோக்யததாகஸ்த்ய: குசேனைனமமாரயத் | முக்த்வாத தேசம் குடகம் கோங்கதேசம் ததாப ஸ: || 42
அகஸ்த்யஸ்து ததா ப்ரம்மஹத்யாப்யாம் பாதிதோ ப்ருசம் |
தத்ராபூஜயதீசானம் லிங்கரூபம் ஸதாசிவம் || 43
ஏதஸ்மின் ஸமயே விப்ரா: ப்ராபேந்த்ரம் நாரத: க்ஷணாத் |
ப்ராப்தம் புலோமஜா நாத: தமர்க்யாத்யை: ப்ருசம் ததா || 44
பூஜயித்வா கிரம்தீனாம் தீனோகோத்ரபிதாஹ ஹி | கதாவா மோசனம் ப்ரம்மன் பவேன் மம பயாதித: || 45
ஸ்வஸ்தானம்ச கதாப்ராப்ய நிவத்ஸ்யாமி ஸுரைஸ்ஸஹ |
சூரஸ்ய சாரஸம்சாராத் வேணோர் வேஷம் யதாக்ரஹம் || 46
உத்யான வ்ருக்ஷவாடிஷு ததாநீமேவ தேத்ருமா: |
ப்ராபுர் ம்லாநிம் ப்ருசம் ப்ரம்மன் வ்ருஷ்ட்யபாவாத்தி நீரஸா: || 47
ததா ப்ரப்ருதிவ்ருக்ஷாணாம் ம்லானதா பாததே மன: |
தஸ்மாத்கதாபவேத்வ்ருஷ்டி: வ்ருக்ஷாணாம் போஷணாய ச || 48
இத்யுக்தவந்தம் தேவேந்த்ரம் நாரதோ வாசமப்ரவீத் |
த்யஜ து:க்கம் சுனாஸீர ஸ்வர்கப்ராப்தி: புனச்சதே || 49
காலேந கியதா சைவ பவிஷ்யதி ஸுரோத்தம | ஆனீதாச ஸரித்ச்ரேஷ்டா காவேரீ கும்ப ஜன்மனா || 50

அப்பொழுது வாதாபி பஸ்மமாகி இறந்துவிட்டதாக நினைத்து அகஸ்தியரை கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் சீக்கிரமாக இல்வலன் அகஸ்தியரிடம் வந்தான். (41) அப்பொழுது அகஸ்தியர் அவனைப் பார்த்து தர்பத்தால் இல்வலனைக் கொன்றார். பிறகு குடகுநாட்டைவிட்டு கொங்கநாட்டை அடைந்தார். (42) அப்போது அகஸ்தியரோவெனில் இரு பிரும்மஹத்தி தோஷத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவராகி அங்கு ஸர்வ ஐச்வர்யங்களை அளிக்கும் லிங்கரூபியான ஸதாசிவனை பூஜித்தார். (43) ஓ பிராமணர்களே, இந்த சமயத்தில் நாரதர் க்ஷணநேரத்தில் இந்திரனிடம் வந்தார். அப்போது இந்திராணியின் கணவனான இந்திரன் வந்த அந்த நாரதரை அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமனீயம் முதலியவற்றால் பூஜித்து (44) மிகவும் தீனனான இந்திரன் எளிய வார்த்தையைக் கூறினான். ஓ பிரம்மன் இந்த பயத்திலிருந்து எனக்கு எப்பொழுது விடுதலை ஏற்படும். (45) நான் எப்பொழுது எனது இடம் சென்று தேவர்களோடுகூட வஸிப்பேன். எப்போது சூரனுடைய சாரர்கள் என்னைத் தேடிவரும்போது மூங்கில் உருவம் அடைந்தேனோ அப்பொழுதே சோலைகளில் உள்ள எல்லா மரங்களும் மழையின்மையால் மிகவும் வாடின. (46-47) அதுமுதற்கொண்டு மரங்களின் வாட்டம் எனது மனதை மிகவும் துன்புறுத்தியது. எப்பொழுது மரங்கள் செழிக்க மழை ஏற்படும் என என் மனம் மிகவும் வாடியது. (48) இவ்விதம் கூறிய தேவேந்திரனை நாரதர் சொல்லலுற்றார். ஓ இந்திர! துக்கத்தைவிடு; மறுபடியும் உனக்கு சிறிது காலத்தில் ஸ்வர்க்கபிராப்தி ஏற்படப்போகிறது (49) கைலாசத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஸகல தீர்த்தங்களுள் மிகச்சிறந்த காவேரியானது அகஸ்தியமுனிவரால் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்பொழுது மரங்கள் செழிக்க

मध्यतस्सर्वतीर्थानां कैलास तलवासिनाम् । नेतव्या वृक्षपुष्ट्यर्थं इदानीमत्र सा नदी ॥ ५१
तिष्ठत्यदूरतस्सोऽपि देशे कोङ्काभिधेऽधुना । तस्मात् गणपतिं शीघ्रं पूजयाद्य पुरन्दर ॥ ५२
प्रसन्नस्तु कावेरीं आनयिष्यति शीघ्रतः । इत्युक्त्वा नारदस्तूर्णं आकाशं गतवांस्तदा ॥ ५३

तदनु ऋषिवचो निशम्य तूर्णं स्रवदमृतौघमशेष दुःखहन्तृ ।
कृतमतिरमरेश्वरस्तदानीं गजमुख संयजने बभूव विप्राः ॥ ५४
चकार पूजामथ तस्य पावनीं विशेष निश्शेषित दुष्कृतावलिम् ।
हरिस्तदाऽपूप पयो घृतोदनैस्समोदकैष्षण्मुख पूर्वजस्य सः ॥ ५५
हरेस्तदा गोचरतामवाप विलोचनानां विशदप्रकाशः ।
विनायको भक्तजनार्तिहारी विधूतभक्ताघ समूह एषः ॥ ५६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकांडे एकादशोऽध्यायः ॥

மத்யதஸ்ஸர்வ (ஸப்த) தீர்த்தானும் கைலாஸதலவாஸினும் ।
நேதவ்யா வ்ருக்ஷபுஷ்ட்யர்த்தம் இதானிமத்ர ஸா நதீ ॥ 51
திஷ்டத்யதூரதஸ்ஸோபி தேசே கோங்காபிதேதுனு। தஸ்மாத் கணபதிம் சீக்ரம் பூஜயாத்ய புரந்தர ॥ 52
ப்ரஸன்ன: ஸது காவேரீம் ஆனயிஷ்யதி சீக்ரத: ।
இத்யுக்த்வா நாரதஸ்தூர்ணம் ஆகாசம் கதவான் ததா ॥ 53
ததனுருஷிவசோ நிசம்ய தூர்ணம் ஸ்ரவதம்ருதெளகமசேஷது:கஹந்த்ரு ।
க்ருதமதிரமரேச்வரஸ்ததானிம் கஜமுகஸம்யஜனே பபூவ விப்ரா: ॥ 54
சகாரபூஜாமத தஸ்ய பாவனீம் விசேஷ நிச்சேஷித துஷ்க்ருதாவளிம் ।
ஹரிஸ்ததாபூபபயோ க்ருதோதனை: ஸமோதகை: ஷண்முகபூர்வஜஸ்யஸ: 55
ஹரேஸ்ததா கோசர தாமவாப விலோசனுனும் விசதப்ரகாச: ।
விஞயகோ பக்தஜனுர்த்திஹாரீ விதூதபக்தாக ஸமூஹ ஏஷ: ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே ஏகாதசோத்யாய:

அந்த காவேரியானது இங்கு அழைத்துவரப்பட வேண்டும். (50-51) இப்பொழுது அந்த அகஸ்த்ய முனிவர் ஸமீபத்தில் கொங்க நாட்டில் வஸித்து வருகிருர். ஆகையினுல் ஓ இந்திர! நீ இப்பொழுது சீக்கிரமாக விஞயகரை பூஜைசெய். (52) ஸந்தோஷமடைந்த அந்த கணபதியோவெனில் சீக்கிரமாக காவேரியை அழைத்து வருவார். இவ்விதம் நாரதர் கூறிவிட்டு அப்பொழுதே சீக்கிரமாக ஆகாயமார்க்கமாய் சென்றனர். (53) ஓ முனிவர்களே! உடனேயே தேவர்களின் தலைவனுன இந்திரன் எல்லா துக்கத்தையும் போக்குவதும் அம்ருதத்தைப் பெருக்குவதுமான அந்நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கணபதியைப் பூஜிக்கவேண்டி உறுதிகொண்டான். (54) பிறகு அந்த இந்திரன், மிகுந்த பாபக் கூட்டத்தை அடியோடு நாசம் செய்யக் கூடியதும், மிகப் பரிசுத்தமுமான சுப்பிரமண்யருடைய தமயனுரான அந்த கணபதியினுடைய பூஜையை, அப்பொழுது அப்பம், பால், நெய், அன்னம் இவைகளுடனும் கொழுக்கட்டையுடனும் செய்தான். (55) அப்பொழுது பக்தஜனங்களுடைய பீடையை போக்குகிறவரும், பக்தனுடைய பாபஸமூஹத்தை நாசம் செய்கிறவரும், சுத்தபிரகாசமுள்ளவருமான விஞயகர் இந்திரனுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டார். (56)

பதினேராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

इन्द्रेण श्री विघ्नेश्वरप्रसादात् कावेर्यानयनम् ॥

आविर्भूतस्तु भगवान् विघ्नराजो हरिं तदा । प्रसन्नोऽस्मि तवाद्येन्द्र वृणु सर्वं त्वदीप्सितम् ॥ १
इत्युक्तवन्तं विघ्नेशं अब्रवीत् वचनं हरिः । तव प्रसादात् विघ्नेश वृक्षाणां पोषणाय हि ॥ २
भवन्तु भूयास्यंभांसीत्येतेषां भक्तवत्सल । इन्द्रस्य वचनं श्रुत्वा विघ्नेशः प्रत्युवाच तम् ॥ ३
अण्डस्थानि जलान्याशु तद्वद्बाह्यस्थितान्यपि । आकाशगङ्गा चान्यावा पाताळतटिनी तथा ॥ ४
एवमादीनि लोकेऽस्मिन् वर्तन्ते येषु केषुवा । आनेतव्यं जलं किंवा वदेत्याह विनायकः ॥ ५
इन्द्रस्तद्वचनं श्रुत्वा गंभीरं विशदाक्षरम् । विघ्नाधीश दयासिंधो कुम्भभूस्तपतां वरः ॥ ६
कावेरीं सरितां पुण्यां गृहीत्वा वर्ततेऽधुना । आरादेवाधुना गत्वा नेतव्या सात्वया प्रभो ॥ ७
इत्युक्त्वा प्रश्रया नम्रं तथेत्युक्त्वा जगामसः । काकवेषं गृहीत्वाशु ऋषेर्निकटमद्भुतम् ॥ ८
अगस्त्यस्य तदा गत्वा स्थितोऽयं कुण्डिकोपरि । कुंडिकास्थमृषिश्रेष्ठः काकं दृष्ट्वा त्वरायुतः ॥ ९

॥ அத த்வாதசோத்யாய: ॥

இந்திரன் ஸ்ரீ விநயகரின் அருளால் காவேரியை அழைத்து வருதல்

ஆவிர்பூதஸ்து பகவான் விக்னராஜோ ஹரிம் ததா ।
ப்ரஸன்னோஸ்மி தவாத்யேந்த்ர வ்ருணு ஸர்வம் த்வதீப்ஸிதம் ॥ 1
இத்யுக்தவந்தம் விக்னேசம் அப்ரவீத் வசனம் ஹரி: ।
தவ ப்ரஸாதாத் விக்னேச வ்ருக்ஷாணும் போஷணுய ஹி ॥ 2
பவந்து பூயாம் ஸ்யம்பாம்ஸீத்யேதேஷாம் பக்தவத்ஸல ।
இந்த்ரஸ்ய வசனம் ச்ருத்வா விக்னேச: ப்ரத்யுவாச தம் ॥ 3
அண்டஸ்தாநி ஜலாந்யாசு தத்வத் பாஹ்யஸ்திதான்யபி ।
ஆகாச கங்கா சான்யாவா பாதாளதடிநீ ததா ॥ 4
ஏவமாதீனி லோகேஸ்மின் வர்தந்தே யேஷு கேஷு வா ।
ஆனேதவ்யம் ஜலம் கிம்வா வதேத்யாஹ விநயக: ॥ 5
இந்த்ர: தத்வசனம் ச்ருத்வா கம்பீரம் விசதாக்ஷரம் । விக்னுதீச தயாஸிந்தோ கும்பபூஸ்தபதாம் வர: ॥ 6
காவேரீம் ஸரிதாம் புண்யாம் க்ருஹீத்வா வர்ததேதுனு ।
ஆராதேவாதுனு கத்வா நேதவ்யா ஸா த்வயா ப்ரபோ ॥ 7
இத்யுக்த்வா ப்ரச்ரயா நம்ரம் ததேத்யுக்த்வா ஜகாம ஸ: ।
காகவேஷம் க்ருஹீத்வாசு ருஷேர்நிகடமத்புதம் ॥ 8
அகஸ்த்யஸ்ய ததா கத்வா ஸ்திதோயம் குண்டிகோபரி ।
குண்டிகாஸ்தம்ருஷிச்ரேஷ்ட: காகம் த்ருஷ்ட்வா த்வராயுத: ॥ 9

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸகல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான விக்னராஜர் தோன்றி ஓ இந்திரா! நான் உனக்கு பிரஸன்னமாகிவிட்டேன். உன் விருப்பம் யாவையும் கேட்டுக்கொள். (1) இவ்விதம் கூறிய விக்னேச்வரரைப் பார்த்து இந்திரன் கூறினன். ஓ விக்னேச்வர! தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் இந்த மரங்கள் செழிக்க மிகுந்த ஜலம் உண்டாகட்டும். இந்திரனுடைய இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு விநயகர் அவனைப் பார்த்துக் கூறினர். (2-3) பிரம்மாண்டத்தினுள் உள்ளதும் அதற்கு வெளியில் உள்ளதும் ஆகாச கங்கை பாதாள கங்கை மற்றும் இவ்வுலகில் உள்ள தீர்த்தங்களானுலும் வேறு உலகங்களில் உள்ள தீர்த்தங்களானுலும் உனக்குத் தேவையான எதைக் கொண்டுவர வேண்டும். சொல். (4-5) கம்பீரமானதும் தெளிவான அக்ஷரங்களை உடையதுமான இந்த கணபதியின் வார்த்தையை இந்திரன் கேட்டு ஓ கருணைக்கடலான விக்னேச்வர! தபஸ்விகளுள் சிறந்த அகஸ்த்ய முனிவர் நதிகளுள் பரிசுத்தையான காவேரியைக் கொண்டுவந்து அருகிலேயே வைத்துக் கொண்டிருக்கிருர், ஓ ப்ரபுவே! தங்களால் அந்தக் காவேரியானது சென்று அழைத்துவரப்பட வேண்டும். (6-7) இவ்விதம் கூறி வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்த இந்திரனை அவ்விதமே ஆகட்டும் என்று சொல்லி அந்த கணபதி உடனே ஆச்சரியமான காக்கையின் வேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு (8) அகஸ்திய முனிவருடைய சமீபம் சென்று அவருடைய கமண்டலுவின் மேல் உட்கார்ந்தார். ஓ முனிவர்

करेणोच्चाटयामास तदानीं द्विजसत्तमाः । काकस्तु शीघ्रमुड्डीय पादाभ्यां तन्निपात्य च ॥ १०
प्रययौ शीघ्रमेवायं कश्चिद्दूरं भयादिव । पतितां कुण्डिकां दृष्ट्वा हा शिवेति तदा वदन् ॥ ११
ऋषिरभ्येत्य काकोऽयं किमर्थमधुना गतः । इतः पुनः पुरस्ताच्च तिष्ठत्येषोऽसकृत् द्विजाः ॥ १२
येनकेनाप्युपायेन हन्तव्योऽयं मया बलात् । इत्युक्त्वाभ्याशमस्याप तदाऽगस्त्यः क्रुधाभृशम् ॥ १३
तत्र काकमदृष्ट्वायं किमेतदिति विस्मितः । इतस्ततस्तदापश्यत् उन्नमय्यमुखं मुनिः ॥ १४
दृष्ट्वा माणवकं कञ्चित् धृतयज्ञोपवीतिनम् । अयमेवेति निश्चित्य काकभ्रान्तिरभून्मम ॥ १५
प्रहर्तव्योऽयमधुना कुट्टनेन वटुर्भृशम् । इत्यधावत्तदाभ्याशं अगस्त्यस्सत्यवागयम् ॥ १६
ततस्ससंभ्रमं वर्णी भयाविष्ट इवद्रुतम् । किञ्चिद्दूरं तदा गत्वा स्थितस्तत्र पुनश्च सः ॥ १७
गत्वा तत्रापि तरसा यावत्कालेनवै ऋषिः । उच्चिक्षेप करं कोपात् कुट्टितुं वर्णिनं तदा ॥ १८
तावदेव पुनश्चायं करग्राह्य इव क्षणात् । प्रतारयित्वा शार्दूलमृषीणां पुरतो ययौ ॥ १९

கரேணோச்சாடயாமாஸ ததாநீம் த்விஜஸத்தமா: । காகஸ்து சீக்ரமுட்டீய பாதாப்யாம் தன்னிபாத்யச 10
ப்ரயயௌ சீக்ரமேவாயம் கஞ்சித்தூரம் பயாதிவ ।
பதிதாம் குண்டிகாம் த்ருஷ்ட்வா ஹா சிவேதி ததா வதன் ॥ 11
ருஷிரப்யேத்ய காகோSயம் கிமர்த்தமதுநா கத: । இத: புன :புரஸ்தாச்ச திஷ்டத்யேஷோஸக்ருத்த்விஜா:
யேந கேநாப்யுபாயேந ஹந்தவ்யோயம் மயா பலாத் ।
இத்யுக்த்வாப்யாசமஸ்யாப ததாSகஸ்த்ய: க்ருதாப்ருசம் ॥ 13
தத்ரகாகமத்ருஷ்ட்வாயம் கிமேததிதி விஸ்மித: । இதஸ்ததஸ்ததாபச்யத் உன்னமய்யமுகம் முனி: ॥ 14
த்ருஷ்ட்வா மாணவகம் கஞ்சித் த்ருதயக்ஞோபவீதினம் ।
அயமேவேதி நிச்சித்ய காகப்ராந்திரபூன் மம ॥ 15
ப்ரஹர்தவ்யோSயமதுனா குட்டநேந வடுர்ப்ருசம் । இத்ய தாவத்ததாப்யாசம் அகஸ்த்ய: ஸத்யவாகயம் 16
தத: ஸஸம்ப்ரமம் வர்ணீ பயாவிஷ்ட இவத்ருதம் ।
கிஞ்சித்தூரம் ததா கத்வா ஸ்திதஸ்தத்ர புனச்ச ஸ: ॥ 17
கத்வா தத்ராபி தரஸா யாவத் காலேண வை ருஷி: ।
உச்சிக்ஷேபகரம் கோபாத் குட்டிதும் வர்ணிநம் ததா ॥ 18
தாவதேவ புனச்சாயம் கரக்ராஹ்ய இவ க்ஷணாத் ।
ப்ரதாரயித்வா சார்தூலம் ருஷீணாம் புரதோ யயௌ ॥ 19

களே இப்பொழுது ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான அகஸ்தியர் கமண்டலுவின் மேலிருக்கும் காக்கையைப் பார்த்து பரபரப்புடன் கையினால் ஓட்டினார். அப்பொழுது அக்காகமோவெனில் சீக்கிரமாக தன் கால்களால் அக்கமண்டலுவை தள்ளிவிட்டு உயரக் கிளம்பி பயமுற்றது போல் சிறிது தூரம் சென்றது. ஓ முனிவர்களே, கமண்டலு கவிழ்ந்ததைப் பார்த்து அகஸ்தியர் ஹாசிவா என்று கூறிக்கொண்டு இந்த காக்கையானது இப்பொழுது எதற்காக இங்கு வந்தது? இங்குமங்கும் என் முன்னிலையில் ஓடி நிற்கின்றது. (9–12) எவ்வகையினாலாவது பலாத்காரத்தால் என்னால் இக்காக்கை கொல்லப்பட வேண்டும் எனக்கூறி அகஸ்திய முனிவர் மிகுந்த கோபத்துடன் அக்காக்கையின் அருகே சென்றார். (13) அங்கு காகத்தைக் காணாததால் "இதென்ன" என்று ஆச்சரியப்பட்டவராய் முனிவர் இங்குமங்கும் நிமிர்ந்து பார்த்தார். (14) அங்கு யக்ஞோபவீதம் அணிந்திருக்கும் ஒரு மாணவனைப் பார்த்து இவன்தான் கமண்டலுவைக் கவிழ்த்திருக்க வேண்டும். காகம் என எண்ணியது ப்ரமமே என கருதினார். (15) இப்பையன் இப்பொழுது என்னால் மிகவும் குட்டி, சிக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவன் என்று கூறியவாறு உண்மையே பேசும் முனிவர் அவனருகிற்கு விரைந்தார். (16) பிறகு அப்பையன் மிக பரபரப்புடன் பயம் கொண்டவன் போல் சிறிது தூரம் வரை வேகமாகச் சென்று திரும்பவும் அங்கு இருந்தான். (17) அங்கும் வேகமாக முனிவர் சென்று எப்பொழுது முனிவர் ப்ரம்மசாரியை குட்டுவதற்காக கையை கோபத்தால் உயர்த்தினரோ அப்போது (18) மறுபடியும் இம்மாணவன் க்ஷணத்துள் கையினால் எட்டிப் பிடிக்கக் கூடியவன் போல் முன்னதாக ஓடி அம்முனிவரை ஏமாற்றினான். (19) ப்ரகாசிப்பவரான

अनेकवारमेवं तं अप्रतारयदुज्वलः । ततः स्ववेषं विघ्नेशो दर्शयामास तस्य सः ॥ २०
गणैर्नानाविधैरेव सेवितः परितस्तदा । तं दृष्ट्वा ऋषिवर्योऽयं गजवक्त्रं महोदरम् ॥ २१
शूर्पकर्णं प्रलंबोष्ठं सकळं कामरूपिणम् । गणानां त्वा गणपतिं कवीनांच कविं परम् ॥ २२
ब्रह्मणां ज्येष्ठराजञ्च प्रणामामि शिवं सदा । सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वपापनिवारकम् ॥ २३
स्कन्दस्य पूर्वजं तद्वत् प्रणमामि विनायकम् । एवं स्तुत्वा गणेशानं प्रणनाम पुनः पुनः ॥ २४
अगस्त्य तपतां वर्य विन्ध्यगर्व निवारक । प्रसन्नोऽस्मि तवात्यर्थमधुना कांक्षितं वद ॥ २५
इत्युक्तवन्तं विघ्नेशमगस्त्यो वाचमब्रवीत् । क्षन्तव्यस्त्वपराधोऽयं मम भक्तदयानिधे ॥ २६
तव पातांबुजे भक्तिर्भूयादव्यभिचारिणी । कावेरीच सरिन्नीता बलये परमेशितुः ॥ २७
पतनात्कुण्डिकायास्सा गजवक्त्रगता खलु । पूजार्थं परमेशस्य भवितव्यं जलेन नः ॥ २८
यस्माद्भवन्तं पाणिभ्यां अहं कुट्टितुमागतः । ममैव कुट्टनं भूयादिति मूर्ध्नि स्वके तदा ॥ २९
कृतमुष्टिकराभ्यांतु कृतवांस्तदहो द्विजाः । एवमुक्त्वा स्थितं भक्तमगस्त्यं कृत्यवेदिनम् ॥ ३०

அநேகவாரமேவம்தம் அப்ரதாரயதுஜ்வல: । தத: ஸ்வவேஷம் விக்னேச: தர்சயாமாஸ தஸ்ய ஸ: ॥ 20
கணைர் நாநாவிதைரேவ ஸேவித: பரிதஸ்ததா ।
தம் த்ருஷ்ட்வா ருஷிவர்யோயம் கஜவக்த்ரம் மஹோதரம் ॥ 21
சூர்பகர்ணம் ப்ரலம்போஷ்டம் ஸகளம் காமரூபிணம் । கணாநாம் த்வா கணபதிம் கவிநாம் ச கவிம் பரம் ॥ 22
ப்ரம்மணாம் ஜ்யேஷ்டராஜம்ச ப்ரணமாமி சிவம் ஸதா । ஸர்வ விக்னப்ரசமனம் ஸர்வபாப நிவாரகம் ॥ 23
ஸ்கந்தஸ்ய பூர்வஜம் தத்வத் ப்ரணமாமி விநயகம் ।
ஏவம் ஸ்துத்வா கணேசானம் ப்ரணநாம புன:புன: ॥ 24
அகஸ்த்ய தபதாம் வர்ய விந்த்யகர்வ நிவாரக । ப்ரஸன்னோஸ்மி தவாத்யர்த்தம் அதுனா காங்க்ஷிதம் வத 25
இத்யுக்தவந்தம் விக்னேசம் அகஸ்த்யோ வாசமப்ரவீத் ।
க்ஷந்தவ்யஸ்த்வபராதோயம் மம பக்த தயாநிதே ॥ 26
தவ பாதாம்புஜே பக்தி: பூயாதவ்யபிசாரிணீ । காவேரீச ஸரின்னீதா பலயே பரமேசிது: ॥ 27
பதனாத் குண்டிகாயா:ஸா கஜவக்த்ரகதா கலு । பூஜார்த்தம் பரமேசஸ்ய பவிதவ்யம் ஜலேந ந: ॥ 28
யஸ்மாத் பவந்தம் பாணிப்யாம் அஹம் குட்டிதுமாகத: ।
மமைவ குட்டனம் பூயாத் இதி மூர்த்னி ஸ்வகே ததா ॥ 29
க்ருதமுஷ்டிகராப்யாம்து க்ருதவான் தததஹோ த்விஜா: ।
ஏவமுக்த்வா ஸ்திதம் பக்தம் அகஸ்த்யம் க்ருத்யவேதினம் ॥ 30

விநயகர் இவ்வாறு பல தடவை அம்முனிவரை ஏமாற்றினர். பிறகு அந்த விநயகர் அப்பொழுது பலவித் கணங்களுடன் நாற்புறமும் சூழப்பட்டவராய் முனிவருக்கு தன் ஸ்வயரூபத்தைக் காட்டினர். (20) அப்பொழுது முனிச்ரேஷ்டரான அகஸ்தியர் யானைமுகமுள்ளவரும் பெரிய வயிற்றை உடையவரும் முறம் போன்ற காதுகள் உள்ளவரும் தொங்குகின்ற உதட்டை உடையவரும் சந்திரகலையை தரித்தவரும் இஷ்ட மான உருவத்தை எடுப்பவரும் ஸகல பூதகணங்களுக்கு அதிபதியும் கவிகளுக்கெல்லாம் சிறந்த கவியும், எல்லா பிராமணர்களுக்கும் ராஜாவும் மங்கள மூர்த்தியுமானவரை எப்பொழுதும் வணங்குகிறேன், எல்லா இடையூறுகளையும் போக்குபவரும் எல்லா பாபங்களையும் விலக்குபவரும், (21-23) ஸ்கந்தனுக்கு மூத்த வனுமான விநாயகரை முன்போல் நமஸ்கரிக்கிறேன். இவ்வாறு விநாயகரை ஸ்தோத்திரம் செய்து திரும்பத் திரும்ப நமஸ்கரித்தார். (24) ஓ அகத்தியரே! தபஸ்விகளுள் சிறந்தவரே விந்தியமலையின் கர்வத்தை போக்கினவரே நான் மிகவும் சந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன். நீர் விரும்பியதைக் கேட்பாயாக. (25) இவ்வாறு உரைத்த விநாயகரை அகத்தியர் வருமாறு கூறினர். பக்தர்களைக் காக்கும் கருணைக்கடலே என்னுடைய இந்த குற்றமானது பொறுக்கத்தக்கது. (26) தங்களுடைய தாமரை போன்ற திருவடி களில் மாறாத பக்தி எனக்கு உண்டாக வேண்டும். காவேரி என்ற நதியும் பரமேச்வரனுடைய பூஜைக் காகக் கொண்டு வரப்பட்டது. (27) ஓ யானைமுகனே! கமண்டலு கவிழ்ந்ததால் அந்த காவேரி ஓடி விட்டதல்லவா. ஈச்வரனுடைய பூஜைக்காக அந்த காவேரியின் ஜலம் நமக்கு வேண்டும். (28) எந்தக் காரணத்தால் தங்களை கைகளால் குட்டுவதற்கு நான் வந்தேனே அதனால் அந்த குட்டு எனக்கே உண்டாகட்டும் என்று தன்னுடைய தலையில் இரு கைகளையும் முஷ்டியாகச் செய்து கொண்டு குட்டிக்

प्राह गंभीरया वाचा सांत्वयन् वचनं तदा । इन्द्रेण प्रार्थितोऽस्त्यर्थं अगस्त्य ऋषिसत्तम ॥ ३१
वृक्षसंशोषणवशात् जलार्थमहमागतः । कमण्डलुश्च तेनैव पातितः कारणेनहि ॥ ३२
त्वया कृतमिदं सर्वं ममात्यन्तं प्रियं खलु । पूजार्थंच पुरारातेरिदं भवतु वै जलम् ॥ ३३
इति शुण्डामुखेनायं गृहीत्वांभःकणं तदा । कावेर्यामथ विघ्नेशः कुण्डिकायामवाकिरत् ॥ ३४
तत्क्षणेनैव सात्यर्थं पूर्णा सर्वत्रचास्रवत् । एवं बहुवरं दत्वा ययावन्तर्धिमाशु सः ॥ ३५
अगस्त्यस्तु ततश्शीघ्रं कुद्दालाख्यपुरं ययौ । तत्रत्या वैष्णवास्सर्वे दृष्ट्वैनमृषिसत्तमम् ॥ ३६
भूति भूषित सर्वाङ्गं रुद्राक्ष परिभूषितम् । शैवेनात्रत्वया विप्र नागन्तव्यं पुरंहि नः ॥ ३७
इत्यूचिरे तदानीं ते तथेत्युक्त्वा पुराद्बहिः । गत्वागस्त्यस्तु शीघ्रेण रूपं भागवतं ऋषिः ॥ ३८
गृहीत्वा मायया भूयो नगरं तद्विवेश सः । दृष्ट्वा भागवतं सर्वे वीथीस्था वैष्णवास्तदा ॥ ३९

ப்ராஹ கம்பீரயா வாசா ஸாந்த்வயன் வசனம் ததா ।
இந்த்ரேண ப்ரார்த்திதோத்யர்த்தம் அகஸ்த்ய ருஷிஸத்தம ॥ 31
வ்ருக்ஷஸம்சோஷணவசாத் ஜலார்த்தமஹமாகத: ।
கமண்டலுச்ச தேனைவ பாதித: காரணேநஹி ॥ 32
த்வயாக்ருதமிதம் ஸர்வம் மமாத்யந்தம் ப்ரியம்கலு ।
பூஜார்த்தம் ச புராராதே: இதம் பவது வை ஜலம் ॥ 33
இதி சுண்டாமுகேனயம் க்ருஹீத்வாம்ப: கணம் ததா ।
காவேர்யாமத விக்னேச: குண்டிகாயாமவாகிரத் ॥ 34
தத் க்ஷணேனைவ ஸாத்யர்த்தம் பூர்ணா ஸர்வத்ர சாஸ்ரவத் ।
ஏவம் பஹுவரம் தத்வா யயாவந்தர்த்திமாசு ஸ: ॥ 35
அகஸ்த்யஸ்து தத: சீக்ரம் குத்தாலாக்யபுரம் யயௌ ।
தத்ரத்யா வைஷ்ணவாஸ்ஸர்வே த்ருஷ்ட்வைநம் ருஷிஸத்தமம் ॥ 36
பூதி பூஷிதஸர்வாங்கம் ருத்ராக்ஷ பரிபூஷிதம் ।
சைவேநாத்ர த்வயா விப்ர நாகந்தவ்யம் புரம்ஹி ந: ॥ 37
இத்யூசிரே ததானீம் தே ததேத்யுக்த்வா புராத் பஹி: ।
கத்வாகஸ்த்யஸ்து சீக்ரேண ரூபம் பாகவதம் ருஷி: ॥ 38
க்ருஹீத்வா மாயயா பூய: நகரம் தத் விவேச ஸ: ।
த்ருஷ்ட்வா பாகவதம் ஸர்வே வீதீஸ்தா வைஷ்ணவாஸ்ததா ॥ 39

கொண்டார். ஓ முனிவர்களே! இது என்ன ஆச்சர்யம் இவ்வாறு சொல்லி அமர்ந்திருக்கும் பக்தரும் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை அறிந்தவருமான அகத்தியரை (29-30) சமாதானப்படுத்தி அப்பொழுது கம்பீரமான வாக்கினால் உரைத்ததாவது. ஓ ரிஷிகளுள் சிறந்தவரான அகத்தியரே! மரங்கள் பட்டுப் போனபடியால் இந்திரனால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டதின் பேரில் நான் இங்கு வந்தேன். அது காரணமாகவே கமண்டலுவும் கவிழ்க்கப்பட்டதல்லவோ (31-32) உம்மால் செய்யப்பட்ட இவை யாவும் எனக்கு மிகவும் பிரியமானதல்லவா! திருபுரங்களை எரித்த ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பூஜிப்பதற்காக இந்த ஜலம் உபயோகப் படட்டும். (33) என்று துதிக்கையின் வாயிலாக காவேரி ஜலத்தை எடுத்து அப்போது விநாயகர் கமண்டலுவில் நிரப்பினார். (34) அப்பொழுதே அந்தக் காவேரி மிகவும் நிரம்பினவளாய் எங்கும் வழிந்து ஓடினாள். இவ்வாறு அநேக வரங்களைக் கொடுத்து அந்த விநாயகர் மறைந்தார். (35) பிறகு அகஸ்தியரோவெனில் சீக்ரமாக திருக்குற்றாலம் என்ற ஊரை அடைந்தார். அங்குள்ள விஷ்ணு பக்தர்கள் எல்லோரும் விபூதியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமேனியை உடையவரும் ருத்திராக்ஷங்களை அணிந்தவரும் ரிஷிச்ரேஷ்டருமான அகத்தியரைப் பார்த்து ஓ பிராம்மணோத்தமரே! சைவனாகிய நீர் இங்கு எங்களது பட்டிணத்திற்குள் வரக்கூடாது. (36-37) என்று அவர்கள் அப்பொழுது கூறினார்கள். அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று முனிவரான அகத்தியர் நகரத்திற்கு வெளியே சென்று சீக்கிரமாக மாயையினால் வைஷ்ணவ ரூபத்தை எடுத்து திரும்பவும் அந்த நகரத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது வீதிகளிலுள்ள எல்லா வைஷ்ணவர்களும் விஷ்ணு பக்தரான அவரைப் பார்த்து (38-39) வணங்கி வெகு

प्रणम्य बहुमानेन प्रापयामासुरालयम् । विष्णोरथ चकारायं भाषणं भाषयाच तैः ॥ ४०
ततस्तु वैष्णवान् प्रेक्ष्य कार्या पूजात्र वैष्णवी । मयेत्युक्त्वा तदागस्त्यो बहिस्तानप्यचोदयत् ॥ ४१
विष्णुं स्पृष्ट्वा करेणाथ शिवभावनयाभृशम् । अमर्दयत्तदा शीघ्रमभूद्विष्णुश्शिवाकृतिः ॥ ४२
अगस्त्यस्तु तदा शंभुं पूजयामास भक्तितः । लिङ्गाकारं विधानेन प्रेक्षितो वैष्णवैरपि ॥ ४३
अथ सर्वेऽपि संभूय प्रहर्तुं शीघ्रमागताः । चुकोप दृष्ट्वा तानेषः कुंभभूरपि वैष्णवान् ॥ ४४
कोपाग्निना तदा तप्तास्तस्य ते दुद्रुवुर्भृशम् । आरोप्य शैवान् तत्रायं अगस्त्यस्सह्यमागतः ॥ ४५
दधीचकण्वशैलादि भृगूणां गौतमस्य च । गुरुदुर्वाससोश्चापि स्मृत्वा शापं तदा ऋषिः ॥ ४६
विप्रतीकारयुक्तोऽभूत् सतान् प्रति भृशं द्विजाः । विप्राश्शृणुत कावेरी यथा याता कमण्डलोः ॥ ४७
श्रीकाषाख्यपुरस्यैवं वृक्षवाटीषु वाहिनी । तदानीमेव ते वृक्षा गतशीर्णपलाशकाः ॥ ४८
प्रादुर्भूताङ्कुरास्सर्वे नानापुष्पोपशोभिताः । तादृशांस्तान्वलारातिर्दृष्ट्वा विगतदुर्मनाः ॥ ४९

ப்ரணம்ய பஹுமானேந ப்ராபயாமாஸுராலயம் |
விஷ்ணோரத சகாராயம் பாஷணம் பாஷயாச தை: || 40
ததஸ்து வைஷ்ணவான் ப்ரேக்ஷ்ய கார்யா பூஜாத்ர வைஷ்ணவீ |
மயேத்யுக்த்வா ததாகஸ்த்ய: பஹிஸ்தானப்யசோதயத் || 41
விஷ்ணும் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா கரேணாத சிவபாவனயா ப்ருசம் |
அமர்தயத் ததா சீக்ரம் அபூத் விஷ்ணுச்சிவாக்ருதி: || 42
அகஸ்த்யஸ்து தத: சம்பும் பூஜயாமாஸ பக்தித: |
லிங்காகாரம் விதானேன ப்ரேக்ஷிதோ வைஷ்ணவைரபி || 43
அத ஸர்வேபி ஸம்பூய ப்ரஹர்த்தும் சீக்ரமாகதா: |
சுகோப த்ருஷ்ட்வா தானேஷ: கும்பபூரபி வைஷ்ணவான் || 44
கோபாக்னிஞ ததா தப்தா: தஸ்ய தே துத்ருவு: ப்ருசம் |
ஆரோப்ய சைவான் தத்ராயம் அகஸ்த்யஸ்ஸஹ்யமாகத: || 45
ததீச கண்வ சைலாதி ப்ருகூணாம் கௌதமஸ்ய ச |
குரு (ப்ருங்கி) துர்வாஸஸோச்சாபி ஸ்ம்ருத்வா சாபம் ததா ருஷி: || 46
விப்ரதீகார யுக்தோபூத் ஸதான் ப்ரதிப்ருசம் த்விஜா: |
விப்ரா: ச்ருணுத காவேரீ யதாயாதா கமண்டலோ: || 47
ச்ரீகாஷாக்ய (ச்ரீகாக்ய) புரஸ்யைவம் வ்ருக்ஷவாடீஷு வாஹிநீ |
ததாநீமேவ தே வ்ருக்ஷா: கதசீர்ண பலாசகா: || 48
ப்ராதுர்பூதாம்குராஸ்ஸர்வே நாநா புஷ்போபசோபிதா: |
தாத்ருசாம்ஸ்தான் வலாராதி: த்ருஷ்ட்வா விகத துர்மனா: || 49

மானத்துடன் ஆலயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். பிறகு முனிவர் வைஷ்ணவர் பேசும் வழக்கப்படி அவர்களோடு உரையாடினர். (40) பிறகு அந்த வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து நான் இங்கு விஷ்ணு பூஜை செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி அகத்தியர் அவர்களை வெளியேற்றினர். (41) பிறகு அந்த ஆலயத்தில் சிவன் என்ற எண்ணத்தோடு விஷ்ணு பிம்பத்தை கையால் தொட்டு அழுத்தினர். அப்போது சீக்கிரமாக விஷ்ணு பிம்பமானது சிவரூபமாக மாறியது. (42) பிறகு அகஸ்தியரோவெனில் லிங்காகாரமான சிவனை பக்தியுடன் முறைப்படி வைஷ்ணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க பூஜித்தார். (43) அப்போது எல்லோரும் ஒன்று கூடி அவரை அடிப்பதற்கு சீக்கிரமாக வந்தார்கள். வைஷ்ணவர்களான அவர்களைப் பார்த்து இந்த அகஸ்தியரும் கோபம் கொண்டார். (44) அப்பொழுது அவருடைய கோபாக்னியால் மிகவும் தாபத்தை அடைந்தவர்களாகி ஓடலானார்கள். அங்கு அகஸ்தியர் சைவர்களை குடியேற்றி விட்டு ஸஹ்யபர்வதத்தை அடைந்தார். (45) அப்போது முனிவர் கண்வர் நந்திகேசுவரர் பிருகு கௌதமர் பிரஹஸ்பதி பிருங்கி ஸ்ரீ துர்வாஸ முனிவர் இவர்களால் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சாபத்தை நினைத்து (46) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அப்போது அவர்களைக் குறித்து மிகவும் பரிதாபப்பட்டார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! காவேரி கமண்டலுவிருந்து எப்படி வெளிப்பட்டாள் என்பதைக் கேளுங்கள். (47) சீர்காழி என்ற பட்டணத்தினுடைய சோலைகளில் அந்நதி ப்ரவேசித்ததுமே அங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம் இலைகளை உதிர்த்தன. (48) பிறகு யாவும் துளிர்விட்டன

प्रीतियुक्तस्तदात्यर्थं स्ववेषं परिगृह्य सः । पूजयामास विश्वेशं शच्यासाकमरिन्दमः ॥ ५०
पत्राणिच विचित्राणि सुगन्धिकुसुमान्यपि । हृत्वा हृत्वाच बहुशः शत्रुं तं संयमोद्यमः ॥ ५१
तत्रान्तरे दिविषदो द्रष्टुं देवेन्द्रमागताः । प्रणम्य देवास्सर्वेते देवेन्द्रं वाचमूचिरे ॥ ५२
एकाकिना त्वया साकं शच्यात्रस्थीयते कथम् । मुक्त्वा देवान् त्वदीयांश्च छद्मना वनवासिना ॥ ५३
यथापूर्वममीदेवा देवेन्द्राद्य कृपाबलात् । पालनीया दिविस्थित्वा हृतासुरविचोदनाः ॥ ५४
एवमुक्त्वा स्थितान् देवान् दीनानत्यर्थमाह सः । श्रृणुध्वममरास्सर्वे किं कर्तव्यं मयाऽधुना ॥ ५५
आनीता बहवो मीनाश्शूरस्य वचनात्पुरा । मधुमांसादिकं तद्वद्गर्हितं यर्हिकर्हिचित् ॥ ५६
एवं कृतेऽपि शूरोऽयं इन्द्राणीं धर्षितुं बलात् । कारागृहे पातयितुमियेष किल मां तथा ॥ ५७
मानभंग भयात्भीतो वर्तेऽहमधुनाऽत्र हि । स्थित्वाप्यत्र महादेवमसुराणां क्षयायच ॥ ५८
पूजयामि भवन्तोऽपि यतोऽत्रच समागताः । ततः कैलासशिखरं गमिष्यामोऽधुना वयम् ॥ ५९

ப்ரீதியுக்தஸ்ததாத்யர்த்தம் ஸ்வவேஷம் பரிக்ருஹ்ய ஸ: ।
பூஜயாமாஸ விச்வேசம் சச்யா ஸாகமரிந்தம: ॥ 50
பத்ராணிச விசித்ராணி ஸுகந்தி குஸுமான்யபி ।
ஹ்ருத்வா ஹ்ருத்வாச பஹுச: சத்ரும் தம் ஸம்யமோத்யம: ॥ 51
தத்ராந்தரே திவிஷத: த்ரஷ்டும் தேவேந்த்ரமாகதா: ।
ப்ரணம்ய தேவாஸ்ஸர்வே தே தேவேந்த்ரம் வாசமூசிரே ॥ 52
ஏகாகினா த்வயா ஸாகம் சச்யாத்ர ஸ்தீயதே கதம் ।
முக்த்வா தேவான் த்வதீயாம்ச்ச ச்சத்மனா வனவாஸினா ॥ 53
யதா பூர்வமமீ தேவா: தேவேந்த்ராத்ய க்ருபாபலாத் ।
பாலநீயா திவிஸ்தித்வா க்ருதாஸுரவிசோதனா: ॥ 54
ஏவமுக்த்வா ஸ்திதான் தேவான் தீனானத்யர்த்தமாஹ ஸ: ।
ச்ருணுத்வமமராஸ்ஸர்வே கிம் கர்தவ்யம் மயாதுனா ॥ 55
ஆநீதா பஹவோ மீனா: சூரஸ்ய வசனாத்புரா ।
மதுமாம்ஸாதிகம் தத்வத் கர்ஹிதம் யர்ஹி கர்ஹிசித் ॥ 56
ஏவம் க்ருதேபி சூரோயம் இந்த்ராணீம் தர்ஷிதும் பலாத் ।
காராக்ருஹே பாதயிதும் இயேஷ கில மாம் ததா ॥ 57
மானபங்கபயாத்பீத: வர்தேஹமதுனாத்ரஹி । ஸ்தித்வாப்யத்ர மஹாதேவம் அஸுராணாம் க்ஷயாயச 58
பூஜயாமி பவந்தோபி யதோத்ரச ஸமாகதா: । தத: கைலாஸ சிகரம் கமிஷ்யாமோதுனா வயம் ॥ 59

வாகி பற்பல விதமான புஷ்பங்களால் விளங்கின. அவைகளைப் பார்த்து இந்திரன் மனக்கவலை நீங்கப் பெற்றான். (49) அப்பொழுது மிகவும் அன்பு கொண்டு தன் வேஷத்தை அணிந்து இந்திராணியுடன் கூட சத்ருக்களை அழிக்கும் அந்த இந்திரன் உலகிற்கு அதிபதியான பரமேச்வரனை விசித்திரமான பத்திரங்களையும் மணமுள்ள புஷ்பங்களையும் எடுத்தெடுத்து அந்த சத்ருவை அடக்குவதில் முயன்றவனாகி பூஜித்தான். (50-51) அதற்கிடையில் தேவர்கள் தேவேந்திரனைக் காண வந்தார்கள். அந்த எல்லா தேவர்களும் தேவேந்திரனை வணங்கி சொல்லலானார்கள். (52) நீர் தனியாக உம்மைச் சேர்ந்த தேவர்களை விட்டு இந்திராணியோடு கூட கபடமாக காட்டில் எப்படி வசிக்கிறீர்? (53) ஓ தேவேந்திரா! நீ இப்போது ஸ்வர்கத்திலிருந்து கொண்டு உன்னுடைய தயவின் பலத்தால் முன்போல் இந்த தேவர்கள் அசுரர்களை விரட்டி காப்பாற்றத்தக்கவர்கள். (54) இவ்வாறு சொல்லி அங்குள்ள எளியவர்களான தேவர்களைப் பார்த்து அந்த இந்திரன் கூறினான். எல்லா தேவர்களும் கேளுங்கள். நான் இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும். 55) முன்பு சூரனுடைய வார்த்தையால் அனேகம் மீன்கள், கள், மாம்ஸம் முதலியவைகளும் அது போல் இழிவான மற்ற பொருளும் கொண்டு வரப்பட்டது. (56) இவ்வாறு செய்தும் இந்த சூரன் இந்திராணியை பலாத்காரமாக அடையவும் என்னை ஜெயிலில் அடைப்பதற்கும் விரும்பினான். (57) இங்கு இப்பொழுது அவமானம் ஏற்படும் என்ற பயத்தால் மிகவும் நடுங்கியவனாக இருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் இங்கு அசுரர்களை அழிப்பதற்காக மஹாதேவனை (58) பூஜிக்கிறேன். நீங்களும் இங்கு வந்து சேர்ந்தீர்கள். இப்பொழுது நாம் கைலாச மலையின் சிகரத்தை அடைவோம். (59) அங்கு

तत्रगत्वा महादेवं विज्ञाप्यैतद्यथाक्रमम् । यदुक्तं देवदेवेन तच्छ्रुत्वा वचनं वयम् ॥ ६०
तथैव सर्वे स्थास्याम इत्युक्त्वा तानयं हरिः । स्थापयित्वा शचीमाप निवेदयितुमाशु सः ॥ ६१
ज्ञात्वैतदिङ्गिते नेयं शुशोचोद्विग्न मानसा । शोकं त्यज प्रिये देवाः सर्वेऽप्यत्र समागताः ॥ ६२
गत्वा तैस्साकमाश्वेशं विज्ञाप्यच महेश्वरम् । कैलासवासिनं भूयः चागमिष्यामि तेऽन्तिकम् ॥ ६३
पालकस्तव शास्तायं भवत्विति तदाब्रवीत् ।
इन्द्राणी – कोऽयं शास्ता वद स्वामिन् यो मां पालयतीश्वरः ॥ ६४
पालकत्वंच सर्वेषां एतस्य कथमागतम् ॥ ६५
इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे द्वादशोऽध्यायः ॥

தத்ர கத்வா மஹாதேவம் விக்ஞாப்யைதத் யதாக்ரமம் |
யதுக்தம் தேவதேவேன தச்ச்ருத்வாவசனம் வயம் || 60

ததைவ ஸர்வே ஸ்தாஸ்யாம: இத்யுக்த்வா நானயம் ஹரி: |
ஸ்தாபயித்வா சசீமாப நிவேதயிதுமாசு ஸ: || 61

க்ஞாத்வைததிங்கிதே நேயம் சுசோசோத்விக்னமானஸா |
சோகம் த்யஜ ப்ரியே தேவா: ஸர்வேப்யத்ரஸமாகதா: || 62

கத்வா தைஸ்ஸாகமாச்வேசம் விக்ஞாப்யச மஹேச்வரம் |
கைலாஸவாஸிநம்பூய: சாகமிஷ்யாமி தேந்திகம் || 63

பாலகஸ்தவ சாஸ்தாயம் பவத்விதி ததாப்ரவீத் |
இந்த்ராணீ- கோயம் சாஸ்தா வத ஸ்வாமின் யோமாம் பாலயதீச்வர: || 64
பாலகத்வம்ச ஸர்வேஷாமேதஸ்ய கதமாகதம் || 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
ஆஸுரகாண்டே த்வாதசோத்யாய: ||

சென்று இவ்வரலாற்றை முறைப்படி மஹாதேவனிடம் தெருவித்து தேவதேவனை மஹாதேவனல் சொல்லப்படுவதைக் கேட்டு நாம் (60) எல்லோரும் அவ்வாறே நடப்போம் என்று சொல்லி இந்த இந்திரனனவன் தேவர்களை அங்கே இருக்கச் செய்து பிறகு இதை இந்திராணிக்கு சொல்லுவதற்காக சீக்கிரமாகச் சென்ருன். (61) இதை வருந்தப்பட்ட மனதை உடைய இந்திராணியானவள் இங்கிதத்தால் அறிந்து துக்கப்பட்டாள். ஓ நாயகியே! துக்கத்தை கைவிடு; எல்லா தேவர்களும் இங்கு வந்திருக்கிருர்கள். (62) அவர்களுடன் சென்று கைலாஸவாஸியான பரமேச்வரனிடம் இச்சங்கதிகளை தெரிவித்துவிட்டு திரும்ப உன்னிடம் வருகிறேன். (63) இந்த குழந்தையான சாஸ்தாதேவன் உன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்று சொன்ஞன். இந்திராணி சொல்லுகிருள். ஓ பிரபோ என்னைக் காற்பவனுன சாஸ்தாதேவன் யார்? சொல். (64) இவனுக்கு எல்லோர்களையும் காப்பாற்றும் சக்தி எப்படி ஏற்பட்டது என்ருள்.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्री महाशास्तोत्पादनं, महाकाळेन अजामुख्याः हस्तच्छेदनं च ॥

इन्द्रः — पुरा देवासुरास्सर्वे ममन्थुः किल वारिधिम् । पीयूषं यत्तदा जातं तेभ्यो दातुमिदं हरिः ॥ १
मोहिनीवेषमास्थाय मारयित्वाऽसुरांस्तदा । विभज्य देवांस्तरसा भोजयामास वै यदा ॥ २
तदानीमाविरासीद्धि तां द्रष्टुं च महेश्वरः । दृष्ट्वा तां मोहिनीं रम्यां लोलापाङ्ग समीक्षणाम् ॥ ३
स्फुरत्सौदामिनीरम्यां स्थिरत्वा प्रतियोगिनीम् । चारुहारमनोहारि कुचाभ्यां नतमध्यमाम् ॥ ४
सुरतञ्च तदा कर्तुमियेष परमेश्वरः । उवाच वचनं चापि संभोगोऽत्र मया सह ॥ ५
कर्तव्य इतिमेऽत्यर्थं रागः खलु वराङ्गने । इत्युक्तवन्तमीशानं धर्षणोत्कं तदातु सा ॥ ६
कथमीशमया साकं संभोगः क्रियतां त्वया । नारायणोऽहमधुना मोहिनीरूपमास्थितः ॥ ७
इत्युक्त्वा व्रीळया नम्रां पुनः प्रोवाच शंकरः । त्वंमेचतसृणां मध्ये शक्तीनां पुरुषाह्वया ॥ ८
शक्तिस्तथापुरा त्वांतु भुक्त्वाऽजं चाप्यजीजनम् । दारुकाख्यवने तद्वन्मोहिनी रूपमास्थितः ॥ ९

॥ அத த்ரயோதசோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ மஹாசாஸ்தா உற்பத்தியும், மஹாகாளனால் அஜாமுகியின் கை வெட்டப்படுதலும்.

இந்த்ர:— புரா தேவாஸுராஸ்ஸர்வே மமந்து: கில வாரிதிம் |
பீயூஷம் யத்ததா ஜாதம் தேப்யோ தாதுமிதம் ஹரி: || 1
மோஹிநீவேஷமாஸ்தாய மாரயித்வா (மோஹயித்வா) ஸுரான் ததா |
விபஜ்ய தேவாம்ஸ்தரஸா போஜயாமாஸ வை யதா || 2
ததாநீமாவிராஸீத்தி தாம் த்ரஷ்டும்ச மஹேச்வர: |
த்ருஷ்ட்வா தாம் மோஹிநீம் ரம்யாம் லோலாபாங்க ஸமீக்ஷணாம் || 3
ஸ்புரத்ஸௌதாமிநீ ரம்யாம் ஸ்திரத்வா ப்ரதியோகிநீம் (ஸ்திதி யுக்தப்ரதீகினீம்) |
சாருஹார மனோஹாரி குசாப்யாம் நதமத்யமாம் || 4
ஸுரதம்ச ததா கர்தும் இயேஷ பரமேச்வர: | உவாச வசனம்சாபி ஸம்போகோத்ரமயாஸஹ || 5
கர்தவ்ய இதி மேத்யர்த்தம் ராக: கலு வராங்கனே | இத்யுக்தவந்தமீசானம் தர்ஷணோத்கம் ததாது ஸா 6
கதமீச மயாஸாகம் ஸம்போக: க்ரியதாம் த்வயா | நாராயணோஹமதுனா மோஹினி ரூபமாஸ்தித: || 7
இத்யுக்த்வா வ்ரீளயா நம்ராம் புன: ப்ரோவாச சங்கர: |
த்வம்மே சதஸ்ருணாம் மத்யே சக்தீனாம் புருஷாஹ்வயா || 8
சக்தி: ததா புராத்வாம்து புக்த்வாஜம் சாப்யஜீஜனம் |
தாருகாக்ய வனே தத்வத் மோஹிநீரூபமாஸ்தித: || 9

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்.

இந்திரன் கூறுகிறான், முன்பு தேவர்கள் அஸுரர்கள் யாவரும், கடலை கடைந்தார்கள் அல்லவா, அதிலிருந்து உண்டான அம்ருதத்தை அந்த தேவாஸுரர்களுக்கு கொடுப்பதற்கு, விஷ்ணுவானவர் (1) மோஹினி வேஷம் தரித்து, அஸுரர்களை மோஹிக்கச் செய்து, தேவர்களுக்கு சீக்கிரம் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, எப்பொழுது சாப்பிடச் செய்தாரோ, (2) அப்பொழுது அந்த மோஹினியைக் காண மஹேச்வரன் அங்கு தோன்றினார். மிக அழகுடையவளும், சஞ்சலமான கடைக்கண் பார்வை உடையவளும், பிரகாசிக்கும் மின்னினவுடன் மறையாது நிலையாக இருக்கும் மின்னல்கொடி போல் அழகு பொருந்தியவளும், அழகிய முக்தாஹாரங்களால் மனதைக்கவரும் ஸ்தனங்களால் வணங்கிய இடை உடையவளுமான அந்த மோஹினியைக் கண்டு அவளுடன் போகத்தைச் செய்ய பரமேச்வரன் விரும்பினார். ஓ சிறந்த சரீரத்தை உடையவளே! என்னுடன் கலவை செய்ய வேண்டும் என்று எனக்கு விருப்பம். என்றுரைத்தவரும் கலவையில் விருப்பம் கொண்டவருமான பரமேச்வரனைக் குறித்து அந்த மோஹினி கூறினாள். (3-6) ஓ பரமேச்வரா! தாங்கள் எவ்வாறு என்னுடன் ஸம்போகம் செய்வது? நானோ நாராயணன். இப்பொழுது மோஹினி ரூபம் அடைந்திருக்கிறேன். (7) என்றுரைத்து வெட்கத்தால் வணங்கியவளான மோஹினியை திரும்பவும் பரமேச்வரன் சொன்னார். நீ எனது நான்கு சக்திகளின் மத்தியில் புருஷ சக்தியல்லவா? (8) ஆகையால்தான் முன்பு உன்னுடன் சேர்ந்து பிரும்மதேவனை

त्वमेव मां तदा रन्तुं इयेषिथ किल प्रिये । रमिष्ये त्वामहं रम्ये तत्राद्येत्यवदं किल ॥ १०
तस्मान्मयात्र संरन्तुं त्वमर्हसि पुनः पुनः । एवमुक्तेऽपि विमुखां जवेनैव तदाहरः ॥ ११
गृहीत्वोत्तानयित्वाशु रेमेच सुमनोहराम् । सालवृक्षस्य निकटे जंबूद्वीपस्थितस्य सः ॥ १२
तस्योच्चसुरतोद्वेगमक्षमा सोढुमाशुसा । उद्गारयमास तदा भृशं स्विन्नशरीरिणी ॥ १३
तज्जलंच शचीन्द्राणि गण्डकाख्याऽभवन्नदी । जायन्ते तत्र कीटाश्च वज्रदन्ताभिधास्तथा ॥ १४
ते सर्वे मृत्तिकास्सूक्ष्मास्तत्रत्यावदनांबुना । कुलायमाकलय्याशु मुनयोनिवसन्तिहि ॥ १५
यदा सरित्स्रवतिसा मरिष्यंति तदाचते । नदीप्रवाहे नीडानि गच्छन्त्येतानि भूरिशः ॥ १६
तत्रस्था मनुजाः केचित् जालं कृत्वाप्सु तानिते । कुलायमध्यस्वर्णंच गृहीत्वा विक्रयन्तिहि ॥ १७
सालग्रामानि तान्येव कुलायानि प्रियेऽधुना । विष्णूद्गारामिजातत्वाद्वैष्णवी प्रथिताशिला ॥ १८
तस्मादद्यापि लोकेऽस्मिन् शिवलिङ्गस्य सूरयः । शंसन्ति शक्तिपीठार्थं विशेषाद्गण्डकी शिलाम् ॥ १९

த்வமேவ மாம் ததாரந்தும் இயேஷித கில ப்ரியே |
ரமிஷ்யே த்வாமஹம் ரம்யே தத்ராத்யேத்யவதம் கில || 10
தஸ்மான்மயாத்ர ஸம்ரந்தும் த்வமர்ஹஸி புன: புன: |
ஏவமுக்தேऽபி விமுகாம் ஜவேநைவ ததா ஹர: || 11
க்ருஹீத்வோத்தானயித்வாசு ரேமேச ஸுமனோ ஹராம் |
ஸால வ்ருக்ஷஸ்ய நிகடே ஜம்பூத்வீபஸ்திதஸ்ய ஸ: || 12
தஸ்யோச்ச ஸுரதோத்வேகம் அக்ஷமா ஸோடுமாசு ஸா |
உத்காரயாமாஸ ததா ப்ருசம் ஸ்வின்ன சரீரிணீ || 13
தஜ்ஜலம்ச சசீந்த்ராணி கண்டகாக்யாபவன் நதீ |
ஜாயந்தே தத்ர கீடாச்ச வஜ்ரதந்தாபிதாஸ்ததா || 14
தே ஸர்வே ம்ருத்திகா: ஸூக்ஷ்மா: தத்ரத்யா (தத்ரஸ்யு:) வதனாம்புனா |
குலாய மாகலய்யாசு முனயோ (மௌனேந) நிவஸந்திஹி || 15
யதா ஸரித்ஸ்ரவதிஸா மரிஷ்யந்தி ததாச தே| நதீ ப்ரவாஹே நீடானி கச்சந்த்யேதாநி பூரிச: || 16
தத்ரஸ்தா மனுஜா: கேசித் ஜாலம் க்ருத்வாப்ஸு தாநி தே |
குலாயமத்யஸ்வர்ணம்ச க்ருஹீத்வா விக்ரயந்தி ஹி || 17
ஸாளக்ராமாநி தான்யேவ குலாயாநி ப்ரியேதுனா |
விஷ்ணூத்காராபி ஜாதத்வாத் வைஷ்ணவீ ப்ரதிதாசிலா || 18
தஸ்மாதத்யாபி லோகேஸ்மின் சிவலிங்கஸ்ய ஸூரய: |
சம்ஸந்தி சக்திபீடார்த்தம் விசேஷாத்கண்டகீ சிலாம் || 19

உண்டாகச் செய்தேன். தாருகா வனத்தில் இதே மாதிரியாக மோஹினீ வேஷத்தை தரித்தீர். (9) ஓ பிரியே அப்பொழுது நீயே என்னை அடைய விரும்பினாய் அல்லவா? அழகுள்ளவளே! நான் உன்னை கூடி மகிழ்கிறேன் என்று கூறினேனல்லவா? (10) ஆகையால் நீ இங்கு என்னுடன் திரும்பத்திரும்ப சேருவதற்கு ஏற்றவள். இவ்வாறு சொல்லியிருந்தும் விருப்பமில்லாதவளான அந்த மோஹினியை வேகமாக அப்பொழுது பரமேச்வரன் (11) ஜம்பூத்வீபத்திலிருக்கக்கூடிய தேக்கு மரத்தின் அடியில் மிக அழகியவளான அந்த மோஹினியை இழுத்து மல்லாத்தி சீக்கிரம் ரமித்தார். (12) அவருடைய கடுமையான ஸுரதத்தின் வேகத்தை தாங்கமுடியாத மோஹினி வியர்வை எடுத்த சரீரத்தினளாய் அப்பொழுது வாந்தி எடுத்தாள். (13) ஓ இந்திராணி! அந்த வாந்தி ஜலமானது கண்டகி என்ற நதியாக ஆயிற்று, அதில் வஜ்ரதந்தம் என்று பெயருள்ள புழுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. (14) அப் புழுக்கள் எல்லாம் தங்கள் வாய் நீரினால் அங்குள்ள இலேசான களிமண்ணைக் கொண்டு கூடு கட்டிக் கொண்டு மௌனமாக வஸிக்கின்றன. (15) எப்பொழுது நதியில் ப்ரவாஹம் ஏற்பட்டு ஜலம் ஓடுகின்றதோ அப்பொழுது அவைகள் இறந்து போகின்றன. அப்பிரவாஹத்தில் கூடுகள் நிறம்ப மிதந்து போகும். அச்சமயம் அந்நாட்டிலுள்ள சில மனிதர்கள் ஜலத்தில் வலை கட்டி அக்கூடுகளை பிடித்து அக் கூட்டின் நடுவிலிருக்கும் தங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு அக்கூடுகளை விற்கின்றனர். (16-17) ஓ ப்ரியே! அப்பூச்சிக் கூடுகள் தான் இப்பொழுது சாலக்ராமமென்று வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவைகள் விஷ்ணுவின் வாந்தி நீரினால் உண்டானபடியால் அவை விஷ்ணுவிற்கு உரிய சிலை என்று ப்ரசித்தமாயிற்று. (18) ஆதலால், உலகில் இப்பொழுதும் பரமசிவனுடைய, யோனி பீடமாகிய ஆவடையாருக்கு

एवं तयोस्सुजातत्वाच्छास्तापिच तथाऽभवत् । हरेर्हरस्यापि तथा पुत्रत्वमिति भावितम् ॥ २०
गत्वाऽयं तु महादेवं किंकृत्यं मम भोः पितः । एवमुक्त्वावनम्रस्य भुवनेश्वरतां ददौ ॥ २१
सतु शास्ताकुमारोऽयं शंभोस्त्वामभिरक्षतु । इत्युक्त्वाथ तदेन्द्रोऽयं सस्मार जगतां प्रभुम् ॥ २२
शास्तारमेकचित्तेन शच्याः पुरत एव सः । तदानीमाविरासीद्धि शास्ता किंकरवाण्यहम् ॥ २३
इति ब्रुवन्गणौघेन क्रूरेण परितो वृतः । शास्ता त्वयात्र संरक्ष्या शचीमे प्राणवल्लभा ॥ २४
गन्तव्योयं मया शंभोः कैलासाख्यो महीधरः । मदागमनपर्यन्तमित्युक्त्वा तां तदन्तिके ॥ २५
निवेशयित्वानुमतस्तया तेनापि वृत्रहा । प्रतस्थे देवतैस्सार्धं कैलासं प्रतिशीघ्रतः ॥ २६
इन्द्राणीमपि शास्तायं रक्षितुं गणनायकम् । परिकल्प्य महाकाळं स्वावासंच तदा ययौ ॥ २७
इन्द्रोऽपि देवतैस्साकं प्रस्थितो द्रुतमाप सः । कैलासमखिलाघौघतमस्काण्डरविप्रभम् ॥ २८
गत्वा तत्रच शैलादिं दृष्ट्वा तं सहसा सुरैः । प्रणम्य दूरतस्तिष्ठन् आहूतोऽभ्याशमागतः ॥ २९

ஏவம் தயோ: ஸுஜாதத்வாத் சாஸ்தாபிச ததாபவத்। ஹரேர்ஹரஸ்யாபிததா புத்ரத்வமிதி பாவிதம் ॥ 20
கத்வாயம்து மஹாதேவம் கிம்க்ருத்யம் மம போ: பித: ।
ஏவமுக்த்வாவநம்ரஸ்ய புவனேச்வரதாம் ததௌ ॥ 21
ஸது சாஸ்தா குமாரோயம் சம்போஸ்த்வாமபிரக்ஷது ।
இத்யுக்த்வாத ததேந்த்ரோயம் ஸஸ்மார ஜகதாம் ப்ரபும் ॥ 22
சாஸ்தாரமேகசித்தேன சச்யா: புரத ஏவ ஸ:। ததாநீமாவிராஸீத்தி சாஸ்தா கிம்கரவாண்யஹம் ॥ 23
இதி ப்ருவன் கணௌகேன க்ரூரேண பரிதோ ப்ருத: ।
சாஸ்தா த்வயாத்ர ஸம்ரக்ஷ்யா சசீமே ப்ராணவல்லபா ॥ 24
கந்தவ்யோயம் மயா சம்போ: கைலாஸாக்யோ மஹீதர: ।
மதாகமன பர்யந்தம் இத்யுக்த்வா தாம் ததந்திகே ॥ 25
நிவேசயித்வாநுமத: தயா தேனாபி வ்ருத்ரஹா ।
ப்ரதஸ்தே தேவதை: ஸார்த்தம் கைலாஸம் ப்ரதி சீக்ரத: ॥ 26
இந்த்ராணீமபி சாஸ்தாயம் ரக்ஷிதும் கணநாயகம் ।
பரிகல்ப்ய மஹாகாளம் ஸ்வாவாஸம்ச ததா யயௌ ॥ 27
இந்த்ரோபி தேவதை: ஸாகம் ப்ரஸ்திதோ த்ருதமாபஸ: ।
கைலாஸமகிலாகௌகதமஸ்காண்டரவிப்ரபம் ॥ 28
கத்வா தத்ரச சைலாதிம் த்ருஷ்ட்வா தம் ஸஹஸா ஸுரை: ।
ப்ரணம்ய தூரதஸ்திஷ்டன் ஹூதோப்யாசமாகத: ॥ 29

அந்த கண்டகீ நதியினுடைய ஸாளக்ராம சிலையை பெரியோர்கள் உபயோகிக்கின்றனர். (19) இவ்வாறு சம்பந்தம் ஏற்பட்டதால்தான், அவ்விருவர்களான சிவனுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் பிறந்த சாஸ்தா, ஹரிஹரபுத்ரர் என ஆனார். (20) இந்த சாஸ்தா பரமசிவனிடம் சென்று, ஓ தந்தையே நான் என்ன செய்ய வேண்டும், என நமஸ்கரித்து வேண்டியபோது, இவரை உலகங்களுக்கு அதிபதியாக இருக்க வேண்டுமென கட்டளையிட்டார். (21) பரமசிவனுடைய குமாரராகிய இந்த சாஸ்தாவோ வெனில் உன்னை ரக்ஷிக்கட்டும் எனச் சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது இந்திரன், உலகிற்கு நாயகனான சாஸ்தாவை ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் நினைத்தார். அப்பொழுது இந்திராணிக்கு முன்பு அந்த சாஸ்தா, க்ரூர்களான பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு நான் என்ன செய்யவேண்டுமென சொல்லிக் கொண்டு ப்ரத்யக்ஷமானார். (22-23) ஓ சாஸ்தாவே எனது ப்ராண நாயகியான, இந்த்ராணியை நான் வரும் வரை நீர் காக்கவேண்டும், நான் கைலாய மலைக்குச் செல்லப் போகிறேன். இவ்விதம் கூறி அவளை சாஸ்தாவின் சமீபத்தில் வைத்து, அவளாலும் அவராலும் அனுமதி பெற்று இந்திரன் தேவர்களுடன், கைலாஸ மலைக்குப் புறப்பட்டான். (26) சாஸ்தாவும் இந்திராணியை காக்கும்படி கணபதியை ஏற்படுத்தி தனது இருப்பிடமான மஹாகாளத்துக்குச் சென்றார். (27) இந்திரனும் தேவர்களுடன் கூட புறப்பட்டு பாபங்களாகிற இருள் கூட்டத்திற்கு சூரியன் போன்ற கைலாஸ மலையை அடைந்தான். (28) அங்கு தேவர்களுடன் சென்று நந்திகேச்வரரை தரிசித்தார். நமஸ்கரித்து தூரத்தில் நின்றார், பிறகு அவரால்

किमर्थमधुनाचेन्द्र वदात्रागमनं तव । इति पृष्टस्तदा तेन व्याचष्ट भयकंपितः ॥ ३०
सेवार्थं परमेशस्य शैलादेऽयागतोऽस्म्यहम् । सह सर्वैस्सुरैस्सार्धं दया कार्या मयि प्रभो ॥ ३१
इत्युक्त्वाऽऽह नतं नन्दी गणानामग्रणीर्हरिम् । पुरन्दराधुना गच्छ सेवायै परमेशितुः ॥ ३२
नचतेऽवसरोऽस्त्यत्र सनकादेर्महेश्वरः । ज्ञानोपदेशं कृत्वायं आस्ते सर्वेश्वरस्स्वयम् ॥ ३३
शैलादेर्वचनं श्रुत्वा सहसैव सुरैस्तदा । प्रणम्य नन्दिनं भूयः प्रापान्यं शिखरंच सः ॥ ३४
तत्र गत्वा महादेवं ध्यात्वा तैरवसत्सह । एतस्मिन्नंतरे विप्राः क्रूरा पापरताच या ॥ ३५
परिभ्रमन्ती चाण्डस्य विवरं क्षणमात्रतः । धर्षणी मार्गमध्यस्थान् पुरुषान् सुबहूनपि ॥ ३६
प्रापयन्ती परस्त्रीणां शूरस्यानुदिनं तथा । स्वभावसुन्दरीणांच द्विसहस्रं बलात् भृशम् ॥ ३७
श्रीकाषाख्य पुरोद्यान वृक्षवाटीषु भीषणा । अजवक्त्रा गता सख्या दुर्मुख्या स्वैरिणीसह ॥ ३८
तत्र दृष्ट्वा शचीं रम्यां इन्द्रस्य प्राणनायिकाम् । कुतूहलेन युक्तासा प्रोवाच वचनं तदा ॥ ३९

கிமர்த்தமதுனா சேந்த்ர வதாத்ராகமனம் தவ |
இதி ப்ருஷ்டஸ் ததா தேந வ்யாசஷ்ட பயகம்பித: || 30
ஸேவார்த்தம் பரமேசஸ்ய சைலாதேத்யாகதோஸ்ம்யஹம் |
ஸஹ ஸர்வை: ஸுரைஸ்ஸார்த்தம் தயா கார்யா மயிப்ரபோ || 31
இத்யுக்த்வா ஹ நதன்னந்தீ கணாநாமக்ரணீ: ஹரிம் |
புரந்தராதுனா கச்ச ஸேவாயை பரமேசிது: || 32
நச தேऽவஸரோஸ்த்யத்ர ஸனகாதேர் மஹேச்வர: |
க்ஞானோபதேசம் க்ருத்வாயம் ஆஸ்தே ஸர்வேச்வரஸ்ஸ்வயம் || 33
சைலாதேர்வசனம் ச்ருத்வா ஸஹஸைவ ஸுரைஸ்ததா |
ப்ரணம்ய நந்தினம் பூய: ப்ராபான்யம் சிகரம்ச ஸ: || 34
தத்ர கத்வா மஹாதேவம் த்யாத்வா தைரவஸத்ஸஹ |
ஏதஸ்மின்னந்தரே விப்ரா: க்ரூரா பாபரதாச யா || 35
பரிப்ரமந்தீ சாண்டஸ்ய விவரம் க்ஷணமாத்ரத: |
தர்ஷணீ மார்கமத்யஸ்தான் புருஷான் ஸுபஹூநபி || 36
ப்ராபயந்தீ பரஸ்த்ரீணாம் சூரஸ்யாநுதினம் ததா |
ஸ்வபாவஸுந்தரீணாம்ச த்விஸஹஸ்ரம் பலாத் ப்ருசம் || 37
ச்ரீகாஷாக்ய புரோத்யான வ்ருக்ஷவாடீஷு பீஷணா |
அஜவக்த்ரா கதா ஸக்யா துர்முக்யா ஸ்வைரிணீ ஸஹ || 38
தத்ரத்ருஷ்ட்வா சசீம் ரம்யாம் இந்த்ரஸ்ய ப்ராணநாயிகாம் |
குதூஹலேந யுக்தாஸா ப்ரோவாச வசனம் ததா || 39

அழைக்கப்பட்டு அவர் சமீபம் வந்தார். (29) ஓ இந்திர! இப்பொழுது இங்கு எதற்காக வந்தீர் என்பதை கூறும் என நந்திகேசுவரரால் கேட்கப்பட்ட இந்திரன் பயத்தால் நடுக்கமுற்றுக் கூறினான். (30) ''ஓ நந்திகேசுவரா! பரமசிவனின் தரிசனத்திற்காக தேவர்களுடன் இங்கு வந்தேன். என்னிடம் தயவு காட்டவேண்டும்''. (31) இவ்வாறு சொல்லி நமஸ்கரித்த இந்திரனை பூதகணங்களுக்குத் தலைவரான நந்தி ''ஓ இந்திரா, நீ இப்பொழுது பரமேசுவரனை தரிசிக்க இது சமயமல்ல; ஸர்வேசுவரரான பரமசிவன் ஸனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்;'' என்று கூறினார். (32-33) நந்திகேசுவரனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு இந்திரன் நந்தியை மறுபடியும் நமஸ்கரித்து கைலாஸத்தின் மற்றொரு சிகரத்திற்குச் சென்றான். (34) அங்கு சென்று தேவர்களுடன் மஹாதேவனை தியானம் செய்து கொண்டு வசித்து வந்தான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இதன் நடுவில் கற்ரமானவளும், பாபச்செயலில் ஆசை கொண்டவளும், கண நேரத்திற்குள் அண்டத்திற்குள்ளிருக்கும் பூமியையெல்லாம் சுற்றி வருபவளும், வழி நடுவிலிருக்கும் பல புருஷர்களை பலாத்காரமாகப் புணர்ச்சி செய்பவளும், தினந்தோறும் இயற்கை அழகு வாய்ந்த இரண்டாயிரம் பரஸ்திரீகளை பலாத்காரமாக சூரனிடம் கொண்டு விடுபவளும், வியபசாரியும், பயங்கரமானவளுமான அஜாமுகி என்பவள், துர்முகி என்னும் தோழியுடன் சீர்காழி பட்டினத்திலுள்ள தோப்புக்கு வந்து (35-38) அங்கு இந்திரனுடைய பிராணநாயகியான அழகுள்ள இந்திராணியைப் பார்த்து, மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தவளாய்க்

तिष्ठस्यत्र किमर्थं त्वं त्वदर्थे चागतं मया । मद्भ्राता सार्वभौमोऽयं शास्ति विश्वमशेषतः ॥ ४०
त्वद्युक्तेताऽस्य महती वर्तते चाधुना शचि । त्वमागता चेत्तस्यांतःपुरं शीघ्रं तदासुरः ॥ ४१
त्वामेव नायिकां कृत्वा त्वया साकं रमिष्यते । इन्द्रादि देवास्सर्वेऽपि भृतकास्तस्य दुर्बलाः ॥ ४२
तस्मात् त्वमद्य निर्गच्छ मुक्त्वैतत्स्थलमाशुहि । नोचेदहं बलात्कारादानयिष्यामि मानिनि ॥ ४३
इत्युक्त्वाऽभ्याशगां प्रेक्ष्य शची प्राह तदासुरीम् । समुन्नताः पुरा देवाः संपदा सुतरां तदा ॥ ४४
असुरा दुर्बला जाता यथा कर्मानुसारतः । दरिद्रोवा समृद्धोवा पतिर्यस्यास्सएव हि ॥ ४५
उल्लंघितुमशक्या हि नीतिरव्यभिचारिणी । बलात्कारेण नीत्वाहं गच्छाम्युक्तमिति त्वया ॥ ४६
मद्रक्षकमविज्ञाय गणानां परमीश्वरम् । गच्छ गच्छाधुना मूर्खे किं जानासि दुरात्मनि ॥ ४७
इत्युक्तां तामसौ क्रोधात् पश्याम्येनं विमोचकम् । तवेत्युक्त्वाऽऽसुरी शीघ्रं विचकर्ष किलद्विजाः ॥ ४८
ततश्चुक्रोश सात्यर्थं धूयमानकरा शची । हाहेतिच भयाविष्टा वेपमानाङ्गयष्टिका ॥ ४९

திஷ்டஸ்யத்ர கிமர்த்தம் த்வம் த்வதர்த்தம் சாகதம் மயா ।
மத்ப்ராதா ஸார்வபௌமோயம் சாஸ்தி விச்வமசேஷத: ॥ 40
த்வதுத்கதாஸ்ய மஹதீ வர்ததே சாதுநா சசி । த்வமாகதா சேத் தஸ்யாந்த:புரம் சீக்ரம் ததாஸுர: ॥ 41
த்வாமேவ நாயிகாம் க்ருத்வா த்வயா ஸாகம் ரமிஷ்யதே ।
இந்த்ராதி தேவா: ஸர்வேபி ப்ருதகா: தஸ்ய துர்பலா: ॥ 42
தஸ்மாத் த்வமத்ய நிர்கச்ச முக்த்வைதத் ஸ்தலமாசு ஹி ।
நோ சேதஹம் பலாத்காராத் ஆநயிஷ்யாமி மாநிநி ॥ 43
இத்யுக்த்வாப்யாசகாம் ப்ரேக்ஷ்ய சசீ ப்ராஹ ததாஸுரீம் ।
ஸமுன்னதா: புரா தேவா: ஸம்பதா ஸுதராம் ததா ॥ 44
அஸுரா துர்பலா ஜாதா: யதாகர்மாநுஸாரத: । தரித்ரோவா ஸம்ருத்தோவா பதிர்யஸ்யா: ஸஎவஹி ॥ 45
உல்லங்கிதுமசக்யாஹி நீதிரவ்யபிசாரிணீ । பலாத்காரேண நீத்வாஹம் கச்சாம்யுக்தமிதி த்வயா ॥ 46
மத்ரக்ஷகமவிக்ஞாய கணாநாம் பரமீச்வரம் । கச்ச கச்சாதுநா மூர்க்கே கிம் ஜாநாஸி துராத்மனி ॥ 47
இத்யுக்தாம்தாமஸௌ க்ரோதாத் பச்யாம்யேநம் விமோசகம் ।
தவேத்யுக்த்வாஸுரீ சீக்ரம் விசகர்ஷ கில த்விஜா: ॥ 48
தத: சுக்ரோச ஸாத்யர்த்தம் தூயமானகரா சசீ । ஹாஹேதிச பயாவிஷ்டா வேபமானாங்க யஷ்டிகா ॥ 49

கூறினாள். (39) ஓ இந்திராணி! நீ எதற்காக இங்கு வசித்து வருகிறாய்? நான் உனக்காக இங்கு வந்தேன். அகில உலகிற்கும் அரசனான எனது சகோதரன் இந்த உலகம் அனைத்தையும் காத்துவருகிறான். (40) ஓ இந்திராணி! இப்பொழுது அவனுக்கு உன்னிடம் மிகுந்த ஆசை இருந்து வருகிறது. நீ இப்பொழுது அவனுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வந்தால் உன்னையே நாயகியாகச் செய்து அவன் உன்னுடன் ரமிப்பான். (41) பலமற்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அவனுக்கு வேலைக்காரர்களாக உள்ளனர். (42) ஆதலால் நீ இப்பொழுது இந்த இடத்தை விட்டுவிட்டு சீக்கிரம் வெளியேறு. அப்படியில்லாவிடில், ஓ அகங்காரமுள்ள இந்திராணியே, நான் உன்னை பலாத்காரமாக அழைத்துச் செல்வேன். (43) இவ்விதம் கூறி சமீபம் வந்த அஜாமுகியைப் பார்த்து இந்திராணி கூறினாள்: "முன்பு தேவர்கள் ஐசுவரியத்தால் மிகவும் சிறந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். (44) அப்போது அசுரர்கள் மிகவும் பலமற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அவரவர்கள் கர்மத்திற்கு ஏற்றவாறு, தரித்திரனோ, செல்வந்தனோ, அவரவர்களுடைய கணவனே அவளுக்கு கதி. (45) இன்னும் என்றும் தவறாத நீதியை மீறுவதற்கு முடியாதல்லவா. என்னைக் காப்பவரான கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய கணபதியின் மகிமையை நீ அறியாமல் பலாத்காரமாக நீ என்னை அழைத்துச் செல்கிறேன் என்று உன்னால் கூறப்பட்டதல்லவா? அடி துராத்மாவான மூடமே! உனக்கென்ன தெரியும்? சீ, இப்போது நீ போய்விடு. என்று கூறினாள்.(46-47) சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு கூறிய இந்திராணியை அஜாமுகியானவள் மிகுந்த கோபம் கொண்டு "உன்னை விடுவிப்போனான இந்த கணபதியின் திறமையைக் காண்கிறேன்," என்று பலாத்காரமாக இழுத்தாள். (48) அப்பொழுது இந்திராணியானவள் மிகுந்த பயத்துடன் நடுக்கமுற்ற சரீரமுள்ளவளாய் கையை உதறிக்கொண்டு ஹா ஹா எனக் கதறினாள். (49) அப்பொழுது மஹாகாளர் அந்த

उत्क्रोशनं तदा श्रुत्वा किमेतदिति विस्मितः । दृष्ट्वोत्थितो महाकाळो वृक्षमूलात् शचीमिमाम् ॥ ५०
धावयामास शीघ्रेण तदा क्रुद्धोऽसुरीं प्रति । मुञ्च मूढेऽधुनेन्द्राणीं छित्वा हस्तं त्वदीयकम् ॥ ५१
पातयिष्यामि खड्गेनेत्युक्तवान् गणनायकः । प्राहैनमजवक्त्रा सा को भवानिति कोपतः ॥ ५२
यस्तु लोकं प्रशास्त्ये तं श्वेतो यस्य गजोवरः । यश्शक्त्यां पुरुषाख्यायां जातश्चन्द्रशिखामणेः ॥ ५३
भृत्यस्तस्याहमधुना किं त्वया मुञ्च मानिनीम् । एवमुक्ता तदा पापा शूलमादाय वेगतः ॥ ५४
चिक्षेप तं महाकाळो वेगेन शतधाऽच्छिनत् । पुनश्च शूलमन्यत्सा दुर्मुखीहस्तसंस्थितम् ॥ ५५
आदाय शीघ्रमिन्द्राणीं प्रापयित्वाच तत्करम् । अचिक्षिपत्तदा घोरं घोरायावत्बलादियम् ॥ ५६
तेनैतच्छतधा कृत्वा पातितं पूर्ववद्भुवि । ततस्तु पर्वतं शीघ्रं कञ्चिदादाय सा भृशम् ॥ ५७
जघानैनं तदा भूयो महाकाळस्तमच्छिनत् । खड्गोऽप्यस्य तदा भग्नः पर्वताघातवेगतः ॥ ५८
भग्नं दृष्ट्वातु सा खड्गं किं त्वयेति निरायुध । ब्रुवन्ती तां शचीं भूयो विचकर्ष किलद्विजः ॥ ५९
अथ कोपवशादेनामेत्य वीरोऽसुरीं तदा । महाकालो महाकायो गृहीत्वास्याः करं तदा ॥ ६०

உத்க்ரோசனம் ததா ச்ருத்வா கிமேததிதி விஸ்மித: |
த்ருஷ்ட்வோத்திதோ மஹாகாள: வ்ருக்ஷமூலாத் சசீமிமாம் || 50
தாவயாமாஸ சீக்ரேண ததா க்ருத்தோஸுரீம் ப்ரதி |
முஞ்ச மூடேதுநேந்த்ராணீம் ச்சித்வா ஹஸ்தம் த்வதீயகம் || 51
பாதயிஷ்யாமி கட்கேனேத்யுக்தவான் கணநாயக: |
ப்ராஹைநமஜவக்த்ரா ஸா கோபவாநிதி கோபத: || 52
யஸ்து லோகம் ப்ரசாஸ்த்யேதம் ச்வேதோ யஸ்ய கஜோவர: |
ய:சக்த்யாம் புருஷாக்யாயாம் ஜாத: சந்திர சிகாமணே: || 53
ப்ருத்ய: தஸ்யாஹமதுநா கிம் த்வயா முஞ்ச மாநினீம் | ஏவமுக்தா ததா பாபா சூலமாதாய வேகத: || 54
சிக்ஷேப தம் மஹாகாள: வேகேந சததாச்சினத் | புனச்ச சூலமன்யத்ஸா துர்முகீ ஹஸ்தஸம்ஸ்திதம் || 55
ஆதாய சீக்ரமிந்த்ராணீம் ப்ராபயித்வாச தத்கரம் | அசிக்ஷிபத்ததா கோரம் கோரா யாவத்பலாதியம் || 56
தேனைதத் சததா க்ருத்வா பாதிதம் பூர்வவத் புவி |
ததஸ்து பர்வதம் சீக்ரம் கஞ்சிதாதாய ஸா ப்ருசம் || 57
ஜகானைனம் ததா பூய: மஹாகாளம் தமச்சினத் | கட்கோப்யஸ்ய ததா பக்ன: பர்வதாகாதவேகத: || 58
பக்னம் த்ருஷ்ட்வாது ஸாகட்கம் கிம் த்வயேதி நிராயுத |
ப்ருவந்தீ தாம் சசீம் பூய: விசகர்ஷ கில த்விஜா: || 59
அத கோபவசாதேனும் ஏத்ய வீரோஸுரீம் ததா |
மஹாகாளோ மஹாகாய: க்ருஹீத்வாஸ்யா: கரம் ததா || 60

கூக்குரலைக் கேட்டு இது என்னவென ஆச்சரியப்பட்டு மரத்தடியிலிருந்து எழுந்து இந்திராணியைப் பார்த்தவுடன் அப்பொழுது மிகுந்த கோபம் கொண்டவராகி சீக்கிரத்தில் அஸுரஸ்திரீயை, அடிமூடமே இந்திராணியை இப்பொழுது விட்டுவிடு. இல்லாவிடில் உன் கையை கத்தியால் வெட்டி விடுவேன் என உரைத்துக் கொண்டு கணதிபர் விரட்டினர். (50-51) அஜாமுகியானவள் இவரைப் பார்த்து நீ யாரென்று கோபத்துடன் வினவினள். (52) மஹாகாளர், வெள்ளையானையை வாஹனமாகக் கொண்ட வரும், சந்திரனை சிரஸ்ஸில் தரித்தவருமான பரமசிவனுக்கு, புருஷனென்ற பெயருள்ள சக்தியான விஷ்ணுவினிடம் பிறந்தவரும் இவ்வுலகை ஆளுகின்றவருமான யாதொரு சாஸ்தா இருக்கின்றரோ, அவரது சேவகன் நான் உன்னால் என்ன செய்ய முடியும், பூஜிக்கத்தகுந்த இவளை விட்டுவிடு, இவ்வாறு சொல்லப் பட்ட, பாவியான அஜாமுகி, சூலத்தை எடுத்து, வேகமாக எறிந்தாள், (52-54) அதை மஹாகாளர், நூறு துணுக்குகளாக முறித்தார், மறுபடியும் அவள் துர்முகியின் கையிலிருந்த மற்றொரு சூலத்தை (55) எடுத்துக் கொண்டு இந்திராணியையும் அவள் கையில் ஒப்படைத்து விட்டு, கோரரூபம் கொண்ட அவள் மிக்க பலத்துடன் கொடூரமான சூலத்தை எறிந்தாள். (56) அதையும் அவர் சுக்கு நூருக்கி கீழே பூமியில் வீழ்த்தினர். பிறகு அவள் சீக்கிரமாக ஓர் மலையை எடுத்து இவரை அடிக்க அதையும் மஹாகாளர் சிதரடித்தார். மலையைத் தகர்த்த வேகத்தால் இவருடைய கத்தியும் ஒடிந்தது. (57-58) அக் கத்தி முறிந்ததைப் பார்த்து அவள் ஆயுதமிழந்த உன்னால் இனி என்ன செய்ய முடியும் எனக் கூறியவாறு ஓ முனிவர்களே! அவ்விந்திராணியை மறுபடியுமல்லவா பிடித்திழுத்தான். (59) அப்போது உடனே

कटिबन्ध लसत्सूक्ष्म करवाळेन भीषणः । चिच्छेदच करं तस्याः कठिनं निशितेन सः ॥ ६१
दुर्मुख्याश्च करं छित्वा पातयामास भूतले । इन्द्राणीं मोचयित्वाशु वृक्षारामे स्थितः पुनः ॥ ६२
विललाप विकीर्णकेशपाशा वसुधालिंगन जातपांसुजाला ।
अथ वीक्ष्य करं द्विधाकृतं सा नितरां खिन्नमनास्तदा द्विजेन्द्राः ॥ ६३
जलधिं चुळकीकरोम्यहं रविचन्द्रावधुनाऽभ्रतारकाः ।
वियति द्रुतमेवमेदिनीं श्रितमुव्योम तथा जलादिकम् ॥ ६४
इत्युक्त्वा विलपन्तीं तां भूयोभूयो रसातलम् । करेणास्फाल्य वीक्ष्यान्यं छिन्नं प्राहाथ दुर्मुखी ॥ ६५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकाण्डे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

கடிபந்தலஸத்ஸூக்ஷ்ம கரவாளேந பீஷண:। சிச்சேதச கரம் தஸ்யா: கடினம் நிசிதேந ஸ: ॥ 61
துர்முக்யாச்ச கரம் ச்சித்வா பாதயாமாஸ பூதலே ।
இந்த்ராணீம் மோசயித்வாசு வ்ருக்ஷாராமே ஸ்தித: புன: ॥ 62
விலலாப விகீர்ண கேச பாசா வஸுதாலிங்கன ஜாதபாம்ஸு ஜாலா ।
அத வீக்ஷ்ய கரம் த்விதா க்ருதம் ஸா நிதராம் கின்னமனா: ததா த்விஜேந்த்ரா: ॥ 63
ஜலதிம் சுளகீ கரோம்யஹம் ரவிசந்த்ராவதுனப்ரதாரகா: ।
வியதி த்ருதமேவமேதினீம் ச்ரிதபுவ்யோம ததா ஜலாதிகம் ॥ 64
இத்யுக்த்வா விலபந்தீம் தாம் பூயோ பூயோ ரஸாதலம் ।
கரேணாஸ்பால்ய வீக்ஷ்யான்யம் ச்சின்னம் ப்ராஹாத துர்முகீ॥ 65

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே த்ரயோதசோத்யாய: ॥

பருத்த உடலை உடைய வீரனான மஹாகாளன், மிகக் கோபங்கொண்டு அவளருகிற் சென்று அவளுடைய கையைப் பிடித்தான். (60) பயங்கரனான அவன் இடுப்பில் கட்டப்பட்டு பிரகாசிக்கும் கூரிய கத்தியால் அவளுடைய கடினமான கையை வெட்டினான். (61) இவ்வாறு துர்முகியின் கையையும் வெட்டி கீழே வீழ்த்தினான். பிறகு இந்திராணியை விடுவித்து அச்சோலையில் தங்கியிருந்தான். (62) அப்பொழுது ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே, அவ்வஜாமுகி தன் கை துண்டிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து விரிந்த கேசபாசங்களை உடையவளாகவும், பூமியில் விழுந்ததால் படிந்த புழுதியை உடையவளாகவும், மனமுடைந்தவளாகவும், ஆகி புலம்பினாள். (63) இப்பொழுது நான் கடலைக் குடித்து விடுகிறேன். ஆகாசத்தையும் ஸூரிய சந்திரர்களையும் ஆகாயத்தில் உள்ள மேகங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் இவற்றையும், பூமி, அதில் உள்ள நீர் முதலியவற்றையும். அவ்வாறே செய்து விடுகிறேன். (64) என்று சொல்லி துண்டிக்கப்பட்ட கையைப் பார்த்து, மற்றொரு கையால் பூமியில் அடிக்கடி அடித்துக் கொண்டு புலம்பும் அஜாமுகியைப் பார்த்து துர்முகி கூறினாள். (65).

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

अजामुख्या भ्रात्रे स्वदुःखनिवेदनम् ॥

किमर्थं रोदिषि सखि त्यज दुःखं त्वमीदृशम् । दक्षाध्वरे पुरा नार्यश्छिन्न नासागतस्तनाः ॥ १
छिन्नश्रोत्र करा जाता वीरभद्रेण नाकिनाम् । मम चेदं भवेदित्थं दुःखं माकुरु मत्सखि ॥ २
क्रियतेचेत् समुद्रादि चुलुकीकरणादिना । शूरस्यैव तदा हानिर्यस्माद्विश्वं तदीयकम् ॥ ३
आश्वासितेत्थं दुर्मुख्या त्यक्त्वा रोदनमाशु सा । महाकालमभिप्रेक्ष्य त्वत्प्रभुं पाकशासनम् ॥ ४
त्वांचापि शृङ्खलाबद्धं नकरिष्यामि यद्यहम् । वक्षोरुहौ तदामेतौ नभविष्यत इत्यमुम् ॥ ५
उक्त्वा प्रतस्थे सहसा दुर्मुख्या सह सासुरी । एतत्सर्वं तदा विप्रा नारदः पाकशासनम् ॥ ६
निवेदयामास ततो गत्वा कैलासपर्वतम् । श्रुत्वैतच्च शुनासीरः प्राप्य दुःखं महत्तरम् ॥ ७
विज्ञाप्य नन्दिनं शीघ्रादाययौ सपुलोमजाम् । तया बोधित वृत्तान्तः स्वकं कर्म तदा स्मरन् ॥ ८
महाकालं प्रणम्याशु स्तुत्वा तं विससर्जह । प्रतस्थे समहामेरुं शच्या साकं पुरन्दरः ॥ ९

॥ அத சதுர்தசோத்யாய ॥

அஜாமுகி சகோதரனிடத்தில் தன் துக்கத்தை தெரிவித்தல்

கிமர்த்தம் ரோதிஷி ஸகி த்யஜதுக்கம் த்வமீத்ருசம் ।
தக்ஷாத்வரே புரா நார்ய: ச்சின்னநாஸாகதஸ்தனா: ॥ 1
ச்சின்னச்ரோத்ர கராஜாதா: வீரபத்ரேண நாகினாம் । மம சேதம் பவேதித்தம் துக்கம் மாகுரு மத்ஸகி ॥ 2
க்ரியதேசேத் ஸமுத்ராதி சுளுகீகரணாதினா । சூரஸ்யைவ ததாஹாநி: யஸ்மாத் விச்வம் ததீயகம் ॥ 3
ஆச்வாஸிதேத்தம் துர்முக்யா த்யக்த்வா ரோதனமாசு ஸா ।
மஹாகாளமபிப்ரேக்ஷ்ய த்வத்ப்ரபும் பாகசாஸனம் ॥ 4
த்வாம்சாபி ச்ருங்கலாபத்தம் நகரிஷ்யாமி யத்யஹம் ।
வக்ஷோருஹௌ ததாமேதௌ நபவிஷ்யத இத்யமும் ॥ 5
உக்த்வா ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா துர்முக்யா ஸஹஸா ஸுரீ ।
ஏதத் ஸர்வம் ததா விப்ரா: நாரத: பாகசாஸனம் ॥ 6
நிவேதயாமாஸ தத: கத்வா கைலாஸ பர்வதம் । ச்ருத்வைதச்ச சுனாஸீர: ப்ராப்யதுக்கம் மஹத்தரம் ॥ 7
விக்ஞாப்ய நந்தினம் சீக்ராத் ஆயயௌ ஸ புலோமஜாம் ।
தயா போதித வ்ருத்தாந்த: ஸ்வகம் கர்ம ததா ஸ்மரன் ॥ 8
மஹாகாளம் ப்ரணம்யாசு ஸ்துத்வா தம் விஸஸர்ஜஹ ।
ப்ரதஸ்தே ஸமஹாமேரும் சச்யாஸாகம் புரந்தர: ॥ 9

பதினான்காவது அத்தியாயம்

துர்முகி கூறுகிறாள். ஓ தோழியே! நீ ஏன் அழுகிறாய்? இத்தகைய துக்கத்தை விட்டுவிடு. முன் தக்ஷனின் யாகத்தில் வீரபத்ரனால் தேவ ஸ்த்ரீகள் மூக்கறுபட்டவர்களாகவும், ஸ்தனமிழந்தவர்களாகவும், (1) கை, காது அறுபட்டவர்களாகவும் ஆனார்கள். எனக்கும் இவ்வாறு துக்கமேற்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஓ என் தோழியே, வருத்தப்படாதே. (2) கடல் முதலானவற்றை வற்றடிப்பாயாகில் அதனால் சூரனுக்கே தீங்கு உண்டாகும். ஏனெனில் இவ்வுலகு முழுவதும் அவனுடையதல்லவா? (3) இவ்வாறு துர்முகியினால் தேற்றப்பட்டதும் அவ்வஜாமுகி சீக்கிரம் அழுகையை விட்டுவிட்டு மஹாகாளனைப் பார்த்து உன் எஜமானனை இந்திரனையும், உன்னையும் நான் விலங்கால் கட்டாவிடில் எனது இத்தனங்கள் எனதல்ல (4-5) எனச் சொல்லிவிட்டு, அவள் உடனே துர்முகியுடன் புறப்பட்டாள். ஓ பிராமணோத்தமர்களே! அப்பொழுது இந்த எல்லா வரலாற்றையும் நாரதர் கைலாசத்திற்குச் சென்று இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்ட இந்திரன் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்தான். (6-7) பின் நந்திகேச்வரரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சீக்கிரமாக இந்திராணியிடம் வந்தான். அவளால் தெரிவிக்கப்பட்ட வரலாற்றை உடையவனாகி, தனது வினையை மனதில் சிந்திக்கலானான். (8) மஹாகாளரை வணங்கித் தோத்ரம் செய்து உடன் அனுப்பிவிட்டு இந்திராணியுடன் கூட மஹாமேருகிரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்

तप्त्वा तपः स्थितोऽत्रायं प्राप्तमेरु गुहान्तरः । प्रस्थिता साजवक्त्रीतु वीरमाहेन्द्र पत्तनम् ॥ १०
शूरेणाधिष्ठितं प्राप विलपन्ती पदेपदे । प्रेक्षितासुरनारीभिर्वीथीस्थाभिश्शुचासह ॥ ११
यावद्बाल जनाकीर्णा कुलाकुलित पार्श्वगा । मेष कुक्कुट मल्लानां गजानां वाजिनां तथा ॥ १२
निवार्य युद्धशिक्षांच बहवश्च तदासुराः । केनेदं कृतमेतस्याः किमेतदिति विस्मिताः ॥ १३
दुरोदररताः केचिद्रथारोहण तत्पराः । एवमाद्याश्च भूयांसः स्वकं कर्मविमुच्यते ॥ १४
रुद्रेण कृतमेतद्वा वीरभद्रेण चाथवा । भैरवेणाथ शास्त्रावा दुर्गाया वेत्यचिन्तयन् ॥ १५
परस्परं कृतं वास्यात् इत्यनेकप्रकारतः । केचिच्चिन्तामवापुस्तां वीक्ष्य छिन्नकरां तदा ॥ १६
मातरं पितरं ज्येष्ठान् पुत्रान् जामातरस्तथा । स्मृत्वा स्मृत्वाऽऽप शूरस्य तरसास्थानमण्टपम् ॥ १७
सहस्रयोजनायामं सहस्रस्तंभकोटिकम् । स्वाण्डेषु यानि चित्राणि रत्नानि सुबहून्यपि ॥ १८
तैरेव निर्मितं चोर्ध्वं मधस्तिर्यक् तथैव हि । चित्रदर्पणवस्त्रैश्च चामरैः परिमण्डितम् ॥ १९
तत्र सिंहासनारूढं नानासामंत भूमिपैः । भ्रातृभिश्च महाभीमैश्श्रितपार्श्वस्थलद्वयैः ॥ २०

தப்த்வா தப: ஸ்திதோத்ராயம் ப்ராப்தமேரு குஹாந்தர: |
ப்ரஸ்திதாஸாஜவக்த்ரீது வீரமாஹேந்த்ரபத்தனம் || 10
சூரேணாதிஷ்டிதம் ப்ராப விலபந்தீ பதேபதே | ப்ரேக்ஷிதாஸுர நாரீபி: வீதீஸ்தாபி: சுசாஸஹ || 11
யாவத்பாலஜனாகீர்ணா குலாகுலிதபார்ச்வகா | மேஷகுக்குடமல்லானாம் கஜானாம் வாஜினாம் ததா || 12
நிவார்ய யுத்தசிக்ஷாம்ச பஹவச்ச ததாஸுரா: | கேநேதம் க்ருதமேதஸ்யா: கிமேதததி விஸ்மிதா: || 13
துரோதரரதா: கேசித் ரதாரோஹண தத்பரா: | ஏவமாத்யாச்ச பூயாம்ஸ: ஸ்வகம் கர்மவிமுச்யதே || 14
ருத்ரேண க்ருதமேதத்வா விரபத்ரேணசாதவா | பைரவேணாத சாஸ்த்ராவா துர்கயா வேத்யசிந்தயன் ||
பரஸ்பரம் க்ருதம்வாஸ்யாத் இத்யனேகப்ரகாரத: |
கேசித் சிந்தாமவாபுஸ்தாம் வீக்ஷ்ய ச்சின்னகராம் ததா || 16
மாதரம் பிதரம் ஜ்யேஷ்டான் புத்ரான் ஜாமாதரஸ்ததா |
ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வாப சூரஸ்ய தரஸாஸ்தான மண்டபம் || 17
ஸஹஸ்ரயோஜனயாமம் ஸஹஸ்ரஸ்தம்ப கோடிகம் |
ஸ்வாண்டேஷு யாநி சித்ராணி ரத்னானி ஸுபஹூந்யபி || 18
தைரேவ நிர்மிதம் சோர்த்வம் அதஸ்திர்யக் ததைவஹி |
சித்ர தர்பண வஸ்த்ரைச்ச சாமரை: பரிமண்டிதம் || 19
தத்ரஸிம்மாஸனாரூடம் நாநாஸாமந்தபூமிபை: | ப்ராத்ருபிச்ச மஹாபிமை: சீரிதபார்ச்வஸ்தல த்வயை: ||

ருன். அங்கு அம்மலையின் குகையிலிருந்தவாறு தவம் புரிந்தான். அந்த அஜாமுகியும் புறப்பட்டு சூரன் ஆட்சி செலுத்தும் வீரமஹேந்திர பட்டணத்தை அடிக்கடி புலம்பியவாறு அடைந்தாள். அப்போது வீதிகளிலிருந்த அஸுர ஸ்திரீகள் எல்லோரும் அவளை மிக துக்கத்துடன் பார்த்தார்கள். (9-11) வாலிப ஜனங்கள் எல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக மிகுந்த கவலையுடன் அவளருகில் நின்றார்கள். ஆட்டுக்கடா சண்டை, சேவற் சண்டை, மல்லர்களின் சண்டை, யானைப் பந்தயம், குதிரைப் பந்தயம், (12) இவற்றில் ஈடுபட்டிருந்த அஸுரர்கள் எல்லோரும் சண்டையை நிறுத்தி, இவளுக்கு யாரால் இவ்விதம் தீங்கு இழைக்கப்பட்டது. ஆ இதென்ன? என ஆச்சர்யப்பட்டார்கள். (13) சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த சிலரும், தேர் ஏறுவதில் முயன்ற சிலரும், இதுபோல் மற்ற கார்யங்களில் ஈடுபட்டோருமாக பலர் தன் தன் காரியத்தை விட்டு (14) ஆ இது ஸ்ரீருத்ரனால் செய்யப்பட்டதா? அல்லது விரபத்ரனால் செய்யப் பட்டதா? அல்லது பைரவர், சாஸ்தா, துர்க்கை இவர்களில் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதா? என யோசித்தனர். (15) ஒருவருக்கொருவர் இவர்களே இவ்வாறு செய்து கொண்டிருக்கக்கூடுமோ எனப் பலவாறாக கை முறிந்த அவளைக் கண்டு அப்பொழுது சிலர் கவலை கொண்டனர். (16) அப்போது அஜாமுகியும் தன் தாய் தந்தை தமையன், புத்ரர், மாப்பிள்ளைகள் இவர்களை நினைத்து நினைத்து, ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளதும், ஆயிரம் கோடி கம்பங்களை உடையதும், தன் அண்டங்களில் உள்ள விசித்ரமான பலவித ரத்னங்களால் அமைக்கப்பட்டதும், அவ்வாறே மேலும் கீழும் பக்கங்களிலும் விசித்ரமான கண்ணாடிகள், வஸ்திரங்கள், சாமரங்கள் இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான சூரனுடைய ஆஸ்தான மண்டபத்தை சீக்கிரம் அடைந்தாள். (17-19) அங்கு சிற்றரசர்கள் இருபக்கங்களிலுமுள்ள மிகப்

पुत्रैः पौत्रैर्महावीरैस्स्थानाधिपतिभिरेव च । मन्त्रिभिश्चैव दूतौघैश्चामरासक्तपाणिभिः ॥ २१
तालवृन्तपरैरन्यैः काळांज्यासक्त पाणिभिः । वाटीपेटीधरैश्चापि छत्रध्वजकरैस्तथा ॥ २२
ऊर्वशी मेनका रंभा प्रमुखाभिस्तदा भृशम् । नृत्यद्भिरमितश्चैव सेवितं भीमरूपिणम् ॥ २३
नीराजनकराभिश्च दिव्यस्त्रीभिरनेकशः । विधात्रा तत्सुतैश्चापि वदद्भिर्दिनराशिकान् ॥ २४
मान्त्रिकैश्चैव दैवज्ञैर्महा कविभिरेवच । सामुद्रिक परिज्ञातृगणैर्वाहटवेदिभिः ॥ २५
एवमादिभिरन्यैश्च नानाशास्त्र विशारदैः । आवृतं भूषणैश्चापि नानारत्न विचित्रितैः ॥ २६
हारकङ्कण केयूर किरीटैरङ्गुलीयकैः । तप्तकाञ्चनचित्रेण कटीसूत्रेण वेष्टितम् ॥ २७
नानाभरणसंयुक्तं दिव्यांबरधरं वरम् । गायद्भिः किन्नरवरैस्सिद्धविद्याधरादिभिः ॥ २८
वन्दिभिर्मागधैश्चापि पठद्भिर्विविधान् गुणान् । स्तूयमानं सुखासीनं साक्षाद्रुद्रमिवापरम् ॥ २९
दृष्ट्वा सा पुरुषव्याघ्रं पपात भुविविह्वला । क गतं ते बलं शूर जितस्त्वायोधने हरिः ॥ ३०
त्वत्प्रताप प्रभां द्रष्टुं उलूक इव भास्वतः । अशक्तस्तु शुनासीरो गुहामाशु विवेशहि ॥ ३१

புத்ரை: பௌத்ரைர் மஹாவீரை: ஸ்தாநுபதிபிரேவச ।
மந்த்ரிபிச்சைவ தூதௌகை: சாமராஸக்தபாணிபி: ॥ 21

தாலவ்ருந்தபரைரன்யை: காளாஞ்ஜ்யாஸக்தபாணிபி: ।
வீடீபேடீதரைச்சாபி ச்சத்ரத்வஜகரைஸ் ததா ॥ 22

ஊர்வசீ மேனகா ரம்பா ப்ரமுகாபி: ததா ப்ருசம் । ந்ருத்யத்பிரபிதச்சைவ ஸேவிதம் பீமரூபிணம் ॥ 23
நீராஜன கராபிச்ச திவ்யஸ்த்ரீபிரனேகச: । விதாத்ரா தத்ஸுதைச்சாபி வதத்பி: தினராசிகான் ॥ 24
மாந்த்ரிகைச்சைவ தைவக்ஞை: மஹாகவிபிரேவச । ஸாமுத்ரிகபரிக்ஞாத்ருகணை: பாஹடவேதிபி: ॥ 25

ஏவமாதிபிரன்யைச்ச நாநாசாஸ்த்ர விசாரதை: ।
ஆவ்ருதம் பூஷணைச்சாபி நாநாரத்னவிசித்ரிதை: ॥ 26

ஹாரகங்கண கேயூர கிரீடைரங்குலீயகை: । தப்தகாஞ்சன சித்ரேண கடீஸூத்ரேண வேஷ்டிதம் ॥ 27
நாநாபரண ஸம்யுக்தம் திவ்யாம்பரதரம் வரம் । காயத்பி: கின்னரவரை: ஸித்தவித்யாதராதிபி: ॥ 28

வந்திபி: மாகதைச்சாபி படத்பி: விவிதான் குணான் ।
ஸ்தூயமானம் ஸுகாஸீநம் ஸாக்ஷாத் ருத்ரமிவாபரம் ॥ 29

த்ருஷ்ட்வாஸா புருஷவ்யாக்ரம் பபாத புவி விஹ்வலா ।
க்வ கதம் தே பலம் சூர ஜிதஸ்த்வாயோதநே ஹரி: ॥ 30

த்வத்ப்ராதாப ப்ரபாம் த்ரஷ்டும் உலூகஇவ பாஸ்வத: । அசக்தஸ்து சுநாஸீர: குஹாமாசு விவேசஹி ॥ 31

பயங்கரர்களான சகோதரர்கள், பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகள், மிக்க வீரர்களான ஸ்தானாதிபதிகள், மந்திரிகள், தூதர்களின் கூட்டங்கள், சாமரம், விசிறி, காளாஞ்சி, வெற்றிலைப் பெட்டி, குடை, த்வஜம், இவற்றைக் கையில் ஏந்தியவர்கள் இவர்களால் சூழப்பட்டு சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், ஊர்வசி, மேனகை, ரம்பை முதலியோரால் முற்றிலும் நர்த்தனம் செய்து ஸேவிக்கப்பட்டவனும், பயங்கரமான ரூபத்தை உடையவனும், (20-23) கையில் ஆரத்தியைக் கொண்ட அனேக திவ்ய ஸ்திரீகள் தின சுத்திகளைச் சொல்லும் ப்ரம்மா, அவரது புதல்வர்கள், (24) மந்திரவாதிகள், ஜோதிடர்கள், பிரசித்தர்களான கவிகள், ஸாமுத்ரிகாலக்ஷணமறிந்த நிபுணர்கள், வைத்யர்கள், (25) முதலிய பற்பல வித்யைகளில் தேர்ந்தவர்களால் சூழப்பெற்றவனும், பற்பல ரத்னங்களால் விசித்ரமாய் அமைக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள், (26) ஹாரம், கங்கணம், தோள் வளைகள், கிரீடம், மோதிரங்கள், உருக்கிய தங்கம் போல் விசித்ரமான அரைஞாண், முதலிய பற்பல ஆபரணங்களோடு கூடியவனும், திவ்ய வஸ்திரத்தை அணிந்திருப்பவனும், சிறந்தவனும், கானம் செய்கின்ற கின்னரச்ரேஷ்டர்கள், ஸித்தர்கள், வித்யாதரர்கள், முதலியோர்களாலும், கட்டியக்காரர்கள், அரிக்காரர்கள் இவர்களாலும், பற்பல குணாதிசயங்களை சொல்லி துதிக்கப்படுகிறவனும், ஸாக்ஷாத் ருத்ரன் போல் ஸுகமாக வீற்றிருப்பவனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமான அந்த சூரபத்மனைக் கண்டு அந்த அஜாமுகி மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்தாள். ஓ சூர! உன் சூரத்தனம் எங்கு சென்றது? யுத்தத்தில் உன்னால் இந்திரன் ஜயிக்கப்பட்டானல்லவா? (27-30) சூரியன் முன்பு கோட்டான் போல், இந்திரன் உன் பராக்கிரமமாகிய ஒளியைக் காண சக்தியற்றவனாகி சீக்கிரத்

तद्भृत्येन कृतं भ्रातर्ममैतत्क्रूर कर्मणा । द्विसहस्रभुजोपेतस्सहस्रैः कन्धरैरपि ॥ ३२
सेन्द्रमैरावतं व्योम्नि गृहीत्वोच्चिक्षिपः किल । तादृशं ते बलं कुत्र गतं सिंहमुखाधुना ॥ ३३
मधुद्विषा पुरा युद्धे क्षिप्तं चक्रं सुदर्शनम् । येन वक्षः प्रदेशेन धृतं निष्कविशेषवत् ॥ ३४
तारकेण तथा येन शैशवे हित (जित) भानुना । बद्धो मञ्चविशेषोर्को भानुकोपेन लीलया ॥ ३५
अग्निवक्त्र हिरण्याभ्यां तथावै वज्रबाहुना । द्वित्रिदशशिरोभिश्च क्रमेणैव बलोत्कटैः ॥ ३६
दृश्यतेऽद्य ममावस्था युष्माभिः कथमीदृशी । पूर्वंच मत्सुतौ वीरौ शुनासीरेण मारितौ ॥ ३७
अविज्ञाय स्थितं तच्च युष्माभिर्बलवत्तरैः । हा तात मातर्हा पुत्रौ क्वगतौ बलवत्तरौ ॥ ३८
एवमादि वचः प्रोक्त्वा लुठन्तीं परितः क्षितौ । प्रेक्ष्य शूरस्तु शूराणां स्फुरद्दशन वाससा ॥ ३९
वमन्कोपाग्निमत्यर्थं अब्रवीद्वचनं द्विजाः । केनवेदं कृतं वत्से ब्रूहि मुक्त्वाशु रोदनम् ॥ ४०
संहरिष्यामि तं शत्रुं सपुत्रं सहबान्धवम् । इति ब्रुवन्तं तं शूरं वीक्ष्योवाच सुदुःखिता ॥ ४१

தத்ப்ருத்யேந க்ருதம் ப்ராத: மமைதத் க்ரூரகர்மணா ।
த்விஸஹஸ்ர புஜோபேத: ஸஹஸ்ரை: கந்தரைரபி ॥ 32
ஸேந்த்ரமைராவதம் வ்யோம்னி க்ருஹீத்வோச்சிக்ஷிப: கில ।
தாத்ருசம் தே பலம் குத்ர கதம் ஸிம்மமுகாதுனா ॥ 33
மதுத்விஷா புராயுத்தே க்ஷிப்தம் சக்ரம் ஸுதர்சனம் ।
யேந வக்ஷ: ப்ரதேசேன த்ருதம் நிஷ்கவிசேஷவத் ॥ 34
தாரகேண ததா யேந சைசவே ஹித (ஜித) பானுனா ।
பத்தோ மஞ்ச விசேஷோர்க்க: பானுகோபேன லீலயா ॥ 35
அக்னிவக்த்ரஹிரண்யாப்யாம் ததாவை வஜ்ரபாஹுனா ।
த்வித்ரிதசசிரோபிச்ச க்ரமேணைவ பலோத்கடை: ॥ 36
த்ருச்யதேத்ய மமாவஸ்த்தா யுஷ்மாபி: கதமீத்ருசீ ।
பூர்வம் ச மத்ஸுதௌ வீரௌ சுனாஸீரேண மாரிதௌ ॥ 37
அவிக்ஞாய ஸ்திதம் தச்ச யுஷ்மாபி: பலவத்தரை: ।
ஹா தாத மாத: ஹா புத்ரௌ க்வ கதௌ பலவத்தரௌ ॥ 38
ஏவமாதி வச: ப்ரோக்த்வா லுடந்தீம் பரித: க்ஷிதௌ ।
ப்ரேக்ஷ்ய சூரஸ்து சூராணாம் ஸ்புரத்தசன வாஸஸா ॥ 39
வமன் கோபாக்னிமத்யர்த்தம் அப்ரவீத் வசனம் த்விஜா: ।
கேநவேதம் க்ருதம் வத்ஸே ப்ரூஹி முக்த்வாசு ரோதனம் ॥ 40
ஸம்ஹரிஷ்யாமி தம் சத்ரும் ஸபுத்ரம் ஸஹபாந்தவம் ।
இதி ப்ருவந்தம் தம் சூரம் வீக்ஷ்யோவாச ஸுதுக்கிதா ॥ 41

தில் குகைக்குள் ப்ரவேசித்தானல்லவா? (31) ஓ சகோதரனே! அந்த இந்திரனின் கொடுமையானவனான ஒரு சேவகனால் எனக்கு இவ்விதம் தீங்கிழைக்கப்பட்டது. ஓ சிங்கமுகனே! ஆயிரம் தலைகளையும் இரண்டாயிரம் கைகளையுமுடைய நீ இந்திரனோடு கூடிய ஐராவதத்தை ஆகாயத்தில் தூக்கி எறிந்தாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட உன் பலம் இப்பொழுது எங்கு போயிற்று? (32-33) முன்பு யுத்தத்தில் விஷ்ணுவினால் போடப்பட்ட ஸுதர்சன சக்ரம் எந்த தாரகனால் மார்பில் ஆபரணமாக அணியப்பட்டதோ அவ்விதமே சூர்ய சத்ருவான எந்த பானுகோபனால் விளையாட்டாக சூர்யன் தொட்டிலில் பிடித்துக் கட்டப்பட்டானோ இவர்களாலும், இதே போல் அக்னி முகன், ஹிரண்யன், வஜ்ரபாஹு, மஹாபலிஷ்டர்களான த்விசிரஸ், த்ரிசிரசு, தசசிரஸு முதலிய உங்களாலும் என்னுடைய இத்தகைய நிலை எவ்வாறு பார்க்கப்படுகின்றது? முன்பு மஹாவீரர்களான என் புத்ரர்கள் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டார்கள். (34-37) மஹாவீரர்களான நீங்கள் அதையும் பொருட்படுத்தாது இருந்து விட்டீர்கள். ஓ என் தந்தையே, தாயே, ஓ என் புத்ரர்களே, பலிஷ்டர்களான நீங்கள் எங்கு சென்றீர்கள்? (38) இவ்வாறு சொல்லி பூமியில் விழுந்து புரளுகின்ற அஜாமுகியைப் பார்த்து சூரர்களுக்கெல்லாம் சூரனான சூரபத்மன் ஓ முனிவர்களே! துடிக்கும் உதட்டினால் கோபாக்னியை மிகுதியாகக் கக்கிக்கொண்டு சொல்லலுற்றான். ஓ குழந்தாய்! அழுகையை விட்டு யாரால் இக்கொடுமை செய்யப்பட்டது என்று சொல். (39-40) அந்த எதிரியை உறவினருடனும் புத்ரர்களுடனும் கொன்று விடுகிறேன் என்று சொல்லுகின்ற அந்த சூரனைப் பார்த்து

२१
श्रीकाषानगरस्याहं वृक्षारामे पुलोमजाम् । अवोचं वीक्ष्य सविधं शूरस्यागच्छ सुन्दरि ॥ २२
इत्युक्तमात्रेण तदा पालकोऽस्यास्तु शीघ्रतः । खड्गमादाय हस्तेन कृतवानीदृशं मम ॥ २३
इति तस्या वचः श्रुत्वा रोदनेन युतं भृशम् । महाकोपेन युक्तस्सन् शूरोर्कादि नवग्रहान् ॥ २४
षडृतूंश्च तथाचायं देवांस्तत्र स्थितानपि । आहूय शृङ्खलाभिस्तान् बध्वा वाचैच निष्ठुराम् ॥ २५
उक्त्वा कारागृहे सर्वान् अपातयदहो द्विजाः । भूरक्षकासुराणांच चिच्छेदहि शिरांसिए ॥ २६
ब्रह्मणाच करं तस्या दापयामास शीघ्रतः । अर्कादयो ग्रहास्सर्वे लोकसंरक्षणार तम् ॥ २७
परिमोच्यास्तु तान् शूरो मुञ्चेत्युक्त्वा तदा विधिः । अमोचयत्तु शीघ्रेण प्रियमुक्त्वास्य भूमिः ॥ २८

शूरमिन्द्रं प्रतिक्रुद्धं भानुकोपो वचोऽब्रवीत् । ४९ रम् ॥ २९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे ःरिः ॥ ३०
आसुरकाण्डे चतुर्दशोऽध्यायः ॥ ाहि ॥ ३१

ச்ரீகாஷா நகரஸ்யாஹம் வ்ருக்ஷாராமே புலோமஜாம் ।
அவோசம் வீக்ஷ்ய ஸவிதம் சூரஸ்யாகச்ச ஸுந்தரி ॥ 42
இத்யுக்தமாத்ரேண ததா பாலகோऽஸ்யாஸ்து சீக்ரத: । கட்கமாதாய ஹஸ்தேன க்ருதவானீத்ருசம் மம
இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா ரோதநேநயுதம் ப்ருசம் ।
மஹாகோபேந யுக்தஸ்ஸன் சூரோர்காதி நவக்ரஹான் ॥ 44
ஷட்ருதூம்ச்ச ததா சாயம் தேவாம்ஸ்தத்ர ஸ்திதானபி । 23
ஆஹூய ச்ருங்கலாபிஸ்தான் பத்வா வாசம்ச நிஷ்டுராம் ॥ 45
உக்த்வா காராக்ருஹே ஸர்வான் அபாதயதஹோ த்விஜா: ।
பூரக்ஷகாஸுராணாம்ச சிச்சேதஹி சிராம்ஸி ஸ: ॥ 46
ப்ரம்மணாச கரம் தஸ்யா தாபயாமாஸ சீக்ரத: । அர்காதயோ க்ரஹாஸ்ஸர்வே லோகஸம்ரக்ஷணாயஹி ॥
பரிமோச்யாஸ்து தான் சூர: முஞ்சேத்யுக்த்வா ததா விதி: ।
அமோசயத்து சீக்ரேண ப்ரியமுக்த்வாஸ்ய பூரிச: ॥ 48
சூரமிந்த்ரம் ப்ரதி க்ருத்தம் பானுகோபோ வசோப்ரவீத் ॥ 48½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே சதுர்தசோத்யாய: ॥

மிக்க துக்கமுற்றவளான அஜாமுகி சொன்னதாவது - (41) ஓ அண்ணா! நான் சீர்காழி நகரத்து சோலையில் இருந்த இந்திராணியைக் கண்டு, ஓ ஸுந்தரி, நீ சூரனிடம் வரக்கடவாய், (42) என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அவளுடைய காவலன் சீக்கிரத்தில் வந்து கத்தியை எடுத்து என்னை இவ்விதம் செய்து விட்டான். (43) என்று அவள் அழுதுகொண்டே சொன்னதைக் கேட்டு மிகவும் கோபம் கொண்டவனாய் சூரன் ஸூரியன் முதலிய ஒன்பது கிரஹங்களையும் (44) ஆறு ருதுக்களையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் அழைத்து அவர்களை சங்கிலிகளால் கட்டி கடுமையான வார்த்தையையும் சொல்லி, ஓ முனிவர்களே அவர்களை ஜெயிலில் போட்டுவிட்டான். மேலும் அப்போது பூலோகத்தில் காவலாளிகளாயிருந்த அஸுரர்களுடைய தலைகளையும் வெட்டினான். (45-46) பிரம்மனைக் கொண்டு அவளுக்கு சீக்கிரத்தில் கையை கொடுக்கச் செய்தான். அப்போது பிரம்மன், சூரியன் முதலிய தேவர்கள் உலகைக் காக்க படைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்று மிகவும் அன்புமொழி கூறி விடுவித்தார். (47-48) பிறகு இந்திரனைக் குறித்து மிக்க கோபம் கொண்ட சூரபத்மனை, பானுகோபன் சொல்லலானான். (49).

பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

भानुकोपेन जयन्तादीनां कारागृहे स्थापनं, ऐरावतेन श्वेतवननाथपूजनं च ॥

किमर्थं तात भवता क्रियते बल्बजं प्रति । तमिन्द्राख्यमहं गत्वा बध्वा तं यत्र कुत्र चित् ॥ १
आनयिष्यामि शीघ्रेण शच्या साकं तवान्तिकम् । यद्यदृष्टो मया त्विन्द्रः पुरीं तस्यामरावतीम् ॥ २
दग्ध्वा देवांश्च बध्वाऽहं प्रापयिष्यामि तेऽन्तिकम् । इत्युक्त्वा प्राप्य तस्याज्ञां प्रतस्थेऽयं द्विजोत्तमाः ॥ ३
ततस्तु शूरपद्माऽयं ब्रह्मविष्णु सुरानपि । प्रेरयित्वा स्वकं वेश्म स्वयमन्तःपुरं ययौ ॥ ४
भानुकोपेन सेनाच सहस्रगणिता तदा । वाहिनी प्रस्थिता चान्या तस्यास्स्यन्दन सन्ततीः ॥ ५
अश्वाश्चापि गजाश्चैवं प्रतस्थुर्वीर्यवत्तराः । अनेककोटिच्छत्राणि ध्वजानि सुबहून्यपि ॥ ६
एवमेतैश्च तरसा भानुकोपोऽयमुज्वलः । विंशत्यश्वसहस्रैश्च बद्धं स्यन्दनमुत्तमम् ॥ ७
आरुह्य सह दुर्मुख्या श्रीकाषापुरमाप सः । वृक्षाराममञ्च तत्रत्यं वीक्ष्यायं चोदितोऽनया ॥ ८

॥ அத பஞ்சவிம்சோத்யாய: ॥

ஜயந்தன் முதலியவர்களை பானுகோபன் ஜெயிலில் வைத்தலும், ஐராவதம் திருவெண்காட்டில் ஸ்ரீ பரமசிவனை பூஜித்தலும்.

கிமர்த்தம் தாத பவதா க்ரியதே பல்பஜம் ப்ரதி । தமிந்த்ராக்யமஹம் கத்வா பத்வா தம் யத்ர குத்ரசித் ॥ 1

ஆனயிஷ்யாமி சீக்ரேண சச்யா ஸாகம் தவாந்திகம் ।
யத்யத்ருஷ்டோ மயாத்விந்த்ர: புரீம் தஸ்யாமராவதீம் ॥ 2

தக்த்வா தேவாம்ச்ச பத்வாஹம் ப்ராபயிஷ்யாமி தேந்திகம் ।
இத்யுக்த்வா ப்ராப்ய தஸ்யாக்ஞாம் ப்ரதஸ்தே யம் த்விஜோத்தமா: ॥ 3

ததஸ்து சூரபத்மாயம் ப்ரம்ம விஷ்ணு ஸுரானபி ।
ப்ரேரயித்வா ஸ்வகம் வேச்ம ஸ்வயமந்த:புரம் யயௌ ॥ 4

பானுகோபேந ஸேனச ஸஹஸ்ரகணிதா ததா ।
வாஹினீ ப்ரஸ்திதா சான்யா தஸ்யா: ஸ்யந்தனஸந்ததீ: ॥ 5

அச்வாச்சாபி கஜாச்சைவம் ப்ரதஸ்து: வீர்யவத்தரா: ।
அனேக கோடிச்சத்ராணி த்வஜாநி ஸுபஹூன்யபி ॥ 6

ஏவமேதைச்ச தரஸா பானுகோபோயமுஜ்வல: ।
விம்சத்யச்வ ஸஹஸ்ரைச்ச பத்தம் ஸ்யந்தனமுத்தமம் ॥ 7

ஆருஹ்ய ஸஹதுர்முக்யா ஸ்ரீகாஷாபுரமாப ஸ: ।
வ்ருக்ஷாராமம்ச தத்ரத்யம் வீக்ஷ்யாயம் சோதிதோऽநயா ॥ 8

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

பானுகோபன் சூரபத்மனைப் பார்த்து சொல்லுகிறான். ஓ சூர! இந்திரன் என்ற அற்பனை என்ன செய்ய வேண்டும்? தாங்கள் சொல்லுங்கள். நான் போய் எங்கிருந்தாலும் அவனை கட்டிப்பிடித்து (1) இந்திராணியுடன் உன் சமீபத்திற்குச் சீக்கிரத்தில் கொண்டு வருகிறேன். என்னால் இந்திரன் காணப் படாவிடில் அவனுடைய நகரமான அமராவதியை (2) எரித்து தேவர்களையும் கட்டி உன் ஸமீபத்தை நான் அடைவிக்கிறேன். என்று சொல்லி அந்த சூரபத்மனுடைய உத்திரவைப் பெற்று, ஓ முனிவர்களே! இந்த பானுகோபன் புறப்பட்டான். (3) பிறகு இந்த சூரபத்மன், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, முதலிய தேவர்களை தன் தன் இருப்பிடத்திற்குப் போகும்படி ஏவிவிட்டு தானும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றான். (4) அப்பொழுது பானுகோபனுடன் ஆயிரம் வாஹினி ஸேனைகளும் அவற்றின் ரத வரிசைகளும் (5) மிக்க மதம் கொண்ட குதிரைகளும் யானைகளும், அனேக கோடி குடைகளும் பற்பல கொடிகளும் புறப்பட்டன. (6) இவ்விதம் இப்படைகளுடன் மிக ப்ரகாசிக்கும் இப்பானுகோபன் வேகமாக இருபதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய சிறந்த ரதத்தில் (7) ஏறி துர்முகியுடன் அவன் சீர்காழி என்ற நகரை அடைந்

अदर्शनेन चेन्द्रस्य वृक्षारामं तदाच्छिनत् । प्रस्थितश्च पुनर्भूमिं सेनया पर्यटन् द्विजाः ॥ ९
अदृष्ट्वा तत्र देवेन्द्रं इन्द्रलोकं जगाम ह । रुरोध पत्तनं तस्य च्छिन्नभूरुह सन्ततिः ॥ १०
तदाकर्ण्य जयन्तस्तु चिन्तयित्वा भृशं तदा । जन्याय कृतबुद्धिस्तु तरसा निर्ययौ पुराद् ॥ ११
आरुह्य चाभ्रमुपतिमैरावतगजं वरम् । धृतनानायुधश्चापि देवतैरमरैस्तथा ॥ १२
देवसेना तदा दृष्ट्वा युद्धाय कृतनिश्चयाम् । भानुकोपस्य सा सेना प्रापाशु बलगर्विता ॥ १३
सेनयोरुभयोश्चापि महद्युद्धं तदाभवत् । खिन्नातु देवसेना सा पलायत किल द्विजाः ॥ १४
पलायिताश्च तां सेनां बध्वातु तरसाऽसुराः । भानुकोपस्य सविधं आनिन्युर्भृशमीरिताः ॥ १५
दृष्ट्वैतच्च जयन्तस्तु विचिन्त्य सुतरां तदा । ववर्ष शरजालानि मारयामास वाहिनीम् ॥ १६
शतसंख्यां च सेनायां दैतेयानां महायशाः । ऐरावतश्च दैतेयानमारयदहो बहून् ॥ १७
नीलकेशाख्य दैतेयश्शस्त्राण्यथ ववर्षेह । जयन्तस्योपरि क्रूरस्सुतरां बलवांस्तदा ॥ १८
तस्योपरि जयन्तोऽपि मुक्त्वा शस्त्राणि भूरिशः । चिच्छेद नीलकेशस्य कवचं सुदृढं क्षणात् ॥ १९

அதர்சனேன சேந்த்ரஸ்ய வ்ருக்ஷாராமம் ததாச்சினத் ।
ப்ரஸ்திதச்ச புனர்பூமிம் ஸேனயா பர்யடன் த்விஜா: ॥ 9
அத்ருஷ்ட்வா தத்ர தேவேந்த்ரம் இந்த்ரலோகம் ஜகாமஹ ।
ருரோத பத்தனம் தஸ்ய ச்சின்னபூருஹஸந்ததி: ॥ 10
ததாகர்ண்ய ஜயந்தஸ்து சிந்தயித்வா ப்ருசம் ததா ।
ஜன்யாயக்ருதபுத்திஸ்து தரஸா நிர்யயௌ புராத் ॥ 11
ஆருஹ்ய சாப்ரமு பதிம் ஐராவதகஜம்வரம் । த்ருதநாநாயுதச்சாபி தேவதைரமரைஸ்ததா ॥ 12
தேவஸேனாம் ததா த்ருஷ்ட்வா யுத்தாய க்ருதநிச்சயாம் ।
பானுகோபஸ்ய ஸா ஸேனா ப்ராபாசு பலகர்விதா ॥ 13
ஸேனயோருபயோச்சாபி மஹத்யுத்தம் ததா பவத் । கின்னாது தேவஸேனாஸா பலாயத கில த்விஜா: ॥ 14
பலாயிதாம்ச தாம்ஸேனாம் பத்வாது தரஸா ஸுரா: । பானுகோபஸ்ய ஸவிதம் ஆநிந்யு: ப்ருசமீரிதா: ॥ 15
த்ருஷ்ட்வைதச்ச ஜயந்தஸ்து விசிந்த்ய ஸுதராம் ததா । வவர்ஷசரஜாலாநி மாரயாமாஸ வாஹிநீம் ॥ 16
சதஸங்க்யாம்ச ஸேனாயாம் தைதேயானாம் மஹாயசா: ।
ஐராவதச்ச தைதேயாநமாரயதஹோ பஹூன் ॥ 17
நீலகேசாக்ய தைதேய: சஸ்த்ராண்யத வவர்ஷஹ ।
ஜயந்தஸ்யோபரி க்ரூர: ஸுதராம் பலவான் ததா ॥ 18
தஸ்யோபரி ஜயந்தோபி முக்த்வா சஸ்த்ராணி பூரிச: ।
சிச்சேத நீல கேசஸ்ய கவசம் ஸுத்ருடம் க்ஷணாத் ॥ 19

தான். அவளால் தூண்டப்பட்டு அங்குள்ள சோலையையும் பார்த்து (8) அங்கு இந்திரனைக் காணாததால் அச்சோலையை அழித்தான். ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு சேனையுடன் அலைந்து திரிந்து கொண்டு (9) அங்குமிந்திரனைக் காணாது இந்திரலோகத்திற்குச் சென்றான். அங்குள்ள கற்பக விருக்ஷங்களை வெட்டி வீழ்த்தியவனாய் அவ்விந்திரனுடைய நகரை தகர்த்தான். (10) அதைக் கேட்டு ஜயந்தன் அப்பொழுது மிகவும் ஆலோசித்து போர்புரியத் தீர்மானித்து, வேகமாக நகரத்தினின்று வெளிக் கிளம்பினான். (11) அப்ரமு என்றதின் கணவனும் சிறந்ததுமான ஐராவதமென்ற யானைமீதேறி பற்பல ஆயுதங்களையும் தரித்தவனாகி, அவ்வாறே அமரர்களான தேவர்களோடும் புறப்பட்டான். (12) அப்பொழுது போருக்குத் தயாராகவுள்ள தேவர்களின் படையைப் பார்த்து பலத்தின் கர்வம் கொண்ட பானுகோபனுடைய அந்த சேனை எதிர்த்தது. (13) அப்பொழுது இரு சேனைகளுக்கு மிடையே பெரும் போர் மூண்டது ஓ முனிவர்களே! அப்போது மிகத் துன்பப்பட்ட அந்த தேவர்களின் படையானது ஓட்டம் பிடித்தது. (14) அஸுரர்கள், ஓட்டம் பிடித்த அந்த தேவ சேனையைப் பிடித்துக் கட்டி சீக்கிரத்தில் பானுகோபனிடம் கொண்டு வந்து அவன் சொற்படி திரும்ப இறுகக் கட்டினர். (15) இதைக் கண்டு மிகக் கீர்த்திவாய்ந்த ஜயந்தன் மிகவும் ஆலோசித்து பாணங்களைப் பொழிந்து அஸுரர்களின் நூறு வாஹினி சேனையைக் கொன்றான். ஐராவதமும் அனேக அஸுரர்களைக் கொன்றது. (16-17) அப்பொழுது க்ரூரனும், பலவானுமான நீலகேசன் என்ற அஸுரனும் ஜயந்தன் மீது சஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தான். (18) அந்த நீலகேசன் மீது ஜயந்தனும் சஸ்த்ரங்களை

नीलकेशस्तु संक्रुद्धो मुक्त्वास्त्राणि बहून्यपि । अच्छिनद्धनुषो ज्यां च जयन्तस्य तदाऽसुरः ॥ २०
मायामन्त्रं ततो जप्त्वा नानारूपधरः पुनः । शरानस्योपरि भृशं जयन्तस्तु मुमोच हि ॥ २१
ततस्तु नीलकेशोऽयं किञ्चित् क्षीण बलोऽभवत् । अथ सोमासुरस्तूर्णं वरुणः पद्म एव च ॥ २२
मायाबली च बलवान् वामश्चापि महासुरः । मागधो दण्डकश्चापि तथा मारुतबल्यपि ॥ २३
सुरकेसरि नामापि महाबल पराक्रमः । नीलकेशं क्षीणबलं दृष्ट्वा सर्वेऽपि शीघ्रतः ॥ २४
चक्रुर्युद्धं महाघोरं मायां दृष्ट्वास्य मोहिताः । तस्थुस्सर्वेऽपि बलिनः किञ्चिद्भग्नमनोबलाः ॥ २५
तादृशांस्तान् ततो वीक्ष्य भानुकोपः स्वयंबली । उक्त्वा स्ववीर्यं शस्त्राणि मुमोचाभ्येत्य तं द्रुतम् ॥ २६
जयन्तोऽपि स्वनामायं उक्त्वास्त्राणि ववर्ष हि । पुनश्च सहस्रास्त्राणि सहस्राणि महान्त्यपि ॥ २७
मुक्त्वास्य चापं चिच्छेद भानुकोपस्य कर्कशम् । आदाय चापमन्यच्च भानुकोपोऽपि कोपधृक् ॥ २८
छित्वा मुक्तानि तेनायं अस्त्राणि च तदाऽसुरः । ववर्षास्त्र सहस्राणि जयन्तस्योपरि द्विजाः ॥ २९
पुनश्च भानुकोपस्य रथञ्चाश्वान्बहून्यपि । मारयामास मुक्त्वायं सहस्राणि सहस्रशः ॥ ३०

நீலகேசஸ்து ஸங்க்ருத்த: முக்த்வாஸ்த்ராணி பஹூன்யபி ।
அச்சினத் தனுஷோஜ்யாம் ச ஜயந்தஸ்ய ததாஸுர: ॥ 20
மாயாமந்த்ரம் ததோ ஜப்த்வா நாநாரூபதர: புன: । சரானஸ்யோபரிப்ருசம் ஜயந்தஸ்து முமோசஹி ॥ 21
ததஸ்து நீலகேசோயம் கிஞ்சித் க்ஷிணபலோபவத் । அத ஸோமாஸுரஸ்தூர்ணம் வருண: பத்மஏவச ॥
மாயாபலீச பலவான் வாமச்சாபி மஹாஸுர: । மாகதோ தண்டகச்சாபி ததா மாருதபல்யபி ॥ 23
ஸுரகேஸரி நாமாபி மஹாபல பராக்ரம: । நீலகேசம் க்ஷீணபலம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வேபி சீக்ரத: ॥ 24
சக்ருர்யுத்தம் மஹாகோரம் மாயாம் த்ருஷ்ட்வாஸ்ய மோஹிதா: ।
தஸ்து: ஸர்வேபி பலின: கிஞ்சித் பக்னமனோபலா: ॥ 25
தாத்ருசாம்ஸ்தான் ததோவீக்ஷ்ய பானுகோப: ஸ்வயம் பலீ ।
உக்த்வா ஸ்வவீர்யம் சஸ்த்ராணி முமோசாப்யேத்ய தம் த்ருதம் ॥ 26
ஜயந்தோபி ஸ்வநாமாய முக்த்வாஸ்த்ராணி வவர்ஷஹி ।
புனச்ச ஸஹஸாஸ்த்ராணி ஸஹஸ்ராணி மஹாந்த்யபி ॥ 27
முக்த்வாஸ்ய சாபம் சிச்சேத பானுகோபஸ்ய கர்கசம் ।
ஆதாய சாபமன்யச்ச பானுகோபோபி கோபத்ருக் ॥ 28
ச்சித்வா முக்தாநி தேநாயம் அஸ்த்ராணிச ததாஸுர: ।
வவர்ஷாஸ்த்ரஸஹஸ்ராணி ஜயந்தஸ்யோபரி த்விஜா: ॥ 29
புனச்ச பானுகோபஸ்ய ரதம்சாச்வான் பஹூனபி । மாரயாமாஸ முக்த்வாயம் ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரச: ॥

ஏராளமாக போட்டு அவனுடைய மிகக் கெட்டியான கவசத்தை ஒரு க்ஷணத்தில் உடைத்தான். (19) அஸுரனான நீலகேசனும் மிகக் கோபங்கொண்டு அனேக அஸ்த்ரங்களைப் போட்டு ஜயந்தனின் வில்லின் நாணை அறுத்தான். (20) பிறகு ஜயந்தன் மாயாமந்த்ரத்தை ஜபித்து பல ரூபங்களைத் தரித்து அவ்வஸுரன் மீது மிகவும் அம்புகளை விட்டான். (21) பிறகு இந்த நீலகேசனும் கொஞ்சம் பலமிழந்தவனானான். பிறகு உடனே ஸோமாஸுரன், வருணன், பத்மன், (22) மிக்க பலம் வாய்ந்த மாயாபலி, மஹாஸுரனான வாமன், மரகதன், தண்டகன், மாருதபலி (23) மிக்க பலம் வீரம் இவற்றைப் பெற்ற ஸுரகேஸரி, இந்த எல்லோரும், நீலகேசன், பலமிழந்திருப்பதைக் கண்டு சீக்கிரத்தில் (24) மிகக் கொடிய யுத்தத்தை நடத்தினர். அப்பொழுது ஜயந்தனது மாயையைக் கண்டு மோஹத்தை அடைந்தவர்களாகி மிக்க பலசாலிகளான அவ்வெல்லோரும் கொஞ்சம் மன உறுதி தளர்ந்தவர்களாயினர். (24-25) அப்படி இவர்கள் பலவீனமடைந்திருப்பதைக் கண்டு பலசாலியான பானுகோபன் தானே தன் வீர்யத்தைச் சொல்லி அந்த ஜயந்தன் ஸமீபம் வந்து வேகமாக அனேக சஸ்த்ரங்களைப் பிரயோகித்தான். (46) ஜயந்தனும் தன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அஸ்த்ரங்களை விட்டான். மறுபடியும் மிகப்பெரிய ஆயிரமஸ்த்ரங்களை வேகமாக (47) விட்டு இந்த பானுகோபனுடைய கெட்டியான வில்லை முறித்தான். பிறகு மிகக் கோபங்கொண்ட பானுகோபனும் வேறு வில்லை எடுத்து (48) அப்போது ஜயந்தனால் விடப்பட்ட அஸ்த்ரங்களைச் சேதித்து ஓ முனிவர்களே! மேலும் ஆயிரம் அஸ்த்ரங்களை ஜயந்தனின் மேல் வர்ஷித்தான். (49) மறுபடி இந்த ஜயந்தன் பானுகோபனுடைய ரதத்தையும் அனேக குதிரைகளை

भानुकोपस्तु शीघ्रेण तदारुह्य महारथम् । अन्यान्यादाय बाणानि ववर्षांगेऽस्य भूरिशः ॥ ३१
तूणीरं चाच्छिनच्छीघ्रं गजमैरावतं तथा । निशितेनास्त्र जालेन चकार रुधिराप्लुतम् ॥ ३२
जयन्तस्तु पपाताथं मूर्छितो नितरां तदा । ऐरावतस्तु सपदि भानुकोपरथं बली ॥ ३३
तिर्यक् दन्तप्रहारेण ताडयामास वेगतः । सारथिंच तदा हत्वा भानुकोपं भुजान्तरे ॥ ३४
आस्फालयच्च दन्ताभ्यां गण्डपाषाणनिष्ठुरे । तदाघातवशादस्य भग्नौ दन्तौ द्विजोत्तमाः ॥ ३५
भग्नदन्तं भानुकोपः कपोले ताडयद्भृशम् । तथा ताडनमात्रेण मूर्छामाप गजोत्तमः ॥ ३६
कोलाहलमकुर्वंस्ते दैतेयास्तु ततोभृशम् । प्रविश्य पत्तनं भूयो दग्ध्वा देवांश्च शेषितान् ॥ ३७
बध्वा देवाङ्गनाश्चापि जयन्तंच विमोहितम् । पूर्वं बद्धान् सुरांश्चापि गृहीत्वाशु तदासुरः ॥ ३८
शूरस्य निकटं प्राप भानुकोपस्सहासुरैः । वृत्तान्तं तस्य निखिलं अब्रवीत्सयथाक्रमम् ॥ ३९
ततस्तु शूरपद्मायं दृष्ट्वा देवांस्तदा क्रुधा । पुरतस्त्वजवक्त्र्यास्तान् संताड्य सुभृशं द्विजाः ॥ ४०
चिच्छेदच करांस्तेषां पादाभ्यांश्चासुरोत्तमः । उत्पन्नांश्च तदा वीक्ष्य तान् श्रुत्वाऽमृतपानतः ॥ ४१

பானுகோபஸ்து சீக்ரேண ததாருஹ்ய மஹாரதம் |
அன்யான்யாதாய பாணுநி வவர்ஷாங்கேஸ்ய பூரிச: || 31
தூணீரம் சாச்சினத் சீக்ரம் கஜமைராவதம் ததா | நிசிதேனுஸ்த்ரஜாலேன சகாருதிராப்லுதம் || 32
ஜயந்தஸ்து பபாதாயம் மூர்ச்சிதோ நிதராம் ததா | ஐராவதஸ்து ஸபதி பானுகோபரதம் பலீ || 33
திர்யக்தந்தப்ரஹாரேண தாடயாமாஸ வேகத: | ஸாரதிம்ச ததா ஹத்வா பானுகோபம் புஜாந்தரே || 34
ஆஸ்பாலயச்ச தந்தாப்யாம் கண்ட பாஷாண நிஷ்டுரே |
ததாகாதவசாதஸ்ய பக்னௌ தந்தௌ த்விஜோத்தமா: || 35
பக்னதந்தம் பானுகோப: கபோலே தாடயத்ப்ருசம் | ததா தாடனமாத்ரேண மூர்ச்சாமாப கஜோத்தம: 36
கோலாஹலமகுர்வன் தே தைதேயாஸ்து ததோ ப்ருசம் |
ப்ரவிச்ய பத்தனம் பூய: தக்த்வா தேவாம்ச்ச சேஷிதான் || 37
பத்வா தேவாங்கனுச்சாபி ஜயந்தம்ச விமோஹிதம் |
பூர்வம் பத்தான் ஸுராம்ச்சாபி க்ருஹீத்வாசு ததாஸுர: || 38
சூரஸ்ய நிகடம் ப்ராப பானுகோப: ஸஹாஸுரை: |
வ்ருத்தாந்தம் தஸ்ய நிகிலம் அப்ரவீத் ஸ யதாக்ரமம் || 39
ததஸ்து சூரபத்மாயம் த்ருஷ்ட்வாதேவான் (பக்னமாநான்) ததா க்ருதா |
புரதஸ்த்வஜவக்த்ர்யாஸ்தான் ஸந்தாட்ய ஸுப்ருசம் த்விஜா: || 40
சிச்சேதச கராம்ஸ்தேஷாம் பாதாத்யாம்ச்சாஸுரோத்தம: |
உத்பன்னும்ச்ச ததா வீக்ஷ்ய தான் ச்ருத்வாம்ருதபானத: || 41

யும் ஆயிரக்கணக்கான அஸ்திரங்களைத் தொடுத்து கொன்றுன். (30) பானுகோபனுேவெனில் சீக்கிரமாக மஹாரதத்தில் ஏறி ஜெயந்தனுடைய சரீரத்தில் வேறு பாணங்களைத் தொடுத்து அதிகமாக வர்ஷித்தான். (31) அம்பராத்தூணியையும் சீக்கிரம் சின்னு பின்னமாக்கினுன். அவ்வாறே ஐராவதம் என்ற யானையையும் கூர்மையான அஸ்திரங்களின் சமூகத்தால் ரத்தம் தோய்ந்ததாகச் செய்தான். (34) அப்போது ஜெயந்தனுேவெனில் மிகவும் மூர்ச்சை அடைந்து கீழே விழ்ந்தான். (மிக்க பலம் பொருந்திய) ஐராவதமோவெனில் உடனே பானுகோபனுடைய ரதத்தை தன்னுடைய கொம்புகளால் குறுக்காக வேகமாக இடித்து தேரோட்டியையும் கொன்று பானுகோபனையும் (கருங்கல் போல் கெட்டியான) மார்பில் கொம்புகளால் முட்டியது. ஓ முனிவர்களே! அந்த முட்டுதலின் காரணமாக இந்த யானையின் தந்தங்கள் முறிந்தன. (33-35) பானுகோபன் தந்தங்கள் முறிந்த அந்த யானையை கன்னத்தில் மிகவும் அடித்தான். அந்த அடிபட்ட மாத்திரத்தால் அந்த சிறந்த யானையானது மூர்ச்சை அடைந்தது. (36) பிறகு அசுரர்கள் எல்லோரும் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். திரும்பவும் பானுகோபன் நகரத்தைக் கொளுத்தி வீரமுள்ள தேவர்களையும், தேவஸ்த்ரீகளையும், மூர்ச்சை அடைந்த ஜெயந்தனையும், கட்டி முன்பு கட்டப்பட்ட தேவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சீக்கிரமாக சூரனிடம் சென்று எல்லா வரலாறுகளையும் முறையாகச் சொன்னுன். (37-39) ஓ முனிவர்களே! பிறகு சூரபத்மன் தேவர்களை கோபத்தோடு பார்த்தான். அப்பொழுது அஜாமுகியின் முன்னிலையில் அத்தேவர்களை மிகவும் அடித்து (40) மேலும்

कारागृहं तदा देवान् प्रापयामास शीघ्रतः । जयन्तप्रमुखान् बध्वा शृङ्खलाभिरहोऽसुरः ॥ ४
देवाङ्गनाश्च शुश्रूषां विधातुं दितिजन्मनाम् । कल्पयित्वा तदा पुत्रं भानुकोपं वचोऽब्रवीत् ॥ ४३
जयन्तप्रमुखानाञ्च देवतानां तवाधुना । बध्वा पुत्रात्रानयने को भारो भानुकोप हि ॥ ४४
पुरा त्वं शैशवे पुत्र शयानस्सूक्ष्म मञ्चके । गवाक्षरन्ध्रगैः पादैः स्पृशन्तं तं दिवाकरम् ॥ ४५
अबन्धो मञ्चपादे तं कोपेनैनं तदा किल । तदानीमाह मां ब्रह्मा मोचनीयो दिवाकरः ॥ ४६
इत्युक्तवन्तं ब्रह्माणं येनायं बन्धितो विधे । तेनैव भानुकोपेन मोच्य इत्युक्तवानहम् ॥ ४७
विधाता त्वां समभ्येत्य प्रार्थयामास वै किल । ब्रह्मास्त्रादिकमादाय पश्चात् त्वं तं मुमोचिथ ॥ ४८
तादृशं ते बलं वीर्यं जयन्तः कायमीदृशः । एवमादि वचः प्रोक्त्वा भानुकोपं निजात्मजम् ॥ ४९
स्वगृहं प्रेषयित्वाशु स्वयं चान्तःपुरं ययौ । ऐरावताख्यो नागेन्द्रो हित्वा मूर्छां द्विजोत्तमाः ॥ ५०
गत्वा श्वेतवनाभिख्ये पुरे पुण्ये सुशोभने । पूजयित्वा महादेवं दन्तौ लब्ध्वा मनोहरौ ॥ ५१

காராக்ருஹம் ததா தேவான் ப்ராபயாமாஸ சீக்ரத: |
ஜயந்தப்ரமுகான் பத்வா ச்ருங்கலாபிரஹோSஸுர: || 42
தேவாங்கனச்ச சுச்ரூஷாம் விதாதும் திதிஜன்மனம் |
கல்பயித்வா ததா புத்ரம் பானுகோபம் வசோSப்ரவீத் || 43
ஜயந்தப்ரமுகானும்ச தேவதானும் தவாதுன | பத்வா புத்ராத்ரானயனே கோ பாரோ பானுகோபஹி || 44
புரா த்வம் சைசவே புத்ர சயான: ஸூக்ஷ்ம மஞ்சகே |
கவாக்ஷரந்த்ரகை: பாதை: ஸ்ப்ருசந்தம் தம் திவாகரம் || 45
அபந்தோமஞ்சபாதேதம் கோபேநைநம் ததா கில | ததாநீமாஹ மாம் ப்ரம்மா மோசநீயோ திவாகர:|| 46
இத்யுக்தவந்தம் ப்ரம்மாணம் யேநாயம் பந்திதோ விதே |
தேநைவ பானுகோபேந மோச்ய இத்யுக்தவானஹம் || 47
விதாதா த்வாம் ஸமப்யேத்ய ப்ரார்த்தயாமாஸ வைகில |
ப்ரம்மாஸ்த்ராதிகமாதாய பச்சாத் த்வம் தம் முமோசித || 48
தாத்ருசம் தே பலம் வீர்யம் ஜயந்த: க்வாயமீத்ருச: |
ஏவமாதிவச: ப்ரோக்த்வா பானுகோபம் நிஜாத்மஜம் || 49
ஸ்வக்ருஹம் ப்ரேஷயித்வாசு ஸ்வயம் சாந்த: புரம் யயௌ |
ஐராவதாக்யோ நாகேந்த்ர: ஹித்வா மூர்ச்சாம் த்விஜோத்தமா: || 50
கத்வா ச்வேதவநாபிக்யே புரே புண்யே ஸுசோபனே |
பூஜயித்வா மஹாதேவம் தந்தௌ லப்த்வா மனோஹரௌ || 51

அந்த அசுரச்ரேஷ்டன் அத்தேவர்களுடைய கை கால்கள் முதலியவற்றையும் சின்னபின்னமாக்கினன். உடனே அவயவங்கள் உண்டானதைப் பார்த்து அது அமிர்தத்தை குடித்ததால் ஏற்பட்டதென்பதைக் கேட்டு (41) அந்த அஸுரன் அப்பொழுதே சீக்கிரமாக ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை விலங்கிட்டு ஜெயிலில் அடைக்கச் செய்தான். (42) தேவஸ்திரீகளையும் அஸுரர்களுக்கு பணிவிடை செய்வதற்கு நியமித்து புத்ரனை பானுகோபனைப் பார்த்துச் சொன்னான். (43) ஓ பானுகோப, ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை கட்டி இப்பொழுது இங்கு கொண்டு வந்ததில் உனக்கு என்ன சிரமம்? (44) ஓ புத்ர, முன்பு பால்யத்தில் நீ சிறிய தொட்டிலில் படுத்திருக்கையில் ஜன்னல் த்வாரங்களின் வழியே வந்த கிரணங்களால் உன்னைத் தொட்ட ஸூர்யனை (45) கோபத்தால் அப்பொழுது உன் தொட்டிற்காலில் கட்டினையல்லவா. அப்பொழுது ப்ரம்மதேவன் என்னிடம் ஸூர்யனை விடுவிக்கும்படி சொன்னார். (46) இவ்விதம் கூறிய ப்ரம்மதேவனை பார்த்து ஓ ப்ரம்மதேவனே, யாரால் கட்டப்பட்டானே அப்பானுகோபனாலேயே விடுவிக்கத்தக்கவன் என்று கூறினேன். (47) ப்ரம்மன் உன்னை அடைந்து ப்ரம்மாஸ்த்ரம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து பிரார்த்தித்தார் அல்லவா. பிறகு நீ அவனை விடுவித்தாயன்றோ. (48) ஓ புத்ர, உன் பலமும், பராக்ரமும், அவ்வாறிருக்க இந்த ஜயந்தன் உனக்கு எம்மாத்திரம்? தன் புதல்வனை பானுகோபனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி (49) அவனை தன் வீட்டிற்கு சீக்ரமாக அனுப்பி, தானும் அந்தப்புரத்திற்கு சென்றான். ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! பின்பு ஐராவதமென்ற அச்சிறந்த யானையும் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து (50) ச்வேதவனம் (திருவெண்காடு) என்று பெயருள்ளதும் மிகப் புண்யமானதும் அழகுமிக்கதுமான பட்டணத்தை அடைந்து அங்கு ஸ்ரீ மஹாதேவனைப் பூஜித்து அழகிய

मेरुमाप तदा दन्ती यत्रास्ते वलसूदनः । यथेन्द्र प्रमुखा देवा बाधिताश्शूरपद्मना ॥ ५२
एवमेव हरिर्ब्रह्मा ऋषयश्च महात्मनः । शूरेण सिंहवक्त्रेण तारकेण तदात्मजैः ॥ ५३
बाधिताः पापिभिस्सर्वैं दिवारात्रमतन्द्रितैः ॥ ५४
इति गदितमशेषं षण्मुखायासुराणां निखिलदुरितहन्त्रे देवपूज्येन सम्यक् ।
तदिदमहमिदानीमानुपूर्व्याच्चरित्रम् व्यपगतकलुषाणां वोऽवदं भूसुरेन्द्राः ॥ ५५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
आसुरकांडे पञ्चदशोऽध्यायः ॥

आसुरकाण्डस्समाप्तः ।

மேருமாப ததா தந்தீ யத்ராஸ்தே வல ஸூதன: | யதேந்த்ர ப்ரமுகா தேவா: பாதிதா: சூரபத்மனு || 52
ஏவமேவ ஹரிர் ப்ரம்மா ருஷயச்ச மஹாத்மன: |
சூரேண ஸிம்மவக்த்ரேண தாரகேண ததாத்மஜை: || 53
பாதிதா: பாபிபி: ஸர்வே திவாராத்ரமதந்த்ரிதை: || 54
இதி கதிதமசேஷம் ஷண்முகாயாஸுராணும் நிகில துரிதஹந்த்ரே தேவபூஜ்யேந ஸம்யக் |
தமிதமஹமிதாநீமானுபூர்வ்யாச்சரித்ரம் வ்யபகத கலுஷாணும் வோऽவதம் பூஸுரேந்த்ரா: || 54

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்காஸம்ஹிதாயாம் சிவாஹஸ்யகண்டே
ஆஸுரகாண்டே பஞ்சதசோத்யாய: ||

ஆஸுரகாண்ட: ஸமாப்த:

தந்தங்களைப் பெற்று (51) அந்த யானை அப்பொழுது இந்திரனிருக்கும் மேருமலையை அடைந்தது. ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எவ்வாறு சூரபத்மனுல் பீடிக்கப்பட்டார்களோ (52) அவ்வாறே ஸ்ரீ விஷ்ணு, ப்ரம்மா, மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள், இவர்கள் எல்லோரும்கூட சோம்பல் இல்லாதவர்களும் பாபிகளுமான சூரபத்மன், சிங்கமுகன், தாரகன், இவர்கள் புதல்வர்கள் இவர்களால் இராப்பகலாக துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். (53-54) ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறு தேவர்களால் வணங்கப் பெறும் பிரம்மதேவனுல் எல்லா பாபங்களையும் போக்கவல்ல ஆறுமுகனுக்கு அஸுரர்களின் எல்லா வரலாறும் நன்கு சொல்லப்பட்டது. அந்த வரலாறு முழுவதையும் இப்பொழுது பாபமற்றவர்களான உங்களுக்குச் சொன்னேன். (55).

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஸுரகாண்டம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥

श्री शरवणोद्भवाय नमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ वीरमाहेन्द्रकाण्ड प्रारम्भः ॥

॥ अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

वीरबाहु दौत्यम् ॥

सूतः — अथ वाचं निशम्यायं स्कन्दस्तां गुरुणोदिताम् । वीक्ष्यैनं करुणादृष्ट्या तिष्ठेत्याह तदा द्विजाः ॥ १
ततः प्रोवाच वचनं ब्रह्मविष्णु पुरोगमान् । देवानवेक्ष्य सेनानीर्हितार्थं श्रवणप्रियम् ॥ २
शृणुध्वममरास्सर्वे ब्रह्मविष्णुपुरस्कृताः । शूरं सबान्धवं हत्वा स्थापयिष्यामि वो ध्रुवम् ॥ ३
प्रेष्यस्तदर्थं कोवास्यात् दूतस्तस्य बलाबले । उन्नतिं निम्नतां ज्ञातुं मर्मज्ञो वा विचक्षणः ॥ ४

॥ ஸ்ரீ சரவணோத்பவாய நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

॥ வீரமாஹேந்த்ரகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

॥ ப்ரதமோத்யாய: ॥

வீரபாஹு தூது செல்லுதல்.

ஸூத:— அத வாசம் நிசம்யாயம் ஸ்கந்தஸ்தாம் குருணோதிதாம் ।
வீக்ஷ்யைநம் கருணாத்ருஷ்ட்யா திஷ்டேத்யாஹ ததாத்விஜா: ॥ 1
தத: ப்ரோவாச வசனம் ப்ரம்ம விஷ்ணு புரோகமான் ।
தேவானவேக்ஷ்ய ஸேனானீ: ஹிதார்த்தம் ச்ரவணப்ரியம் ॥ 2
ச்ருணுத்வமமரா: ஸர்வே ப்ரம்மவிஷ்ணுபுரஸ்க்ருதா: ।
சூரம் ஸபாந்தவம் ஹத்வா ஸ்தாபயிஷ்யாமி வோ த்ருவம் ॥ 3
ப்ரேஷ்ய: ததர்த்தம் கோவாஸ்யாத் தூத: தஸ்ய பலாபலே ।
உன்னதிம் நிம்னதாம் க்ஞாதும் மர்மக்ஞோ வா விசக்ஷண: ॥ 4

ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்யகண்டத்தில் வீரமாஹேந்த்ரகாண்டம்

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார் — ஓ ப்ராம்மணர்களே, பிறகு ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் ப்ருஹஸ்பதியால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு தயைகூர்ந்து அவரைப் பார்த்து அப்பொழுது உட்காரும் என்றார். (1) பிறகு ப்ரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து ஸ்கந்தன் நலம் தரத்தக்க பொருளுடன் கூடியதும், காதிற்கினியதுமான வார்த்தையைக் கூறினார். (2) ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் கேளுங்கள். சூரனை உறவினருடன் கொன்று, உங்களை நிச்சயம் உங்களுடைய ஸ்தானங்களில் அமரச் செய்கிறேன். (3) அதற்காக இப்போது அவனுடைய பலாபல உயர்வு தாழ்வு இவற்றை அறிந்து வருவதற்காக, ரஹஸ்யங்களை நன்கு அறிந்தவனும், ஸமர்த்தனுமான தூதனை யாரை அனுப்புவது? (4

तदाकर्ण्य वचस्सर्वे वीरबाहुं बलोत्कटम् । निश्चित्यानुमतिं लब्ध्वा स्कन्दस्यैनं सुरोत्तमाः ॥ ५
ऊचुस्सर्वेऽपि ते देवा वीरबाहुं महाबलम् । अमराणां हितार्थाय वीरबाहो त्वयाऽधुना ॥ ६
शूरस्य नगरं गत्वा विचार्यास्यानुपूर्वतः । वृत्तान्तं तत्वतः शीघ्रं आगन्तव्यं पुनश्च भोः ॥ ७
तारकारिस्ततो वाचं वीरबाहुं मनोहराम् । प्रोवाच वीरबाहो त्वं शूरस्याभ्याशमेत्य च ॥ ८
जयन्तप्रमुखान् देवान् मुक्त्वा त्यक्त्वा त्वहंकृतिम् । बहुमानेन तान् सर्वान् पालयित्वा निजे पुरे ॥ ९
वसान्यथाहमागत्य सानुजं सात्मजं द्रुतम् । त्वां हनिष्यामि शूराद्य स्कन्दस्याज्ञेदृशीति च ॥ १०
निवेदयित्वा शीघ्रेण ज्ञात्वाऽऽगच्छास्य वै मतिम् । इति स्कन्दवचः श्रुत्वा प्रणम्य विनयेन तम् ॥ ११
देवानां वचनं चापि चित्ते कुर्वंस्तथेति च । प्रतस्थे वीरबाहुस्तां पुरीं शूरेण पालिताम् ॥ १२
प्रस्थितस्सहसा विप्राः वीरबाहुर्महाबलः । गन्धमादनमारुह्य ववृधे पर्वतेश्वरम् ॥ १३
ब्रह्मांडभित्तिपर्यन्तं घोररूपो भयङ्करः । ददर्श पत्तनं तस्य शूरस्य सुमनोहरम् ॥ १४
नानासुरसमाकीर्णं नानागोपुरशोभितम् । अनेकमण्टपौघेन मण्डितं तत्र तत्र च ॥ १५

ததாகர்ண்ய வச: ஸர்வே வீரபாஹுߵம் பலோத்கடம் ।
நிச்சித்யானுமதிம் லப்த்வா ஸ்கந்தஸ்யைநம் ஸுரோத்தமா: ॥ 5
ஊசு:ஸர்வேபி தே தேவா: வீரபாஹும் மஹாபலம் ।
அமராணும் ஹிதார்த்தாய வீரபாஹோ த்வயாதுனு ॥ 6
சூரஸ்ய நகரம் கத்வா விசார்யாஸ்யானு பூர்வத: ।
வ்ருத்தாந்தம் தத்வத:சீக்ரம் ஆகந்தவ்யம் புனச்சபோ: ॥ 7
தாரகாரிஸ்ததோ வாசம் வீரபாஹும் மனோஹராம் ।
ப்ரோவாச வீரபாஹோ த்வம் சூரஸ்யாப்யாசமேத்யச ॥ 8
ஜயந்தப்ரமுகான் தேவான் முக்த்வா த்யக்த்வா த்வஹம்க்ருதிம் ।
பஹுமானேன தான் ஸர்வான் பாலயித்வா நிஜே புரே ॥ 9
வஸான்யதாஹமாகத்ய ஸானுஜம் ஸாத்மஜம் த்ருதம் ।
த்வாம் ஹநிஷ்யாமி சூராத்ய ஸ்கந்தஸ்யாக்ஞேத்ருசீதி ச ॥ 10
நிவேதயித்வா சீக்ரேண க்ஞாத்வா கச்சாஸ்ய வை மதிம் ।
இதி ஸ்கந்தவச: ச்ருத்வா ப்ரணம்ய விநயேந தம் ॥ 11
தேவானும் வசனம் சாபி சித்தே குர்வன் ததேதி ச ।
ப்ரதஸ்தே வீரபாஹுஸ்தாம் புரீம் சூரேண பாலிதாம் ॥ 12
ப்ரஸ்தித:ஸஹஸா விப்ரா: விரபாஹுர் மஹாபல: । கந்தமாதனமாருஹ்ய வவ்ருதே பர்வதேச்வரம் ॥ 13
ப்ரம்மாண்டபித்திபர்யந்தம் கோரரூபோ பயங்கர: । ததர்ச பத்தனம் தஸ்ய சூரஸ்ய ஸுமனோஹரம் ॥ 14
நாநாஸுரஸமாகீர்ணம் நாநாகோபுரசோபிதம் । அனேகமண்டபௌகேந மண்டிதம் தத்ர தத்ரச ॥ 15

தேவச்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மிக்க பலம் பொருந்திய விரபாகுவை இதற்கேற்றவனுக நிச்சயித்து ஸ்ரீ ஸ்கந்தனின் அனுமதியையும் பெற்று (5) எல்லா அந்த தேவர்களும் மஹாபலிஷ்டனுன வீரபாகுவை நோக்கி ஓ வீரபாகுவே! தேவர்களின் க்ஷேமத்திற்காக நீ இப்பொழுது (6) சூரனுடைய நகரத்திற்குச் சென்று அவனுடைய வரலாறு முழுவதையும் விசாரித்தறிந்து சிக்கிரம் திரும்பி வரவேண்டும், என்று சொன்னுர்கள். (7) பிறகு தாரகனை வென்ற ப்ரபு வீரபாகுவைக் குறித்து இனிய வார்த்தையைச் சொல்லலானுர். ஓ வீரபாகுவே! நீ சூரனருகே சென்று (8) ஓ சூர! நீ அஹங்காரத்தை விட்டு ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை விடுவித்து அவர்களை மிக்க வெகுமானத்துடன் ரக்ஷித்துக் கொண்டு தன் நகரில் வசித்துவா (9) அப்படியில்லாவிட்டால், நான் வந்து தம்பிகளுடனும் புத்ரர்களுடனும் கூடிய உன்னை சிக்கிரத்தில் கொல்லுவேன். என்பது ஸ்ரீ ஸ்கந்தனின் கட்டளை என (10) தெரிவித்து சிக்கிரத்தில் அவனுடைய கருத்தை அறிந்துவா என்ற முருகனின் வார்த்தையைக் கேட்டு அவரை வினயத்துடன் வணங்கி (11) அவ்வாறே தேவர்கள் சொன்ன வார்த்தையையும் மனதில் கொண்டு வீரபாகு, சூரனுல் ஆளப்படும் நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். (12) ஓ ப்ராம்மணர்களே, உடனே புறப்பட்ட மஹாபலசாலியான வீரபாகு மலைகளிற் சிறந்த கந்தமாதனம் என்ற மலைமேறி ப்ரம்மாண்டத்தின் சுவர் வரை கோர ரூபத்தைக் கொண்டவனுகவும் மிகப் பயங்கரனுகவும் வளர்ந்து அந்த சூரனுடைய மிக அழகுவாய்ந்த பட்டணத்தைப் பார்த்தான். (13-14) பல அஸுரர்களால்

नगरैरष्टभिश्चापि परितः परिमण्डितम् । समुद्रान् पर्वतान् रम्यान् नानादेशानशेषतः ॥ १६
दृष्ट्वाऽथ चिन्तयामास नगरं सासुरं महत् । निजहस्ततलायामं कृत्वोन्नत्याहमीदृशम् ॥ १७
करेण पीडयिष्यामि तिलानि तिलयन्त्रवत् । एवं चेद्देवतास्सर्वा मरिष्यन्त्यत्र संस्थिताः ॥ १८
इत्यादि चिन्तयित्वाऽयं वीरबाहुस्तदा स्थितः । अट्टहासादिकं कृत्वा तदाऽधः पर्वतोऽपतत् ॥ १९
पतत्यस्मिन्नद्रिराजे गुहास्था दितिसंभवाः । तारकस्य भटाः केचिन्मृतिमापुरधोगताः ॥ २०
वीरबाहुर्यथायोऽयं रूपं तत्तु पयोनिधेः । गृहीत्वा मनसि ध्यात्वा देवसेनापतिं गुरुम् ॥ २१
लंघयामास वेगेन सागरांभः क्षणादयम् । उच्चिक्षेप यदापादावूर्ध्वं तत्तु सरित्पतिम् ॥ २२
पर्वतोऽपि यथापूर्वं उन्नमय्य क्षणात् स्थितः । वियन्मार्गं यथा वेगात् प्रापायं साट्टहासतः ॥ २३
तदानीमेव तद्वायु संकृष्टा इव पर्वताः । आगतास्तस्य मार्गं ते तूलजालमिवानिले ॥ २४
अकंपयत्तदा शीघ्रमब्धिरुल्लोलमण्डितः । शशाम बाडवो योऽग्निर्वायव्याघात वशादयम् ॥ २५
एवमस्य गता मार्गं येये मेघार्क पूर्वकाः । बभ्रमुस्ते तदात्यर्थं वीरबाहोर्जवेनहि ॥ २६

நகரைரஷ்டபிச்சாபி பரித: பரிமண்டிதம் । ஸமுத்ரான் பர்வதான் ரம்யான் நாநாதேசாநசேஷத: ॥ 16
த்ருஷ்ட்வாத சிந்தயாமாஸ நகரம் ஸாஸுரம் மஹத் ।
நிஜஹஸ்ததலாயாமம் க்ருத்வோன்னத்யாஹமீத்ருசம் ॥ 17
கரேண பீடயிஷ்யாமி திலாநி திலயந்த்ரவத் ।
ஏவம்சேத்தேவதா: ஸர்வா: மரிஷ்யந்த்யத்ர ஸம்ஸ்திதா: ॥ 18
இத்யாதி சிந்தயித்வாயம் வீரபாஹுஸ்ததாஸ்தித: ।
அட்டஹாஸாதிகம் க்ருத்வா ததாSத: பர்வதோSபதத் ॥ 19
பதத்யஸ்மின் அத்ரிராஜே குஹாஸ்தாதிதி ஸம்பவா: । தாரகஸ்யபடா: கேசித் ம்ருதிமாபுரதோகதா: ॥ 20
வீரபாஹுர்யதாயோSயம் ரூபம் தத்தும் பயோநிதே: ।
க்ருஹீத்வா மனஸி த்யாத்வா தேவஸேனாபதிம் குரும் ॥ 21
லங்கயாமாஸ வேகேந ஸாகராம்ப: க்ஷணாதயம் ।
உச்சிக்ஷேப யதாபாதௌ ஊர்த்வம் தத்தும் ஸரித்பதிம் ॥ 22
பர்வதோபி யதாபூர்வம் உன்னமய்ய க்ஷணாத் ஸ்தித: ।
வியன்மார்கம் யதாவேகாத் ப்ராபாயம் ஸாட்டஹாஸத: ॥ 23
ததாநீமேவ தத்வாயு ஸங்க்ருஷ்டா இவ பர்வதா: । ஆகதா: தஸ்யமார்கம் தே தூலஜாலமிவாநிலே ॥ 24
அகம்பயத் ததாசீக்ரம் அப்திருல்லோலமண்டித: ।
சசாம பாடபோ யோக்னி: வாய்வாகாதவசாதயம் ॥ 25
ஏவமஸ்ய கதாமார்கம் யேயேமேகார்கபூர்வகா: । பப்ரமுஸ்தே ததாத்யர்த்தம் வீரபாஹோ: ஜவேனஹி 26

நிரம்பியதும் பல கோபுரங்களால் விளங்குவதும், ஆங்காங்கு அனேக மண்டபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், சுற்றிலுமுள்ள எட்டு உபநகரங்களால் விளங்குவதுமான அப்பட்டிணத்தையும், உலகில் உள்ள எல்லா கடல்கள், மலைகள், அழகிய பல தேசங்கள், இவைகளை பார்த்து அஸுரர்களுடன் கூடிய இப்பெரிய நகரத்தை இப்பெரிய ரூபத்தோடு தன் உள்ளங்கையிலடங்கச் செய்து செக்கு எள்ளை அரைப்பது போல கையினால் பிடிக்கப்போகிறேன், என எண்ணினான். (15-17½) இப்படி நகரத்தை பிடிப்பதால் இங்குள்ள எல்லா தேவர்களும் இறந்து விடுவார்கள். (18) இவ்வாறு இந்த வீரபாகு அங்குள்ளவாறே யோசித்து அட்டஹாஸம் முதலியவற்றைச் செய்தான். அப்பொழுது அம்மலை கிழே அழுந்திவிட்டது. (19) இவ்வாறு அம்மலை கீழே அழுந்தியபோது அதன் குகையிலிருந்த அஸுரர்களான தாரகனின் சேவகர்கள் புதைந்து இறந்தனர். (20) வீரபாகு கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஏற்ற ரூபத்தை எடுத்து தேவஸேனாபதியான குஹனை மனதில் தியானித்து (21) ஒரு நொடியில் வேகமாக கடலைத் தாண்டினான். எப்பொழுது கடலைத் தாண்ட கால்களை மேலே தூக்கினானோ (22) அப்பொழுது அந்த மலையும் முன்போல் மேலெழுந்து நின்றது. வீரபாகு அட்டஹாஸத்துடன் வேகமாக ஆகாய மார்க்கத்தில் செல்லும்போது (23) மலைகள் அக்காற்றால் இழுக்கப்பட்டவை போல் காற்றில் பஞ்சு பறப்பதுபோல் வீரபாகுவை பின் தொடர்ந்தன. (24) அப்போது சமுத்திரமும் மிகுந்த அலைகளோடு கொந்தளித்தது. அவர் செல்லும் வேகத்தினால் ஏற்பட்ட காற்றினால் படவாக்னியும் அணைந்தது. (25) இவ்வாறே வீரபாகு செல்லும் வழியில்

यदा लङ्कापुरीमाप याळिवक्त्रासुरस्य सः । सेनापतिर्वीरसिंहस्तस्य तेजोबलान्वितः ॥ २७
वाहिनी पञ्चशतकैस्सेनानामाशु निर्ययौ । वीक्ष्य व्योमगतं शीघ्रात् गम्यते कुत्रवा त्वया ॥ २८
को भवानिति पृच्छंस्तं अहं शूरं व्रजाम्यमुम् । वीरबाहुरितिख्यातः किं कर्तुं शक्यते त्वया ॥ २९
इत्युक्त्वा धावनोद्युक्तमवर्षच्छरवृष्टिभिः । असुरास्तस्य भृतका महानिनदतत्पराः ॥ ३०
तानाशु खड्गमादाय गणितान्वाहिनी शतैः । चिच्छेदान्येतु दैतेयाः पलायंत तदा द्विजाः ॥ ३१
ततस्तं वीरसिंहोऽपि स्वयं शूलं पविं तथा । क्षेपयामास वेगेन वीरबाहोस्तनुं प्रति ॥ ३२
अच्छिनत्तौ तदा शीघ्रं खड्गेनायं क्रमेणहि । चिच्छेदास्य शिरोहस्तौ वीरबाहुर्महाबलः ॥ ३३
एवमाकाशगस्तूर्णं हत्वा दैत्यान्बहूनयम् । लङ्कोपर्यपतद्भीमो वीरबाहुर्जवेनच ॥ ३४
पतनात्तस्य वेगेन पपाताधः पुरी भृशम् । मृताश्च बहवो दैत्याः केचिच्छिन्नाङ्घ्रिपाणयः ॥ ३५

யதாலங்காபுரீமாப யாளிவக்த்ராஸுரஸ்ய ஸ:। ஸேனாபதிர்வீரஸிம்ம: தஸ்ய தேஜோ பலான்வித: ॥ 27

வாஹிநீ பஞ்ச சதகை: ஸேனானாமாசு நிர்யயௌ ।
வீக்ஷ்ய வ்யோம கதம் சீக்ராத் கம்யதே குத்ரவா த்வயா ॥ 28

கோபவானிதி ப்ருச்சன் தம் அஹம் சூரம் வ்ரஜாம்யமும் ।
வீரபாஹுரிதிக்யாத: கிம் கர்தும் சக்யதே த்வயா ॥ 29

இத்யுக்த்வா தாவனோத்யுக்தம் அவர்ஷச்சரவ்ருஷ்டிபி: ।
அஸுரா: தஸ்ய ப்ருதகா: மஹாநிநததத்பரா: ॥ 30

தாநாசு கட்கமாதாய கணிதான் வாஹிநீ சதை: ।
சிச்சேதான்யேது தைதேயா: பலாயந்த ததா த்விஜா: ॥ 31

ததஸ்தம் வீரஸிம்மோபி ஸ்வயம் சூலம் பவிம் ததா ।
க்ஷேபயாமாஸ வேகேந வீரபாஹோஸ்தனும் ப்ரதி ॥ 32

அச்சினத்தௌ ததாசீக்ரம் கட்கேநாயம் க்ரமேண ஹி ।
சிச்சேதாஸ்ய சிரோஹஸ்தௌ வீரபாஹுர்மஹாபல: ॥ 33

ஏவமாகாசகஸ்தூர்ணம் ஹத்வா தைத்யான் பஹூனயம் ।
லங்கோபர்யபதத் பீமோ வீரபாஹுர் ஜவேந ச ॥ 34

பதனாத்தஸ்ய வேகேந பபாதாத: புரீப்ருசம் ।
ம்ருதாச்ச பஹவோ தைத்யா: கேசித்சின்னாங்க்ரி பாணய: ॥ 35

குறுக்கிட்ட மேகம், சூரியன் எல்லாம் அவனது வேகத்தினால் மிகவும் சுழன்றன. (26) யாளிமுகன் என்ற அசுரனுடைய நகரமான இலங்கையை அடைந்த பொழுது, அவனுடைய சேனாபதியான மிக்க பலம் பொருந்திய வீரசிங்கன், (27) ஆகாயத்தில் செல்லும் வீரபாகுவைப் பார்த்து ஐந்நூறு வாகினி சேனைகளுடன் சீக்கிரமாக நகரத்தினின்று வெளி வந்து, நீ வேகமாக எங்கு செல்கிறாய்? நீ யார்? (28) எனக் கேட்டான். வீரபாகுவும் என் பெயர் வீரபாகு. நான் சூரனைத் தேடி செல்லுகின்றேன். நீ என்ன செய்யக்கூடும் (29) என்று சொல்லி வேகமாகச் செல்ல அவன் மீது அந்த அசுரன் அம்புகளைப் பொழிந்தான். அவனது சேவகர்களான எல்லா அசுரர்களும் பெருங் கூச்சல் இட்டனர். (30) அப்போது வீரபாகு நூறு வாகினி எண்ணிக்கைக் கொண்ட அந்த அசுரர்களை கத்தி எடுத்து வெட்டினான். ஓ முனிவர்களே! அங்கிருந்த மற்ற அசுரர்களெல்லாம் அப்போது ஓட்டம் பிடித்தார்கள் பிறகு வீரசிங்கனும் தானே நேரில் வந்து ஒரு சூலத்தையும் வஜ்ராயுதத்தையும் வீரபாகுவின் உடலை நோக்கி வேகமாக எறிந்தான் (32) அப்பொழுது மிக்க பலவானான வீரபாகு அவ்விரண்டையும் கத்தியினால் முறையே வேகமாகத் துண்டித்து அவனது தலையையும் இரு கைகளையும் துண்டித்தான். (33) இவ்வாறு ஆகாயத்தில் இருந்தவாறே அனேக அசுரர்களை சீக்கிரமாகக் கொன்று பயங்கரனான வீரபாகு வேகமாக இலங்கையின் மீது குதித்தான். (34) அவன் அவ்வாறு வேகமாகக் குதித்ததால் அப்பட்டிணமானது கீழே அழுந்தி விட்டது. அநேக அசுரர்கள் இறந்தனர். சிலர் கை கால்கள் முறிந்தவர்களாக ஆனார்கள். (35) சிலரை திமிங்கிலம் முதலிய மீன்கள் இழுத்துச் சென்றன. பிறகு யாளிமுகனின் மகனான

तिमिङ्गिलादयो मीना जहुःकांश्चिद्दितेस्सुतान् । ततोऽतिवीरश्शीघ्रेण पुत्रो यालिमुखस्य सः ॥ ३६
किमेतदिति कोपेन निर्ययौ योद्धुमुद्भटः । दृष्ट्वा तं वीरबाहुं ते तद्भटाः कोपविह्वलाः ॥ ३७
ववर्षुश्शरवर्षाणि घर्ममेघाः इव क्वचित् । तत्सर्वं सहसा छित्वा मारयत्कांश्चित्तत्र तान् ॥ ३८
ततोऽतिवीरस्त्वरसा सन्नद्धश्शक्तिसंज्ञितम् । अमुञ्चदायुधं भीमं वीरबाहुं प्रति द्विजाः ॥ ३९
खड्गमादाय सोऽप्याशु चिच्छेदायुधमागतम् । गदां मुमोच भूयोऽयं वीरबाहोस्तनौ दृढाम् ॥ ४०
सा तु वक्षस्थले तस्य पतिता भंगमापह । शूलमादाय वेगेन पुनश्चामुं जघान सः ॥ ४१
तूर्णं तदपि हस्तेन चूर्णयामास भीषणम् । करवाळं गृहीत्वायं ब्रह्मणा दत्तमुज्ज्वलम् ॥ ४२
उक्त्वास्य महिमाजालमतिवीरस्तमापहि । भ्रमन्नितस्ततश्चापि संमुखात्पार्श्वतस्तथा ॥ ४३
पुनश्च मण्डलाकारं प्राप्याधावत्तदा भृशम् । एवं प्रदर्शयन् शिक्षां वीरबाहुरपि द्विजाः ॥ ४४
परस्परं युद्धमल्लौ युयुधातेतरामुभौ । ततः खड्गेन तद्धस्तं वीरबाहुश्शिरस्तथा ॥ ४५

திமிங்கிலாதயோ மீனா: ஜஹ்ரு: காம்ச்சித்திதே: ஸுதான் |
ததோதிவீர: சீக்ரேண புத்ரோ யாளிமுகஸ்ய ஸ: || 36
கிமேததிதி கோபேந நிர்யயௌ யோத்துமுத்பட: |
த்ருஷ்ட்வா தம் வீரபாஹும் தே தத்படா: கோபவிஹ்வலா: || 37
வவர்ஷு: சரவர்ஷாணி கர்மமேகாஇவ க்வசித் |
தத்ஸர்வம் ஸஹஸாச்சித்வா மாரயத்காம்ச்சிதத்ர தான் || 38
ததோதிவீரஸ்தரஸா ஸன்னத்த: சக்தி ஸம்க்ஞிதம் |
அமுஞ்சதாயுதம் பீமம் வீரபாஹும் ப்ரதி த்விஜா: || 39.
கட்கமாதாய ஸோப்யாசு சிச்சேதாயுதமாகதம் |
கதாம் முமோச பூயோऽயம் வீரபாஹோஸ்தநௌ த்ருடாம் || 40
ஸாது வக்ஷ: ஸ்தலே தஸ்ய பதிதா பங்கமாபஹ | சூலமாதாய வேகேந புனச்சாமும் ஜகான ஸ: || 41
தூர்ணம் தத்பி ஹஸ்தேன சூர்ணயாமாஸ பீஷணம் |
கரவாளம் க்ருஹீத்வாயம் ப்ரம்மணா தத்தமுஜ்வலம் || 42
உக்த்பாஸ்ய மஹிமாஜாலம் அதிவீரஸ்தமாபஹி |
ப்ரமன்னிதஸ்ததச்சாபி ஸம்முகாத் பார்ச்வதஸ்ததா || 43
புனச்ச மண்டலாகாரம் ப்ராப்யாதாவத் ததாப்ருசம் |
ஏவம் ப்ரதர்சயன் சிக்ஷாம் வீரபாஹுரபி த்விஜா: || 44
பரஸ்பரம் யுத்தமல்லௌ யுயுதாதே தராமுபௌ | தத: கட்கேந தத்தஸ்தம் வீரபாஹு: சிரஸ்ததா || 45

அதிவீரன் என்பவன் உடனே (36) இது என்ன என்று கோபம் கொண்டு மிகுந்த கர்வம் கொண்டவனாய் போர் புரிவதற்கு வெளிக் கிளம்பினான். அவனுடைய படர்களோ வெனில் மிகவும் கோபம் கொண்டவர்களாய் அந்த வீரபாகுவைப் பார்த்து (37) கோடைகால மேகங்களே போல் அம்புமாரியை பொழிந்தனர். அப்போது வீரபாகு அவைகளை எல்லாம் சீக்கிரமாக சேதித்து சிலரைக் கொன்று விட்டான். (38) பிறகு அதிவீரன் சீக்கிரமாக தயாரானவனாகி ஓ முனிவர்களே! மகா பயங்கரனான வீரபாகுவை நோக்கி சக்தியாயுதத்தை விட்டான். (39) வீரபாகுவும் தன்னை எதிர் நோக்கி வருகின்ற அந்த ஆயுதத்தை சீக்கிரமாக கத்தி எடுத்து சேதித்து விட்டான். மறுபடியும் அந்த அசுரன் மிகக் கெட்டியான ஒரு கதையை வீரபாகுவின் உடலில் எறிந்தான் (40) அது அவனுடைய மார்பில் பட்டு முறிந்தது. பிறகு ஒரு சூலத்தை எடுத்து மறுபடியும் வேகமாக அவனை அடித்தான். (41) மஹா பயங்கரமான அந்த சூலத்தையும் அவன் வேகமாக கையால் பொடியாக்கினான். அதன் மேல் அந்த அதிவீரன் பிரும்மனால் கொடுக்கப்பட்ட மிகப் பிரகாசம் கொண்ட அந்த கத்தியை கையில் கொண்டு (42) அதனுடைய சிறப்புக்களை வாயால் சொல்லிக் கொண்டே அவன் அருகில் சென்று அக் கத்தியை இங்கும் அங்கும் முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் (43) மறுபடியும் வட்டமாகவும் சுழற்றிக் கொண்டு விரைந்தான். ஓ முனிவர்களே! வீரபாகுவும் இவ்வாறே செய்யலானான். (44) ஒருவர்க் கொருவர் போர் செய்வதில் வல்லவர்களான இருவரும் சண்டை போடலாயினர். பிறகு வீரபாகு கூர்மையான கத்தியால் அவனுடைய கையையும் தலையையும் அவ்வாறே (45) மிகச் சிரமம் இன்றியே

पाणिमेकं त्वयत्नेन चिच्छेद निशितेनहि । एवं लंकापुरी दैत्यान् हत्वायं सुपहूनपि ॥
पुनश्च खं गतस्तूर्णमट्टहासादि भीषणः ॥ ४६
इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना वीरमाहेन्द्रपुरप्रवेशः ॥

सहस्र योजनायाम परिघां लंघ्य वेगतः । प्राकार द्वारमापायमुत्तरं पत्तनस्य सः ॥ १
तत्र घोरातिघोरौ द्वौ पालकौ वीक्ष्य भीषणौ । सहस्र वाहिनी संख्यान् गजांश्चैव तथारथान् ॥ २
वाहिनी द्विसहस्रेण मितानश्वान्बलं तथा । यद्यनेन गमिष्यामि मार्गेणैव तदाऽसुरैः ॥ ३
कार्यहानिर्भवेदेवमागतस्य ततो मम । इत्यादि चिन्तयित्वाऽयं प्राचीं द्वारं ततोऽगमत् ॥ ४
तत्रापि महिषाक्षाख्यं वीरभानुं महाबलौ । यावदुत्तरदिग्भागे चतुरङ्गबलं स्थितम् ॥ ५

பாணிமேகம் த்வயத்னேன சிச்சேத நிசிதேநஹி ।
ஏவம் லங்காபுரீ தைத்யான் ஹத்வாயம் ஸுபஹூனபி ॥
புனச்ச கம் கதஸ்தூர்ணம் அட்டஹாஸாதி பீஷண: ॥ 46

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே ப்ரதமோத்யாய: ॥

॥ அத த்விதீயோத்யாய: ॥

வீரபாஹு வீரமாகேந்திரபட்டணத்திற்குள் செல்லுதல்.

ஸஹஸ்ரயோஜநாயாம பரிகாம் லங்க்ய வேகத: । ப்ராகாரத்வாரமாபாயம் உத்தரம் பத்தனஸ்ய ஸ: ॥ 1
தத்ர கோராதி கோரௌ த்வௌ பாலகௌ வீக்ஷ்ய பீஷணௌ ।
ஸஹஸ்ர வாஹிநீ ஸங்க்யான் கஜாம்ச்சைவ ததாரதான் ॥ 2
வாஹிநீ த்விஸஹஸ்ரேண மிதானச்வான் பலம் ததா ।
யத்யநேந கமிஷ்யாமி மார்கேணைவ ததாஸுரை: ॥ 3
கார்யஹாநிர் பவேதேவம் ஆகதஸ்ய ததோ மம ।
இத்யாதி சிந்தயித்வாயம் ப்ராசீம் த்வாரம் ததோகமத் ॥ 4
தத்ராபி மஹிஷாக்ஷாக்யம் வீரபானும் மஹாபலௌ । யாவதுத்தரதிக்பாகே சதுரங்கபலம் ஸ்திதம் ॥ 5

மற்றொரு கையையும் வெட்டினன். இவ்வாறு வீரபாகு இலங்கா நரத்தில் உள்ள எல்லா அசுரர்களையும் கொன்று திரும்பவும் அட்டகாசங்கள் செய்து கொண்டு வேகமாக ஆகாயத்தை அடைந்தான். (46).

முதலாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அந்த வீரபாகு ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணம் உள்ள அகழை வேகமாகத்தாண்டி வீரமாஹேந்திரபட்டணத்தின் வடக்கு பிராகார வாயிலை அடைந்தான். (1) அங்கு பயங்கரமானவர்களான கோரன் அதிகோரன் என்ற இரு வாயிற்காப்போர்களையும், ஆயிரம் வாஹினி எண்ணிக்கை கொண்ட யானைகளையும், அவ்வாறே தேர்களையும், (2) இரண்டாயிரம் வாஹினி எண்ணிக்கை கொண்ட குதிரைகளையும், தளங்களையும் பார்த்துவிட்டு இவ்வழியாக உள்ளே செல்வேனாயாகில் அப்பொழுது அஸுரர்கள் நமது கார்யத்திற்கு இடையூறு செய்யக்கூடும் என எண்ணி கிழக்கு வாயிலை அடைந்தான். (3-4) அங்கு மிக்க பலவான்களான மஹிஷாக்ஷன், வீரபானு, என்ற இரு துவாரபாலகர்களையும், வடக்கு வாயிலில் உள்ளவாறே நால்வகைப் படைகளிருப்பதையும்கண்டு (5) தெற்கு

तथैव तावत्संवीक्ष्य दक्षिणद्वारमाप सः । गजवक्त्रं महाभीमं सहस्रवदनैरपि ॥
द्विसहस्रकरैश्चापि तथा शुण्डासहस्रकैः ॥ ६
पालकं गगनस्यापि संवृतं सेनयापि तम् । ददर्शाथ गजास्योऽपि वीरबाहुमवेक्ष्य सः ॥ ७
प्रेषितः केन देवेन कोभवान् कथमागतः । इत्युक्त्वा तं महाकोपादुद्धाट्याद्रिं तदोन्नतम् ॥ ८
चिक्षेप दोष्णि तस्यायं वेगेन महताऽसुरः । जग्राह पर्वतं शीघ्राद्दोषाऽसौ स्वयमेव तम् ॥ ९
पर्वतस्तु पतंस्तत्र चूर्णतामगमत्किल । पुनश्च तरसा कोपात्सहस्राणि गिरीनयम् ॥ १०
शुण्डाजालेन संगृह्य क्षेपयामास वेगतः । तेऽपि सद्यः पतन्तोऽस्य शरीरे पूर्ववद्गताः ॥ ११
गदां हस्तेन संभ्राम्य पुनर्वेगेन चाक्षिपत् । खड्गेन तामपि तदा चिच्छेद किल भूसुराः ॥ १२
वटवृक्षान् सहस्राणि गृहीत्वा तरसा पुनः । शुण्डासहस्रैश्चिक्षेप भ्रामयित्वा गजासुरः ॥ १३
तान् सर्वानपि खड्गेन चूर्णयामास वेगतः । मुष्टियुद्धं ततः कर्तुं उन्नमय्य करांस्तदा ॥ १४
जवेनाभ्यागतस्यास्य सहस्राण्यच्छिनत्क्रुधा । शुण्डासहस्रंच तथा चिच्छेदारभ्य मूलतः ॥ १५

ததைவ தாவத் ஸம்வீக்ஷ்ய தக்ஷிணத்வாரமாப ஸ: |
கஜவக்த்ரம் மஹாபீமம் ஸஹஸ்ரவதனைரபி ||
த்விஸஹஸ்ர கரைச்சாபி ததா சுண்டாஸஹஸ்ரகை: || 6
பாலகம் ககனஸ்யாபி ஸம்வ்ருதம் ஸேனயாபி தம் | ததர்சாத கஜஸ்யோபி வீரபாஹுமவேக்ஷ்ய ஸ: || 7
ப்ரேஷித: கேந தேவேந கோபவான் கதமாகத: |
இத்யுக்த்வா தம் மஹா கோபாத் உத்காட்யாத்ரிம் ததோன்னதம் || 8
சிக்ஷேப தோஷ்ணி தஸ்யாயம் வேகேந மஹதாஸுர: |
ஜக்ராஹ பர்வதம் சீக்ராத் தோஷாஸௌ ஸ்வயமேவதம் || 9
பர்வதஸ்து பதன் தத்ர சூர்ணதாமகமத்கில | புனச்ச தரஸா கோபாத் ஸஹஸ்ராணி கிரீனயம் || 10
சுண்டாஜலேந ஸம்க்ருஹ்ய க்ஷேபயாமாஸ வேகத: |
தேபி ஸத்ய: பதந்தோஸ்ய சரீரே பூர்வவத் கதா: || 11
கதாம் ஹஸ்தேந ஸம்ப்ராம்ய புனர்வேகேந சாக்ஷிபத் | கட்கேந தாமபி ததா சிச்சேத கில பூஸுரா: || 12
வடவ்ருக்ஷான் ஸஹஸ்ராணி க்ருஹீத்வா தரஸா புன: |
சுண்டாஸஹஸ்ரை: சிக்ஷேப ப்ராமயித்வா கஜாஸுர: || 13
தான் ஸர்வானபி கட்கேன சூர்ணயாமாஸ வேகத: |
முஷ்டியுத்தம் தத: கர்தும் உன்னமய்ய கரான் ததா || 14
ஜவேநாப்யாகதஸ்யாஸ்ய ஸஹஸ்ராண்யச்சினத் க்ருதா |
சுண்டாஸஹஸ்ரம்ச ததா சிச்சேதாரப்ய மூலத: || 15

வாயிலை அடைந்தான். அங்கு ஆயிரம் முகங்களுடனும், இரண்டாயிரம் கைகளோடும், அவ்வாறே ஆயிரம் துதிக்கைகளோடும், கூடிய மிகப் பயங்கரனை ஆகாயத்துக்கும் ரக்ஷகனும், ஸேனைகளோடு கூடியிருப்பவனுமான கஜமுகன் என்ற அஸுரன் இருப்பதை பார்த்தான். பிறகு கஜமுகனும் வீரபாகுவைப் பார்த்து (5-7) நீ எந்த தேவனால் அனுப்பப்பட்டாய்? நீ யார்? எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்? என மிக்க கோபத்துடன் சொல்லி மிக உயரமான ஓர் மலையைப் பிடுங்கி (8) அவ்வஸுரன் வீரபாகுவின் தோளில் எறிந்தான். இந்த வீரபாகு அம்மலையை தன் தோளால் சீக்கிரமாக தாங்கினான். (9) அங்கு விழுந்த அம்மலை பொடியாகிவிட்டது. திரும்பவும் கோபத்தால் வேகமாக ஆயிரம் மலைகளை (10) துதிக்கைகளால் எடுத்து எறிந்தான். அவைகளும் இந்த வீரபாகுவின் உடலில் பட்டமாத்திரத்தில் முன் போல பொடியாயின. (11) பிறகு கையினால் கதையை சுழற்றி திரும்பவும் வேகமாக எறிந்தான். ஓ ப்ராம்மணர்களே! அந்த கதையையும் கத்தியால் சேதித்தான். (12) திரும்பவும் கஜமுகன் என்ற அஸுரன் ஆயிரம் துதிக்கைகளால் ஆயிரம் ஆலமரங்களைப்பிடுங்கி வேகமாக சுழற்றி எறிந்தான். (13) அந்த யாவற்றையும் கத்தியால் வேகமாக பொடியாக்கினான். பிறகு அப்பொழுது முஷ்ட்டி யுத்தம் செய்ய கைகளைத் தூக்கியவாறு வேகமாக வந்தவனான இவ்வஸுரனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் துண்டித்தான். அவ்வாறே அவனுடைய ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் அடியோடு வெட்டினான். (14-15) மறுபடியும்

पुनश्च खण्डहस्तैस्तमागतं ताडितुं द्रुतम् । पादेन ताडयामास वीरबाहुर्गजासुरम् ॥ १६
पपात भूतले नुन्नो गतप्राणस्तदाऽसुरः । हत्वा तं वीरबाहुस्तु पुनः कार्यविळंबनम् ॥ १७
मत्वा गृहीत्वा क्षिप्रेण सूक्ष्मरूपं द्विजोत्तमाः । पश्चिमद्वारमत्युच्चमारुरोह च गोपुरम् ॥ १८
स्थित्वा तत्र पुरीं रम्यां नानाश्चर्य समन्विताम् । नानासुरसमाकीर्णामनेकाञ्चितवीथिकाम् ॥ १९
पताका वैजयन्तीभिर्जयन्तीममरावतीम् । ब्रह्मांडभित्तिं भित्वेव गच्छन्तीभिर्बहिर्नभः ॥ २०
मण्डपावलिभिर्जुष्टां गोपुरैरभिशोभिताम् । वापीकूपतटाकैश्च पुष्पारामैर्मनोरमाम् ॥ २१
नानावृक्षसमूहैश्च शोभमानामितस्ततः । असुरैस्सुकुमारैश्च वृतवेश्यागृहां यथा ॥ २२
वन्दीकृताभिरमरनारीभिश्च निषेविताम् । वाटीभिः कल्पवृक्षाणां प्रतिगेहं सुशोभनाम् ॥ २३
वांछितार्थप्रदाभिश्च कामधेनुभिरुज्वलाम् । नवरत्न समाबद्ध नानागेह मनोहराम् ॥ २४
प्रतिवेश्म बहिर्द्वार मोचावृक्षैस्सुमङ्गळाम् । रथाश्वगजसेनाभिरभितः परिशोभिताम् ॥ २५
प्रासादतलमारुह्य चलद्दैत्यवधूकुलाम् । संमृष्ट रेणुजालांच वायुनानुक्षणं भृशम् ॥ २६

புனச்ச கண்டஹஸ்தைஸ்தம் ஆகதம் தாடிதும் த்ருதம் |
பாதேந தாடயாமாஸ வீரபாஹு: கஜாஸுரம் || 16
பபாத பூதலே நுன்ன: கதப்ராணஸ்ததாஸுர: | ஹத்வா தம் வீரபாஹுஸ்து புன: கார்ய விளம்பனம் || 17
மத்வா க்ருஹீத்வா க்ஷிப்ரேண ஸூக்ஷ்மரூபம் த்விஜோத்தமா: |
பச்சிமத்வார மத்யுச்ரம் ஆருரோஹச கோபுரம் || 18
ஸ்தித்வா தத்ர புரீம் ரம்யாம் நாநாச்சர்ய ஸமன்விதாம் |
நாநாஸுர ஸமாகீர்ணும் அனேகாம் சித வீதிகாம் || 19
பதாகா வைஜயந்தீபி: ஜயந்தீமமராவதீம் | ப்ரம்மாண்டபித்திம் பித்வேவ கச்சந்தீபி: பஹிர் நப: || 20
மண்டபாவலிபிர்ஜுஷ்டாம் கோபுரை ரபிசோபிதாம் | வாபீகூபதடாகைச்ச புஷ்பாராமைர் மனோரமாம் ||
நாநாவ்ருக்ஷ ஸமூஹைச்ச சோபமானுமிதஸ்தத: |
அஸுரை: ஸுகுமாரைச்ச வ்ருதவேச்யா க்ருஹாம் ததா || 22
பந்தீ க்ருதாபிரமர நாரீபிச்ச நிஷேவிதாம் | வாடீபி: கல்பவ்ருக்ஷாணும் ப்ரதி கேஹம் ஸுசோபனும் || 23
வாஞ்சிதார்த்த ப்ரதாபிச்ச காமதேனுபிருஜ்வலாம் | நவரத்ன ஸமாபத்த நாநாகேஹமனேஹராம் || 24
ப்ரதிவேச்ம பஹிர்த்வார மோசாவ்ருக்ஷை: ஸுமங்களாம் |
ரதாச்வ கஜ ஸேனுபி: அபித: பரிசோபிதாம் || 25
ப்ராஸாத தலமாருஹ்ய சலத்தைத்ய வதூ குலாம் |
ஸம்ருஷ்டரேணுஜாலாம்ச வாயுனுனுக்ஷணம் ப்ருசம் || 26

கைகளை இழந்தும் அடிப்பதற்கு வேகமாகவந்த கஜமுகனை வீரபாகு காலால் உதைத்தான். (16) அப்போது அவ்வஸுரன் தள்ளப்பட்டு உயிரைவிட்டு பூமியில் விழுந்தான். வீரபாகுவும் அவனைக்கொன்று, வந்த வேலை தாமதமாவதை எண்ணி (17) ஓ ப்ராம்மணேத்தமர்களே! சீக்கிரமாக ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தை எடுத்து மிக்க உயரமான மேற்கு கோபுரத்தை ஏறினன். (18) அங்குள்ளவாறு மிக அழகியதும், பலவித ஆச்சர்யங்களுடன் கூடியதும், அனேக அஸுரர்கள் நிறைந்ததும், அனேக வீதிகளால் விளங்குவதும் (19) ப்ரம்மாண்டத்தின் சுவற்றை பிளந்துகொண்டு அதன் வெளி ஆகாயத்தில் பறப்பவைபோன்ற பல த்வஜங்களால் அமராவதியை வெல்லுகின்றதும், (20) பல மண்டப வரிசைகளால் கூடியுள்ளதும் அனேக கோபுரங்களால் விளங்குவதும், ஓடைகள், கிணறுகள், குளங்கள், இவற்ருலும், பூந்தோட்டங்களாலும், அழகியதும், (21) இங்குமங்கும் பலவகை மரக்கூட்டங்களால் விளங்குவதும், அழகிய அஸுரர்களால் சூழப்பட்ட அனேக வேசிகளின் வீடுகளை உடையதும், (22) அப்படியே ஜெயிலில் அடைக்கப்பட்ட தேவ ஸ்திரீகளோடு கூடியதும், வீடுதோறும் கற்பகவிருக்ஷங்களின் வரிசைகளால் மிக்க அழகுவாய்ந்ததும், (23) விரும்பிய பொருளைக் கொடுக்கவல்ல காமதேனுக்களால் மிகவும் ப்ரகாசிப்பதும், நவரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற பலவகை வீடுகளால் அழகியதும், (24) வீடுதோறும் வெளிவாயில்களில் உள்ள வாழை மரங்களால் மிகவும் மங்களமானதும், ரதங்கள், குதிரைகள், யானைகள், ஸேனைகள் இவற்ருல் சுற்றிலும் விளங்குவதும், (25) மாளிகைகளின் மேலேறி உலாவுகின்ற அஸுர ஸ்திரீகளோடு கூடியதும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வாயுவினுல் மிகவும் துடைக்கப்பட்ட புழுதியை உடையதும், (26) தன்தன்

सोम सूर्याग्निभिश्चापि स्वकर्मनिरतैर्वृताम् । रथमादाय सूर्यस्य पृथुकेभ्यो मनोहरम् ॥ २७
यच्छद्दैत्यवधूभिश्च वराभिरभिचित्रिताम् । कुलटाभिस्तथान्याभिर्धर्षन्तीभिर्बलादृषीन् ॥ २८
अमरान् सुन्दरांस्तद्वदावृतां सौधपङ्क्तिषु । सुधाकरं गृहीत्वाशु सुरतश्रम हारिणम् ॥ २९
पीत्वा तत्रत्यममृतं नालिकेरं यथाजनः । पुनश्च विक्षिपन्तीभिरावृतां सौधजालके ॥ ३०
तादृशीं तां समुद्वीक्ष्य वीरबाहुर्द्विजोत्तमाः । अहोभाग्यमहोभाग्यं सर्वलोकेषु दुर्लभम् ॥ ३१
वीक्षितुं लोचनान्यस्यास्सहस्राण्यनलं श्रियम् । ब्रह्मणो माधवस्यापि लोकोवास्याः क्ववापुरः ॥ ३२
एवमादि विचिन्त्यायमवरुह्याशु गोपुरात् । प्रविश्य पत्तनं वीथ्यां आश्चर्यं वीक्ष्यचापरम् ॥ ३३
गत्वा तत्रापि संवीक्ष्य चित्रमन्यांश्च वीथिकाम् । तत्र दृष्ट्वैव भूरीणि विचित्राण्यपरां तथा ॥ ३४
गत्वैवमपरास्वाशु दृष्ट्वा वीथीषु चाद्भुताम् । क्रमेण प्राप सदनं बाध्यन्ते यत्र नाकिनः ॥ ३५
जयन्तप्रमुखा दैत्यैश्शुनासीरपुलोमजे । क्वगते वदताद्याशु संहरिष्यामि वो ध्रुवम् ॥ ३६

ஸோம ஸூர்யாக்னிபிச் சாபி ஸ்வகர்ம நிரதைர்வ்ருதாம் |
ரதமாதாய ஸூர்யஸ்ய ப்ருதுகேப்யோ மனோஹரம் || 27
யச்சத்தைத்ய வதூபிச்ச வராபிரபி சித்ரிதாம் | குலடாபிஸ்ததாந்யாபி: தர்ஷந்தீபிர் பலாத்ருஷீன் || 28
அமரான் ஸுந்தரான் தத்வத் ஆவ்ருதாம் ஸௌதபங்திஷு |
ஸுதாகரம் க்ருஹீத்வாசு ஸுரதச்ரம ஹாரிணம் || 29
பீத்வா தத்ரத்யமம்ருதம் நாளிகேரம் யதாஜன: | புனச்ச விக்ஷிபந்தீபி: ஆவ்ருதாம் ஸௌதஜாலகே || 30
தாத்ருசீம் தாம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய வீரபாஹு: த்விஜோத்தமா: |
அஹோபாக்யமஹோ பாக்யம் ஸர்வலோகேஷு துர்லபம் || 31
வீக்ஷிதும் லோசனாந்யஸ்யா: ஸஹஸ்ராண்யநலம் ச்ரியம் |
ப்ரம்மணோ மாதவஸ்யாபி லோகோவாஸ்யா: க்வவா புர: || 32
ஏவமாதி விசிந்த்யாயம் அவருஹ்யாசு கோபுராத் |
ப்ரவிச்ய பத்தனம் வீத்யாம் ஆச்சர்யம் வீக்ஷ்யசாபரம் || 33
கத்வா தத்ராபி ஸம்வீக்ஷ்ய சித்ரமன்யாம்ச வீதிகாம் |
தத்ர த்ருஷ்ட்வைவ பூரீணி விசித்ராண்யபராம் ததா || 34
கத்வைவமபராஸ்வாசு த்ருஷ்ட்வா வீதீஷு சாத்புதாம் |
க்ரமேண ப்ராப ஸதனம் பாத்யந்தே யத்ர நாகின: || 35
ஜயந்தப்ரமுகா தைத்யை: சுனாஸீர புலோமஜே |
க்வ கதே வததாத்யாசு ஸம்ஹரிஷ்யாமி வோ த்ருவம் || 36

கடமை தவறாதவர்களான சந்திரன், ஸூர்யன், அக்னி, இவர்களால் சூழப்பெற்றதும், ஸூர்யனுடைய அழகிய ரதத்தை எடுத்து குழந்தைகளுக்கு (27) கொடுப்பவர்களும், சிறந்தவர்களுமான அஸுர ஸ்திரீகளால் விசித்திரமாக விளங்குவதும், அவ்வாறே ரிஷிகளையும், மற்றும் அழகிய தேவர்களையும், உப்பரிகைகளின் வரிசைகளில் பலாத்காரமாக இழுத்து போகம் செய்பவர்களான வேசிகளாலும், பிற ஸ்திரீகளாலும் சூழ்ந்ததும் போகத்தாலுண்டான சிரமத்தை போக்குபவனும் அம்ருத கிரணங்களை வர்ஷிப்பவனுமான சந்திரனைப்பிடித்து (28-29) அவனிடமுள்ள அமுதத்தைப்பருகி, மக்கள் இளநீரைப்பருகி மட்டையை எறிவதுபோல, மறுபடி மாளிகைகளின் ஜன்னல்களில் எறிகின்றவர்களால் சூழப்பெற்றதுமான, அத்தகைய அந்நகரத்தைப்பார்த்து ஓ முனிவர்களே! வீரபாகு ஓ இதென்ன பாக்யம், இதென்ன பாக்யம், இது எல்லா உலகிலும் கிடைக்கக்கூடாதது. (30-31) இதனுடைய ஸ்ரீ ஸம்ருத்தியைப்பார்க்க ஆயிரம் கண்களும் போதாது. இதன்முன் ப்ரம்மா, விஷ்ணு இவர்களின் உலகங்கள் எம்மாத்திரமாகும். (32) என்றிவ்வாறெல்லாம் யோசித்து, கோபுரத்தினின்று சீக்கிரமாக கீழிறங்கி நகரினுள் பிரவேசித்து, வீதியிலுள்ள ஆச்சர்யங்களைப்பார்த்து (33) மற்றொரு வீதியை அடைந்து அங்குள்ள ஆச்சர்யத்தையும்கண்டு, மற்றொரு வீதிக்குச்சென்று அங்கு அனேக ஆச்சர்யங்களைக்கண்டு (34) இவ்வாறே மற்ற வீதிகளுக்கும்சென்று அத்புதங்களைக்கண்டு, முறையே தேவர்கள் வதைக்கப்படும் மாளிகைக்கு வந்தான். (35) அங்கு மிகக் கொடியவர்களும் துஷ்டர்களுமான தண்டன் முதலியவர்கள், சரு, திச்சங்கு, கண்டகன் மிகுந்த பராக்ரமம்கொண்ட மஹாபலி முதலியவர்கள் இவர்கள் எல்லாம் ஜயந்தன்

एवं कटुवचोभिस्तैर्मुक्तमात्रेण निष्ठुरैः । दण्डादिभिः (मण्डूकवत्) करालैश्च शकुनिश्शंकुकण्टकैः
महाबलिप्रभृतिभिर्महाबलपराक्रमैः । उपेक्ष्यते महादेव किमर्थं भवताऽधुना ॥ ३८
पुरा संरक्षितास्स्वामिन् वयंहि त्रैपुराद्भयात् । कालकूटानलप्लुष्टान् कण्ठेकाळ तथासुरान् ॥ ३९
पीत्वा तंचाप्यरक्षस्त्वं तादृशः क्वगतोऽधुना । गजान्धकासुरौ हत्वा पालयामास वै सुरान् (भवान्)
मत्स्य कूर्म वराहांश्च नारसिंह त्रिविक्रमौ । हत्वा नेत्रेच मीनस्य कमठस्यास्थि कर्कशम् ॥ ४१
वराहस्यच दंष्ट्रांच नृसिंहस्य त्वचं तथा । त्रिविक्रमस्य पृष्ठास्थि गृहीत्वैव पुरा वयम् ॥ ४२
पालिताः परमेशान त्वया सर्वेश्वरामराः । भण्डासुरं जलंध्रञ्च पञ्चमेढ्रं महासुरम् ॥ ४३
हत्वा पूर्वं महादेव त्वया संरक्षितास्सुराः । एवमादि भयात्स्वामिन् दैत्यवर्गसमुद्भवात् ॥ ४४
उद्धृत्य देवान् देवेश ररक्षिथ किल प्रभो । सुप्ते जगति सर्वस्मिन् जागर्षि त्वमतन्द्रितः ॥ ४५
अध्वानं दिशसि स्वामिन् दुर्मार्गासक्त चेतसि । श्रमं गते तथा शंभो श्रान्तिं हर हरस्यहो ॥ ४६

ஏவம் கடுவசோபிஸ்தைः முக்தமாத்ரேண நிஷ்டுரைः ।
தண்டாதிபிः (மண்டுகவத்) கராளைச்ச சகுனிः சங்குகண்டகைः ॥ 37
மஹாபலிப்ரப்ருதிபிः மஹாபல பராக்ரமைः । உபேக்ஷ்யதே மஹாதேவ கிமர்த்தம் பவதாதுனா ॥ 38
புரா ஸம்ரக்ஷிதா:ஸ்வாமின் வயம் ஹி த்ரைபுராத் பயாத் ।
காலகூடாநல ப்லுஷ்டான் கண்டேகாள ததாஸுரான் ॥ 39
பீத்வா தம்சாப்யரக்ஷஸ்த்வம் தாத்ருசः க்வகதோதுனா ।
கஜாந்தகாஸுரௌ ஹத்வா பாலயாமாஸ வை ஸுரான் (பவான்) ॥ 40
மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாம்ச்ச நாரஸிம்ம த்ரிவிக்ரமௌ ।
ஹத்வா நேத்ரேச மீனஸ்ய கமடஸ்யாஸ்திகர்கசம் ॥ 41
வராஹஸ்ய ச தம்ஷ்ட்ராம் ச ந்ருஸிம்மஸ்ய த்வசம் ததா ।
த்ரிவிக்ரமஸ்ய ப்ருஷ்டாஸ்தி க்ருஹீத்வைவ புராவயம் ॥ 42
பாலிதாः பரமேசான த்வயா ஸர்வேச்வராமராः ।
பண்டாஸுரம் ஜலந்த்ரம் ச பஞ்சமேட்ரம் மஹாஸுரம் ॥ 43
ஹத்வா பூர்வம் மஹாதேவ த்வயா ஸம்ரக்ஷிதாः ஸுராः ।
ஏவமாதி பயாத் ஸ்வாமின் தைத்யவர்க ஸமுத்பவாத் ॥ 44
உத்த்ருத்ய தேவான் தேவேச ரரக்ஷித கில ப்ரபோ ।
ஸுப்தே ஜகதி ஸர்வஸ்மின் ஜாகர்ஷி த்வமதந்த்ரிதः ॥ 45
அத்வானம் திசஸி ஸ்வாமின் துர்மார்காஸக்த சேதஸி ।
ச்ரமம்கதே ததாசம்போ ச்ராந்திம் ஹர ஹரஸ்ய ஹோ ॥ 46

முதலிய தேவர்களை இந்திரனும் இந்திராணியும் எங்கு போயிருக்கிறார்கள் என்பதை இப்பொழுது சீக்கிரமாகச் சொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்களைக் கட்டாயம் கொன்றுவிடுவேன் என்றவாறு கடும் சொற்களால் அதட்டிச் சென்றவுடன், ஜயந்தன் முதலியோர் ஓ மஹாதேவ! ஏன் தாங்கள் இப்பொழுது எங்களிடம் உதாஸீனமாயிருக்கிறீர்கள்? (36-38) ஓ ப்ரபுவே! முன்பு நாங்கள் திரிபுராஸுரர்களின் பயத்திலின்று காக்கப்பட்டோமல்லவா! ஓ நீலகண்ட! அப்படியே ஹாலாஹலவிஷத்தால் தஹிக்கப்பட்ட தேவர்களை, விஷத்தையுண்டு காக்கவில்லையா? அத்தகைய தாங்கள் இப்பொழுது எங்குசென்றீர்கள்? மேலும் கஜாஸுரன், அந்தகாஸுரன், இவர்களைக்கொன்று தேவர்களைக் காக்கவில்லையா? (39-40) மேலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரங்களான மீன், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்மம், வாமனம், இவற்றில் மீனின் கண்களையும், ஆமையின் கெட்டியான எலும்பையும், (41) வராஹத்தின் கோரைப் பல்லையும், நரஸிம்மத்தின் தோலையும், வாமனரின் முதுகு எலும்பையும், எடுத்து அவைகளைக் கொன்று ஓ பரமேச்வர! ஸர்வேச்வர! தேவர்களான எங்களைக் காத்தீர் அன்றோ? மேலும் பண்டாஸுரன், ஜலந்தரன் மஹாஸுரனை பஞ்சமேட்ரன், (42-43) இவர்களையும் முன்பு கொன்று ஓ மஹாதேவ! தேவர்கள் தங்களால் காக்கப்பட்டார்கள். ஓ ப்ரபோ, அஸுரக் கூட்டத்திலுல் உண்டான இத்தகைய பயத்திலின்றும் (44) தேவர்களைக் காப்பாற்றி அனுக்ரஹித்தீரல்லவா? மேலும் ஸகல உலகங்களும் தூங்குகையில் தாங்கள் சோம்பலின்றி விழித்திருந்து (45) ஓ ப்ரபோ,

भयं गते महादेव भीतेस्त्वं रक्षसि प्रभो । सर्वदा जागरूकेण भवता रक्ष्यते जगत् ॥ ४७
किं कर्तव्यं त्वया शंभो वयं पीड्यामहे भृशम् । कर्मणाऽस्मत्कृतेनैव त्वदाज्ञाधिष्ठितेनहि ॥ ४८
क्वगतश्च शुनासीरः शच्या साकमरिन्दमः । गजराडभ्रमुपतिश्शत्रु संहार कारकः ॥ ४९
अमराणां पुरीतद्वत्सर्वर्तुकुसुमोज्वला । नन्दनं वैजयन्तीच मातलिश्चैव सारथिः ॥ ५०
क्वा सुधर्मा देवानां सभा सद्भिरधिष्ठिता । जानात्यवस्थामस्माकं किंवा वृत्रारिरीदृशीम् ॥ ५१
ज्ञात्वायं ब्रह्मविष्ण्वादि देवैस्साकं पुरन्दरः । शिवलोकमनुप्राप्य सर्वपापनिकृन्तनम् ॥ ५२
शैलादिं तरसा दृष्ट्वा गणानामधिपं वरम् । व्यजिज्ञिपत्किमीशानं नीलकण्ठमुमापतिम् ॥ ५३
आहोस्विन्नन्दिना प्रोक्तस्समयस्स तिरस्कृतः । यद्यदुक्तञ्च शूरेण तत्तद्देवैरनुष्ठितम् ॥ ५४
तथापि मानभंगञ्च कर्तुमिच्छां चकारहि । किं कृतं दैवतैस्सर्वैः पापं शंभो महेश्वर ॥ ५५
पिपीलिकानां यूकानां मशकानां तथैवच । अन्येषामपि जन्तूनामपि त्वं पालकः खलु ॥

பயம்கதேமஹாதேவ பீதேஸ்த்வம் ரக்ஷஸி ப்ரபோ । ஸர்வதா ஜாகரூகேண பவதா ரக்ஷ்யதே ஜகத் ॥ 47

கிம் கர்தவ்யம் த்வயா சம்போ வயம் பீட்யாமஹே ப்ருசம் ।
கர்மணாஸ்மத் க்ருதேநைவ த்வதாக்ஞாதிஷ்டிதேநஹி ॥ 48

க்வ கதச்ச சுனாஸீர: சச்யா ஸாகமரிந்தம: । கஜராடப்ரமுபதி: சத்ருஸம்ஹார காரக: ॥ 49

அமராணாம் புரீதத்வத் ஸர்வர்த்து குஸுமோஜ்வலா । நந்தனம் வைஜயந்தீச மாதலிச்சைவ ஸாரதி: ॥ 50

க்வ வா ஸுதர்மா தேவாநாம் ஸபா ஸத்பிரதிஷ்டிதா ।
ஜாநாத்யவஸ்த்தாமஸ்மாகம் கிம்வா வ்ருத்ராரிரீத்ருசீம் ॥ 51

க்ஞாத்வாயம் ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதி தேவை: ஸாகம் புரந்தர: ।
சிவலோகமனுப்ராப்ய ஸர்வ பாப நிக்ருந்தனம் ॥ 52

சைலாதிம் தரஸா த்ருஷ்ட்வா கணாநாமதிபம் வரம் । வ்யஜிக்ஞிபத் கிமீசானம் நீலகண்டமுமாபதிம் ॥ 53

ஆஹோஸ்வித் நந்தினா ப்ரோக்த: ஸமய: ஸ திரஸ்க்ருத: ।
யத்யதுக்தஞ்ச சூரேண தத்தத்தேவைரனுஷ்டிதம் ॥ 54

ததாபி மானபங்கஞ்ச கர்துமிச்சாம் சகாரஹி ।
கிம் க்ருதம் தைவதை: ஸர்வை: பாபம்சம்போ மஹேச்வர ॥ 55

பிபீலிகாநாம் யூகானும் மசகானும் ததைவச । அன்யேஷாமபி ஜந்தூனும் அபித்வம் பாலக: கலு ॥

தீயவழியில் ஈடுபட்ட மனதில் நல்வழியை தோற்றுவிக்கிறீர். அதுபோல் உலகம் வருத்தமுற்றிருக்கையில் அந்த வருத்தத்தைப் போக்குகிறீர். (46) ஓ மஹாதேவ! ப்ரபோ! உலகம் பயத்தை அடைந்திருக்கையில் அப்பயத்தினின்று காப்பாற்றுகிறீர். எல்லா வகையிலும் உலகம் மிக்க ஜாக்ரதையுடன் தங்களால் காப்பாற்றப்படுகிறது. (47) ஓ சம்போ! தங்கள் உத்திரவுப்படி நாங்கள் செய்த வினையின் பயனுக நாங்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறோம். தாங்கள் என்னசெயயக்கூடும்? (48) சத்ருக்களை அடக்கும் இந்திரன் இந்திராணியுடன் எங்கு சென்றனே? சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல அப்ரபுவின் பதியான ஐராவதம் (49) அவ்வாறே எல்லா பருவகாலத்துப் புஷ்பங்களாலும் ப்ரகாசிக்கும் தேவர்களின் நகரமான அமராவதி, நந்தனம் என்ற உத்யானம், வைஜயந்தி என்ற அரண்மனை, தேரோட்டியான மாதலி (50) நல்லோர் நிறைந்த தேவர்களின் சபையான ஸுதர்மா என்ற சபை, இவையாவும் எங்குபோயிற்று? விருத்ராஸுரனைக்கொன்ற இந்திரனுக்கு இத்தகைய எங்களதுநிலை தெரியுமோ தெரியாதோ (51) அல்லது தெரிந்தே இந்திரன் ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடன் சகல பாபங்களையும் போக்கவல்ல சிவலோகத்தை அடைந்து (52) கணங்களின் தலைவரும் சிறந்தவருமான சிலாதபுத்ரரான நந்தியை சீக்கிரமாகப்பார்த்து நீலகண்டனும் உமாபதியுமான பரமேச்வரரிடம் தெரிவித்தாரோ? (53) ஒருகால் நந்திபகவானல் இதுசமயமல்லவென்று மறுக்கப்பட்டாரோ? சூரன் சொன்ன வேலைகளையெல்லாம் தேவர்கள் செய்தனரே (54) அப்படியிருந்தும் தேவர்களுக்கு மானபங்கமிழைக்க முற்பட்டானே, ஓ சம்போ! மஹாதேவ! தேவர்கள் அப்படி என்ன பாபம் செய்தார்கள். (55) ஓ ப்ரபோ, தாங்கள்,

एवमादि वदन्तस्तु तदा निद्रामवापिरे ॥ ५६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

जयन्तादि देवानां स्वप्ने स्कन्ददर्शनं, स्कन्देन वीरबाहु प्रेषणम् च ॥

ततस्सर्वेषु देवेषु निद्रां प्राप्तेषु भूसुराः । प्रादुर्भूय महादेवतनूजष्षण्मुखस्स्वयम् ॥ १
नानारत्नसमाबद्धशातकुंभकिरीटभृत् । प्रफुल्लांभोजसुषुमाभृद्भिष्षड्भिर्मुखैरपि ॥ २
युगव्यायतवृत्तोद्यद्भुजैर्द्वादशभिर्भृशम् । उरसाऽऽरविस्तीर्णसुकुमारेण मण्डितः ॥ ३
अष्टापदकृतोद्भास्वत्ब्रह्मसूत्रविराजितः । कटिबद्धलसत्तप्तस्वर्णसूत्रसुपेशलः ॥ ४
मुक्ताहारैर्विचित्रैश्च मण्डितोरस्स्थलस्तदा । अधिरूढबृहत्केकीवाहनस्तरसा सुरान् ॥ ५
संपीड्य मुक्तानसुरैर्भृशं निद्रावशंगतान् । आश्वासयज्जयन्तादीन् स्वप्नरूपेण चागतः ॥ ६
त्यज दुःखं जयन्ताद्य कुशलं ते भविष्यति । पुलोमजाशुनासीराविदानीं तिष्ठतस्सुखम् ॥ ७

ஏவமாதி வதந்தஸ்து ததா நித்ராமவாபிரே ॥ 56

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே,
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே த்விதீயோத்யாய: ॥

॥ அத த்ருதீயோத்யாய: ॥

ஜயந்தாதி தேவர்கள் ஸ்வப்னத்தில் முருகனை தர்சித்தலும் முருகன் வீரபாஹுவை அனுப்புதலும்.

தத: ஸர்வேஷு தேவேஷு நித்ராம் ப்ராப்தேஷு பூஸுரா: ।
ப்ராதுர்பூய மஹாதேவ தனூஜஷ்ஷண்முக: ஸ்வயம் ॥ 1
நாநாரத்ன ஸமாபத்த சாதகும்ப கிரீடப்ருத் । ப்ரபுல்லாம்போஜஸுஷுமா ப்ருத்பிஷ்ஷட்பி: முகைரபி ॥ 2
யுகவ்யாயத வ்ருத்தோத்யத் புஜைர்த்வாதசபி: ப்ருசம் । உரஸார ரவிஸ்தீர்ண ஸுகுமாரேண மண்டித: 3
அஷ்டாபத க்ருதோத்பாஸ்வாத் ப்ரம்ம ஸூத்ரவிராஜித: ।
கடிபத்த லஸத்தப்த ஸ்வர்ண ஸூத்ர ஸுபேசல: ॥ 4
முக்தாஹாரை: விசித்ரைச்ச மண்டிதோரஸ்தலஸ்ததா ।
அதிரூட ப்ருஹத் கேகீ வாஹனஸ்தரஸாஸுரான் ॥ 5
ஸம்பீட்யமுக்தானஸுரை: ப்ருசம் நித்ராவசங்கதான் ।
ஆச்வாஸயத் ஜயந்தாதீன் ஸ்வப்ன ரூபேண சாகத: ॥ 6
த்யஜதுःகம் ஜயந்தாத்ய குசலம் தே பவிஷ்யதி । புலோமஜாசுனாஸீரௌ இதாநீம் திஷ்டதஸ்ஸுகம் ॥ 7

எறும்பு, பேன், கொசு முதலியவற்றிற்கும் மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகரல்லவா? இவ்வாறு உரைத்தவாறே அப்போது தேவர்கள் தூக்கத்தை அடைந்தனர். (56)

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்யாயம்.

ஓ ப்ராம்மணர்களே! பிறகு தேவர்கள் எல்லோரும் தூங்குகையில் ஸ்ரீ மஹாதேவனின் மைந்தனான ஆறுமுகக்கடவுள் தானேதோன்றினர். (1) பலவித இரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்ட தங்க கிரீடத்தை தரித்தவரும், மலர்ந்த தாமரைபோன்ற காந்திபடைத்த ஆறுமுகங்களுடன் கூடியவரும் (2) நுகத்தடி போன்று நீண்டும் உருண்டு திரண்டதுமான பன்னிருகைகளுள்ளவரும், கதவுபோல் அகன்டதும் அழகியதுமான மார்போடு கூடியவரும், (3) தங்கத்தாலானதும் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான யக்ஞோபவீதத்தால் விளங்குபவரும் இடுப்பில் கட்டுப்பட்டு ப்ரகாசிக்கும் தங்க அரைஞாணல் அழகாக விளங்குகிறவரும் (4) விசித்திரங்களான முத்துமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பை உடையவரும், மிகப்பெரிய மயில்வாஹனத்தில் அமர்ந்தவருமான முருகன், தேவர்களை அஸுரர்கள் ஹிம்ஸித்துவிட்டுச் சென்றதும் அவர்கள் அயர்ந்து தூங்குகையில் உடனே ஸ்வப்னத்தில்வந்து ஜயந்தன் முதலியோரை தேற்றி

आगमिष्यति मद्दूतः क्षणेनैव महाबलः । शूरंच संहरिष्यामि सानुजंच ससैनिकम् ॥ ८
स्थापयिष्यामि युष्मांश्च यथापूर्वं स्वकेपदे । एवं प्रतिसुरं देवसेनानीः स्वप्नमध्यगः ॥ ९
आश्वास्यान्तर्दधे क्षिप्रं महादेवात्मजो गुहः । ततस्सर्वेषु देवेषु त्यक्तनिद्रेषु भूसुराः ॥ १०
वदत्स्वन्योन्यमाश्चर्यं वीरबाहुस्तदागतः । असुरान्मोहयित्वाशु बाधकानत्र संस्थितान् ॥ ११
कृतप्रणामस्तैर्भूयः प्रोवाच वचनं तदा । जयो जयन्त भवतो भविष्यत्येव शीघ्रतः ॥ १२
इन्द्रस्तु त्वत्पिता देवैर्ब्रह्मणा विष्णुनासह । गत्वा कैलासमचलं दृष्ट्वा तत्र महेश्वरम् ॥ १३
स्तुत्वा प्रणम्य देवेशं पीडां शूरकृतां तदा । उक्तावानथ देवेशस्तदादिष्ट सुतं परम् ॥ १४
पार्वत्यां जनयामास सर्वं दैत्य निबर्हकम् । कुमारश्चामरैस्सर्वैरागतश्शंभुचोदितः ॥ १५
श्रीशेन्तिनगरं प्राप्तस्तेन संप्रेषितोऽधुना । वृत्तान्तं वेदितुं शूरपद्मनेभ्यागतोस्म्यहम् ॥ १६
त्वत्पिताच शुनासीरः प्रोक्तवान्वचनं तदा । पुलोमजा निवसति मेरौ रम्ये सुखेन सा ॥ १७

ஆகமிஷ்யதி மத்தூத: க்ஷணேநைவ மஹாபல: | சூரம்ச ஸம்ஹரிஷ்யாமி ஸாநுஜம்ச ஸஸைனிகம் || 8
ஸ்தாபயிஷ்யாமி யுஷ்மாம்ச்ச யதாபூர்வம் ஸ்வகே பதே |
ஏவம் ப்ரதி ஸுரம் தேவஸேனாநீ: ஸ்வப்னமத்யக: || 9
ஆச்வாஸ்யாந்தர்ததே க்ஷிப்ரம் மஹாதேவாத்மஜோ குஹ: |
தத: ஸர்வேஷு தேவேஷு த்யக்த நித்ரேஷு பூஸுரா: || 10
வதத்ஸ்வன்யோன்யமாச்சர்யம் வீரபாஹுஸ்ததாகத: |
அஸுரான் மோஹயித்வாசு பாதகாநத்ர ஸம்ஸ்திதான் || 11
க்ருதப்ரணாம: தைர்பூய: ப்ரோவாச வசனம் ததா | ஜயோ ஜயந்தபவத: பவிஷ்யத்யேவ சீக்ரத: || 12
இந்த்ரஸ்து த்வத்பிதா தேவை: ப்ரம்மணா விஷ்ணுநா ஸஹ |
கத்வா கைலாஸமசலம் த்ருஷ்ட்வா தத்ர மஹேச்வரம் || 13
ஸ்துத்வா ப்ரணம்ய தேவேசம் பீடாம் சூரக்ருதாம் ததா |
உக்தவானத தேவேச: ததாதிஷ்ட: ஸுதம் பரம் || 12
பார்வத்யாம் ஜனயாமாஸ ஸர்வதைத்யநிபர்ஹகம் | குமாரச்சாமரைஸ்ஸர்வை: ஆகத: சம்பு சோதித: 15
ஸ்ரீசேந்திநகரம் ப்ராப்த: தேந ஸம்ப்ரேஷிதோதுனா |
வ்ருத்தாந்தம் வேதிதும் சூரபத்மநேப்யாகதோஸ்ம்யஹம் || 16
த்வத்பிதாச சுனாஸீர: ப்ரோக்தவான் வசனம் ததா |
புலோமஜா நிவஸதி மேரௌ ரம்யே ஸுகேந ஸா || 17

னுன். (5-6) ஓ ஜயந்த! நீ தற்போது வருத்தப்படாதே உனக்கு மங்களம் உண்டாகப் போகிறது. இந்திரனும் இந்திராணியும் இப்பொழுது ஸுகமாயிருக்கிறார்கள். (7) இப்பொழுது ஒரு க்ஷணத்தில் மிக்க பலவானான என் தூதன் வரப்போகிறான். நான் சூரனை தம்பிகளுடன் படைகளுடனும் ஹதம் செய்யப் போகிறேன். (8) உங்களையும் அவரவர் ஸ்தானங்களில் முன்போல் நிலைநிறுத்தப்போகிறேன். இவ்வாறு ஸ்வப்னத்திலிருந்தவாறே ஒவ்வொரு தேவனையும் தேவஸேனாபதியான முருகன் (9) தேற்றி மஹாதேவனின் புத்ரனான குஹன் சீக்கிரத்தில் மறைந்தார். ஓ ப்ராம்மணர்களே, பிறகு தேவர்கள் யாவரும் தூக்கத்தினின்று எழுந்தனர் (10) உடன் ஒருவர்க்கொருவர் இவ்வாச்சர்யத்தைப்பற்றி சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கிருந்து கேடுவிளைவிப்பவர்களான அஸுரர்களை மயங்கச்செய்து வீரபாகுவும் அங்கு தோன்றினர். (11) அப்படிவந்ததும் அங்குள்ள தேவர்களால் வணங்கப்பட்டு அப்போது சொல்லலானார். ஓ ஜயந்த! உனக்கு சீக்கிரமே வெற்றி உண்டாகப்போகப்போகிறது. (12) உன் தந்தையான இந்திரன், தேவர்கள் ப்ரம்மா விஷ்ணு இவர்களுடன் கைலாஸத்திற்குச்சென்று அங்கு ஸ்ரீ மஹேச்வரனைத் தரிசித்து (13) பரமேச்வரனை ஸ்தோத்திரம்செய்து வணங்கி அப்பொழுது சூரனால் உண்டான கஷ்டத்தையும் சொன்னான். பிறகு பரமேச்வரன் அவனால் வேண்டப்பட்டு எல்லா அஸுரர்களையும் அடக்கவல்ல சிறந்த புத்ரனை பார்வதியினிடத்தில் உண்டு பண்ணினார். அக்குமாரனும் பரமேச்வரனால் ஏவப்பட்டு இப்பொழுது எல்லா தேவர்களுடனும் திருச்செந்தூருக்கு வந்து சூரனுடைய வரலாற்றை அறிந்து வருவதற்காக அனுப்பப்பட்டு இங்கு நான் வந்திருக்கிறேன். (14-16) உன் தந்தையான இந்திரன் இந்திராணியானவள் அழகியதான மேருமலை

अब्रवीद्देवमिन्द्रोऽपि सुखेन वसति ध्रुवम् । क्रौञ्चतारकनामानावसुरौ हतवान्गुहः ॥ १८
मन्नाथष्षण्मुखस्तूर्णं हत्वा शूरमुखासुरान् । पालयिष्यति देवैस्त्वा पितृभ्यां स्वः स्थितं सुर ॥ १९
एवमुक्त्वाथ तैर्देवैर्वेदितः स्वप्नएषसः । सन्तुष्ट्या सह संभाष्य क्रमेणत्वागमं स्वकम् ॥ २०
प्रतस्थे सहसा भूयो वीरबाहुस्सुरोत्तमः । असुराश्च यथापूर्वमुत्तस्थुर्गतमूर्छनाः ॥ २१
आश्चर्याणि पुनर्वीथ्यां तस्यां तस्यां महांत्यपि । दृष्ट्वा क्रमेण प्रापायं शूरवेश्मातिसुन्दरम् ॥ २२
सूक्ष्मरूपेण तेनैव लोचनानामगोचरः । गोपुरद्वारस्थयोरुग्रमयूराभिधयोस्तदा ॥ २३
बहूनामपि दैत्यानां तद्भटानामपि द्विजाः । ददर्श शूरमसुरैरासेवित निजान्तिकम् ॥ २४
दिव्यसिंहासनारूढं दिव्यांबरधरं वरम् । स्फुरत्कनककोटीरमणिज्वालावलीवृतम् ॥ २५
कर्णकुण्डलकाभ्यांच मण्डिताननमण्डलम् । मन्दहासपरिस्फूर्जद्दन्तपङ्क्तिविराजितम् ॥ २६
स्फुरल्ललाटफलकत्रिपुण्ड्रावलिभूषितम । सहस्रयोजनायाम मण्डपे चारुमण्डिते ॥ २७

அப்ரவீத்தேவமிந்த்ரோபி ஸுகேந வஸதி த்ருவம் |
க்ரௌஞ்ச தாரக நாமாநௌ அஸுரௌ ஹதவான் குஹ: || 18
மன்னாத: ஷண்முகஸ்தூர்ணம் ஹத்வா சூரமுகாஸுரான் |
பாலயிஷ்யதி தேவைஸ்த்வா பித்ருப்யாம் ஸ்வ: ஸ்திதம் ஸுர|| 19
ஏவமுக்த்வாத தைர்தேவை: வேதித: ஸ்வப்ன ஏஷ ஸ: |
ஸந்துஷ்ட்யா ஸஹ ஸம்பாஷ்ய க்ரமேண த்வாகமம் ஸ்வகம் || 20
ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா பூய: வீரபாஹு: ஸுரோத்தம: | அஸுராச்சயதாபூர்வம் உத்தஸ்து: கதமூர்ச்சனா: ||
ஆச்சர்யாணி புனர்வீத்யாம் தஸ்யாம் தஸ்யாம் மஹாந்த்யபி |
த்ருஷ்ட்வா க்ரமேண ப்ராபாயம் சூரவேச்மாதிஸுந்தரம் || 22
ஸூக்ஷ்மரூபேண தேநைவ லோசனானாமகோசர: | கோபுரத்வார்ஸ்தயோருக்ரமயூராபிதயோஸ்ததா || 23
பஹூனாமபி தைத்யானாம் தத்படானாமபி த்விஜா: | ததர்ச சூரமஸுரை: ஆஸேவித நிஜாந்திகம் || 24
திவ்யஸிம்மாஸனாரூடம் திவ்யாம்பரதரம்வரம் | ஸ்புரத் கனக கோடீர மணிஜ்வாலாவலீ வ்ருதம் || 25
கர்ண குண்டலகாப்யாம்ச மண்டிதானனமண்டலம் |
மந்தஹாஸ பரிஸ்பூர்ஜத் தந்தபங்க்தி விராஜிதம் || 26
ஸ்புரல்லலாட பலக த்ரிபுண்ட்ராவலிபூஷிதம் | ஸஹஸ்ரயோஜநாயாம மண்டபே சாருமண்டிதே || 27

யில் சுகமாக இருந்துவருவதாக அப்போது தெரிவித்தான். (17) இவ்வாறே இந்திரனும் இப்போது சுகமாக இருக்கிறான். ஸ்ரீ குஹன், க்ரௌஞ்சன், தாரகன் என்ற அஸுரர்களையும் கொன்றுவிட்டான். (18) ஓ ஜயந்த! எந்தன் நாதனை முருகன் சூரன் முதலிய அஸுரர்களை சீக்கிரத்தில் வதம் செய்து உன்னை உன் பெற்றோர்களுடனும், தேவர்களுடனும் ஸ்வர்க்கத்தில் அமரச் செய்து ரக்ஷிக்கப் போகிறான். (19) என்று இவ்விதமாகச் சொல்லிவிட்டு பிறகு தேவர்களால் அவர்கள் கண்ட கனவை, கேள்விப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளவராகி தான் வந்த காரியத்தை வரிசையாகச் சொல்லி (20) தேவோத்தமரான ஸ்ரீ வீரபாகுவானவர் சீக்கிரமாகத் திரும்பி புறப்பட்டார். அசுரர்களும் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்போல் எழுந்தனர். (21) மேலும் அந்த ராஜவீதியில் மகத்தான ஆச்சரியங்களை வரிசையாகப் பார்த்துக் கொண்டு இந்த வீரபாஹுவானவர் மிக அழகுவாய்ந்த சூரனுடைய வீட்டை அடைந்தான். மேலும் ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! கோபுரவாயிற் காவல்காரர்களான உக்ரன் மயூரன் எனப் பெயர் கொண்ட இருவர்களுடனும், அவர்களுக்கும் வேலைக்காரர்களான அசுரர்களுடையவும் கண்களுக்கு புலப்படாமல் அந்த சூக்ஷ்ம ரூபத்துடன் அஸுரர்களால் ஸமீபத்தில் ஸேவிக்கப்பட்ட அந்த சூரபத்மனைக் கண்டான். (22-24) அந்த சூரனேவெனில் — திவ்ய சிங்காஸனத்தில் அமர்ந்திருப்பவனும் திவ்ய வஸ்திரங்களை அணிந்தவனும், சிறந்தவனும், பிரகாசம் பொருந்திய பொற்கிரீடத்தில் பதிக்கப்பட்ட நவரத்தினங்களது ஒளித்திரள்களால் சூழப்பெற்றவனும் (25) காதுகளில் அணிந்த இரு குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமண்டலத்தை உடையவனும், புன்சிரிப்பினால் பிரகாசிக்கின்ற பற்களின் வரிசைகளால் விளங்குகிறவனும் (26) பலகைபோன்ற நெற்றியில் பிரகாசிக்கின்ற விபூதியின் மூன்று பட்டைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், ஆயிரம் யோஜனை விசாலமுள்ள அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட

नृत्यद्भिरप्सरस्संघैर्नृत्तवादित्रकोविदैः । नीराजनविधात्रीभिर्दिव्यनारीभिरावृतम् ॥ २८
नानालंकारसंयुक्तं नानाभाषाविचक्षणम् । दृष्ट्वैव शूरपद्मानं वीरबाहुर्द्विजोत्तमाः ॥ २९
सिंहासनं विनाचैवं गतं नगणये (चेन्नगणे) द्धि सः । इत्यालोच्य हृदि स्कन्दं चिन्तयामास वै द्रुतम् ॥ ३०
स्कन्दप्रसादादत्युच्छ्रं नानारत्न विचित्रितम् । अनेकार्कप्रतीकाशमभूतोपममुज्वलम् ॥ ३१
स्वप्रभापटलेनैव धिक्कृतैतद्वरासनम् । लब्ध्वा वपुस्स्वकीयञ्च यथारूपं तथाह्यसौ ॥ ३२
अग्रे शूरस्य निक्षिप्य सिंहासनमधिष्ठितः । महताच प्रभावेन ज्वलन्निव भृशं तदा ॥ ३३
तादृशं तमवेक्ष्याशु दैत्यास्सर्वेप्यचिन्तयन् । कोवायमुज्वलोऽत्यर्थं ब्रह्मावा विष्णुशंकरौ ॥ ३४
कथमत्रागतश्चैको वञ्चयित्वाशु पालकान् । एवं दैत्यैरभिप्रेक्ष्य शूरः प्राह वचः क्रुधा ॥ ३५
कोवा भवान्वदत्वाशु कुत्रत्यः कस्य कोऽसिवा । महेन्द्रजाल विद्येयं त्वया सम्यगनुष्ठिता ॥ ३६
पुरतो मे स्थितिं लब्धुं कंपन्तेच सुरोत्तमाः । ब्रह्मादयो मुक्तभीस्त्वं साहस्यासनमुत्तमम् ॥ ३७

நிருத்யத்பிரப்ஸரஸ்ஸங்கை: ந்ருத்த வாதித்ர கோவிதை: ।
நீராஜன விதாத்ரீபி: திவ்யநாரீபிராவ்ருதம் ॥ 28
நாநாலங்காரஸம்யுக்தம் நாநாபாஷா விசக்ஷணம் ।
த்ருஷ்ட்வைவ சூரபத்மானம் வீரபாஹுர் த்விஜோத்தமா: ॥ 29
ஸிம்மாஸனம் விநைசைவம் கதம் நகணயே (சேன்னகணே) த்தி ஸ: ।
இத்யாலோச்ய ஹ்ருதி ஸ்கந்தம் சிந்தயாமாஸ வை த்ருதம் ॥ 30
ஸ்கந்தப்ரஸாதாதத்யுச்ரம் நாநாரத்ன விசித்ரிதம் । அனேகார்கப்ரதீகாசம் அபூதோபமமுஜ்வலம் ॥ 31
ஸ்வப்ரபா படலேநைவ திக் க்ருதைதத்வராஸனம் ।
லப்த்வா வபு:ஸ்வகீயம்ச யதாரூபம் ததாஹ்யஸௌ ॥ 32
அக்ரே சூரஸ்ய நிக்ஷிப்ய ஸிம்மாஸநமதிஷ்டித: । மஹதாச ப்ரபாவேன ஜ்வலன்னிவ ப்ருசம் ததா ॥ 33
தாத்ருசம் தமவேக்ஷ்யாசு தைத்யாஸ்ஸர்வேப்யசிந்தயன் ।
கோவாயமுஜ்வலோத்யர்த்தம் ப்ரம்மாவா விஷ்ணு சங்கரௌ ॥ 34
கதமத்ராகதச்சைக: வஞ்சயித்வாசு பாலகான் । ஏவம் தைத்யைரபிப்ரேக்ஷ்ய சூர: ப்ராஹ வச: க்ருதா 35
கோவா பவான் வதத்வாசு குத்ரத்ய: கஸ்ய கோஸிவா ।
மஹேந்த்ரஜாலவித்யேயம் த்வயா ஸம்யகனுஷ்டிதா ॥ 36
புரதோ மே ஸ்திதிம் லப்தும் கம்பந்தேச ஸுரோத்தமா: ।
ப்ரம்மாதயோ முக்தபீஸ்த்வம் ஸாஹஸ்யாஸநமுத்தமம் ॥ 37

மண்டபத்தில் (27) நர்த்தனம் செய்கின்றவர்களும், நர்த்தனம், வாத்தியம் இவற்றில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களுமான பல அப்ஸரஸ்ஸுகளாலும் ஆரத்தியைச் செய்கின்ற பல தேவ ஸ்த்ரீகளாலும் சூழப்பட்டவனும், (28) பலவித அலங்காரங்களுடன் கூடியவனும், பல பாஷைகளை அறிந்தவனுமாக இருந்தான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இப்படிப்பட்ட சூரபத்மனைக் கண்டதும் வீரபாஹுவானவன் (29) தனக்கு ஸிம்மாஸனம் இல்லாமலிருந்தால் அவன் மதிக்கமாட்டான், என நினைத்து உள்ளத்தில் சீக்கிரமாய் ஸ்ரீ முருகனை த்யானித்தார். (30) உடனே அந்த ஸ்ரீ கந்தனுடைய அருளால் மிக உன்னதமும் பல ரத்தினங்களால் சித்தரிக்கப்பட்டதும் பல சூரியர்களுக்கு ஒப்பானதும், காந்தி உள்ளதும் (31) தனது காந்திகளின் கூட்டத்தினால் சூரன் சிங்காஸனத்தை திக்கரிக்கவுற்றதுமான ஓர் சிங்காஸனத்தை அடைந்து பிறகு உடனே வீரபாகு தனது சுய உருவத்தை அடைந்து (31) சூரனுக்கு முன்னிலையில் அந்த ஸிம்மாஸனத்தை போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தபோது மிகுந்த பிரபாவத்துடன் விளங்கினான். (32) உடனே எல்லா அசுரர்களும் அப்படிப்பட்ட வீரனைப்பார்த்து மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற இவன் யார்? ப்ரும்மாவா? விஷ்ணுவா? சங்கரனா? என ஆலோசித்தனர். (34) காவலர்களை சீக்கிரத்தில் வஞ்சித்து ஒருவனாக இங்கு எப்படி வந்தான்? என அசுரர்களால் சிந்திக்கப்படும் சமயம் சூரன் அந்த வீரபாகுவைப்பார்த்து கோபத்துடன் கூறினான். (35) நீ யார்? நீ எங்கிருப்பவன்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? சீக்கிரம் சொல்; உன்னால் மகேந்திரஜால வித்தையானது நன்கு செய்யப்பட்டது. (36) பிரும்மா முதலிய ஸுரோத்தமர்கள்கூட எனக்கு முன்னால் நிற்பதற்கு நடுங்குகிறார்கள். நீயோவென்றால் மிகவும் ஸாஹஸத்துடன் பயமற்றவனாக சிறந்த சிங்காஸனத்தை (37) ஏறி ஸகலவித

आरुह्य तिष्ठस्यग्रेमे सर्वालङ्कारमण्डितः । यस्मादेतादृशी विद्या कृता सम्यक् त्वयाऽधुना ॥ ३८
तस्मात्तुभ्यं प्रयच्छामि प्राणत्यागमहं क्षणात् । किमर्थमागतं ब्रूहि त्वया सम्यगनुक्रमात् ॥ ३९
इति शूरवचः श्रुत्वा वीरबाहुर्द्विजोत्तमाः । स्मयमानमुखांभोजः प्रोवाच वचनं तदा ॥ ४०
शृणु शूर प्रवक्ष्यामि त्यक्तगर्वोऽवधानतः । ब्रह्मविष्ण्वादयो देवास्त्वया संपीडितास्सदा ॥ ४१
कैलासवासिनं देवं सर्वेषामभयप्रदम् । सर्वरोगापहं शान्तं साक्षात्कैवल्यदायकम् ॥ ४२
गत्वा तत्र नमस्कृत्यस्तुत्वा स्तोत्रशतैरपि । व्यजिज्ञिपन् यथावृत्तं पीडां युष्मत्कृतां तदा ॥ ४३
संमुखेतु महादेवे प्रोचुस्ते विनयान्विताः । देवदेव महादेव शूरोऽयं बाधते सुरान् ॥ ४४
तस्मात् त्वं तद्विनाशाय पार्वत्याममरेश्वरम् । उत्पादयाशु भगवन् कुमारं सुकुमारिणम् ॥ ४५
ततस्तु भगवान् देवान् ओमित्युक्त्वा महेश्वरः । अजीजनत्कुमारं तं कालेनैवासुरद्रुहम् ॥ ४६
कुमारंच ततः प्रेक्ष्य प्रोक्तवान्वचनं तदा । त्वं पुत्र देवसेनानीः कान्तिशीकान् सुरोत्तमान् ॥ ४७

ஆருஹ்ய திஷ்டஸ்யக்ரேமே ஸர்வாலங்கார மண்டித: |
யஸ்மாதேதாத்ருசீ வித்யா க்ருதாஸம்யக் த்வயாதுனா || 38
தஸ்மாத் துப்யம் ப்ரயச்சாமி ப்ராணத்யாகமஹம் க்ஷணாத் |
கிமர்த்தமாகதம் ப்ரூஹி த்வயா ஸம்யகனுக்ரமாத் || 39
இதி சூரவச:ச்ருத்வா வீரபாஹுர் த்விஜோத்தமா: | ஸ்மயமானமுகாம்போஜ: ப்ரோவாச வசனம் ததா 40
ச்ருணு சூர ப்ரவக்ஷ்யாமி த்யக்த கர்வோவதானத: |
ப்ரம்ம விஷ்ண்வாதயோ தேவா: த்வயா ஸம்பீடிதாஸ்ஸதா || 41
கைலாஸவாஸினம் தேவம் ஸர்வேஷாமபயப்ரதம் |
ஸர்வரோகாபஹம் சாந்தம் ஸாக்ஷாத் கைவல்ய தாயகம் || 42
கத்வா தத்ர நமஸ்க்ருத்ய ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரசதைரபி |
வ்யஜிக்ஞிபன்யதாவ்ருத்தம் பீடாம் யுஷ்மத் க்ருதாம் ததா || 43
ஸம்முகேது மஹாதேவே ப்ரோசுஸ்தே வினயான்விதா: |
தேவதேவ மஹாதேவ சூரோயம் பாததேஸுரான் || 44
தஸ்மாத் த்வம் தத்விநாசாய பார்வத்யாமமரேச்வரம் | உத்பாதயாசு பகவன் குமாரம் ஸுகுமாரிணம் || 45
ததஸ்து பகவான் தேவான் ஓமித்யுக்த்வா மஹேச்வர: |
அஜீஜனத் குமாரம் தம் காலேனைவாஸுரத்ருஹம் || 46
குமாரம்ச தத: ப்ரேக்ஷ்ய ப்ரோக்தவான் வசனம் ததா |
த்வம் புத்ர தேவஸேனானீ: காந்திசீகான் ஸுரோத்தமான் || 47

ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் நம் முன்பே உட்காருகின்றாய். இப்போது எதனால் இப்பேர்க்கொத்த வித்தையானது உன்னால் நன்கு செய்யப்பட்டதோ (38) அதற்காக இப்பொழுதே உனக்கு உன் உயிரைவாங்குதலாகிற வெகுமதியை அளிக்கிறேன். அதாவது உன்னை வதம் செய்கிறேன் எனக்கருத்து. நீ எதற்காக இப்போது இங்கு வந்தாய்? என்பதை வரிசையாகச்சொல் என (39) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதம் சூரனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு வீரபாகுவானவன் புன்சிரிப்புடன் கூடின தாமரைபோன்ற முகமுடையவனாய் அப்பொழுது கூறினான். (40) ஓ சூரா! நான் சொல்வதை கர்வத்தைவிட்டு, ஸாவதானமாகக்கேள். ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் உன்னால் எப்பொழுதும் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களாய் (4) கைலாஸவாஸியும், தேவாதி தேவனும், எல்லோருக்கும் அபயமளிப்பவனும், எல்லா வியாதிகளையும் போக்குகிறவரும், சாந்தமூர்த்தியும், ப்ரத்யக்ஷமாக மோக்ஷத்தை அளிப்பவருமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை (42) அடைந்து அவரை நமஸ்கரித்து பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்து உன்னால் ஏற்பட்ட கஷ்டத்தை நடந்தபடி அப்போது தெரிவித்தார்கள். (43) ஸ்ரீ மஹாதேவன் எதிர்முகமாக ஆனபோது அவர்கள் மிகவும் வணக்கத்துடன் கூறினார்கள். ஓ தேவாதி தேவா! ஓ மஹாதேவ! இந்த சூரனானவன் தேவர்களை மிகவும் பாதிக்கிறான். (44) ஆகையால் அவனைக் கொல்லுவதற்காக பார்வதிதேவியினிடத்தில் தேவர்களுக்குத் தலைவனான ஸுந்தரவடிவமுள்ள குமாரனை ஓ பகவானே தாங்கள் உண்டுபண்ணுங்கள். என (45) பிறகு பகவானான மகேச்வரன், தேவர்களைப்பார்த்து "அப்படியே ஆகட்டும், என்று அங்கீகரித்து அசுரர்களுக்குச் சத்ருவான அந்த குமாரனை சீக்கிரத்திலேயே உண்டுபண்ணினார். (46) பிறகு அந்த குமாரனைப்பார்த்து அப்பொழுது வார்த்தையைக் கூறினார். ஓ குமார! நீ தேவர்களுக்கு நாயகனாக இருந்துகொண்டு சூரபத்மன் முதலிய

रक्ष शूरमुखान् दैत्यान् हत्वा शीघ्रं मदाज्ञया । इत्यादिष्टो भगवता प्रतस्थे सहसा तु सः ॥ ४८
मध्येमार्गं महापापं दैत्यं क्रौञ्चाभिधं तथा । तारकंच महाघोरं भ्रातरं तव षण्मुखः ॥ ४९
हत्वा श्रीशेन्तिनगरे रम्ये वसति संप्रति । दयया त्वयि देवेशस्तेऽन्तिकं मामचोदयत् ॥ ५०
बुद्धिरुक्ताच तेनेयं मुक्त्वा देवान्यथापुरम् । जयन्तप्रमुखानाशु वसास्मिन्पत्तने स्वके ॥
नोचेदिदानीमागत्य संहरिष्याम्यसंशयम् ॥ ५१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शांकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना शूरस्य उपदेशः शतमुखादीनां वधश्च ॥

जयन्ताद्यांस्ततस्त्वंच मुञ्चशूर सुराभिमान् । त्यक्त्वा गर्वं यथापूर्वं तिष्ठ भूयोऽप्रमादतः ॥ १
एवमादि वचश्चोक्त्वा वीरबाहुर्द्विजोत्तमाः । स्फुटाक्षरं सुगम्भीरं मौनमाप द्विजोत्तमाः ॥ २

ரக்ஷ சூரமுகான் தைத்யான் ஹத்வா சீக்ரம் மதாக்ஞயா ।
இத்யாதிஷ்டோ பகவதா ப்ரதஸ்த்தே ஸஹஸா து ஸ: ॥ 48
மத்யே மார்கம் மஹாபாபம் தைத்யம் க்ரௌஞ்சாபிதம் ததா ।
தாரகம் ச மஹாகோரம் ப்ராதரம் தவ ஷண்முக: ॥ 49
ஹத்வா ஸ்ரீ சேந்திநகரே ரம்யே வஸதி ஸம்ப்ரதி ।
தயயா த்வயி தேவேச: தேந்திகம் மாமசோதயத் ॥ 50
புத்திருக்தாச தேநேயம் முக்த்வா தேவான் யதா புரம் ।
ஜயந்தப்ரமுகாநாசு வஸாஸ்மின் பத்தனே ஸ்வகே ॥
நோசேதிதாநீமாகத்ய ஸம்ஹரிஷ்யாம்யஸம்சயம் ॥ 51

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே த்ருதீயோத்யாய:

॥ அத சதுர்த்தோத்யாய: ॥

வீரபாஹு சூரனுக்கு உபதேசித்தலும், சதமுகன் முதலிய அசுரர்களை வதம் செய்தலும்.

ஜயந்தாத்யாம்ஸ்ததஸ்த்வம்ச முஞ்ச சூரஸுரானிமான் ।
த்யக்த்வா கர்வம் யதாபூர்வம் திஷ்ட பூயோऽப்ரமாதத: ॥ 1
ஏவமாதிவசச்சோக்த்வா வீரபாஹுர் த்விஜோத்தமா: ।
ஸ்புடாக்ஷரம் ஸுகம்பீரம் மௌனமாப த்விஜோத்தமா: ॥ 2

அசுரர்களைக்கொன்று மிகவும் பயமுற்றவர்களான தேவர்களை எனது ஆக்ஞையினால் காப்பாற்றுவாயாக. இவ்விதம் பகவானான பரமேச்வரனால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்த குமாரர் சீக்கிரம் புறப்பட்டார். (47-48) நடுவழியில் மஹாபாபியான க்ரௌஞ்சனென்னும் பெயருள்ள அஸுரனையும் மஹாக்ரூரனும் உனது தம்பியுமான தாரகனையும் அந்த ஷண்முகரானவர் (49) கொன்று அழகான திருச்செந்தூரில் இப்பொழுது வஸித்து வருகிறார். தேவர்களுக்கு ஈசனான அந்த முருகன் உன்னிடத்தில் கருணையால் உன் ஸமீபம் என்னை அனுப்பினார். (50) அவரால் உனக்கு நல்ல புத்தியானது கூறப்பட்டுள்ளது. நீ ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை விடுவித்து முன்போல் உனது பட்டணத்தில் வஸித்துவா. அப்படி இல்லாவிடில் நான் இப்பொழுது அங்குவந்து உன்னை நிச்சயமாய் நாசம் செய்வேன், என (51)

மூன்றாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ சூர! ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை வெளியில் விட்டுவிடு. பிறகு நீயும் கர்வத்தைவிட்டு மேலும் தவறு செய்யாமல் முன்போல் இருந்துவா. (1) இவ்வாறாக கம்பீரமாகவும், தெளிவாகவும்,

शूरपद्मोऽथ तं वीक्ष्य वीरबाहुं क्रुधा ज्वलन् । किन्नजानाति मच्छौर्यं युक्ताचेष्टा शिशोरियम् ॥ ३
तारकस्य वधं श्रुत्वा संहर्तुं तमहं क्षणात् । निर्गतस्तु विचिन्त्याद्य बालस्य हनने कथम् ॥ ४
मुक्त्वा लज्जां गमिष्यामीत्येवं तूष्णीं स्थितं मया । प्रेरयिष्यामि सेनाश्चो जेतुं तमहमुद्धतम् ॥ ५
जयन्तप्रमुखान् देवान् नमुञ्चाम्यमरानपि । आनीय तरसा बध्वाऽऽयत्तं कृत्वा वसाम्यहम् ॥ ६
एवमादि वचः प्राह गर्वयुक्तं तदासुरः । ततः प्राह वचश्शूरं वीरबाहुः क्रुधा पुनः ॥ ७
अविज्ञायास्य वृत्तान्तं शूरः स्कन्दस्य दुर्मते । बालोऽयं मां न जानातीत्येवमाद्युक्तवानसि ॥ ८
स तु देवाधिदेवस्य स्कन्दाख्या मूर्तिरव्यया । तस्य देहे समुत्पत्तिं यान्त्यण्डानि पुनर्लयम् ॥ ९
यस्माद्दौत्ये नियुक्तोऽहं नकिञ्चित्तन्मया(न्ममा)ऽधुना । अवमानं कृतं तेन तव दुष्टस्य सत्यतः ॥ १०
एवं कटुवचोभिस्तं वीरबाहुरभर्त्सयत् । ततः क्रुद्धेन शूरेण चोदिता दितिसंभवाः ॥ ११
सहस्रशिरसः क्रूरा द्विसहस्रकरास्तथा । सहस्र संख्यास्सन्नद्धाः परिवव्रुर्मृधाय तम् ॥ १२

சூரபத்மாத தம் வீக்ஷ்ய வீரபாஹும் க்ருதா ஜ்வலன் |
கிம் நஜானாதி மத் சௌர்யம் யுக்தாசேஷ்டா சிசோரியம் || 3
தாரகஸ்ய வதம் ச்ருத்வா ஸம்ஹர்த்தும் தமஹம் க்ஷணாத் |
நிர்கதஸ்து விசிந்த்யாத்ய பாலஸ்ய ஹனனே கதம் || 4
முக்த்வா லஜ்ஜாம் கமிஷ்யாமீ த்யேவம் தூஷ்ணீம் ஸ்திதம் மயா |
ப்ரேரயிஷ்யாமி ஸேனாச்வ: ஜேதும் தமஹமுத்ததம் || 5
ஜயந்தப்ரமுகான் தேவான் நமுஞ்சாம்யமரானபி |
ஆனீய தரஸா பத்வா யத்தம் க்ருத்வா வஸாம்யஹம் || 6
ஏவமாதி வச:ப்ராஹ கர்வயுக்தம் ததாஸுர: | தத:ப்ராஹ வசச்சூரம் வீரபாஹு: க்ருதா புன: || 7
அவிக்ஞாயாஸ்ய வ்ருத்தாந்தம் சூர: ஸ்கந்தஸ்ய துர்மதே |
பாலோயம் மாம் நஜானாதீத்யேவமாத்யுக்தவானஸி || 8
ஸது தேவாதி தேவஸ்ய ஸ்கந்தாக்யா மூர்த்தி ரவ்யயா |
தஸ்ய தேஹே ஸமுத்பத்திம் யாந்த்யண்டானி புனர்லயம் || 9
யஸ்மாத் தௌத்யே நியுக்தோஹம் நகிஞ்சித் தன்மயா(ன்மமா)துனா |
அவமானம் க்ருதம் தேன தவ துஷ்டஸ்ய ஸத்யத: || 10
ஏவம் கடுவசோபிஸ்தம் வீரபாஹுரபர்த்ஸயத் | தத: க்ருத்தேன சூரேண சோதிதா திதி ஸம்பவா: || 11
ஸஹஸ்ர சிரஸ: க்ரூரா: த்விஸஹஸ்ர கரா: ததா |
ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாஸ் ஸன்னத்தா: பரிவவ்ரு: ம்ருதாய தம் || 12

வீரபாகு கூறிவிட்டு (ஓ த்விஜோத்தமர்களே) சும்மா இருந்தான். (2) பிறகு சூரபத்மன், அந்த வீரபாஹுவைப்பார்த்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, எனது வீர்யத்தை அவன் அறியவில்லையா, இவ்வாறு அறியாமை குழந்தையின் செயலுக்கு உகந்ததுதான். (3) தாரகனை வதம் செய்ததைகேட்டு அவனை ஒருக்ஷணத்தில் வதம் செய்வதற்காக வெளிக்கிளம்பிவந்தேன். பிறகு குழந்தையை கொல்வதற்கு லஜ்ஜயைவிட்டு எப்படி நான் செல்வேன், என யோசித்து சும்மா இருந்துவிட்டேன் நாளைதினமே மிகவும் கர்வம்கொண்ட அந்தச் சிறுவனை ஜயிப்பதற்கு ஸேனைகளை அனுப்புகிறேன். (4-5) ஜயந்தன் முதலிய தேவிய தேவர்களையும் நான் விடப்போவதில்லை. மேலும் அவர்களை இங்கு கொண்டுவந்து கட்டிவைத்து எனக்கு அடிமைகளாகச்செய்து வஸிக்கப்போகிறேன். (6) அஸுரனான சூரன் இவ்விதமான கர்வத்துடன்கூடிய வார்த்தையைக் கூறினான். பிறகு வீரபாகுவானவன் கோபத்துடன் மறுபடியும் சூரனைப் பார்த்துக் கூறினான். (7) ஓ துர்புத்தியுள்ள சூரா! நீ ஸ்கந்தனுடைய மகிமையை அறியாமல் அவன் பாலன் என்றும் என்னை நன்கு அறியவில்லை என்றெல்லாம் பலவாறுய்க் கூறினாய். (8) அந்த முருகனோவெனில், தேவர்களுக்கெல்லாம் தெய்வமான ஸ்ரீ பரமசிவனது அழியாத மூர்த்தியேயாகும். அண்டங்கள் யாவும் அந்த முருகனுடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டாகி அவனிடத்திலேயே லயத்தையும் அடைகின்றன. (9) தூதனாக நான் ஏவப்பட்டுவந்ததால் ஓ சூரா! துஷ்டனான உன்னை சிறிதளவுகூட ஸத்யமாக அவமதிக்கவில்லை. (10) இவ்வாறு கடும் சொற்களால் வீரபாகு அவனை அதட்டினான். பிறகு கோபமடைந்த சூரன் ஆயிரம் தலைகள் உள்ளவர்களும், இரண்டாயிரம் கைகள் உள்ளவர்களும், கட்ரமானவர்களும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களும், போருக்கு ஸன்னத்தர்களுமான அசுரர்களை ஏவினான்.

तान्सर्वान् वीरबाहुस्तु गृहीत्वा पाणिना द्रुतम् । आस्फालयन्महीपृष्ठे गतप्राणांस्तदाकरोत् ॥ १३
प्रतस्थे सन्निधौ तस्य हत्वा दैत्यान् स्वयं क्षणात् । सिंहासनं तदान्तर्धिं वीरबाहोर्गतं किल ॥ १४
पुनश्शतमुखं शूरः प्रेरयामास शीघ्रतः । प्रेरितस्सतु सेनाभिः प्राप योद्धुं क्षणादमुम् ॥ १५
वीरबाहुस्तु सेनासु सारवत्सु तदाभृशम् । उत्पाट्य गोपुरं विंशत्सहस्रघटमण्डितम् ॥ १६
क्षेपयामास वेगेन महता बलवान् द्विजाः । पतनादस्य सेनास्ता मृतिमापुः क्षणादहो ॥ १७
ततश्शतमुखः क्रुद्धो ववर्ष किल सायकान् । ते सर्वेऽस्य शरीरेतु पतन्तः क्षुण्णतां गताः ॥ १८
पुनश्च वीरबाहुस्तं उत्पाट्यान्यत्तु गोपुरम् । जघान तरसा वेगात् क्रुधात्यन्तं ज्वलन्निव ॥ १९
सच चिच्छेद शतशस्सायकैरस्त्रकोविदः । गोपुरं तरसा नुन्नं शतवक्त्रो महाबलः ॥ २०
तोमरं प्रासशक्तीच बाणांश्चान्यान्बहूनपि । मुमोचास्य शरीरेऽयं पुनः कोपेन सोऽसुरः ॥ २१
तान् सर्वान् भञ्जयित्वायं धनुश्चास्य बभञ्जहि । पुनः पाणिभिराबद्धुं आगतो द्विशतैरपि ॥ २२

தான் ஸர்வான் வீரபாஹுஸ்து க்ருஹீத்வா பாணிநா த்ருதம் ।
ஆஸ்பாலயன் மஹீப்ருஷ்டே கதப்ராணாம்ஸ்ததாகரோத் ॥ 13
ப்ரதஸ்தே ஸன்னிதௌ தஸ்ய ஹத்வா தைத்யாநயம் க்ஷணாத் ।
ஸிம்மாஸனம் ததாந்தர்த்திம் வீரபாஹோர்கதம் கில ॥ 14
புன: சதமுகம் சூர: ப்ரேரயாமாஸ சீக்ரத: । ப்ரேரிதஸ்ஸது ஸேனாபி: ப்ராப யோத்தும் க்ஷணாதமும் ॥ 15
வீரபாஹுஸ்து ஸேனாஸு ஸாரவத்ஸு ததா ப்ருசம் ।
உத்பாட்ய கோபுரம் விம்சத்ஸஹஸ்ர கடமண்டிதம் ॥ 16
க்ஷேபயாமாஸ வேகேன மஹதா பலவான் த்விஜா: ।
பதநாதஸ்ய ஸேனாஸ்தா: ம்ருதிமாபு: க்ஷணாதஹோ ॥ 17
தத: சதமுக: க்ருத்த: வவர்ஷ கிலஸாயகான் । தே ஸர்வேஸ்ய சரீரேது பதந்த: க்ஷுண்ணதாம் கதா: 18
புனச்ச வீரபாஹுஸ்தம் உத்பாட்யான்யத்து கோபுரம் ।
ஜகான தரஸா வேகாத் க்ருதாத்யந்தம் ஜ்வலன்னிவ ॥ 19
ஸச சிச்சேத சதச: ஸாயகை ரஸ்த்ர கோவித: । கோபுரம் தரஸா நுன்னம் சதவக்த்ரோ மஹாபல: ॥ 20
தோமரம் ப்ராஸசக்தீச பாணாம்ச்சான்யான் பஹூனபி ।
முமோசாஸ்ய சரீரேயம் புன: கோபேன ஸோ஽ஸுர: ॥ 21
தான் ஸர்வான் பஞ்சயித்வாயம் தனுச்சாஸ்ய பபஞ்சஹி ।
புன: பாணிபிராபத்தும் ஆகதோ த்விசதைரபி ॥ 22

அவர்கள் யுத்தத்திற்காக வீரபாகுவை சூழ்ந்துகொண்டனர். (11-12) வீரபாகுவானவன் அந்த அசுரர்கள் யாவரையும் கையால் தூக்கி வேகமாக பூமிமீது அடித்து அப்பொழுதே உயிர் இழந்தவர்களாக ஆக்கினன். (13) அந்த சூரனின் எதிரிலேயே அசுரர்களைக் கொன்றுவிட்டு புறப்பட்டான். அதே க்ஷணத்தில் வீரபாகுவின் ஸிம்மாஸனமும் மறைந்தது. (14) சூரன் மறுபடியும் சதமுகன் என்னும் அசுரனை சீக்கிரமாக ஏவினன் ஏவப்பட்ட அந்த சதமுகன் ஓர் நொடியில் சேனைகளுடன் சண்டையிடுவதற்கு வீரபாகுவை அடைந்தான். (15) மிக்க பலமுள்ள வீரபாகுவானவன் அப்பொழுது இருபதினாயிரம் கலசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோபுரத்தைப்பிடுங்கி மிகுந்த பலமுள்ள சைன்யங்கள்மீது வேகமாக எறிந்தான். இந்த கோபுரம் விழுந்ததும் அந்த ஸேனையாவும் ஓர் நொடியில் மடிந்துவிட்டது. இது ஆச்சரியம். (16-17) பிறகு சதமுகன் கோபம்கொண்டு பாணங்களை வர்ஷித்தான். அவைகள் யாவும் அவன் சரீரத்தின்மேல்பட்டு தூளாகிவிட்டன. (18) மறுபடியும் வீரபாகுவானவன் கோபத்தினல் ஜ்வலித்து மற்றோர் கோபுரத்தைப்பிடுங்கி சீக்கிரத்தில் வேகமாக அடித்தார். (19) அஸ்திரவித்தையில் மிகப்பயிற்சிபெற்றவனும் மகாபலிஷ்டனுமான அந்த சதமுகன் வேகத்தோடு எறியப்பட்ட கோபுரத்தை பாணங்களால் நூற்றுக்கணக்கான தூள்களாக ஆக்கினன். (20) மேலும் அந்த அசுரன் மகாகோபம் கொண்டவனாகி தோமரம், பட்டாக்கத்தி, வேல், மற்றுமுள்ள அனேகம் பாணங்கள் இவைகளை எல்லாம் அவர்மீது ப்ரயோகித்தான். (21) வீரபாகுவானவன் அவற்றையெல்லாம் முறித்து அவனுடைய வில்லையும் முறித்தார். பிறகு அசுரன் இருநூறு கைகளாலும் அவரைக் கட்டுவதற்கு வந்தான். (22)

नुनोदांसस्थलेनैव वीरबाहुर्महासुरम् । नुन्नमात्रेण पतितं भूतले तं जवेन सः ॥ २३
आक्रम्योरसि चैकेन पादेनान्येन तत्क्षणम् । अस्खलच्च शिरांस्यस्य नालिकेरान् जना इव ॥ २४
एवं शतमुखं हत्वा वीरबाहुर्महाबलः । गृहीत्वात्यद्भुतं रूपं अत्युच्छ्रायं पुनश्च सः ॥ २५
पादेनास्फाल्य तरसा मेदिनीं स्थितवान् यदा । तदा भुग्नाऽभवद्भूमिस्तदाक्रान्ता भृशं किल ॥ २६
जलस्रोतश्च सुमहदभूत्तत्पतनादहो । असुरानपि तत्रत्यानश्वाना (न्नक्राश्च) कर्षयत्तदा ॥ २७
तत्र केचिन्मृता दैत्या जलस्रोतसि मध्यगाः । पञ्चाशद्वाहिनी संख्या दैत्या भूयः प्रतस्थिरे ॥ २८
वर्षन्तश्शरवर्षाणि वीरबाहो स्तनौ भृशम् । रुधिराणि तदाङ्गेऽस्य बभूवुस्सुबहून्यपि ॥ २९
अथ तान् वीरबाहुस्तु पाणिभ्यामङ्घ्रिणाऽसुरान् । सन्ताड्य मारयामास सर्वानेतान् क्षणात् द्विजाः ॥ ३०
पुरस्य पालकानेवं हत्वा भूयोऽपि गोपुरम् । नियुतस्वर्णकुम्भौघ भासुरं सुमनोहरम् ॥ ३१
वैशाल्योन्नमनाभ्यांच योजनानां मितं महत् । पञ्चोत्तरशतानांच सहस्राणामपि क्रमात् ॥ ३२

நுனோதாம்ஸஸ்தலேனைவ வீரபாஹுர் மஹாஸுரம் |
நுன்னமாத்ரேண பதிதம் பூதலே தம் ஜவேந ஸ: || 23
ஆக்ரம்யோரஸிசைகேந பாதேனாந்யேந தத்க்ஷணம் |
அஸ்கலச்ச சிராம்ஸ்யஸ்ய நாளிகேரான் ஜனா இவ || 24
ஏவம் சதமுகம் ஹத்வா வீரபாஹுர் மஹாபல: | க்ருஹீத்வாத்யத்புதம் ரூபம் அத்யுச்ராயம் புனச்ச ஸ: 25
பாதேநாஸ்பால்ய தரஸா மேதினீம் ஸ்திதவான் யதா |
ததா புக்னாऽபவத்பூமி: ததாக்ராந்தா ப்ருசம் கில || 26
ஜலஸ்ரோதச்ச ஸுமஹத் அபூத் தத்பதனாதஹோ |
அஸுரானபி தத்ரத்யான் அச்வாநா(ன்நக்ராச்சா) கர்ஷயத்ததா || 27
தத்ர கேசின்ம்ருதா தைத்யா: ஜலஸ்ரோதஸி மத்யகா: |
பஞ்சாசத் வாஹினீ ஸங்க்யா தைத்யா பூய: ப்ரதஸ்திரே || 28
வர்ஷந்த: சரவர்ஷாணி வீரபாஹோ ஸ்தநௌ ப்ருசம் |
ருதிராணி ததாங்கேஸ்ய பபூவுஸ்ஸுபஹூன்யபி || 29
அத தான் வீரபாஹுஸ்து பாணிப்யாமங்க்ரிணாஸுரான் |
ஸந்தாட்ய மாரயாமாஸ ஸர்வாநேதான் க்ஷணாத் த்விஜா: || 30
புரஸ்ய பாலகானேவம் ஹத்வா பூயோபி கோபுரம் |
நியுத ஸ்வர்ணகும்பௌக பாஸுரம் ஸுமனோஹரம் || 31
வைசால்யோன்னமனாப்யாம் ச யோஜனானாம் மிதம் மஹத் |
பஞ்சோத்தர சதானாம் ச ஸஹஸ்ராணாமபி க்ரமாத் || 32

வீரபாகுவானவர் அம்மகாசுரனைத் தனது தோளினாலேயே இடித்துத்தள்ளினார். அவ்வாறு தள்ளிய மாத்திரத்தில் அவன் பூமியில் விழுந்தவுடன் அவனை அவர் வேகத்தோடு (23) ஓர் காலினால் அவனது மார்பின்மீது மிதித்துக்கொண்டு மற்ற காலினால் ஜனங்கள் தேங்காய்களைத் தள்ளுவதுபோல் காலால் அவன் தலைகளை இடறினார். (24) மிக பலிஷ்டரான வீரபாகுவானவர் இவ்விதம் சதமுகனை கொன்று விட்டு, மறுபடியும் மிகவும் உயர்ந்த ஆச்சரியமான உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு (25) ஓர் காலினால் பூமியை அதிர உதைத்து எப்போது நின்றாரோ அப்போது அவன் நின்ற பூமியானது மிகவும் தாழ்ந்து தொய்வடைந்தது. (26) அந்த தொய்விலிருந்து பெரும் ஜலப்ரவாகம் உண்டாயிற்று. அப்போது அங்கிருந்த அசுரர்களை முதலைகள் இழுத்துப்போயின இங்கு "நக்ரா" என்பதற்கு பதிலாக "அச்வாந்" என்று ஒரு பாடம் உண்டு. அப்படியானால் அந்த பிரவாகமானது குதிரைகளையும் இழுத்துச்சென்றது எனப்பொருள். (27) சில அசுரர்கள் நடுப்பிரவாகத்தில் அகப்பட்டு மாண்டார்கள். அதன்பிறகு ஐம்பதுவாகினி அசுர சேனைகள் வீரபாகுமீது மிகுந்த பாணவர்ஷங்களைச் செய்துகொண்டு மறுபடியும் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது அந்த வீரபாகுவினுடைய சரீரத்திலிருந்து ரத்தமானது பெருகிற்று. (28-29) ஓ முனிவர்களே! பிறகு வீரபாகு, கால்களாலும், கைகளாலும், இந்த அசுரர்கள் யாவரையும் அடித்து ஓர் க்ஷணத்தில் கொன்றார். (30) பட்டணத்து காவல்காரர்களையும் இவ்வாறே கொன்று லக்ஷம் தங்க கலசங்களின் கூட்டத்தால் பிரகாசிக்கின்றதும், மிகவும் மனோகரமானதும், சுற்றளவிலும் உயரத்திலும் முறையே நூற்றைந்து ஆயிரம் யோஜனைகள் உள்ளதும், பெரிதுமான கோபுரத்தை (32) கையினால்

उद्धृत्य पाणिना भूयो वेगेनाक्षिपदञ्जसा । निपपात तदास्थानमण्टपे शूरपद्मनः ॥ ३३
निपातनात्तदा तस्य मण्टपोऽप्यपतत्किल । पुनश्च मण्टपानन्यान् प्राकारान् वळभीरपि ॥ ३४
गोपुराट्टाल सौधांश्च स्तंभान् गण्डशिलांस्तदा । वृक्षानुत्पाट्य तत्रस्थान् क्षेपयित्वा पुनःपुनः ॥ ३५
ननर्त सोट्टहासेन करमुद्धृत्य लीलया । इतस्ततश्च पतनात्तेषां दैत्याः परे मृताः ॥ ३६
पलायनपराः केचिन्मुक्तकेशांबरा भृशम् । शूरस्तु भग्नमास्थान मण्टपं पत्तनस्य च ॥ ३७
ज्ञात्वा संक्षोभमत्यर्थं कोपेन दिति संभवान् । सहस्रबाहून् प्रोवाच वीक्ष्य पञ्चशताननान् ॥ ३८
यूयं भटा जवेनैनं (छलेनैव) बध्वाचागच्छताऽधुना । इत्यादिष्टास्तदा तेन ते सर्वे वीर्यवत्तराः ॥ ३९
नानायुधानि तरसा मुञ्चन्तो निशितानि वै । सहस्रसंख्याः प्रागेव तं बद्धुं चोन्मनास्तथा ॥ ४०
भवदाज्ञां प्रतीक्ष्यैव स्थिताश्शूराधुनावयम् । इत्युक्त्वाऽनुमतिं लब्ध्वा प्रतस्थुस्सहसाऽसुराः ॥ ४१
परिवृत्य तदा वीरबाहुमेते महासुराः । नानायुधानि तरसा मुमुचुर्निशितानि ते ॥ ४२
वीरबाहुस्तदा कोपात्सालवृक्षं महोन्नतम् । गृहीत्वाऽस्त्राणि तान्याशु चूर्णयामास वैभृशम् ॥ ४३

உத்ருத்ய பாணிநா பூய: வேகேநாக்ஷிபதஞ்சஸா। நிபபாத ததாஸ்தானமண்டபே சூரபத்மன: ॥ 33
நிபாதனாத் ததா தஸ்ய மண்டபோப்யபதத் கில। புனச்ச மண்டபானன்யான் ப்ராகாரான் வளபீரபி ॥ 34
கோபுராட்டால ஸௌதாம்ச்ச ஸ்தம்பான் கண்டசிலான் ததா।
வ்ருக்ஷானுத்பாட்ய தத்ரஸ்தான் க்ஷேபயித்வா புன: புன: ॥ 35
நநர்த ஸோட்டஹாஸேன க்ரமுத்ருத்ய லீலயா।
இதஸ்ததச்ச பதனாத் தேஷாம் தைத்யா: பரேம்ருதா: ॥ 36
பலாயன பரா: கேசித் முக்தகேசாம்பராப்ருசம்। சூரஸ்து பக்னமாஸ்தானமண்டபம் பத்தநஸ்ய ச ॥ 37
க்ஞாத்வா ஸம்க்ஷோபமத்யர்த்தம் கோபேன திதிஸம்பவான்।
ஸஹஸ்ரபாஹூன் ப்ரோவாச வீக்ஷ்ய பஞ்ச சதாநநான் ॥ 38
யூயம் படா ஜவேனைநம் (சலேனைவ) பத்வாசாகச்சதாதுனா।
இத்யாதிஷ்டாஸ் ததாதேந தேஸர்வே வீர்யவத்தரா: ॥ 39
நாநாயுதாநி தரஸாமுஞ்சந்தோ நிசிதாநி வை।
ஸஹஸ்ரஸங்க்யா ப்ராகேவ தம் பத்தும் சோன்மனஸ்ததா ॥ 40
பவதாக்ஞாம் ப்ரதீக்ஷ்யைவ ஸ்திதா: சூராதுனா வயம்।
இத்யுக்த்வாऽநுமதிம் லப்த்வா ப்ரதஸ்து: ஸஹஸாஸுரா: ॥ 41
பரிவ்ருத்ய ததா வீரபாஹும் ஏதே மஹாஸுரா:। நாநாயுதாநி தரஸா முமுசு: நிசிதாநி தே ॥ 42
வீரபாஹுஸ்ததா கோபாத் ஸாலவ்ருக்ஷம் மஹோன்னதம்।
க்ருஹீத்வாऽஸ்த்ராணி தாந்யாசு சூர்ணயாமாஸ வை ப்ருசம் ॥ 43

பிடுங்கி மேலும் வேகமாக எறிந்தார். அது சூரபத்மனுடைய ஆஸ்தான மண்டபத்தில் விழுந்தது. (33) அவனது மண்டபமானது அப்போது கோபுரம் விழுந்ததால் இடிந்து விழுந்தது. மேலும் மற்றுமுள்ள மண்டபங்கள், மதில்கள், கொடுங்கைகள், (34) கோபுரங்கள், அட்டாளமண்டபங்கள், மெத்தைகள், கம்பங்கள், குண்டுக்கற்கள் ஆகிய இவைகளை அங்குள்ள மரங்களைப் பிடுங்கி திரும்பத்திரும்ப போட்டு தள்ளிவிட்டு (35) கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு அட்டகாசத்துடன் நடனம் செய்தார். மீதமுள்ள அசுரர்கள் இங்குமங்கும் அவைகள் விழுவதினால் மரித்துவிட்டார்கள். (36) மற்றும் சிலர் அவிழ்ந்த கேசங்கள், வஸ்திரங்கள், இவைகளை உடையவர்களாக மிகவும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். (37) சூரனோ வெனில் ஆஸ்தான மண்டபம் இடிந்து நகரம் முழுவதும் மிகவும் குழப்பமடைந்ததை அறிந்து ஐந்நூறு முகங்களையும் ஆயிரம் கைகளையும் கொண்ட பல அசுரர்களைப்பார்த்துச் சொன்னான். (38) "ஓ தூதர்களே! நீங்கள் சீக்கிரமாக இப்போது இவனைக்கட்டிக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று அவனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட மிகவும் பராக்கிரமசாலிகளான அவர்கள் எல்லோரும் (39) சீக்கிரத்தில் மிகவும் கூர்மையான அனேக ஆயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு "நாங்கள் ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களும் முந்தியே அவனைக் கட்டுவதற்கு ஆவல் உள்ளவர்களாய் தங்களது கட்டளையை இப்பொழுது நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்" இவ்விதம்கூறி விடைபெற்று அஸுரர்கள் சீக்கிரம் புறப்பட்டார்கள். (40-41) மகா ஸுரர்களான அவர்கள் எல்லோரும் அப்போது வீரபாகுவை சூழ்ந்துகொண்டு கூர்மையான பற்பல ஆயுதங்களை சீக்கிரம் போட்டார்கள். (42) உடனே வீரபாகுவானவர் அப்பொழுது கோபத்தோடு

आस्फाल्य सर्वानेतेन हतवान् किल निष्ठुरान् । तेषां मृतिंच श्रुत्वाऽयं दूतवक्त्रेण शीघ्रतः ॥
चुकोप शूरपद्मस्तं वीरबाहुं महाबलम् ॥ ४४
शूरात्मजस्तु तरसा पितुराज्ञयाथ नानाविधाभरण भूषितचारुगात्रः ।
बद्धं रथं दशसहस्रलसत्तुरङ्गैरारुह्यनिर्गमनमभ्यकरोत् द्विजेन्द्राः ॥ ४५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

वीरबाहुणा शूरात्मजस्य वज्रबाहोर्वधः ॥

ततश्शूरकुमारोऽयं वज्रबाहुर्महासुरः । मन्त्रिसेनापतीनांच कुमारैरमितोवृतः ॥ १
वाहिनी पञ्चशतकैर्गजैरपि रथैस्तथा । सहस्रवाहिनीसंख्यैरश्वैर्मारुतवेगिभिः ॥ २
वाहिनी द्विसहस्रेण गणितैरावृतो बलैः । पटहध्वनिनिर्धूतपयोराशिमहाध्वनिः ॥ ३
छत्रचामरसंयुक्तपाणिभिर्ध्वजिभिस्तथा । यदा प्रतस्थे बलवान् वीरबाहुं प्रतिक्रुधा ॥ ४

ஆஸ்பால்ய ஸர்வாநேதேந ஹதவான் கில நிஷ்டுரான் |
தேஷாம் ம்ருதிம்ச ச்ருத்வாயம் தூதவக்த்ரேண சீக்ரத: ||
சுகோபசூரபத்மஸ்தம் வீரபாஹும் மஹாபலம் || 44
சூராத்மஜஸ்து தரஸா பிதுராக்ஞயாத நாநாவிதாபரண பூஷிதசாருகாத்ர: |
பத்தம் ரதம் தசஸஹஸ்ரலஸத்துரங்கை: ஆருஹ்யநிர்கமனமப்யகரோத் த்விஜேந்த்ரா: || 45

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே சதுர்த்தோத்யாய: ||

|| அத பஞ்சமோத்யாய: ||

"வீரபாஹு சூரகுமாரனுன வஜ்ரபாஹுவை வதைத்தல்"

தத: சூரகுமாரோயம் வஜ்ரபாஹு: மஹாஸுர: | மந்த்ரிஸேனுபதீனும்ச குமாரைரபிதோவ்ருத: || 1
வாஹிநீ பஞ்ச சதகை: கஜைரபி ரதைஸ்ததா | ஸஹஸ்ர வாஹீநீ ஸங்க்யை: அச்வை: மாருதவேகிபி: 2
வாஹிநீ த்விஸஹஸ்ரேண கணிதைராவ்ருதோ பலை: | படஹத்வநி நிர்த்தூத பயோராசிமஹாத்வனி: || 3
சத்ரசாமர ஸம்யுக்த பாணிபிர் த்வஜிபிஸ்ததா | யதா ப்ரதஸ்த்தே பலவான் வீரபாஹும் ப்ரதி க்ருதா || 4

மிகவும் உயர்ந்த தேக்கு மரத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த அஸ்திரங்கள் யாவற்றையும் மிகவும் பொடியாக்கினுர். (43) மிகவும் கொடூரர்களான அவர்களேயும் இம்மரத்திஞலேயே அடித்துக் கொன்றுவிட்டார். சூரனுனவன் தூதன் முகமாக அவர்களுடைய மரணத்தைக்கேட்டு மகாபலவானுகிய வீரபாகுமீது மிகவும் கோபமடைந்தான். (44) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! வஜ்ஜிரபாகு என்ற சூரன் குமாரனுனவன் தந்தையின் உத்திரவின்படி பலவித ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய சரீரத்தை உடையவனுய் பதினுயிரம் குதிரைகள் பூட்டி பிரகாசிக்கின்ற ரதத்தில் ஏறி புறப்பட்டான். (45)

நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

பிறகு சூரனின் குமாரனுன வஜ்ஜிரபாகு என்ற மகாசுரன், மந்திரி சேனுபதி இவர்களுடைய பிள்ளைகளால் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்டவனுய் (1) ஐநூறு வாகினி யானைகள், ரதங்கள், வாயு வேகமுடைய ஆயிரம் வாகினி கணக்குள்ள குதிரைகள், (2) இரண்டாயிரம் வாகினி கணக்குள்ள சைனியங்கள், இவைகளால் சூழப்பட்டவனுகி படஹவாத்யத்தின் சப்தத்தால் அவமதிக்கப்பட்ட ஸமுத்திரத்தின் பேரோசையுடனும் (3) குடை, சாமரம் இவைகளை கையில் உடையவர்களும், த்வஜத்தை

तदोल्काग्निः पुरेऽकस्मात्पपातास्य भयंकरः । शुष्कवृक्ष प्रकाण्डेच तेनेकाकोरवंस्थितः ॥ ५
शिवारुतानि सर्वत्र श्रुतानि दनुजेनहि । रजस्वलाञ्च रण्डांच रक्तमाल्यांबरावृताम् ॥ ६
तैलाप्लुतं तथा छिन्ननासा बाहुपदानपि । दृष्ट्वा दुश्शकुनं चैव निजापत्सूचकं तदा ॥ ७
अगणय्याप तरसा वीरबाहोस्तदान्तिकम् । वीरबाहुस्तु सेनानां संरावमभिवीक्ष्य सः ॥ ८
क्षिप्रमेनामहं हत्वा निर्गमिष्यामि षण्मुखम् । नोचेत्तस्य न दूतोऽयं प्रतिज्ञामकरोदिति ॥ ९
गर्जयामास बलवानुत्प्लुत्योत्प्लुत्य वेगतः । श्रुत्वाऽस्य गर्जनं वज्रबाहुर्विस्मितमानसः ॥ १०
किमेतदिति पप्रच्छ विजयं सारथिं स्वकम् । वेदितस्तरसा तेन सन्नद्धस्तु रणाय सः ॥ ११
तत्पूर्वमेव तत्सेना शरवृष्टिं ववर्ष सा । वीरबाहोश्शरीरे च रक्तस्रावो महानभूत् ॥ १२
ततः कोपेन महता वीरबाहुस्तदाऽसुरान् । गृहीत्वा पाणिनानेकांश्चिक्षेपाण्डान्तमाशुतान् ॥ १३
भ्रामयित्वा पुनश्चान्यान् भूतले ताडयद्भृशम् । दिक्षुपादान् गृहीत्वान्यान् अक्षिपत्तरसाऽसुरान् ॥ १४

ததோல்காக்னி: புரேऽகஸ்மாத் பபாதாஸ்ய பயங்கர: ।
சுஷ்கவ்ருக்ஷ ப்ரகாண்டேச தேநேகாகோரவம் ஸ்தித: ॥ 5
சிவாருதாநி ஸர்வத்ர ச்ருதாநி தனுஜேந ஹி । ரஜஸ்வலாம்ச ரண்டாம்ச ரக்த மால்யாம்பராவ்ருதாம் ॥ 6
தைலாப்லுதம் ததாச்சின்ன நாஸா பாஹு பதானபி ।
த்ருஷ்ட்வா துச்சகுனம் சைவ நிஜாபத் ஸூசகம் ததா ॥ 7
அகணய்யாப தரஸா வீரபாஹோ: ததாந்திகம் । வீரபாஹுஸ்து ஸேனானும் ஸம்ராவமபி வீக்ஷ்ய ஸ: ॥ 8
க்ஷிப்ரமேனுமஹம் ஹத்வா நிர்கமிஷ்யாமி ஷண்முகம் ।
நோசேத் தஸ்ய நதூதோயம் ப்ரதிக்ஞாமகரோதிதி ॥ 9
கர்ஜயாமாஸ பலவான் உத்ப்லுத்யோத்ப்லுத்ய வேகத: ।
ச்ருத்வாஸ்ய கர்ஜனம் வஜ்ர பாஹு: விஸ்மித மானஸ: ॥ 10
கிமேததிதி பப்ரச்ச விஜயம் ஸாரதிம் ஸ்வகம் । வேதிதஸ்தரஸா தேந ஸன்னத்தஸ்து ரணய ஸ: ॥ 11
தத்பூர்வமேவ தத்ஸேனு சரவ்ருஷ்டிம் வவர்ஷ ஸா ।
வீரபாஹோ: சரீரேச ரக்தஸ்ராவோ மஹாநபூத் ॥ 12
தத: கோபேந மஹதா வீரபாஹுஸ்ததாஸுரான் ।
க்ருஹீத்வா பாணிநாநேகாம்ச்சிக்ஷேபாண்டாந்தமாசு தான் ॥ 13
ப்ராமயித்வா புனச்சான்யான் பூதலே தாடயத் ப்ருசம் ।
திக்ஷுபாதான் க்ருஹீத்வாந்யான் அக்ஷிபத் தரஸாஸுரான் ॥ 14

உடையவர்களுமான சைன்யங்களுடன் சூழப்பட்டவனுய் மிகவும் கோபத்துடன் வீரபாகுவைக்குறித்து எப்பொழுது புறப்பட்டானே (4) அப்பொழுது மிகவும் பயங்கரமான கொள்ளிக்கட்டை அவன் பட்டணத்தில் எதிர்பாராமல் விழுந்தது. பட்டுப்போன மரங்கள்மீது காக்கைகள் உட்கார்ந்து கரைந்தன. (5) அவனுல் எங்கும் நரிகளுடைய ஊளையிடுதல் கேட்கப்பட்டன. மேலும் தூரஸ்திரீ, தைம்பெண், சிவப்புமாலை, சிவப்பு வஸ்திரம், இவைகளை தரித்தவள். (6) எண்ணெய்தேய்த்துக்கொண்டவன் அப்படியே அறுபட்ட மூக்கு, கை, கால் இவைகளை உடையவர்கள் எதிர்பட்டனர். தனக்கு வரும் அபாயத்தை தெரிவிக்கும் அபசகுனங்களைக்கண்டு (7) அவற்றை பொருட்படுத்தாமல் சீக்கிரமாக வீரபாகுவின் ஸமீபம் சென்றுன். வீரபாகுவும் அந்த சேனைகளின் ஆரவாரத்தைக்கண்டு (8) "நான் இந்த சேனையை சீக்கிரமாகக்கொன்று ஸ்ரீ முருகன் ஸன்னதிக்குச் சொல்லப்போகிறேன். அவ்விதம் செய்யாவிடில் நான் அவரது தூதனல்ல" என்று சபதம் செய்தார். (9) மகாபலவானுன வீரபாஹுவானவர் வேகத்துடன் துள்ளிக்குதித்து கர்ஜனம் செய்தார். இவரது கர்ஜனையைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்த மனதுடன் (10) விஜயனென்ற தனது ஸாரதியைப்பார்த்து "இதென்ன" வென்று கேட்டான். அவனுல் தெரிவிக்கப்பட்டு சீக்கிரம் யுத்தத்திற்கு தயாராக ஆனுன். (11) அதற்கு முன்னமேயே அவனது ஸைன்யமானது சரமழையைப் பொழிந்தது. வீரபாகுவினுடைய சரீரத்தில் பெரும் ரத்த வெள்ளம் ஏற்பட்டது (12) பிறகு வீரபாகு மிகுந்த கோபத்தோடு தனது கையில் அனேகம் அஸுரர்களை ப்ரும்மாண்டத்தின் சுவற்று முடிவில் எறிந்தார். (13) மறுபடி சில அசுரர்களைப்பிடித்து சுழற்றி பூமியில் அடித்தார். மற்றும்சில அசுரர்களை கால்களில் பிடித்து சுழற்றி சீக்கிரமாக திக்குக்களில்

आस्फाल्यान्यान् कपोलेषु हतवानसुरान् बहून् । गृहीत्वा केशपाशंश्च भ्रामयित्वार्णवांबुषु ॥ १५
लोकालोकेषु सर्वत्र द्वीपादिषु तथाऽसुरान् । पादाघातेनचपरान्मुष्टियुद्धेन चापरान् ॥ १६
पादान् कराभ्यां संगृह्य बहूनां दितिजन्मनाम् । उत्पाट्य क्षेपयामास समन्ताद्व्योम्नि लीलया ॥ १७
शिरांसि मुष्टिघातेन परेषामुदरेऽकरोत् । तथान्येषामुरस्स्थाने पादं कृत्वैकमुज्ज्वलम् ॥ १८
इतरेण नुनोदायमुत्तमांगानि सर्वतः । अन्यान्बहूनेकघायं करेणास्फाल्य निष्ठुरान् ॥ १९
पिण्डीचकार बलवान्निष्पीड्य तरसाऽसुरान् । अंघ्रीन्गृहीत्वाचान्येषामुत्क्षिप्योर्ध्वं बलादयम् ॥ २०
यावत्कालेन ते भूयो निपतन्ति रसातले । तावदेव पुनश्चान्यांस्तेषां लक्ष्यं चकार सः ॥ २१
एवमेवासुरान्सर्वान् हतवान् भूसुरा भृशम् । सेनापतिकुमारांश्च ताडयित्वा महासुरान् ॥ २२
वटवृक्षेण कृतवान् विगतप्राण मारुतान् । ततस्ससंभ्रमं वज्रबाहुस्तु तरसाऽसुरः ॥ २३
आदायचापं सव्येन पाणिनान्येन मार्गणान् । योजयित्वाज्यया शौरिस्सहस्राणि मुमोच सः ॥ २४

ஆஸ்பால்யான்யான் கபோலேஷு ஹதவான் அஸுரான் பஹூன் |
க்ருஹீத்வா கேசபாசம்ச ப்ராமயித்வார்ணவாம்புஷு || 15
லோகாலோகேஷு ஸர்வத்ர த்வீபாதிஷு ததாஸுரான் |
பாதாகாதேநச பரான் முஷ்டியுத்தேந சாபரான் || 16
பாதான் கராப்யாம் ஸங்க்ருஹ்ய பஹூநாம் திதிஜன்மனாம் |
உத்பாட்ய க்ஷேபயாமாஸ ஸமந்தாத் வ்யோம்னி லீலயா || 17
சிராம்ஸி முஷ்டிகாதேந பரேஷாமுதரே கரோத் |
ததாந்யேஷாமுரஸ்தாநே பாதம் க்ருத்வைக முஜ்வலம் || 18
இதரேண நுநோதாயம் உத்தமாங்கானி ஸர்வத: |
அன்யான் பஹூனேகதாயம் கரேணாஸ்பால்ய நிஷ்டுரான் || 19
பிண்டீசகார பலவான் நிஷ்பீட்ய தரஸா ஸுரான் |
அங்க்ரீன் க்ருஹீத்வாசான்யேஷாம் உத்க்ஷிப்யோர்த்வம் பலாதயம் || 20
யாவத் காலேந தே பூய: நிபதந்தி ரஸாதலே |
தாவதேவ புனச்சான்யான் தேஷாம் லக்ஷ்யம் சகார ஸ: || 21
ஏவமேவாஸுரான் ஸர்வான் ஹதவான் பூஸுராப்ருசம் |
ஸேனாபதி குமாராம்ச்ச தாடயித்வா மஹாஸுரான் || 22
வட வ்ருக்ஷேண க்ருதவான் விகத ப்ராணமாருதான் |
தத: ஸஸம்ப்ரமம் வஜ்ரபாஹுஸ்து தரஸாஸுர: || 23
ஆதாய சாபம் ஸவ்யேந பாணினாந்யேந மார்கணான் |
யோஜயித்வாஜ்யயா சௌரி: ஸஹஸ்ராணி முமோச ஹ: || 24

எறிந்தான். (14) சிலரை கன்னங்களில் அறைந்து கொன்றான். பல அசுரர்களை சிண்டுகளைப்பிடித்து சுழற்றி ஸமுத்திர ஜலத்திலும் (15) லோகாலோக பர்வதத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும், ஒவ்வொரு தீவுகளிலும் எறிந்தார். சிலரை கால்களால் உதைத்தும் சிலரை முஷ்டி யுத்தத்தினாலும் (16) அனேகம் அசுரர்களுடைய கால்களை இரு கைகளால்பிடித்து ஆகாசத்தில் விளையாட்டாக நான்கு பக்கங்களிலும் வீசியெறிந்தும் (17) சத்ருக்களின் தலைகளை கைப்பிடியால் அடித்து அவரவர்களின் வயிற்றில் போகும்படிச்செய்தார். மற்றவர்களுடைய மார்பில் தனது பிரகாசிக்கின்ற ஓர் காலை வைத்துக்கொண்டு (18) மற்ற காலினால் தலைகளை நான்கு திசைகளிலும் இடறியெறிந்தும், மிகக் கொடியவர்களான அனேகம் அசுரர்களை கையினால் பலவிதமாக அறைந்தும் (19) பலிஷ்டனான வீரபாகு பல அசுரர்களை பிசைந்து பிண்டமாகச்செய்தும் மற்றும் பல அசுரர்களின் கால்களைவாரி வலிமையோடு உயர எறிந்து (20) அவர்கள் திரும்பி பூமியில் விழுவதற்குமுன் வேறு சிலர்களை அவர்கள்மீது குறிவைத்து எறிந்தும் (21) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாக சகல அசுரர்களையும் மிகவும் நாசம்செய்து சேனாபதிகளின் பிள்ளைகளான மகாஸுரர்களை (22) ஓர் ஆலமரத்தினால் அடித்து உயிர் இழந்தவர்களாய்ச் செய்தார். பிறகு வஜ்ரபாகு பரபரப்போடு வேகமாக (23) இடது கையினால் வில்லை எடுத்து வலது கையினால் நாணோடு அம்புகளை தொடுத்து அச்சூரகுமாரன் ஆயிரம் பாணங்களை பிரயோகித்தான். (24)

वीरबाहुस्तु तान् सर्वान् चूर्णयामास तूर्णतः । पुनर्मुमोच नाराचानयुतान्निशितान्बली ॥ २५
मुसलेन तदास्फाल्य तान्रेणूनकरोदयम् । ववर्ष वृष्टिं बाणानां सहस्राणां पुनश्च सः ॥ २६
वीरबाहुस्तु तान्सर्वान् करेणैवाकरोत्वृथा । पुनश्च वज्रबाहुस्तं मूर्ध्नि वक्षःस्थले क्रुधा ॥ २७
पाणिपादललाटेषु कन्धरादिषु मर्मसु । प्रतिस्थानं सहस्राणि शराणि निशितान्यहो ॥ २८
विमोचितानि सर्वाणि मुसलं तस्य कर्कशम् । छित्वा लग्नानि सर्वत्र वीरबाहोस्तनौ भृशम् ॥ २९
मूर्छामाप इवारं स वीरबाहुः क्षणं स्थितः । वीरबाहुस्ततः कोपाद्रथं तस्यातिसुन्दरम् ॥ ३०
ताडयामास पादेन शतधान्यपतच्च सः । वज्रबाहुस्तु तरसा पुनश्चान्यं महारथम् ॥ ३१
स्थित्वा मुमोच बाणानां सहस्रं निटिलेऽस्य सः । तान् सर्वान् पाणिना तस्य कृत्वा निष्फलपातिनः ॥ ३२
साकं तेन रथं तूर्णं अक्षिपल्लक्षयोजनम् । ऊर्ध्वं भूयो पतद्भूमौ विशीर्णांगोरथःक्षणात् ॥ ३३
वज्रबाहुस्तु पतितस्तेनैवच पुनः क्रुधा । गृहीत्वा चापमत्युच्चं यदा योद्धुमियेष सः ॥ ३४

வீரபாஹுஸ்து தான் ஸர்வான் சூர்ணயாமாஸ தூர்ணத: ।
புனர்முமோச நாராசான் அயுதான் நிசிதான் பலீ ॥ 25

முஸலேந ததாஸ்பால்ய தான் ரேணூநகரோதயம் ।
வவர்ஷ வ்ருஷ்டிம் பாணாநாம் ஸஹஸ்ராணாம் புனச்சஸ: ॥ 26

வீரபாஹுஸ்து தான் ஸர்வான் கரேணைவாகரோத் வ்ருதா ।
புனச்ச வஜ்ரபாஹுஸ்தம் மூர்த்னி வக்ஷ:ஸ்தலே க்ருதா ॥ 27

பாணி பாதலலாடேஷு கந்தராதிஷு மர்மஸு ।
ப்ரதிஸ்தானம் ஸஹஸ்ராணி சராணி நிசிதான்யஹோ ॥ 28

விமோசிதாநி ஸர்வாணி முஸலம் தஸ்ய கர்கசம் ।
ச்சித்வா லக்னநி ஸர்வத்ர வீரபாஹோஸ்தநௌ ப்ருசம் ॥ 29

மூர்ச்சாமாப்தஇவாரம்ஸ வீரபாஹு: க்ஷணம் ஸ்தித: ।
வீரபாஹுஸ்தத: கோபாத் ரதம் தஸ்யாதிஸுந்தரம் ॥ 30

தாடயாமாஸ பாதேந சததான்யபதச்ச ஸ: । வஜ்ரபாஹுஸ்து தரஸா புனச்சான்யம் மஹாரதம் ॥ 31

ஸ்தித்வா முமோச பாணானாம் ஸஹஸ்ரம் நிடிலேஸ்ய ஸ: ।
தான் ஸர்வான் பாணிநா தஸ்ய க்ருத்வா நிஷ்பல பாதின: ॥ 32

ஸாகம் தேந ரதம் தூர்ணம் அக்ஷிபத் லக்ஷயோஜனம் ।
ஊர்த்வம் பூயோபதத் பூமௌ விசீர்ணாங்கோ ரத: க்ஷணாத் ॥ 33

வஜ்ரபாஹுஸ்து பதித: தேநைவச புன: க்ருதா ।
க்ருஹீத்வா சாபமத்யுச்ரம் யதா யோத்துமியேஷ ஸ: ॥ 34

வீரபாகுவோவெனில் அவை யாவற்றையும் உடனே பொடியாக்கினார். மறுபடியும் பலிஷ்டனான வஜ்ர பாஹு கூர்மைகளான பதினாயிரம் நாராசங்களை விடுத்தான். (25) வீரபாகு முஸலத்தினால் அதை அடித்துப் பொடியாக்கினார். மறுபடியும் அந்த வஜ்ஜிரபாகு அனேகம் ஆயிரம் பாணங்களை தொடுத்து மழையாகப் பொழிந்தான். (26) வீரபாகுவோவெனில், அந்த பாணங்கள் யாவற்றையும் தனது கையினாலேயே வீணாக்கினார். பிறகு வஜ்ஜிரபாகு அவர்மீது மிகக் கோபத்துடன், தலை, மார்பு, (27) கை, கால், நெற்றி, கழுத்து முதலிய மர்மஸ்தானங்களில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஆயிரக்கணக்கான கூர்மையுள்ள பாணங்களை வர்ஷிக்க (28) அவ்வாறு விடப்பட்ட பாணங்கள் யாவும் அவருடைய கடினமான உலக்கையை உடைத்து வீரபாகுவினுடைய சரீரத்தில் எங்கும் தைத்துக்கொண்டன (29) வீரபாஹுவானவர் நொடிநேரம் களைப்புற்றவர்போல் இருந்து பிறகு கோபத்தால் மிக அழகுவாய்ந்த அவனது தேரை (30) காலால் உதைத்தான். அந்ததேர் நூறு தூளாக உடைந்து விழுந்தது. வஜ்ர பாஹுவோவெனில், மறுபடியும் வேகமாய் வேறு பெரும் தேரை (31) அடைந்து, ஆயிரம் பாணங்களால் வீரபாஹுவின் நெற்றியில் அடித்தான். அந்த பாணங்கள் யாவையும், கையினால் முனைமழுங்கி விழச்செய்து (32) அஸுரனோடு ரதத்தை எடுத்து வேகமாய் மேலே லக்ஷயோஜனை தூரம் எறிந்தான். பிறகு அந்த ரதம், பூமியில் விழுந்து ஒரு நொடிக்குள் தூள்தூளாகியது. (33) தேருடன் விழுந்த வஜ்ஜிரபாகு தப்பியெழுந்து மறுபடியும் கோபத்துடன் மிகவும் உயர்ந்த வில்லை எடுத்து யுத்தம்செய்ய

तदानीमेव तस्याशु तद्द्विधा कृतवानयम । खड्गमादायच पुनः कोपेनोत्प्लुत्यरंहसा ॥ ३५
अभ्यागतस्य तस्यायं करं सत्सरुमच्छिनत् । गदां संभ्राम्य गुर्वीं च जघानास्योपरि क्रुधा ॥ ३६
चिच्छेद तामपि तदा करवाळेन तस्य सः । ततस्तु वज्रबाहोश्च वीरबाहुशिरांस्ययम् ॥ ३७
अच्छिनत्सुदृढान्यस्य खड्गेनोत्प्लुत्यरंहसा । एवं हत्वाऽसुरान् सर्वान् वीरबाहुर्द्विजोत्तमाः ॥ ३८
स्कन्दस्याभ्याशमभ्येतुं यदेच्छामकरोत्पुनः । सवितापि ततश्शीघ्रं प्रापास्तमयपर्वतम् ॥ ३९
अहो स्कन्दस्य निन्दायाः फलं शूरेण संप्रति । अनुभूतमिति ज्ञात्वा वीरबाहुस्तु निर्ययौ ॥ ४०
वीथिस्थान्यद्भुतान्याशु पश्यन् भूयः पुरस्तदा । उल्लंघ्य परिखां वेगात्प्राप लंकापुरीं क्षणात् ॥ ४१
तदागमनमस्याशु ज्ञात्वा याळिमुखासुरः । सहस्रमौळिनिचयो द्विसहस्रकरावृतः ॥ ४२
वीरबाहुकृतांस्मृत्वा मृतिं पुत्रस्य मन्युना । वारयामास सेनाभिरासुरीभिर्महाबलः ॥ ४३
अब्रवीद्वचनं चोग्रं वीक्ष्य तं याळिकन्धरः । यस्मात्त्वया मारितोयं मत्पुत्रस्साहसी महान् ॥ ४४

ததாநீமேவ தஸ்யாசு தத் த்விதா க்ருதவானயம் |
கட்கமாதாயச புன: கோபேநோத்ப்லுத்ய ரம்ஹஸா || 35
அப்யாகதஸ்ய தஸ்யாயம் கரம் ஸத்ஸருமச்சினத் |
கதாம் ஸம்ப்ராம்ய குர்விம்ச ஜகாநாஸ்யோபரி க்ருதா || 36
சிச்சேத தாமபி ததா கரவாளேந தஸ்ய ஸ: | ததஸ்து வஜ்ரபாஹோச்ச விரபாஹு: சிராம்ஸ்யயம் || 37
அச்சினத் ஸுத்ருடான்யஸ்ய கட்கேனோத்ப்லுத்ய ரம்ஹஸா |
ஏவம் ஹத்வாஸுரான் ஸர்வான் விரபாஹுர் த்விஜோத்தமா: || 38
ஸ்கந்தஸ்யாப்யாசமப்யேதும் யதேச்சாமகரோத் புன: |
ஸவிதாபி தத: சீக்ரம் ப்ராபாஸ்தமய பர்வதம் || 39
அஹோ ஸ்கந்தஸ்ய நிந்தாயா: பலம் சூரேண ஸம்ப்ரதி |
அனுபூதமிதி க்ஞாத்வா விரபாஹுஸ்து நிர்யயௌ || 40
விதிஸ்தான்யத்புதான்யாசு பச்யன் பூய: புரஸ்ததா |
உல்லங்க்ய பரிகாம் வேகாத் ப்ராப லங்காபுரீம் க்ஷணாத் || 41
ததாகமனமஸ்யாசு க்ஞாத்வா யாளிமுகாஸுர: | ஸஹஸ்ர மௌளி நிசய: த்விஸஹஸ்ர கராவ்ருத: || 42
விரபாஹு க்ருதாம் ஸ்ம்ருத்வா ம்ருதிம் புத்ரஸ்ய மன்யுநா |
வாரயாமாஸ ஸேனாபி: ஆஸுரீபி: மஹாபல: || 43
அப்ரவீத் வசனம் சோக்ரம் வீக்ஷ்ய தம் யாளிகந்தர: |
யஸ்மாத் த்வயா மாரிதோயம் மத்புத்ர:ஸாஹஸீ மஹான் || 44

எண்ணியபோது (34) அப்பொழுதே அவனுடைய அந்தவில்லை விரபாகுவானவன் உடன் இரண்டாகச் செய்தான். மறுபடியும் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு கோபத்துடன் வேகமாக துள்ளிக்குதித்து (35) வந்த அந்த வஜ்ஜிரபாகுவினுடைய கையை கத்திப்பிடியை பிடித்துள்ளபடி வெட்டினார். பின்பு அவன் பெரிய கதையை சுழற்றி அவர்மேல் கோபத்துடன் அடித்தான். (36) அதையும் அந்த விரபாகுவானவர் தனது கத்தியால் துண்டித்தார். பிறகு விரபாகுவானவர் எழும்பிக் குதித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாக கத்தியினால் வஜ்ஜிரபாகுவினுடைய மிகவும் திடமான தலைகளை வெட்டித்தள்ளினார். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதம் விரபாகு எல்லா அசுரர்களையும் கொன்று (37-38) மறுபடி ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸமீபம் செல்ல எண்ணியபோது சூரியனும் சீக்கிரமாக அஸ்தமனகிரியை அடைந்தார். (39) ஆச்சரியம்! முருகனை நிந்தித்ததின்பயன் சூரனால் அனுபவிக்கப்பட்டது என்று மனதில் எண்ணி விரபாகுவானவர் புறப்பட்டார். (40) மறுபடி பட்டணத்து வீதியிலிருக்கின்ற ஆச்சரியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வேகமாய் அகிழைத்தாண்டி ஓர் க்ஷணத்தில் லங்காபுரியை அடைந்தார். (41) அப்போது அவரது வரவை ஆயிரம் தலைகளை உடையவனும் இரண்டாயிரம் கைகள் உடையவனுமான யாளிமுகாஸுரன் சீக்கிரம் அறிந்து (42) தனது பிள்ளையை விரபாகு கொன்றதை நினைத்து மிகக் கோபம்கொண்டு மிகுந்த பலமுள்ள அந்த அசுரன் மிகுந்த சேனைகளால் அவரை தகைந்து அவரைப்பார்த்து யாளிமுகன் கொடூரமான வார்த்தையைக் கூறி மஹானும் மிகுந்த ஸாஹஸமுள்ளவனுமான எனது குமாரன் உன்னால் கொல்லப்பட்டபடியால் (43-44)

संहरिष्यामि तत्त्वांच पश्य मे वीर्यमुल्बणम् । एवं परुषकां तस्य वीरबाहुर्निशम्यसः ॥ ४५
विहस्य किञ्चित्प्रोवाच यालिवक्त्रं तदासुरम् । सहस्रयालिवक्त्रैस्त्वं द्विसहस्रभुजैरपि ॥ ४६
भयप्रदोऽहमेकेन शिरसा मण्डितोऽधुना । किंकर्तव्यं त्वयात्रैव रणे तत्कुरु वीर्यवान् ॥ ४७
इति ब्रुवन्तं तं तस्य सेनाश्शस्त्राणि निष्ठुराः । मुमुचुर्निशितान्याशु लक्षीकृत्य तदाभृशम् ॥ ४८
तास्सर्वास्सद्य एवायं खड्गेनाच्छिनदुज्वलः । ततस्तं यालिवक्त्रोऽसौ सहस्रैः पाणिभिः क्रुधा ॥ ४९
ताडयामास वेगेन वक्षस्युपलनिष्ठुरे । तत्क्षणेनैव तान्पाणींस्तस्य खड्गेन चाच्छिनत् ॥ ५०
पुनश्चान्यैः करैरुग्रैः पर्वतानुन्नतानसौ । उत्पाट्य क्षेपयामास वीरबाहोस्तनौ द्विजाः ॥ ५१
निपतन्तोऽस्य ते सर्वे शरीरे चूर्णतां गताः । चिच्छेद तानपि करान् सहस्रगणितांस्तदा ॥ ५२
शुण्डासहस्रं भूयोऽपि प्रेरितं बन्धुमस्य सः । छित्वा खड्गेन शुण्डाश्च तस्तार पृथिवीतले ॥ ५३
हत्वाऽसुरकुलं भूयः शैलादेर्गणराडयम् । गन्धमादनमाप्यायं समुद्रं लंघ्य पर्वतम् ॥ ५४

ஸம்ஹரிஷ்யாமி தத் த்வாம்ச பச்யமே வீர்யமுல்பணம் ।
ஏவம் பருஷகாம் தஸ்ய வீரபாஹு: நிசம்ய ஸ: ॥ 45
விஹஸ்ய கிஞ்சித் ப்ரோவாச யாளிவக்த்ரம் ததாஸுரம் ।
ஸஹஸ்ர யாளிவக்த்ரைஸ்த்வம் த்விஸஹஸ்ர புஜைரபி ॥ 46
பயப்ரதோऽஹமேகேந சிரஸா மண்டிதோऽதுனா ।
கிம் கர்தவ்யம் த்வயாத்ரைவ ரணே தத்குரு வீர்யவான் ॥ 47
இதி ப்ருவந்தம் தம் தஸ்ய ஸேனா: சஸ்த்ராணி நிஷ்டுரா: ।
முமுசு: நிசிதான்யாசு லக்ஷீக்ருத்ய ததா ப்ருசம் ॥ 48
தாஸ்ஸர்வா: ஸத்ய ஏவாயம் கட்கேனச் சினதுஜ்வல: ।
ததஸ்தம் யாளிவக்த்ரோஸௌ ஸஹஸ்ரை: பாணிபி: க்ருதா ॥ 49
தாடயாமாஸ வேகேந வக்ஷஸ்யுபல நிஷ்டுரே ।
தத்க்ஷணேனைவ தான் பாணீன் தஸ்ய கட்கேந சாச்சினத் ॥ 50
புனச்சான்யை: கரைருக்ரை: பர்வதானுன்னதானஸௌ ।
உத்பாட்ய க்ஷேபயாமாஸ வீரபாஹோஸ்தனௌ த்விஜா: ॥ 51
நிபதந்தோஸ்ய தே ஸர்வே சரீரே சூர்ணதாம் கதா: ।
சிச்சேத தானபி கரான் ஸஹஸ்ர கணிதான் ததா ॥ 52
சுண்டாஸஹஸ்ரம் பூயோபி ப்ரேரிதம் பந்துமஸ்ய ஸ: ।
ச்சித்வா கட்கேந சுண்டாச்ச தஸ்தாரப்ருதிவீதலே ॥ 53
ஹத்வா ஸுரகுலம் பூய: சைலாதே: கணராடயம் । கந்தமாதனமாப்யாயம் ஸமுத்ரம் லங்க்ய பர்வதம் ॥ 54

நான் உன்னை இப்பொழுதே கொல்லப் போகிறேன். எனது மிகுந்த வீர்யத்தை நீ பார்.'' இவ்விதம் அவனது கடும் வார்த்தையை வீரபாகு கேட்டு (45) கொஞ்சம் புன்னகையுடன் அப்போது அந்த யாளி முகனைப் பார்த்துக் கூறினார். நீ ஆயிரம் முகங்களுடனும் இரண்டாயிரம் கைகளுடனும் (46) பயங்கரனாக இருக்கின்றாய். நான் ஒரு தலையுடன் விளங்குகின்றேன். ''வெகு பலசாலியான நீ செய்யக் கூடியதை எல்லாம் இங்கு யுத்தத்தில் செய்'' என்றார். (47) இவ்விதம் கூறுகின்ற வீரபாகுவை அவனது கொடூரமான சைன்யங்கள் குறி வைத்து கூர்மையுள்ள சஸ்திரங்களை மிகுதியாக விட்டார்கள். (48) உடனேயே வீரபாகு அவைகள் யாவற்றையும் கத்தியினால் துண்டித்தார். பிறகு யாளிமுகன் கோபத்துடன் தனது ஆயிரம் கைகளால் (49) மிகுந்த கோபத்தோடு கற்பாறை போல் கடினமான அவரது மார்பில் வேகமாக அடித்தான். அந்த க்ஷணத்திலேயே வீரபாகு தனது கத்தியினால் அவனது கைகளை வெட்டினார். (50) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! மறுபடியும் அந்த யாளிமுகன் பயங்கரமான மற்ற கைகளால் உயர்ந்த பர்வதங்களைப் பிடுங்கி வீரபாகுவின் சரீரத்தில் எறிந்தான். (51) அவைகள் யாவும் அவர் மீது விழுந்த மாத்திரத்தில் பொடிப் பொடியாகி விட்டன. அந்த ஆயிரக்கணக்கான கைகளையும் வெட்டினான். (52) மறுபடியும் வீரபாகுவை கட்டுவதற்காக நீட்டப்பட்ட துதிக்கைகளை அவன் கத்தியால் வெட்டித்தள்ளி பூமியில் பரத்தினான். (53) மேலும், அஸுரர்களின் கும்பலை மலையால் அழித்துவிட்டு கந்தமாதன மலையையும் ஸமுத்திரத்தையும் தாண்டி (54) கணாதிபரான அந்த

श्रीशेन्तिनगरं प्राप स्कन्दस्यावासमुज्वलम् । अग्रहीदात्मनोरूपं क्षणेनैव नटो यथा ॥ ५५
तत्र दृष्ट्वा महात्मानं आगतं सद्य एवतम् । अष्टाधिकलसल्लक्षगणा वीर्योत्कटास्तथा ॥ ५६
ब्रह्मविष्ण्वादयस्सर्वे साकञ्चैव मरुत्वता । नत्वा स्तुत्वा स्थिताः स्तोत्रैः कृताञ्जलिपुटास्तदा ॥ ५७
संभाष्य सर्वान् सल्लापैरालिंग्यालिंग्य तानयम् । वृत्तान्तमुक्त्वा सर्वेषां विशेषेण मरुत्वतः ॥ ५८
अनुयातस्तदासर्वैराप स्कन्दस्य मन्दिरम् । दृष्ट्वात्र देवसेनानां रक्षकं परमं गुहम् ॥ ५९
प्रणम्य परया भक्त्या स्तुत्वा स्तोत्रशतैरपि । प्रबद्धस्वस्तिककरस्तस्थौ प्रश्रयणेन सः ॥ ६०
कृतानुज्ञस्तु वृत्तान्तं पश्चात् स्कन्देन चाब्रवीत् । यदुक्तं भवता स्वामिंस्तथैवोक्तो मयाऽसुरः ॥ ६१
न शृणोतिस्म तद्वाक्यमुल्लंघ्याज्ञां तव प्रभो । हन्तुं मांच तदा कांश्चिदसुरानप्यचोदयत् ॥ ६२
हत्वा तान् कृपया तेऽद्य पुनः प्राप्तोऽहमन्तिकम् । उक्त्वैवं विनयानम्रं प्राह तं षण्मुखस्तदा ॥ ६३
खिन्नोऽसि नितरां भक्त प्रयासमनुभूतवान् । मत्कृतेऽत्यन्तमित्यादि ततो ब्रह्माणमच्युतम् ॥ ६४

ஸ்ரீ சேந்திநகரம் ப்ராப ஸ்கந்தஸ்யாவாஸ முஜ்வலம் ।
அக்ரஹீதாத்மனோ ரூபம் க்ஷணேநைவ நடோ யதா ॥ 55
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாத்மானம் ஆகதம் ஸத்ய ஏவ தம் ।
அஷ்டாதிகலஸல்லக்ஷகணா வீர்யோத்கடாஸ் ததா ॥ 56
ப்ரம்ம விஷ்ண்வாதயஸ்ஸர்வே ஸாகம் சைவ மருத்வதா ।
நத்வா ஸ்துத்வா ஸ்திதா: ஸ்தோத்ரை: க்ருதாஞ்ஜலிபுடாஸ்ததா ॥ 57
ஸம்பாஷ்ய ஸர்வான் ஸல்லாபை: ஆலிங்க்யாலிங்க்யதாநயம் ।
வ்ருத்தாந்தமுக்த்வா ஸர்வேஷாம் விசேஷேண மருத்வத: ॥ 58
அனுயாதஸ்ததா ஸர்வை: ஆபஸ்கந்தஸ்ய மந்திரம் ।
த்ருஷ்ட்வாத்ர தேவஸேனானாம் ரக்ஷகம் பரமம் குஹம் ॥ 59
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரசதைரபி ।
ப்ரபத்தஸ்வஸ்திக கர: தஸ்தௌ ப்ரச்ரயணேந ஸ: ॥ 60
க்ருதானுக்ஞஸ்து வ்ருத்தாந்தம் பச்சாத் ஸ்கந்தேந சாப்ரவீத் ।
யதுக்தம் பவதா ஸ்வாமின் ததைவோக்தோ மயாஸுர: ॥ 61
ந ச்ருணோதிஸ்ம தத்வாக்யம் உல்லங்க்யாக்ஞாம் தவ ப்ரபோ ।
ஹந்தும் மாம்ச ததா காம்ச்சித் அஸுராநப்யசோதயத் ॥ 62
ஹத்வா தான் க்ருபயா தேத்ய புன: ப்ராப்தோஹமந்திகம் ।
உக்த்வைவம் விநயாநம்ரம் ப்ராஹ தம் ஷண்முகஸ் ததா ॥ 63
கின்னோஸி நிதராம் பக்த ப்ரயாஸ மனுபூதவான் । மத்க்ருதேத்யந்தமித்யாதி ததோ ப்ரம்மாணமச்யுதம் ॥

வீரபாஹுவானவர், ஸ்ரீ ஷண்முகனுக்கு இருப்பிடமாயும் பிரகாசிக்கின்றதுமான திருச்செந்தூரை வந்து அடைந்தார். ஒரு நொடியில் தனது சுய உருவத்தை நாட்டியக்காரன் போல், எடுத்துக் கொண்டார். (55) அங்கு மஹாத்மாவான வீரபாஹு வந்தவுடன், மிகவும் பராக்கிரமசாலிகளான லக்ஷத்தெட்டு கணங்களும் பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களும் இந்திரனோடு அங்கு வந்து வீரபாகுவை நமஸ்கரித்து அஞ்சலி பந்தம் செய்துகொண்டு ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். (56-57) வீரபாகுவும் அந்த எல்லோருடனும் ஸம்பாஷித்து அந்த ஒவ்வொருவரையும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு எல்லோருக்கும் நடந்ததைச் சொல்லி விசேஷமாக இந்திரனுக்கு விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி (58) அப்போது அவர்கள் எல்லோராலும் பின் தொடரப்பட்டு ஸ்ரீ முருகனுடைய வீட்டை அடைந்தார். அங்கு தேவசேனைகளை ரக்ஷிப்பவரும் மிகச் சிறந்தவருமான சுப்பிரமண்யரைப் பார்த்து (59) மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து கைகட்டி, வாய் பொத்தி வணக்கத்துடன் நின்றார். (60) பிறகு ஸ்ரீ முருகன் உத்திரவின் பேரில் வீரபாகு நடந்ததைக் கூறினார். "ஓ சுவாமியே! தங்களால் சொல்லப்பட்டதை அவ்விதமே நான் உரைத்தும் (61) அந்த அசுரன் தங்களது வார்த்தையைக் கேட்காமல் கட்டளையையும்மீறி ஓ பிரபுவே என்னைக் கொல்லுவதற்காக சில அசுரர்களையும் ஏவினான். (62) தங்களது க்ருபையால் நான் அவர்களைக் கொன்று மறுபடி திரும்பி "தங்கள் சன்னிதானத்திற்கு இப்பொழுது வந்தேன்." என்று இவ்விதம்கூறி வினயத்துடன் வணங்கி நின்ற அந்த வீரபாகுவை அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகன் கூறினார். (63) "ஓ பக்தனே! எனக்காக நீ மிகவும்

इन्द्रादिदेवान् वीक्ष्यायं षण्मुखस्सहसा पुनः । नाङ्गीकृतं यतस्तेन मद्वाक्यमसुरेण तत् ॥ ६५
श्वएव संहरिष्यामि देवाविष्णुपुरोगमाः । युष्मासु तत्र पश्यत्सु शूरमेनं सबान्धवम् ॥ ६६
एवमुक्तं तदा सर्वे शृण्वन्तोऽमरपुङ्गवाः । स्कन्देन तुष्टिमापुस्ते वचो विष्णुमुखा द्विजाः ॥ ६७
इति गदितमशेषं वीरबाहोश्चरित्रं निखिलदनुजमुख्यध्वंसकस्याधुनावः ।
पुनरपिच वदामिस्फीतपुण्या मुनीन्द्राः समवहितमनस्कास्संशृणुध्वं कथां च ॥ ६८

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

शूरेण स्वानुज पुत्र मन्त्रिभिस्सह मन्त्रालोचनम् ॥

अथ शूरस्तु पुत्रस्य श्रुत्वा तां विपदं तदा । असुरैराप नारीभिः पद्मकोमळया शुचम् ॥ १
धर्मकोपस्तमागम्य मन्त्री तस्य महामतिः । सांत्वयामास वचनैर्दुःखितं शूरमाशु सः ॥ २

இந்த்ராதிதேவான் வீக்ஷ்யாயம் ஷண்முகஸ்ஸஹஸா புன: |
நாங்கீ க்ருதம் யதஸ்தேன மத்வாக்யமஸுரேண தத் || 65
ச்வ ஏவ ஸம்ஹரிஷ்யாமி தேவா விஷ்ணு புரோகமா: |
யுஷ்மாஸு தத்ர பச்யத்ஸு சூரமேனம் ஸபாந்தவம் || 66
ஏவமுக்தம் ததா ஸர்வே ச்ருண்வந்தோமர புங்கவா: |
ஸ்கந்தேந துஷ்டிமாபுஸ்தே வசோ விஷ்ணுமுகா த்விஜா: || 67
இதி கதிதமசேஷம் வீரபாஹோச்சரித்ரம் நிகில தனுஜமுக்ய த்வம்ஸகஸ்யாதுநா வ: |
புனரபிச வதாமி ஸ்பீதபுண்யா முநீந்த்ரா: ஸமவஹிதமனஸ்கா: ஸம்ச்ருணுத்வம் கதாம் ச || 68

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே பஞ்சமோத்யாய: ||

|| அத ஷஷ்டோத்யாய: ||

சூரன் தனது தம்பி, பிள்ளை, மந்திரி இவர்களுடன் மத்திராலோசனை செய்தல்.

அத சூரஸ்து புத்ரஸ்ய ச்ருத்வா தாம் விபதம் ததா | அஸுரைராப நாரீபி: பத்ம கோமளயா சுசம் || 1
தர்மகோபஸ்தமாகம்ய மந்த்ரீ தஸ்ய மஹாமதி: | ஸாந்த்வயாமாஸ வசனை: து:கிதம் சூரமாசு ஸ: || 2

கஷ்டத்தை அனுபவித்து அதனால் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கிருய்.'' இவ்விதம் பலவாருக தேற்றி பிறகு ஸ்ரீ முருகன் பிரும்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப்பார்த்து அந்த சூரன் எனது வார்த்தையைக் கேளாதபடியால் ஓ விஷ்ணு முதலிய தேவர்களே! (64-65) நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த சூரனை அவனது பந்துவர்க்கங்களுடன் நாளைதினமே கொல்லுகிறேன் என பரபரப்புடன் கூறினார். (66) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதம் ஸ்ரீ முருகனால் கூறப்பட்டதை ஸ்ரீ விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவச்ரேஷ்டர்களும் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். (67) ஓ மிகுந்த புண்ணியமுள்ள முனிச்ரேஷ்டர்களே! முக்கிய அசுரர்கள் யாவரையும் நாசம்செய்த வீரபாகுவினுடைய சரித்திரம் முழுவதும் இப்பொழுது என்னால் உங்களுக்கு இவ்விதமாக கூறப்பட்டது. மேலும் நான் சொல்லுகின்ற கதையை ஒருமைபட்ட மனதுடன் கேளுங்கள். (68)

ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்.

பிறகு சூரனேவெனில் தன் பிள்ளைக்கு நேர்ந்த அவ்வித ஆபத்தைக்கேட்டு அஸுரர்களோடும் பத்மகோமளை என்ற மனைவியோடும் மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளோடும் அப்பொழுது மிகுந்த துக்கமடைந்தான். (1) மகாபுத்திமானான தர்மகோபன் என்ற மந்திரி மிகவும் துயரமுற்ற அந்த சூரனிடம் சீக்கிரம்

ऐश्वर्यं कीर्तिबुद्धीनां धृतिशौर्यौजसामपि । निलयस्त्वं महातेजास्सर्वदा सर्वतन्त्रवित् ॥ ३
किमर्थमधुना स्वामिन् शूर शोचसि मूढवत् । ब्रह्मादि देवास्सर्वेऽपि त्वामवेक्ष्येदृशं प्रभो ॥ ४
न करिष्यन्ति किं हासं तस्माच्छोकं त्यजाधुना । दूतेनैवं कृतं मत्वा कथं शोचसि कस्यचित् ॥ ५
आयुश्चैतावदस्यैतत्तव पुत्रस्य कल्पितम् । नोचेत्कथमनेनायं हतस्सर्वारिघातकः ॥ ६
एवं बहुविधं तेन बोधितस्सहसाऽसुरः । पार्श्वस्थान् प्रेक्ष्य दूतोऽयं गतोवा वर्ततेऽथवा ॥ ७
एवमुक्त्वाथ तैः प्रोक्तो गतएष इति द्विजाः । ब्रह्माणमानयात्रेति दूतंप्राह महाबली ॥ ८
गत्वा दूतस्तु सर्वत्र प्रेक्ष्य तं स्कन्द पार्श्वगम् । सर्वान् देवानथागत्य प्रोवाचैवं यथातथम् ॥ ९
तच्छ्रुत्वा शूरपद्मायं स्वदूत वचनं तदा । चुकोप देवान् सर्वांश्च मनसा ब्रह्मपूर्वकान् ॥ १०
आनयामास धातारं अन्याण्डाधिपमाशुसः । दूतवक्त्रेण तं प्रेक्ष्य नगरं पूर्ववत्कुरु ॥ ११
ब्रह्मन्नित्याहशूरोऽयं ततो ब्रह्मा यथापुरा । कृत्वाशुनगरं तस्य प्रापाभ्याशं पुनश्चसः ॥ १२

ஐச்வர்ய கீர்த்தி புத்தீநாம் த்ருதிசௌர்யோஜஸாமபி |
நிலயஸ்த்வம் மஹாதேஜா: ஸர்வதா ஸர்வ தந்த்ரவித் || 3
கிமர்த்தமதுநா ஸ்வாமின் சூர சோசஸி மூடவத் |
ப்ரம்மாதி தேவா: ஸர்வேபி த்வாமவேக்ஷ்யேத்ருசம் ப்ரபோ || 4
நகரிஷ்யந்தி கிம் ஹாஸம் தஸ்மாத் சோகம் த்யஜாதுநா |
தூதேநைவம் க்ருதம் மத்வா கதம் சோசஸி கஸ்ய சித் || 5
ஆயுச்சைதாவதஸ்யைதத் தவ புத்ரஸ்ய கல்பிதம் | நோசேத் கதமநேநாயம் ஹத: ஸர்வாரி காதக: || 6
ஏவம் பஹுவிதம் தேந போதித: ஸஹஸாஸுர: |
பார்ச்வஸ்தான் ப்ரேக்ஷ்ய தூதோயம் கதோவா வர்ததே தவா || 7
ஏவமுக்த்வாத தை: ப்ரோக்த: கதஏஷ இதி த்விஜா: |
ப்ரம்மாணமாநயாத்ரேதி தூதம் ப்ராஹ ததோ பலீ || 8
கத்வா தூதஸ்து ஸர்வத்ர ப்ரேக்ஷ்ய தம் ஸ்கந்த பார்ச்வகம் |
ஸர்வான் தேவாநதாகத்ய ப்ரோவாசைவம் யதாததம் || 9
தச்ச்ருத்வா சூரபத்மாயம் ஸ்வ தூதவசனம் ததா |
சுகோப தேவான் ஸர்வாம்ச்ச மனஸா ப்ரம்மபூர்வகான் || 10
ஆநயாமாஸ தாதாரம் அந்யாண்டாதிபமாசுஸ: | தூதவக்த்ரேண தம் ப்ரேக்ஷ்ய நகரம் பூர்வவத்குரு || 11
ப்ரம்மன் இத்யாஹ சூரோயம் ததோ ப்ரம்மா யதா புரா |
க்ருத்வாசு நகரம் தஸ்ய ப்ராபாப்யாசம் புனச்சஸ: || 12

வந்து வார்த்தைகளால் ஸமாதானம் செய்தான் (2) "ஓ மகாபராக்கிரமசாலியான அரசனே! தாங்கள் ஐசுவரியம் புகழ் புத்தி தைரியம் சௌரியம் பராக்கிரமம் இவைகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; எப்பொழுதும் எல்லா தந்திரங்களையும் நன்கு அறிந்தவர். (3) ஓ ஸ்வாமியே! தாங்கள் எதற்காக மூடனைப்போல் இப்போது வருத்தமடைகிறீர்? ஓ பிரபுவே! பிரும்மா முதலிய எல்லா தேவர்களும் இப்படிப்பட்ட உம்மைப்பார்த்து (4) பரிஹஸிக்கமாட்டார்களா? ஆகையால் இப்பொழுது தாங்கள் துக்கத்தை விடுங்கள். எவனோ ஒருவனுடைய தூதனால் இவ்விதம் செய்யப்பட்டதை நினைத்து ஏன் துக்கிக்கிறீர்? (5) தங்களுடைய பிள்ளைக்கு ஆயுள் இவ்வளவுதான் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்படி இல்லாவிடில் எல்லா அசுரசத்துருக்களையும் நாசம் செய்கின்ற உம்மைந்தன் எப்படி இந்த தூதனால் கொல்லப்படுவான்? (6) இவ்விதம் பலவாறாக மந்திரியால் தேற்றப்பட்ட சூரன் சமீபத்திலிருப்பவர்களைப்பார்த்து அந்த தூதன் இருக்கிறானா? அல்லது சென்றுவிட்டானா? (7) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அப்போது அவர்களால் "அவன் போய்விட்டான்" என்பதைச் சொல்லக்கேட்டு பலசாலியான சூரபத்மன் "பிரம்மாவை அழைத்துவா" என தூதனைப்பார்த்துக் கூறினான். (8) அந்த தூதன் சென்று எங்கும் பார்த்ததில் பிரம்மதேவன் ஸகல தேவர்களுடனும் ஸ்ரீ முருகன் அருகில் இருப்பதைக்கண்டு பிறகு திரும்பிவந்து உள்ளபடி சொன்னான். (9) சூரபத்மன் அந்த தூதன் சொல்லைக்கேட்டு அப்போது மனதில் பிரம்மன் முதலான ஸகல தேவர்களையும் கோபித்துக்கொண்டு (10) உடனே வேறு ஓர் அண்டத்திற்கு அதிபரான பிரம்மாவை அழைத்துவரச் செய்தான். தூதன் முகமாய் அந்த பிரும்மாவைப்பார்த்து ஓ பிரம்மதேவனே! நீர் நம் நகரத்தை முன்பிருந்ததுபோல் செய்யும் எனக்கூறினான். உடனே பிரம்மா முன்போல்

बहुमानेन तं भूयो दूतैस्साकं निजैरयम् । प्रेषयामास धातारं निजाण्डं सहसा तदा ॥ १३
मुक्त्वा तं बहिरस्याशु ब्रह्माण्डस्य गतःखलु । प्रेषिता ये पुरा दूतास्ते सर्वेऽत्र समागताः ॥ १४
शूरं सिंहासनारूढं ऊचुश्च विनयान्विताः । त्वदाज्ञया वयं नाथ ज्ञात्वा सर्वमिहागताः ॥ १५
श्रीशेन्तिनगरे स्कन्दस्सहभूतैर्महाबलैः । वाहिनी द्विसहस्रेण गणितैरावृतस्तथा ॥ १६
अष्टोत्तर शतैश्चापि सेनापतिभिरुज्वलैः । नवसंख्याधिकैर्लक्षैर्वीरैरमितशक्तिभिः ॥ १७
हत्वा तारकमप्येष परमेशाङ्गसंभवः । वर्तते सुमहातेजा ब्रह्मविष्ण्विन्द्र पूर्वकैः ॥ १८
सुरैस्संसेव्यमानस्सन् शुश्रूषासक्तमानसैः । प्रेरयित्वा त्वदभ्याशं वीरबाहुं महाबलम् ॥ १९
विदितेनामुना भूयो निवृत्तेन बलं तव । स्हतो याळिवक्त्रोऽपि लङ्कापतिरसौ महान् ॥ २०
दग्ध्वा सर्वत्र साप्याशु सह तेनैव सुन्दरा । विदित्वा तव वृत्तान्तं आगतेनेश्वरात्मजः ॥ २१
क्रुद्धस्सन्नितरांस्कन्दो युद्धायोद्युक्तमानसः । ब्रह्मादि देवान् संप्रेक्ष्य श्वो युद्धमसुरेण मे ॥ २२

பஹுமானேன தம் பூய: தூதைஸ்ஸாகம் நிஜைரயம் |
ப்ரேஷயாமாஸ தாதாரம் நிஜாண்டம் ஸஹஸா ததா || 13
முக்த்வா தம் பஹிரஸ்யாசு ப்ரம்மாண்டஸ்ய கத: கலு |
ப்ரேஷிதா யே புரா தூதா: தே ஸர்வேத்ர ஸமாகதா: || 14
சூரம் ஸிம்மாஸனாரூடம் ஊசுச்ச விநயான்விதா: |
த்வதாக்ஞயா வயம் நாத க்ஞாத்வா ஸர்வமிஹாகதா: || 15
ஸ்ரீ சேந்திநகரே ஸ்கந்த: ஸஹபூதைர் மஹாபலை: |
வாஹிநி த்விஸஹஸ்ரேண கணிதைராவ்ருதஸ் ததா || 16
அஷ்டோத்தர சதைச்சாபி ஸேனுபதிபிருஜ்வலை:| நவஸங்க்யாதிகைர் லக்ஷை: வீரைரமிதசக்திபி: 17
ஹத்வா தாரகமப்யேஷ: பரமேசாங்க ஸம்பவ: |
வர்ததே ஸுமஹாதேஜா: ப்ரம்ம விஷ்ண்விந்த்ர பூர்வகை: || 18
ஸுரை: ஸம்ஸேவ்யமானஸ்ஸன் சுச்ரூஷாஸக்த மானஸை: |
ப்ரேரயித்வா த்வதப்யாசம் வீரபாஹும் மஹாபலம் || 19
விதிதேநாமுநா பூய: நிவ்ருத்தேந பலம் தவ | ஸ ஹதோ யாளி வக்த்ரோபி லங்காபதிரஸௌ மஹான் ||
தக்தா ஸர்வத்ர ஸாப்யாசு ஸஹதேநைவ ஸுந்தரா |
விதித்வா தவ வ்ருத்தாந்தம் ஆகதேநேச்வராத்மஜ: || 21
க்ருத்தஸ்ஸன்னிதராம் ஸ்கந்த: யுத்தாயோத்யுக்த மானஸ: |
ப்ரம்மாதி தேவான் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ச்வோ யுத்தமஸுரேண மே || 22

அந்த நகரத்தை சீக்கிரத்தில் செப்பனிட்டு பிறகு சூரனிடம் சென்ருர். (11–12) பிறகு சூரன் அவரை வெகுமானத்துடன் தனது தூதர்களோடுகூட சுய அண்டத்திற்குச் செல்லும்படி அனுப்பினுன். அப்போது உடனே (13) அந்த தூதர்கள் பிரம்மதேவனை அவர் பிரம்மாண்டத்திற்கு வெளியில் கொண்டுவிட்ட பிறகு அவர் சென்றுவிட்டார். முன்பு அனுப்பப்பட்ட எல்லா சாரர்களும் திரும்பிவந்து (14) ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் அசுரனைப்பார்த்து வணக்கத்துடன் அறிவித்தார்கள். "ஓ நாதனே! தங்களுடைய உத்திரவினுல் நாங்கள் யாவற்றையும் அறிந்து இங்குவந்தோம். (15) திருச்செந்தூரில் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் சரீரத்தினின்று உண்டான ஸ்ரீ ஷண்முகன் மகாபலிஷ்டர்களான இரண்டாயிரம் வாகினி பூதஸேனைகள், மகாபராக்கிரமசாலிகளான நூற்றெட்டுச் சேனுபதிகள், அளவற்ற சக்தியுடைய லக்ஷத் தொன்பது வீரர்கள் இவர்களால் சூழப்பட்டவராகி தாரகாசுரனையும் கொன்றுவிட்டு, பணிவிடை செய்வதில் ஆசைகொண்ட பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டு மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிருர். மஹாபலிஷ்டரான வீரபாகுவை உம் ஸமீபத்திற்கு அனுப்பி (16-19) தங்களுடைய பலத்தை அறிந்து திரும்பிவந்த விரபாகுவினுல் லங்கைக்கு அதிபரான மஹாஸுரனுகிய யாளிமுகன் கொல்லப்பட்டதையும் மிகச்சிறப்பான அந்த லங்கை அவனுல் கொளுத்தப்பட்டதையும் மற்றுமுள்ள தங்கள் பலம் விருத்தாந்தம் முதலிய யாவையும் அறிந்து பரமசிவனுடைய புத்ரரான (20–21) ஸ்ரீ ஷண்முகர் மிக்க கோபம் கொண்டு யுத்தம் செய்ய தீர்மானித்தவராய் பிரம்மா முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து நாளை தினமே சூரனுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறேன். (22) எனச்சொல்ல இதைக்கேட்டு

इत्युक्त्वा तैश्च सन्तुष्टैस्सेवितस्तत्र तिष्ठति । एवं दूतवचः श्रुत्वा शूरपद्मा द्विजोत्तमाः ॥ २३
सिंहाननं स्वपुत्रांश्च तथा सेनापतीनपि । अमात्यानपि मर्मज्ञान् आनयामास शीघ्रतः ॥ २४
आगतांस्तानयं प्रेक्ष्य वाचमूचे विचारवान् । शृणुध्वमनुजाः पुत्रास्सर्वे यूयं समाहिताः ॥ २५
ब्रह्मविष्णुमुखा देवा गत्वाभ्याशं महेशितुः । बाधते नितरां शंभो शूरपद्मा सुरानिमान् ॥ २६
रक्षणीयास्त्वयाचैवमूचुः किल महेश्वरम् । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा महादेवस्तु नाकिनाम् ॥ २७
कुमारं जनयित्वाशु सेनास्संयोज्य भूयसीः । प्रेरयामास तं देवो बालिशं परमेश्वरः ॥ २८
आगत्य सोऽपि श्रीशेन्तिमास्ते देवैः किलाधुना । ब्रह्मविष्ण्विन्द्र पूर्वैश्च पैशुन्यनिरतैरयम् ॥ २९
निश्चित्य युद्धमस्माभिश्श्व एवेति सुनिश्चितः । तारकंच यदा सोऽयं मारयामास बालिशः ॥ ३०
निगृहीतुं तदैवैनं निर्गतोऽहं बलैस्सह । बालं प्रत्यपि शूरोऽयं निर्जगामेत्यपप्रथा ॥ ३१
भविष्यतीति मत्वाऽहं निवृत्तः पुनरेवहि । इतः परं किं कार्यं नो यूयं ब्रूताधुना द्विजाः ॥ ३२
उक्त्वैवं विरते तस्मिन्मयूरस्तं द्विजोत्तमाः । कथमेष त्वया स्वामिंस्तारकस्यापि घातकः ॥ ३३

இத்யுக்த்வா தைச்ச ஸந்துஷ்டை: ஸேவிதஸ்தத்ர திஷ்டதி ।
ஏவம் தூதவச: ச்ருத்வா சூரபத்மா த்விஜோத்தமா: ॥ 23
ஸிம்மானனம் ஸ்வபுத்ராம்ச்ச ததா ஸேனாபதீநபி । அமாத்யானபி மர்மக்ஞான் ஆநயாமாஸ சீக்ரத: ॥ 24
ஆகதாம்ஸ்தாநயம் ப்ரேக்ஷ்ய வாசமூசே விசாரவான் ।
ச்ருணுத்வமனுஜா: புத்ரா: ஸர்வே யூயம் ஸமாஹிதா: ॥ 25
ப்ரம்ம விஷ்ணுமுகா தேவா: கத்வாப்யாசம் மஹேசிது: ।
பாததே நிதராம் சம்போ சூரபத்மாஸுரானிமான் ॥ 26
ரக்ஷணீயாஸ்த்வயாத்யைவம் ஊசு: கில மஹேச்வரம் ।
தேஷாம் தத்வசனம் ச்ருத்வா மஹாதேவஸ்து நாகிநாம் ॥ 27
குமாரம் ஜனயித்வாசு ஸேனா: ஸம்யோஜ்ய பூயஸீ: । ப்ரேரயாமாஸ தம் தேவ: பாலிசம் பரமேச்வர: ॥ 28
ஆகத்ய ஸோபி ச்ரீசேந்திம் ஆஸ்தே தேவை: கிலாதுநா ।
ப்ரம்ம விஷ்ண்விந்த்ரபூர்வைச்ச பைசுன்ய நிரதைரயம் ॥ 29
நிச்சித்ய யுத்தமஸ்மாபி: ச்வ ஏவேதி ஸுநிச்சித: । தாரகம் ச யதா ஸோயம் மாரயாமாஸ பாலிச: ॥ 30
நிக்ருஹீதும் ததைவைநம் நிர்கதோஹம் பலை: ஸஹ ।
பாலம் ப்ரத்யபி சூரோயம் நிர்ஜகாமேத்யபப்ரதா ॥ 31
பவிஷ்யதீதி மத்வாஹம் நிவ்ருத்த: புனரேவ ஹி । இத: பரம் கிம்கார்யம் ந: யூயம் ப்ரூதாதுநா த்விஜா: ॥ 32
உக்த்வைவம் விரதே தஸ்மின் மயூரஸ்தம் த்விஜோத்தமா: ।
கதமேஷ த்வயா ஸ்வாமின் தாரகஸ்யாபி காதக: ॥ 33

சந்தோஷங்கொண்ட பிரம்மா முதலிய தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார்.'' என்ற இவ்வாறான தூதன் சொல்லைக்கேட்ட சூரபத்மன் (23) ஸிம்மமுகன் தனது பிள்ளைகள் ஸேனாபதிகள் மர்மங்கள் அறிந்த மந்திரிகள் இவர்கள் எல்லோர்களையும் சீக்கிரமாக வரவழைத்தான். (24) கவலைகொண்ட அவன், வந்த அவர்களைப்பார்த்து கூறினான். ஓ தம்பிமார்களே! ஓ பிள்ளைகளே! ஒருமைபட்ட மனதுடன் நீங்கள் யாவரும் கேளுங்கள் (25) பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் பரமசிவன் ஸமீபம் சென்று ஓ சம்புவே! சூரபத்மன் இந்த தேவர்களை மிகவும் துன்புறுத்துகிறான். (26) இப்பொழுதே அவர்கள் உங்களால் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என மஹேச்வரனைப்பார்த்து கூறினார்கள். மஹாதேவன் அந்த தேவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு (27) உடனே ஸ்ரீ குமரனை உண்டுபண்ணி மிகுந்த சைன்யத்தைச்சேர்த்து இளைஞனான அவரை அனுப்பினார். (28) பிறகு அவரும் நாளை தினமே நம்முடன் யுத்தம் செய்ய தீர்மானித்து, கோள் சொல்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடன்வந்து இப்போது திருச்செந்தூரில் இருந்துவருகிறார். அச்சிறுவன் தாரகனை எப்பொழுது கொன்றானோ! (29-30) அப்பொழுதே நான் அவனைக் கொல்லுவதற்காக சைன்யத்துடன் புறப்பட்டேன். இந்த சூரன் சிறுவனோடும் யுத்தம்செய்யப் புறப்பட்டான் என்னும் அபகீர்த்தி (31) ஏற்படும் என எண்ணி மறுபடியும் திரும்பினேன். இதற்குப்பிறகு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை நீங்கள் கூறுங்கள். (32) என்று இவ்விதம்கூறி அவன் ஓய்ந்த உடன் அப்போது மயூரன் என்ற மந்திரி

मन्यते बाल इत्येवं सर्वज्ञेनाधुनाप्यहो । कथं दूतमतिस्तस्मिन् वज्रबाह्वन्तके प्रभो ॥ ३४
आगतेषु बलेष्वेवं भूतबुद्धिः कथं तव । बहुना किं ममाद्येयं बुद्धिर्युद्धाभिशंसनी ॥ ३५
इत्युक्त्वा वचनं सोऽपि मौनमाप विचारवान् । ततः प्रोवाच वचनं दुर्गुणस्तमवेक्ष्य वै ॥ ३६
बालिशो भूतसेनाच नापिभाव्या त्वया विभो । सेनापतीन् प्रेरयित्वा जेतव्योऽयं शिशुर्बलैः ॥ ३७
श्रुत्वोक्तिमस्य सहसा धर्मकोपोप्यथावदत् । वर्तते यौ कुमारौ ते हिरण्याग्निमुखावुभौ ॥ ३८
तयोर्मध्येयमेकस्य नालं वीर्यपराक्रमैः । बालत्वात्तारकोऽनेन मारितस्सत्यमेवहि ॥ ३९
कर्तुं प्रत्यस्त्रमस्यायं शरेणाशक्नुवन्प्रभो । अगस्त्यशापात्क्रौञ्चोऽपि भेदितोऽनेन पर्वतः ॥ ४०
वज्रबाहुश्च दूतेन रथचाप शरादिकम् । अलब्धो मारितस्तस्मात् दूतेनानेनबालकः ॥ ४१
तस्मात्सेनापतिं मुञ्च प्रेरयित्वाशु बालिशः । जेतव्यस्सह सेनाभिर्विष्णुपूर्वैस्सुरैरपि ॥ ४२
उक्त्वैवं विरते तस्मिन् कालजिच्चाब्रवीत्ततः । ब्रह्मविष्णुसुरेन्द्राणां जयः पूर्वं त्वया कृतः ॥ ४३

மன்யதே பால இத்யேவம் ஸர்வக்ஞேநாதுநாப்யஹோ |
கதம் தூதமதிஸ்தஸ்மின் வஜ்ரபாஹ்வந்தகே ப்ரபோ || 34
ஆகதேஷு பலேஷ்வேவம் பூதபுத்தி: கதம் தவ | பஹுநா கிம் மமாத்யேயம் புத்தி: யுத்தாபிசம்ஸநீ || 35
இத்யுக்த்வா வசனம் ஸோபி மௌனமாப விசாரவான் |
தத: ப்ரோவாச வசனம் துர்குணஸ்தமவேக்ஷ்யவை || 36
பாலிசோ பூதஸேனாச நாபிபாவ்யா த்வயா விபோ |
ஸேனாபதீன் ப்ரேரயித்வா ஜேதவ்யோயம் சிசுர்பலை: || 37
ச்ருத்வோக்திமஸ்ய ஸஹஸா தர்மகோபோப்யதாவதத் |
வர்ததே யௌ குமாரௌ தே ஹிரண்யாக்னிமுகாவுபௌ || 38
தயோர்மத்யேயமேகஸ்ய நாலம் வீர்யபராக்ரமை: | பாலத்வாத்தாரகோऽநேந மாரித: ஸத்யமேவஹி || 39
கர்தும் ப்ரத்யஸ்த்ரமஸ்யாயம் சரேணாசக்னுவன் ப்ரபோ |
அகஸ்த்யசாபாத் க்ரௌஞ்சோபி பேதிதோநேந பர்வத: || 40
வஜ்ரபாஹுச்ச தூதேந ரதசாப சராதிகம் | அலப்தோ மாரிதஸ்தஸ்மாத் தூதேநாநேந பாலக: || 41
தஸ்மாத் ஸேனாபதிம் முஞ்ச ப்ரேரயித்வாசு பாலிச: |
ஜேதவ்ய: ஸஹஸேநாபி: விஷ்ணுபூர்வை: ஸுரைரபி || 42
உக்த்வைவம் விரதே தஸ்மின் காலஜிச்சாப்ரவீத் தத: |
ப்ரம்மவிஷ்ணு ஸுரேந்த்ராணும் ஜய: பூர்வம் த்வயாக்ருத: || 43

ஓ சுவாமியே! நமது தாரகனைக்கூட கொன்றுவிட்ட இவன் சகலமுமறிந்த தாங்களாதும் இப்பொழுது எப்படி சிறுவன் என்று எண்ணப்படுகிறது. ஆச்சரியம்! மேலும் ஓ பிரபுவே! வஜ்ரபாகுவைக்கொன்ற அந்த வீரபாகுவினிடத்தில் எவ்விதம் தங்களுக்கு தூதன் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. (32-34) தவிரவும் சேனைகள் நெருங்கி வந்திருக்கும்போது தங்களுக்கு இவ்விதம் தவறான எண்ணம் எப்படி ஏற்பட்டது? அதிகம் சொல்லுவதில் யாது பயன்? இப்பொழுது யுத்தத்திற்கு சன்னத்தமாவதுதான் நலமென்று எனது யோஜனை" (35) என்றுகூறி ஆலோசனையில் சிறந்தவனான மயூரன் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு துர்குணன் என்றவன் சூரனைப்பார்த்து கூறினான். (36) "ஓ பிரபுவே! சிறுவன் என்றும், பூதங்கள் சேனைகள் என்றும், தங்களால் அவமதிக்கத்தக்கதல்ல. சேனாபதிகளை, அனுப்பி அச்சிறுவனை சைன்யங்களோடு ஜயிக்கவேண்டும்" என (37) அவனது வார்த்தையைக்கேட்டு உடனே தருமகோபன் கூறினான்:— "ஓ சுவாமீ! தங்களது பிள்ளைகளான ஹிரண்யன் அக்னிமுகன் இவர்களில் (38) ஒருவனுக்குக்கூட இச்சிறுவன் வீர்யபராக்கிரமங்களில் போதுமானவனல்ல. ஆனால் தாரகன் சிறுவனுகையால்தான் அவனது அஸ்திரங்களுக்கு பதில் அஸ்திரம் போடமுடியாமல் கொல்லப்பட்டான் என்பது ஸத்தியமே அகஸ்திய சாபத்தினால்தான் கிரௌஞ்ச பர்வதமும் இந்த பாலனால் பிளக்கப்பட்டது. (39-40) பாலனை வஜ்ரபாஹுவும், சமயத்தில் ரதம், வில், அம்பு இவைகள் கிட்டாததால் தூதனை வீரபாஹுவினால் கொல்லப்பட்டான். (41) ஆகையால் இப்பொழுது ஸேனாபதியை அனுப்பி, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடன்கூடிய அச்சிறுவனை ஜயிக்கவேண்டும்." (42) எனக்கூறி அவன் ஓய்ந்ததும், பிறகு காலஜித் என்பவன் கூறினான், "முன்பு பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன்

तदानीं न विचारोऽयं एवं ते किं बताधुना । सेनांतु प्रेरयाशुत्वं जेतुमद्यासुरोत्तम ॥ ४४
आहोस्विदाज्ञयाऽहं वा निर्गमिष्यामि शीघ्रतः । श्रुत्वैतद्वचनं चण्डः प्राहैनमसुरोत्तमम् ॥ ४५
डिंभं भूतानि वा जेतुमसुरा अपि संप्रति । भवादृशाः कथं वा स्युर्विचारोद्युक्तमानसाः ॥ ४६
गत्वाऽहमधुना सद्यस्सहायानागतानपि । जित्वाऽनेनासुरश्रेष्ठ पोतं नेष्याम्यसंशयम् ॥ ४७
अनलश्चैवमाहैनं तदाऽमितपराक्रमः । (अहं गत्वा सुरान् जित्वा ह्यागमिष्याम्यसंशयम्) ॥ ४८
ततोऽब्रवीद्वचः सिंहः प्रकृतीनां वरोऽसुरम् । पुरन्दरसहायार्थमागतस्य शिशोरपि ॥ ४९
जये विचारः क्रियते कथमत्रासुरेश्वर । अण्डस्था यदि भूयांसः सहायाश्च समागताः ॥ ५०
तैरेनं सहजित्वैव तवाभ्याशं पुनः प्रभो । आगमिष्यामि सहसा कुर्वाज्ञामधुना मम ॥ ५१
अमात्याश्चैवमाहुस्तं सेनापतिभिरप्यमुम् (अलं) । अथ तं भानुकोपोऽपि वाचमूचे विचक्षणः ॥ ५२
यदातु तारकक्रौञ्चावसुरावुत्तमौ हतौ । तदानेन नियुक्तोऽस्मि न त्वयाऽहं किल प्रभो ॥ ५३

ததாநீம் நவிசாரோயம் ஏவம் தே கிம் பதாதுநா । ஸேனாம்து ப்ரேரயாசுத்வம் ஜேதுமத்யாஸுரோத்தம ॥
ஆஹோஸ்விதாக்ஞயாஹம் வா நிர்கமிஷ்யாமி சீக்ரத: ।
ச்ருத்வைதத்வசனம் சண்ட: ப்ராஹைநமஸுரோத்தமம் ॥ 45
டிம்பம் பூதாநி வா ஜேதும் அஸுரா அபி ஸம்ப்ரதி ।
பவாத்ருக்ஷா: கதம் வா ஸ்யு: விசாரோத்யுக்தமானஸா: ॥ 46
கத்வாஹமதுநா ஸத்ய: ஸஹாயாநாகதாநபி ।
ஜித்வாऽநேநாஸுரச்ரேஷ்ட போதம் நேஷ்யாம்யஸம்சயம் ॥ 47
அனலச்சைவமாஹைநம் ததாமித பராக்ரம: ।
(அஹம் கத்வா ஸுரான் ஜித்வாஹ்யாகமிஷ்யாம்யஸம்சயம்) ॥ 48
ததோப்ரவீத் வச: ஸிம்ம: ப்ரக்ருதீனாம் வரோऽஸுரம் । புரந்தரஸஹாயார்த்தம் ஆகதஸ்ய சிசோரபி ॥ 49
ஜயே விசார: க்ரியதே கதமத்ராஸுரேச்வர । அண்டஸ்தா யதி பூயாம்ஸ: ஸஹாயாச்ச ஸமாகதா: ॥ 50
தைரேநம் ஸஹஜித்வைவ தவாப்யாசம் புன: ப்ரபோ । ஆகமிஷ்யாமி ஸஹஸா குர்வாக்ஞாமதுநா மம 51
அமாத்யாச்சைவமாஹுஸ்தம் ஸேனாபதிபிரப்யமும் (அலம்) ।
அத தம் பானுகோபோபி வாசமூசே விசக்ஷண: ॥ 52
யதாது தாரக க்ரௌஞ்சௌ அஸுராவுத்தமௌ ஹதௌ ।
ததாநேந நியுக்தோஸ்மி நத்வயாஹம் கில ப்ரபோ ॥ 53

இவர்களை தாங்கள் ஜயித்தீர்கள், அப்பொழுதுகூட தங்களுக்கு இவ்வாறான கவலை ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது ஏன் இந்த கவலை, ஓ அஸுரச்ரேஷ்டரே இப்பொழுது ஸேனையை சீக்கிரம் அனுப்பும் (44) இல்லாவிடில் தங்களது ஆக்ஞையினால் நானாவது சீக்கிரம் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறேன்.'' இந்த வார்த்தையைக்கேட்ட சண்டன் என்பவன் அசுரச்ரேஷ்டனான சூரனைப்பார்த்துக் கூறினான். (45) ஓ சுவாமி! அந்த பாலனையாவது அல்லது பூதசேனைகளையாவது ஜயிப்பதற்காக தங்களைப்போன்ற அசுரர்கள்கூட இப்போது கவலையுடன்கூடிய மனதுடையவர்களாக ஏன் ஆகவேண்டும். (46) ''ஓ அஸுரச்ரேஷ்ட! நான் இப்போதே சென்று அவனுக்குத் துணையாக வந்தவர்களையும், அவனோடு ஜயித்து அச்சிறுவனை ஸந்தேகமில்லாமல் கொண்டுவருகிறேன்'' என்றான். (47) அப்பொழுது அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள அனலன் என்பவன் சூரனைப்பார்த்துக் கூறினான்.'' ''நான் சென்று தேவர்களை ஜயித்து நிச்சயம் திரும்பிவருகிறேன்'' என்று (48) பிறகு மந்திரிகளில் சிறந்தவனான சிங்கன் என்பவன் அசுரனை நோக்கிக் கூறினான். ''ஓ அசுரேச்வரா! இந்திரனுக்குத் துணையாகவந்த இந்த சிசுவின் ஜயத்தில் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்? அண்டத்திலுண்டான அனைவரும் அவனுக்குத் துணையாக வந்தாலும் (49-50) அவர்களோடு அவனையும் ஜயித்து தங்கள் சமீபம் திரும்பிவருகிறேன். ''ஓ பிரபுவே! எனக்கு சீக்கிரம் உத்திரவு செய்ய வேண்டும்'' என்றான். (51) அப்போது சேனாபதிகளோடு சகல மந்திரிகளும் இவ்விதமே சூரனிடம் கூறினார்கள். பிறகு அதிஸமர்த்தனான பானுகோபன் அவனைக் கூறினான். (52) ''ஓ சுவாமீ! உத்தமர்களான தாரகன் கிரௌஞ்சாசுரர்கள் எப்பொழுது கொல்லப் பட்டார்களோ அப்போதே இந்த முருகனால் நான் ஏவப்பட்டேன், தாங்கள் என்னை அனுப்பவில்லை. (53)

अप्ररूढदतं बालं दूतं प्रत्यप्यचोदयः । भवद्वीर्यबलेचापि नजानासीह तत्वतः ॥ ५४
बहुनात्र किमाशुत्वं तातमां समचोदय । इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य हिरण्योप्यवदद्वचः ॥ ५५
हसन्तित्वां जनास्सर्वे शूरपद्मा शिशुं प्रति । विचारं कृतवानित्थं रणायासुरनायकः ॥ ५६
गतश्चेद्भानुकोपेन भवेद्वैवायशोध्रुवम् । तस्माद्गत्वाऽर्भकं शीघ्रात् ससेनमभिभाव्यतम् ॥ ५७
आगमिष्यामि भूयोऽपि ताताद्याहं तवाज्ञया । अथाब्रवीदग्निमुखोप्येनं संवीक्ष्य शीघ्रतः ॥ ५८
भ्रातरावावयोर्बाल दूताभ्यां मारितौ शिशू । संहरिष्यामि तावाशु सेनाभिस्सह सत्यतः ॥ ५९
नचेत्तवान्तिकं भूयो नायास्याम्यसुराधिप । बलिसद्मस्थितान् सर्वान् राक्षसानजयं किल ॥ ६०
पराक्रमं नजानाति मदीयं किं भवानहो । ब्रह्मणा मे प्रदत्तानि कवचं कार्मुकं तथा ॥ ६१
आयुधान्यतिघोराणि वर्तन्ते सुमहान्त्यपि । नियोजयतदद्यैव मां दैत्येश रणाङ्गणे ॥ ६२
एवं परस्परं सर्वे ते वाचमवदंस्तदा । ततोऽवदद्गिरं सिंहमुखस्तान् सन्निशम्यच ॥ ६३

அப்ரூடதந்தம் பாலம் தூதம் ப்ரத்யப்யசோதய:। பவத் வீர்ய பலேசாபி நஜாநாஸீஹ தத்வத: ॥ 54
பஹுநாத்ர கிமாசுத்வம் தாதமாம் ஸமசோதய ।
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய ஹிரண்யோப்யவதத் வச: ॥ 55
ஹஸந்தி த்வாம் ஜநா: ஸர்வே சூரபத்மா சிசும் ப்ரதி । விசாரம் க்ருதவாநித்தம் ரணாயாஸுர நாயக: ॥ 56
கதம் சேத் பானுகோபேன பவேதேவா யசோத்ருவம் ।
தஸ்மாத் கத்வா\u0026#8217;ர்பகம் சீக்ராத் ஸஸேநமபிபாவ்யதம் ॥ 57
ஆகமிஷ்யாமி பூயோபி தாதாத்யாஹம் தவாக்ஞயா ।
அதாப்ரவீதக்னிமுகோப்யேநம் ஸம்வீக்ஷ்ய சீக்ரத: ॥ 58
ப்ராதராவாவயோர்பால தூதாப்யாம் மாரிதௌ சிசூ ।
ஸம்ஹரிஷ்யாமி தாவாசு ஸேனாபி: ஸஹ ஸத்யத: ॥ 59
நசேத் தவாந்திகம் பூய: நாயாஸ்யாம்யஸுராதிப ।
பலிஸத்ம ஸ்திதான் ஸர்வான் ராக்ஷஸாநஜயம் கில ॥ 60
பராக்ரமம் நஜாநாதி மதீயம் கிம் பவாநஹோ । ப்ரம்மணா மே ப்ரதத்தாநி கவசம் கார்முகம் ததா ॥ 61
ஆயுதான்யதி கோராணி வர்தந்தே ஸுமஹாந்த்யபி ।
நியோஜயததத்யைவ மாம் தைத்யேச ரணாங்கணே ॥ 62
ஏவம் பரஸ்பரம் ஸர்வே தே வாசமவதன் ததா । ததோ\u0026#8217;வதத்கிரம் ஸிம்மமுகஸ்தான் ஸன்னிசம்யச ॥ 63

மேலும் பல்முளைக்காத சிறுவனுக்கு தூதனையும் அனுப்பித்தீர். தங்களுடைய இந்திரியபலம் சரீரபலம் இவற்றை உண்மையாக நீர் அறியவில்லை. (54) அதிகம் பேசுவதினால் இங்கு என்ன பயன். ஓ தந்தையே! என்னை ஏவுங்கள்'' என்ற இவனுடைய இவ்வாறான சொல்லைக்கேட்டு, ஹிரண்யனும் கூறினான். (55) "அசுரநாயகனான சூரபத்மன் சிறுவனுடன் யுத்தம்செய்ய இவ்விதம் கவலைப்படுகிறான்'' என ஜனங்கள் எல்லாம் பரிஹஸிக்கின்றனர். (56) பானுகோபன் இந்த அற்பகாரியத்திற்காக செல்லுவானேயாகில் அபகீர்த்திதான் நிச்சயம் ஏற்படும். ஆகையால் சீக்கிரமாக தங்கள் கட்டளையின்படி நான் சென்று சைன்யத்துடன்கூடிய அவனை முறியடித்துவிட்டு ஓ தந்தையே! சீக்கிரம் திரும்பிவருகிறேன்'' என்றான். பிறகு அக்னிமுகன் சூரனைப்பார்த்து சீக்கிரம் கூறினான். (57-58) "நம்மிருவர்களுடைய பாலர்களாகிய சகோதரர்களும் பாலனான சுப்பிரமண்யனாலும் தூதனான வீரபாகுவாலும் கொல்லப் பட்டார்கள். அவ்விருவர்களையும் சைன்யங்களுடன் ஸத்யமாய் சீக்கிரத்தில் கொன்றுவருகிறேன். (59) ஓ அசுரர்களுக்கு தலைவனே! அப்படி நான் செய்யாவிடில் நான் தங்கள் ஸமீபத்திற்கு மறுபடியும் திரும்பி வரமாட்டேன். நான் முன்பு பலியினுடைய வீட்டிலுள்ள அரக்கர்களையெல்லாம் ஜயிக்க வில்லையா? (60) தாங்கள் எனது பராக்கிரமத்தை அறியவில்லையா? பிரம்மாவினால் எனக்கு கொடுக்கப் பட்ட கவசம், வில் (61) பெரிதும் பயங்கரமாயுமுள்ள பல ஆயுதங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. ஆகையால் ஓ அசுரச்ரேஷ்டரே! இப்பொழுதே என்னை யுத்தகளத்திற்கு அனுப்புங்கள்'' (62) இவ்விதம் அந்த எல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் கூறினார்கள். பிறகு ஸகல அர்த்தங்களின் ஸாராமிசங்களையும்

शूरपद्मानमन्वीक्ष्य तथ्यं सर्वार्थ सारवित् । सुब्रह्मण्ये कथं वा ते शिशुधीर सुराधिप ॥ ६४
यस्माद्भवान् प्राप्तवरः स एवायं महेश्वरः । तस्याज्ञया समुत्पत्तिं यान्त्यंडानि लयं तथा ॥ ६५
भुक्त्वा तेन प्रदत्तं तदैश्वर्यं गर्वितो भृशम् । नस्थितस्त्वं पुनश्चापि ब्रह्मविष्णु पुरन्दरान् ॥ ६६
बाधयित्वापि देवेन्द्रतनुजं नमुमोचिथ । श्रुत्वैतद्भगवान् स्कन्दः प्रापैतेषु कृपावशात् ॥ ६७
श्रीशेन्तिमथ दूतेत्र भूतबुद्धिं चकर्थ वै । गणेषु नन्दिकेशस्य वरिष्ठोऽयं महाबलः ॥ ६८
दृष्टोऽपि वीरो नज्ञातो विशेषेण त्वया किल । अष्टोत्तर शतंचापि युगानामसुरेश्वर ॥ ६९
आयुस्तेन प्रदत्तानामीशेन भवतोगतम् ।
शक्त्या स्वयाच येनान्ते (शक्त्याख्येनायुधेनान्ते) मरणं तेऽवदच्छ्वसः ॥ ७०
धृत्वा शक्तिं चागतोऽयं सुकुमारः कुमारकः । नजानामि महादेवमायां दुर्घटकारिणीम् ॥ ७१
बुद्धिरेतादृशीजाता तव किं भ्रातरुल्बणा । इतः परं वा देवांस्तान् मुक्त्वा कारागृहस्थितान् ॥ ७२
प्रणम्य षण्मुखं भूयश्श्रुत्वोक्तिं तस्य निर्भयः । वसास्मिन् स्वपुरेरम्ये भुक्त्वाभोगान्यथेप्सितान् ॥ ७३

சூரபத்மானமந்வீக்ஷ்ய தத்யம் ஸர்வார்த்த ஸாரவித்। ஸுப்ரம்மண்யே கதம் வாதே சிசுதீரஸுராதிப॥ 64
யஸ்மாத் பவான் ப்ராப்தவர: ஸ ஏவாயம் மஹேச்வர: ।
தஸ்யாக்ஞயா ஸமுத்பத்திம் யாந்த்யண்டாநி லயம் ததா ॥ 65
புக்த்வா தேந ப்ரதத்தந் தத் ஐச்வர்யம் கர்விதோ ப்ருசம் ।
நஸ்திதஸ்த்வம் புனச்சாபி ப்ரம்மவிஷ்ணு புரந்தரான் ॥ 66
பாதயித்வாபி தேவேந்த்ரதநூஜம் ந முமோசித ।
ச்ருத்வைதத் பகவான் ஸ்கந்த: ப்ராபைதேஷு க்ருபாவசாத் ॥ 67
ஸ்ரீ சேந்திமத தூதேச பூத புத்திம் சகர்த்தவை । கணேஷு நந்திகேசஸ்ய வரிஷ்டோயம் மஹாபல: ॥ 68
த்ருஷ்டோபி வீரோ நக்ஞாதோ விசேஷேண த்வயா கில ।
அஷ்டோத்தரசதம்சாபி யுகாநாமஸுரேச்வர ॥ 69
ஆயு: தேந ப்ரதத்தாநும் ஈசேந பவதோகதம் ।
சக்த்யா ஸ்வயாச யேநாந்தே (சக்த்யாக்யேநாயுதேநாந்தே) மரணம் தேऽவதச்சஸ: ॥ 70
த்ருத்வா சக்திம் சாகதோயம் ஸுகுமார: குமாரக: । ந ஜாநாமி மஹாதேவ மாயாம் துர்கட காரிணீம் ॥ 71
புத்திரேதாத்ருசீ ஜாதா தவ கிம் ப்ராதருல்பணு ।
இத: பரம் வா தேவாம்ஸ்தான் முக்த்வா காராக்ருஹஸ்திதான் ॥ 72
ப்ரணம்ய ஷண்முகம் பூய: ச்ருத்வோக்திம் தஸ்ய நிர்பய: ।
வஸாஸ்மின் ஸ்வபுரே ரம்யே புக்த்வா போகான் யதேப்ஸிதான் ॥ 73

நன்கறிந்தவனை சிங்கமுகன் அவர்கள் சொன்ன எல்லா வசனத்தையும்கேட்டு (63) பிறகு சூரபத்மனை நோக்கிக் கூறியதாவது— " ஓ அசுரேசுவரா! உமக்கு ஸ்ரீ சுப்பிரம்மணியரிடத்தில் பாலன் என்ற புத்தி எப்படி ஏற்பட்டது. (64) எந்த பரமேச்வரனிடமிருந்து தாங்கள் வரன்களை அடைந்தீர்களோ! அவர் தான் இவர். அவருடைய கட்டளையினுல்தான் அண்டங்கள் யாவும் உண்டாகி அப்படியே லயமடைகின்றன (65) தாங்கள் அவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஐச்வரியத்தை அனுபவித்து மிகவும் கர்வம் அடைந்துவிட்டீர். இனியும் பிரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் இவர்களுக்கு இடையூறு செய்தாலும், தேவேந்திரகுமாரனுன ஜயந்தனையும் விடுவிக்காவிடிலும் தாங்கள் தப்பப்போவதில்லை. இவையெல்லாம் கேட்டுத்தான் பகவானுன ஸ்ரீ முருகன் அவர்களிடத்திலுள்ள கருணையினுல் இப்போது திருச்செந்தூருக்கு வந்திருக்கின்றூர். மேலும் தாங்கள் தூதனிடத்தில் பூதமென்ற எண்ணம் கொண்டிருக்கிறீர். மகா பலசாலியான அந்த வீரபாகு கணங்களில் ஸ்ரீ நந்திகேசுவரனுக்கும் மேற்பட்டவர் (66-68) அந்த மகாவீரனை தாங்கள் நேரில் பார்த்தும் நன்கு அறியவில்லையல்லவா? ஓ அசுரேச்வரா! ஸ்ரீ பரமசிவனுல் தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நூற்றெட்டு யுகம் ஆயுள் முடிந்துவிட்டது, மேலும் எந்த தன்னுடைய சக்தி ஆயுதத்தினுல் முடிவில் உனக்கு மரணமென்று அவர் கூறினுரோ (70) அப்படிப்பட்ட சக்தியாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அழகிய திருமேனியுடைய ஸ்ரீ குமாரனே இங்கு வந்துள்ளார். செய்ய முடியாததைச் செய்துமுடிக்கவுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவனது மாயையை நான் அறியேன். (71) ஓ அண்ணு! தங்களுக்கு ஏன் இவ்வித கெட்டபுத்தி உண்டாயிற்று. இதற்குப் பிறகாவது காராகிரஹத்திலுள்ள தேவர்களை விடுவித்து (72) ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரை நமஸ்கரித்து மேலும் அவர் வார்த்தையைக்கேட்டு பயமற்றவனுய் உனது அழகிய இந்தப் பட்டணத்தில் இஷ்டப்படி சுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வஸித்துவா "

इत्यादि वचनं तस्य निशम्यासुरनायकः । प्रोवाच वचनं क्रुद्धस्स्फुरद्दन्तांबरोज्वलः ॥ ७४
घूर्णयन् लोचने रक्ते स्रवत्स्वेदोद्गमावृतः । किं वदस्यधुना भ्रान्त गतलज्जो मदन्तिके ॥ ७५
विशेषयसि भूतानि यं कञ्चिद्बालकं तथा । प्रणम्य चैनं तिष्ठेति प्रोक्तवानसि दुर्मते ॥ ७६
जयन्तप्रमुखान्मुक्त्वा श्रुत्वोक्तिमिति चाप्यहो । शक्त्याच मरणं तद्वदष्टोत्तरयुगावधौ ॥ ७७
ममेति चापदस्तूर्णमनृतं वचनं बत । मायाऽथवा भवानन्यो मतेर्वा विभ्रमोऽस्यते ॥ ७८
विनष्टं वीर्यमथवा मुक्तं दैत्यवरस्यच । नजानासि ममेशेन वरं दत्तं त्वमद्य किम् ॥ ७९
यत्र क्वापि द्रुतं गच्छ मुक्त्वाभ्याशं ममाधुना । इति साटोपमस्योक्तिं श्रुत्वा सिंहमुखस्तदा ॥ ८०
हितं मया समुदितं न शृणोति विमूढधीः । विपरीतं च गृह्णाति वदिष्यामीष्टमस्य यत् ॥
इति निश्चित्य मनसा प्रोवाच वचनं द्विजाः । ८१

இத்யாதி வசனம் தஸ்ய நிசம்யாஸுர நாயக:| ப்ரோவாச வசனம் க்ருத்த: ஸ்புரத்தந்தாம்பரோஜ்வல: 74
கூர்ணயன் லோசனே ரக்தே ஸ்ரவத் ஸ்வேதோத்கமாவ்ருத: |
கிம் வதஸ்யதுநா ப்ராந்தகதலஜ்ஜோ மதந்திகே || 75
விசேஷயஸி பூதாநி யம் கஞ்சித் பாலகம் ததா |
ப்ரணம்ய சைநம் திஷ்டேதி ப்ரோக்தவாநஸி துர்மதே || 76
ஜயந்தப்ரமுகான் முக்த்வா ச்ருத்வோக்திமிதி சாப்யஹோ |
சக்த்யா ச மரணம் தத்வத் அஷ்டோத்தர யுகாவதௌ || 77
மமேதி சாபதஸ்தூர்ணம் அந்ருதம் வசனம் பத | மாயாऽதவா பவாநந்ய: மதேர்வா விப்ரமோஸ்யதே || 78
விநஷ்டம் வீர்யமதவா முக்தம் தைத்ய வரஸ்ய ச |
நஜாநாஸி மமேசேந வரம் தத்தம் த்வமத்ய கிம் || 79
யத்ர க்வாபி த்ருதம் கச்ச முக்த்வாப்யாசம் மமாதுநா |
இதி ஸாடோபமஸ்யோக்திம் ச்ருத்வா ஸிம்மமுகஸ் ததா || 80
ஹிதம் மயா ஸமுதிதம் நச்ருணோதி விமூடதீ:| விபரீதம் ச க்ருண்ணாதி வதிஷ்யாமீஷ்டமஸ்ய யத் ||
இதி நிச்சித்ய மனஸா ப்ரோவாச வசனம் த்விஜா: || 81

என்றான். (73) இதுபோன்ற அவனது பல வார்த்தைகளைக்கேட்டு அசுரத்தலைவனான சூரன் மிகக் கோபத்தினால் துடிக்கின்ற உதடுகளோடு பிரகாசிக்கின்றவனாயும், அங்கமெல்லாம் வியர்வைபெருகி நனையலுற்றவனாயும், கண்களை சுழற்றிக்கொண்டும் வார்த்தையைக் கூறினான். அடமூடா! என்னிடத்தில் வெட்கம்கெட்டவனாய் இப்பொழுது நீ என்னிடத்தில் சொல்லுகிறாய். (74-75) எவனோ ஒரு சிறுவனையும் பூதங்களையும் பெரிதாகப் பேசுகின்றாய். ஓ துர்புத்தியுள்ளவனே! ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை விடுவித்து அவனது வார்த்தையையும்கேட்டு அவனையும் நமஸ்கரித்து இரு எனக்கூறினாயல்லவா! இது மிக ஆச்சரியம்! மேலும் எனக்கு நூற்றெட்டு யுகங்களின் முடிவில் சக்தியால் மரணமென்றும் பல அபாயங்கள் நேரக்கூடும் என்றும் பொய்யான வார்த்தையைக் கூறினாயல்லவா! கஷ்டம். நீ மாயையால் இப்படி பிதற்றுகிறாயா? அல்லது நீ வேறு மனிதனா? அல்லது உனக்கு புத்தி மாறாட்டமா? (76-78) இல்லாவிடில் அசுரச்ரேஷ்டனுக்குள்ள வீரியம் இழக்கப்பட்டதா? அல்லது எனக்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் கொடுத்த வரனை நீ இப்போது அறியவில்லையா என்ன? (79) நீ இப்போது என்னிடமிருந்து எங்காகிலும் சீக்கிரம் ஓடிவிடு'' என்று மிகுந்த கர்வத்துடன் சொல்லப்பட்ட அந்த சூரன் வார்த்தையைக்கேட்ட சிங்கமுகன் அப்போது (80) ''மூடபுத்தியுள்ள இந்த சூரன் என்னால் சொல்லப்பட்ட நல்ல வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை. கெடுதலான வார்த்தையைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆகையால் இனி இவனுக்குப் பிரியமான வசனத்தை சொல்லப்போகிறேன்'' என்று மனதினால் தீர்மானித்து, ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அப்போது அவன் கூறினான். (81) ''ஓ அசுரச்ரேஷ்டா! என்னிடம் பற்பல ஆயுதங்கள்

नानायुधानि मम सन्ति तवाज्ञयाऽहं भूतानि बालमभिगम्य विजित्य भूयः ।
एष्यामि नूनमसुरेश तवान्तिकेऽत्र त्रस्यत्सुरौघकरि सिंहमुखोऽतिभीमः ॥ ८२

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

स्कन्द सेनापतीनां नामानि, श्री स्कन्देन वीरमाहेन्द्रपुर समीपे हेमकूटाख्य पुरनिर्माणं च ॥

ततस्संश्रुत्य तस्योक्तिं शूरपद्मा प्रसन्नवाक् । सन्तुष्टो नितरां सिंहं प्रोवाच वचनं तदा ॥ १
शोधनार्थं त्वमत्रैवमुक्तवानसि सत्यतः । तव यात्रा न योग्याहि बालमुद्दिश्य संप्रति ॥ २
आगतश्चेत्तदानीं त्वामानयिष्यामि शीघ्रतः । तस्मात् त्वमधुना गेहं गच्छेत्युक्त्वा विसृज्य तम् ॥ ३
सह सर्वैश्च शूरोऽयं शुद्धान्तं प्राप भूसुराः । तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां प्रातरुत्थाय षण्मुखः ॥ ४
सिंहासनमधिष्ठाय नानारत्नोप शोभितम् । ब्रह्मविष्णुसुरेन्द्राद्यैस्सेव्यमानस्समन्ततः ॥ ५

நாநாயுதாநி மம ஸந்தி தவாக்ஞயாஹம் பூதாநி பாலமபிகம்ய விஜித்ய பூய: ।
ஏஷ்யாமி நூநமஸுரேச தவாந்திகேத்ர த்ரஸ்யத் ஸுரௌக கரிஸிம்மமுகோதிபீம: ॥ 82

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே ஷஷ்டோத்யாய: ॥

॥ அத ஸப்தமோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகனுடைய சேனாபதிகளின் பெயர்களும், ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் வீரமாஹேந்திரபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஹேமகூடமென்ற பட்டணத்தை நிர்மாணிக்கச்செய்து வஸித்தலும்.

தத: ஸம்ச்ருத்ய தஸ்யோக்திம் சூரபத்மா ப்ரஸன்னவாக் ।
ஸந்துஷ்டோ நிதராம் ஸிம்மம் ப்ரோவாச வசனம் ததா ॥ 1
சோதனார்த்தம் த்வமத்ரைவமுக்தவானஸி ஸத்யத: ।
தவ யாத்ரா ந யோக்யாஹி பாலமுத்திச்ய ஸம்ப்ரதி ॥ 2
ஆகதச்சேத் ததாநீம் த்வாம் ஆநயிஷ்யாமி சீக்ரத: ।
தஸ்மாத் த்வமதுநா கேஹம் கச்சேத்யுக்த்வா விஸ்ருஜ்ய தம் ॥ 3
ஸஹ ஸர்வைச்ச சூரோயம் சுத்தாந்தம் ப்ராப பூஸுரா: ।
தஸ்யாம் ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ப்ராதருத்தாய ஷண்முக: ॥ 4
ஸிம்மாஸனமதிஷ்டாய நாநாரத்னோபசோபிதம் ।
ப்ரம்மவிஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யை: ஸேவ்யமான: ஸமந்தத: ॥ 5

இருக்கின்றன. நான் தங்களது கட்டளையின்படி இப்போதேசென்று அப்பாலனையும் பூதங்களையும் ஜயித்துவிட்டு நிச்சயம் தங்கள் சமீபம் திரும்பிவருகிறேன்." என நடுக்கமுள்ள தேவக்கூட்டங்களாகிற யானைக்கூட்டங்களுக்குச் சிங்கம்போன்றவனும், பயங்கரனுமான, அந்த சிங்கமுகன் கூறினான். (82)

ஆறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பிறகு சிங்கமுகனது வார்த்தையைக்கேட்ட சூரபத்மன் மிகவும் ஸந்தோஷங்கொண்டு அப்போது அவனைப்பார்த்து பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்னான். (1) ஓ தம்பி! நீ இங்கு உண்மையில் என்னை பரீக்ஷிப்பதற்காகவே இவ்வாறு கூறினாய், ஒரு சிறுவனை உத்தேசித்து நீ யுத்தத்திற்குப் புறப்படுவது இப்பொழுது உனக்கு தகுதியல்ல. (2) அவன் ஒருவேளை இங்கு வருவானாகில் அப்பொழுது நான் உன்னை சீக்கிரம் வரவழைக்கின்றேன். ஆகையால் நீ இப்பொழுது உனது வீட்டிற்குச்செல் எனக்கூறி அவனை அனுப்பி (3) ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அந்த சூரன் எல்லோருடனும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றான். அந்த இரவு கழிந்ததும் காலையில் எழுந்து ஸ்ரீ ஷண்முகன் (4) பலவித ரத்னங்களால்

नवसंख्याधिकैर्लक्षैर्भूतानां पतिभिर्वृतः । वीरबाहुमवेक्ष्याशु जगाद वचनं तदा ॥ ६
आनेतव्यो रथस्तूर्णं त्वया युद्धाय संप्रति । इति तस्य वचः श्रुत्वा वीरबाहुस्त्वरायुतः ॥ ७
तथैव वायुं प्रोवाच स्कन्दस्य वचनं तदा । आनीय रथमत्यन्तमुज्वलं वायुरप्ययम ॥ ८
निवेशयामास ततस्सन्निधौ षण्मुखस्य हि । रथस्यानयनं श्रुत्वा वीरबाहुमुखाद्गुहः ॥ ९
अवरुह्यासनात् सैंहादारुरोह रथं क्षणात् । विष्णुब्रह्ममुखान् देवानाह्वयामास वै प्रभुः ॥ १०
स्वं स्वं यानमथारोढुं तारकारिः क्षणात्किल । ततस्संचोदितास्तेन ते सर्वे यानमास्थिताः ॥ ११
हंसं ब्रह्मा हरिस्तार्क्ष्यं विमानंतु पुरन्दरः । सेनानां पतयश्चापि रथानारुह्य सुन्दरान् ॥ १२
वाहिनी द्विसहस्राणि भूतान्यपिच निर्ययुः । देवदुन्दुभयस्तत्र निनेदुस्ताडिता भृशम् ॥ १३
झल्लरी काहळी मड्डु डिण्डिमाः पटहास्तथा । निर्जितप्रळयांबोधि कल्लोलावलि संरवाः ॥ १४
विपञ्ची परिवादिन्यो वल्लक्यो रुद्रपूर्विकाः । शङ्खाश्शृङ्गाणि चिह्नानि निनेदुर्मधुरस्वराः ॥ १५
जगुः किन्नरगन्धर्व सिद्ध विद्याधरोरगाः । अपदानानि देवस्य देवसेनापतेस्तदा ॥ १६

நவஸங்க்யாதிகைர்லக்ஷை: பூதாநாம் பதிபிர் வ்ருத:। வீரபாஹுமவேக்ஷ்யாசு ஜகாத வசனம் ததா ॥ 6
ஆநேதவ்யோ ரதஸ்தூர்ணம் த்வயா யுத்தாய ஸம்ப்ரதி ।
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா வீரபாஹுஸ்த்வராயுத: ॥ 7
ததைவ வாயும் ப்ரோவாச ஸ்கந்தஸ்ய வசனம் ததா । ஆநீயரதமத்யந்தம் உஜ்வலம் வாயுரப்யயம் ॥ 8
நிவேசயாமாஸ தத: ஸன்னிதௌ ஷண்முகஸ்ய ஹி ।
ரதஸ்யாநயனம் ச்ருத்வா வீரபாஹுமுகாத் குஹ: ॥ 9
அவருஹ்யாஸநாத் ஸைம்மாத் ஆருரோஹ ரதம் க்ஷணாத் ।
விஷ்ணுப்ரம்மமுகான் தேவான் ஆக்ஙுயாமாஸ வை ப்ரபு: ॥ 10
ஸ்வம் ஸ்வம் யாநமதாரோடும் தாரகாரி: க்ஷணாத் கில ।
தத: ஸஞ்சோதிதாஸ்தேந தே ஸர்வே யாநமாஸ்திதா: ॥ 11
ஹம்ஸம் ப்ரம்மா ஹரிஸ்தார்க்ஷ்யம் விமானம்து புரந்தர: ।
ஸேநாநாம் பதயச்சாபி ரதாநாருஹ்ய ஸுந்தரான் ॥ 12
வாஹிநீ த்வி ஸஹஸ்ராணி பூதான்யபிச நிர்யயு: । தேவ துந்துபயஸ்தத்ர நிநேது: தாடிதா ப்ருசம் ॥ 13
ஜல்லரீ காஹளீ மட்டு டிண்டிமா: படஹாஸ்ததா । நிர்ஜிதப்ரளயாம்போதி கல்லோலாவளி ஸம்ரவா: 14
விபஞ்சீ பரிவாதின்ய: வல்லக்யோ ருத்ரபூர்விகா: । சங்கா: ச்ருங்காணி சின்ஹநி நிநேது: மதுரஸ்வரா: 15
ஜகு: கின்னரகந்தர்வ ஸித்தவித்யாதரோரகா: । அபதாநாநி தேவஸ்ய தேவஸேநாபதேஸ் ததா ॥ 16

பிரகாசிக்கின்ற ஸிம்மாஸனத்தின்மேல் அமர்ந்து நான்கு பக்கங்களிலும் பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் இவர்களால் ஸேவிக்கப்படுகிறவனுயும் (5) லக்ஷத்தி ஒன்பது கணதிபர்களால் சூழப்பட்டவனுயும் இருந்துகொண்டு அப்பொழுது வீரபாகுவைப்பார்த்து சீக்கிரமாகக் கூறினர். (6) இப்பொழுது சீக்கிரமாக தேரை யுத்தத்தின்பொருட்டு கொண்டுவா. முருகனுடைய இவ்வாருன வார்த்தையைக்கேட்டு வீரபாகு வானவர் தொரைகொண்டு (7) ஸ்கந்தனுடைய வார்த்தையை அவ்வாறே வாயுவிடம் தெரிவித்தார். உடனே வாயுவும் மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற ரதத்தைக்கொண்டுவந்து (8) ஸ்ரீ ஷண்முகன் சன்னதியில் நிறுத்தினன். பிறகு ஸ்ரீ குஹனும் ரதம்வந்ததை வீரபாகுவின் வாயிலாககேட்டு (8) சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி ஓர் க்ஷணத்திற்குள் ரதத்தின்மேல் ஏறினர். பின்பு தாரகனேக்கொன்ற பிரபுவான முருகன், விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவர்களே தங்கள் தங்கள் வாஹனத்தில் ஏறும்படி உடன் கட்டளையிட்டார். பிறகு முருகனுல் ஏவப்பட்ட அவர்கள் யாவரும் வாகனத்தின்மீது ஏறினர்கள். (10-11) பிரம்மா ஹம்ஸத்தின்மீதும், விஷ்ணு கருடன்மீதும், இந்திரன் விமானத்தின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு (12) இரண்டாயிரம் வாகினி பூதஸேனேகளும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டன. அங்கு தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் நன்கு முழங்கின. (13) அதேவிதமாக ஜல்லரி, காஹளம் மட்டு டிண்டிமம் படஹம் முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் பிரளயகால ஸமுத்திரத்து அலேகளின் சப்தத்திற்கு மேலாக முழங்கலாயின. (14) விபஞ்சி, பரிவாதினி, வல்லகி, ருத்திரம் முதலிய பற்பல வீணுவாத்தியங்கள் வாசிக்கப்பட்டன. சங்கம் கொம்பு சின்னம் முதலிய வாத்தியங்களெல்லாம் கோஷிக்கப்பட்டன. இனிமையான ஸ்வரங்களேயுடைய (15) கின்னரர்கள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள், வித்தியாதரர்கள், உரகர்கள் இவர்களெல்லாம் அப்போது

पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र सुरदारुसमुद्भवा । बिरुदारभटीं तस्य प्रभोस्तुंबुरुनारदौ ॥ १७
पार्श्वस्थौ परमेशाङ्गसम्भवस्य वितेनतुः । अट्टहासपरास्सर्वे प्रापुरंभोनिधेस्तटम् ॥ १८
रथाश्वसेनापादोत्थ धूळिस्सर्वत्र चावृता । पतितांभोनिधौ भूयः पङ्किलत्वं तमानयत् ॥ १९
सेनानां गमनात्तस्मिन् संबभूव तदा रजः । एवमंभोनिधिं तीर्त्वा सेनाभिस्सहषण्मुखः ॥ २०
उत्तरद्वारपर्यन्त भूमिमाप पुरस्य सः । तदानीमेवतरसा ब्रह्माविष्णुश्च तावुभौ ॥ २१
प्रणम्य दण्डवद्भूमौ स्कन्दमूचतुरानतौ । जय देवादिदेवेश भक्तानामभयप्रद ॥ २२
नगन्तव्यं त्वया स्वामिन् पापिनस्तत्पुरं प्रभो । स्थित्वात्रैव रणे शीघ्रं आगतं तं हनिष्यसि ॥ २३
इति संप्रार्थितो देवैर्देवसेनापतिस्तदा । विश्वकर्माणमन्वीक्ष्य कुरुमे नगरं क्षणात् ॥ २४
इति प्राह वचश्चैतच्छ्रुत्वाऽयं निर्ममे किल । नानामण्टप संयुक्तं गोपुरैरभिशोभितम् ॥ २५
अनेकाश्चर्यसंयुक्तं स्कन्दमन्दिरमण्डितम् । नानावीथिस्थ वेश्मौघैरावृतं सुमनोहरम् ॥ २६
हेमभिर्निर्मितत्वाच्च हेमकूटाख्यमद्भुतम् । एवं विधाय तद्यं मायया तं (तदयमायान्तन्तं) व्यजिज्ञिपत् ॥ २७

புஷ்ப வ்ருஷ்டிரபூத்தத்ர ஸுரதாரு ஸமுத்பவா । பிருதாரபடீம் தஸ்ய ப்ரபோஸ்தும்புரு நாரதௌ ॥ 17
பார்ச்வஸ்தௌ பரமேசாங்க ஸம்பவஸ்ய விதேநது: ।
அட்டஹாஸபரா: ஸர்வே ப்ராபு ரம்போநிதேஸ் தடம் ॥ 18
ரதாச்வஸேனபாதோத்த தூளி: ஸர்வத்ரசாவ்ருதா । பதிதாம்போநிதௌ பூய: பங்கிலத்வம் தமானயத் 19
ஸேனனும் கமனுத் தஸ்மின் ஸம்பபூவ ததா ரஜ: ।
ஏவமம்போநிதிம் தீர்த்வா ஸேனபி: ஸஹஷண்முக: ॥ 20
உத்தரத்வாரபர்யந்தபூமிமாப புரஸ்ய ஸ: । ததாநீமேவ தரஸா ப்ரம்மா விஷ்ணுச்ச தாவுபௌ ॥ 21
ப்ரணம்ய தண்டவத் பூமௌ ஸ்கந்தமூசதுராநதௌ । ஜய தேவாதி தேவேச பக்தாநாமபயப்ரத ॥ 22
நகந்தவ்யம் த்வயா ஸ்வாமின் பாபிந: தத்புரம் ப்ரபோ ।
ஸ்தித்வாத்ரைவ ரணேசீக்ரம் ஆகதம் தம் ஹநிஷ்யஸி ॥ 23
இதி ஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவை: தேவஸேனபதிஸ் ததா ।
விச்வகர்மாண மந்வீக்ஷ்ய குருமே நகரம் க்ஷணத் ॥ 24
இதி ப்ராஹ வசச்சைதத் ச்ருத்வாயம் நிர்மமே கில । நாநாமண்டபஸம்யுக்தம் கோபுரைரபி சோபிதம் ॥
அனேகாச்சர்ய ஸம்யுக்தம் ஸ்கந்தமந்திர மண்டிதம் ।
நாநாவீதிஸ்தவேச்மௌகை: ஆவ்ருதம் ஸுமனேஹரம் ॥ 26
ஹேமபி: நிர்மிதத்வாச்ச ஹேமகூடாக்ய மத்புதம் ।
ஏவம் விதாய ததயம் மாயயாதம் (ததயமாயாம்தம் தம்) வ்யஜிக்ஞபத் ॥ 27

தேவசேனபதியாகிய தேவனது பூர்வசரித்திரத்தை எடுத்துப்பாடினர்கள். (16) அங்கு கற்பகவிருக்ஷ மலர்களின் வர்ஷம் மிகுதியாக பொழியலுற்றது. மேலும், நாரதர் தும்புரு இவர்களும் ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய புத்திரனின் பக்கத்தில் நின்று அப்பிரபுவினுடைய விருதாவளிகளைப் பாடினர்கள். யாவரும் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு ஸமுத்திரக்கரையை அடைந்தனர். (17-18) தேர் குதிரை சைன்யம் இவற்றின் கால்களால் கிளப்பிய புழுதியானது எங்கும் பரவி ஸமுத்திரத்தில் விழுந்து அதை சேறாகச்செய்து விட்டது. (19) அதன்மீது சைன்யங்கள் நடந்து சென்றதால் காய்ந்து புழுதி கிளம்பிற்று. இவ்வாறு ஸ்ரீ ஷண்முகர் சைன்யங்களுடன் ஸமுத்திரத்தைக்கடந்து (20) வீரமாஹேந்திர பட்டணத்தின் வடக்கு வாசலின் பக்கத்தை அடைந்தார். அப்போதே பிரம்மன் விஷ்ணு இருவர்களும் துரிதமாக (21) ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரை தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து மிக வணக்கத்துடன் கூறினர்கள். "ஓ பக்தர்களுக்கு அபயமளிக்கின்ற தேவாதிதேவா! ஜயாவிஜயபவா! (22) ஓ சுவாமி! ஓ பிரபுவே! மகாபாபியான அவனுடைய பட்டணத்திற்குள் தாங்கள் செல்வது தகுதியல்ல. இங்கிருந்துகொண்டே இவ்விடத்துக்கு வந்த அவனை தாங்கள் கொல்வீராக." (23) இவ்விதம் தேவர்களால் வேண்டப்பட்ட தேவஸேனபதியானவர் அப்போது விச்வகர்மாவைப்பார்த்து நீ ஒரு நொடிக்குள் எனக்காக பட்டணத்தை நிர்மாணம் செய். (24) என்ற வார்த்தையைக்கேட்டு விச்வகர்மனும் பல மண்டபங்களோடு கூடியதும், மிகுந்த கோபுரங்களால் விளங்குகின்றதும், (25) பற்பல ஆச்சர்யங்களோடு கூடியதும், மத்தியில் ஸ்ரீ முருகனுடைய அழகான மாளிகையால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பற்பல வீதிகளிலுள்ள வீடுகளின் வரிசைகளால் சூழப்பட்டதும், மனதைக்கவர்கின்றதும், (26) தங்கத்தினலேயே செய்யப்பட்டதால் ஹேமகூட

दृष्ट्वैतन्नगरं स्कन्दस्संभाव्यैनंच शिल्पिनम् । स्वगृहद्वारमभ्येत्य रथादवरुरोह सः ॥ २८
सेनापतीनां प्रत्येकं निवेशं समकल्पयत् । तेषां नामानि वक्ष्येहं शृणुध्वं द्विजसत्तमाः ॥ २९
शुभ्रश्च मेघमालीच श्वेतशीर्षकरस्तथा । कपालिनामा बलवानप्रसिद्धाभिधोपरः ॥ ३०
चित्राङ्ग ज्वालतालूच वज्रभीमोग्रनामकाः । उग्रेभपिप्पलौनन्दि सेनो ब्रह्मजसंज्ञकः ॥ ३१
ब्रह्मसेनः पद्मकश्च कराळोदण्डपत्रकौ । तथा परिघनेमिश्च परोहुतवको महान् ॥ ३२
पुष्पदन्तश्च बलवान्रुद्रकारहरावपि । मतिजित्केतुमालीच वक्रोन्यो ब्रह्मकेशकः ॥ ३३
नदीपतिकलिङ्गौच घोरोप्यन्योऽच्युतोबलः । शान्तश्च चित्रसेनोन्यो भूरिनामा सुशीलकः ॥ ३४
माजयो मानवान् सिंहस्तथाचोत्तरसिंहकः । उपदिष्टो जयेशश्च मत्तकश्च मतङ्गकः ॥ ३५
चण्डी महाबलश्चेतो नीलपत्रस्सुबाहुकः । अण्डाभरणसंघश्च काकपादोपि पिङ्गळः ॥ ३६
समाय माय नामानौ निकुंभः कुंभशंखकौ । पालको विशिखश्चैव शत्रुतालवभिधोपरः ॥ ३७
हयग्रीवापरो धीमानयुताक्षस्तथैवच । सहस्रबाहुसंज्ञश्च ख्यातोन्योऽनन्तसंज्ञया ॥ ३८
वाममंगळकेशौच सोमनामापरो महान् । वज्रमालीच चण्डोऽपि परस्वच्छमुखोबली ॥ ३९

த்ருஷ்ட்வைதம் நகரம் ஸ்கந்த: ஸம்பாவ்யைநம் ச சில்பினம் |
ஸ்வக்ருஹத்வாரமப்யேத்ய ரதாதவருரோஹ ஸ: || 28
ஸேனாபதீனாம் ப்ரத்யேகம் நிவேசம் ஸமகல்பயத் |
தேஷாம் நாமாநி வக்ஷ்யேஹம் ச்ருணுத்வம் த்விஜஸத்தமா: || 29
சுப்ரச்ச மேகமாலீச ச்வேதசீர்ஷகரஸ் ததா | கபாலிநாமாபலவான் அப்ரஸித்தாபிதோ பர: || 30
சித்ராங்கஜ்வாலதாலூச வஜ்ரபீமோக்ர நாமகா: |
உக்ரேபபிப்பலௌ நந்தி ஸேனோ ப்ரம்மஜ ஸம்ஜ்ஞக: || 31
ப்ரம்மஸேந: பத்மகச்ச கராளோ தண்ட பத்ரகௌ | ததா பரிகநேமிச்ச பரோஹுதவகோ மஹான் || 32
புஷ்பதந்தச்ச பலவான் ருத்ரகார ஹராவபி | மதிஜித் கேதுமாலீச வக்த்ரோந்யோ ப்ரம்மகேசக: || 33
நதீபதி கலிங்கௌச கோரோப்யந்யோச்யுதோ பல: | சாந்தச்ச சித்ரஸேனோந்ய: பூரிநாமா ஸுசீலக: || 34
மாஜயோ மானவான் ஸிம்ம: ததாசோத்தரஸிம்மக: | உபதிஷ்டோ ஜயேசச்ச மத்தகச்ச மதங்கக: || 35
சண்டீ மஹாபலச்சேத: நீலபத்ர: ஸுபாஹுக: | அண்டாபரண ஸங்கச்ச காகபாதோபி பிங்கள: || 36
ஸமாயமாயநாமாநௌ நிகும்ப: கும்பசங்ககௌ | பாலகோ விசிகச்சைவ சத்ருதால்வபிதோ பர: || 37
ஹயக்ரீவாபிதோ தீமான் அயுதாக்ஷஸ் ததைவச |
ஸஹஸ்ரபாஹு ஸம்ஜ்ஞச்ச க்யாதோந்யோநந்த ஸம்ஜ்ஞயா || 38
வாமமங்கள கேசௌ ச ஸோமநாமாபரோ மஹான் | வஜ்ரமாலீச சண்டோபி பரஸ்வச்சமுகோ பலீ 39

மென்னும் பெயருள்ளதும், மிக அத்புதமுமான பட்டணத்தை நிர்மாணித்தான். பிறகு அவன் தனது மாயையினால் இவ்விதம் பட்டணம் அமைக்கப்பட்டதை ஸ்ரீ முருகனிடத்தில் அறிவித்தான். (27) ஸ்கந்தபிரான் அந்நகரத்தைப் பார்த்து சில்பியான விச்வகர்மாவை வெகுமதித்து தனது மாளிகை வாசலுக்கருகிலிருந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கினார். (28) சேனாபதிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித் தனியாக விடுதி ஏற்படுத்தினார். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! நான் அந்த சேனாபதிகளின் பெயரைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். (29) சுப்ரன், மேகமாலி, ச்வேத சீர்ஷகரன், பலவானுன கபாலி, ப்ரஸித்தமான பெயரில்லாதவன் (30) சித்ராங்கன், ஜ்வாலதாலு, வஜ்ரன், பீமன், உக்கிரன், உக்கிரேபன், பிப்பலன், நந்திசேனன், பிரம்மஜன், (31) பிரம்மசேனன், பத்மகன், கராளன், தண்டகன், பத்திரகன், பரிகநேமி, மகானுகிய ஹூதவகன். (32) பலவானுன புஷ்பதந்தன், ருத்திரன், அரனைன், மதிஜித், கேதுமாலி, வக்திரன், பிரம்மகேசன், (33) நதீபதி, கலிங்கன், கோரகன், அச்யுதன், பலன், சாந்தன், சித்திரசேனன், பூரி, ஸுசீலன், (34) மாஜயன், மானவன், ஸிம்மன், உத்தரஸிம்மகன், உபதிஷ்டன், ஜயேசன், மத்தகன், மதங்கன், (35) சண்டி, மகாபலன், சேதன், நீலபத்திரன், ஸுபாஹுகன், அண்டாபரணசங்கன், காகபாதன், பிங்களன், (36) ஸமாயன், மாயன், நிகும்பன், கும்பன், சங்கன், பாலகன், விசிகன், சத்ருதாலு, (37) புத்திசாலியான ஹயக்கிரீவன், அயுதாக்ஷன், ஸஹஸ்ரபாஹு, அனந்தன், (38) வாமன், மங்களகேசன், மகானுகிய சோமன், வஜ்ரமாலி, சண்டன், பலிஷ்டமுக

शरभकन्दनामानौ तथाचान्धकसंज्ञकः । कबंधमेघविजयविद्रुमाश्शालिकोभृशः ॥ ४०
दण्डव्याघ्रौ महावीरौ कालपाशश्च निष्ठुरः । तथा दशमुखाख्योऽपि कुमुदो भानुनामकः ॥ ४१
अत्रिश्चासुरकालोऽपि हरिकेशाह्वयोऽपरः । धनञ्जयो परो नाम्ना ख्यातो वृषभरूपकः ॥ ४२
परश्शुचिमुखो धीमानपरोऽनलकेशकः । सुवक्त्रमत्तावुन्मत्तो नन्दीतद्वन्मनोभवः ॥ ४३
वायुवेगो महातेजास्तथान्योऽपि सहस्रभाक् । भानुकंप पतङ्गौ च शुद्धानीकावुभावपि ॥ ४४
तथा शीतसुनादौ च सुमाली मालिनामकः । ज्वालाकेशाभिधश्चैवमष्टोत्तरशतं ह्यमी ॥ ४५
ततस्तु देवतैस्सर्वैर्ब्रह्म विष्णुमुखैरपि । वीरैर्नवाधिकैर्लक्षैष्षड्भिश्च ऋषिभिर्वरैः ॥ ४६
स्तूयमानस्स्तोत्रवरैः प्रविश्य स्वगृहं प्रभुः । अतिष्ठदद्भुताकारे सिंहासनवरे गुहः ॥ ४७
अथ शूरं सुरऋषिर्नारदः प्राप्य शीघ्रतः । मम शुक्रस्तु भवतां गुरुः प्राणसखो भृशम् ॥ ४८
स्कन्दस्समागतोऽत्राद्य युद्धायासुरनायक । तद्वक्तुमागतस्तस्मात् कुरु युद्धं भयं विना ॥ ४९
अस्तु ते विजयश्चेति करिष्यामि तपो भृशम् । इत्युक्त्वा शूरपद्मानं नारदः प्रययौ द्विजाः ॥ ५०
श्रुत्वैतद्वचनं शूरो नितरां क्रोधविह्वलः । कोवात्र भारइत्युक्त्वा घोराघोरावुभावपि ॥ ५१

சரபக்ரந்த நாமானௌ ததாசாந்தக ஸம்க்ஞக: | கபந்தமேகவிஜய வித்ருமா: சாலிகோ ப்ருச: || 40
தண்டவ்யாக்ரௌ மஹாவீரௌ காலபாசச்ச நிஷ்டுர: | ததா தசமுகாக்யோபி குமுதோ பானுநாமக: || 41
அத்ரிச்சாஸுரகாலோபி ஹரிகேசாஹ்வயோ பர: | தநஞ்சயோ பரோ நாம்நா க்யாதோ வ்ருஷப ரூபக: ||
பர:சுசிமுகோ தீமான் அபரோநல கேசக: | ஸுவக்த்ரமத்தாவுன்மத்த: நந்தீ தத்வத் மனோ பவ: || 43
வாயுவேகோ மஹாதேஜா: ததான்யோபி ஸஹஸ்ரபாக் | பானுகம்பபதங்கௌச சுத்தாநீகாவுபாவபி || 44
ததாசீதஸுநாதௌச ஸுமாலிமாலிநாமக: | ஜ்வாலாகேசாபிதச்சைவம் அஷ்டோத்தரசதம் ஹ்யமீ || 45
ததஸ்து தேவதைஸ்ஸர்வை: ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகைரபி |
வீரை: நவாதிகைர்லக்ஷை: ஷட்பிச்ச ருஷிபிர்வரை: || 46
ஸ்தூயமான: ஸ்தோத்ரவரை: ப்ரவிச்ய ஸ்வக்ருஹம் ப்ரபு: |
அதிஷ்டதத்புதாகாரே ஸிம்மாஸநவரே குஹ: || 47
அத சூரம் ஸுரருஷி: நாரத: ப்ராப்ய சீக்ரத: | மம சுக்ரஸ்து பவதாம் குரு: ப்ராணஸகோ ப்ருசம் || 48
ஸ்கந்த: ஸமாகதோத்ராத்ய யுத்தாயாஸுர நாயக | தத்வக்துமாகத: தஸ்மாத் குருயுத்தம் பயம் விநா 49
அஸ்து தே விஜயச்சேதி கரிஷ்யாமி தபோ ப்ருசம் |
இத்யுக்த்வா சூரபத்மானம் நாரத: ப்ரயயௌ த்விஜா: || 50
ச்ருத்வைதத் வசனம் சூர: நிதராம் க்ரோத விஹ்வல: |
கோவாத்ர பார இத்யுக்த்வா கோராகோராவுபாவபி | 51

அச்சமுகன், (39) சரபன், கிரந்தன், அந்தகன், கபந்தன், மேகவிஜயன், வித்ருமன், சாலிகன், பிருசன், (40) மகாவீரர்களான தண்டன், வியாக்ரன், கொடியோனான காலபாசன், தசமுகன், குமுதன், பானு, (41) அத்திரி, அசுரகாலன், ஹரிகேசன், ரிஷபவேஷம் கொண்ட தனஞ்சயன், (42) புத்திசாலியான சுசிமுகன், அநலகேசன், சுவக்திரன், மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, மனோபவன், (43) மிகுந்த பராக்கிரமங்களையுடைய வாயுவேகன், ஸஹஸ்ரபாக், பானுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அனிகன், (44) சீதன், அநாதன், சுமாலி, ஜுவாலாகேசன் ஆகிய நூற்றெட்டு சேனாபதிகளா கின்றார்கள். (45) பிறகு பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களாலும் லக்ஷத்தொன்பது வீரர் களாலும் சிரேஷ்டர்களான ஆறு ரிஷிகளாலும் (46) சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் துதிக்கப்பட்டு ஸ்ரீ பிரபுவான முருகன் தனது மாளிகைக்குள் பிரவேசித்து மிக அற்புதமான வடிவம்கொண்ட சிறந்த ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தார். (47) பிறகு தேவரிஷியான நாரதர் சீக்கிரம் சூரனிடம்வந்து உங்களுக்கு குருவான சுக்கிராசாரி எனக்கு மிகவும் பிராண சிநேகிதராகின்றார். (48) ஓ அசுரத்தலைவனே! இப்போது இங்கு முருகன் யுத்தத்திற்காக வந்திருக்கிறார். அதை உனக்கு சொல்லுவதற்காகவே இங்கு வந்தேன். ஆகையால் நீ பயமின்றி யுத்தம்செய். (49) நான் உனக்கு விஜயம் உண்டாகட்டும் என்றும் கடும் தவம் செய்யப்போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! நாரதர் திரும்பிச் சென்றார். (50) இந்த வார்த்தையைக்கேட்ட சூரன் மிகுந்த கோபத்தால் கலங்கி "இதில் என்ன

युवामानयतं शीघ्रात् समुद्रं निकटं मम । इति प्राह वचश्चैता वाब्धिमानयतां क्षणात् ॥ ५२
समुद्रराजं शूरस्तु प्राहस्म वचनं तदा । बालेनानेन भूतानि त्वया किं मोचितान्यहो ॥ ५३
इति पृष्टस्समुद्रोऽपि शूरमाह तदावचः । निग्रहीतुं मयाऽशक्यो बालोऽयममरेश्वरः ॥ ५४
अभवं पदतस्सोऽहं भूतानां शोषितः पुनः । इत्थं संश्रुत्य वचनं समुद्रस्यासुरेश्वरः ॥ ५५
कोपमाप भृशं विप्राष्षण्मुखं प्रतिचान्तरे । तदानीमागता दूता ज्ञात्वा सर्वं तदन्तिकम् ॥ ५६
प्रोचुश्च वचनं शूरं वीक्ष्य सिंहासनस्थितम् । शृणु शूर यथादृष्टं अस्माकं तदतन्त्रितः ॥ ५७
स्कन्दोऽयं भूतसेनाभिस्तीर्त्वाब्धिञ्च समागतः । दृश्यां लंकापुरीं वीरबाहुना वीक्ष्यमर्दिताम् ॥ ५८
पुरस्योत्तर दिग्भागे तव दैत्याधिपाधुना । पुरमन्यद्विनिर्माय नानाश्चर्यसमन्वितम् ॥ ५९
वर्तते ब्रह्मविष्ण्विन्द्रैरावृतोत्रामरेश्वरः । सन्नद्धश्च रणायात्र त्वया साकमयं शिशुः ॥ ६०
एवं दूतवचः श्रुत्वा शूरपद्मा द्विजोत्तमाः । ज्वलन्निव तथा क्रोधवह्निना प्रेक्षितो भृशम् ॥ ६१

யுவாமாநயதம் சீக்ராத் ஸமுத்ரம் நிகடம் மம । இதி ப்ராஹ வசச்சைதா வப்திமாநயதாம் க்ஷணாத் ॥ 52
ஸமுத்ரராஜம் சூரஸ்து ப்ராஹஸ்ம வசனம் ததா ।
பாலேநாநேநபூதாநி த்வயா கிம் மோசிதாந்ய ஹோ ॥ 53
இதி ப்ருஷ்டஸ்ஸமுத்ரோபி சூரமாஹ ததா வச: । நிக்ரஹிதும் மயாசக்ய: பாலோயமமரேச்வர: ॥ 54
அபவம் பததஸ்ஸோஹம் பூதாநாம் சோஷித: புன: ।
இத்தம் ஸம்ச்ருத்ய வசனம் ஸமுத்ரஸ்யாஸுரேச்வர: ॥ 55
கோபமாப ப்ருசம் விப்ரா: ஷண்முகம் ப்ரதி சாந்தரே ।
ததாநீமாகதா தூதா: க்ஞாத்வா ஸர்வம் தததந்திகம் ॥ 56
ப்ரோசுச்ச வசனம் சூரம் வீக்ஷ்ய ஸிம்மாஸநஸ்திதம் ।
ச்ருணு சூர யதாத்ருஷ்டம் அஸ்மாகம் தததந்த்ரித: ॥ 57
ஸ்கந்தோயம் பூதஸேனபி: தீர்த்வாப்திம்ச ஸமாகத: ।
த்ருச்யாம் லங்காபுரீம் வீரபாஹுநா வீக்ஷ்யமர்திதாம் ॥ 58
புரஸ்யோத்தரதிக்பாகே தவ தைத்யாதிபாதுநா । புரமன்யத்விநிர்மாய நாநாச்சர்ய ஸமன்விதம் ॥ 59
வர்தேதே ப்ரம்மவிஷ்ண்விந்த்ரை: ஆவ்ருதோத்ராமரேச்வர: ।
ஸன்னத்தச்ச ரணாயாத்ர த்வயா ஸாகமயம் சிசு: ॥ 60
ஏவம் தூதவச: ச்ருத்வா சூரபத்மா த்விஜோத்தமா: ।
ஜ்வலன்னிவ ததாக்ரோத வன்னிநா ப்ரேக்ஷிதோ ப்ருசம் ॥ 61

ப்ரயாஸமிருக்கிறது எனக்கூறி கோரன் அகோரன் இவ்விருவர்களையும் பார்த்து (51) நீங்கள் இருவரும் சீக்கிரம் சமுத்திரராஜனை என் சமீபத்திற்கு அழைத்துவாருங்கள் எனக்கூற அவர்கள் ஓர்க்ஷண நேரத்தில் ஸமுத்திரத்தை அழைத்துவந்தனர். (52) சூரனோவெனில் அப்பொழுது ஸமுத்திரராஜனைப்பார்த்துக் கூறினான். இந்த சிறுவனுடன் பூதகணங்களை இங்கு ஏன் விட்டாய்? கஷ்டம்! (53) இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட ஸமுத்திரராஜன் சூரனைப்பார்த்துக் கூறினான். ஸ்ரீ தேவத்தலைவனான ஸ்ரீ பாலனை என்னால் அடக்க முடியும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நான் பூதகணங்களுடைய கால் புழுதியினால் தூர்ந்து காய்ந்து விட்டேன். அசுரேச்வரன் இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு (55) ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ ஷண்முகனைக் குறித்து உள்ளத்தில் மிகுந்த கோபம் கொண்டான். அப்பொழுது எல்லாவற்றையும் அறிந்து அவனிடம் வந்த தூதர்கள் (56) சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சூரனைப்பார்த்துக் கூறினார்கள் “ஓ சூரா! நாங்கள் நேரில்பார்த்துவந்து சொல்லுவதை ஜாக்கிரதையாகக் கேளும். (57) இந்த ஸ்ரீ முருகன் பூதசேனைகளுடன் ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி இங்குவந்துவிட்டார். பார்க்கத்தகுந்த இலங்கை வீரபாகுவினால் அழிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டு (58) ஓ அசுரேச்வரா! இப்போது தங்கள் பட்டணத்திற்கு வடக்கு பாகத்தில் பலவித ஆச்சரியங்களோடுகூடிய சிறந்த மற்றோர் பட்டணத்தை அமைத்துக்கொண்டு (59) அமரேச்வரனான பால குமாரன் பிரம்மன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலியவர்களால் சூழப்பட்டவராய் தங்களுடன் சண்டை செய்வதற்காக சன்னத்தமாயிருக்கின்றார்.” (60) ஓ முனிவர்களே! இவ்விதம் தூத வார்த்தையைக்கேட்ட சூரபத்மன் கோபாக்கினியால் மிகவும் ஜ்வலிக்

आनयामास दूतैस्तु भानुकोपं निजात्मजम् । भानुकोपस्तु तरसा बलैर्बहुभिरावृतः ॥ ६२
रथमारुह्य शूरस्य गृहद्वारं समागतः । अवरुह्य रथाच्छीघ्रमापायं शूरसन्निधिम् ॥ ६३
प्रणनाम तदा तातमसुरेशं महाबलम् । शूरस्तमागतं प्रेक्ष्य वृत्तान्तंच व्यजिज्ञिपत् ॥ ६४
श्रुत्वैतद्भानुकोपोऽपि जगाद वचनं तदा । गत्वाहमधुना तात जित्वा सर्वानिमान् क्षणात् ॥ ६५
बध्वा तं सहसेनाभिः प्रापयिष्यामितेऽन्तिकम् । निशम्यैवं वचः प्रोक्तं स्वपुत्रेण तदाऽसुरः ॥ ६६
सन्तुष्टो विससर्जैनं रणायासुरनायकः ॥ ६७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
वीरमाहेन्द्रकाण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

वीरमाहेन्द्रकाण्डस्समाप्तः ।

ஆநயாமாஸ தூதைஸ்து பானுகோபம் நிஜாத்மஜம்। பானுகோபஸ்து தரஸா பலை: பஹுபிராவ்ருத: 62
ரதமாருஹ்ய சூரஸ்ய க்ருஹத்வாரம் ஸமாகத:। அவருஹ்ய ரதாத் சீக்ரம் ஆபாயம் சூரஸன்னிதிம் ॥ 63
ப்ரணநாம ததா தாதம் அஸுரேசம் மஹாபலம் ।
சூர: தமாகதம் ப்ரேக்ஷ்ய வ்ருத்தாந்தம்ச வ்யஜிக்ஞிபத் ॥ 64
ச்ருத்வைதத் பானுகோபோபி ஜகாத வசனம் ததா ।
கத்வாஹமதுநா தாத ஜித்வா ஸர்வாநிமான் க்ஷணாத் ॥ 65
பத்வா தம் ஸஹ ஸேனாபி: ப்ராபயிஷ்யாமி தேந்திகம் ।
நிசம்யைவம் வச: ப்ரோக்தம் ஸ்வபுத்ரேண ததாஸுர: ॥ 66
ஸந்துஷ்டோ விஸஸர்ஜைநம் ரணாயாஸுர நாயக: ॥ 66½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
வீரமாஹேந்த்ரகாண்டே ஸப்தமோத்யாய: ॥

வீரமாஹேந்த்ரகாண்ட: ஸமாப்த:

கின்றவன்போல் காணப்பட்டான். (61) தூதர்களால் தனது மைந்தனான பானுகோபனை அழைப்பித்தான். பானுகோபனோவெனில் சீக்கிரம் பல வாலிபர்களால் சூழப்பட்டவனாய் (62) ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு சூரனது அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தான். சீக்கிரம் ரதத்திலிருந்து இறங்கி சூரனின் ஸன்னிதியை அடைந்தான். (63) அஸுரேச்வரனும் மகாபலவானுமான தந்தையை அப்போது நமஸ்கரித்தான். சூரனும் அங்குவந்த மைந்தனைப்பார்த்து ஸங்கதிகளை தெரிவித்தான். (64) இதைக் கேட்ட பானுகோபனும் அப்போது கூறினான்.— “ஓ தந்தையே! நான் இப்பொழுதே சென்று எல்லோரையும் ஓர் நொடிக்குள் வென்று (65) ஸகல சேனைகளோடு அவனைக்கட்டி தங்கள் ஸமீபம் கொண்டுவருகிறேன்” என, தனது குமாரனால் இவ்விதம் கூறப்பட்ட அஸுரநாயகனான சூரபத்மன் (66) மிகவும் ஸந்தோஷத்துடன் இவனை யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். (66½)

ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

வீரமாஹேந்திர காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥

श्री शरवणोद्भवाय नमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे

॥ युद्धकाण्ड प्रारम्भः ॥

षण्मुखं द्वादशभुजं त्रिषण्णयनपङ्कजम् । कुमारं सुकुमाराङ्गं केकीवाहनमाश्रये ॥

॥ अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

ससैन्येन भानुकोपेन युद्धाय प्रस्थानम् ॥

भानुकोपस्तु निर्गत्य रथमारुह्य तत्क्षणात् । गत्वा गेहं स्वकं बध्वा कवचं वज्रनिष्ठुरम् ॥ १
तूणीरविलसत्पृष्ठभागः खड्गलसत्करः । अङ्गुलित्राणरमणीयांगुळीभिर्मनोहरः ॥ २
गोधाचर्मावृतात्मीयमणिबद्धोत्तरस्थलः । तप्तजांबूनदोद्भास्वत्पीतांबरपरिष्कृतः ॥ ३

॥ ஸ்ரீ சரவணோத்பவாய நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே

॥ யுத்தகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

ஷண்முகம் த்வாதசபுஜம் த்ரிஷண்ணயநபங்கஜம் ।
குமாரம் ஸுகுமாராங்கம் கேகீவாஹனமாச்ரயே ॥

॥ ப்ரதமோத்யாய: ॥

ஸகல ஸைன்யத்துடன் பானுகோபன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுதல்.

பானுகோபஸ்து நிர்கத்ய ரதமாருஹ்ய தத் க்ஷணாத் ।
கத்வா கேஹம் ஸ்வகம் பத்வா கவசம் வஜ்ரநிஷ்டுரம் ॥ 1
தூணீரவில்ஸத் ப்ருஷ்டபாக: கட்கலஸத் கர: । அங்குளித்ராணரமணீயாங்குளிபி: மனோஹர: ॥ 2
கோதாசர்மாவ்ருதாத்மீய மணிபத்தோத்தரஸ்தல: ।
தப்தஜாம்பூநதோத்பாஸ்வத் பீதாம்பர பரிஷ்க்ருத: ॥ 3

ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்யகண்டத்தில் யுத்தகாண்டம்

மங்கள ச்லோகத்தின் உரை :—

ஆறுமுகங்கள் பன்னிரண்டு கைகள் தாமரை மலர்போன்ற பதினெட்டு கண்கள் இவைகளை உடையவரும் மிக மிருதுவான அங்கங்களை உடையவரும் மயிலை வாகனமாக உடையவருமான ஸ்ரீ குமரக் கடவுளை அண்டுகிறேன்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

பிறகு பானுகோபன் வெளிக்கிளம்பி அதேக்ஷணத்தில் ரதமேறிக்கொண்டு தன்வீடு சென்று வஜ்ஜிரம்போல் கெட்டியான கவசத்தைதரித்து (1) அம்புராத்தூணியால் விளங்குகின்ற முதுகை யுடையவனாகவும், கத்தியால் விளங்குகின்ற கைகளை உடையவனாகவும், பதனிட்ட தோலினால் அமைத்த விரற்கூடுகளால் அழகிய கைவில்களைக் கொண்டவனாகவும், (2) மணிக்கட்டுக்கு மேற்பட்ட கைகள் மீது அணியப்பட்ட உடும்புத்தோல் கவசத்தோடு கூடியவனும், உருக்குத் தங்க ஜரிகையால் விளங்குகிற

वीरपट्टावृतस्तद्वन्नानाभरणभूषितः । द्रोणप्रसूनव्यरुचद्दामोद्दामप्रभावनः ॥ ४
धृतसंमोहनास्त्रौघः करवाळलसत्कटिः । त्रिंशत्सहस्रतुरगावृततुङ्गरथे स्थितः ॥ ५
छत्रचामरभृङ्गारकाळाञ्ज्यासक्तपाणिभिः । वीटी पेटीधरैरन्यैर्बहुभिः परिसेवितः ॥ ६
खड्गखेटधरैरुग्रैरनेकैरावृतान्तिकः । निर्गतानेकशस्त्रौघैर्वृतकोटिरथानुगः ॥ ७
एवं प्रतस्थे सहसा यदा शूरात्मजो महान् । तदैव सेनापतयो निर्ययुश्चण्ड विक्रमाः ॥ ८
विजयो दुर्जयोऽन्येषां नेमिमायौ महाबलौ । मुसली कण्टकःखर मूर्खाख्याश्च महौजसः ॥ ९
तथा दशमुखश्चापि मुनिलावो महाबलः । पिचण्डचण्डाजमुखा महिषश्चोग्रबाहुकः ॥ १०
विष्णुसेनाविमोकौच परो विजयसेनकः । सोमकश्च मधूच्छिष्टौ शशिजिच्छुचिवक्त्रकौ ॥ ११
शनिश्च शून्यकेत्वाह्वस्तथैवासुरसेनकः । तथा नियुतसंख्याका वाहिन्या दितिसंभवाः ॥ १२
तावत्संख्यारथाश्वेभा निर्गताः किल शीघ्रतः । मड्डुदुन्दुभिनिर्घोषा जितांबुधिमहारवाः ॥ १३
अश्वानामारवास्तद्वत् करीणां बृंहितान्यपि । ध्वनयो रथचक्राणां घण्टानां करिणामपि ॥ १४

வீரபட்டாவ்ருதஸ்தத்வத் நாநாபரணபூஷித: । த்ரோணப்ரஸூநவ்யருசத் தாமோத்தாம ப்ரபாவன: ॥ 4
த்ருதஸம்மோஹநாஸ்த்ரௌக: கரவாளலஸத்கடி: । த்ரிம்சத் ஸஹஸ்ரதுரகாவ்ருததுங்கரதே ஸ்தித: ॥ 5
சத்ர சாமரப்ருங்கார காளாஞ்ஜ்யாஸக்தபாணிபி: । வீடீபேடீதரைரன்யை: பஹுபி: பரிஸேவித: ॥ 6
கட்ககேடதரைருக்ரை: அனேகைராவ்ருதாந்திக: । நிர்கதானேக சஸ்த்ரௌகை: வ்ருதகோடிரதானுக: 7
ஏவம் ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா யதா சூராத்மஜோ மஹான் । ததைவ ஸேனாபதய: நிர்யயுச்சண்டவிக்ரமா: ॥ 8
விஜயோ துர்ஜயோந்யேஷாம் நேமிமாயௌ மஹாபலௌ ।
முஸலீ கண்டககரமூர்காக்யாச்ச மஹௌஜஸ: ॥ 9
ததா தசமுகச்சாபி முநிலாவோ மஹாபல: । பிசண்ட சண்டாஜமுகா: மஹிஷச்ச உக்ரபாஹுக: ॥ 10
விஷ்ணுஸேனாவிமோகௌச பரோ விஜயஸேநக: ।
ஸோமகச்ச மதூச்சிஷ்டௌ சசிஜித் சுசிவக்த்ரகௌ ॥ 11
சனிச்ச சூன்யகேத்வாஹ்வ: ததைவாஸுரஸேனக: । ததா நியுதஸங்க்யாகா வாஹிந்யா திதிஸம்பவா: 13
தாவத் ஸங்க்யா ரதாச்வேபா நிர்கதா: கில சீக்ரத: ।
மட்டு துந்துபிநிர்கோஷா: ஜிதாம்புதி மஹாரவா: ॥ 13
அச்வாநாமாரவாஸ்தத்வத் கரிணாம் ப்ரம்மிதான்யபி । த்வனயோரதசக்ராணாம் கண்டாணாம் கரிணாமபி 14

பீதாம்பரத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், (3) வீரபட்டயத்தினாலும் பற்பல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், தும்பை மலர்மாலை அணிந்ததால் மிகுந்த சுந்தரமுள்ளவனாகவும், (4) மிகுந்த ஸம்மோஹனாஸ்திரங்களை தரித்தவனாகவும், கத்தியினால் விளங்குகிற இடுப்பை உடையவனாகவும், முப்பதாயிரம் குதிரைகள பூட்டப்பட்ட உன்னதமான ரதத்தில் வீற்றிருந்தவனாகவும், (5) குடைகள் சாமரங்கள் கெண்டிகள் காளாஞ்சிகள் இவைகளை கைப்பற்றியவர்களாலும், வெற்றிலைப் பெட்டிகளை தரிக்கின்றவர்களாலும் இன்னும் மற்ற அனேகர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவனாகவும், (6) கத்தி கேடயம் இவைகளை தரிக்கின்ற கொடியவர்களான அனேகம் அசுரர்களால் அருகில் சூழப்பட்டவனாகவும், நிரம்பி வழிகின்ற அனேக சஸ்திரங்களால் சுமத்தப்பட்ட கோடி ரதங்களால் பின்தொடரப்பட்டவனாகவும். (7) பெருமைவாய்ந்தவனுமான அச்சூரகுமாரன் யுத்தத்திற்கு புறப்பட்டான். அப்பொழுதே மிகுந்த பயங்கரமும் பராக்கிரமங்களும் பொருந்திய சேனாபதிகளும் புறப்பட்டனர். (8) அவர்களாவென்றால்:— அன்னியர்களால் ஜயிக்கமுடியாத விஜயன், மகாபலிஷ்டர்களான நேமி. மாயன், முஸலி, கண்டகன், கரன், மகாபராக்கிரமசாலியான மூர்க்கன், (9) தசமுகன், முனிலாவன், மகாபலன், பிசண்டன், சண்டன், அஜமுகன், மகிஷன், உக்கிரபாகுகன், (10) விஷ்ணுஸேநன், விமோகன், விஜயஸேநன், ஸோமகன், மது, உச்சிஷ்டன், சசிஜித், சுசிவக்திரன். (11) சனி, சூன்யகேது, அஸுரஸேனன். முதலியவர்களே. அதேவிதமாக லக்ஷம் வாகினி எண்ணிக்கைகொண்ட அசுரர்களும் (12) அதே கணக்குள்ள ரதங்கள், குதிரைகள், யானைகள், இவைகள் துரிதமாகப் புறப்பட்டன. அப்போது மட்டு, துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களின் ஒலிகளும் (13) அவ்விதமே குதிரைகளின் கனைத்தல்களும், யானைகளின் பிளிறுதல்களும், ரதசக்கிரங்களின் கிரீங்காரகோஷைகளும், யானை மணிகளது நாதங்களும், (14)

तुरङ्गकन्धराबद्धक्षुद्रघण्टारवा अपि । क्रन्दनं चैव सेनानां पांसवश्चार्कमावृताः ॥ १५
आवृताशेषदिग्भागास्संबभूवुस्तदा भृशम् । उद्दामगीर्भिरत्यन्तमुज्ज्वलैर्मागधैस्तदा ॥ १६
पठ्यमानापदानौघैरावृताभ्याशभूरयम् । संवर्ताब्धिनिभैस्त्वेभिश्चचाल द्विजसत्तमाः ॥ १७
विज्ञाय सर्वमिदमस्य जितार्कवीर्यं दैत्यस्य निर्गमनमाशु विधातृसूनुः ।
प्रापाम्बिकाङ्गभुवमावृतदेवसंघमावेदितुं सुरऋषिः किल भूसुरेन्द्राः ॥ १८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकांडे प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्री नारदेन स्कन्दनिकटे असुर युद्धोद्यम निवेदनम् ॥

आगत्य नारदस्स्कन्दं प्रणम्य परया मुदा । स्तुत्यं स्तोत्रवरैस्स्तुत्वा जगाद वचनं तदा ॥ १
उच्यतेऽयं मया स्वामिन् श्रूयतामधुना त्वया । सर्वज्ञेनापि देवेश क्षणमात्रं कृपावशात् ॥ २

துரங்ககந்தராபத்த க்ஷுத்ர கண்டாரவா அபி ।
க்ரந்தனம் சைவ ஸேனாநாம் பாம்ஸவச்சார்கமாவ்ருதா: ॥ 15
ஆவ்ருதாசேஷதிக்பாகா: ஸம்பபூவு: ததா ப்ருசம் । உத்தாமகீர்பிரத்யந்தம் உஜ்வலைர் மாகதைஸ் ததா 16
பட்யமாநாபதாநௌகை: ஆவ்ருதாப்யாசபூரயம் ।
ஸம்வர்தாப்திநிபைஸ்த்வேபி: சசால த்விஜஸத்தமா: ॥ 17
விக்ஞாய ஸர்வமிதமஸ்ய ஜிதார்கவீர்ய தைத்யஸ்ய நிர்கமனமாசு விதாத்ரு ஸூநு: ।
ப்ராபாம்பிகாங்கபுவமாவ்ருததேவஸங்கம் ஆவேதிதும் ஸுரருஷி: கில பூஸுரேந்த்ரா: ॥ 18

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ப்ரதமோத்யாய:

॥ அத த்விதீயோத்யாய: ॥

"ஸ்ரீ நாரதர் முருகனிடம் அசுரர்கள் யுத்தத்திற்கு முயற்சிகொள்ளுவதை தெரிவித்தல்"

ஆகத்ய நாரத: ஸ்கந்தம் ப்ரணம்ய பரயா முதா ।
ஸ்துத்யம் ஸ்தோத்ர வரை: ஸ்துத்வா ஜகாத வசனம் ததா ॥ 1
உச்யதேயம் மயா ஸ்வாமின் ச்ரூயதாமதுநா த்வயா ।
ஸர்வக்ஞேநாபி தேவேச க்ஷணமாத்ரம் க்ருபா வசாத் ॥ 2

குதிரைகளது கழுத்தில் கட்டிய சதங்கைகளின் கிலுகிலு வொலிகளும், ஸேனைகளின் கூக்குரல்களும், சமுத்திரத்தின் பேரோசைக்கு மேலாக இருந்தன. அப்பொழுது கிளம்பிய தூளிகள் சூரியனை சூழ்ந்ததோடு (15) பத்துதிக்குக்களிலும் மிகுதியாக சூழ்ந்து பரவலாயிற்று. ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த பானுகோபனும் ஜ்வலிக்கலுற்ற பல கட்டியக்காரர்களால் அருகில் சூழப்பட்டு, வீராவளி, விருதாவளிகளெல்லாம் கம்பீரத்துவனியோடு கூறப்பட்டவனாகிப் பிரளயகால சமுத்திரம் கரை புரண்டு வருவதுபோன்ற சேனைகளோடு சென்றான். (16-17) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! அப்போது பிரம்மபுத்திரரும், தேவரிஷியுமான நாரதர், இவை யாவற்றையும் அறிந்து சூரியனை வெற்றிபெற்ற பராக்கிரமங்கொண்ட பானுகோபன் யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காக தேவர்களால் சூழப்பட்ட ஸ்ரீ அம்பிகாபுத்திரனை ஸ்ரீ முருகனை அடைந்தார். (18)

முதலாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

நாரதர் வந்தவுடன், ஸ்ரீ ஸ்கந்தனை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரித்து சிறந்த ஸ்துதிகளால் துதிசெய்து, அப்பொழுது கூறினர். (1) "ஓ ஸ்வாமி! தேவேச, தாங்கள் எல்லாமறிந்தவராயினும்

भवदागमनं ज्ञात्वा शूरपद्मा निजात्मजम् । भानुकोपमिति ख्यातं जितभानुञ्च शैशवे ॥ ३
रणाय भवता चैव चोदयामास तं बली । निर्ययौ स महामायी महासंमोहकारकः ॥ ४
ब्रह्मविष्णु यमान्साकं वरुणेनरणेऽजयत् । ब्रह्मास्त्रं ब्रह्मणो विष्णोश्चक्रं मुक्त्वान्यदायुधम् ॥ ५
पाशं प्रचेतसो दण्डं यमस्याभ्यग्रहीत्बलात् । जेतुमर्हति तं पापं भवानेव भवाज्ञया ॥ ६
इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य स्मितवक्त्रपयोरुहः । शरभं केसरी यद्वत् गजः केसरिणं यथा ॥ ७
गोमायुरिव शार्दूल मायात्येष मदन्तिकम् । उक्त्वैवं सहसा स्कन्दो वीरबाहुं महाबलम् ॥ ८
पार्श्वस्थमब्रवीद्वाचं गंभीरममितौजसम् । गत्वा त्वमधुना सद्यः पुर एवास्य दुर्मतेः ॥ ९
अष्टाधिकैर्महावीरैर्लक्षसंख्यामितैस्तथा । सहस्रवाहिनीभिश्च वाहिनीभिः परिष्कृतः ॥ १०
निरुध्य पत्तनं तस्य कोटामाशु निपात्यच । कृत्वा च तुमुलं युद्धं जित्वा तानसुराधमान् ॥ ११
पुनरागच्छ मेऽभ्याशं वीरबाहो मदाज्ञया । एवं नियोजितस्तेन वीरबाहुस्तदा द्विजाः ॥ १२
प्रतस्थे सहसा भीमो वीरलक्षणलक्षितः । कर्णकुण्डलसंयुक्तस्स्वर्णसूत्रलसत्कटिः ॥ १३

பவதாகமனம் க்ஞாத்வா சூரபத்மா நிஜாத்மஜம் | பானுகோபமிதி க்யாதம் ஜிதபானும்ச சைசவே || 3
ரணாய பவதாதேவ சோதயாமாஸ தம் பலீ | நிர்யயௌ ஸமஹாமாயீ மஹாஸம்மோஹகாரக: || 4
ப்ரம்மவிஷ்ணுயமான் ஸாகம் வருணேந ரணேஜயத் |
ப்ரம்மாஸ்த்ரம் ப்ரம்மணோ விஷ்ணோ: சக்ரம் முக்த்வாந்யதாயுதம் || 5
பாசம் ப்ரசேதஸோ தண்டம் யமஸ்யாப்யக்ரஹீத் பலாத் |
ஜேதுமர்ஹதி தம் பாபம் பவாநேவ பவாக்ஞயா || 6
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய ஸ்மித வக்த்ர பயோருஹ: | சரபம் கேஸரீ யத்வத் கஜ: கேஸரிணம் யதா || 7
கோமாயுரிவ சார்தூலம் ஆயாத்யேஷமதந்திகம் |
உக்த்வைவம் ஸஹஸா ஸ்கந்த: வீரபாஹும் மஹாபலம் || 8
பார்ச்வஸ்தமப்ரவீத் வாசம் கம்பீரமமிதௌஜஸம் | கத்வா த்வமதுநா ஸத்ய: புர ஏவாஸ்ய துர்மதே: || 9
அஷ்டாதிகைர் மஹாவீரை: லக்ஷஸங்க்யா மிதைஸ்ததா |
ஸஹஸ்ரவாஹிநீபிச்ச வாஹிநீபி: பரிஷ்க்ருத: || 10
நிருத்ய பத்தனம் தஸ்ய கோடாமாசு நிபாத்யச | க்ருத்வா ச துமுலம் யுத்தம் ஜித்வா தாநஸுராதமான் 11
புனராகச்ச மேப்யாசம் வீரபாஹோ மதாக்ஞயா |
ஏவம் நியோஜிதஸ்தேந வீரபாஹுஸ்ததா த்விஜா: || 12
ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா பீம: வீரலக்ஷண லக்ஷித: |
கர்ணகுண்டலஸம்யுக்த: ஸ்வர்ண ஸூத்ர லஸத்கடி: || 13

ஓர்க்ஷணநேரம் தயவுசெய்து நான் அறிவித்துக்கொள்வதைகேட்டு அருளவேண்டும். (2) தாங்கள் இங்கு வந்ததை பலிஷ்டனான சூரபத்மன் அறிந்து பால்யத்திலேயே ஸூர்யனை ஜயித்ததால் பானுகோபன் எனப் பெயர்கொண்ட தனது குமாரனை, பலிஷ்டனான சூரன் தங்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக இங்கு அனுப்பியுள்ளான். மஹாமாயாவியும், மஹாமோஹத்தைச் செய்பவனுமான அந்த பானுகோபன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். (3–4) அவன் பிரம்மன் விஷ்ணு யமன் இவர்களை வருணனோடு யுத்தத்தில் ஜயித்து அவர்களது மற்ற ஆயுதங்களைவிட்டு, பிரம்மாவினுடைய பிரம்மாஸ்திரம், விஷ்ணுவின் சக்கிரம், வருணன் பாசம், யமனது காலதண்டம், இவைகளையெல்லாம் பலாத்காரமாக பறித்துக்கொண்டான். அப்பேர்க்கொத்த பாதகனை ஸ்ரீ பரமேசுவரன் கட்டளையால் தாங்கள்தான் ஜயிக்கத் தகுதியுள்ளவர்.'' (5–6) இவ்விதம் ஸ்ரீ நாரதருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு புன்னகையால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகமுள்ளவராய் ''சரபத்தை சிங்கமும், சிங்கத்தை யானையும், (7) புலியை நரியும் எதிர்க்க வருவதுபோல் அவன் என்னிடம் சண்டைக்கு வருகிறான்'' என்று கூறிவிட்டு உடன் ஸ்ரீ கந்தபிரான் பக்கத்திலிருப்பவனும், மகாபலிஷ்டனும், ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுள்ளவனும், மிகுந்த காம்பீரியமுள்ளவனுமான வீரபாகுவைப்பார்த்து வார்த்தையைச் சொன்னார். ''நீ இப்போதே மகாவீரர்களான லக்ஷத்தெட்டு வீரர்களுடனும், ஆயிரம் வாஹினி சைன்யங்களுடனும், சிறப்புற்றவனாக (8–10) துர்புத்தியுள்ள அவனது நகரத்தை தகைந்து கோட்டையை இடித்து மகாபயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்து அசுராதமர்களை ஜயித்து எனது கட்டளையின்படி என் சமீபம்வந்து சேருவாயாக'' என. ஓ முனிவர்களே! இவ்விதம் அவரால் ஏவப்பட்ட வீரபாகு அப்பொழுது (11–12) உடனே புறப்பட்டான். மகாபயங்கரமானவரும்,

पद्मरागप्रभापुञ्जरमणीयोर्मिकाङ्गुलिः । हारकंकणकेयूरकिरीटसुमहच्छविः ॥ १४
गदां दधानो महतीं दण्डपाणिरिवान्तकः । शरजालावृतोद्भास्वत्तूणीराबद्धपार्श्वकः ॥ १५
चापं दधानस्सुमहत् पिनाकं शङ्करो यथा । खड्गकुन्तासिनिस्त्रिंशतोमराद्यायुधोज्वलः ॥ १६
मेरुमन्दरकैलासमहोच्छ्रायरथे स्थितः । शङ्खकाहळनिस्साणपटहाडंबरारवः ॥ १७
वीज्यमानलसच्छुभ्रचामरद्युतिभूषितः । पताकावैजयन्तीभिर्लिखन्तीभिर्वलाहकान् ॥ १८
कदळीवनषण्डेन पर्वतेन्द्र इवोज्वलः । राकाशशांकसुषुमाद्धन्मुक्तातपत्रकः ॥ १९
वीणावेणुमृदङ्गादिधरैरावृतपार्श्वभूः । पठद्भिर्विविधान्रम्यान् गुणान् स्वान् वन्दिभिर्वृतः ॥ २०
इत्थं निशम्य प्रस्थानं तदा वीरा महौजसः । सेनानां पतयश्चापि रथानारुह्य निर्ययुः ॥ २१
सहस्रवाहिनीभूत संघोऽपिच तदाऽचलत् । सेनाश्वरथवाद्यानां रवास्तत्पादपांसवः ॥ २२
प्रस्थानं वक्तुमस्येव पुरमाशु पुरो ययुः । तत्र केचित्साट्टहासा धावन्तश्च परस्परम् ॥ २३

பத்மராக ப்ரபாபுஞ்ச ரமணீயோர்மிகாங்குலி: | ஹாரகங்கண கேயூர கிரீட ஸுமஹச்சவி: || 14
கதாம் ததானோ மஹதீம் தண்டபாணிரிவாந்தக: |
சரஜாலாவ்ருதோத்பாஸ்வத் தூணீராபத்த பார்ச்வக: || 15
சாபம் ததானஸ்ஸுமஹத் பிநாகம் சங்கரோ யதா |
கட்க குந்தாஸிநிஸ்த்ரிம்ச தோமராத்யாயுதோஜ்வல: || 16
மேருமந்தர கைலாஸமஹோச்ச்ராய ரதே ஸ்தித: | சங்ககாஹளநிஸ்ஸாண படஹாடம்பராரவ: || 17
வீஜ்யமானலஸத் சுப்ரசாமர த்யுதி பூஷித: | பதாகா வைஜயந்தீபி: லிகந்தீபி: வலாஹகான் || 18
கதளீவனஷண்டேந பர்வதேந்த்ர இவோஜ்வல: | ராகா சசாங்கஸுஷுமா ததன்முக்தாதபத்ரக: || 19
வீணாவேணு ம்ருதங்காதி தரை ராவ்ருத பார்ச்வபூ: |
படத்பி: விவிதான் ரம்யான் குணான் ஸ்வான் வந்திபிர்வ்ருத: || 20
இத்தம் நிசம்ய ப்ரஸ்தானம் ததா வீரா மஹௌஜஸ: |
ஸேநாநாம் பதயச்சாபி ரதாநாருஹ்ய நிர்யயு: || 21
ஸஹஸ்ரவாஹிநீ பூதஸங்கோபிச ததாऽசலத் | ஸேனாச்வரதவாத்யானாம் ரவாஸ்தத் பாதபாம்ஸவ: || 22
ப்ரஸ்தானம் வக்துமஸ்யேவ புரமாசு புரோயயு: | தத்ரகேசித் ஸாட்டஹாஸா தாவந்தச்ச பரஸ்பரம் || 23

வீரர்களுக்கு உரிய லக்ஷணங்களோடு கூடியவரும், காதுகளில் குண்டலங்களோடு கூடியவரும், தங்க அரைஞாணினால் பிரகாசிக்கின்ற இடுப்பை உடையவரும், (13) பத்மராகத்தினுடைய சோபையால் அழகிய மோதிரங்களால் விளங்குகின்ற விரல்களையுடையவரும், ஹாரம் கங்கணம் தோள்வளை கிரீடம் இவைகளின் ஒளியால் விளங்குகின்றவரும், (14) யமன் காலதண்டத்தை தரித்ததுபோல் பெரிய கதாயுதத்தை தரித்தவரும், மிகுந்த பாணங்களால் நிறைந்த அம்பறாத்தூணிகளை இரு பின்பக்கங்களிலும் கட்டியவரும், (15) ஸ்ரீ சங்கரன் பிநாகமென்ற தனுசைப்பற்றியதுபோல், மிகவும் பெரியதானவில்லை தரித்தவரும், கத்தி, ஈட்டி, கைக்கத்தி, பட்டாக்கத்தி, தோமரம் முதலிய பல ஆயுதங்களால் பிரகாசிக்கின்றவரும் (16) மேரு மந்தரம், கைலாஸம், இம்மலைகள் போன்ற மகாவுன்னதமான ரதத்தின்மீது அமர்ந்திருப்பவரும், சங்கம் காகளம் நிஸ்ஸாணம் படகம் முதலிய வாத்தியங்களின் ஆடம்பரத்தோடு ஒலிக்கப் பெற்றவரும், (17) பிரகாசமாக விளங்கிய வீசப்படுகின்ற வெண்சாமர சோபையினால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும், மலையானது அடர்ந்து வளர்ந்த வாழைத்தோட்டத்தினால் விளங்குவதுபோல், மேகங்களைத் தொடுகின்ற பல துவஜ வஸ்திரங்களால் விளங்குகிறவரும், பூர்ணிமா சந்திரனின் சோபையைக்கொண்ட முத்துக்குடைகள் பிடிக்கப்பெற்றவரும், (18-19) வீணை புல்லாங்குழல் மிருதங்கம் இவைகளை தரிக்கின்றவர்களால் சூழப்பட்ட பக்கத்து பூமியை உடையவரும், அழகிய தனது பற்பல குணங்களைப் பாடுகின்ற பல ஸ்துதி பாடகர்களால் சூழப்பட்டவருமாக, புறப்பட்டுச் சென்றார். (20) இவ்விதம் அவர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டதை கேள்விப்பட்டு அப்பொழுது மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள வீரர்களும் சேனாபதிகளும் ரதத்தின்மீது ஏறி புறப்பட்டார்கள். (21) ஆயிரம் வாஹினி பூதசேனைக் கூட்டங்களும், அப்பொழுது புறப்பட்டன. சேனைகள் குதிரைகள் ரதங்கள் வாத்தியங்கள் முதலியவற்றின் ஓசைகளும் காலடிப் புழுதிகளும் (22) இந்த வீரபாகு பிரயாணப்பட்டதை சீக்கிரத்தில் தெரிவிக்கச்செல்வதுபோல் முந்தி பட்டணத்தில் எட்டி பரவலாயிற்று. அதில் சிலர் ஒருவரோடொருவர் கொம்மாளமிட்டுக் கொண்டும், வட்டமாகச் சூழ்ந்தும், வேகமாக உயரக்கிளப்பி குதித்துக்கொண்டும், வேகமாக ஓடியும்,

मण्डलाकारमभ्येत्य तरसोत्प्लुत्य वेगतः । एवमापूरयन्सर्वे पुरोगा द्वारमस्य ते ॥ २४
तत्पूर्वमेव श्रुत्वैतद्भानुकोपस्ततो द्विजाः । बध्वैनं तरसा शूरनिकटं त्वसुरैर्वृतः ॥ २५
प्रापयिष्याम्यहं सत्यमित्युक्त्वा क्रोधविह्वलः । निर्ययौच पुरात्तूर्णमसुरैस्सुमहारवैः ॥ २६
ततोऽसुरा भूतसेनां दृष्ट्वा दृष्टचरा इमे । को भार इति मत्वाऽथ चक्रुश्च किलिकिंचितम् ॥ २७
श्रुत्वैतद्भूतसेनापि कृत्वा रावं महाभयम् । उपर्युपर्येव तदा गतास्तेषां हि पापिनाम् ॥ २८
ततस्सर्वेऽपि ते दैत्या ववर्षुः किल सायकान् । आयुधानि तथाऽन्यानि भूतसेनासु निष्ठुराः ॥ २९
भूतान्यपि तदाच्छिन्नपाणिपादाङ्कान्यहो । मूर्छितानि भृशं विप्रास्तच्छस्त्राताडितानिहि ॥ ३०
ततः कोपेन भूतानि नागान्नागैरमारयन् । अश्वानश्वैस्तदास्फाल्य रथैश्चापिरथान् बहून् ॥ ३१
बभञ्जुस्ताडयित्वैवमसुरैरसुरानपि । जघ्नुरत्यन्तमुत्क्रोधाद्बहवश्च तदामृताः ॥ ३२

மண்டலாகாரமப்யேத்ய தரஸோத்ப்லுத்ய வேகத: ।
ஏவமாபூரயன்ஸர்வே புரோகாத்வாரமஸ்ய தே ॥ 24
தத் பூர்வமேவ ச்ருத்வைதத் பானுகோபஸ்ததோ த்விஜா: ।
பத்வைநம் தரஸா சூர நிகடம் த்வஸுரைர்வ்ருத: ॥ 25
ப்ராபயிஷ்யாம்யஹம் ஸத்யம் இத்யுக்த்வா க்ரோத விஹ்வல: ।
நிர்யயௌச புராத் தூர்ணம் அஸுரைஸ்ஸுமஹாரவை: ॥ 26
ததோऽஸுரா பூதஸேனாம் த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்டசரா இமே ।
கோ பார இதிமத்வாऽத சக்ருச்ச கிலிகிஞ்சிதம் ॥ 27
ச்ருத்வைதத்பூதஸேனாபி க்ருத்வா ராவம் மஹாபயம் ।
உபர்யுபர்யேவ ததா கதாஸ்தேஷாம் ஹி பாபினாம் ॥ 28
தத: ஸர்வேபி தே தைத்யா: வவர்ஷு: கில ஸாயகான் ।
ஆயுதானி ததாந்யானி பூதஸேனாஸு நிஷ்டுரா: ॥ 29
பூதான்யபி ததாச்சின்னபாணி பாதாம்ககான்யஹோ ।
மூர்ச்சிதாநி ப்ருசம் விப்ரா: தச்சஸ்த்ராதாடிதாநி ஹி ॥ 30
தத: கோபேந பூதாநி நாகான் நாகைரமாரயன் ।
அச்வாநச்வை: ததாஸ்பால்ய ரதைச்சாபி ரதான் பஹூன் ॥ 31
பபஞ்ஜு: தாடயித்வைவம் அஸுரைரஸுராநபி ।
ஜக்னுரத்யந்தமுத்க்ரோதாத் பஹவச்ச ததா ம்ருதா: ॥ 32

இவ்விதம் அவர்கள் எல்லோரும் முன்சென்று அப்பட்டணத்திய வாசற்படியில் நிறைந்து நின்று அடைத்துக் கொண்டார்கள். (23-24) ஓ முனிவர்களே! இச்சங்கதியை பானுகோபன் முந்தியே கேள்விப்பட்டு "இவனை சிக்கிரம்கட்டி சூரன் ஸமீபத்திற்கு அசுரர்களால் சூழப்பட்டவனாய் (25) நான் ஸத்தியமாகக் கொண்டு சேர்க்கின்றேன்" எனக்கூறி மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவனாகி ஆரவார சப்தங்களோடுகூடிய அசுரர்களுடன் பட்டணத்திலிருந்து சிக்கிரம் வெளிப்பட்டான். (26) பிறகு அசுரர்கள் பூதசேனையைப்பார்த்து இவர்கள் முந்தி நம்மால் பார்க்கப்பட்டவர்களே! இவர்களை வெல்வது என்ன பிரயாஸை? என்றெண்ணி எக்களித்தார்கள். (27) அதுகேட்டு பூதசேனையும் மகாபயங்கரமானச் சப்தமிட்டுக்கொண்டு அப்பாபிகளை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். (28) அதன்மேல் கொடியர்களான எல்லா அசுரர்களும் பூதசேனைகளின்மேல் பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் வர்ஷித்தார்கள். (29) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது பூதங்களும் அவர்களது சஸ்திரங்களால் அடிபட்டு கால் கைகள் முறிந்து மிகவும் மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். (30) பிறகு கோபத்தினால் பூதங்கள் யானைகளால் யானைகளையும் குதிரைகளால் குதிரைகளையும் அடித்துக்கொன்று ரதங்களால் பல ரதங்களையும் உடைத்தார்கள். (31) மிகுந்த கோபத்தோடு இவ்விதமே அசுரர்களால் அசுரர்களை அடித்தார்கள். அப்போது பலர் மாண்டார்

दृष्ट्वैतद्भानु कोपस्य सेनापतिवरोनलः । प्रेरयित्वा रथं शीघ्रादागतो भूतकानने ॥ ३३
धनुषा ज्यां समायोज्य ववर्षच शिलीमुखान् ॥ ३४
इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

माय अजमुखादीनां वधः

दुद्रुवुश्च ततोभूतसेनास्त्रस्तास्समंततः । मुमुहुः कानिभूतानि तद्बाणाताडितानिहि ॥ १
वीक्ष्यैतद्भूतसेनायाः पतिस्सिंहाभिधोमहान् । दण्डमादाय हस्तेन दण्डपाणिरिवप्रजाः ॥ २
ताडयित्वा रथाबद्धतुरगानकरोन्मृतान् । ततोऽनलो धनुरहं नदधेयं रणांकणे ॥ ३
नजयेयं यदि तदेत्युक्त्वाऽवर्षच्छरांस्ततम् । सिंहस्तु तच्छरस्रोतो मध्येऽभिमुखमेत्यसः ॥ ४

த்ருஷ்ட்வைதத் பானுகோபஸ்ய ஸேஞபதிவரோநல: ।
ப்ரேரயித்வா ரதம் சீக்ராத் ஆகதோ பூதகானனே ॥ 33
தனுஷாஜ்யாம் ஸமாயோஜ்ய வவர்ஷச சிலீமுகான் ॥ 33½

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்விதீயோத்யாய: ॥

॥ அத த்ருதீயோத்யாய: ॥

"மாயன் அஜமுகன் முதலியவர்களை வதைத்தல்"

துத்ருவுச்ச ததோ பூதஸேஞ: த்ரஸ்தா: ஸமந்தத: । முமுஹு: காநி பூதாநி தத்பாணதாடிதாநி ஹி ॥ 1
வீக்ஷ்யைதத்பூதஸேஞயா: பதி: ஸிம்மாபிதோ மஹான் ।
தண்டமாதாய ஹஸ்தேந தண்டபாணிரிவ ப்ரஜா: ॥ 2
தாடயித்வா ரதாபத்த துரகாநகரோன் ம்ருதான் । ததோநலோதனுரஹம் நததேயம் ரணங்கணே ॥ 3
நஜயேயம் யதி ததேத்யுக்த்வா வர்ஷச்சராம்ஸ்து தம் ।
ஸிம்மஸ்து தச்சரஸ்ரோத: மத்யேபிமுகமேத்ய ஸ: ॥ 4

கள். (32) அதுகண்டு பானுகோபனது சேஞபதிகளில் சிறந்தவனை அனலன் ரதத்தை சீக்கிரமா விரட்டிக்கொண்டு காடுபோன்ற பூதகணங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து, (33) தனுசில் நாணேற் பாணங்களை வர்ஷித்தான். (33½)

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்யாயம்.

பிறகு பூதசேனைகள் பயந்து நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடலாயின. அந்த அனலனுடைய பாண களால் அடிபட்ட சில பூதங்கள் மூர்ச்சையாயின. (1) இதைப்பார்த்து பூதசேனைகளுக்குத் தலைவனு பெருமைவாய்ந்த ஸிம்மனென்பவன் பிரஜைகளை கொல்லுவதற்கு யமன் காலதண்டத்தை எடுப்பதுபோ கையில் தண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு (2) ரதத்தில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளை அடித்துக்கொன்றான் பிறகு அனலனும் "நான் இவனை இப்போது ஜயிக்காவிட்டால் இனி போர்முனையில் வில்லெடுப்பதில்லை" என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு சரங்களைச் சொரிந்தான். சிம்மனோவெனில் அந்த பாணப்பிரவாகத்தி

रथमारुह्य तस्याशु चापमुत्पाट्यचाक्षिपत् । सोऽपिदण्डं समादाय महाभीमं त्वरायुतः ॥ ५
ताडयामास सिंहस्य शरीरे वज्रनिष्ठुरे । ततोऽनलं महाकोपान्मुष्ट्या सन्ताड्य वक्षसि ॥ ६
संगृह्य पादावस्यायं भ्रामयित्वात्मपाणिना । आस्फालयन्महीपृष्ठे शतधा सोऽभवत्तदा ॥ ७
मृते तस्मिंस्ततश्चण्डश्शीघ्रमाजौ पुरागतः । वर्षन् शरसहस्राणि सिंहस्योपरिनागवत् ॥ ८
उपागतं तमभ्याशं सिंहो दण्डं मृतस्य सः । गृहीत्वा तरसा तेन ताडयामास वेगतः ॥ ९
सोऽपि दंडं समादाय स्वकीयं यमवत्क्रुधा । अताडयत्तथा सिंहमसुरेशो महाबलः ॥ १०
तौ तदान्योन्यदण्डाभ्यां ताडितौ पेततुर्भुवि । मूर्छितौ तु समीक्ष्याशु मायनीलावुभावपि ॥ ११
दैत्यभूतबलानांच पतीतावागतौ युधि । ततो नीलस्स्वकं दण्डं मायस्योपरिचाक्षिपत् ॥ १२
वेगेन ताडितो दैत्यः क्षणं मूर्छामवाप्यच । त्यक्तमोहस्तु शूलेन स्वेन नीलमयोजयत् ॥ १३
भूतसेनापतिर्नीलस्सोऽपि मोहं गतस्तथा । मुक्त्वा मोहं ततः कोपात् करेणास्फाल्यवक्षसि ॥ १४

ரதமாருஹ்ய தஸ்யாசு சாபமுத்பாட்ய சாக்ஷிபத் । ஸோபி தண்டம் ஸமாதாய மஹாபீமம் த்வராயுத: ॥ 5

தாடயாமாஸ ஸிம்மஸ்ய சரீரே வஜ்ரநிஷ்டுரே ।
ததோநலம் மஹாகோபாத் முஷ்ட்யா ஸந்தாட்ய வக்ஷஸி ॥ 6

ஸங்க்ருஹ்ய பாதாவஸ்யாயம் ப்ராமயித்வாத்ம பாணிநா ।
ஆஸ்பாலயத் மஹீ ப்ருஷ்டே சததா ஸோபவத் ததா ॥ 7

ம்ருதே தஸ்மின் தத்ரசண்ட: சீக்ரமாஜௌ புராகத: ।
வர்ஷன் சரஸஹஸ்ராணி ஸிம்மஸ்யோபரி நாகவத் ॥ 8

உபாகதம் தமப்யாசம் ஸிம்மோ தண்டம் ம்ருதஸ்ய ஸ: ।
க்ருஹீத்வா தரஸா தேந தாடயாமாஸ வேகத: ॥ 9

ஸோபி தண்டம் ஸமாதாய ஸ்வகீயம் யமவத் க்ருதா ।
அதாடயத் ததா ஸிம்மம் அஸுரேசோ மஹாபல: ॥ 10

தௌ ததாந்யோந்ய தண்டாப்யாம் தாடிதௌ பேததுர்புவி ।
மூர்ச்சிதௌ து ஸமீக்ஷ்யாசு மாயநீலாவுபாவபி ॥ 11

தைத்ய பூதபலானாம் ச பதீதாவாகதௌ யுதி । ததோ நில: ஸ்வகம் தண்டம் மாயஸ்யோபரி சாக்ஷிபத் 12

வேகேந தாடிதோ தைத்ய: க்ஷணம் மூர்ச்சாமவாப்யச ।
த்யக்தமோஹஸ்து சூலேந ஸ்வேந நீலமயோஜயத் ॥ 13

பூதஸேனாபதிர் நீல: ஸோபி மோஹம் கதஸ்ததா ।
முக்த்வா மோஹம் தத: கோபாத் கரேணாஸ்பால்ய வக்ஷஸி ॥ 14

நடுவில் எதிர்த்துச்சென்று (3-4) ரதத்தில் ஏறி உடனே அவனுடைய வில்லைப்பிடுங்கியெறிந்தான். அவனும் வேகத்தோடு அதிபயங்கரமான தண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெகுவேகமாக (5) வஜ்ஜிரம் போல் கெட்டியான ஸிம்மனுடைய சரீரத்தில் அடித்தான். பிறகு மிகுந்த கோபத்துடன் அந்த அனலன் மார்பில் முஷ்டியால் அடித்து (6) தனது கையினுல் அவனது கால்களைப்பிடித்து சுழற்றி பூமியில் அடித்தான். அப்போது அந்த அனலன் பல துணுக்குகளாக ஆனுன். (7) பிறகு அவன் செத்தவுடன் சண்டனென்ற அசுரப்படைத்தலைவன் ஆயிரங்களான பாணங்களை அவன்மீது சொரிந்துகொண்டு சிங்கத்தின்மீது யானை பாய்ந்ததுபோல் துரிதமாக போர்முனைக்கு வந்தான். (8) அந்த ஸிம்மனுனவன் சமீபத்திற்குவந்த சண்டனை இறந்த அனலனுடைய தண்டத்தை துரிதமாக எடுத்து அதனுல் வேகமாக அடித்தான். (9) மகாபலவானுன அந்த அசுரேசனுன சண்டனும் தனது தண்டத்தை எடுத்து யமனைப் போல் கோபம்கொண்டு அப்படியே ஸிம்மனை அடித்தான். (10) அப்போது அவ்விருவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் தண்டங்களால் அடித்துக்கொண்டு மூர்ச்சை அடைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைப்பார்த்த அசுரப்படைத் தலைவனுன மாயனும் பூதப்படைத் தலைவனுன நீலனும் துரிதமாக யுத்தகளத்தினுள் வந்ததில் நீலன் மாயன்மீது தன் தடியை எறிந்தான். (11-12) வேகத்தோடு அடியுண்ட அசுரன் ஒருநொடி மோஹத்தை அடைந்து பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்ததும் தனது சூலத்தால் நீலனை அடித்தான். (13) பூதகணத்திற்குத் தலைவனுன அந்த நீலனும் அவ்வாறே மோஹத்தை அடைந்தான்.

करौ तस्य निजेनाशु करेणाबध्य पृष्ठतः । दष्ट्वा गळं तदीयंच स्वकैर्दन्तैस्सुनिष्ठुरैः ॥ १५
पीत्वा रक्तस्रवं नीलो मारयामास तं द्विजाः । मूर्छितौ यौ पुराचंड सिंहाख्यौ बलशालिनौ ॥ १६
धृतदण्डौ पुनश्चैतौ युयुधाते परस्परम् । परस्य ताडनं कश्चित् स्वदंडेनैव रक्षति ॥ १७
लक्षीकृत्य तदा पादं मूर्ध्नि संताडितुं मनः । छद्मनैतच्च विज्ञाय जुगोपान्यस्तु ताडने ॥ १८
पुनस्सिंहस्स्वकं दण्डं संभ्राम्यच्च महाबलः । ताडयित्वापरस्याशु दण्डं धूळीचकारहि ॥ १९
तथापि चण्डस्सिंहेन युयुधे दण्डपाणिना । करेणैव निजेनायं ताडयित्वा पुनः पुनः ॥ २०
सिंहं क्रोधेन तस्याशु दंडेनाताडयत्करम् । ताडनात्पतितस्सोऽपि शाखेव च तरोः क्षितौ ॥ २१
पतितं स्वकरं चंडस्समादायातिभैरवम् । क्ष्वेळाशब्देन महता जघानोरसि तस्य सः ॥ २२
तादृशं तं महाघोरं पादेनाताडयत्परः । दृष्ट्वैतत्खेचरादेवा वाचमूचुस्तदा द्विजः ॥ २३
भोभो सिंहासुरेशानो यमंच जितवान् किल । मारयैनं दुरात्मानं महापापं महाबलम् ॥ २४

கரௌ தஸ்ய நிஜேநாசு கரேணாபத்ய ப்ருஷ்டத: ।
தஷ்ட்வா களம் ததீயம் ச ஸ்வகைர்தந்தை: ஸுநிஷ்டுரை: ॥ 15
பீத்வா ரக்தஸ்ரவம் நீல: மாரயாமாஸ தம் த்விஜா: ।
மூர்ச்சிதௌ யௌ புரா சண்ட ஸிம்மாக்யௌ பலசாலிநௌ ॥ 16
த்ருத தண்டௌ புனச்சைதௌ யுயுதாதே பரஸ்பரம் ।
பரஸ்ய தாடநம் கச்சித் ஸ்வதண்டேநைவ ரக்ஷதி ॥ 17
லக்ஷீக்ருத்ய ததா பாதம் மூர்த்நி ஸந்தாடிதும் மன: ।
சத்மநைதச்ச விக்ஞாய ஜுகோபான்யஸ்து தாடநே ॥ 18
புன: ஸிம்ம:ஸ்வகம் தண்டம் ஸம்ப்ராம்யச மஹாபல: ।
தாடயித்வா பரஸ்யாசு தண்டம் தூளீ சகார ஹி ॥ 19
ததாபி சண்ட: ஸிம்மேந யுயுதே தண்டபாணிநா ! கரேணைவ நிஜேநாயம் தாடயித்வா புன: புன: ॥ 20
ஸிம்மம் க்ரோதேந தஸ்யாசு தண்டேநாதாடயத் கரம் ।
தாடநாத் பதித: ஸோபி சாகேவச தரோ: க்ஷிதௌ ॥ 21
பதிதம் ஸ்வ கரம் சண்ட: ஸமாதாயாதி பைரவம் ! க்ஷ்வேளாசப்தேந மஹதா ஜகாநோரஸி தஸ்யஸ: 22
தாத்ருசம் தம் மஹாகோரம் பாதேநாதாடயத் பர: ।
த்ருஷ்ட்வைதத் கேசராதேவா: வாசமூசு: ததா த்விஜா: ॥ 23
போ போ ஸிம்மாஸுரேசாந: யமம்ச ஜிதவான் கில ! மாரயைநம் துராத்மானம் மஹாபாபம் மஹாபலம் ॥

பிறகு மோஹம் தெளிந்ததும் கோபம்கொண்டு மார்பில் கையால் அறைந்து (14) பிறகு தன் கையினால் அவனது இரு கைகளையும் பின் கட்டுமாறுகக் கட்டிப்பிடித்து கடினமான தன் பற்களால் அவனுடைய கழுத்தைக் கடித்து (15), பெருகிய ரத்தத்தைக் குடித்து நீலன் அவனைக் கொன்றான். ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! முன்பு மூர்ச்சையடைந்த பலசாலிகளான சண்டனும் ஸிம்மனும் (16) மறுபடியும் தண்டங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். ஒருவன் மற்றொருவனுடைய அடியை தனது தண்டத்தினால் தடுத்து காத்துக் கொள்ளுகிறான். (17) ஒருவன் மற்றவன் தலையில் அடிக்க எண்ணி காலில் குறிவைத்தவன்போல் மாற்றுவதை மற்றவன் ஊகத்தினால் அறிந்துகொண்டு அந்த அடியிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டான். (18) மகாபலசாலியான ஸிம்மன் தன் தண்டத்தை சுழற்றி வேகமாக மற்றவன் தண்டத்தை தூள் தூளாக செய்தான். (19) அப்படி இருந்தாலும், சண்டன் தண்டபாணியான ஸிம்மனுடன் தனது கையினால் அடிக்கடி அடித்து சண்டையிட்டான். (20) அப்பொழுது ஸிம்மன் வெகு கோபத்துடன் தனது தண்டத்தினால் அவன் கைமீது அடித்தான். அடிபட்ட அக்கையானது மரத்தின் கிளைபோல் பூமியில் விழுந்தது. (21) பிறகு சண்டன் பூமியில் விழுந்த அதிபயங்கரமான தனது கையை எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த கர்ஜனையோடு அவர் மார்பில் அடித்தான். (22) அவனும் மகாகடூரமான அப்பேர்கொத்த சண்டனை காலினால் உதைத்தான். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே! இதைக்கண்ட ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்கள் கூறினார்கள். (23) "ஓ ஸிம்மனே! இந்த அசுரோத்தமன் யமனையும் ஜயித்தவனல்லவா! மகாபலிஷ்டனும் மகாபாபியும் துராத்

इति संश्रुत्य देवानां वचनं भूतनायकः । पस्फालाशु करेणास्य कपोलं हरिवद्गजम् ॥ २५
पपातास्फालनेनायं मह्यां विगतचेतनः । प्राणानाहर्तुमस्याशु बिभ्युर्दूता यमस्य हा ॥ २६
अनुज्ञां प्राप्य सैंहींते समाकर्षंस्तदा खलु । तस्मिन् पितृपतेर्धाम संप्राप्तेऽजमुखो महान् ॥ २७
सिंहमुद्दिश्य च तदा निर्ययौ सुमहारवः । प्रत्यग्रहीत्समायान्तं मधुर्नाम महाबलः ॥ २८
तस्मिन्नजमुखस्तूर्णं अमुञ्चच्छरसन्ततिम् । शरांस्तस्या गणय्यायं वटवृक्षं पुरस्स्थितम् ॥ २९
गृहीत्वोत्प्लुत्य तरसा रथे तस्यापतत्तदा । महता सिंहनादेन कंपयन्पृथिवीमिमाम् ॥ ३०
श्रुत्वा तस्य महारावं त्रस्तोऽभूदसुरस्तदा । मुक्त्वा करस्थितं चापं वेपमानाङ्गयष्टिकः ॥ ३१
दृष्ट्वैनमसुरं भीतं तदा प्राह मधुर्वचः । नशूरोऽसिच भीतोऽसि त्वं निवर्तस्व संप्रति ॥ ३२
इत्युक्त्वाजमुखं शीघ्रादवतार्य रथादयम् । निरस्तवटवृक्षस्सन्निर्ययौ शिबिरं प्रति ॥ ३३
चलत्येवमसौ तस्मिन्नसुरश्शोकविह्वलः । धिग्जीवितं ममेदानीं अजितारेर्मृधे बलात् ॥ ३४
जीवनान्निधनञ्चैव वरमेतादृशस्यहि । इति संचिन्त्य मनसा दैत्यो योद्धुं मतिं दधत् ॥ ३५

இதி ஸம்ச்ருத்ய தேவானும் வசனம் பூதநாயக:| பஸ்பாலாசு கரேணஸ்ய கபோலம் ஹரிவத் கஜம் || 25
பபாதாஸ்பாலநேநாயம் மஹ்யாம் விகதசேதன: |
ப்ராணநாஹர்த்துமஸ்யாசு பிப்யுர்தூதா யமஸ்ய ஹா || 26
அனுக்ஞாம் ப்ராப்ய ஸைம்ஹீம்தே ஸமாகர்ஷன் ததா கலு |
தஸ்மின் பித்ருபதேர்தாம ஸம்ப்ராப்தேऽஜமுகோ மஹான் || 27
ஸிம்மமுத்திச்ய ச ததா நிர்யயௌ ஸுமஹாரவ:| ப்ரத்யக்ரஹீத் தமாயாந்தம் மதுர்நாம மஹாபல: || 28
தஸ்மின் அஜமுகஸ்தூர்ணம் அமுஞ்சத் சரஸந்ததிம் |
சராம்ஸ்தஸ்யாகணய்யாயம் வடவ்ருக்ஷம் புர:ஸ்திதம் || 29
க்ருஹீத்வோத்ப்லுத்ய தரஸா ரதே தஸ்யாபதத் ததா| மஹதா ஸிம்மநாதேந கம்பயன் ப்ருதிவீமிமாம் 30
ச்ருத்வா தஸ்ய மஹாராவம் த்ரஸ்தோபூதஸுரஸ்ததா |
முக்த்வா கரஸ்திதம் சாபம் வேபமாநங்கயஷ்டிக: || 31
த்ருஷ்ட்வைநமஸுரம் பீதம் ததா ப்ராஹ மதுர்வச: |
ந சூரோஸிச பீதோஸி த்வம் நிவர்தஸ்வ ஸம்ப்ரதி || 32
இத்யுக்த்வாஜமுகம் சீக்ராத் அவதீர்ய ரதாதயம்| நிரஸ்தவடவ்ருக்ஷஸ்ஸன் நிர்யயௌ சிபிரம் ப்ரதி || 33
சலத்யேவமஸௌ தஸ்மின் அஸுர: சோகவிஹ்வல: |
திக்ஜீவிதம் மமேதாநீம் அஜிதாரேர் ம்ருதேபலாத் || 34
ஜீவனந் நிதநம்சைவ வரமேதாத்ருசஸ்யஹி |
இதி ஸஞ்சிந்த்ய மனஸா தைத்யோ யோத்தும் மதிம் ததத் || 35

மாவுமான இவனை இப்பொழுதே கொல்லவேண்டும்" என (24) அந்த பூதத்தலைவன் தேவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டவுடன் சிங்கம் யானையை அறைவதுபோல் கன்னத்தில் அறைந்தான். (25) அசுரன் அந்த அறையினால் பூமியில் உயிரற்று விழுந்தான் யமதூதர்கள் அவன் பிராணனைக் கொண்டு போவதற்கு பயந்தார்கள். (26) பிறகு ஸிம்மனுடைய உத்திரவுபெற்று அவர்கள் பிராணனைக் கொண்டு போனார்கள். அவன் யமனுடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தபொழுது பெருமை பொருந்திய அஜமுகன் (27) அப்போது ஸிம்மனைக்குறித்து மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு புறப்பட்டான். மகாபலிஷ்டனான மது என்றவன் வருகின்ற அஜமுகனை எதிர்த்து நின்றான். (28) அஜமுகனும் வேகமாக அவன்மேல் பாண ஸமூகத்தை விடுத்தான். மதுவானவன் அவனுடைய பாணங்களை கொஞ்சமும் பாராட்டாமல் முன்னிருந்த ஆல மரத்தை (29) அப்போது எடுத்துக்கொண்டு பெரிய ஸிம்மநாதத்தினால் இந்த பூமியை நடுங்கச்செய்து சீக்கிரம் உயரக்கிளம்பி அவனுடைய ரதத்தின்மீது குதித்தான். (30) அப்போது அசுரன் அப்பெரும் சப்தத்தைக்கேட்டு மிக பயந்து கையிலிருந்த வில்லையும் நழுவவிட்டு தடிபோன்ற சரீரத்தை உடையவனாய் நடுக்கங்கொண்டான். (31) அப்பொழுது இவ்வாறு பயங்கொண்ட அசுரனை நோக்கி மது என்பவன் கூறினான். "நீ சூரனில்லை, மிக பயந்தவன், இப்போதே திரும்பிவிடு" (32) இவ்வாறு கூறி அஜமுகனை ரதத்திலிருந்து இறக்கிவிட்டு ஆலமரத்தை எறிந்துவிட்டு தன் கூடாரம்போகப் புறப்பட்டான். (33) அவன் இவ்வாறு சொல்லுகையில் அசுரன் சோகத்தினால் கலங்கி "யுத்தமுனையில் பலத்தோடு எதிரியை வெல்லமுடியாத எனது ஜன்மாவை நிந்திக்கவேண்டும். (34) இப்படிக்கொத்த நான் பிழைத்திருப்

नाहमस्मीति वेगेन महता क्रन्दनेनच । अभिदुद्रावतं शीघ्राद्वर्षयन्मार्गणान्बहून् ॥ ३६
तमायान्तं पुनर्दैत्यं विहस्याथमधुर्बली । मोघांश्चकार सर्वांस्तान् करेणैव निरायुधः ॥ ३७
मुक्तान् पुनः पुनश्चापि कृत्वैवं सायकांस्तदा । पुनः कोपेन महता रथं संगृह्य पाणिना ॥ ३८
भ्रामयित्वांबुधौ तस्य क्षेपयामास सासुरम् । तदानीमेव तरसा पतित्वाऽयं महीतले ॥ ३९
कृतमुष्टिकरेणास्य ताडयामास वक्षसि । सोऽपि दैत्यं भुजेनैव मधुः परिघशोभिना ॥ ४०
अताडयत्भृशं कोपात् पविनेव गिरिंहरिः । केशाकेशि तथा बाहू बाहव्येव महाबलौ ॥ ४१
पतित्वा भूतलं भूयश्चोत्थितौ मल्लमार्गतः । युयुधाते तदात्यन्तं अजवक्त्रमधू द्विजाः ॥ ४२
छद्मनाङ्गं तमारोप्य पतित्वायं स्वयं भुवि । उच्चिक्षेपाश्च पादाभ्यां मधुर्यावत्पयोधरम् ॥ ४३
पतितोऽयं महीपृष्ठे शीघ्रेणैवोत्थितस्तदा । महत्यायं क्रुधाभ्येत्य ताड्योरश्चास्य (रस्वस्य) पाणिना ।
छन्नस्सन्माययाऽमुञ्चद्वैष्णवं चक्रमुज्ज्वलम् । निरायुधं तमभ्येत्य दृष्ट्वा तत् पुनरेत्य च ॥ ४५

நாஹமஸ்மீதி வேகேந மஹதா க்ரந்தநேநச |
அபிதுத்ராவ தம் சீக்ராத் வர்ஷயன் மார்கணான் பஹூன் || 36

தமாயாந்தம் புனர்தைத்யம் விஹஸ்யாத மதுர்பலீ |
மோகாம்ச்சகார ஸர்வாம்ஸ்தான் கரேணைவ நிராயுத: || 37

முக்தான் புன: புனச்சாபி க்ருத்வைவம் ஸாயகாம்ஸ் ததா |
புன:கோபேன மஹதா ரதம் ஸங்க்ருஹ்ய பாணிநா | 38

ப்ராமயித்வாம்புதௌ தஸ்ய க்ஷேபயாமாஸ ஸாஸுரம் | ததாநீமேவ தரஸா பதித்வாயம் மஹீதலே || 39
க்ருதமுஷ்டிகரேணாஸ்ய தாடயாமாஸ வக்ஷஸி | ஸோபிதைத்யம் புஜேநைவ மது: பரிகசோபிநா || 40
அதாடயத் ப்ருசம் கோபாத் பவிநேவ கிரிம் ஹரி: | கேசாகேசி ததா பாஹூ பாஹவ்யேவ மஹாபலௌ ||

பதித்வா பூதலம் பூய: சோத்திதௌ மல்லமார்கத: |
யுயுதாதே ததாத்யந்தம் அஜவக்த்ர மதூத்விஜா: || 42

சத்மனாங்கம் தமாரோப்ய பதித்வாயம் ஸ்வயம் புவி |
உச்சிக்ஷேபாத பாதாப்யாம் மதுர் யாவத் பயோதரம் || 43

பதிதோயம் மஹீப்ருஷ்டே சீக்ரேணைவோத்திதஸ் ததா |
மஹத்யாயம் க்ருதாப்யேத்ய தாட்யோரச்சாஸ்ய (ரஸ்வஸ்ய) பாணிநா || 44

சன்னஸ்ஸன் மாயயா முஞ்சத் வைஷ்ணவம் சக்ரமுஜ்வலம் |
நிராயுதம் தமப்யேத்ய த்ருஷ்ட்வா தத் புனரேத்ய ச || 45

பதைவிட சாவதே நலம்'' என அசுரன் மனதில் யோஜித்து சண்டையிடுவதற்குத் தீர்மானித்தான். (35) 'நான் உன்னை ஜயிக்காமல் இருப்பதில்லை' என மிகுந்த கர்ஜனையோடு சீக்கிரமாக பல பாணங்களை வருஷித்துக்கொண்டு எதிர்த்தோடிவந்தான். (36) பிறகு பலிஷ்டனான மதுவும் எதிர்த்துவரும் அந்த அஜமுகனைப்பார்த்து சிரித்து ஆயுதமின்றி கையினாலேயே எல்லா பாணங்களையும் வீணாக்கினான். (37) இவ்விதம் திரும்பத்திரும்ப பிரயோகித்து பாணங்களை வீணாகச்செய்து பிறகு அப்போது மிகுந்த கோபத்துடன் கையினால் ரதத்தை எடுத்து சுழற்றி அசுரனோடுகூட ஸமுத்திரத்தில் எறிந்தான். அப்போதே அவன் சீக்கிரம் பூமியில் குதித்து (38-39) கைமுஷ்டியால் அவன் மார்பின்மீது குத்தினான். பிறகு மதுவும் பரிகம்போல் விளங்குகின்ற கையினாலேயே அந்த அசுரனை (40. இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிப்பதுபோல் அடித்தான். ஓ முனிவர்களே! மகாபலிஷ்டர்களான அஜவக்திரன், மது இவ்விருவர்களும், ஒருவனை ஒருவன் மயிரோடுமயிர்பிடித்தும், கையோடுகைகலந்தும், (41) மல்லர் முறைப்படி பூமியில் விழுந்து, பிறகு எழுந்து, மிகுந்த யுத்தம் செய்தார்கள். (42) மதுவானவன்தான் கபடமாக பூமியில் விழுந்து, அவனையும் தன்மேல் ஏறவிட்டு இரு கால்களாலும் உதைந்து மேகமண்டலம்வரை எறிந்தான். (43) பிறகு அசுரன் பூமியில் விழுந்து சீக்கிரம் எழுந்து மிகுந்த கோபத்துடன் சமீபம்வந்து தனது கையினால் அவனது மார்பில் அடித்துவிட்டு (44) மாயையால் மறைந்து பிரகாசிக்கின்ற விஷ்ணு சக்கிரத்தை விடுத்தான். அச்சக்கிராயுதமும் எதிரி ஆயுதமில்லாமலிருந்ததைக்கண்டு உடனே திரும்பி

प्रहर्तुः कण्ठमेवास्य छित्वा शीघ्रं गतं द्विजाः । स्वायुधेनैव बलवान्ममाराथं यदाऽसुरः ॥ ४६
तदा संभूय सर्वेऽपि दैत्यसेनाधिपा द्रुतम् । समागत्य मृधे बाणान्ववर्षुर्भूतसंहतौ ॥ ४७
स्तनद्घनांबुदावृष्टीरिवस्थूलास्समंततः । दुद्रुवुश्च तदा भूतसेनास्त्रस्ता इतस्ततः ॥ ४८
तान् सर्वानसुरानेको दण्डकश्शत्रुदण्डकः । नियुतोद्भटवीरेषु वार्यारीन् सुमहायुधः ॥ ४९
अभ्येत्याद्रावयद्बाणैर्गोपालो गोव्रजं यथा । विद्धास्तद्बाणजालेन दैत्यास्तु बहवो मृताः ॥ ५०
छिन्नांघ्रिपाणिकवचमणिबन्धकळेबराः । मृता इवाक्षिणी केचिदुन्मील्य पतिता भुवि ॥ ५१
प्रादुद्रुवुस्तथा केचिच्छिन्न कर्णांस नासिकाः । हाहाशब्दश्च सुमहानभूदंभोधिनिस्स्वनः ॥ ५२
दृष्ट्वैतद्भानुकोपस्तु महता क्रोधवह्निना । दष्ट्वाधरं निजं दैत्यो गुणेन धनुरानमत् ॥ ५३
योजयित्वा क्षणेनैव मयात्र समुपेक्षितम् । वाहिनी द्विसहस्रेण दैत्याश्चात्र मृताः किल ॥ ५४
अथावन्नपरे त्रस्ताश्छिन्नभिन्न शरीरिणः । सहस्रवाहिनी संख्या वर्तन्ते दितिजाः किल ॥ ५५

ப்ரஹர்து: கண்டமேவாஸ்ய ச்சித்வா சீக்ரம் கதம் த்விஜா: ।
ஸ்வாயுதேநைவ பலவான் மமாராயம் யதாஸுர: ॥ 46
ததா ஸம்பூய ஸர்வேபி தைத்யஸேனுதிபா த்ருதம் ।
ஸமாகத்ய ம்ருதே பாணுன் வவர்ஷு: பூத ஸம்ஹதெள ॥ 47
ஸ்தநத் கர்மாம்புதாவ்ருஷ்டீரிவஸ்தூலா: ஸமந்தத: । துத்ருவுச்ச ததாபூத ஸேனு: த்ரஸ்தா இதஸ்தத: ॥
தான்ஸர்வானஸுரானேக: தண்டக: சத்ருதண்டக: ।
நியுதோத்படவீரேஷு வார்யாரீன் ஸுமஹாயுத: ॥ 49
அப்யேத்யாத்ராவயத் பாணை: கோபாலோ கோவ்ரஜம் யதா ।
வித்தா: தத்பாணஜாலேந தைத்யாஸ்து பஹவோ ம்ருதா: ॥ 50
சின்னுங்க்ரிபாணிகவசமணிபந்தகளேபரா: । ம்ருதா இவாக்ஷிணீ கேசித் உன்மீல்ய பதிதா புவி ॥ 51
ப்ராதுத்ருவு: ததா கேசித் பின்ன கர்ணும்ஸ நாஸிகா: ।
ஹாஹா சப்தச்ச ஸுமஹான் அபூதம்போதி நிஸ்வன: ॥ 52
த்ருஷ்ட்வைதத்பானு கோபஸ்து மஹதா க்ரோத வன்ஹினு ।
தஷ்ட்வாதரம் நிஜம் தைத்ய: குணேந தனுராநமத் ॥ 53
யோஜயித்வா க்ஷணேநைவ மயாத்ர ஸமுபேக்ஷிதம் ।
வாஹிநி த்விஸஹஸ்ரேண தைத்யாச்சாத்ர ம்ருதா: கில ॥ 54
அதாவன்னபரே த்ரஸ்தா: சின்ன பின்ன சரீரிண: । ஸஹஸ்ரவாஹிநீஸங்க்யா வர்தந்தே திதிஜா: கில ॥

வந்து (45) ஓ முனிவர்களே! தன்னை எறிந்தவன் கழுத்தையே சீக்கிரம் அறுத்துதள்ளிச் சென்று விட்டது. மகாபலவானுன அசுரன் தன் ஆயுதத்திலுலேயே எப்போது மடிந்தானே (46) அப்போது எல்லா அசுர ஸேனுதிபர்களும் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டு துரிதமாகவந்து பூதசேனைகள்மீது பாண வருஷங்களை கர்ஜனையோடுகூடிய கோடை மேகங்கள் பெரிய தாரையாக மழை பெய்வதுபோல் நான்கு பக்கங்களிலும் வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது பூதசேனைகள் பயந்து இங்குமங்கும் ஓடினுர்கள். (47–48) மிகுதியான லக்ஷம் வீரர்களில் சத்துருக்களை தண்டிப்போனுன தண்டகன் என்பவன் ஒருவனுகவே சிறந்த மகாயுதங்களைக்கொண்டவனுகி சத்ருக்களைத்தடுத்து (49) வந்து இடையன் பசுக்கூட்டத்தை ஓட்டுவது போல் பாணங்களால் விரட்டினுன். அந்த பாணக்கூட்டத்தால் அடிபட்ட அசுரர்கள் பலர் மரித்தனர். (50) சிலர் கால் கைகவசம் மணிக்கட்டு முதலியவைகள் முறிந்து மரித்தவர்கள்போல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்துகிடந்தனர். (51) அவ்விதமே சிலர் அறுபட்ட காது தோள் மூக்கு முதலியவைகளை உடையவர்களாய் ஓடினுர்கள். அப்பொழுது சமுத்திரத்தின் ஓசைக்கு ஒப்பான மிகுந்த ஹாஹாகார முண்டாயிற்று (52) இதைப்பார்த்த பானுகோபன் மிகுந்த கோபாக்னியால் தனது உதடுகளை கடித்துக் கொண்டு நாண்கயிற்றினுல் தனுசை வளைத்து பாணங்களைத் தொடுத்து "நான் உபேக்ஷையாக இருந்த தால் இரண்டாயிரம் வாகினி அசுரர்கள் மாண்டுவிட்டார்களல்லவா! (53–54) மற்றும்பலர் அறுபட்ட அவயவங்களை உடையவர்களாய் பயந்து ஓடினுர்கள். ஆயிரம் வாகினி அசுர சேனைகள்தான் மீதமிருக்

तस्मादहममुं युद्धे विजेष्यामि ध्रुवं बलैः । नोचेच्छूरस्य पुत्रोनेत्युक्त्वायं रणभैरवः ॥ ५६
चोदनेच्चरथस्याशु प्रेरयित्वात्मसारथिम् । आस्फाल्य धनुषो ज्यांच धृतलस्तकमुष्टिकः ॥ ५७
ध्वनयन्घर्मकालस्य मेघसन्ततिवद्भृशम् । ववर्ष शरवर्षाणि भूतसेनासु निष्ठुरः ॥ ५८
सेनास्ताश्च तदावृक्षान् पर्वतान्महतीश्शिलाः । आयुधान्यतिघोराणि महारावविभीषणाः ॥ ५९
चिक्षिपुस्सहसा सर्वान् भानुकोपं प्रतिद्विजाः । तानि सर्वाणिसहसा भानुकोपो महाबलः ॥ ६०
मुक्त्वा कोटिशरांस्तीक्ष्णान्रेणुतामनयत् क्रुधा । पुनश्च भूत सेनासु कोटि बाणाननेकशः ॥ ६१
योजयामास वेगेन मण्डलीकृतकार्मुकः । मुक्तास्तेन शराश्शीघ्रं गरुडा इव रंहसा ॥ ६२
उच्छिद्य पाणिपादादीन् भूतानां निर्गतास्तदा । पुनश्च साट्टहासेन शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ६३
ववर्ष मार्गणांस्तीक्ष्णान्निदाघे मेघवज्जलम् । भूतसेनास्तदाऽत्यन्तं छिन्नभिन्नांगयष्टयः ॥ ६४
अपलायन्नतित्रस्तास्स्रवन्त्यो रक्तवाहिनीम् । पराभवं तदा वीक्ष्य भूतानां धावतां द्रुतम् ॥ ६५
आजगामाति वेगेन रणमुग्रो महाबलः । भ्रामयन्भीषणं दण्डं ध्वनयंश्च महारवम् ॥ ६६

தஸ்மாதஹமமும் யுத்தே விஜேஷ்யாமி த்ருவம் பலை: ।
நோசேத் சூரஸ்ய புத்ரோநேத்யுக்த்வாயம் ரண பைரவ: ॥ 56
சோதநேசரதஸ்யாசு ப்ரேரயித்வாத்ம ஸாரதிம் ।
ஆஸ்பால்ய தனுஷோ ஜ்யாம்ச த்ருதலஸ்தகமுஷ்டிக: ॥ 57
த்வனயன் கர்ம காலஸ்ய மேகஸந்ததி வத் ப்ருசம் । வவர்ஷசரவர்ஷாணி பூதஸேனாஸு நிஷ்டுர: ॥ 58
ஸேனாஸ்தாச்ச ததா வ்ருக்ஷான் பர்வதான் மஹதிச்சிலா: । ஆயுதான்யதிகோராணி மஹாராவவிபீஷணா: 59
சிக்ஷிபு: ஸஹஸா ஸர்வான் பானுகோபம் ப்ரதி த்விஜா: ।
தானி ஸர்வாணி ஸஹஸா பானுகோபோ மஹாபல: ॥ 60
முக்த்வா கோடி சராம்ஸ்தீக்ஷ்ணான் ரேணு தாமனயத் க்ருதா ।
புனச்ச பூதஸேனாஸு கோடி பாணாநனேகச: ॥ 61
யோஜயாமாஸ வேகேந மண்டலீ க்ருத கார்முக: । முக்தாஸ்தேந சரா: சீக்ரம் கருடா இவ ரம்ஹஸா ॥ 62
உச்சித்ய பாணிபாதாதின் பூதாநாம் நிர்கதாஸ்ததா । புனச்ச ஸாட்டஹாஸேந சதசோத ஸஹஸ்ரச: 63
வவர்ஷ மார்கணாம்ஸ்தீக்ஷ்ணான் நிதாகே மேகவத் ஜலம் ।
பூத ஸேனாஸ்ததாத்யந்தம் ச்சின்னபின்னாங்க யஷ்டய: ॥ 64
அபலாயன் அதித்ரஸ்தா: ஸ்ரவந்த்யோ ரக்தவாஹிநீம் ।
பராபவம் ததா வீக்ஷ்ய பூதாநாம் தாவதாம் த்ருதம் ॥ 65
ஆஜகாமாதி வேகேந ரணமுக்ரோ மஹாபல: । ப்ராமயன் பீஷணம் தண்டம் த்வனயம்ச்ச மஹாரவம் ॥ 66

கிறார்கள். (55) ஆகையால் நான் சென்று இவனை சைன்யத்தோடு யுத்தத்தில் நிச்சயமாய் ஜயிக்கின்றேன். அப்படி இல்லாவிடில் நான் சூரன் பிள்ளை இல்லை" எனக்கூறி யுத்தத்தில் பயங்கரனாகிய அந்த பானுகோபன் (56) தன் சாரதியை ரதத்தை சீக்கிரம் ஓட்டும்படி உத்திரவிட்டு வில்லின் மத்தியில் முஷ்டியால் பிடித்து நாணைமீட்டி கோடைகாலத்தினுடைய மேகக்கூட்டங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் டண்கார ஓசைசெய்து கடூரனான பானுகோபன் பூதசேனைகளின்மீது சரமாரி சொரிந்தான். (57-58) அப்போது அப்படைகளும் பெரிய ஆரவார சப்தங்களால் பயங்கரர்களாகி மரங்கள் மலைகள் பெரிதான கற்பாறைகள் மிகக்கடூரமான ஆயுதங்கள் இவைகளை (59) எல்லாம் பானுகோபன்மீது துரிதத்தில் போட்டார்கள். ஓ முனிவர்களே! மகாபலசாலியான பானுகோபன் உடனே அந்த எல்லா ஆயுதங்களையும் (60) கூர்மையுள்ள கோடிக்கணக்கான பாணங்களை கோபத்தோடுபோட்டு பொடியாக்கினான். மறுபடியும் பூதகண சைன்யங்களில் பலகோடி பாணங்களை வில்லை மண்டலமாக செய்துகொண்டு போட்டான். அவனால் வேகமாக விடப்பட்ட பாணங்கள் கருடன்களைப்போல் சீக்கிரமாக அந்த பூத சைன்யங்களின் கை கால் முதலியவைகளை முறித்துவிட்டு வெளிச்சென்றன. மறுபடியும் அப்போது பானுகோபன் மிகுந்த அட்டஹாஸத்துடன் நூறு ஆயிரம் கணக்குகளாக (61-62) கூர்மையுள்ள பாணங்களை கோடை காலத்தில் மேகம் ஜலத்தை வர்ஷிப்பதுபோல் வர்ஷித்தான். அப்போது பூதசைன்யங்கள் தடிபோன்ற சரீரங்கள் சின்னபின்னங்களாகி (64) ரத்தத்தை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டு பயத்துடன் ஓடின. அப்போது வேகமாய் ஓடுகின்ற பூதங்களின் அவமானத்தைக்கண்டு (65) மகாபலிஷ்டனான உக்கிரன் என்பவன் பயங்கரமான ஓர் தண்டத்தை சுழற்றி மிகுந்த சப்தமிட்டுக்கொண்டு மிக வேகத்தோடு யுத்தத்திற்கு

तस्य वर्ष्मणि दैत्यस्तु कळंबान् कोटिकोटिशः । तत्याज सुमहाटोपो नदन्नद्भुत विक्रमः ॥ ६७
अकरोत्तानयं शीघ्रं दण्डेनाताड्य निष्फलान् । दण्डमादाय तरसा दैत्यराडक्षिपत् पुनः ॥ ६८
ताडयित्वा तमप्याशु स्वदंडेन वृथाऽकरोत् । पुनस्तु भानुकोपस्य सरथांस्तुरगानयम् ॥
मारयामास दण्डेन परस्योग्रो महाबलः ॥ ६९
भग्ने रथे तु महता बलशालिनैवमुग्रेण दैत्य तिमिरावलि भास्करेण ।
आरुह्य शीघ्रमपरं रथमुज्वलाभं मागाद्रणं दितिसुतेषु परो द्विजेन्द्राः ॥ ७०

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

भानुकोपेन गणाधिपैस्सह युद्धम् ॥

ततस्तु निशितान् बाणान् भानुकोपो महाक्रुधा । मुक्त्वा बहून् परस्याशु दण्डं धूळीचकारहि ॥ १
ववर्ष निशितान् भूयो मार्गणांस्तत्कळेबरे । तानयंतु करेणैव ताड्य मोघांश्चकारच ॥ २

தஸ்ய வர்ஷ்மணி தைத்யஸ்து களம்பான் கோடிகோடிச: ।
தத்யாஜ ஸுமஹாடோப: நதன் அத்புதவிக்ரம: ॥ 67
அகரோத் தானயம் சீக்ரம் தண்டேநாதாட்ய நிஷ்பலான் ।
தண்டமாதாய தரஸா தைத்யராடக்ஷிபத் புன: ॥ 68
தாடயித்வா தமப்யாசு ஸ்வதண்டேந வ்ருதாகரோத் । புனஸ்து பானு கோபஸ்ய ஸரதாம்ஸ்துரகானயம் ॥
மாரயாமாஸ தண்டேந பரஸ்யோக்ரோ மஹாபல: ॥ 69
பக்னே ரதேது மஹதா பலசாலிநைவமுக்ரேண தைத்ய திமிராவலி பாஸ்கரேண ।
ஆருஹ்ய சீக்ரமபரம் ரதமுஜ்வலாபமாகாத்ரணம் திதிஸுதேஷு பரோத்விஜேந்த்ரா: ॥ 70

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹா புராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்ருதீயோத்யாய:

॥ அத சதுர்த்தோத்யாய: ॥

பானுகோபன் கணாதிபர்களுடன் சண்டையிடுதல்.

ததஸ்து நிசிதான் பாணன் பானுகோபோ மஹாக்ருதா ।
முக்த்வா பஹூன் பரஸ்யாசு தண்டம் தூளிசகாரஹி ॥ 1
வவர்ஷ நிசிதான் பூய: மார்கணான் தத்களேபரே । தாநயந்து கரேணைவ தாட்ய மோகாம்ச்சகார ச ॥ 2

வந்தான். (66) அற்புதமான பராக்கிரமமுள்ள அந்த அசுரனேவெனில் கர்வத்துடன் கர்ஜித்துக் கொண்டு அந்த உக்கிரனின் சரீரத்தில் கோடி கோடி பாணங்களைப் போட்டான். (67) உக்கிரனும் அவற்றையெல்லாம் தன் தண்டத்தால் அடித்து வீணாக்கிவிட்டான். பிறகு அசுரராஜன் வேகமாக தடியை எடுத்து எறிந்தான். (68) உக்கிரனும் தன் தடியால் அதை அடித்து வீணாக்கினான். பிறகு மகாபலவானான உக்கிரன் சத்ருவான பானுகோபனுடைய தேருடன்கூடிய குதிரைகளை தடியால் அடித்துக்கொன்றான். (69) ஓ முனிவர்களே! அசுரர்களாகிற இருள்கூட்டத்திற்கு சூரியன் போன்றவனும் மிகுந்த பலசாலியும் மஹத்துவமுள்ளவனுமான உக்கிரனால் தேர் முறிக்கப்பட்டதும் மிகக் காந்தியுள்ள வேறு தேரில் ஏறிக்கொண்டு அசுரர்களில் சிறந்தவனான பானுகோபன் வேகமாக போருக்கு வந்தான். (70)

மூன்றும் அத்யாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பிறகு பானுகோபான் மிகுந்த கோபத்துடன் கூர்மைகளான பல பாணங்களைப் போட்டு சத்ருவின் தடியை சீக்கிரமாக தூளாக்கினான். (1) மறுபடியும் கூர்மையான பாணங்களை அவன் உக்கிரனுடைய

पुनश्चाभ्येत्य बलवानाभिमुख्येन मार्गणान् । नदीं मीनइवादाय भानुकोपेन तद्रथम् ॥ ३
अर्कमण्डलपर्यन्तमक्षिपद्रणभैरवः । रथेनाभ्यागतं वीक्ष्य रविर्भीतस्तदा भृशम् ॥ ४
आयाति भानुकोपोऽयं अपराधं मयास्य किम् । इत्याकुलेन मनसा यदा तं ददृशे द्विजाः ॥ ५
तदैव न्यपतद्भूयो मह्यां भग्नरथोऽसुरः । उत्थायच पुनश्शीघ्रमुग्रं सन्ताड्य वक्षसि ॥ ६
अचिक्षिपत वेगेन पादौ संगृह्य सोंबरे । सत्यलोकावधि तदा गत्वायं भूयसा क्षणात् ॥ ७
यदा निवृत्तः पुण्यस्य क्षयादिवच पुण्यकृत् । योजितस्तु तदा शक्त्या ब्रह्मणा मुक्तया पुनः ॥ ८
पतन् भुवि समापाशु मोहमुग्रोऽद्रिराडिव । तस्मिंस्तु पतिते दण्डी महावीरो महागिरिम् ॥ ९
उत्पाट्य सुमहारावो निरासासुरवर्ष्मणि । तं सहस्रशरान्मुक्त्वा शतधा सोऽच्छिनत् क्षणात् ॥ १०
रसाल वृक्षमादाय पुनश्च पुरतः स्थितम् । सारथिं ताडयित्वास्य रथस्थं तममारयत् ॥ ११
ततस्तु भानुकोपोयं मन्युनाच ज्वलन्निव । सहस्राणां दश तदा निशितानाशुगान् क्षणात् ॥ १२
ववर्ष निटिले तस्य गर्जयन्मेघवत् भृशम् । मुमोह समहीं प्राप्य तच्छरैस्ताडितो बली ॥ १३

புனச்சாப்யேத்ய பலவான் ஆபிமுக்யேன மார்கணான் । நதீம் மீனஇவாதாய பாநுகோபேன தத்ரதம் ॥ 3
அர்கமண்டலபர்யந்தம் அக்ஷிபத் ரணபைரவ: । ரதேநாப்யாகதம் வீக்ஷ்ய ரவிர்பீதஸ்ததா ப்ருசம் ॥ 4
ஆயாதி பாநுகோபோயம் அபராதம் மயாஸ்ய கிம் । இத்யாகுலேந மநஸா யதாதம் தத்ருசே த்விஜா: ॥ 5
ததைவ ந்யபதத்பூய: மஹ்யாம் பக்ன ரதோऽஸுர: ।
உத்தாயச புன: சீக்ரம் உக்ரம் ஸந்தாட்ய வக்ஷஸி ॥ 6
அசிக்ஷிபத வேகேந பாதௌ ஸங்க்ருஹ்ய ஸோம்பரே ।
ஸத்யலோகாவதி ததா கத்வாயம் பூயஸா க்ஷணாத் ॥ 7
யதா நிவ்ருத்த: புண்யஸ்ய க்ஷயாதிவச புண்யக்ருத் ।
யோஜிதஸ்து ததா சக்த்யா ப்ரம்மணா முக்தயா புந: ॥ 8
பதன் புவி ஸமாபாசு மோஹமுக்ரோத்ரிராடிவ । தஸ்மிம்ஸ்து பதிதே தண்டீ மஹாவீரோ மஹாகிரிம் ॥ 9
உத்பாட்ய ஸுமஹாராவ: நிராஸாஸுரவர்ஷ்மணி ।
தம் ஸஹஸ்ர சரான்முக்த்வா சததா ஸோச்சினத் க்ஷணாத் ॥ 10
ரஸாலவ்ருக்ஷமாதாய புந:ச புரத: ஸ்திதம் । ஸாரதிம் தாடயித்வாஸ்ய ரதஸ்தம் தமமாரயத் ॥ 11
ததஸ்து பாநுகோபோயம் மன்யுநாச ஜ்வலன்னிவ ।
ஸஹஸ்ராணாம் தச ததா நிசிதாநாசுகான் க்ஷணாத் ॥ 12
வவர்ஷ நிடிலே தஸ்ய கர்ஜயன் மேகவத் ப்ருசம் ।
முமோஹ ஸமஹீம் ப்ராப்ய தச்சரைஸ்தாடிதோ பலீ ॥ 13

சரீரத்தில் வர்ஷித்தான். அவற்றையெல்லாம் இந்த உக்கிரன் கையினலேயே அடித்து விலக்கினன். (2) பின்னும் அந்த பலவானை உக்கிரன் நதியை மீன் எதிர்ப்பது போல் பாணங்களை எதிர்த்துச் சென்று பானுகோபனுடன் கூடிய அந்த ரதத்தை எடுத்து (3) யுத்தத்தில் பயத்தை அளிக்கின்ற இவன் சூரிய மண்டலம் வரை போகும்படி எறிந்தான். ரதத்தோடு வருகிற பானுகோபனைக் கண்டு சூரியன் மிகவும் பயந்தார். (4) ஓ முனிவர்களே! இதோ! பானுகோபன் வருகின்றனே! நான் என்ன அபராதம் செய்தேன் என கலங்கியமனதுடன் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது (5) அவ்வசுரன் ரதம் உடையப்பெற்றவனுகி பூமியில் விழுந்தான். மறுபடி சிக்கிரம் எழுந்து உக்கிரனின் மார்பில் அடித்து (6) கால்களை வாரிப்பிடித்து அந்த பானுகோபன் ஆகாயத்தில் வேகமாக எறிந்தான். அப்போது உக்கிரன் ஓர் நொடியில் ஸத்யலோகம் வரைக்கும் சென்று (7) அங்கு பிரம்மனல் அருளப்பட்ட சக்தியும் பெற்று வனுகி, புண்யலோக மடைந்த ஸுகிருதிகள் அவரது ஸுகிருதத்தின் பயனை அனுபவித்தானவுடன் பூமிக்கு திரும்புவது போல் (8) திரும்பி ஓர் பெரிய மலைபோல் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தான். பிறகு அவன் விழுந்தவுடன் மகாவீரனை தண்டி யென்பவன் ஓர் பெரிய மலையை பிடுங்கி மிகுந்த கர்ஜனை செய்து கொண்டு பானுகோபன் மீது எறிந்தான். பானுகோபன் என்ற அசுரன் அந்த மலையை ஆயிரம் பாணங்களைப் போட்டு நூறு தூளாக துண்டித்து விட்டான். (9–10) பிறகு தண்டியும் எதிரே இருக்கின்ற ஓர் கட்டு மாமரத்தை எடுத்து ரதத்தில் இருக்கின்ற சாரதியை அடித்துக் கொன்றன். (11) அதன்மேல் இந்த பானுகோபன் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பவன்போல் ஆயி பத்தாயிரம் கூர்மையான பாணங்களை மேகம்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு நெற்றியில் வர்ஷித்தான். அந்த பலவானை தண்டியும்

तस्य तत्पतनं ज्ञात्वा पिनाकी शीघ्रमागतः । आस्फाल्योरुं स्वकं गोत्रं प्रसार्यचकरौ बलात् ॥ १४
प्रचक्रमे यदा क्षेप्तुं भानुकोपं प्रतिद्विजाः । तत्पूर्वमेव तस्यायं वक्षस्यस्त्राणि रंहसा ॥ १५
सहस्राणि रणे भीमो मुञ्चतिस्म पिनाकिनः । तानि सर्वाणि तस्याशु वक्षो भित्वाच निर्ययुः ॥ १६
पपात समहीपृष्ठे हरिणेव महीधरः । ततस्सर्वाणि भूतानि सर्वे सेनाधिपा अपि ॥ १७
मिळित्वा पर्वतान् वृक्षान् गण्डशैल गदा अपि । महता क्रन्दनेनापि निर्जितांबुधि निस्वनाः ॥ १८
अवर्षन्नेत्य वेगेन भानुकोपे तदा भृशम् । भानुकोपस्तु तान्सर्वान् बहून्मुक्त्वाऽऽशुगान् द्रुतम् ॥
उच्छिद्य भूमौ तस्तार महाबल पराक्रमः । पुनश्च मार्गणान्मुक्त्वा द्रावयामास तानयम् ॥ २०
पलायितेषु सर्वेषु बलेष्वथ महाबलः । अखण्ड रुद्रदण्डाक निरञ्जन कपालकाः ॥ २१
तथाण्ड लोचनाद्याश्च लक्षवीरास्तदा ययुः । ते सर्वे सुकुमाराङ्गाः सर्वाभरण भूषिताः ॥ २२
सर्वलक्षण संपन्ना धनुश्शास्त्र विशारदाः । एकदैव ज्यया साकं योजयित्वा धनूंषिच ॥ २३
पङ्क्त्या स्वोरून् विनिक्षिप्य रथेष्वालीढ मार्गतः । कृतज्या स्फालनाराव गुणस्थशरपुंखकाः ॥ २४

தஸ்ய தத்பதனம் க்ஞாத்வா பிநாகீ சீக்ரமாகத: ।
ஆஸ்பால்யோரும் ஸ்வகம் கோத்ரம் ப்ரஸார்யச கரௌ பலாத் ॥ 14
ப்ரசக்ரமே யதா க்ஷேப்தும் பாநுகோபம் ப்ரதி த்விஜா: ।
தத்பூர்வமேவ தஸ்யாயம் வக்ஷஸ்யஸ்த்ராணி ரம்ஹஸா ॥ 15
ஸஹஸ்ராணி ரணே பீம: முஞ்சதிஸ்ம பிநாகின: । தாநி ஸர்வாணி தஸ்யாசு வக்ஷோ பித்வாச நிர்யயு: 16
பபாத ஸ மஹீப்ருஷ்டே ஹரிணேவ மஹீதர: । ததஸ்ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வே ஸேநாதிபா அபி ॥ 17
மிளித்வா பர்வதான் வ்ருக்ஷான் கண்டசைல கதா அபி ।
மஹதா க்ரந்தநேநாபி நிர்ஜிதாம்புதி நிஸ்வநா: ॥ 18
அவர்ஷன் ஏத்ய வேகேந பாநுகோபே ததா ப்ருசம் ।
பாநுகோபஸ்து தான் ஸர்வான் பஹூன் முக்த்வா சுகான் த்ருதம் ॥ 19
உச்சித்ய பூமௌ தஸ்தார மஹாபலபராக்ரம: । புன:ச மார்கணான் முக்த்வா த்ராவயாமாஸ தாநயம் ॥ 20
பலாயிதேஷு ஸர்வேஷு பலேஷ்வத மஹாபல: । அகண்ட ருத்ர தண்டாக நிரஞ்ஜன கபாலகா: ॥ 21
ததாண்ட லோசனாத்யா:ச லக்ஷவீராஸ்ததா யயு: । தே ஸர்வே ஸுகுமாராங்கா: ஸர்வாபரண பூஷிதா: ॥
ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா: தநு:சாஸ்த்ர விசாரதா: ।
ஏகதைவ ஜ்யயா ஸாகம் யோஜயித்வா தநூம்ஷிச ॥ 23
பங்க்த்யா ஸ்வோரூன் விநிக்ஷிப்ய ரதேஷ்வாலீட மார்கத: ।
க்ருதஜ்யா ஸ்பாலநாராவ குணஸ்த சரபுங்ககா: ॥ 24

பாணங்களால் அடியுண்டு பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையானான். (12-13) அவன் விழுந்ததை அறிந்து பிநாகி என்பவன் சீக்கிரம்வந்து தனது துடையைதட்டி, கைகளைநீட்டி மலையை (14) பானுகோபன்மீது எறிவதற்காக எத்தனிக்கும்போதே, (ஓ முனிவர்களே) போர்முனையில் பயங்கரனான அந்த அசுரன், அதற்கு முந்தியே ஆயிரமஸ்திரங்களை வேகத்தில் பினாகியின் மார்பில் பிரயோகிக்க இந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் அவனது மார்பை பிளந்து வெளிச்சென்றன. (15-16) பினாகியானவன் இந்திரனால் அடிபட்ட மலைபோல் பூமியில் விழுந்தான். பிறகு எல்லா பூதஸேனைகளும் எல்லா ஸேனாபதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து மலைகளையும் மரங்களையும் பெரிய பாறைகளையும் கதைகளையும் பெரும் கூக்குரலால் சமுத்திர ஒலியை ஜயித்து வேகமாக வந்து பானுகோபன் மீது வர்ஷித்தனர். பானுகோபனோவெனில் பல பாணங்களை விட்டு அவை யாவையும் சீக்கிரம் அறுத்து பூமியில் பரத்தினான். (19½) மறுபடி இந்த பானுகோபன் பல பாணங்களை போட்டு அவர்கள் யாவரையும் ஓடும்படி செய்தான். (20) அவர்கள் யாவரும் ஓடின பொழுது, மகாபலிஷ்டனான அண்டன், ருத்ரன், தண்டாகன், நிரஞ்சனன், கபாலகன், (21) அண்ட லோசனன் இவர்கள் முதலிய லக்ஷம் வீரர்கள் அப்பொழுது வந்தனர். அழகு வாய்ந்த அவயங்கள் உள்ளவர்களாகவும் எல்லா ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் (22) எல்லா லக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாகவும் வில் வித்தையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் இருக்கின்ற அவர்கள் யாவரும் ஒரே சமயத்தில் நாணேற்றி (23) தேர்ச்சி அடைந்த முறைப்படி துடைகளை வரிசையாக தேர் மீது வைத்துக் கொண்டு நாணை இழுத்து டங்காரம் செய்து அம்பின் அடிபாகங்களை விற்களில் வைத்து (24)

ववर्षुश्शरजालानि साट्टहासास्तदाऽसुरे । तेषु कान्यस्य गात्रंच प्रविश्य निर्गतानिहि ॥ २५
कानिचिच्च शरान्मुक्त्वा सोऽपि चिच्छेद शीघ्रतः । पुनश्च सोऽसुरः कोपात् सहस्रगणितान् शरान् ॥ २६
कोट्या मुमोच तान्सर्वान् लक्षीकृत्य महाबलः । तानेते सहसा चैतत् सप्तकृत्वोऽधिकान् शरान् ॥ २७
मुक्त्वा न्यवर्तयन् भूयस्तदन्तिकमहो द्विजाः । पुनश्च भानुकोपस्तु सायकान्मयनिर्मितान् ॥ २८
अनेककोटि संख्याकान्मुक्त्वाऽमितपराक्रमः । कार्मुकास्त्राण्यमीषांतु क्षोदयामास शीघ्रतः ॥ २९
पुनश्च वीरास्सर्वे ते शरानन्यान्धनूंषिच । समादाय जवेनैव ववर्षुरसुरे तदा ॥ ३०
तेन मुक्तान् शरांश्चाशु चिच्छिदुस्समहोद्यमाः । तथा रथे तदीये ते सहस्रगणितांश्शरान् ॥ ३१
शतानि चतुरंगेषु ध्वजेषुच तथा बहून् । सारथौच सहस्राणि मुक्त्वा ताननयन्महीम् ॥ ३२
भानुकोपो महाकोप वह्निज्वलितमानसः । महान्तं रथमारुह्य पुनश्चान्यं महाबलः ॥ ३३
अत्यजत्तेषु वीरेषु शतानिच शतानिच । सहस्राणां सहस्राणि नाराचानतुलान् छितान् ॥ ३४

வவர்ஷு: சரஜாலானி ஸாட்டஹாஸாஸ்ததாஸுரே ।
தேஷு கான்யஸ்ய காத்ரஞ்ச ப்ரவிஷ்ட்வா நிர்கதாநிஹி ॥ 25
காநிசிச்ச சரான் முக்த்வா ஸோபி சிச்சேத சீக்ரத: ।
புன:ச ஸோஸுர: கோபாத் ஸஹஸ்ரகணிதான் சரான் ॥ 26
கோட்யா முமோச தான் ஸர்வான் லக்ஷீக்ருத்ய மஹாபல: ।
தாநேதே ஸஹஸாசைதத் ஸப்தக்ருத்வோதிகான் சரான் ॥ 27
முக்த்வா ந்யவர்தயன் பூய: ததந்திகமஹோ த்விஜா: ।
புன:ச பாநுகோபஸ்து ஸாயகான் மயநிர்மிதான் ॥ 28
அனேக கோடி ஸங்க்யாகான் முக்த்வாऽமிதபராக்ரம: ।
கார்முகாஸ்த்ராண்யமீஷாந்து க்ஷோதயாமாஸ சீக்ரத: ॥ 29
புன:ச வீரா: ஸர்வே தே சராநன்யான் தநூம்ஷிச । ஸமாதாய ஜவேநைவ வவர்ஷுரஸுரே ததா ॥ 30
தேந முக்தான் சராம்ச்சாசு சிச்சிது: ஸுமஹோத்யமா: ।
ததா ரதே ததீயே தே ஸஹஸ்ர கணிதான் சரான் ॥ 31
சதாநி சதுரங்கேஷு த்வஜேஷுச ததா பஹூன் ।
ஸாரதௌச ஸஹஸ்ராணி முக்த்வா தாநநயன்மஹீம் ॥ 32
பாநுகோபோ மஹாகோப வன்ஹி ஜ்வலித மானஸ: ।
மஹாந்தம் ரதமாருஹ்ய புன:சான்யம் மஹாபல: ॥ 33
அத்யஜத் தேஷு வீரேஷு சதாநிச சதாநிச । ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணி நாராசாநதுலான் சிதான் ॥

அட்டஹாஸத்துடன் அப்பொழுது அசுரனை பானுகோபன் மீது பாணக் கூட்டங்களை வர்ஷித்தனர். அவைகளில் சில சஸ்திரங்கள் இந்த அசுரனுடைய சரீரத்துக்குள் புகுந்து வெளிச் சென்றன. (25) சில பாணங்களை அந்த அசுரனும் பாணங்களைப் போட்டு அறுத்தான். மறுபடியும் பலிஷ்டனை அந்த அசுரனை பானுகோபன் கோபத்தினால் ஆயிரக்கணக்கில் அடங்கிய கோடி கோடி பாணங்களை (26) அவர்கள் எல்லோர் மீதும் குறி வைத்து அடித்தான். ஓ முனிவர்களே! இந்த பூத கணங்கள் அந்த பாணங்களை வேகமாக ஏழு மடங்கு அதிகமான பாணங்களைப் (27) போட்டு மறுபடி அவன் சமீபத்திற்கே போகும்படி செய்தனர். மறுபடி அளவற்ற பலமுள்ள பானுகோபன் மயன் என்ற அசுரனால் அமைக்கப்பட்ட (28) அனேக கோடி கணக்குள்ள பாணங்களை வருஷித்து இவர்களது வில் அஸ்திரங்கள் யாவையும் சீக்கிரத்தில் பொடியாக்கி விட்டான். (29) பிறகு எல்லா வீரர்களும் மறுபடி வேறு வில் அம்புகளை எடுத்து அந்த அசுரன் மீது வேகமாக பாணங்களை வருஷித்தார்கள். (30) அவனால் விடப்பட்ட பாணங்களையும் சீக்கிரத்தில் சேதித்தனர். மேலும் அவர்கள் முயற்சியுடன் அவன் ரதத்தின் மீது ஆயிரம் சரங்களையும் (31) குதிரைகள் மீது நூறு பாணங்களையும் அவ்விதமே பல அம்புகளை த்வஜங்கள் மீதும் ஸாரதி மீது ஆயிரம் பாணங்களையும் விட்டு அவைகளை யெல்லாம் பூமியில் தள்ளினார்கள். (32) பிறகு மகாபலசாலியான அந்த பானுகோபன் மிகுந்த கோபாக்னியால் ஜ்வலிக்கின்ற மனதுடையவனாய் மறுபடி ஓர் பெரிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு (33) கூர்மையுள்ள ஒப்பற்ற நாராச பாணங்களை பதினாயிரக் கணக்காகவும், லக்ஷக்கணக்காகவும் வருஷித்தான். (34) அவைகள் எல்லாம் அவர்கள் உடல் முழு

तैस्तदा वृतसर्वांगास्सर्वे कण्टकिता इव । अभवन् विगतोत्साहास्स्रवदास्रवृतागणाः ॥ ३५
तादृशांस्तान्समीक्ष्याशु वीरसिंहाभिधो महान् । रणकोलाहलारावो वर्षन्नस्त्राण्यनेकशः ॥ ३६
जवेनागान्महाभीमो वीरशासन भूतलम् । तानि सर्वाणि तरसा भानुकोपो युधिष्ठिरः ॥ ३७
धूळीचकार बाणानां सहस्रशतकोटिभिः । वज्रास्त्राणि सहस्राणि पुनः क्रुद्धोऽस्यसोऽसृजत् ॥ ३८
छित्वायं तानि वेगेन सहस्रगणितैश्शरैः । वीरसिंहोऽस्य वक्षश्च पूरयामास कोपतः ॥ ३९
भानुकोपोऽपि तस्याशु सायकैस्ताडितो भृशम् । ग्लानिमाप तदाऽत्यन्तं रक्तधारा परिप्लुतः ॥ ४०
क्षणेनैव ततश्चायमस्त्रं नारायणस्य सः । असृजत्तं प्रतिक्रुद्धो मारकं सकलद्विषाम् ॥ ४१
प्रकाशयत्तदस्त्रंतु दिशो दश महाजवात् । प्रतस्थेऽनेकधा भिन्नं सर्वव्यामोहकं द्रुतम् ॥ ४२
महता शब्द जालेन पूरिताद्रि गुहान्तरम् । प्रत्यस्त्रंच यदा कर्तुं वीरसिंहः प्रचक्रमे ॥ ४३
तदा झटिति तं भूमावुरो भित्त्वाऽप्यपातयत् । ततस्तु वीरमार्ताण्डो दृष्ट्वैतत्क्रोध विह्वलः ॥ ४४

தைஸ்ததா வ்ருத ஸர்வாங்கா: ஸர்வே கண்டகிதா இவ ।
அபூவன் விகதோத்ஸாஹா: ஸ்ரவதாஸ்ர வ்ருதா கணா: ॥ 35
தாத்ருசாஸ்தான் ஸமீக்ஷ்யாசு வீரஸிம்ஹாபிதோ மஹான் ।
ரண கோலாஹலாராவ: வர்ஷன்னஸ்த்ராண்யநேகச: ॥ 36
ஜவேநாகான் மஹாபீம: வீரசாஸன பூதலம் । தாநி ஸர்வாணி தரஸா பானுகோபோ யுதிஷ்டிர: ॥ 37
தூளீசகார பாணாநாம் ஸஹஸ்ர சதகோடிபி: ।
வஜ்ராஸ்த்ராணி ஸஹஸ்ராணி புன:க்ருத்தோஸ்ய ஸோஸ்ருஜத் ॥ 38
சித்வாயம் தாநி வேகேந ஸஹஸ்ர கணிதை: சரை: । வீரஸிம்ஹோஸ்ய வக்ஷ:ச பூரயாமாஸ கோபத: ॥ 39
பானுகோபோபி தஸ்யாசு ஸாயகைஸ்தாடிதோ ப்ருசம் ।
க்லாநிமாப ததாத்யந்தம் ரக்த தாரா பரிப்லுத: ॥ 40
க்ஷணேநைவ தத:சாயம் அஸ்த்ரம் நாராயணஸ்ய ஸ: ।
அஸ்ருஜத் தம் பிரதி க்ருத்த: மாரகம் ஸகலத்விஷாம் ॥ 41
ப்ரகாசயத் ததஸ்த்ரந்து திசோ தச மஹா ஜவாத் ।
ப்ரதஸ்தேऽநேகதா பின்னம் ஸர்வ வ்யாமோஹகம் த்ருதம் ॥ 42
மஹதா சப்த ஜாலேந பூரிதாத்ரி குஹாந்தரம் । ப்ரத்யஸ்த்ரஞ்ச யதா கர்தும் வீரஸிம்ம: ப்ரசக்ரமே ॥ 43
ததா ஜடிதி தம்பூமௌ உரோ பித்வா ப்யபாதயத் ।
ததஸ்து வீரமார்தாண்ட: த்ருஷ்ட்வைதத் க்ரோதவிஹ்வல: ॥ 44

வதும் ரோமம் சிலிர்த்தது போல் தைத்து ரத்தம் தாரையாகப் பெருக உற்சாகமற்றவர்களானார்கள். (35) அவ்விதம் உற்சாகமற்ற அவர்களைப் பார்த்து பெருமை பொருந்திய வீரஸிம்மன் என்பவன் சீக்கிரம் யுத்தத்திற்குரிய கோலாகல சப்தத்தோடு கூடியவனாய் அனேகம் அஸ்திரங்களை வருஷித்துக்கொண்டு (36) மிக பயங்கரனாய் வீரர்களை தண்டிக்கும் இடமாகிய யுத்த பூமிக்கு வந்தான். யுத்தத்தில் தீரனான பானுகோபன் சிக்கிரம் தனது லக்ஷம் கோடி பாணங்களால் அந்த அஸ்திரங்களை பொடியாகச் செய்தான். மறுபடியும் கோபமடைந்து ஆயிரம் வஜ்ரிராஸ்திரங்களை அவன் மீது பிரயோகித்தான். (37.37) பிறகு வீரஸிம்மனும் வேகத்தோடு அனேகம் ஆயிரம் அம்புகளால் அந்த அஸ்திரங்களை துண்டித்து அவனது மார்பை பாணங்களால் நிரப்பினான். (39) பானுகோபனும் அவனது பாணங்களால் மிகவும் அடிபட்டு ரத்தம் தாரையாகப் பெருக மிகவும் சோர்வை அடைந்தான். (40) பிறகு ஓர் நொடிக்குள் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்கின்ற நாராயணாஸ்திரத்தை கோபத்தோடு அவன் மீது விடுத்தான். (41) அந்த நாராயணாஸ்திரமானது பத்து திக்குக்களையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டும் யாவரையும் மோஹிக்கச் செய்து கொண்டும் பலவாருகப் பிரிந்தும் மிகுந்த சப்தத்தினால் மலைகளின் குஹாத்வாரங்களை நிரப்பிக்கொண்டும் வேகமாய் புறப்பட்டது. வீரசிம்மன் எப்பொழுது பதில் அஸ்திரத்தைப் போட முயன்றானோ அதற்குள் அவனது மார்பைப் பிளந்து பூமியில் வேகமாக தள்ளிற்று. பிறகு வீரமார்த்தாண்டன் என்பவன் இதைப் பார்த்து மிகுந்த கோபத்துடன் (42-44) தனுசினுடைய நுனியில்

शिञ्जिनीं धनुषोऽटन्यां योजयित्वा समागमत् । तमायान्तमभि प्रेक्ष्य द्रुतेनासुरनायकः ॥ ४५
कलंबान् प्रेरयित्वाशु ज्यांचापं तस्य सोऽच्छिनत् । ललाटेपिच तावत्तु शस्त्राण्यस्यासृजत् द्विजाः ॥ ४६
पुनश्च कार्मुकं यावत्कालेनाप महोन्नतम् । योक्तुं ज्ययाऽऽरभद्धीमान् अलुनात्तत्तदाप्ययम् ॥ ४७
रथं तुरङ्गमानस्त्रैर्भानुकोपो महाबलः । वीरमार्ताण्डकस्याशु पातयामास भूतले ॥ ४८
पुनस्सप्तशतास्त्राणि वक्षस्यस्य युयोज सः । ततोऽमर्षवशाद्वीर मार्ताण्डस्समहारवः ॥ ४९
उत्थाय स्वरथात्तस्य वक्षोमध्ये पपातहि । भञ्जयित्वाशु तच्चापं क्षिपतिस्म महीतले ॥ ५०
ससंभ्रमं तदा दैत्यः करवाळं कटिस्थितम् । कोशाद्गृहीत्वा तरसा क्रोडे तस्य प्रवेशयत् ॥ ५१
जग्राहच यदा भीमं रक्तधारा तदा भृशम् । निपपात प्रहर्तुश्च वक्षोमध्ये द्विजोत्तमाः ॥ ५२
तदानीं वीरमार्ताण्डः खड्गं स्वं परिगृह्य च । योजयामास तस्याशु वक्षस्यत्यन्तमुत्क्रुधा ॥ ५३
वारवाणं तदाच्छिन्नमेतेनासीत्तु निष्ठुरम् । दैत्यस्तु पुनरुत्प्लुत्य निटिले तस्य योजयत् ॥ ५४
करवाळं महाकोपात् पातयामास तं भुवि । प्रतस्थे सहसा वीरराक्षसो नाम दुर्जयः ॥ ५५

சிஞ்சினிம் தநுஷோடன்யாம் யோஜயித்வா ஸமாகமத் |
தமாயாந்தமபிப்ரேக்ஷ்ய த்ருதேநாஸுர நாயக: || 45
களம்பான் ப்ரேரயித்வாசு ஜ்யாம் சாபம் தஸ்ய ஸோச்சினத் |
லலாடேபிச தாவத்து சஸ்த்ராண்யஸ்யாSஸ்ருஜத் த்விஜா: || 46
புன:ச கார்முகம் யாவத் காலேநாப மஹோன்னதம் |
யோக்தும் ஜ்யயாSSரபத் தீமான் அலுநாத் தத் ததாப்யயம் || 47
ரதம் துரங்கமாநஸ்த்ரை: பாநுகோபோ மஹாபல: | வீரமார்த்தாண்டகஸ்யாசு பாதயாமாஸ பூதலே || 48
புன: ஸப்த சதாஸ்த்ராணி வக்ஷஸ்யஸ்ய யுயோஜஸ: |
ததோSமர்ஷவசாத் விர மார்தாண்ட: ஸமஹாரவ: || 49
உத்தாய ஸ்வரதாத் தஸ்ய வக்ஷோ மத்யே பபாதஹி | பஞ்ஜயித்வாசு தச்சாபம் க்ஷிபதிஸ்ம மஹீதலே || 50
ஸஸம்ப்ரமம் ததா தைத்ய: கரவாளம் கடிஸ்திதம் |
கோசாத் க்ருஹீத்வா தரஸா க்ரோடே தஸ்ய ப்ரவேசயத் || 51
ஜக்ராஹச யதா பீமம் ரக்த தாரா ததா ப்ருசம் | நிபபாத ப்ரஹர்து:ச வக்ஷோ மத்யே த்விஜோத்தமா: || 52
ததாநீம் வீரமார்தாண்ட: கட்கம் ஸ்வம் பரிக்ருஹ்யச |
யோஜயாமாஸ தஸ்யாசு வக்ஷஸ்யத்யந்த முத்க்ருதா || 53
வாரவாணம் ததா சின்னம் ஏதே நாஸீத்து நிஷ்டுரம் |
தைத்யஸ்து புநருத்புலுத்ய நிடிலே தஸ்ய யோஜயத் || 54
கரவாளம் மஹா கோபாத் பாதயாமாஸ தம் புவி | ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா வீரராக்ஷஸோ நாம துர்ஜய: || 55

நாணைப்பூட்டி யுத்தத்திற்காக வந்தான். எதிர்த்து வருகின்ற அந்த வீரமார்த்தாண்டனைப் பார்த்து அசுர நாயகனுமவன் (45) உடனே வேகமாக பாணங்களை ஏவி அவனது நாணையும் வில்லையும் அறுத்தான். ஓ முனிவர்களே! பிறகு மிகுந்த புத்திசாலியான வீரமார்த்தாண்டன் உன்னதமான வில்லை எடுத்து நாண் ஏற்ற ஆரம்பிப்பதற்கு முன் அவனது நெற்றியில் அஸ்திரங்களைப் போட்டான். அந்த வில்லையும் அறுத்தான். (46-47) மேலும் மகாபலின்டனை பானுகோபன் வீரமார்த்தாண்டனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும் அஸ்திரங்களால் அறுத்து பூமியில் தள்ளினான். (48) மறுபடியும் அந்த பானுகோபன் வீரமார்த்தாண்டனுடைய மார்பில் எழுநூறு அஸ்திரங்களை ஏவினான். பிறகு வீரமார்த்தாண்டன் மிகுந்த கோபத்துடன் சப்தித்துக்கொண்டு (49) ரதத்திலிருந்து கிளம்பி அவன் மார்பில் குதித்தான். அவனுடைய சாபத்தை முறித்து பூமியில் தள்ளினான். (50) அப்பொழுது அசுரனை பானுகோபன் இடுப்பிலிருந்த கத்தியை பரபரப்போடு உறையிலிருந்து எடுத்து மார்புக்குள் சொருகி (51) பிடுங்குகையில் உண்டான மிகுந்த ரத்ததாரையானது மிகவும் பயங்கரமாக குபிரென்று சொருகினவன் மார்பின் மேல் பீலிட்டு அடித்தது. (52) அப்பொழுது வீரமார்த்தாண்டன் மிகவும் கோபத்துடன் தனது கத்தியை எடுத்து சீக்கிரத்தில் அவன் மார்பில் குத்த (53) அதனால் அவன் தரித்திருந்த கெட்டியான கவசமானது பிளக்கப்பட்டது. பிறகு அசுரனுவெயில் மிக்க கோபத்தோடு துள்ளிக் குதித்து அவனது நெற்றியில் கத்தியால் குத்தி பூமியில் தள்ளினான். உடனே யாவராலும் ஜயிக்க

आगत्य समहावीरस्सहस्राख्याण्यमोचयत् । तानि सर्वाणि दैत्येशो मुक्त्वाशस्त्राण्यनेकशः ॥ ५६
अतक्ष्वच्छतधाक्ष्वेळाशब्देनावृतदिङ्मुखः । शतैस्तु सारथिं तस्य शरैर्मारयतिस्महि ॥ ५७
स्थाप्य सूतं पुनश्चान्यं क्षणादेव महाबलः । सहस्रैर्निशितैश्शस्त्रैर्मकुटं तस्यचोज्वलम् ॥ ५८
अपातयत्तदाक्षोण्यां वीरराक्षस संज्ञकः । त्रपया भानुकोपस्तु कोटीरं पुनरुज्वलम् ॥ ५९
निधाय मौलौ बलवान् कोपाग्नि ज्वलितो भृशम् । चिच्छेद चापं तस्यायं सहस्रैर्निशितैश्शरैः ॥ ६०
कार्मुकंतु यदाऽऽदातुं प्रवृत्तस्तरसा बली । तदैव भानुकोपोऽस्य रथं मुक्त्वाशरान् बहून् ॥ ६१
चिच्छेदसमहाटोपरवध्वनितदिङ्मुखः । क्षणादेव पुनश्चायं रथमास्थाय सुन्दरम् ॥ ६२
योद्धुमाप यदा कोपाच्छरासनलसत्करः । तदैवचापं तस्यायं भानुकोपोऽच्छिनत्पुनः ॥ ६३
ततश्शक्तिं महाकोपात् तत्याज सुमहारवः । शरैश्शतैस्सनिशितैरलावीत्तामपिक्षणात् ॥ ६४
अवरुह्य रथात्तूर्णं राक्षसो वीरपूर्वकः । रथेन साकं तं दैत्यं नुनोदोच्चैर्वियत्स्थले ॥ ६५
निर्गत्य शीघ्रमाकाशे रथे स्थित्वा महासुरः । अट्टहास निनादेन पूरयन्सकलादिशः ॥ ६६

ஆகத்ய ஸமஹாவீர: ஸஹஸ்ராஸ்த்ராண்யமோசயத் |
தாநிஸர்வாணி தைத்யேசோ முக்த்வா சஸ்த்ராண்யநேகச: || 56
அதக்ஷத் சததா க்ஷ்வேளா சப்தேநாவ்ருத திங்முக: |
சதைஸ்து ஸாரதிம் தஸ்ய சரைர்மாரயதிஸ்மஹி || 57
ஸ்தாப்ய ஸூதம் புந:சான்யம் க்ஷணாதேவ மஹாபல: |
ஸஹஸ்ரைர்நிசிதைச்சஸ்த்ரை: மகுடம் தஸ்ய சோஜ்வலம் || 58
அபாதயத் ததா க்ஷோண்யாம் வீரராக்ஷஸ ஸம்ஞ்ஜக: | த்ரபயா பாநுகோபஸ்து கோடீரம் புநருஜ்வலம் ||
நிதாய மௌளௌ பலவான் கோபாக்னி ஜ்வலிதோ ப்ருசம் |
சிச்சேத சாபம் தஸ்யாயம் ஸஹஸ்ரை: நிசிதை சரை: || 60
கார்முகந்து யதாதாதும் ப்ரவ்ருத்தஸ்தரஸா பலீ |
ததைவ பாநுகோபோஸ்ய ரதம் முக்த்வா சரான் பஹூன் || 61
சிச்சேத ஸமஹாடோப ரவத்வனித திங்முக: | க்ஷணாதேவ புந:சாயம் ரதமாஸ்தாய ஸுந்தரம் || 62
யோத்துமாப யதா கோபாத் சராஸந லஸத்கர: | ததைவ சாபம் தஸ்யாயம் பாநுகோபோச்சினத்புந: 63
தத:சக்திம் மஹாகோபாத் தத்யாஜ ஸுமஹாரவ: |
சரை: சதை: ஸுநிசிதை: அலாவீத் தாமபிக்ஷணாத் || 64
அவருஹ்ய ரதாத்தூர்ணம் ராக்ஷஸோ வீர பூர்வக: |
ரதேந ஸாகம் தம் தைத்யம்நுநோதோச்சைர்வியத்ஸ்தலே || 65
நிர்கத்ய சீக்ரமாகாசே ரதே ஸ்தித்வா மஹாஸுர: | அட்டஹாஸ நிநாதேன பூரயன் ஸகலா திச: || 66

முடியாத மிகுந்த வீர்யமுள்ள வீரராக்ஷஸனென்பவன் (54-55) சீக்கிரம் யுத்தத்திற்குவந்து, ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்தான். அஸுரேசன் அவையெல்லாம் கர்ஜனையினால் திக்குகளை நிரப்பிக்கொண்டு பல பாணங்களால் நூறு தூளாக செதுக்கினான். நூறு பாணங்களால் அவனது ஸாரதியைக் கொன்றான். (56-57) மகாபலிஷ்டனான வீரராக்ஷஸன் வேறு சாரதியை அமர்த்திக்கொண்டு கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் பிரகாசிக்கின்ற அவனது கிரீடத்தை பூமியில் தள்ளினான். பிறகு பலிஷ்டனான பாநு கோபன் மிக வெட்கம் கொண்டு மறுபடி பிரகாசிக்கின்றவேறு கிரீடத்தை (59) தலையில் வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபாக்னியால் பிரகாசித்துக் கொண்டு கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் அவனது வில்லை அறுத்தான். (60) மறுபடி பலம் கொண்ட அவன் துரிதமாக வேறு வில்லை எடுப்பதற்குள் பானுகோபன் அனேகம் பாணங்களை விட்டு அவனது தேரை (61) உடைத்து விட்டான். பிறகு ஓர் க்ஷணத்துக்குள் அவ்வீரன் மிகுந்த கர்ஜனையால் திசைகளையெல்லாம் ஒலிக்கச் செய்து கொண்டு வேறு அழகிய தேரில் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு வில்லை எடுத்து யுத்தத்திற்கு வரும்போதே பானுகோபன் அவனுடைய அவ்வில்லை துண்டித்தான். (63) பிறகு மிகுந்த கோபத்தோடு அந்த வீர ராக்ஷஸன் ஆரவார சப்தம் செய்து கொண்டு தனது வேலை பிரயோகித்தான். அதையும் பானுகோபன் மிகக் கூர்மைகளான நூறு பாணங்களால் ஓர் நொடிக்குள் தூளாக்கினான். (64) அதன் பிறகு வீர ராக்ஷஸன் சீக்கிரம் ரதத்தை விட்டு இறங்கி அந்த அசுரனை தேருடன் தூக்கி ஆகாசத்தில் வீசி எறிந்தான். (65) ஆகாசத்தில் செல்லும் போதே அந்த மகாசுரன் ரதத்திலிருந்தபடியே அட்டஹாஸ சப்தத்தால் திசைகள் எங்கும்

मुमोच शक्तिं तस्यायं निशितां वक्षसिक्रुधा । पतनाच्च महाशक्तेर्मोहमाप क्षितिंगतः ॥ ६७
वीरान्तको वीरमहेश्वरश्च विनिर्गता वीरपुरन्दरेण । महाबलैर्वीरमहेन्द्रवीर धीरौ तदा वीक्ष्य तदस्य विप्राः

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना भानुकोपस्य मूर्छोत्पातनम् ॥

प्रस्थिताश्च महावीरास्सर्वे कार्मुकपाणयः । घनाघना इव तदा महारावविभीषणाः ॥ १
ववर्षुश्शरजालानि भानुकोपमभिक्रुधा । स्यन्दनं भानुकोपोऽपि नानालंकार मण्डितम् ॥ २
अधिष्ठाय पुनश्चान्यं ववर्षेषु शरान् बहून् । युद्धं तदाऽभवत्तेषां सुरासुरमहीभुजाम् ॥ ३
अहंपूर्वमहंपूर्वं शंसतामतिभैरवम् । तदाऽसुरशरैर्विद्धावुभौ भग्नमनोरथौ ॥ ४
अन्यौ भग्नरथौ त्रासादेको मूर्छां तदापहि । दृष्ट्वैतदासुरी सेना भूतानां गततेजसाम् ॥ ५

முமோச சக்திம் தஸ்யாயம் நிசிதம் வக்ஷஸி க்ருதா । பதநாச்ச மஹாசக்தே: மோஹமாப க்ஷிதிம் கத: 67
வீராந்தகோ வீரமஹேச்வர:ச விநிர்கதா வீரபுரந்தரேண ।
மஹாபலைர்வீரமஹேந்த்ரவீர தீரௌ ததா வீக்ஷ்ய ததஸ்ய விப்ரா: ॥ 68

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே சதுர்த்தோத்யாய: ॥

॥ அத பஞ்சமோத்யாய: ॥

வீரபாஹுர் பானுகோபனை மோஹம் அடையச்செய்தல்.

ப்ரஸ்திதா ச மஹாவீரா: ஸர்வே கார்முகபாணய: । கநா கநா இவ ததா மஹாராவ விபீஷணா: ॥ 1
வவர்ஷு: சரஜாலானி பானுகோபமபிக்ருதா । ஸ்யந்தனம் பானுகோபோபி நாநாலங்காரமண்டிதம் ॥ 2
அதிஷ்டாய புந: சான்யம் வவர்ஷேஷு சரான் பஹூன் ।
யுத்தம் ததாபவத்தேஷாம் ஸுராஸுரமஹீபுஜாம் ॥ 3
அஹம்பூர்வமஹம்பூர்வம் சம்ஸதாமதி பைரவம் ।
ததாஸுரசரைர்வித்தௌ உபௌ பக்ன மனோரதௌ ॥ 4
அன்யௌ பக்நரதௌ த்ராஸாத் ஏகோ மூர்ச்சாம் ததாபஹி ।
த்ருஷ்ட்வைததாஸுரீஸேநா பூதாநாம் கததேஜஸாம் ॥ 5

நிரப்பிக்கொண்டு (66) .கூர்மையுள்ள தன் வேலை அவ்வீரன் மார்பின் மீது கோபத்தோடு எறிந்தான். அப்பெரிய வேல் விழுந்த மாத்திரத்தில் அவ்வீர ராக்ஷஸன் மூர்ச்சை யடைந்து பூமியில் விழுந்தான். (67) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது இதைக்கண்ட மகாபலிஷ்டர்களான வீராந்தகன் வீரமஹேச்வரன் வீர புரந்தரன் வீரதீரன் இவர்கள் எல்லோரும் யுத்தத்திற்கு புறப்பட்டார்கள். (68).

நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது அந்த மகாவீரர்கள் எல்லோரும் விற்களை எடுத்துக் கொண்டு நீருண்ட மேகங்கள் கர்ஜிப்பது போல் மிகுந்த சப்தம் செய்வதினால் அதிக பயங்கரர்களாகி பானுகோபன் மீது கோபத்தோடு பாணங்களை வர்ஷித்தனர். பானுகோபனும் பலவித அலங்காரங்களால் அழகிய (1-2) வேறு தேரில் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த பாணங்களை வர்ஷித்தான். அப்பொழுது நான்முன்னே நான்முன்னே என சப்திக்கின்ற தேவராஜர்களுக்கும் அசுரராஜனுக்கும் மிகக் கடுமையான யுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது இரண்டு வீரர்கள் அசுரனது பாணங்களால் அடிபட்டு மோஹமடைந்து விழுந்தார்கள். (3-4) மற்றிருவர் தேரை இழந்தார்கள். மற்றுமுள்ள ஒருவர் பயத்தினால் மூர்ச்சித்து சாய்ந்தான். அப்பொழுது

आजगाम महावेगा महाराव विभीषणा । अट्टहासपरास्तत्र ननृतुश्शार्ङ्गपाणयः ॥ ६
खड्गखेटधराः केचिद्धावन्तिस्म समंततः । एवं नदत्सु सर्वेषु दैत्येषु च तदा क्षणात् ॥ ७
महाबाहुर्महावीरो वीरबाहुर्विनिर्गमत् । पठन् विविध वेदान्तं गुहस्तोत्र परान्तरः ॥ ८
गुहाशयं गुहं ध्यायन् हृत्स्थितांभोरुहस्य सः । सुदृढं चापमादाय पिनाकमिव शङ्करः ॥ ९
शरसन्तति संभृत्यै चापे मौर्वीं तदाऽयुजत् । आस्फालयच्च तां भीमां स्वपक्षोभि विभीषणाम् ॥ १०
तदा समभवद्घोरो निनादः पूरयन् दिशः । ब्रह्माण्डसुषिरं तद्वद्गिरीणां च गुहान्तरम् ॥ ११
अकाण्डेऽण्डं स्फुटतिया ब्रह्मणोऽतिभयप्रदः । कल्लोलानां रवो वा स्यात् प्रळयांभोनिधेरल ॥ १२
एवमुत्प्रेक्षितो नाना प्रकारेणच मानवैः । तादृशं तं महारावं श्रुत्वा व्याघ्रभिया मृगाः ॥ १३
व्याघ्रा गजाश्च सिंहस्य रवमाऽकर्ण्य भीषणम् । शरभस्य रवोऽयं किमिति पञ्चानना अपि ॥ १४
त्यक्तभूभृद्गुहावासा दुद्रुवुः परितो दिशः । चकार भानुकोपोऽपि शिञ्जिन्यास्फालनं तदा ॥ १५
तदारावोऽभवत्तद्वत् सर्वाश्चर्यकरः परः । ततस्तु भानुकोपस्तं वीरबाहुं महाबलम् ॥ १६

ஆஜகாம மஹாவேகா மஹாராவ விபீஷணா । அட்டஹாஸபராஸ்தத்ர நந்ருது: சார்ங்க பாணய: ॥ 6
கட்க கேட தரா: கேசித் தாவந்திஸ்ம ஸமந்தத: ।
ஏவம் நதத்ஸு ஸர்வேஷு தைத்யேஷு ச ததா க்ஷணாத் ॥ 7
மஹாபாஹுர் மஹாவீர: வீரபாஹுர் விநிர்கமத் । படன் விவித வேதாந்தம் குஹஸ்தோத்ர பராந்தர: ॥ 8
குஹாசயம் குஹம் த்யாயன் ஹ்ருத்ஸ்திதாம்போருஹஸ்ய ஸ: ।
ஸுத்ருடம் சாபமாதாய பிநாகமிவ சங்கர: ॥ 9
சரஸந்ததி ஸம்ப்ருத்யை சாபே மௌர்வீம் ததாயுஜத் ।
ஆஸ்பாலயச்ச தாம் பீமாம் ஸ்வபக்ஷோபி விபீஷணாம் ॥ 10
ததா ஸமபவத் கோர: நிநாத: பூரயன் திச: । ப்ரம்மாண்ட ஸுஷிரம் தத்வத் கிரீணாம்ச குஹாந்தரம் ॥ 11
அகாண்டேண்டம் ஸ்புடதியா ப்ரம்மணோதி பயப்ரத: ।
கல்லோலானாம் ரவோ வா ஸ்யாத் ப்ரளயாம்போநிதேரலம் ॥ 12
ஏவமுத்ப்ரேக்ஷிதோ நாநா ப்ரகாரேணச மானவை: ।
தாத்ருசம் தம் மஹாராவம் ச்ருத்வா வ்யாக்ரபியா ம்ருகா: ॥ 13
வ்யாக்ரா கஜாச்ச ஸிம்ஹஸ்ய ரவமாகர்ண்ய பீஷணம் । சரபஸ்ய ரவோயம் கிமிதி பஞ்சாநநா அபி ॥ 14
த்யக்த பூப்ருத் குஹாவாஸா துத்ருவு: பரிதோ திச: ।
சகார பானுகோபோபி சிஞ்ஜின்யாஸ்பாலனம் ததா ॥ 15
ததாராவோபவத் தத்வத் ஸர்வாச்சர்ய கர: பர: । ததஸ்து பானுகோபஸ் தம் வீரபாஹும் மஹாபலம் 16

அசுர சேனையானது தேஜஸ்ஸை இழந்த பூதகணங்களின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு (5) மிகுந்த ஆரவார சப்தங்களால் பயங்கரமாகி மிகுந்த வேகத்தோடு வந்தது. சிலர் விற்களை கையில் பிடித்துக்கொண்டு அட்டஹாஸத்தோடு நர்த்தனம் செய்தனர். (6) சிலர் கத்தி கேடயங்களை வைத்துக் கொண்டு நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். இவ்விதமாக அசுரர்கள் சப்தித்த பொழுது ஒரு க்ஷணத்திற்குள் (7) பெரும் கைகளை உடையவனும் மகாவீரனுமான வீரபாகு [illegible] ஸ்தோத்திரங்களை மனதிலுள் ஜபம் செய்து கொண்டும் பலவித வேதவேதாந்தங்களை படித்துக் கொண்டும் (8) ஹ்ருதய கமல குகையில் இருக்கின்ற ஸ்ரீ குஹனை த்யானம் செய்துகொண்டும் பினாகமென்னும் வில்லை தரித்தது போல் ஓர் உறுதியான வில்லை கையில் வைத்துக் கொண்டு வெளிக் கிளம்பினான் (9) அப்பொழுது அவன் சரஜாலங்களைத் தொடுப்பதற்காக வில்லில் நாணை ஏற்றினான். தாங்கமுடியாத பயங்கரமான அந்த நாணை இழுத்து சப்திக்கச் செய்தான். (10) அப்பொழுது மிகுந்த பயங்கரமான சப்தமானது எல்லா திக்குகளையும் பிரம்மாண்ட முழுமையையும் மலைகளின் குகைகளையும் நிரப்பியது (11) மனிதர்கள் திடீர் என்று பிரம்மாண்டம் உடைந்து விழுகிறதோ! [illegible] கொடுக்கும் பிரளயகால சமுத்திரத்தின் அலை ஓசையோ! என பல விதமாக கருதினர். அப்பொழுது அப்படிப்பட்ட பெரிய ஒலியைக் கேட்டு மான்கள் புலியின் [illegible] (12-13) [illegible] பயங்கரமான சிம்ம கர்ஜனை [illegible] சரபத்தின் [illegible] (14) [illegible] மலைக்குகைகளை விட்டு [illegible] ஓடின. அப்பொழுது பானுகோபனும் நாணை மீட்டு [illegible] (15) அதே மாதிரி எல்லோருக்கும் ஆச்சரியப்படும்படியான

नब्रह्मात्वं नमधुभिन्नगुहो वलभिन्नच । दूतस्य कस्यचित्कोवा गर्वएताहशस्तव ॥ १७
मायावशेन पूर्वं त्वं मारयित्वाऽसुरान् गतः । दूतबुध्यातदाऽहं त्वां मुक्तवानस्मि सत्यतः ॥ १८
पश्याधुना बलं त्वत्र द्रावितं मारितं मया । जित्वा त्वामाहवे शीघ्रं सर्वान्देवां स्त्वदीयकान् ॥ १९
महच्छृंखलिकाबद्धान् करिष्यामि नसंशयः । इति ब्रुवन्तं तं प्रेक्ष्य वीरबाहुर्वचोऽब्रवीत् ॥ २०
किमुच्य तेऽधुना दैत्य पण्डितं मानिना त्वया । योद्धुमभ्यागतं दूतं न तथा वक्तुमर्हसि ॥ २१
दूते नास्ति बलं शौर्यमिति कस्यविनिश्चयः । मुक्त्वाऽभिमानं तस्मात्त्वं कुरु युद्धं मया सह ॥ २२
इत्थं वदति देवेशे वीरबाहौ महाबले । भानुकोपस्तु कोपेन दशास्त्राणि मुमोचहि ॥ २३
सोऽपि मुक्त्वादश शरान् बिभेदैतानि देवपः । शतसंख्याशुगान् दैत्यो विससर्ज पुनः क्रुधा ॥ २४
तावद्बाणानिवमुच्यायं तानप्याच्छिनदुज्वलम् । पुनश्च पत्रिणो दैत्यस्सहस्राणि जहौरुषा ॥ २५
वीरबाहुस्तु तान् छित्वा सहस्रैरेव कोपतः । तस्मिन्भूयस्सहस्राणि दशास्त्राण्यत्यजत्सुरः ॥ २६

நப்ரம்மா த்வம் நமதுபித் நகுஹோ வலபிந் நச। தூதஸ்ய கஸ்யசித் கோவா கர்வ ஏதாத்ருசஸ்தவ ॥ 17
மாயாவசேந பூர்வம் த்வம் மாரயித்வாऽஸுரான் கத: ।
தூதபுத்யா ததாஹம் த்வாம் முக்தவாநஸ்மி ஸத்யத: ॥ 18
பச்யாதுநா பலம் த்வத்ர த்ராவிதம் மாரிதம்மயா ।
ஜித்வா த்வாமாஹவே சீக்ரம் ஸர்வான் தேவான் ஸ்த்வதீயகான் 19
மஹச்ச்ருங்கலிகாபத்தான் கரிஷ்யாமி நஸம்சய: ।
இதி ப்ருவந்தம் தம் ப்ரேக்ஷ்ய வீரபாஹுர்வசோப்ரவீத் ॥ 20
கிமுச்யதேऽதுநா தைத்ய பண்டிதம் மாநிநா த்வயா ।
யோத்துமப்யாகதம் தூதம் நததா வக்துமர்ஹஸி ॥ 21
தூதே நாஸ்தி பலம் சௌர்யம் இதி- கஸ்ய விநிச்சய: ।
முக்த்வாபிமானம் தஸ்மாத்வம் குரு யுத்தம் மயா ஸஹ ॥ 22
இத்தம் வததி தேவேசே வீரபாஹௌ மஹாபலே। பாநுகோபஸ்து கோபேந தசாஸ்த்ராணி முமோசஹி ॥
ஸோபி முக்த்வா தச சரான் பிபேதைதாநி தேவப: ।
சத ஸங்க்யாசுகான் தைத்யோ விஸஸர்ஜ் புந: க்ருதா ॥ 24
தாவத்பாணான் விமுச்யாயம் தாநப்யாச்சிநதுஜ்வலம் ।
புந:ச பத்ரிணோ தைத்ய: ஸஹஸ்ராணி ஜஹௌ ருஷா ॥ 25
வீரபாஹுஸ்து தாஞ்சித்வா ஸஹஸ்ரைரேவ கோபத: ।
தஸ்மின் பூய: ஸஹஸ்ராணி தசாஸ்த்ராண்யத்யஜத்ஸுர: ॥ 26

மிகுந்த ஓசை உண்டாயிற்று. பின்பு பானுகோபன் மகாபலசாலியான வீரபாகுவைப் பார்த்து (16) நீ பிரம்மாவுமல்ல! விஷ்ணுவுமல்ல! குகனுமல்ல! இந்திரனுமல்ல! யாதோ ஒரு தூதனான உனக்கு இப்படிப்பட்ட கர்வம் ஏது? (17) முன்பு நீ மாயையினால் பல அசுரர்களைக் கொன்று விட்டு தப்பி ஓடிவிட்டாய். அப்பொழுது உன்னை தூதனென நினைத்து விட்டுவிட்டேன். இது ஸத்யம்! (18) உனது சைன்யங்களை யெல்லாம் கொன்று விரட்டி அடித்தோம். பார்த்தாயா? நான் இப்பொழுது சீக்கிரத்தில் உன்னை யுத்தத்தில் ஜயித்து உன்னைச் சேர்ந்த தேவர்களுக்கெல்லாம் (19) சந்தேகமின்றி பலுவான விலங்குகளை மாட்டுகிறேன் எனக்கூறிய அசுரனை நோக்கி வீரபாகு கூறினன் (20) ஓ அசுரா! நீ தன்னைத்தானே மேன்மையுள்ளவனாக நினைத்துக் கொண்டு யாது உரைத்திட்டாய். யுத்தத்திற்கு வந்தவனை தூதனென்று அவ்வாறு உரைப்பது சரியல்ல. (21) தூதனிடத்தில் பலம் வீர்யம் இராதென்பது யாருடைய தீர்மானம். ஆதலால் அஹங்காரத்தை விட்டு நீ இப்பொழுது என்னுடன் யுத்தத்தைச் செய். (22) இவ்வாறு தேவர்களுக்கு தலைவனும் பலிஷ்டனுமான வீரபாகு கூறுகையில் பானுகோபன் பத்து பாணங்களை கோபத்துடன் போட்டான். (23) அந்த வீரபாகுவான தேவத்தலைவனும் பத்து பாணங்களால் அவைகளை முறித்தான். பின்பு அசுரன் கோபம் கொண்டு நூறு பாணங்களைத் தொடுத்தான். (24) இந்த வீரபாகுவும் அவைகளையும் அவ்வளவு பாணங்களை ஜ்வலிக்கும்படி விட்டு முறித்தார். (25) வீரபாஹுவோவெனில், கோபத்தினால், ஆயிரம் பாணங்களால், அவைகளை முறித்து அந்த பானுகோபன் மீது பத்தாயிரம் அஸ்திரங்களை போட்டான். (26) பின்பு அசுரன் பதினாயிரம் பாணங்

दशभिस्ससहस्राणां छित्वातानसुरश्शरैः । भानुकोपोऽत्यजद्बाणान् लक्षसंख्यामितान्सुरे ॥ २७
तस्य लक्षशरैर्वीरबाहुः कृत्वाशुगान्वृथा । दशलक्षखगान् दैत्ये प्राहिणोत्समहारवान् ॥ २८
तावत्संख्यान् विमुच्यायं दैत्यश्छित्वाशुतानपि । शतलक्षशराणांतु नुनोदास्मिन् महाक्रुधा ॥ २९
तावत्संख्यैश्शरैस्तस्य तान् हत्वा देवनायकः । पुनश्शतसहस्राणि कोट्या तत्याज तं प्रति ॥ ३०
छित्वा तावच्छरैर्बाणानसुरो देवपोज्झितान् । कल्पान्तघनवद्भूयो ववर्ष सुबहून् शरान् ॥ ३१
वीरबाहुरपि क्रोधादट्टहासपरो भृशम् । मुमोच शस्त्रवर्षाणि महासंवर्तमेघवत् ॥ ३२
तदा तयोस्समभवद्युद्धे चित्रंतु दुर्दिनम् । रणचापगुणारावगर्जनातिभयप्रदम् ॥ ३३
शरजालप्रभापुञ्जस्फुरत्सौदामिनीवृतम् । वृताशेषदिगन्तार्कबाणवृन्दातिवृष्टिच ॥ ३४
शिलीमुखनदीमध्यभ्रमत्तद्रथपर्वतम् । निर्यद्बाणप्रभौघेन लक्ष्यवक्त्रं परस्परम् ॥ ३५
निष्काण्डसुसितच्छत्र फेनराजिविराजितम् । अनिमेषैरपितदा सनिमेषतयेक्षितम् ॥ ३६

தசபி: ஸ ஸஹஸ்ராணாம் சித்வா தாநஸுர: சரை: |
பாநுகோபோத்யஜத் பாணான் லக்ஷஸங்க்யா மிதான் ஸுரே || 27
தஸ்ய லக்ஷசரைர்வீரபாஹு: க்ருத்வாசுகாந்வ்ருதா |
தசலக்ஷ ககான் தைத்யே ப்ராஹிணோத் ஸமஹாரவான் || 28
தாவத் ஸங்க்யான் விமுச்யாயம் தைத்ய: சித்வாசுதாநபி |
சதலக்ஷசராணாந்து நுநோதாஸ்மின் மஹாக்ருதா || 39
தாவத்ஸங்க்யை: சரைஸ்தஸ்ய தான் ஹத்வா தேவநாயக: |
புந: சதஸஹஸ்ராணி கோட்யா தத்யாஜ தம் ப்ரதி || 30
சித்வா தாவச்சரைர்பாணான் அஸுரோ தேவபோஜ்ஜிதான் |
கல்பாந்த கனவத் பூய: வவர்ஷ ஸுபஹூன் சரான் || 31
வீரபாஹுரபி க்ரோதாத் அட்டஹாஸ பரோப்ருசம் |
முமோச சஸ்த்ரவர்ஷாணி மஹா ஸம்வர்த மேகவத் || 32
ததா தயோ: ஸமபவத் யுத்தே சித்ரந்து துர்தினம் | ரணச்சாப குணாராவ கர்ஜநாதி பயப்ரதம் || 33
சரஜால ப்ரபா புஞ்ஜ ஸ்புரத் ஸௌதாமினி வ்ருதம் |
வ்ருதாசேஷ திகந்தார்க பாண ப்ருந்தாதி வ்ருஷ்டிச || 34
சிலீமுக நதிமத்ய ப்ரமத்தத்ரதபர்வதம் | நிர்யத்பாண ப்ரபௌகேந லக்ஷ்ய வக்த்ரம் பரஸ்பரம் || 35
நிஷ்காண்ட ஸுஸிதச்சத்ர பேந ராஜி விராஜிதம் | அநிமேஷைரபி ததா ஸநிமேஷ தயேக்ஷிதம் || 36

களால் அவைகளை துண்டித்து அத்தேவன் மீது லக்ஷம் பாணங்களை போட்டான். (27) வீரபாஹுவான வன் கோபம் கொண்டு அவனது பாணங்களை லக்ஷம் பாணங்களால் வீணாக்கி பிறகு அந்த பானுகோபன் மீது மிகுந்த சப்தத்துடன் கூடிய பத்து லக்ஷம் பாணங்களைப் போட்டான். (28) பானுகோபன் அவை களை அவ்வளவு அம்புகளாலேயே பழுதாக்கி பிறகு அந்த வீரபாகு மீது வெகு கோபத்தோடு கோடி பாணங்களை வருஷித்தான். (29) தேவநாயகனும் அவைகளை அவ்வளவு அம்புகளாலேயே துண்டித்து மேலும் அவனை குறிவைத்து லக்ஷம் கோடி அம்புகளை போட்டான். (30) அசுரனான பானுகோபனும் தேவநாயகனான வீரபாஹுவால் விடப்பட்ட பாணங்களை அவ்வளவு பாணங்களால் முறித்து மறுபடி அவர் மீது பிரளயகாலமேகம் பொழிவது போல் நிறம்ப பாணங்களை வருஷித்தான். (31) பிறகு வீரபாகுவும் மிகுந்த கோபத்தோடு அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு பிரளயகாலமேகம் போல் பெரும் சரமாரிப் பொழிந் தான். (32) அப்பொழுது இவ்விருவர்களும் இவ்விதமாக யுத்தம் செய்கையில் ஆச்சரியப்படத்தகுந்த துர்தினமுண்டாயிற்று (அதாவது மேகங்கள் சூரியனை மறைக்கும் தினத்திற்கு துர்தினமெனப் பெயர்) அதோவென்றால் சப்திக்கின்ற நாணின் டங்கார ஓசைகளாகிய மேககர்ஜனைகளால் மகாபயங்கரமான தும் (33) பாணக் கூட்டங்களுடைய காந்தி ஸமூஹத்தால் பளிர் பளிர் என பிரகாசிக்கின்ற மின்னல் களால் சூழப்பெற்றதும், எல்லா திக்குக்களையும் சூரியமண்டலத்தையும் மறைக்கின்ற அம்புக் கூட்டங் களாகிற பெரும் மழையை உடையதும் (34) அம்புக்குவியல்களாகிற நதிகளுக்கிடையில் வட்டமாக சுற்றுகின்ற அவர்கள் ரதங்களாகிய மலைகளால் விளங்குகிறதும், வெளிப்படுகின்ற பாணங்களின் காந்தி யாலேயே ஒருவருக்கொருவர் பார்க்கக்கூடிய முகத்தை உடையதும் (35) காம்பு ஒடிந்த வெள்ளைக் குடைகளாகிய நுரை வரிசைகளால் விளங்குகிறதும் இமைக்கொட்டலற்ற தேவர்களாலும்கூட கண்

प्रवृत्ते दुर्दिने चैवं भानुकोपस्तदा शरैः । वीरबाहुविमुक्तानि छित्वास्त्राणि बहून्यपि ॥ ३७
पुनर्दशशरान्मुक्त्वा भञ्जयित्वाशु तद्धनुः । चकार सुमहारावं घर्मकाल पयोदवत् ॥ ३८
वीरबाहुस्ततश्चापं गृहीत्वान्यन्महोन्नतम् । प्रेरयित्वाशुगानाशु भञ्जयामास तद्धनुः ॥ ३९
असुरस्तु जवाद्भूयो गृहीत्वान्यन्महद्धनुः । महताशब्द जालेन पूरयंश्च दिशोदश ॥ ४०
अवर्षन्निशितान्बाणान् सहस्राण्यस्यवक्षसि । ततः कोपेन वीराणां वीरोत्यन्तं ज्वलन्निव ॥ ४१
कोटीरं पातयामास बाणैस्सप्तभिरासुरम् । अलंचकार दैत्यस्तु यदान्येनस्वकं शिरः ॥ ४२
तदैव कवचं तस्य चिच्छेदायं पुनश्शरैः । भानुकोपं तदा भानुरहसद्वीक्ष्य तादृशम् ॥ ४३
ततोऽसुरो महाकोपाद्धनुरास्फाल्य निष्ठुरम् । ववर्ष वीरनिटिले नाराचानां सहस्रकम् ॥ ४४
प्रोतांस्तत्र करेणाशु वीरबाहुस्समुत्क्षिपन् । शिञ्जिनीं ताडयित्वायं महाराव विभीषणः ॥ ४५
अट्टहासपरोत्यन्तं मुञ्चतिस्मास्यवक्षसि । सहस्राणि तथा वक्त्र दोस्सन्धि युगपाणिषु ॥ ४६
प्रतिस्थानं शराणां स प्रळयाग्निरिवज्वलन् । तच्छरैरग्निसंकाशैर्दह्यमानस्तदासुरः ॥ ४७

ப்ரவ்ருத்தே துர்திநே சைவம் பாநுகோபஸ்ததா சரை: |
வீரபாஹு விமுக்தாநி சித்வாஸ்த்ராணி பஹூன்யபி || 37
புந: தச சரான் முக்த்வா பஞ்ஜயித்வாசு தத்தநு: | சகார ஸுமஹாராவம் கர்மகால பயோதவத் || 38
வீரபாஹுஸ்தத:சாபம் க்ருஹீத்வான்யன்மஹோன்னதம் |
ப்ரேரயித்வாசுகாநாசு பஞ்ஜயாமாஸ தத்தநு: || 39
அஸுரஸ்து ஜவாத் பூய: க்ருஹீத்வான்யன்மஹத்தநு: | மஹதா சப்த ஜாலேந பூரயம்ச்ச திசோ தச || 40
அவர்ஷந்நிசிதான் பாணான் ஸஹஸ்ராண்யஸ்ய வக்ஷஸி |
தத: கோபேந வீராணாம் வீரோத்யந்தம் ஜ்வலந்நிவ || 41
கோடீரம் பாதயாமாஸ பாணை: ஸப்தபிராஸுரம் | அலஞ்சகார தைத்யஸ்து யதான்யேந ஸ்வகம் சிர: || 42
ததைவ கவசம் தஸ்ய சிச்சேதாயம் புந:சரை: |
பாநுகோபம் ததா பாநு: அஹஸத் வீக்ஷ்ய தாத்ருசம் || 43
ததோஸுரோ மஹாகோபாத் தநுராஸ்பால்ய நிஷ்டுரம் |
வவர்ஷ வீர நிடிலே நாராசாநாம் ஸஹஸ்ரகம் || 44
ப்ரோதாம்ஸ்தத்ர கரேணாசு வீரபாஹு: ஸமுக்ஷிபன் |
சிஞ்ஜினீம் தாடயித்வாயம் மஹாராவ விபீஷண: || 45
அட்டஹாஸ பரோத்யந்தம் முஞ்சதிஸ்மாஸ்ய வக்ஷஸி |
ஸஹஸ்ராணி ததா வக்த்ர தோஸ்ஸந்தி யுகபாணிஷு || 46
ப்ரதிஸ்தானம் சராணாம்ஸ ப்ரளயாக்நிரிவ ஜ்வலன் |
தச்சரைரக்னி ஸங்காசை: தஹ்யமாநஸ்ததாஸுர: || 47

இமைத்தலோடு பார்க்கப்பெற்றதுமாக விளங்கலாயிற்று. (36) இவ்விதமாக துர்தினம் நேரிட்டபோது பானுகோபன், வீரபாகுவால் விடப்பட்ட, பல அஸ்திரங்களை சேதித்து (37) பிறகு சீக்கிரத்தில் பத்து பாணங்களை விட்டு வீரபாகுவின் வில்லை ஒடித்து கோடை இடி இடித்ததுபோல் மிகுந்த கர்ஜனை செய்தான். (38) பிறகு வீரபாகு உன்னதமான மற்றோர் வில்லை எடுத்து சீக்கிரத்தில் பாணங்களை வருஷித்து அவனது வில்லை முறித்துவிட்டார். (39) அசுரனும் மறுபடி வேகமாக மற்றொரு பெரிய வில்லை எடுத்து பேரொலியால் பத்து திக்குக்களையும் நிரப்பி (40) அவரது மார்பின் மீது மிகக் கூர்மையான ஆயிரம் அம்புகளை வருஷித்தான். பிறகு வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரரான வீரபாகு மிகுந்த கோபத்தோடு ஜ்வலித்துக் கொண்டு (41) ஏழு பாணங்களால் அசுரனது கிரீடத்தை வீழச்செய்தார். உடனே அசுரன் வேறு கிரீடத்தினால் சிரஸ்ஸை அலங்கரிக்க யத்தனிக்கையில் (42) மேலும் அவர் பல பாணங்களால் அவனது கவசத்தை பிளந்தார். அந்நிலையிலுள்ள பானுகோபனைப் பார்த்து சூரியன் அப்பொழுது பரிஹஸித்தான். (43) பிறகு அசுரனும் மிகுந்த கோபத்தோடு கெட்டியான வில்லை டங்காரம் செய்து வீரபாகுவினுடைய நெற்றியில் ஆயிரம் நாராச பாணங்களை வருஷித்தான். (44) அங்கு தைத்து கோர்க்கலான அந்த நாராசங்களை வீரபாகு கையினால் பிடுங்கி எறிந்து மிகுந்த சிங்கநாதத்தோடு அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு பிரளயகாலாக்னி போல் ஜ்வலிப்பவராக நாணை மீட்டி அவனது மார்பு

मुमोह धनुषः कोट्यां बाहूनिक्षिप्य भूसुराः । मोहितेतु महापापे भानुकोपे दुरात्मनि ॥ ४८
प्रसूनराजीव्यरुचत् किंशुकाभेऽस्रशोणितैः । ततस्ससंभ्रमं सर्वे दैत्यास्संभूय तं वृताः ॥ ४९
ववर्षुश्शर जालानि युगपत् घर्ममेघवत् । वीरबाहुरथाटोपरवध्वनितदिङ्मुखः ॥ ५०
हृदिध्यायन् गुहं साक्षात् दैत्य संहार कारिणम् । सहस्रकोटि शस्त्राणि मुक्त्वा मुक्त्वा क्षणाद्दयम् ॥ ५१
छित्वाऽसुरशरान्सर्वान् नीहारान् भानुवत्करैः । अनन्तकोटि गणितैरस्त्रैस्सर्वान् दितेस्सुतान् ॥ ५२
अमारयद्यथारुद्रस्त्रिपुरं लीलया द्विजाः । तदा शिरांसि दैत्यानां बाणलग्नानि कानिचित् ॥ ५३
पेतुरब्धौ पराण्याशु पर्वतेषु सरित्सुच । द्वीपात् द्वीपं तथान्यानि यावदण्डगतानिहि ॥ ५४
इतराण्यात्म भार्याणां अपतन्पुर एव च ॥ ५५

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

முமோஹ தநுஷ: கோட்யாம் பாஹூநிக்ஷிப்ய பூஸுரா: |
மோஹிதேது மஹாபாபே பாநுகோபே துராத்மனி || 48
ப்ரஸூநராஜீ வ்யருசத் கிம்சுகாபேத்ர சோணிதை: |
தத: ஸஸம்ப்ரமம் ஸர்வே தைத்யா: ஸம்பூய தம் வ்ருதா: || 49
வவர்ஷு: சரஜாலானி யுகபத் கர்மமேகவத் | வீரபாஹுரதாடோப ரவத்வநித திங்முக: || 50
ஹ்ருதி த்யாயன் குஹம் ஸாக்ஷாத் தைத்ய ஸம்ஹாரகாரிணம்|
ஸஹஸ்ர கோடி சஸ்த்ராணி முக்த்வா முக்த்வா க்ஷணாதயம் || 51
சித்வாSஸுரசரான் ஸர்வான் நீஹாரான் பாநுவத்கரை: |
அனந்த கோடி கணிதை: அஸ்த்ரை: ஸர்வான் திதேஸ்ஸுதான் || 52
அமாரயத் யதா ருத்ர: த்ரிபுரம் லீலயா த்விஜா: | ததா சிராம்ஸி தைத்யாநாம் பாணலக்னாநி காநிசித்|| 53
பேதுரப்தௌ பராண்யாசு பர்வதேஷு ஸரித்ஸுச |
த்வீபாத் த்விபம் ததான்யாநி யாவதண்ட கதாநிஹி || 54
இதராண்யாத்மபார்யாணாம் அபதன் புரஏவச || 55

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே பஞ்சமோத்யாய: ||

முகம் இருதோள்கள் கைகள் இவைகளின் ஒவ்வொரு ஸ்தானங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களால் அடித்தான். அக்னிக்கு ஒப்பான அந்த பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அசுரன் (45-47) ஓ முனிவர்களே! வில்லின் நுனியை இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு மூர்ச்சையடைந்து சாய்ந்தான். துராத்மாவும் மஹாபாபியுமான பானுகோபன் மோஹமடைந்த போது (48) அவன் தரித்திருந்த இருபக்கங்களிலுமுள்ள புஷ்ப மாலைகள் ரத்தத்தினால் புரசம்பூவின் காந்தியுள்ளதாக விளங்கிற்று. பிறகு எல்லா அசுரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து பரபரப்போடு வீரபாகுவை சூழ்ந்து கொண்டு (49) ஒரே சமயத்தில் கோடைகாலத்து மேகம் போல் பாணக்கூட்டங்களை வருஷித்தனர். பிறகு வீரபாகுவும் வீரகர்ஜனையால் நிறப்பப்பட்ட திக்குக்களை உடையவராய் (50) அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்கின்ற ஸ்ரீ முருகனை மனதில் ஸாக்ஷாத்தாக தியானித்துக் கொண்டு ஒரு க்ஷணத்திற்குள் ஆயிரம் கோடி அஸ்திரங்களைப் போட்டு (51) சூரியன் தனது கிரணங்களால் பனிக்கூட்டங்களை நாசம் செய்வது போல் அசுரர்களது பாணங்களை நாசம் செய்து பின்னும் அனேக கோடி பாணங்களால் ஸகல அசுரர்களையும் (52) ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ ருத்ரன் த்ரிபுரர்களை நாசம் செய்வது போல் விளையாட்டாக மடிக்கச் செய்தார். அப்போது அசுரர்களுடைய தலைகளெல்லாம் பாணங்களோடு பற்றிக்கொண்டு சிலது (53) ஸமுத்ரத்திலும் சிலது மலைகளிலும் சிலது நதிகளிலும் சீக்கிரம் விழுந்தன. மேலும் சில தலைகள் ஒவ்வொரு தீவுகளிலும் அண்டச் சுவறு வரையிலும் சென்று விழுந்தன. (54) மற்றும் சில தலைகள் அவர்களுடைய மனைவிகளின் முன்னால் போய் விழுந்தன. (54½).

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन भक्तरक्षणाय अमोघास्त्र प्रयोगः ॥

ननृतुश्च कबन्धानि भूयांस्युत्थाय भीषणम् । तदा समभवत्तेषां रक्तैरेव महानदी ॥ १
मांसकर्दमभूयिष्ठा केशशैवालिनी भृशम् । अदण्डधवलच्छत्र फेनपङ्क्तिपरिष्कृता ॥ २
लुठत्तन्मस्तकपृथुदृषद्राजिपरीवृता । कीकसौघबृहच्छुक्तिपेशीसंघसमाकुला ॥ ३
परिभ्रमच्छ्येनकाककङ्कैरुपरि भीषणा । सारमेयशिवाभिश्च पिशिताकांक्षयावृता ॥ ४
प्रेतैः पिशाचैश्च तथा संकुला सर्वतो भृशम् । एवं मृताऽऽसुरीसेना वीरबाहुशराग्निना ॥ ५
ततो भूतानि सर्वाणि भूतसेनाधिपा अपि । मूर्छिताश्च परायेतु मिलितास्सर्व एवते ॥ ६
नृत्तगानपरेष्वेषु हसत्स्वपि परस्परम् । सहसा भानुकोपस्तु त्यक्तमोहस्तदा द्विजाः ॥ ७
मृतां बहुप्रकारेण स्वकीयां वाहिनीं तथा । निश्शेषेण तथा देवसेनां तामपि जीवतीम् ॥ ८
नृत्तगानपरां वीक्ष्य विचिन्त्य मनसापि च । साकं मया युयुधिरे एते सर्वे पलायिताः ॥ ९
अयमेको महाशूरो नसमोऽस्य पृथक्जनः । तमेनं घटिकामध्ये मारयिष्यामि सत्यतः ॥ १०

॥ ஷஷ்டோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகன் பக்தர்களை ரக்ஷிக்க அமோகாஸ்திரத்தைப் போடுதல்.

நந்ருது:ச கபந்தாநி பூயாம்ஸ்யுத்தாய பீஷணம் । ததா ஸமபவத் தேஷாம் ரக்தைரேவ மஹாநதீ ॥ 1
மாம்ஸ கர்தம பூயிஷ்டா கேச சைவாலிநீ ப்ருசம் । அதண்ட தவள ச்சத்ர பேந பங்தி பரிஷ்க்ருதா ॥ 2
லுடத்தன்மஸ்தக ப்ருது த்ருஷத்ராஜி பரிவ்ருதா । கீகஸௌக ப்ருஹச்சுக்தி பேசி ஸங்க ஸமாகுலா ॥ 3
பரிப்ரமச்யேந காக கங்கை ருபரிபீஷணா । ஸாரமேய சிவாபி:ச பிசிதாகாங்க்ஷயா வ்ருதா ॥ 4
ப்ரேதை: பிசாசை:ச ததா ஸங்குலா ஸர்வதோ ப்ருசம் ।
ஏவம் ம்ருதாऽऽஸுரீஸேநா வீரபாஹு சராக்நிநா ॥ 5
ததோ பூதாநி ஸர்வாணி பூதஸேநாதிபா அபி । மூர்சிதா:ச பராயேது மிளிதா: ஸர்வ ஏவதே ॥ 6
ந்ருத்த காந பரேஷ்வேஷு ஹஸத்ஸ்வபி பரஸ்பரம் ।
ஸஹஸா பாநுகோபஸ்து த்யக்தமோஹஸ்ததா த்விஜா: ॥ 7
ம்ருதாம் பஹுப்ரகாரேண ஸ்வகீயாம் வாஹிநீம் ததா ।
நிச்சேஷேண ததா தேவ ஸேநாம் தாமபி ஜீவதீம் ॥ 8
ந்ருத்த காந பராம் வீக்ஷ்ய விசிந்த்ய மநஸாபிச । ஸாகம் மயா யுயுதிரே ஏதே ஸர்வே பலாயிதா: ॥ 9
அயமேகோ மஹா சூரோ நஸமோஸ்ய ப்ருதக்ஜந: । தமேநம் கடிகா மத்யே மாரயிஷ்யாமி ஸத்யத: ॥ 10

ஆருவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது அனேகம் கபந்தங்கள் (தலையற்ற முண்டங்கள்) பயங்கரமாய் கூத்தாடின. அவர்களது ரத்தங்களால் ஓர் பெரிய நதி உண்டாயிற்று. (1) மாம்ஸங்களாகிற சேற்றினால் நிறைந்ததும் கேசங்களாகிய பாசிக் கொத்துகளால் நிறம்பியதும் காம்புகளற்ற வெண்குடைகளாகிற நுரை வரிசைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் (2) உருளுகின்ற அவர்களுடைய தலைகளாகிற பெரிய கற்கூடங்களால் சூழப்பட்டதும், மிகுந்த எலும்புகளாகிய ஏராளமான பெரிய கிளிஞ்சல் முட்டைகளால் நிறைந்ததும் (3) வட்டமிடுகின்ற பருந்து காக்கை கழுகு முதலியவைகளால் மிக பயங்கரமானதும், மாம்சத்தில் ஆசையுள்ள நரி நாய் இவைகளால் சூழப்பட்டதும் (4) பிரேதங்களாலும் பிசாசுகளாலும் நான்கு பக்கங்களிலும் நெருக்கமுற்றதும் இவ்விதமாக அசுர சேனையெல்லாம் வீரபாஹுவின் பாணக்கினியால் மடிந்த பிறகு (5) ஸகல பூதங்களும், பூதசேனைத் தலைவர்களும், மூர்ச்சையாக கிடந்தவர்களும், மற்றும் பலரும் எழுந்து ஒன்று சேர்ந்து, கூத்தாடி, பாடிக்கொண்டும், கொம்மாளமிட்டுக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும் இருக்கையில், பானுகோபன் சீக்கிரம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து (6-7) தன் சைன்யம் முழுவதும் பல விதமாய் மடிந்து கிடப்பதையும், தேவசேனை முழுவதும் உயிருடன் இருப்பதையும், சந்தோஷத்துடன் கூத்தாடி பாடிக்கொண்டிருப்பதையும், பார்த்து மனதில் ஆலோசித்தானது. ஓஹோ, இவர்கள் எல்லோரும் யுத்தத்தில் என்னோடு எதிர்த்து ஓடியவர்கள் (8-9) இவர்களில் இவன் ஒருவனே, பெரிய

नोचेदग्निं गमिष्यामि सोऽहं चापधरोऽत्रहि । इति प्रतिज्ञां कृत्वाऽयं दैत्यसेनाधिपः क्रुधा ॥ ११
नदन् भृशं तदा तूर्णं केसरीव महोन्नतः । ववर्ष त्रिशिरश्शस्त्रान सहस्राणि सुरंप्रति ॥ १२
तावत्तद्रूप शस्त्रैस्तच्छरांश्छित्वाशु देवपः । पुनर्मुमोच बाणानां सहस्राणि तदाऽसुरे ॥ १३
तानि सर्वाणि दैत्यस्तु महाबल पराक्रमः । भित्वाशु निशितैर्बाणैस्सहस्रैः कोपविह्वलः ॥ १४
पुनर्दश सहस्राणि मुक्त्वा शस्त्राणि निष्ठुरः । सैन्धवान तद्रथाबद्धान् सारथिं मृतिमानयत् ॥ १५
अथ भूताधिपः कोपादन्यमाशुरथं तदा । आरुह्य निशितैर्बाणैर्द्विशतैर्द्विशतैर्द्विजाः ॥ १६
आसुरं रथमश्वांश्च सारथिं कार्मुकं तथा । भित्वा महीतले वीरो नुनोद समहाबलः ॥ १७
ततोऽसुरो रथं प्राप्य कार्मुकंच समुन्नतम् । पुनर्मुमोच वज्रास्त्राण्यस्मिन्सप्त शतानिहि ॥ १८
देवपस्तु तदा खिन्नः किंचित्कोपवशात्पुनः । चतुर्दशशरैस्तस्य धनुश्छित्वाशु निष्ठुरम् ॥ १९
महता सिंहनादेन कंपयन्दैत्यकुञ्जरम् । सहस्रैस्तु शरैर्भूयश्छित्वा सूतंच तद्रथम् ॥ २०

நோசேதக்னிம் கமிஷ்யாமி ஸோஹம் சாபதரோத்ரஹி ।
இதி ப்ரதிக்ஞாம் க்ருத்வாயம் தைத்ய ஸேநாதிப: க்ருதா ॥ 11
நதன் ப்ருசம் ததா தூர்ணம் கேஸரீவ மஹோந்நத: ।
வவர்ஷ த்ரிசிர ச்சஸ்த்ரான் ஸஹஸ்ராணி ஸுரம் ப்ரதி ॥ 12
தாவத் தத்ருப சஸ்த்ரைஸ்தத் சராம்ச்சித்வாசு தேவப: ।
புநர் முமோச பாணாநாம் ஸஹஸ்ராணி ததாஸுரே ॥ 13
தாநி ஸர்வாணி தைத்யஸ்து மஹா பல பராக்ரம: ।
பித்வாசு நிசிதைர்பாணை: ஸஹஸ்ரை: கோபவிஹ்வல: ॥ 14
புநர் தச ஸஹஸ்ராணி முக்த்வா சஸ்த்ராணி நிஷ்டுர: ।
ஸைந்தவான் தத்ரதா பத்தான் ஸாரதிம் ம்ருதிமாநயத் ॥ 15
அத பூதாதிப: க்ரோதாத் அன்ய மாசுரதம் ததா ।
ஆருஹ்ய நிசிதைர்பாணை: த்விசதைர்த்விசதைர்த்விஜா: ॥ 16
ஆஸுரம் ரதமச்வாம்ச்ச ஸாரதிம் கார்முகம் ததா । பித்வா மஹீதலே வீர: நுநோத ஸ மஹாபல: ॥ 17
ததோஸுரோ ரதம் ப்ராப்ய கார்முகஞ்ச ஸமுன்னதம் ।
புநர்முமோச வஜ்ராஸ்த்ராணி அஸ்மின் ஸப்தசதாநிஹி ॥ 18
தேவபஸ்து ததா கின்ன: கிஞ்சித் கோபவசாத்புந: । சதுர்தச சரைஸ்தஸ்ய தநு:சித்வாசு நிஷ்டுரம் ॥ 19
மஹதா ஸிம்மநாதேந கம்பயன் தைத்ய குஞ்ஜரம் ।
ஸஹஸ்ரைஸ்து சரைர்பூய: சித்வா ஸூதஞ்ச தத்ரதம் ॥ 20

சூரன், இவனுக்கு ஈடாக மற்று யாருமில்லை, அப்பேர்கொத்த இவனை, ஒரு நாழிகைக்குள் ஸத்யமாய் கொன்றுவிடுகிறேன். (10) வில்லை தரிக்கின்ற நான் அப்படி செய்யாவிடில் அக்னிபிரவேசம் செய்யப் போகிறேன் என அசுரபடைத் தலைவனாகிய பானுகோபன் கோபத்துடன் பிரதிக்ஞை செய்து, (11) உடனே பெரிய சிங்கம்போல் மிகுந்த கர்ஜனை செய்து, வீரபாஹுவின்மீது மூன்று கூர்மையுள்ள (சூலம் போன்ற) ஆயிரம் அம்புகளை வர்ஷித்தான். (12) பிறகு தேவர்களை காக்கும் வீரபாஹு அதேவிதமான அம்புகளால் அவனது எல்லா அம்புகளையும் முறித்து மறுபடி அவ்வசுரன்மீது ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்தான். (13) மிக பல பராக்ரமசாலியான அசுரனோவெனில், அந்த அஸ்திரங்கள் யாவற்றையும் மிகுந்த கோபத்துடன் தனது ஆயிரம் அம்புகளால் துண்டித்து (14) மறுபடி குரூரனான பானுகோபன் பதினாயிரம் பாணங்களை விடுத்து, அவனது ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகளையும், ஸாரதிகளையும் கொன்றான். (15) பிறகு பூதகணங்களுக்கு தலைவனான வீரபாஹு கோபங்கொண்டு வேறு தேரில் சீக்கிரம் ஏறிக்கொண்டு கூர்மையான (ஓ முனிவர்களே) இருநூறு இருநூறு பாணங்களால் அசுரனுடைய தேர், குதிரைகள், ஸாரதி, தனுஸ் இவை யாவற்றையும் கொன்று பூமியில் விழுத்தினார். (16-17) பிறகு பானுகோபன் மறுபடி வேறு ரதத்தையும் உயர்ந்த தனுஸ்ஸையும் எடுத்துக்கொண்டு வீரபாஹுவின்மீது எழுநூறு வஜ்ராஸ்திரங்களை பிரயோகித்தான். (18) தேவரக்ஷகரான வீரபாஹு அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று கோபங்கொண்டவராகி அவனது கடின வில்லை பதினான்கு பாணங்களால் துண்டித்து (19) பெரிய சிங்கநாதத்தால் அஸுரச்ரேஷ்டனான பானுகோபனை நடுங்கச்செய்து, ஆயிரம்

तुरङ्गमानपि तथा पातयामास भूतले । पुनश्शितैश्शतैर्बाणैर्वक्षश्चास्य बिभेद हि ॥ २१
यदा रथं पुनर्दैत्यस्त्वारुरोह महोन्नतम् । तदाथ देवपस्तस्य निषङ्गं पृष्ठभागगम् ॥ २२
सहस्रैश्छिनद्बाणैर्भित्वा चारात्तु वक्षसि । ततस्ससंभ्रमं दैत्यश्चिन्तयित्वातरां तदा ॥ २३
अशक्योऽयंहि धनुषा जेतुमाहव मध्यगः । इति जग्राह मोहास्त्रं सर्वव्यामोहकारकम् ॥ २४
मनसा मन्त्रयित्वा तदमुञ्चद्भीषणं भृशम् । यदा विनिर्ययौ गाढं तमः पटलमेचकम् ॥ २५
अन्धीकृतजनाक्षं तदशेषाशावृतान्तरम् । महाभीतिप्रदं घोरं महामायाकरं परम् ॥ २६
मोहकं मोहकस्यापि भीषणं भीषणस्य च । तदा भूतानि सेनानां पतयस्सर्व एवते ॥ २७
स्वायुधानिच घोराणि क्षिपन्तिस्माशु तत्प्रति । अगणय्य महावेगादागच्छत्तद्धि देवपः ॥ २८
किमिदं भीषणं घोरं निवार्यं केनवा मया । आयाति शीघ्रं सर्वाणि शस्त्राण्युच्छिद्य रंहसा ॥ २९
एवं ससंभ्रमं वीक्ष्य व्यग्रचित्ते सुराधिपे । सहसा साकममुना सेनास्सर्वाश्च भूसुराः ॥ ३०

துரங்கமாநபி ததா பாதயாமாஸ பூதலே | புந: சிதை: சதைர்பாணை: வக்ஷ: சாஸ்ய பிபேதஹி || 21
யதாரதம் புநர்தைத்ய: த்வாருரோஹ மஹோன்னதம் |
ததாத தேவபஸ்தஸ்ய நிஷங்கம் ப்ருஷ்ட பாககம் || 22
ஸஹஸ்ரைரச்சினத்பாணை: பித்வா சாராத்து வக்ஷஸி |
தத: ஸஸம்ப்ரமம் தைத்ய: சிந்தயித்வாதராம் ததா || 23
அசக்யோயம்ஹி தநுஷா ஜேதுமாஹவமத்யக: |
இதி ஜக்ராஹ மோஹாஸ்த்ரம் ஸர்வ வ்யாமோஹ காரகம் || 24
மநஸா மந்த்ரயித்வா தத் அமுஞ்சத் பீஷணம் ப்ருசம் | யதா விநிர்யயௌ காடம் தம: படலமேசகம் || 25
அந்தீக்ருத ஜநாக்ஷம்தத் அசேஷாசாவ்ருதாந்தரம் | மஹாபீதி ப்ரதம் கோரம் மஹாமாயாகரம் பரம் || 26
மோஹகம் மோஹகஸ்யாபி பீஷணம் பீஷணஸ்யச | ததாபூதாநி ஸேநாநாம் பதய: ஸர்வ ஏவதே || 27
ஸ்வாயுதாநிச கோராணி க்ஷிபந்திஸ்மாசு தத் ப்ரதி |
அகணய்ய மஹாவேகாத் ஆகச்சத் தத்தி தேவப: || 28
கிமிதம் பீஷணம் கோரம் நிவார்யம் கேநவா மயா |
ஆயாதி சீக்ரம் ஸர்வாணி சஸ்த்ராண்யுச்சித்ய ரம்ஹஸா || 29
ஏவம் ஸஸம்ப்ரமம் வீக்ஷ்ய வ்யக்ர சித்தே ஸுராதிபே |
ஸஹஸா ஸாகமமுநா ஸேநா: ஸர்வா:ச பூஸுரா: || 30

ஆயிரம் பாணங்களால் அவனது ஸாரதியையும், ரதத்தையும் உடைத்து, குதிரைகளையும் அறுத்து கீழேதள்ளி மறுபடி கூர்மையான பாணங்களால் அவனது மார்பை பிளந்தார். (20–21) பிறகு அசுரன் மிக உன்னதமான வேறு ரதத்தில் ஏறி உட்காரும்போது, வீரபாஹு ஆயிரம் பாணங்களால் அவன் பின்புறமுள்ள அம்புறாதூணியை சேதித்து மார்புக்கு பக்கத்தில் விலாப்புறத்திலும் சிதைத்தார். (22) பிறகு அசுரன் மிக பரபரப்புடன், நன்கு ஆலோசித்து (23) யுத்த நடுவில் இருக்கும் இவர், வில்லினால் வெல்ல முடியாதவர் என தீர்மானித்து, எல்லோரையும் மோஹமடையச் செய்யும் ஸம்மோஹனாஸ் திரத்தை எடுத்தான். (24) மிகவும் பயங்கரமான அந்த அஸ்திரத்தை மனதால் ஜபித்து விடுத்தான். கும்பிருட்டு போல் கருத்ததும் (25) ஜனங்களுடைய கண்ணை பொட்டையாக்கியதும் எல்லா திக்குகளி லும் பரவியதும் பெரும் பயத்தை அளிப்பதும் கடூரமானதும் மிகுந்த மாயையை அளிக்கக்கூடியதும மிகப் பெரிதும் (26) மோஹத்தைச் செய்யக்கூடியதற்கெல்லாம் மோஹத்தை அளிக்கக்கூடியதும் பயத்தை அளிக்கக்கூடியதற்கெல்லாம் பயத்தை அளிக்கக்கூடியதுமான இந்த மோஹனாஸ்திரம் வெளியில் புறப் படும் பொழுதே பூதங்கள் படைத் தலைவர்கள் முதலிய எல்லோர்களும் (27) அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வசத்திலுள்ள மிகவும் கோரமான ஆயுதங்களையெல்லாம் அந்த அஸ்திரத்தின் மீது சீக்கிரத்தில் விட்டார்கள். அவைகளை பொருட்படுத்தாமல் மிகுந்த வேகத்தோடு வந்தது. தேவரக்ஷகரான அந்த வீரபாகு அதைப் பார்த்து (28) இதென்ன! பயங்கரமாக இருக்கிறதே. இதை எந்த அஸ்திரத்தால் தடை செய்வேன். எல்லா அஸ்திரங்களையும் முறித்துக் கொண்டு வேகமாக வருகிறதே! (29) என்று பரபரப்புடன் பார்த்தத் தேவநாயகன் மனக்கவலை கொண்ட பொழுது ஓ முனிவர்களே! அந்த அஸ்திர மானது வீரபாகுவோடு கூட அப்பூத சேனைகள் யாவர் மீதும் விழுந்து மோஹத்தை அடையும்படிச்

निपतन्मोहयामास तदस्त्रं वीरबाहुना । स्तंभा इवस्थितास्सर्वे भूतसेनाधिपा अहो ॥ ३१
रथेषु रथिनस्तद्वद्भूतलेऽपि परेक्षणात् । स्वस्वायुधान्यवष्टभ्य निद्रामापुर्द्विजोत्तमाः ॥ ३२
बालेनापि भृशञ्जेतुं शक्या इव तदास्थिताः । सन्तोषेण तदा तेषु भानुकोपश्शरान्बहून् ॥ ३३
मुक्त्वाशु रुधिराप्लुष्टान् अकरोत्तान्सुराधिपान् । ज्ञात्वैतत्सर्वभूतानां हृन्निवासो दयानिधिः ॥ ३४
कुमारस्सुकुमाराङ्गस्सच्चिदानन्द विग्रहः । हेमकूटपुरे स्वामी दिव्यसिंहासने स्थितः ॥ ३५
सेव्यमानस्सुरगणैः परितः पार्श्व वर्तिभिः । निवृत्तये तदस्त्रस्य मोहनाशस्तदा प्रभुः ॥ ३६
अमोहास्त्रं महाघोरं मुमोच सहसा ज्वलत् । भासयत्सुतरामाशास्सर्वा भानुकरा इव ॥ ३७
प्रभापुञ्जेन महता वारयामास तद्द्रुतम् । स्वापादिवोत्थितास्सर्वे वीरबाहुमुखास्सुराः ॥ ३८
भूत सेनाधिपतयस्त्यक्तमोहाः क्षणात् द्विजाः । अमोहास्त्रं तु मोहास्त्रं वारयित्वा गुहान्तिकम् ॥ ३९
ययावप्रतिमेनाशु रवेणैव तदा भृशम् । उत्थितास्सहसा वीरास्सर्वे लज्जितमानसाः ॥ ४०

நிபதன்மோஹயாமாஸ ததஸ்த்ரம் வீரபாஹுனா |
ஸ்தம்பா இவ ஸ்திதா: ஸர்வே பூதஸேநாதிபா அஹோ || 31
ரதேஷு ரதிநஸ்தத்வத் பூதலேபி பரே க்ஷணாத் |
ஸ்வஸ்வாயுதான்யவஷ்டப்ய நித்ராமாபுர்த்விஜோத்தமா: || 32
பாலேநாபி ப்ருசம் ஜேதும் சக்யா இவ ததாஸ்திதா: |
ஸந்தோஷேண ததா தேஷு பாநுகோப: சரான் பஹூன் || 33
முக்த்வாசு ருதிராப்லுஷ்டான் அகரோத்தான் ஸுராதிபான் |
க்ஞாத்வைதத் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருன்னிவாஸோ தயாநிதி: || 34
குமார: ஸுகுமாராங்க: ஸச்சிதாநந்த விக்ரஹ: | ஹேமகூடபுரே ஸ்வாமீ திவ்ய ஸிம்மாஸனேஸ்தித: 35
ஸேவ்யமாந: ஸுரகணை: பரித: பார்ச்வ வர்திபி: | நிவ்ருத்தயே ததஸ்த்ரஸ்ய மோஹநாசஸ்ததாப்ரபு: 36
அமோஹாஸ்த்ரம் மஹாகோரம் முமோச ஸஹஸா ஜ்வலத் |
பாஸயத்ஸுதராமாசா: ஸர்வா பாநுகரா இவ || 37
ப்ரபாபுஞ்ஜேந மஹதா வாரயாமாஸ தத்ருதம் | ஸ்வாபாதிவோத்திதா: ஸர்வே வீரபாஹுமுகா: ஸுரா: ||
பூதஸேநாதிபதய: த்யக்த மோஹா: க்ஷணாத்விஜா: |
அமோஹாஸ்த்ரந்து மோஹாஸ்தரம் வாரயித்வா குஹாந்திகம் || 39
யயாவப்ரதிமேநாசு ரவேணைவ ததா ப்ருசம் | உத்திதா: ஸஹஸா வீரா: ஸர்வே லஜ்ஜிதமானஸா: || 40

செய்தது. பூதசேனையின் தலைவர்கள் அப்பொழுது தூண்கள் போல் நின்றனர். (30-31) அதுபோலவே தேராளிகள் தேர்களிலும் மற்றவர்கள் பூமியிலும் அவரவர்கள் ஆயுதங்களை கையில் பிடித்தபடியே தூங்கி விட்டார்கள். (32) அப்பொழுது அவர்கள் கேவலம் ஓர் சிறுவனால்கூட முற்றும் ஜயிக்கத் தகுந்தவர்கள் போல் இருந்தனர். அச் சமயத்தில் பானுகோபன் வெகு ஸந்தோஷம் கொண்டு அவர்கள் மீது பல பாணங்களை (33) சீக்கிரமாக விட்டு அந்த தேவத் தலைவர்கள் யாவரையும் ரத்தப்பெருக்குடையவர்களாகச் செய்தான். இப்படி இருக்கையில் ஸர்வ பூதங்களின் ஹ்ருதய கமலங்களில் வஸிப்பவரும் கருணா ஸமுத்ரனும் (34) மிகவும் மிருதுவான அழகிய சரீரத்தை உடையவரும் ஸச்சிதாநந்த மூர்த்தியும் ஆகிய ஸ்ரீ குமாரர் இது விஷயங்களை மனதால் அறிந்து கொண்டு தேவகணங்களால் நான்கு பக்கத்திலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராக ஹேமகூடம் என்னும் பட்டணத்தில் திவ்யமான நவரத்ன ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்திருந்த (35) ஸகல மோஹங்களையும் நாசமாகச் செய்யும் ஸ்ரீ பிரபுவாகிய ஸ்ரீ ஸ்வாமியானவர் அந்த அஸ்திரத்தை தடுப்பதற்காக (36) மிகக் கடூரமானதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான அமோகாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரமோவென்றால் தனது காந்தியால் ஸகல திசைகளிலும் சூரிய கிரணங்கள் போல் மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டு (37) அந்த மோஹனாஸ்திரத்தை வேகமாக நாசம் செய்துவிட்டது. ஓ முனிவர்களே! உடனே வீரபாகு முதலிய தேவர்களும் ஸகல பூத சேனைத்தலைவர்களும் ஒரு நொடிக்குள் மோஹம் தெளிந்து தூங்கி எழுந்தவர்கள் போல் எழுந்தனர். (38½) அந்த அமோகாஸ்திரமோவென்றால் மோஹனாஸ்திரத்தை தடுத்துவிட்டு சப்தத்துடன்கூட ஸ்ரீ முருகனுடைய சமீபத்திற்கு துரிதமாக திரும்பி வந்துவிட்டது (39½) பிறகு உடனே எழுந்த அந்த வீரர்கள் யாவரும் மனதில் லஜ்ஜை கொண்டு பதில் அஸ்திரம் போட முடியாத நமக்கு என்ன வீர்யமிருக்கிறது, ஸ்ரீ ஷண்முக

प्रत्यस्त्रेऽकुशलानां नो वीर्यं किंवात्र वर्तते । कृपया षण्मुखस्यैते रक्षितास्सहसा वयम् ॥ ४१
इति स्तुत्वा गुहं सर्वे स्तोत्रैर्वेदान्तगुम्फितैः । योद्धुं पुनर्दैत्यवरमुपचक्रमिरे क्रुधा ॥ ४२
हन्तुकामस्तदा वीरबाहुस्तं सहसाऽसुरम् । अस्त्रं पाशुपतं वेगादग्रहीद्देवनायकः ॥ ४३
वीक्ष्य तद्दैत्यनाथोऽयं भयाविष्टमनास्त्वराम् । गृहीत्वाऽत्र मयैतस्य प्रत्यस्त्रं नगतः खलु ॥ ४४
गत्वाऽतो नगरं शीघ्रं अस्त्रं पाशुपतं महत् । समादायागमिष्यामि योद्धुमेनं महाबलम् ॥ ४५
इति निश्चितचित्तोऽयं सूक्ष्मरूपेण शीघ्रतः । मुक्त्वा रथं पुरं प्राप नानादैत्य समाकुलम् ॥ ४६
गायद्दैत्यवरांस्तत्र क्रीडतोऽक्षेण वेदिषु । ययौ वीक्ष्य स्वयं गेहं नानारत्न विचित्रितम् ॥ ४७
सुन्दरीभिर्मनोहारि गात्रयष्टिभिरावृतम् । कृतनानोपचारोऽपि नितरां खिन्नमानसः ॥ ४८
चिन्तयित्वा रणायात्र न्यवसद्भूसुरा भृशम् । भूतानि सेनापतयश्चक्रुः कोलाहलारवम् ॥ ४९
ववर्षुः पुष्पवृष्टिं च देवा व्योम्नि स्थितास्तदा । देवदुन्दुभयस्तद्वद्विनेदुस्ताडिता भृशम् ॥ ५०

ப்ரத்யஸ்த்ரேऽகுசலாநான்நோ வீர்யம் கிம்வாத்ரவர்ததே |
க்ருபயா ஷண்முகஸ்யைதே ரக்ஷிதா: ஸஹஸா வயம் || 41
இதி ஸ்துத்வா குஹம் ஸர்வே ஸ்தோத்ரைர்வேதாந்த கும்பிதை: |
யோத்தும் புனர் தைத்யவரம் உபசக்ரமிரே க்ருதா || 42
ஹந்துகாமஸ்ததா வீரபாஹுஸ்தம் ஸஹஸா ஸுரம் |
அஸ்த்ரம் பாசுபதம் வேகாத் அக்ரஹீத் தேவநாயக: || 43
வீக்ஷ்ய தத்தேவநாதோயம் பயாவிஷ்டமனாஸ்தராம் |
க்ருஹீத்வாத்ர மயைதஸ்ய ப்ரத்யஸ்த்ரம் நகத: கலு || 44
கத்வாதோ நகரம் சீக்ரம் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத்| ஸமாதாயாகமிஷ்யாமி யோத்துமேநம் மஹாபலம்||
இதி நி:சிதசித்தோயம் ஸூக்ஷ்ம ரூபேண சீக்ரத: |
முக்த்வா ரதம் புரம் ப்ராப நாநாதைத்ய ஸமாகுலம் || 46
காயத்தைத்யவராம்ஸ்தத்ர க்ரீடதோऽக்ஷேண வேதிஷு |
யயௌ வீக்ஷ்ய ஸ்வயம் கேஹம் நாநாரத்ன விசித்ரிதம் || 47
ஸுந்தரீபிர்மனோஹாரி காத்ரயஷ்டிபிராவ்ருதம் | க்ருத நாநோபசாரோபி நிதராம் கின்னமானஸ: || 48
சிந்தயித்வா ரணாயாத்ர ந்யவஸத் பூஸுரா ப்ருசம் | பூதாநிஸேநாபதய: சக்ரு: கோலாஹலாரவம் || 49
வவர்ஷு: புஷ்பவ்ருஷ்டிஞ்ச தேவாவ்யோம்நிஸ்திதாஸ்ததா |
தேவதுந்துபயஸ்தத்வத் விநேதுஸ்தாடிதா ப்ருசம் || 50

நாதனுடைய கருணையாலல்லவா சீக்கிரமாக நாம் யாவரும் காற்கப்பட்டோம் என்று யாவரும் ஸ்ரீ முருகனை வேதாந்தச் சொற்களால் இசைக்கப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்து பிறகு ரோஷம் கொண்டவராகி அசுரத் தலைவனுடன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினர். (40-42) அந்த அஸுரனை தேவநாயகரான வீரபாஹு கொல்ல எண்ணம் கொண்டு பாசுபதம் என்னும் அஸ்திரத்தை வேகமாக எடுத்தார். (43) அஸுரத் தலைவனன பானுகோபன் இது கண்டு மிகுந்த பயம்கொண்டு இதற்கு பதில் அஸ்திரம் நான் எடுத்து வரவில்லை. (44) ஆதலால் சீக்கிரமாக நான் நகரம் சென்று மஹத்தான பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மகாபலிஷ்டனை இவனோடு யுத்தம் செய்ய வரப்போகிறேன். (45) இவ்வாறு தீர்மானித்து இவன் சூக்ஷ்மமான ரூபத்துடன் தேரைவிட்டு இறங்கி பல அசுரர்களால் நிறைந்த தனது நகரத்திற்குச் சென்றான். (46) அங்கு கானம் செய்கின்ற அசுரர்களையும், திண்ணையில் சொக்கட்டான் ஆடுகின்றவர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பல ரத்தினங்களால் ஆச்சரியமானதும், (47) மனஸ்ஸை அபகரிக்கும் அவயவங்களை உடைய அழகுவாய்ந்த பெண்களால் சூழப்பட்டதுமான தனது வீட்டை அடைந்தான். ஓ முனிவர்களே! அங்கு பல உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டவனாகினும் மிகவும் மனவருத்தம் கொண்டு யுத்தத்தைப்பற்றிய கவலைகொண்டு இருந்தான். பூதங்களும் சேனாபதிகளும் கோலாகல சப்தத்தைச் செய்தனர். (48-49) தேவர்கள் ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு புஷ்ப வருஷத்தைச் செய்தனர். அதேபோல் தேவதுந்துபி வாத்தியங்களும் முழங்கின. (50) அப்பொழுது

तदा प्रोचुश्च भूतानि वीरबाहुं महाबलम् । नेतव्यो दैत्यवर्योऽयं पुराद् बध्वात्र देवप ॥ ५१
एवं वादिषु भूतेषु वीरबाहुस्तदाऽवदत् । पलायितो रणे योधा कोवासौच पुनर्भटैः ॥ ५२
नाभिभाव्य इतिप्राहुर्वृद्धास्तत्वार्थवेदिनः । आगतश्चेत्स्वयमयं संहरिष्याम्यसंशयम् ॥ ५३
एवमादिवचः श्रुत्वा भूतसेनाधिपास्तदा । प्रहृष्टमनसस्सर्वे प्रस्थितास्स्वपुरं प्रति ॥ ५४
दृष्ट्वा चैवं परिभवममुं भानुकोपस्य भानुर्भीत्येवागादपरजलधिं वीतभानुर्महान्तम् ।
सर्वे वीरास्सकलदनुजान्मारयित्वा द्रुतं ते स्कन्दावासं पुरमपि तदा प्रापिरे भूसुरेन्द्राः ॥ ५५

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन युद्धाय प्रस्थानम् ॥

वीरबाहुमुखास्सर्वे भूतसेनाधिपास्तदा । गत्वा स्कन्दस्य निकटं प्रणम्य सहसा क्षितौ ॥ १

ததா ப்ரோசுச்ச பூதானி வீரபாஹும் மஹாபலம் |
நேதவ்யோ தைத்யவர்யோயம் புராத் பத்வாத்ர தேவப || 51
ஏவம் வாதிஷு பூதேஷு வீரபாஹுஸ்ததாவதத் | பலாயிதோ ரணே யோவா கோவாஸௌச புநர்படை:
நாபிபாவ்யஇதி ப்ராஹு: வ்ருத்தாஸ்தத்வார்த்த வேதிந: |
ஆகத:சேத் ஸ்வயமயம் ஸம்ஹரிஷ்யாம்யஸம்சயம் || 53
ஏவமாதி வச:ச்ருத்வா பூதஸேநாதிபாஸ்ததா | ப்ரஹ்ருஷ்டமநஸ:ஸர்வே ப்ரஸ்திதா: ஸ்வபுரம்ப்ரதி || 54
த்ருஷ்ட்வா சைவம் பரிபவமமும் பாநுகோபஸ்ய பாநு: பீத்யேவாகாதபரஜலதிம் வீதபாநுர்மஹாந்தம் |
ஸர்வே வீரா: ஸகலதநுஜான் மாரயித்வா த்ருதம்தே ஸ்கந்தாவாஸம் புரமபி ததா ப்ராபிரே பூஸுரேந்த்ரா:

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஷஷ்டோத்யாய: ||

॥ ஸப்தமோத்யாய: ॥

"ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுதல்"

வீரபாஹுமுகா: ஸர்வே பூதஸேநாதிபாஸ்ததா | கத்வா ஸ்கந்தஸ்ய நிகடம் ப்ரணம்ய ஸஹஸா க்ஷிதௌ 1

பூதகணங்கள் மகாபலிஷ்டனை வீரபாகுவைப்பார்த்துக் கூறினர்கள். ஓ தேவரக்ஷகா! இப்பொழுது அவ்வசுரனைக்கட்டி நகரத்திலிருந்து கொண்டுவரவேண்டும். (51) இவ்விதம் பூதகணங்கள் கூறிய பொழுது வீரபாகு சொன்னர். ஓ வீரர்களே! "இவன் யாராயினும் யுத்தத்திலிருந்து புறம்காட்டி ஓடு பவனை படர்களைக்கொண்டு (52) அவமதிக்கக்கூடாதென உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள் கூறுகிருர்கள்." ஆகையால் அவன் தானுகவே வந்தால் அவனை நிச்சயம் ஸம்ஹரிக்கிறேன். (53) இதுபோன்ற வசனத்தைக்கேட்ட பூதஸேனுதிபர்கள் அப்பொழுது ஸந்தோஷமுள்ள மனதுடன் எல்லோரும் தன் பட்டணத்தைக் குறித்து புறப்பட்டார்கள். (54) ஓ முனிவர்களே! பானுகோபனுக்கு இப்பேர்க்கொத்த அவமானம் நேரிட்டதுகண்டு சூரியன் பயம் கொண்டவன்போல் கிரணங்களை ஒடுக்கிக் கொண்டு பெரியதான மேற்கு ஸமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்தான். எல்லா வீரர்களும் அப்பொழுது எல்லா அசுரர்களையும் கொன்றுவிட்டு பெருமைபொருந்திய ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரின் வாசஸ்தானமாகிய ஹேம கூடத்தை சீக்கிரம் அடைந்தார்கள். (55)

ஆறுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

அப்பொழுது வீரபாகு முதலிய எல்லா பூதஸேனுபதிகளும் ஸ்ரீகந்தனது சமீபம் வேகமாகச்சென்று பூமியில் நமஸ்கரித்து (1) துதிக்கத்தகுந்த அவரை சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து நடந்

स्तुत्वा स्तोत्रवरैः स्तुत्यं वृत्तान्तं च व्यजिज्ञिपन् । महत्या कृपया सर्वान् विलोक्य नितरां गुहः ॥ २
नियोजयामासतदा तानिमान् स्वगृहं प्रति । तुष्ट्या सर्वे सुरश्रेष्ठं नमस्कृत्यगृहान् गताः ॥ ३
शूरपद्माऽथ संश्रुत्य स्वपुत्रस्य पराभवम् । दूत वक्त्रेण बलवानहं गत्वा श्वएव तान् ॥ ४
साकं तेनार्भकेनाशु विजेष्यामि नसंशयः । इत्युक्त्वा तान् स्वकान् दूतान् प्रेरयित्वा गृहं प्रति ॥ ५
तस्थौ चिन्तापरवशो रात्रीं तामसुराधिपः । उषः काले समुत्थाय कृताशेष दिनक्रियः ॥ ६
सिंहासनं समारुह्य नानारत्नोप शोभितम् । सहस्रकोटि संख्याकान् दूतांश्च प्रैरयत्स्वकान् ॥ ७
आनेतुं स्वबलान्याशु तत्र तत्र स्थितान्ययम् । प्रस्थिता दूतवर्यास्ते तत्तद्द्वीपादि सन्धिषु ॥ ८
स्थितान् भटान् विभूंश्चापि समानीयागता द्रुतम् । शूरपद्माऽथतां द्रष्टुं आरुरोहच गोपुरम् ॥ ९
स्थित्वा तस्याग्रदेशेऽयं वीक्ष्यताननुजीविनः । शतसाहस्र संख्याकान् वाहिन्या दितिजन्मनः ॥ १०
अवरुह्याशुतुष्ट्यायं महत्याऽसुरनायकः । नानामणिगणाकीर्ण धृतोच्छ्रित महाधनुः ॥ ११
भासमानस्तदा शक्रधनुर्धृतघनौघवत् । तप्तकार्तस्वरमय शरपूर्णनिषङ्गधृत् ॥ १२

ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ரவரை: ஸ்துத்யம் வ்ருத்தாந்தஞ்ச வ்யஜிக்ஞிபன் |
மஹத்யா க்ருபயா ஸர்வான் விலோக்ய நிதராம் குஹ: || 2
நியோஜயாமாஸ ததா தாநிமான் ஸ்வக்ருஹம் ப்ரதி |
துஷ்ட்யா ஸர்வே ஸுரச்ரேஷ்டம் நமஸ்க்ருத்ய க்ருஹான் கதா: || 3
சூரபத்மாத ஸம்ச்ருத்ய ஸ்வபுத்ரஸ்ய பராபவம் | தூதவக்த்ரேண பலவான் அஹங்கத்வா ச்வஏவ தான் || 4
ஸாகம் தேநார்பகேநாசு விஜேஷ்யாமி நஸம்சய: |
இத்யுக்த்வா தான் ஸ்வகான் தூதான் ப்ரேரயித்வா க்ருஹம்ப்ரதி || 5
தஸ்தௌ சிந்தாபரவச: ராத்ரீம் தாமஸுராதிப: | உஷ: காலே ஸமுத்தாய க்ருதாசேஷ தின்க்ரிய: || 6
ஸிம்மாஸனம் ஸமாருஹ்ய நாநாரத்னோபசோபிதம் |
ஸஹஸ்ரகோடிஸங்க்யாகான் தூதாம்ச்ச ப்ரைரயத்ஸ்வகான் || 7
ஆனேதும் ஸ்வபலான்யாசு தத்ர தத்ர ஸ்திதான்யயம் |
ப்ரஸ்திதா தூதவர்யாஸ்தே தத்தத் த்வீபாதி ஸந்திஷு || 8
ஸ்திதான் படான் விபூம்ச்சாபி ஸமாநீயாகதாத்ருதம் |
சூரபத்மாத தாந்த்ரஷ்டும் ஆருரோஹச கோபுரம் || 9
ஸ்தித்வா தஸ்யாக்ர தேசேயம் வீக்ஷ்ய தாநநுஜீவிந: |
சதஸாஹஸ்ர ஸங்க்யாகான் வாஹின்யா திதி ஜன்மன: || 10
அவருஹ்யாசு துஷ்ட்யாயம் மஹத்யாSஸுரநாயக: | நாநாமணி கணாகீர்ண த்ருதோச்ரித மஹாதனு: || 11
பாஸமானஸ்ததா சக்ர தனுர்த்ருத கனௌகவத் | தப்த கார்தஸ்வரமய சரபூர்ண நிஷங்க த்ருத் || 12

தவைகளை தெரிவித்தனர். மிகுந்த கருணைகொண்டு ஸ்ரீ குஹன் அவர்கள் யாவரையும் பார்த்து அப்பொழுது (2) அவர்கள் யாவரையும் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டார். தேவச்ரேஷ்டனை ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து ஸந்தோஷத்துடன் தங்கள் வீட்டுக்கு யாவரும் சென்றனர். (3) பிறகு தூதன் வாயிலாக தனது புத்திரனின் தோல்வியை பலவானை சூரபத்மாஸுரன் கேட்டு நாளை தினமே நான் சென்று அந்த குழந்தையோடு போர்புரிந்து அவர்கள் யாவரையும் ஜயிக்கப் போகிறேன். இதில் சம்சயமில்லை எனச்சொல்லி தங்கள் தூதர்கள் யாவரையும் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு (4–5) அசுரர்களுக்குத் தலைவன் அன்றிரவு முழுதும் மிகுந்த கவலை கொண்டிருந்தான். பிறகு வெடியற்காலையிலெழுந்து ஆந்நிகங்களை செய்து முடித்து (6)! பல ரத்னங்களால் சோபைகொண்ட ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து ஆயிரம்கோடி தன் தூதர்களை ஆங்காங்கு இருக்கும் தனது சைன்யங்களை அழைத்துவரும்படி சீக்கிரமாக ஏவினான். உடனே அத்தூதச்சிரேஷ்டர்கள் புறப்பட்டுச்சென்று அந்தந்தத்தீவு முதலியவைகளது பூஸந்திகளில் (7-8) உள்ள யுத்தவீரர்களையும் அவர்களது தலைவர்களையும் சீக்கிரத்தில் அழைத்து வந்தார்கள். பிறகு சூரபத்மனும் அவர்களை பார்ப்பதற்கு கோபுரத்தின் மீது ஏறினான். (9) அதன் உச்சியிலிருந்துகொண்டு தனது வசமாக இருக்கும் லக்ஷம் வாகினி எண்ணிக்கைக்கொண்ட அசுரப்படை வீரர்களைக்கண்டு (10) மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வேகமாக கீழே இறங்கி அந்த அசுரநாயகனை சூரன் பல ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பெற்ற ஓர் உன்னதமான மகாதனுசை கையில் கொண்டபோது (11) இந்திர தனுசை ஆகாயத்தில்கொண்ட மேகக் கூட்டங்கள்

स्थिरविद्युत्प्रभापुञ्जभास्वरांबुदरूपवान् । धृतद्रोणप्रसूनौघदामोद्दामप्रभाभरः ॥ १३
तदा शुभ्रखगाबद्धमालावृष्टिघनप्रभः । दण्डप्रासासिनिस्त्रिंशकुठाराद्यायुधोज्ज्वलः ॥ १४
जितमन्दरकैलासमहामेरुधरे वरे । इन्द्रलोकरथे चित्रे नानारत्नोपशोभिते ॥ १५
वियद्गङ्गाजललिहच्छत्रध्वजपरिष्कृते । स्थित्वा प्रतस्थे दैत्येन्द्रस्सानुगो मन्त्रिभिर्वरैः ॥ १६
सेनापतिभिरन्यैश्च महावीरैर्महाबलैः । तथा सर्वायुधापूर्णबहुस्यन्दनराजिभिः ॥ १७
राजवीथीं ततस्तीर्त्वा गोपुरद्वारमागतः । सिंह तारकपुत्रौ तावसुरेशातिशूरकौ ॥ १८
सेनानामधिपौ कृत्वा प्रेरयित्वाशु पूर्वगौ । काहळीभेरिपटहमड्डुडिंडिमझर्झरैः ॥ १९
ताडितैस्समहारावैश्शंखवेणुविपञ्चिभिः । तुरङ्गमाणां हेषाभिर्बृंहितैर्मत्तहस्तिनाम् ॥ २०
भ्रमद्रथमहाचक्रनेमिजालरवैरपि । क्ष्वेळारवैश्च सेनानां मागधानां महारवैः ॥ २१
जितकल्पान्तकालाब्धिमहाकल्लोलनिस्स्वनः । नानारत्नवराकीर्णच्छत्रपङ्क्त्यावृताननः ॥ २२

ஸ்திரவித்யுத் ப்ரபா புஞ்ஜ பாஸ்வராம்புதரூபவான் |
த்ருத த்ரோண ப்ரஸூநௌக தாமோத்தாம ப்ரபாபர: || 13
ததா சுப்ர ககாபத்த மாலா வ்ருஷ்டி கநப்ரப: | தண்ட ப்ராஸாஸி நிஸ்திரிம்ச குடாராத்யாயுதோஜ்வல: ||
ஜித மந்தர கைலாஸ மஹா மேருதரே வரே | இந்த்ர லோக ரதே சித்ரே நாநாரத்னோபசோபிதே || 15
வியத்கங்கா ஜலலிஹ சத்ர த்வஜ பரிஷ்க்ருதே |
ஸ்தித்வா ப்ரதஸ்தே தைத்யேந்த்ர: ஸாநுகோ மந்த்ரிபிர்வரை: || 16
ஸேநாபதிபிரன்யை:ச மஹாவீரைர்மஹாபலை: | ததா ஸர்வாயுதாபூர்ண பஹுஸ்யந்தன ராஜிபி: || 17
ராஜவீதீம் ததஸ்தீர்த்வா கோபுரத்வாரமாகத: | ஸிம்ம தாரக புத்ரௌ தௌ அஸுரேசாதிசூரகௌ || 18
ஸேநாநாமதிபௌ க்ருத்வா ப்ரேரயித்வாசு பூர்வகௌ | காஹளீ பேரி படஹ மட்டு டிண்டிம ஜர்ஜரை: 19
தாடிதை: ஸுமஹாராவை: சங்க வேணு விபஞ்சிபி: |
துரங்கமாணும் ஹேஷாபி: பிரம்மிதைர்மத்த ஹஸ்திநாம் || 20
ப்ரமத்ரத மஹாசக்ர நேமிஜால ரவைரபி | க்ஷ்வேளாராவைஸ்ச ஸேநாநாம் மாகதாநாம்மஹாரவை: || 21
ஜித கல்பாந்த காலாப்தி மஹாகல்லோல நிஸ்வன: |
நாநாரத்ன வராகீர்ண சத்ர பங்த்யாSSவ்ருதாநந: || 22

போல் விளங்குகிறவனும், புடம்போட்ட தங்கமயமான பாணங்களால் நிரம்பிய அம்புராத்தூணிகளை தரித்தவனும் (12) மறைந்துவிடாமல் நிலைத்து மின்னிக்கொண்டிருக்கிற மின்னற்கொடிகளின் காந்திக் கூட்டங்களால் விளங்குகின்ற நீருண்ட மேகம் போன்ற ரூபமுடையவனும் தரிக்கப்பட்ட தும்பை பூமாலைகளால் மிகுந்த சோபையைக் கொண்டவனும் (13) ஆதலால் கொக்கு முதலிய வெண் பறவைகளின் மாலையுடன் கூடிய நீருண்ட மேகத்திற்கொப்பான காந்தி உள்ளவனும் தண்டாயுதம் பட்டாகத்தி கைகத்தி வாள் கத்தி கண்டரக்கோடாலி முதலிய பல ஆயுதங்களால் விளங்கியவனுமான அசுரராஜன் (14) மந்தரம் கைலாஸம் மகாமேரு இவைகளுக்கு மேற்பட்டதும் சிறந்ததும் பற்பல ரத்தினங்களால் விளங்குகின்றதும் விசித்திரமானதும் ஆகாய கங்கையின் ஜலத்தை தொடுகின்ற குடை த்வஜம் இவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்திரலோகத் தேரின் மீது ஏறிக்கொண்டு சிறந்த மந்திரிகளுடனும், மகாவீரர்களும் மகாபலசாலிகளுமான மற்ற சேனாபதிகளுடனும், சகல ஆயுதங்களாலும் நிரப்பப்பட்ட மற்ற தேர்களுடனும் புறப்பட்டான். (15-17) இராஜ வீதியைத் தாண்டி கோபுர வாசலுக்கு வந்த பிறகு சிங்கமுகன் பிள்ளையான அதிசூரனையும் தாரகன் பிள்ளையான அசுரேசனையும் (18) படைத் தலைவர்களாகப் பட்டங்கட்டி முந்தி செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டுக் காஹளிபேரி படஹம் மட்டு டிண்டிமம் ஜர்ச்சரம் முதலிய வாத்தியங்கள் ?(19) முழக்கப்பட்ட ஓசைகளாலும் சங்கம் புல்லாங்குழல் வீணை முதலிய இன்ப வாத்யங்கள் வாசிக்கப்படுவதாலும் குதிரைகளின் கனைத்தலாலும் மதையானைகளின் பிளிருதல்களாலும் (20) சுற்றி ஓடுகின்ற தேர்களுடைய பெரிய சக்கிரங்களின் விளிம்பு ஓசைகளாலும் சேனைகளின் கோலாஹல சப்தங்களாலும் கட்டியக்காரர்களுடைய துதி பாடல்களாலும் (21) பிரளய கால ஸமுத்ரத்தின் பெரிய அலை ஓசைகளை ஜயித்தவனும் சிறந்த பல ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட கொடை வரிசைகளால் மறைக்கப்பட்ட முகத்தை உடையவனும் (22) சேனைகளின் காலால் கிளப்பப்

शूरपद्माऽऽशु सेनाभिः प्राप युद्धस्थलं महत् । महता धूलिजालेन सेनापादोत्थितेन च ॥ २३
वृतार्कमण्डलाकाश विवराशामुखस्तदा । तदागमनमाश्विन्द्रः कुमाराय व्यजिज्ञपत् ॥ २४
प्रार्थयामास देवेशो नमस्कृत्य तरां तदा । जय शूरं दुरात्मानं भक्तवत्सल विश्वप ॥ २५
योद्धुमभ्यागतं शीघ्रं सर्वदैत्याधिपं प्रभो । इति संप्रार्थितस्स्कन्दस्तथेत्युक्त्वा पुरन्दरम् ॥ २६
अवरुह्यासनात् सैंहात् सर्वदैत्यापहारकः । वायुं स्वसारथिं तूर्णं रथस्यानयने गुहः ॥ २७
प्रेरयित्वाथ तेनाथमानीतेऽस्मिन्महारथे । ब्रह्मविष्ण्विन्द्रपूर्वैश्च स्तूयमानपदांबुजः ॥ २८
विपञ्चीगानसंसक्तनारदादिनिषेवितः । इत्थं दण्डैश्च नृत्यद्भिष्षड्भिर्ऋषिभिरावृतः ॥ २९
भेरीकाहळनिस्साणझर्झरीमड्डुमद्दळैः । शंखवंशविपञ्च्याद्यैर्भर्त्सिताम्भोधि संरवैः ॥ ३०
गायद्भिः किन्नरवरैः पठद्भिर्वन्दिभिर्गुणान् । छत्रचामरसंसक्तकरदेववरैरपि ॥ ३१
कृतनानोपचारौघैरन्यैरभ्यावृतान्तिकः । आरुह्यात्मरथं देवः प्रतस्थे सहसा द्विजाः ॥ ३२
प्रस्थिताश्च तदा वीरास्सह सेनाधिपैरपि । रथानारुह्य तरसा सर्वाभरणभूषिताः ॥ ३३

சூரபத்மாசு ஸேநாபி: ப்ராப யுத்தஸ்தலம் மஹத் | மஹதா தூளிஜாலேந ஸேநா பாதோத்திதேநச || 23
வ்ருதார்க மண்டலாகாச விவராசா முகஸ்ததா | ததாகமநமாச்விந்தர: குமாராய வ்யஜிக்ஞிபத் || 24
ப்ரார்தயாமாஸ தேவேசம் நமஸ்க்ருத்ய தராம்ததா | ஜய சூரம் துராத்மானம் பக்த வத்ஸல விச்வப || 25
யோத்துமப்யாகதம் சீக்ரம் ஸர்வ தைத்யாதிபம் ப்ரபோ |
இதி ஸம்ப்ரார்தித: ஸ்கந்த: ததேத்யுக்த்வா புரந்தரம் || 26
அவருஹ்யாஸநாத் ஸைம்ஹாத் ஸர்வ தைத்யாபஹாரக: |
வாயும் ஸ்வஸாரதிம் தூர்ணம் ரதஸ்யாநயநே குஹ: || 27
ப்ரேரயித்வாத தேநாயம் ஆனீதேஸ்மின் மஹாரதே |
ப்ரம்ம விஷ்ண்விந்த்ர பூர்வை:ச ஸ்தூயமானபதாம்புஜ: || 28
விபஞ்சீ காந ஸம்ஸக்த நாரதாதி நிஷேவித: | இத்தம் தண்டை:ச நிருத்யத்பி: ரிஷிபி:ஷட்பிராவ்ருத: ||
பேரீ காஹள நிஸ்ஸாண ஜர்ஜரீ மட்டு மத்தளை: |
சங்க வம்ச விபஞ்ச்யாத்யை: பர்த்ஸிதாம்போதி ஸம்ரவை: || 30
காயத்பி: கிந்நரவரை: படத்பி: வந்திபிர்குணன் | சத்ரசாமரஸம்ஸக்த கர தேவவரைரபி || 31
க்ருத நாநோபசாரௌகை: அன்யைரப்யாவ்ருதாந்திக: |
ஆருஹ்யாத்மரதம் தேவ: ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா த்விஜா: || 32
ப்ரஸ்திதா:ச ததா விரா: ஸஹ ஸேநாதிபைரபி | ரதாநாருஹ்ய தரஸா ஸர்வாபரண பூஷிதா: || 33

பட்ட மிகுந்த தூளிகளின் கூட்டத்தினுல் சூரிய மண்டலம் ஆகாயத்தின் இடைவெளி திக்குக்கள் முதலியவைகளெல்லாம் பரவி மறைக்கும்படி செய்யப்பட்டவனுமான அந்த சூரபத்மன் வேகமாக சேனைகளுடன் பெரும் யுத்த களத்தை அடைந்தான். அவனுடைய வரவை இந்திரன் ஸ்ரீ முருகனிடத்தில் தெரிவித்தார். (23-24) தேவேசனுன ஸ்ரீ முருகனை பல தடவை நமஸ்கரித்து வேண்டினுர். "ஓ பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே! ஓ உலகத்தைக் காப்பவரே! ஓ பிரபுவே! இப்பொழுது யுத்தத்திற்காக வந்திருக்கின்ற ஸகல அசுரர்களுக்கும் அதிபதியும் துராத்மாவுமாகிய இந்த சூரனை தாங்கள் சீக்கிரத்தில் ஜயிக்க வேண்டும்". இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் தேவேந்திரனை அவ்விதமே ஆகட்டுமெனக் கூறி (25-26) எல்லா அசுரர்களையும் அபகரிக்கும் ஸ்ரீ முருகன் ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து இறங்கி தன்னுடைய ஸாரதியான வாயுவை சீக்கிரம் தன் தேரைக் கொண்டு வரும்படி (27) கட்டளையிட்டு அவனுல் கொண்டுவரப்பட்ட தேரில் பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலியவர்களால் துதிக்கப்படும் சரண கமலத்தை உடையவரும், (28) வீணை வாத்தியம் வாசிப்பதில் ஈடுபட்ட நாரதர் முதலியவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவரும் இதேவிதமாய் முன்பு மீன் உருவம் கொண்ட ஆறு முனிவர்களும் தண்டத்தோடு கூத்தாடப்பெற்றவராகவும், (29) பேரி காஹளம் நிஸ்ஸாணம் ஜல்லரி மட்டு மத்தளம் சங்கம் புல்லாங்குழல் வீணை முதலிய வாத்தியமுழக்கங்களால் கடலோசையை ஜயிக்கப்பெற்றவரும் (30) கானம் செய்கின்ற கின்னர ச்ரேஷ்டர்களாலும் தனது சிறந்த குணங்களை எடுத்துகூறும் கட்டியக்காரர்களாலும் குடை சாமரம் முதலியவற்றை கைகளில் தரித்த தேவச்ரேஷ்டர்களாலும் (31) இன்னும் பல பல உபசாரங்களைச் செய்கின்ற மற்றவர்களால் சமீபத்தில் சூழப்பட்டவராகவும் ஓ முனிவர்களே! குஹனுன ஸ்ரீ முருகன் தனது ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டார். (32) அப்பொழுது சேனுபதி

भूतानि तानि तरसा कृतक्ष्वेळारवाण्यपि । तदा समभवद्रेणुपुञ्जो व्याप्तदिवाकरः ॥ ३४
सन्नद्धास्सहसा सर्वे प्रापुरायोधनस्थलम् । ततस्तु भूतसैन्यानि संवृतान्यासुरैर्भृशम् ॥ ३५
वडवाग्निरिवांभोधिजलैरतिबलैस्तदा । मुमुचुश्चाथ भूतानि वृक्षानुत्पाट्य पर्वतान् ॥ ३६
तथा शिलाश्च महतीरसुरेषु दुरात्मसु । तेऽपि दैत्यास्तदात्यन्तं क्रुद्धा भूतेषु शीघ्रतः ॥ ३७
स्वायुधान्यतिघोराणि तत्यजुस्सुमहारवाः । पुनर्भूतानि तान् कोपादसुरैरसुरान्छतैः ॥ ३८
तुरंगमैस्सहस्रैश्च दशभिर्मत्तहस्तिनः । सहस्रगजमुख्यैश्चतुरङ्गान्सुबहूनपि ॥ ३९
रथैर्गजैश्च दितिजानास्फाल्यास्फाल्यरंहसा । अमारयन् बहून् दैत्यान् करिणश्च तुरंगमान् ॥ ४०
उत्पाट्य पादौ संगृह्य तथा दैत्यास्तुरंगमान् । संभ्राम्य कांश्चित् भूपृष्ठे सन्ताड्यमृतिमानयन् ॥ ४१
असुराश्च ततश्शीघ्रं भूतैर्मुक्तान्महीरुहान् । पर्वतानायुधैश्छित्वा महासंरावभीषणाः ॥ ४२
पुनश्च भूतसेनासु मुक्त्वा नानायुधान्यपि । चिच्छिदुः पाणिपादादीन् द्रावयामासुरप्यहो ॥ ४३
निर्गताश्च ततश्शीघ्रं भूतसेनाधिपाः क्रुधा । दण्डखड्गशरैस्तद्वदायुधैस्सुमहारवाः ॥ ४४

பூதாநி தாநி தரஸா க்ருத க்ஷ்வேளா ரவாண்யபி। ததா ஸமபவத்ரேணு புஞ்ஜோ வ்யாப்த திவாகர: ॥ 34
ஸன்னத்தா: ஸஹஸா ஸர்வே ப்ராபு ராயோதனஸ்தலம் ।
ததஸ்து பூதஸைன்யானி ஸம்வ்ருதான்யஸுரைர்ப்ருசம் ॥ 35
படபாக்னி ரிவாம்போதி ஜலைரதிபலைஸ்ததா। முமுசு:சாத பூதாநி வ்ருக்ஷாநுத்பாட்ய பர்வதான் ॥ 36
ததா சிலா:ச மஹதீ: அஸுரேஷு துராத்மஸு ।
தேபி தைத்யாஸ்ததாத்யந்தம் க்ருத்தா பூதேஷு சீக்ரத: ॥ 37
ஸ்வாயுதான்யதி கோராணி தத்யஜு:ஸுமஹாரவா: ।
புனர்பூதாநி தான் கோபாத் அஸுரைரஸுராஞ்சதை: ॥ 38
துரங்கமை: ஸஹஸ்ரை:ச தசபிர்மத்த ஹஸ்திந: ।
ஸஹஸ்ரைர்கஜமுக்யை:ச துரங்கான் ஸுபஹூநபி ॥ 39
ரதைர்கஜை:ச திதிஜான் ஆஸ்பால்யாஸ்பால்ய ரம்ஹஸா ।
அமாரயன் பஹூன் தைத்யான் கரிண:ச துரங்கமான் ॥ 40
உத்பாட்ய பாதௌ ஸங்க்ருஹ்ய ததா தைத்யாஸ்துரங்கமான் ।
ஸம்ப்ராம்ய காம்ச்சித் பூப்ருஷ்டே ஸந்தாட்ய ம்ருதிமாநயன் ॥ 41
அஸுரா:ச தத: சீக்ரம் பூதைர்முக்தான் மஹீருஹான் । பர்வதாநாயுதை: சித்வா மஹா ஸம்ராவ பீஷணா:
புந:ச பூதஸேநாஸு முக்த்வா நாநாயுதான்யபி। சிச்சிது: பாணிபாதாதீன் த்ராவயாமாஸுரப்யஹோ 43
நிர்கதா:ச தத: சீக்ரம் பூதஸேநாதிபா: க்ருதா ।
தண்ட கட்க சரைஸ்தத்வத் ஆயுதை: ஸுமஹாரவா: ॥ 44

களுடன்கூட வீரர்கள் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகி தேர்களில் ஏறிக்கொண்டு வேகமாகப் புறப்பட்டனர். (33) பூதசைன்யங்கள் கோலாகல சப்தங்கள் செய்துகொண்டு புறப்படுகையில் புழுதித்திரள்கள் கிளம்பி சூரியனை மறைத்தன. (34) ஸன்னாஹம் கொண்ட யாவரும் வேகமாய் சந்தோஷங்கொண்டு யுத்தபூமிக்குச் சென்றனர். உடன் பூதப்படைகள் வடவாக்கினியானது ஸமுத்ரஜலங்களால் சூழப்பட்டதுபோல் மிகபலவான்களான அசுரர்களால் மிகுதியாக சூழப்பட்டன. அப்பொழுது பூதங்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பிடுங்கி (35-36) பெரிதான கற்பாறைகளையும் எடுத்து துஷ்டர்களான அசுரர்களின்மீது போட்டனர். அந்த அசுரர்களும் அப்பொழுது மிகுந்த கோபம் கொண்டு பெரும் கூச்சலுடன் பூதங்கள்மீது கடூரமான அயுதங்களை சிக்கிரமாக எறிந்தனர். பிறகு பூதங்கள் மிகுந்த கோபத்துடன் நூறு அசுரர்களை வாரி எடுத்து சுழற்றி அடிப்பதால் அசுரர்களையும் (37-38) பதினாயிரம் குதிரைகளால் மதம்பிடித்த யானைகளையும் ஆயிரம் யானைகளால் பல குதிரைகளையும் தேர்களாலும் யானைகளாலும் மற்றுமுள்ள அசுரர்களையும் வாரிவாரி அடித்து மிகுதியான அசுரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் கொன்றனர். (39-40) தவிரவும் அவர்கள் சில அசுரர்களையும் குதிரைகளையும் கால்களில் வாரிப்பிடித்து சுழற்றி பூமியில் ஓங்கி அடித்துக் கொன்றனர். (41) பிறகு அவர்கள் மிக பெரும் கூச்சல்களால் பயங்கரர்களாகி பூதங்களால் போடப்பட்ட விருக்ஷங்களையும், மலைகளையும் ஆயுதங்களால் துண்டித்தனர். (42) மேலும் பூதஸைன்யங்களில் பலர் பல ஆயுதங்களை எறிந்து கால் கைகளை முறித்தும் ஓடச்செய்தனர். ஆச்சரியம் (43) உடனே பூதகணாதிபர்கள்,

मारयन्तो बहून् दैत्यान् द्रावयामासुरञ्जसा । संबभूवुस्तदा दैत्य कबन्धानि बहून्यपि ॥ ४५
शोणितौघस्रवन्तीच समजायत वैनदी । वीक्ष्यैतदतिशूरस्तु दैत्येषु सुमहाबलः ॥ ४६
निर्जगाम महाटोपरवपूरितदिङ्मुखः । आरोहितरथे भग्ने पुनरारोहणायच ॥ ४७
अनुयातो रथैरन्यैर्द्विसहस्रैर्महोन्नतैः । दशसाहस्रतुरगैः कृष्टे रथवरे स्थितः ॥ ४८
ववर्ष शरवृष्टीश्च ध्वनयन्मेघवत् भृशम् । तादृशं तं महाशूरमुग्रो वीराधिपो महान् ॥ ४९
दण्डमुद्यम्य वेगेन ताडयामास वक्षसि । कवचञ्च तदा छिन्नं प्रहारेणास्य वक्षसि ॥ ५०
अतिशूरः पुनः कोपाच्छरान् शतसहस्रकान् । मुक्त्वा कळेबरं तस्य रक्ताप्लुष्टं तदाऽकरोत् ॥ ५१
ततस्ससंभ्रमं भूतपतिः पर्वतमुन्नतम् । उद्धृत्य सुमहावेगाद्रथे तस्य नुनोद हि ॥ ५२
निपपातास्य पतनाच्छतधास महीतले । क्षणात्पुनर्दैत्यवरो रथमन्यं समुज्ज्वलम् ॥ ५३

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे सप्तमोऽध्यायः ॥

மாரயந்தோ பஹூன் தைத்யான் த்ராவயாமாஸுரஞ்ஜஸா ।
ஸம்பபூவுஸ்ததா தைத்ய கபந்தாநி பஹூன்யபி ॥ 45
சோணிதௌக ஸ்ரவந்தீச ஸமஜாயத வை நதீ । வீக்ஷ்யைதததி சூரஸ்து தைத்யேஷு ஸுமஹாபல: ॥ 46
நிர்ஜகாம மஹாடோப ரவ பூரித திங்முக: । ஆரோஹித ரதே பக்னே புநராரோஹணாயச ॥ 47
அநுயாதோ ரதைரன்யை: த்விஸஹஸ்ரைர்மஹோன்னதை: ।
தசஸாஹஸ்ர துரகை: க்ருஷ்டே ரதவரே ஸ்தித: ॥ 48
வவர்ஷ சரவ்ருஷ்டி:ச த்வநயன் மேகவத் ப்ருசம் ।
தாத்ருசம் தம் மஹாசூரம் உக்ரோ வீராதிபோ மஹான் ॥ 49
தண்டமுத்யம்ய வேகேந தாடயாமாஸ வக்ஷஸி । கவசஞ்ச ததா ச்சின்னம் ப்ரஹாரேணாஸ்யவக்ஷஸி ॥ 50
அதிசூர: புந: கோபாத் சரான் சத ஸஹஸ்ரகான் ।
முக்த்வா களேபரம் தஸ்ய ரக்தாப்லுஷ்டம் ததாகரோத் ॥ 51
தத: ஸஸம்ப்ரமம் பூத பதி: பர்வத முன்னதம் । உத்ருத்ய ஸுமஹாவேகாத் ரதே தஸ்ய நுநோதஹி ॥ 52
நிபபாதாஸ்ய பதநாத் சததா ஸமஹீதலே । க்ஷணாத் புநர்தைத்யவரோ ரதமன்யம் ஸமுஜ்வலம் ॥ 53

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஸப்தமோத்யாய:

கோபமுண்டானவர்களாகி மிகுந்த சப்தத்தை செய்துகொண்டு எதிரில்வந்து, தண்டாயுதம், கத்தி, பாணம் முதலிய பல ஆயுதங்களால் பல அசுரர்களை கொன்று, பலரை விரட்டினார்கள். அப்பொழுது அசுரர்களின் பல முண்டங்கள் உண்டாயின. (44-45) மிகுந்த ரத்தப்ரவாஹத்தை உடைய நதியானது உண்டாயிற்று. அசுரர்களுள் சிறந்தவனும் மிகபலிஷ்டனுமான ஸிம்மமுகனின் புத்ரனாகிய அதிசூரன் இதைக்கண்டு (46) மிகுந்த கர்வத்தோடு ஸிம்மநாதத்தினால் திக்குகளை ஒலிக்கும்படி செய்துகொண்டு புறப்பட்டு ஏறிய தேர் முறிந்தபொழுது மறுபடி ஏறுவதற்காக (47) வேறு இரண்டாயிரம் தேர்களால் பின்தொடரப்பட்டவனும் மிக உயரமான பதினாயிரம் குதிரைகள் கட்டப்பட்ட தேரில் உட்கார்ந்து கொண்டு (48) மேகம்போல் கர்ஜனை செய்து பாணவருஷங்களை மழைபோல் சொரிந்தான். அப்பொழுது மிகுந்த பெருமை பொருந்திய உக்கிரன் என்ற ஓர் வீரச்ரேஷ்டன் அப்படிப்பட்ட மஹாசூரனை (49) வேகத்தோடு தண்டாயுதத்தை எடுத்து மார்பில் ஓங்கி அடித்தான். அப்பொழுது இவனது தடியடியால் மார்பிலிருந்த கவசம் உடைந்தது. (50) அதன்மேல் அதிசூரன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு லக்ஷம் அம்புகளைப்போட்டு அவனுடைய சரீரத்தை ரத்தகுழியுடன் கூடியதாகச் செய்தான். (51) பிறகு பூதபதியானவன் உயர்ந்த ஓர் மலையை பரபரப்புடன் பிடுங்கி மிகுந்த வேகத்தோடு அவன் தேர் மீது எறிந்தான். (52) இந்த மலை விழுந்ததால் அந்த தேர் அனேகம் துண்டுகளாகி பூமியில் விழுந்தது. உடனே அந்த அசுரன் ஒரு நொடிக்குள் ஜ்வலிக்கின்ற மற்றொரு ரதத்தின் மீது ஏறிக்கொண்டான். (53)

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

सिंमवक्त्रपुत्रेण अतिशूरनाम्ना विसृष्टस्य पाशुपतस्य श्री शिवसमीप गमनम् ॥

यदाऽऽरुरोह वेगेन तदानीं तस्य देवपः । पादघातेन हतवान् अश्वान् श्वसनवेगिनः ॥ १
ततश्शरशतं दैत्यो मुक्तवानमरेश्वरे । दण्डेन ताडयित्वा तानकरोच्च महारवम् ॥ २
पूर्वदेवः पुनः स्थित्वा रथेऽन्यस्मिन्महोन्नते । आग्नेयास्त्रं महाघोरं प्रळयाग्नि समप्रभम् ॥ ३
अमुञ्चद्गर्जयन्भीमं महासंवर्तमेघवत् । तदस्त्रं शतधा भिन्नं विस्फुलिंगान्बहून्स्सृजत् ॥ ४
प्रकाशयद्दशदिशो महाराव विभीषणम् । महताच जवेनाशु प्रापास्य निकटं द्विजाः ॥ ५
ततस्तु भूतसेनानामधिपो हृदयांबुजे । गुहं ध्यायन् क्षणेनैतत् उत्पाट्यास्त्रमभक्षयत् ॥ ६
भक्षितेऽस्मिन्पुनः क्रोधादसुरेशो महाबलः । वारुणास्त्रं जलमयं मुमोचारावभीषणम् ॥ ७
निर्ययौ तच्च तरसा कल्लोलैरिव वारिधिः । भक्षयामास देवेशः तदस्त्रमपि भीषणम् ॥ ८
ब्रह्मणोऽस्त्रं पुनः कोपादत्यजद्भीमनिस्स्वनम् । निर्यत्तदस्त्रं महता रवेणापूरयद्दिशः ॥ ९

॥ அஷ்டமோத்யாய: ॥

ஸிம்மவக்திரனுடைய பிள்ளையான அதிசூரனல் போடப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரம் ஸ்ரீ சிவ சமீபத்திற்குச் செல்லுதல்.

யதாருரோஹ வேகேந ததாநீம் தஸ்ய தேவப:। பாதகாதேந ஹதவான் அச்வான் ச்வஸநவேகிந: ॥ 1
தத: சரசதம் தைத்ய: முக்தவாநமரேச்வரே। தண்டேந தாடயித்வா தான் அகரோச்ச மஹாரவம் ॥ 2
பூர்வதேவ: புந: ஸ்தித்வா ரதேன்யஸ்மின் மஹோன்னதே।
ஆக்னேயாஸ்த்ரம் மஹாகோரம் ப்ரளயாக்னிஸமப்ரபம் ॥ 3
அமுஞ்சத் கர்ஜயன் பீமம் மஹா ஸம்வர்த மேகவத்।
ததஸ்த்ரம் சததா பின்னம் விஸ்புலிங்கான் பஹூன் ஸ்ருஜத் ॥ 4
ப்ரகாசயத் தச திச: மஹாராவ விபீஷணம்। மஹதாச ஜவேநாசு ப்ராபாஸ்ய நிகடம் த்விஜா: ॥ 5
ததஸ்து பூதஸேநாநாம் அதிபோ ஹ்ருதயாம்புஜே।
குஹம் த்யாயன் க்ஷணேநைதத் உத்பாட்யாஸ்த்ரமபக்ஷயத் ॥ 6
பக்ஷிதேஸ்மின் புந: க்ரோதாத் அஸுரேசோ மஹாபல:।
வாருணாஸ்த்ரம் ஜலமயம் முமோசாராவ பீஷணம் ॥ 7
நிர்யயௌ தச்ச தரஸா கல்லோலைரிவ வாரிதி:। பக்ஷயாமாஸ தேவேச: ததஸ்த்ரமபி பீஷணம் ॥ 8
ப்ரம்மணோஸ்த்ரம் புந: கோபாத் அத்யஜத் பீம நிஸ்வநம்। நிர்யத்ததஸ்த்ரம் மஹதா ரவேணாபூரயத்திச: ॥

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மற்றோர் தேரின் மீது அவன் வேகமாக ஏறும்பொழுதே தேவர்களை காக்கும் உக்கிரன் வாயுவேகமுடைய அவனது குதிரைகளை காலினால் உதைத்து கீழே சாய்த்தான். (1) பிறகு அசுரன் அந்த தேவச்ரேஷ்டனை உக்கிரன் மீது நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவைகளை அவன் தன் தண்டத்தினால் அடித்து பெரும் கூச்சலிட்டான். (2) பிறகு அசுரன் மகா உன்னதமான வேறு ரதத்திலிருந்து கொண்டு பிரளயகாலாக்னிக்கு ஒப்பான காந்தியோடு கூடின மகாகோரமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தை (3) பிரயோகித்தான். பிரளயகாலமேகம் போல் பயங்கரமாயும் கர்ஜித்தான். அப்பொழுது அந்த ஆக்னேயாஸ்திரமோவெனில் நூறு கிளைகளாகப் பிரிந்து நெருப்புப் பொரிகளை கக்கிக்கொண்டு மிகுந்த சப்தத்தினால் பயங்கரமாக இருந்து கொண்டு பத்து திக்குக்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு உக்கிரன் அருகில் ஓ முனிவர்களே! சென்றது. (4-5) பிறகு பூதசேனாதிபனான உக்கிரன் ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸ்ரீ குகனை தியானித்துக் கொண்டு ஓர் நொடிக்குள் அந்த ஆக்னேயாஸ்திரத்தைப் பிடித்து விழுங்கினான். (6) இந்த அஸ்திரமானது விழுங்கப்பட்டவுடன் மகாபலவானான அசுரன் மறுபடி மிகுந்த கோபம் கொண்டு ஜலமயமான வாருணாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். அதுவும் மிகுந்த சப்தத்தினால் பயங்கரமாயும் (7) அலைகளுடன் ஸமுத்திரம் கரை புரண்டு வருவது போல் கிளம்பி வருகையில் மகா பயங்கரமான அந்த வாருணாஸ்திரத்தையும் அந்த தேவேசன் பக்ஷித்துவிட்டான். (8) பிறகு அசுரன் கோபம் கொண்டு மகாபயங்கரமான சப்தத்துடன் கூடிய பிரும்மாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். அந்த

विभिन्नं बहुधा चैतच्चतुर्मुखतया तदा । प्रापाशु निकटं तस्य विवृतास्यं महाजवात् ॥ १०
तदैतद्भीषणं देवं स्मृत्वाशु मनसा गुहम् । चकारच महाघोरं हृदये पूर्ववत्क्रुधा ॥ ११
एवमस्त्रेषु सर्वेषु भक्षितेषुच दानवः । नारायणास्त्रं विधिवत् सर्वसंहार कारकम् ॥ १२
सर्वाशापूरकं शब्दैर्निराशानाहवे रिपून् । कुर्वन्मुमोच देवेशे क्वचिदव्याहतं रणे ॥ १३
एतदस्त्रं तदात्यन्तं भासयत्सकला दिशः । कल्पान्तघनसंराव भीषणं बहुरूपवत् ॥ १४
त्वरयाच महत्याच सविधञ्चामरेशितुः । गच्छद्देवपतिश्शीघ्रं गर्जयन् सिंहवत्क्रुधा ॥ १५
लिलिहे बलवान् देवं गुहं ध्यायन्निजान्तरे । तादृशं वीर्यमस्यायं दृष्ट्वा दैत्यवरस्तदा ॥ १६
कोऽयं विधिर्हरिर्वास्यात् उताहो भगवान् हरः । दिव्यानां पुरतस्तस्थे कोवास्त्राणां महाबलः ॥ १७
असौतु भक्षयामास वीर्यं धैर्यमहोऽस्यकिम् । एवमाश्चर्यमापायं भयकंपित विग्रहः ॥ १८
असुराश्च ततो भीतास्सर्वे ते योद्धुमागताः । ततोऽन्तरिक्षगा देवा वीक्ष्यास्यात्यद्भुतं बलम् ॥ १९

விபின்னம் பஹுதா சைதத் சதுர்முகதயா ததா ।
ப்ராபாசு நிகடம் தஸ்ய விவ்ருதாஸ்யம் மஹாஜவாத் ॥ 10
ததைதத் பீஷணம் தேவம் ஸ்ம்ருத்வாசு மநஸா குஹம் ।
சகாரச மஹாகோரம் ஹ்ருதயே பூர்வவத் க்ருதா ॥ 11
ஏவமஸ்த்ரேஷு ஸர்வேஷு பக்ஷிதேஷுச தாநவ: । நாராயணாஸ்த்ரம் விதிவத் ஸர்வ ஸம்ஹாரகாரகம் ॥
ஸர்வாசா பூரகம் சப்தை: நிராசாநாஹவே ரிபூன் ।
குர்வன் முமோச தேவேசே க்வசிதவ்யாஹதம் ரணே ॥ 13
ஏததஸ்த்ரம் ததாத்யந்தம் பாஸயத் ஸகலா திச: । கல்பாந்த கந ஸம்ராவ பீஷணம் பஹுருபவத் ॥ 14
த்வரயாச மஹத்யாச ஸவிதஞ்சாமரேசிது: । கச்சத்தேவபதி: சீக்ரம் கர்ஜயன் ஸிம்ஹவத் க்ருதா ॥ 15
லிலிஹே பலவான் தேவம் குஹம் த்யாயன் நிஜாந்தரே ।
தாத்ருசம் வீர்யமஸ்யாயம் த்ருஷ்ட்வா தைத்யவரஸ்ததா ॥ 16
கோயம் விதிர் ஹரிர்வாஸ்யாத் உதாஹோ பகவான் ஹர: ।
திவ்யாநாம் புரத: தஸ்தே கோவாஸ்த்ராணாம் மஹாபல: ॥ 17
அஸௌது பக்ஷயாமாஸ வீர்யம் தைர்யமஹோஸ்ய கிம் । ஏவமாச்சர்யமாபாயம் பயகம்பித விக்ரஹ: ॥ 18
அஸுரா:ச ததோ பீதா: ஸர்வே தே யோத்துமாகதா: ।
ததோந்தரிக்ஷகா தேவா வீக்ஷ்யாஸ்யாத்யத்புதம் பலம் ॥ 19

அஸ்திரமானது திக்குக்களையெல்லாம் சப்தத்தால் நிறப்பிக் கொண்டு (9) நான்கு நான்கு முகங்களோடு பல கிளைகளாகப் பிரிந்து கிளம்பி வாயைத் திறந்து கொண்டு மிகுந்த வேகத்தோடு அவன் சமீபத்திற்குச் சென்றது. (10) அப்பொழுது உக்கிரன் தேவனான ஸ்ரீ குஹனை மனதால் தியானம் செய்து கொண்டு பயங்கரமான பிரம்மாஸ்திரத்தையும் கோபத்தோடு முன்போலவே விழுங்கிவிட்டான். (11) இவ்விதம் எல்லா அஸ்திரங்களும் அவரால் பக்ஷிக்கப்பட்ட போது அசுரன் எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹாரம் செய்யக் கூடியதும் சப்தத்தால் ஸகல திக்குக்களையும் நிறப்புவதும் சத்ருக்களை யுத்தத்தில் ஆசைபற்றவர்களாகச் செய்வதும் எங்கும் வீணாகாததுமான நாராயணாஸ்திரத்தை விதிப்படி அந்த தேவேசன் மீது பிரயோகித்தான் (12-13) அப்போது அந்த அஸ்திரமோவெனில் பத்து திக்குக்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டும் பிரளயகாலமேகம் போல் மிகுந்த சப்தம் செய்து கொண்டும் பல உருவத்துடனும் (14) மிகுந்த வேகத்தோடு தேவேசன் சமீபம் வரும்போதே அவன் கோபத்தினால் சிங்கநாதம் செய்து தேவாதி தேவனாகிய ஸ்ரீ முருகனை தன் ஹ்ருதயத்தில் த்யானம் செய்து அந்த பலவானான உக்கிரன் நாராயணாஸ்திரத்தை (நாக்கினால்) நக்கி உட்கொண்டு விட்டான். அப்பொழுது அந்த அசுரன் அப்பேர்க்கொத்த அவனது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு (15-16) இவன் யார்? பிரம்மாவா? விஷ்ணுவா? அல்லது பகவானாகிய ருத்திரனா? எந்த பலிஷ்டன்தான் இப்பேர்க்கொத்த திவ்யாஸ்திரங்களுக்கு முந்தி நின்று ஸமாளிக்க முடியும். (17) இவனோவெனில் எல்லாவற்றையும் பக்ஷித்துவிட்டானே! இவனுக்கு என்ன வீர்யம்? என்ன தைர்யம்? என்று இவ்விதமாக மிக ஆச்சரியமடைந்து பயத்தினால் நடுக்கம்கொண்ட சரீரத்தை உடையவனாக ஆனான். (18) பிறகு யுத்தத்திற்கு வந்த எல்லா அசுரர்களும் பயத்தினால் மிக்க நடுக்கம் கொண்டார்கள். ஆகாசத்திலுள்ள தேவர்கள் இவரது ஆச்சரியமான பலத்தைப்

महदाश्चर्यसंयुक्ता प्रोचुर्ब्रह्माणमाशुते । किमेतावद्बलं धैर्यं वीर्यमस्य वद प्रभो ॥ २०
आहतानात्मभूर्देवान् संशयाविष्टमानसान् । शिवाश्रितेषु सर्वेषु प्रथमोऽयं शिवप्रियः ॥ २१
संपादितप्रसादश्च शिवस्यामिततेजसः । हन्तुमण्डानि सर्वाणि कोविदोऽयं क्षणाद्बली ॥ २२
आद्यो बलवान् विष्णुचक्रं मुक्तं तदाहवे । गणात्तस्मादपिवरः कुत्रवै तस्य दानवाः ॥ २३
किमशक्यं महादेवकुमारासक्तचेतसाम् । पवित्रीकृतलोकानां पूज्यानांच सुरासुरैः ॥ २४
एवमुक्तास्तु ते देवा ब्रह्मणात्यादरेणच । ध्यायन्तो हृदयांभोजे कुमारं पुष्करस्रजम् ॥ २५
आनन्दाश्रुपरीताक्षास्सर्वे कण्टकिततत्वचः । इतोऽपि बलमस्याशु भूयात्स्कन्दप्रसादतः ॥ २६
एवमाशीः प्रयुक्त्वा ते वीक्षणाय स्थिताः खगाः । अथासुरस्तु जेतव्यः केनोपायेनवाव्ययम् ॥ २७
किमस्त्रमेनं सुमहन्महान्तं बलशालिनम् । जयिष्यति रणे भीमं द्रावयिष्यति देवपम् ॥ २८
इति सञ्चिन्त्य तरसा ज्ञात्वा पाशुपतं महत् । कृत्वातु मानसीं पूजां शिवास्त्रायासुरेश्वरः ॥ २९

மஹதாச்சர்ய ஸம்யுக்தா: ப்ரோசு: ப்ரம்மாணமாசுதே |
கிமேதாவத் பலம் தைர்யம் வீர்யமஸ்ய வத ப்ரபோ || 20
ஆஹதாநாத்மபூர்தேவான் ஸம்சயாவிஷ்ட மாநஸான் |
சிவாச்ரிதேஷு ஸர்வேஷு ப்ரதமோயம் சிவப்ரிய: || 21
ஸம்பாதித ப்ரஸாத:ச சிவஸ்யாமித தேஜஸ:| ஹந்துமண்டானி ஸர்வாணி கோவிதோயம் க்ஷணாத்பலீ ||
ஆதத்யோ பலவான் விஷ்ணு சக்ரம் முக்தம் ததாஹவே |
கணாத்தஸ்மாதபிவர: குத்ரவை தஸ்ய தாநவா: || 23
கிமசக்யம் மஹாதேவ குமாராஸக்த சேதஸாம் | பவித்ரீக்ருதலோகாநாம் பூஜ்யாநாஞ்ச ஸுராஸுரை: 24
ஏவமுக்தாஸ்து தே தேவா: ப்ரம்மணாத்யாதரேணச |
த்யாயந்தோ ஹ்ருதயாம்போஜே குமாரம் புஷ்கரஸ்ரஜம் || 25
ஆநந்தாச்ரு பரீதாக்ஷா: ஸர்வே கண்டகித த்வச:| இதோபி பலமஸ்யாசு பூயாத் ஸ்கந்த ப்ரஸாதத:|| 26
ஏவமாசீ: ப்ரயுக்த்வாதே விக்ஷணாய ஸ்திதா: ககா: |
அதாஸுரஸ்து ஜேதவ்ய: கேநோபாயேந வாச்வயம் || 27
கிமஸ்த்ரமேநம் ஸுமஹந் மஹாந்தம் பலசாலிநம் | ஜயிஷ்யதி ரணே பீமம் த்ராவயிஷ்யதி தேவபம் || 28
இதி ஸஞ்சிந்த்ய தரஸா க்ஞாத்வா பாசுபதம் மஹத் |
க்ருத்வாது மாநஸீம் பூஜாம் சிவாஸ்த்ராயாஸுரேச்வர: || 29

பார்த்து (19) கொண்டாடி பிரம்மாவை நோக்கி கூறியதாவது ஓ பிரபுவே! இவனுக்கு இவ்வளவு தைரியமும் பலமும் வீர்யமும் எப்படி உண்டாயிற்று என்பதை தாங்கள் கூற வேண்டும். என (20) இவ்விதம் சந்தேகம் கொண்ட அந்த தேவர்களைப் பார்த்து பிரம்மா கூறியதாவது :— சிவனை அண்டிய எல்லா பக்தர்களுக்குள் இவன் முதல்வனான சிவபக்தன். (21) அளவற்ற மகிமை கொண்ட பரமேச்வரனுடைய பிரஸாதத்தை நன்கு அடைந்தவன். ஒரு நொடியில் எல்லா பிரம்மாண்டங்களையும் அழிப்பதற்கு பலிஷ்டனான இவன் தகுதியுள்ளவன். (22) முன்பு யுத்தத்தில் விடப்பட்ட விஷ்ணு சக்கிரத்தை விழுங்கிய இந்த பலிஷ்டன் பூதகணத்திற்கெல்லாம் மேல்பட்டவன். (23) ஸ்ரீ மகாதேவனின் புத்ரனான ஸ்ரீ முருகனிடம் அன்பு வைத்தவர்களும் உலகத்தை பரிசுத்தமாகச் செய்கின்றவர்களும் தேவாசுரர்களால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களுமான பக்தர்களுக்கு செய்ய முடியாத கார்யம் ஏது? (24) பிரம்மதேவனால் ஆதரவுடன் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவர்கள் தாமரை மாலையை அணிந்த குமாரனை (25) ஹ்ருதய கமலத்தில் தியானம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகினவர்களும் ரோமாஞ்சமுள்ளவர்களுமாக ஆகி இவனுக்கு ஸ்ரீ முருகனுடைய அருளால் இதற்கு மேல்பட்ட பலமும் உண்டாக வேண்டுமென (26) வாழ்த்தி விட்டு இந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு ஆகாசத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். பிறகு அசுரனோவென்றால் எந்த உபாயத்தினால் இவனை சீக்கிரமாக ஜயிக்கமுடியும். (27) யுத்தத்தில் மகா பயங்கரனாகிய பெருமை பொருந்திய பலிஷ்டனான இந்த தேவரக்ஷகனை எந்த மஹாஸ்திரம் தான் ஜயித்து விரட்டும் (28) என்று ஆலோசித்து உடனே மகிமை கொண்ட பாசுபதாஸ்திரம்தான் ஜயத்தைக் கொடுக்குமென அறிந்து அந்த அசுரன் அந்த பாசுபதாஸ்திரத்தை மனதினால் பூஜை செய்து (29)

अस्त्रञ्च महाघोरं महासंहारकारकम् । तदस्त्रं निर्ययौ शीघ्रात् ब्रह्मणोऽण्डं महारवैः ॥ ३०
पूरयन्सर्वसंहारपररुद्राट्टहासवत् । नानाविषाणि सर्पाग्नियमदूतगणान्बहून् ॥ ३१
तथायुधानि घोराणि ज्वलन्ति सुबहून्यपि । उद्गिरद्भीषयल्लोकान् सर्वान् भूताधिपानपि ॥ ३२
वेगेन महताचाशु द्रावयद्भूतसन्ततिम् । वीक्ष्य तत्सोऽञ्जलिपुटो स्वके मूर्ध्नि महाभयात् ॥ ३३
अपास्य दण्डमुग्रोऽयं शिवं ध्यायन् हृदंबुजे । पञ्चाक्षरं महामन्त्रं उच्चरन्मनसाशुच ॥ ३४
उन्मील्य नयनं चोच्चैर्जपन् हरहरेतिच । भवशंभो महादेव शिवशंकर रक्षमाम् ॥ ३५
इति कंपितसर्वाङ्गस्तदा तस्थे महाबलः । ततस्त्रमाज्ञया शंभोस्समीपं सहसा गतम् ॥ ३६
तमस्पृष्ट्वा महाघोरं तदानीं ब्राह्मणोत्तमाः । द्विजाः– किमर्थं सूत भगवन् अवन्ध्यं यत्र कुत्र चित् ॥
दैवतानांच सर्वेषामस्त्राणामधिराजकम् । अस्त्रं पाशुपतं घोरमस्पृष्ट्वैनं दुरासदम् ॥ ३८
गतं तद्ब्रूहि सर्वज्ञ शंभोरभ्याशमाज्ञया । इति पृष्टस्तु तानाह सूतस्सर्वार्थसारवित् ॥ ३९

அத்யஜச்ச மஹாகோரம் மஹா ஸம்ஹார காரகம் |
ததஸ்த்ரம் நிர்யயௌ சீக்ராத் ப்ரம்மணோண்டம் மஹாரவை: || 30
பூரயத் ஸர்வ ஸம்ஹார பர ருத்ராட்டஹாஸவத் | நா நாவிஷாணி ஸர்பாக்நி யம தூத கணான் பஹூன் ||
ததாயுதாநி கோராணி ஜ்வலந்தி ஸுபஹூன்யபி |
உத்கிரத் பிஷயல்லோகான் ஸர்வான் பூதாதிபாநபி || 32
வேகேந மஹதாசாசு த்ராவயத் பூதஸந்ததிம் |
வீக்ஷ்ய தத் ஸோஞ்ஜலிபுடோ ஸ்வகே மூர்த்னி மஹாபயாத் || 33
அபாஸ்ய தண்டமுக்ரோயம் சிவம் த்யாயன் ஹ்ருதம்புஜே |
பஞ்சாக்ஷரம் மஹாமந்த்ரம் உச்சரன் மநஸா சுச || 34
உன்மீல்ய நயநம் சோச்சை: ஜபன் ஹரஹரேதிச | பவ சம்போ மஹா தேவ சிவ சங்கர ரக்ஷமாம் || 35
இதி கம்பித ஸர்வாங்க: ததா தஸ்தே மஹா பல: | ததஸ்த்ரமாக்ஞயா சம்போ: ஸமீபம் ஸஹஸா கதம் 36
தமஸ்ப்ருஷ்ட்வா மஹாகோரம் ததாநீம் ப்ராம்மணோத்தமா: |
த்விஜா:— கிமர்தம் ஸூத பகவன் அவந்த்யம் யத்ரகுத்ரசித் || 37
தைவதாநாஞ்ச ஸர்வேஷாம் அஸ்த்ராணாமதிராஜகம் |
அஸ்த்ரம் பாசுபதம் கோரம் அஸ்ப்ருஷ்ட்வைநம் துராஸதம் || 38
கதம் தத்ப்ரூஹி ஸர்வக்ஞ சம்போரப்யாசமாக்ஞயா |
இதி ப்ருஷ்டஸ்து தாநாஹ ஸூத: ஸர்வார்த்த ஸாரவித் || 39

மிகக் கொடூரமுள்ளதும் மஹாஸம்ஹாரத்தைச் செய்கின்றதுமான அந்த அஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். (30) அந்த அஸ்திரம் வெளிக்கிளம்பி எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்ய முயன்ற நீ காலாக்னி ருத்திரன் அட்டஹாஸம் செய்வதுபோல் பிரம்மாண்டம் முழுதும் சப்தத்தை நிறப்பிக் கொண்டு பற்பல விஷங்கள் ஸர்பங்கள் அக்னி யமதூதர்கள் இவைகளையும் (31) இன்னும் ஜ்வலிக்கின்ற பற்பல ஆயுதங்களையும் கக்கிக்கொண்டு ஸகல உலகங்களையும் பூதத் தலைவர்களையும் நடுநடுங்கச் செய்து கொண்டும் (32) மகா வேகமாக பூதசேனைகளை விரட்டிற்று. அது கண்டு உக்கிரனும் பெரும் பயம் கொண்டவனாகி தண்டத்தை எறிந்துவிட்டு தனது தலையில் அஞ்சலி செய்துகொண்டு (33) ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸ்ரீ சிவனை தியானம் செய்து கொண்டு பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை மனதில் உச்சரித்துக் கொண்டு (34) கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஹர ஹர பவ சம்போ மஹாதேவ சிவ சங்கர என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என உரக்க ஜபித்துக் கொண்டு (35) மகாபலிஷ்டனான உக்கிரன் நடுக்கமுற்ற எல்லா அவயவங்களையும் உடையவனாகி நின்றான். ஓ முனிவர்களே! உடனே மஹாகோரமான அந்த அஸ்திரமோ வெனில் ஸ்ரீ சிவனுடைய உத்திரவினால் அந்த உக்கிரனை தொடாமலேயே சிவன் சமீபத்திற்கு சென்று விட்டது. ஓ பகவானாகிய ஸூதமுனிவரே! எங்கும் வீணாகாததும் (36-37) எல்லா தேவாஸ்திரங்களுக் கும் ராஜாவும் மஹா கோரமாகிய அந்த பாசுபதாஸ்திரம் அசைக்க முடியாத இந்த உக்கிரனை அணுகாமல் (38) எவ்விதம் பரமசிவனுடைய ஆக்ஞையால் ஸ்ரீ சிவனிடமே சென்று விட்டது என்பதை எல்லா அறிந்த தாங்கள் கூறவேண்டும். இவ்விதம் முனிவர்களால் வினவப்பட்டவரும் ஸர்வ சாஸ்திர ஸாரங்களை நன்கு அறிந்தவருமான ஸூதர் கூறினார். (39) ஓ முனிவர்களே! மகிமை பொருந்திய பாசுபதாஸ்திர

शंभुनास्य यदा दत्तमस्त्रं पाशुपतं महत् । तदासुरं महादेवः प्राह वाचममुं खलु ॥ ४०
त्यक्ष्यस्येतद्यदा यस्मिन् कस्मिंश्चिच्च निरायुधे । आयास्यतीदमभ्याशं ममैवाशु तदाऽसुर ॥ ४१
ततश्च गतं शंभोर्निकटं भूसुरा इदम् ॥ ४२
वृथाकृतं पाशुपतं तदस्त्रं वीक्ष्यातिशूर प्रमुखाश्च दैत्याः ।
बिभ्युर्भृशं भग्नमनोरथास्ते हाहेति सर्वे भयकंपिताङ्गाः ॥ ४३
भूतानि कोलाहलमाशु चक्रुः पुष्पाणि देवाश्च ववर्षुरुच्चैः ।
तदातिशूरस्तु रथं विमुच्य भुवंगतो दंडधरः प्रतस्थे ॥ ४४
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकांडे अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ अथ नवमोऽध्यायः ॥

तारकपुत्रस्य असुरेन्द्रनाम्नः वीरबाहुणा वधः ॥

अथातिशूरः कोपेन महता प्रज्वलन्निव । संभ्राम्य पाणिना दण्डमुत्प्लुत्योत्प्लुत्य वेगतः ॥ १
इतस्ततश्च धावन् हि तानि तानि विचिन्तयन् । आयुधानि च चूर्णानि वृथाभूतानि दैत्यराट् ॥ २

சம்புநாஸ்ய யதா தத்தம் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத் । ததாஸுரம் மஹாதேவ: ப்ராஹ வாசமமும் கலு ॥
த்யக்ஷ்யஸி ஏதத் யதா யஸ்மின் கஸ்மிம்சிச்ச நிராயுதே । ஆயாஸ்யதீத மப்யாசம் மமைவாசு ததாஸுர 41
தத ஏவ கதம் சம்போ: நிகடம் பூஸுரா இதம் ॥ 42
வ்ருதாக்ருதம் பாசுபதம் ததஸ்த்ரம் வீக்ஷ்யாதிசூரப்ரமுகா:ச தைத்யா: ।
பிப்யுர்ப்ருசம் பக்ன மநோரதாஸ்தே ஹாஹேதி ஸர்வே பயகம்பிதாங்கா: ॥ 43
பூதாநி கோலாஹலமாசு சக்ரு: புஷ்பாணி தேவா:ச வவர்ஷுருச்சை: ।
ததாதிசூரஸ்து ரதம் விமுச்ய புவம்கதோ தண்டதர: ப்ரதஸ்தே ॥ 44
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே அஷ்டமோத்யாய: ॥

॥ நவமோத்யாய: ॥

தாரகனுடைய பிள்ளையான அஸுரேந்திரனை வீரபாகு வதம் செய்தல்.

அதாதிசூர: கோபேன மஹதா ப்ரஜ்வலன்னிவ ।
ஸம்ப்ராம்ய பாணிநா தண்டம் உத்புலுத்யோத்புலுத்ய வேகத: ॥ 1
இதஸ்தத:ச தாவன்ஹி தாநி தாநி விசிந்தயன் । ஆயுதாநிச சூர்ணாநி வ்ருதா பூதாநி தைத்யராட் ॥ 2

மானது முன் ஸ்ரீ மஹாதேவனால் இந்த அசுரனுக்கு கொடுக்கப்படும்போதே ஸ்ரீ மஹாதேவன் அந்த அசுரனைப் பார்த்து இவ்விதமான வசனத்தைக் கூறினார். (40) ஓ அஸுர, ஆயுதமற்ற எதோ ஒருவனிடத்தில் இந்த பாசுபதத்தை போடுவாயே ஆகில், அப்பொழுது இந்த அஸ்திரம் நம்மிடம் சீக்கிரம் வந்துவிடும். (41) ஓ த்விஜர்களே, ஆதலால்தான் இது பரமசிவன் சமீபம் சென்றது. அந்த பாசுபதாஸ்திரம் வீணானதைக் கண்ட, அதிசூரன் முதலிய அஸுரர்கள் ஹா ஹா காரத்துடன், வீணான மனோ ரதங்களை உடையவர்களாகவும், பயத்தினால் நடுக்கமுற்ற அவயவங்களை உடையவர்களாகவும் ஆகி மிகவும் மதி கலங்கினார்கள். (42-43) அப்பொழுது பூதங்கள் வேகமாக கோலாகல சப்தங்களைச் செய்தன. தேவர்களும் மிகுதியான புஷ்பங்களை வருஷித்தனர். அப்பொழுது அதிசூரன் ரதத்தை விட்டு பூமியில் இறங்கி கையில் தண்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். (44).

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அதிசூரன் மிகுந்த கோபத்தோடுஜ்வலிக்கின்றவன் போல் ஆகி வேகமாக கையினால் தண்டத்தை சுற்றிக்கொண்டு இங்குமங்கும் துள்ளிக்குதித்து ஓடி வந்து தனது ஆயுதங்களெல்லாம் தவிடு

भीषयन् स्वमहारावैस्तर्जयन्भूतनायकम् । आगत्य सहसाऽभ्याशं ताडयामास वक्षसि ॥ ३
तमेव दण्डं संगृह्य भूतसेनाधिपः क्रुधा । ताडयित्वा जवेनैनं मारयामास भूसुराः ॥ ४
मृतं तमेनं संवीक्ष्य भूतसेनास्तदा भृशम् । कोलाहलं महाभीमं चक्रुस्सर्वास्समुद्रवत् ॥ ५
निरगादसुरेन्द्रोऽथ वर्षं वर्षं शरं शरम् । महता शब्दजालेन घनाघन इव क्षणात् ॥ ६
तमायान्तं महावेगात् दृष्ट्वा भूतानि दुद्रुवुः । प्रतस्थेऽभिमुखं तस्य कनकस्सहसा महान् ॥ ७
नदन् भृशं महावेगात् अज्ञात्वा बलमस्य च । तस्य वर्ष्मणि दैत्यस्तु तदैकं शरमत्यजत् ॥ ८
करेण ताडयित्वा तद्रथमारुह्य तस्य सः । हत्वा सन्ताड्य सूतंच दन्तैर्दष्ट्वाऽस्य शिञ्जिनीम् ॥ ९
भञ्जयामास कोपेन शतशः कनकस्तदा । निवृत्तः पुनरेवाशु महान्तं गिरिमुद्वहन् ॥ १०
भ्रामयित्वा सुमहता वेगेनापि नुनोद च । असुरस्तु समादाय धनुरन्यन्महोन्नतम् ॥ ११
अष्टभिर्निशितैश्शस्त्रैश्चिच्छेदैनं धराधरम् । पुनस्सहस्रशस्त्राणि प्रेरयित्वा महाबलः ॥ १२
कनकं पातयामास भूमावसुरनायकः । पतितेऽस्मिंस्तदा दैत्यः परमाकल्प्य सारथिम् ॥ १३

பீஷயன் ஸுமஹாராவை: தர்ஜயன் பூதநாயகம் ‌| ஆகத்ய ஸஹஸாப்யாசம் தாடயாமாஸ வக்ஷஸி || 3
தமேவ தண்டம் ஸங்க்ருஹ்ய பூதஸேநாதிப : க்ருதா | தாடயித்வா ஜவேநைநம் மாரயாமாஸ பூஸுரா: ||
ம்ருதம் தமேநம் ஸம்வீக்ஷ்ய பூதஸேநாஸ்ததா ப்ருசம் |
கோலாஹலம் மஹாபீமம் சக்ரு: ஸர்வா: ஸமுத்ரவத் || 5
நிரகாதஸுரேந்த்ரோத வர்ஷம் வர்ஷம் சரம் சரம் | மஹதா சப்த ஜாலேந கநா கந இவ க்ஷணாத் || 6
தமாயாந்தம் மஹாவேகாத் த்ருஷ்ட்வா பூதாநி துத்ருவு: |
ப்ரதஸ்தேऽபிமுகம் தஸ்ய கநக: ஸஹஸா மஹான் || 7
நதன் ப்ருசம் மஹாவேகாத் அக்ஞாத்வா பலமஸ்யச |
தஸ்ய வர்ஷ்மணி தைத்யஸ்து ததைகம் சரமத்யஜத் || 8
கரேண தாடயித்வாதத் ரதமாருஹ்ய தஸ்ய ஸ: |
ஹத்வா ஸந்தாட்ய ஸூதஞ்ச தந்தைர்தஷ்ட்வாஸ்ய சிஞ்சினீம் || 9
பஞ்சயாமாஸ கோபேந சதச: கனகஸ்ததா | நிவ்ருத்த: புநரேவாசு மஹாந்தம் கிரிமுத்வஹன் || 10
ப்ராமயித்வா ஸுமஹதா வேகேநாபி நுநோதச | அஸுரஸ்து ஸமாதாய தநுரன்யன் மஹோன்னதம் ||
அஷ்டபிர்நிசிதை: சஸ்த்ரை: சிச்சேதைநம் தராதரம் |
புந:ஸஹஸ்ர சஸ்த்ராணி ப்ரேரயித்வா மஹாபல: || 12
கநகம் பாதயாமாஸ பூமாவஸுர நாயக: | பதிதேஸ்மின் ததா தைத்ய: பரமாகல்ப்ய ஸாரதிம் || 13

பொடியாக வீணாகி விட்டதை நினைத்து உருகியவனாகி அந்த அசுரராஜன் (1-2) பூதத்தலைவனை உக்கிரமான பெரும் சப்தத்தோடு அதட்டி பயமுறச் செய்துகொண்டு வேகமாக அவன் சமீபம் வந்து அவன் மார்பில் அடித்தான். (3) அந்த பூதத்தலைவன் ஓ முனிவர்களே! அந்த தண்டத்தையே பிடுங்கிக் கொண்டு அந்த அசுரனை வேகமாக அடித்து கொன்றான். (4) அப்பொழுது அந்த இந்த அதிசூரன் மறித்ததைக் கண்ட பூத சேனைகள் மிகவும் பயங்கரமான கோலாகல சப்தத்தை ஸமுத்ரம் போல் செய்தனர். (5) அதன் பிறகு தாரகாஸுர புத்ரனான அஸுரேந்திரன் புறப்பட்டு கார்மேகம் நீர் சொரிவது போல் மிகுந்த சப்தத்தோடு அம்புகளை ஓர் நொடிக்குள் மாரிமாரியாக வருஷித்துக்கொண்டே கிளம்பினான். (6) மிகுந்த வேகத்துடன் வருகின்ற அவ்வசுரனைக் கண்டு பூதங்கள் ஓட்டம் பிடித்தன. உடனே பெருமை கொண்ட கனகனென்றவன் அந்த அசுரேந்திரனுடைய பலத்தை அறியாமல் மிகுந்த சப்தத்துடன் அவனுக்கு எதிர்முகமாய் புறப்பட்டான் அப்பொழுது அசுரன் அந்த கனகனுடைய சரீரத்தில் ஓர் பாணத்தை விட்டான். (7-8) கனகன் அதை ஒரு கையினால் தட்டிவிட்டு அவன் ரதத்தின்மீது ஏறி அவனது சாரதியை அடித்துக்கொன்று இந்த அசுரனுடைய வில்லின் நாணையும் பற்களால் கடித்து (9) கோபம் கொண்டு பல துண்டுகளாகச் செய்தான். பிறகு கனகன் திரும்பச் சென்று ஓர் பெரிய மலையை துரிதமாக கையிலெடுத்து (10) சுழற்றி மிகுந்த வேகத்தோடு அசுரன் மீது எறிந்தான். பிறகு அசுரன் மிகப் பெரிதான மற்றோர் வில்லை எடுத்து (11) கூர்மையுள்ள எட்டு பாணங்களால் இந்த மலையை பிளந்தான். மறுபடியும் மகாபலிஷ்டனான அஸுரநாயகன் ஆயிரம் சஸ்திரங்களைப் போட்டு (12) கனகனை பூமியில் விழச் செய்தான். அப்போது அவன் சாய்ந்த உடன் அசுரன் மற்றோர் சாரதியை வைத்

द्रावयन्नागतश्शीघ्रं भूतसेनास्समन्ततः । तमायान्तं महाघोरं उन्मत्तो नाम देवपः ॥ १४
महान्तं गिरिमुत्पाट्य पाणिना पर्वतोपमः । भर्त्सयन्सुमहारावैः करी केसरिणं यथा ॥ १५
पातयित्वाऽस्य तुरगानमारयदसौ बलः । ततोऽसुरस्तमुद्वीक्ष्य महता कोपवह्निना ॥ १६
बाणान् बहून् विमुच्यैनं स्रवद्रुधिरमेदुरम् । अकरोन्मोहवशगममरेशं क्षणादयम् ॥ १७
निर्ययौ सहसा मत्तस्तदोन्मत्तमवेक्ष्यतम् । स्फुरत्स्फुलिङ्गनयनो गृहीत्वा पर्वतं पृथुम ॥ १८
आयान्तं देवपं दृष्ट्वा क्रोधविस्फारितेक्षणः । तस्मिन् दशशरान् दैत्यस्तत्याज सुमहारवान् ॥ १९
तैर्विद्धदेहो देवेशस्स्रवद्रक्त विभीषणः । महता मन्युना तस्मिन् नुनोदाद्रिं तमुन्नतम् ॥ २०
तमायान्तं दानवोऽयं वक्षसैवाग्रहीत्तदा । सतु तन्निष्ठुर पृथु वक्षोमध्ये पतन् द्रुतम् ॥ २१
विशीर्णश्शतशश्शोकादिव क्षोण्यां तदापतत् । पतिते पर्वते दैत्यः कोपवह्नि शिखावृतः ॥ २२
सहस्रं निशितान् बाणानसृजद्देवपालके । क्रुद्धकायश्शरैस्तस्य मूर्छामापायमुज्वलः ॥ २३

த்ராவயந்நாகத: சீக்ரம் பூதஸேநா: ஸமந்தத: | தமாயாந்தம் மஹாகோரம் உந்மத்தோ நாம தேவப: ||
மஹாந்தம் கிரிமுத்பாட்ய பாணிநா பர்வதோபம: |
பர்த்ஸயன் ஸுமஹாராவை: கரீ கேஸரிணம் யதா || 15
பாதயித்வாஸ்ய துரகான் அமாரயதஸௌ பல: |
ததோSஸுரஸ்தமுத்வீக்ஷ்ய மஹதா கோபவன்ஹிநா || 16
பாணான் பஹூன் விமுச்யைநம் ஸ்ரவத்ருதிர மேதுரம் |
அகரோன் மோஹவசகம் அமரேசம் க்ஷணாதயம் || 17
நிர்யயௌ ஸஹஸா மத்த: ததோன்மத்தமவேக்ஷ்யதம் |
ஸ்புரத் ஸ்புலிங்கநயந: க்ருஹீத்வா பர்வதம் ப்ருதும் || 18
ஆயாந்தம் தேவபம் த்ருஷ்ட்வா க்ரோத விஸ்பாரிதேக்ஷண: |
தஸ்மின் தச சரான் தைத்ய: தத்யாஜ ஸுமஹாரவான் || 19
தைர்வித்ததேஹோ தேவேச: ஸ்ரவத்ரக்த விபீஷண: |
மஹதா மன்யுநா தஸ்மின் நுநோதாத்ரிம் தமுந்நதம் || 20
தமாயாந்தம் தாநவோயம் வக்ஷஸைவாக்ரஹீத்ததா |
ஸது தந்நிஷ்டுர ப்ருது வக்ஷோ மத்யே பதந்த்ருதம் || 21
விசீர்ண: சதச: சோகாத் இவ க்ஷோண்யாம் ததாபதத் |
பதிதே பர்வதே தைத்ய: கோபவன்ஹி சிகாவ்ருத: || 22
ஸஹஸ்ரம் நிசிதான் பாணான் அஸ்ருஜத்தேவபாலகே |
க்ருத்தகாய: சரைஸ்தஸ்ய மூர்ச்சாமாபாயமுஜ்வல: || 23

துக்கொண்டு (13) பூத சேனைகளை நான்கு பக்கங்களிலும் விரட்டிக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வந்தான். மலைக்கு ஒப்பானவனும் தேவரக்ஷகனுமாகிய உன்மத்தன் என்பவன் கையினால் ஓர் பெரிய மலையை பிடுங்கிக் கொண்டு அதிகோரமாக வருகின்ற அவ்வசுரனை மிகுந்த கர்ஜனைகளால் அதட்டி சிங்கத்தை யானை எதிர்த்தது போல் அவனோடு எதிர்த்து (14-15) பலிஷ்டனான உன்மத்தன் அசுரேந்திரனது தேர் குதிரைகளைக் கொன்றான். பிறகு அசுரேந்திரன் மிகுந்த கோபாக்னியோடு அவனைப் பார்த்து (16) அவன் மீது அனேக பாணங்களை விட்டு ரத்தம் தாரையாக பெருகச் செய்து ஓர் நொடிக்குள் தேவவீரனான உன்மத்தனை மூர்ச்சையடையச் செய்தான் (17) அப்பொழுது உன்மத்தன் கீழே விழுந்ததைக் கண்ட மதம் கொண்ட மத்தன் என்பவர் கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பரக்க சீக்கிரம் புறப்பட்டு ஓர் பெரிய மலையை எடுத்துக் கொண்டு (18 ஓடிவருகையில் அவனைப் பார்த்து அசுரன் கோபத்தினால் கண்கள் கலங்கி அவன் மீது மிகுந்த ஓசையோடு கூடிய பத்து பாணங்களை பிரயோகித்தான். (19) தேவவீரன் அந்த பாணங்களால் அடிபட்டு ரத்தம் தாரையாக பெருகி ஓடியதால் மிகுந்த பயங்கரனாகி தான் வைத்திருந்த உன்னதமான மலையை மிகுந்த கோபத்தோடு அவன் மீது எறிந்தான். (20) அவ்வாறு வருகின்ற மலையை அசுரன் தானாகவே மார்பில் ஏந்த அம்மலையானது மிகுந்த கெட்டியும் விஸ்தாரமாயுமுள்ள அவனது மார்பில் விழுந்த உடன் (21) தூளாகச் சிதறி துக்கத்தினால் விழுவது போல் பூமியில் விழுந்து விட்டது. மலை விழுந்த உடன் அசுரன் கோப அக்னியின் ஜ்வாலையால் சூழப்பட்டவனாகி (22) மிகக் கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களை தேவரக்ஷகனான மத்தன் மீது எறிந்தான். அந்த மத்தனும்

क्ष्वेळानादेन सिंहस्तु प्रस्थितोऽथ महाजवात् । क्षिपतिस्म गिरिश्रेष्ठमभिदैत्यं तदाहवे ॥ २४
सतु तन्निशितेनाशु शरेणैवाकरोद्रजः । पुनर्दण्डं महाभीमं मुक्तं तेनासुरेश्वरः ॥ २५
छित्वाशरैर्निशितैस्तंच चकाराशु विमोहितम् । असुरेन्द्रस्ततस्सर्वान् भूतसेनाधिपान् परान् ॥ २६
अद्रावयद्गोप इव पशूनां समजं वने । ततस्स्वेदोद्भवेष्वेको दण्डको नियुतेष्वयम् ॥ २७
निर्गत्य सहसा कोपात् सहस्रं निशितान् शरान् । मुमोच दैत्यवर्येऽस्मिन् महासंराव भीषणः ॥ २८
असुरोऽपि महाक्रोधादळीकेऽस्य शरान् बहून् । अमुञ्चन्निशितांस्तंच मोहयामास भूसुराः ॥ २९
ततस्समागतः क्षिप्रात् सोमको नाम दैत्यराट् । तस्मिन् बहून् शरान् पूर्वं देवराजोऽत्यजत्किल ॥ ३०
तदानीमयमाटोप रवपूरित दिङ्मुखः । मुक्त्वा सहस्रनिशितखगांस्तत्सारथिं रथम् ॥ ३१
अपातयन् महीपृष्ठे शकलीकृत्य रंहसा । असुरस्तु समारुह्य रथमन्यं महोच्छ्रयम् ॥ ३२
मुमोच शक्तिमतुलामभिदेवमति क्रुधा । तदाघातवशात्सद्यो मूर्छामाप तदासुरः ॥ ३३

க்ஷ்வேளா நாதேந ஸிம்மஸ்து ப்ரஸ்திதோத மஹாஜவாத் ।
க்ஷிபதிஸ்ம கிரிச்ரேஷ்டம் அபிதைத்யம் ததாஹவே ॥ 24

ஸது தந்நிசிதேநாசு சரேணைவாகரோத்ரஜ: । புநர்தண்டம் மஹாபீமம் முக்தம் தேநாஸுரேச்வர: ॥ 25

சித்வா சரைச்சிதைஸ்தஞ்ச சகாராசு விமோஹிதம் ।
அஸுரேந்த்ரஸ்தத: ஸர்வான் பூதஸேநாதிபான் பரான் ॥ 26

அத்ராவயத் கோப இவ பசூநாம் ஸமஜம் வநே ।
தத: ஸ்வேதோத்பவேஷ்வேக: தண்டகோ நியுதேஷ்வயம் ॥ 27

நிர்கத்ய ஸஹஸா கோபாத் ஸஹஸ்ரம் நிசிதான் சரான் ।
முமோச தைத்யவர்யேஸ்மின் மஹாஸம்ராவ பீஷண: ॥ 28

அஸுரோபி மஹாக்ரோதாத் அளீகேஸ்ய சரான் பஹூன் ।
அமுஞ்சன் நிசிதாம்ஸ்தஞ்ச மோஹயாமாஸ பூஸுரா: ॥ 29

தத: ஸமாகத: க்ஷிப்ராத் ஸோமகோ நாம தைத்யராட் ।
தஸ்மின் பஹூன் சரான் பூர்வதேவராஜோத்யஜத் கில ॥ 30

ததாநீமயமாடோப ரவ பூரித திங்முக: । முக்த்வா ஸஹஸ்ர நிசித ககாம்ஸ்தத் ஸாரதிம் ரதம் ॥ 31

அபாதயன் மஹீப்ருஷ்டே சகலீக்ருத்ய ரம்ஹஸா ।
அஸுரஸ்து ஸமாருஹ்ய ரதமன்யம் மஹோச்ரயம் ॥ 32

முமோச சக்திமதுலாம் அபிதேவமதிக்ருதா । ததாகாத வசாத் ஸத்ய: மூர்ச்சாமாப ததாஸுர: ॥ 33

அவனது பாணங்களால் உடல் அறுபட்டு மூர்ச்சையடைந்தான். (23) அதன் பிறகு ஸிம்மன் என்பவன் மிகுந்த கர்ஜனையோடு மிக வேகமாகக் கிளம்பி அசுரனை நோக்கி ஓர் பெரிய மலையை எறிந்தான். (24) பிறகு அசுரன் அந்த மலையை கூர்மையான ஓர் அம்பினால் தூளாக்கிவிட்டான். மேலும் அந்த அசுர வீரன் மறுபடி அவனால் விடப்பட்ட மிக பயங்கரமான தண்டாயுதத்தையும் (25) மிக கூர்மையுள்ள பல பாணங்களால் சேதித்து, அவனையும் மூர்சைகொள்ளச் செய்தான், அதன் பிறகு அஸுரேந்திரன், மற்ற பூதசேனைகளையும், (26) இடையன் காட்டில் மாட்டு மந்தயை விரட்டுவது போல் விரட்டுகையில், இரத்தினகாளிகளுடைய வியர்வை திவிலைகளிலிருந்து உண்டான லக்ஷம் வீரர்களில் ஒருவனான, தண்டகனென்பவன் (27) சீக்கிரம் வெளிக்கிளம்பி, கோபத்தோடு சிங்கநாதம் செய்வதனால் மகா பயங்கரனாகி அந்த அஸுரர்கள் மீது ஆயிரம் பாணங்களை பிரயோகித்தான். (28) ஓ பிராமணோத்தமர்களே, அப்பொழுது அசுரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அவனது நெற்றியில், கூர்மையுள்ள பல அம்புகளை போட்டு அவனையும், மூர்சை அடையச் செய்து விட்டான். (29) பின்பு உடன், ஸோமகன் என்பவன் துரிதமாய் தேவஸேனைகளுக்கு தலைவனாக வந்தவுடன், அவன் மீதும், அஸுரராஜன், பல அம்புகளை விடுத்தான். (30) அப்போது அவ்வீரன் கர்வத்தோடு சிங்க நாதத்தால் திசைகளை முழக்கி கூர்மையுள்ள ஆயிரம் பாணங்களைப் போட்டு அவனது சாரதியையும் (31) ரதத்தையும் சீக்கிரத்தில் சில்சில்லாக செய்து, பூமியில் வீழ்த்திவிட்டான், உடனே அஸுரன் வேறு மிக உயர்ந்த ரதத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து, (32) தேவனைக் குறித்து நிகரற்ற ஓர் வேலாயுதத்தை மிக கோபத்துடன் பிரயோகித்தான். அது விழுந்ததால் அவனும்

विजेतुं तं महावीर्यं विजयस्सहसा ययौ । छित्वा शरैस्सहस्रैस्तत्सारथिं कार्मुकं दृढम् ॥ ३४
पातयामास बलवानमरेशो महीतले । दैत्येशोऽथ महामन्युवह्निस्फुरित लोचनः ॥ ३५
भ्रामयित्वा महादण्डमक्षिपद्देवनायके । तस्मिञ्छरान् बहून् देवो मुक्तवान् छेदितुं तदा ॥ ३६
अगणय्य तमागत्य पतित्वाऽपातयच्च सः । पतितेऽस्मिन्महावीरे वीरास्सर्वे समागताः ॥ ३७
महाकळकळारावैर्बधिरीकृतदिङ्मुखाः । नानाविधानि शस्त्राणि ववर्षुः कोपविह्वलाः ॥ ३८
तानयं द्रावयामास करिणो हरिवच्छरैः । दृष्ट्वाऽस्य वीर्यमतुलं वीरबाहुर्महाबलः ॥ ३९
कार्मुकं योजयित्वाशु शिञ्जिन्या तमुपागमत् । मुक्त्वाशरान् बहूनस्य कळेबरमपूरयत् ॥ ४०
असुरोऽपि महाकोपात् सहस्रैर्निशितैश्शरैः । पूरयित्वाऽस्य गात्रंच स्रवद्रुधिरमण्डितम् ॥ ४१
कृत्वा पुनस्सप्तशरैर्बभञ्जास्य धनुर्वरम् । गृहीत्वा वीरबाहुस्तु परं चापं सुनिष्ठुरम् ॥ ४२
सहस्रैस्सायकैरस्य सूतं चापतुरंगमान् । अच्छिनद्गर्जयन् भीमं कल्पान्तघनवत् क्रुधा ॥ ४३
ततस्ससंभ्रमं दैत्यो रथमारुह्य चापरम् । समादायधनुर्घोरं शतैर्बाणैस्सुरेशितुः ॥ ४४

விஜேதும் தம் மஹாவீர்யம் விஜய: ஸஹஸா யயௌ ।
சித்வா சரை: ஸஹஸ்ரைஸ்தத் ஸாரதிம் கார்முகம் த்ருடம் ॥ 34
பாதயாமாஸ பலவான் அமரேசோ மஹீதலே । தைத்யேசோத மஹாமன்யு வன்ஹி ஸ்புரித லோசன: ॥
ப்ராமயித்வா மஹாதண்டம் அக்ஷிபத் தேவநாயகே ।
தஸ்மின் சரான் பஹூன் தேவ: முக்தவான் சேதிதும் ததா ॥ 36
அகணய்ய தமாகத்ய பதித்வா பாதயச்ச ஸ: । பதிதேஸ்மின் மஹாவீரே வீரா: ஸர்வே ஸமாகதா: ॥ 37
மஹா களகளாராவை: பதரீக்ருத திங்முகா: । நாநாவிதாநி சஸ்த்ராணி வவர்ஷு: கோபவிஹ்வலா: ॥ 38
தாநயம் த்ராவயாமாஸ கரிணோ ஹரிவச்சரை: । த்ருஷ்ட்வாஸ்ய வீர்யமதுலம் வீரபாஹுர்மஹாபல: ॥ 39
கார்முகம் யோஜயித்வாசு சிஞ்ஜின்யா தமுபாகமத் । முக்த்வா சரான் பஹூநஸ்ய களேபரமபூரயத் ॥ 40
அஸுரோபி மஹாகோபாத் ஸஹஸ்ரைர்நிசிதை: சரை: ।
பூரயித்வாஸ்ய காத்ரஞ்ச ஸ்ரவத் ருதிரமண்டிதம் ॥ 41
க்ருத்வா புந: ஸப்தசரை: பபஞ்சாஸ்ய தநுர்வரம் ।
க்ருஹீத்வா வீரபாஹுஸ்து பரஞ்சாபம் ஸுநிஷ்டுரம் ॥ 42
ஸஹஸ்ரை: ஸாயகைரஸ்ய ஸூதம் சாப துரங்கமான் ।
அச்சினத் கர்ஜயன் பீமம் கல்பாந்த கனவத் க்ருதா ॥ 43
தத: ஸஸம்ப்ரமம் தைத்ய: ரதமாருஹ்ய சாபரம் । ஸமாதாய தநுர்கோரம் சதைர்பாணை: ஸுரேசிது: ॥ 44

உடனே மூர்ச்சை அடைந்து விட்டான். (33) பின்பு மிக பராக்ரமசாலியான அஸுரேந்திரனை ஜயிப்பதற்காக பலவானும் தேவசேனைத் தலைவனுமான விஜயனென்பவன், வேகமாய் வந்து, ஆயிரம் பாணங்களால் அவனது சாரதியையும், கெட்டியான வில்லையும், பூமியில் வீழ்த்தினன். பிறகு அசுரேசன் மிகுந்த கோபாக்னியால் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க (34-35) பெரிய தண்டத்தை சுழற்றி தேவனாயகன் மீது எறிந்தான். அப்போது விஜயன் அந்த தண்டத்தை சேதிப்பதற்காக அதன் மீது பல பாணங்களை விட்டான். (36) அவைகளை அந்த தண்டமானது கொஞ்சமேனும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவன்மீது வீழ்ந்து அவனை சாய்த்து விட்டது. அம்மஹாவீரன் சாய்ந்த உடன் எல்லா வீரர்களும் வந்து (37) கலகல வென்ற சப்தத்தினால் திசைகளை செவிடாக்கி கோபாவேசம் கொண்டு பற்பல அஸ்திரங்களை வருஷித்தார்கள். (38) பிறகு அசுரனும் அவர்களை சிங்கம் யானைகளை விரட்டுவதுபோல் பாணங்களால் விரட்டும்போது மஹாபலசாலியான வீரபாகு அவனது நிகரற்ற பராக்கிரமத்தைக் கண்டு (39) விரைவோடு வில்லை வளைத்து நாணேற்றி அவன் முன் வந்து அவன்மீது அனேகம் பாணங்களைப் போட்டு அவன் உடல் முழுவதும் நிரப்பினர். (40) அசுரனும் மிக்க கோபம் கொண்டு மிகவும் கூர்மையான பாணங்களால் அவனது உடலை நிரப்பி பெருகலுற்ற ரத்தத்தினால் நிறம்பியவனாக (41) செய்து மேலும் ஏழு பாணங்களால் அவரது சிறந்த வில்லை முறித்தான். பின்பு வீரபாகுவோவெனில் மிகவும் கெட்டியான வேறு வில்லை எடுத்துக் கொண்டு (42) கோபத்தினால் பிரளயகால மேகம்போல் கர்ஜனை செய்து ஆயிரம் பாணங்களால் அவனது சாரதி வில் குதிரை இவைகளை துண்டித்தார். (43) பிறகு பரபரப்போடு அசுரன் மற்றோர் தேர்மீது ஏறி கோரமான வில்லை எடுத்து

चिच्छेद सुमहारावो रथं तस्यच सुन्दरम् । वीरबाहुस्तदा कोपादुत्थितो व्योम्नि सुस्थितः ॥ ४५
ध्यात्वा गुहं महावीरो महाकोलाहलारवैः । भीषयन्नासुरीं सेनां गृहीत्वा खड्गमुज्ज्वलम् ॥ ४६
झटित्या निपतंस्तस्य रथेपाणिं तदाच्छिनत् । पाणिनान्येन दैत्यस्तु दण्डमादाय निष्ठुरम् ॥ ४७
ताडयामास वेगेन वीरबाहुमुरःस्थले । तदानीं देवनाथोऽपि ताडयित्वा शिरोऽस्यच ॥ ४८
पादेन खंगतस्तूर्णं महासंराव भीषणः । धावतिस्मानुदैत्यस्तं गृहीत्वा करवालिकाम् ॥ ४९
तमायान्तं महाघोरं वीरबाहुः क्षणादयम् । निवृत्तस्सन् शिरश्छित्वा कीनाशगृहमानयत् ॥ ५०

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे नवमोऽध्यायः ॥

சித்சேத ஸுமஹாராவ: ரதம் தஸ்யச ஸுந்தரம் |
வீரபாஹுஸ்ததா கோபாத் உத்திதோ வ்யோம்நிஸுஸ்தித: || 45

த்யாத்வா குஹம் மஹாவீர: மஹா கோலாஹலாரவை: |
பீஷயன் ஆஸுரீம் ஸேநாம் க்ருஹீத்வா கட்க முஜ்வலம் || 46

ஜடித்யா நிபதம்ஸ்தஸ்ய ரதே பாணிம் ததாச்சிநத் |
பாணிநான்யேந தைத்யஸ்து தண்டமாதாய நிஷ்டுரம் || 47

தாடயாமாஸ வேகேந வீரபாஹுமுர:ஸ்தலே | ததாநீம் தேவநாதோபி தாடயித்வா சிரோஸ்யச || 48

பாதேந கம் கதஸ்தூர்ணம் மஹாராவ விபீஷண: |
தாவதிஸ்மாநுதைத்யஸ்தம் க்ருஹீத்வா கரவாளிகாம் || 49

தமாயாந்தம் மஹாகோரம் வீரபாஹு: க்ஷணாதயம் |
நிவ்ருத்தஸ்ஸன் சிர: சித்வா கீநாச க்ருஹமாநயத் || 50

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே நவமோத்யாய: ||

ஸிங்கநாதம் செய்து நூறு பாணங்களால் அந்த தேவேசனுடைய அழகிய ரதத்தை உடைத்தான். உடனே வீரபாகு மிகக் கோபம் கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பி நின்று கொண்டு (44-45) ஸ்ரீ முருகனை தியானம் செய்து மகாவீரனை வீரபாகு மிகுந்த கோலாஹல சப்தங்களால் அசுரசேனையை நடுங்கச் செய்து பிரகாசிக்கின்ற கத்தியை எடுத்து (46) அந்த அசுரனுடைய தேரில் துரிதமாக குதித்து அவனது ஓர் கையை துண்டித்தார். பிறகு அசுரன் மற்றோர் கையினால் கெட்டியான தண்டாயுதத்தை எடுத்து (47) வேகமாக வீரபாகுவை மார்பில் அடித்தான். அப்பொழுது அந்த விரபாகு காலினால் அவன் தலையில் உதைத்து கர்ஜனையுடன் வேகமாக ஆகாயம் சென்றார். அப்பொழுது அசுரனும் கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு பின் தொடர்ந்து ஓடினான். (48-49) பிறகு வீரபாகுவும் பின் தொடர்ந்து வருகின்ற மகா கொடியவனாகிய அந்த தாரகன் பிள்ளையான அஸுரேந்திரனை ஓர் நொடிக்குள் சிரச்சேதம் பண்ணி யமனுடைய வீட்டிற்கு அனுப்பினார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना शूरपद्मस्य रथसारथि हननम् ॥

मृतं तं वीक्ष्य देवास्तु चक्रुः कोलाहलारवान् । पलायनपरा दैत्या जितास्सर्वे महाभयात् ॥ १
ततः प्रतस्थे शूराणां शूरपद्मावरो महान् । मृतावनुजपुत्रौ तावतिशूरासुरेन्द्रकौ ॥ २
पलायनञ्च दैत्यानां दशदिक्षु समीक्ष्य सः । प्रेरयित्वा रथं शीघ्रात् धनुरादाय निष्ठुरम् ॥ ३
अटन्यां योजयित्वा ज्यां कृतलस्तकमुष्टिकः । अताडयत्करेणैनामकरोत् सातु निस्स्वनम् ॥ ४
किमर्थं ताडयस्येनां मामलंघितमस्थितिम् । तव भूयादिदं सद्यो दैतेयाधम सत्यतः ॥ ५
शंसतीवैवमसुरनायकं शिञ्जिनीतदा । श्रुत्वा संरावमस्यास्तु सर्वे लोकाश्च कंपिरे ॥ ६
ब्रह्मविष्णुसुरेन्द्राद्या देवा बिभ्युस्तदाश्रयन् । पलायनं श्रुतान्याशु भूतान्यात्माभिरक्षकम् ॥ ७
अश्रूयतायमारावो जनैराद्वादशाब्दकम् । स्थित्वातु सेनापतयस्तदा सर्वे महौजसः ॥ ८
तरुभिर्गिरिभिश्शस्त्रैरन्यैर्नानाविधायुधैः । युयुधुश्शूरपद्मानं क्षिप्त्वा क्षिप्त्वा महाजवैः ॥ ९

॥ தசமோத்யாய: ॥

வீரபாஹு ஸூரபத்மனின் தேரையும் சாரதியையும் வதைத்தல்.

ம்ருதம் தம் வீக்ஷ்ய தேவாஸ்து சக்ரு: கோலாஹலாரவான் |
பலாயந பரா தைத்யா: ஜிதா: ஸர்வே மஹாபயாத் || 1
தத: ப்ரதஸ்தே ஸூராணாம் ஸூரபத்மா வரோ மஹான் |
ம்ருதா வநுஜ புத்ரௌ தௌ அதி ஸூராஸுரேந்த்ரகௌ || 2
பலாயநஞ்ச தைத்யாநாம் தச திக்ஷு ஸமீக்ஷ்ய ஸ: | ப்ரேரயித்வா ரதம் சீக்ராத் தநுராதாய நிஷ்டுரம் || 3
அடன்யாம் யோஜயித்வா ஜ்யாம் க்ருத லஸ்தக முஷ்டிக: |
அதாடயத் கரேணைநாம் அகரோத் ஸாது நிஸ்வநம் || 4
கிமர்தம் தாடயஸ்யேநாம் மாமலங்கித மத்ஸ்திதிம் | தவ பூயாதிதம் ஸத்ய: தைதேயாதம ஸத்யத: || 5
சம்ஸதீவைவமஸுர நாயகம் சிஞ்சினி ததா | ச்ருத்வா ஸம்ராவமஸ்யாஸ்து ஸர்வே லோகா: சகம்பிரே || 6
ப்ரம்ம விஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: தேவாபிப்யுஸ்ததாச்ரயன் |
பலாயனம் ச்ருதான்யாசு பூதான்யாத்மாபி ரக்ஷகம் || 7
அச்ரூயதாயமாராவ: ஜநைராத்வா தசாப்தகம் | ஸ்தித்வாது ஸேநாபதய: ததா ஸர்வே மஹௌஜஸ: || 8
தருபி: கிரிபி: சஸ்த்ரை: அன்யை: நாநாவிதாயுதை: |
யுயுது: ஸூரபத்மானம் க்ஷிப்த்வா க்ஷிப்த்வா மஹாஜவை: || 9

பத்தாவது அத்தியாயம்.

அந்த அஸுரேந்திரன் மரிந்ததைக் கண்ட தேவர்கள் கோலாகல சப்தம் செய்தனர். தோல்வி அடைந்த அசுரர்கள் யாவரும் மஹத்தான பயத்தால் ஓடத்தொடங்கினர். (1) பிறகு மகா பெருமை பொருந்திய சூரர்களுக்குள் சிறந்த சூரபத்மன் தன் தம்பிகளின் புத்ரர்களான அதிசூரனும் அசுரேந்திரனும் மரித்ததையும் அசுரர்கள் பத்து திக்குகளிலும் ஓடுவதையும் கண்டு ரதத்தை சீக்கிரமாக ஓட்டச்செய்து ஓர் கடினமான வில்லை எடுத்து (2-3) அதன் நுனியில் நாணை பூட்டி முஷ்டியால் அதன் மத்தியை பிடித்துக்கொண்டு மற்றோர் கையால் நாணை மீட்டி ஓ அசுராதமா! நான் எனது நிலைமையில் தவறுமலிருக்கையில் நீ எதற்காக என்னை அடிக்கிறாய். இப்பொழுது உடனே உனக்கு இவ்வித அடிபடல் நேரட்டும் இது ஸத்தியம் என்று அசுரராஜனுக்கு உரைத்தது போல் அந்த நாண் சப்தித்தது. இந்த நாணின் ஓசையைக் கேட்ட எல்லா உலகங்களும் நடுங்கின. (4-6) அப்பொழுது பிரம்மா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் பயந்தனர். மேலும் அதை கேட்ட பூதங்கள் யாவரும் அவர்களை ரக்ஷிக்கின்ற ஸ்ரீ முருகனை சரணமடைந்தார்கள். (7) இந்த சப்தமானது ஜனங்களால் பன்னிரண்டு வருஷ காலம் வரை கேட்கப்பட்டது. மிகுந்த தேஜஸ்ஸுள்ள சேனாபதிகள் யாவரும் (8) மரங்களாலும் மலைகளாலும் அஸ்திரங்களாலும் பற்பல ஆயுதங்களாலும் மிகுந்த வேகத்தோடு சூரபத்மன் மீது போட்டுப்

चकार रेणूं स्तान्सर्वान् दशभिर्निशितैश्शरैः । पुनश्च तैस्सहस्रैश्च कोटिभिर्दैत्यनायकः ॥ १०
मुक्त्वा शरान् बहून् भूयो बिभेदैषां वपूंष्ययम् । तच्छरैः पीडिताः केचित् स्थिताः खिन्ना भृशं तदा ॥ ११
अलुठन् पतिता मह्यामपरे रुग्ण मानसाः । पलायन्त महोच्छ्वासाः परे सेनाधिपा द्विजाः ॥ १२
एवं पराभवं सर्वे नानारूपेण संगताः । ततस्स्वेदोद्भवास्सर्वे समागत्य रणस्थलम् ॥ १३
ववर्षुर्निशितान् बाणान् असुरेशे महाबलाः । भूयोऽभिरथमाश्वेषां शरान् भित्वा महासुरः ॥ १४
सहस्रकोटि संख्याकैश्शरैश्चापरथानपि । धूळीकृत्य महाकोपाद्ववर्षं निशितान् शरान् ॥ १५
वक्षांसि लक्षीकृत्यैषां शतसाहस्र संख्यकान् । ते सर्वे मुमुहुस्सद्यस्तच्छरैर्भिन्नवक्षसः ॥ १६
प्रस्थितो वीरमार्ताण्डः पृषत्कान् सुबहूनयम् । वीरेषु नवसु श्रीमान्मुमोचासुरनायके ॥ १७
छित्वा तानाशुगैर्दैत्यो बहुभिस्सुमहारवः । सन्दधे निटिले तस्य सहस्राणि शरान् पुनः ॥ १८
सुराधिपस्तान् चिच्छेद सहस्रैरेव रंहसा । ततस्तु शूरपद्मायं सहस्रैर्निशितैश्शरैः ॥ १९

சகார ரேணூம்ஸ்தான் ஸர்வான் தசபி: நிசிதை: சரை: |
புந: ச தை: ஸஹஸ்ரை:ச கோடிபிர் தைத்ய நாயக: || 10
முக்த்வா சரான் பஹூன் பூய: பிபேதைஷாம் வபூம்ஷ்யயம் |
தச்சரை: பீடிதா: கேசித் ஸ்திதா: கின்னா ப்ருசம் ததா || 11
அலுடன் பதிதா மஹ்யாம் அபரே ருக்ண மாநஸா: |
பலாயந்த மஹோச்வாஸா: பரே ஸேநாதிபா த்விஜா: || 12
ஏவம் பராபவம் ஸர்வே நாநாருபேண ஸங்கதா: |
தத: ஸ்வேதோத்பவா: ஸர்வே ஸமாகத்ய ரணஸ்தலம் || 13
வவர்ஷு: நிசிதான் பாணான் அஸுரேசே மஹாபலா: |
பூயோபி ரதமாச்வேஷாம் சராஞ்சித்வா மஹாஸுர: || 14
ஸஹஸ்ர கோடிஸங்க்யாகை: சரை: சாபரதாநபி |
தூளிக்ருத்ய மஹாகோபாத் வவர்ஷ நிசிதான் சரான் || 15
வக்ஷாம்ஸி லக்ஷீக்ருத்யைஷாம் சதஸாஹஸ்ர ஸங்க்யகான் |
தே ஸர்வே முமுஹு: ஸத்ய: தச்சரைர்பின்ன வக்ஷஸ: || 16
ப்ரஸ்திதோ வீரமார்தாண்ட: ப்ருஷத்கான் ஸுபஹூநயம் |
வீரேஷு நவஸு ஸ்ரீமான் முமோசாஸுரநாயகே || 17
சித்வாதாநாசுகைர்தைத்ய: பஹுபி: ஸுமஹாரவ: |
ஸந்ததே நிடிலே தஸ்ய ஸஹஸ்ராணி சரான் புந: || 18
ஸுராதிபஸ்தாஞ்சிச்சேத ஸஹஸ்ரைரேவ ரம்ஹஸா |
ததஸ்து சூரபத்மாயம் ஸஹஸ்ரைர்நிசிதை: சரை: || 19

போட்டு யுத்தம் செய்தார்கள். (9) அசுரத்தலைவனான சூரன் அவைகளை யெல்லாம் கூர்மைகளான பத்து அம்புகளால் தூளாக்கினான். மேலும் நூறு ஆயிரம் கோடிகளாக (10) பல பாணங்களை மேலுக்கு மேல் வருஷித்து அவர்களது சரீரங்களை துளைத்தான். சிலர் அந்த பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மிகவும் வருத்தமுற்று நின்றனர். (11) சிலர் மனம் கலங்கி பூமியில் விழுந்து புரண்டனர். ஓ முனிவர்களே! சிலர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். (12) இவ்வாறாக அவர்கள் பலவிதத்தில் அவமானமடைந்தனர். பிறகு வியர்வையால் உண்டான லக்ஷம் வீரர்களும் யுத்த களத்திற்கு வந்து (13) மிக பலத்தோடு அசுரேசன் மீது கூர்மையான சரங்களை பொழிந்தார்கள். (14) மேலும், மஹாஸுரன் இவர்களுடைய தேருக்கு எதிரில் இருந்து, வேகமாக ஆயிரம் கோடி பாணங்களால், அவர்கள் விட்ட பாணங்களை துண்டித்து, அவர்களது வில், தேர், இவற்றை தூளாக்கி, மிகுந்த கோபம் கொண்டு இவர்களது மார்புகளை குறிவைத்து லக்ஷம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். அவர்கள் யாவரும் அந்த பாணங்களால், மார்பு பிளக்கப்பட்டு மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். (15-16) நவவீரர்களில் ஒருவரான, ஸ்ரீமானுமான இந்த வீரமார்த்தாண்டன், யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டு அஸுரநாயகனான சூரன் மீது பல கூர்மையான பாணங்களை போட்டான். (17) மிகுந்த சப்தம் கொண்ட அஸுரன், பல பாணங்களால் அவைகளை முறித்து விட்டு, அவனது நெற்றியில் ஆயிரம் பாணங்களை போட்டான். (18) தேவத்தலைவரான வீரமார்த்தாண்டன் அந்த பாணங்களை ஆயிரம் பாணங்களாலே சீக்கிரமாய் அறுத்தான். பிறகு சூர

शरान् धनुश्च तूणीरमस्य छित्वा ऽश्वपातयत् । मुक्त्वा पुनस्सहस्राणि पातयामास तं क्षितौ ॥ २०
अथाययौ महावीरो वीरराक्षस संज्ञकः । अत्यजच्च सहस्राणि शस्त्राण्यस्मिन्महासुरे ॥ २१
सहस्रैरच्छिनत्तस्य छित्वा तान्येष कार्मुकम् । पतित्वाथ महाकोपाद्वीरस्तस्यरथे महान् ॥ २२
खड्गेन चापं चिच्छेद भग्नखड्गस्तदा स्वयम् । मुष्ट्या प्रहर्तुं शूरं तं यततेस्म पुनश्च सः ॥ २३
निरायुधत्वात्तं शूरो गृहीत्वा पादमुत्क्रुधा । ऊर्ध्वमुत्क्षेपयामास यावदण्डं महासुरः ॥ २४
अण्डस्य भित्त्याभिहतो पतितोऽयं महीतले । मोहमाप तदात्यन्तं रुग्णकायस्सुरेश्वरः ॥ २५
अथवीरमहेन्द्रोऽपि प्रस्थितस्सायकान् बहून् । मुमोच दैत्यनाथेऽस्मिन् महाकोलाहलारवः ॥ २६
तान् शरैरच्छिनत्सोऽपि बहुभिर्दानवेश्वरः । मिथोरथं भ्रामयित्वा युयुधाते शरैरुभौ ॥ २७
ततः कोपवशाच्छूरः त्रिंशच्छस्त्राणि पादयोः । चत्वारिंशदुरोमध्ये त्रिंशद्बाहुयुगे तदा ॥ २८
युयोज तस्य सहसा पतितस्सोऽपि मोहितः । वीरधीरः प्रतस्थेऽथ वर्षन् बाणान् बहून् क्षणात् ॥ २९

சரான் தநு:ச தூணீரம் அஸ்ய சித்வாச்வபாதயத் |
முக்த்வா புந: ஸஹஸ்ராணி பாதயாமாஸ தம் க்ஷிதௌ || 20
அதாயயௌ மஹாவீர: வீர ராக்ஷஸ ஸம்க்ஞக: |
அத்யஜச்ச ஸஹஸ்ராணி சஸ்த்ராண்யஸ்மின் மஹாஸுரே || 21
ஸஹஸ்ரைரச்சிநத்தஸ்ய சித்வா தான்யேஷ கார்முகம் |
பதித்வாத மஹாகோபாத் வீரஸ்தஸ்ய ரதே மஹான் || 22
கட்கேந சாபம் சிச்சேத பக்ந கட்க: ததா ஸ்வயம் |
முஷ்ட்யா ப்ரஹர்தும் சூரம் தம் யததேஸ்ம புந:சஸ: || 23
நிராயுதத்வாத் தம் சூர: க்ருஹீத்வா பாதமுத்குருதா |
ஊர்த்வமுத்க்ஷேபயாமாஸ யாவதண்டம் மஹாஸுர: || 24
அண்டஸ்ய பித்யாபிஹதோ பதிதோயம் மஹீதலே |
மோஹமாப ததாத்யந்தம் ருக்ணகாய: ஸுரேச்வர: || 25
அத வீர மஹேந்த்ரோபி ப்ரஸ்தித: ஸாயகான் பஹூன் |
முமோச தைத்யநாதேஸ்மின் மஹாகோலாஹலாரவ: || 26
தாஞ்சரைரச்சினத்ஸோபி பஹுபிர்தானவேச்வர: | மிதோரதம் ப்ராமயித்வா யுயுதாதே சரைருபௌ || 27
தத: கோபவசாத் சூர: த்ரிம்சத் சஸ்த்ராணி பாதயோ: |
சத்வாரிம்சதுரோமத்யே த்ரிம்சத் பாஹுயுகே ததா || 28
யுயோஜ தஸ்ய ஸஹஸா பதித: ஸோபி மோஹித: |
வீர தீர: ப்ரதஸ்தேத வர்ஷன் பாணான் பஹூன் க்ஷணாத் || 29

பத்மன் கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் (19) இவரது வில், நாண், பாணங்களையும் அம்புறாத் தூணியையும் அறுத்து தள்ளினான். மறுபடி ஆயிரம் பாணங்களை விட்டு இந்த வீரமார்த்தாண்டனையும் கீழே தள்ளினான். (20) பிறகு மஹாவீரனை வீரராக்ஷஸன் வேகமாக வந்தான், இந்த மஹாஸுரன் மீது ஆயிரம் பாணங்களைப் போட்டான். (21) உடனே அந்த சூரன் ஆயிரம் அம்புகளால் அவைகளை அறுத்து அவனது வில்லையும் முறித்தான். பிறகு அம்மஹாவீரனை இந்த அசுரன் மிகக் கோபம் கொண்டு அந்த வீரராக்ஷஸனது தேரின் மீது குதித்து (22) தனது கத்தியால் அவன் வில்லை வெட்டி அதனால் தான் கத்தி முறிந்தவனாகி பிறகு சூரனை முஷ்டியால் குத்த யத்தனிக்கையில் (23) அவன் ஆயுத மில்லாமலிருப்பது கண்டு சூரபத்மன் வெகு கோபத்தோடு அவனது காலைப்பிடித்து அண்டச்சுவறுவரை போகும்படி உயர எறிந்தான். (24) அண்டத்தின் சுவற்றால் அடிபட்டு அந்த தேவேசன் பூமியில் விழுந்து உடல் நொருங்கி மூர்ச்சையானான். (25) பிறகு வீரமஹேந்திரன் கிளம்பி கோலாகல சப்தத்தோடு அசுரன் மீது அனேகம் பாணங்களை பிரயோகித்தான். (26) அசுரராஜனும் அவனும் அனேகம் அம்புகளால் அந்த பாணங்களை துண்டித்தான். அப்பொழுது இருவரும் ஒருவரோடொருவர் தேரை இடசாரி வலசாரியாக சுற்றவிட்டுக் கொண்டு பாணங்களால் யுத்தம் செய்கையில் (27) சூரன் கோபம் கொண்டவனாகி அவனது கால்களில் முப்பது சஸ்திரங்களையும், மார்பின் மத்தியில் நாற்பதும், இரண்டு புஜங்கள் மீதும் முப்பது அஸ்திரங்களையும் (28) சீக்கிரத்தில் போட்டான். அவனும் மோஹத்தை அடைந்து விழுந்தான். பிறகு வீரதீரன் ஒரு க்ஷணத்தில் அனேகம் பாணங்களை வருஷித்துக் கொண்டு

तच्छरान् कार्मुकं दैत्यस्सहस्रैश्च बभञ्जह । रथं च सप्तभिश्शस्त्रैः पातयामास भूतले ॥ ३०
ताडितुं तु यदा देवो दण्डमादाय चागतः । चतुर्भिस्तं चकारास्त्रैर्द्विधा दैत्येश्वरस्तदा ॥ ३१
पुनश्चतुर्दशास्त्राणि मुक्त्वा तं क्रोडबाहुषु । पातयामास भूपृष्ठे पर्वतं हरिवत्क्रुधा ॥ ३२
ततस्समागतो वीरमाहेश्वर समाह्वयः । शक्तिं नुनोद धनुषा शक्यो जेतुं न चेत्ययम् ॥ ३३
तस्यां शूरस्तु बाणानां सहस्रं सहसाऽत्यजत् । छित्वा तत्सर्वमस्येयं वक्षोमध्ये शिलादृढे ॥ ३४
पतिताप विशीर्णत्वं पाषाणगतलोष्टवत् । अपातयत्सप्तशरैरेनं दण्डग्रहात्पुरा ॥ ३५
ततस्समागतो वीरकेसरी गणनायकः । बहून् शरान् ववर्षाशु महता मन्युनाऽसुरे ॥ ३६
स सप्तभिश्शरैस्तस्य धनुश्छित्वा रथं शतैः । मुमोच निटिले दैत्यस्सहस्राण्यमरेशितुः ॥ ३७
क्षिपति स्म गिरिं वीरश्शूरे तस्मिन् पुनःक्रुधा । शरेणैकेन तं छित्वा ततान भुवि दैत्यराट् ॥ ३८
ततः कोपेन महता पतित्वा तद्रथे सुरः । करेण ताडयामास दैत्यवक्षसि निष्ठुरे ॥ ३९
भिन्नपाणिः पपातास्य पुर एव रथे गणः । शूरस्तु तं गृहीत्वाशु क्षीराब्धावक्षिपज्जवात् ॥ ४०

தச்சரான் கார்முகம் தைத்ய: ஸஹஸ்ரை:ச பபஞ்ஜஹ | ரதஞ்ச ஸப்தபி: சஸ்த்ரை: பாதயாமாஸ பூதலே||

தாடிதும் து யதாதேவோ தண்டமாதாய சாகத: |
சதுர்பிஸ்தஞ்சகாராஸ்த்ரை: த்விதா தைத்யேச்வரஸ்ததா || 31

புந: சதுர்தசாஸ்த்ராணி முக்த்வா தம் க்ரோட பாஹுஷு |
பாதயாமாஸ பூப்ருஷ்டே பர்வதம் ஹரிவத் க்ருதா || 32

தத: ஸமாகதோ வீர மஹேச்வரஸமாஹ்வய: | சக்திம் நுநோத தநுஷா சக்யோ ஜேதும் நசேத்யயம்|| 33

தஸ்யாம் சூரஸ்து பாணாநாம் ஸஹஸ்ரம் ஸஹஸா த்யஜத் |
சித்வா தத்ஸர்வமஸ்யேயம் வக்ஷோ மத்யே சிலாத்ருடே || 34

பதிதாபவிசீர்ணத்வம் பாஷாண கத லோஷ்டவத்| அபாதயத் ஸப்தசரை: ஏனம் தண்டக்ரஹாத்புரா 35

தத: ஸமாகதோ வீர கேஸரீ கண நாயக:| பஹூஞ்சரான் வவர்ஷாசு மஹதா மன்யுநாஸுரே || 36

ஸஸப்தபி: சரைஸ்தஸ்ய தநு:சித்வா ரதம் சதை: | முமோச நிடிலே தைத்ய: ஸஹஸ்ராண்யமரேசிது: 37

க்ஷிபதிஸ்ம கிரிம் வீர: சூரேதஸ்மின் புந: க்ருதா | சரேணைகேந தம் சித்வா ததாந புவி தைத்யராட் || 38

தத: கோபேந மஹதா பதித்வா தத்ரதே ஸுர: | பதித்வா தாடயாமாஸ தைத்ய வக்ஷஸி நிஷ்டுரே || 39

பின்னபாணி: பபாதாஸ்ய புர ஏவ ரதே கண:| சூரஸ்து தம் க்ருஹீத்வாசு க்ஷீராப்தா வக்ஷிபஜ்ஜவாத்|| 40

புறப்பட்டான். (29) அசுரன், ஆயிரம் பாணங்களால், அவனது வில்லையும் பாணங்களையும் அறுத்து அவன் தேரையும் ஏழு அம்புகளால் உடைத்து பூமியில் தள்ளினான். (30) பிறகு தேவன் அவனை அடிப்பதற்காக, தண்டத்தை எடுத்து வருகையில், அசுரன் அந்த தண்டத்தை நான்கு அம்புகளால் துண்டித்தான். (31) மறுபடி கோபம் கொண்டு, பதினான்கு பாணங்களை அவன் கைகளிலும், மார்பிலும் அடித்து இந்திரன் மலையை சாய்ப்பது போல் அந்த தேவனை பூமியில் சாய்த்தான். (32) அதற்கு பிறகு வீரமாஹேச்வரன் வந்து இவனை வில்லினால் ஜயிக்க முடியாது என நினைத்து வேகமாய் வேலாயுதத்தைப் போட்டான். (33) சூரனோவெனில் அந்த சக்தியின் மீது ஆயிரம் பாணங்களைச் சொரிந்தான். இந்த இவனுடைய வேலானது அந்த பாணங்கள் யாவையும் முறித்துவிட்டு பாரை போல் கடினமான சூரனின் மார்பின் மத்தியில் விழுந்து கல்லில் எறிந்த மண் கட்டியைப் போல் சிதறிவிட்டது. தண்டாயுதத்தை எடுப்பதற்கு முன்பு அந்த சூரன் ஏழு பாணங்களால் அந்த வீரனை கீழே தள்ளினான். (34-35) பிறகு கணத்தலைவனான வீரகேஸரி வந்து மிகுந்த கோபத்துடன் அசுரன் மீது பல பாணங்களை வருஷித்தான். அந்த சூரபத்மன் ஏழு அம்புகளால் அவனது வில்லை அறுத்து நூறு பாணங்களால் தேரை உடைத்து தேவனாயகனுடைய நெற்றியில் ஆயிரம் பாணங்களைப் போட்டான். (36-37) பிறகு அந்த வீரன் கோபம் கொண்டு அந்த சூரபத்மன் மீது மலையை எறிந்தான். அசுரராஜன் அந்த மலையை ஒரே பாணத்தால் தூளாக்கி பூமியில் உதிர்த்தான். (38) பிறகு தேவன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவன் தேர் மீது விழுந்து அசுரனுடைய கடினமான மார்பில் கையால் அரைந்தான். (39) அரைந்த மாத்திரத்தில் இந்த தேவனின் கை முறிந்து அந்த அசுரனுக்கு முன்னிலையில் அந்த கணாதிபன் விழுந்தான். சூரன் உடனே

विमुक्तमोहस्तं त्यक्त्वा सेनामाप पुनश्च सः । अथागत्य क्षणाद्वीर पुरुहूत इहासुरे ॥ ४१
कालास्त्रमत्यजत्काळं महाघोरं महाबले । पतितं तदुरो मध्ये प्रपेदे रेणुतां भृशम् ॥ ४२
समीक्ष्यैतद्यदाधातृशरं जग्राह देवपः । मुक्त्वा शतसहस्राणि पत्रिणामस्य वक्षसि ॥ ४३
अपातयत्तदैवैनमसुरेशो महीतले । अभिक्रमेण प्रापाथ वीरशासन भूतलम् ॥ ४४
वीरान्तको महावीरो महाकोलाहलारवैः । कथं पराभवोऽत्रास्मत्सेनानामप्यनेनह ॥ ४५
इत्युक्त्वाशु ववर्षास्मिन् शस्त्राण्युग्राणिमन्युना । ननाद सिंहवद्भूयो भीषयन्नासुरं बलम् ॥ ४६
तानि छित्वाथ दैत्योऽपि सहस्राण्यत्यजत्सुरे । सहस्रैरच्छिनत्सोऽपि गर्जयन् मेघवत् भृशम् ॥ ४७
अथशूरो महाकोपाच्छरैर्वज्रमयैस्तदा । तच्चापरथशस्त्राणि सहस्रैरभिनच्छितैः ॥ ४८
पुनश्च तदुरो भित्वा मोहयामास तत्क्षणात् । मोहितं तं तदा वीक्ष्य वीरबाहुरथागतः ॥ ४९
महाबलमुवाचैनं शूरपद्मा युधिष्ठिरः । पूर्वं त्वं दूतरूपेण समागत्यासुरान् बहून् ॥ ५०

விமுக்தமோஹஸ்தம் த்யக்த்வா ஸேநாமாப புந:ச ஸ: | அதாகத்ய க்ஷணாத்வீர புருஹூத இஹாஸுரே 41

காலாஸ்த்ரமத்யஜத்காளம் மஹாகோரம் மஹாபலே |
பதிதம் தது‌ரோமத்யே ப்ரபேதே ரேணுதாம் ப்ருசம் || 42

ஸமீக்ஷ்யைதத் யதா தாத்ரு சரம் ஜக்ராஹ தேவப: |
முக்த்வா சத ஸஹஸ்ராணி பத்ரிணாமஸ்ய வக்ஷஸி || 43

அபாதயத் ததை வைநம் அஸுரேசோ மஹீதலே | அபிக்ரமேண ப்ராபாத வீரசாஸன பூதலம் || 44

வீராந்தகோ மஹாவீரோ மஹா கோலாஹலாரவை: |
கதம் பராபவோத்ராஸ்மத் ஸேநாநாமப்யநேநஹ || 45

இத்யுக்த்வாசு வவர்ஷாஸ்மின் சஸ்த்ராண்யுக்ராணி மன்யுநா|
நநாத ஸிம்மவத் பூய: பீஷயன்னாஸுரம் பலம் || 46

தாநி சித்வாத தைத்யோபி ஸஹஸ்ராண்யத்ஜத் ஸுரே |
ஸஹஸ்ரை ரச்சினத் ஸோபி கர்ஜயன் மேகவத் ப்ருசம் || 47

அத சூரோ மஹாகோபாத் சரைர்வஜ்ரமயைஸ்ததா | தச்சாப ரத சஸ்த்ராணி ஸஹஸ்ரை ரபிநச்சிதை:||

புந:ச ததுரோ பித்வா மோஹயாமாஸ தத்க்ஷணாத் | மோஹிதம் தம் ததா வீக்ஷ்ய வீர பாஹுரதாகத: 49

மஹாபலமுவாசைநம் சூரபத்மா யுதிஷ்டிர: |
பூர்வம் த்வம் தூத ரூபேண ஸமாகத்யாஸுரான் பஹூன் || 50

அவ்வீரனை வேகத்தோடு வாரி எடுத்து பார்க்கடலில் எறிந்தான். (40) அந்த தேவத் தலைவன் மோஹம் தெளிந்து பாற்கடலை விட்டு மறுபடியும் சைன்யங்களிடம் வந்தான். பிறகு ஓர் நொடியில் வீரபுருஹூதன் இங்கு வந்து (41) மிகுந்த பலமுள்ள அசுரன் மீது கருத்ததும் மிகுந்த கடூரமானதுமான காளாஸ்திரத்தை எறிந்தான். அவனது மார் நடுவில் விழுந்த காளாஸ்திரம் தூளாயிற்று. (42) அதைப் பார்த்த தேவரக்ஷகன் பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுக்கையில் அசுரன் அவன் மீது நூறு அஸ்திரங்களை விட்டு (43) உடன் அந்த தேவனை அசுரேசன் பூமியில் தள்ளினான். பிறகு வயதின் முறைப்படி அவன் தமயனாகிய மஹாவீரனாகிய வீராந்தகன் என்பவன் மிகுந்த ஸிம்மனாதம் செய்துகொண்டு வீரர்களை அடக்கும் யுத்த பூமிக்கு வந்தான். "இந்த அசுரனால் நமது சைன்யங்களுக்குகூட இவ்வாறு அவமானம் ஏற்பட்டதே இது எப்படித்தகும்" (44-45) என்று சொல்லி கோபத்தோடு வேகமாய் கொடிய அஸ்திரங்களை அசுர ராஜன் மீது வருஷித்து அசுரப்படைகளை பயமுறுத்தி அடிக்கடி சிங்கம் போல் கர்ஜனை செய்தான். (46) அப்பொழுது அசுரன் அந்த அஸ்திரங்களை துண்டித்துவிட்டு மேலும் அத்தேவன் மீது ஆயிரம் பாணங்களை பிரயோகித்தான். தேவனும் மேகம்போல் கர்ஜனை செய்து அவைகளை ஆயிரம் சஸ்திரங்களால் சேதித்து விட்டான். (47) அப்பொழுது சூரன் மிகுந்த கோபத்தோடு வஜ்ரமயமான ஆயிரம் கூறான பாணங்களால் அனைத்து வில் தேர் சஸ்திரங்கள் இவைகளை துண்டித்து (48) உடனே, அவன் மார்பையும் பிளந்து, ஒரு நொடிக்குள், அவனை மூர்ச்சையடைய செய்தான். மோஹமடைந்த அவனைப் பார்த்து வீரபாஹு உடன் வந்தான். (49) யுத்தத்தில் பின் வாங்காத சூரபத்மன், அந்த பலவானை பார்த்து,

मत्पुत्रंच रणे हत्वा मायारूपेण निर्गतः । तदिदानीं धनुस्त्यक्त्वा दूतो भव मदाज्ञया ॥ ५१
नोचेत् क्षणेन भित्वा त्वां संहरिष्यामि सत्यतः । इति ब्रुवन्तं तं वीरः प्राह वाचं रणस्थले ॥ ५२
स्कन्दाज्ञयाऽहं दूतोऽपि भटोऽपि स्यांतवात्रकिम् । कुरुयुद्धं मया दैत्य मुक्त्वा प्रलपनं वृथा ॥ ५३
शंसत्येवं महावीरे वीरबाहौ क्रुधाऽसुरः । सहस्रकोटि शस्त्राणि ववर्षास्मिन्महारवः ॥ ५४
तावन्ति मुक्त्वा वीरोऽपि तानि चक्रे वृथा क्षणात् । कोटिभिश्च पुनस्तेन मुक्तं लक्षं सुरोऽच्छिनत् ॥ ५५
पुनश्च कोटिभिः कोटिशस्त्राण्युच्छिद्य देवपः । प्राहिणोन्निकटे तस्य शतं दैत्याधिपस्य सः ॥ ५६
प्रतिस्खलनमापैतत् दृषत्प्रक्षिप्तसूचिवत् । शक्तिं विना गुहस्यैव शक्यते हन्तुमत्र न ॥ ५७
खिन्नमेनं करिष्यामि बहुभिश्च शरैर्ध्रुवम् । इति निश्चित्य मनसा ववर्ष सुबहून्सुरः ॥ ५८
तान् छित्वा दैत्यनाथोऽयमष्टौ वक्षसि दोष्णिच । मुमोच सुमहाकोपाद्गणपस्य रणे तदा ॥ ५९

மத்புத்ரஞ்ச ரணே ஹத்வா மாயா ரூபேண நிர்கத: |
ததிதாநீம் தநு: த்யக்த்வா தூதோபவ மதாக்ஞயா || 51

நோசேத் க்ஷணேந பித்வா த்வாம் ஸம்ஹரிஷ்யாமி ஸத்யத: |
இதிப்ருவந்தம் தம் வீர: ப்ராஹ வாசம் ரணஸ்தலே || 52

ஸ்கந்தாக்ஞயாஹம் தூதோபி படோபி ஸ்யாம் தவாத்ரகிம் |
குருயுத்தம் மயாதைத்ய முக்த்வா ப்ரலபனம் வ்ருதா || 53

சம்ஸத்யேவம் மஹாவீரே விரபாஹௌ க்ருதாஸுர: |
ஸஹஸ்ர கோடி சஸ்த்ராணி வவர்ஷாஸ்மின் மஹாரவ: || 54

தாவந்தி முக்த்வா வீரோபி தாநி சக்ரே வ்ருதா க்ஷணாத் |
கோடிபி:ச புநஸ்தேந முக்தம் லக்ஷம் ஸுரோச்சினத் || 55

புந:ச கோடிபி: கோடி சஸ்த்ராண்யுச்சித்ய தேவப: |
ப்ராஹிணோந்நிகடே தஸ்ய சதம் தைத்யாதிபஸ்ய ஸ: || 56

ப்ரதிஸ்கலனமாபைதத் த்ருஷத் ப்ரக்ஷிப்த ஸூசிவத் |
சக்திம் விநா குஹஸ்யைஷ சக்யதே ஹந்துமத்ர ந || 57

கின்னமேநம் கரிஷ்யாமிபஹுபி:ச சரைர்த்ருவம் | இதி நி:சித்ய மநஸா வவர்ஷ ஸுபஹூன் ஸுர: || 58

தாஞ்சித்வா தைத்ய நாதோSயமஷ்டௌ வக்ஷஸி தோஷ்ணிச |
முமோச ஸுமஹாகோபாத் கணபஸ்ய ரணே ததா || 59

கூறியதாவது, “ அடா, நீமுன் தூத உருவத்தோடு வந்து அநேகம் அசுரர்களையும் (50) எனது புத்ரனையும் கொன்று, மாயை உருவங்கொண்டு ஓடிவிட்டாயல்லவா, ஆகையால், நமது கட்டளையின்படி, வில்லை எறிந்து விட்டு எனக்கு தூதனாகிவிடு. (51) இல்லாவிடில், இப்பொழுது ஒரு நொடிக்குள் உன்னை பிளந்து ஸத்யமாய் கொன்று விடுவேன்” எனக் கூறினான். இவ்விதம் யுத்த பூமியில் கூறிய சூரனைப் பார்த்து வீரபாகு கூறியதாவது :— நான் முருகனுடைய கட்டளையினால் முன்பு தூதனாக வந்தேன். இப்பொழுது படைவீரனாக வந்தேன். அதனால் உனக்கென்ன? நீ வீணாக புலம்புதலை விட்டுவிட்டு என்னுடன் போர் புரிவாயாக. (52-53) இவ்வாறு மஹாவீரனாகிய வீரபாகு கூறும்பொழுது அசுரனான சூரன் கோபம் கொண்டு மிகுந்த சப்தத்துடன் ஆயிரம் கோடி அம்புகளை இந்த வீரபாகு மீது சொரிந்தான். (54) வீரபாகுவும் அவ்வளவு பாணங்களை விட்டு ஒரு நொடியில் அவைகளை வீணாக்கினான். மறுபடி சூரன் விட்ட லக்ஷம் பாணத்தை வீரபாகு கோடி பாணங்களால் துண்டித்தான். (55) மறுபடி தேவத்தலைவன் சூரனால் மேலும் விடப்பட்ட கோடி சஸ்திரங்களை கோடி சஸ்திரங்களால் துண்டித்தான். மறுபடி சீக்கிரம் அவன் மீது நூறு அம்புகளை போட அவைகள் அவன் மீது பட்டு (56) கற்பாறை மீது குத்திய ஊசிபோல் தெரித்தது. அதுகண்ட வீரபாகு ஸ்ரீ குஹனுடைய வேலாயுதத்தை தவிர மற்ற எந்த ஆயுதத்தினாலும் இவனை கொல்ல முடியாது. (57) இவனை பல பாணங்களால் அடித்து துயரமுற்ற மனமுடையவனாய் நிச்சயம் செய்யப் போகிறேன் என மனதினால் தீர்மானித்து அவ்வீரபாகு பல பாணங்களை வருஷித்தார். (58) இந்த அசுரத்தலைவனும் அவைகளை முறித்து விட்டு எட்டு பாணங்களை அவரது

सोऽपि कोटिशरैस्तस्य सारथिं हतवान् क्षणात् । पञ्चाशद्भिरयंचाशु रथमस्य बभञ्जहि ॥ ६०

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे दशमोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकादशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन शूरविरथीकरणम् ॥

ततस्ससंभ्रमं वीरस्समारुह्य परंरथम् । वायव्याग्नेयशस्त्रे ते योजयित्वा सहात्यजत् ॥ १
तद्वीक्ष्य शूरस्तस्थौस तूष्णीमत्र महाबलः । पतित्वैते जवात्तस्य वक्षोमध्येऽचलादृढे ॥ २
प्राप धूळिस्वरूपंतु पतिते भुवि शीघ्रतः । संयोज्य कालसूर्यास्त्रे मुमोचास्मिन्पुनः क्रुधा ॥ ३
कुण्ठिताग्रे निपतिते तेऽपि नूनं सुरेशितुः । ततः कोपेन महता वीरबाहुर्ज्वलन्निव ॥ ४
वारुणैन्द्रास्त्रमन्त्राभ्यां शस्त्रे संयोज्य रंहसा । अत्यजत्तेऽपि तत्रैव तथा भूमिं गते द्विजाः ॥ ५

ஸோபி கோடி சரைஸ்தஸ்ய ஸாரதிம் ஹதவான் க்ஷணத் | பஞ்சாசத்பிரயஞ்சாசு ரதமஸ்ய பபஞ்சஹி 60

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே தசமோதயாய: ||

|| ஏகாதசோத்யாய: ||

ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் சூரனை ரதமில்லாமல் செய்தல்.

தத: ஸஸம்ப்ரமம் வீர: ஸமாருஹ்ய பரம் ரதம் |
வாயவ்யாக்நேய சஸ்த்ரேதே யோஜயித்வா ஸஹாத்யஜத் || 1
தத் வீக்ஷ்ய சூரஸ்தஸ்தௌ ஸ: தூஷ்ணீமத்ர மஹாபல: |
பதித்வைதே ஜவாத்தஸ்ய வக்ஷோமத்யேऽசலாத்த்ருடே || 2
ப்ராப தூளிஸ்வரூபந்து பதிதே புவி சீக்ரத: |
ஸம்யோஜ்ய கால ஸூர்யாஸ்த்ரே முமோசாஸ்மின் புந க்ருதா || 3
குண்டிதாக்ரே நிபதிதே தேபி நூநம் ஸுரேசிது: | தத: கோபேந மஹதா வீரபாஹுர்ஜ்வலன்னிவ || 4
வாருணேந்த்ராஸ்த்ர மந்த்ராப்யாம் சஸ்த்ரே ஸம்யோஜ்ய ரம்ஹஸா |
அத்யஜத் தேபி தத்ரைவ ததா பூமிம் கதே த்விஜா: || 5

மார்பிலும் கையிலும் மிகுந்த கோபத்துடன் பேசட்டான். (59) அந்த சூரனும் கோடி பாணங்களால் அவனுடைய சாரதியை ஓர் க்ஷணத்தில் கொன்றார். ஐம்பது பாணங்களால் அவனது தேரையும் முறித்தார். (60).

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்ருவது அத்தியாயம்.

பிறகு வீரபாகு மிகுந்த பரபரப்புடன், வேறு ரதமேறிக்கொண்டு, வாயவ்யம், ஆக்னேயம், இரண்டு அஸ்திரங்களையும் சேர்த்து விடுத்தார். (1) மிகுந்த பலவானுன, சூரன். அதைப் பார்த்து, (பதிலஸ்திரம் பிரயோகிக்காமல்) பேசாமல் இருந்துவிட்டான், அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும், கற்பாறையிலும் அதிக கெட்டியான அவன் மார்பின் நடுவில் வேகமாய் விழுந்து (2) உடனே தூளாகி பூமியில் சிதறிவிட்டது. பின்பு வீரன் கோபத்தோடு யமாஸ்திரம் சூர்யாஸ்திரம் இவ்விரண்டையும் சேர்த்து அவன் மீது விட்டார். (3) அவைகளும் அவன் மீது பட்டு முனை முறிந்து விழுந்து விட்டது. அதன் பிறகு வீரபாகு ஜ்வலிக்கிறவர் போல் மிகுந்த கோபத்தோடு (4) சீக்கிரத்தில் வாருணஸ்திரம் இந்திராஸ்திரம் இந்த இரண்டு அஸ்திரங்களையும் அதற்குரிய மந்திரங்களை ஜபித்து தொடுத்து பிரயோகித்தார். ஓ முனிவர்களே! அவைகளும் அவ்வாறே அங்கு பழுதாகி பூமியில் விழுந்து விட்டன. (5) பிறகு தேவன்

मायासुरास्त्रे महता मन्युना प्राहिणोत्सुरः । प्राप्य ते तं महावीरं लज्जयैव भुवं गते ॥ ६
नारायणस्य शस्त्रेण ब्राह्ममस्त्रं महत्क्रुधा । विससर्ज महाभीमे सर्वसंहारकारणे ॥ ७
स्फुरदग्निकणे तेऽपि प्रतिहत्यास्य वक्षसि । एतदस्य बलं सर्वे दृष्ट्वाश्चर्यं गतास्तदा ॥ ८
तमाह वीक्ष्य शूरोऽयं स्फुरद्गंभीर निस्स्वनम् । मक्षिका बडबावक्त्र वह्निं यद्वत्तथैवते ॥ ९
दिव्यान्यस्त्राण्यपि मयि निरस्तास्त्रे गतानिहि । पुरैव संहरेयं त्वां तव वीर्यं बलं तथा ॥ १०
अस्त्राणामपि माहात्म्यं वीक्षितुं स्थितवानहम् । तदिदानीं क्षणेनैव संहरिष्याम्यसंशयम् ॥ ११
इत्युक्तमात्रेण तदा वीरबाहुः क्रुधा ज्वलन् । अस्त्रं पाशुपतं घोरं असुरेशे युयोजहि ॥ १२
विनिर्ययौ महावेगादुद्गिरन्पन्नगादिकम् । वीक्ष्यैतच्छूरपद्मापि तदेवास्त्रं तदात्यजत् ॥ १३
भृशं युयुधतुस्तेऽपि महारावविभीषणे । प्रहर्त्रोः प्रापतुर्भूयो निकटं भूसुराः क्षणात् ॥ १४
एतावद्धि बलं तेऽद्य पश्य वीर्यं ममाधुना । एवमुक्त्वा ववर्षैनं शूरपद्मा बहून् शरान् ॥ १५

மாயாஸுராஸ்த்ரே மஹதா மந்யுநா ப்ராஹிணோத் ஸுர: |
ப்ராப்ய தேதம் மஹாவீரம் லஜ்ஜயைவ புவம் கதே || 6
நாராயணஸ்ய சஸ்த்ரேண ப்ராம்மமஸ்த்ரம் மஹத்க்ருதா |
விஸஸர்ஜ மஹா பீமே ஸர்வ ஸம்ஹாரகாரணே || 7
ஸ்புரதக்னி கணே தேபி ப்ரதிஹத்யாஸ்ய வக்ஷஸி |
ஏததஸ்ய பலம் ஸர்வே த்ருஷ்ட்வாச்சர்யம் கதாஸ்ததா || 8
தமாஹ வீக்ஷ்ய சூரோயம் ஸ்புரத்கம்பீர நிஸ்வநம்| மக்ஷிகா படபா வக்த்ர வன்ஹிம் யத்வத் ததைவதே ||
திவ்யான்யஸ்த்ராண்யபி மயி நிரஸ்தாஸ்த்ரே கதாநிஹி |
புரைவ ஸம்ஹரேயம் த்வாம் தவ வீர்யம் பலம் ததா || 10
அஸ்த்ராணமபி மாஹாத்மியம் வீக்ஷிதும் ஸ்திதவாநஹம் |
ததிதாநீம் க்ஷணேநைவ ஸம்ஹரிஷ்யாம்யஸம்சயம் || 11
இத்யுக்த மாத்ரேண ததா வீரபாஹு: க்ருதாஜ்வலன் |
அஸ்த்ரம் பாசுபதம் கோரம் அஸுரேசே யுயோஜஹி || 12
விநிர்யயௌ மஹாவேகாத் உத்கிரத் பந்நகாதிகம்| வீக்ஷ்யைதத் சூரபத்மாபி ததேவாஸ்த்ரம் ததாத்யஜத் ||
ப்ருசம் யுயுததுஸ்தேபி மஹாராவ விபீஷணே| ப்ரஹர்த்ரோ: ப்ராபதுர்பூயோ நிகடம் பூஸுரா: க்ஷணாத்||
ஏதாவத்தி பலம் தேத்ய பச்ய வீர்யம் மமாதுநா |
ஏவமுக்த்வா வவர்ஷைநம் சூரபத்மா பஹூன் சரான் || 15

மிகுந்த கோபத்தோடு நாராயணாஸ்திரத்துடன் பிரம்மாஸ்திரத்தையும் சேர்த்து சந்தானிக்கையில் மகாபயங்கரமானதும் ஸகல உலகத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்ய தகுதி உள்ளதுமான (6–7) அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் நெருப்புப் பொறிகளை கக்கிக்கொண்டு அவனது மார்பில் அறைந்து கொண்டு விழுந்தது. அப்போது இவரது பலத்தைக் கண்டு யாவரும் ஆச்சரியங்கொண்டார்கள். (8) அப்பொழுது சூரபத்மன் வீரபாகுவைக் குறித்து உரக்க கூறினான். உனது திவ்யாஸ்திரங்கள் கூட வடவாமுகாக்னியில் விழுந்த ஈக்கள் போல் பதில் அஸ்திரம் கூட விடாமலிருந்த என் மீது பட்டு விணாகின. நான் உன்னை முன்னமே கொன்றிருப்பேன். ஆனால் உனது வீர்ய பராக்கிரமங்களையும் (9-10) உனது அஸ்திரங்களது வைபவங்களையும் பார்ப்பதற்காகவே சும்மா இருந்தேன். ஆகையால் உன்னை இப்பொழுது சந்தேகமின்றி ஓர் நொடிக்குள் கொன்று விடுவேன். (11) என்று அவன் சொன்னதும் வீரபாகு கோபத்தினால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு மிக கோரமான பாசுபதாஸ்திரத்தை அசுரராஜன் மீது பிரயோகித்தார். (12) அப்பொழுது அந்த அஸ்திரமானது ஸர்பம் முதலியவைகளை கக்கிக்கொண்டு வேகமாய் வருவதைப் பார்த்து சூரபத்மன் அப்போது அதே பாசுபதாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். (13) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பெரும் சப்தத்துடன் பயங்கரமாக சண்டையிட்டு பிறகு திரும்பி பிரயோகித்தவர்களிடமே வந்து விட்டன. (14) பிறகு சூரபத்மன் உனது பலம் இவ்வளவு தானே! எனது வீர்யத்தை இப்பொழுது பார் என்று சொல்லிவிட்டு வீரபாகுவைக் குறித்து பல பாணங்களை வருஷித்தான். (15) அந்த வீரபாகுவும் கோபம் கொண்டு இந்த சூரன்மீது நிரம்ப சஸ்திரங்களை

अवर्षत्सोऽपि भूयांसि शस्त्राण्यस्मिन्महत्क्रुधा । दैत्यः पञ्चदशास्त्रैस्तद्धनुरच्छिनदुत्क्रुधा ॥ १६
मुमोच शक्तिमतुलां दैत्ये देवगणाधिपः । साधूलिरभवत्तस्य पतिता दृढवक्षसि ॥ १७
ततस्तस्मिन्सुरे दैत्यो दण्डंतु समचिक्षिपत् । तदानीमेव देवोऽस्मिन् स्वकं दण्डं नुनोदहि ॥ १८
तं धूळीकृत्य सहसा दैत्यदण्डो महाजवात् । अमोहयत्सुरेशानमुरोमध्ये पतत् क्षणात् ॥ १९
मोहितं सारथिर्वीक्ष्य विशालस्त्वरया रथम् । मूर्च्छापनोदनायायं सन्न्यवर्तयदुज्वलम् ॥ २०
शूरो ववर्ष भूतेषु भीतेष्वथ शरान्बहून् । पलायितानि भूतानि तदानीं दश दिक्ष्वपि ॥ २१
ततः प्रतस्थे भगवान् गुहोऽमितपराक्रमः । पलायनंच भूतानां तत्पतीनाञ्च मूर्च्छनाम् ॥ २२
ज्ञात्वानेकार्ककोट्याभं प्रेरयित्वा रथं वरम् । प्राह तं वचनं शूरः प्रेक्ष्य सर्वेश्वरेश्वरः ॥ २३
स्कन्दोऽयमिति मत्वातु सर्वदैत्य विनाशकः । तव सेनाधिपास्सर्वे मृताः खलु महौजसः ॥ २४
तदिदानीं निवर्तेत बालचेष्टान्वितो भवान् । दुर्बलं तारकं क्रौञ्चमिव मत्वा सुरेश्वर ॥ २५
इहागतोऽसि बालत्वात् न जानासि बलं मम । सुराणां विष्णुमुख्यानां यथाभीतिर्भवेद्भृशम् ॥ २६

அவர்ஷத் ஸோபி பூயாம்ஸி சஸ்த்ராண்யஸ்மின் மஹாக்ருதா |
தைத்ய: பஞ்ச தசாஸ்த்ரைஸ்தத் தநுரச்சிநதுத்க்ருதா || 16
முமோச சக்திமதுலாம் தைத்யே தேவகணாதிப: | ஸா தூளிரபவத்தஸ்ய பதிதா த்ருடவக்ஷஸி || 17
ததஸ்தஸ்மின் ஸுரே தைத்யோ தண்டந்து ஸமசிக்ஷிபத் |
ததாநீமேவ தேவோஸ்மின் ஸ்வகம் தண்டம் நுநோதஹி || 18
தம் தூளீக்ருத்ய ஸஹஸா தைத்ய தண்டோ மஹாஜவாத் |
அமோஹயத் ஸுரேசானம் உரோமத்யே பதத் க்ஷணாத் || 19
மோஹிதம் ஸாரதிர்வீக்ஷ்ய விசாலஸ்த்வரயா ரதம் | மூர்ச்சாபநோதநாயாயம் ஸன்ன்யவர்தயதுஜ்வலம் ||
சூரோ வவர்ஷ பூதேஷு பீதேஷ்வத சரான் பஹூன் | பலாயிதானி பூதாநி ததாநீம் தச திக்ஷ்வபி || 21
தத: ப்ரதஸ்தே பகவான் குஹோऽமித பராக்ரம: | பலாயநஞ்ச பூதாநாம் தத்பதீநாஞ்சமூர்ச்சநாம் || 22
க்ஞாத்வாநேகார்க கோட்யாபம் ப்ரேரயித்வா ரதம் வரம் |
ப்ராஹதம் வசனம் சூர: ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வேச்வரேச்வர: || 23
ஸ்கந்தோயமிதி மத்வாது ஸர்வ தைத்ய விநாசக: | தவ ஸேநாதிபா: ஸர்வே ம்ருதா: கலு மஹௌஜஸ: ||
ததிதாநீம் நிவர்தேத பாலசேஷ்டான்விதோ பவான் |
துர்பலம் தாரகம் க்ரௌஞ்சம் இவ மத்வா ஸுரேச்வர || 25
இஹாகதோஸி பாலத்வாத் நஜாநாஸி பலம் மம |
ஸுராணாம் விஷ்ணுமுக்யாநாம் யதா பீதிர் பவேத் ப்ருசம் || 26

வருஷித்தார். அசுரனும் பதினைந்து அஸ்திரங்களால் அவனது வில்லை கோபம் கொண்டு துண்டித்தான். (16) தேவகணத் தலைவரான வீரபாகு சூரன் மீது ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை எறிந்தார். அந்த வேலாயுதமும் கடினமான அவன் மார்பில் விழுந்து தூளாகி விட்டது. (17) பின்பு அசுரன் அந்த தேவன் மீது தண்டாயுதத்தை நன்கு பிரயோகித்தான். அப்பொழுதே வீரபாகுவானவர் தனது தண்டாயுதத்தையும் எறிந்தார். (18) அந்த தண்டாயுதத்தை அஸுரனது தண்டாயுதமானது வேகமாக தூளாக அடித்து மிகுந்த வேகத்துடன் மார்பில் விழுந்து ஒரு நொடியில் மோஹிக்கச் செய்தது. (19) அவர் மூர்ச்சையானதைக் கண்டு ஸாரதியான விசாலன் என்பவன் அவருக்கு மூர்ச்சை தெளிவிக்க பிரகாசிக்கின்ற தேரை திருப்பி ஓட்டிச் சென்றான். (20) சூரபத்மன் பயங்கொண்ட பூதங்கள் மீது பல பாணங்களை வருஷித்தான். அப்பொழுது பூதங்கள் பத்து திக்குகளிலும் பயந்து ஓடின. (21) பிறகு அளவுகடந்த பராக்கிரமமுள்ள ஸ்ரீ குஹன், பூதங்கள் பயந்து ஓடுவதையும் கணதிபர்கள் மூர்ச்சை அடைந்ததையும் (22) அறிந்து பல சூர்யனின் காந்திக்கு ஒப்பான சிறந்த தேரை ஓட்டச்செய்து புறப்பட்டு வந்தார். சூரன் அப்போது ஸ்ரீ முருகனை நோக்கி கூறினான். "ஓ சிறுவனே! மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளான உனது படைத்தலைவர்கள் எல்லோரும் இவர் ஸகல அசுரர்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்யத்தகுந்தவர். ஸகல ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனான கந்தபிரான்" என்று எண்ணி வந்து மாண்டனர். (23-24) ஆகையால் நீ இப்பொழுதே திரும்பி ஓடிவிடு. "ஓ தேவர்களுக்கு ஈசனே! குழந்தை விளையாட்டை உடைய நீ பலமற்றவர்களான தாரகனையும் கிரௌஞ்சனையும் போல் என்னை நினைத்துக் கொண்டு (25) இங்கு

जयिष्यामि तथैवैनं त्वामद्य रणमध्यगम् । प्राहतं षण्मुखो वाचं स्मयमानमुखांबुजः ॥ २७
ग्रहीष्यामि बलं तेऽद्य दुरात्मन्न सुराधम । उक्तवानसि मां बाल इतित्वं मन्दमूढधीः ॥ २८
दग्धुमण्डानि सर्वेशललाटाग्निकणोऽप्यलम् । इति स्कन्दवचः श्रुत्वा शूरपद्मातिमन्युना ॥ २९
जग्राह धनुरत्यन्तमुन्नतं पाणिना तदा । बभासे तन्मधुद्वेष्टुस्त्रिविक्रम शरीरवत् ॥ ३०
योजयित्वा गुणेनैतत् ज्याघातं कृतवान् तदा । तदा रणोऽभवत्सप्तसागरोद्भेदनादवत् ॥ ३१
अग्रहीत् कार्मुकं स्कन्दः परमत्यन्तमुन्नतम् । ऊर्ध्वताण्डवसंहर्तृहरपादवदुज्ज्वलम् ॥ ३२
स्फुटतामारवोऽण्डानां सर्वेषांच यथा भवेत् । तथा गुणध्वनिंचक्रे देवसेनाधिपो भृशम् ॥ ३३
ततश्शूरश्शरैस्तस्य रथं देहं महत्क्रुधा । सर्वान् लोकानिमानाशु छादयामास निष्ठुरः ॥ ३४
ववर्ष तस्मिन् स्कन्दोऽपि शरान् छित्वास्य देवपः । छादयित्वा नभोमध्यं घर्मकालपयोदवत् ॥ ३५
ततः कोपेन शूरस्तु शरान् दशसहस्रकान् । छित्वा तत्सर्वमस्यायं मुमोचहि सुरेश्वरे ॥ ३६

ஜயிஷ்யாமி ததைவைநம் த்வாமத்ய ரணமத்யகம் । ப்ராஹ தம் ஷண்முகோ வாசம் ஸ்மயமாந முகாம்புஜ:
க்ரஹிஷ்யாமி பலம் தேத்ய துராத்மன்னஸுராதம । உக்தவாநஸி மாம் பால இதி த்வம் மந்த மூடதீ: ॥ 28
தக்துமண்டாநி ஸர்வேச லலாடாக்னி கணோப்யலம் । இதி ஸ்கந்தவச: ச்ருத்வா சூரபத்மாதிமன்யுநா ॥ 29
ஜக்ராஹ தநுரத்யந்தம் உந்நதம் பாணிநா ததா । பபாஸே தந்மதுத்வேஷ்டு: த்ரிவிக்ரம சரீரவத் ॥ 30

யோஜயித்வா குணேநைதத் ஜ்யாகாதம் க்ருதவாம்ஸ்ததா ।
ததா ரணோபவத்ஸப்த ஸாகரோத்பேத நாதவத் ॥ 31

அக்ரஹீத் கார்முகம் ஸ்கந்த: பரமத்யந்தமுன்னதம் ।
ஊர்த்வ தாண்டவ ஸம்ஹர்த்ரு ஹரபாதவதுஜ்வலம் ॥ 32

ஸ்புடதாமாரவோண்டாநாம் ஸர்வேஷாஞ்ச யதா பவேத் ।
ததா குணத்வநிஞ்சக்ரே தேவ ஸேநாதிபோ ப்ருசம் ॥ 33

தத: சூர: சரைஸ்தஸ்ய ரதம் தேஹம் மஹத் க்ருதா । ஸர்வான் லோகாநிமாநாசு சாதயாமாஸ நிஷ்டுர: ॥

வவர்ஷ தஸ்மின் ஸ்கந்தோபி சரான் சித்வாஸ்ய தேவப: ।
சாதயித்வா நபோமத்யம் கர்மகால பயோதவத் ॥ 35

தத: கோபேந சூரஸ்து சரான் தச ஸஹஸ்ரகான் ।
சித்வா தத்ஸர்வமஸ்யாயம் முமோசஹி ஸுரேச்வரே ॥ 36

வந்தாய். நீ சிறுவனுகையால் எனது பலத்தை அறியவில்லை, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு எப்படி பயமேற்படுமோ (26) அவ்வாறு யுத்த பூமியின் நடுவிலிருக்கும் உன்னை ஜயிக்கப் போகிறேன் எனக் கூறினுன். ஸ்ரீ முருகன் மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகாரவிந்தத்தை உடையவராய் சூரனைப் பார்த்துக் கூறினர். (27) துராத்மாவாகிய அறிவில்லாத அசுராதமா! நீ கேவலம் மூடபுத்தியால் என்னை சிறுவனென்று கூறினுய் அல்லவா! நான் இப்பொழுது உனது பலத்தை வாங்குகிறேன். (28) அண்டங்கள் யாவற்றையும் சாம்பலாக்க ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரனது நெற்றிக்கண் நெருப்பின் ஓர் பொறியே போதுமானது என்று ஸ்ரீ ஸ்கந்தபிரான் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட சூரபத்மன் மிகுந்த கோபத்தினுல் (29) ஓர் பெரிய தனுசை கையில் எடுத்தான். அந்த தனுசோவெனில்:— மதுவைக் கொன்றவரும் திரிவிக்கிரமனுக (உலகளந்த பெருமானாக) ஆகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருமேனி போல் விளங்கிற்று. (30) இந்த வில்லை நாணேற்றி டங்காரம் செய்தான். அப்பொழுது ஏழு ஸமுத்ரங்களும் கரைபுரண்டு ஒன்று கூடி ஒலித்ததுபோல் சத்த முண்டாயிற்று. (31) தேவ ஸேனுதிபரான ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் பிரளய காலத்தில் ஊர்த்வதாண்டவம் செய்யும் ஸகல ஸம்ஹார கர்த்தாவான காலாக்னி ருத்திரமூர்த்தி போல் விளங்குகின்றதும் மிகச் சிறந்ததும் மிக உன்னதமுமான தனுசை கையில் எடுத்து ஸகல அண்டங்களும் ஒரே ஸமயத்தில் வெடித்த சப்தம் போல் நாணை மீட்டி சப்திக்கச் செய்தார். (32-33) பிறகு க்ரூரனுன சூரன் அனேக பாணங்களால் அவரது சரீரம் தேர் இவைகளையும் ஸகல உலகங்களையும் சீக்கிரமாக நிரப்பினுன். (34) தேவஸேனுபதியான ஸ்ரீ முருகன் அவன் விட்ட பாணங்களை கோடைகால மழை போல் வருஷித்து ஆகாயத்தின் நடுவையும் மறைத்தார். (35) பிறகு சூரனும் கோபம் கொண்டு அவர் விட்ட பாணங்களை யெல்லாம் துண்டித்து அந்த தேவனுயகன் மீது பதினுயிரம் பாணங்களை வருஷித்தான். (36)

धूळीकृत्य गुहस्तस्य सायकान् सायकैस्स्वकैः । प्रयुयोज भुजद्वन्द्वे चतुर्दशवरानिषून् ॥ ३७
ते तत्र पतितास्सद्यः कुण्ठीभावमिताः खलु । वीक्ष्य तत्पार्वतीसूनुस्सहस्रैर्निशितैश्शरैः ॥ ३८
चिच्छेद धनुरस्येदं पविनेव गिरिं हरिः । शक्तिं तत्याज शूरोऽपि ब्रह्मविष्ण्वोर्विभीषणाम् ॥ ३९
अच्छिनत्तामपि गुहश्चतुर्दशशरैः क्रुधा । ततस्ससंभ्रमं शूरो धनुरन्यत्समुन्नतम् ॥ ४०
गृहीत्वा युयुधेऽन्योन्यं मुक्त्वा मुक्त्वा शरान्बहून् । चकार सप्तमुक्त्वायं भुजे देवस्य दानवः ॥ ४१
कोलाहलं महाभीमं सिंहवत् रणकोविदः । रेणुत्वमगमंस्ते तु पतनादत्र शीघ्रतः ॥ ४२
ततः कोपेन महता षण्मुखोऽस्य धनुर्वरम् । रथं गुप्तरथान्सर्वान् क्रमेणैव महाबलः ॥ ४३
चिच्छेद निशितैरस्त्रैश्चतुर्दशभिरुग्रवान् । सहस्रैरपरैस्तद्वत्सचतुर्दशलक्षकैः ॥ ४४
ततश्शूरोऽत्यजच्छूलं निशितं सुमहारवः । भित्वा चतुर्भिस्तच्चायं सप्तभिश्च शरैः पुनः ॥ ४५
अच्छिनच्चसितच्छत्रं शूरस्य सुरनायकः । शरेणैकेन मकुटं उच्छिद्य बहुभिस्तथा ॥ ४६

தூளீ க்ருத்ய குஹஸ்தஸ்ய ஸாயகான் ஸாயகை: ஸ்வகை: |
ப்ரயுயோஜ புஜத்வந்த்வே சதுர்தச வராநிஷூன் || 37
தே தத்ர பதிதா: ஸத்ய: குண்டீபாவ மிதா: கலு |
வீக்ஷ்ய தத் பார்வதீஸூநு: ஸஹஸ்ரைர்நிசிதை: சரை: || 38
சிச்சேத தநுரஸ்யேதம் பவிநேவ கிரிம் ஹரி: | சக்திம் தத்யாஜ சூரோபி ப்ரம்ம விஷ்ண்வோர்விபீஷணும்
அச்சிநத் தாமபி குஹ: சதுர்தச சரை: க்ருதா | தத: ஸஸம்ப்ரமம் சூரோ தநுரன்யத் ஸமுன்னதம் || 40
க்ருஹீத்வா யுயுதேSன்யோன்யம் முக்த்வா முக்த்வா சரான்பஹூன் |
சகார ஸப்த முக்த்வாயம் புஜே தேவஸ்ய தாநவ: || 41
கோலாஹலம் மஹாபீமம் ஸிம்மவத்ரணகோவித: | ரேணுத்வமகமம்ஸ்தேது பதநாதத்ர சீக்ரத: || 42
தத: கோபேநமஹதா ஷண்முகோஸ்ய தநுர்வரம் |
ரதம் குப்தரதான் ஸர்வான் க்ரமேணைவ மஹாபல: || 43
சிச்சேத நிசிதைரஸ்த்ரை: சதுர்தசபிருக்ரவான் | ஸஹஸ்ரைரபரைஸ்தத்வத் ஸசதுர்தச லக்ஷகை: || 44
தத: சூரோத்யஜச்சூலம் நிசிதம் ஸுமஹாரவ: | பித்வா சதுர்பிஸ்தச்சாயம் ஸப்தபி:ச சரை: புந: || 45
அச்சினச்ச ஸிதச்சத்ரம் சூரஸ்ய ஸுரநாயக: | சரேணைகேந மகுடம் உச்சித்ய பஹுபிஸ்ததா || 46

ஸ்ரீ குஹனும் அவனது அம்புகளை தனது அம்புகளால் தூளாக்கி விட்டு சிறந்த பதினான்கு பாணங்களை அவனது இரு கைகளிலும் பிரயோகித்தார். (37) அந்த பாணங்களும் அக்கைகளில் விழுந்து மழுங்கி விழுந்தன. பார்வதீ புத்ரனான ஸ்ரீ முருகன் இதைக்கண்டு கூர்மையுள்ள ஆயிரம் பாணங்களால் (38) இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் மலையை பிளந்தது போல் அவன் வில்லை துண்டித்தார். சூரனும் பிரம்மா விஷ்ணு இவர்களுக்கும்கூட பயத்தை அளிக்கும் வேலாயுதத்தை பிரயோகித்தான். (39) அதையும் கோபம் கொண்டு பதினான்கு பாணங்களால் முறித்து விட்டார். அதற்குப் பிறகு சூரன் பரபரப்புடன் வேறு மிக உன்னதமான வில்லை (40) எடுத்து பிறகு இருவரும் ஒருவரோடொருவர் அனேக பாணங்களை வருஷித்து போர்புரிந்தனர். (41) யுத்தத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற இந்த அசுரன் தேவனது கையில் ஏழு அம்புகளைப் போட்டு சிங்கம் போல் மிக பயங்கரமான கர்ஜனை செய்தான். அந்த அம்புகளோவெனில் அவரது புஜத்தில் விழுந்தவுடன் தூளாயின. (42) பிறகு மகா மகிமை கொண்ட ஸ்ரீ ஷண்முகன் கடும் கோபத்தினால் உக்கிர மூர்த்தியாகி மிகக் கூர்மையான பதினான்கு அஸ்திரங்களால் அவனது சிறந்த வில்லையும் மற்றும் ஆயிரம் அம்புகளால் அவன் ஏறிய தேரையும் அதுபோலவே வேறு பதினான்கு லக்ஷம் சஸ்திரங்களால் உரை போட்டு மூடப்பட்ட மற்றெல்லா ரதங்களையும் வரிசையாக உடைத்தார். (43-44) பிறகு சூரன் பெரும் சப்தம் செய்து கொண்டு கூர்மையுள்ள தனது சூலத்தை பிரயோகித்தான். தேவேசன் அதை நான்கு பாணங்களால் பிளந்து பின்னும் ஏழு அம்புகளால் (45) அவனது வெண் குடையையும் துண்டித்து ஓர் அம்பினால் அவன் கிரீடத்தையும் உடைத்து அதுபோலவே பல பாணங்களால் (46) அவன் பூண்ட ஆபரணங்களை யெல்லாம் சீக்கிரம் பூமியில் அறுத்து தள்ளி பரப்பினார். ஓ முனிவர்களே! பிறகு சூரன் வெட்கமாகிற பெரும் சுமையால் தலைகுனிந்தவனாகி கைவலிமை யிழந்து

भूषणानिच सर्वाणि ततानभुवि शीघ्रतः । ततो विलज्जा सुमहद्धारनम्राननोऽसुरः ॥
गतहस्त बलस्तस्थौ दरिद्र इव भूसुराः ॥ ४७
दृष्ट्वा दानवमीदृशं दितिसुतास्सर्वेऽपि दैत्येश्वरं संगत्याशु रणस्थलं शितशरैर्नानाविधैरायुधैः ।
चक्रुर्वेल्हिभुवा सहातिचपला जन्यंतुमान्येनते क्ष्वेळानादसुपूरिताण्डकुहरासंभूय भूमीसुराः ॥ ४८
इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे एकादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ॥
शूरः हतसेनः निरायुधो पुरं पलायितः ॥

अथांबिकातनूजोऽसौ चक्रं संभ्राम्यमन्युना । सन्दधे दैत्यसेनासु सर्वसंहारकारकम् ॥ १
तद्भासा भासयद्भास्वत्कोटिभिर्बलमण्डलम् (जम्) । प्राप्य दैत्यबलं शीघ्रं बहुधा मारयत्तदा ॥ २
छिन्नकर्णकराः केचित् भिन्नपादगळाः परे । कृत्तनासाक्षिचरणा हृतकेशनिजांबराः ॥ ३

பூஷணாநிச ஸர்வாணி ததாந புவி சீக்ரத:। ததோ விலஜ்ஜா ஸுமஹத் பாரநம்ராநநோऽஸுர: ॥
கத ஹஸ்த பலஸ்தஸ்தௌ தரித்ர இவ பூஸுரா: ॥ 47
த்ருஷ்ட்வா தாநவமீத்ருசம் திதிஸுதா: ஸர்வேபி தைத்யேச்வரம்
ஸங்கத்யாசு ரணஸ்தலம் சிதசரைர் நாநாவிதைராயுதை: ।
சக்ருர்வுன்ஹிபுவா ஸஹாதிசபலா ஜன்யந்து மான்யேந தே
க்ஷ்வேளா நாத ஸுபூரிதாண்ட குஹரா ஸம்பூய பூமீஸுரா: ॥ 48
இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஏகாதசோத்யாய:

॥ அத த்வாதசோத்யாய: ॥

சூரன் அழிந்த ஸைன்யனும் ஆயுதமற்றவனுமாகி நகரத்திற்கு ஓடுதல்

அதாம்பிகா தநூஜோஸௌ சக்ரம் ஸம்ப்ராம்ய மன்யுனா ।
ஸந்ததே தைத்ய ஸேனாஸு ஸர்வ ஸம்ஹார காரகம் ॥ 1
தத்பாஸா பாஸயத் பாஸ்வத் கோடிபி: பலமண்டலம் (மண்டஜம்) ।
ப்ராப்ய தைத்ய பலம் சீக்ரம் பஹுதாமாரயத் ததா ॥ 2
சின்னகர்ணகரா: கேசித் பின்னபாதகளா: பரே । க்ருத்தநாஸாக்ஷி சரணாஹ்ருதகேச நிஜாம்பரா: ॥ 3

பொருளற்ற தரித்திரன் போல் நின்றான். (37) ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறு நிற்கின்ற அசுரமன்னனை எல்லா அசுரர்களும் கண்டு போர்களத்தில் ஒன்றுகூடி மிகுந்த கர்ஜனை சப்தத்தால் அண்டத்தின் வெளிகளெல்லாம் நிரப்பியவர்களாகி பூஜிக்கத்தகுந்த முருகனோடு கூர்மையுள்ள அம்புகளாலும் பற்பல ஆயுதங்களாலும் வீணாசை கொண்டு போராடினார்கள். (48)

பதினொருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

பிறகு அம்பிகா புத்ரனான இந்த முருகன் கோபத்துடன் யாவரையும் ஸம்ஹரிக்கும் சக்ராயுதத்தை சுழற்றி அசுர சைன்யங்கள் மீது போட்டார். (1) அது கோடி சூர்யர்கள் உதித்தது போல் தனது காந்தியினால் சைன்யங்கள் மீது பிரகாசித்துக்கொண்டு அந்த அசுரப்படையை அடைந்து சீக்கிரத்தில் பலவாறாகக் கொன்றது. (2) சிலர் காது, கைகள் அறுந்தவர்களாகவும், மற்றும் சிலர் கால் கழுத்து முறிந்தவர்களாகவும், சிலர் அறுக்கப்பட்ட மூக்கு, கண், கால் இவைகளை உடையவர்களாகவும், சிலர் அபகரிக்கப்பட்ட கேசங்கள், தங்களது வஸ்திரங்கள் இவைகளை உடையவர்களாகவும் ஆகி (3) அங்கு கூடியிருந்த

मृतिमापुस्तदा दैत्यास्सर्वे ते तत्र संगताः । चूर्णीकृतास्तथानेन रथा अपि समुन्नताः ॥ ४
हस्तिनोश्वाश्च सर्वे ते निधनं प्रापिताः क्षणात् । छित्वा छत्राणि सर्वाणि रूप्यभाजनवत्तदा ॥ ५
अत्तुं यमस्य दैत्यांस्तान् आततान महीतले । तोमरध्वजशस्त्राणि विशीर्णानि समन्ततः ॥ ६
नृत्यत्कबन्धनिबिडं पिशाचकुलसंकुलम् । इत्थं परिभ्रमत्कङ्क काकश्येन कुलाकुलम् ॥ ७
एवं तदाऽभवत् क्षिप्रात् तदायोधनभूतलम् । तादृशं तं महच्चक्रं दृष्ट्वा विष्णोस्सुदर्शनम् ॥ ८
स्तुतिं चकार महतीं कंपमान निजाङ्गकम् । हत्वा तदैवमसुरानाप स्कन्दकरं द्विजाः ॥ ९
शूरपद्मा तथादैत्यान्मृतान्वीक्ष्य क्षणेनसः । अहो पाशुपतास्त्रंवा शापोवा शक्तिरस्यकिम् ॥ १०
सहसा दानवास्सर्वे मृताः खलु महौजसः । इत्थमत्यद्भुतेनायं तस्थौ केवल एवसः ॥ ११
ततस्ससंभ्रमं क्रोधाद्ब्राह्ममस्त्रं सुरेश्वरे । महाघोरं महारावं योजयामासदैत्यराट् ॥ १२
विनिर्गतं तदस्त्रंतु ब्रह्मणो रूपमास्थितम् । ब्रहुधा प्राप तरसा भीषयद्गुहसन्निधिम् ॥ १३

ம்ருதிமாபுஸ்ததா தைத்யா: ஸர்வே தே தத்ர ஸங்கதா: |
சூர்ணீக்ருதாஸ்ததானேன ரதா அபி ஸமுன்னதா: || 4
ஹஸ்திநோச்வாச்ச ஸர்வே தே நிதனம் ப்ராபிதா: க்ஷணாத் |
சித்வாச்சத்ராணி ஸர்வாணி ரூப்ய பாஜனவத்ததா || 5
அத்தும் யமஸ்ய தைத்யாம்ஸ்தான் ஆததான மஹீதலே |
தோமரத்வஜ சஸ்த்ராணி விசீர்ணானி ஸமந்தத: || 6
ந்ருத்யத் கபந்தநிபிடம் பிசாசகுல ஸங்குலம் | இத்தம் பரிப்ரமத் கங்க காகச்யேன குலாகுலம் || 7
ஏவம் ததா பவத் க்ஷிப்ராத் ததாயோதன பூதலம் |
தாத்ருசம் தம் மஹச்சக்ரம் த்ருஷ்ட்வா விஷ்ணோஸ்ஸுதர்சனம் || 8
ஸ்துதிம் சகார மஹதீம் கம்பமான நிஜாங்ககம் | ஹத்வா ததைவமஸுரான் ஆபஸ்கந்த கரம் த்விஜா: || 9
சூரபத்மா ததா தைத்யான் ம்ருதான் வீக்ஷ்ய க்ஷணேன ஸ: |
அஹோ பாசுபதாஸ்த்ரம் வா சாபோவா சக்திரஸ்ய கிம் || 10
ஸஹஸா தானவா: ஸர்வே ம்ருதா: கலு மஹௌஜஸ: | இத்தமத்யத்புதேனாயம் தஸ்தௌ கேவல ஏவ ஸ:
தத: ஸஸம்ப்ரமம் க்ரோதாத் ப்ராம்ம மஸ்த்ரம் ஸுரேச்வரே |
மஹா கோரம் மஹா ராவம் யோஜயாமாஸ தைத்யராட் || 12
விநிர்கதம் ததஸ்த்ரம் து ப்ரம்மணோ ரூபமாஸ்திதம் | பஹுதா ப்ராப தரஸா பீஷயத் குஹஸன்னிதிம் ||

எல்லா அசுரர்களும் சாவுண்டனர். இந்த சக்கிரத்தினால் மிகவும் உன்னதமான ரதங்களும் அவ்வாறே தூளாக்கப்பட்டன. (4) யானைகள், குதிரைகள் யாவும் ஓர் நொடிக்குள் நாசமடைந்தன. அந்த அசுரர்களை யமன் சாப்பிடுவதற்குரிய வெள்ளிப் பாத்திரங்களை பரத்தியது போல் எல்லா வெண் குடைகளையும் சேதித்து தரைமீது பரத்திற்று. தோமரங்கள், த்வஜங்கள், சஸ்திரங்கள் இவையாவும் நான்கு திக்குகளிலும் சிதறிக்கிடந்தன. (5-6) அங்கு நர்த்தனம் செய்கின்ற கபந்தங்களால் நெருக்கமாயும், பிசாசுக் கூட்டங்களால் நிரம்பியதாயும், வட்டமிடுகின்ற கழுகு, காக்கை, பருந்து இவைகளின் கூட்டங்களால் பரவியதாயும், (7) அப்பொழுது யுத்த பூமியானது ஓர் நொடிக்குள் இவ்விதமாக ஆயிற்று. அப்படிப்பட்ட பெரிய சக்கிராயுதத்தை விஷ்ணுவினுடைய சுதர்சன சக்ராயுதம் கண்டு (8) சரீரம் நடுங்கி மிக ச்ரேஷ்டமான ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தது ஓ, முனிவர்களே, இவ்வாறு அசுரர்களைக் கொன்று அந்த சக்ரமானது ஸ்கந்தனது கையை வந்து அடைந்தது. (9) பிறகு சூரபத்மன் இவ்வாறாக அசுரர்கள் யாவரும் ஓர் நொடிக்குள் மடிந்தது கண்டு, இதென்ன! பாசுபதாஸ்திரமோ! அல்லது இவன் வேலாயுதமோ? அல்லது யாராவதொருவரின் சாபமோ? (10) மஹா பராக்கிரமசாலிகளான அசுரர்கள் யாவரும் ஓர் நொடிக்குள் மரித்து விட்டார்களே! என்று இவ்வாறெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு தனித்து நின்றான். (11) பிறகு அசுரராஜனவன் மிக பரபரப்புடன் அதிகடூரமும் மிகுந்த சத்தத்தை உடையதுமான பிரம்மாஸ்திரத்தை தேவ ஸேனாபதிமீது எறிந்தான். (12) இந்த அஸ்திரமானது பிரம்ம தேவனுடைய உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு பலவாறாக பயமுறுத்திக்கொண்டு குஹனின் சன்னதிக்கு

शक्तिरेतद्गुहस्याशु करस्थाऽभक्षयत् किल । मुमोच वैष्णवं भूयस्तस्मिन्नस्त्रं तदा क्रुधा ॥ १४
महता शब्दजालेन भर्त्सयत्सकलंजगत् । नानाविष्णु स्वरूपेण प्रापैतदपि तं क्षणात् ॥ १५
तदस्त्रमपिसा शक्तिर्जग्राह दितिजन्मनः । अथातिमन्युना शूरो गर्जयन् घर्ममेघवत् ॥ १६
तत्याजास्मिन् पशुपतेरस्त्रमस्त्रभृतांवरे । तद्भासयद्दिशस्सर्वा नानारूपेण निर्गतम् ॥ १७
अनेकपन्नगान्तकान् पिशाचभूतराक्षसान् विसर्जयद्विभीषयद्गुहान्तिकं तदा ययौ ।
करं प्रसार्य तादृशं गुहोऽग्रहीन्महीसुरा वृथा गतेषु तेष्वयं विचारसक्तचेतसा ॥ १८
मयायमधुनाप्यलं विधातुमतुलंरणम् समर्थइति चिन्तयन् स्थितोऽस्य बलमद्भुतम् ।
तमाहवचनं गुहो निरीक्ष्य सुमहारवः पुराश्रुतं त्वयाऽमरां स्त्यजेति न मयोदितम् ॥ १९
मृताहि लक्षवाहिनी क्षणेन दितिजन्मनांगतंहि मकुटादिकं तवासुराधमाधुना ।
इतः परं सुरांस्त्यजेर्मयोदिता मतिस्तव मतिस्त्वाधुनात्रका वदासुराधमक्षणात् ॥ २०
यथाच तारकोद्भुतं हतो मया तवानुज स्तथैव हन्तुमागतोऽस्म्यहं भवन्तमीदृशम् ।
कृपावशान्मयाधुना नशक्तिरत्रतत्यजे इतोऽसुराधम त्वयि ध्रुवं त्यजेयमाहवे ॥ २१

சக்திரேதத் குஹஸ்யாசு கரஸ்தாऽபக்ஷயத் கில ।
முமோச வைஷ்ணவம் பூய: தஸ்மின்னஸ்த்ரம் ததா க்ருதா ॥ 14
மஹதா சப்தஜாலேன பர்த்ஸயத் ஸகலம் ஜகத் । நானாவிஷ்ணுஸ்வரூபேண ப்ராபைததபி தம் க்ஷணாத் 15
ததஸ்த்ரமபி ஸா சக்தி: ஜக்ராஹ திதிஜன்மன: । அதாதிமன்யுனா சூர: கர்ஜயன் கர்மமேகவத் ॥ 16
தத்யாஜாஸ்மின் பசுபதே: அஸ்த்ரமஸ்த்ரப்ருதாம் வரே । தத்பாஸயத்திச: ஸர்வா: நானாரூபேண நிர்கதம் 17
அனேக பன்னகாந்தகான் பிசாச பூதராக்ஷஸான் விஸர்ஜயத் விபீஷயத் குஹாந்திகம் ததாயயௌ ।
கரம் ப்ரஸார்ய தாத்ருசம் குஹோऽக்ரஹீன்மஹீஸுரா: வ்ருதா கதேஷு தேஷ்வயம் விசாரஸக்தசேதஸா 18
மயாயமதுனாப்யலம் விதாது மதுலம்ரணம் ஸமர்த இதி சிந்தயன் ஸ்திதோஸ்ய பலமத்புதம் ।
தமாஹ வசனம் குஹோ நிரீக்ஷ்ய ஸுமஹாரவ: புராச்ருதம் த்வயாமரான் த்யஜேதி நமயோதிதம் ॥ 19
ம்ருதாஹி லக்ஷவாஹினீ க்ஷணேன திதிஜன்மனாம் கதம் ஹி மகுடாதிகம் தவாஸுராதமாதுனா ।
இத: பரம் ஸுராம்ஸ்த்யஜே: மயோதிதா மதிஸ்தவ மதிஸ்தவாதுனாத்ரகா வதாஸுராதம க்ஷணாத் ॥ 20
யதாச தாரகோத்[illegible]தம் ஹதோ மயா தவாநுஜ: ததைவ ஹந்துமாகதோஸ்ம்யஹம் பவந்தமீத்ருசம் ।
க்ருபாவசான்மயாதுநா நசக்திரத்ர தத்யஜே இதோஸுராதமே த்வயி த்ருவம் த்யஜேய மாஹவே ॥ 21

வந்தது. (13) முருகனின் கையிலிருந்த வேலாயுதமானது அதை சாப்பிட்டு விட்டது. பின்பு அசுரன் மிகுந்த கோபத்தோடு அவர்மீது வைஷ்ணவாஸ்திரத்தை விட (14) அது பெரும் சப்தத்துடன் சகல உலகங்களையும் பயமுறுத்திக்கொண்டு அனேக விஷ்ணுக்களாக உருவமெடுத்து அதுவும் அவர் சன்னதிக்கு ஓர் நொடிக்குள் வந்தது. (15) உடனே அந்த வேல் அசுரனுடைய இந்த வைஷ்ணவாஸ்திரத்தையும் கிரஹித்துக் கொண்டது. பிறகு சூரன் மிகுந்த கோபத்துடன் கோடைகால மேகம் போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு (16) அஸ்திரம் தரித்தவர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான இந்த பிரபுவின்மீது பாசுபதாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். இந்த அஸ்திரமானது எல்லா திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு பல உருவத்தோடு வெளிப்பட்டு (17) அனேகம் ஸர்பங்கள், யமன்கள், பிசாசங்கள், பூதங்கள் இவைகளை யெல்லாம் கக்கிக்கொண்டு மகா பயங்கரமாகி முருகன் ஸன்னதிக்கு வந்த உடன் ஓ, முனிவர்களே! அந்த பகவான் கையை நீட்டி அதைப் பிடித்தார். இவ்விதமாக அந்த மகாஸ்திரங்களெல்லாம் வீணாகி விட்டதால் அசுரன் விசாரமுள்ள மனதுடன் (18) "இச்சிறுவன் இப்பொழுது என்னுடன் கூட எதிர்த்து நிகரற்று யுத்தம் செய்ய திறமையுள்ளவனே" என்று இவரது அற்புதமான பராக்ரமத்தைச் சிந்தித்து நிற்கும் பொழுது ஸ்ரீ பகவான் அவனை நோக்கி மகா கம்பீரமான த்வனியோடு கூறினார். ஓ, அசுராதமனே! தேவர்களை விட்டுவிடென்று நான் கூறியதை நீ முன்பு கேட்க்கவில்லையல்லவா? (19) இப்போது ஓர் க்ஷணத்திற்குள் உனது லக்ஷம் வாகினி அசுரப்படை யெல்லாம் மாண்டுவிட்டதையும் உன் கிரீடம் முதலியவை தொலைந்து விட்டதையும் கண்டாயா? இனிமேலாயினும் தேவர்களை விட்டுவிடென்று நான் உனக்கு புத்தி கூறுகின்றேன். ஓ அசுராதம! இல்லையாகில் உனக்கு என்ன எண்ணம் இப்பொழுது தோன்றியிருக்கோ அதை ஓர் நொடிக்குள் சொல். (20) முன்பு எப்படி உன் தம்பியான தாரகனை எவ்வாறு ஓர் நொடிக்குள் வதம் செய்தேனோ அவ்வாறே உன்னையும் வதம் செய்வதற்காக இங்கு

इत्यादि वचनं श्रुत्वा शूरपद्मा गुहस्य सः । मनसा चिन्तयामास महितांच गिरं प्रियाम् ॥ २२
अविज्ञाय बलं मेऽद्य मृतसेनो निरायुधः । अहमित्युक्तवानेष मामेनमविनश्वरम् ॥ २३
त्यज देवान् क्षणादेव मतिर्मे काचनेरिता । नमुक्ता दयया शक्तिरितिचेत्यब्रवीत् किल ॥ २४
किन्तु जानाति बालोऽयं बलमत्युन्नतंमम । एतादृशैरहंत्वेको नशक्यो जेतुमाहवे । २५
युक्ता बालस्य चेष्टेयं विवेकरहितस्यच । सोहमद्य पुरं गत्वा यच्च यावद्बलं मम ॥ २६
आनयित्वा रणं कृत्वा जयिष्याम्येनमुत्प्लुतम् । इत्थं विचिन्त्य मनसा शूरपद्मा तदा क्षणात् ॥ २७
विवेश भवनं रम्यं मायया स्वपुरोगतः । गतमेवं गुहश्शक्त्या हन्तुं तं कोविदोऽप्ययम् ॥ २८
परीक्षितुं मतिं तस्य तूष्णीमेव स्थितो द्विजाः । अथ विष्णुमुखादेवा गुहं प्राप्य सुरेश्वरम् ॥ २९
बद्धाञ्जलिपुटा मौलौ प्रणम्य परया मुदा । स्तुत्वा स्तोत्रशतेनैनं साक्षात् ब्रह्मस्वरूपिणम् ॥ ३०
कोऽयं तव पुरः स्वामिन् कवलं तेति मानसम् । हन्तुमेनं दुरात्मानं नहि भारस्तवासुरम् ॥ ३१

இத்யாதிவசனம் ச்ருத்வா சூரபத்மா குஹஸ்ய ஸ:। மநஸா சிந்தயாமாஸ மஹிதாஞ்ச கிரம் ப்ரியாம் ॥ 22
அவிக்ஞாய பலம் மேத்ய ம்ருதஸேநோ நிராயுத:। அஹமித்யுக்தவாநேஷ மாமேநமவிநச்வரம் ॥ 23
த்யஜ தேவான் க்ஷணாதேவ மதிர்மே காசனேரிதா । நமுக்தா தயயா சக்தி: த்வயி சேத்யப்ரவீத்கில ॥ 24
கிந்நு ஜாநாதி பாலோயம் பலமத்யத்புதம் மம । ஏதாத்ருசைரஹம்ந்த்வேகோ நசக்யோ ஜேதுமாஹவே ।
யுக்தா பாலஸ்ய சேஷ்டேயம் விவேக ரஹிதஸ்யச । ஸோஹமத்ய புரம் கத்வா யச்ச யாவத்பலம் மம ॥ 26

ஆநயித்வா ரணம் க்ருத்வா ஜயிஷ்யாம்யேந முத்புலுதம் ।
இத்தம் விசிந்த்ய மநஸா சூரபத்மா ததா க்ஷணாத் ॥ 27

விவேச பவநம் ரம்யம் மாயயா ஸ்வபுரே விசத் ।
கதமேவம் குஹ: சக்த்யா ஹந்தும் தம் கோவிதோப்யயம் ॥ 28

பரீக்ஷிதும் மதிம் தஸ்ய தூஷ்ணீமேவ ஸ்திதோ த்விஜா: ।
அத விஷ்ணுமுகாதேவா குஹம் ப்ராப்ய ஸுரேச்வரம் ॥ 29

பத்தாஞ்ஜலிபுடா மௌளௌ ப்ரணம்ய பரயா முதா ।
ஸ்துத்வா ஸ்தோத்ர சதே நைநம் ஸாக்ஷாத்ப்ரம்ம ஸ்வரூபிணம் ॥ 30

கோயம் தவ புர: ஸ்வாமின் க்வபலந்தேதி மாநஸம் । ஹந்துமேநம் துராத்மாநம் நஹிபாரஸ்தவாஸுரம் ॥

வந்தேன். இப்பொழுது நான் உன்மீது கருணையால்தான் எனது வேலாயுதத்தை பிரயோகிக்கவில்லை. அசுராதமனான உன்னிடத்தில் இனி யுத்தத்தில் நிச்சயம் பிரயோகிப்பேன். (21) இவ்வாறான குஹனுடைய வார்த்தையை சூரபத்மன் கேட்டு, கொண்டாடத்தகுந்ததும், பிரியமுமான குஹனது வார்த்தையை மனதினால் ஆலோசித்தான். (22) இச்சிறுவன் நமது பலத்தை அறியாமலேயே சேனைகள் மரித்ததையும் ஆயுதமற்று இருப்பதையும் நினைத்து மரணமற்ற என்னைப் பார்த்து (23) ஓர் நொடிக்குள் தேவர்களை விட்டுவிடு என்று எனக்கு புத்தி கூறவும், நான் உன்மீது தயவினாலல்லவா வேலாயுதத்தை போடவில்லை என்று உரைக்கவும் ஆனான். (24) ஆயினும் எனது மிகுந்த அற்புதமான பலத்தை இக்குழந்தை அறிவானா? இவனைப் போன்ற பலர்களாலும் யுத்தத்தில் ஒருவனான என்னை ஜயிக்க முடியாது. (25) பகுத்தறிவற்ற இக்குழந்தைக்கு இவ்வாறான செய்கை யுக்தமேயாகும். அந்த நான் இப்பொழுது பட்டணத்திற்குச் சென்று என்னிடமுள்ள எல்லா ஸைன்யத்தையும் அழைத்து வந்து யுத்தம் செய்து, இவ்விதம் பாய்கின்றவனை ஜயிக்கப் போகிறேன். இப்படி மனதினால் ஆலோசனை செய்து சூரபத்மன் அப்பொழுது ஒரு நொடியில் (26-27) மாயையினால் தன் நகரத்திலுள்ள அழகிய வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். இவ்வாறு சென்றவனை வேலாயுதத்தால் கொல்வதற்கு ஸ்ரீ குஹன் திறமையுள்ளவனாயினும் அவனுடைய எண்ணத்தை பரீக்ஷை செய்வதற்காக ஓ, த்விஜர்களே, ஒன்றும் செய்யாதிருந்தான். (28) பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சிரஸ்ஸில் கை கூப்பினவர்களாய் தேவாதி தேவனான ஸ்ரீ ஷண்முகநாதனை அண்டி நமஸ்கரித்து மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் ஸாக்ஷாத் ப்ரம்ம ஸ்வரூபியான இந்த முருகனை நூற்றுக்கணக்கான ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து (29-30) ஓ, ஸ்வாமி, மனதிற்கு எட்டாத தங்கள் பலமெங்கே? உங்களுக்கு முன் இவ்வசுரன் எம்மாத்திரம்? கெட்ட மனங்கொண்ட இந்த அஸுரனை கொல்வதில்

लीलयैव स्थितोऽसि त्वं त्यक्त्वा नूनं जगत्प्रभो । एवमुक्त्वा स्थितानाह वचनं प्रश्रयान्वितान् ॥ ३२
आयास्यति यदा देवास्सोऽयं भूयो महासुरः । तदैनं संहरिष्यामि दुरात्मानमसंशयम् ॥ ३३
इत्युक्तमात्रेण तदा चक्रुः कोलाहलं सुराः । तदानीं मिलितास्सर्वे सह सेनाधिपैर्बलैः ॥ ३४
नवसंख्याधिकालक्षवीरा विगतमोहकाः । तदा भूतानि सर्वाणि कार्तिकेयस्य सन्निधौ ॥ ३५
अथ सेनाधिपास्सर्वे भूतैस्साकं गुहाज्ञया । लुण्ठनाय पुरस्याशु विनिर्गत्यासुरस्य ते ॥ ३६
महाकोलाहलाराव बधिरीकृतदिङ्मुखाः । द्वारमासाद्य तरसा प्राकारस्य महाबलाः ॥ ३७
बिभिदुस्सुमहाटोप रवास्सर्वे तदैकदा । प्रतस्थेऽथ महारावं श्रुत्वा द्वास्थो महासुरः ॥ ३८
अतिघोर इति ख्यातश्चतुरंगबलैस्सह । भूतासुराणामन्योन्यं बभूव तुमुलं रणम् ॥ ३९
पराभवं गता दैत्यास्सर्वे ते तत्र संगताः । संगृह्य मुसलं घोरमतिघोरस्तदायसम् ॥ ४०
संभ्राम्य पाणिना भूतान्यद्रावयदयं क्रुधा । दृष्ट्वैतन्निरगाच्छीघ्रं मेघो नाम महाबलः ॥ ४१
महान्तं गिरिमुत्पाट्य नुनोदास्मिन्महत्क्रुधा । धूळीचकार तं दैत्यो मुसलेन महाबलः ॥ ४२

லீலயைவ ஸ்திதோஸித்வம் த்யக்த்வா நூநம் ஜகத்ப்ரபோ ।
ஏவமுக்த்வா ஸ்திதாநாஹ வசனம் ப்ரச்ரயாந்விதான் ॥ 32
ஆயாஸ்யதி யதா தேவா: ஸோயம் பூயோ மஹாஸுர: । ததைநம் ஸம்ஹரிஷ்யாமி துராத்மாநமஸம்சயம் ॥
இத்யுக்த மாத்ரேண ததா சக்ரு: கோலாஹலம் ஸுரா: ।
ததாநீம் மிளிதா: ஸர்வே ஸஹ ஸேநாதிபைர்பலை: ॥ 34
நவ ஸங்க்யாதிகா லக்ஷ வீரா விகத மோஹகா: । ததா பூதாநி ஸர்வாணி கார்திகேயஸ்ய ஸந்நிதௌ ॥ 35
அத ஸேநாதிபா: ஸர்வே பூதை: ஸாகம் குஹாக்ஞயா । லுண்டநாய புரஸ்யாசு விநிர்கத்யாஸுரஸ்யதே ॥
மஹாகோலாஹலாராவ பதரீக்ருத திங்முகா: । த்வாரமாஸாத்ய தரஸா ப்ராகாரஸ்ய மஹாபலா: ॥ 37
பிபிதுஸ்ஸுமஹாடோப ரவாஸ்ஸர்வே ததைகதா ।
ப்ரதஸ்தேத மஹாராவம் ச்ருத்வா த்வாஸ்தோ மஹாஸுர: ॥ 38
அதிகோர இதி க்யாத: சதுரங்க பலை:ஸஹ । பூதாஸுராணாமன்யோன்யம் பபூவ துமுலம்ரணம் ॥ 39
பராபவம் கதா தைத்யா: ஸர்வே தே தத்ர ஸங்கதா: ।
ஸங்க்ருஹ்ய முஸலம் கோரம் அதிகோரஸ்ததாயஸம் ॥ 40
ஸம்ப்ராம்ய பாணிநா பூதாநி அத்ராவயதயம் க்ருதா ।
த்ருஷ்ட்வைதந்நிரகாச்சீக்ரம் மோகோ நாம மஹாபல: ॥ 41
மஹாந்தம் கிரிமுத்பாட்ய நுநோதாஸ்மின்மஹாக்ருதா । தூளிசகார தம் தைத்ய: முஸலேந மஹாபல: ॥

சுமை இல்லை யல்லவா? (31) உலகிற்கு ப்ரபுவே, தாங்கள் விளையாட்டாகவே இவனை விட்டு விட்டு இருக்கின்றீர்கள், இது நிச்சயம். இவ்விதம் சொல்லி வணக்கத்துடன் நின்ற தேவர்களைப் பார்த்து முருகன் கூறினார். (32) ஓ, தேவர்களே, மறுபடியும் மஹாஸுரனை அந்த அஸுரன் எப்பொழுது திரும்பி வருவானோ, அப்பொழுது இந்த துஷ்டனை ஸம்ஹரிக்கிறேன் இதில் ஸந்தேஹமில்லை. (33) இவ்விதம் சொன்ன மாத்திரத்தில் தேவர்கள் அப்பொழுது கோலாஹல சப்தம் செய்தார்கள். மேலும், அப்பொழுது, மூர்ச்சை தெளிந்த லக்ஷத்து ஒன்பது வீரர்களும், ஸகல பூதர்களும், படைத்தலைவர்கள் முதலிய ஸைன்யங்களோடுகூட எல்லோர்களும் ஸ்ரீ ஸுப்ரமணியன் ஸன்னிதியில் ஒன்றுகூடி, (34-35) அதன் பிறகு ஸ்ரீமுருகனின் ஆக்ஞைப்படி எல்லா ஸேனைத் தலைவர்களும், பூதர்களுடன் அஸுரனின் பட்டணத்தில் கொள்ளையிடுவதற்குக் கிளம்பி (36) பெரிய கோலாஹல சப்தங்களால் திங்முகங்களை செவிடாகச் செய்துகொண்டு சீக்கிரத்தில், கோட்டை வாசல்படிக்குச் சென்று, அந்த பலிஷ்டர்களான (37) யாவரும் ஒன்றுகூடி கொழுப்பினால் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு கோட்டை வாசற்கதவுகளை உடைத்தனர். அந்த பெரிய கூச்சலைக் கேட்ட வாசற் காவற்காரனான அதிகோரன் என ப்ரஸித்தி பெற்ற பெரிய அஸுரன் நான்கு வித சேனைகளுடன் புறப்பட்டான். அப்போது பூதர்களுக்கும், அஸுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. (38-39) அங்கு கூடிய அந்த எல்லா அஸுரர்களும் தோல்வியடைந்தார்கள். அப்பொழுது அதிகோரன் கடுரமான இரும்பு உலக்கையை எடுத்து (40) கோபத்தோடு கையினால் நன்கு சுழற்றி பூதர்களை ஓடச் செய்தான். இதைக் கண்டு மஹா பலிஷ்டனான மோகன் என்பவன், சீக்கிரமாய் வெளிக்கிளம்பினான். (41) அப்பொழுது ஓர் பெரிய மலையை பிடுங்கி, மிகுந்த கோபத்தோடு

ततो देवः करेणैनं ताडयामास वक्षसि । असुरस्तु महाकोपात् दष्ट्वा स्वमधरं पुनः ॥ ४३
अताडयदुरोमध्ये मुसलेन तमाहवे । अथोत्प्लुत्य महावेगात् स्फुरद्वह्निकणेक्षणः ॥ ४४
करेणास्फाल्य मेघस्तं कपोले ताडयत्क्रुधा । अथभूतानि सर्वाणि गोपुरं पुरभूषणम् ॥ ४५
सहस्रयोजनोच्छ्रायमुत्पाट्य सुमहारवैः । चिक्षिपुर्जलमध्येऽब्धौ मन्दरं देवताइव ॥ ४६
बहवश्च तदा दैत्यास्तत्स्थास्तत्रापतन् द्विजाः । समुद्रश्च ततोल्लोलैरालिलिंगे पुरीमिमाम् ॥ ४७
पुनश्च तानि भूतानि सालमुत्तरदिक्स्थितम् । पातयित्वा पुरस्यास्य कञ्चुकाकारवत् स्थितम् ॥ ४८
निरर्गळं प्रविश्याशु हत्वा दैत्यान् बहून् द्रुतान् । भित्वा गृहाणि भूयांसि लुण्ठयित्वा यथेच्छया ॥ ४९
पुनर्निवृत्य तरसा स्कन्दमापुस्सुरेश्वरम् । ततः प्रतस्थे भगवान् हेमकूटपुरं प्रति ॥ ५०
सह सैन्यैस्स्वकैस्सर्वैर्महाकोलाहलारवैः । ववर्षुर्देवतावृष्टिं पौष्पींताः परया मुदा ॥ ५१
देवदुन्दुभयो नेदुर्जितांबुधिमहारवाः । आतोद्यानिच सर्वाणि नादितानि तदा भृशम् ॥ ५२

ததோ தேவ: கரேணைநம் தாடயாமாஸ வக்ஷஸி ।
அஸுரஸ்து மஹாகோபாத் தஷ்ட்வா ஸ்வமதரம் புந: ॥ 43

அதாடயதுரோமத்யே முஸலேந தமாஹவே ।
அதோத்ப்லுத்ய மஹாவேகாத் ஸ்புரத்வஹ்நிகணேக்ஷண: ॥ 44

கரேணாஸ்பால்ய மேகஸ்தம் கபோலே தாடயத் க்ருதா । அதபூதாநி ஸர்வாணி கோபுரம் புரபூஷணம் ॥ 45

ஸஹஸ்ர யோஜநோச்ராயம் உத்பாட்ய ஸுமஹாரவை: ।
சிக்ஷிபுர்ஜலமத்யேப்தௌ மந்தரம் தேவதா இவ ॥ 46

பஹவ:ச ததா தைத்யா: தத்ஸ்தா: தத்ராபதன் த்விஜா: ।
ஸமுத்ர:ச ததோல்லோலை: ஆலிலிங்கே புரீமிமாம் ॥ 47

புந: ச தாநி பூதாநி ஸாலமுத்தரதிக்ஸ்திதம் । பாதயித்வா புரஸ்யாஸ்ய கஞ்சுகாகாரவத் ஸ்திதம் ॥ 48

நிரர்களம் ப்ரவிச்யாசு ஹத்வா தைத்யான் பஹூன் த்ருதான் ।
பித்வா க்ருஹாணி பூயாம்ஸி லுண்டயித்வா யதேச்சயா ॥ 49

புநர்நிவ்ருத்ய தரஸா ஸ்கந்தமாபு: ஸுரேச்வரம் । தத: ப்ரதஸ்தே பகவான் ஹேமகூட புரம்ப்ரதி ॥ 50

ஸஹஸைன்யை: ஸ்வகை: ஸர்வை: மஹாகோலாஹலாரவை: ।
வவர்ஷுர்தேவதா வ்ருஷ்டிம் பௌஷ்பீம் தா: பரயா முதா ॥ 51

தேவதுந்தபயோ நேது: ஜிதாம்புதி மஹாரவா: । ஆதோத்யாநிச ஸர்வாணி நாதிதாநி ததா ப்ருசம் ॥ 52

அவன்மீது எறிந்தான். மஹா பலிஷ்டனுன அஸுரன் உலக்கையினுல் அந்த மலையை தூளாக்கி விட்டான். (42) பிறகு தேவன் அந்த அசுரனை கையால் மார்பில் அடித்தான். மறுபடி அந்த அஸுரனே வென்றுல் மிகுந்த கோபத்தோடு தன் உதட்டை கடித்துக்கொண்டு (43) உலக்கையால் யுத்தத்தில் அவனுடைய மார்பின் நடுவில் அடிததான். பிறகு மேகன் கோபத்தினுல் கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பறக்க (44) துள்ளிக் குதித்து அவனை கையினுல் இழுத்து கன்னத்தில் அறைந்தான். பிறகு எல்லா பூதர்களும் உயரத்தில் ஆயிரம் யோஜனை கொண்ட நகரத்துக்கு அலங்காரமான கோபுரத்தை பெரும் சத்தத்துடன் பிடுங்கி தேவர்கள் மந்தரகிரியை கடலில் போட்டது போல் அந்த கோபுரத்தை கடலில் போட்டார்கள். (45-46) ஓ, முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த கோபுரத்திலிருந்த பல அசுரர்கள் அங்கு ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தார்கள். பிறகு ஸமுத்ரமும் அலைகளால் இந்த பட்டணத்தை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டது. (47) பின்னும் அந்த பூதர்கள் இந்தப் பட்டணத்திற்கு கவசம் போன்ற வடபுற மதிலை இடித்து விழும்படி செய்து விட்டு, (48) தடங்கலின்றி உள்ளே புகுந்து வேகமாக ஓடுகின்ற பல அசுரர்களையும் கொன்று அனேகம் வீடுகளையும் இடித்தும் தங்கள் இஷ்டப்படி கொள்ளையடித்தும் (49) பிறகு அங்கு விட்டுத் திரும்பித் துரிதமாகத் தேவாதி தேவனுன ஸ்ரீ கந்தன் ஸன்னதிக்கு வந்தார்கள். பிறகு பகவான் மகா கோலாகல சப்தத்துடன் கூடிய எல்லா தன்னுடைய சைன்யங்களோடுகூட ஹேம கூட பட்டணத்திற்கு புறப்பட்டார். தேவர்கள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு, புஷ்பமாரி வர்ஷித்தார்கள். (50–51) ஸமுத்ர ஓசையை அதிகரித்து தேவதுந்துபிகள் மிகுந்த ஓசையோடு முழங்கிற்று.

पेतुर्गुणगणान्सर्वे वन्दिनस्स्फुटवाङ्मयाः । पठद्भिस्स्ववरस्तोत्रं भक्तसंघैर्गुहः क्षणात् ॥ ५३
हेमकूटपुरस्थं स्वं भवनं प्राप्य सुन्दरम् । आरुह्य तरसा रम्यं सिंहासनमनुत्तमम् ॥ ५४
विनियोज्य ततस्सेनाः स्वगृहेभ्यः प्रहृष्टवान् । ब्रह्मविष्णुमुखैर्देवैः स्तूयमानपदांबुजः ॥ ५५
कृतनानोपचारेण तस्थौ तत्र वरासने । ततो रविस्समुद्वीक्ष्य वियत्स्थो जयमीशितुः ॥ ५६
अपभीरनुरागेण निजं प्रेक्ष्य लसत्तनुः । वरुणस्य दिशासक्तिमेत्यात्यन्तं ततः क्षणात् ॥ ५७
गळन्निजांशुकोंबोधिं ममज्ज किल भूसुराः । शूरपद्मा स्त्रिया साकं पद्मकोमळसंज्ञया ॥ ५८
रणाय चिन्तयन्भूयो विनिद्रस्सुतरां स्थितः । भानुकोपस्तदा श्रुत्वा पितुरागमनं क्षणात् ॥ ५९
जयाय कुर्वन् मन्त्रस्य पुरश्चरणमुज्वलम् । युद्धशिक्षां तथा मायां संभ्रमेण पुनस्त्यजन् ॥ ६०
शूरमाप रजन्यां तं खिन्नमानसमाहवे । व्यजिज्ञिपन् स्ववृत्तान्तं वृत्तं पूर्वे दिने तदा ॥ ६१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकांडे द्वादशोऽध्यायः ॥

பேது: குணகணான் ஸர்வே வந்திந: ஸ்புட வாங்மயா: |
படத்பி: ஸ்வவரஸ்தோத்ரம் பக்தஸங்கைர்குஹ: க்ஷணாத் || 53
ஹேமகூடபுரஸ்தம் ஸ்வம் பவநம் ப்ராப்ய ஸுந்தரம் | ஆருஹ்ய தரஸா ரம்யம் ஸிம்மாஸநமநுத்தமம் ||
விநியோஜ்ய தத: ஸேநா: ஸ்வக்ருஹேப்ய: ப்ரஹ்ருஷ்டவான் |
ப்ரம்ம விஷ்ணு முகைர்தேவை: ஸ்தூயமானபதாம்புஜ: || 55
க்ருதநாநோபசாரேண தஸ்தௌ தத்ர வராஸநே | ததோரவிஸ்ஸமுத்விக்ஷ்யவியத்ஸ்தோ ஜயமீசிது: ||
அபபீரநுராகேண நிஜம் ப்ரேக்ஷ்ய லஸத்தநு: | வருணஸ்ய திசாஸக்திமேத்யாத்யந்தம் தத: க்ஷணாத் || 57
களந்திஜாம்சுகோம்போதிம் அமஜ்ஜத் கில பூஸுரா: |
சூரபத்மா ஸ்திரியா ஸாகம் பத்ம கோமள ஸம்க்ஞயா || 58
ரணாய சிந்தயன் பூயோ விநித்ர: ஸுதராம் ஸ்தித: | பாநுகோபஸ்ததா ச்ருத்வா பிதுராகமநம் க்ஷணாத் ||
ஜயாய குர்வன் மந்த்ரஸ்ய புரச்சரண முஜ்வலம் |
யுத்த சிக்ஷாம் ததா மாயாம் ஸம்ப்ரமேண புனஸ்த்யஜன் || 60
சூரமாப ரஜன்யாம் தம் கின்னமானஸ மாஹவே |
விஜிக்ஞிபன் ஸ்வவ்ருத்தாந்தம் வ்ருத்தம் பூர்வதினே ததா || 61

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்வாதசோத்யாய: ||

அப்பொழுது எல்லா மங்கள வாத்யங்களும் மிகுதியாக கோஷித்தன. (52) வ்யக்தமான வார்த்தையுடன் கூடிய எல்லா ஸ்துதி பாடகர்களும் குணகணங்களை படித்தார்கள். பக்தர்களின் கூட்டங்களால் தமது சிறந்த ஸ்தோத்திரங்கள் படிக்கப் பெற்றவராகி ஸ்ரீ குஹன் நொடியில் (53) ஹேமகூட புரத்திலுள்ள மிக அழகான தன் மாளிகையை அடைந்து, மிகச்ரேஷ்டமும், அழகு வாய்ந்ததுமான ஸிம்மாசனத்தில் சீக்கிரமாக ஏறி, (54) பிறகு சேனைகளை தன் தன் வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு மிக சந்தோஷமுடையவராகவும் பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்பட்ட பாதகமலங்களை உடையவராகவும் (55) பலவித உபசார்ங்களெல்லாம் செய்யப்பட்டவராகி அங்கு உயர்ந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். பிறகு ஆகாசத்திலுள்ள சூரியன் ஈசபுத்திரனுன ஸ்ரீ முருகனுடைய ஜயத்தைப் பார்த்து (56) அதை தனதாகவே மதித்து மிகவும் பயம் தெளிந்து சிவப்பு நிறத்தினுல் விளங்கிய சரீரமுடையவனுகி மேற்கு திசை கோடிக்கு வந்தவுடன் ஓ, முனிவர்களே! பிறகு ஸமுத்திரத்துக்குள் மூழ்கினுன். பிறகு சூரபத்மன் அன்றிரவு முழுதும் தூக்கமின்றி சண்டையைப்பற்றி பத்மகோமளை யென்ற தன் மனைவியாளுடன் யோஜனை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது பானுகோபன் ஒர் க்ஷணத்தில் தந்தை வந்து விட்டதைக் கேட்டு (57-59) சண்டையில் வெற்றி பெருவதற்காக தான் செய்துகொண்டிருந்த மந்திரத்தின் புரச்சரணை (அந்தந்த மந்திரத்துக்குரிய ஜபம், ஹோமம், தர்ப்பணம் முதலியவை) சண்டைப் பயிற்சி மாயை இவைகளை யெல்லாம் பரபரப்போடு விட்டுவிட்டு போர்மீது மனக்கவலை கொண்டேங்கியிருந்த சூரனிடம் அவ்விரவினில் வந்தான். அப்போது முந்திய தினத்தில் நடந்த தனது விருத்தாந்தத்தை தெரியப்படுத்தினுன். (60-61)

பன்னிரெண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

मायादेव्या भानुकोपाय सम्मोहनास्त्र प्रदानम् ॥

जेतुं सकलसेनाभिस्सर्वैश्चायुधैरहम् । स्थितो यात्रां प्रतीक्ष्यैनमविज्ञाप्य गतो भवान् ॥ १
बालेन युद्धं कृत्वा त्वं जयापजययोः फलम् । किमाप्नोषि च का कीर्तिरपकीर्तिर्भवेत् ध्रुवम् ॥ २
गत्वाहं प्रातरेवैनं वधिष्यामि तवाज्ञया । श्रुत्वा दूतमुखेनैनं तुष्टो भव पितस्ततः ॥ ३
अजितारेः पुनर्मास्तु संगमो मे त्वया रणे । त्वद्राज्यमपि दैत्येश सत्यमुक्तं नचान्यथा ॥ ४
एवं सुतवचः श्रुत्वा बालोऽयं मां विनाऽऽहवे । जेतुं केनाप्यशक्योऽतः पुत्रत्वं द्रुतमागतम् ॥ ५
सेनाश्च जित्वा तस्याशु समागच्छ मदाज्ञया । एवमुक्त्वा विसृज्यायं शूरपद्मा निजात्मजम् ॥ ६
तोषं संप्राप्य मनसा वसतिस्म निजे गृहे । समागत्य जवेनाथ भानुकोपं विनिर्गतम् ॥ ७
दूताः प्रोचुः पुरस्यास्य लुण्ठनं गोपुरस्य च । क्षेपणं भूतसेनाभिर्भेदनं वेश्मनां तथा ॥ ८
अतिघोरस्य मरणं प्राकारस्यापि पातनम् । शूरागमनमात्रेण कृतान्येतानि भूसुराः ॥ ९

॥ அத த்ரயோதசோத்யாய: ॥

மாயாதேவி பானுகோபனுக்கு ஸம்மோஹனாஸ்திரமளித்தல்.

ஜேதும் ஸகல ஸேனாபி: ஸர்வைரப்யாயுதைரஹம் ।
ஸ்திதோ யாத்ராம் ப்ரதீக்ஷ்யைனமவிக்ஞாப்ய கதோ பவான் ॥ 1
பாலேன யுத்தம் க்ருத்வா த்வம் ஜயாபஜயயோ: பலம் । கிமாப்னோஷிச காகீர்த்தி: அபகீர்திர்பவேத்த்ருவம்
கத்வாஹம் ப்ராதரேவைநம் வதிஷ்யாமி தவாக்ஞயா ।
ச்ருத்வா தூத முகேனைநம் துஷ்டோபவ பிதஸ்தத: ॥ 3
அஜிதாரே: புனர்மாஸ்து ஸங்கமோ மே த்வயா ரணே ।
த்வத்ராஜ்யமபி தைத்யேச ஸத்யமுக்தம் நசான்யதா ॥ 4
ஏவம் ஸுதவச: ச்ருத்வா பாலோயம் மாம் விநாऽऽஹவே ।
ஜேதும் கேநாப்யசக்யோऽத: புத்ரத்வம் தூதமாகதம் ॥ 5
ஸேநா:ச ஜித்வா தஸ்யாசு ஸமாகச்ச மதாக்ஞயா । ஏவமுக்த்வா விஸ்ருஜ்யாயம் சூரபத்மா நிஜாத்மஜம் ॥
தோஷம் ஸம்ப்ராப்ய மநஸா வஸதிஸ்ம நிஜே க்ருஹே । ஸமாகத்ய ஜவேநாத பாநுகோபம் விநிர்கதம் ॥ 7
தூதா: ப்ரோசு: புரஸ்யாஸ்ய லுண்டநம் கோபுரஸ்யச ।
க்ஷேபணம் பூதஸேநாபி: பேதநம் வேச்மநாம் ததா ॥ 8
அதிகோரஸ்ய மரணம் ப்ராகாரஸ்யாபி பாதநம் । சூராகமந மாத்ரேண க்ருதான்யேதாநி பூஸுரா: ॥ 9

பதிமூன்றுவது அத்தியாயம்.

நான் சகல சேனைகளுடனும் ஆயுதங்களுடனும் சென்று ஜயிப்பதற்காக புறப்பட சித்தமாக இருக்கையில் எனக்கு தெரிவிக்காமல் தாங்கள் சென்றீர்கள் (1). ஓர் பாலனோடு யுத்தம் செய்வதனால் ஜயம் அல்லது தோல்வி இவைகளின் பயனை யாது அடையப் போகிறீர்கள். ஜயமடைந்தாலும் கீர்த்தியில்லை, தோல்வி அடைந்தாலும் அபகீர்த்தியே உண்டாகும் இது நிச்சயம் (2). தங்களது கட்டளையினால் காலையில் சென்று அவனை கொன்றுவிடுகிறேன். ஓ தகப்பனே, தாங்கள் அதை தூத முகமாய் கேட்டு ஸந்தோஷமடைவீராக (3). யுத்தத்தில் சத்ருவை ஜயிப்பதற்காக எனக்கு தங்களுடன் கூடி வாழ்தல் வேண்டாம். ஓ அஸுரேச்வரா, உனது ராஜ்யமும் வேண்டியதில்லை இது ஸத்தியமின்றி வேறில்லை (4). இவ்விதம் பிள்ளையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, சூரன் கேளாய் புத்ர, இந்த பாலனை சண்டையில் வெல்வதற்கு என்னுலின்றி வேறு ஒருவராலும் ஆகாது. ஆகையால் ஓ புத்ர நீ நமது உத்திரவின்படி தூதனை வீரபாஹுவையும், அவன் சேனைகளையும் சீக்கிரம் வென்றுவாவென்று கட்டளையிட்டு (6), மனதில் சந்தோஷமடைந்து, தன் வீட்டில் சில தூதர்கள் விரைவாக ஓடிவந்து, பூதஸேனைகளால் நகரம் கொள்ளை கொண்டதையும், கோபுரம் சமுத்திரத்தில் எறியப்பட்டதையும், வீடுகள் இடிபட்டதையும் (8), அதிகோரன் மரணமடைந்ததையும் சொன்னார்கள். கேளீர் முனிவர்களே, சூரன் யுத்தகளத்திலிருந்து வந்தமாத்திரத்தில் இவ்வாறெல்லாம் நடந்தனவென்பதை (9),

श्रुत्वा दूतमुखेनैतद्भानुकोपः क्रुधा ज्वलन् । यथापूर्वमिदं सर्वं कुर्वित्युक्त्वा मयं पुनः ॥ १०
प्रेरयित्वा महाकायं तद्दिक् संरक्षणाय च । दश साहस्रवाहिन्या सेनया सह शीघ्रतः ॥ ११
विवेश स्वगृहं दैत्यो नानारत्न विभूषितम् । निर्माय च यथापूर्वं तत्सर्वं दैत्यवर्धकिः ॥ १२
विवेशात्मीयभवनं रात्रावेव क्षणादयम् । ससेनस्समहाकायस्तत्रगत्वा महाबलः ॥ १३
महद्दीप प्रभाजाल विनोदित तमःस्थितिः । प्राप्तोदये पुनर्भानौ भानुकोपस्त्वरायुतः ॥ १४
समुत्थाय समाप्याशु दिनकर्म विशेषतः । सस्मार मायां तपसि वर्तमानां पितामहीम् ॥ १५
आगतां तामयं वीक्ष्य नत्वा स्तुत्वा स्तवैर्भृशम् । वीरबाहुकृतं भङ्गमुक्त्वा पप्रच्छ शेमुषीम् ॥ १६
प्राहसा विनयान्नम्रमसुरेशं तदासुरी । ब्रह्म विष्णुमुखा देवा भवद्भिर्बाधिताभृशम् ॥ १७
तदिदानीं कथं वा स्याद्युष्माकं विजयोऽसुर । एवं भूयो वदन्तीं तां मायामाह तदाऽसुरः ॥ १८
अद्य देहि जयायास्य वीरबाहोर्ममायुधम् । यथा तथास्तु भावित्वं माये पौत्रसुखोद्यते ॥ १९
इति पृष्टा पुनर्माया भानुकोपेन धीमता । इदमस्त्रं महामोहं करिष्यति रिपून्रणे ॥ २०

ச்ருத்வா தூதமுகேநைதத் பாநுகோப: க்ருதா ஜ்வலன் |
யதா பூர்வமிதம் ஸர்வம் குர்வித்யுக்த்வா மயம்புந: || 10
ப்ரேரயித்வா மஹாகாயம் தத் திக் ஸம்ரக்ஷணாயச | தச ஸாஹஸ்ர வாஹின்யா ஸேநயா ஸஹ சீக்ரத: ||
விவேச ஸ்வக்ருஹம் தைத்ய: நாநாரத்ன விபூஷிதம் |
நிர்மாயச யதாபூர்வம் தத்ஸர்வம் தைத்ய வர்த்தகி: || 12
விவேசாத்மீய பவநம் ராத்ராவேவ க்ஷணாதயம் | ஸ ஸேந: ஸமஹாகாய: தத்ர கத்வா மஹாபல: || 13
மஹத்தீப ப்ரபாஜால விநோதித தமஸ்திதி: | ப்ராப்தோதயே புநர்பாநௌ பாநுகோபஸ்த்வராயுத: || 14
ஸமுத்தாய ஸமாப்யாசு திநகர்ம விசேஷத: | ஸஸ்மார மாயாம் தபஸி வர்தமாநாம் பிதாமஹீம் || 15
ஆகதாம் தாமயம் வீக்ஷ்ய நத்வா ஸ்துத்வா ஸ்தவைர்ப்ருசம் |
வீரபாஹுக்ருதம் பங்க முக்த்வா பப்ரச்ச சேமுஷீம் || 16
ப்ராஹஸா விநயாந்நம்ரம் அஸுரேசம் ததாஸுரீ | ப்ரம்மவிஷ்ணு முகா தேவா: பவத்பிர்பாதிதா ப்ருசம் ||
ததிதாநீம் கதம் வா ஸ்யாத் யுஷ்மாகம் விஜயோஸுர |
ஏவம் பூயோ வதந்தீம் தாம் மாயாமாஹ ததாஸுர: || 18
அத்ய தேஹி ஜயாயாஸ்ய வீர பாஹோர்மமாயுதம் |
யதா ததாஸ்து பாவித்வம் மாயே பௌத்ர ஸுகோத்யதே || 19
இதி ப்ருஷ்டா புநர்மாயா பாநுகோபேந தீமதா | இதமஸ்த்ரம் மஹாமோஹம் கரிஷ்யதி ரிபூந்ரணே || 20

பானுகோபன் தூதர் முகமாய் கேட்டு கோபத்தினால் ஜ்வலித்து, மயனென்ற அஸுரசில்பியை இவையெல்லாம் முன் இருந்ததுபோல் செய் என உத்திரவிட்டு (10), அத்திசையை காப்பதற்காக மஹாகாயன் என்பவனை பதினாயிரம் வாகினி சைன்யங்களுடன் அனுப்பி (11) சீக்கிரம் பல ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தன் வீடு சென்றான். அப்பொழுது அந்த அசுரத்தச்சன் அந்த எல்லா வேலைகளையும் முன் இருந்தது போலவே செய்துவிட்டு (12) அவ்விரவே க்ஷண நேரத்தில் தன் வீடு சென்றான். மிகுந்த பலம் கொண்ட அந்த மஹாகாயன் சேனைகளுடன் அங்கு சென்று (13) பெரிய தீவட்டி வெளிச்சத்தால் இருளைப் போக்கினவனாய் விளங்கினான். பிறகு சூரியன் உதயமானதும் பானுகோபன் வேகமாய் (14) எழுந்து சீக்கிரம் நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் தன் பிதாமஹியான மாயை என்பவளை விசேஷமாக நினைத்தான் (15). அது சமயம் அவன் அங்குவந்த மாயையைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து மிகவும் ஸ்தோத்திரங்களால் ஸ்துதி செய்து வீரபாகு தனக்குச் செய்த அவமதிப்பையும் சொல்லி மேல் செய்ய வேண்டிய புத்திமதிகளை கேட்டான். (16) அப்பொழுது அந்த அசுரமாயை “வினயத்தினால் வணங்கிய அசுரத் தலைவனை பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் உங்களால் மிகவும் துன்பமடைந்தார்கள் (17). ஆகவே இப்பொழுது ஓ அசுரா! உங்களுக்கு எவ்விதம் வெற்றி ஏற்படும்” எனக்கூறினாள். இவ்விதம் பலமுறைகூறிய அந்த மாயையிடம் அவ்வஸுரன் அப்பொழுது கூறினான் (18) பேரனுக்கு சுகத்தைக்கருதிய பாட்டியான ஓ மாயாதேவியே! இனி வரப்போகிறது எவ்விதமாயினும் ஆகட்டும் இப்பொழுது இந்த வீரபாகுவை ஜயிப்பதற்கு எனக்கு ஓர் ஆயுதத்தை கொடுக்க வேண்டும் (19) என புத்திமானான பானுகோபனால் கேழ்க்கப்பட்ட மாயாதேவியானவள்

भविताच जयोह्यस्मिन् दिवसे दैत्य सत्यतः । उक्त्वैवं तत्प्रदत्वाशु मायाख्या निर्गतासुरी ॥ २१
लब्ध्वा मायास्त्रमतुलं तुष्ट्या परमयाऽसुरः । शरासनं गृहीत्वाशु शरपूर्ण निषङ्गवान् ॥ २२
कवचं वज्रसंकाशं बध्वा स्वांगे महाबलः । वाय्वग्नियमचन्द्रार्क ब्रह्मविष्णु शरान्वरान् ॥ २३
तथा पशुपतेरस्त्रमस्त्रराजेश्वरेश्वरम् । समादाय रथैरश्वैर्गजैरपि समुन्नतैः ॥ २४
प्रत्येकं दशसाहस्र वाहिनी गणितैर्वरैः । तथा विंशत्सहस्रेण वाहिन्या गणितैर्बलैः ॥ २५
प्रतस्थे सुमहारावैर्भानुकोपो रणोत्सुकः । निर्घोषैरपि भेर्यादेस्संवृतार्कैश्च रेणुभिः ॥ २६
ववर्षुश्शीकरान्नागाः पीत्वा मेघजलं करैः । पर्वते मेघमार्गेऽपि सूर्यमार्गे तुरङ्गमाः ॥ २७
कृत्वा पदानि भूयांसि निर्गता जवशालिनः । चक्रध्वनिरभूत्तद्वद्रथानां महतां तदा ॥ २८
वह्निनेत्रास्तथा दैत्याः कृष्णाङ्गाः पीतकेशिनः । निर्गता बहवश्शीघ्रात् महाकोलाहलारवैः ॥ २९
रथहस्त्यश्वदैत्यौघैर्ध्वजैश्छायाविधायिभिः । लसद्रत्नप्रभाजालछत्रचामरकैरपि ॥ ३०

பவிதாச ஜயோஹ்யஸ்மின் திவஸே தைத்ய ஸத்யத: |
உக்த்வைவம் தத்ப்ரதத்வாசு மாயாக்யா நிர்கதாஸுரீ || 21

லப்த்வா மாயாஸ்த்ரமதுலம் துஷ்ட்யா பரமயாஸுர: | சராஸநம் க்ருஹீத்வாசு சரபூர்ண நிஷங்கவான் ||

கவசம் வஜ்ர ஸங்காசம் பத்வா ஸ்வாங்கே மஹாபல: |
வாய்வக்னி யம சந்த்ரார்க ப்ரம்ம விஷ்ணு சரான் வரான் || 23

ததா பசுபதேரஸ்த்ரம் அஸ்த்ர ராஜேச்வரேச்வரம்| ஸமாதாய ரதைரச்வை: கஜைரபி ஸமுன்னதை: || 24

ப்ரத்யேகம் தச ஸாஹஸ்ர வாஹிநீ கணிதைர்வரை: |
ததா விம்சத்ஸஹஸ்ரேண வாஹின்யா கணிதைர் பலை: || 25

ப்ரதஸ்தே ஸுமஹாராவை: பானுகோபோ ரணோத்ஸுக: |
நிர்கோஷைரபி பேர்யாதே: ஸம்வ்ருதார்க்கைச்ச ரேணுபி: || 26

வவர்ஷு: சீகரான் நாகா: பீத்வா மேகஜலம் கரை: | பர்வதே மேகமார்கேபி ஸூர்யமார்கே துரங்கமா: ||

க்ருத்வா பதாநி பூயாம்ஸி நிர்கதா ஜவசாலிந: | சக்ரத்வநிரபூத் தத்வத் ரதானும் மஹதாம் ததா || 28

வன்னிநேத்ராஸ்ததா தைத்யா: க்ருஷ்ணங்கா: பீதகேசின: |
நிர்கதா பஹவச்சீக்ராத் மஹாகோலாஹலாரவை: || 29

ரதஹஸ்த்யச்வ தைத்யௌகை: த்வஜைச்சாயா விதாயிபி: | லஸத்ரத்ன ப்ரபாஜாலச்சத்ர சாமரகைரபி ||

ஓ அசுரா! இந்த அஸ்திரமானது யுத்தத்தில் சத்ருக்களுக்கு மிகுந்த மோகத்தை செய்யப் போகிறது. (20) ஸத்யமாக உனக்கு இன்றைய தினம் ஜயம் உண்டாகும் எனக்கூறி அந்த ஆயுதத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து மாயை என்ற அசுர ஸ்த்ரீயானவள் வெளிச்சென்று விட்டாள். (21) பானு கோபனும் மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட நிகரற்ற அஸ்திரத்தை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக் கொண்டு சீக்கிரம் தனுசை எடுத்துக்கொண்டு பாணங்களால் நிறைந்த அம்புராத் தூணியை உடையவனுகவும் (22) வஜ்ஜிரத்துக்கு ஸமானமான கவசத்தை தன் உடலில் தரித்தும், மகாபலவானுகவும் வாயு, அக்னி, யமன், சந்திரன், சூரியன், பிரம்மன், விஷ்ணு இவர்களுடைய சிறந்த அஸ்திரங்களையும் (23) அஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் அரசர்களான அஸ்திரங்களுக்கு தலைவனுன பாசுபதாஸ்திரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பதினுயிரம் வாஹினி கொண்ட சிறந்த உயர்ந்த தேர் குதிரை யானைகளுடனும் இருபதினுயிரம் வாஹினி கொண்ட சைன்யங்களுடனும் (24-25) மிகுந்த சப்தத்தோடு கூடிய பேரிகை முதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடும் சூரியனை மறைக்கின்ற புழுதிகளுண்டாகும்படி யுத்தம் செய்வதில் மிகுந்த உத்ஸாகமுள்ள பானுகோபன் புறப்பட்டான். (26) அப்பொழுது யானைகளெல்லாம் மேக மார்க்கத்தில் அடிவைத்துக்கொண்டு மேக ஜலத்தை குடித்து அந்த நீர் திவிலைகளை துதிக்கைகளால் மலைமீது வர்ஷித்தன. மிகுந்த வேகமுள்ள குதிரைகள் சூரிய மார்க்கத்தில் அடிவைத்து சென்றன. மிக உன்னதமான தேர்களின் சக்கிரங்களின் ஓசை அப்பொழுது மிகுதியாக உண்டாயிற்று. (27-28) நெருப்பு கண்களையும் கருப்பு சரீரங்களையும் சம்பட்டை மயிர்களையும் கொண்ட பல அசுரர்கள் மிகுந்த கோலாகல சப்தத்தோடு புறப்பட்டனர். (29) ரதம் யானை குதிரை பதாதிகள் இவைகளும் நிழலைக் கொடுக்கின்றன. ஆலவட்டங்களும் மிகுந்த ரத்ன காந்தியின் கூட்டத்தால்

सम्पातगामिभिर्जातं तिमिरावृतमुत्कटम् । स्फुरदायुधभूषास्थ रत्नद्युत्या निवारितम् ॥ ३१
एवं नाना प्रभावेन भानुकोपः क्षणादयम् । विनिर्गत्य समापायं सालद्वारं बलैस्सह ॥ ३२
सहस्राश्वमुखं दूतं वीक्ष्य वाचं ततोऽब्रवीत् । वीरबाह्वभिधं दूतं मद्वचो ज्ञापयाधुना ॥ ३३
आयास्यामि रणे जेतुं त्वामहं क्षणमात्रतः । तत्त्वं निर्गच्छ शीघ्रेण सज्जितस्सहसेनया ॥ ३४
एवमुक्त्वा विसृष्टोऽयं दूतो दैत्येन शीघ्रतः । गत्वा वीरस्य निकटं उक्तवानेवमेव तत् ॥ ३५
श्रुत्वा तु वीरबाहुस्तं तथेत्युक्त्वा विसृज्य च । ततः प्राप्य गुहं वीरो भ्रातृभिस्सहसा बली ॥ ३६
प्रणम्य परया भक्त्या तस्थौ बद्धकराञ्जलिः । स्कन्दस्तमब्रवीद्वीक्ष्य सर्वभूतान्तरालयः ॥ ३७
आयात्ययं दुरात्माद्य त्वया युद्धाय मन्युना । सहस्रवाहिनीभूतैर्गत्वा सेनाधिपैर्भवान् ॥ ३८
वीरैरष्टाधिकैर्लक्षैः करोतु रणमाज्ञया । मोहयिष्यति युष्मानसौ मुक्त्वा मायास्त्रमाहवे ॥ ३९
अस्त्रं पुरापनयति मच्छक्तिः परमाऽव्यया । एवमुक्त्वा महासेनः प्रेषयामास तं बलम् ॥ ४०

ஸம்பாத காமிபி: ஜாதம் திமிராவ்ருதமுத்கடம் | ஸ்புரதாயுத பூஷாஸ்த ரத்னத்யுத்யா நிவாரிதம் || 31
ஏவம் நாநா ப்ரபாவேன பானுகோப: க்ஷணாதயம் | விநிர்கத்ய ஸமாபாயம் ஸாலத்வாரம் பலைஸ்ஸஹ ||

ஸஹஸ்ராச்வ முகம் தூதம் வீக்ஷ்ய வாசம் ததோப்ரவீத் |
வீரபாஹ்வபிதம் தூதம் மத்வசோக்ஞாபயாதுநா || 33
ஆயாஸ்யாமி ரணே ஜேதும் த்வாமஹம் க்ஷணமாத்ரத: |
தத்வன் நிர்கச்ச சீக்ரேண ஸஜ்ஜிதஸ்ஸஹ ஸேநயா || 34
ஏவமுக்த்வா விஸ்ருஷ்டோயம் தூதோ தைத்யேந சீக்ரத: |
கத்வா வீரஸ்ய நிகடம் உக்தவாநேவ மேவ தத் || 35
ச்ருத்வாது வீரபாஹுஸ்தம் ததேத்யுக்த்வா விஸ்ருஜ்ய ச |
தத: ப்ராப்ய குஹம் வீர: ப்ராத்ருபி: ஸஹஸா பலீ || 36

ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா தஸ்தௌ பத்தகராஞ்ஜலி: | ஸ்கந்தஸ்தமப்ரவீத் வீக்ஷ்ய ஸர்வ பூதாந்தராலய: ||

ஆயாத்யயம் துராத்மாத்ய த்வயா யுத்தாய மன்யுநா |
ஸஹஸ்ர வாஹிநீ பூதை: கத்வா ஸேனாதிபைர் பவான் || 38
வீரைரஷ்டாதிகைர் லக்ஷை: கரோது ரணமாக்ஞயா |
மோஹயிஷ்யதி யுஷ்மான்ஸ: முக்த்வா மாயாஸ்த்ரமாஹவே || 39

அஸ்த்ரம் புராபநயதி மச்சக்தி: பரமாவ்யயா | ஏவமுக்த்வா மஹாஸேந: ப்ரேஷயாமாஸ தம் பலம் || 40

பிரகாசிக்கின்ற குடைகளும் சாமரங்களும் (30) அடர்ந்து செல்வதினால் உண்டான இருள் கூட்டமானது ஆயுதங்களிலும் ஆபரணங்களிலும் இழைக்கப்பட்ட சிறந்த ரத்தினங்களின் காந்திகளால் போக்கடிக்கப்பட்டது (31). இவ்விதம் பலவித பிரபாவத்தோடு பானுகோபன் புறப்பட்டு ஓர் நொடிக்குள் சைன்யங்களுடன் கோட்டை வாசற்படியை அடைந்தான். (32) ஆயிரம் குதிரை முகம் கொண்ட ஓர் தூதனை நோக்கிக் கூறினான். ஓ தூதனே! "நீ வீரபாகு என்ற தூதனிடம் சென்று" நான் உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்காக க்ஷண நேரத்தில் வரப்போகிறேன் ஆகையால் நீ சீக்கிரம் சேனைகளோடு சன்னத்தமாகி புறப்படவாவாய் (33-34) இவ்விதம் சொல்லி அசுரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் சீக்கிரம் வீரனுடைய சமீபம் சென்று அதை அவ்விதமே அறிவித்தான். (35) இது கேட்டு வீரபாகுவும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி அந்த தூதனை அனுப்பிவிட்டு பிறகு பலவானும் வீரனுமான அவர் தம்பிகளோடு சீக்கிரம் முருகனை அடைந்து (36) மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றார். அப்பொழுது எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்தையும் கோவிலாகக் கொண்டவரான முருகன் வீரபாகுவைப்பார்த்து கூறியதாவது. (37) ஓ வீரபாகு! இப்பொழுது துராத்மாவானவன் மிகுந்த கோபத்துடன் உன்னோடு யுத்தம் செய்ய வருகிறான் ஆயிரம் வாஹினி பூதங்களுடனும் சேனாபதிகளுடனும் லக்ஷத்தெட்டு வீரர்களுடனும் நீ நமது உத்திரவின்படி சென்று யுத்தம் செய்வாய் ஆனால் அவன் யுத்தத்தில் உங்களிடத்தில் மாயாஸ்திரத்தை பிரயோகம் செய்து மூர்ச்சையை அடைவிக்கப் போகிறான். (38 39) என்னுடைய மிகச் சிறந்த அழிவற்ற நமது வேலாயுதமானது முன்னமேயே அந்த அஸ்திரத்தைக் கண்டித்து போக்கிவிடும். இவ்விதம்கூறி மஹாஸேனர்

प्रतस्थे वीरबाहुश्च नत्वा स्कन्दं रथेस्थितः । भूतानामारवैस्तद्वद्वाद्यानां पटहैरपि ॥ ४१
सर्वेऽपि सहसा जन्यभुवमापुर्महाबलाः । ततो देवेषु ते दैत्या युयुजुस्त्वायुधान्यपि ॥ ४२
तद्वत्सेनासु भूतानां सुमहाराव भीषणाः । तदा बहूनि भूतानि निपेतुर्भूतले भृशम् ॥ ४३
छिन्नपाण्यंघ्रिदोर्द्वंद्व प्रपदादीनि भूसुराः । ततो भूतानि सर्वाणि संभूय दितिसंभवान् ॥ ४४
ताडयित्वा शिरोमध्ये पीडयित्वा परान्वरान् । उत्पाट्यान्यान्महावीरान् पिण्डीकृत्य तथापरान् ॥ ४५
गृहीत्वा पाणिना पादानास्फाल्यच महीतले । भ्रामयित्वेतरानब्धौ बहून् क्षिप्त्वा त्वमारयन् ॥ ४६
मायापुरवरानेतान् त्रिपुराणामिवेश्वरः । चक्रुस्सर्वान् वृथाभूतान् परेषां क्षणमात्रतः ॥ ४७
नीलानि कानि भूतानि धृतपञ्चायुधानिच । पद्माक्षाणि परान् दैत्यान् हत्वा शंखरवैस्तदा ॥ ४८
नारायणा इव तदा विरेजुर्दैत्य घातिनः । भ्रामयित्वा गजान् कानि दन्तानुत्पाट्य रंहसा ॥ ४९
आदिक्रोडस्य दंष्ट्रां तां इव रेजुर्हरात्मजाः । करिवक्त्राणि भूयांसि गिरिरूपेषु शत्रुषु ॥ ५०
गमनागमनाभ्यांच क्रौञ्चे तारकवत्प्रभुः । जित्वा विष्णुमुखान्पूर्वं भूतचक्रैस्ततो हताः ॥ ५१

ப்ரதஸ்தே வீரபாஹுச்ச நத்வா ஸ்கந்தம் ரதேஸ்தித: |
பூதாநாமாரவைஸ்தத்வத் வாத்யாநாம் படஹைரபி || 41
ஸர்வேபி ஸஹஸா ஜந்ய புவமாபு: மஹாபலா: |
ததோ தேவேஷு தே தைத்யா: யுயுஜு: ஸ்வாயுதான்யபி || 42
தத்வத்ஸேநாஸு பூதாநாம் ஸுமஹாராவ பீஷணா: | ததா: பஹூநி பூதாநி நிபேது: பூதலே ப்ருசம் || 43
சின்ன பாண்யங்க்ரி தோர்த்வந்த்வ ப்ரபதாதீநி பூஸுரா: |
ததோ பூதாநி ஸர்வாணி ஸம்பூய திதி ஸம்பவான் || 44
தாடயித்வா சிரோமத்யே பீடயித்வா பரான் வரான் |
உத்பாட்யான்யான் மஹாவீரான் பிண்டீக்ருத்ய ததாபரான் || 45
க்ருஹீத்வா பாணிநா பாதான் ஆஸ்பால்ய ச மஹீதலே |
ப்ராமயித்வேதரா நப்தௌ பஹூன் க்ஷிப்த்வா த்வமாரயன் || 46
மாயா புரவரானேதான் த்ரிபுராணாமிவேச்வர: |
சக்ரு: ஸர்வான் வ்ருதா பூதான் பரேஷாம் க்ஷணமாத்ரத: || 47
நீலாநி காநி பூதாநி த்ருதபஞ்சாயுதாநி ச | பத்மாக்ஷாணி பரான் தைத்யான் ஹத்வா சங்கரவைஸ்ததா ||
நாராயணா இவததா விரேஜு: தைத்ய காதின: |
ப்ராமயித்வா கஜான் காநி தந்தாநுத்பாட்ய ரம்ஹஸா || 49
ஆதிக்ரோடஸ்ய தம்ஷ்ட்ராந்தாமிவ ரேஜு: ஹராத்மஜா: |
கரிவக்த்ராணி பூயாம்ஸி கிரிரூபேஷு சத்ருஷு || 50
கமநாகமநாப்யாம்ச க்ரௌஞ்சே தாரகவத் பபு: | ஜித்வா விஷ்ணுமுகான் பூர்வம் பூதசக்ரை: ததோ ஹதா:

அந்த சைன்யத்தை அனுப்பினர். (40) வீரபாகுவும் முருகனை நமஸ்கரித்து தேரில் ஏறிக்கொண்டு பூதங்களுடைய சப்தங்களுடனும் படஹ வாத்யங்களுடனும் புறப்பட்டார். (41) மஹாபலிஷ்டர்களான யாவரும் யுத்த பூமிக்குச் சென்றனர். பிறகு அந்த அசுரர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை தேவர்கள்மீதும் அதேபோல் பூதசைன்யங்கள்மீதும் அப்பொழுது பெரும் கூச்சலிடுவதால் பயங்கரர்களாகி போட்டனர். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அனேகம் பூதர்கள் கைகள் கால்கள் தோள்கள் நுனிக்கால் இவைகள் முறிந்தவர்களாக ஆகி மிகுதியாய் பூமியில் விழுந்தனர். பிறகு எல்லா பூதர்களும் ஒன்றுகூடி சில அசுரர்களை (42-44) நடுத்தலையில் ஓங்கி அடித்து ஹிம்ஸித்தும் இன்னும் பல சிறந்த சூரர்களை வாரி எடுத்து பிண்டமாகப் பிடித்தும் அப்படியே சிலரை (45) கையினால் கால்களை வாரிப்பிடித்து தரையிலடித்தும் மற்றவர்களைச் சுழற்றி ஸமுத்திரத்திலெறிந்தும் பலவிதமாய்க் கொன்றார்கள் (46). மாயாபுரத்திலிருந்த சிறந்த சத்ருக்களான சைன்யங்கள் யாவற்றையும் ஸ்ரீ பரமேச்வரன் திரிபுரர்களைபோல் வீணாக்கினார்கள். (47) நீலநிறமுள்ள சில பஞ்சாயுதங்களை தரித்த பூதங்களும், பத்துக் கண்களை உடைய அஸுரர்களை கொல்லும் மற்றும் சில பூதங்களும் அஸுரர்களை கொன்று சங்கநாதம் செய்து அதனால் பல விஷ்ணுக்களைப்போல் விளங்கினார்கள். சில பூதங்கள் யானைகளின் கொம்புகளை சீக்கிரம் பிடுங்கி சுழற்றியதால் (48-49) ஆதிவராஹ மூர்த்தியின் சிங்கப்பல்லை பிடுங்கிய பால சுப்பிரமணியர்கள்போல் விளங்கினார்கள். யானைமுகமுள்ள பல அசுரர்கள் மலைபோன்ற சத்ரு கூட்டத்திற்குள் (50) புகுந்து

केचिद्दैत्या महाभीमा जलन्धर इव स्वयम् । शूले प्रोता परे दैत्या भैरवेणान्धको यथा ॥ ५२
एवं नानाप्रकारेण बहवो दानवा हताः । परेषु केषु वीराश्च ववर्षुर्निशितान् शरान् ॥ ५३
निरगाद्भानुकोपोऽथ दृष्ट्वा सर्व मिदं क्षणात् । मुक्त्वा रथाश्वान्वेगेन भूत सेनामभिक्रुधा ॥ ५४
आरोपित गुणं चापं कृत्वा संरावमन्थरम् । निर्गतो वीरबाहुश्च सहसा रणकोविदः ॥ ५५
तावुभौ रणशार्दूलौ परस्पर जयेच्छया । ववर्षतुर्महाकोपौ सायकान्निशितान्बहून् ॥ ५६
मिथस्तयोश्शरास्तेऽपि युयुधुर्भोगिनो यथा । भंगमापुस्तदान्योन्यं हतास्सर्वे क्षणादमी ॥ ५७
उभौ देवासुरौ शीघ्राद्देवलोकमवाप्यच । क्षणेन ब्रह्मणो लोकं विष्णुलोकं ततः पुनः ॥ ५८
समुद्रांश्च दिशस्तद्वच्चक्रवाळगिरिं परम् । युयुधाते रथस्थौ तौ महाकोलाहलारवौ ॥ ५९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे त्रयोदशोऽध्यायः ॥

கேசித் தைத்யா மஹாபீமா: ஜலந்தர இவ ஸ்வயம் |
சூலே ப்ரோதா பரே தைத்யா: பைரவேணாந்தகோ யதா || 52
ஏவம் நாநா ப்ரகாரேண பஹவோ தாநவா ஹதா: |
பரேஷு கேஷு வீராச்ச வவர்ஷு: நிசிதான் சரான் || 53
நிரகாத் பானுகோபோSத த்ருஷ்ட்வா ஸர்வமிதம் க்ஷணாத் |
முக்த்வா ரதாச்வான் வேகேந பூதஸேனாமபிக்ருதா || 54
ஆரோபித குணம் சாபம் க்ருத்வா ஸம்ராவ மந்தரம் |
நிர்கதோ வீரபாஹுச்ச ஸஹஸாரண கோவித: || 55
தாவுபௌ ரணசார்தூலௌ பரஸ்பரஜயேச்சயா |
வவர்ஷதுர் மஹாகோபௌ ஸாயகான் நிசிதான் பஹூன் || 56
மிதஸ்தயோ: சராஸ்தேபி யுயுது: போகினோ யதா |
பங்கமாபுஸ்ததாந்யோந்யம் ஹதா: ஸர்வே க்ஷணாதமீ || 57
உபௌ தேவாஸுரௌ சீக்ராத் தேவலோகமவாப்யச |
க்ஷணேந ப்ரம்மணோ லோகம் விஷ்ணுலோகம் தத: புன: || 58
ஸமுத்ராம்ச்ச திசஸ்தத்வத் சக்ரவாளகிரிம் பரம் |
யுயுதாதே ரதஸ்தௌ தௌ மஹா கோலாஹலா ரவௌ || 59

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்ரயோதசோத்யாய:

புறப்படுவதால் க்ரௌஞ்ச மலைக்குள் புகுந்து புறப்பட்ட தாரகாசுரன்போல் விளங்குகிறார்கள்; மிக பயங்கரர்களான சில அஸுரர்கள்முன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை வென்று பிறகு பூதசக்கிரத்தினால் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றும் சில அசுரர்கள் பைரவ மூர்த்தியால் அந்தகாசுரன்போல் சூலத்தில் கோர்க்கப்பட்டார்கள். (52) இவ்விதம் பலவிதமாக அனேகம் அசுரர்கள் பூதர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றுமுள்ள சகல சத்ருக்களின் மேல் வீரர்கள் கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். (53) பிற்பாடு பானுகோபன் இவை யாவையும்கண்டு ஒரு நொடியில் தேர் குதிரைகளை விரைவாக பூதப்படைகளுக்கு எதிராக கோபத்தோடு விரட்டிக்கொண்டு நாணை பூட்டிய வில்லை நாண் ஒலியால் எங்கும் சப்திக்கச் செய்து வெளிக்கிளம்பினான். யுத்தத்தில் நிபுணன வீரபாகுவும் சீக்கிரம் புறப்பட்டான் (54-55). சண்டையில் புலிகளான அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஜயத்தில் இச்சை கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு கூரிய அம்புகளை வர்ஷித்துக் கொண்டார்கள் (56) அவ்விருவராலும் போடப்பட்ட பாணங்கள் ஸர்பங்கள்போல் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டு மடிந்தன. (57) அந்த தேவாசுரர் இருவர்களும் ஓர் நொடியில் தேவலோகம் சென்றும் ஓர் க்ஷணத்தில் பிரும்மலோகம் சென்றும் பிறகு விஷ்ணுலோகம் சென்றும் (58) பிறகு ஸமுத்திரங்கள் திசைகள் அதுபோலவே சக்கிரவாளகிரி முதலிய இடங்களெல்லாம் சென்று தேரிலிருந்தபடியே மிகுந்த கோலாகல சப்தத்துடன் யுத்தம் செய்தார்கள். (59)

பதிமூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

वीरबाहु :भानुकोपाभ्यां युगपत्पाशुपतास्त्र प्रयोगः ॥

भानुकोपः पुनः कोपाद्वीरवक्षसि निष्ठुरे । योजयामास निशितान् सहस्राणि शरांस्ततः ॥ १
वीरस्तु सायकैस्तीक्ष्णैस्तत्सुताश्वरथान् द्रुतम् । सहस्रैरच्छिनत्कोपवह्निज्वालाविभीषणः ॥ २
यावदारुह्य दैत्योऽसौ रथमन्यं समुन्नतम् । प्रयोक्तुमैच्छन्निशितानिषूनस्मिन्महाक्रुधा ॥ ३
तावदेव सहस्राणि नुनोदैतद्भुजान्तरे । चक्रुर्भूतानि संरावान् दृष्ट्वा तद्रणमण्डले ॥ ४
ततः कोपेन दैत्योऽपि तत्याजास्त्रंतु वारुणम् । आवृताशेष दिग्लोक सप्तसागर भीषणम् ॥ ५
महता निनदेनापि भूतान्यद्रावयद्भृशम् । भूतसेनाधिपानेतद्भीषयन्निर्गतं क्षणात् ॥ ६
वीरबाहुस्समीक्ष्यैतदाग्नेयं सन्दधे महान् । क्वचित्स्फुलिंगजालेन ज्वाला मालाभिरन्यतः ॥ ७
तथा परत्र धूमेन महता निनदेनच । प्रकाशेनापि संव्याप्तं स्फुटद्ब्रह्माण्ड मुज्ज्वलम् ॥ ८

॥ அத சதுர்த்தோத்யாய: ॥

வீரபாகு பானுகோபன் இருவர்களும் ஒரே சமயத்தில் பாசுபதாஸ்திம் போடுதல்.

பாநுகோப: புன: கோபாத் வீரவக்ஷஸி நிஷ்டுரே ।
யோஜயாமாஸ நிசிதான் ஸஹஸ்ராணி சராம்ஸ்தத: ॥ 1

வீரஸ்து ஸாயகைஸ்தீக்ஷ்ணை: தத்ஸூதாச்வ ரதான் த்ருதம் ।
ஸஹஸ்ரைரச்சினத் கோப வன்ஹிஜ்வாலா விபீஷண: ॥ 2

யாவதாருஹ்ய தைத்யோऽஸௌ ரதமந்யம் ஸமுன்னதம் ।
ப்ரயோக்துமைச்சன் நிசிதான் இஷூநஸ்மின் மஹாக்ருதா ॥ 3

தாவதேவ ஸஹஸ்ராணி நுநோதைதத்புஜாந்தரே ।
சக்ருர் பூதானிஸம்ராவான் த்ருஷ்ட்வா தத்ரண மண்டலே ॥ 4

தத: கோபேன தைத்யோऽபி தத்யாஜாஸ்த்ரம்து வாருணம் ।
ஆவ்ருதாசேஷ திக்லோக ஸப்த ஸாகர பீஷணம் ॥ 5

மஹதா நினதேனாபி பூதாந்யத்ராவயத் ப்ருசம் । பூதஸேநாதிபாநேதத் பீஷயந்நிர்கதம் க்ஷணாத் ॥ 6

வீரபாஹுஸ்ஸமீக்ஷ்யைதத் ஆக்னேயம் ஸந்ததே மஹான் ।
க்வசித் ஸ்புலிங்க ஜாலேந ஜ்வாலா மாலாபிரந்யத: ॥ 7

ததா பரத்ரதூமேன மஹதா நிநதேனச । ப்ரகாசேனாபி ஸம்வ்யாப்தம் ஸ்புரத் ப்ரம்மாண்டமுஜ்வலம் ॥ 8

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

பிறகு பானுகோபன் மிகக் கோபத்தோடு வீரனுடைய கெட்டியான மார்பில் கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்தான். (1) வீரபாகுவும் கோபாக்கினியின் ஜ்வாலையினால் மிக பயங்கரராகி கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் அவனது ஸாரதி குதிரைகள் தேர் இவைகளை சீக்கிரம் துண்டித்தார். (2) பிறகு அசுரன் மிகப்பெரிய வேறு ரதத்தில் ஏறி இவர்மீது கோபத்தோடு பாணங்களைப் போடுவதற்கு விரும்பும்பொழுது (3) அவர் அவனுடைய மார்பில் ஆயிரம் பாணங்களை எய்தார். அதைப்பார்த்து பூதங்கள் யுத்தகளத்தில் மிகுந்த சத்தமிட்டார்கள். (4) பிறகு அசுரனும் மிகுந்த கோலாகலத்தோடு வாருணாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். அந்த அஸ்திரம் ஸகல திசைகளிலும் உலகங்களிலும் ஏழு ஸமுத்திரங்களிலும் வியாபித்து மிக பயங்கரமாய் (5) மிகுந்த சப்தத்தோடு பூதங்களை மிகவும் விரட்டியது. பூத ஸேனாதிபர்களை பயப்படச் செய்து கொண்டு ஓர் க்ஷணத்துக்குள் வெளிக்கிளம்பிற்று. (6) வீரபாகுவும் அதைக்கண்டு மகிமை பொருந்திய ஆக்னேயாஸ்திரத்தை ஸந்தானம் செய்தார். அதுவும் ஓர் பக்கத்தில் மிகுந்த நெருப்புப் பொறிகளாலும் மற்றோர் பக்கத்தில் மிகுந்த ஜ்வாலைகளாலும் (7) மற்றோர் பக்கத்தில் புகைகளாலும் பேரொலிகளாலும் மற்றோர் பக்கத்தில் ஒளிகளாலும் வியாபிக்கப்

चलत्तारग्रहं शुष्यद्गंगादि सरिदब्धिच । धूळीकृत समस्ताद्रि प्रस्फुटद्भूमि मण्डलम् ॥ ९
प्रलिहद्वारुणास्त्रं तदस्त्रमापासुरान्तिकम् । दृष्ट्वा ससंभ्रमं दैत्यः पावमानं तदात्यजत् ॥ १०
कंपयित्वा समुद्रं तदचलांश्चालयद्भृशम् । कल्पान्तवात्यादुष्प्रेक्ष्यं महासंराव भीषणम् ॥ ११
प्रशमीकृतवह्न्यस्त्रं प्रपेदे देवसन्निधिम् । सार्पमस्त्रं युयोजाथ वीरबाहुर्महत्क्रुधा ॥ १२
विनिर्गत्य जवेनैतदनन्तैर्बहुभिर्वृतम् । भस्मीकुर्वन्महोच्छ्वासैर्विषैरग्निकणैरपि ॥ १३
विश्वमेतत्फणाभिश्च बह्वीभिरभिमण्डितम् । आवृत्य सूर्यमाकाशं जग्ध्वा वाय्वस्त्रमासुरम् ॥ १४
निकषापासुरं शीघ्रं सर्वलोक भयानकम् । भानुकोपस्समीक्ष्यैतद्गारुडास्त्रं प्रयुक्तवान् ॥ १५
अनन्त तार्क्ष्य रूपेण गरुद्वातेन पर्वतान् । क्षेपयद्गगनेत्यन्तं कार्पासमिव मारुतः ॥ १६
विलोड्य सरितां नाथांस्तुण्डेन ग्रासयन्नहीन् । इत्थमागतमभ्याशं वीक्ष्य तद्देवनायकः ॥ १७
वृषभास्त्रं महाघोरं महाबल पराक्रमम् । महता मन्युना भीमं सर्वसंत्रासकारकम् ॥ १८

சலத் தாரக்ரஹம் சுஷ்யத் கங்காதி ஸரிதப்திச | தூளிக்ருத ஸமஸ்தாத்ரி ப்ரஸ்புடத்பூமி மண்டலம் || 9
ப்ரலிஹத் வாருணாஸ்த்ரம் தத் அஸ்த்ரமாபாஸுராந்திகம் |
த்ருஷ்ட்வாஸ ஸம்ப்ரமம் தைத்ய: பாவமானம் ததாத்யஜத் || 10
கம்பயித்வா ஸமுத்ரம்தத் அசலாம் ச்சாலயத் ப்ருசம் |
கல்பாந்த வாத்யாதுஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் மஹா ஸம்ராவபீஷணம் || 11
ப்ரசமீக்ருத வந்ஹ்யஸ்த்ரம் ப்ரபேதே தேவஸந்நிதிம் |
ஸார்ப்பமஸ்த்ரம் யுயோஜாத வீரபாஹுர்மஹத்க்ருதா || 12
விநிர்கத்ய ஜவேனைதத் அநந்தைர் பஹுபிர் வ்ருதம் |
பஸ்மீகுர்வன் மஹோச்வாஸை: விஷைரக்னிகணைரபி || 13
விச்வமேதத் பணாபிச்ச பஹ்வீபிரபிமண்டிதம் |
ஆவ்ருத்ய சூர்ய ஸங்காசம் ஜக்த்வா வாய்வஸ்த்ரமாஸுரம் || 14
நிகஷாபாஸுரம் சீக்ரம் ஸர்வலோக பயானகம் |
பாநு கோபஸ்ஸமீக்ஷ்யைதத் காருடாஸ்த்ரம் ப்ரயுக்தவான் | 15
அனந்ததார்க்ஷ்ய ரூபேண கருத்வாதேன பர்வதான் | க்ஷேபயத் ககனேத்யந்தம் கார்பாஸமிவ மாருத: 16
விலோட்ய சரிதாந்நாதான் துண்டேந க்ராஸயன்னஹீன் |
இத்தமாகதமப்யாசம் வீக்ஷ்ய தந்தேவ நாயக: || 17
வ்ருஷபாஸ்த்ரம் மஹாகோரம் மஹாபல பராக்ரமம் | மஹதா மந்யுனாபீமம் ஸர்வ ஸந்த்ராஸகாரகம் || 18

பட்டதும் பிரம்மாண்டம் முழுதும் வெடிக்கலாயின. (8) நக்ஷத்திரம் கிரஹங்கள் எல்லாம் ஆடும்படியும் கங்காதிநதிகள் ஸமுத்ரங்கள் எல்லாம் வற்றும்படியும் ஸகல பர்வதங்களும் தூளாகும்படியும் பூமண்டலம் வெடிக்கும்படியும் எங்கும் பரவி (9) அந்த வருணாஸ்திரத்தை நாக்கினால் நக்கிக்கொண்டு அசுரன் ஸமீபம் வந்தது. அப்பொழுது அசுரன் பரபரப்புடன் அதைப்பார்த்து வாயவ்யாஸ்திரத்தைப் போட்டான். (10) அது ஸமுத்திரத்தை அல்லோகல்லோலப் படுத்தியும் மலைகளை மிகவும் ஆட்டங்கொள்ளச் செய்தும் பிரளயகால காற்றுப்போல் பார்க்க முடியாததாயும் பெரும் சப்தத்தால் பயங்கரமாயும் ஆக்னேயாஸ்திரத்தை தணித்துவிட்டு தேவன் ஸன்னதியை அடைந்தது. பிறகு பலிஷ்டனான வீரபாகு மிகுந்த கோபம் கொண்டு ஸர்பாஸ்திரத்தை விடுத்தான். (11-12) அந்த அஸ்திரம் அனேகம் ஆதிசேஷர்களால் சூழப்பட்டு மிகுந்த வேகத்தோடு கிளம்பி மிகுந்த பெருமூச்சினாலும் கக்குகின்ற விஷங்களாலும் நெருப்புப் பொறிகளாலும் இந்த உலகங்களை சாம்பலாக்கிக்கொண்டும் (13) பல படங்களால் உலகமனைத்தையும் அலங்கரித்தும் சூர்யனையும் ஆகாசத்தையும் சூழ்ந்துகொண்டும் அஸுரனது வாயவ்யாஸ்திரத்தை விழுங்கிவிட்டு (14) அசுரன் ஸமீபத்திற்கு சீக்கிரம் சென்றது. பிறகு பானுகோபன் எல்லா உலகங்களையும் நடுங்கச்செய்கின்ற அந்த அஸ்திரத்தைக்கண்டு காருடாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். (15) அது அனேகம் கருட உருவத்தோடு கிளம்பி பெரும் காற்றானது பஞ்சை பறக்கடிப்பதுபோல் இறக்கை காற்றினால் மலைகளை ஆகாயத்தில் எறிந்துகொண்டும் (16) ஸமுத்திரங்களை எல்லாம் கலக்கிக்கொண்டும் மூக்கினால் ஸர்பங்களை விழுங்கிக் கொண்டும் இவ்விதம் தன் ஸமீபத்திற்கு வந்ததை தேவநாயகர் பார்த்து (17) மிகுந்த கோபத்துடன் அதிக பலமும் பராக்கிரமமும்

चिक्षेप तस्मिन् विधिना विधिज्ञो बलवत्तरः । रणद्घर्घरिका मालामध्यघण्टा महारवम् ॥ १९
शिञ्जत्किंकिणिकाराव बधरीकृत दिङ्मुखम् । शृङ्गोत्क्षिप्तातितुङ्गाद्रि राजराजि विराजितम् ॥ २०
निजपादखुराग्रैश्चविलिखद्भूतलं भृशम् । वीज्यमान महाबाल वायुनुन्नाब्धिसप्तकम् ॥ २१
नदद्गंभीर शब्दौघ पूरिताण्ड महाबिलम् । गृहीत्वा पतगेन्द्रास्त्रं उच्छ्वासेन विभीषणम् ॥ २२
भीषयत्सकलान् दैत्यान् कंपयत्सकलं जगत् । आयादभ्याशमाश्वेतत्तर्जयद्दैत्य नायकम् ॥ २३
ततस्ससंभ्रमं दैत्यो याम्यं ब्राह्मं युयोजहि । निर्गते बहुभिस्तेतु तत्तद्रूपैर्विभीषणैः ॥ २४
महाध्वनिपरे घोरे वीक्ष्य तद्भयकंपिते । प्रणम्यच यथामार्गं निर्गते भूसुरास्तदा ॥ २५
ततोऽस्यजन्महाघोरं अस्त्रं नारायणस्य सः । निर्गत्य तन्महावेगाद्बहुनारायणाकृति ॥ २६
धृतपञ्चायुधं भीमं वृषभास्त्रेणचायुधत् । दृष्ट्वा तद्वीरभद्रास्त्रं वीरबाहुर्महाजवम् ॥ २७
नुनोद तन्महाघोरं महाभीमं महाबलम् । अनन्तकोटिभिर्वीरभद्रैरपि परीवृतम् ॥ २८

சிக்ஷேப தஸ்மின் விதிநா விதிக்ஞோபலவத்தர:। ரணத் கர்கரிகா மாலா மத்யகண்டாமஹாரவம் ॥ 19
சிஞ்சத் கிங்கிணிகா ராவ பதரீக்ருத திங்முகம்। ச்ருங்கோ க்ஷிப்தாதி துங்காத்ரி ராஜ ராஜி விராஜிதம் ॥ 20
நிஜபாத குராக்ரைச்ச விலிகத் பூதலம் ப்ருசம்। வீஜ்யமான மஹாவால வாயு நுன்னாப்தி ஸப்தகம் ॥ 21
நதத் கம்பீர சப்தௌக பூரிதாண்ட மஹாபிலம்।
க்ருஹீத்வா பதகேந்த்ராஸ்த்ரம் உச்வாஸேந விபீஷணம் ॥ 22
பீஷயத் ஸகலாந்தைத்யான் கம்பயத் ஸகலஞ்ஜகத்।
ஆயா தப்யாச மாச்வேதத் தர்ஜயத்தைத்ய நாயகம் ॥ 23
ததஸ்ஸம்ப்ரமம் தைத்ய: யாம்யம் ப்ராம்மம் யுயோஜஹி।
நிர்கதே பஹுபிஸ்தேது தத்தத்ரூபைர் விபீஷணை: ॥ 24
மஹாத்வனி பரேகோரே வீக்ஷ்யதத்பயகம்பிதே। ப்ரணம்ய ச யதா மார்கம் நிர்கதே பூஸுராஸ்ததா ॥ 25
ததோऽத்யஜன் மஹாகோரம் அஸ்த்ரம் நாராயணஸ்யஸ:।
நிர்கத்ய தந்மஹாவேகாத் பஹுநாராயணாக்ருதி ॥ 26
த்ருத பஞ்சாயுதம் பீமம் வ்ருஷபாஸ்த்ரேண சாயுதத்।
த்ருஷ்ட்வா தத்வீரபத்ராஸ்த்ரம் வீரபாஹுர் மஹாஜவம் ॥ 27
நுநோத தந்மஹா கோரம் மஹாபீமம் மஹாபலம்। அநந்த கோடிபிர் வீர பத்ரைரபி பரீவ்ருதம் ॥ 28

உள்ளதும் எல்லோரையும் நடுங்கச் செய்வதும் மஹாகோரமுமான வ்ருஷபாஸ்திரத்தை (18) மிகுந்த பலவானும் விதியை நன்கு அறிந்தவருமான அந்த வீரபாகு முறைப்படி அந்த அசுரன்மீது பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரமும் கலகல என்று சப்திக்கின்ற சங்கை மாலையின் நடுவில் கட்டிய மணியின் முழக்கத்தோடு கூடியதும் (19) சப்திக்கின்ற சிறு மணிகளின் பேரோசையால் செவிடாகச் செய்யப்பட்ட திங்முகங்களை உடையதும், கொம்புகளால் தூக்கி எறியப்பட்ட பெரிய மலைகளின் கூட்டத்தினால் விளங்குகின்றதும், (20) தனது கால் குளம்புகளின் நுனிகளால் பூமியை மிகவும் பிளக்கின்றதும், விசுருகிற பெரிய வாலின் காற்றினால் ஸப்தஸமுத்ரங்களையும் கொந்தளிக்கச் செய்கிறதும், (21) கம்பீரமான கர்ஜனை சப்தத்தால் நிறப்பப்பட்ட அண்டங்களின் பெரிய இடைவெளிகளை உடையதாய்க் கிளம்பி அந்த கருடாஸ்திரத்தை மூச்சுக்காற்றினால் உள்ளே இழுத்து மிக பயங்கரமாய் (22) ஸகல அசுரர்களையும் பயப்படச் செய்தும் ஸகல உலகங்களையும் ஆட்டிக்கொண்டும் அந்த பானுகோபனை பயமுறுத்திக்கொண்டும் சீக்கிரம் அவன் சமீபம் வந்தது. (23) பிறகு அசுரன் மிகுந்த பரபரப்போடு யமாஸ்திரம் பிரும்மாஸ்திரம் இரண்டையும் விடுத்தான். அவ்விரண்டும் பயங்கரமான பற்பல உருவங்களோடு கிளம்பி (24) பேரோசை உள்ளவையும், மகாகடுரமாகி ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது வ்ருஷபாஸ்திரத்தைக்கண்டு பயத்தினால் நடுங்கி நமஸ்கரித்துவிட்டு வந்தவழியே திரும்பிவிட்டது. (25) பிறகு அசுரன் மிக பயங்கரமான நாராயணாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். அது அனேகம் நாராயண உருவத்தைக் கொண்டு மிக வேகமாக வெளிக்கிளம்பி (26) சங்கம் சக்கிரம் கதை சார்ங்கம் கத்தி ஆகிய ஐந்து ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த வ்ருஷபாஸ்திரத்தோடு மிக பயங்கரமாய் சண்டை செய்தது. அதைப்பார்த்து வீரபாகுவும் மிகுந்த வேகத்தோடு வீரபத்ராஸ்திரத்தை (27) விட்டார். மிக கோரமும் மிக பயங்கரமும் மிகுந்த வலிமை கொண்டதுமான அந்த அஸ்திரமானது அனேககோடி

भित्वा नारायणस्यास्त्रं आगच्छद्वीक्ष्य दैत्यराट् । अस्त्रं पाशुपतं घोरं अस्त्रराजं महाभयात् ॥ २९
तत्याज विधिना देवे सर्वशक्ति निबर्हणम् । तदानीमेव वीरोऽपि सन्दधे तन्महाबलः ॥ ३०
विनिर्गतं पशुपतेरस्त्रमस्त्रेश्वरेश्वरम् । कल्पान्त चण्डसंरम्भ महाभीषण मारुतम् ॥ ३१
संवृताशेषदिग्भागघनधूमसमाकुलम् । क्वचित्संवर्तसंसक्तमहावैश्वानरैर्ज्वलत् ॥ ३२
हालाहलादिगरळकोलाहलविभीषणम् । महाकल्प समुद्युक्त सागरानुद्भमत्क्वचित् ॥ ३३
तथा प्रळयकालोत्थ पुष्कला वर्तकांबुदम् । अनन्ताद्यष्ट नागेन्द्रान् त्सर्वसन्त्रासकारणान् ॥ ३४
भूतप्रेतपिशाचांश्च विसृजत्कुत्रचित्तथा । परत्रावृत विश्वान्धतमसं चातिभीषणम् ॥ ३५
महासंमोहकृत्तद्वन्महामायाभिरेवच । दंष्ट्राकराळवदन महामृत्यु गणावृतम् ॥ ३६
महाभीममहाशस्त्रसंघसंवृतपार्श्वभु । अधिरूढाखुवाहेन्द्र गणराज गणाकुलम् ॥ ३७
महापर्वत सङ्काश नारसिंह गणैरपि । महाघोर महाराव शरभौघैस्तथा क्वचित् ॥ ३८
श्ववाहन समारूढैर्महाभीमैर्महाबलैः । अञ्जनाद्रि समाकार पिशाचगण संस्थितैः ॥ ३९

பித்வா நாராயணஸ்யாஸ்த்ரம் ஆகச்சத் வீக்ஷ்யதைத்யராட் |
அஸ்த்ரம் பாசுபதம் கோரம் அஸ்த்ரராஜம் மஹாபயாத் || 29
தத்யாஜ விதிநா தேவே ஸர்வ சக்தி நிபர்ஹணம் | ததாநீ மேவ வீரோऽபி ஸந்ததே தத் மஹாபல: || 30
விநிர்கதம் பசுபதே: அஸ்த்ர மஸ்த்ரேச்வரேச்வரம் | கல்பாந்த சண்ட ஸம்ரம்ப மஹாபீஷண மாருதம் ||
ஸம்வ்ருதா சேஷதிக்பாக கனதூம ஸமாகுலம் |
க்வசித் ஸம்வர்த ஸம்ஸக்த மஹாவைச்வானரைர் ஜ்வலத் || 32
ஹாலாஹலாதி கரள கோலாஹல விபீஷணம் | மஹா கல்ப ஸமுத்யுக்த ஸாகரா நுத்வமத் க்வசித் || 33
ததா ப்ரளய காலோக்த புஷ்கலா வர்தகாம்புதம் |
அனந்தாத்யஷ்ட நாகேந்திரான் ஸர்வ ஸந்த்ராஸ காரணான் || 34
பூதப்ரேத பிசாசாம்ச விஸ்ருஜத் குத்ரசித் ததா | பரத்ராவ்ருத விச்வாந்த தமஸம் சாதிபீஷணம் || 35
மஹா ஸம்மோஹக்ருத் தத்வத் மஹா மாயாபிரேவச |
தம்ஷ்ட்ரா கராளவதன மஹாம்ருத்யு கணாவ்ருதம் || 36
மஹாபீம மஹா சஸ்த்ர ஸங்கஸம்வ்ருத பார்ச்வபு | அதிருடாகு வாஹேந்த்ர கணராஜ கணகுலம் || 37
மஹாபர்வத ஸங்காச நாரசிம்ம கணை ரபி | மஹா கோர மஹாராவ சரபௌகைஸ்ததாக்வசித் || 38
ச்வ வாஹந ஸமாரூடை: மஹாபீமை: மஹாபலை: | அஞ்ஜநாத்ரி ஸமாகார பிசாச கணஸம்ஸ்திதை: ||

வீரபத்ரர்களால் சூழப்பட்டு (28) அந்த நாராயணாஸ்திரத்தை பிளந்துவிட்டு தன்னை நோக்கி வருகின்றதை அசுரமன்னன் கண்டு மிகுந்த பயத்துடன் எல்லா அஸ்திரங்களுக்கும் ராஜாவும் எல்லா சக்தியையும் நாசம் செய்கிறதுமான பாசுபதாஸ்திரத்தை முறைப்படி அந்த தேவன்மீது பிரயோகித்தான். அப்பொழுது பலவானான வீரபாகுவும் அதே அஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். (29–30) அஸ்திரராஜர் களுக்கெல்லாம் ராஜாவான பாசுபதாஸ்திரமானது மகாபயங்கரமும் அதிவேகமுமான பிரளயகால சண்ட மாருதத்துடன்கூடியதும் (31) எல்லா திக்குகளிலும் பரவிய அடர்ந்த புகைகளால் நிறைந்ததும் ஓரிடத்தில் பற்றிய பிரளய காலாக்னியால் ஜ்வலிக்கின்றதும் (32) ஹாலாஹல விஷத்தின் கோலாஹலத் தால் பயங்கரமானதும் கரைபுரண்ட பிரளயகால கடல்களை கக்குகின்றதும் (33) அதேவிதமாய் பிரளய காலத்தில் உண்டான புஷ்கலாவர்தமென்ற மேகத்தை ஓரிடத்திலும் எல்லோரையும் நடுங்கச்செய்கின்ற அனந்தன் முதலிய எட்டு நாகேந்திரர்களை ஓரிடத்திலும் (34) பூதப்பிரேத பிசாசங்களை அதேவிதமாய் மற்றோரிடத்திலும் எல்லா உலகங்களிலும் பரவி சூழ்ந்த மிகக் கருத்த இருட்டை கக்கி வெளியிடு கின்றதும் (35) மஹாமாயைகளால் மிகுந்த மதிமயக்கங்களைச் செய்கின்றதும் சிங்கபற்களோடுகூடிய பயங்கரமான முகங்களை உடைய மஹாம்ருத்யுகணங்களால் சூழப்பட்டதும் (36) மிக பயங்கரமான மஹாசஸ்திரங்களின் கூட்டத்தால் பார்ச்வங்களில் சூழப்பட்டதும் மூஞ்சோறு வாஹனங்கள்மீது அமர்ந்த பல கணராஜக் கூட்டங்களால் நிறையப் பெற்றதும் (37) பெரிய மலைகள் போன்ற மிகுந்த நரஸிம்மக் கூட்டங்கள் ஒருபுறத்திலும், மற்றோர்புறத்தில் மிகுந்த கோரமும் மிகுந்த கர்ஜனையைச் செய்கின்றதுமான திரண்ட சரபக்கூட்டங்களாலும் (38) நாய்கள்மீது ஏறியவர்களும் மிக பயங்கரர்களும் மிகுந்த பலம் கொண்டவர்களும் மைமலைக்கு நிகரான உருவமுடைய பிசாசுக் கூட்டங்கள்மீது ஏறியவர்களும் (39)

भर्त्स्यमानजगज्जालमहाभूतस्थितैरपि । वाहिनीकृतयाळीशैर्महावृषभवाहनैः ॥ ४०
अधिरूढमहावेग तुरंगौघैर्महाबलैः । क्रुद्धवक्त्रमहाभीमशार्दूलगणवाहनैः ॥ ४१
तथा सिंहसमूहस्थैर्गजराजस्थितैरपि । बृहत्पर्वतनीकाशरथौघावस्थितैस्तथा ॥ ४२
नानारत्नप्रभाजालव्योमयानस्थितैरपि । एवमादिभिरन्यैश्च वृतं रुद्रगणैः परैः ॥ ४३
विधातृहरिवाय्विन्द्र यादःपत्यन्तकादिनाम् । अस्त्रैस्तत्तत्स्वरूपैश्च बहुभिः परितोवृतम् ॥ ४४
खड्गखट्वांगमुसलभिण्डिपालमुसुण्डकैः । परिघैस्तोमरैश्चक्रैर्मुद्गरैश्च शतघ्निभिः ॥ ४५
प्रासाद्यैस्सायकैष्टंकैरङ्कुशैश्शक्तिभिस्तथा । चापैर्गदाभिः पाशैश्च कुठारैस्त्रिशिखैरपि ॥ ४६
असिभिः करवाळैश्च ह्रादिनीभिस्समन्ततः । एवमादिभिरस्त्रैश्च भीषणैर्भीषणं भृशम् ॥ ४७
इत्थं निर्गतयोर्जातमस्त्रयोस्तुमुलंरणम् । शुष्यन्महाह्रदोदन्वद्यमुनासुरनिम्नगम् ॥ ४८
दह्यमानमहीव्योम पतन्मेरु महारवम् । तप्यमानग्रहर्क्षाळिस्फुटद्ब्रह्मांडभित्तिच ॥ ४९
धूळीकृताद्रिनिकररविस्यन्दनभीषणम् । निपतद्दन्तदिङ्नाग कुलं क्षोण्यां महाभयात् ॥ ५०

பர்த்ஸ்யமான ஜகஜ்ஜால மஹாபூதஸ்திதை ரபி। வாஹினீக்ருத யாளீசை: மஹாவ்ருஷப வாஹனை: ॥ 40
அதிரூட மஹாவேக துரங்கௌகை: மஹாபலை:। க்ருத்த வக்த்ர மஹாபீம சார்தூல கணவாஹனை: ॥ 41
ததாஸிம்ம ஸமூஹஸ்தை: கஜராஜ ஸ்திதை ரபி। ப்ருஹத் பர்வதநீகாச ரதௌகாவஸ்திதைஸ்ததா ॥
நாநாரத்ன ப்ரபா ஜால வ்யோமயான ஸ்திதை ரபி। ஏவமாதிபிரந்யைச்ச வ்ருதம் ருத்ர கணை: பரை: ॥ 43

விதாத்ரு ஹரிவாய் விந்த்ர யாத: பத்யந்த காதிநாம்।
அஸ்த்ரைஸ்தத்தத் ஸ்வரூபைச்ச பஹுபி: பரிதோவ்ருதம் ॥ 44
கட்க கட்வாங்கமுஸல பிண்டிபால முஸண்டகை:।
பரிகைஸ் தோமரைச்சக்ரை: முத்கரைச்ச சதக்னிபி: ॥ 45
ப்ராஸாத்யை: ஸாயகைஷ்டங்கை: அங்குசைச்சக்திபிஸ்ததா।
சாபைர் கதாபி: பாசைச்ச குடாரைஸ்த்ரி சிகைரபி ॥ 46

அஸிபி: கரவாளைச்ச ஹ்ராதிநிபிஸ்ஸமந்தத:। ஏவமாதிபிரஸ்த்ரைச்ச பீஷணைர்பீஷணம் ப்ருசம் ॥ 47

இத்தம் நிர்கத யோர்ஜாதம் அஸ்த்ரயோஸ்துமுலம் ரணம்।
சுஷ்யன் மஹாஹ்ரதோதன்வத் யமுனாஸுர நிம்னகம் ॥ 48
தஹ்யமான மஹிவ்யோம பதன் மேரு மஹாரவம்।
தப்யமான க்ரஹர்க்ஷாளி ஸ்புடத் ப்ரம்மாண்டபித்திச ॥ 49

தூளிக்ருதாத்ரிநிகர ரவிஸ்யந்தன பீஷணம்। நிபதந் தந்த திங் நாக குலம் க்ஷோண்யாம் மஹாபயாத் ॥

எல்லா உலகங்களையும் பயப்படுத்துகின்ற பெரிய பூதங்கள்மீது ஏறியவர்களும் சிறந்த வ்யாளிகள்மீதும் ரிஷபங்கள்மீதும் ஏறியவர்களும் (40) மிகுந்த வேகமுள்ள குதிரைகள்மீது ஏறியவர்களும் மிக பலிஷ்டர்களும் மிகுந்த கோபமுகத்தை உடைய மிக பங்கரமான புலிக் கூட்டங்கள்மீது ஏறியவர்களும் அநேகம் சிங்கங்கள், சிறந்த யானைகள், பெரிய மலைபோன்ற தேர்கள் (42) பல ரத்னங்களின் காந்தி ஸமூஹத்தால் விளங்குகின்ற ஆகாய விமானங்களில் ஏறியவர்களும், இவ்விதமான பல ருத்ரகணங்களால் சூழப்பட்டதும், (43) பிரம்மா, விஷ்ணு, வாயு, இந்திரன், வருணன், யமன் முதலிய தேவர்களின் உருவம் கொண்ட அந்தந்த தெய்வங்களின் பற்பல அஸ்திரங்களால் சுற்றிலும் சூழப்பட்டதும் (44) கத்தி, கட்வாங்கம், உலக்கை, பிண்டி, குண்டாந்தடி, இரும்புதடி, எறிவல்லயம், சக்ரம், இரும்பு, உலக்கை, பீரங்கி, (45) ஈட்டி, பாணங்கள், கல்துளி, அங்குசம், வேல், வில், கதை, பாசம், கண்டரைக்கோடாலி, சூலம், (46) பெரிய கத்தி, கைக்கத்தி; வஜ்ராயுதம் முதலிய பயங்கரமான மற்றும் பல அஸ்த்ரங்களால் எங்கும் நிறைந்து மிகவும் பயங்கரமாய் இருந்தது (47) இவ்விதம் வெளிப்பட்ட அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களுக்கும் கோரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. பெரிய குளங்கள், ஸமுத்திரங்கள், யமுனை, கங்கை முதலிய நதிகள் யாவும் வற்றும்படியும், (48) பூமி, ஆகாயமும், பற்றி எரியும் படியும், இடிந்து விழுகின்ற மேருவின் பெரிய சப்தத்தோடு கூடியதாகவும், தவிக்கின்ற நவக்கிரஹங்கள், நக்ஷத்திர மண்டலங்களை உடையதாகவும், பிரம்மாண்ட சுவர் இடியும்படியும், (49) மலைக்கு ஒப்பான சூரியன் தேர் தூளாகும்படியும், பெரும் பீதியால் திக்கஜங்கள் பூமியில் விழுந்து கொம்பு

प्रशमत्पवनाश्वासवैश्वानरमहाजवम् । कृतपाताळकं पञ्चलुठद्दिव्यादिकच्छपम् ॥ ५१
सन्तापीकृतसर्वात्महाहाकारैर्विभीषणम् । भयाविष्टमहालक्ष्मीश्लिष्यद्विष्णु भयप्रदम् ॥ ५२
आश्लिष्य मन्मथं रत्या कृताक्रन्दनरोदनम् । ऋषिपत्नीभिरन्याभिरालिङ्गितनिजप्रियम् ॥ ५३
एवं पशुपतेरासीदस्त्रयोस्तु यदारणम् । तदा ममार सेनापि बह्वीकल्पान्त कालवत् ॥ ५४
श्रुत्वा तयोर्महारावं महासंमोहकारकम् । भीषणं भीषणस्यापि मोहकं मोहकस्यच ॥ ५५
मृत्योर्मृत्युप्रदं घोरं सर्वभूतभयावहम् । बिभ्युश्शूरपुरस्थाये दैत्यास्सर्वेऽपि पापिनः ५६
किमेतदिति शूरोऽपि विचार्यच विचार्यच । प्रेषयामास दूतांश्च ज्ञातुं तच्छीघ्रगामिनः ॥ ५७
तदानीमेव तत्रत्यं ज्ञात्वा सर्वंहि केचन । दूतास्समागताश्शीघ्रं ऊचुरेतद्यथाक्रमम् ॥ ५८
प्राह शूरस्तु तान् दूतान् दूतबुध्या स्थितोऽस्म्यहम् । वीरमेनमविज्ञाय वीरोऽयं नितरामिति ॥ ५९
एवं पाशुपतास्त्रे ते युद्धं कृत्वाति भीषणम् । आवयोश्च रणेनाशु लोकानां प्रळयो भवेत् ॥ ६०

ப்ரசமத் பவனுச்வாஸ வைச்வாநர மஹாஜவம்। க்ருதபாதாளகம் பஞ்ச லுடத்திவ்யாதி கச்சபம் ।। 51

ஸந்தாபீ க்ருத ஸர்வாத்ம ஹாஹா காரைர் விபீஷணம் ।
பயாவிஷ்ட மஹாலக்ஷ்மீ ச்லிஷ்யத்விஷ்ணு பயப்ரதம் ।। 52

ஆச்லிஷ்ய மன்மதம் ரத்யா க்ருதாக்ரந்தன ரோதனம்। ருஷிபத்னீபிரன்யாபி: ஆலிங்கித நிஜப்ரியம் ।। 53

ஏவம் பசுபதேராஸீத் அஸ்த்ரயோஸ்து யதாரணம்। ததா மமார ஸேநாபி பஹ்வீ கல்பாந்தகாலவத் ।। 54

ச்ருத்வா தயோர்மஹாராவம் மஹா ஸம்மோஹகாரகம் ।
பீஷணம் பீஷணஸ்யாபி மோஹகம் மோஹகஸ்யச ।। 55

ம்ருத்யோர்ம்ருத்யுப்ரதம் கோரம் ஸர்வபூதபயாவஹம் ।
பிப்யுச்சூரபுரஸ்தாயே தைத்யாஸ்ஸர்வேபி பாபின: ।। 56

கிமேததிதி சூரோऽபி விசார்யச விசார்யச। ப்ரேஷயாமாஸ தூதாம்ச்ச க்ஞாதும் தச்சீக்ரகாமின: ।। 57

ததாநீமேவ தத்ரத்யம் க்ஞாத்வா ஸர்வம்ஹி கேசன । தூதாஸ்ஸமாகதாச்சீக்ரம் ஊசுரேதத் யதாக்ரமம் ।।

ப்ராஹ சூரஸ்து தாந்தூதான் தூதபுத்யா ஸ்திதோஸ்ம்யஹம் ।
வீரமேனமவிக்ஞாய விரோऽயம் நிதராமிதி ।। 59

ஏவம் பாசுபதாஸ்த்ரே தே யுத்தம் க்ருத்வாऽதிபீஷணம் ।
ஆவயோச்சரணேநாசு லோகானும் ப்ரளயோ பவேத் ।। 60

முறியவும், (50) வாயுவின் மூச்சு நிற்கவும், அக்னியின் மிகுந்த வேகம் அடங்கவும், பாதாளம் நடுங்கவும், திவ்ய ஆதிகூர்மம், புரளவும், (51) மிகுந்த தாபமடைந்த ஸர்வஜீவராசிகளின் ஹாஹாகாரத்தால் மிக பயங்கரமானதும், மிகுந்த பயமடைந்த மஹாலக்ஷ்மியால் ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு பயத்தை அளிப்பதும், (52) மன்மதனை ஆலிங்கனம் செய்து புலம்புகின்ற ரதி தேவியின் அழுகை சப்தமுடையதும், மற்றுமுள்ள ரிஷிபத்னிகள் அவரவர்கள் கணவர்களை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளவும் இவ்விதம் அந்த இரு பாசுபதாஸ்திரங்களுக்கும் சண்டை ஏற்பட்டபோது, பிரளயகாலம்போல் அநேகம் சேனைகள் மாண்டன. (53) மிகுந்த மோஹத்தை செய்கின்றதும், பயங்கரமானவைகளுக் கெல்லாம் மிக பயங்கரமானதும், மயங்கச் செய்வதையெல்லாம் மிக மயங்கச் செய்வதும், மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யுவை அளிப்பதும், மிக கோரமும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் மிகுந்த பயத்தை அளிப்பதுமான அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களின் பெரும் கூச்சலை கேட்டு, சூரன் பட்டணத்திலுள்ள பாவிகளான அஸுரர்களெல்லாம் மிக பயமடைந்தார்கள். (54–55) சூரனும் இது என்னவென்று ஆலோசித்து ஆலோசித்து சீக்கிரம் செல்லுகின்ற தூதர்களை இது என்னவென்று அறிந்துவர அனுப்பினன். (56) அப்பொழுதே சில தூதர்கள் அவை யாவற்றையும் அறிந்து சிக்கிரம்வந்து அதை நடந்தபடி சொன்னார்கள். (57) அப்பொழுது சூரன் அந்த தூதர்களை நோக்கி ஓகோ நான் வீரபாகுவை பெரிய வீரனென்று அறியாமல் கேவலம் ஓர் தூதனென்று எண்ணி இருந்தேன் அவன் ஓர் தகுந்த வீரன்தான். (58) அவ்விரு பாசுபதாஸ்திரங்களும் இவ்விதம் மிக பயங்கரமாய் யுத்தம் செய்து, நாம் இருவரும் யுத்தம் செய்தால் உலகங்களே அழியலாகும். (59) என அறிந்து இரண்டும் அதை பிரயோகித்தவர்களிடமே திரும்பி

इति ज्ञात्वा निवर्तेते प्रयोक्तारावुभावपि । दृष्ट्वा तद्देवतास्सर्वास्तुष्टिमापुस्तदा भृशम् ॥ ६१
निरगाद्भानुकोपोऽपि मृतसेनो नभःस्थलम् । छन्नवेषस्स्थितस्तत्र मायया दुर्मतिर्द्विजाः ॥ ६२
ततो भूतानि सर्वाणि वीरास्सेनाधिपा अपि । निश्चित्य गमनं तस्य चक्रुः कोलाहलारवान् ॥ ६३
भीत्येव भानुस्सहसा पयोधिं मुक्तांबरोऽस्ताद्रिशिरस्स्थितांगः ।
प्रापास्य दैत्यस्य नभस्स्थल स्थितिं ज्ञात्वा शनैः स्रस्तकरो द्विजेन्द्राः । ६४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे चतुर्दशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

भानुकोपस्य सम्मोहास्त्रेण भूतसैन्यान् सम्मोह्य समुद्रे निपातनम् श्रीस्कन्द शक्त्या तेषां रक्षणञ्च ॥

अथ सर्वेऽपि ते वीरा भूतैस्सेनाधिपैस्सह । परेद्युरागमिष्यामः प्रणम्य स्कन्दमव्ययम् ॥ १
इति निश्चित संयात्रा यदा स्वस्थास्स्थिता भृशम् । तदाऽसुरो विचार्यासौ गतश्चेदयशो भवेत् ॥ २

இதி க்ஞாத்வா நிவர்த்தேதே ப்ரயோக்தாராவுபாவபி |
த்ருஷ்ட்வா தத்தேவதாஸ்ஸர்வா: துஷ்டிமாபுஸ்ததாப்ருசம் || 61
நிரகாத் பாநுகோபோऽபி ம்ருதஸேனோ நபஸ்தலம் |
சன்ன வேஷஸ்திதஸ்தத்ர மாயயா துர்மதிர் த்விஜா: || 62
ததோ பூதானி ஸர்வாணி வீராஸ்ஸேனாதிபா அபி | நிச்சித்ய கமனம் தஸ்ய சக்ரு: கோலாஹலாரவான் ||
பீத்யேவ பாநுஸ்ஸஹஸா பயோதிம் முக்தாம்பரோऽஸ்தாத்ரி சிரஸ்திதாங்க: |
ப்ராபாஸ்ய தைத்யஸ்ய நபஸ்தலஸ்திதிம் க்ஞாத்வா சனை: ஸ்ரஸ்த கரோத்விஜேந்த்ரா: || 64

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே சதுர்தசோத்யாய: ||

|| அத பஞ்சதசோத்யாய: ||

பானுகோபன் ஸம்மோஹாஸ்திரத்தினால் பூதசைன்யங்களை மோஹிக்கச்செய்து ஸமுத்ரத்தில் போடுதலும் ஸ்ரீ முருகனுடைய சக்தியால் அவர்கள் ரக்ஷிக்கப்படுவதும்.

அத ஸர்வேऽபி தே வீரா: பூதைஸ்ஸேனாதிபைஸ்ஸஹ |
பரேத்யுராகமிஷ்யாம: ப்ரணம்ய ஸ்கந்தமவ்யயம் || 1
இதிநிச்சித ஸம்யாத்ரா யதாஸ்வஸ்தாஸ்திதாப்ருசம் |
ததாஸுரோ விசார்யாஸௌ கதச்சேதயசோ பவேத் || 2

சென்றுவிட்டன. அதை பார்த்து தேவர்கள் யாவரும் மிக சந்தோஷமடைந்தார்கள். (60) ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது துர்புத்தியுள்ள பானுகோபன் தனது சேனைகளெல்லாம் மடியக்கண்டு மாயையால் உருமறைந்து ஆகாய மார்கத்தில் நின்றான் (61) அதன் பிறகு சகல பூதர்களும், வீரர்களும், சேனாபதிகளும் அவன் ஓடிவிட்டானென்று நிச்சயித்து மிகுந்த அட்டகாசம் செய்தார்கள். (62) ஓ முனிவர்களே, சூரியனும் அஸ்தகிரியின் உச்சியிலிருந்து ஆகாய மார்க்கத்தில் மறைந்துகொண்டிருந்த பானுகோபனைக்கண்டு பயங்கொண்டவன்போல் ஆகாயத்தைவிட்டு (வஸ்திரம் நழுவலாகி) கிரணமிழந்தவனாகி (கைநடுக்கம் கொண்டு) கடலில் மூழ்கினான். (63)

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

பின்பு அந்த வீரர்கள் யாவரும் ஸகல பூதங்களுடனும், ஸேநாதிபர்களுடனும்கூட வீடு சென்று அழிவற்ற ஸ்கந்தனை நமஸ்கரித்து, மறுநாள் வருவோமென்று (1) நிச்சயித்து பிரயாணத்துக்கு தயாராக

मायां समातनोदेवं सर्वव्यामोहकृत्पृशम् । कल्पान्तघनजीमूतमहावायुमहारवम् ॥ ३
आगत्य सर्वानाच्छाद्य मोहयामास देवपान् । क्षेपयामास भूतानि सहवीरैर्महाबलैः ॥ ४
स्वादूदार्णवमध्येऽथो बद्ध्वा सेनाधिपैरपि । ततस्तु भानुकोपोऽसौ समायात् पितरं क्षणात् ॥ ५
हत्वा रिपूनहं शीघ्रात् क्षिप्त्वाप्यायागतोऽपि च । अन्येद्युरेव तं बालं जित्वा ब्रह्मादिदैवतान् ॥ ६
कारावेश्मनि तान् सर्वान् पातयिष्याम्यसंशयम् । इति पुत्रवचः श्रुत्वा प्रीत्या परमयाऽसुरः ॥ ७
आघ्राय च शिरस्तस्य समालिङ्ग्यात्मजं तदा । संस्थाप्य निकटे प्रादात् कोटीरादि विभूषणम् ॥ ८
उक्त्वा प्रियवचश्चायं तथा नागतवासरे । जितस्त्वं देवतास्सर्वाः कुरु पुत्र मदाज्ञया ॥ ९
कृताप्यनुज्ञक्रूरेण भानुकोपोऽविशत् गृहम् । ततस्सुरास्समीक्ष्यैतां वीराणां विपदं तदा । १०
समाजग्मुर्गुहाभ्याशं ज्ञापितुं खिन्नमानसाः । तत्पूर्वमेव तत्सर्वमुक्तवान्नारदो गुहम् । ११
अथ शक्तिं गृहीत्वायं मोचयित्वा तदन्ततः । आनयैतान्महावीरान् उक्त्वैवं सन्दधे गुहः ॥ १२

மாயாம் ஸமாதனோ தேவம் ஸர்வவ்யாமோஹக்ருத்ப்ருசம்। கல்பாந்த கன ஜீமூத மஹாவாயு மஹாரவம் ||
ஆகத்ய ஸர்வாநாச்சாத்ய மோஹயாமாஸ தேவபான் । க்ஷேபயாமாஸ பூதானி ஸஹவீரை: மஹாபலை: || 4
ஸ்வாதூதார்ணவ மத்யேதோ பத்வா ஸேனாதிபைரபி ।
ததஸ்து பாநுகோபோ'ஸௌ ஸமாயாத் பிதரம் க்ஷணாத் || 5
ஹத்வா ரிபூந்யஹம் சீக்ராத் க்ஷிப்த்வாப்தாவாகதோ'ஸ்மிச ।
அன்யேத்யுரேவ தம் பாலம் ஜித்வா ப்ரம்மாதி தைவதான் || 6
காராவேச்மனி தான் ஸர்வாந் பாதயிஷ்யாம்யஸம்சயம்। இதி புத்ர வச:ச்ருத்வா ப்ரீத்யா பரமயா'ஸுர: ||
ஆக்ராய ச சிரஸ்தஸ்ய ஸமாலிங்க்யாத்மஜம் ததா ।
ஸம்ஸ்தாப்ய நிகடே ப்ராதாத் கோடீராதி விபூஷணம் || 8
உக்த்வா ப்ரிய வசச்சாயம் ததா நாகதவாஸரே । ஜிதாஸ்த்வம் தேவதாஸ்ஸர்வா: குரு புத்ர மதாக்ஞயா ||
க்ருதாப்யனுக்ஞச்ச்ரூரேண பாநுகோபோ'விசத்க்ருஹம் ।
ததஸ் ஸுராஸ்ஸமீக்ஷ்யைதாம் வீராணாம் விபதம் ததா || 10
ஸமாஜக்முர்குஹாப்யாசம் க்ஞாபிதும் கின்ன மாநஸா: ।
தத்பூர்வமேவ தத்ஸர்வம் உக்தவான் நாரதோ குஹம் || 11
அத சக்திம் க்ருஹீத்வா'யம் மோசயித்வா ததந்தத: ।
ஆநயைதான் மஹாவீராந் உக்த்வைவம் ஸந்ததே குஹ: || 12

இருக்கும்போது, அசுரனும் இந்த நிலையில் தான் போய்விட்டால் அபகீர்த்தி ஏற்படும் எனக்கருதி, (2) எல்லோரையும் மஹாமோஹமடையச் செய்வதும், பிரளயகாலத்திய அடர்ந்த மேகத்தோடு கூடிய பெருங் காற்றையும், பெரும் சப்தத்தையுமுடைய மாயாஸ்திரத்தை கொண்டு (3) அங்கு வந்து அதனை பிரயோகித்து பூதர்களையும், மிக பலிஷ்டர்களான சேனாதிபர்கள் முதலான, வீரர்களோடு கூடிய தேவசைனியங்களையும் மயக்கச்செய்து, அவர்கள் எல்லோரையும் கட்டி சுத்தநீர் கடலின் நடுவில் எறிந்து, பிறகு பானுகோபன் ஓர் க்ஷணத்தில் தந்தையிடம் சென்று (4-5) நான் சத்ருக்களை சீக்கிரம் ஜெயித்து, எல்லோரையும் கடலில் எறிந்துவிட்டு இங்கு வந்தேன். மேலும் நாளையே சென்று அச்சிறுவனை ஜயித்து, பிரம்மா முதலிய தேவர்களையெல்லாம் சந்தேஹமின்றி ஜயிலில் அடைக்கிறேன் எனக்கூறினான். சூரன் தன் புதல்வனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டு (6-7) அப்பொழுது தன் மைந்தனை கட்டி அணைத்து உச்சிமுகர்ந்து தனது பக்கத்தில் உட்கார்த்தி கிரீடம் முதலிய ஆபரணங்களை அவனுக்கு கொடுத்தான். (8) மேலும் பிரியமான வார்த்தைகளையும்கூறி நீ நாளைதினம் நமது உத்திரவின்படி எல்லா தேவதைகளையும் அவ்வாறே ஜயிப்பாயாகயெனக் கூறினான். (9) இவ்விதம் அசுரனிடம் உத்திரவுபெற்று பானுகோபன் தன் வீட்டிற்குச் சென்றான். பிறகு தேவர்கள் வீரர்களின் இவ்வாறான நாசத்தைக்கண்டு. (10) துக்கம் கொண்ட மனதுடன் குஹனிடத்தில் தெரிவிப்பதற்காகச் சென்றனர். அதற்கு முன்னமேயே நாரதர் ஸ்ரீ குஹனிடம் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்துவிட்டார். (11) பிறகு ஸ்ரீ ஷண்முகநாதர் வேலை எடுத்து "ஓ வேலாயுதமே அந்த வீரர்களை பாதாளத்திலிருந்து

विनिर्गता सहस्रार्ककोटितेजोविजृंभणी । गाढान्धकार रात्रौ सा क्ष्वेलाग्निकणभीषणा ॥ १३
भ्रमन्महाचलेन्द्रौघवात्याराबभयावहा । भ्रुकुटीकुटिलश्राद्धदेवसंघसमाकुला ॥ १४
तथा प्रळयमेघाभधूमजालावृता क्वचित् । अचिरांशु समज्वालामालाग्निकणसंवृता ॥ १५
रणत्कुलिशसंरावमहामेघावृता क्वचित् । अनुधावद्भिरग्न्यर्कयमवायुमरुत्वताम् ॥ १६
इन्दुयादस्पतिब्रह्मविष्टरश्रवसामपि । अस्त्रैरन्यादृशैश्चापि कृतस्तोत्रैस्समागता ॥ १७
दृष्ट्वा तामतुलां शक्तिं स्कन्दस्यामित तेजसः । प्रतस्थेऽथ समुद्रोऽसौ भयकंपित विग्रहः ॥ १८
न कृतं चेदृशं कर्ममया रक्षाधुनाचमाम् । स्तुत्वा स्तववरैस्तां च प्रणनाम पुनः पुनः ॥ १९
तमाश्वास्यच साशक्तिरापमध्यं महाज्वरात् । तदानीमेव ते सर्वे त्यक्तमोहास्सुराधिपाः ॥ २०
शक्तिस्तुतिं गुहस्यैते सर्वलोक सुपावनीम् । विलोक्य तादृशीं शक्तिं स्तुत्वातुपरयामुदा ॥ २१
वयं सुरक्षिताः पूर्वं मायायास्तारकस्यहि । इदानीमपि तत्किं ते करवाम च निष्क्रयम् ॥ २२

விநிர்கதா ஸஹஸ்ரார்க கோடிதேஜோ விஜ்ரும்பணீ |
காடாந்தகார ராத்ரௌ ஸா க்ஷ்வேளாக்னி கண பீஷணா || 13

ப்ரமன் மஹாசலேந்த்ரௌக வாத்யா ராவ பயாவஹா |
ப்ருகுடீகுடில ச்ராத்ததேவஸங்க ஸமாகுலா || 14

ததா ப்ரளய மேகாப தூம ஜாலாவ்ருதாக்வசித் | அசிராம்சுஸமஜ்வாலா மாலாக்னிகணஸம்வ்ருதா || 15

ரணத் குலிச ஸம்ராவ மஹாமேகாவ்ருதா க்வசித் | அனுதாவத்பிரக்ன்யர்க யம வாயு மருத்வதாம் || 16

இந்து யாதஸ்பதிர்ப்ரம்ம விஷ்டரச்ரவஸாமபி |
அஸ்த்ரைரன்யாத்ருசைச்சாபி க்ருதஸ்தோத்ரைஸ்ஸமாகதா || 17

த்ருஷ்ட்வா தாமதுலாம் சக்திம் ஸ்கந்தஸ்யாமித தேஜஸ: |
ப்ரதஸ்தேऽத ஸமுத்ரோऽஸௌ பய கம்பித விக்ரஹ: || 18

நக்ருதம் சேத்ருசம் கர்ம மயா ரக்ஷாதுநாசமாம் | ஸ்துத்வாஸ்தவவரைஸ்தாம்ச ப்ரணநாம புன: புன: || 19

தமாச்வாஸ்யச ஸா சக்தி: ப்ராப மத்யம் மஹா ஜவாத் |
ததாநீமேவ தே ஸர்வே த்யக்த மோஹாஸ்ஸுராதிபா: || 20

சக்திஸ்ஸ்துதிம் குஹஸ்யைதே ஸர்வலோகஸுபாவநீம் |
விலோக்ய தாத்ருசீம் சக்திம் ஸ்துத்வாது பரயா முதா || 21

வயம் ஸுரக்ஷிதா: பூர்வம் மாயாயாஸ்தாரகஸ்யஹி | இதாநீமபி தத் கிந்தே கரவாமச நிஷ்க்ரயம் || 22

விடுவித்து இங்கு அழைத்துவா" யென்றுகூறி அதை பிரயோகித்தார். (12) அது ஆயிரம்கோடி சூர்ய பிரகாசம் பொருந்தியதும், காடாந்தகாரத்தினுல் வ்யாபிக்கப்பட்ட அந்த இரவில் விஷத்தீயை கக்கிக்கொண்டு செல்வதால் மிக பயங்கரமானதும், (13) மிகப்பெரிய மலைகளையெல்லாம் சுற்றும்படிச் செய்கின்ற பெரும காற்றின் ஓசையால் பயங்கரமானதும், புருவ நெரிப்பால் கொடூரமான யமன்களுடைய கூட்டங்களால் நிரம்பியதும், (14) ஓரிடத்தில் பிரளயகால மேகங்களின் நிறம் போன்ற புகைகளின் வரிசையால் சூழப்பட்டதும், மின்னற் கொடிகள் போன்ற ஜ்வாலா மாலைகளுடைய நெருப்புப் பொரிகளால் சூழப்பட்டதும், (15) இடிமுழக்கங்களோடுகூடிய பெரிய மேகங்களால் சூழப்பட்டதும், அக்னி, சூரியன், யமன், வாயு, இந்திரன், சந்திரன், வருணன், பிரம்மன், விஷ்ணு ஆகிய தேவர்களின் அஸ்திரங்களாலும் இதுபோன்ற மற்றும் பல அஸ்திரங்களாலும் பின்தொடர்ந்து ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதும், (16-17) அளவற்ற பராக்ரமமுடைய கந்தபிரானுடைய அப்படிப்பட்ட நிகரற்ற வேலைக் கண்டவுடன் சமுத்திரராஜன் பயத்தினுல் மெய் நடுக்கம் கொண்டு வந்தான் (18) என்னுல் இப்படிப் பட்ட அபராதம் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லையே; என்னை இப்பொழுது காக்க வேண்டும் என்று அநேகம் சிறந்த துதிகளால் துதித்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். (19) அந்த வேலானது ஸமுத்திரராஜனை நல்வார்த்தைகூறி அப்பொழுதே அத்தேவத் தலைவர்கள் எல்லோரும் மோகம் தெளிந்து (20) தேவர்கள் முருகனுடைய அவ்வாறன வேலாயுதத்தைகண்டு மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் உலகத்தை பரிசுத்தம் செய்யக் கூடிய வேலாயுதத்தைபற்றிய சிறந்த ஸ்துதியை செய்தார்கள். (21) நாங்கள் முன்னர் தாரகனின் மாயையிலிருந்து நன்கு காக்கப்பட்டோம். இப்பொழுதும் எங்களை ரக்ஷித்து அருளிய தங்களுக்கு நாங்கள்

इति तेषां वचः श्रुत्वा शक्तिस्सा प्राह तांस्तदा । मायास्त्रं सन्निरस्य त्वं वीराननाय मेऽन्तिकम् ॥ २३
विसृष्टैवं गुहेनाशु यूयमागच्छतेश्वरम् । गच्छामि तत्पुनस्स्कन्दमित्युक्त्वा देवमापसा ॥ २४
वीरबाहुस्ततो वीरान् ससेनेशानवेक्ष्य सः । दृश्यते हि पुरो दैत्यनगरं क्रोशमात्रतः ॥ २५
तत्र तिष्ठत्यसौ सर्वानस्मान् दैत्यस्तु मायया । मोहयामास तं हन्तुं नगरं तस्य शीघ्रतः ॥ २६
लुण्ठयित्वा दहिष्यामस्स्वयमेष्यति सोऽसुरः । तदानीं तं हनिष्यामि भानुकोपमहं रणे ॥ २७
अन्यथाहं मरिष्यामि सचापोऽग्नौ पतन्ध्रुवम् । प्राहैवं तद्इमेवीराः प्रतिश्रुत्यामुनासह ॥ २८
पश्चिमां दिशमापुस्ते पुरः कोलाहलारवाः । प्रतिहाराधिपस्तत्र प्राकारस्य महासुरः ॥ २९
मायापुत्रो महाद्वीपराजिराजितसन्निधिः । वरसिंहासनारूढो व्याघ्रवक्त्राह्वयोऽपरः ॥ ३०
चतुरंगबलेनापि महता सेवितो द्विजाः । श्रुत्वा तदा रवान् सर्वैः प्रतस्थे स्वबलैरयम् ॥ ३१

இதிதேஷாம் வச:ச்ருத்வா சக்திஸ்ஸா ப்ராஹதாம்ஸ்ததா ।
மாயாஸ்த்ரம் ஸந்நிரஸ்யத்வம் வீராநாநய மேऽந்திகம் ॥ 23
விஸ்ருஷ்டைவம் குஹேநாசு யூயமாகச்சதேச்வரம் ।
கச்சாமி தத்புனஸ் ஸ்கந்தம் இத்யுக்த்வா தேவமாபஸா ॥ 24
வீரபாஹுஸ்ததோ வீராந் ஸஸேனேசாநவேக்ஷ்ய ஸ: ।
த்ருச்யதேஹி புரோதைத்ய நகரம் க்ரோசமாத்ரத: ॥ 25
தத்ர திஷ்டத்யஸௌ ஸர்வான் அஸ்மான் தைத்யஸ்து மாயயா ।
மோஹயாமாஸ தம் ஹந்தும் நகரம் தஸ்ய சீக்ரத: ॥ 26
லுண்டயித்வா தஹிஷ்யாம: ஸ்வயமேஷ்யதி ஸோऽஸுர: ।
ததாநீம் தம் ஹநிஷ்யாமி பாநுகோபமஹம் ரணே ॥ 27
அந்யதாऽஹம் மரிஷ்யாமி ஸசாபோக்னௌ பதன் த்ருவம் ।
ப்ராஹைவம்த இமேவீரா: ப்ரதி ச்ருத்யாமுநா ஸுரா: ॥ 28
பச்சிமாம் திசமாபஸ்தே புர: கோலாஹலாரவா: । ப்ரதிஹாராதிபஸ்தத்ர ப்ராகாரஸ்ய மஹாஸுர: ॥ 29
மாயாபுத்ரோ மஹாதிப ராஜி ராஜித ஸந்நிதி: । வர ஸிம்மாஸனாரூட: வ்யாக்ரவக்த்ராஹ்வயோ பர: ॥ 30
சதுரங்க பலேனாபி மஹதா ஸேவிதோ த்விஜா: ।
ச்ருத்வா ததாரவாந் ஸர்வை: ப்ரதஸ்தே ஸ்வபலைரயம் ॥ 31

என்ன பதில் உபகாரம் செய்யப் போகிறோம். (22) இவ்வாறான அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்ட வேலாயுதமானது அப்பொழுது அவர்களைப்பார்த்துக் கூறியது. ஓ வீரர்களே! ஸ்ரீ முருகன் என்னை நீ சென்று மாயாஸ்திரத்தை விரட்டிவிட்டு வீரர்களை என்னிடம் அழைத்துவா (23) எனக் கட்டளையிட்டு என்னை அனுப்பினார். ஆகையால் நீங்கள் அந்த முருகன் ஸமீபத்திற்கு சீக்கிரம் வாருங்கள், நான் மறுபடியும் ஸ்கந்தனுடைய ஸமீபத்திற்குச் செல்லுகிறேன் எனக் கூறிவிட்டு அந்த வேலானது ஸ்ரீ முருகனிடம் சென்றது. (24) பிறகு வீரபாகு மற்ற வீரர்களையும் சேனைகளோடுகூடிய மற்ற படைத் தலைவர்களையும் நோக்கி கூறியதாவது. ஓ வீரர்களே! எதிரில் ஓர் கூப்பிடு தூரத்தில் அசுரனுடைய நகரம் காணப்படுகின்றதல்லவா (25) அங்குதான் மாயையால் நம் யாவரையும் மோஹிக்கச் செய்த பானுகோபனிருக்கிறான். நாம் அவனைக் கொல்லுவதற்காக சீக்கிரம் அந்த நகரம் சென்று (26) கொள்ளையடித்து கொளுத்துவோம். அசுரன் தானாகவே வெளியில் வருவான்; அப்பொழுது நான் அந்த பானுகோபனை யுத்தத்தில் கொல்லப்போகிறேன். (27) இல்லாவிடில் வில்லை தரித்தபடியே அக்னியில் குதித்து நிச்சயம் இறந்துவிடுவேன். அதுகேட்டு மற்ற வீரர்களும் அவ்வாறே உறுதி செய்துகொண்டு வீரபாகுவோடு (28) மிகுந்த கோலாகல சப்தத்துடன் அந்த நகரத்தின் மேற்குப்புறம் சென்றார்கள். அப்பொழுது அந்த கோட்டை வாசல் காப்பவர்களில் தலைவனும் மாயை என்பவளின் புத்திரனுமாகிய வ்யாக்ரமுகன் என்ற ச்ரேஷ்டனான அசுரன் ஓ முனிவர்களே! மிகுந்த தீவட்டி வரிசைகளால் வெளிச்சமிட்டுக்கொண்டு நான்கு சைன்யங்களால் சூழப்பட்டு சிறந்த ஸிம்மாஸனத்தின்மீது வீற்றிருக்கையில் அக்கூச்சலைக்கேட்டு ஸகல சைன்யங்களோடு புறப்பட்டான். (29 30) பிறகு பூதர்களால் அசுரர்களோடு பெரிய யுத்தம் நடத்தப்பட்டது. அப்போது அநேகமசுரர்கள் மலைகளாலும் மரங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் கெட்டியான கற்பாறைகளாலும் அடிபட்டு ரத்தம் பெருக மடிந்தார்கள். பிறகு வ்யாக்ர

ततस्समभवत्भूतैरसुराणां महद्रणम् । पर्वतैः पादपैरस्त्रैः पाषाणैरपि निष्ठुरैः ॥ ३२
मृताश्च बहवो दैत्यास्तदानीं रुधिराप्लुताः । व्याघ्रवक्त्रस्ततः कोपाच्छूलमादाय रंहसा ॥ ३३
निर्गत्य पर्वतान्वृक्षांश्छित्वा चक्रे महारवम् । निर्जगाम ततस्सिंहो भूत सेनाधिपो महान् ॥ ३४
प्रळयांबुदनिर्घोषमहारावविभीषणः । ताडयामास तं दैत्यश्शूलेनैव दुरात्मवान् ॥ ३५
योजयामास शूलेन स्वेन दैत्यं सुरोऽप्यथ । एवं परस्पराघातात् भिन्नं शूलं तयोर्द्वयोः ॥ ३६
मल्लयुद्धेन घोरेण मारयामास तं सुरः । तस्मिन्मृते तदा देवाः पुष्पाणिववृषुस्तराम् ॥ ३७
प्राप तोषं तदात्यर्थं वीरबाहुर्महाबलः । ततो भूतानि सर्वाणि भित्वा प्राकारमुन्नतम् ॥ ३८
उत्पाट्य गोपुरं रम्यं नुनुदुस्तत्पुरे जवात् । पतनादस्य तत्रस्था बहवो मृतिमापिरे ॥ ३९
प्रविश्य वीरा वीथीषु दैत्यान् हत्वा बहूंस्तदा । गोपुराणि विमानानि वेश्मानि सुबहून्यपि ॥ ४०
बभूवुस्सुमहारावा भूतसंघैरभिक्रुधा । चतुरंगबलंचास्त्रैर्जघ्नुस्सर्वे महौजसः ॥ ४१
वीरबाहुस्ततोऽग्नेश्च वायोरस्त्रे उभेसकृत् । योजयामास कोपेन पुरस्य दहनोद्यतः ॥ ४२

ததஸ்ஸமபவத்பூதை: அஸுராணாம் மஹத்ரணம் | பர்வதை: பாதபைரஸ்த்ரை: பாஷாணைரபி நிஷ்டுரை:
ம்ருதாச்ச பஹவோ தைத்யா: ததாநீம் ருதிராப்லுதா: |
வ்யாக்ரவக்த்ரஸ்தத: கோபாத் சூலமாதாய ரம்ஹஸா || 33
நிர்கத்ய பர்வதான் வ்ருக்ஷான் சித்வா சக்ரே மஹாரவம் |
நிர்ஜகாம ததஸ்ஸிம்ம: பூதஸேனாதிபோ மஹான் || 34
ப்ரளயாம்புத நிர்கோஷ மஹாராவ விபீஷண: | தாடயாமாஸ தம் தைத்ய: சூலேனைவ துராத்மவான் || 35
யோஜயாமாஸ சூலேன ஸ்வேன தைத்யம் ஸுரோப்யத |
ஏவம் பரஸ்பராகாதாத் பின்னம் சூலத்வயம் தயோ: || 36
மல்லயுத்தேன கோரேண மாரயாமாஸ தம் ஸுர: |
தஸ்மின் ம்ருதே ததா தேவா: புஷ்பாணி வவ்ருஷுஸ்தராம் || 37
ப்ராப தோஷம் ததாऽத்யர்த்தம் வீரபாஹுர் மஹாபல: |
ததோ பூதாநி ஸர்வாணி பித்வா ப்ராகார முன்னதம் || 38
உத்பாட்ய கோபுரம் ரம்யம் நுநுது: தத்புரே ஜவாத் | பதனாதஸ்ய தத்ரஸ்தா: பஹவ: ம்ருதி மாபிரே || 39
ப்ரவிச்ய வீரா வீதீஷு தைத்யான் ஹத்வா பஹூம்ஸ்ததா |
கோபுராணி விமானானி வேச்மானி ஸுபஹூந்யபி || 40
பபூவுஸ்ஸு மஹாராவா பூதஸங்கை ரபிக்ருதா | சதுரங்கபலம் சாஸ்த்ரை: ஜக்னுஸ்ஸர்வே மஹௌஜஸ: ||
வீரபாஹுஸ்ததோऽக்னேச்ச வாயோரஸ்த்ரே உபேஸக்ருத் |
யோஜயாமாஸ கோபேன புரஸ்ய தஹனோத்யத: || 42

முகன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு சீக்கிரம் சூலத்தை எடுத்து (31-32) புறப்பட்டு மலைகளையும் மரங்களையும் கண்டித்து சிம்மநாதம் செய்தான். அதன்மேல் பூதப்படைத் தலைவனான பெருமை பொருந்திய ஸிம்மனென்பவன் பிரளயகாலத்திய மேககர்ஜனை போன்ற ஸிம்மநாதத்தினால் பயங்கரனாகி புறப்படு கையில் துராத்மாவாகிய அசுரன் அவரை சூலத்தால் அடிக்க (33-34) பிறகு தேவனும் தன் சூலத்தை அசுரன்மீது பிரயோகித்தார். அவ்விருவர்களுடைய சூலங்களும் ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டு முறிந்தன. (35) பிறகு தேவன் அதிகோரமாக மல்யுத்தம் செய்து அசுரனைக் கொன்றுவிட்டான். அவன் இறந்தவுடன் தேவர்கள் மிகவும் புஷ்பமாரிப் பொழிந்தார்கள். (36) மிக பலவானான வீரபாகுவும் அப்போது மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். பிறகு பூதர்கள் எல்லாம் மிகவும் உயரமான கோட்டைச் சுவரை இடித்து (37) மிக அழகான கோபுரத்தைப்பிடுங்கி அந்த நகரத்தின் நடுவில் வேகமாக எறிந்தார்கள். அது விழுந்ததால் அங்குள்ள அனேகம்பேர்கள் மடிந்தார்கள். (38) பிறகு வீரர்கள் பூதகணங்களோடு வீதிக்குள் நுழைந்து அநேகம் அசுரர்களையும் கோபுரங்கள் விமானங்கள் வீடுகள் இவைகளை யாவையும் மிகுந்த கோபத்தோடு நாசம் செய்து அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். மேலும் அந்த பராக்கிரமசாலிகள் அஸ்திரங்களால் சதுரங்க சைன்யங்களை நொறுக்கினார்கள். (39-40) பிறகு வீரபாகுவும் அந்தப் பட்டணத்தை கொளுத்த ஆவல் கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு ஆக்னேயாஸ்திரம் வாயவ்யாஸ்திரம் இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து பிரயோகித்தார். (41) அப்பொழுது அக்னி தேவன்

दग्धुमग्निस्तदा भीत्या पुरीं तस्य विचिन्तयन् । पत्तने मत्प्रयोक्तासौ किं ममेतिकचिश्चताम् ॥ ४३
ददाह सुमहारावैर्महाज्वालावलीवृतः । वियद्भ्रमत् ग्रहर्क्षौघ महासन्तापकारकः ॥ ४४
इतस्ततश्च धावद्भिराकुलो वीक्षितोऽसुरैः । दृष्ट्वैतच्छूरपद्मानं प्राप्य दूताः क्षणात्तदा ॥ ४५
शृणु स्वामिन्महादैत्य भानुकोपो यदागतः । तदानीं ते सुरास्सर्वे मोहितास्सरितां पतौ ॥ ४६
मोचितास्स्कन्द शक्त्यातु मोहात्प्राप्य पुरं तव । मारयित्वा बहून् दैत्यान् व्याघ्रवक्त्रमुखान् क्षणात् ॥ ४७
अदहन् पत्तनं रम्यं दशसाहस्रयोजनम् । दहतेचाधुनावह्निर्नं प्रशाम्यति दैत्यप ॥ ४८
एवमूचुस्ततश्शूरो निशम्यैषां वचोऽसुरः । कोपं चकार सहसा शूरपद्मा महासुरः ॥ ४९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे पञ्चदशोऽध्यायः ॥

தக்துமக்னி ஸ்ததாபீத்யா புரீம் தஸ்ய விசிந்தயன் |
பத்தநே மத்ப்ரயோக்தாஸௌ கிம்மமேதிக்வசித்சதாம் || 43

ததாஹஸுமஹாராவை: மஹாஜ்வாலாவலீவ்ருத: | வியத் ப்ரமத் க்ரஹர்க்ஷௌக மஹாஸந்தாப காரக: ||

இதஸ்ததச்ச தாவத்பி: ஆகுலைர் வீக்ஷிதோऽஸுரை: |
த்ருஷ்ட்வைதச்சூரபத்மானம் ப்ராப்ய தூதா: க்ஷணாத்ததா || 45

ச்ருணுஸ்வாமின் மஹாதைத்ய பாநுகோபோ யதாகத: |
ததாநீம் தே ஸுராஸ்ஸர்வே மோஹிதாஸ்ஸரிதாம் பதௌ || 46

மோசிதா: ஸ்கந்த சக்த்யாது மோஹாத் ப்ராப்யபுரம்தவ |
மாரயித்வா பஹூந்தைத்யான் வ்யாக்ர வக்த்ரமுகான் க்ஷணாத் || 47

அதஹன் பத்தனம் ரம்யம் தசஸாஹஸ்ரயோஜனம் | தஹதே சாதுநாவன்ஹி: நப்ரசாம்யதி தைத்யப || 48

ஏவமூசுஸ்ததச்சூர: நிசம்யைஷாம் வசோऽஸுர: | கோபம் சகார ஸஹஸா சூரபத்மா மஹாஸுர: || 49

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே பஞ்சதசோத்யாய: ||

அப்பட்டணத்தை கொளுத்துவதற்கு பயத்தினால் சிறிது ஆலோசித்து பிறகு என்னை எய்தவர் இருக்க நான் என்ன செய்யலாகும் என தேறுதல் அடைந்து அப்பட்டணத்தில் ஓர் பக்கம் பற்றிக்கொண்டு (42) மிகுந்த ஜ்வாலை மாலைகளால் சூழப்பட்டு ஆகாயத்தில் சுற்றுகின்ற கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளுக்கு மிகுந்த தாபத்தை செய்கின்றவராயும், (43) இங்குமங்கும் ஓடுகின்ற அசுரர்களால் மிகுந்த துயரத்துடன் காணப்பட்டவராய் எரித்தார். (43½) அப்போது இதை பார்த்து தூதர்கள் ஒரு நொடிக்குள் சூரனிடம் சென்று (44) கேளீர் அஸுரச்ரேஷ்டரே ஸ்வாமின் பானுகோபன் யுத்தத்திலிருந்து இங்கு திரும்பி வரும்போது தேவர்களெல்லாம் மோஹமடையச் செய்து ஸமுத்திரத்தில் போடப்பட்டார்கள். (45) பிறகு அவர்கள் முருகன் வேலால் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு தங்களுடைய நகரத்தில் புகுந்து ஓர் நொடிக்குள் வ்யாக்ரமுகன் முதலிய பல அசுரர்களையும் கொன்றும் (46) அழகான நகரத்தில் பதினாயிரம் யோஜனை கொளுத்திவிட்டார்கள். ஓ அசுரர்களைக் காப்பவனே! இப்பொழுதும் அக்னியானது அணையாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. (47) இவ்விதம் கூறிய அவர்களது வார்த்தையைக்கேட்ட மஹாசுரனான சூரபத்மன் சிக்கிரம் மிகுந்த கோபமடைந்தான். (48)

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षोडशोऽध्यायः ॥

हिरण्येन स्वपितरं शूरं प्रति श्रीस्कन्दं शरणं व्रजेत्युपदेशः ॥

अथ कोपेन महता मेघराजान् महोन्नतान् । आनयन् प्रशमायाग्नेः प्रेरयामास शीघ्रतः ॥ १
तथेति प्रस्थिता व्योम्नि महाप्रळय रूपिणः । यद्ययं शमितोऽस्माभिर्वीरोनस्संहरेत्तदा ॥ २
नचेत् कारागृहे शूरः पातयिष्यत्यसंशयम् । ततोऽपि वरमस्माकं वीरेण निधनं हितम् ॥ ३
इति निश्चित्य ते मेघा गर्जन्तोदकबिन्दुभिः । शमयन्तिस्म तं वह्निं क्षणेनैव महारवाः ॥ ४
विलोक्य वीरबाहुस्तान् मायावा दैत्यचोदिता । महाप्रळयमेघाः किमितिडोळामनास्स्थितः ॥ ५
तमागत्य ऋषिश्शीघ्रात् नारदस्तपतांवरः । शूरेण प्रेरितास्त्वेते बोधयित्वा महाघनाः ॥ ६
महासंवर्त संरम्भास्सप्त मुञ्चन्त्यपोनिशम् । तेनास्त्रं बडवाग्नेस्त्वं त्यजेत्युक्त्वा जगाम सः ॥ ७
सतु निश्चित्य मनसा वाडवास्त्रं तदाऽत्यजत् । तदस्त्रं तज्जलान्याशु पपौ ज्वालावलीवृतम् ॥ ८
अपतंश्च तदा मेघा मह्यां निस्सारतो द्विजाः । गुहनामस्तवेनाप्त बलास्त्वब्धिंगताः पुनः ॥ ९

॥ அத ஷோடசோத்யாய: ॥

சூர குமாரனை ஹிரண்யன் ஸ்ரீ முருகேசனை வணங்கும்படி தந்தைக்குப் புத்தி சொல்லல்.

அத கோபேந மஹதா மேகராஜான் மஹோன்னதான் |
ஆநயன் ப்ரசமாயாக்னே: ப்ரேரயாமாஸ சீக்ரத: || 1
ததேதி ப்ரஸ்திதா வ்யோம்னி மஹாப்ரளய ரூபிண: |
யத்யயம் சமிதோஸ்மாபி: வீரோநஸ்ஸம்ஹரேத் ததா || 2
நசேத் காராக்ருஹே சூர: பாதயிஷ்யத்யஸம்சய: | ததோபி வரமஸ்மாகம் வீரேண நிதனம் ஹிதம் || 3
இதி நிச்சித்ய தே மேகா: கர்ஜந்தோதகபிந்துபி: | சமயந்திஸ்ம தம் வன்ஹிம் க்ஷணேனைவ மஹாரவா: ||
விலோக்ய வீரபாஹுஸ்தான் மாயாவா தைத்ய சோதிதா |
மஹாப்ரளயமேகா: கிமிதி டோளாமனா ஸ்தித: || 5
தமாகத்ய ருஷி: சீக்ராத் நாரதஸ்தபதாம் வர: | சூரேண ப்ரேரிதாஸ்த்வேதே போதயித்வா மஹாகனா: ||
மஹாஸம்வர்த ஸம்ரம்பா: ஸப்த முஞ்சந்த்யபோ நிசம் |
தேநாஸ்த்ரம் படபாக்னேஸ்த்வம் த்யஜேத்யுக்த்வா ஜகாம ஸ: || 7
ஸது நிச்சித்ய மனஸா பாடபாஸ்த்ரம் ததாத்யஜத் |
ததஸ்த்ரம் தத்ஜலாந்யாசு பபௌ ஜ்வாலாவலீவ்ருதம் || 8
அபதம்ச்ச ததாமேகா: மஹ்யாம் நிஸ்ஸாரதோ த்விஜா: |
குஹநாமஸ்தவேநாப்த பலாஸ்த்வப்திம் கதா: புன: || 9

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அசுரன் மிகுந்த கோபத்தோடு மிகப்பெரிய மேகச்ரேஷ்டங்களை வரவழைத்து அக்னியை சீக்கிரம் அணைக்கும்படி அனுப்பினான். (1) அவைகளும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று புறப்பட்டு பிரளயகாலத்துக் கேற்ற உருவம் கொண்டு நாம் இப்பொழுது இந்த அக்னியை அணைத்துவிட்டால் வீரபாகு நம்மைக் கொன்று விடுவார். (2) இல்லாவிடில் சூரன் நம்மை சந்தேகமின்றி ஜயிலில் அடைத்து விடுவான். ஆயினும் நமக்கு இதைக்காட்டிலும் வீரபாகுவால் மரணமடைவது நலம். (3) என நிச்சயித்து அந்த மேகங்கள் கர்ஜித்துக்கொண்டு மிகுந்த துயரத்தோடு ஓர் க்ஷணத்துக்குள் ஜலதாரைகளால் அந்த அக்னியை அணைத்தன. (4) வீரபாகு இதைப்பார்த்து இதென்ன அசுரனால் ஏவப்பட்ட மாயையா? அல்லது பிரளயகாலத்திய மேகங்களா? என மனக்கலக்கமுற்றார். (5) அப்பொழுது தவத்தில் சிறந்த நாரதமுனிவர் சீக்கிரம் அங்குவந்து ஓ வீரா! இந்த ஏழு மேகங்களும் சூரனால் ஏவப்பட்டு பிரளயகால முழக்கங்களோடு இடைவிடாமல் ஜலத்தை எப்பொழுதும் விடுகின்றன. ஆகையினால் தாங்கள் படபாக்னி அஸ்திரத்தை விடுங்கள் எனக்கூறி சென்றுவிட்டார். (6-7) வீரபாகுவும் மனதில் அவ்விதமே நிச்சயித்து அப்பொழுது படபாஸ்திரத்தைப் போட்டார். அந்த அஸ்திரமானது மிகுந்த ஜ்வாலா மாலைகளால் சூழப்பட்டு அந்த ஜலங்களை குடித்துவிட்டது. (8) ஓ முனிவர்களே!

ततोऽस्मिन् देवतास्सर्वा विकीर्य कुसुमानिच । ननृतुस्सुमहारावाः प्रीत्या परमया तदा ॥ १०
तदेतत्सर्वमाकर्ण्य शूरो दूतमुखात्क्रुधा । रथमानय युद्धाय दूतेत्येनं तदाऽवदत् ॥ ११
श्रुत्वा शूरस्य वचनं महाकोपेन निर्गतम् । पुत्रस्तस्य हिरण्याख्यो महामायी महाबलः ॥ १२
पाताळरक्षकस्त्वाह त्रिशिराः पटुबुद्धिमान् । उत्थाय पितरं प्राह प्रणम्य चिरमानतः ॥ १३
बाधया देवतानां हि संपदायुःक्षयोभवेत् । इदानीमागतस्तेषु कृपयातु हरात्मजः ॥ १४
ब्रह्मविष्ण्वोर्जयस्तेऽपि वरायत्तोस्य सत्यतः । तादृग्बलप्रदातुश्च स्वबलस्यापहारणे ॥ १५
कोऽतिभारो महेशस्य वद तातासुरेश्वर । नतुलंघ्या महेशस्य पराज्ञा हितकांक्षिभिः ॥ १६
उल्लंघितशिवाज्ञा ये गतास्ते दुर्गतिं किल । किं नजानासि दैत्येश त्रैपुराणां महौजसाम् ॥ १७
गजान्धकजलन्ध्राणां भगभण्डाख्ययोरपि । व्याघ्रादीनांच दैत्यानां मदनान्तकयोरपि ॥ १८
मत्स्यकूर्मवराहाणां नृसिंहस्य महौजसः । वामनस्य हरेस्तद्वद्दक्षस्यापि द्विजन्मनः ॥ १९

ததோஸ்மின் தேவதா: ஸர்வா: விகீர்ய குஸுமா நி ச । நந்ருது: ஸுமஹாராவா: ப்ரீத்யா பரமயா ததா ||
ததேதத் ஸர்வமாகர்ண்ய சூரோ தூதமுகாத் க்ருதா । ரதமானய யுத்தாய தூதேத்யேநம் ததாவதத் || 11
ச்ருத்வா சூரஸ்ய வசனம் மஹாகோபேந நிர்கதம் । புத்ரஸ்தஸ்ய ஹிரண்யாக்ய: மஹாமாயீ மஹாபல: ||
பாதாள ரக்ஷகஸ்த்வாஹ த்ரிசிரா: படுபுத்திமான் । உத்தாய பிதரம் ப்ராஹ ப்ரணம்ய சிரமானத: || 13
பாதயா தேவதானாம் ஹி ஸம்பதாயு: க்ஷயோ பவேத் । இதாநீமாகதஸ்தேஷு க்ருபயாது ஹராத்மஜ: 14

ப்ரம்மவிஷ்ண்வோர்ஜயஸ்தேபி வராயத்தோஸ்ய ஸத்யத: ।
தாத்ருக்பலப்ரதாதுச்ச ஸ்வபலஸ்யாப ஹாரணே || 15

கோऽதிபாரோ மஹேசஸ்ய வத தாதாஸுரேச்வர ।..
நது லங்க்யா மஹேசஸ்ய பராக்ஞா ஹிதகாங்க்ஷிபி: || 16

உல்லங்கித சிவாக்ஞா யே கதாஸ்தே துர்கதிம் கில ।
கிம் நஜாநாஸி தைத்யேச த்ரைபுராணாம் மஹௌஜஸாம் || 17

கஜாந்தக ஜலந்த்ராணாம் பகபண்டாக்யயோரபி ।
வ்யாக்ராதீனாம்ச தைத்யானாம் மதனாந்தகயோரபி || 18

மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாணாம் ந்ருஸிம்மஸ்ய மஹௌஜஸ: ।
வாமனஸ்ய ஹரேஸ்தத்வத் தக்ஷஸ்யாபி த்விஜன்மன: || 19

அப்பொழுது மேகங்கள் ஸாரமற்று பூமியில் விழுந்தன. பிறகு முருகனுடைய நாமாவின் ஸ்துதிகளால் பலமடைந்து ஸமுத்ரம் சென்றன. (9) பின் தேவர்களெல்லாம் வீரன்மீது பூமாரிபொழிந்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கூச்சலிட்டு கூத்தாடினர். (10) பிறகு இவை யாவையும் சூரன் தூதர் முகமாய் கேட்டறிந்து மிக கோபம் கொண்டவராகி அந்த தூதனையே நோக்கி ஓ தூதா! யுத்தத்திற்குச் செல்லுவதற்காக ரதத்தைக் கொண்டுவா எனக்கூறினன். (11) மிகுந்த கோபத்துடன் கூறிய சூரனுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு மகாபலிஷ்டனும் மஹாமாயாவியும் பாதாளத்திற்கு ரக்ஷகனும் மூன்று தலைகளுள்ளவனும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவனுமான ஹிரண்யனென்ற சூரனுடைய புத்ரன் எழுந்து தந்தையை வந்தனித்து வணக்கத்தோடு கூறினன். (12-13) தேவர்களுக்கு தீங்களிப்பதினால் ஐசுவரியத்திற்கும் ஆயுளுக்கும் நாசம் நேரிடலாகும். இப்போது அவர்கள்மீது மிகுந்த கருணையோடு ஸ்ரீ ஸர்வேச்வரன் பிள்ளையான ஸ்ரீ முருகன் வந்திருக்கிறர். (14) பிரம்மா விஷ்ணு இவர்களிடத்தில் நீர் பெற்ற ஜயமெல்லாம் ஸத்தியமாகவே அவரது வரத்தால் அடையப்பட்டதே. ஓ அசுரேச்வரரான தந்தையே! அப்படிக்கொத்த வலிமையை உமக்கீந்தருளிய ஸ்ரீ மகேசுவரனுக்கு தம் வலிமையைத் தாம் மீட்டுக்கொள்வதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதை சொல்லும். மேலும் சுகத்தை வேண்டுவோர்களால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய உயர்ந்த கட்டளையை மீறத்தக்கதல்லவே (15-16) ஓ அசுரேசா! ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய ஆக்ஞையைமீறி நடந்தவர்களெல்லாம் விபரீத பலத்தை அடைந்ததை நீர் அறியவில்லையா? மகாபராக்கிரமசாலிகளானத் திரிபுராசுரர்கள் (17) கஜாசுரன், அந்தகாசுரன், ஜலந்தராசுரன், பண்டாசுரன், வ்யாக்கிரன் முதலிய அசுரர்கள் மன்மதன், யமன், (18) மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், மிகுந்த பராக்கிரமமுடைய நரஸிம்மம், வாமனம், அதுபோலவே தக்ஷபிரஜாபதி, (19)

पञ्चरावणपूर्वाणां शिवाज्ञालंघनेनहि । बभूव मरणं तेषां महाघोरतया पुरा ॥ २०
गङ्गागर्वापहरणं काळकूटस्य भक्षणम् । इन्द्रदोर्भञ्जनंचापि कृन्तनं शिरसो विधेः ॥ २१
रक्तपानं हरेस्तद्वत्करोटीस्रग्विधारणम् । अजीर्णरूपापस्मार पादाधःकरणं तथा ॥ २२
एवमादीनि चान्यानि महादेवकृतानिहि । तत्कुमारेण तद्योद्धुं तव सत्यमसांप्रतम् ॥ २३
माजानासि शिशुं चैनं महादेवस्वरूपिणम् । विश्वरूपममुष्यत्वं ब्रह्मकाराप्रवेशनम् ॥ २४
लोकसृष्टिं नजानासि लीलयैतत्कृतं पितः । आदिक्रोडस्यदंष्ट्रां तां आदायादात् हरस्यहि ॥ २५
अमारयत् किल क्रौञ्चं तारकंच तवानुजम् । तस्मादस्मिन् भवांस्तात बालबुद्धिं करोतुमा ॥ २६
मन्दस्मितं महेशस्य जगतस्संक्षयेप्यलम् । गाङ्गेयकार्तिकेयादिनामभिः परमेश्वरः ॥ २७
निगद्यते मुनिश्रेष्ठैर्मूढाभिन्नतया विदुः । सप्तमाब्धौच तेनैव या शक्तिः प्रेषिता पुरा ॥ २८
यदिमुक्तात्र सा तेन कोजीवेद्दितिसंभवः । वीरबाहौ महावीरे माकृथा दूतशेमुषीम् ॥ २९
यस्य मृत्युभयं नास्ति देवास्त्रेभ्यो भयं तथा । द्राविता भानुकोपोऽपि येन हत्वाऽसुरान् बहून् ॥ ३०

பஞ்சராவணபூர்வாணும் சிவாக்ஞா லங்கனேனஹி । பபூவ மரணம் தேஷாம் மஹாகோரதயா புரா ॥ 20
கங்கா கர்வாபஹரணம் காளகூடஸ்ய பக்ஷணம் ।
இந்த்ரதோர்பஞ்சனம்சாபி க்ருந்தனம் சிரஸோவிதே: ॥ 21
ரக்தபானம் ஹரேஸ்தத்வத்கரோடீஸ்ரக்விதாரணம் । அஜீர்ணரூபாபஸ்மார பாதாத:கரணம் ததா ॥ 22
ஏவமாதீநி சாந்யாநி மஹாதேவ க்ருதாநிஹி । தத்குமாரேண தத்யோத்தும் தவ ஸத்யமஸாம்ப்ரதம் ॥ 23
மா ஜாநாஸி சிசும் சைநம் மஹாதேவஸ்வரூபிணம் । விச்வரூபமமுஷ்யத்வம் ப்ரம்ம காராப்ரவேசனம் ॥ 24
லோகஸ்ருஷ்டிம் ந ஜானாஸி லீலயைதத்க்ருதம் பித: ।
ஆதிக்ரோடஸ்ய தம்ஷ்ட்ராந்தாம் ஆதாயாதாத்தரஸ்ய ஹி ॥ 25
அமாரயத் கில க்ரௌஞ்சம் தாரகஞ்ச தவானுஜம் । தஸ்மாதஸ்மின் பவாம்ஸ்தாத பாலபுத்திம் கரோது மா
மந்தஸ்மிதம் மஹேசஸ்ய ஜகத: ஸம்க்ஷயேப்யலம் । காங்கேய கார்திகேயாதி நாமபி: பரமேச்வர: ॥ 27
நிகத்யதே முநிச்ரேஷ்டை: மூடாபின்னதயா விது: ।
ஸப்தமாப்தௌச தேணைவ யாசக்தி: ப்ரேஷிதா புரா ॥ 28
யதி முக்தாத்ர ஸா தேந கோஜீவேத் திதிஸம்பவ: । வீரபாஹௌ மஹாவீரே மாக்ருதா தூதசேமுஷீம் ॥ 29
யஸ்ய ம்ருத்யுபயம் நாஸ்தி தேவாஸ்த்ரேப்யோ பயம் ததா ।
த்ராவிதோ பானுகோபோபி யேந ஹத்வா ஸுரான் பஹூன் ॥ 30

பஞ்சராவணன் முதலிய அவர்களுக்கு சிவனுடைய உத்திரவை மீறினதாலல்லவா முன்பு கோரமான மரணம் உண்டாயிற்று. (20) கங்கையின் கர்வத்தை அடக்குதல் காலகூட விஷத்தை சாப்பிடுதல் இந்திரனுடைய கைகளை பங்கம் செய்தல் பிரம்மாவினுடைய மண்டை ஓடுகளை மாலையாக தரித்தல் அஜீர்ணரூபமான அபஸ்மாரத்தை காலின் அடியால் மிதித்தல் (22) இது முதலிய பல மஹாதேவனால் செய்யப்பட்டதல்லவோ. ஆகையால் அவரது புதல்வனோடு தாங்கள் யுத்தம் செய்வது சரியல்ல. (23) மஹாதேவன் ஸ்வரூபியான இவரை ஓர் சிசுவாக நினைக்காதீர். இவர் விளையாட்டாக விச்வரூபம் எடுத்ததையும் பிரம்மாவை காராகிரஹத்தில் அடைத்ததையும் (24) உலகங்கள் ஸ்ருஷ்டித்ததையும் தாங்கள் அறியவில்லை! மேலும் ஆதிவராஹமூர்த்தியினுடைய சிங்கப்பல்லை பிடுங்கி பரமேச்வரனிடம் கொடுத்தாரல்லவா. (25) கிரௌஞ்சனையும் தங்கள் தம்பியான தாரகனையும் கொன்றாரல்லவா; ஆகையால் ஓ தந்தாய் தாங்கள் இவரிடத்தில் சிறுவன் என்ற எண்ணத்தை செய்ய வேண்டாம். (26) எல்லா உலகங்களையும் நாசம் செய்வதற்கு ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய மந்தஹாஸமே போதும். காங்கேயன் கார்த்திகேயன் முதலிய பெயர்களால் ஸ்ரீ பரமேச்வரனையே (27) முனிவர்கள் கூறுகிறார்கள். மூடர்கள் வெவ்வேறாக கருதுகிறார்கள். முன்பு ஏழாவதான சுத்தஜல ஸமுத்திரத்திற்கு எந்த சக்தியாயுதமானது அனுப்பப்பட்டதோ (28) அந்த சக்தியாயுதத்தை அவர் போடுவாரேயானால் எந்த அசுரன்தான் பிழைக்க முடியும். மஹாவீரனான வீரபாகுவிடத்தில் தூதன் என்ற எண்ணம் வேண்டாம். (29) இந்த வீரபாகுவுக்கு ம்ருத்யுபயமோ ஸகல தெய்வங்களின் அஸ்திரங்களிலிருந்து பயமோ இல்லையோ. இவரால்

दन्दह्यते हि नगरं तेन योद्धुं क ईश्वरः । हन्तुकामो यदिस्कन्दः कस्तिष्ठेत्तत्पुरोऽसुरः ॥ ३१
कृपया त्वं भगवता मुक्त्वा देवान्यथा पुरा । तिष्ठेति दूतवक्त्रेण बोधितस्सत्यमेवहि ॥ ३२
कोपादस्य पुरा देवान् मुक्त्वा तं प्रणमाधुना । तथा चेत्सुप्रसन्नोऽसौ वरं दत्वा यथेप्सितम् ॥ ३३
सर्वाभिस्सहसेनाभिर्गमिष्यति यथागतम् । एवमादि वचः श्रुत्वा हिरण्यस्यात्मजस्य सः ॥ ३४
प्राह तं मन्युना शूरः स्फुरद्दशनवाससा । किमुच्यतेऽधुना भ्रान्त त्वया पण्डितमानिना ॥ ३५
उच्चैर्वदसि तं शत्रुं बालकं मत्पुरोपि हि । बोधयामास कोचैवं संहरिष्यामि तं वद ॥ ३६
मदैश्वर्यं बलं वीर्यं नित्यत्वमपि सर्वदा । ममानुजस्य मधुभिच्चक्रं त्यक्त्वाद्रवद्रणे ॥ ३७
प्रत्यहं दिनशुद्धिश्च ब्रह्मणोक्ता सहात्मजैः । इन्द्रादि दैवतास्सर्वा मत्स्यवाहे नियोजिताः ॥ ३८
दैत्यानां कुलनीतिं त्वमज्ञात्वा किञ्चिदुक्तवान् । ईदृशं पुनरुक्तं चेत् त्वां हनिष्याम्यसंशयम् ॥ ३९
एवं शूरवचः श्रुत्वा हिरण्यः खिन्नमानसः । नश्रृणोत्येषमद्वाक्यं काले प्राप्ते विनाशके ॥ ४०

தந்தஹ்யதே ஹி நகரம் தேந யோத்தும் கஈச்வர: ।
ஹந்துகாமோ யதி ஸ்கந்த: கஸ்திஷ்டேத் தத்புரோஸுர: ॥ 31

க்ருபயா த்வம் பகவதா முக்த்வா தேவான்யதா புரா ।
திஷ்டேதி தூதவக்த்ரேண போதித: ஸத்யமேவ ஹி ॥ 32

கோபாதஸ்ய புராதேவான் முக்த்வா தம் ப்ரணமாதுநா ।
ததா சேத் ஸுப்ரஸன்னோஸௌ வரம் தத்வா யதேப்ஸிதம் ॥ 33

ஸர்வாபிஸ்ஸஹஸேனாபி: கமிஷ்யதி யதாகதம் । ஏவமாதி வச: ச்ருத்வா ஹிரண்யஸ்யாத்மஜஸ்ய ஸ: ॥

ப்ராஹ தம் மன்யுனா சூர: ஸ்புரத் தசனவாஸஸா । கிமுச்யதேதுனா ப்ராந்த த்வயா பண்டிதமானினா ॥ 35

உச்சைர்வதஸி தம் சத்ரும் பாலகம் மத்புரோபி ஹி ।
போதயாமாஸ கோசைவம் ஸம்ஹரிஷ்யாமி தம் வத ॥ 36

மதைச்வர்யம் பலம் வீர்யம் நித்யத்வமபி ஸர்வதா । மமாநுஜஸ்ய மதுபிச்சக்ரம் த்யக்த்வாத்ரவத்ரணே ॥

ப்ரத்யஹம் தினசுத்திச்ச ப்ரம்மணோக்தா ஸஹாத்மஜை: ।
இந்த்ராதி தேவதா: ஸர்வா: மத்ஸ்யவாஹே நியோஜிதா: ॥ 38

தைத்யானாம் குலநீதிம் த்வம் அக்ஞாத்வா கிஞ்சிதுக்தவான் ।
ஈத்ருசம் புனருக்தம் சேத் த்வாம் ஹநிஷ்யாம்யஸம்சயம் ॥ 39

ஏவம் சூரவச: ச்ருத்வா ஹிரண்ய: கின்னமானஸ: ।
ந ச்ருணோத்யேஷ மத்வாக்யம் காலே ப்ராப்தே விநாசகே ॥ 40

பல அசுரர்கள் கொல்லப்பட்டு பானுகோபனும் விரட்டப்பட்டானே. (30) அவராலேயே இந்நகரமும் மிகவும் கொளுத்தப்படுகின்றது. அவருடன் சண்டை செய்வதற்கு யார்தான் சக்தி உள்ளவன். ஸ்ரீ ஸ்கந்த பகவான் கொல்ல விருப்பம் கொண்டாரேயானால் அவர் முன்னிலையில் எந்த அசுரன்தான் நிற்கவல்லவன். (31) ஸ்ரீ ஸ்கந்தபகவான் கருணையால் தூதன் முகமாக “முன்போல் தேவர்களை விட்டு விட்டு நீ சுகமாயிரு” என அறிவித்திருக்கிறார் இது உண்மையே. (32) ஆதலால் தேவர்களை விடுவித்து அவருடைய பாதங்களை இப்பொழுதே வணங்கும். அவ்விதம் செய்வீராகில் ஸ்ரீ ஸ்கந்தனும் மிகவும் பிரஸன்னராகி நீர் விரும்பிய வரன்களை அளித்து (33) எல்லா சேனைகளுடனும் வந்ததுபோல் சென்று விடுவார் என தன் பிள்ளையான ஹிரண்யனுடைய இவ்விதமான வார்த்தைகளைக்கேட்டு, (34) சூரபத்மன் கடுங்கோபங்கொண்டு உதடு படபடவென்று துடிக்கலுற்றவனாகி ஓ மூடா! தானே அறிவாளி என எண்ணம்கொண்ட நீ இப்பொழுது என்ன கூறினாய்? (35) என் முன்னிலையில் சத்ருவான அச் சிறுவனை உயர்த்திக் கூறுகிறாய். யார் இவ்விதம் உனக்குக் கூறினான் சொல்வாய், அவனை ஸம்ஹரிக்கப் போகிறேன். (36) எனது ஐச்வர்யம் பலம் வீர்யம் என்றும் சாகாமை இவைகளையும் விஷ்ணு யுத்தத்தில் எனது தம்பியின் முன்னால் சக்கிரத்தை இழந்து ஓட்டம்பிடித்ததையும் (37) தினந்தோறும் தனது புத்ரர்களுடன் பிரம்மா நமக்கு பஞ்சாங்கம் சொல்லிவருவதையும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மீன் கொண்டுவருவதையும், (38) அசுரர்களின் குலநீதியையும் நீ கொஞ்சமேனும் அறியாமல் கூறினாய். இனி என்னைப்பார்த்து இவ்விதம் மறுபடி கூறுவாயே ஆனால் உன்னை நிச்சயம் கொல்லுவேன். (39) இவ்விதமான சூரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஹிரண்யன் மனம் நொந்தவனாய்க் கொண்டு இந்த

यथेष्टमस्य वक्तव्यमिति निश्चित्य सोऽसुरः । क्षमस्व तात मद्वाक्यं शोधनाय समीरितम् ॥ ४१
जित्वाहं सह सेनाभिर्बालं जन्यसमागतम् । आगमिष्यामि तेऽभ्याशं कोभारस्तज्जये वद ॥ ४२
संप्रेरय रणायैनं मामतो जनकाधुना । इत्युक्त्वा शूरपद्मानं प्रणनाम तदात्मजः ॥
प्रीत्या निशम्य वाक्यं तदेनं प्रेरयत द्विजाः ॥ ४३
ततोऽगमत् स्वगृहमुज्वल प्रभो हिरण्यनामा दितिजन्मनां वरः ।
कृताहवान्तः करणो निजानुजैस्सहस्रसंख्यैस्सहसा विनिर्ययौ ॥ ४४

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकांडे षोडशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

शूरकुमारेन हिरण्येन मत्स्यरूपेण समुद्रवासः ॥

विनिर्गतो यदा दैत्यो द्रोणमालाविभूषितः । सहस्रसिंहसंबद्धसमुन्नतरथे स्थितः ॥ १

யதேஷ்டமஸ்ய வக்தவ்யம் இதி நிச்சித்ய ஸோஸுர:। க்ஷமஸ்வ தாத மத்வாக்யம் சோதனய ஸமீரிதம் ॥
ஜித்வாஹம் ஸஹஸேனபி: பாலம்ஜந்ய ஸமாகதம்। ஆகமிஷ்யாமிதேப்யாசம் கோபாரஸ்தஜ்ஜயே வத 42
ஸம்ப்ரேரய ரணயைநம் மாமதோ ஜனகாதுன। இத்யுக்த்வா சூரபத்மானம் ப்ரணநாம ததாத்மஜ: ॥
ப்ரீத்யா நிசம்ய வாக்யம் தத் ஏநம் ப்ரேரயத த்விஜா: ॥ 43
ததோகமத் ஸ்வம் க்ருஹமுஜ்வலப்ரபோ ஹிரண்ய நாமா திதிஜந்மனும் வர:।
க்ருதாஹவாந்த: கரணே நிஜானுஜை: ஸஹஸ்ரஸங்க்யை: ஸஹஸா விநிர்யயௌ ॥ 44

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஷோடசோத்யாய:

॥ அத ஸப்த தசோத்யாய: ॥

சூரபுத்ரனை ஹிரண்யன் மீன் உருவம்கொண்டு கடலில் இருத்தல்.

விநிர்கதோ யதா தைத்ய: த்ரோணமாலா விபூஷித:। ஸஹஸ்ரஸிம்மஸம்பத்த ஸமுன்னதரதே ஸ்தித:॥ 1

சூரபத்மன் வினசகாலம் நெருங்கிவிட்டபடியால் என் வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை. (40) இவனுடைய இஷ்டப்படியே சொல்லவேண்டும் என்று அந்த ஹிரண்யன் நிச்சயம் செய்து ஓ தந்தாய்! மனதை சோதிப்பதின்பொருட்டு கூறப்பட்ட எனது வார்த்தைகளை பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். (41) யுத்தத்திற்காகவந்த அச்சிறுவனை சேனைகளுடன் நான் வென்று தங்களுடைய சமீபத்திற்கு வரப்போகிறேன். அவனை ஜயிப்பதில் என்ன பிரயாசை இருக்கிறது கூறுங்கள். (42) ஆகவே ஓ தந்தையே! இப்பொழுது இந்த என்னை யுத்தந்திற்காக அனுப்புங்கள் என்று அந்த சூரபத்மாவின் குமாரனை ஹிரண்யன்கூறி அவனை நமஸ்கரித்தான். (43) ஓ முனிவர்களே! அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷத்துடன் அவ்விரண்யனை சூரபத்மன் அனுப்பினன். பிறகு ஜ்வலிக்கின்ற காந்தியுள்ளவனும் ஹிரண்யன் என்ற பெயருள்ளவனுமான அந்த அசுரத் தலைவன் தன் அரண்மனை சென்றான். யுத்தம் செய்ய எண்ணம் கொண்டவனாய் தன் ஆயிரம் தம்பிகளுடன் சீக்கிரமாய் புறப்பட்டான். (44)

பதினாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மஹாசுரனை ஹிரண்யன் தும்பப்பூமாலையை அணிந்தவனாகவும், ஆயிரம் சிங்கங்கள் கட்டிய உயர்ந்த ரதத்தில் அமர்ந்தவனாகவும், ஆயிரக்கணக்கான சேனைத்தலைவர்களுடனும், சதுரங்க சேனைகளுட

सहस्रसंख्यैस्सेनेशैश्चतुरङ्गबलैस्सह । कांक्ष्यमाणपुरस्त्रीभिर्हिरण्याख्यो महासुरः ॥ २
अष्टाभिश्शतसंख्याभिर्वाहिनीनां रथास्तदा । तावत्संख्यास्तथा नागा महापर्वतसन्निभाः ॥ ३
सहस्रवाहिनी संख्या द्विशतंच तुरंगमाः । तावत्संख्यासुराश्शूरा निर्जग्मुस्साहसाऽमुना ॥ ४
तदा भेरीरवोऽप्यासीज्जितांबुधिमहाध्वनिः । आतोद्यानि बहून्येवं ताडितानि समाकुलम् ॥ ५
क्षणेन वीरनिकटं प्राप्यायं पत्तनं स्वकम् । विलोक्य निशि कोपेन महताच ज्वलन्निव ॥ ६
चतुर्धाच बलान्याशु विभज्य स महासुरः । सहस्रवाहिनीमानैर्गणितानि पृथक् पृथक् ॥ ७
नियोजयन् चतुर्दिक्षु स्वबलैश्च स्वयं तदा । वीरबाहुं प्रति क्रोधादागतस्समहारवः ॥ ८
वीक्ष्यैनं वीरबाहुश्च कोयमित्याकुलोऽभवत् । तदानीं ब्रह्मपुत्रेण नारदेन महर्षिणा ॥ ९
वेदितैतद्बलो धीमान् विभज्य स्वबलान्यपि । चतुर्धा विनियोज्याशु स्वबलैस्साकमुज्ज्वलैः ॥ १०
युयुधे स हिरण्येन महाराव विभीषणः । तदा समभवद्युद्धं भूतानामसुरैर्भृशम् ॥ ११
दैत्यसेनाधिपानांच भूतसेनाधिपैस्तथा । वीरानुजानामनुजैस्सहस्रैर्दितिजन्मनः ॥ १२
मुसलैर्मुद्गरैश्चक्रैर्भिण्डिपालैश्च तोमरैः । असिखड्गशरैश्शूलवज्रशक्तिकुठारकैः ॥ १३

ஸஹஸ்ர ஸங்க்யை: ஸேனேசை: சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ |
காங்க்ஷ்யமாண: புரஸ்திரீபி: ஹிரண்யாக்யோ மஹாஸுர: || 2
அஷ்டாபிச்சதஸங்க்யாபி: வாஹிநீநாம் ரதாஸ் ததா |
தாவத் ஸங்க்யாஸ் ததா நாகா: மஹாபர்வத ஸன்னிபா: || 3
ஸஹஸ்ரவாஹிநீ ஸங்க்யா த்விசதம்ச துரங்கமா: |
தாவத் ஸங்க்யா ஸுராச் சூரா: நிர்ஜக்மு: ஸஹஸாமுனா || 4
ததா பேரீரவோப்யாஸீத் ஜிதாம்புதி மஹாத்வநி: | ஆதோத்யாநி பஹூந்யேவம் தாடிதாநி ஸமாகுலம் 5
க்ஷணேந வீரநிகடம் ப்ராப்யாயம் பத்தனம் ஸ்வகம் | விலோக்ய நிசி கோபேந மஹதாச ஜ்வலன்னிவ 6
சதுர்த்தாச பலான்யாசு விபஜ்ய ஸமஹாஸுர: | ஸஹஸ்ரவாஹிநீமானை: கணிதாநி ப்ருதக் ப்ருதக் || 7
நியோஜயம்ச்சதுர்திக்ஷு ஸ்வபலைச்ச ஸ்வயம் ததா | வீரபாஹும் ப்ரதிக்ரோதாத் ஆகதஸ்ஸமஹாரவ: ||
வீக்ஷ்யைநம் வீரபாஹுச்ச கோயமித்யாகுலோபவத் | ததாநீம் ப்ரம்மபுத்ரேண நாரதேந மஹர்ஷிணா || 9
வேதிதைதத்பலோதீமான் விபஜ்ய ஸ்வபலான்யபி |
சதுர்த்தா விநியோஜ்யாசு ஸ்வபலைஸ்ஸாகமுஜ்வலை: || 10
யுயுதே ஸஹிரண்யேந மஹாராவ விபீஷண: | ததா ஸமபவத்யுத்தம் பூதாநாமஸுரைர் ப்ருசம் || 11
தைத்யஸேனாதிபானாம்ச பூதஸேனாதிபைஸ் ததா | வீரானுஜாநாமநுஜை: ஸஹஸ்ரைர் திதிஜன்மன: || 12
முஸலைர் முத்கரைச்சக்ரை: பிண்டிபாலைச்ச தோமரை: | அஸிகட்கசரைச்சூல வஜ்ரசக்தி குடாரகை: || 13

னும் பட்டணத்துப்பெண்களால் விருப்பப்படுகின்றவனுகவும் பட்டணத்திலிருந்து புறப்பட்டான். (1-2) எண்ணூறுவாஹினிகள் கொண்ட ரதங்கள், பெரிய மலைபோன்ற அவ்வளவு யானைகள், (3) இரண்டு லக்ஷம் குதிரைகள், அதே அளவான சூரர்களான அசுரர்கள் இவர்களும் அந்த ஹிரண்யனுடன் சீக்கிரமே புறப்பட்டார்கள். (4) அதுஸமயம் கடலின் பேரொலியை வெல்லும் பேரிவாத்ய முழக்கமும் உண்டாயிற்று. மேலும் இவ்விதம் பற்பல வாத்தியங்களும் நெருக்கமாக முழங்கப்பட்டன. (5) அவ்வசுரன் ஓர் நொடியில் வீரபாகுவின் சமீபம் சென்று தன் பட்டணத்தை இரவில் கண்டு மிக்க கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கிறவன்போல் ஆகி (6) அம்மஹாசுரன் சீக்கிரம் தனது சைன்யங்களை ஆயிரம் வாஹினி அளவுள்ள நான்கு அணிகளாக வெவ்வேறாகப் பிரித்து (7) நான்கு திக்குகளிலும் ஏவிவிட்டு மிருந்த தனது சைன்யத்தோடு சிங்கனாதம் செய்துகொண்டு கோபத்துடன் வீரபாகுவை எதிர்த்து வந்தான். (8) வீரபாகுவும் அவனைப்பார்த்தவுடன் இவன் யார்? என்று கலக்கமுற்றார். அப்பொழுது பிரும்மபுத்திரரான நாரத மஹரிஷியால் (9) அவனது பராக்கிரமங்கள் அறிவிக்கப்பட்டதின்பேரில் புத்திமானான வீரபாகு தனது சைன்யங்களையும் நான்கு அணிகளாகப் பிரித்து ஆங்காங்கு அனுப்பிவிட்டு மிக பயங்கரமாக ஸிம்மநாதம் செய்துகொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற தனது சைன்யங்களோடுகூட அந்த ஹிரண்யனுடன் யுத்தம் செய்தார். அப்பொழுது பூதங்களுக்கு அசுரர்களோடு மிருந்த யுத்தம் உண்டாயிற்று. (10-11) அசுரப் படைத் தலைவர்களுக்கும் பூதப்படைத் தலைவர்களோடும் வீரபாகுவின் தம்பிகளுக்கு அசுரனுடைய ஆயிரம் தம்பிகளுடனும் யுத்தம் ஏற்பட்டது. (12) உலக்கை, முத்கரம், சக்ரம், பிண்டி, பிண்டிபாலம், தோமரம்

द्रुमपाषाणगिरिभिर्लगुडैर्लोष्टकैरपि । छिन्नपाण्यंगुलिपदो भिन्नकूर्पर नासिकाः ॥ १४
कृत्तोरुमणिबन्धाश्च शकलीभूतदन्तकाः । द्विधाभूतांडशेपाश्च विशीर्णप्रपदाःपरे ॥ १५
जंघासक्थिकटीवस्तिहृद्वक्षः कर्णलोचनैः । स्रवद्रुधिरभूयिष्ठैर्भीषणास्सुभृशं परे ॥ १६
एवं मृताश्च बहवो मूर्छामापुर्महाभटाः । वीरबाहुरथागत्य दैत्यान्मुक्त्वा शरान्बहून् ॥ १७
अमारयन्महाकोपात् ज्यास्फारारवभीषणः । तदा नदीमहावेगा रुधिरैस्समजायत ॥ १८
नृत्यद्भिश्च कबन्धैस्तु भयदातीव सास्थली । तदा हिरण्यः कोपेन सहस्रैरयुतैरपि ॥ १९
नियुतैः कोटिभिर्बाणैर्भित्वा भूतानिकानिचित् । मोहयित्वा तथान्यानि द्रावयामास भूसुराः ॥ २०
ततः प्रतस्थे नीलाख्यो भूतसेनाधिपोवरः । महाकोलाहलारावसंपूरितदिगन्तरः ॥ २१
तस्मिन् दैत्यस्तदा कोपात् मुक्तवान् शक्तिमुज्वलाम् । पतनादस्य नीलोऽसौ मोहं प्राप्य क्षणात् पुनः ॥ २२
सालवृक्षं समादाय बभञ्ज रथमासुरम् । ततो रथान्तरं दैत्यस्समारुह्यातिमन्युना ॥ २३
सायकान्निशितांस्तस्य युयोजोरसि शीघ्रतः । भूतेशो गिरिमुत्पाट्य महान्तमभिदानवम् ॥ २४

த்ருமபாஷாணகிரிபி: லகுடைர்லோஷ்டகைரபி । சின்னபாண்யங்குளிபதோ பின்ன கூர்பரநாஸிகா: ॥ 14
க்ருத்தோரு மணிபந்தாச்ச சகலீபூததந்தகா: । த்விதாபூதாண்டசேபாச்ச விசீர்ணப்ரபதா: பரே ॥ 15
ஜங்காஸக்தி கடீவஸ்தி ஹ்ருத்வக்ஷ: கர்ணலோசனை: ।
ஸ்ரவத்ருதிரபூயிஷ்டை: பீஷணாஸ்ஸுப்ருசம் பரே ॥ 16
ஏவம் ம்ருதாச்ச பஹவ: மூர்ச்சாமாபுர்மஹாபடா: ।
வீரபாஹுரதாகத்ய தைத்யான்முக்த்வா சரான் பஹூன் ॥ 17
அமாரயன் மஹாகோபாத் ஜ்யாஸ்பாராரவபீஷண: । ததா நதீ மஹாவேகா ருதிரைஸ்ஸமஜாயத ॥ 18
ந்ருத்யத்பிச்ச கபந்தைஸ்து பயதாதீவ ஸாஸ்தலீ । ததா ஹிரண்ய: கோபேன ஸஹஸ்ரைரயுதைரபி ॥ 19
நியுதைர்கோடிபிர்பாணை: பித்வா பூதாநி காநிசித் ।
மோஹயித்வா ததாந்யாநி த்ராவயாமாஸ பூஸுரா: ॥ 20
தத: ப்ரதஸ்தே நீலாக்ய: பூதஸேனாதிபோ வர: । மஹாகோலாஹலாராவ ஸம்பூரித திகந்தர: ॥ 21
தஸ்மின் தைத்யஸ்ததா கோபாத் முக்தவான் சக்திமுஜ்வலாம் ।
பதனாதஸ்ய நீலோஸௌ மோஹம் ப்ராப்ய க்ஷணாத்புன: ॥ 22
ஸாலவ்ருக்ஷம் ஸமாதாய பபஞ்சரதமாஸுரம் । ததோ ரதாந்தரம் தைத்ய: ஸமாருஹ்யாதிமன்யுனா ॥ 23
ஸாயகான்நிசிதாம்ஸ்தஸ்ய யுயோஜோரஸிசீக்ரத: । பூதேசோ கிரிமுத்பாட்ய மஹாந்தமபிதாநவம் ॥ 24

கத்தி, கட்கம், அம்பு, சூலம், வஜ்ஜிரம், வேல், கோடாலி இவைகளாலும், (13) மரங்கள் கற்கள் மலைகள் குண்டாந்தடி மண்கட்டிகள் இவைகளாலும் கைகள் விரல்கள் கால்கள் முறிந்தவர்களும் முழங்கைகள் மூக்குகள் மூளியானவர்களும், (14) அடித்துடை மணிக்கட்டு அறுபட்டவர்களும் பற்கள் உடைபட்டவர்களும் வ்ருஷணம் சிச்னம் அறுபட்டவர்களும் சிதறிய நுனிக்கால்களை உடையவர்களும், (15) கணுக்கால்கள் துடைகள் அடிவயிறு இடுப்பு நெஞ்சு மார்பு காதுகள் கண்கள் சேதிக்கப்பட்டவர்களாகி மிகுதியாகப் பெருகுகின்ற ரத்தத்தினால் மிகவும் பயங்கரர்களாகி (16) அனேகம் அசுரப் படைகள் இறந்தும் பலர் மூர்ச்சை அடைந்தும் சாய்ந்தனர். வீரபாஹுவும் மிகுந்த கோபத்தோடு நாணைமீட்டி சப்தித்து பயங்கரனாய் அனேகம் பாணங்களை விடுத்து பல அசுரர்களைக் கொன்றார். அப்பொழுது மிகுந்த ரக்த பிரவாஹத்தால் அதிக வேகமுடைய ஓர் பெரிய நதி ஓடலாயிற்று. (18) மேலும் அந்த யுத்தஸ்தலமானது நர்த்தனம் செய்கின்ற தலையற்ற முண்டங்களால் மிக பயங்கரமுள்ளதாயிற்று. ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது ஹிரண்யன் கோபத்துடன் ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி பாணங்களால் சில பூதர்களை பிளந்தும், சிலர்களை துரத்தினான். (20) பிறகு பூதஸேனைகளில் சிரேஷ்டனான நீலனென்பவன் மிகுந்த கோலாஹல சப்தத்தினால் திசைகளை நிரப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டான். (21) அப்போது ஹிரண்யன் மிக கோபத்துடன் அவன்மீது மிக ஒளியுள்ள தனது வேலை பிரயோகித்தான். அது விழுந்ததனால் நீலன் க்ஷணநேரம் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு (22) எழுந்து ஓர் ஸால்விருக்ஷத்தை எடுத்து அசுரன் தேரை உடைத்தான். பிறகு அசுரன் கோபத்தோடு வேறு ரதத்தில் உட்கார்ந்து (23) கூர்மையுள்ள பாணங்களை வேகமாய் அவன் மார்பில் பிரயோகித்தான். அப்போது நீலன் மிக கோபங்

अनुदन्मन्युनातीव महारावेण भीषयन् । अच्छिनत्तं गिरिं दैत्यस्त्रिभिरेव शरैस्तदा ॥ २५
अभिक्रम्य ततो देवस्सदैत्यं रथमुत्क्षिपन् । क्षेपयामास वेगेन महता पर्वतोपमम् ॥ २६
साकं तेनायमाकाशं गत्वा भूयो निवृत्यच । रथमन्यं समारोढुं यदागाद्दानवो जवात् ॥ २७
तदैव नीलस्तं प्राप्य ताडयामास वक्षसि । ततोऽसुरो गृहीत्वैनमक्षिपत्पाणिना रुषा ॥ २८
ससंभ्रममथागत्य भूत सेनाधिपो महान् । पादेन ताडयित्वैनं चकारारावमुल्बणम् ॥ २९
पतितं व्योमतो मह्यां ज्ञात्वैनं दानवेश्वरम् । पपातास्योपरिजवात् नीलः कोलाहलारवैः ॥ ३०
स्रवद्रुधिरवक्त्रोऽसौ तदा मूर्छामवाप्यच । निवृत्तमूर्छस्सहसा योद्धुं नीलेन दैत्यराट् ॥ ३१
सस्मार स्वाकृतिं काञ्चिन्मायी मायामयीं द्विजाः । तदैव निर्गतस्सद्यो हिरण्याभोऽनृतासुरः ॥ ३२
अयुधत्तेन देवेन महाराव विभीषणः । तमेनं ताडयामास नीलोमिथ्यासुरं भृशम् ॥ ३३
दण्डेन पृथुना मूर्ध्नि महता मन्युना तदा । प्राप्तमोह इवायंतु पतित्वा भूतले क्षणात् ॥ ३४
पुनरेत्य नभोमध्यमकरोत्सिंहवद्रवान् । आगतेनात्र नीलेन युद्धं कृत्वातिदारुणम् ॥ ३५

அனுதன்மன்யுனாதீவ மஹாராவேண பீஷயன் | அச்சினத் தம் கிரிம் தைத்ய: த்ரிபிரேவ சரைஸ்ததா || 25
அபிக்ரம்ய ததோ தேவ: ஸதைத்யம் ரதமுத்க்ஷிபன் | க்ஷேபயாமாஸ வேகேந மஹதா பர்வதோபமம் || 26
ஸாகம் தேநாயமாகாசம் கத்வா பூயோ நிவ்ருத்யச |
ரதமன்யம் ஸமாரோடும் யதாகாத் தாநவோ ஜவாத் || 27
ததைவ நீலஸ்தம் ப்ராப்ய தாடயாமாஸ வக்ஷஸி |
ததோஸுரோக்ருஹீத்வைநம் அக்ஷிபத் பாணிநா ருஷா || 28
ஸஸம்ப்ரமமதாகத்ய பூதஸேனாதிபோ மஹான் | பாதேந தாடயித்வைநம் சகாராராவமுல்பணம் || 29
பதிதம் வ்யோமதோ மஹ்யாம் ஜ்ஞாத்வைநம் தாநவேச்வரம் |
பபாதாஸ்யோபரி ஜவான் நீல: கோலாஹலாரவை: || 30
ஸ்ரவத்ருதிரவக்த்ரோஸௌ ததா மூர்ச்சாமவாப்யச |
நிவ்ருத்தமூர்ச்சஸ்ஸஹஸா யோத்தும் நீலேந தைத்யராட் || 31
ஸஸ்மார ஸ்வாக்ருதிம் காஞ்சித் மாயீமாயாமயீம் த்விஜா: |
ததைவ நிர்கதஸ்ஸத்ய: ஹிரண்யாபோऽந்ருதாஸுர: || 32
அயுதத் தேந தேவேந மஹாராவ விபீஷண: | தமேநம் தாடயாமாஸ நீலோமித்யாஸுரம் ப்ருசம் || 33
தண்டேந ப்ருதுநா மூர்த்னி மஹதா மன்யுனா ததா |
ப்ராப்தமோஹ இவாயம்து பதித்வா பூதலே க்ஷணாத் || 34
புனரேத்ய நபோமத்யம் அகரோத் ஸிம்மவத்ரவான் |
ஆகதேநாத்ர நீலேந யுத்தம் க்ருத்வாதிதாருணம் || 35

கொண்டு, மிகுந்த சப்தத்தோடு பயங்கரனாகி பெரிய மலையை பிடுங்கி அந்த அஸுரன் மீது எறிந்தார். அந்த அஸுரனும் அப்பொழுது மூன்று பாணங்களாலேயே அந்த மலையை பிளந்தான். (24-25) பிறகு நீலன் பாய்ந்து மலைபோன்ற தேரை அஸுரனுடன் தூக்கி மிக வேகத்துடன் எறிந்தான். (26) அந்த அஸுரனும், தேருடன் ஆகாயம் சென்று, மீண்டும் திரும்பி விழுந்து, வேகமாக வேறு ரதத்தில் ஏறிப் போவதற்குள், நீலன் அவனை அடைந்து அவன் மார்பில் அடித்தான். பிறகு அஸுரனும் கோபத்துடன் அவனை கையால் பிடித்து எறிந்தான். (27-28) மஹாவீரனான நீலனும் பிறகு மிகபரபரப்புடன் வந்து, அவ்வசுரனை காலால் உதைத்து எறிந்து மிகுந்த சப்தம் செய்தார். (29) ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் அவ்வசுரன் விழுந்ததை அறிந்து, நீலன் வேகமாய் கோலாஹல சப்தத்துடன் அவ்வசுரன் மேல் பாய்ந்தான். (30) அவ்வசுரன் அதுசமயம் வாயினால் ரத்தத்தை கக்கிகொண்டு மூர்ச்சையை அடைந்து உடன் அவ்வசுரத் தலைவன் மூர்ச்சை தெளிந்து நீலனுடன் யுத்தம் செய்வதற்கு, (31) மாயாவியான அவ்வசுரன் தன்னைப்போன்ற மாயாமயமான ஓர் உருவத்தை நினைத்தான். அப்பொழுதே ஹிரண்யன் போன்ற பொய்யான ஓர் அஸுரன் உடன் வெளிவந்து, (32) மிகுந்த சப்தத்தால் பயங்கரமாகி தேவனான, நீலனோடு யுத்தம் செய்தான். நீலனும் அப்பொழுது அப்பொய்யான அஸுரனை பெரிய தண்டத்தினால் மிக கோபத்துடன் தலைமீது ஓங்கி அடித்தான். அவ்வசுரனும் மீண்டும் மோஹத்தை அடைந்தவன் போல் பூமியில் விழுந்து நொடியில் (33-34) மீண்டும் ஆகாயத்தின் நடுவுக்கு சென்று,

क्षणेन पृथिवीं प्राप कृतकोलाहलारवः । आगत्य तत्र नीलोपि तमेनं युयुधे रुषा ॥ ३६
युध्यन्निव मृषा दैत्यस्समुद्रमनयत्सुरम् । द्वीपात् द्वीपं वनादन्यद्वनंचैवातिभीषणम् ॥ ३७
पर्वतात्पर्वतवरं कन्दरात्कन्दरं महत् । लोकाल्लोकान्तरं नीलमानयित्वा महाबलम् ॥ ३८
अकरोत् खिन्नमनसं भ्रामयित्वा पुनः पुनः । तदा शूरात्मजो दैत्यो हिरण्यः प्राप्तचेतनः ॥ ३९
मायामयेन दैत्येन साकं तमयुधत् द्विजाः । अधिष्ठाय रथं चान्यमग्नेरस्त्रं महत् क्रुधा ॥ ४०
तुतोद नीलं दैत्योसौ महाबलपराक्रमम् । मुमोह सहसा नीलो स्रवद्रुधिरविप्लुतः ॥ ४१
मोहितं वीरबाहुस्तु ज्ञात्वा तं भृशकोपतः । विज्ञाय मायां दैत्यस्य विज्ञानास्त्रं तदात्यजत् ॥ ४२
त्यक्तमायासुरो दैत्यस्तस्थे केवल एवसः । तस्मिंस्तदा वीरबाहौ सहस्राणि शरानयम् ॥ ४३
सन्दधे सहसा वीरे गर्जदभ्रमहारवम् । पतित्वा तदुरोमध्ये कुण्ठीभावं गताश्चते ॥ ४४
ततः कोपेन महता वीरबाहुश्शितैश्शरैः । कवचध्वजचापानि चिच्छेदास्य क्षणाद्वयम् ॥ ४५
चापान्तरं यदा दैत्यो जग्राह सहसाबली । छित्वा तदा हिरण्यस्य कार्मुकं शरधिं शरान् ॥ ४६

க்ஷணேந ப்ருதிவீம் ப்ராப க்ருத கோலாஹலாரவ: । ஆகத்ய தத்ர நீலோபி தமேநம் யுயுதே ருஷா ॥ 36
யுத்யந்நிவ ம்ருஷா தைத்ய: ஸமுத்ரமனயத்ஸுரம் ।
த்வீபாத்த்வீபம் வனாதன்யத் வனம் சைவாதி பீஷணம் ॥ 37
பர்வதாத் பர்வதவரம் கந்தராத் கந்தரம் மஹத் । லோகால்லோகாந்தரம் நீலம் ஆநயித்வா மஹாபலம் 38
அகரோத் கின்னமனஸம் ப்ராமயித்வா புன: புன: ।
ததா சூராத்மஜோ தைத்ய: ஹிரண்ய: ப்ராப்தசேதன: ॥ 39
மாயாமயேந தைத்யேந ஸாகம் தமயுதத் த்விஜா: ।
அதிஷ்டாய ரதம் சான்யம் அக்னேரஸ்த்ரம் மஹத்க்ருதா ॥ 40
துதோத நீலம் தைத்யோஸௌ மஹாபல பராக்ரமம் ।
முமோஹ ஸஹஸா நீல: ஸ்ரவத்ருதிரவிப்லுத: ॥ 41
மோஹிதம் வீரபாஹுஸ்து க்ஞாத்வா தம் ப்ருசகோபத: ।
விக்ஞாய மாயாம் தைத்யஸ்ய விக்ஞானாஸ்த்ரம் ததா த்யஜத் ॥ 42
த்யக்த மாயா ஸுரோ தைத்ய: தஸ்தே கேவல ஏவஸ: ।
தஸ்மிம்ஸ்ததா வீரபாஹௌ ஸஹஸ்ராணி சரானயம் ॥ 43
ஸந்ததே ஸஹஸாவீரே கர்ஜதப்ரமஹாரவம் । பதித்வா ததுரோ மத்யே குண்டபாவம் கதாச்ச தே ॥ 44
தத: கோபேந மஹதா வீரபாஹுச்சிதை: சரை: । கவசத்வஜசாபாநி சிச்சேதாஸ்ய க்ஷணாதயம் ॥ 45
சாபாந்தரம் யதா தைத்ய: ஜக்ராஹ ஸஹஸாபலீ । சித்வா ததா ஹிரண்யஸ்ய கார்முகம் சரதிம் சரான் ॥ 46

சிங்கம் போல் கர்ஜித்தான். பிறகு அங்கும் துடர்ந்து வந்த நீலனுடன், மிக்க பயங்கரமாக யுத்தம் செய்து, (35) பிறகு ஓர் நொடிக்குள் பூமிக்கு வந்தான். கோலாஹல சப்தத்துடன் நீலனும் அங்கு வந்து அவ்வசுரனோடு கோபத்துடன் யுத்தம் செய்தான். (36) பொய்யான அசுரன் யுத்தம் செய்கிறவன்போல் அந்த தேவனான நீலனை சமுத்திரத்துக்கு இழுத்து சென்றான். அவ்விதமே தீவுக்கும், காட்டிலிருந்து பயங்கரமான வேறு காட்டிற்கும், மலையிலிருந்து சிறந்த மலைக்கும், குகையிலிருந்து மற்றொரு பெரிய குகைக்கும், ஒரு உலகத்திலிருந்து வேறு உலகத்திற்கும், மிக்க பலமுள்ள நீலனை அழைத்து சென்று, (37-38) திரும்ப சுற்றும்படி செய்து மனம் நோகச் செய்தான். அப்பொழுது சூரனுடைய பிள்ளையான ஹிரண்யன் தன் நினைவு அடைந்து. (39) ஓ முனிவர்களே, மாயையால் வந்த அசுரனுடன் கூடினவனாய் வேறு ஒரு ரதத்தில் ஏறி மிக்க பலமுள்ள அந்த நீலன்மீது கோபத்துடன் ஆக்னேயாஸ்திரத்தை ஏவினான். நீலனும் உடன் ரத்தத்தை பெருகவிட்டு நனைந்தவனாய் மோஹத்தை அடைந்தான். (40-41) அப்பொழுது வீரபாகு நீலன் மூர்ச்சையாய் இருப்பதை அறிந்து விக்ஞானாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். (42) அப்பொழுது ஹிரண்யன் அம்மாயாசுரனை இழந்து தனியாக நின்றான். அசுரனும் வீரனான வீரபாகுவின்மீது ஆயிரம் பாணங்களை மேகம்போல் கர்ஜித்து ஏவினான். அந்த பாணங்கள் வீரபாகுவின் மார்பில் பாய்ந்து முனை மழுங்கியதுகள். (43-44) பிறகு வீரபாகு மிக்க கோபத்துடன் கூர்மையான பாணங்களால் அசுரனுடைய கவசம் கொடி வில் இவைகளை ஓர் நொடியில் தூளாக்கினான். (45) அசுரன் உடன் மற்றொரு வில்லை எடுத்தான். அப்பொழுதே மிக்க பலமுள்ள

रथं ससूतं भूपृष्ठे सहस्रैश्च ततान सः । बिभेद वक्षस्सुमहत् पुनः क्रुद्धश्शरैरयम् ॥ ४७
रथमन्यं समारोढुं प्रवृत्ते दानवेश्वरे । रथं तं सहसा छित्वा बहुभिस्सायकैस्सुरः ॥ ४८
बभञ्जान्यान् रथान् सर्वांस्तत्र तत्रस्थितान् पुनः । एकएव हिरण्योऽसौ चिन्तामाप तदा भृशम् ॥ ४९
विनष्टमायुधं सर्वं मदीयं बलमप्यहो । संहरिष्यत्ययं दैत्यान् स्कन्दश्शूर मुखानपि ॥ ५०
मत्पिता शूरपद्मासौ बहुपुत्रानजीजनत् । तेषु पिण्डप्रदानाय यदि कश्चित् स्थितोऽस्तिचेत् ॥ ५१
तदा यशो जगत्यस्मिन्नन्यथा त्वयशो भवेत् । तस्मात्पिण्डप्रदानाय मया स्थातव्यमस्यहि ॥ ५२
इति निश्चित्य मनसा मायया रूपमग्रहीत् । क्षणेन वारिधिं प्राप्य मत्स्य रूपं समास्थितः ॥ ५३
तथा त्रिविधसेनापि तैस्तैर्मृतिमवापहि । दृष्ट्वा पलायनं तस्य भूतानि सुमहारवान् ॥ ५४
चक्रुस्सुनिभृतात्यन्तं भूतसेनाधिपा अपि । दध्मौ शङ्खं महारावं वीरबाहुस्तदा भृशम् ॥ ५५
अकिरन्निर्जरावीरे सुगन्धिकुसुमान्यपि । शूरपद्मा निशम्यैतद्वृत्तान्तं दूतवक्त्रतः ॥ ५६

ரதம் ஸஸூதம் பூப்ருஷ்டே ஸஹஸ்ரைச்ச ததான ஸ: |
பிபேத வக்ஷஸ்ஸுமஹத் புன: க்ருத்தச்சரைரயம் || 47
ரதமன்யம் ஸமாரோடும் ப்ரவ்ருத்தே தானவேச்வரே |
ரதம் தம் ஸஹஸா ச்சித்வா பஹுபிஸ்ஸாயகைஸ்ஸுர: || 48
பபஞ்சான்யான் ரதான் ஸர்வான் தத்ர தத்ர ஸ்திதான் புன: |
ஏகஏவ ஹிரண்யோஸௌ சிந்தாமாப ததா ப்ருசம் || 49
விநஷ்டமாயுதம் ஸர்வம் மதீயம் பலமப்யஹோ |
ஸம்ஹரிஷ்யத்யயம் தைத்யான் ஸ்கந்தச்சூரமுகானபி || 50
மத்பிதா சூரபத்மாஸௌ பஹுபுத்ரானஜீஜனத் |
தேஷு பிண்டப்ரதானாய யதிகச்சித் ஸ்திதோஸ்திசேத் || 51
ததா யசோ ஜகத்யஸ்மின் அன்யதா த்வயசோபவேத் |
தஸ்மாத் பிண்டப்ரதானாய மயா ஸ்தாதவ்யமஸ்யஹி || 52
இதி நிச்சித்ய மனஸா மாயயா ரூபமக்ரஹீத் | க்ஷணேந வாரிதிம் ப்ராப்ய மத்ஸ்யரூபம் ஸமாஸ்தித: || 53
ததாத்ரிவிதஸேனாபி தைஸ்தைர் ம்ருதிமவாப ஹி |
த்ருஷ்ட்வா பலாயனம் தஸ்ய பூதாநி ஸுமஹாரவான் || 54
சக்ருஸ்ஸுநிப்ருதாத்யந்தம் பூதஸேனாதிபா அபி |
தத்மௌ சங்கம் மஹாராவம் வீரபாஹுஸ்ததா ப்ருசம் || 55
அகிரன்நிர்ஜராவீரே ஸுகந்தி குஸுமான்யபி | சூரபத்மா நிசம்யைதத் வ்ருத்தாந்தம் தூதவக்த்ரத: || 56

வீரபாகு அவ்விரண்யனுடைய வில் அம்புறாத்தூணி பாணங்கள் தேரோட்டியுடன் கூடிய தேர் இவைகளை ஆயிரம் பாணங்களால் பிளந்து பூமியில் இறைத்தார். வீரபாகு மீண்டும் கோபங்கொண்டு சில அம்புகளால் விசாலமான அவனுடைய மார்பை பிளந்தார். (46-47) அசுரேச்வரன் வேறு தேரில் ஏறுவதற்கு எத்தனிக்கையில் தேவனை வீரபாகு அந்த தேரையும் அநேகம் பாணங்களால் உடைந்துவிட்டு (48) பின்னும் ஆங்காங்குள்ள அவனது மற்ற எல்லா தேர்களையும் உடைத்தார். அப்பொழுது இந்த ஹிரண்யன் ஒருவன் மட்டும் மிஞ்சினவனாகி மிகுந்த சிந்தையை அடைந்தான். (49) ஓ கஷ்டம்! எனது ஆயுதங்களும் சைன்யங்களும் நாசமடைந்துவிட்டன. இந்த முருகன் சூரன் முதலிய அசுரர்களை கொல்லப் போகின்றார். (50) எனது தந்தையான சூரபத்மன் பல பிள்ளைகளை உண்டுபண்ணினான். அவர்களில் ஒருவனாவது பிண்டம் போடுவதற்காக உயிருடனிருப்பானேயாகில் (51) அப்பொழுது உலகில் கீர்த்தி உண்டாகும். இல்லாவிடில் மிகுந்த அபகீர்த்திக்கு இடமாகும். ஆகையால் அவனுக்கு பிண்டம் போடுவதற்காக நான் இருந்தேதீர வேண்டும். (52) என மனதினால் நிச்சயித்து மாயையினால் மீன் உருவம் கொண்டு சீக்கிரம் ஸமுத்திரம் சென்று அங்கு வஸித்து வந்தான். (53) சத்ருவின் யானை குதிரை காலாட்படை என்ற மூன்றுவித சைன்யங்களும் வீரபாகுவின் அதே யானை குதிரை காலாட்படை இவைகளால் மரணமடைந்தன. பிறகு பூதர்களும் பூதசேனாதிபதிகளும் ஹிரண்யன் ஓடியதைக்கண்டு மிகவும் சந்தோஷித்து மிகுந்த ஆரவாரம் செய்தார்கள். வீரபாகுவும் மிகுந்த சப்தத்துடன் சங்கத்தை ஊதினர். (54-55) தேவர்கள் வீரனை வீரபாஹுவின்மேல் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வாரி இறைத்

नम्रवक्त्रस्तदा तस्थे महता मन्युना ज्वलन् । ततस्समागतस्तस्य तनुजोऽग्निमुखोऽसुरः ॥ ५७
यो दिग्गजान् सूर्यरथांस्तदश्वांश्च महाजवान् । गृहीत्वा चतुरङ्गेन क्रीडतिस्म महाबलः ॥ ५८
गर्भेवसन्यदामातुस्सन्तापमकरोत् भृशम् । मायया तत्पितामह्या चाहूतोऽग्निमुखाख्यया ॥ ५९
यो विष्णोर्गरुडं धातुर्हंसमानीय शैशवे । अकरोल्लीलया क्रीडां बध्वा रज्वा महाबलः ॥ ६०
ज्येष्ठेन बन्धितो भानुरित्ययं शर्वरीश्वरम् । गृहीत्वा पीडयामास दुरात्मा पापकर्म कृत् ॥ ६१
सर्वदेवास्त्र संपन्नो महामायी महाबलः । तादृशोऽग्निमुखो नत्वा पितरं वाचमुक्तवान् । ६२
विचारः क्रियते तात किमर्थं भवताप्यहो । निर्जितब्रह्म विष्ण्वादि देवेन नमितानतम् ॥ ६३
इति पृष्टस्तदाचष्टे पुत्रेणासुरनायकः । देवसेनापतेर्दूतो वीरबाह्वभिधोऽधुना ॥ ६४
दग्ध्वाऽस्मन्नगरं रम्यं क्रन्दति स्वजनैरयम् । प्रेषिता मेघराजाश्च वह्नेः प्रशमनाय ते ॥ ६५
पराभवमयुस्तेन भर्त्सिता रणमूर्धनि । त्वद्भ्राता सहिरण्योऽपि युद्धं कृत्वाऽमुना बली ॥ ६६
निर्जितोऽब्धिं गतस्तत्र वर्तते रूपभेदवान् । अनेनमारिता दैत्या बहवो बलशालिनः ॥ ६७

நம்ரவக்த்ரஸ்ததா தஸ்த்தே மஹதா மன்யுனா ஜ்வலன் |
ததஸ்ஸமாகதஸ்தஸ்ய தனுஜோக்னி முகோஸுர: || 57
யோ திக்கஜான் ஸூர்யரதான் ததச்வாம்ச்ச மஹாஜவான் |
க்ருஹீத்வா சதுரங்கேந க்ரீடதிஸ்ம மஹாபல: || 58
கர்பே வஸன்யதா மாது: ஸந்தாபமகரோத் ப்ருசம் |
மாயயா தத்பிதாமஹ்யா சாஹூதோக்னி முகாக்யயா || 59
யோ விஷ்ணோ: கருடம் தாது: ஹம்ஸமாநீய சைசவே | அகரோல்லீலயா க்ரீடாம் பத்வா ரஜ்வா மஹாபல: ||
ஜ்யேஷ்டேந பந்திதோ பானு: இத்யயம் சர்வரீச்வரம் |
க்ருஹீத்வா பீடயாமாஸ துராத்மா பாபகர்ம க்ருத் || 61
ஸர்வதேவாஸ்த்ர ஸம்பன்ன: மஹாமாயீ மஹாபல: |
தாத்ருசோக்னிமுகோ நத்வா பிதரம் வாசமுக்தவான் || 62
விசார: க்ரியதே தாத கிமர்த்தம் பவதாப்யஹோ | நிர்ஜித ப்ரம்ம விஷ்ண்வாதி தேவேந நமிதாநநம் || 63
இதி ப்ருஷ்டஸ்ததாசஷ்டே புத்ரேணாஸுர நாயக: | தேவஸேனாபதேர்தூத: வீரபாஹ்வபிதோSதுநா 64
தக்த்வாSஸ்மன் நகரம் ரம்யம் க்ரந்ததி ஸ்வஜனைரயம் | ப்ரேஷிதா மேகராஜாச்ச வன்னே: ப்ரசமனாயதே ||
பராபவமயுஸ்தேந பர்த்ஸிதா ரணமூர்தனி | த்வத்ப்ராதா ஸஹிரண்யோபி யுத்தம் க்ருத்வாமுநாபலீ || 66
நிர்ஜிதோப்திம் கதஸ்தத்ர வர்ததே ரூபபேதவான் | அநேந மாரிதா தைத்யா: பஹவோ பலசாலிந: || 67

தார்கள். பிறகு சூரபத்மன் தூதமுகமாய் இந்த விஷயங்களை கேட்டு (56) மிகுந்த கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கிறவனாகி தலைகுனிந்தவனாக இருந்தான். பிறகு அவனது பிள்ளையான அக்னிமுகன் என்ற அசுரன் அங்கு வந்தான். (57) மிகுந்த பலவானான அந்த அக்னிமுகன் திக்கஜங்களையும் சூரியனுடைய மகாவேகமுள்ள ரதம் குதிரைகளையும் பிடித்து சதுரங்கங்களாக விளையாடினான். (58) மேலும் அவன் கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்போதே தாய்க்கு மிகுந்த தாபத்தை அளித்தபடியால் அவனது பாட்டியான மாயை அக்னிமுகன் என்று அழைக்கலானாள். (59) அந்த பலவான் பால்யத்தில் விளையாட்டாகவே ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் கருடனையும் பிரும்மாவின் அன்னத்தையும் கயற்றினால் கட்டிக்கொண்டுவந்து விளையாடினான். (60) பாபகர்மாக்களைச் செய்பவனும் துராத்மாவுமான இந்த அக்னிமுகன் தன் தமயனாகிய பானுகோபனால் சூரியன் கட்டப்பட்டார் என்பதை அறிந்து சந்திரனைப்பிடித்து ஹிம்ஸித்தான். (61) அவன் ஸகல தேவர்களுடைய அஸ்திரங்களோடும் கூடியவன், மஹா மாயாவி, மகா பலிஷ்டன். அப்படிப்பட்ட அக்னிமுகன் தனது தந்தையான சூரனை நமஸ்கரித்து கூறினான். (62) ஓகோ! அப்பா! பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களையும் ஜயித்த தாங்கள்கூட எதற்காக தலைகுனிந்தவராகி ஆலோசிக்கின்றீர். (63) என்று புத்ரனால் கேழ்க்கப்பட்டு அசுரநாயகனான சூரன் கூறினான். தேவசைன்யங்களுக்கு தலைவனான முருகனுடைய தூதனான வீரபாகு என்பவன் இப்பொழுது (64) தன் ஜனங்களுடன்வந்து நமது அழகிய நகரத்தைக் கொளுத்தி கர்ஜிக்கிறான். அக்னியை அணைப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட பெரிய மேகங்கள் வீரபாகுவினால் பயமுறுத்தப்பட்டு அவமானமடைந்தன. உனது சகோதரனாகிய பலிஷ்டனான ஹிரண்யனும் அவனோடு யுத்தம் செய்து (65-66) தோல்வியுற்று ஸமுத்திரத்தையடைந்து அங்கு வேறு உருவத்தோடு வஸித்து

एवं पितृवचः श्रुत्वा जगादाग्निमुखोऽसुरः । अहो तात विचारः कस्तवदूतजये वद ॥ ६८
जित्वा तमेनमायोधे तवाज्ञां शिरसा वहन् । आगमिष्यामि निकटं तत्त्वं प्रेरयमां प्रभो ॥ ६९
शूरस्य वचसा तेन प्रेरितोऽग्निमुखस्तदा । प्राप्य वेश्म स्वकं रम्यं तदानीमेव भूसुराः ॥ ७०
मायया दत्तमतुलं गृहीत्वा चापमद्भुतम् । धृतदेववरास्त्रौघस्सर्वायुधधरो महान् ॥ ७१
सहस्रवाहिनीनागैस्तावत्संख्यरथैरपि । द्विसहस्रैश्च वाहिन्यास्तुरङ्गैर्वायुवेगिभिः ॥ ७२
अनेक वाहिनी दैत्यैरावृतः परितो बलैः । सोमकण्टक सोमाभ्यां तथा वै सूर्यशत्रुणा ॥ ७३
मेघपिङ्गळकाभ्यांच सेनेशैर्बहुभिः परैः । करभैर्बहुभिस्तद्वत् ध्वजैश्छत्रैस्सुपेशलैः ॥ ७४
महता वाद्यघोषेण महाधूळिभिरावृतः । सूर्यस्योदयवेळायां परेद्युर्युद्ध भूतलम् ॥
प्राप तीव्रप्रतापेन यत्र वीरा वसन्ति ते ॥ ७५

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे सप्तदशोऽध्यायः ॥

ஏவம் பித்ருவச: ச்ருத்வா ஜகாதாக்னி முகோஸுர: । அஹோ தாத விசார:க: தவ தூத ஜயே வத ॥ 68
ஜித்வா தமேநமாயோதே தவாக்ஞாம் சிரஸா வஹன் ।
ஆகமிஷ்யாமி நிகடம் தத்வம் ப்ரேரயமாம் ப்ரபோ ॥ 69
சூரஸ்ய வசஸா தேந ப்ரேரிதோக்நிமுகஸ்ததா । ப்ராப்ய வேச்ம ஸ்வகம் ரம்யம் ததாநீமேவ பூஸுரா: ॥ 70
மாயயா தத்தமதுலம் க்ருஹீத்வா சாபமத்புதம் ।
த்ருத தேவவராஸ்த்ரௌக: ஸர்வாயுத தரோ மஹான் ॥ 71
ஸஹஸ்ரவாஹிநீநாகை: தாவத்ஸங்க்யரதைரபி ।
த்விஸஹஸ்ரைச்ச வாஹிந்யா: துரங்கைர் வாயுவேகிபி: ॥ 72
அனேகவாஹிநீதைத்யை: ஆவ்ருத: பரிதோபலை: ।
ஸோமகண்டக ஸோமாப்யாம் ததாவை ஸூர்ய சத்ருணா ॥ 73
மேகபிங்களகாப்யாம்ச ஸேநேசை: பஹுபி: பரை: ।
கரபைர்பஹுபிஸ்தத்வத் த்வஜைச்சத்ரைஸ்ஸுபேசலை: ॥ 74
மஹதாவாத்யகோஷேண மஹாதூளிபிராவ்ருத: । ஸூர்யஸ்யோதயவேளாயாம் பரேத்யுர்யுத்தபூதலம் ॥
ப்ராப தீவ்ர ப்ரதாபேந யத்ரவீராவஸந்தி தே ॥ 75

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஸப்த தசோத்யாய: ॥

வருகிறன். இவனல் பலசாலிகளான பல அசுரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். (67) இவ்விதம் தந்தையின் வார்த்தையைக்கேட்டு அக்னிமுகாஸுரன் கூறினன். ஓ தந்தாய்! அந்த தூதனை ஜயிப்பதற்கு தங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு கவலை (68) நான் தங்களது கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு அவனை யுத்தத்தில் ஜயித்து தங்களிடம் வருகிறேன். ஓ பிரபுவே! எனக்கு உத்திரவிடுங்கள். (69) ஓ முனிவர்களே! சூரனுடைய வார்த்தையினல் அனுப்பப்பட்ட அக்னிமுகன் அப்பொழுது அழகிய தன் வீட்டுக்குச் சென்று (70) தனது பாட்டியாகிய மாயையால் கொடுக்கப்பட்ட அற்புதமான வில்லை எடுத்துக்கொண்டும் ஸகல தேவச்ரேஷ்டர்களுடைய அஸ்திரங்களை தரித்துக்கொண்டும் ஸகல ஆயுதங்களையும் மாட்டிக்கொண்டும் மகிமை பொருந்தியவனய் (71) ஆயிரம் வாஹினி யானைகள் அவ்வளவு கணக்குள்ள ரதங்கள் வாயுவேகமுடைய இரண்டாயிரம் வாஹினி குதிரைகள், (72) அநேகம் வாஹினி அசுரர்கள் முதலிய சைன்யங்களாலும் ஸோமகண்டகன் ஸோமன் சூர்யசத்ரு மேகன் பிங்களன் முதலிய மற்றும் பல சேனதிபதிகளாலும் சுற்றிலும் சூழப்பட்டவனகி அநேகம் ஒட்டகைகள் த்வஜங்கள் அழகான குடைகள் இவைகளுடனும் (73-74) மிகுந்த வாத்யகோஷங்களுடனும் அதிகமான புழுதிகளால் சூழப்பட்டவராகி மறுநாள் சூர்யோதய ஸமயத்தில் வீரர்கள் எல்லாம் பராக்கிரமத்தோடு விளங்குகின்ற யுத்தகளத்திற்கு வந்தான். (75)

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना शूरपुत्रस्य अग्निमुखस्य वधः ॥

तदानीमभवद्युद्धं सेनयोरुभयोर्भृशम् । परस्पराहंकृतिनोर्द्रुमपर्वतजालकैः ॥ १
लक्षवीरास्ततः कोपान्निर्गत्य सहसाऽसुरान् । द्रावयन्तिस्म बाणैस्तान्महाबलविशारदाः ॥ २
ततः प्रतस्थिरे सोमकंटको मेघसंज्ञकः । सोमश्च दैत्य सेनेशा महाक्ष्वेळारवाः क्षणात् ॥ ३
युयुधुस्तान् लक्षवीरान् शरैरन्यैर्महायुधैः । ततो भूताधिपश्शीघ्रं महान् वीरपुरन्दरः ॥ ४
निर्गत्य बाणान्मुक्त्वायं छित्वा तेषां रथानपि । सोमकण्टकनामानं हतवान् सायकैः क्षणात् ॥ ५
अथ दैत्याधिपास्सर्वे रथानारुह्य रंहसा । चक्रुरायोधनं घोरं महाराव विभीषणाः ॥ ६
ततः कोपेन महता रथांस्तेषां धनूंष्यपि । छित्वा निटिलदोर्द्वंद्व वक्षस्सु निशितान् शरान् ॥ ७
मुक्त्वाशु सुमहावीरो महानादं चकार हि । अथ मेघो महावेगात् गृहीत्वा दण्डमुन्नतम् ॥ ८
संभ्राम्य ताड्य तत्सूतं हतवानसुराधिपः । तद्दृष्ट्वा सहसावीरो महामर्षो महाबलः ॥ ९

॥ அத அஷ்டாதசோத்யாய: ॥

வீரபாகுவினுல் சூரனின் குமாரனுன அக்னிமுகன் வதம்.

ததாநீமபவத்யுத்தம் ஸேநயோருபயோர் ப்ருசம் । பரஸ்பராஹம்க்ருதிநோ: த்ருமபர்வதஜாலகை: ॥ 1
லக்ஷவீராஸ்தத: கோபாத் நிர்கத்ய ஸஹஸாऽஸுரான் ।
த்ராவயந்திஸ்ம பாணைஸ்தான் மஹாபல விசாரதா: ॥ 2
தத: ப்ரதஸ்திரேஸோம கண்டகோ மேக ஸம்க்ஞக: ।
ஸோமச்ச தைத்யஸேனேசா: மஹாக்ஷ்வேளாரவா: க்ஷணாத் ॥ 3
யுயுதுஸ்தான் லக்ஷவீரான் சரைரன்யைர் மஹாயுதை: । ததோ பூதாதிப: சீக்ரம் மஹான் வீரபுரந்தர: ॥ 4
நிர்கத்ய பாணான் முக்த்வாயம் சித்வா தேஷாம் ரதானபி ।
ஸோமகண்டகநாமானம் ஹதவான் ஸாயகை: க்ஷணாத் ॥ 5
அத தைத்யாதிபாஸ்ஸர்வே ரதானாருஹ்ய ரம்ஹஸா । சக்ருராயோதனம் கோரம் மஹாராவ விபீஷணா: ॥
தத: கோபேந மஹதா ரதாம்ஸ்தேஷாம் தனூம்ஷ்யபி ।
சித்வா நிடிலதோர்த்வந்த்வ வக்ஷஸ்ஸு நிசிதான் சரான் ॥ 7
முக்த்வாசு ஸுமஹாவீர: மஹாநாதம் சகார ஹி ।
அதமேகோ மஹாவேகாத் க்ருஹீத்வா தண்டமுன்னதம் ॥ 8
ஸம்ப்ராம்ய தாட்ய தத்ஸூதம் ஹதவானஸுராதிப: ।
தத்த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸா வீர: மஹாமர்ஷோ மஹாபல: ॥ 9

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

அப்பொழுது அந்த இரு சேனைகளுக்கும் ஒருவரோடொருவர் மிகுந்த அகங்காரத்தோடு மலைகளாலும் மரங்களாலும் மிகக் கொடுமையாக யுத்தம் செய்தார்கள். (1) பிறகு மிக பலசாலிகளும் ஸமர்த்தர்களுமான லக்ஷம் வீரர்கள் கோபத்தோடு புறப்பட்டு அசுரர்களை அம்புகளால் விரட்டினார்கள். (2) பிறகு ஸோமகண்டகன் மேகன் ஸோமன் ஆகிய படைத்தலைவர்கள் மிகுந்த கர்ஜனையோடு ஓர் க்ஷணத்துக்குள் புறப்பட்டார்கள். (3) பாணங்களாலும் பெரிய ஆயுதங்களாலும் அந்த லக்ஷம் வீரர்களோடு எதிர்த்து யுத்தம் செய்தார்கள். பிறகு மிக மகிமையுள்ள வீரபுரந்திரன் என்ற பூதசேனாதிபன் (4) வேகமாகக் கிளம்பி சில பாணங்களைப் போட்டு அசுர வீரர்களுடைய தேர்களை உடைத்து சில பாணங்களால் ஸோமகண்டகன் என்பவனையும் ஓர் நொடிக்குள் கொன்றான். (5) பிறகு அசுர வீரர்கள் யாவரும் வேகமாக வேறு தேர்களில் ஏறி மிகுந்த சப்தத்தோடு பயங்கரமாயிருக்கும்படி கொடிய யுத்தம் செய்தார்கள். (6) பிறகு அந்த மஹாவீரனான வீரபுரந்திரன் மிகுந்த கோபத்தோடு கூர்மையுள்ள சில பாணங்களைப்போட்டு அவர்களது தேர்களையும் வில்லுகளையும் துண்டித்து அவர்களுடைய நெற்றி, இரண்டு கைகள், மார்பு இவைகளையும் துளைத்து மிகுந்த ஸிம்மநாதம் செய்தார். பிறகு அசுராதிபனான

भित्वा वक्षस्तदीयंच शक्त्या तं हतवान् क्षणात् । पलायिताश्च ते सर्वे दैत्य सेनाधिपास्तदा ॥ १०
स्वसेनाधावनं दृष्ट्वा महानग्निमुखोऽसुरः । वर्षञ्छरान् बहून्भूतसेनाश्चाद्रावयत्क्रुधा ॥ ११
समागत्य महावीरो बाणान्वीरपुरन्दरः । सन्दधेऽग्निमुखे तस्मिन्महाकोलाहलारवः ॥ १२
ततो दितिजवर्योऽसौ निषङ्गं तद्दृढं धनुः । छित्वा शरैः पुनश्शक्त्या मोहयामास तं क्षणात् ॥ १३
तदानीं सप्तवीराश्च वीक्ष्य वीरपुरन्दरम् । मोहितं मन्युनातीव महाकोपेन संयुताः ॥ १४
सहस्राणि मुखे तस्य बाहावंसद्वये तथा । प्रेरयित्वा बभञ्जुस्तद्रथं बाणैस्समुन्नतम् ॥ १५
अथ तान्दानवोऽवोचत् उक्तवान्मन्युना भृशम् । जित्वा युष्मान्वीरबाहुं जयिष्यामि क्षणादहम् ॥ १६
तदिदं वचनं तस्य निशम्यैते महाबलाः । छित्वा रथतुरंगांश्च महाकोपाकुलाश्शरैः ॥ १७
बिभिदुस्तस्य वक्षश्च महापाषाण निष्ठुरम् । ततः क्षणेन दैत्योऽसौ स्फुरदग्नि विलोचनः ॥ १८
आरुह्याशु रथं चान्यं अस्त्रं पाशुपतं महत् । तत्याज तत् क्षणेनैव स्फुरदग्नि विनिर्गतम् ॥ १९

பித்வா வக்ஷஸ்ததீயம்ச சக்த்யா தம் ஹதவான் க்ஷணாத் ।
பலாயிதாச்ச தே ஸர்வே தைத்ய ஸேனாதிபாஸ்ததா ॥ 10
ஸ்வஸேனா தாவனம் த்ருஷ்ட்வா மஹானக்னி முகாஸுர: ।
வர்ஷன் சரான் பஹூன்பூத ஸேனாச்சாத்ராவயத் க்ருதா ॥ 11
ஸமாகத்ய மஹாவீர: பாணான் வீரபுரந்தர: । ஸந்ததேக்னிமுகேதஸ்மின் மஹாகோலாஹலாரவ: ॥ 12
ததோ திதிஜவர்யோSஸௌ நிஷங்கம் தத்த்ருடம் தனு: ।
சித்வா சரை: புனச்சக்த்யா மோஹயாமாஸ தம் க்ஷணாத் ॥ 13
ததாநீம் ஸப்தவீராச்ச வீக்ஷ்ய வீரபுரந்தரம் । மோஹிதம் மன்யுனாதீவ மஹாகோபேந ஸம்யுதா: ॥ 14
ஸஹஸ்ராணிமுகேதஸ்ய பாஹாவம்ஸத்வயே ததா ।
ப்ரேரயித்வா பபஞ்ஜுஸ்தத் ரதம் பாணைஸ்ஸமுன்னதம் ॥ 15
அத தம் தானவோSவோசன்முக்தவான் மன்யுனாப்ருசம் ।
ஜித்வா யுஷ்மான் வீரபாஹும் ஜயிஷ்யாமி க்ஷணாதஹம் ॥ 16
ததிதம் வசனம் தஸ்ய நிசம்யைதே மஹாபலா: । சித்வா ரததுரங்காம்ச்ச மஹாகோபாகுலாச்சரை: ॥ 17
பிபிதுஸ்தஸ்ய வக்ஷச்ச மஹாபாஷாண நிஷ்டுரம் ।
தத: க்ஷணேந தைத்யோSஸௌ ஸ்புரதக்னிவிலோசன: ॥ 18
ஆருஹ்யாசு ரதம்சான்யம் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத் ।
தத்யாஜ தத்க்ஷணேனைவ ஸ்புரதக்னி விநிர்கதம் ॥ 19

மேகனென்பவன் மிகுந்த வேகத்தோடு உன்னதமான தண்டத்தை எடுத்து சுழற்றி அவரது சாரதியை அடித்துக் கொன்றான். அதைப்பார்த்து மிக பலிஷ்டனான அந்த வீரபுரந்திரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டவராகி (7-9) வேலாயுதத்தினால் ஓர் நொடிக்குள் அவனது மார்பை பிளந்து அவனைக் கொன்றுவிட்டார். உடனே அப்பொழுது அசுரப்படைத் தலைவர்கள் யாவரும் ஓட்டம்பிடித்தார்கள். (10) பிறகு மிகப் பெருமைபொருந்திய அக்னிமுகாசுரன் தன் ஸைன்யங்கள் ஓடுவதைகண்டு கோபம் கொண்டு அநேகம் பாணங்களை வரிஷித்து பூதஸேனைகளை துரத்தினான். (11) அப்பொழுது மஹாவீரனான வீரபுரந்திரன் வந்து மிகுந்த அட்டஹாஸ சப்தத்துடன் அநேகம் பாணங்களை அக்னிமுகன்மீது விடுத்தார். (12) உடன் அஸுரவீரன் பல பாணங்களால் அவனது அம்புராத்தூணியையும் கெட்டியான வில்லையும் துண்டித்து பிறகு தன் வேலினால் ஓர் க்ஷணத்தில் வீரபுரந்திரனை மூர்ச்சை அடையச் செய்தான். (13) அப்பொழுது ஏழு வீரர்களும் வீரபுரந்திரன் மூர்ச்சையடைந்ததைக்கண்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டவர்களாகி (14) ஆயிரம் பாணங்களை அவன் முகத்திலும் அவ்விதமே அவன் கையிலும் தோள்களிலும் போட்டு சில பாணங்களால் அவனது மிக உயர்ந்த தேரையும் உடைத்தார்கள். (15) பிறகு அசுரன் அவர்களைப்பார்த்து மிகுந்த கோபத்துடன் நான் ஓர் நொடிக்குள் உங்களை ஜயித்து பிறகு வீரபாகுவையும் ஜயித்து விடுகிறேன் எனக் கூறினான். (16) அந்த இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு பலிஷ்டர்களான ஏழு வீரர்கள் மிக கோபம் கொண்டவர்களாகி பாணங்களால் அவனது தேரையும் குதிரைகளையும் துண்டித்து (17) பெரும் கற்பாறைபோல் கெட்டியான அவன் மார்பையும் பிளந்தார்கள். அசுரன் கண்களில் நெருப்புப்பறக்க ஓர் க்ஷணத்தில் (18) வேறு தேர்மீது ஏறி மகிமை பொருந்திய

मत्वा तदस्त्रं ते वीरा वह्न्यस्त्रमिति भूसुराः । वारुणं तत्यजुस्सर्वे व्यग्रचित्तास्तदा भृशम् ॥ २०
कबलीकृत्य तत्तेषामस्त्रं पाशुपतं महत् । अमारयत् क्षणेनैतान्महावीरानहो द्विजाः ॥ २१
महाकोलाहलं चक्रे तान् दृष्ट्वाऽग्निमुखस्तदा । भूतानि दुद्रुवुर्भीताः प्रापुर्दुःखं बलाधिपाः ॥ २२
तदानीं वीरबाहुस्तु दृष्ट्वा तत्सहसागतः । महाटोपरवैरुच्चैः केसरीव गजेश्वरम् ॥ २३
तमायान्तमसौ दैत्यः प्रेक्ष्यवाचमुवाचहि । अमारयस्त्वमसुरान् बहून् पूर्वं रणान्तरे ॥ २४
जयिष्यामि क्षणेनाहं त्वामभ्यागतमत्रच । त्वां विजेतुमशक्तोयः स्त्रीसंभोगेऽप्ययं तथा ॥ २५
इति ब्रुवन्तं तं वीरो जगाद वचनं क्रुधा । हिरण्यो मत्पुरः स्थातुं दिवाभीतोरवेर्यथा ॥ २६
अशक्नुवन्महादैत्यो महामायी पलायितः । भानुकोपो महापापो मायां कृत्वा गतः किल ॥ २७
आगमिष्यत्ययं युद्धं संहरिष्यामि तं तदा । युधिष्यसि भवांश्चापि पलायिष्यति वा उत ॥ २८
युध्यन्तं त्वां हनिष्यामि येन केनापि रक्षितम् । इत्युक्त्वा चापमादाय सन्धायाशु गुणेन सः ॥ २९

மத்வா ததஸ்த்ரம் தே வீரா: வன்யஸ்த்ரமிதி பூஸுரா: ।
வாருணம் தத்யஜுஸ்ஸர்வே வ்யக்ர சித்தாஸ் ததாப்ருசம் ॥ 20
கபளிக்ருத்ய தத்தேஷாம் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத் ।
அமாரயத் க்ஷணேனைதான் மஹாவீரானஹோ த்விஜா: ॥ 21
மஹா கோலாஹலம் சக்ரே தான் த்ருஷ்ட்வாக்னி முகஸ்ததா ।
பூதாநி துத்ருவுர்பீதா: ப்ராபுர்துக்கம் பலாதிபா: ॥ 22
ததாநீம் வீரபாஹுஸ்து த்ருஷ்ட்வா தத் ஸஹஸா கத: । மஹாடோபரவைருச்சை: கேஸரீவ கஜேச்வரம்
தமாயாந்தமஸௌ தைத்ய: ப்ரேக்ஷ்ய வாசமுவாசஹி ।
அமாரயஸ்த்வமஸுரான் பஹூன்பூர்வம் ரணாந்தரே ॥ 24
ஜயிஷ்யாமி க்ஷணேநாஹம் த்வாமப்யாகதமத்ரச ।
த்வாம் விஜேதுமசக்தோய: ஸ்த்ரீஸம்போகேப்யயம் ததா ॥ 25
இதி ப்ருவந்தம் தம் வீர: ஜகாதவசனம் க்ருதா । ஹிரண்யோ மத்புர:ஸ்தாதும் திவாபீதோரவேர்யதா ॥ 26
அசக்னுவன் மஹாதைத்ய: மஹாமாயீ பலாயித: ।
பானுகோபோ மஹாபாப: மாயாம் க்ருத்வா கத: கில ॥ 27
ஆகமிஷ்யத்யயம் யுத்தம் ஸம்ஹரிஷ்யாமி தம் ததா । யுதிஷ்யதி பவாம்ச்சாபி பலாயிஷ்யதி வா உத ॥ 28
யுத்யந்தம் த்வாம் ஹனிஷ்யாமி யேநகேனாபி ரக்ஷிதம் ।
இத்யுக்த்வா சாபமாதாய ஸந்தாயாசு குணேந ஸ: ॥ 29

பாசுபதாஸ்திரத்தை சீக்கிரம் பிரயோகித்தான். ஓ முனிவர்களே! அவ்வீரர்கள் அக்கினி ஜ்வாலைகளை கக்கிக்கொண்டு வருகின்ற அந்த அஸ்திரத்தை ஆக்னேயாஸ்திரமென்று எண்ணி மிகவும் மனம் கலங்கியவர்களாய் எல்லோரும் வாருணாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார்கள். (19-20) அந்த பெரிய பாசுபதாஸ்திரமானது அவர்கள்விட்ட அஸ்திரத்தை விழுங்கிவிட்டு, ஓ முனிவர்களே! அந்த வீரர்களையும் ஓர் க்ஷணத்தில் கொன்றுவிட்டது. (21) அப்பொழுது அக்னிமுகன் அவர்களைக்கண்டு அட்டகாசம் பண்ணினான். பூதர்களெல்லாம் பயங்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். படைத் தலைவர்கள் மிகுந்த துக்கமடைந்தார்கள். (22) அப்போது வீரபாகு அதைப்பார்த்து மகாகர்வத்தோடு உறக்க கர்ஜனை செய்து சிங்கம் கஜராஜனோடு எதிர்க்க வந்ததுபோல் சீக்கிரம் வந்தார். (23) அவ்வாறு எதிர்த்து வருகின்ற வீரபாகுவைப் பார்த்து அந்த அக்னிமுகன் கூறியதாவது. "நீ முன்பு போர்க்களத்தில் பல அசுரர்களைக் கொன்றாயல்லவா? (24) ஆகையால் இங்குவந்த உன்னை ஓர் க்ஷணத்தில் நான் ஜயிக்கப்போகிறேன். உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிக்க சக்தியில்லாதவன் ஸ்த்ரீ ஸம்போகத்திலும் அவ்விதமேயாவான். (25) இவ்விதம் கூறுகின்ற அந்த அசுரனை நோக்கி வீரபாகு வெகு கோபத்தோடு கூறினார். மஹாமாயாவியான ஹிரண்யன் என்ற மகாசுரன் சூரியன்முன் நிற்க தகுதியற்ற கோட்டான்போல் என்முன் நிற்பதற்கு திறமையற்றவனாகி ஓட்டம் பிடித்தான். மஹா பாபியான பானுகோபன் மாயையைச் செய்துவிட்டு ஓடிப்போனானல்லவா. (26-27) அவன் மறுபடி யுத்தத்திற்கு வருவானேயாகில் அப்பொழுது அவனை கொல்லப் போகிறேன். நீயும் இப்பொழுது யுத்தம் செய்யப் போகிறாயா? அல்லது ஓடப்போகிறாயா? (28) நீ யாரால் காப்பாற்றப்பட்ட போதிலும் யுத்தம் செய்கிற

चकार निस्वनं भीमं महाकोपेन संयुतः । तदानीमकरोद्दैत्यो गुणारावं भयानकम् ॥ ३०
श्रुत्वा ते तद्गुणारावान् बिभ्युस्सर्वे भृशं तदा । ततः कोपेन दैत्योऽयं महता वह्निना ज्वलन् ॥ ३१
चतुर्दश शरांस्तीक्ष्णानभिदेवमयोजयत् । तावद्भिस्सायकैश्छित्वा वीरबाहुः क्षणेन तान् ॥ ३२
महाकोलाहलं चक्रे ब्रह्माण्डं पूरयन्निव । तस्मिन्नग्निमुखः कोपात् विंशत्संख्याकसायकान् ॥ ३३
तत्याज सुमहारावो भर्त्सयन्परुषोक्तिभिः । तावद्भिरेव तान्सर्वानच्छिनद्भूतनायकः ॥ ३४
मुक्त्वा सहस्रं भूयोऽपि दैत्यश्शङ्खं निनाद सः । तद्विद्धगात्रो देवोऽयं स्फुरद्दन्तच्छदो भृशम् ॥ ३५
रथाश्वकार्मुकानस्य तावताच्छिनदुत्क्रुधा । दानवश्शीघ्रमारुह्य रथमन्यं समुन्नतम् ॥ ३६
संभ्राम्य दण्डं पृथुलं मुक्तवान्वीरवर्ष्मणि । तमायान्तमयं घोरं चिच्छेदास्त्रेण देवपः ॥ ३७
पुनर्दितिजवर्योऽयं गृहीत्वा धनुरद्भुतम् । वायुसूर्ययमास्त्राणि मुमोच सहसा रुषा ॥ ३८
तान्येव मुक्त्वा वीरोऽसावाच्छिद्यैतानि कोपतः । मुक्तवान् शितमेतस्मिन् अग्निवक्त्रे महाऽसुरे ॥ ३९

சகார நிஸ்வனம் பீமம் மஹாகோபேந ஸம்யுத: | ததாநீமகரோத் தைத்ய: குணாராவம் பயானகம் || 30

ச்ருத்வா தே தத்குணாராவான் பிப்யுஸ்ஸர்வே ப்ருசம் ததா |
தத: கோபேந தைத்யோயம் மஹதா வன்னிணா ஜ்வலன் || 31

சதுர்தச சராம்ஸ்தீக்ஷ்ணா நபிதேவமயோஜயத் | தாவத்பிஸ்ஸாயகைச்சித்வா வீரபாஹு: க்ஷணேநதான்

மஹாகோலாஹலம் சக்ரே ப்ரம்மாண்டம் பூரயன்னிவ |
தஸ்மின் னக்னிமுக: கோபாத் விம்சத்ஸம்க்யாக ஸாயகான் || 33

தத்யாஜ ஸுமஹாராவ: பர்த்ஸயன் பருஷோக்திபி: |
தாவத்பிரேவதான் ஸர்வான் அச்சினத்பூதநாயக: || 34

முக்த்வா ஸஹஸ்ரம் பூயோபி தைத்யச்சங்கம் நிநாத ஸ: |
தத்வித்த காத்ரோ தேவோऽயம் ஸ்புரத்தந்தச்சதோ ப்ருசம் || 35

ரதாச்வ கார்முகானஸ்ய தாவதாச்சினதுத்க்ருதா | தானவச்சீக்ரமாருஹ்ய ரதமன்யம் ஸமுன்னதம் || 36

ஸம்ப்ராம்ய தண்டம் ப்ருதுலம் முக்தவான் வீரவர்ஷ்மணி |
தமாயாந்தமயம் கோரம் சிச்சேதாஸ்த்ரேண தேவப: || 37

புனர்திதிஜவர்யோऽயம் க்ருஹீத்வா தனுரத்புதம் | வாயு ஸூர்ய யமாஸ்த்ராணி முமோச ஸஹஸா ருஷா

தான்யேவ முக்த்வா வீரோஸௌ ஆச்சித்யைதாநி கோபத: |
முக்தவான்சிதமேதஸ்மின் அக்னிவக்த்ரே மஹாஸுரே || 39

உன்னை கொன்றுவிடப் போகிறேன் எனக்கூறி சீக்கிரம் வில்லை எடுத்து நாண்பூட்டி (29) மிகுந்த கோபத்துடன் மிக பயங்கரமாக இருக்கும்படி டங்காரம் செய்தார். அப்பொழுது அசுரனும் பயங்கரமான குணத்வனியை செய்தான். (30) அங்குள்ள எல்லோரும் நாணோசைகளைக்கேட்டு மிகுந்த பயமடைந்தார்கள். பிறகு அசுரன் மிகுந்த கோபத்துடன் நெருப்பினால் ஜ்வலிக்கிறவனாகி (31) கூர்மையுள்ள பதினான்கு அம்புகளை தேவனைக்குறித்து எய்தான். பிறகு வீரபாகுவும் அவைகளை அவ்வளவு பாணங்களால் ஓர் க்ஷணத்துக்குள் துண்டித்து (32) ப்ரும்மாண்டம் முழுவதும் சப்தத்தினால் நிரப்புகிறவர் போல் மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்தார். அப்பொழுது அக்னிமுகனும் கோபத்தோடு மிகுந்த சப்தத்துடன் கொடிய வார்த்தைகளால் அதட்டிக்கொண்டு அவர்மீது இருபது பாணங்களை விடுத்தார். பூதநாயகரும் அவ்வளவே பாணங்களால் அவைகள் யாவையும் கண்டித்தார். (33-34) மறுபடியும் அசுரன் ஆயிரம் அம்புகளை விட்டு சங்கநாதம் செய்தான். அதனால் அடிபட்ட சரீரத்தையுடைய தேவன் மிகவும் உதடு துடிக்க (35) மிக்க கோபத்தோடு அவ்வளவே சரங்களை பிரயோகித்து அவனது தேர் குதிரைகள் வில் இவைகளை துண்டித்துவிட்டார். உடனே அசுரன் மிக உயர்ந்த வேறு தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு (36) பெரிய தடியை எடுத்து சுழற்றி வீரபாகுவின் சரீரத்தில் பிரயோகித்தான். அந்த தேவ ரக்ஷகர் மஹா கோரமாக வருகின்ற அந்த தண்டத்தை ஓர் அஸ்திரத்தினால் கண்டித்துவிட்டார். (37) பிறகு அசுர வீரன் உடனே மற்றொரு அத்புதமான வில்லைக்கொண்டு கோபத்தோடு வாயு சூரியன் யமன் இந்த தேவதாஸ்திரங்களை பிரயோகித்தான். (38) வீரபாகுவும் அதே அஸ்திரங்களை கோபத்தோடுவிட்டு அவைகளை கண்டித்து கூர்மையான ஓர் சரத்தை அக்னிமுகனாகிய அந்த மஹாசுரன்மீது போட்டார். (39)

तच्छराक्रमितो दैत्यो मूर्छामाप स्वके रथे । क्षणेन त्यक्तमूर्छोऽयं काळीं सस्मार पूजिताम् ॥ ४०
प्रादुरासीत् भद्रकाळी सैंहमारुह्य वाहनम् । चापशूलपरश्वादि वरायुधकरा तदा ॥ ४१
अनेककोटि काळीभिर्वृताभिश्च परीवृता । महता वाद्य घोषेण संपूरितदिगन्तरा ॥ ४२
तादृशीं भद्रकाळीं तां दृष्ट्वा प्रार्थितवानयम् । जयेन भद्रकाळ्यद्य भद्रदेस्वाश्रिताय भो ॥ ४३
वीरबाहुं महाघोरं जहिशत्रुनिबर्हणे । इति वादिनमेनं सा प्राहवाचं तथेति च ॥ ४४
विनिर्गता महाघोरा महारावेण भीषणा । तां वीक्ष्य सहसा वीरास्सर्वे बिभ्युर्द्विजोत्तमाः ॥ ४५
समादायाथ सा घोरा शूलं तस्मिन्युयोजहि । धूळीचकार तच्छीघ्रं चतुर्दशभिरेवसः ॥ ४६
पुनश्च भर्त्सयन्तीसा कटुवाचा सुरेश्वरी । महाघोरं महातीक्ष्णं शूलं तत्याज निष्ठुरा ॥ ४७
तदप्ययं महाकोपात्सहस्रैरच्छिनद्बली । ततस्ससंभ्रमा सातु महाकोपेन वाहनात् ॥ ४८
अवरुह्य समादाय खड्गमत्यन्त भीषणम् । हन्तुकामा गतावीरं क्षणेनाप महाजवात् ॥ ४९
तदानीं वीरबाहुस्तु तां वीक्ष्याभ्याशमागताम् । स्त्रियश्च हननात्पापमिति मत्वा मनस्यसौ ॥ ५०

தச்சராக்ரமிதோ தைத்ய: மூர்ச்சாமாபஸ்வகே ரதே ।
க்ஷணேந த்யக்த மூர்ச்சோயம் காளீம் ஸஸ்மார பூஜிதாம் ॥ 40
ப்ராதுராஸீத் பத்ரகாளீ ஸைம்மமாருஹ்ய வாஹனம் । சாபசூலபரச்வாதி வராயுத கராததா ॥ 41
அனேககோடிகாளீபி: வ்ருதாபிச்ச பரீவ்ருதா । மஹதாவாத்ய கோஷேண ஸம்பூரித திகந்தரா ॥ 42
தாத்ருசீம் பத்ரகாளீம் தாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரார்த்திதவானயம் ।
ஜயேந பத்ரகாள்யத்ய பத்ரதே ஸ்வாச்ரிதாய போ ॥ 43
வீரபாஹும் மஹாகோரம் ஜஹிசத்ருநிபர்ஹணே । இதிவாதிநமேனம் ஸா ப்ராஹவாசம் ததேதி ச ॥ 44
வீநிர்கதா மஹாகோரா மஹாராவேண பீஷணா ।
தாம்வீக்ஷ்யஸஹஸாவீரா: ஸர்வே பிப்யுர்த்விஜோத்தமா: ॥ 45
ஸமாதாயாதஸாகோரா சூலம் தஸ்மின் யுயோஜஹி । தூளீசகார தச்சீக்ரம் சதுர்தசபிரேவ ஸ: ॥ 46
புனச்ச பர்த்ஸயந்தீஸா கடுவாசாஸுரேச்வரீ । மஹாகோரம் மஹாதீக்ஷ்ணம் சூலம் தத்யாஜ நிஷ்டுரா ॥
ததப்யயம் மஹாகோபாத் ஸஹஸ்ரைரச்சினத் பலீ ।
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமாஸாது மஹாகோபேநவாஹனாத் ॥ 48
அவருஹ்ய ஸமாதாய கட்கமத்யந்தபீஷணம் । ஹந்துகாமாகதாவீரம் க்ஷணேநாபமஹாஜவாத் ॥ 49
-ததாநீம் வீரபாஹுஸ்து தாம் வீக்ஷ்யாப்யாச மாகதம் ।
ஸ்திரியச்சஹனனாத் பாபம் இதிமத்வா மனஸ்யஸௌ ॥ 50

அசுரன் அந்த அஸ்திரத்தினால் அடிபட்டு தனது தேரில் மூர்ச்சையாகி சாய்ந்தான். ஓர் நொடியில் மூர்ச்சை தெளிந்தவனாகி தன்னால் பூஜிக்கப்பட்ட காளியை நினைத்தான். (40) அந்த பத்ரகாளியும் வில் சூலம் கோடாலி முதலிய ச்ரேஷ்டமான ஆயுதங்களை கையில் தரித்தவளாய் சிங்க வாஹனத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு (41) தனது பரிவாரங்களான அநேக கோடி காளிகளால் சூழப்பட்டு மிகுதியான வாத்ய சப்தத்தால் திக்குக்களை நிரப்பிக்கொண்டு தோன்றினாள். (42) அப்படிப்பட்ட பத்ரகாளியைப் பார்த்து அசுரன் ப்ரார்த்தித்தான். தன் பக்தர்களுக்கு ஜயத்தோடு சுபத்தையும், சத்ருக்களுக்கு மரணத்தையும் அருளுகின்ற ஓ பத்ரகாளீ! இப்பொழுது மிகக் கொடியவனாகிய வீரபாகுவை கொல்ல வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்ட அந்த அசுரனைப்பார்த்து தேவியும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று கூறினாள். (43-44) ஓ முனிவர்களே! மிக பயங்கரமானவளும் மிகுந்த சப்தத்தால் பயத்தைச் செய்கிறவளுமான பத்ரகாளி புறப்பட்டு வருகையில் அவளைப்பார்த்து எல்லா வீரர்களும் பயமடைந்தார்கள். (45) கொடியவளான அந்த காளியானவள் சூலத்தை வீரபாகுவின்மீது பிரயோகித்தாள். வீரபாகுவும் சீக்கிரம் அதை பதினான்கு பாணங்களால் பொடியாகச் செய்தார். (46) கொடியவளான அந்த பத்ரகாளியானவள் கடுமையான வார்த்தைகளால் அதட்டிக்கொண்டு மஹாகடூரமும் கூர்மையுமான சூலத்தை மறுபடியும் போட்டாள். (47) மஹாபலவானான வீரபாகு அதையும் ஆயிரம் பாணங்களால் துண்டித்துவிட்டார். பிறகு பத்ரகாளி மிகுந்த கோபம் கொண்டு பரபரப்புடன் வாஹனத்திலிருந்து (48) இறங்கி மிக பயங்கரமான கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு வீரபாகுவை கொல்ல எண்ணம் கொண்டு மிக வேகத்தோடு வந்தாள். (49) அப்பொழுது வீரபாகுவும் சமீபத்தில்வந்த பத்ரகாளியைப்பார்த்து பெண்களை

भर्त्सयित्वा भुजानष्टौ तदीयान्सभुजेनसः । गृहीत्वाऽन्येन हस्तेन ताडयामास वक्षसि ॥ ५१
उद्वमन्ती भृशं रक्तमास्येन पृथिवीतले । रुदती हीनसत्वासा पतित्वा पुनरुत्थिता ॥ ५२
सहोदरेण स्कन्दस्य युद्धंतु न जयप्रदम् । इति कृत्वा मनस्येषा वीरबाहुं महाबलम् ॥ ५३
त्वदीयं बलमज्ञात्वा संगतास्म्यस्य भक्तितः । हत्वा त्वमग्निवक्त्रंच भानुकोपादिदानवान् ॥ ५४
स्कन्द प्रसाद संपन्नो भव वीर महाबल । एवमादि वचः प्रोक्त्वा स्तुत्वा तं तदनुज्ञया ॥ ५५
सिंहमारुह्य वेगेन स्वावासमगमत् द्विजाः । ज्ञात्वा गतां भद्रकालीमग्निवक्त्रो महाऽसुरः ॥ ५६
अनया वा रिपून्सर्वानजयं रणमध्यगान् । तस्याः पराक्रमं ज्ञातुं मया सा सुस्मृता खलु ॥ ५७
नहि युद्धे परापेक्षा ममास्ति भुवनत्रये । अहमेव रिपून् सर्वान् हनिष्यामि क्षणेनच ॥ ५८
अन्यथा पितरं शूरं नगमिष्यामि सत्यतः । कृत्वेत्थं शपथं शीघ्रादुत्थितो दैत्यवल्लभः ॥ ५९
महता सिंहनादेन पूरिताशो महाबलः । शतं शराणां तत्याज वीरबाहौ महद्रुषा ॥ ६०
वीरोऽपि तच्छतेनैव छित्वा तस्मिन्महासुरे । ववर्ष भूयः कोपेन बहून्बाणान्महाजवान् ॥ ६१

பர்த்ஸயித்வா புஜானஷ்டௌ ததீயான் ஸபுஜேநஸ: | க்ருஹீத்வாந்யேந ஹஸ்தேந தாடயாமாஸ வக்ஷஸி ||
உத்வமந்தீ ப்ருசம் ரக்தம் ஆஸ்யேந ப்ருதிவீதலே | ருததி ஹீனஸத்வாஸா பதித்வா புனருத்திதா || 52
ஸஹோதரேண ஸ்கந்தஸ்ய யுத்தம்து நஜயப்ரதம் | இதிக்ருத்வா மனஸ்யேஷா வீரபாஹும் மஹாபலம்||
த்வதியம் பலமக்ஞாத்வா ஸங்கதாஸ்ம்யஸ்ய பக்தித: |
ஹத்வா த்வமக்னிவக்த்ரம்ச பானுகோபாதி தானவான் || 54
ஸ்கந்தப்ரஸாதஸம்பன்ன: பவவீரமஹாபல | ஏவமாதிவச: ப்ரோக்த்வா ஸ்துத்வாதம் ததநுக்ஞயா || 55
ஸிம்மமாருஹ்யவேகேந ஸ்வாவாஸமகமத் த்விஜா: |
க்ஞாத்வா கதாம் பத்ரகாளீம் அக்னிவக்த்ரோ மஹாஸுர: ||56
அனயாவாரிபூன்ஸர்வான் அஜயம் ரணமத்யகான் |
தஸ்யா: பராக்ரமம் க்ஞாதும் மயாஸா ஸுஸ்ம்ருதா கலு || 57
நஹியுத்தே பராபேக்ஷா மமாஸ்தி புவனத்ரயே | அஹமேவ ரிபூன் ஸர்வான் ஹநிஷ்யாமி க்ஷணேநச|| 58
அன்யதா பிதரம் சூரம் நகமிஷ்யாமி ஸத்யத: | க்ருத்வேத்தம் சபதம் சீக்ராத் உத்திதோ தைத்ய வல்லப:
மஹதா ஸிம்மநாதேந பூரிதாசோ மஹாபல: | சதம் சராணும் தத்யாஜ வீரபாஹௌ மஹத்ருஷா || 60
வீரோபி தச்சதேனைவ ச்சித்வா தஸ்மின் மஹாஸுரே |
வவர்ஷபூய: கோபேந பஹூன் பாணான் மஹாஜவான் || 61

கொல்லுவது மஹாபாபமென்று மனதில் எண்ணி (50) தனது ஒரு கையினால் அவளது எட்டு கைகளையும் சேர்த்துப்பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையினால் அவளுடைய மார்பில் அதட்டிக்கொண்டு ஓங்கி அறைந்தார். (51). அவள் வாயினால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பலம் குறைந்தவளாகி அழுது கொண்டு பூமியில் விழுந்து பிறகு எழுந்து (52) ஸ்கந்தனுடைய ஸஹோதரனை வீரபாஹுவோடு யுத்தம் செய்வது ஜயமளிக்காது என அவள் மனதில் எண்ணி மிக்க பலமுள்ள வீரபாஹுவைப்பார்த்துக் கூறினாள். (53) பலிஷ்டனான ஓ வீரபாஹுவே உன்னுடைய பலத்தை அறியாமல் அக்னிமுகனுடைய பக்திக்காக இங்கு வந்தேன். தாங்கள் அக்னிமுகனையும், பானுகோபன் முதலிய அசுரர்களையும் கொன்று (54) ஸ்கந்தனுடைய அருள் நிரம்பியவனாய் ஆவாய். இவ்விதமான வார்த்தைகளைக்கூறி காளி வீரபாஹுவை துதித்து அவன் கட்டளையின்பேரில் (ஓ முனிவர்களே) சிங்கத்தின்மீதேறி வேகமாய் தன் இருப்பிடம் சென்றாள். பிற்பாடு மகாசுரனாகிய அக்னிமுகன் பத்ரகாளி சென்றதை அறிந்து (55-56) இவளாலேயா யுத்தத்திற்குவந்த எல்லா எதிரிகளையும் ஜயித்தேன். அவளுடைய பராக்ரமத்தை அறிவதற்காகவல்லவா? என்னால் பத்ரகாளி நன்கு நினைக்கப்பட்டாள். (57) எனக்கு இம்மூன்று உலகிலும் யுத்தத்திற்கு பிறருடைய உதவி தேவையில்லை. நானே ஓர் நொடியில் எல்லா எதிரிகளையும் கொல்லப் போகிறேன். (58) இல்லாவிடில் தந்தையான சூரனுடைய சமீபத்திற்கு ஸத்யமாய் செல்லப்போவதில்லை. இவ்விதமாய் சபதம் செய்து அசுரத் தலைவனான அக்னிமுகன் வேகமாய் கிளம்பினான். (59) பெரிய சிம்மநாதத்தால் திசைகளை நிரப்பியவனாய் பலிஷ்டனான அக்னிமுகன் மிக்க கோபத்துடன் நூறு பாணங்களை வீரபாஹுவின்மீது விடுத்தான். (60) வீரபாஹுவும் அவைகளை அதே நூறு பாணங்களால் முறித்து அப்பெரிய அசுரன்மீது மிக்க வேகமுள்ள பல பாணங்களை கோபத்துடன் மீண்டும்

तानयं दैत्यराजस्तु शतेनोच्छिद्य वीर्यवान् । शंखध्वनिं चकाराशु महाप्रळयमेघवत् ॥ ६२
ससंभ्रमं ततो वीरश्चतुर्दशभिरस्य सः । भित्वा धनुर्महोच्छ्रायं चक्रे कोलाहलारवम् ॥ ६३
तमाकर्ण्य महाकोपादग्निवक्त्रोऽसुरेश्वरः । सन्दधे ब्रह्मणश्शास्त्रं सर्वशत्रु निवर्हणम् ॥ ६४
नानाविधातृ रूपेण निरगात्तद्यदा जवात् । तदैव वीरभद्रास्त्रं वीरबाहुर्युयोजहि ॥ ६५
महाघोरं महाभीमं मस्त्रं तद्ब्राह्ममाशुच । कबळीकृत्य वेगेन छित्वा तस्य शिरोमहत् ॥
पातयित्वा महीपृष्ठे मारयामास तं द्विजाः । ६६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे अष्टादशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

वीरबाहु प्रेषित पत्रिकां दृष्ट्वा यमेन तद्भ्रातॄणां पुनरुज्जीवनम् ॥

ततस्तन्मरणं ज्ञात्वा सहसैन्यैस्स्वकैर्वरैः । चतुर्विंशत्सहस्राणि सेनानामधिपाः पराः ॥ १
संभूय सहसा सर्वे ववर्षुस्सायकान् शितान् । संरम्भिणश्च नितरां घर्मकालघना इव ॥ २

தானயம் தைத்யராஜஸ்து சதேநோச்சித்ய வீர்யவான் | சங்கத்வனிம் சகாராசு மஹாப்ரளய மேகவத்|| 62
ஸஸம்ப்ரமம் ததோவீர: சதுர்தசபிரஸ்ய ஸ: | பித்வா தனுர் மஹோச்ராயம் சக்ரே கோலாஹலாரவம் || 63
தமாகர்ண்ய மஹாகோபாத் அக்னிவக்த்ரோ ஸுரேச்வர: |
ஸந்ததே ப்ரம்மணச்சஸ்த்ரம் ஸர்வசத்ரு நிபர்ஹணம் || 64
நாநாவிதாத்ரு ரூபேண நிரகாத்தத்யதாஜவாத் | ததைவ வீரபத்ராஸ்த்ரம் வீரபாஹுர் யுயோஜஹி || 65
மஹாகோரம் மஹாபீமம் அஸ்த்ரம் தத்ப்ராம்மமாசுச | கபளீக்ருத்ய வேகேன ச்சித்வா தஸ்ய சிரோமஹத் ||
பாதயித்வா மஹீப்ருஷ்டே மாரயாமாஸ தம் த்விஜா: || 66

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே அஷ்டாதசோத்யாய: ||

|| அத ஏகோநவிம்சோத்யாய: ||

வீரபாகுவினல் அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தைப் பார்த்த யமன் வீரபாகுவின் தம்பிகளை மறுபடி பிழைக்கச் செய்தல்.

ததஸ்தன்மரணம் க்ஞாத்வா ஸஹஸைன்யை: ஸ்வகைர்வரை: |
சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ராணி ஸேனானமதிபா: பரா: || 1
ஸம்பூய ஸஹஸா ஸர்வே வவர்ஷுஸ்ஸாயகான்சிதான் | ஸம்ரம்பிணச்ச நிதராம் கர்மகாலகனஇவ || 2

வருஷித்தார். (61) அஸுரராஜனுன வீர்யமுள்ள அக்னிமுகன் அவைகளை சீக்கிரம் நூறு பாணங்களால் துண்டித்து மஹாபிரளயகாலத்திய மேகம்போல் சங்கநாதம் செய்தான். (62) பிறகு வீரபாஹுவும் மிக பரபரப்புடன் அக்னிமுகனுடைய மிக உன்னதமான வில்லை பதினன்கு பாணங்களால் முறித்து கோலாஹல சப்தத்தையும் செய்தார். (63) அஸுரசிரேஷ்டனுன அக்னிமுகன் அச்சப்தத்தை கேட்டு மிக்க கோபத்துடன் எல்லா சத்ருக்களையும் சம்ஹாரம் செய்யும் பிரம்மாஸ்திரத்தை தொடுத்தான். (64) அந்த அஸ்திரமானது பல பிரம்மாவின் உருவம்கொண்டு வேகமாய் கிளம்பி வருவதற்குள்ளாகவே வீரபாஹுவானவன் வீரபத்ராஸ்திரத்தை ஏவினுன். (65) ஓ முனிவர்களே மிக கோரமானதும், பயங்கரமானதுமான அப்பிரமாஸ்திரத்தை சீக்கிரமே விழுங்கி அந்த அக்னிமுகனுடைய பெரிய தலையை வேகமாய் அறுத்து பூமியில்தள்ளி அவனைக் கொன்றது. (66)

பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிறகு ச்ரேஷ்டர்களான இருபத்து நான்காயிரம் படைத் தலைவர்களும் அக்னிமுகன் மரணமடைந்ததை அறிந்து தனது சிறந்த சேனைகளோடு கூட (1) எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரளயகால

तेषु दैत्येषु देवोऽपि शतकोटि शरानयम् । वर्षयन्द्रावयामास सकांश्चिद्बलशालिनः ॥ ३
आयुधानि तथान्येषां छित्वा तानभिवन्दितान् । विहाय बलवानन्यान् मारयामास भूयसः ॥ ४
तदा केचिद्दितिसुता मृतानारोप्य वर्ष्मसु । बहुभारभरात्प्राप्ता मरणं विधिचोदिताः ॥ ५
अलीकवीर विज्ञानादन्येपि भृशमोहिताः । सञ्जातायामसृङ्नद्यां पतित्वा केचनासुराः ॥ ६
पयोधिं प्राप्य बहवो निधनं प्रापिरे बत । छिन्नमूर्धशरीराणि नटन्तिस्म बहून्यपि ॥ ७
बभ्रमुः काककङ्काद्याः पक्षिणो मांस लिप्सवः । तदा किलिकिलारावाः पत्तने तत्र तत्र च ॥ ८
जनानां रोदनारावास्संबभूवुस्समन्ततः । तदानीं देवतास्सर्वाः पुष्पाणि सुबहून्यपि ॥ ९
मुक्त्वा स्वकानि वस्त्राणि चोत्क्षिप्योत्क्षिप्यरंहसा । ननृतुस्सुमहारावाः प्रीतिसंफुल्लमानसाः ॥ १०
तथा भूतानि सर्वाणि भूतसेनाधिपा अपि । त्यक्त मोहास्तदा वीर उग्रोनाम सुरेश्वरः ॥ ११
प्रोवाच वचनं धीमान्वीरबाहुं समीक्ष्य सः । शतयोजनदूरेण वटस्तिष्टत्यतो महान् ॥ १२
तत्र ते विगतप्राणा वृक्षमूले तवानुजाः । यमोऽपि तेषामादाय प्राणान् स्वपुरमापहि ॥ १३

தேஷு தைத்யேஷு தேவோபி சதகோடி சரானயம் । வர்ஷயன்த்ராவயாமாஸ ஸகாம்ச்சித் பலசாலின:
ஆயுதாநி ததான்யேஷாம் சித்வா தானபிவந்திதான் । விஹாய பலவானன்யான் மாரயாமாஸ பூயஸ: ॥ 4
ததா கேசித்திதிஸுதா: ம்ருதானாரோப்யவர்ஷ்மஸு ।
பஹுபார பராத் ப்ராப்தா: மரணம் விதிசோதிதா: ॥ 5
அளீகவீரவிக்ஞானாத் அன்யேபி ப்ருச மோஹிதா: ।
ஸஞ்ஜாதாயாமஸ்ருங்நத்யாம் பதித்வா கேசனாஸுரா: ॥ 6
பயோதிம் ப்ராப்ய பஹவ: நிதனம் ப்ராபிரே பத । சின்னமூர்த்தசரீராணி நடந்திஸ்ம பஹூன்யபி ॥ 7
பப்ரமு: காக கங்காத்யா: பக்ஷிணோ மாம்ஸலிப்ஸவ: । ததா கிலி கிலாராவா: பத்தனே தத்ர தத்ர ச ॥ 8
ஜனானாம் ரோதனாராவா: ஸம்பபூவுஸ்ஸமந்தத: ।
ததாநீம் தேவதாஸ்ஸர்வா: புஷ்பாணி ஸுபஹூன்யபி ॥ 9
முக்த்வா ஸ்வகாநி வஸ்த்ராணி சோத்க்ஷிப்யோத்க்ஷிப்யரம்ஹஸா ।
நந்ருதுஸ்ஸுமஹாராவா: ப்ரீதிஸம்புல்ல மானஸா: ॥ 10
ததாபூதாநி ஸர்வாணி பூதஸேனாதிபா அபி । த்யக்தமோஹாஸ்ததாவீர: உக்ரோநாம ஸுரேச்வர: ॥ 11
ப்ரோவாச வசனம் தீமான் வீரபாஹும் ஸமீக்ஷ்ய ஸ: ।
சதயோஜநதூரேண வடஸ்திஷ்டத்யதோ மஹான் ॥ 12
தத்ரதே விகதப்ராணா: வ்ருக்ஷமூலே தவானுஜா: । யமோபி தேஷாமாதாய ப்ராணான் ஸ்வபுரமாபஹி ॥ 13

மேகம் போல் முழக்கம் செய்து கூர்மையுள்ள பல அம்புகளை பரபரப்புடன் பொழிந்தார்கள். (2) வீரபாகுவும் அந்த அசுரர்கள் மீது நூறு கோடி பாணங்களை வர்ஷித்து பலசாலிகளான சிலரை துரத்தியடித்தான். (3) அவ்விதமே சிலருடைய ஆயுதங்களை சேதித்தும் தன்னை நமஸ்கரித்தவர்களை மன்னித்து விட்டும் பலிஷ்டனான வீரபாகு மற்றும் பலரைக் கொன்றார். (4) அப்பொழுது சில அசுரர்கள் மரித்தவர்களை சரீரங்களில் தூக்கிக்கொண்டு போகையில் பார மிகுதியால் விதியின் வசப்படி மாண்டார்கள். (5) மற்றும் பலர் ப்ரமத்தினால் எங்கும் வீரபாகு இருப்பது போல் பயமடைந்து மிகவும் மோகமடைந்தார்கள் பல அசுரர்கள் அங்கு உண்டான ரத்த நதியில் விழுந்து (6) ஸமுத்ரத்தை அடைந்து மரணமடைந்தார்கள். கஷ்டம்! அங்கு தலை அறுபட்ட பல முண்டங்கள் கூத்தாடின. (7) மாம்ஸத்தில் ஆசையுள்ள அநேகம் காக்கை கழுகு முதலியவைகள் வட்டமிட்டன. அப்பொழுது அந்தப் பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு கிலிகிலா சப்தங்களும் (8) நான்கு பக்கங்களிலும் ஜனங்களின் அழுகைக் குரல்களும் உண்டாயின. அப்பொழுது தேவதைகள் யாவரும் மிகுந்த புஷ்பங்களை வர்ஷித்து (9) தங்கள் வஸ்திரங்களை தூக்கித் தூக்கி எறிந்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டவர்களாய் மிகுந்த கூச்சலோடு கூத்தாடினார்கள். (10) ஸகல பூதர்களும் பூதசேனைத் தலைவர்களும் மூர்ச்சை தெளிந்தவர்களானார்கள். அப்பொழுது உக்கிரன் என்கிற புத்திசாலியான தேவச்ரேஷ்டன் வீரபாகுவைப் பார்த்துக் கூறினான். இங்கிருந்து நூறு யோஜனை தூரத்தில் ஓர் பெரிய ஆலமரமிருக்கிறது. (11-12) அங்கு அந்த மரத்தடியில் உங்களுடைய தம்பிகளெல்லாம் உயிரிழந்து கிடக்கின்றார்கள். யமனும் அவர்களுடைய ப்ராணனை எடுத்துக்

इति श्रुत्वा वचस्तस्य वीरबाहुस्सुदुःखितः । स्खलत्पादक्रमश्शीघ्रं तत्र गत्वा निजानुजान् ॥ १४
दृष्ट्वा यमवशं प्राप्तान्पतित्वा तेषु मोहितः । मुक्तमोहः क्षणाद्भूयो प्रलप्य बहुधाप्ययम् ॥ १५
शिवास्त्रेणाभिविद्धाश्चेद्यमस्यात्र कईशिता । किन्नजानात्यसौ मूर्खस्सुब्रह्मण्यानुजानिमान् ॥ १६
मृकण्डुसूनुमुद्दिश्य ताडनञ्च पुराकृतम् । अर्पयामास यःपुष्पं हरेति क्षणमुक्तवान् ॥ १७
तदर्थं वामपादेन कृतं वै ताडनं भृशम् । तथा दुश्शकदुर्मत्योरर्थे यत्ताडनं कृतम् ॥ १८
श्वेतकेत्वभिधस्यार्थे पुरा यत्ताडनं कृतम् । नस्मर्यते किं तत्सर्वं अन्तकेन प्रमादिना ॥ १९
मार्गं विभूतिरुद्राक्षधारकाणामगच्छतः । यस्यते तादृशः कोऽयं मदद्त्येषसायके ॥ २०
लिखित्वा प्रेषयामास यमलोकं महत्क्रुधा । तदस्त्रं शीघ्रतो गत्वा यमलोकं तदन्तिके ॥ २१
भासयन् सकलाः काष्ठा निपपात महाजवात् । धर्मराजस्तदुद्धृत्य किमेतदिति विस्मितः ॥ २२
वाचयित्वाशु विज्ञाय महाभीतिमवापसः । ततस्तु तान्यमो ज्ञात्वा कैलासे पर्वतोत्तमे ॥ २३
ज्ञानदृष्ट्या विचार्यायं मोदमानान्महेशवत् । तत्र सैन्यैस्स्वकैस्सर्वैर्नानारूपैर्विभीषणैः ॥ २४

இதி ச்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய வீரபாஹுஸ்ஸுதுக்கித: |
ஸ்கலத்பாதக்ரமச்சீக்ரம் தத்ர கத்வா நிஜானுஜான் || 14
த்ருஷ்ட்வா யமவசம் ப்ராப்தான் பதித்வா தேஷு மோஹித: |
முக்தமோஹ: க்ஷணாத்பூய: ப்ரலப்யபஹுதாப்யயம் || 15
சிவாஸ்த்ரேணாபிவித்தாச்சேத் யமஸ்யாத்ரக ஈசிதா |
கிம் நஜானாத்யஸௌ மூர்க்க: ஸுப்ரம்மண்யானுஜானிமான் || 16
ம்ருகண்டுஸூனுமுத்திச்ய தாடனம்ச புராக்ருதம் | அர்பயாமாஸ ய:புஷ்பம் ஹரேதி க்ஷணமுக்தவான் 17
ததர்த்தம் வாமபாதேந க்ருதம்வை தாடனம் ப்ருசம் | ததாதுச்சகதுர்மத்யோரர்த்தே யத்தாடனம் க்ருதம்
(ச்வேதகேத்வபிதஸ்யார்த்தே புரா யத்தாடனம் க்ருதம்) |
நஸ்மர்யதே கிம் தத்ஸர்வம் அந்தகேந ப்ரமாதினா || 19
மார்கம் விபூதிருத்ராக்ஷ தாரகாணமகச்சத: | யஸ்யதே தாத்ருச: கோயம் மதஇத்யேஷஸாயகே || 20
லிகித்வா ப்ரேஷயாமாஸ யமலோகம் மஹத் க்ருதா |
ததஸ்த்ரம் சீக்ரதோ கத்வா யமலோகம் ததந்திகே || 21
பாஸயன் ஸகலா: காஷ்டா: நிபபாத மஹாஜவாத் | தர்மராஜஸ்ததுத்ருத்ய கிமேததிதி விஸ்மித: || 22
வாசயித்வாசு விக்ஞாய மஹாபீதிமவாப ஸ: |
ததஸ்து தான் யமோக்ஞாத்வா கைலாஸே பர்வதோத்தமே || 23
க்ஞானத்ருஷ்ட்யா விசார்யாயம் மோதமானான் மஹேசவத் |
தத்ர ஸைன்யை: ஸ்வகைஸ்ஸர்வை: நாநாரூபைர் விபீஷணை: || 24

கொண்டு தனது பட்டணம் சென்று விட்டான். (13) இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு வீரபாகு மிகவும் துக்கமடைந்தவராய் தடுமாறலுற்ற நடையோடு சீக்கிரம் அங்கு சென்று கட்டைபோல் கிடக்கின்ற தனது தம்பிகளை (14) பார்த்து அவர்கள் மீது விழுந்து மோஹமடைந்தார். ஓர் நொடியில் மறுபடி மூர்ச்சை தெளிந்து பலவாறுக புலம்பி (15) சிவாஸ்திரத்தினால் அடிபட்டவர்களிடத்தில் யமனுக்கு ஏது அதிகாரம்? இவர்கள் சுப்ரமண்யரது தம்பிகள் என்பதை இந்த மூடன் அறியவில்லையா? (16) மார்கண்டேயர் விஷயத்தில் முந்தி அவன் தண்டனை அடைந்ததையும், ஓர் க்ஷணநேரமட்டில் "ஹர" எனக் கூறி ஓர் புஷ்பத்தை சிவார்பணம் செய்த மார்கண்டேயனுக்காக சிவனுடைய இடது பாதத்தினால் மிகுந்த உதை பட்டதையும், அவ்விதமே துச்சகன் துர்மதி இவர்கள் விஷயமாக அடிபட்டதையும் (17-18) அவ்விதமே ச்வேதகேதுவிற்காக முன்பு அடிபட்டதையும், அஜாக்கிரதையுள்ள யமன் மறந்து விட்டானோ? (19) விபூதி ருத்ராக்ஷங்களை தரிப்பவர்களின் மார்க்கத்தில்கூட செல்லாத உனக்கு இப்பேர்க் கொத்த மதம் எப்படி ஏற்பட்டது என அவர் ஓர் அம்பில் (20) எழுதி அதை மிகுந்த கோபத்தோடு யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார். அந்த அஸ்திரமும் சீக்கிரம் யமலோகம் சென்று (21) எல்லா திசைகளையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு அதிக வேகமாய் யமன் முன்னிலையில் விழுந்தது. தர்மராஜனும் அதை எடுத்து இது என்னவென்று மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தவராய் (22) அதை வேகமாய் படித்து பெரும் பீதியை அடைந்தார். பிறகு யமன் ஞானதிருஷ்டியால் ஊகித்து அவர்கள் பர்வத ச்ரேஷ்டமான

महान्तं महिषं भीममधिष्ठाय ययौ यमः । तत्र दृष्ट्वा महावीरानुद्यानवनवासिनः ॥ २५
असुरैर्मारितैर्भूतैः आवृतान् दिव्यरूपिणः । गायद्विद्याधरैर्नृत्यदप्सरोभिः परिष्कृतान् ॥ २६
महदानन्दसंपूर्णान् मण्डितान् भूषणैरपि । वीक्ष्य तान्संप्रणम्यायं समवर्तीकृताञ्जलिः ॥ २७
भोभो वीरा मया यूयमानीता इति शंकितः । वर्तते वीरबाहुस्तु महाकोपेन संयुतः ॥ २८
तदर्थंच कृपां कृत्वा मयि सर्वे महौजसः । आगच्छन्तां पुनस्तत्र संप्रार्थ्यैवं परेतराट् ॥ २९
प्रेषयामास पुरतो वीरबाहोस्सुरेश्वरान् । तदानीमुत्थिता वीरास्स्वापादिव महौजसः ॥ ३०
वीरबाहुस्तु तान्वीरान्वीक्ष्यालिङ्ग्य मुहुर्मुहुः । शिरांस्येषां समाघ्राय प्रीतिमाप तदाभृशम् ॥ ३१
तदानीमागतस्सोऽपि धर्मराजस्त्वरायुतः । प्रणम्यच महावीरं प्रोवाच विनयान्वितः ॥ ३२
गम्यते वा मया तत्र भस्मरुद्राक्षधारिणाम् । पदव्यामपि भोवीर क्रोशमानं (शिवनाम्नि) भयान्वितः
एते तवानुजावीराः कैलासे संस्थिता मुदा । आहूयतानागतोऽस्मि भीत्याभ्याशं सुरेश्वर ॥ ३४

மஹாந்தம் மஹிஷம் பீமம் அதிஷ்டாய யயௌ யம: ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வா மஹாவீரான் உத்யானவநவாஸின: ॥ 25
அஸுரைர்மாரிதைர் பூதை: ஆவ்ருதான் திவ்யரூபிண: ।
காயத்வித்யாதரைர் ந்ருத்யத் அப்ஸரோபி: பரிஷ்க்ருதான் ॥ 26
மஹதானந்தஸம்பூர்ணான் மண்டிதான் பூஷணைரபி ।
வீக்ஷ்ய தான் ஸம்ப்ரணம்யாயம் ஸமவர்தீக்ருதாஞ்ஜலி: ॥ 27
போ போ வீரா மயாயூயம் ஆநீதா இதிசங்கித: । வர்ததே வீரபாஹுஸ்து மஹாகோபேந ஸம்யுத: ॥ 28
ததர்த்தம்ச க்ருபாம் க்ருத்வா மயிஸர்வே மஹௌஜஸ: ।
ஆகச்சந்தாம் புனஸ்தத்ர ஸம்ப்ரார்த்யைவம் பரேதராட் ॥ 29
ப்ரேஷயாமாஸபுரத: வீரபாஹோஸ்ஸுரேச்வரான் । ததாநீமுத்திதாவீரா: ஸ்வாபாதிவ மஹௌஜஸ: 30
வீரபாஹுஸ்து தான்வீரான் வீக்ஷ்யாலிங்க்ய முஹுர்முஹு: ।
சிராம்ஸ்யேஷாம் ஸமாக்ராய ப்ரீதிமாப ததா ப்ருசம் ॥ 31
ததாநீமாகதஸ்ஸோபி தர்மராஜஸ்த்வராயுத: । ப்ரணம்யச மஹாவீரம் ப்ரோவாச வினயான்வித: ॥ 32
கம்யதேவா மயா தத்ர பஸ்மருத்ராக்ஷதாரிணாம் ।
பதவ்யாமபி போவீர க்ரோசமானம் (சிவநாம்னி) பயான்வித: ॥ 33
ஏதே தவானுஜா வீரா: கைலாஸே ஸம்ஸ்திதா முதா ।
ஆஹூயதானாகதோऽஸ்மி பீத்யாப்யாசம் ஸுரேச்வர ॥ 34

கைலாஸ மலையில் பரமேச்வரன் போல் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாக இருப்பது கண்டு பல உருவங்களை கொண்டவர்களும் பயங்கரர்களுமான தனது சேனைகளுடன் (23-24) பயங்கரமான எருமைக்கடாவின் மேல் ஏறி அங்கு சென்றார். அங்கு உத்யானத்தில் வசிக்கின்ற மஹாவீரர்களை பார்த்து, அசுரர்களால், கொல்லப்பட்ட பல பூதர்களால் சூழப்பெற்றவர்களாகவும், திவ்ய உருவம் தரித்தவர்களாகவும், வித்யாதரர்கள் சங்கீதம் பாடவும், அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்டியமாடவும், இவ்வித பல சம்பிரமங்களால் சிறப்புற்றவர்களாகவும் (26) பிரம்மானந்தம் கொண்டவர்களாகவும், அனேகம் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களாகவும், விளங்குவதைக் கண்டு, அவர்களை நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு கூறினார். (27) ஓ வீரர்களே, நான் உங்களை கொண்டுபோய் விட்டதாக நினைத்து வீரபாகு, மிகுந்த கோபம் கொண்டிருக்கிறார். (28) “ஆகையால் மஹா பராக்கிரமசாலிகளான நீங்கள் யாவரும் என் மேல் தயவு செய்து அங்கு மறுபடி வரவேண்டும்” என அவர்களை வேண்டிக் கொண்டு தர்மராஜன் (29) அத்தேவ ச்ரேஷ்டர்களை வீரபாகுவின் முன்பு அனுப்பினார். அப்பொழுது மஹாபராக்கிரமசாலிகளான அவ்வீரர்கள் தூங்கி எழுந்தது போல் எழுந்தார்கள். (30) உடனே வீரபாகு அவர்களை கண்டு கட்டியணைத்து அடிக்கடி உச்சிமுகர்ந்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார். (31) அப்பொழுது தர்மராஜனும் மிகுந்த வேகத்துடன் அங்கு வந்து அந்த மஹாவீரனை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் கூறினார். (32) விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்தவர்களுடைய மார்க்கத்தின் கூப்பிடு தூரத்தில் கூட நான் மிகுந்த பயத்தோடு செல்கிறேன். (33) ஓ தேவேசா! தங்களுடைய தம்பிகளான இந்த வீரர்கள் கைலாய மலையில் மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு இருந்தார். நான் மிகுந்த பயத்தோடு அவர்களை தங்கள் முன்பு அழைத்து வந்தேன். (34)

जहि कोपं दयां कृत्वा मयि त्वं करुणानिधे । इत्युक्तवन्तं कीनाशं वीरबाहुस्तदाऽब्रवीत् ॥ ३५
शिवप्रियस्त्वं नितरां शिवभक्तप्रियस्तथा । त्वयैवं क्रियते वात्र त्यज भीतिं ममाधुना ॥ ३६
एतेषां मरणं ज्ञात्वा दुःखार्तेन मया यम । त्वया कृतमिति भ्रान्तं सत्यमेव विमोहनात् ॥ ३७
गच्छस्व पुरमद्याशु यथापूर्वं शिवाज्ञया । एवं कृताऽभ्यनुज्ञोऽयं वीरेण शमनस्तदा ॥ ३८
प्राप स्वसैन्यैः स्वपुरं क्षणादेव महीसुराः । तदा ववर्षुः पुष्पाणि देवास्तस्मिन्सुरेश्वरे ॥ ३९
कोलाहलं ततश्चक्रुर्भूतान्यपि सहाधिपैः । एवं वीरैर्वृतस्तस्थे वीरबाहुर्यदा द्विजाः ॥ ४०
तदैव दूतास्तत्सर्वं वृत्तान्तं शूरमूचिरे । श्रुत्वा दूतमुखेभ्यस्तु शूरपद्मा तदा भृशम् ॥ ४१
रुरोदाग्निमुखायास्मै मृतायतनुजायहि । स्त्रियश्च सर्वास्तस्याशु हाहेति रुरुदुस्तराम् ॥ ४२
दुःखिता दितिजन्मानस्सर्वे तत्पुरवासिनः । तदानीमागताः पुत्राश्शूरस्य त्रिसहस्रकाः ॥ ४३
सर्वेऽपि ते तमुद्वीक्ष्य शूरमूचुस्सुदुःखिताः । वीरैरष्टोत्तरैर्लक्षैर्भूतैश्च बलशालिभिः ॥ ४४
एकोऽयमेभिः प्रबलैर्युद्धाय प्रेरितः कथम् । मृते तस्मिन् त्वया तात किं दुःखं प्राप्यते बत ॥ ४५

ஜஹிகோபம் தயாம் க்ருத்வா மயித்வம் கருணாநிதே । இத்யுக்தவந்தம் கீனாசம் வீரபாஹுஸ்ததாப்ரவீத் ॥
சிவப்ரியஸ்த்வம் நிதராம் சிவபக்தப்ரியஸ்ததா । த்வயைவம் க்ரியதேவாத்ர த்யஜபீதிம் மமாதுனா ॥ 36
ஏதேஷாம் மரணம் க்ஞாத்வா துக்கார்தேந மயா யம ।
த்வயா க்ருதமிதிப்ராந்தம் ஸத்யமேவ விமோஹனாத் ॥ 37
கச்சஸ்வபுரமத்யாசு யதாபூர்வம் சிவாக்ஞயா । ஏவம் க்ருதாப்யனுக்ஞோऽயம் வீரேண சமனஸ்ததா ॥ 38
ப்ராப ஸ்வஸைன்யை: ஸ்வபுரம் க்ஷணாதேவ மஹீஸுரா: ।
ததா வவர்ஷு: புஷ்பாணி தேவாஸ்தஸ்மின் ஸுரேச்வரே ॥ 39
கோலாஹலம் ததச்சக்ரு: பூதான்யபி ஸஹாதிபை: ।
ஏவம் வீரைர்வ்ருதஸ்தஸ்தே வீரபாஹுர் யதா த்விஜா: ॥ 40
ததைவ தூதாஸ்தத்ஸர்வம் வ்ருத்தாந்தம் சூரமூசிரே ।
ச்ருத்வா தூதமுகேப்யஸ்து சூரபத்மா ததா ப்ருசம் ॥ 41
ருரோதாக்னி முகாயாஸ்மை ம்ருதாய தனுஜாயஹி ।
ஸ்திரியச்ச ஸர்வாஸ்தஸ்யாசு ஹாஹேதி ருருதுஸ்தராம் ॥ 42
துக்கிதா திதி ஜன்மான: ஸர்வே தத்புரவாஸிந: । ததாநீமாகதா: புத்ரா: சூரஸ்ய த்ரிஸஹஸ்ரகா: ॥ 43
ஸர்வேபிதே தமுத்வீக்ஷ்ய சூரமூசுஸ்ஸுது: கிதா: । வீரைரஷ்டோத்தரைர்லக்ஷை: பூதைச்ச பலசாலிபி:॥
ஏகோயமேபி: ப்ரபலை: யுத்தாய ப்ரேரித: கதம் ।
ம்ருதே தஸ்மின் த்வயா தாத கிம் துக்கம் ப்ராப்யதே பத ॥ 45

ஓ கருணாநிதியே! தயவு செய்து என்மீதுள்ள கோபத்தை விடவேண்டும். இவ்விதம் கூறிய யமனை வீரபாகு அப்பொழுது கூறினார். (35) ஓ தர்மராஜனே! தாங்கள் சிவனிடத்திலும் சிவபக்தர்களிடத்திலும் மிகவும் அன்பு கொண்டவர். அப்பேர்க்கொத்த நீ இவ்விதம் செய்வாயா? இப்பொழுது நம்மிடம் உனக்கு ஏற்பட்ட பயத்தை விட்டுவிடு (36) நான் இவர்கள் மரணமடைந்ததை அறிந்தவுடன் மிகவும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஸத்யமாக புத்தி மாறுதலால் நீ செய்திருப்பாய் என்று பிரமித்தேன். (37) ஆகையால் நீ இப்பொழுது சிவனின் கட்டளைப்படி சீக்கிரம் முன்போல் உனது பட்டணத்திற்கு சென்றுவிடு. இவ்விதம் வீரபாகு கட்டளையிட்டதின் பேரில் யமனும் உடனே (38) ஓ முனிவர்களே! தனது சைன்யங்களோடு ஓர் க்ஷணத்தில் தனது பட்டணம் சேர்ந்தான். அப்பொழுது தேவர்கள் தேவேசரான வீரபாகுவின் மீது புஷ்பங்களை சொரிந்தார்கள். (39) பூதர்கள் படைத்தலைவர்களோடு கூட அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். வீரபாகு இவ்விதமாக மற்ற வீரர்களால் சூழப்பட்டிருக்கையில் (40) தூதர்கள் அந்த விஷயங்களை யெல்லாம் சூரனிடம் அப்பொழுதே சொன்னார்கள். சூரபத்மன் தூதர்முகமாய் தனது மைந்தனை அக்னிமுகன் இறந்ததை அறிந்து மிகவும் கதறியழுதான். அப்போது அவனது எல்லா மனைவிகளும் "ஹா ஹா" வென்று மிகவும் கதறி யழுதார்கள். (41-42) அப்பட்டணத்தில் வஸித்த அசுரர்கள் எல்லாம் துக்கமடைந்தார்கள். அப்பொழுது சூரன் பிள்ளைகளான மூவாயிரம் பேர்கள் வந்து (43) அவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் துக்கித்தவர்களாகி சூரனை நோக்கி கூறினார்கள். மிக பலசாலிகளாகிய லக்ஷத்தெட்டு வீரர்களும் பூதர்களுமான (44) அப்பேர்க்கொத்த மிகுந்த ப்ரபல

तिष्ठामश्च वयं सर्वे जीवन्तो बलशालिनः । हिरण्यभानुकोपौच महावीर्यं पराक्रमौ ॥ ४६
सेनामृतेति च भवान् विचारं किं करोति भो । शोषणेऽपि समुद्रस्य नहि शोषो बलस्य नः ॥ ४७
मेरुं व्यत्यासयिष्यामः किंवा पर्वत वल्लभम् । वाडवं शमयिष्यामो यथेच्छं प्रेरयाशु नः ॥ ४८
भूतवीर शिशून् जित्वा गमिष्यामस्त्वदान्तिकम् । एवमुक्तस्तु तान् शूरो रणाय प्रैरयत्सुतान् ॥ ४९
लब्धानुज्ञास्ततस्सर्वे सुसन्नद्धा महौजसः । धृत द्रोण स्रजो रम्यान्रथांस्तुंगानधिष्ठिताः ॥ ५०
अनेकैश्च महाशूरैश्चतुरंगबलैस्सह । वाद्यघोषैर्जितांबोधिरवैश्छत्रैर्ध्वजैरपि ॥ ५१
प्रस्थिताश्शूरपुत्रास्ते युवानः स्थिरधन्विनः । तदा ननर्त पृथिवी भारमोक्षो भवेत् ध्रुवम् ॥ ५२
एतेषां मरणाच्छीघ्रं ममेति च महीसुराः । बभ्रमुः कङ्ककाकाश्च तेषामुपरि भीषणाः ॥ ५३
उल्काग्नयोऽपि सर्वत्र पेतुः क्षोण्यां सुदारुणाः । छत्रोपरि स्थिताश्श्येनास्तेषां वैकालरूपिणः ॥ ५४
शाकुनं संबभूवैवं भाविमृत्युप्रसूचकम् । अगणय्य तदा ते तत् समगन् रणमण्डलम् ॥ ५५

திஷ்டாமச்ச வயம் ஸர்வே ஜீவந்தோ பலசாலின: ।
ஹிரண்யபானுகோபௌச மஹாவீர்ய பராக்ரமௌ ॥ 46
ஸேனாம்ருதேதிச பவான் விசாரம் கிம் கரோதி போ ।
சோஷணேபி ஸமுத்ரஸ்ய நஹிசோஷோ பலஸ்ய ந: ॥ 47
மேரும் வ்யத்யாஸயிஷ்யாம: கிம்வா பர்வதவல்லபம் । பாடபம் சமயிஷ்யாம: யதேச்சம் ப்ரேரயாசு ந: 48
பூதவீரசிசூன் ஜித்வா கமிஷ்யாமஸ்தவாந்திகம் । ஏவமுக்தஸ்து தான் சூர: ரணாய ப்ரேரயத் ஸுதான் ॥ 49
லப்தானுக்ஞாஸ்ததஸ்ஸர்வே ஸுஸன்னத்தா மஹௌஜஸ: ।
த்ருத த்ரோணஸ்ரஜோ ரம்யான் ரதாம்ஸ்துங்கானதிஷ்டிதா: ॥ 50
அனேகைச்ச மஹாசூரை: சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ ।
வாத்ய கோஷைர்ஜிதாம்போதி ரவைச்சத்ரைர் த்வஜைரபி ॥ 51
ப்ரஸ்திதாச் சூரபுத்ராஸ்தே யுவான: ஸ்திரதன்வின: ।
ததா நநர்த ப்ருதிவி பாரமோக்ஷோ பவேத் த்ருவம் ॥ 52
ஏதேஷாம் மரணாச்சீக்ரம் மமேதிச மஹீஸுரா: । பப்ரமு: கங்க காகாச்ச தேஷாமுபரி பீஷணா: ॥ 53
உல்காக்னயோऽபி ஸர்வத்ர பேது: க்ஷோண்யாம்ஸுதாருணா: ।
சத்ரோ பரிஸ்திதாச்யேநா: தேஷாம் வைகாளரூபிண: ॥ 54
சகுனம் ஸம்பபூவைவம் பாவி ம்ருத்யு ப்ரஸூசகம் । அகணய்ய ததாதே ததகமன் ரணமண்டலம் ॥ 55

மடைந்தவர்களோடு யுத்தம் செய்வதற்கு அவன் ஒருவனை மட்டிலும் ஏன் அனுப்பினீர். அவன் இறந்ததைப் பற்றி ஏன் வீணில் துயரமடைகின்றீர். மிகவும் கஷ்டம் (45) பலசாலிகளான நாங்கள் யாவரும் மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான ஹிரண்யனும் பானுகோபனும் உயிரோடிருக்கையில் (46) சேனைகள் மடிந்துவிட்டனவென்று தாங்கள் ஏன் ஆலோசிக்க வேண்டும். கடல் வற்றினாலும் வற்றும், எங்கள் பராக்கிரமம் என்றும் குறையாது. (47) நாங்கள் மஹாமேருவைக்கூட இருப்பிடம்விட்டு புரட்டி விடுவோம். கிரிராஜனான இமயகிரி முதலிய மற்ற மலைகளைப்பற்றி யாதுகூற வேண்டும்? வடவாக்னியையும் அணைத்துவிடுவோம். ஆகையால் எங்களை இஷ்டப்படி சீக்கிரம் அனுப்புங்கள். (48) பூதர்கள், வீரர்கள், இளைஞனான ஸ்ரீ முருகன் எல்லோரையும் ஜயித்துவிட்டு தங்கள் சமீபம் திரும்பிவருகின்றோம் என இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சூரபத்மனும் அந்த பிள்ளைகளை போர்புரிவதற்கு அனுப்பினான். (49) பிறகு மகாபராக்கிரமசாலிகளான அவ்வெல்லோர்களும் தந்தையின் உத்திரவைபெற்றவர்களாகி சன்னத்தப்பட்டும், அழகான தும்பைப்பூ மாலைகளை அணிந்துகொண்டும், மிக உன்னதமான தேர்களின் மீது ஏறிக்கொண்டும் (50) மகாசூரர்களான அநேக சதுரங்க பலங்களுடனும் ஜயிக்கப்பட்ட கடலோசைகளோடுகூடிய வாத்ய கோஷங்களுடனும் குடைகளுடனும் த்வஜங்களுடனும் (51) யுவர்களான அந்த சூரபுத்ரர்கள் கெட்டியான தனுசுகளை உடையவர்களாய் புறப்பட்டார்கள். ஓ முனிவர்களே! பூமியானது இவர்களுக்கு சீக்கிரம் மரணம் ஏற்படுவதால் நமக்கு நிச்சயம் பாரம் குறையலாகும் என நர்த்தனம் செய்வதுபோல் பூகம்பமுண்டாயிற்று. அவர்களுக்குமேல் கழுகுகளும் காக்கைகளும் பயங்கரமாக வட்டமிட்டன. (52-53) கொள்ளிக்கட்டைகள் பூமியில் எங்கும் மிக பயங்கரமாக விழுந்தன. கோர உருவம் கொண்ட பருந்துகள் அவர்களுடைய குடைகள்மேல் உட்கார்ந்தன. (54) மரணம் ஸம்பவிக்கப் போவதை நன்கு அறிவிக்கின்ற இப்படிப்பட்ட அபசகுனங்களை அவர்கள்

बलयोरुभयोराशु बभूव तुमुलं रणम् । वृक्ष पर्वत पाषाण वर्षिणोर्नितरां तदा ॥ ५६
भूतसैन्यैर्महावीरैः परिभूताश्च दानवाः । इतस्ततश्च परितो दुद्रुवुर्योद्धुमक्षमाः ॥ ५७
तान् दृष्ट्वा सुकुमारास्ते कुमाराश्शूरपद्मनः । गुणानारोपयित्वाशु चापेषु सुदृढेषु च ॥ ५८
आस्फालयित्वा तान् सर्वान्महाराव विभीषणान् । ववर्षुस्सायकानुग्रान्निशितान्सुस्थिरान् बहून् ॥ ५९
पलायन्त तदात्यन्तं भूतान्यपि समन्ततः । ततश्च भूतसेनानां पतयश्च महाबलाः ॥ ६०
प्रस्थितास्सहसा भीमा महारावपराः क्षणात् । वृक्षैश्च पर्वतैर्दण्डैरास्फाल्याश्वान्रथानपि ॥ ६१
सूतानाताड्य पादैश्च रथानुत्क्षिप्य चापरान् । मुसलैरायसैस्तेषामुरस्सु सुमहत्स्वपि ॥ ६२
संताड्य च शिरांस्येषां छित्वा परशुभिस्तथा । केषांचित् पर्वतांस्तुंगानुत्क्षिप्योत्क्षिप्य कोपतः ॥ ६३
भित्वा धनूंषि चान्येषामेवं युयुधिरे भृशम् । एवमेतान् महावीरान् सेनाऽयुध्यत्ततो भृशम् ॥ ६४
शूरात्मजाः पुनस्सर्वे दृष्ट्वा जन्यं रुषान्विताः । ववर्षुरग्नेरस्त्राणि प्रज्वलन्ति महान्ति च ॥ ६५

பலயோருபயோராசு பபூவ துமுலம் ரணம்| வ்ருக்ஷபர்வத பாஷாண வர்ஷிணோர்நிதராம் ததா || 56
பூதஸைன்யைர் மஹாவீரை: பரிபூதாச்ச தானவா:| இதஸ்ததச்ச பரித: துத்ருவுர்யோத்துமக்ஷமா: || 57
தான் த்ருஷ்ட்வா ஸுகுமாராஸ்தே குமாராச்சூரபத்மன: |
குணாநாரோபயித்வாசு சாபேஷு ஸுத்ருடேஷு ச || 58
ஆஸ்பாலயித்வா தான் ஸர்வான் மஹாராவ விபீஷணான் |
வவர்ஷுஸ்ஸாயகானுக்ரான் நிசிதான் ஸுஸ்திரான் பஹூன் || 59
பலாயந்த ததாத்யந்தம் பூதான்யபி ஸமந்தத:| ததச்சபூதஸேனானாம் பதயச்ச மஹாபலா: || 60
ப்ரஸ்திதாஸ்ஸஹஸா பீமா: மஹாராவபரா: க்ஷணாத் |
வ்ருக்ஷைச்ச பர்வதைர் தண்டை: ஆஸ்பால்யாச்வான் ரதானபி || 61
ஸுதாநாதாட்ய பாதைச்ச ரதானுத்க்ஷிப்ய சாபரான் |
முஸலைராயஸைஸ்தேஷாம் உரஸ்ஸு ஸுமஹத்ஸ்வபி || 62
ஸந்தாட்யச சிராம்ஸ்யேஷாம் சித்வா பரசுபிஸ்ததா |
கேஷாம்சித் பர்வதாம்ஸ்துங்கான் உத்க்ஷிப்யோத்க்ஷிப்யகோபத: || 63
பித்வா தனூம்ஷி சாந்யேஷாம் ஏவம் யுயுதிரே ப்ருசம் |
ஏவமேதான் மஹாவீரான் ஸேனாயுத்யத்ததோ ப்ருசம் || 64
சூராத்மஜா: புனஸ்ஸர்வே த்ருஷ்ட்வா ஜன்யம் ருஷான்விதா:|
வவர்ஷுரக்னேரஸ்த்ராணி ப்ரஜ்வலந்தி மஹாந்தி ச || 65

கொஞ்சமேனும் பொருட்படுத்தாமல் யுத்த பூமிக்குச் சென்றனர். (55) உடன் அவ்விரு சைன்யங்களுக்கும் மரங்கள் மலைகள் கற்பாறைகள் இவைகளை ஒருவர்மீது ஒருவர் வர்ஷித்துக்கொண்டு மிகுந்த மயிர்க்கூச்சலுண்டாகும்படி யுத்தம் ஏற்பட்டது. (56) மஹாவீரர்களான பூதசேனைகளால் முறியடிக்கப்பட்ட அசுரர்கள் யுத்தம் செய்ய முடியாமல் இங்குமங்கும் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.(57) அவர்களைப் பார்த்து சூரபத்மனுடைய செல்வக் குமாரர்கள் யாவரும் கெட்டியான விற்களில் நாண்களைப் பூட்டி (58) அவைகளை மிகுந்த சப்தத்தினால் பயங்கரமாயிருக்கும்படி டங்காரம் செய்து மிக்க கொடூரமும் கெட்டியும் கூர்மையுமான அநேகம் பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். (59) அப்பொழுது பூதர்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். பிறகு மகாபலிஷ்டர்களான பூதசேனைத் தலைவர்கள் (60) பயங்கரர்களாக மிகுந்த சிம்மநாதம் செய்துகொண்டு வேகமாய் புறப்பட்டு ஓர் க்ஷணத்தில் மரங்களாலும் மலைகளாலும் தண்டங்களாலும் குதிரைகளையும் தேர்களையும் நொறுக்கி, (61) ஸாரதிகளையும் அடித்து கால்களால் தேர்களை உயரத்தூக்கி எறிந்து உலக்கைகளால் அவர்களுடைய விஸ்தாரமான மார்புகளில் அடித்து (62) கோடாலிகளால் சிலர் தலைகளை துண்டித்து கோபத்தோடு சிலர்கள்மேல் பெரிய மலைகளை தூக்கியெறிந்து (63) மற்றவர்களின் வில்லுகளை துண்டித்து இவ்விதமாக மிகுந்த யுத்தம் செய்தார்கள். இதேவிதமாக அசுரப்படைகளும் அம்மகாவீரர்களோடு மிகுந்த யுத்தம் செய்தார்கள். (64) பிறகு சூரன் பிள்ளைகள் யாவரும் அந்த யுத்தத்தைப்பார்த்து கோபமடைந்தவர்களாய் மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றது

तैर्विद्धदेहास्सेनेशाः किंचित् खिन्नास्तदाऽभवन् । ततो लक्षामरेशेभ्यो विजयाह्वो जयप्रदः ॥ ६६
मतिघोराचलास्तद्वत् करवीरवृषाह्वयः । अनन्तवामनोनन्तवारुणावन्तको महान् ॥ ६७
अकळंको निर्गुणको मारुतश्शशिकण्टकः । तथाशतवलिश्चैव निर्गतास्तु सहस्रकाः ॥ ६८
ते सर्वे सङ्गताश्शीघ्रं वधं तेषां दुरात्मनाम् । हन्तुमालोचयित्वाच वीरबाहुं व्यजिज्ञिपन् ॥ ६९
लब्धानुज्ञा महावीराः क्षणेनासाद्यतान्रिपून् । ववर्षुश्च शरांस्तीक्ष्णान् महाकोपेन भीषणाः ॥ ७०
परस्परं तदा तेषां महद्युद्धं बभूवहि । ततस्तेषां सहस्राणां रथान् दैत्यास्तदाच्छिदन् ॥ ७१
सहस्रसंख्यास्तेवीरास्तद्रथान्कार्मुकानपि । छित्वा गुप्तरथान् सर्वान् बभञ्जुः पर्वतोपमान् ॥ ७२
भूमिमास्थाय दैत्यास्तु वृक्षानुत्पाट्यपर्वतान् । अचिक्षिपन् सुरेष्वेषु महाकोलाहलारवाः ॥ ७३
सहस्रसंख्या वीरास्तु तान् छित्वा निशितैश्शरैः । आग्नेयास्त्राणि घोराणि मुमुचुर्दानवेषुते ॥ ७४
तच्छरैर्भिद्यमानांगास्स्रवद्रुधिरमण्डिताः । मुमुहुर्दानवाः केचित् युयुधुश्च परैः परे ॥ ७५
केचिद्वीररथानश्वावुच्चिक्षिपुरहोबलाः । वीरास्तु सहसा भूमौ पतित्वा रणगर्विताः ॥ ७६

தைர்வித்ததேஹாஸ்ஸேனேசா: கிஞ்சித் கின்னாஸ்ததா பவன் |
ததோ லக்ஷாமரேசேப்ய: விஜயாஹ்வோ ஜயப்ரத: || 66
மதி கோராசலாஸ்தத்வத் கரவீர வ்ருஷாஹ்வய:| அனந்தவாமனோனந்த வாருணவந்தகோ மஹான் 67
அகளங்கோ நிர்குணக: மாருதச்சசிகண்டக:| ததாசதவலிச்சைவ நிர்கதாஸ்து ஸஹஸ்ரகா: || 68
தே ஸர்வே ஸங்கதாச்சீக்ரம் வதம் தேஷாம் துராத்மனாம் |
ஹந்துமாலோசயித்வாச வீரபாஹும் வ்யஜிக்ஞிபன் || 69
லப்தானுக்ஞா மஹாவீரா: க்ஷணேநாஸாத்யதான்ரிபூன் |
வவர்ஷுச்ச சராம்ஸ்தீக்ஷ்ணன் மஹாகோபேந பீஷணா: || 70
பரஸ்பரம் ததா தேஷாம் மஹத்யுத்தம் பபூவஹி |
ததஸ்தேஷாம் ஸஹஸ்ராணாம் ரதான் தைத்யாஸ் ததாச்சிதன் || 71
ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாஸ்தே வீரா: தத்ரதான் கார்முகானபி |
சித்வாகுப்தரதான் ஸர்வான் பபஞ்ஜு: பர்வதோபமான் || 72
பூமிமாஸ்தாய தைத்யாஸ்து வ்ருக்ஷானுத்பாட்ய பர்வதான் |
அசிக்ஷிபன் ஸுரேஷ்வேஷு மஹாகோலாஹலாரவா: || 73
ஸஹஸ்ரஸங்க்யா வீராஸ்து தான் சித்வா நிசிதைச்சரை: |
ஆக்னேயாஸ்த்ராணி கோராணி முமுசுர்தானவேஷுதே || 74
தச்சரைர்பித்யமானாங்கா: ஸ்ரவத்ருதிரமண்டிதா:| முமுஹுர்தானவா: கேசித் யுயுதுச்ச பரை: பரே || 75
கேசித்வீரரதானச்வௌ உச்சிக்ஷிபுரஹோ பலா:| வீராஸ்து ஸஹஸா பூமௌ பதித்வாரணகர்விதா:|| 76

களும் மகிமை உள்ளதுகளுமான ஆக்னேயாஸ்திரங்களை வர்ஷித்தார்கள். (65) அவைகளால் அடிபட்ட அந்த சேனாதிபதிகள் சிறிது வருந்தியவர்களாக ஆனார்கள். பிறகு தேவேசர்களான லக்ஷம் வீரர்களில் விஜயன் ஜயப்ரதன் (66) மதிகோரன் அசலன் கரவீரவ்ருஷன் அனந்தவாமனன் அனந்தவாருணன் மஹானான அந்தகன் (67) அகளங்கன் நிர்குணகன் மாருதன் சசிகண்டன் சதவலி முதலிய ஆயிரம் பேர்கள் கிளம்பி (68) அவர்கள் யாவரும் சீக்கிரம் ஒன்றுகூடி அந்த துராத்மாக்களைக்கொல்ல ஆலோசித்து வீரபாகுவினிடம் விண்ணப்பித்தார்கள். (69) அவரால் உத்திரவுபெற்ற அந்த மஹா வீரர்கள் ஓர் க்ஷணத்தில் வந்து மிகுந்த கோபத்தோடு பயங்கரர்களாகி கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். (70) அப்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் மிகுந்த யுத்தம் உண்டாயிற்று. அசுரர்கள் அப்போது அந்த ஆயிரம் தேவ வீரர்களுடைய ரதங்களை உடைத்தார்கள். (71) உடன் அவ்வாயிரம் தேவ வீரர்களும் அசுரர்களுடைய தேர்களையும் வில்லுகளையும் நொருக்கிவிட்டு மூடிவைத்திருந்த மலைகள் போன்ற எல்லா தேர்களையும் தூளாக உடைத்தெறிந்தார்கள். (72) அசுரர்கள் பூமியில் நின்றுகொண்டு மிகுந்த அட்டஹாஸத்வனியோடு மரங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கி அந்த தேவ வீரர்கள்மீது எறிந்தார்கள். (73) அந்த ஆயிரம் வீரர்களும் அவைகளை கூர்மையான பாணங்களால் சேதித்து பின்னும் அந்த அசுரர்கள் மீதும் மஹா கோரங்களான ஆக்னேயாஸ்திரங்களை ப்ரயோகித்தார்கள். (74) அந்த அஸ்திரங்களால் சில அசுரர்கள் சரீரம் பிளக்கப்பட்டு ரத்தத்தை தாரையாக பெருகவிட்டுக்கொண்டு மூர்ச்சை அடைந்தார்கள். மற்றும்பல அசுரர்கள் தேவ வீரர்களோடு யுத்தம் செய்தார்கள். (75) சில வீரர்களுடைய

आरूढान्यरथाभूयो ववर्षुस्सायकान् बहून् । तच्छरैः पीड्यमानास्ते दानवा भृशकोपिताः ॥
सन्नद्धास्सहसा तेषां बभञ्जुश्च धनूंष्यपि ॥ ७७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे एकोनविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ विंशोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना धर्मकोपस्य मारणम् ॥

पुनश्च तेषामन्योन्यमलं युद्धंबभूवह । खेदमापुस्तदादेवा दैत्यैस्सन्ताडिताभृशम् ॥ १
ततस्तु विजयश्श्रीमान् तेषु वीरो महाबलः । लब्ध्वाचापं निषंगञ्च शरपूर्णं महेश्वरात् ॥ २
ववर्ष तेषु दैत्येषु महता मन्युना शरान् । तन्मुक्तास्सहसा तेषां शिरांस्युच्छिद्य सायकाः ॥ ३
इतस्ततश्च परितः पेतुरब्धिषु तैस्सह । पुनरुत्पन्नशिरसः क्षणादेव तदासुराः ॥ ४

ஆருடான்ய ரதாபூய: வவர்ஷுஸ்ஸாயகான் பஹூன் ।
தச்சரை: பீட்யமாநாஸ்தே தானவா ப்ருச கோபிதா: ॥
ஸன்னத்தாஸ்ஸஹஸா தேஷாம் பபஞ்ஜுச்ச தனூம்ஷ்யபி ॥ 77

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஏகோநவிம்சோத்யாய: ॥

॥ அத விம்சோத்யாய: ॥

வீரபாஹு தர்மகோபனை வதம் செய்தல்.

புனச்ச தேஷாமன்யோன்யம் அலம் யுத்தம் பபூவஹ ।
கேதமாபுஸ்ததாதேவா: தைத்யைஸ்ஸந்தாடிதா ப்ருசம் ॥ 1
ததஸ்துவிஜயச்ச்ரீமான் தேஷு வீரோ மஹாபல: । லப்த்வா சாபம் நிஷங்கம்ச சரபூர்ணம் மஹேச்வராத்
வவர்ஷதேஷு தைத்யேஷு மஹதாமன்யுனா சரான் ।
தன்முக்தாஸ்ஸஹஸா தேஷாம் சிராம்ஸ்யுச்சித்ய ஸாயகா: ॥ 3
இதஸ்ததச்ச பரித: பேதுரப்திஷு தைஸ்ஸஹ । புனருத்பன்னசிரஸ: க்ஷணாதேவ ததாஸுரா: ॥ 4

தேர்களை தூக்கி கடலில் எறிந்தார்கள். யுத்தத்தில் கர்வம் கொண்டவர்களும் பலிஷ்டர்களுமான அவ் வீரர்கள் சீக்கிரம் பூமியிலிருந்து (76) வேறு ரதங்களில் ஏறி மறுபடியும் அநேக பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். அந்த பாணங்களால் மிகவும் நொந்த அசுரர்கள் மிக கோபம் கொண்டு ஸன்னத்தர்களாகி சீக்கிரம் அவர்களுடைய வில்லுகளை முறித்தார்கள். (77)

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

மறுபடியும் அவர்களுக்கு ஒருவரோடொருவர் மிகுந்த யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது தேவர்கள் அசுரர்களால் மிகவும் அடிக்கப்பட்டு துயரமடைந்தார்கள். (1) பிறகு ஸ்ரீ மஹேச்வரனிடமிருந்து ஓர் வில்லையும் பாணங்களால் நிறைந்த அம்புராத்தூணியையும் பெற்றவனும் அவர்களில் மிகுந்த பலசாலியும் வீரனும் லக்ஷ்மீவிலாஸம் பொருந்தியவனுமான விஜயனென்பவன் (2) மிகுந்த கோபத்தோடு அசுரர்கள்மீது அம்புகளை தொடுத்தான். அவனால் விடப்பட்ட அம்புகள் சீக்கிரம் அவர்களுடைய தலைகளை அறுத்து அந்தலைகளுடன் ஸமுத்திரங்களில் இங்குமங்கும் நான்கு பக்கங்களிலும் பரவி விழுந்தன. பிறகு ஓர் க்ஷணத்தில் அசுரர்கள் மறுபடியும் தலைகள் முளைக்கப்பெற்றவர்களாகி, (3-4)

नदन्तस्सुमहाटोपा युयुधुः स्वायुधैस्सुरम् । पुनश्च तान्महाकोपात् पाणिपादशिरांस्ययम् ॥ ५
अच्छिनद्दारुणैर्बाणैर्भीषयन्सुमहारवैः । तथैवते समुत्पन्नास्सर्वांगाः पापिनोऽसुराः ॥ ६
ववर्षुस्सायकानुग्रान् विजये दुर्जयेऽरिभिः । एवं बहुप्रकारेण छित्वोत्पन्नोत्तमांगकान् ॥ ७
वीक्ष्य तेन मनश्चक्रे विचारं विजयस्तदा । अहो गुह महाबाहो सर्वदैत्यनिषूदन ॥ ८
किं कर्तव्यं मया स्वामिन्नेते मायाविनोऽसुराः । जातपाण्यंघ्रिमूर्धानश्छेदितेष्वपि तेष्विह ॥ ९
युध्यंत्यक्लिष्टमनसस्सर्वे युगपदेव माम् । इति दुःखितचित्तोऽयं दध्यौ देवं गुहं हृदि ॥ १०
प्रादुरासीच्च भगवांस्तस्मै शीघ्रमुमासुतः । विजयाद्य जयश्शीघ्रं तव भूयान्मदाज्ञया ॥ ११
एते लब्धवराः पापाः ब्रह्मणः क्रूरकर्मणः । यदेकेन शरेणैषां एकदैव महाबलः ॥ १२
आच्छिनत्ति शिरांस्याशु तदैव मरणं भवेत् । एषु यः कोपि मुक्तश्चेत् तदैवैषां न मृतिः किल ॥ १३
तस्मात्वं सहसा वीर शरेणैकेन तानिमान् । मारयोच्छिद्य मूर्धांश्च मदाज्ञाहि गरीयसी ॥ १४

நதந்தஸ்ஸுமஹாடோபா யுயுது: ஸ்வாயுதைஸ்ஸுரம் ।
புனச்சதான் மஹாகோபாத் பாணிபாத சிராம்ஸ்யயம் ॥ 5
அச்சினத்தாருணைர்பாணை: பீஷயன் ஸுமஹாரவை: ।
ததைவதே ஸமுத்பன்னா: ஸர்வாங்கா: பாபினோஸுரா: ॥ 6
வவர்ஷுஸ்ஸாயகானுக்ரான் விஜயே துர்ஜயேரிபி: ।
ஏவம் பஹுப்ரகாரேண ச்சித்வோத்பன்னோத்தமாங்ககான் ॥ 7
வீக்ஷ்ய தேந மனச்சக்ரே விசாரம் விஜயஸ்ததா । அஹோ குஹமஹாபாஹோ ஸர்வதைத்ய நிஷூதன ॥ 8
கிம் கர்தவ்யம் மயா ஸ்வாமின் ஏதே மாயாவினோஸுரா: ।
ஜாதபாண்யங்க்ரி மூர்த்தாந: சேதிதேஷ்வபி தேஷ்விஹ ॥ 9
யுத்யந்த்யக்லிஷ்டமனஸ: ஸர்வே யுகபதேவ மாம் ।
இதி துக்கித சித்தோயம் தத்யௌ தேவம் குஹம் ஹ்ருதி ॥ 10
ப்ராதுராஸீச்ச பகவான் தஸ்மை சீக்ரமுமாஸுத: । விஜயாத்ய ஜயச்சீக்ரம் தவபூயான் மதாக்ஞயா ॥ 11
ஏதே லப்த வரா: பாபா: ப்ரம்மண: க்ரூரகர்மண: । யதேகேந சரேணைஷாம் ஏகதைவ மஹாபல: ॥ 12
ஆச்சினத்தி சிராம்ஸ்யாசு ததைவ மரணம் பவேத் ।
ஏஷுய: கோபிமுக்தச்சேத் ததைஷாம் ந ம்ருதி: கில ॥ 13
தஸ்மாத்வம் ஸஹஸா வீர சரேணைகேந தானிமான் । மாரயோச்சித்ய மூர்த்னச்ச மதாக்ஞாஹி கரீயஸீ ॥

மிகுந்த கர்வத்தோடு கூச்சலிட்டுக்கொண்டு தங்கள் ஆயுதங்களால் தேவனை விஜயனோடு யுத்தம் செய்தார்கள். பிறகு விஜயன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு சிங்கநாதத்தால் அதட்டிக்கொண்டு பயங்கரமான பாணங்களால் அவர்களுடைய கைகால் முதலியவைகளை திரும்பவும் துண்டித்தார். பிறகு அதேவிதமாக எல்லா அவயவங்களும் மறுபடி முளைக்கலாகி பாபிகளான அந்த அசுரர்கள் (5-6) சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாத இந்த விஜயன்மீது கொடுமையான சரங்களை பிரயோகித்தார்கள். இவ்வாறு பலவிதமாக துண்டிக்கப்பட்ட தலைகளெல்லாம் மறுபடி முளைக்கின்ற அந்த அசுரர்களைப்பார்த்து விஜயன் அப்போது அந்தகாரணத்தினால் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டு மஹாபுஜங்களை உடையவரும் ஸகல அசுரர்களையும் நாசம் செய்கின்றவருமான ஓ ஸ்ரீ குஹபிரானே! (8) ஓ சுவாமி! கைகளால் தலை முதலிய அவயவங்களை நான் துண்டித்தபோதிலும் அந்த மாயாவிகளான அசுரர்கள் அவைகள் மறுபடி முளைக்கலாகி திரும்பவும் எல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் மனம் சளியாமல் என்னுடன் சண்டையிடுகிறார்களே இதற்கு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என மனவருத்தத்துடன் தேவனை குஹனை மனதில் தியானம் செய்தார். (9-10) பார்வதியின் மைந்தனை அந்த பகவான் சீக்கிரம் அவன்முன் ஆவிர்பவித்து "ஓ விஜயா! இப்பொழுது எனது கட்டளையினால் உனக்கு ஜயமுண்டாகப் போகிறது". (11) கொடிய செய்கையை உடைய இந்த பாவிகள் ப்ரும்மாவிடமிருந்து வரன் அடைந்தவர்கள். யாதொரு பலவான் ஒரே பாணத்தினால் இந்த எல்லோர்களுடைய தலைகளையும் ஒரே சமயத்தில் (12) சீக்கிரம் துண்டிக்கிறானோ அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு மரணமுண்டாகும். இவர்களால் யாராவது ஒருவன் விடுபட்டாலும் அப்பொழுது அவர்களுக்கு மரணம் கிடையாது. (13) ஆகையால் ஓ வீரா! நீ சீக்கிரம் ஒரே பாணத்தினால் இந்த எல்லா அசுரர்களுடைய தலைகளையும் துண்டித்து இவர்களை கொல்லுவாய்.

इति येन विधातुर्वै शिरश्छेदं चकार तत् । दत्वा महद्भैरवास्त्रं भैरवं शत्रुसंहृतौ ॥ १५
अन्तर्दधे क्षणादेव भगवान्पार्वतीसुतः । लब्धास्त्रो विजयः स्कन्दात् कृत कोलाहलारवः ॥ १६
सन्दधे तन्महाभीमं सर्वशत्रुनिबर्हणम् । तदस्त्रं बहुधाभिन्नं नानाभैरवरूपभाक् ॥ १७
यदा प्रतस्थे तरसा कंपयन् सकलान्रिपून् । तदा मत्तो महाबाहुर्दृष्ट्वा दैत्यवरस्तुतत् ॥ १८
मायास्त्रं तत्यजे कोपात् निवारयितुमाशुसः । अगणय्याशुतत्क्षिप्रादाहत्यासुरसंभवान् । १९
अमारयन्महावेगाच्छिरांस्याच्छिद्य चैकदा । मृतेषु तेषु दैत्येषु त्रिसहस्रेषु भूसुराः ॥ २०
विजयस्तु प्रहृष्टात्मा स्तवं स्कान्दं चकार सः । भूतान्यपि महारावं चक्रुस्सर्वाणि भीषणम् ॥ २१
ववर्षुर्देवतास्सर्वाः पौष्पीं वृष्टिं तदा भृशम् । तदेतत्सर्वमालोक्य दूताश्शूरं व्यजिज्ञिपन् ॥ २२
तच्छ्रुत्वा शूरपद्मासौ दुःखाब्धौ निममज्जहि । तमेनं धर्मकोपाख्यः प्रकृतीनां वरो महान् ॥ २३
आत्मपुत्रपितृभ्रातृबंधूनां मरणेह्यपि । नहि शोको महावीर्यपराक्रमवतामिह ॥ २४

இதி யேந விதாதுர்வை சிரச்சேதம் சகாரதத் ।
தத்வா மஹத் பைரவாஸ்த்ரம் பைரவம் சத்ரு ஸம்ஹ்ருதௌ ॥ 15
அந்தர்ததே க்ஷணாதேவ பகவான் பார்வதீஸுத: ।
லப்தாஸ்த்ரோ விஜய: ஸ்கந்தாத் க்ருத கோலாஹலாரவ: ॥ 16
ஸந்ததே தன்மஹாபீமம் ஸர்வசத்ரு நிபர்ஹணம் । ததஸ்த்ரம் பஹுதாபின்னம் நாநாபைரவ ரூபபாக் ॥
யதா ப்ரதஸ்தே தரஸா கம்பயன் ஸகலான் ரிபூன் ।
ததா மத்தோ மஹாபாஹு: த்ருஷ்ட்வா தைத்ய வரஸ்துதத் ॥ 18
மாயாஸ்த்ரம் தத்யஜே கோபாத் நிவாரயிதுமாசுஸ: ।
அகணய்யாசு தத் க்ஷிப்ராத் ஆஹத்யாஸுர ஸம்பவான் ॥ 19
அமாரயன் மஹாவேகாத் சிராம்ஸ்யாச்சித்ய சைகதா ।
ம்ருதேஷு தேஷு தைத்யேஷு த்ரிஸஹஸ்ரேஷு பூஸுரா: ॥ 20
விஜயஸ்து ப்ரஹ்ருஷ்டாத்மா ஸ்தவம் ஸ்காந்தம் சகாரஸ: ।
பூதான்யபி மஹாராவம் சக்ருஸ்ஸர்வாணி பீஷணம் ॥ 21
வவர்ஷுர் தேவதாஸ்ஸர்வா: பௌஷ்பீம் வ்ருஷ்டிம் ததா ப்ருசம் ।
ததேதத் ஸர்வமாலோக்ய தூதாச்சூரம் வ்யஜிக்ஞிபன் ॥ 22
தத் ச்ருத்வா சூரபத்மாஸௌ துக்காப்தௌ நிமமஜ்ஜஹி ।
தமேனம் தர்மகோபாக்ய: ப்ரக்ருதீனாம் வரோமஹான் ॥ 23
ஆத்ம புத்ர பித்ரு ப்ராத்ரு பந்தூநாம் மரணேஹ்யபி । நஹிசோகோ மஹாவீர்ய பராக்ரமவதாமிஹ ॥ 24

எனது ஆக்ஞை மிக பெரியதல்லவோ! (14) எனக்கூறி எந்த அஸ்திரத்தினுல் ப்ரும்மாவினுடைய தலை துண்டிக்கப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட சத்ருக் கூட்டங்களுக்கு மிக பயங்கரமான பைரவாஸ்திரத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து (15) பார்வதியின் மைந்தனுன ஸ்ரீ பகவான் க்ஷணத்தில் மறைந்தார். பிறகு ஸ்ரீ ஸ்கந்தனிடமிருந்து அடையப்பட்ட அஸ்திரத்தை உடைய விஜயன் மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு (16) ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்கின்ற மஹா பயங்கரமான அந்த அஸ்திரத்தை ப்ரயோகம் செய்தார். அந்த அஸ்திரமானது பல பைரவ மூர்த்திகளின் உருவங்களை அடைந்து பலவாருகப் பிரிந்து (17) ஸகல சத்துருக்களையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு வேகமாய் புறப்படுகையில் அதைப் பார்த்து நீண்ட கைகளை உடைய அசுரச்ரேஷ்டனுன மத்தன் என்பவன் (18) அதை தடுப்பதற்காக மிகுந்த கோபத்தோடு சீக்கிரம் மாயாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். அதை அப்பைரவாஸ்திரம் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் கண்டித்துவிட்டு மிக வேகத்தோடு ஒரே தடவையில் எல்லோர்களுடைய தலைகளையும் துண்டித்து அந்த அசுரர்களை கொன்றுவிட்டது. ஓ முனிவர்களே! அந்த மூவாயிரம் அசுரர்களும் மடிந்தவுடன் (19-20) அந்த விஜயன் மிகுந்த மன மகிழ்ச்சி கொண்டவனுய் ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தார். ஸகல பூதர்களும் பயங்கரமாக பெரும் கூச்சலிட்டார்கள். (21) அப்போது தேவர்கள் மிகுதியாக மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். அவையெல்லாம் கண்டு தூதர்கள் சூரனிடம் ஓடி சொன்னுர்கள். (22) அது கேட்டு சூரன் துக்க ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கினுன். அப்பொழுது மந்திரிகளில் சிறந்த பெருமை பொருந்திய தர்மகோபனென்பவன் அந்த சூரபத்மனை நோக்கி (23) தன் பிள்ளை தகப்பன் சகோதரன் முதலிய பந்துவர்க்கங்கள் இறந்த போதிலும் மஹாவீர்ய பராக்கிரமங்களை

त्वंतु दैत्यवरो धीमान् सर्वेषामधिपो महान् । दुःखितुं तु नयुक्तं ते सर्वदा सर्वद प्रभो ॥ २५
वर्ततेऽस्मद्वशेकालस्सर्वेषां प्राणहारकः । स्रष्टाच वर्तते स्रष्टुं प्राणानत्रगतानपि ॥ २६
ऐश्वर्यं वीर्यमतुलमिन्द्रलोकरथं तथा । सेनाच मन्त्रिणो वीराः किंन्यूनं तव भो विभो ॥ २७
इत्यादि वचनैश्शूरं प्राप्तदुःखं महासुरम् । क्रमेण सान्त्वयामास धर्मकोपो महामतिः ॥ २८
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गतशुग्दानवेश्वरः । जित्वाहमेव तान्सर्वान् आगमिष्यामि शीघ्रतः ॥ २९
इत्युक्त्वा धर्मकोपेन प्रतस्थे महता यदा । तदैनं धर्मकोपस्तु प्राह वाचं महामतिः ॥ ३०
अल्पोपरि त्वया गन्तुमसांप्रतमिहाधिप । अस्मदादिषु सर्वेषु तिष्ठत्स्वद्यानुजीविषु ॥ ३१
गत्वाहं तान् जयिष्यामि रिपून् सर्वानिहागतान् । त्वदाज्ञां शिरसा धृत्वा दानवानामधीश्वर ॥ ३२
निशम्य तद्वचश्शूरः सन्तोषेण तथेतितम् । प्रेरयित्वाऽऽसनं सैंहं आरुरोह पुनश्चसः ॥ ३३
ततश्च धर्मकोपस्तु धृतनानावरास्त्रवान् । दिग्गजं पुण्डरीकाख्यं आरुह्य निरगात् किल ॥ ३४
ध्वजच्छत्रपताकौघवारितार्कातपोतुलः । बहवश्च तदामात्याश्चतुरंगबलान्यपि ॥ ३५

த்வந்து தைத்யவரோ தீமான் ஸர்வேஷாமதிபோ மஹான் |
துக்கிதும்து நயுக்தம் தே ஸர்வதா ஸர்வதப்ரபோ || 25
வர்ததேஸ்மத்வசேகால: ஸர்வேஷாம் ப்ராணஹாரக: |
ஸ்ரஷ்டாச வர்ததே ஸ்ரஷ்டும் ப்ராணாநத்ரகதாநபி || 26
ஐச்வர்யம் வீர்யமதுலம் இந்த்ரலோகரதம் ததா |
ஸேனாச மந்த்ரிணோ வீரா: கிம் ந்யூனம் தவ போ விபோ || 27
இத்யாதி வசனைச்சூரம் ப்ராப்ததுக்கம் மஹாஸுரம் | க்ரமேண ஸாந்த்வயாமாஸ தர்மகோபோமஹாமதி:
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா கதசுக்தானவேச்வர: | ஜித்வாஹமேவதான்ஸர்வான் ஆகமிஷ்யாமி சீக்ரத: 29
இத்யுக்த்வா தர்மகோபேந ப்ரதஸ்தே மஹதா யதா |
ததைனம் தர்மகோபஸ்து ப்ராஹவாசம் மஹாமதி: || 30
அல்போபரித்வயாகந்தும் அஸாம்ப்ரதமிஹாதிப |
அஸ்மதாதிஷு ஸர்வேஷு திஷ்டத்ஸ்வத்யாநுஜீவிஷு || 31
கத்வாஹந்தான் ஜயிஷ்யாமி ரிபூன் ஸர்வானிஹாகதான் |
த்வதாக்ஞாம் சிரஸா த்ருத்வா தானவானாமதீச்வர || 32
நிசம்ய தத்வசச்சூர: ஸந்தோஷேண ததேதிதம் | ப்ரேரயித்வா஽ஸநம் ஸைம்மம் ஆருரோஹ புனச்சஸ: ||
ததச்ச தர்மகோபஸ்து த்ருதநாநாவராஸ்த்ரவான் | திக்கஜம் புண்டரீகாக்யம் ஆருஹ்ய நிரகாத் கில || 34
த்வஜச்சத்ரபதாகௌக வாரிதார்காதபோதுல: | பஹவச்ச ததாமாத்யா: சதுரங்க பலான்யபி || 35

உடையவர்கள் இவ்வாறு துக்கப்படுவது தகாதல்லவா! (24) எக்காலத்திலும் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் பிரபுவே! அசுரச்ரேஷ்டரும் மஹா புத்திசாலியும் எல்லோருக்கும் அரசரும் மஹா மகிமை கொண்டவருமான தாங்கள் இவ்வாறு துக்கப்படுவது தகுதியல்ல. (25) எல்லோருடைய உயிரையும் அபகரிக்கின்ற யமன் நம் வசத்திலிருக்கின்றான். போன உயிரைக்கூட ச்ருஷ்டிப்பதற்கு ப்ரும்மாவும் நம் வசமிருக்கின்றார். (26) ஐச்வர்யம் வீர்யம் இந்திரவிமானம் சைன்யங்கள் வீரர்களான மந்திரிகள் முதலிய யாவருமிருக்கையில் ஓ பிரபுவே! தங்களுக்கு என்ன குறையிருக்கின்றது. (27) இது முதலான வார்த்தைகளால் மகா புத்திசாலியான தர்மகோபன் துக்கமடைந்தவனும் மஹாசுரனுமாகிய சூரபத்மனை ஸமாதானப்படுத்தினான். (28) அவனது வசனத்தைக் கேட்டு அசுர வேந்தனை சூரன் துக்கம் நீங்கி நானே சென்று எல்லோரையும் சீக்கிரத்தில் ஜயித்து திரும்புவேன். (29) என மகிமை பொருந்திய தர்மகோபனை நோக்கி கூறிவிட்டு புறப்படுகையில் மஹா புத்திசாலியான அந்த தர்மகோபன் வசன முரைத்ததாவது (30) தங்கள் வேலைக்காரர்களாகிய நாங்கள் எல்லோருமிருக்கும் போது இந்த அற்பர்களை கருதி தாங்கள் செல்வது தகுதியல்ல. (31) ஓ அசுரேச்வரா! தங்கள் கட்டளையை சிரஸால் வஹித்து நான் சென்று இங்கு வந்த எல்லா சத்ருக்களையும் ஜயித்து விடுகிறேன் எனக் கூறினான். (32) சூரன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு சந்தோஷத்தோடு அப்படியே செய் என்று அவனை அனுப்பி மறுபடியும் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தான் (33) பிறகு தர்மகோபன் பல சிறந்த அஸ்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு புண்டரீகமென்கிற திக்கஜத்தின் மீது ஏறி புறப்பட்டான். (34) த்வஜங்கள் குடைகள் ஆலவட்டங்கள்

वाद्यानामारवाश्चासन् प्रळयांभोदनादवत् । एवं निर्गत्य बहीस्ता वीथीरालंघ्य शीघ्रतः ॥ ३६
प्राप युद्धस्थलं घोरं सह सैन्यैर्महाबलैः । तमायान्तं तदा वीक्ष्य भूतानि सुमहारवान् । ३७
चक्रुरुत्प्लुत्यवेगेन समुद्रइवभीषणम् । निशम्य तानयं भीमो विचाराक्रान्तमानसः ॥ ३८
धनुषारोपयित्वाशु गुणमास्फाल्य कोपतः । ववर्ष भूतसेनासु सायकान्निशितान्बहून् ॥ ३९
बलयोरुभयोर्भूत दानवानां परस्परम् । वीराणां लक्षसंख्यानां मंत्रिणांच महद्रणम् ॥ ४०
वर्षतां देवतास्त्राणि नामानि वदतांगुणान् । संबभूव महाघोरं तुमुलं भीषणं भृशम् ॥ ४१
तदा वीरास्तु तेसर्वे यमदूता इवाशुगाः । आगत्य तरसा तेषां प्राणानादाय निर्गताः ॥ ४२
तान् दृष्ट्वा केचिदसुराः पलायनमहोश्रिताः । तदाशु धर्मकोपोऽपि भूतसेनासुकोपतः ॥ ४३
ववर्ष सायकानुग्रान् भीषयंश्च महारवैः । पुण्डरीकगजोऽप्यन्यानमारयदहो रिपून् ॥ ४४
ततस्तु वीरा नागेऽस्मिन् तत्यजुर्मार्गणान् बहून् । स्रवद्रुधिरसर्वांगो महाकोपेन दिग्गजः ॥ ४५
गृहीत्वा मुसलं घोरमायसं वेगतो भृशम् । अताडयच्च भूतानि तेन सर्वाणि तान्यथ ॥ ४६

வாத்யானுமாரவாச்சாஸன் ப்ரளயாம்போத நாதவத் |
ஏவம் நிர்கத்ய பஹிஸ்தா: வீதீராலங்க்ய சீக்ரத: || 36
ப்ராப யுத்தஸ்தலம் கோரம் ஸஹஸைன்யைர்மஹாபலை: |
தமாயாந்தம் ததாவீக்ஷ்ய பூதாநி ஸுமஹாரவான் || 37
சக்ருருத்ப்லுத்யவேகேந ஸமுத்ரஇவபீஷணம் | நிசம்யதானயம் பீம: விசாராக்ராந்தமானஸ: || 38
தனுஷாரோபயித்வாசு குணமாஸ்பால்ய கோபத: |
வவர்ஷ பூதஸேனாஸு ஸாயகான் நிசிதான் பஹூன் || 39
பலயோருபயோர்பூத தானவானாம் பரஸ்பரம் | வீராணும் லக்ஷஸங்க்யாணும் மந்த்ரிணும்ச மஹத்ரணம் 40
வர்ஷதாம் தேவதாஸ்த்ராணி நாமானி வததாம் குணன் |
ஸம்பபூவ மஹாகோரம் துமுலம் பீஷணம் ப்ருசம் || 41
ததா வீராஸ்து தே ஸர்வே யமதூதா இவாசுகா: | ஆகத்ய தரஸா தேஷாம் ப்ராணுநாதாய நிர்கதா: || 42
தான் த்ருஷ்ட்வா கேசிதஸுரா: பலாயனமஹோச்ரிதா: | ததாசு தர்மகோபோபி பூதஸேனுஸுகோபத:
வவர்ஷஸாயகானுக்ரான் பீஷயம்ச்ச மஹாரவை: | புண்டரீக கஜோऽப்யன்யா நமாரயதஹோ ரிபூன் || 44
ததஸ்து வீரா நாகேஸ்மின் தத்யஜுர் மார்கணுன் பஹூன் |
ஸ்ரவத்ருதிரஸர்வாங்க: மஹாகோபேந திக்கஜ: || 45
க்ருஹீத்வா முஸலம் கோரம் ஆயஸம் வேகதோ ப்ருசம் |
அதாடயச்ச பூதாநி தேந ஸர்வாணிதான்யத || 46

இவைகளால் தடுக்கப்பட்ட வெய்யிலே உடையவனுகி அனேகம் மந்திரிகளும் நான்கு வித சைன்யங்களும் பிரளயகால மேக கர்ஜனையை ஒத்த வாத்ய கோஷங்கள் முழங்க இவ்விதமாக அந்த தர்மகோபன் புறப்பட்டு அனேகம் வீதிகளைத் தாண்டி வேகமாக (35-36) மிகுந்த பலசாலிகளான சைன்யங்களுடன் கோரமான யுத்த பூமிக்கு வந்தான். அப்பொழுது வருகின்ற அவனைக் கண்டு பூதர்களெல்லாம் வேகமாக கிளம்பி குதித்து ஸமுத்ரம் போல் பயங்கரமாக கோலாகல சப்தம் செய்தார்கள். பயங்கரனுன சூரன் அந்த சப்தங்களைக் கேட்டு விசாரத்துடன் கூடிய மனதுடையவனுகி (37-38) சீக்கிரம் வில்லில் நாணேற்றி டங்காரம் செய்து கோபத்துடன் பூத சைன்யங்களின் மேல் கூர்மையான பல பாணங்களை வர்ஷித்தான். (39) அசுரப் படைகளோடு பூதப் படைகளுக்கும் மந்திரிகளோடு லக்ஷம் வீரர்களுக்கும் ஆக இரு சைன்யங்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் பெரிய யுத்தம் உண்டாயிற்று. (40) மேலும் அவர்கள் அனேகம் தேவதைகளுடைய அஸ்திரங்களை அதனின் பெயர்களையும் மகிமைகளையும் கூறிக் கொண்டாடி வர்ஷிக்கலாகி மிக அமக்களமும் பயங்கரமுமான கொடிய யுத்தம் ஏற்பட்டது (41) அப்பொழுது எல்லா வீரர்களும் அதிசீக்கிரம் வருகின்ற யமதூதர்கள் போல் வந்து சீக்கிரம் அவர்களுடைய உயிரை வாங்கி சென்று விட்டார்கள். (42) சில அசுரர்கள் அவர்களைப் பார்த்து உடன் ஓடிவிட்டார்கள். அப்போது தர்மகோபனும் கோபத்தோடு சிம்ம நாதத்தால் பயமுறுத்திக் கொண்டு பூத சைன்யங்கள் மீது அனேகம் கொடிய பாணங்களை வர்ஷித்தான். புண்டரீகமென்ற யானையும் மற்ற சத்துருக்களை கொன்றது. இது மிக்க ஆச்சரியம். (43-44) பிறகு வீரர்கள் அந்த யானையின் மீது அனேகம் பாணங்களை விட்டார்கள். அதனுல் அந்த திக்கஜம் உடல் முழுவதும் ரத்தம் பெருக மிகுந்த கோபத்தோடு (45) ஓர் கோரமான

मुमुहुः कानिचित्तेषु पलायन्तिस्म कानिचित् । वीरबाहुस्तु तद्वीक्ष्य वीराणामधिपः क्रुधा ॥ ४७
तस्मिन् पृषत्कान्सुबहून् अत्यजत्सहसागजे । विद्धमात्रेण तद्बाणैः किंचित्क्षीणबलोऽभवत् ॥ ४८
दृष्ट्वैतत् धर्मकोपस्तु शमयित्वा गजेश्वरम् । तस्मिन्वीरे शतं कोपात् बाणानामयुतं द्विजाः ॥ ४९
तदानीं देववर्योऽसौ रुधिराप्लुतविग्रहः । रथे स्वके क्षणं तस्थे विद्धदेहः पराशुगैः ॥ ५०
पुनस्सदैत्य चण्डाळो ज्ञात्वा तं खिन्नमानसम् । प्राहिणोच्छक्तिमान् शक्तिं कृतसंरावभीषणाम् ॥ ५१
वीरबाहुस्ततः कोपादुत्थायाभ्यागतान्तिकाम् । धूळीचकार बाणेन तामेकेन ततो द्विजाः ॥ ५२
पुनश्च कवचं तस्य चिच्छेद सुदृढं शरैः । छिन्नस्वकञ्चुकोऽमात्यो दैत्येशस्य तदा रुषा ॥ ५३
नुनोद दण्डं पृथुलं दण्डपाणिरिवान्तकः । वीरोऽयं तस्य पतनाद्दुःखमाप तदाक्षणम् ॥ ५४
वीरवादं बलं वीर्यमुक्त्वा स्वस्यासुरो महान् । बहून्ववर्ष नाराचान्निशितान् देवनायके ॥ ५५
वीरोऽपि तरसा तस्मिन् मुक्त्वास्त्राणि महद्रुषा । मुमोच शक्तिमतुलां स्मृत्वा विकृतिमस्य सः ॥ ५६

முமுஹு: காநிசித்தேஷு பலாயந்திஸ்மகாநிசித் | வீரபாஹுஸ்து தத்வீக்ஷ்ய வீராணாமதிப: க்ருதா || 47
தஸ்மின் ப்ருஷத்கான் ஸுபஹூன் அத்யஜத்ஸஹஸா கஜே |
வித்தமாத்ரேண தத்பாணை: கிஞ்சித் க்ஷீணபலோபவத் || 48
த்ருஷ்ட்வைதத்தர்ம கோபாஸ்து சமயித்வா கஜேச்வரம் |
தஸ்மின் வீரேச தம் கோபாத் பாணாநாமயுதம் த்விஜா: || 49
ததாநீம் தேவவர்யோஸௌ ருதிராப்லுத விக்ரஹ: |
ரதே ஸ்வகே க்ஷணம் தஸ்தே வித்ததேஹ: பராசுகை: || 50
புன்ஸ்ஸதைத்ய சண்டாள: ஜ்ஞாத்வா தம் கின்னமானஸம் |
ப்ராஹிணோத் சக்திமான் சக்திம் க்ருதஸம்ராவ பீஷணாம் || 51
வீரபாஹுஸ்தத: கோபாத் உத்தாயாச்வாக தாந்திகாம் |
தூளீசகாரபாணேந தாமேகேந ததோ த்விஜா: || 52
புனச்ச கவசம் தஸ்ய சிச்சேத ஸுத்ருடம் சரை: | சின்னஸ்வகஞ்சுகோமாத்ய: தைத்யேசஸ்ய நதாருஷா
நுநோத தண்டம் ப்ருதுலம் தண்டபாணிரிவாந்தக: | வீரோSயம் தஸ்யபதனாத் துக்கமாப ததாக்ஷணம் 54
வீரவாதம் பலம் வீர்யம் உக்த்வா ஸ்வஸ்யாஸுரோமஹான் |
பஹூன் வவர்ஷ நாராசான் நிசிதான் தேவ நாயகே || 55
வீரோபி தரஸா தஸ்மின் முக்த்வாஸ்த்ராணி மஹத்ருஷா |
முமோச சக்தி மதுலாம் ஸ்ம்ருத்வா விக்ருதிமஸ்ய ஸ: || 56

இரும்புலக்கையை யெடுத்து அதனால் மிகுந்த வேகத்தோடு எல்லா பூதர்களையும் அடிக்க (46) அவர்களில் சிலர் மூர்ச்சை யடைந்தார்கள். சிலர் ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து வீரர்களுக்கதிபரான வீரபாகு கோபத்தினால் (47) அந்த யானையின் மேல் சீக்கிரம் அனேகம் பாணங்களை தொடுக்க அந்த பாணங்களால் அடிபட்டவுடன் அந்த யானை சிறிது பலஹீனமடைந்தது. (48) ஓ முனிவர்களே! அதைப் பார்த்து தர்மகோபன் அந்த கஜராஜனை ஸமாதானம் செய்துவிட்டு அந்த வீரபாகுவின் மீது கோபத்தோடு பதினாயிரம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். (49) அப்பொழுது தேவச்ரேஷ்டர் சத்துருவின் பாணங்களால் அடிபட்டு சரீரமெங்கும் ரத்தம் பெருக ஓர் க்ஷண நேரம் தன் ரதத்தில் ஓய்ந்திருந்தார். (50) மறுபடியும் மிகுந்த பலவானான அந்த அசுரச்சண்டாளன் அவர் மனம் நொந்திருப்பதை அறிந்து மிகுந்த சப்தத்தால் பயங்கரமான வேலை பிரயோகித்தான். (51) ஓ முனிவர்களே! பிறகு வீரபாகு வேகமாயெழுந்து சமீபத்தில் வந்த அந்த வேலை ஓர் பாணத்தால் தூளாக்கிவிட்டு (52) மறுபடி சில பாணங்களால் மிக கெட்டியான அவனுடைய கவசத்தை பிளந்தார். அசுரராஜனுடைய மந்திரியான தர்மகோபன் கவசமிழந்ததால் மிகுந்த கோபம் கொண்டு (53) தண்டத்தை கையிலுடைய யமன் போல் ஓர் பெரிய தண்டத்தை யெடுத்து அவர் மீது எறிய அது விழுந்ததினால் வீரபாகு க்ஷணநேரம் துக்கமடைந்தார். (54) அந்த மஹாசுரன் தனது வீராவளி பலம் சௌர்யம் இவைகளை கூறிக்கொண்டு அந்த தேவநாயகன் மீது மிகக் கூர்மையான அனேகம் நாராசங்களை வர்ஷித்தான் (55) வீரபாகுவும் மிகுந்த கோபத்தோடு அவன் மேல் அனேகம் அஸ்திரங்களை விட்டு அவனது கொடுந்தன்மையை நினைத்து நிகரற்ற தனது

असुरस्तु दुरात्मायं अस्त्रेणैतां बताच्छिनत् । तद्दृष्ट्वा सहसामर्षात् वीरबाहुः क्षणात्पुनः ॥ ५७
बिभेदास्त्रेण तस्योरो निष्ठुरं दृषदोऽपिच । तदानीमेव दैत्योऽसावमूर्च्छद्गजकन्धरे ॥ ५८
तदैवसमहेभोऽपि गृहीत्वा मुसलं दृढम् । तेन सन्ताड्य वीरस्य सूतं तं प्रापयन्मृतिम् ॥ ५९
ततः कोपवशाद्देवस्त्ववरुह्य रथाद्द्रुतम् । कपोले ताडयित्वैनं गृहीत्वोर्ध्वं नुनोदसः ॥ ६०
धर्मकोपस्य नागेन्द्रः पतित्वा भूतले क्षणात् । मुमोह परमेशेनगजासुरइवद्विजाः ॥ ६१
अथ भूयोऽपि दैत्योऽयं पापात्मा द्रुतमुत्थितः । दण्डं महान्तमादाय वक्षस्येनमताडयत् ॥ ६२
बभञ्ज तं करेणायं गृहीत्वा कोपविह्वलः । वीक्ष्य तद्दानवश्रेष्ठो मुमोच कुलिशं महत् ॥ ६३
पुरएवास्य देवोऽयं गत्वादायकरेणतत् । अताडयन्महाकोपादसुरं पापिनं तदा ॥ ६४
पतितं तं महीपृष्ठे पादेनापि जघानहि । उद्वमंश्चतदारक्तमास्येनायं मृतोऽसुरः ॥ ६५

அஸுரஸ்து துராத்மாயம் அஸ்த்ரேணைதாம் பதாச்சினத் |
தத் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸா மர்ஷாத் வீரபாஹு: க்ஷணாத்புன: || 57
பிபேதாஸ்த்ரேண தஸ்யோர: நிஷ்டுரம் த்ருஷதோபிச |
ததாநீமேவ தைத்யோஸெள அமூர்ச்சத் கஜகந்தரே || 58
ததைவ ஸமஹேபோபி க்ருஹீத்வா முஸலம் த்ருடம் |
தேந ஸந்தாட்ய வீரஸ்ய ஸூதம் தம் ப்ராபயன் ம்ருதிம் || 59
தத: கோபவசாத்தேவஸ் த்வவருஹ்ய ரதாத்த்ருதம் |
கபோலே தாடயித்வைநம் க்ருஹீத்வோர்த்வம் நுநோதஸ: || 60
தர்மகோபஸ்ய நாகேந்த்ர: பதித்வா பூதலே க்ஷணாத் | முமோஹ பரமேசேன கஜாஸுர இவ த்விஜா: ||
அதபூயோபி தைத்யோயம் பாபாத்மா த்ருதமுத்தித: |
தண்டம் மஹாந்தமாதாய வக்ஷஸ்யேந மதாடயத் || 62
பபஞ்ஜதம் கரேணாயம் க்ருஹீத்வா கோபவிஹ்வல: |
வீக்ஷ்யதத் தானவ ச்ரேஷ்ட: முமோச குலிசம் மஹத் || 63
புர ஏவாஸ்ய தேவோயம் கத்வா தாயகரேண தத் | அதாடயன் மஹாகோபாத் அஸுரம் பாபினம் ததா ||
பதிதம் தம் மஹீப்ருஷ்டே பாதேநாபி ஜகானஹி |
உத்வமம்ச்ச ததாரக்தம் ஆஸ்யேனாயம் ம்ருதோஸுர: || 65

வேலே பிரயோகித்தார். (56) துராத்மாவாகிய அசுரன் அந்த வேலே கண்டித்து விட்டான். ஆச்சரியம், வீரபாகு அதைப் பார்த்து மிகுந்த கோபம் கொண்டு மறுபடி ஓர் நொடி நேரத்தில் (57) கற்பாறையிலும் அதிக கெட்டியான அவனது மார்பை ஓர் அஸ்திரத்தினுல் பிளந்தார். அப்பொழுதே அந்த அசுரன யானையின் கழுத்தின் மேல் மூர்ச்சையடைந்தான். (58) உடனே மஹாகஜமானது ஓர் கெட்டியான உலக்கையை எடுத்து அதனுல் அந்த வீரபாகுவின் சாரதியை அடித்துக்கொன்று விட்டது.(59) பின்பு வீரபாகு கோபத்தினுல் வசப்பட்டு ரதத்திலிருந்து சீக்கிரம் இறங்கி அந்த யானேயை கன்னத்திலறைந்து அதை தூக்கி உயர எறிந்தார். (60) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது தர்மகோபனுடைய சிறந்த யானேயானது பரமேச்வரரால் அடியுண்ட கஜாசுரன் போல் பூமியில் விழுந்து ஓர் க்ஷணத்தில் மூர்ச்சையடைந்தது. (61) பிறகு மஹாபாதகனுகிய அந்த அசுரன் சீக்கிரம் எழுந்து மிகப் பெரிய தண்டத்தை எடுத்து அவருடைய மார்பிலடித்தான். (62) அதை அவர் கோபாவேசங் கொண்டவராகி கையினுல் பிடித்து முறித்தார். அதைக் கண்டு அசுரச்ரேஷ்டன் பெரிய வஜ்ஜிராயுதத்தை பிரயோகித்தான். (63) தேவன் அதற்கு எதிராகச் சென்று அதைக் கையால் பிடித்து மிகுந்த கோபத்துடன் அந்த பாபியான அசுரனே அடித்தார். (64) பிறகு அவன் பூமியில் விழுந்தவுடன் காலினுல் துவைத்தார். அந்த அசுரன் வாயினுல் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மடிந்தான். (65) அசுர மந்திரியான தர்ம

दृष्ट्वा मृतं दनुजमन्त्रिणमाशु दैत्याः स्थातुञ्च तस्य पुरतो नितरामशक्ताः ।
त्यक्त्वायुधानि परितः परिखिन्नचित्ताः प्रादुद्रवन् गलितकेशभरा जवेन ॥ ६६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

भानुकोपेन शूरस्य स्कन्दशरणागत्युपदेशः भानुकोपस्य तृतीय युद्धञ्च ॥

ततस्तु पुण्डरीकोऽपि गतमूर्छो गजेश्वरः । वीरबाहुं समासाद्य प्रणम्य विनयेन तम् ॥ १
दिग्गजानां वरिष्ठं मां विद्धि वीर महाबल । गृहीत्वैनं दुरात्माऽयं निगळेन बबन्ध हि ॥ २
स्वेच्छयाऽऽरुह्य मुक्त्वातो यत्रकुत्रापि गच्छति ।
अश्रुताचेन्मया तस्य वागस्यैनं (वाग्घिनस्ति) तदाऽसुरः ॥ ३

த்ருஷ்ட்வாம்ருதம் தனுஜமந்த்ரிணமாசு தைத்யா: ஸ்தாதும்ச தஸ்ய புரதோ நிதராமசக்தா: ।
த்யக்த்வாயுதாநி பரித: பரிகின்னசித்தா: ப்ராதுத்ரவன் களிதகேசபரா ஜவேந ॥ 66

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே விம்சோத்யாய:

॥ அத ஏகவிம்சோத்யாய: ॥

பானுகோபனுல் சூரனுக்கு ஸ்ரீமுருகனை சரணுகதி அடையும்படி உபதேசித்தல்,
பானுகோபன் மூன்ருவதுமுறை யுத்தம் செய்தல்.

ததஸ்து புண்டரீகோபி கதமூர்ச்சோ கஜேச்வர: ।
வீரபாஹும் ஸமாஸாத்ய ப்ரணம்ய விநயேந தம் ॥ 1

திக்கஜாநாம் வரிஷ்டம் மாம் வித்தி வீர மஹாபல ।
க்ருஹீத்வைநம் துராத்மாயம் நிகளேந பபந்தஹி ॥ 2

ஸ்வேச்சயாருஹ்ய முக்த்வாதோ யத்ர குத்ராபி கச்சதி ।
அச்ருதாசேன்மயா தஸ்ய வாகஸ்யைநம் (வாக்கினஸ்தி) ததாஸுர: ॥ 3

கோபன் மரணமடைந்நதைக் கண்டு மற்ற அசுரர்கள் அந்த வீரபாகுவின் முன் நிற்பதற்கு மிகவும் திறமையற்றவர்களாய் ஆயுதங்களை நான்கு பக்கங்களிலும் எறிந்து விட்டு மனங்கலங்கி தலையவிழ்ந்து வேகத்தோடு ஓடினுர்கள். (66).

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

பிறகு புண்டரீகமென்கிற திக்கஜமானது மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து வீரபாகுவை அடைந்து நமஸ்கரித்து வணக்கத்தோடு அவரைப்பார்த்துக் கூறியது. (1) ஓ பகவானுன வீரபாகுவே! என்னை திக்கஜங்களுக்குள் சிறந்தவன் என அறியுங்கள். துராத்மாவான தர்மகோபன் என்னை விலங்கிட்டு (2) கட்டிவைத்து தன்னிஷ்டம்போல் விடுவித்து என்மீது ஏறிக்கொண்டு எங்கு செல்ல வேண்டுமோ அவ்விடங்களுக்கெல்லாம் செல்வான். அவன் உத்திரவுக்கு நான் வசப்படாவிடில் என்னை ஹிம்ஸை

मोचितोऽहं त्वया हत्वा तादृशं पापिनं सुर । मया कृतापराधं त्वं क्षमस्व करुणानिधे ॥ ४
महिमानं तवाज्ञात्वा भ्रान्तचित्तेन देवप । त्वदाज्ञयाऽद्य मत्स्थानं वसिष्यामि यथापुरा ॥ ५
इत्युक्त्वा दीनवचसा प्रणनाम पुनः पुनः । तथेति प्रेरयामास वीर बाहुर्गजेश्वरम् ॥ ६
प्राप्तानुज्ञो गजश्शीघ्रं स्वावासमगमत् द्विजाः । ववर्षुश्च सुरा वीरे कुसुमानि मुदान्विताः ॥ ७
सेनाश्चक्रुर्महारावान् उत्प्लुत्य परयामुदा । तदेतत्सर्वमाकर्ण्य शूरपद्मा भटाननैः ॥ ८
प्राप दुःखं तदात्यन्तं विचारेणापि संयुतः । तदैव यामिनी शीघ्रं नियम्य दितिजान् बहून् ॥ ९
यमलोके स्वयं स्थाप्य लयमाप द्विजोत्तमाः । ततस्तु भानुकोपोऽपि मायास्त्रं यद्गते दिने ॥ १०
त्यक्त्वागतो गृहं शीघ्रं तदारभ्यासुरो महान् । धर्मकोपस्य मरणं श्रुत्वा वृत्तं स्वदूततः ॥ ११
लुण्ठनंच पुरस्यापि वर्तमानैस्सुरेश्वरैः । दह्यमानस्तदात्यन्तं दुःखेन महता हृदि ॥ १२
विनिष्क्रम्य गृहात् स्वस्य प्राप तात गृहं क्षणात् । नत्वा च पितरं शूरं प्रोवाच वचनं तदा ॥ १३

மோசிதோஹம் த்வயா ஹத்வா தாத்ருசம் பாபினம் ஸுர ।
மயா க்ருதாபராதம் த்வம் க்ஷமஸ்வ கருணாநிதே ॥ 4
மஹிமானம் தவாக்ஞாத்வா ப்ராந்தசித்தேந தேவப ।
த்வதாக்ஞயாऽऽத்ய மத்ஸ்தானம் வஸிஷ்யாமி யதா புரா ॥ 5
இத்யுக்த்வாதீனவசஸா ப்ரணநாம புன: புன: ।
தததி ப்ரேரயாமாஸ வீரபாஹுர் கஜேச்வரம் ॥ 6
ப்ராப்தானுக்ஞோ கஜச்சீக்ரம் ஸ்வாவாஸமகமத் த்விஜா: ।
வவர்ஷுச்ச ஸுரா வீரே குஸுமாநி முதான்விதா: ॥ 7
ஸேனாச்சக்ருர் மஹாராவான் உத்ப்லுத்ய பரயாமுதா ।
ததேதத் ஸர்வமாகர்ண்ய சூரபத்மா படாநனை: ॥ 8
ப்ராபதுக்கம் ததாத்யந்தம் விசாரேணாபி ஸம்யுத: ।
ததைவ யாமிநீ சீக்ரம் நியம்ய திதிஜான் பஹூன் ॥ 9
யமலோகே ஸ்வயம் ஸ்தாப்ய லயமாப த்விஜோத்தமா: ।
ததஸ்து பானுகோபோபி மாயாஸ்த்ரம் யத்கதே திநே ॥ 10
த்யக்த்வாகதோ க்ருஹம் சீக்ரம் ததாரப்யாஸுரோமஹான் ।
தர்மகோபஸ்ய மரணம் ச்ருத்வா வ்ருத்தம் ஸ்வதூதத: ॥ 11
லுண்டநம் ச புரஸ்யாபி வர்தமானைஸ்ஸுரேச்வரை: ।
தஹ்யமானஸ்ததாத்யந்தம் துக்கேந மஹதா ஹ்ருதி ॥ 12
விநிஷ்க்ரம்ய க்ருஹாத்ஸ்வஸ்ய ப்ராப தாத க்ருஹம் க்ஷணாத்
நத்வாச பிதரம் சூரம் ப்ரோவாச வசனம் ததா ॥ 13

செய்வான். (3) ஓ தேவேசா! அப்படிப்பட்ட அந்த பாதகனை கொன்று தாங்கள் என்னை இப்பொழுது விடுவித்தீர்கள். ஓ கருணைக்கடலே! தேவரக்ஷகரே! தங்கள் மகிமையை அறியாமல் மூடபுத்தியுள்ள என்னால் செய்யப்பட்ட பெரும் பிழையை மன்னிக்க வேண்டும். நான் இப்பொழுது தங்கள் ஆக்ஞையின் பேரில் முன்போல் எனதிருப்பிடம் சென்று வஸித்து வருகிறேன். (4-5) என்று மிக ஏழ்மை வார்த்தைகளால் சொல்லி அடிக்கடி நமஸ்கரித்தது. வீரபாகு அப்படியே என்று கஜேந்திரனை அனுப்பினார். (6) ஓ முனிவர்களே! அந்த யானை விடைபெற்றுக்கொண்டு சீக்கிரம் தன்னிருப்பிடம் சென்றது. தேவர்கள் சந்தோஷம் கொண்டவர்களாய் வீரபாகுவின்மீது புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். (7) சேனைகளும் மிகுந்த சந்தோஷத்தால் துள்ளிக்குதித்து பெரும் கூச்சல் போட்டனர். சூரபத்மன் அந்த எல்லா விஷயங்களையும் தூதன் முகமாய்க்கேட்டு (8) அப்பொழுது மிகுந்த துக்கமடைந்தான். கவலை கொண்டவனாகவும் ஆனான். ஓ முனிவர்களே! அந்த இரவானது (மாயாஸ்த்திரத்தினின்று வீரபாகு முதலியவர்கள் திருவேலினால் விடுவிக்கப்பட்டது முதற்கொண்டு) அநேகம் அசுரர்களை யமலோகத்தில் கொண்டு நிலை நிறுத்திவிட்டு தானும் முடிவடைந்தது. பிற்பாடு பானுகோபனும் சென்றதினத்தில் மாயாஸ்திரத்தைப் (9–10) பிரயோகித்துவிட்டு சீக்கிரம் துரிதமாக தன் வீடு சேர்ந்தான். அதுமுதற்கொண்டு மஹாஸுரன் தன் தூதர்முகமாய் தர்மகோபன் மரணமடைந்ததையும் இங்கு வந்திருக்கலுற்ற தேவச்ரேஷ்டர்களால் நகரம் கொள்ளைகொண்டது முதலான ஸகல வ்ருத்தாந்தங்களையும் கேட்டு அப்போது மனதில் பெரும் துக்கத்தினால் மிகவும் பற்றி எரிகிறவனாகி (11-12) தன் வீட்டைவிட்டு

ताताऽस्माभिरमी जेतुं अशक्या बलिनो युधि । भवानपि महावीर्यो भावितस्तैर्महाबलैः ॥ १४
नाशितं बलमस्माकं स्कन्देन सुरपीडनात् । मृता इति नवच्मीदं भीत्याहं बहवोऽसुराः ॥ १५
यदा सञ्जीवनं तत्र भवेदिति महासुर । इदानीमपि तान् देवान् बद्धान्मुक्त्वा नमस्कृतः ॥ १६
सुप्रसन्नो यदिगुहस्तदाऽस्माकं स्थितिर्भवेत् । इत्यादि वचनं श्रुत्वा पुत्रेणोक्तं तदाऽसुरः ॥ १७
महता मन्युनाऽतीव ज्वलन्निव वचोऽब्रवीत् । ब्रह्मविष्णुमुखैर्देवैः स्तूयमानोऽहमानतैः ॥ १८
आरब्धं न हि मुञ्चामि प्राणैः कण्ठगतैरपि । अपकीर्तिर्भवेत्त्यागे भवान्भीतस्तरामिह ॥ १९
गच्छत्वमधुना श्रान्त स्वपवा यत्रकुत्रचित् । अहमेव जयिष्यामि तान्रिपून्रणमध्यगान् ॥ २०
इति शूरवचः श्रुत्वा भानुकोपस्तदात्मजः । क्षमस्व त्वं मया तात प्रोक्तं तत्कपटेन हि ॥ २१
भवद्बलाद्रिपून् सर्वान् जेताऽस्मि जनकाधुना । इति तद्वचनेनायं सन्तुष्टो दैत्यवल्लभः ॥ २२
प्रेरयामास युद्धाय भानुकोपमरिन्दमम् । ततः स्वगृहमभ्येत्य भानुकोपो महाबलः ॥ २३

தாதாஸ்மாபிரமீ ஜேதும் அசக்யா பலினோயுதி |
பவானபி மஹாவீர்ய: பாவிதஸ்தைர் மஹாபலை: || 14
நாசிதம் பலமஸ்மாகம் ஸ்கந்தேந ஸுரபீடநாத் |
ம்ருதா இதி நவச்மீதம் பீத்யாஹம் பஹவோऽஸுரா: || 15
யதா ஸஞ்ஜீவனம் தத்ர பவேதிதி மஹாஸுர |
இதாநீமபி தான் தேவான் பத்தான் முக்த்வா நமஸ்க்ருத: || 16
ஸுப்ரஸன்னோ யதிகுஹ: ததாஸ்மாகம் ஸ்திதிர்பவேத் |
இத்யாதி வசனம் ச்ருத்வா புத்ரேணோக்தம் ததாஸுர: || 17
மஹதா மன்யுனாऽதீவ ஜ்வலன்நிவ வசோப்ரவீத் |
ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகைர்தேவை: ஸ்தூயமானோஹமாநதை: || 18
ஆரப்தம் நஹிமுஞ்சாமி ப்ராணை: கண்டகதைரபி |
அபகீர்திர்பவேத் த்யாகே பவான் பீதஸ்தராமிஹ || 19
கச்சத்வமதுனா ப்ராந்த ஸ்வபவா யத்ரகுத்ரசித் |
அஹமேவ ஜயிஷ்யாமி தான்ரிபூன் ரண மத்யகான் || 20
இதி சூரவச: ச்ருத்வா பானுகோபஸ்ததாத்மஜ: |
க்ஷமஸ்வ த்வம் மயா தாத ப்ரோக்தம் தத் கபடேந ஹி || 21
பவத்பலாத்ரிபூன் ஸர்வான் ஜேதாஸ்மி ஜனகாதுனா |
இதி தத்வசநேநாயம் ஸந்துஷ்டோ தைத்ய வல்லப: || 22
ப்ரேரயாமாஸ யுத்தாய பானுகோபமரிந்தமம் | தத: ஸ்வக்ருஹமப்யேத்ய பானுகோபோ மஹாபல: || 23

வெளிக்கிளம்பி ஓர் க்ஷணத்தில் தன் பிதாவின் வீட்டை அடைந்தான். தகப்பனை சூரபத்மனை நமஸ்கரித்து அப்போது வார்த்தையைக் கூறினான். (13) ஓ தந்தையே! நம்மால் இம்மஹா பலவான்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாது. மஹா பராக்கிரமசாலியான தாங்கள்கூட அந்த பலவான்களால் அவமானம் அடைந்தீரல்லவோ (14) நாம் தேவர்களை ஹிம்சித்ததினால் ஸ்ரீ கந்தன் நமது சைன்யம் யாவற்றையும் நாசம் செய்துவிட்டார் என்று இந்த வார்த்தையைக்கூட நான் பயத்தினால் தங்களிடம் கூறவில்லை. ஆனால் பல அசுரர்கள் மடிந்துவிட்டார்கள். (15) ஓ மஹாசுரா! நாம் கட்டிவைத்திருக்கின்ற தேவர்களை இப்பொழுதாகிலும்விட்டு அந்த ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்தால் நாம் அப்பொழுதுதான் உயிர் தப்ப முடியும். (16) ஸ்ரீ முருகன் பிரஸன்னரானால் அப்பொழுதுதான் நமக்கு இவ்வுலகில் நிலை உண்டாகும். இவ்விதம் பலவாறான பிள்ளையின் வார்த்தையைக்கேட்டு சூரன் (17) மிகுந்த கோபம் கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றவனாகி வார்த்தையைக் கூறினான். பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களாலும் நமஸ்கரித்து துதிக்கப்பட்ட நான் (18) நெஞ்சில் உயிர்துடித்தாலும் ஆரம்பித்ததை கைவிடேன். அவ்வாறு கைவிட்டால் மிகுந்த அபகீர்த்தி உண்டாகும். ஓ மூடா! நீ மிகவும் பயந்தவனாக இருப்பதால் இப்பொழுது எங்காகிலும் சென்றுவிடு. அல்லது எங்காகிலும் சென்று தூங்கிவிடு. நானே சென்று யுத்த முனையில் சத்துருக்களை ஜயிக்கிறேன். (19–20) என்று கூறிய சூரனுடைய வார்த்தையை அவன் மைந்தனான பானுகோபன் கேட்டு ஓ அப்பா! என்னால் கபடமாக உரைக்கப்பட்ட அந்த வார்த்தையை தாங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். (21) ஓ தந்தாய்! நான் தங்கள் பலத்தைக்கொண்டு இப்பொழுதே எல்லா சத்ருக்களையும் ஜயித்துவிடுகிறேன் எனக்கூறிய அவ்வார்த்தையால் சந்தோஷமடைந்த தைத்ய ராஜன் (22) சத்துருக்களைக் கொல்லும் பானுகோபனை யுத்தத்திற்காக அனுப்பினான். பிறகு மஹா

अनेकदेवतास्त्राणि नानागुप्तरथानपि । संपाद्य स्वयमारुह्य रथमत्यन्तमुन्नतम् ॥ २४
महता वाद्यघोषेण ध्वजैश्छत्रैश्च पेशलैः । बह्वीभिरासुरीभिश्च सेनाभिस्संपरिष्कृतः ॥ २५
भ्रातृस्नेहवशाच्चायं दुःखेन परिपीडितः । निश्चित्यायमवापायं वीथीस्त्यक्त्वा रणस्थलम् ॥ २६
तत्र दृष्ट्वानुजान्वीरान् त्रिसहस्रमितान्मृतान् । अन्यानप्यसुरांस्तत्र समन्तात्पतितान् बहून् ॥ २७
महद्दुःखपराक्रान्तः कोपेनापि ज्वलन्नयम् । संहरिष्यामि तानेतान् रिपूनाशु रणाङ्गणे ॥ २८
विनिन्दन्त्यन्यथा चैनं जनास्सर्वेऽपि मामिह । दरिद्रं गणिकासक्तमिव मन्मथपीडितम् ॥ २९
उक्त्वैवं मनसा दैत्यः जगाम रिपुमण्डलम् । ततस्सर्वाणि भूतानि दृष्ट्वैनं तु महासुरम् ॥ ३०
कोयं पापो महाभीमस्समायास्यति वेगतः । सैन्यैश्च बहुभिर्घोरैरिति व्यग्रमनांसि च ॥ ३१
अभिजग्मुर्महाकोपात्तेषामुपरि भूसुराः । तदा समभवद्युद्धं सेनयोरुभयोर्भृशम् ॥ ३२
वृक्षपर्वतपाषाणगदामुद्गरवर्षिणोः । बहवश्च मृतास्तत्र शूराबलपराक्रमाः ॥ ३३

அநேக தேவதாஸ்த்ராணி நாநாகுப்தரதானபி । ஸம்பாத்ய ஸ்வயமாருஹ்ய ரதமத்யந்தமுன்னதம் ॥ 24
மஹதா வாத்ய கோஷேண த்வஜைச்சத்ரைச்ச பேசலை: ।
பஹ்வீபிராஸுரீபிச்ச ஸேனாபிஸ்ஸம்பரிஷ்க்ருத: ॥ 25
ப்ராத்ருஸ்னேஹவசாச்சாயம் துக்கேந பரிபீடித: ।
நிச்சித்யாயமவாபாயம் வீதீஸ்த்யக்த்வா ரணஸ்தலம் ॥ 26
தத்ர த்ருஷ்ட்வானுஜான் வீரான் த்ரிஸஹஸ்ரமிதான் ம்ருதான் ।
அன்யாநப்யஸுராம்ஸ்தத்ர ஸமந்தாத் பதிதான் பஹூன் ॥ 27
மஹத்துக்கபராக்ராந்த: கோபேனாபி ஜ்வலன்னயம் ।
ஸம்ஹரிஷ்யாமி தானேதான் ரிபூனாசு ரணாங்கணே ॥ 28
விநிந்தந்த்யந்யதா சைனம் ஜனாஸ்ஸர்வேபி மாமிஹ ।
தரித்ரம் கணிகாஸக்தம் இவ மன்மத பீடிதம் ॥ 29
உக்த்வைவம் மனஸா தைத்ய: ஜகாம ரிபுமண்டலம் ।
ததஸ்ஸர்வாணி பூதானி த்ருஷ்ட்வைநம் து மஹாஸுரம் ॥ 30
கோயம் பாபோ மஹாபீம: ஸமாயாஸ்யதி வேகத: ।
ஸைன்யைச்ச பஹுபிர்கோரை: இதிவ்யக்ரமனாம்ஸிச ॥ 31
அபிஜக்முர்மஹாகோபாத் தேஷாமுபரி பூஸுரா: । ததா ஸமபவத்யுத்தம் ஸேனயோருபயோர் ப்ருசம் ॥ 32
வ்ருக்ஷபர்வதபாஷாண கதாமுத்கரவர்ஷிணோ: । பஹவச்ச ம்ருதாஸ்தத்ர சூராபலபராக்ரமா: ॥ 33

பலிஷ்டனை பானுகோபன் தன் வீடு சென்று (23) அநேகம் தேவதாஸ்திரங்களையும் அநேக குப்த ரதங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு தான் உன்னதமான ஓர் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு (24) மிகுந்த வாத்ய கோஷத்தோடு அழகான குடைகள் த்வஜங்கள் அநேகம் அசுரசேனைகள் இவைகளால் சூழப் பட்டவனாகி (25) தன் சகோதரன்மீதுள்ள சிநேகத்தால் ஏற்பட்டுள்ள துக்கத்தினால் மிக பீடிக்கப்பட்ட வனாய் தனக்கும் மரணத்தையே தீர்மானித்தவனாய் வீதிகளைக் கடந்து யுத்தபூமியை அடைந்தான். (26) அங்கு மரித்துக்கிடக்கின்ற தன் தம்பிகளான மூவாயிரம் வீரர்களையும் மற்றும் நான்கு பக்கங்களிலும் விழுந்துகிடந்த பல அசுரர்களையும்கண்டு (27) மிகுந்த துக்கபாரத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவனாகி கோபத்தினாலும் ஜ்வலிக்கிறவனாகி அந்த பானுகோபன் அப்படிப்பட்ட இந்த சத்துருக்களை யுத்த பூமியில் கொன்றுவிடுகிறேன். (28) இல்லாவிடில் என்னை எல்லா ஜனங்களும் காமவிகாரம் கொண்ட தரித்திரன் தாஸியினிடத்தில் ஆசைப்படுவதை நிந்திப்பதுபோல் இகழ்வார்கள். (29) இவ்விதம் அசுரன் மனதில் சொல்லிக்கொண்டு சத்துருக் கூட்டத்தை அடைந்தான். பிறகு எல்லா பூதர்களும் அந்த மஹாசுரனைப் பார்த்து (30) கோரமான பல சைன்யங்களோடு மஹா பயங்கரமாயிருக்கும்படி வேகமாய் வருகிறானே இந்த பாபி யார்? என மனக்கவலை கொண்டவர்களாகி (31) மிகுந்த கோபத்தோடு அந்த அசுரர்களை எதிர்த்து சென்றார்கள். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது மரங்கள் மலைகள் கற்பாறைகள் கதைகள் உலக்கைகள் இவைகளை ஒருவர்மீது ஒருவர் வர்ஷித்துக்கொண்டு இரு சேனைகளுக்கும் மிகுந்த யுத்தம் உண்டாயிற்று. அதில் மிகுந்த பராக்கிரமும் பலத்தையும் உடைய அனேகம் சூரர்கள் மடிந்தார்

नन्रुतुश्च कबंधानि बहून्यत्र विभीषणम् । शिवाश्च काकगृध्राश्च पिशिताकांक्षयागताः ३४
एवं वृत्ते रणेघोरे दैत्यानां पुरतस्तदा । अशक्नुवन्ति भूतानि स्थातुं सर्वत्र दुद्रुवुः ॥ ३५
तदैव च समागत्य भूतसेनाधिपाः क्रुधा । अयुधन् पापिनो दैत्यान् अस्त्रैर्मर्मच्छिदोभृशम् ॥ ३६
पलायन्त तदा दैत्याश्छिन्नभिन्नशरीरिणः । तान् दृष्ट्वा भानुकोपोऽयं महापापो महासुरः ॥ ३७
प्रेरयित्वा महास्त्राणि तन्मुक्तद्रुमपर्वतान् । धूळीकृत्य महाकोपान्महारावैश्च भीषयन् ॥ ३८
आग्नेयास्त्राणि भूरीणि सेनेशेषु तदाऽत्यजत् । अक्षमास्सोढुमेतानि भूतानामधिपा युधि ॥ ३९
स्रवन्तो रक्तधारास्ते पलायन्तिस्म विद्रुताः । वीरबाहुस्समीक्ष्यैतत् प्रेरयित्वा रथं स्वकम् ॥ ४०
अभिजग्राह वेगेन धनुरायम्य वर्षयन् । छित्वाऽऽयुधानि दैत्येन मुक्तानि सुबहून्ययम् ॥ ४१
अमारयत् बहून्दैत्यान् युध्यतस्समहाबलः । ततस्तं भानुकोपोऽयं वीरं प्रोवाच कोपतः ॥ ४२
त्वं दूत पूर्वमसुरान् बहून् हत्वा गतः खलु । अधुनाप्यागतोऽभ्याशं मम भूयः क्वगच्छसि ॥ ४३

நந்ருதுச்ச கபந்தாநி பஹூந்யத்ர விபீஷணம் |
சிவாச்ச காகக்ருத்ராச்ச பிசிதாகாங்க்ஷயாகதா: || 34
ஏவம் வ்ருத்தே ரணே கோரே தைத்யானும் புரதஸ்ததா |
அசக்னுவந்தி பூதாநி ஸ்தாதும் ஸர்வத்ர துத்ருவு: || 35
ததைவச ஸமாகத்ய பூதஸேனாதிபா: க்ருதா |
அயுதன் பாபினோ தைத்யான் அஸ்த்ரைர் மர்மச்சிதோ ப்ருசம் || 36
பலாயந்த ததா தைத்யா: சின்னபின்னசரீரிண: |
தான் த்ருஷ்ட்வா பானுகோபோயம் மஹாபாபோ மஹாஸுர: || 37
ப்ரேரயித்வா மஹாஸ்த்ராணி தன்முக்தத்ருமபர்வதான் |
தூளீக்ருத்ய மஹாகோபாத் மஹாராவைச்ச பீஷயன் || 38
ஆக்னேயாஸ்த்ராணிபூரீணி ஸேனேசேஷு ததாऽத்யஜத் |
அக்ஷமாஸ்ஸோடுமேதாநி பூதானுமதிபா யுதி || 39
ஸ்ரவந்தோ ரக்ததாராஸ்தே பலாயந்திஸ்ம வித்ருதா: |
வீரபாஹுஸ்ஸமீக்ஷ்யைதத் ப்ரேரயித்வா ரதம் ஸ்வகம் || 40
அபிஜக்ராஹ வேகேந தனுராயம்ய வர்ஷயன் | சித்வாऽऽயுதாநி தைத்யேந முக்தாநி ஸுபஹூன்யயம் ||
அமாரயத் பஹூன் தைத்யான் யுத்யதஸ்ஸமஹாபல: |
ததஸ்தம் பானுகோபோயம் வீரம் ப்ரோவாச கோபத: || 42
த்வம் தூத பூர்வமஸுரான் பஹூன் ஹத்வா கத: கலு | அதுநாப்யாகதோப்யாசம் மமபூய: க்வகச்சஸி ||

கள். (32-33) அநேகம் முண்டங்கள் மஹா பயங்கரமாயிருக்கும்படி கூத்தாடின. மாம்ஸத்தில் ஆசையால் அநேகம் நரிகள் காக்கைகள் கழுகுகள் இவைகளெல்லாம் அங்குவந்து கூடின. (34) இவ்விதம் பயங்கரமான யுத்தம் ஏற்பட்டபோது பூதர்கள் அசுரர்களுக்குமுன் நிற்பதற்கு சக்தியற்றவர்களாகி நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். (35) அப்போதே பூதசேனாதிபர்கள்வந்து கோபத்துடன் அந்த அசுரபாதகர்களை அஸ்திரங்களால் மர்மங்களைப் பிளந்து மிகுந்த யுத்தம் செய்தார்கள். (36) அப்பொழுது அசுரர்கள் பிளக்கப்பட்ட சரீரத்தை உடையவர்களாகி ஓடினார்கள். அவர்களைக்கண்டு மஹா பாபியான பானுகோபன் (37) அநேகம் மஹாஸ்திரங்களைவிட்டு சத்துருக்களால் எறியப்பட்ட மரங்களையும் மலைகளையும் தூளாக்கி மிகுந்த கோபத்தோடு சிம்மநாதம் செய்து பயமுறுத்திக்கொண்டு (38) அப்படைத் தலைவர்கள்மீது அநேகம் ஆக்னேயாஸ்திரங்களை பிரயோகித்தான். அப்பொழுது படைத் தலைவர்கள் யுத்தத்தில் அந்த அஸ்திரங்களை சஹிக்க முடியாமல் (39) ரத்தத்தை தாரையாக பெருக விட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். அதுகண்டு வீரபாகு தன் ரதத்தை ஓட்டச் செய்து (40) வேகத்தோடு எதிர்த்துவந்து வில்லை வளைத்து அநேகம் பாணங்களை தொடுத்து அசுரனால் விடப்பட்ட பல ஆயுதங்களை கண்டித்து (41) மஹா பலிஷ்டனான வீரபாகு யுத்தம் செய்கின்ற பல அசுரர்களையும் கொன்றார். பிறகு பானுகோபன் அந்த வீரபாகுவைப் பார்த்து கோபத்தோடு கூறினான். (42) ஓ தூதா! நீ முன்பு பல அசுரர்களை கொன்று சென்று விட்டாயல்லவா? மறுபடி இப்பொழுது என் சமீபம் வந்த நீ எங்கு

यत्रकुत्र गतंचापि संहरिष्याम्यहं ध्रुवम् । एवं जगाद वीरत्वं किञ्चिद्दैत्याधमस्तदा ॥ ४४
तमेनं वीरबाहुश्च प्रोवाच वचनं बली । उभावपि करिष्यावो युद्धमत्र सुदारुणम् ॥ ४५
पश्यन्तु देवतास्सर्वा जयंचापि पराजयम् । वृथोक्त्या किं दुरात्मंस्त्वं कुरुयुद्धं मयासह ॥ ४६
इत्युक्तमात्रेण तदा भानुकोपो महद्रुषा । वीरस्य वक्षसि तदा सहस्रं सन्दधे शरान् ॥ ४७
ततस्तु वीरबाहुश्च महता मन्युना युतः । युयोज भुजयोस्तस्य सहस्रं रणगर्वितः ॥ ४८
असुरस्तु शतेनायं निषंगं तस्यचाच्छिनत् । ततः कोपेन दैत्यस्य निटिले शक्तिमुज्वलाम् ॥ ४९
प्राहिणोत्सहसा वीरो महाकोलाहलारवः । मुमोह सक्षणं दैत्यश्शक्तेस्संपतनादयम् ॥ ५०
तदानीं देवराजोयं वायव्यं पुनरत्यजत् । तदेव मुक्त्वा दैत्योऽपि चिच्छेदच्च महाबलः ॥ ५१
देवस्तु सहसाऽऽग्नेयं मुमोचापि महासुरम् । छित्वातेनैव तद्दैत्यस्सौरं तत्याज कोपतः ॥ ५२
वीरबाहुस्तु तेनैव व्यर्थतामगमच्च तत् । ततस्तु दैत्यः कोपेन भीषयंस्तं सुरेश्वरम् । ५३
ब्राह्ममस्त्रं नुनोदाशु सर्वसंहारकारकम् । अच्छिनद्वीरबाहुश्च तेनैव तन्महाबलः ॥ ५४

யத்ரகுத்ர கதம்சாபி ஸம்ஹரிஷ்யாம்யஹம் த்ருவம் |
ஏவம் ஜகாத வீரத்வம் கிஞ்சித்தைத்யாதமஸ்ததா || 44
தமேனம் வீரபாஹுச்ச ப்ரோவாச வசனம் பலீ | உபாவபி கரிஷ்யாவ: யுத்தமத்ர ஸுதாருணம் || 45
பச்யந்து தேவதாஸ்ஸர்வா: ஜயம்சாபி பராஜயம் |
வ்ருதோக்த்யா கிம் துராத்மம்ஸ்த்வம் குருயுத்தம் மயா ஸஹ || 46
இத்யுக்தமாத்ரேண ததா பானுகோபோ மஹத்ருஷா |
வீரஸ்ய வக்ஷஸி ததா ஸஹஸ்ரம் ஸந்ததே சரான் || 47
ததஸ்து வீரபாஹுச்ச மஹதா மன்யுனா யுத: | யுயோஜ புஜயோஸ்தஸ்ய ஸஹஸ்ரம் ரணகர்வித: || 48
அஸுரஸ்து சதேநாயம் நிஷங்கம் தஸ்யசாச்சினத் |
தத: கோபேன தைத்யஸ்ய நிடிலே சக்திமுஜ்வலாம் || 49
ப்ராஹிணோத் ஸஹஸா வீர: மஹாகோலாஹலாரவ: |
முமோஹ ஸக்ஷணம் தைத்ய: சக்தேஸ்ஸம்பதனாதயம் || 50
ததாநீம் தேவராஜோயம் வாயவ்யம் புனரத்யஜத் | ததேவ முக்த்வா தைத்யோபி சிச்சேதச மஹாபல: ||
தேவஸ்து ஸஹஸாக்னேயம் முமோசாபி மஹாஸுரம் |
சித்வா தேநைவ தத்தைத்ய: ஸௌரம் தத்யாஜ கோபத: || 52
வீரபாஹுஸ்து தேனைவ வ்யர்ததாமகமச்ச தத் |
ததஸ்து தைத்ய: கோபேந பீஷயம்ஸ்தம் ஸுரேச்வரம் || 53
ப்ராம்மமஸ்த்ரம் நுனோதாசு ஸர்வஸம்ஹாரகாரகம் ||
அச்சினத் வீரபாஹுச்ச தேனைவ தன்மஹாபல: || 54

செல்வாய்? (43) அப்படி எங்கு சென்றாலும் உன்னை நிச்சயமாய் கொன்றுவிடுகிறேன். தைத்யாதமனான பானுகோபன் தனது வீரத்தன்மையை இவ்விதம் சிறிது கூறினான். (44) பலவானான வீரபாகு அப்படிப்பட்ட பானுகோபனைப்பார்த்து கூறினார். நாம் இருவரும் இங்கு பயங்கரமான யுத்தம் செய்வோம். (45) ஜயத்தையும் தோல்வியையும் எல்லா தேவர்களும் பார்க்கட்டும். துராத்மாவே! வீண் வார்த்தையால் என்ன பயன்? என்னோடு இப்பொழுது யுத்தம் செய். (46) என்று கூறியவுடன் பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்தோடு வீரபாகுவின் மார்பில் ஆயிரம் அம்புகளை ப்ரயோகித்தான். (47) பிறகு யுத்தத்தில் கர்வம் கொண்ட வீரபாகு மிகுந்த கோபத்துடன் அவனது இரு கைகளிலும் ஆயிரம் அம்புகளை தொடுத்தார். (48) பானுகோபன் நூறு அம்புகளால் அவரது அம்புறாத்தூணியை சேதித்துவிட்டான். பிறகு வீரன் ஆக்கிரஹத்தோடு கோலாஹலம் செய்துகொண்டு அசுரனுடைய நெற்றியில் ஜ்வலிக்கின்ற தன் வேலை சீக்கிரம் ப்ரயோகித்தார். அந்த வேல் விழுந்ததினால் அவன் க்ஷண நேரம் மோஹமடைந்தான். (49–50) அப்பொழுது வீரபாகு வாயவ்யாஸ்திரத்தைப் போட்டார். மஹா பலிஷ்டனான பானுகோபனும் அதே அஸ்திரத்தைப்போட்டு அதைக் கண்டித்தான். (51) பின்பு தேவன் சீக்கிரமாக ஆக்னேயாஸ்திரத்தை அசுரனைக்குறித்து விடுத்தார். பானுகோபன் அதே அஸ்திரத்தைப்போட்டு அதை துண்டித்து பின்னும் சூர்யாஸ்திரத்தை போட்டான். (52) வீரபாகுவும் அதே அஸ்திரத்தினால் அதை வீணாக்ச் செய்தார். பிறகு அசுரன் கோபத்தோடு அந்த வீரபாகுவை பயமுறுத்திக்கொண்டு (53) ஸகலர்களையும்

गतेषु व्यर्थतामेवमस्त्रेष्वसुरनायकः । महाघोरं महाभीमं अस्त्रं नारायणस्य सः ॥ ५५
सन्दधे सहसा कोपाद्वीरबाहुं प्रति द्विजाः । तदेतन्निर्गतं घोरं भासयत्सकलादिशः ॥ ५६
वीक्ष्याशु वीरबाहुश्च तदेव प्राहिणोत्क्रुधा । परस्पराहतिवशात्तूष्णींभूते तदाऽऽशु ते ॥ ५७
ततस्तु भानुकोपोसौ महता मन्युनाज्वलन् ।
यदि मुक्तं पशुपतेरस्त्रं सर्वारिसूदनम् ॥
योजयिष्यति सोप्येतत् इतिसंचिन्त्य भूरिशः ॥ ५८

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकांडे एकविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥
॥ वीरबाहुना भानुकोपवधः ॥

ततः क्षणेन मायावी माययाऽलक्ष्यतां गतः । इतस्ततश्च पुरतः पृष्ठतस्स सुरेशितुः ॥ १
भ्रमन्ववर्ष शस्त्राणि वात्यावद्वीरवर्ष्मणि । स्रवद्रक्तमहाधारो वीरबाहुस्तदा भृशम् ॥ २

கதேஷு வ்யர்த்ததாமேவம் அஸ்த்ரேஷ்வஸுரநாயக: |
மஹாகோரம் மஹாபீமம் அஸ்த்ரம் நாராயணஸ்ய ஸ: || 55
ஸந்ததே ஸஹஸா கோபாத் வீரபாஹும் ப்ரதித்விஜா: |
ததேதந்நிர்கதம் கோரம் பாஸயத்ஸகலாதிச: || 56
வீக்ஷ்யாசு வீரபாஹுச்ச ததேவ ப்ராஹிணோத் க்ருதா |
பரஸ்பராஹதிவசாத் தூஷ்ணீம்பூதே ததாऽऽசு தே || 57
ததஸ்து பானுகோபோஸௌ மஹதா மன்யுனா ஜ்வலன் |
யதிமுக்தம் பசுபதே: அஸ்த்ரம் ஸர்வாரிஸூதனம் ||
யோஜயிஷ்யதி ஸோப்யேதத் இதிஸஞ்சிந்த்ய பூரிச: || 58

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஏகவிம்சோத்யாய: ||

|| அத த்வாவிம்சோத்யாய: ||
வீரபாகுவினால் பானுகோபன் வதம்.

தத: க்ஷணேந மாயாவீ மாயயாऽலக்ஷ்யதாம் கத: | இதஸ்ததச்ச புரத: ப்ருஷ்டதஸ்ஸ ஸுரேசிது: || 1
ப்ரமன்வவர்ஷ சஸ்த்ராணி வாத்யாவத்வீரவர்ஷ்மணி |
ஸ்ரவத்ரக்தமஹாதார: வீரபாஹுஸ்ததா ப்ருசம் || 2

ஸம்ஹாரம் செய்கின்ற ப்ரும்மாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தான். மிக பலவானுன வீரபாகு அதே அஸ்திரத்தினுல் அதை வீணுக்கினுர். (54) ஓ முனிவர்களே! இவ்விதமாக அஸ்திரங்களெல்லாம் வீணுகிய பொழுது அசுரநாயகன் மிகக் கொடியதும் மிக பயங்கரமானதுமான நாராயணுஸ்திரத்தை (55) கோபத்தோடு வீரபாகுமீது சீக்கிரம் ப்ரயோகித்தான். அந்த அஸ்திரம் மஹா கோரமாய் எல்லா திக்குக்களேயும் பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு வெளிப்பட்டு வருவதை (56) வீரபாகு கண்டு கோபத்தோடு அதே அஸ்திரத்தை சீக்கிரம் பிரயோகித்தார். அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களும் ஒன்ருேடொன்று அடித்துக் கொண்டு சும்மாயிருந்தன. (57) பிறகு பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்தோடு ஜ்வலிக்கிறவனுய் எல்லா சத்துருக்களேயும் நாசம் செய்கின்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை நான் பிரயோகித்தாலும் அவனும் அதே அஸ்திரத்தை பிரயோகிப்பான் என மிகுந்த ஆலோசனை செய்தான். (58)

இருபத்தோருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அந்த மாயாவியான பானுகோபன் மாயையினுல் ஓர் க்ஷணத்தில் மறைந்துகொண்டு இந்த தேவேசனுடைய பக்கத்தில் பெரும் காற்றுபோல் இங்குமங்கும் முன்னும் பின்னும் வட்டமிட்டுக்கொண்டு அவர் சரீரத்தில் அநேகம் அஸ்திரங்களே வர்ஷித்தான். அப்பொழுது வீரபாகு மிகுந்த ரத்த தாரை

क्वगतोऽयं दुरात्मा द्य वर्षत्यद्य शरान्मयि । नलक्ष्यते शराएव लक्ष्यन्ते पातिनोऽत्रहि ॥ ३
इतिव्यग्रमनास्तस्थौ पश्यन्दिक्षु विदिक्ष्वपि । बिभ्युस्सुरास्तदाऽत्यन्तं भूतान्यपि सहाधिपैः ॥ ४
ततः क्षणेन वीरोऽयं ज्ञात्वा मायां दुरात्मनः । विज्ञानास्त्रं ससर्जाशु सर्वव्यामोहकारकम् ॥ ५
तस्यास्त्रस्य महिम्नैनं रथारूढं वियत्स्थले । दृष्ट्वा कोपेन महता ययौ तत्र रथेन सः ॥ ६
तदा तयोर्महद्युद्धं तत्रासीद्दारुणंतराम् । इतस्ततश्च सर्वत्र भ्रामयित्वा रथावुभौ ॥ ७
वर्षिणोश्शरवर्षाणि घनाघन इवारवैः । मुञ्च बाणान् हनिष्यामि त्वं कुत्र मम सन्निधौ ॥ ८
इत्युक्तमात्रेण तदा वर्षिणोश्च परस्परम् । ततः कोपेन महता कृत्वा शपथमाशुच ॥ ९
वीरत्वं वदतोस्तद्वन्नामग्रहणपूर्वकम् । परास्त्राणिच सन्ताड्य परं भर्त्सयतोरपि ॥ १०
परस्परं प्रहसतोर्मोघीकृतमहास्त्रयोः । परनामापि गदतोस्सन्तोषेणापहस्य च ॥ ११
कृतशंखमहारावकोलाहलसुनादयोः । परस्परं भर्त्सयतोः परुषोक्तिभिरीर्ष्यया ॥ १२

க்வகதோயம் துராத்மாத்ய வர்ஷத்யத்ய சரான்மயி |
நலக்ஷ்யதே சராஏவ லக்ஷ்யந்தே பாதிநோத்ரஹி || 3
இதிவ்யக்ரமனாஸ்தஸ்தௌ பச்யன் திக்ஷு விதிக்ஷ்வபி |
பிப்யுஸ்ஸுராஸ்ததாத்யந்தம் பூதான்யபி ஸஹாதிபை: || 4
தத: க்ஷணேந வீரோயம் க்ஞாத்வா மாயாம் துராத்மன: |
விக்ஞானாஸ்த்ரம் ஸஸர்ஜாசு ஸர்வவ்யாமோஹகாரகம் || 5
தஸ்யாஸ்த்ரஸ்ய மஹிம்னைனம் ரதாரூடம் வியத்ஸ்தலே |
த்ருஷ்ட்வா கோபேந மஹதா யயௌ தத்ர ரதேன ஸ: || 6
ததா தயோர் மஹத்யுத்தம் தத்ராஸீத் தாருணம்தராம் |
இதஸ்ததச்ச ஸர்வத்ர ப்ராமயித்வா ரதாவுபௌ || 7
வர்ஷிணோச்சரவர்ஷாணி கனகன இவாரவை: |
முஞ்ச பாணான் ஹநிஷ்யாமி த்வம் குத்ர மம ஸன்னிதௌ || 8
இத்யுக்தமாத்ரேண ததா வர்ஷிணோச்ச பரஸ்பரம் |
தத: கோபேந மஹதா க்ருத்வா சபதமாசுச || 9
வீரத்வம் வததோஸ்தத்வத் நாமக்ரஹணபூர்வகம் |
பராஸ்த்ராணி ச ஸந்தாட்ய பரம் பர்த்ஸயதோரபி || 10
பரஸ்பரம் ப்ரஹஸதோ: மோகீக்ருத மஹாஸ்த்ரயோ: |
பரநாமாபி கததோ: ஸந்தோஷேணாபஹஸ்ய ச || 11
க்ருத சங்க மஹாராவ கோலாஹல ஸுநாதயோ:| பரஸ்பரம் பர்த்ஸயதோ: பருஷோக்திபிரீர்ஷ்யயா || 12

பெருக (1-2) அந்த துராத்மா எங்கிருந்துகொண்டு என்மேல் பாணங்களை வர்ஷிக்கிறான். பாணங்கள் விழுவதுமட்டில் தெரிகின்றது. அவன் காணப்படவில்லை (3) என்று மனக்கவலை கொண்டு திக்கு விதிக்குகளில் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அப்பொழுது தேவர்களும் பூதர்களும் சேனாதிபர்களும் மிகவும் பயமடைந்தார்கள். (4) பிறகு வீரன் சிறிது நேரத்தில் அந்த துராத்மாவினுடைய மாயையை அறிந்து எல்லா மோஹத்தையும் நாசம் செய்யும் விக்ஞானாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். (5) அந்த அஸ்திரத்தின் மகிமையால் ஆகாய மார்க்கத்தில் அவன் தேரிலிருப்பதைகண்டு வீரன் கோபத்தோடு தேருடன் அங்கு சென்றார். (6) அப்பொழுது அவ்விருவர்களுக்கும் மிக பயங்கரமான பெரிய யுத்தம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவர்களும் அவரவர் தேரை நான்கு பக்கங்களிலும் இங்குமங்குமாக சுற்றவிட்டுக் கொண்டும் (7) கோடை இடிபோல் சத்தங்களோடு இருவரும் சரமாரி பொழிந்து கொண்டும் உன்னால் கூடிய பாணங்களை விடு. என் முன்னால் நீ எம்மாத்திரம்? உன்னைக் கொன்றுவிடுகிறேன். (8) என்று ஒருவருக்கொருவர் கூறிக் கொண்டே பல பாணங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டும் மிகுந்த கோபத்தோடு சபதங்கள் செய்து கொண்டும் (9) தம்தம் பெயர்களையும் தனது வீரத்தன்மையையும் ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொண்டும் ஒருவர் மற்றவர் அஸ்திரங்களை கண்டித்து ஒருவருக்கொருவர் அதட்டிக் கொண்டும் (10) ஒருவருக்கொருவர் பரிஹஸித்துக் கொண்டும் ஒருவர் அஸ்திரத்தை மற்றவர் பழுதாக்கிக்கொண்டும் சந்தோஷத்தினால் எக்காளித்தும் மற்றவர் பெயரை கூப்பிட்டும் (11) கோலாஹலத்தினால் மிகுந்த சப்தத்தோடு சங்கநாதம்

एवं तदा तयोर्जातं रणं देवासुरेशयोः । तच्छरैर्भूतलं सर्वं पातितैरावृतं तदा ॥ १३
बहवश्च तदा भूतदानवा मम्रुरुज्वलाः । अर्कादयो ग्रहास्सर्वे वीक्ष्यैतत् बिभ्युराहवम् ॥ १४
वेगेन वायुतुल्यानि यमवन्मारकाण्यपि । प्रळयाग्निरिवात्यन्तं दाहकानि परान्युधि ॥ १५
भास्वन्ति सूर्यनीकाशं ह्रादिनीव महारवैः । घोराणि त्रिपुरारातेश्शरवद्दाहकान्यरीन् ॥ १६
एवं विधानि शस्त्राणि मुक्त्वा मुक्त्वा पुनःपुनः । युद्धमल्लावुभावेतौ तदात्वयुधतां भृशम् ॥ १७
गिरयश्च तदात्यन्तं शरैरेभिस्सुपूरिताः । वलाहकाहितैश्छिन्ना भृशं शकलतां गताः ॥ १८
दिशश्च विदिशस्तद्वत्सूर्याचन्द्रमसावपि । ब्रह्मांडाकाशपाताळसमुद्राश्चापि पूरिताः ॥ १९
ददहुर्दिग्गजान्मेघान् पर्वतास्तत्र तत्रच । अस्फुटच्च तदा पृथ्वी दह्यमाना शरैर्भृशम् ॥ २०
शोषमापुस्समुद्राश्च दग्धास्सर्वाश्च तारकाः । आवृतं धूमजालेन ब्रह्माण्डस्यान्तरं तदा ॥ २१
अन्योन्यंच तदास्त्राणि बहून्यच्छिनतावुभौ । आश्चर्येण तयोर्युद्धं वीक्ष्य देवाश्च तापसाः ॥ २२

ஏவம் ததா தயோர்ஜாதம் ரணம் தேவாஸுரேசயோ: |
தச்சரைர்பூதலம் ஸர்வம் பாதிதைராவ்ருதம் ததா || 13
பஹவச்ச ததாபூததானவா மம்ருருஜ்வலா: |
அர்க்காதயோ க்ரஹாஸ்ஸர்வே வீக்ஷ்யைதத் பிப்யுராஹவம் || 14
வேகேந வாயுதுல்யாநி யமவன் மாரகாண்யபி |
ப்ரளயாக்னிரிவாத்யந்தம் தாஹகாநி பரான்யுதி || 15
பாஸ்வந்தி ஸூர்யநிகாசம் ஹ்ராதிநீவ மஹாரவை: |
கோராணி த்ரிபுராராதே: சரவத்தாஹகான்யரீன் || 16
ஏவம் விதாநி சஸ்த்ராணி முக்த்வா முக்த்வா புன: புன: |
யுத்தமல்லாவுபாவேதௌ ததாத்வயுததாம் ப்ருசம் || 17
கிரயச்ச ததாத்யந்தம் சரைரேபிஸ்ஸுபூரிதா: |
வலாஹகாஹிதைச்சின்னா: ப்ருசம் சகலதாம்கதா: || 18
திசச்ச விதிசஸ்தத்வத் ஸூர்யாசந்த்ரமஸாவபி |
ப்ரம்மாண்டாகாச பாதாள ஸமுத்ராச்சாபி பூரிதா: || 19
ததஹுர்திக்கஜான்மேகான் பர்வதாஸ்தத்ர தத்ரச |
அஸ்புடச்ச ததா ப்ருத்வீ தஹ்யமாநா சரைர் ப்ருசம் || 20
சோஷமாபுஸ்ஸமுத்ராச்ச தக்தாஸ்ஸர்வாச்ச தாரகா: |
ஆவ்ருதம்தூமஜாலேந ப்ரம்மாண்டஸ்யாந்தரம் ததா || 21
அன்யோன்யம் ச ததாஸ்த்ராணி பஹூன்யச்சினதாவுபௌ |
ஆச்சர்யேண தயோர்யுத்தம் வீக்ஷ்ய தேவாச்ச தாபஸா: || 22

செய்தும் பொறுமையால் அதட்டி கொடிய வார்த்தைகளை ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொண்டும் (12) இவ்வாறாக அந்த தேவர் அசுரர் இருவர்களுக்கும் கொடிய யுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது விழுந்த பாணங்களால் பூமி முழுவதும் மறைக்கப்பட்டது. (13) அப்பொழுது பராக்கிரமசாலிகளான பல பூதர்களும் அசுரர்களும் மாண்டார்கள். சூரியன் முதலிய எல்லா கிரஹங்களும் அச்சண்டையைப் பார்த்து பயமடைந்தார்கள். (14) வேகத்தில் வாயுவையும், கொல்லுவதில் யமனையும், சத்துருக்களை எரிப்பதில் பிரளயகாலாக்னியையும், (15) பிரகாசிப்பதில் சூரியனையும் மிகுந்த சப்தத்தால் இடிகளையும் சத்துருக்களை கோரமாய் பரிதவிக்கச் செய்வதில் திரிபுர ஸம்ஹாரியான பரமசிவனுடைய சரங்களைப் போன்ற சஸ்திரங்களையும் அடிக்கடி பிரயோகித்துக் கொண்டு அப்பொழுது அந்த இரு போர் வீரர்களும் மிகுதியாக யுத்தம் செய்தார்கள். (16-17) அப்பொழுது மலைகளெல்லாம் அந்த பாணங்களால் மிகவும் நிரம்பின. மேலும் அந்த சரங்களால் மேகங்கள் அடிபட்டு துறுக்குகளாகின. (18) திக்குகள், விதிக்குகள், சந்திரசூரியர்கள், பிருமாண்டம், ஆகாசம், பாதாளம், ஸமுத்திரங்கள் யாவும் அந்த சரங்களால் நிறப்பப்பட்டன. (19) திக்கஜங்கள், பர்வதங்கள், மேகங்கள் இவையாவும் ஆங்காங்கு கொளுந்தப் பட்டன. அப்பொழுது பூமியானது அந்த பாணங்களால் மிகவும் தஹிக்கப்பட்டு வெடித்தது. (20) ஸகல ஸமுத்திரங்களும் வற்றலாயின. நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் எரியலாயின. அப்பொழுது பிரும்மாண்டத்தின் இடைவெளியெல்லாம் புகையின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டது. (21) அப்பொழுது அவ்விருவரும் ஒருவருக் கொருவர் அனேகம் அஸ்திரங்களை சேதித்தனர். தேவர்களும் தபஸ்விகளும் அவர்களுடைய சண்டையைப்

नसन्ति धन्विनस्तुल्या एतयोरुभयोरिह । अहोवीर्यमहोशौर्यं गांभीर्यञ्चेति विस्मिताः ॥ २३
ततस्तु मन्युनाऽतीव भानुकोपो महासुरः । धूळीचकार वीरस्य रथं शरसहस्रकैः ॥ २४
अतनोत्समहारावं केसरीव प्रियान्वितः । ससंभ्रमं महावीरो दैत्यस्यास्य दुरात्मनः ॥ २५
सहस्रेण रथं छित्वा पातयामास भूतले । दानवस्तु पुनः कोपाद्विंशच्छस्त्राणि वक्षसि ॥ २६
मुक्त्वा तस्य महारावं चक्रे तं भीषयन्निव । अंसावास्फाल्य पाणिभ्यामात्मनो भूसुरोत्तमाः ॥ २७
तदामर्षवशाद्वीरश्चतुर्दशभिराशुगैः । छित्वा तन्मकुटं भूमौ अपातयदहोमहत् ॥ २८
असुरोऽपि महासत्वः कवचं तस्य निष्ठुरम् । तावद्भिरकरोच्छिन्नं शतधा पापवान् भृशम् ॥ २९
वीरबाहुर्महाक्रोधादाच्छिनत्तद्धनुर्वरम् । सप्तभिर्निशितैर्बाणैर्महाकोलाहलारवः ॥ ३०
भग्ने धनुषि दैत्योऽसौ भ्रुकुटीकुटिलेक्षणः । नुनोद शक्तिमतुलां ब्राह्मीमस्मिन्सुरेश्वरे ॥ ३१
तस्यां शक्तौ सुरश्रेष्ठश्शतकोटिशरान् शितान् । ववर्ष तानियं शीघ्राच्छित्वास्याभ्याशमापहि ॥ ३२
तदानीं देववर्योऽसौ वीक्ष्यैनामागतान्तिकाम् । ध्यात्वा स्कन्दं सितांभोजे हृदयस्थे महेशितुः ॥ ३३

நஸந்தி தன்வினஸ்துல்யா: ஏதயோ ருபயோ ரிஹ |
அஹோ வீர்ய மஹோசௌர்யம் காம்பீர்யம்சேதி விஸ்மிதா: || 23
ததஸ்து மன்யுனாதீவ பானுகோபோ மஹாஸுர: | தூளீசகார வீரஸ்ய ரதம் சரஸஹஸ்ரகை: || 24
அதனோத் ஸமஹாராவம் கேஸரீவ ப்ரியான்வித: | ஸஸம்ப்ரமம் மஹாவீர: தைத்யஸ்யாஸ்ய துராத்மன: ||
ஸஹஸ்ரேண ரதம் சித்வா பாதயாமாஸ பூதலே |
தானவஸ்து புன:கோபாத் விம்சத் சஸ்த்ராணி வக்ஷஸி || 26
முக்த்வா தஸ்ய மஹாராவம் சக்ரே தம் பீஷயன்னிவ
அம்ஸாவாஸ்பால்யபாணிப்யாம் ஆத்மனோ பூஸுரோத்தமா: || 27
ததாமர்ஷவசாத்வீர: சதுர்தசபிராசுகை: | சித்வா தன்மகுடம் பூமௌ அபாதயதஹோ மஹத் || 28
அஸுரோபி மஹாஸத்வ: கவசம் தஸ்ய நிஷ்டுரம் | தாவத்பிரகரோச்சின்னம் சததா பாபவான் ப்ருசம் ||
வீரபாஹுர் மஹாக்ரோதாத் ஆச்சினத் தத்தனுர்வரம் |
ஸப்தபிர் நிசிதைர்பாணை: மஹாகோலாஹலாரவ: || 30
பக்னே தனுஷி தைத்யோஸௌ ப்ருகுடி குடிலேக்ஷண: |
நுனோத சக்திமதுலாம் ப்ராம்மீமஸ்மின் ஸுரேச்வரே || 31
தஸ்யாம் சக்தௌ ஸுரச்ரேஷ்ட: சதகோடிசரான்சிதான் |
வவர்ஷ தாநியம் சீக்ராத் சித்வாப்யாசமாபஹி || 32
ததாநீம் தேவவர்யோஸௌ வீக்ஷ்யைனுமாகதாந்திகாம் |
த்யாத்வா ஸ்கந்தம் ஸிதாம்போஜே ஹ்ருதயஸ்தே மஹேசிது: || 33

பார்த்து ஆச்சரியத்தினுல் (22) இவ்விருவருக்கும் நிகரான வில்லாளிகள் இவ்வுலகில் இல்லை. என்ன வீர்யம்? என்ன சௌரியம்? என்ன கம்பீரம்? என்று மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள் (23) பிறகு மஹாசுரனுன பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்தோடு ஆயிரம் பாணங்களால் வீரபாகுவின் தேரை தூளாக்கிவிட்டு (24) பெண் சிங்கத்தோடுகூடிய ஆண் சிங்கம் கர்ஜனை செய்வதுபோல் மிகுந்த சப்தம் செய்தான். உடனே அம்மஹாவீரன் பரபரப்போடு அந்த துராத்மாவான பானுகோபனுடைய (25) தேரை ஆயிரம் பாணங்களால் பொடியாக்கி பூமியில் தள்ளினுர். மறுபடி பானுகோபன் மிகுந்த கோபம் கொண்டவனுகி இருபது அஸ்திரங்களை அவர் மார்பில் (26) பிரயோகித்து அவரை பயமுறுத்துவது போல் கைகளால் இரு தோள்களிலும் தட்டிக்கொண்டு சிம்மநாதம் செய்தான். ஓ முனிவர்களே! (27) அப்பொழுது வீரன் கோபவசனுகி பதினுன்கு பாணங்களால் அவனுடைய பெரிய கிரீடத்தை உடைத்து பூமியில் தள்ளினுர். (28) மஹாபலிஷ்டனுன அசுரனும் அவ்வளவே பாணங்களால் அவரது கெட்டியான கவசத்தை நூறு துணுக்குகளாக பிளந்தான். (29) வீரபாகுவும் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அட்டஹாஸம் செய்து ஏழு கூர்மையான பாணங்களால் அவனது சிறந்த வில்லை துண்டித்தார். (30) வில் முறிந்தவுடன் அசுரன் புருவத்தை நெறிந்து கடும் பார்வையுள்ளவனுகி அந்த தேவேசன்மீது நிகரற்ற பிரும்ம சக்தியை பிரயோகித்தான். (31) தேவச்ரேஷ்டன் அந்த சக்தியின்மேல் கூர்மையான நூறு கோடி அம்புகளை பிரயோகித்தார். அச்சக்தியானது அவைகளை சிக்கிரம் சேதித்துவிட்டு அவர் சமீபம் வந்தது. (32) அப்பொழுது தேவச்ரேஷ்டன் அருகில்வந்த அந்த சக்தியைப் பார்த்து

खड्गमादाय कोशस्थं चिच्छेदैनां महाबलः । द्विधाभूतां च तां दृष्ट्वा सन्तोषं प्रापिरे सुराः ॥ ३४
खड्गं कोशे पुनः स्थाप्य स्थिते तस्मिन्सुरेश्वरे । भानुकोपो महापापो गृहीत्वा खड्गमद्भुतम् ॥ ३५
कृतकोलाहलारावो भ्राम्यैतत्पाणिनागतः । तदा वीरो महाकोपो बहुभिस्सायकैर्वरैः ॥ ३६
बिभेद वक्षस्तस्याशु पापिनो वज्रनिष्ठुरम् । अगणय्येदमसुरो रक्तस्रावपरिप्लुतः ॥ ३७
आगम्य तेन तच्चापमच्छिनत्कोपविह्वलः । कृत्वा पुनर्महारावं बभ्रामेतस्ततो भृशम् ॥ ३८
तदानीं देवराजोऽयं स्वं खड्गमग्रहीद्वरम् । क्रूरयोरुभयोर्वह्नियमयोरिव वीरयोः ॥ ३९
खड्गयुद्धं तदा जातं महाघोरं भयानकम् । असुरस्सहसा पापः खड्गं दोष्णि सुरेशितुः ॥ ४०
अपातयत्क्षणेनैतन्मोघीकृत्यामरेश्वरः । अंसं दक्षिणमस्यायं छित्वा मह्यामपातयत् ॥ ४१
वामेन पाणिना भूयः खड्गमादाय कोपतः । प्रहर्तुमुद्यतस्यास्य चिच्छेदैनमपि द्विजाः ॥ ४२
ततः कोपवशाद्दैत्यो मायास्त्रं घोरमाहवे । सस्मार यावत्पापोऽयं प्रयोक्तुं सुरनायके ॥ ४३
तावदेव सधर्मात्मा छित्वा तस्य शिरोमहत् । पातयामास भूपृष्ठे तं पर्वतमिव द्विजाः ॥ ४४

கட்கமாதாய கோசஸ்தம் சிச்சேதைநாம் மஹாபல: ।
த்விதாபூதாம்ச தாம் த்ருஷ்ட்வா ஸந்தோஷம் ப்ராபிரேஸுரா: ॥ 34
கட்கம் கோசே புன: ஸ்தாப்ய ஸ்திதே தஸ்மின் ஸுரேச்வரே ।
பானுகோபோ மஹாபாப: க்ருஹீத்வா கட்கமத்புதம் ॥ 35
க்ருதகோலாஹலாராவ: ப்ராம்யைதத்பாணிநாகத: ।
ததாவீரோ மஹாகோப: பஹுபிஸ்ஸாயகைர் வரை: ॥ 36
பிபேத வக்ஷஸ்தஸ்யாசு பாபினோ வஜ்ரநிஷ்டுரம் । அகணய்யேதமஸுர: ரக்தஸ்ராவபரிப்லுத: ॥ 37
ஆகம்யதே நதச்சாபம் அச்சினத் கோப விஹ்வல: ।
க்ருத்வா புனர்மஹாராவம் பப்ராமேதஸ்ததோ ப்ருசம் ॥ 38
ததாநீம் தேவராஜோயம் ஸ்வம் கட்கமக்ரஹீத் வரம் । க்ரூரயோருபயோர்வன்னியமயோரிவ வீரயோ: ॥ 39
கட்கயுத்தம் ததா ஜாதம் மஹாகோரம் பயானகம் ।
அஸுரஸ்ஸஹஸா பாப: கட்கம் தோஷ்ணி ஸுரேசிது: ॥ 40
அபாதயத்க்ஷணேனைதத் மோகீக்ருத்யாமரேச்வர: । அம்ஸம் தக்ஷிணமஸ்யாயம் சித்வா மஹ்யாமபாதயத்
வாமேந பாணிநா பூய: கட்கமாதாய கோபத: । ப்ரஹர்துமுத்யதஸ்யாஸ்ய சிச்சேதைநமபி த்விஜா: ॥ 42
தத: கோபவசாத்தைத்ய: மாயாஸ்த்ரம் கோரமாஹவே ।
ஸஸ்மார யாவத்பாபோயம் ப்ரயோக்தும் ஸுரநாயகே ॥ 43
தாவதேவ ஸதர்மாத்மா சித்வா தஸ்ய சிரோமஹத் । பாதயாமாஸ பூப்ருஷ்டே தம் பர்வதமிவ த்விஜா: ॥

ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற வெண்தாமரையில் ஸ்ரீ ஸ்கந்தனை த்யானம் செய்து மஹா தேவனுடைய (33) கத்தியை உரையிலிருந்து எடுத்து மிகுந்த பலத்தோடு அந்த ப்ரும்ம சக்தியை வெட்டினார். அந்த சக்தி இரண்டு துண்டாக ஆனதைப் பார்த்து தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்தார்கள். (34) தேவேசன் மறுபடி அக்கத்தியை உரையில் போட்டு இருக்கும்பொழுது மஹா பாபியான பானுகோபன் அற்புதமான ஓர் கத்தியை எடுத்து (35) கோலாகல சப்தம் செய்து கொண்டு கையினால் அதை சுழற்றிக் கொண்டு வந்தான். அப்பொழுது வீரன் மிகுந்த கோபமுள்ளவராய் சிறந்த அநேகம் பாணங்களால் (36) அந்த பாபியினுடைய வஜ்ஜிரத்திலும் கெட்டியான மார்பை சீக்கிரம் பிளந்தார். பானுகோபன் அதை பாராட்டாமல் ரத்தம் தாரையாக பெருக (37) கோபாவேசம் கொண்டவனாகி அவரிடம் வந்து கத்தியால் அவரது தனுசை வெட்டினான். மறுபடி அசுரன் மிகுந்த சிங்கநாதம் செய்து கொண்டு இங்குமங்கும் சுற்றினான். (38) அப்பொழுது தேவராஜன் தனது ச்ரேஷ்டமான கத்தியை எடுத்தார். அப்பொழுது அக்னி யமன் இவர்களைப்போல் மிகக் கொடியவர்களாகிய அவ்விரு வீரர்களுக்கும் (39) மஹா கோரமாயும் பயங்கரமாயும் கத்திச்சண்டை ஏற்பட்டது. பாபியான அசுரன் வேகமாய் தேவச்ரேஷ்டனுடைய கையில் கத்தியை போட்டான். (40) தேவராஜர் அதை ஓர் க்ஷணத்தில் வீணாக்கி அவனுடைய வலது தோளை வெட்டி பூமியில் தள்ளினார். (41) பிறகு அசுரன் கோபத்தோடு இடதுகையால் மறுபடி கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவரை வெட்ட முயற்சிக்கையில் அவர் அக்கையையும் துண்டித்துவிட்டார் ஓ முனிவர்களே! (42) பிறகு அந்த அசுரப்பாதகன் கோபாவேசங் கொண்டவனாகி அச்சண்டையில் மஹா கோரமான மாயாஸ்திரத்தை தேவநாயகன் மீது பிரயோகிக்க நினைந்தான். (43) ஓ முனிவர்களே! தர்மாத்

प्राप्तकालवशं पापं दैत्यं तं वीक्ष्य देवताः । ववर्षुः परया प्रीत्या सुगन्धिकुसुमानि ताः ॥ ४५
निनेदुश्च तदाऽत्यन्तं भूतान्यपि सहाधिपैः । प्राप सन्तोषमत्यर्थं भानुर्वीक्ष्य मृतं रिपुम् ॥ ४६
तदानीमेव वीरोऽसौ नभस्त्यक्त्वा महीतलम् । अवरुह्यानुजैर्वीरैः भूतैरपि परिष्कृतः ॥ ४७
प्रतिज्ञा मम निर्वृत्ता यस्मात्पापोऽद्य मारितः । पूर्वेद्युरपि देवेशो गुहोऽस्माभिर्नवन्दितः ॥ ४८
इत्युक्त्वा सकलान्वीक्ष्य वीरबाहुस्तु तैर्युतः । महता वाद्यघोषेण हेमकूटपुरोत्तमम् ॥ ४९
प्राप्य स्कन्दालयद्वारि रथात्स्वादवरुह्य सः । प्रविश्यान्तर्गृहं देवं दृष्ट्वा मङ्गळ विग्रहम् ॥ ५०
बहुवारं ननामैनं विनयेन मुदाप्ययम् । वीरबाहुं तमुद्धृत्य पाणिभ्याममरेश्वरः ॥ ५१
महता त्वं प्रयासेन महापापममारयः । खिन्नोऽसि नितरामद्य सन्तोषो मे महानभूत् ॥
वृणु यद्यदभीष्टं ते वीरानुज महाबल ॥ ५२
इति ब्रुवन्तं भगवन्तमेनं प्रोवाच वाचं कृतपाणिबन्धः ।
तवाज्ञयाऽहं जितवानमुं मे यदि प्रसन्नस्त्वयि भक्तिरस्तु ॥ ५३
मास्तु मे ब्रह्मविष्ण्वादिदेवतानां पदं प्रभो । तव पादाम्बुजद्वन्द्वे भक्तिर्भवतु पावनी ॥ ५४

ப்ராப்தகாலவசம் பாபம் தைத்யம் தம் வீக்ஷ்ய தேவதா: | வவர்ஷு: பரயா ப்ரீத்யா ஸுகந்திகுஸுமானி தா:
நிநேதுச்ச ததாத்யந்தம் பூதாந்யபி ஸஹாதிபை: |
ப்ராப ஸந்தோஷமத்யர்த்தம் பானுர்வீக்ஷ்ய ம்ருதம் ரிபும் || 46
ததாநீமேவ வீரோஸௌ நபஸ்த்யக்த்வா மஹீதலம் | அவருஹ்யானுஜைர்வீரை: பூதைரபி பரிஷ்க்ருத: ||
ப்ரதிக்ஞா மம நிர்வ்ருத்தா யஸ்மாத் பாபோத்ய மாரித: |
பூர்வேத்யுரபி தேவேச: குஹோஸ்மாபிர்நவந்தித: || 48
இத்யுக்த்வா ஸகலான்வீக்ஷ்ய வீரபாஹுஸ்து தைர்யுத: |
மஹதா வாத்யகோஷேண ஹேமகூடபுரோத்தமம் || 49
ப்ராப்ய ஸ்கந்தாலயத்வாரி ரதாத்ஸ்வாதவருஹ்ய ஸ: |
ப்ரவிச்யாந்தர்க்ருஹம் தேவம் த்ருஷ்ட்வா மங்களவிக்ரஹம் || 50
பஹுவாரம் நநாமைநம் விநயேநமுதாப்யயம் | வீரபாஹும் தமுத்ருத்ய பாணிப்யாமமரேச்வர: || 51
மஹதா த்வம் ப்ரயாஸேந மஹாபாபமமாரய: |
கின்னோஸி நிதராமத்ய ஸந்தோஷோமே மஹானபூத் ||
வ்ருணுயத்யதபீஷ்டம்தே வீரானுஜ மஹாபல || 52
இதிப்ருவந்தம் பகவந்தமேனம் ப்ரோவாச வாசம் க்ருதபாணிபந்த: |
தவாக்ஞயாஹம் ஜிதவானமும்மே யதிப்ரஸன்னஸ்த்வயி பக்திரஸ்து || 53
மாஸ்துமே ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதி தேவதானாம் பதம் ப்ரபோ |
தவபாதாம்புஜத்வந்த்வே பக்திர்பவது பாவநீ || 54

மாவான் வீரபாகு அதற்குள் மலைபோன்ற பெரியதான அவனது தலையை வெட்டி பூமியில் தள்ளினார். (44) காலத்துக்கு வசமான பாபியான அந்த அசுரனைப் பார்த்து தேவர்கள் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை (வீரபாகுமீது) வர்ஷித்தார்கள். (45) அப்பொழுது பூதர்கள் சேனாதிபர்களுடன் மிகவும் அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். சூரியன் தன் சத்துரு மரணமடைந்தது கண்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். (46) அப்பொழுது இந்த வீரபாகு ஆகாயத்தைவிட்டு பூமியில் இறங்கி தம்பிகளாகிய வீரர்களாலும் பூதர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு (47) அந்த பாபி இப்பொழுது கொல்லப்பட்டதால் எனது சபதம் நிறைவேறிற்று. நேற்றுகூட தேவேசனான ஸ்ரீ முருகன் நம்மால் நமஸ்கரிக்கப்படவில்லை (48) என்று எல்லா பூதர்களையும் பார்த்துக்கூறி வீரபாகு அவர்களுடன் கூடியவனாய் மிகுந்த வாத்ய கோஷத்தோடு சிறந்த ஹேமகூடபுரம் (49) சேர்ந்து முருகனுடைய மாளிகையின் வாசலில் தன் ரதத்திலிருந்து இறங்கி மாளிகைக்குள் சென்று திவ்யமங்கள மூர்த்தியான ஸ்ரீ முருகனை தரிசித்து (50) ஆனந்தத்தோடு வணக்கத்துடன் பலதடவை நமஸ்கரித்தார். பின்பு முருகன் வீரபாகுவை தன் கைகளால் எடுத்து (51) நீ மிகுந்த பிரயாசையால் மஹா பாபியான பானுகோபனை கொன்றாய். நீ இப்பொழுது மிகவும் களைப்படைந்திருக்கிறாய் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாயிற்று. மஹா பலவானாகிய தம்பியான வீரா! உனக்கு வேண்டிய வரன்களை கேள். (52) இவ்விதம் கூறிய ஸ்ரீ முருகனைப் பார்த்து வீரபாகு கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வார்த்தையைக் கூறினார். தங்கள் கட்டளையின்படி நான் அந்த அசுரனைக் கொன்றேன்,

इति संप्रार्थितो देवस्तमेनं विनयान्वितम् । मद्भक्तिरव्यया पुण्या लभ्यते नसुरैरपि ॥ ५५
कृपावशात्तवास्त्वेवं उक्त्वा तं सकलानपि । प्रेरयामास तान् स्वं स्वं गृहं प्रत्यमरेश्वरः ॥ ५६
ते गुहं संप्रणम्यैनं वीराः प्रापुः स्वकान् गृहान् । यइदं पठते नित्यं श्रद्धाभक्तिसमन्वितः ॥ ५७
शृण्वन्ति ये नरश्रेष्ठा भानुकोपस्य पापिनः । वीरबाहुकृतं घोरमन्यैरपि सुदुष्करम् ॥ ५८
भवेच्छत्रुजयस्तेषां सर्वाभीष्टं च जायते । श्रुत्वैनं पाण्डवाश्शत्रून् दुर्योधनमुखान्रणे ॥ ५९
अजयन् सहसा मत्तान् धर्ममार्गरतास्सदा । तथा परशुरामोऽपि कार्तवीर्यार्जुनादिकान् ॥ ६०
अजयद्रणमध्ये तान् रिपून् वीर्यबलान्वितान् । श्रुत्वा ऋषिमुखाद्वाली हनुमानञ्जनात्मजः ॥
शत्रूनजेयानपरैरजयच्च महाबलान् ॥ ६१

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे द्वाविंशोऽध्यायः ॥

இதிஸம்ப்ரார்த்திதோ தேவ: தமேனம் விநயான்விதம் |
மத்பக்திரவ்யயா புண்யா லப்யதே நஸுரைரபி || 55

க்ருபாவாசாத்தவாஸ்த்வைவம் முக்த்வா தம் ஸகலானபி |
ப்ரேரயாமாஸ தான் ஸ்வம் ஸ்வம் ப்ரத்யமரேச்வர: || 56

தேகுஹம் ஸம்ப்ரணம்யைநம் விரா: ப்ராபு: ஸ்வகான் க்ருஹான் |
யஇதம் படதே நித்யம் ச்ரத்தாபக்தி ஸமன்வித: || 57

ச்ருண்வந்தியே நரச்ரேஷ்டா: பானுகோபஸ்ய பாபின: |
விரபாஹுக்ருதம் கோரம் அன்யைரபி ஸுதுஷ்கரம் || 58

பவேத் சத்ருஜயஸ்தேஷாம் ஸர்வாபீஷ்டம் ச ஜாயதே |
ச்ருத்வைனம் பாண்டவாச்சத்ரூன் துர்யோதனமுகான் ரணே || 59

அஜயன் ஸஹஸா மத்தான் தர்மமார்க ரதாஸ்ஸதா | ததா பரசுராமோபி கார்தவீர்யார்ஜுநாதிகான் || 60

அஜயத்ரணமத்யேதான் ரிபூன்வீர்ய பலான்விதான் |
ச்ருத்வா ருஷிமுகாத்வாலி ஹனுமானஞ்ஜனாத்மஜ: ||
சத்ரூனஜேயாநபரை: அஜயச்ச மஹாபலான் || 61

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே பானுகோபவதோநாம த்வாவிம்சோத்யாய: ||

தாங்கள் எனக்கு பிரசன்னமானது உண்மையானால் தங்களிடத்தில் பக்தி உண்டாகட்டும்.(53) ஓ பிரபுவே! பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களின் ஸ்தானம் எனக்கு வேண்டுவதில்லை. தங்களுடைய தாமரை போன்ற இரு பாதங்களில் பரிசுத்தமான பக்தியானது உண்டாகட்டும்.(54) என்று வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீ முருகன் வினயத்தோடு கூடிய அந்த வீரனை நோக்கி என்னிடத்தில் அளவற்ற பரிசுத்தமான பக்தியானது தேவர்களாலும் அடைய முடியாதது.(55) அப்படிப்பட்ட பக்தியானது என் கிருபையால் உனக்கே உண்டாகட்டும் எனக் கூறி அமரேச்வரர் வீரனையும் மற்றும் அந்த எல்லோரையும் தன் தன் வீட்டுக்கு அனுப்பினர். (56) அவ்வீரர்கள் எல்லோரும் குஹனை நமஸ்கரித்து தன் வீடுகளுக்கு சென்றார்கள். யார் இந்த அத்யாயத்தை சிரத்தா பக்தியுடன் கூடியவனாய் படிக்கிறாரோ, (57) எந்த நரோத்தமர்கள் வீரபாகுவால் செய்யப்பட்டதும் மற்றவர்களால் முடியாததுமான பாபியான பானுகோபன் வதத்தை கேட்கிறார்களோ (58) அவர்களுக்கு சத்ருஜெயமும் ஸர்வாபீஷ்டமும் உண்டாகும். எப்பொழுதும் தர்ம மார்க்கத்தில் பற்றுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் இந்த அத்யாய கதையைக் கேட்டு, மதம் கொண்டவர்களான துரியோதனன் முதலிய சத்துருக்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தார்கள். அவ்விதமே பரசுராமரும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் முதலிய (59–60) பலிஷ்டர்களான சத்துருக்களை யுத்தத்தின் மத்தியில் ஜயித்தார். இக்கதையை முனிவர்களிடமாய் கேட்ட வாலியும் அஞ்சனையின் புத்ரனான ஹனுமாரும் மஹா பலிஷ்டர்களும் பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவர்களுமான சத்துருக்களை ஜயித்தார்கள். (61)

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

शूराज्ञया सिंहमुखेन युद्धाय निर्याणम् ॥

ततो दूतमुखैश्शूरो भानुकोपं मृतं सुतम् । विज्ञाय पतितो भूमौ मूर्छामापाति दुःखितः ॥ १
विललाप प्रबुद्धोऽसावाशु सर्वासुरेश्वरः । हा पुत्र भानुकोपाद्य जितभानो महाबल ॥ २
तवापि मरणं चेत्स्याद्भवेयुस्सुखिनोऽमराः । श्रीभूमिभ्यां निजस्त्रीभ्यां परिमर्दितसक्थिकः । ३
शयिष्यते हरिर्दुग्धसिन्धावस्तगुहान्तरः । शच्या सह शुनासीरः पुनः स्वर्गे सुखिष्यति ॥ ४
दिशामधीशास्सर्वेऽपि सुखमेष्यन्ति वै किल । एवं विलप्यमानेऽस्मिंस्तदानीं केचनासुराः ॥ ५
शिरः कबन्धं पाणीतावानीयास्यैतमागताः । प्रतीकांस्तनुजस्यैतान् दृष्ट्वा शूरः पुनर्द्विजाः ॥ ६
व्यलपद्बहुधा शोकात् सन्धायच यथाक्रमम् । सपत्नीभिस्तदा तत्र समायात्पद्मकोमळा ॥ ७
दृष्ट्वा पुत्रस्य सांगानि पतित्वा भूतले क्षणम् । विललाप सुदुःखार्ता विमुक्तकचबन्धना ॥ ८
विलोक्यावयवानस्य स्पृष्ट्वाऽऽघ्राय पुनः पुनः । पद्माकरस्थितं पद्मं पृच्छन्त्यै महामात्मज ॥ ९

॥ அத த்ரயோவிம்சோத்யாய: ॥

சூரனுடைய கட்டளையினல் சிங்கமுகன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுதல்.

தேதோ தூதமுகைச்சூர: பானுகோபம் ம்ருதம் ஸுதம் ।
விக்ஞாய பதிதோ பூமௌ மூர்ச்சாமாபாதிதுக்கித: ॥ 1
விலலாப ப்ரபுத்தோஸௌ ஆசு ஸர்வாஸுரேச்வர: । ஹாபுத்ர பானுகோபாத்ய ஜிதபானோ மஹாபல ॥ 2
தவாபி மரணம் சேத்ஸ்யாத் பவேயுஸ்ஸுகினோமரா: ।
ஸ்ரீ பூமிப்யாம் நிஜஸ்த்ரீப்யாம் பரிமர்தித ஸக்திக: ॥ 3
சயிஷ்யதே ஹரிர்துக்த ஸிந்தாவஸ்த குஹாந்தர: । சச்யாஸஹ சுனஸீர: புன: ஸ்வர்கே ஸுகிஷ்யதி ॥ 4
திசாமதீசாஸ்ஸர்வேபி ஸுகமேஷ்யந்தி வைகில । ஏவம் விலப்யமானேஸ்மின் ததாநீம் கேசனஸுரா: ॥ 5
சிர: கபந்தம் பாணீதௌ ஆநீயாஸ்யைதமாகதா: ।
ப்ரதீகாம்ஸ்தனுஜஸ்யைதான் த்ருஷ்ட்வா சூர: புனர்த்விஜா: ॥ 6
வ்யலபத் பஹுதா சோகாத் ஸந்தாய ச யதாக்ரமம் । ஸபத்நீபிஸ்ததா தத்ர ஸமாயாத்பமத்கோமளா ॥ 7
த்ருஷ்ட்வா புத்ரஸ்ய ஸாங்காநி பதித்வா பூதலே க்ஷணம் ।
விலலாப ஸுதுக்கார்தா விமுக்தகசபந்தன ॥ 8
விலோக்யாவயவாநஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்ட்வாக்ராய புன: புன: ।
பத்மாகரஸ்திதம் பத்மம் ப்ருச்சந்த்யை மஹ்யமாத்மஜ ॥ 9

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

பிறகு சூரன் மைந்தனை பானுகோபன் இறந்ததை தூதர்கள் முகமாய் அறிந்து மிகவும் துக்கப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான். (1) பிறகு எல்லா அசுரர்களுக்கும் தலைவனை சூரன் சீக்கிரம் மூர்ச்சை தெளிந்து புலம்பினன். "ஹா! என் மகனை பானுகோபனே! சூரியனை ஜயித்தவனே! மகாபலிஷ்டனே! இப்பொழுது (2) உனக்கும் மரணம் ஏற்பட்டதால் தேவர்கள் சுகமடைந்தவர்களாக ஆனர்கள். அஸ்தமலையின் குகையின் நடுவில் இருந்த விஷ்ணுவும் பாற்கடலில் தன் மனைவியான ஸ்ரீதேவி பூமிதேவிகளால் பிடிக்கப்பட்ட கால்களை உடையவராய் தூங்கப்போகிறர். இந்திரனும் இந்திராணியுடன் மறுபடி ஸ்வர்க்கத்தில் சுகமாய் வாழப்போகிறன். (3-4) எல்லாதிக்பாலர்களும் சுகமாக இருக்கப் போகிறர்களல்லவோ!" இவ்விதம் சூரன் புலம்பும்பொழுது அப்பொழுது சில அசுரர்கள் (5) பானுகோபனுடைய தலை உடல் கைகள் இவைகளை எடுத்துவந்தார்கள். ஓ முனிவர்களே! சூரன் இப்பொழுது தன் பிள்ளையினுடைய அவயவங்களைப் பார்த்து மறுபடி (6) அவைகளை முன்போல் வரிசையாக சேர்த்து மிகுந்த துக்கத்தோடு பலவிதமாய் புலம்பினன். அப்பொழுது அவன் மனைவியான பத்மகோமளையும் தன் சக்களத்திகளோடுவந்து (7) பிள்ளையினுடைய அவயவங்களைப் பார்த்து பூமியில் விழுந்து மிகவும் துக்கமடைந்தவளாய் தலை அவிழ்ந்து அடிக்கடி அவயவங்களைத்தடவி மூகர்ந்து புலம்பினள். ஓ மைந்தனே! லக்ஷ்மீதேவியின் கையிலிருக்கும் தாமரை புஷ்பத்தைக் கொண்டு

आदाय तरसा पूर्वं दत्तवान् बलवान् खलु । यस्मात्सर्वेऽपि ते देवाश्चकुर्मे दुःखमीदृशम् ॥ १०
तेषां स्त्रियोऽपि तादृशीघ्रं प्राप्नुवंत्वीदृशीं दशाम् । एवं शूरो सुरास्सर्वे तत्स्त्रियश्च मृतं सुतम् ॥ ११
विलोक्य व्यलपंस्तत्र नितरां भूसुरोत्तमाः । समुत्थाय ततश्शूरो महता मन्युना ज्वलन् ॥ १२
शत्रूनेतान् क्षणेनाहं हत्वा तद्रुधिरैरिह । विधाय वीरयज्ञंच जीवयिष्यामि तं मृतम् ॥ १३
इत्युक्त्वा कांश्चिदसुरान्रक्षकानस्य वर्ष्मणः । विधायान्तःपुरं भार्याः पद्मकोमळकादिकाः ॥ १४
प्रेरयित्वा तदा दूतान् वीक्ष्य वाचमुवाचहि । क्षणेन यूयं सर्वेऽपि भानुकोपादिकान्मृतान् ॥ १५
उक्त्वा सिंहमुखस्यात्र पुनरागच्छताधुना । इति तेन विसृष्टास्ते गत्वा सैंहमुखं पुरम् ॥ १६
आसुराख्यं महावेगात् नानारत्नविराजितम् । दृष्ट्वा तत्रासुरश्रेष्ठं सिंहवक्त्रं महाबलम् ॥ १७
प्रणम्याञ्जलिहस्तास्ते विनयेनावदन्वचः । भ्राता तवासुरश्रेष्ठ त्वामाश्वानयतेत्यमून् ॥ १८
अस्मान् प्रैरयत त्वं तत् निर्गच्छालं विळंबनम् । इत्युक्तमात्रेण तदा पृष्टा वृत्तान्तमूचिरे ॥ १९

ஆதாய தரஸா பூர்வம் தத்தவான் பலவான் கலு |
யஸ்மாத் ஸர்வேபி தே தேவா: சக்ரூர்மே துக்கமீத்ருசம் || 10
தேஷாம் ஸ்த்ரியோபி தாச்சீக்ரம் ப்ராப்னுவந்த்வீத்ருசீம்தசாம் |
ஏவம் சூரோ ஸுராஸ்ஸர்வே தத்ஸ்திரியச்ச ம்ருதம் ஸுதம் || 11
விலோக்ய வ்யலபம்ஸ்தத்ர நிதராம் பூஸுரோத்தமா: |
ஸமுத்தாய ததச்சூர: மஹதா மன்யுனா ஜ்வலன் || 12
சத்ரூனேதான் க்ஷணேநாஹம் ஹத்வா தத்ருதிரைரிஹ |
விதாய வீரயக்ஞம்ச ஜீவயிஷ்யாமி தம் ம்ருதம் || 13
இத்யுக்த்வா காம்ச்சிதஸுரான் ரக்ஷகானஸ்ய வர்ஷ்மண: |
விதாயாந்த:புரம் பார்யா: பத்மகோமளகாதிகா: || 14
ப்ரேரயித்வா ததா தூதான் வீக்ஷ்ய வாசமுவாசஹி |
க்ஷணேந யூயம் ஸர்வேபி பானுகோபாதிகான் ம்ருதான் || 15
உக்த்வா ஸிம்மமுகஸ்யாத்ர புனராகச்சதாதுனா | இதி தேந விஸ்ருஷ்டாஸ்தே கத்வா ஸைம்மமுகம் புரம்|
ஆஸுராக்யம் மஹாவேகாத் நாநாரத்னவிராஜிதம் |
த்ருஷ்ட்வா தத்ராஸுரச்ரேஷ்டம் ஸிம்மவக்த்ரம் மஹாபலம் || 17
ப்ரணம்யாஞ்ஜலிஹஸ்தாஸ்தே விநயேநாவதன் வச: |
ப்ராதா தவாஸுரச்ரேஷ்ட த்வாமாச்வாநயதேத்யமூன் || 18
அஸ்மான் ப்ரைரயத த்வம் தத் நிர்கச்சாலம் விளம்பனம் |
இத்யுக்தமாத்ரேண ததா ப்ருஷ்டா வ்ருத்தாந்தமூசிரே || 19

வரும்படி கேட்ட எனக்கு நீ உடன் கொண்டுவந்து கொடுத்த பலவானல்லவோ. யாது காரணத்தால் எல்லாதேவர்களும் எனக்கு இவ்விதமான துக்கத்தை செய்தார்களோ? (5-10) அக்காரணத்தால் அந்த தேவர்களுடைய ஸ்திரிகள் யாவரும் இவ்விதமான துக்கத்தை சிக்கிரம் அடையட்டும். இவ்விதம் சூரனும் மற்ற அசுரர்களும் ஸ்திரிகளும் இறந்த பானுகோபனைப் (11) பார்த்து மிகவும் புலம்பினார்கள். ஓ முனிவர்களே! பிறகு சூரன் எழுந்து மிகுந்த கோபத்தால் ஜ்வலிக்கிறவனாகி (12) நான் க்ஷண நேரத்தில் இந்த சத்துருக்களைக் கொன்று அவர்களுடைய ரத்தங்களால் இங்கு வீர யாகம் செய்து இறந்த பானுகோபனையும் பிழைக்கச் செய்கிறேன் (13) எனக்கூறி சில அசுரர்களை அந்த பானுகோபனுடைய சரீரத்தை ரக்ஷிக்கச்செய்து பத்மகோமளை முதலிய மனைவிகளை அந்தப்புரத்திற்கு (14) அனுப்பி அப்பொழுது தூதர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். நீங்கள் யாவரும் ஓர் க்ஷணத்தில் சிங்கமுகனிடம் சென்று பானுகோபன் முதலியவர்கள் இறந்ததைக்கூறி சீக்கிரம் இங்கு வாருங்கள் எனக்கூறி சூரனால் அனுப்பப் பட்ட தூதர்கள் வேகமாக பல ரத்னங்களால் விளங்குகின்ற அசுரபுரியென்ற சிங்கமுகனுடைய பட்டணத் திற்குச் சென்று மஹாபலவானான அசுரச்ரேஷ்டனைப் பார்த்து (15-17) நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு அவர்கள் வணக்கத்துடன் வார்த்தையைக் கூறினார்கள். ஓ அசுரச்ரேஷ்டா! தங்கள் தமயனான சூரன் தங்களை சீக்கிரம் அழைத்து வாருங்கள் என எங்களை (18) அனுப்பினார். ஆகையால் தாங்கள் தாமதமின்றி புறப்படுங்கள் எனக்கூறியவுடன் சிம்மமுகனால் விவரம் கேழ்க்கப்பட்டதின்பேரில்

सिंहवक्त्रेण दूतास्ते भानुकोपवधं द्विजाः । तच्छ्रुत्वा सहसा दैत्यो महद्दुःखमवाप्य च ॥ २०
कोपेनापि ज्वलन्भूयो लज्जानमितकन्धरः । उत्थाय रथमारुह्य चतुरंगबलैस्सह ॥ २१
ध्वजैश्छत्रैरनेकैश्च वाद्यानामारवैर्भृशम् । निर्गत्याकाशमार्गेण प्राप शूराधिपां पुरीम् ॥ २२
अवरुह्य रथाच्छीघ्रमविशज्ज्येष्ठमन्दिरम् । तत्र दृष्ट्वाऽग्रजं शूरं प्रणनामासुरेश्वरम् ॥ २३
शूरस्तदा समालिंग्य पाणिभ्यामनुजं बली । दुःखाक्रान्त इवाभाति असुरेश भवानिह ॥ २४
किमेतदिति पृष्टस्सन् निधायैनं निजान्तिके । क्रमाद्वृत्तान्तमुक्त्वाऽशु त्वं जित्वा तान्रिपून्रणे ॥ २५
पुनर्निकटमागच्छ ममानुज वराधुना । आहूतस्त्वेतदर्थञ्च भवानत्र मया खलु ॥ २६
इति शूरवचः श्रुत्वा सिंहवक्त्रोऽब्रवीद्वचः । अनिशम्य वचो मे त्वं सर्वानेतानमारयः ॥ २७
साक्षात्परशिवं सत्यज्ञानानन्दस्वरूपिणम् । प्रोक्तवान्बालिशं तस्मादनुभूतं फलं त्वया ॥ २८
नशक्यते विधिस्सर्वैर्निवारयितुमप्यहो । मद्वचो भवतस्त्वासीद्विषमत्यन्तदाहकम् ॥ २९

ஸிம்மவக்த்ரேண தூதாஸ்தே பானுகோபவதம் த்விஜா: ।
தத்ச்ருத்வா ஸஹஸா தைத்ய: மஹத்துக்கமவாப்ய ச ॥ 20

கோபேனாபி ஜ்வலன்பூய: லஜ்ஜாநமிதகந்தர: । உத்தாய ரதமாருஹ்ய சதுரங்கபலைஸ்ஸஹ ॥ 21

த்வஜைச்சத்ரைரனேகைச்ச வாத்யானாமாரவைர் ப்ருசம் ।
நிர்கத்யாகாசமார்கேண ப்ராப சூராதிபாம் புரீம் ॥ 22

அவருஹ்ய ரதாத் சீக்ரம் அவிசத் ஜ்யேஷ்டமந்திரம் ।
தத்ர த்ருஷ்ட்வாக்ரஜம் சூரம் ப்ரணநாமாஸுரேச்வரம் ॥ 23

சூரஸ்ததா ஸமாலிங்க்ய பாணிப்யாமனுஜம் பலீ । துக்காக்ராந்தஇவாபாதி அஸுரேச பவானிஹ ॥ 24

கிமேததிதி ப்ருஷ்டஸ்ஸன் நிதாயைனம் நிஜாந்திகே ।
க்ரமாத் வ்ருத்தாந்தமுக்த்வாசு த்வம் ஜித்வா தான்ரிபூன்ரணே ॥ 25

புனர் நிகடமாகச்ச மமானுஜ வராதுநா । ஆஹூதஸ்த்வேததர்தம்ச பவானத்ர மயா கலு ॥ 26

இதி சூரவச: ச்ருத்வா ஸிம்மவக்த்ரோப்ரவீத் வச: । அநிசம்ய வசோமேத்வம் ஸர்வானேதாநமாரய: ॥ 27

ஸாக்ஷாத் பரசிவம் ஸத்யக்ஞானானந்தஸ்வரூபிணம் ।
ப்ரோக்தவான் பாலிசம் தஸ்மாத் அனுபூதம் பலம் த்வயா ॥ 28

ந சக்யதே விதிஸ்ஸர்வை: நிவாரயிதுமப்யஹோ । மத்வசோ பவதஸ்த்வாஸீத் விஷமத்யந்ததாஹகம் ॥

அவர்கள் சிங்கமுகனுக்கு பானுகோபனுடைய வதத்தைக் கூறினார்கள். ஓ முனிவர்களே! சிம்மவக்திரன் அதுகேட்டு மிகுந்த துக்கம் கொண்டு (19-20) கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கிறவனாகி மறுபடி வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்தவனாகி சீக்கிரம் எழுந்து ரதத்தில் ஏறி சதுரங்க சைன்யங்களுடனும் (21) அநேகம் த்வஜங்கள் குடைகளுடனும் பல வாத்யங்களுடைய மிகுந்த சப்தங்களுடனும் கூடியவனாய் ஆகாய மார்க்கமாய் சூரன் ஆளும் பட்டணத்தை அடைந்தான். (22) சீக்கிரம் தேரிலிருந்து இறங்கி தமயனுடைய மாளிகைக்குச் சென்று அங்கு அசுரராஜனாகிய தமயனான சூரனைப் பார்த்து நமஸ்கரித்தான். (23) பலவானான சூரன் தன் தம்பியை கைகளால் தழுவி கட்டிக்கொண்டு தன் சமீபத்தில் உட்காரவைத்தவுடன் சிங்கமுகன் ஓ அசுரேச்வரா! தாங்கள் எதற்காக துக்கமடைந்தவர்போல் இருக்கின்றீர் என வினவ சூரன் நடந்தவைகளை வரிசையாகக்கூறி, ஓ சிறந்த தம்பியே! நீ சீக்கிரம் சென்று யுத்தத்தில் சத்துருக்களை வென்று, (25) மறுபடி என் சமீபம் வந்து சேர், என்றால் நீ இதற்காகத்தான் அழைக்கப்பட்டாய். (26) என்ற சூர வசனத்தைக் கேட்டு ஸிம்மவக்த்ரன் கூறினான். என் வார்த்தையை கேளாமல் தாங்கள் எல்லா அசுரர்களையும் கொன்றுவிட்டீர். (27) கேவலம் ஸத்யக்ஞானாநந்த ஸ்வரூபியும் பரமசிவனுமான முருகனை தாங்கள் ஓர் சிறுவன் எனக் கூறியபடியால் அதன் பலன் தங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டது. (28) விதியை வெல்ல யாராலும் முடியாது. கஷ்டம்! அப்பொழுது நான் கூறியதெல்லாம் தங்களுக்கு மிகவும் எறிக்கின்ற விஷமாக தோன்றிற்று. (29) இனி இப்படி கூறுவதால்

किमेतेनाधुनाऽहं तान् हत्वा सर्वान्रिपून् क्षणात् । आगत्य त्वन्मुखं भ्रातर्द्रक्ष्यामि न ततोऽन्यथा ॥ ३०
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शूरपद्मा तथेति तम् । प्रेरयामास बलवान् बलवन्तं निजानुजम् ॥ ३१
ततस्सिंहमुखोऽभ्येत्य गृहं स्वं तत्र निर्मितम् । मांसं बहुविधं रक्तं क्षौद्रं क्षीरदधीन्यपि ॥ ३२
सप्तसागरमानानि (नामानि) सुरया सह तान्ययम् । भुक्त्वा परिमळद्रव्यं लिप्त्वा दिव्यस्रगुज्वलः ॥ ३३
नूतनं वसनं धृत्वा तथा नूतनभूषणम् । शिवेन दत्तं दण्डं च चक्रं कुलिशमेव च ॥ ३४
शूलमन्यानि देवानां अस्त्राण्यपि महान्त्ययम् । मायापाशं महाघोरमादाय सहसा बली ॥ ३५
दशलक्षाश्वसंबद्धरथे स्थित्वा मनोहरे । सेनाधिपैर्महावीरैः स्वसुतैश्च बलोत्कटैः ॥ ३६
अतिघोरेण नितरां कृतोच्चनिनदेन च । धृतनानायुधैर्नैव लक्षवाहिनिकेन सः ॥ ३७
चतुरङ्गबलेनाशु निर्जगाम बहिः क्षणात् । मदवारीणि फेनानि गजानां वाजिनां तथा ॥ ३८
अभवन्नब्धिवद्भीमं तदानीं भूमिदेवताः । बभूव वाद्यघोषोऽपि जिताम्बुधिमहारवः ॥ ३९
अनेककोटिभिश्छत्रैर्ध्वजैरपि समुन्नतैः । आवृताशेषदिग्भागैस्संबाधं प्राप वर्त्म तत् ॥ ४०

கிமேதேநாதுநாஹம் தான் ஹத்வா ஸர்வான் ரிபூன் க்ஷணாத் |
ஆகத்ய த்வன்முகம் ப்ராத: த்ரக்ஷ்யாமி ந ததோன்யதா || 30
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா சூரபத்மா ததேதி தம் | ப்ரேரயாமாஸ பலவான் பலவந்தம் நிஜாநுஜம் || 31
ததஸ்ஸிம்மமுகோப்யேத்ய க்ருஹம் ஸ்வம் தத்ர நிர்மிதம் |
மாம்ஸம் பஹுவிதம் ரக்தம் க்ஷௌத்ரம் க்ஷீரததீன்யபி || 32
ஸப்தஸாகரமாநானி (நாமானி) ஸுரயா ஸஹ தான்யயம் |
புக்த்வா பரிமளத்ரவ்யம் லிப்த்வா திவ்யஸ்ரகுஜ்வல: || 33
நூதனம் வஸனம் த்ருத்வா ததா நூதன பூஷணம் | சிவேந தத்தம் தண்டம்ச சக்ரம் குலிசமேவச || 34
சூலமன்யாநி தேவானாம் அஸ்த்ராண்யபி மஹாந்த்யயம் |
மாயாபாசம் மஹாகோரம் ஆதாய ஸஹஸா பலீ || 35
தசலக்ஷாச்வஸம்பத்தரதே ஸ்தித்வா மனோஹரே |
ஸேனாதிபைர் மஹாவீரை: ஸ்வஸுதைச்ச பலோத்கடை: || 36
அதி கோரேண நிதராம் க்ருதோச்சநிநதேந ச | த்ருதநாநாயுதேநைவ லக்ஷவாஹிநிகேந ஸ: || 37
சதுரங்கபலேநாசு நிர்ஜகாம பஹி: க்ஷணாத் | மதவாரீணி பேனாநி கஜானாம் வாஜினாம் ததா || 38
அபவன்னப்திவத்பீமம் ததானீம் பூமி தேவதா: | பபூவ வாத்யகோஷோபி ஜிதாம்புதி மஹாரவ: || 39
அனேக கோடிபிச்சத்ரை: த்வஜைரபி ஸமுன்னதை: |
ஆவ்ருதாசேஷதிக்பாகை: ஸம்பாதம் ப்ராப வர்த்மதத் || 40

யாது பயன் ஓ அண்ணா! நான் இப்பொழுதே சென்று சத்துருக்களை க்ஷணத்தில் வென்று திரும்பிவந்து தங்கள் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அவ்வாறு இல்லாவிடில் தங்களை நான் பார்ப்பதில்லை என (30) சிங்க முகனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு சூரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று பலிஷ்டனான தன் தம்பியை யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். (31) பிறகு சிங்கமுகன் அப்பட்டணத்தில் தனக்காக அமைக்கப்பட்ட வீடு சென்று ஏழு ஸமுத்ரங்கள் அளவுள்ள மாம்ஸம், பலவிதமான ரத்தம், தேன், பால், தயிர், கள் இவைகளை சாப்பிட்டு வாசனை திரவ்யங்களை பூசிக்கொண்டு சிறந்த மாலைகளால் பிரகாசிக்கின்ற வனாகி, (32-33) புதிய வஸ்திரங்களையும் புதிய ஆபரணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு பரமேச்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட தண்டம் சக்கிரம் வஜ்ஜிராயுதம் (34) சூலம் இவைகளையும் மற்றும் பெரிய பல தேவாஸ்திரங்களையும் கோரமான மாயாபாசத்தையும் சீக்கிரமாய் எடுத்துக்கொண்டு அந்த பலவான் (35) பத்துலக்ஷம் குதிரைகள் கட்டப்பட்ட மிக அழகிய தேரில் அமர்ந்து வீரர்களான சேனாதிபர்களுடனும் மஹா பலவான்களான பிள்ளைகளுடனும், (36) மஹா கோரமானவர்களும் மிகுந்த சப்தம் செய்கின்ற வர்களும் பற்பல ஆயுதங்களை தரித்தவர்களும் லக்ஷம் வாஹினி ஸங்க்யை கொண்டவர்களுமான (37) சதுரங்க சைன்யங்களோடு சீக்கிரம் வெளிக்கிளம்பினான். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது யானைகளுடைய மதஜலங்களும், குதிரைகளுடைய வாய் நுரைகளும் (38) ஸமுத்திரம்போல் பயங்கரமாய் பெருகிற்று. ஸமுத்திர சப்தத்தை ஜயிக்கின்ற வாத்யகோஷமும் உண்டாயிற்று. (39) அவ்வழியானது அநேக கோடிஸங்க்யை கொண்ட குடைகளாலும் மிக உயர்ந்த த்வஜங்களாலும் ஸகல திக்குகளிலும் பரவி

गृध्राश्छत्रेष्वपि तदा श्येना अपि रथे स्थिताः । अलातचक्रं सर्वत्र निपपात भयङ्करम् ॥ ४१
शुष्कवृक्षस्थिताः काका रुदन्तिस्म तदा भृशम् । अनेकदुर्निमित्तानि जातान्येवं तदा द्विजाः ॥ ४२
आयान्तमेवमालोक्य सिंहवक्त्रं स्वसैनिकैः । ब्रह्मविष्णुमुखा देवा भीताः स्कन्दमवाप्य ते ॥ ४३
प्रणम्य साञ्जलिकरा भक्तिनम्रास्सुरेश्वरम् । देवदेव दयासिन्धो समायात्यसुरो महान् ॥ ४४
सिंहवक्त्र इतिख्यातश्शूरस्यैषोऽनुजः परः । सहस्रमूर्धा बलवान् द्विसहस्रमहाभुजः ॥ ४५
सहस्रयोजनायाममहदृढभुजान्तरः । तथाण्डानि सहस्राणि शास्ति जित्वा रिपून्बलात् ॥ ४६
दिनमेकमसौ भूमिं पर्वतैरष्टभिर्गजैः । अष्टभिश्च महासर्पैः कूर्मेण विधृतामिमाम् ॥ ४७
बभारातिबलो मायी महापापो महाखलः । अत्तुं लोकानिमान् सर्वान् अण्डेनापि परं द्रढः ॥ ४८
कदाचिन्मेरुमुत्पाट्य दण्डयत्यण्डकुण्डके । आस्फाल्य तमसारत्वात् युयोज च यथापुरा ॥ ४९
छायापार्श्वद्वयं शंभुदत्तं शूलं बिभर्त्ययम् । एतज्ज्येष्ठो हरिं रुद्रानेकादशककोटिकान् ॥ ५०
न बाधते तथेशानं पालयंत्येव मार्गतः । दुरात्मायं महापापः ऋषिभिर्बाधतेह्यमून् ॥ ५१

க்ருத்ராச்சத்ரேஷ்வபி ததா ச்யேநா அபி ரதேஸ்திதா: । அலாதசக்ரம் ஸர்வத்ர நிபபாத பயங்கரம் ॥ 41
ஸுஷ்கவ்ருக்ஷஸ்திதா: காகா: ருதந்திஸ்ம ததா ப்ருசம் ।
அநேக துர்நிமித்தாநி ஜாதாந்யேவம் ததா த்விஜா: ॥ 42
ஆயாந்தமேவமாலோக்ய ஸிம்மவக்த்ரம் ஸ்வஸைனிகை: ।
ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகா தேவா: பீதா: ஸ்கந்தமவாப்ய தே ॥ 43
ப்ரணம்ய ஸாஞ்ஜலிகரா: பக்தி நம்ராஸ்ஸுரேச்வரம் ।
தேவதேவ தயாஸிந்தோ ஸமாயாத்யஸுரோ மஹான் ॥ 44
ஸிம்மவக்த்ர இதி க்யாத: சூரஸ்யைஷோனுஜ: பர: । ஸஹஸ்ரமூர்த்தா பலவான் த்விஸஹஸ்ர மஹாபுஜ:
ஸஹஸ்ரயோஜநாயாம மஹத்த்ருடபுஜாந்தர: ।
ததாண்டாநி ஸஹஸ்ராணி சாஸ்தி ஜித்வா ரிபூன் பலாத் ॥ 46
தினமேகமஸௌ பூமிம் பர்வதைரஷ்டபிர்கஜை: । அஷ்டபிச்ச மஹாஸர்பை: கூர்மேண வித்ருதாமிமாம் ॥
பபாராதிபலோ மாயீ மஹாபாபோ மஹாகல: ।
அத்தும் லோகாநிமான் ஸர்வான் அண்டேனாபி பரம் த்ருட: ॥ 48
கதாசின்மேருமுத்பாட்ய தண்டயத்யண்டகுண்டகே । ஆஸ்பால்ய தமஸாரத்வாத் யுயோஜச யதாபுரா ॥
சாயாபார்ச்வத்வயம் சம்புதத்தம் சூலம் பிபர்த்யயம் ।
ஏதத் ஜ்யேஷ்டோ ஹரிம் ருத்ரான் ஏகாதசககோடிகான் ॥ 50
ந பாததே ததேசாநம் பாலயத்யேவ மார்கத: । துராத்மாயம் மஹாபாப: க்ருஷிபிர் பாததேஹ்யமூன் ॥ 51

மிகவும் நெருக்கமாயிருந்தது. (40) கழுகுகள் குடைகளின்மேலும், பருந்துகள் தேர்களின்மேலும் உட்கார்ந்தன. எங்கும் கொள்ளிக்கட்டைகள் பயங்கரமாய் விழுந்தது. (41) அப்பொழுது காக்கைகள் பட்டமரங்கள்மீது உட்கார்ந்து கோரமாய் கத்தலாயின. ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது இவ்வாறு பலவித அபசகுனங்கள் ஏற்பட்டன. (42) இவ்விதம் தனது சைன்யங்களுடன் வருகின்ற சிங்கமுகனைப் பார்த்து பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் பயமடைந்து ஸ்ரீ முருகனிடம் சென்று (43) நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து பக்தியினால் வணங்கி ஓ தேவாதி தேவா! ஓ கருணைக்கடலே! சிங்கமுகன் என்ற பிரஸித்தமான சூரனுடைய மற்றொரு தம்பியானவன் இதோ வருகிறான். இவன் மிக பலமுடையவன். ஆயிரம் தலைகளை உடையவன். இரண்டாயிரம் பெரிய கைகளை உடையவன். (44-45) ஆயிரம் யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள கெட்டியான மார்பை உடையவன். சத்துருக்களை பலவந்தமாய் ஜயித்து ஆயிரம் அண்டங்களை ஆளுகிறவன். (46) எட்டு குலபர்வதங்களாலும், எட்டு திக்கஜங்களாலும், எட்டு மகாநாகங்களாலும், ஆதி கூர்மத்தாலும் சுமக்கப்பட்ட இந்த பூமியை ஒருநாள் (47) மகா பலிஷ்டனும் மாயாவியும், மகாபாபியும், மகாதுஷ்டனுமான இந்த சிங்கமுகன் தூக்கினான். மேலும் இந்த பலிஷ்டன் ப்ரும்மாண்டத்துடன்கூட இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் சாப்பிடகருதி, (48) ஒரு சமயம் மேருமலையை பிடுங்கி அண்டகுண்டத்தில் அடித்து அது ஸாரமில்லாததால் அதை முன்னிருந்த இடத்தில் போட்டுவிட்டான். (49) இவன் பரமேச்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட இரு பக்கங்களிலும் நிழலோடுகூடிய சூலத்தை தரிக்கிறான். இவனுடைய தமயனும் விஷ்ணு பதினோருகோடி ருத்ரர்கள், (50) ஈசானன் இவர்களை ஹிம்சை செய்யாமல் வழியோடு ரக்ஷித்து வருகிறான். மஹாபாபியும் துராத்மாவுமான

तमेनं भीषणं घोरं महाबलपराक्रमम् । हत्वा रक्ष कृपासिन्धो देवदेव सुरानिमान् ॥ ५२
इति तेषां वचश्श्रुत्वा कृपया परया गुहः । तथेति वायुमभ्याशवर्तिनं सारथिं सुखम् ॥ ५३
रथमानय शीघ्रेण महान्तमिति सोऽब्रवीत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वीरबाहुस्समीपगः ॥ ५४
नमस्कृत्य गुहं साक्षात् सच्चिदानन्दरूपिणम् । अहमेव प्रभो सर्वानमुना रणमध्यगान् ॥ ५५
संहरिष्यामि तद्देव प्रेरयैनं तवानुजम् । कण्ठे कृत्वा वचस्तस्य मुग्धस्मितमुखांबुजः ॥ ५६
प्रेरयामास युद्धाय वीरमेनं सुरेश्वरः । निरगादेषवीरस्तु लक्षैरष्टाधिकैर्द्रुतम् ॥ ५७
तथा सेनाधिपैर्गत्वा स्वगृहं सहसाबली । दिव्यांबरधरः श्रीमान् द्रोणमालाविभूषितः ॥ ५८
धृतनानायुधस्तद्वद्रथमारुह्य सुन्दरम् । निर्ययावयमारूढरथैर्वीरैर्महाबलैः ॥ ५९
सहस्रवाहिनीसंख्यैर्भूतैरपि महायुधैः । रेणवश्च तदाऽत्यन्तमुत्थितास्सूर्यमावृताः ॥ ६०
आतोद्यानि च सर्वत्र ताडितानि महाबलैः । अभ्रंकषपताकाश्च धृताश्छत्राणि भूरिशः ॥ ६१
नानारत्नप्रभावन्ति प्रस्थितानि तदा पुरः । क्षणेन युद्धसंकेतस्थलमापुर्महाबलाः ॥ ६२

தமேனம் பீஷணம் கோரம் மஹாபலபராக்ரமம்| ஹத்வா ரக்ஷ க்ருபாஸிந்தோ தேவதேவ ஸுராநிமான்
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா க்ருபயா பரயா குஹ:| ததேதி வாயுமப்யாசவர்தினம் ஸாரதிம் ஸுகம் || 53
ரதமானய சீக்ரேண மஹாந்தமிதி ஸோப்ரவீத்| தஸ்ய தத் வசனம் ச்ருத்வா வீரபாஹுஸ்ஸமீபக: || 54

நமஸ்க்ருத்ய குஹம் ஸாக்ஷாத் ஸச்சிதானந்தரூபிணம் |
அஹமேவ ப்ரபோ ஸர்வான் அமுனா ரணமத்யகான் || 55
ஸம்ஹரிஷ்யாமி தத்தேவ ப்ரேரயைனம் தவானுஜம் |
கண்டே க்ருத்வா வசஸ்தஸ்ய முக்தஸ்மித முகாம்புஜ: || 56

ப்ரேரயாமாஸ யுத்தாய வீரமேனம் ஸுரேச்வர:| நிரகாதேஷவீரஸ்து லக்ஷைரஷ்டாதிகைர் த்ருதம் || 57
ததா ஸேனாதிபைர் கத்வா ஸ்வக்ருஹம் ஸஹஸா பலீ| திவ்யாம்பரதர: ஸ்ரீமான் த்ரோணமாலா விபூஷித:
த்ருதநாநாயுதஸ்தத்வத் ரதமாருஹ்ய ஸுந்தரம்| நிர்யயாவய மாரூட ரதைர் வீரைர் மஹாபலை: || 59

ஸஹஸ்ரவாஹினீ ஸங்க்யை: பூதைரபி மஹாயுதை: |
ரேணவச்ச ததாத்யந்தம் உத்திதாஸ்ஸூர்யமாவ்ருதா: || 60

ஆதோத்யாநிச ஸர்வத்ர தாடிதாநி மஹாபலை:| அப்ரம்கஷபதாகாச்ச த்ருதாச்சத்ராணி பூரிச: || 61
நாநாரத்ன ப்ரபாவந்தி ப்ரஸ்திதானி ததா புர:| க்ஷணேந யுத்தஸங்கேதஸ்தலமாபுர் மஹாபலா: || 62

சிங்கமுகனோவென்றால் இவர்களைகூட வேலை செய்யும்படி ஹிம்ஸிக்கிறான். (51) மஹா பயங்கரனும் கொடியவனும் மிகுந்த பலம் பராக்கிரமத்தோடு கூடியவனும் இப்படிப்பட்ட சிங்கமுகனைக் கொன்று ஓ கருணைக்கடலான தேவாதிதேவா! இந்த தேவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். (52) ஸ்ரீ முருகன் தேவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மிகுந்த தயவோடு அப்படியே ஆகட்டுமென்றுகூறி சமீபத்திலிருக்கின்ற இன்பமான ஸாரதியாகிய வாயுவைப்பார்த்து (53) ஓ வாயுதேவா! மிகப் பெரியதான எனது தேரை சீக்கிரம் கொண்டுவா எனக்கூறினார். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு சமீபத்திலிருந்த வீரபாகு (54) ஸாக்ஷாத் ஸச்சிதானந்த ரூபியான ஸ்ரீ குஹனை நமஸ்கரித்து ஓ பிரபுவே! யுத்தத்தில்வந்த எல்லா அசுரர்களையும் சிங்கமுகனோடுகூட நானே (55) ஸம்ஹரிக்கிறேன். ஆகையால் தங்கள் தம்பியான என்னை அனுப்புங்கள் எனக் கூறினான். வீரபாகுவினுடைய அந்த வார்த்தையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு மந்தஹாஸத்தோடு கூடிய முகத்தாமரையை உடைய (56) அந்த தேவேசன் இந்த வீரபாகுவை யுத்தத்திற்கு அனுப்பினார். அவ்வீரனும் லக்ஷத்தெட்டு வீரர்களுடனும் சேனாபதிகளுடனும் புறப்பட்டு சீக்கிரம் தனது வீடு சேர்ந்து சிறந்த வஸ்திரங்களை தரித்துக்கொண்டு தும்பைப்பூமாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவராகி சோபையுள்ளவராய் (57-58) பல ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அழகிய தேரில் ஏறி அவ்விதமே ரதத்தில் ஏறிய மகாபலிஷ்டர்களும் வீரர்களும் மகிமைகொண்ட ஆயுதங்களை தரித்தவர்களும் ஆயிரம் வாகினி கணக்குள்ள பூத சைன்யங்களுடன் புறப்பட்டார். அப்பொழுது உண்டான புழுதிகள் மிகவும் சூரியனை மறைத்தன. 59-60) மஹாபலிஷ்டர்களால் அநேக வாத்தியங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் அடிக்கப்பட்டன. மேகங்களை அளாவிய த்வஜங்களும் பல ரத்னங்களால் விளங்குகின்ற குடைகளும் அவருக்கு முன்னால் பிடிக்கப்பட்டன. ஓர் நொடியில் அந்த மஹாபலிஷ்டர்கள் யுத்தகளத்திற்கு வந்து

तदा समभवद्युद्धं सेनयोरुभयोर्भृशम् । ताडितातोद्यसंरावबधिरीकृतकर्णयोः ॥ ६३
भ्रमन्महारथाङ्गस्थनेमिभीमस्वनाढ्ययोः । नागाश्वघण्टाघर्घरिकामहाध्वनिविभीषयोः ॥ ६४
अश्वहेषागजश्रेष्ठबृंहितारावयोरपि । वृक्षपर्वतपाषाणद्रुमशूलास्त्रवर्षिणाम् ॥ ६५
भूतानामथ दैत्यानां मुञ्चतां सायकान् बहून् । तथा शूलासिखड्गानि तोमराणि वराण्यपि ॥ ६६
एवं पत्तिमहारावैर्युध्यतोः कटुवादिनोः । तयोः प्रवृत्ते लोकानां तुमुले भीषणे रणे ॥ ६७
तदानीमसुरास्सर्वे संभूय रणकोविदाः । तन्मुक्तान्पर्वतान्वृक्षानन्यानुच्छिद्य शीघ्रतः ॥ ६८
भूतानि द्रावयामासुस्सर्वाणि च महासुराः । निर्गत्य सहसा सिंहो भूतसेनाधिपो महान् ॥ ६९
दण्डेन महता दैत्यानास्फाल्यास्फाल्य कोपतः । अमारयद्बहूनुग्रान् गजानिव मृगाधिपः ॥ ७०
ततः प्रतस्थे तरसा दैत्यसेनाधिपो बली । हरितुल्यो रणे भीमो दशवक्त्रो युधिष्ठिरः ॥ ७१
ववर्ष स महापापो निशितान् सायकान् बहून् । छित्वा तान् देववर्योऽयं दण्डेन महता पुनः ॥ ७२

ததா ஸமபவத் யுத்தம் ஸேனயோருபயோர் ப்ருசம்। தாடிதாதோத்ய ஸம்ராவ பதிரீக்ருத கர்ணயோ: 63
ப்ரமன் மஹாரதாங்கஸ்தநேமி பீம ஸ்வநாதயோ:। நாகாச்வகண்டாகர்கரிகா மஹாத்வனி விபீஷயோ:

அச்வஹேஷா கஜச்ரேஷ்ட ப்ரும்மிதாராவயோரபி ।
வ்ருக்ஷபர்வதபாஷாண த்ருமசூலாஸ்த்ரவர்ஷிணும் ॥ 65

பூதாநுமத தைத்யானும் முஞ்சதாம் ஸாயகான் பஹூன் ।
ததா சூலாஸிகட்காநி தோமராணி வராண்யபி ॥ 66

ஏவம் பத்திமஹாராவை: யுத்யதோ: கடுவாதிநோ: ।
தயோ: ப்ரவ்ருத்தே லோகானும் துமுலே பீஷணே ரணே ॥ 67

ததாநீமஸுராஸ்ஸர்வே ஸம்பூய ரணகோவிதா: ।
தன்முக்தான் பர்வதான் வ்ருக்ஷான் அன்யானுச்சித்ய சீக்ரத: ॥ 68

பூதாநி த்ராவயாமாஸு: ஸர்வாணிச மஹாஸுரா: ।
நிர்கத்ய ஸஹஸா ஸிம்ம: பூதஸேனாதிபோ மஹான் ॥ 69

தண்டேந மஹதா தைத்யான் ஆஸ்பால்யாஸ்பால்ய கோபத: ।
அமாரயத் பஹூனுக்ரான் கஜாநிவ ம்ருகாதிப: ॥ 70

தத: ப்ரதஸ்தே தரஸா தைத்யஸேனாதிபோ பலீ ।
ஹரிதுல்யோ ரணே பீம: தசவக்த்ரோ யுதிஷ்டிர: ॥ 71

வவர்ஷ ஸமஹாபாப: நிசிதான் ஸாயகான் பஹூன் ।
சித்வா தான் தேவவர்யோயம் தண்டேந மஹதா புன: ॥ 72

சேர்ந்தார்கள். (61-62) அப்பொழுது நன்கு அடிக்கப்பட்ட வாத்யங்களுடைய சப்தத்தினால் செவிடாகச் செய்யப்பட்ட காதுகளை உடையதுகளும், சுழலுகின்ற பெரிய தேர் சக்கரங்களின் பயங்கரமான சப்தத்தோடு கூடியதுகளும், யானைகளின் மணிகள் குதிரைகளின் சலங்கைகள் இவைகளுடைய மிகுந்த ஓசையால் பயங்கரமானதுகளும், (63-64) குதிரைகளின் கனைத்தல் சிறந்த யானைகளின் பிளிறுதல் இந்த சப்தத்தோடு கூடியதுமான அந்த இரு சைன்யங்களுக்கும் மிகுந்தயுத்தம் உண்டாயிற்று. மரம் மலை பாறை கட்டை சூலம் அஸ்திரம் இவைகளை வர்ஷிக்கின்ற பூதர்களுக்கும், அநேகம் பாணங்கள் சூலம் கத்தி பட்டாகத்தி சிறந்த எறிவல்லயம் இவைகளையும் பல அஸ்திரங்களையும் வர்ஷிக்கின்ற அசுரர்களுக்கும் கொடிய யுத்தம் ஏற்பட்டது. (65-66) இவ்விதம் காலாட்களின் சப்தங்களோடு ஒருவருக்கொருவர் கொடுமையாய் பேசிக்கொண்டு சண்டை செய்கின்ற அவ்விரு சைன்யங்களுக்கும் மிக நெருக்கமானதும் மிக பயங்கரமானதுமான யுத்தம் நடக்கும்போது (67) யுத்தத்தில் தேர்ச்சியுள்ள அசுரர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி அவர்களால் போடப்பட்ட மரங்களையும் மலைகளையும் மற்றவைகளையும் சீக்கிரம் துண்டித்து எல்லா பூதர்களையும் அசுரர்கள் துரத்தினார்கள். பெருமை பொருந்திய பூதசேனாதிபனான சிம்மனென்பவர் சீக்கிரம் புறப்பட்டு (68-69) மகாகோபத்தோடு பெரிய தண்டத்தினால் எல்லா அசுரர்களையும் அடித்து அடித்து சிங்கம் யானைகளை கொல்லுவதுபோல் கொடியவர்களான அநேகம் அசுரர்களைக் கொன்றான். (70) பிறகு பலிஷ்டனும் அசுரப்படைத்தலைவனும் யுத்தத்தில் விஷ்ணுவுக்கு நிகரானவனும் மகாபயங்கரனும் மஹாபாபியும் பத்துத் தலைகளை உடையவனுமான யுதிஷ்டிரன் என்பவன் (71) வேகமாய் புறப்பட்டு கூர்மையுள்ள பல பாணங்களை வர்ஷித்தான். தேவச்ரேஷ்டரான சிம்மன் பெரிய

गत्वोपरि महाकोपात् जघानोरसि निष्ठुरम् । छिन्नं कवचमस्याशु तदाघातवशात् द्विजाः ॥ ७३
दानवोऽपि ततः क्रुद्धो नितरां तस्य वक्षसि । भ्रामयित्वा पृथुं दण्डं अताडयदसौ खलः ॥ ७४
रेणुतामगमद्दण्डः कठिनेऽत्र विघट्टनात् । पुनश्च दानवः पापो परशुं भर्त्सयन् सुरम् ॥ ७५
नुनोदास्मिन्महावेगात्तमप्येष सुरोत्तमः । धूळीकृत्याशु दण्डेन बभञ्ज च धनुर्वरम् ॥ ७६
ततस्तु शक्तिं दैत्योऽत्यजत्सुरनायके । तामायान्तीं महावेगाच्चक्रेणाच्छिनत्क्रुधा ॥ ७७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

वीरबाहुना सिंहवक्त्रस्य पुत्राणां वधः ॥

छिन्नां शक्तिं समुद्वीक्ष्य दैत्योऽसौ पापकर्मकृत् । ज्वलन्निव महाकोपाद्दण्डमादाय भीषणम् ॥ १
नुनोद देववर्येऽस्मिन् दण्डपाणिरिव द्विजाः । तदाघातवशादेषस्रवद्रुधिरदूषितः ॥ २

கத்வோபரி மஹாகோபாத் ஜகானோரஸி நிஷ்டுரம் |
சின்னம் கவசமஸ்யாசு ததாகாதவசாத் த்விஜா: || 73
தானவோபி தத: க்ருத்த: நிதராம் தஸ்ய வக்ஷஸி |
ப்ராமயித்வா ப்ருதும் தண்டம் அதாடயதஸௌ கல: || 74
ரேணுதாமகமத்தண்ட: கடினேத்ர விகட்டனாத் | புனச்ச தானவ: பாப: பரசும் பர்த்ஸயன் ஸுரம் || 75
நுனோதாஸ்மின் மஹாவேகாத் தமப்யேஷ ஸுரோத்தம: |
தூளிக்ருத்யாசு தண்டேந பபஞ்ஜச தனுர்வரம் || 76
ததஸ்து சக்திம் தைத்யோஸௌ அத்யஜத் ஸுரநாயகே |
தாமாயாந்திம் மஹாவேகாத் சக்ரேணச்சிதத்க்ருதா || 77

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்ரயோவிம்சோத்யாய: ||

|| அத சதுர் விம்சோத்யாய: ||

வீரபாஹுவால் ஸிம்மவக்த்ரனுடைய புத்திரர்களின் வதம்.

சின்னும் சக்திம் ஸமுத்வீக்ஷ்ய தைத்யோஸௌ பாபகர்மக்ருத் |
ஜ்வலன்னிவ மஹாகோபாத் தண்டமாதாய பீஷணம் || 1
நுனோத தேவவர்யேஸ்மின் தண்டபாணிரிவ த்விஜா: | ததாகாதவசாதேஷ: ஸ்ரவத்ருதிரதூஷித: || 2

தண்டத்தினால் அவைகளையெல்லாம் துண்டித்து மறுபடியும் (72) மிகுந்த கோபத்தோடு எதிர்த்துச் சென்று அசுரனுடைய கெட்டியான மார்பில் அடித்தார். ஓ முனிவர்களே! அந்த அடியினால் அவன் கவசம் சீக்கிரம் பிளக்கப்பட்டது. (73) பிறகு கொடியவனுன அசுரன் கடும் கோபம் கொண்டு பெரிய தண்டத்தை சுழற்றி அவர் மார்பில் அடித்தான். (74) அந்த தண்டம் தேவனுடைய கெட்டியான மார்பில் பட்டமாத்திரத்தில் பொடியாகிவிட்டது. மறுபடி பாபியான அசுரன் தேவனை அதட்டிக்கொண்டு கோடாலியை (75) அவர்மீது மிகுந்த வேகத்தோடு எறிந்தான். தேவோத்தமன் அதையும் தண்டத்தினால் தூளாக்கி சீக்கிரம் அவனுடைய சிறந்த வில்லையும் முறித்தார். (76) பிறகு அசுரன் தேவனுயகன் மீது வேலை பிரயோகித்தான். தேவன் மகாவேகத்தோடு வருகின்ற அந்த வேலை ஆக்கிரகத்தோடு சக்ரத்தினால் துண்டித்தார். (77)

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

பிறகு பாபகர்மங்களை செய்கிற அந்த அஸுரனுன யுதிஷ்டிரன் சக்தியாயுதம் முறிந்ததுகண்டு மிகுந்த கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றவனாய் பயங்கரமான தண்டத்தை எடுத்து யமன் காலதண்டத்தைப் போல் அத்தேவசிரேஷ்டன்மீது எறிந்தான். ஓ முனிவர்களே, தேவன் அந்த அடியினால் ரத்தம் பெருகு

स्थित्वा क्षणं जवेनासावागत्यैनं महासुरम् । कराभ्यां दण्डघोराभ्यामास्फालयदुरो महत् ॥ ३
स दुरात्मा स्रवद्रक्तो वक्त्रेण नितरां तदा । भूतले भूधरइव पतित्वा निधनं गतः ॥ ४
ततस्संभूय दैत्याश्च सर्वे तं युयुधुः क्रुधा । तद्दृष्ट्वा कनकः श्रीमान् लक्षमध्ये महाबलः ॥ ५
कनकाभो महावीरो महावेगेन चागतः । महता मन्युना सर्वान् द्रावयामास सायकैः ॥ ६
असुरास्तत्पुरःस्थातुमशक्ता दुद्रुवुर्द्विजाः । ततो दैत्यबलाधीशो दुर्मुखो नाम पापवान् ॥ ७
निवर्त्य तानयं दैत्यान् द्रुतान् भीतान् महाबलः । ववर्ष मार्गणान् भीमान् गर्जन्मेघमहाध्वनिः ॥ ८
भूतान्यपि तदात्यन्तं पर्वतान् शाखिनश्शिलाः । संभूय तस्मिन्पापिष्ठे तत्यजुर्महतारवैः ॥ ९
ततस्तु दुर्मुखः क्रुद्धो नितरां रणवञ्चकः । शतशः प्रविभिन्नोसावयुधत्तान्सुरान् प्रति ॥ १०
प्रतस्थे वीरमार्ताण्डो मायां विज्ञाय पापिनः । ज्ञानास्त्रं सन्दधे वीरो भूतानामधिपः क्रुधा ॥ ११
स संभ्रमं तदा दैत्यस्स्वयं केवलएव सः । गतमायो ववर्षाशु सहस्रं सायकान् शितान् ॥ १२
चिच्छेद तानयं देवस्सहस्रेण महाबलः । सप्तभिः कार्मुकं चापि दृढमेकेन कञ्चुकम् ॥ १३

ஸ்தித்வா க்ஷணம் ஜவேனஸௌ ஆகத்யைனம் மஹாஸுரம் |
கராப்யாம் தண்டகோராப்யாம் ஆஸ்பாலயதுரோ மஹத் || 3
ஸதுராத்மா ஸ்ரவத்ரக்த: வக்த்ரேண நிதராம் ததா | பூதலே பூதரஇவ பதித்வா நிதனம் கத: || 4
ததஸ்ஸம்பூய தைத்யாச்ச ஸர்வே தம் யுயுது: க்ருதா |
தத் த்ருஷ்ட்வா கனகச்ரீமான் லக்ஷமத்யே மஹாபல: || 5
கனகாபோ மஹாவீர: மஹாவேகேந சாகத: | மஹதா மன்யுனா ஸர்வான் த்ராவயாமாஸ ஸாயகை: || 6
அஸுராஸ்தத்புரஸ்தாதும் அசக்தா துத்ருவுர் த்விஜா: |
ததோ தைத்யபலாதீச: துர்முகோ நாம பாபவான் || 7
நிவர்த்ய தானயம் தைத்யான் தூதான் பீதான் மஹாபல: |
வவர்ஷ மார்கணான் பீமான் கர்ஜன்மேக மஹாத்வனி: || 8
பூதான்யபி ததாத்யந்தம் பர்வதான் சாகினச்சிலா: |
ஸம்பூய தஸ்மின் பாபிஷ்டே தத்யஜுர் மஹதாரவை: || 9
ததஸ்து துர்முக: க்ருத்த: நிதராம் ரணவஞ்சக: | சதச: ப்ரவிபின்னோஸௌ ஆயுதத் தான்ஸுரான் ப்ரதி||
ப்ரதஸ்தே வீரமார்தாண்ட: மாயாம் விக்ஞாய பாபின: |
க்ஞானாஸ்த்ரம் ஸந்ததே வீர: பூதானாமதிப: க்ருதா || 11
ஸ ஸம்ப்ரமம் ததா தைத்ய: ஸ்வயம் கேவல ஏவ ஸ: |
கதமாயோவவர்ஷாசு ஸஹஸ்ரம் ஸாயகான் சிதான் || 12
சிச்சேத தானயம்தேவ: ஸஹஸ்ரேண மஹாபல: | ஸப்தபி: கார்முகம் சாபி த்ருடமேகேந கஞ்சுகம் || 13

வதால் உடல் கேடு அடைந்தவனாகி சிறிது ஓய்ந்து இருந்தது. க்ஷணத்தில் வேகமாய்வந்து அந்த மஹாசுரனுடைய மார்பில் தண்டம்போல் கொடூரமான கைகளால் அறைந்தார். (1-3) துராத்மாவான அசுரன் முகத்திலிருந்து மிகுதியாய் ரத்தத்தை கக்கிகொண்டு அப்பொழுதே மலைபோல் பூமியில் விழுந்து மரணமடைந்தான். (4) பிறகு எல்லா அசுரர்களும் ஒன்றுகூடி கோபத்துடன் அவருடன் யுத்தம் செய்தார்கள். அதைப் பார்த்து லக்ஷம் வீரர்களில் ஒருவனும் மிக பலசாலியும் லக்ஷ்மீவிலாஸமுள்ளவனும் தங்கம் போன்ற சரீரமுடையவனுமான கனகன் என்பவன் மிக வேகமாய்வந்து மிகுந்த கோபத்தோடு அம்புகளால் எல்லா அசுரர்களையும் ஓடும்படி செய்தான். (6) ஓ முனிவர்களே! அசுரர்கள் அப்பொழுது அவன்முன் நிற்க சக்தியற்றவர்களாகி ஓடினார்கள். பிறகு பாபியும் அசுரசேனாபதியுமான துர்முகனென்பவன் (7) மஹாவலிமைகொண்டவனாகி பயந்து ஓடிய அந்த சைன்யங்களை திருப்பி மேகம்போல் மிகுந்த கர்ஜனை செய்து பயங்கரமான பாணங்களை வர்ஷித்தான். (8) பூதர்களும் அப்பொழுது ஒன்று சேர்ந்து சிங்கநாதம் செய்து அந்த பாபியின்மீது அநேகம் மலைகள் மரங்கள் பாறைகள் இவைகளை எறிந்தார்கள். (9) பிறகு மிகவும் வஞ்சகமாய் யுத்தம் செய்கின்ற துர்முகன் கோபம் கொண்டு நூறு உருவங்களாக வேறுபட்டவனாகி அந்த தேவசைன்யங்களோடு யுத்தம் செய்தான். (10) அப்பொழுது பூதர்களுக்குத் தலைவனான வீரமார்த்தாண்டன் இந்த பாபியினுடைய மாயையை அறிந்து கோபத்தோடு புறப்பட்டு விக்ஞானாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். (11) அப்பொழுது அசுரன் தனது மாயை இழந்து தான் மட்டும் தனிமையாக நின்று மிகுந்த பரபரப்போடு கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். (12) மகாபலிஷ்டனான வீரமார்த்தாண்டன் ஆயிரம் பாணங்களால் அவைகளை கண்டித்து

पूरयामास तद्गात्रमनेकैस्तु पुनश्शरैः । मूर्छामाप क्षणेनायं माययाऽदृश्यतांगतः ॥ १४
दुद्राव स महापापो रक्तैराप्लुतविग्रहः । भूतानि तं गतं ज्ञात्वा दुर्मुखं पापकर्मिणम् ॥ १५
रणे पलायितस्यानुयानं युक्तं न कस्यचित् । इत्थमालोच्य तान्याशु निवृत्तानि महारवैः ॥ १६
पलायन्तिस्म ते दैत्या योद्धुमत्र समागताः । पलायनमवेक्ष्याथ दानवानामधीश्वरः ॥ १७
सिंहवक्त्रो महासत्वो निरगात्सहसा द्विजाः । तं दृष्ट्वा पर्वताकारं महाभीमं महास्वनम् ॥ १८
संभूय तानि भूतानि ववर्षुः पर्वतान् द्रुमान् । तन्मुक्तास्त्वनलेनैते पर्वता भूरुहा अपि ॥ १९
पुनरेव पतन्तिस्म दानवेशस्य धूपिताः । रेणुभावं गताः केचित् विशीर्णा भुवि सर्वतः ॥ २०
तत्रत्या मृगसिंहाद्याः पतिताश्शीघ्रमद्रवन् । ताराग्रहाणां मार्गोऽपि रुद्धस्तैः पतितैः पुरः ॥ २१
दृष्ट्वैतदसुरः कोपादवतीर्य रथात्तदा । तैरेव पर्वतैर्वृक्षैस्तानि भूतानि कानिचित् ॥ २२
प्रापयामास निधनं चोदितैश्च महासुरः । पाणिनाऽऽदाय भूपृष्ठे चान्यान्यास्फाल्य रंहसा ॥ २३
पर्वते कानि भूतानि रथे सौरे पराण्यपि । समुद्रेऽपि तथान्यानि द्वीपेषु च महाबलः ॥ २४

பூரயாமாஸ தத்காத்ரம் அனேகைஸ்து புனச்சரை: |
மூர்ச்சாமாப க்ஷணேநாயம் மாயயா த்ருச்யதாம் கத: || 14
துத்ராவ ஸமஹாபாப: ரக்தை ராப்லுத விக்ரஹ: | பூதாநி தம் கதம் க்ஞாத்வா துர்முகம் பாபகர்மிணம் 15
ரணே பலாயிதஸ்யானு யானம் யுக்தம் நகஸ்யசித் | இத்தமாலோச்யதான்யாசு நிவ்ருத்தாநி மஹாரவை:||
பலாயந்திஸ்ம தே தைத்யா: யோத்துமத்ர ஸமாகதா: | பலாயனமவேக்ஷ்யாத தாநவாநுமதீச்வர: || 17
ஸிம்மவக்த்ரோ மஹாஸத்வ: நிரகாத் ஸஹஸா த்விஜா: |
தம் த்ருஷ்ட்வா பர்வதாகாரம் மஹாபீமம் மஹாஸ்வனம் || 18
ஸம்பூய தாநி பூதாநி வவர்ஷு: பர்வதான் த்ருமான் |
தன் முக்தாஸ்த்வனலேநைதே பர்வதா பூருஹா அபி || 19
ரேவ பதந்திஸ்ம தானவேசஸ்ய தூபிதா: | ரேணுபாவம் கதா: கேசித் விசீர்ண புவி ஸர்வத: || 20
தத்ரத்யா ம்ருகஸிம்மாத்யா: பதிதாச்சீக்ரமத்ரவன் |
தாராக்ரஹாணும் மார்கோபி ருத்தஸ்தை: பதிதை: புர: || 21
த்ருஷ்ட்வைததஸுர: கோபாத் அவதீர்ய ரதாத் ததா |
தைரேவ பர்வதைர் வ்ருக்ஷை: தாநி பூதாநி காநிசித் || 22
ப்ராபயாமாஸ நிதனம் சோதிதைச்ச மஹாஸுர: |
பாணிநாதாய பூப்ருஷ்டே சான்யான்யாஸ்பால்ய ரம்ஹஸா || 23
பர்வதே காநி பூதாநி ரதே ஸௌரே பராண்யபி | ஸமுத்ரேபி ததான்யாநி த்வீபேஷுச மஹாபல: || 24

ஏழு அம்புகளால் அவனுடைய கெட்டியான வில்லையும் ஓர் பாணத்தினால் அவன் கவசத்தையும் பிளந்து (13) மறுபடி அநேகம் பாணங்களால் அவனது உடம்பை நிறப்பினார். மஹாபாபியான துர்முகன் க்ஷணநேரம் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு மாயையால் மறைந்துகொண்டு ரத்தத்தினால் நனைக்கப் பட்ட சரீரத்தை உடையவனாகி ஓடினான். பூதர்கள் பாபகர்மாவை உடைய துர்முகன் சென்றதை அறிந்து (14-15) யுத்தத்தில் பயந்து ஓடியவனை துடர்ந்து செல்வது நீதியல்ல என ஆலோசித்து அந்த ஸைன்யங்கள் மிகுந்த சப்தத்துடன் திரும்பிவிட்டன. (16) அங்கு யுத்தத்துக்குவந்த அசுரர்கள் எல்லோரும் ஓடினார்கள். அவர்கள் ஓடுவதைப் பார்த்த அசுரத்தலைவனும் மிகபலிஷ்டனுமான ஸிம்மவக்த்ரன் சீக்கிரம் வெளிவந்தான். ஓ முனிவர்களே, மலைபோன்ற உருவமுடையவனும் மிக பயங்கர மானவனும் மிகுந்த சப்தத்துடன் கூடியவனுமான அந்த சிங்கமுகனைக்கண்டு, (17-18) பூதர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ஷித்தார்கள். அவர்களால் போடப்பட்ட மலை களும் மரங்களும் அசுரனுடைய நெருப்புக் காற்றினால் பொசுக்கப்பட்டு திரும்பி விழுந்தன. அவைகளில் சிலது தூள் தூளாகி பூமியில் நான்கு பக்கங்களிலும் சிதறுண்டன. (19-20) அங்குள்ள சிங்கம் முதலிய மிருகங் களெல்லாம் சீக்கிரம் விழுந்து ஓடின. அவன் எதிரில் விழுந்த மலைகளாலும், மரங்களாலும், கிரஹ நக்ஷத் திரங்களின் மார்கமும் தடைபெற்றது. (21) அசுரன் அதைப் பார்த்து மிகுந்த கோபத்தோடு ரதத் திலிருந்து இறங்கி அதே மலைகளாலும், மரங்களாலும், சில பூதங்களை அடித்து மரிக்கச் செய்தான். மற்றும் சிலரை வாரி தரைமீது வேகமாய் அடித்தான். (22-23) மற்றும் சில பூதர்களை மலைமீதின், சூரியனின்

खादन्नन्यानि मुष्ट्यापि सन्ताड्योत्पाट्य कानिचित् । अण्डभित्तावयं कानि भ्रामयित्वाऽऽशु ताडयन् ॥ २५
ब्रह्मविष्ण्वादिलोकेषु चोत्क्षिप्योत्क्षिप्य कानिचित् । इन्द्रादिलोकपालानां स्थानेषु सुमहत्स्वपि ॥ २६
बडबाग्नौ तथाऽन्यानि पाताळे च पराण्यपि । क्षिप्त्वा पराणि भूमावप्याच्छाद्यैवं महाबलः ॥ २७
सर्वासु दिक्षु भूतानि सर्वलोकेष्ववाकिरत् । पादाघातेन भूतानि पादाभ्यां मर्दनेन च ॥ २८
पादेन नोदयित्वा च कृन्तयित्वा शिरांस्यपि । क्रूरदृष्ट्या विलोक्यायं हुंकारेण पराण्यपि ॥ २९
पाणिभ्यां कानि संपीड्य भक्षयित्वाच कोपतः । पुनश्च स महापापो मुसलैर्लगुडैश्शरैः ॥ ३०
हलापरशुशूलैश्च गिरिभिस्तरुभिः परैः । सन्ताड्य छिन्नगात्राणि मारयामास तान्ययम् ॥ ३१
एवं बहुषु भूतेषु मृतेषु द्विजपुङ्गवाः । ब्रह्मविष्णुसुरेन्द्राद्याः पलायनमशिश्रयन् ॥ ३२
आरुरोह पुनश्चायं रथं पापोऽतिसुन्दरम् । ततोऽग्निकोपनः क्रुद्धो भूतेशो निर्ययौ क्षणात् ॥ ३३
वदन् पराक्रमं स्वस्य सिंहवक्त्रमभिद्विजाः । महाघोरं महाशूलं नुनोदास्मिन्महासुरे ॥ ३४
भग्नं वक्षसि तस्यैतत् पतित्वा सुदृढे भृशम् । पुनः कोपाग्निनाऽतीव दण्डमादाय देवपः ॥ ३५

காதன்னந்யானி முஷ்ட்யாபி ஸந்தாட்யோத்பாட்ய காநிசித் |
அண்டபித்தாவயம் காநி ப்ராமயித்வாசு தாடயன் || 25
ப்ரம்மவிஷ்ண்வாதி லோகேஷு சோத்க்ஷிப்யோத்க்ஷிப்ய காநிசித் |
இந்த்ராதிலோகபாலானும் ஸ்தானேஷு ஸுமஹத்ஸ்வபி || 26
படபாக்னௌ ததாந்யாநி பாதாளேச பராண்யபி |
க்ஷிப்த்வா பராணி பூமாவப்யாச்சாத்யைவம் மஹாபல: || 27
ஸர்வாஸு திக்ஷு பூதாநி ஸர்வலோகேஷ்வவாகிரத் | பாதாகாதேந பூதாநி பாதாப்யாம் மர்தனேநச || 28
பாதேந நோதயித்வாச க்ருந்தயித்வா சிராம்ஸ்யபி |
க்ரூர த்ருஷ்ட்யா விலோக்யாயம் ஹும்காரேண பராண்யபி || 29
பாணிப்யாம் காநிஸம்பீட்ய பக்ஷயித்வாச கோபத: | புனச்ச ஸமஹாபாப: முஸலைர் லகுடைச்சரை: || 30
ஹலாபரசு சூலைச்ச கிரிபிஸ்தருபி: பரை: | ஸந்தாட்யச்சின்னகாத்ராணி மாரயாமாஸ தான்யயம் || 31
ஏவம் பஹுஷு பூதேஷு ம்ருதேஷு த்விஜபுங்கவா: |
ப்ரம்ம விஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: பலாயனமசிச்ரயன் || 32
ஆருரோஹ புனச்சாயம் ரதம் பாபோதிஸுந்தரம் |
ததோக்னிகோபன: க்ருத்த: பூதேசோ நிர்யயௌ க்ஷணாத் || 33
வதன் பராக்ரமம் ஸ்வஸ்ய ஸிம்மவக்த்ரமபித்விஜா: |
மஹாகோரம் மஹாசூலம் நுனோதாஸ்மின் மஹாஸுரே || 34
பக்னம் வக்ஷஸி தஸ்யைதத் பதித்வா ஸுத்ருடே ப்ருசம் |
புன: கோபாக்னிநாதீவ தண்டமாதாய தேவப: || 35

தேர்மீதும், சிலரை ஸமுத்ரத்திலும், சிலரை தீவுகளிலும், வலிமையோடு வாரி எறிந்தும் (24) சிலரை எடுத்து முஷ்டியால்குத்தி பற்களால் கடித்து அண்டச்சுவர்மீது எறிந்தும், சிலரை சீக்கிரமாக சுழற்றி அடித்தும்,(25) ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடைய உலகங்களிலும், இந்திரன் முதலிய திக்பாலகர்களுடைய மிகப் பெரியதான ஸ்தானங்களிலும் தூக்கி எறிந்தும், சிலரை படவாக்னியிலும், சிலரை பாதாளத்திலும், சிலரை பூமியிலும் எறிந்து நிறப்பி அந்த பலிஷ்டன் (26-27) இவ்விதமாக ஸகல உலகங்களிலும், எல்லா திக்குகளிலும் பூதங்களை வாரி இறைத்தான். சில பூதர்களை காலால் உதைத்தும், சிலரை கால்களால் துவைத்தும், (28) சிலர் தலைகளை காலால் இடறி முறித்தும், சிலரை கொடிய பார்வைகளால் பார்த்தும், சிலரை ஹும்காரம் செய்தும், (29) சிலரை கோபத்தோடு கைகளால் பிசைந்து பக்ஷித்தும், மீண்டும் அம்மஹாபாதகன் உலக்கை, குண்டாந்தடி, பாணங்கள், (30) கலப்பை, கோடரி, சூலம், மலை, மரம் இவைகளாலும் மற்றும் பல ஆயுதங்களாலும் அடித்து அவயவங்களை சின்னபின்னமாக்கி பூதர்களை கொன்றான். (31) ஓ முனிவர்களே, இவ்விதம் பல பூதர்கள் மரணமடையும்பொழுது ப்ரும்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய யாவரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். (32) பிறகு அந்த பாதகன் மிக அழகான தேரில் ஏறினான். பிறகு அக்னிகோபன் என்ற பூதஸேனைத் தலைவன் மிகுந்த கோபத்தோடு க்ஷணத்தில் வெளி வந்தான். (33) ஓ முனிவர்களே அந்த அக்னிகோபன் சிங்கமுகனுக்கு எதிராக தனது பராக்ரமத்தை சொல்லிக்கொண்டு அந்த மஹாசுரன்மீது மிகக் கொடூரமான ஓர் பெரிய சூலத்தை ப்ரயோகித்தான். (34) அது மிகவும் கெட்டியான அவனுடைய மார்பில் பட்டவுடன் முறிந்து விழுந்தது. பிறகு தேவரக்ஷகன்

भ्रामयित्वा महावेगात् कृत्वा कोलाहलारवम् । सन्ताड्य सारथिं तस्य निन्ये संयमनीं पुरीम् ॥ ३६

वीक्ष्य तत्सिंहवक्त्रोऽसौ दण्डमादाय भीषणम् । प्रेरयित्वा क्षणेनैनं मोहयामास भूसुराः ॥ ३७

परिकल्प्य पुनस्सूतमन्यं दानवपुङ्गवः । सुमालिनमभिक्रोधादाययौ भूतनायकः ॥ ३८

तस्मिन्नसुरवर्योऽसावुत्पाट्य गिरिमुन्नतम् । जघान मन्युनाऽत्यन्तं महान्तं पर्वतोपमे ॥ ३९

तमेव पाणिनाऽऽदाय कन्दुकं बालकाइव । अनुदद्देववर्येऽस्मिन्महाबलपराक्रमः ॥ ४०

तदानीं मोहमापायं पतनादस्य वक्षसि । दण्डी तं पतितं वीक्ष्य दण्डमादाय देवपः ॥ ४१

अताडयदुरोमध्ये तस्य वज्रसुनिष्ठुरे । रेणुतामगमत्सोऽत्र निपातनवशात्तदा ॥ ४२

समागत्य पुनः कोपाद्बाहुना सुरनायकः । ताडयामास दैत्येशं सिंहं मत्तगजो यथा ॥ ४३

तमेनमसुरःक्रूरो पादेनास्फाल्य भूतले । पातयित्वाऽमुना देवं क्षेपयामास चांबरे ॥ ४४

सपुनर्देववर्यस्तु निपत्यास्मिन्महाजवात् । पञ्चशाखेषु सर्वेषु शाखामृग इव द्विजाः ॥ ४५

उत्प्लुत्योत्प्लुत्य कोपेन मर्दयित्वा पुनः पुनः । लाघवेन चचाराथ लतासु भ्रमरा इव ॥ ४६

ப்ராமயித்வா மஹாவேகாத் க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் |
ஸந்தாட்ய ஸாரதிம்தஸ்ய நிந்யே ஸம்யமிநீம் புரீம் || 36
வீக்ஷ்ய தத் ஸிம்மவக்த்ரோஸௌ தண்டமாதாய பீஷணம் |
ப்ரேரயித்வா க்ஷணேநைநம் மோஹயாமாஸ பூஸுரா: || 37
பரிகல்ப்ய புனஸ்ஸூதம் அன்யம் தானவ புங்கவ: | ஸுமாலினமபிக்ரோதாத் ஆயயௌ பூதநாயக: || 38
தஸ்மின்னஸுர வர்யோஸௌ உத்பாட்ய கிரிமுன்னதம் |
ஜகான மன்யுனாத்யந்தம் மஹாந்தம் பர்வதோபமே || 39 ..
தமேவ பாணிநாதாய கந்துகம் பாலகா இவ | அனுதத் தேவவர்யேஸ்மின் மஹாபல பராக்ரம: || 40
ததாநீம் மோஹமாபாயம் பதநாதஸ்ய வக்ஷஸி | தண்டீ தம் பதிதம் வீக்ஷ்ய தண்டமாதாய தேவப: || 41
அதாடயதுரோ மத்யே தஸ்ய வஜ்ரஸுநிஷ்டுரே | ரேணுதாமகமத் ஸோத்ர நிபாதநவசாத்ததா || 42
ஸமாகத்ய புன: கோபாத் பாஹுநாஸுரநாயக: | தாடயாமாஸ தைத்யேசம் ஸிம்மம் மத்தகஜோ யதா ||
தமேனமஸுர: க்ரூர: பாதேநாஸ்பால்ய பூதலே | பாதயித்வாமுனா தேவம் க்ஷேபயாமாஸ சாம்பரே || 44
ஸபுனர்தேவவர்யஸ்து நிபத்யாஸ்மின் மஹாஜவாத் |
பஞ்சசாகேஷு ஸர்வேஷு சாகாம்ருக இவ த்விஜா: || 45
உத்ப்லுத்யோத்ப்லுத்ய கோபேந மர்தயித்வா புன: புன: | லாகவேந சசாராத லதாஸு ப்ரமரா இவ || 46

மிகுந்த கோபக்னியோடு ஓர் தண்டத்தை எடுத்து மிகுந்த வேகத்தோடு சுழற்றி கோலாஹல சப்தம் செய்து அந்த அசுரனுடைய ஸாரதியை அடித்து யமனுடைய பட்டணத்திற்கு அனுப்பினன். (35'36) ஓ முனிவர்களே, அதைப்பார்த்து ஸிம்மமுகன் மிக்க பயங்கரமான ஓர் தண்டத்தை எடுத்து அவன்மீது போட்டு அவனை மூர்ச்சை அடையச் செய்தான். (37) பிறகு அசுரச்ரேஷ்டன் ஸுமாலி என்ற மற்றொரு ஸாரதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அப்பொழுது பூதஸேனாதிபதியான அக்னிகோபன்வந்து (38) பெரிய மலைக்கொப்பான அந்த அசுரச்ரேஷ்டன்மீது உயரமான ஒரு மலையை பிடுங்கி மிகுந்த கோபத்தோடு அடித்தான். (39) மிகப் பராக்கிரமசாலியான அசுரன் அந்த மலையையே கையால் பிடித்து, சிறுவர்கள் பந்து அடிப்பதுபோல் தேவச்ரேஷ்டன்மீது அடித்தான். (40) அந்த மலை மார்பில் விழுந்ததால் தேவச்ரேஷ்டன் உடனே மூர்ச்சையடைந்தான். இவ்விதம் விழுந்ததைக்கண்ட தேவரக்ஷகனான தண்டி என்பவன் தண்டத்தை எடுத்து (41) அந்த அசுரனுடைய வஜ்ரம்போல் கெட்டியான மார்பின் நடுவில் அடித்தார். அது அங்கு பட்டவுடன் பொடியாகிவிட்டது. (42) அப்பொழுது தேவநாயகன் மிக்க கோபங்கொண்டு சிங்கத்தை மதங்கொண்ட யானை அறைவதுபோல் மறுபடியும் அந்த அசுரேசனை கையால் அடித்தார். (43) கொடியவனான அசுரன் அந்த தேவனை காலால் உதைத்து பூமியில்தள்ளி அக்காலினாலேயே ஆகாசத்தில் தூக்கி எறிந்தான். (44) ஓ முனிவர்களே உடனே அந்த தேவச்ரேஷ்டனானவன்றால் மிகுந்த வேகத்தோடு அந்த அசுரன்மீது குதித்து குரங்கானது மரக்கிளைக்குக்கிளை தாவுவதுபோல் விஸ்தாரமான அவனுடைய எல்லா கைகளிலும், (45) தாவித்தாவி குதித்து கோபத்தோடு அடிக்கடி துவைத்து கொடிகள்மீது வண்டுகள் சஞ்சரிப்பதுபோல் ஸஞ்சரித்தான். (46)

विचरन्तममुं दैत्यः पाणिनाऽऽस्फाल्य मन्युना । मक्षिका मनुजा यद्वत् पिण्डीकृत्य नुनोद ह ॥ ४७
स तु दूरे पतित्वाऽऽशु मोहमाप सुरेश्वरः । सेनापतिषु सर्वेषु निर्जितेष्वमुना क्षणात् ॥ ४८
प्रस्थितास्सहसावीरा वर्षयन्तश्च सायकान् । तच्छरास्तस्य सर्वांगे पुष्पवृष्टिरिवापतन् । ४९
ततस्तु दानवेशोसाववतीर्यरथाद्वरात् । कृतकोलाहलारावः केसरीव गजान्रिपून् । ५०
गृहीत्वा पाणिभिः कोपादास्फाल्यैतान्परस्परम् । पादाघातेनच परानुत्क्षिप्य सरथान् परान् ॥ ५१
हत्वा परेषां बलवानन्यथान्योन्यमेव सः । एवं बहुप्रकारेण तान् वीरानजयत् द्विजाः ॥ ५२
दुद्रुवुश्च ततस्सर्वे महाभीता मृगाइव । ततस्तु वीरवर्योऽपि वीरबाहुस्समीक्ष्य तान् ॥ ५३
चापमादाय सुदृढं वर्षयामास सायकान् । महापापेषु दैत्येषु घर्मकालघनाइव ॥ ५४
मृतिमापुस्तदा दैत्या बहवः पापकर्मिणः । चतुरंगबलंचापि क्षणेन निधनं गतम् ॥ ५५
भूरीणि च कबंधानि ननृतुश्शोणितौघसि । बभ्रमुश्च तदा कङ्कश्येनाद्याश्च पिशाचकैः ॥ ५६
दृष्ट्वैतत्तस्य तनुजाश्शतसंख्या दुरासदाः । ववर्षुश्शरवर्षाणि वीरबाहौ सुरेश्वरे ॥ ५७

விசரந்தமமும் தைத்ய: பாணிநாஸ்பால்ய மன்யுனா ।
மக்ஷிகா மனுஜா யத்வத் பிண்டீக்ருத்ய நுநோதஹ ॥ 47
ஸது தூரே பதித்வாசு மோஹமாப ஸுரேச்வர: ।
ஸேனாபதிஷு ஸர்வேஷு நிர்ஜிதேஷ்வமுனா க்ஷணாத் ॥ 48
ப்ரஸ்திதாஸ் ஸஹஸா வீரா: வர்ஷயந்தச்ச ஸாயகான் ।
தச்சராஸ்தஸ்ய ஸர்வாங்கே புஷ்பவ்ருஷ்டிரிவாபதன் ॥ 49
ததஸ்து தானவேசோஸௌ அவதீர்ய ரதாத் வராத் । க்ருத கோலாஹலாராவ: கேஸரீவ கஜான்ரிபூன் ।
க்ருஹீத்வா பாணிபி: கோபாத் ஆஸ்பால்யைதான் பரஸ்பரம் ।
பாதாகாதேந ச பரான் உத்க்ஷிப்ய ஸரதான் பரான் ॥ 51
ஹத்வா பரேஷாம் பலவான் அன்யதாந்யோந்ய மேவ ஸ: ।
ஏவம் பஹுப்ரகாரேண தான்வீரானஜயத் த்விஜா: ॥ 52
துத்ருவுச்ச ததஸ்ஸர்வே மஹாபீதா ம்ருகா இவ । ததஸ்து வீரவர்யோபி வீரபாஹுஸ்ஸமீக்ஷ்யதான் ॥ 53
சாபமாதாய ஸுத்ருடம் வர்ஷயாமாஸ ஸாயகான் । மஹாபாபேஷு தைத்யேஷு கர்மகால கனாஇவ ॥ 54
ம்ருதிமாபுஸ்ததா தைத்யா: பஹவ: பாபகர்மின: । சதுரங்கபலம்சாபி க்ஷணேந நிதனம் கதம் ॥ 55
பூரீணிச கபந்தாநி நந்ருதுச்சோணிதௌகஸி । பப்ரமுச்ச ததா கங்க ச்யேநாத்யாச்ச பிசாசகை: ॥ 56
த்ருஷ்ட்வைதத் தஸ்ய தனுஜா: சதஸங்க்யா துராஸதா: ।
வவர்ஷுச்சரவர்ஷாணி வீரபாஹௌ ஸுரேச்வரே ॥ 57

இவ்வாறு சஞ்சரிக்கின்ற தண்டியை அசுரன் மனிதர்கள் ஈக்களை அடிப்பதுபோல் அடித்து பிண்டமாகச் செய்து கோபத்தோடு எறிந்தான். (47) பிறகு தேவேசனான தண்டி தூரத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தான். அவனால் க்ஷணத்தில் தேவஸேனாபதிகள் யாவரும் ஜயிக்கப்பட்டபொழுது மற்ற தேவ வீரர்கள் அம்புகளை வர்ஷித்துக்கொண்டு வேகமாகப் புறப்பட்டார்கள். அந்த அம்புகள் அவனுடைய உடல் முழுவதும் மலர் மழை பொழிந்ததுபோல் விழுந்தன. (48-49) பிறகு அசுரச்ரேஷ்டன் சிறந்த ரதத்திலிருந்து இறங்கி அட்டகாஸம் செய்துகொண்டு, சிங்கம் யானைகளைப் பிடிப்பதுபோல் சத்துருக்களை (50) கைகளால் பிடித்து கோபத்தோடு ஒருவரை ஒருவரால் அடித்தும் சிலரை காலால் அடித்தும், சிலரை ரதத்தோடு தூக்கி உயரே எறிந்தும், பலிஷ்டனான அசுரன் மற்றவர்களை வேறு விதமாய் ஒருவரை ஒருவரால் அடித்தும் கொன்றான். ஓ முனிவர்களே, இவ்விதம் பலவிதமாய் அவ்வீரர்களை எல்லாம் ஜயித்தார். (51-52) அப்பொழுது எல்லோரும் மிகவும் பயமடைந்த மான்கள் ஓடுவதுபோல் ஓடினார்கள். பிறகு வீரச்ரேஷ்டரான வீரபாஹு அவர்கள் ஓடுவதைக்கண்டு (53) கெட்டியான வில்லை எடுத்து, கொடும் பாவிகளான அசுரர்கள்மீது கோடைகால மேகம்போல் பாணங்களை வர்ஷித்தார். (54) அப்பொழுது மிகுந்த பாபச்செயலுள்ள பல அசுரர்கள் மடிந்தார்கள். க்ஷணநேரத்தில் நான்குவகை ஸேனைகளும் நாசமடைந்தன. (55) அங்குள்ள ரத்தப்ரவாஹத்தில் அநேக முண்டங்கள் கூத்தாடின. அநேகம் கழுகு, பருந்து, பிசாசுகள் வட்டமிட்டன. (56) அதைப்பார்த்து ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவர்களான சிங்கமுகனுடைய நூறு பிள்ளைகளும், தேவேசனான வீரபாஹுவின்மீது

सोऽपि तेषु महाकोपाद्ववर्षानेकसायकान् । अनेककोटिसंख्याकान् अत्यजंस्ते महाबला: ॥ ५८
तावद्भिस्तान् समुच्छिद्य धनूंषि च रथानपि । भञ्जयित्वा महाकोपाच्चकार च महारवम् ॥ ५९
ततस्सर्वेऽपि ते दैत्यास्संभूयैनं महाबलम् । धनुषा योद्धुमेतेन शक्तः कोऽपि न विद्यते ॥ ६०
इति खड्गान्समादाय धृतखड्गेन तेन च । अयुधन्सुमहारावा नानाशिक्षाप्रकारत: ॥ ६१
खड्गेनापि यदा जेतुमशक्यो देवनायक: । आवव्रुः परिदग्धुं (परितस्तं) तेहन्तुकामा महाखला: ॥
तदैतान् भूसुरश्रेष्ठा वीरबाहुर्महाबल: । चिच्छेदैकेन बाणेन खड्गेन निशितेन हि ॥ ६३
हत्वा तानसुरान् पापान् सिंहवक्त्रसुतानयम् । आरुरोह पुनश्शीघ्राद्रथं परममङ्गळम् ॥ ६४
ववर्षुश्च तदा देवा पुष्पाणि परया मुदा । तत् दृष्ट्वा सिंहवक्त्रोऽसौ नितरां खिन्नमानस: ॥ ६५
एक एव सुतानेतान् हतवानिति लज्जया । कोपेन च ज्वलन् पापो मनसा चिन्तयन्निदम् ॥ ६६
सर्वानेतान् भक्षयित्वा चामुना बलशालिना । सर्वान् लोकान् हनिष्यामि कोपोपशमनाय च ॥ ६७
इति वीरस्य निकटमापाय रथोऽसुर: । प्रत्यग्रहीत्तमायान्तं वीरबाहुरपि द्विजा: ॥ ६८

ஸோபி தேஷு மஹாகோபாத் வவர்ஷாநேக ஸாயகான் ।
அனேக கோடி ஸங்க்யாகாநத்யஜம்ஸ்தே மஹாபலா: ॥ 58
தாவத்பிஸ்தான் ஸமுச்சித்ய தனூம்ஷிச ரதானபி । பஞ்ஜயித்வா மஹாகோபாத் சகாரச மஹாரவம் ॥ 59
ததஸ்ஸர்வேபி தே தைத்யா: ஸம்பூயைனம் மஹாபலம் ।
தனுஷா யோத்துமேதேந சக்த: கோபி நவித்யதே ॥ 60
இதிகட்கான் ஸமாதாய த்ருதகட்கேந தேந ச । அயுதன் ஸுமஹாராவா: நாநா சிக்ஷாப்ரகாரத: ॥ 61
கட்கேநாபி யதாஜேதும் அசக்யோதேவநாயக: ।
ஆவவ்ரு: பரிதக்து (பரிதஸ்தம்) தே ஹந்துகாமா மஹாகலா: ॥ 62
ததைதான் பூஸுரச்ரேஷ்டா: வீரபாஹுர் மஹாபல: । சிச்சேதைகேந பாணேந கட்கேந நிசிதேநஹி ॥
ஹத்வா தானஸுரான் பாபான் ஸிம்ஹவக்த்ர ஸுதானயம் ।
ஆருரோஹ புனச்சீக்ராத் ரதம் பரமமங்களம் ॥ 64
வவர்ஷுச்ச ததா தேவா: புஷ்பாணி பரயாமுதா ।
தத் த்ருஷ்ட்வா ஸிம்மவக்த்ரோஸௌ நிதராம் கின்னமானஸ: ॥ 65
ஏகஏவஸுதாநேதான் ஹதவாநிதி லஜ்ஜயா । கோபேநச ஜ்வலன் பாப: மனஸா சிந்தயந்நிதம் ॥ 66
ஸர்வாநேதான் பக்ஷயித்வா சாமுநா பலசாலிநா ।
ஸர்வான் லோகான் ஹநிஷ்யாமி கோபோபசமனுய ச ॥ 67
இதி வீரஸ்ய நிகடம் ஆபாயம் ஸரதோஸுர: । ப்ரத்யக்ரஹீத் தமாயாந்தம் வீரபாஹுரபி த்விஜா: ॥ 68

அனேகம் பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். (57) அந்த வீரபாஹுவும் மிக்க கோபத்தோடு அந்த அசுரர்கள்மீது அநேகம் பாணங்களை வர்ஷித்தார், மஹாபலிஷ்டர்களான அசுரர்களும், அநேகம் கோடி அம்புகளை வர்ஷித்தார்கள். (58) வீரபாஹுவும் அவைகளை அவ்வளவே பாணங்களால் துண்டித்து அவர்களுடைய தேர்களையும், விற்களையும் மிக்க கோபத்தோடு முறித்து சிம்மனாதம் செய்தார். (59) பிறகுஅசுரர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, மஹாபலவானாகிய வீரபாகுவோடு வில்லால் யுத்தம் செய்வதற்கு சக்தியுள்ளவன் ஒருவனும் இல்லை. (60) எனத் தீர்மானித்து கைகளில் கத்திகளை எடுத்துக் கொண்டு, கத்தியோடுகூடிய வீரபாஹுவோடு மிகுந்த சப்தம் செய்துகொண்டு பல பயிர்ச்சிப்ரகாரம் போர்புரிந்தார்கள். (61) பிறகு மஹாதுஷ்டர்களான அசுரர்கள் தேவோத்தமனை கத்தியாலும் ஜயிக்க சக்தியற்றவர்களாக ஆகி அவரை கொல்ல எண்ணங்கொண்டு சுற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (62) ஓ முனிவர்களே மஹாபலிஷ்டனான வீரபாஹு, சிங்கமுகனின் புத்திரர்களும், பாபிகளுமான அந்த அசுரர்களை கூர்மையான கத்தியாலும், ஒரே பாணத்தாலும் கொன்று மிருந்த மங்களகரமான தனது ரதத்தில் மறுபடி சீக்கிரம் ஏறிக்கொண்டார். (63-64) அப்பொழுது தேவர்கள் மிக்க சந்தோஷத்தோடு புஷ்பவர்ஷம் செய்தார்கள். அதைப்பார்த்து சிங்கமுகன் மிகவும் மனம் வருந்தியவனாகி இவன் ஒருவனே எனது மைந்தர்கள் யாவரையும் கொன்றான் என்ற லஜ்ஜையால் இதை நினைத்து கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கலுற்றான். 65-66) மஹாபலசாலியான இந்த வீரபாஹுவோடுகூட எல்லா தேவர்களையும் சாப்பிட்டு கோபம் தீர்வதற்காக எல்லா உலகங்களையும் நாசம் செய்யப் போகிறேன். (67) என எண்ணி அவ்வஸுரன் ரதத்தோடு வீரபாஹுவின் ஸமீபம் வந்தான். ஓ முனிவர்களே வீரபாஹுவும் வருகின்ற அந்த அசுரனை எதிர்த்து நின்றார். (68) எதிர்த்துவந்த வீரபாகுவைப்பார்த்து கூறியதாவது. நீ குஹன்

तमागतमसौ दैत्यः प्रोवाच वचनं तदा । नचासि त्वं गुहो लक्षवीरेष्वेकोऽथवा पुनः ॥ ६९
तथा नवसु वीरेषु दूतोवा सत्यतो वद । इति पृष्टस्सधर्मात्मा व्याचष्टे तत्पुरो बली ॥ ७०
दासोऽहं देवदेवस्य गुहस्यामिततेजसः । हन्तारमसुरान् विद्धि दूतभावेन मां पुरा ॥ ७१
आह्वयन्ति सुरश्रेष्ठा वीरबाह्वाख्ययाच माम् । योवा कोवाऽस्मि किं तेन तव दैत्याधुना वद ॥ ७२
इति गंभीरया वाचा वदन्तं देवनायकम् । दुर्बलासुरहन्तृत्वे किं बलं तव दूतक ॥ ७३
हतवानसि मत्पुत्रानिदानीं बालकानिह । तं त्वां क्षणेन हत्वाऽहं श्येनादीन् तर्पयामि तान् ॥ ७४
बलं व्यपोहयिष्यामि तव स्कन्दस्य शीघ्रतः । भूतानां देवतानांच वीराणां रणमध्यतः ॥
एवं पराक्रमं चान्यं स्वस्यायमवदत्तदा ॥ ७५
इतिगदितमशेषं सिंहवक्त्रेण वीरो वचनमतिकटुत्वान्मन्दमन्दं निपीय ।
श्रवणवरपुटाभ्यामुद्वमन्कोपमुग्र (वह्नि) स्त्रिनयनबिलाभ्यामास्थितोऽयं मुनीन्द्राः ॥ ७६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

தமாகதமஸௌ தைத்ய: ப்ரோவாச வசனம் ததா ।
ந சாஸித்வம் குஹோ லக்ஷவீரேஷ்வேகோதவா புன: ॥ 69
ததா நவஸு வீரேஷு தூதோவா ஸத்யதோ வத ।
இதிப்ருஷ்டஸ்ஸதர்மாத்மா வ்யாசஷ்டே தத்புரோ பலீ ॥ 70
தாஸோஹம் தேவதேவஸ்ய குஹஸ்யாமிததேஜஸ: ।
ஹந்தாரமஸுரான் வித்தி தூதபாவேந மாம் புரா ॥ 71
ஆஹ்வயந்தி ஸுரச்ரேஷ்டா: வீரபாஹ்வாக்யயா ச மாம் ।
யோவா கோவாஸ்மி கிம் தேந தவ தைத்யாதுநா வத ॥ 72
இதிகம்பீரயாவாசா வதந்தம் தேவநாயகம் । துர்பலாஸுர ஹந்த்ருத்வே கிம் பலம் தவ தூதக ॥ 73
ஹதவானஸி மத்புத்ரான் இதாநீம் பாலகாநிஹ ।
தம் த்வாம் க்ஷணேநஹத்வாஹம் ச்யேநாதீன் தர்பயாமிதான் ॥ 74
பலம் வ்யபோஹயிஷ்யாமி தவஸ்கந்தஸ்ய சீக்ரத: । பூதநாம் தேவதாநாம்ச வீராணும் ரணமத்யத: ॥
ஏவம் பராக்ரமம் சான்யம் ஸ்வஸ்யாயமவதந் ததா ॥ 75
இதிகதிதமசேஷம் ஸிம்மவக்த்ரேண வீர:
வசனமதி கடுத்வாத் மந்தமந்தம் நிபீய ।
ச்ரவணவர புடாப்யாமுத்வமன் கோபமுக்ர (வன்னி)ம்
நிஜநயந பிலாப்யாமாஸ்திதோயம் முநீந்த்ரா: ॥ 76

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே சதுர்விம்சோத்யாய: ॥

இல்லை என்பது நிச்சயம். நீ லக்ஷம் வீரர்களுள் ஒருவனா? அல்லது ஒன்பது வீரர்களில் ஒருவனா? இல்லாவிடில் தூதனா? என்பதை ஸத்யமாகச் சொல் என கேட்கப்பட்ட பலிஷ்டரும், தர்மாத்மாவுமான வீரபாஹு அவன் முன்னிலையில் கூறினார். (69-70) ஓ அசுரா, என்னை நிகரற்ற பராக்ரமமுடைய தேவாதிதேவரான குஹனுடைய தாஸரென்றும், முன்பு தூதனின் கார்யமாய் இங்குவந்து எல்லா அசுரர்களைக் கொன்றவன் என்றும் நீ அறிந்துகொள். (71) என்னை தேவச்ரேஷ்டர்கள் வீரபாஹு என அழைக்கிறார்கள். ஓ அசுரா, நான் யாராக இருந்தால் உனக்கு என்ன? கூறுவாய். (72) என கம்பீரமான வாக்கினால் கூறிய தேவேசனை நோக்கி அசுரன், ஓ தூதா, பலமற்றவர்களான அசுரர்களைக் கொன்றதினால் உனக்கு என்ன பலம்? (73) மிகவும் சிறுவர்களான என் புத்திரர்களைக் கொன்றாயல்லவா? ஆகையால் உன்னை ஓர் நொடிக்குள் கொன்று பருந்து முதலியவைகளை இப்பொழுது திருப்தி செய்விக்கிறேன். (74) சிக்கிரத்தில் முருகனுடையவும், மற்ற பூதர்களுடையவும், மற்ற தேவ வீரர்களுடையவும், பலத்தை போர்முனையில் போக்கடிக்கப் போகின்றேன். இவ்விதம் தனது பலத்தையும் மற்றும் தன்னைப் பற்றிய பராக்ரமங்களையும் அப்பொழுது கூறினான். (75) ஓ முனிவர்களே சிங்கமுகனால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட எல்லா வார்த்தைகளையும் மிக்க கொடூரமாக இருந்தமையால் தொன்னைபோன்ற சிறந்த காதுகளால் மெள்ள மெள்ள பானம் செய்து தனது கண்களாகிற குஹைகளிலிருந்து கோபாக்னியை கக்கிக் கொண்டு இருந்தார்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

सिंहवक्त्रस्य मायापाशेन वीरबाहु मुखादीनां उदयगिरौ प्रक्षेपणम्, गुहेन युद्धाय प्रस्थानंच ॥

ततस्सतु दशास्त्राणि निशितानि सुरेश्वरः । तत्याज तस्य सुदृढे वक्षोमध्ये दुरात्मनः ॥ १
निपत्य तत्र ते भग्नाः पतिता भूतले यदा । तदा दैत्यवरस्तस्मिन् भीषणं दण्डमुज्ज्वलम् ॥ २
नुनोद तमयं वीरश्चतुर्भिश्चाच्छिनच्छरैः । पुनस्सहस्रं तत्याज तस्य मूर्ध्नि महद्रुषा ॥ ३
निपात्य तानि रेणुत्वमगमंस्तत्र भूसुराः । नुनोद सिंहश्शूलंच पुनः कोपेन भीषणम् ॥ ४
छेत्तुं तद्वीरबाहुस्तु सहस्राणि मुमोच हि । छित्वा तान्येव तं शीघ्रादाययौ तरसा यदा ॥ ५
पुनस्सहस्रं तत्याज वीरस्तत्प्रति सत्वरम् । उच्छिद्य सहसा तानि चाऽयाद्वीरमनुद्विजाः ॥ ६
ससंभ्रमं तदा वीरः खड्गमादाय रंहसा । चिच्छेदैतन्महाघोरं वीरबाहुस्सुरेश्वरः ॥ ७
तुष्टिमापुस्तदा देवा वीक्ष्य वीरबलं भृशम् । वीरबाहुः पुनः क्रोधादस्त्रं पाशुपतं महत् ॥ ८
प्रेरयामास बलवान् सर्वसंहारकारकम् । तदैव सहसा दैत्यो युयोजैतद्विभीषणम् ॥ ९

॥ அத பஞ்சவிம்சோத்யாய: ॥

ஸிம்மவக்த்ரனுடைய மாயாபாசத்தினுல் வீரபாஹு முதலியோர்களை உதயமலையில் தள்ளப்படுதலும், முருகன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுவதும்.

ததஸ்ஸது தசாஸ்த்ராணி நிசிதாநி ஸுரேச்வர: ।
தத்யாஜ தஸ்ய ஸுத்ருடே வக்ஷோ மத்யே துராத்மன: ॥ 1.
நிபத்ய தத்ர தே பக்னு: பதிதா பூதலே யதா । ததா தைத்யவரஸ்தஸ்மின் பீஷணம் தண்டமுஜ்வலம் ॥ 2
நுநோத தமயம் வீர: சதுர்பிச்சாச்சினத்ச் சரை: । புனஸ்ஸஹஸ்ரம் தத்யாஜ தஸ்யமூர்த்னி மஹத்ருஷா ॥
நிபாத்ய தாநிரேணுத்வம் அகமம்ஸ்தத்ர பூஸுரா: । நுனோத ஸிம்மச்சூலம் ச புன: கோபேந பீஷணம் ॥ 4
சேத்தும் தத்வீரபாஹுஸ்து ஸஹஸ்ராணி முமோசஹி ।
சித்வா தாந்யேவ தம் சீக்ராத் ஆயயௌ தரஸா யதா ॥ 5
புனஸ்ஸஹஸ்ரம் தத்யாஜ வீரஸ்தத்ப்ரதி ஸத்வரம் । உச்சித்ய ஸஹஸா தாநி சாயாத்வீரமனுத்விஜா: ॥ 6
ஸஸம்ப்ரமம் ததாவீர: கட்கமாதாய ரம்ஹஸா ।
சிச்சேதைதன்மஹாகோரம் வீரபாஹுஸ்ஸுரேச்வர: ॥ 7
துஷ்டிமாபுஸ்ததா தேவா: வீக்ஷ்ய வீரபலம் ப்ருசம் ।
வீரபாஹு: புன: க்ரோதாத் அஸ்த்ரம் பாசுபதம் மஹத் ॥ 8
ப்ரேரயாமாஸ பலவான் ஸர்வஸம்ஹார காரகம் ।
ததைவ ஸஹஸா தைத்ய: யுயோஜைதத்விபீஷணம் ॥ 9

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அந்த தேவேசனை வீரபாகு கூர்மையுள்ள பத்து அஸ்திரங்களை அந்த துராத்மாவான சிங்கமுகனுடைய கெட்டியான மார்பின் நடுவில் பிரயோகித்தார். (1) அவைகள் மார்பில் விழுந்து முறிந்து பூமியில் விழுந்தபொழுது அசுரச்ரேஷ்டன் இந்த வீரபாஹுவின்மீது ஜ்வலிக்கின்றதும் மிக பயங்கரமாக இருக்கிறதுமான ஓர் தண்டத்தை எறிந்தான். (2) அப்பொழுது வீரனும் அதை நான்கு அம்புகளால் துண்டித்து மறுபடி கோபத்தோடு அவன் தலையில் ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்தார். (3) ஓ முனிவர்களே அவைகளும் அங்கு விழுந்த மாத்திரத்தில் பொடியாகி விட்டன. பிறகு சிங்கமுகனும் மிகுந்த கோபங்கொண்டு மஹாபயங்கரமான ஓர் சூலத்தை பிரயோகித்தான். (4) அதை துண்டிப்பதற்காக வீரபாஹு ஆயிரம் பாணங்களை விட்டார். அவைகளையும் அந்த சூலமானது முறித்து சீக்கிரம் அவ்வீரபாஹுவை வந்தடைந்தபொழுது, (5) மறுபடியும் வீரபாஹு அச்சூலத்தின்மீது ஆயிரம் பாணங்களை சீக்கிரம் போட்டார். ஓ முனிவர்களே, அச்சூலமானது அவைகளையும் துரிதமாய் கண்டித்து விட்டு வீரபாஹுவின் ஸமீபத்திற்கு வந்துவிட்டது. (6) அப்பொழுது வீரனும் தேவச்ரேஷ்டனுமான வீரபாஹு பரபரப்போடு வேகமாய் கத்தியை எடுத்து மிகக்கொடூரமான அச்சூலத்தை முறித்தார். (7) அப்பொழுது தேவர்கள் யாவரும் அவருடைய மிகுந்த பராக்ரமத்தைக்கண்டு சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். மீண்டும் மிக்க பலசாலியான வீரபாஹு

परस्परमुभे युध्वा निवृत्ते ते यथागतम् । अभिदैत्यं तदा वीरः प्रापाश्चर्यं मनस्ययम् ॥ १०
न मया शक्यते हन्तुं गुहेनायं विना रणे । संहरिष्यामि तत्सेना इति वीरः क्रुधा ज्वलन् ॥ ११
मुक्त्वा चतुर्दशशरान् हतवानस्य सारथिम् । ततः क्रोधेन दैत्योऽपि गदां तत्याज भीषणाम् ॥ १२
पतिता सा शरीरेऽस्य भंगमाप सहस्रशः । अथ देवस्सहस्रेण रथं चिच्छेद मन्युना ॥ १३
तथा भूतानि सर्वाणि वर्षयन्ति महिधरान् । वृक्षान् लगुडपाषाणान् परिवव्रुर्महासुरम् ॥ १४
ततस्सिंहमुखः कोपाद्रथमारुह्य चापरम् । सहस्रचापानादाय सन्धायैतानि शीघ्रतः ॥ १५
कृत्वा गुणध्वनिं भीमं बहुकोटिशरानयम् । ववर्ष तेषु भूतेषु कृतकोलाहलारवः ॥ १६
तदा मृतानि भूतानि बहूनि द्विजसत्तमाः । निपेतुश्च रणात्तस्मात्पर्वतेषु सरित्स्वपि ॥ १७
काननेषु समुद्रेषु द्वीपेष्वाशासु चांबरे । ज्योतिश्चक्रे रथे भानोर्ब्रह्माण्डे बलिसद्मनि ॥ १८
लोकालोकेषु सर्वत्र नीरन्ध्रत्वेन भूसुराः । अनाविद्धश्शरैरेतैर्नास्ति जन्तुर्जगत्त्रये ॥ १९
वीरबाहुरपि क्रोधादसुरांस्तद्भटान्बहून् । अनेकैस्सायकैस्तीक्ष्णैरमारयदसौ क्षणात् ॥ २०

பரஸ்பரமுபே யுத்வா நிவ்ருத்தே தேயதாகதம் ! அபிதைத்யம் ததாவீர: ப்ராபாச்சர்யம் மனஸ்யயம் ॥ 10
நமயா சக்யதே ஹந்தும் குஹேநாயம் விநாரணே ।
ஸம்ஹரிஷ்யாமி தத்ஸேநா இதிவீர: க்ருதாஜ்வலன் ॥ 11
முக்த்வா சதுர்தச சரான் ஹதவானஸ்ய ஸாரதிம் ! தத: க்ரோதேந தைத்யோபி கதாம் தத்யாஜ பீஷணாம் ॥
பதிதா ஸா சரீரேஸ்ய பங்கமாப ஸஹஸ்ரச: । அத தேவஸ்ஸஹஸ்ரேண ரதம் சிச்சேதமன்யுநா ॥ 13
ததாபூதாநி ஸர்வாணி வர்ஷயந்தி மஹீதரான் ।
வ்ருக்ஷான் லகுடபாஷாணான் பரிவவ்ரூர் மஹாஸுரம் ॥ 14
ததஸ்ஸிம்ஹமுக: கோபாத் ரதமாருஹ்ய சாபரம் ! ஸஹஸ்ரசாபாநாதாய ஸந்தாயைதாநி சீக்ரத: ॥ 15
க்ருத்வா குணத்வனிம் பீமம் பஹுகோடிசரானயம் । வவர்ஷ தேஷுபூதேஷு க்ருதகோலாஹலாரவ: ।
ததா ம்ருதாநி பூதாநி பஹூநி த்விஜஸத்தமா: । நிபேதுச்ச ரணாத்தஸ்மாத் பர்வதேஷு ஸரித்ஸ்வபி ॥ 17
கானனேஷு ஸமுத்ரேஷு த்வீபேஷ்வாசாஸு சாம்பரே ।
ஜ்யோதிச்சக்ரே ரதே பானோர் ப்ரம்மாண்டே பலிஸத்மனி ॥ 18
லோகாலோகேஷு ஸர்வத்ர நீரந்த்ரத்வேந பூஸுரா: ।
அனாவித்தச்சரைரேதை: நாஸ்தி ஜந்துர் ஜகத்ரயே ॥ 19
வீரபாஹுரபி க்ரோதாத் அஸுராம்ஸ்தத்படான் பஹூன் ।
அனேகைஸ்ஸாயகைஸ்தீக்ஷ்ணை: அமாரயதஸௌ க்ஷணாத் ॥ 20

கோபத்தோடு எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் பெருமை பொருந்திய பாசுபதாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தார். அப்பொழுது அசுரனும், மஹாபயங்கரமான அதே அஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். (8-9) அப்பொழுது அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டு வந்த வழியே திரும்பி விட்டன. அப்பொழுது வீரபாஹு அவ்வசுரனைக்குறித்து மனதில் ஆச்சரியங் கொண்டார். (10) இவன் யுத்தத்தில் முருகன் அல்லாது என்னால் கொல்ல முடியாதவன். ஆயினும் அவனது ஸேனைகளை ஸம்ஹரித்து விடுகிறேன் என எண்ணி கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றவராகி (11) பதினான்கு பாணங்களை விட்டு சிங்கமுகனுடைய ஸாரதியைக் கொன்றார். பிறகு அசுரனும் கோபங்கொண்டு பயங்கரமான கதையை ப்ரயோகித்தான். (12) அது வீரபாஹுவினுடைய சரீரத்தில்பட்டு ஆயிரம் துணுக்குக்களாக ஆயிற்று. பிறகு தேவனும் கோபத்தோடு ஆயிரம் அம்புகளால் அவனது தேரை உடைத்தார். (13) அவ்விதமே ஸகல பூதர்களும் மலைகள், மரங்கள், குண்டாந்தடிகள், பாறைகள் இவைகளை வர்ஷித்துக் கொண்டு அம்மஹாசுரனை சூழ்ந்துக்கொண்டார்கள். (14) பிறகு சிங்கமுகன் வேறு ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு கோபத்தோடு ஆயிரம் வில்லுகளை எடுத்து சீக்கிரம் நாணேற்றி (15) மஹாபயங்கரமாய் டங்காரம் செய்து மிகுந்த கோலாஹல சப்தத்தோடு அப்பூதங்கள்மீது அநேகம்கோடி பாணங்களை வர்ஷித்தான். ஓ முனிவர்களே அப்பொழுது அநேக பூதர்கள் மரணமடைந்து அங்கிருந்து மலைகளிலும், நதிகளிலும் (16-17) காடுகளிலும், தீவுகளிலும், ஆகாயத்திலும், சிம்சுமாரசக்ரத்திலும், சூரியனுடைய ரதத்திலும், ப்ரம்மாண்டத்திலும், பலியின் வீட்டிலும், (18) சக்ரவாககிரியிலும் மற்றும் எல்லா இடங் களிலும் இடைவெளியன்றி விழுந்தனர். இப்பாணங்களால் அடிபடாத பிராணி மூன்றுலகிலும் இல்லை. (19) அதுஸமயம் வீரபாஹுவும் கோபங்கொண்டு ஓர் க்ஷணத்தில் கூர்மையான அநேக

यत्र यत्र शरास्तस्य गच्छन्ति सुमहाजवात् । तत्र तत्र सुरेशोऽपि त्यक्त्वाऽस्त्राण्यच्छिनच्च तान् ॥ २१
तदेतदमरास्सर्वे विलोक्याश्चर्यमापिरे । ततस्सिंहाननः क्रुद्धो वीरवादमुवाच तम् ॥ २२
वीरोऽपि परुषां वाचमुवाचैनं महासुरम् । ततः कोलाहलं कृत्वा दैत्यो दशसहस्रकान् ॥ २३
तत्याज तस्मिन्देवेशे महाघोरान् विभीषयन् । दशलक्षैश्शरैर्वीरो विस्मयादिव तान् क्षणात् ॥ २४
छित्वा कृतमहारावो सहस्राणि सहस्रशः । वर्षत्यस्मिंश्च पापिष्ठे ग्रीष्मकालघनाइव ॥ २५
स तु दैत्यः पुनः कोपाद्दशलक्षैर्महेषुभिः । भञ्जयित्वा तदीयानि ववर्षानेककोटिकान् ॥ २६
सहस्रकोटिसंख्याकान्मुक्त्वा तानच्छिनत्सुरः । ततस्ससंभ्रमं दैत्यो द्विसहस्रशरैर्वरैः ॥ २७
चिच्छेद चापं वीरस्य सुदृढं त्वरया सह । चापान्तरग्रहाद्वीरं प्रागेवानेककोटिभिः ॥ २८
स्रवद्रुधिरसर्वाङ्गमकरोत्पुनरेव सः । तथाऽपि वीरस्सुदृढं आनमय्य धनुर्वरम् ॥ २९
शतसाहस्रसंख्याकानवर्षद्दानवाधिपे । छित्वैतान् स तु कोपेन लक्षसंख्यैश्शितैश्शरैः ॥ ३०

யத்ர யத்ர சராஸ்தஸ்ய கச்சந்தி ஸுமஹாஜவாத் ।
தத்ர தத்ர ஸுரேசோபி த்யக்த்வாஸ்த்ராண்யச்சினச்சதான் ॥ 21
ததேததமராஸ்ஸர்வே விலோக்யாச்சர்யமாபிரே । ததஸ்ஸிம்மானன: க்ருத்த: வீரவாதமுவாச தம் ॥ 22
வீரோபி பருஷாம் வாசம் உவாசைனம் மஹாஸுரம் ।
தத: கோலாஹலம் க்ருத்வ தைத்யோ தசஸஹஸ்ரகான் ॥ 23
தத்யாஜ தஸ்மின் தேவேசே மஹாகோரான் விபீஷயன் ।
தசலக்ஷைச் சரைர்வீர: விஸ்மயாதிவ தான் க்ஷணாத் ॥ 24
சித்வா க்ருதமஹாராவ: ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரச: ।
வர்ஷத்யஸ்மிம்ச்ச பாபிஷ்டே க்ரீஷ்மகாலகனாஇவ ॥ 25
ஸது தைத்ய: புன: கோபாத் தசலக்ஷைர் மஹேஷுபி: ।
பஞ்ஜயித்வா ததீயாநி வவர்ஷாநேக கோடிகான் ॥ 26
ஸஹஸ்ரகோடிஸங்க்யாகான் முக்த்வா தாநச்சினத் ஸுர: ।
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் தைத்த்ய: த்விஸஹஸ்ர சரைர் வரை: ॥ 27
சிச்சேத சாபம் வீரஸ்ய ஸுத்ருடம் த்வரயா ஸஹ । சாபாந்தரக்ரஹாத் வீரம் ப்ராகேவாநேக கோடிபி: ॥
ஸ்ரவத்ருதிரஸர்வாங்கம் அகரோத் புனரேவ ஸ: । ததாபி வீரஸ்ஸுத்ருடம் ஆனமய்ய தனுர்வரம் ॥ 29
சத ஸாஹஸ்ர ஸங்க்யாகான் அவர்ஷத்தானவாதிபே ।
சித்வைதான் ஸது கோபேந லக்ஷஸங்க்யைச் சிதைச்சரை: ॥ 30

பாணங்களால் பல அசுரர் படைகளை கொன்றார். அவனுடைய அம்புகள் மிகுந்த வேகத்தோடு எங்கு எங்கு செல்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் தேவனும் அஸ்திரங்களை ஏவி அவைகளை துண்டித்தான். (20-21) அதை தேவர்கள் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். பிறகு சிங்கமுகன் கோபங்கொண்டு வீர வாதம் பேசினான். (22) வீரபாஹுவும் அந்த மஹாஸுரனை நோக்கி கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறினார். பிறகு அசுரன் (ஸிங்கமுகன்) கோலாஹலம் செய்து பயமுறுத்திக்கொண்டு மிக்க கொடூரமான பதினாயிரம் அம்புகளை அந்த தேவேசனை வீரபாஹுவின்மீது போட்டான். தேவேசனும் அவைகளை பத்துலக்ஷம் பாணங்களால் ஓர் நொடிக்குள் ஆச்சர்யம்போல் கண்டித்து (23-24) ஸிம்மநாதம் செய்து அப்பாதகன்மீது கோடைகால மேகம்போல் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களை வர்ஷித்தார். (25) அது ஸமயம் அசுரன் கோபம் கொண்டு பத்துலக்ஷம் பெரிய அம்புகளால் அவர்விட்ட பாணங்களை துண்டித்து பின்னும் அநேக கோடி சரங்களை வர்ஷித்தான். (26) தேவனும் அவைகளை ஆயிரம்கோடி அம்புகளை போட்டு முறித்துத்தள்ளினார். பிறகு அசுரன் பரபரப்புடன் இரண்டாயிரம் சிறந்த அம்புகளால் (27) மிகுந்த வேகத்தோடு அந்த வீரனுடைய மிகவும் கெட்டியான வில்லை முறித்தான். மறுபடியும் அவர் வேறு வில்லை எடுப்பதற்கு முன்பே அவரை அநேக கோடி பாணங்களால் (28) உடல் முழுவதும் ரத்தம் தாரையாக பெருகும்படி அடித்தான். அப்படியும் வீரன் மீண்டும் கெட்டியான ஓர் சிறந்த வில்லை எடுத்து வளைத்து (29) அசுரத்தலைவன்மீது லக்ஷம் அம்புகளை போட்டார். அவனும் அவைகளை கோபத்தோடு கூர்மையான லக்ஷம் அம்புகளால் துண்டித்து (30) பிறகு அசுரேசன் மிக்க சப்தத்

असुरेशो बहूनस्मिन्ववर्ष सुमहारवम् । देवपस्सहसा सर्वान् उच्छियैतान्महाबलः ॥ ३१
लक्षेण भूयश्शस्त्राणि सहस्राणि परित्यजन् । बभञ्ज सुन्दरं तस्य रथमत्यन्तमुन्नतम् । ३२
ततः कोपेन सिंहास्यो यदाऽन्यं रथमुज्वलम् । आरुरोह महावेगात् कंपयन्निव मेदिनीम् ॥ ३३
तदानीं देववर्योऽयं अनेकान्मार्गणान् शितान् । मुक्त्वा तत्करचापानि महाघोराणि शीघ्रतः ॥ ३४
सहस्राण्यच्छिनत्कोपात् द्विधा तद्ब्राह्मणोत्तमाः । तदा भूतानि सर्वाणि चक्रुः कोलाहलारवान् ॥ ३५
दृष्ट्वैतत्सतु पापात्मा दह्यमानो रुषाग्निना । महाघोरं विचिन्त्याशु मायापाशं महाबलः ॥ ३६
आदाय सहसा सर्वान् रिपूनुदयपर्वते । पातयेत्यभिमन्त्र्यायं नुनोद हि महीसुराः ॥ ३७
विनिर्गतं यदा घोरं गाढान्धतमसावृतम् । महावेगं महारावं भीषयन्सकलान्रिपून् ॥ ३८
तदेतद्वीक्ष्य मायेति बुबुधुर्देवभूतपाः । तदैव भूतैस्सेनेशान् वीरबाहुमुखानपि ॥ ३९
बध्वा तत्र गिरौ सर्वान् पातयित्वा स्थिताबत । ततस्सिंहमुखःपापो कृत्वा कोलाहलारवान् ॥ ४०
क्ववर्ततेऽधुना बालः किं दुद्रावाप्तभीर्भृशम् । इति पप्रच्छ दूतान् स्वान् बोधितस्तैर्महाबलः ॥ ४१

அஸுரேசோ பஹூனஸ்மின் வவர்ஷ ஸுமஹாரவம் |
தேவபஸ்ஸஹஸா ஸர்வான் உச்சித்யைதான் மஹாபல: || 31
லக்ஷேண பூயச்சஸ்த்ராணி ஸஹஸ்ராணி பரித்யஜன் |
பபஞ்ஜ ஸுந்தரம் தஸ்ய ரதமத்யந்தமுன்னதம் || 32
தத: கோபேந ஸிம்மாஸ்ய: யதாந்யம் ரதமுஜ்வலம் | ஆருரோஹ மஹாவேகாத் கம்பயன்னிவ மேதிநீம் ||
ததாநீம் தேவவர்யோயம் அனேகான் மார்கணான் சிதான் |
முக்த்வா தத்கரசாபாநி மஹாகோராணி சீக்ரத: || 34
ஸஹஸ்ராண்யச்சினத் கோபாத் த்விதாதத் ப்ராம்மணோத்தமா: |
ததா பூதாநி ஸர்வாணி சக்ரு: கோலாஹலா ரவான் || 35
த்ருஷ்ட்வைதத் ஸது பாபாத்மா தஹ்யமானோ ருஷாக்னினா |
மஹாகோரம் விசிந்த்யாசு மாயாபாசம் மஹாபல: || 36
ஆதாய ஸஹஸா ஸர்வான் ரிபூனுதய பர்வதே | பாதயேத்யபிமந்த்ரியாயம் நுநோதஹி மஹீஸுரா: || 37
விநிர்கதம் யதாகோரம் காடாந்த தமஸா வ்ருதம் | மஹாவேகம் மஹாராவம் பீஷயன் ஸகலான் ரிபூன் ||
ததேதத்வீக்ஷ்ய மாயேதி புபுதுர் தேவ பூதபா:| ததைவ பூதைஸ்ஸேநேசான் வீரபாஹுமுகானபி || 39
பத்வா தத்ர கிரௌ ஸர்வான் பாதயித்வா ஸ்திதாபத |
ததஸ்ஸிம்மமுக: பாப: க்ருத்வா கோலாஹலா ரவான் || 40
க்வ வர்ததேதுநா பால: கிம் துத்ராவாப்தபீர் ப்ருசம் |
இதி பப்ரச்ச தூதான் ஸ்வான் போதிதஸ்தைர் மஹாபல: || 41

தோடு வீரபாஹுவின்மீது அநேகம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். பலசாலியான தேவரக்ஷகன் சீக்கிரம் அவைகளை எல்லாம் கண்டித்து (31) மறுபடி லக்ஷம் அஸ்திரங்களை ப்ரயோகித்து மிக உயர்ந்ததான அவனுடைய அழகிய ரதத்தை உடைத்தார். (32) பிறகு சிங்கமுகன் கோபங்கொண்டு ப்ரகாசிக்கின்ற மற்றொரு ரதத்தின்மீது பூமியை நடுங்கச்செய்கிறவன்போல் மிகுந்த வேகத்தோடு ஏறப்போகையில் (33) அப்பொழுதே அத்தேவோத்தமன் கூர்மையான பல பாணங்களை தொடுத்து ஓ முனிவர்களே அவன் கையிலிருக்கும் மிகக் கொடியதுகளான ஆயிரம் வில்லுகளையும், மிகுந்த கோபத்தோடு வேகமாய் இரண்டு இரண்டு துண்டுகளாக முறித்துவிட்டார். அப்பொழுது எல்லா பூதர்களும் மிகுந்த கோலாஹல சப்தத்தை செய்தனர். (34-35) அதைப்பார்த்து பாதகனான அசுரன் மிகுந்த கோபாக்னியால் பற்றி எறிகிறவனாகி மனதில் ஆலோசித்து மிகுந்த பலத்தோடு மிகக் கொடூரமான மாயாபாசத்தை (36) வேகமாய் எடுத்து எல்லா சத்ருக்களையும் சீக்கிரம் உதயபர்வதத்தில் கொண்டுதள்ளு என ஜபித்து அதை ப்ரயோகித்தான். ஓ முனிவர்களே, (37) மஹாகொடூரமும், மிக்க இருளால் சூழப்பட்டதும் ஆன அந்த மாயாபாசமானது ஸகல சத்ருக்களையும் பயமுறுத்திக்கொண்டு மிகுந்த சப்தத்தோடு வேகமாய் புறப்பட்டது. (38) அதைப்பார்த்து தேவர்களும், பூதப்படைத் தலைவர்களும் அதை மாயை என்றே எண்ணினார்கள். அப்பொழுதே அந்த மாயாபாசமானது பூதர்களையும், ஸேனாதிபர்களையும், வீரபாஹு முதலிய வீரர்களையும், (39) கட்டி உதயகிரியில் கொண்டுதள்ளி நின்றது கஷ்டம். பிறகு மஹா பாபியான சிங்கமுகன் கோலாஹல சப்தத்தைச் செய்து (40) "இப்பொழுது அச்சிறுவன் எங்கு

हेमकूटपुरे रम्ये निवसत्येष षण्मुखः । सहस्रवाहिनीभूतैः सेवितात्मांघ्रिपङ्कजः ॥ ४२
इत्ययं दानवः पापी तत्रगत्वा क्षणादमुम् । आगमिष्यामि जित्वात्र भीतोऽयं नितरामिति ॥ ४३
इत्युक्त्वा दानवान् सर्वान् प्रतस्थे सहसा स्वयम् । तदेतत्सर्वमालोच्य मातरिश्वा क्षणाद्गुहम् ॥ ४४
वीरबाहुमुखास्सर्वे मायापाशेन बन्धिताः । पातिताश्च प्रभोस्वामिन् उदयाद्रौ विवस्वतः ॥ ४५
अमुना दानवेनैव बोधयामास सारथिः । श्रुत्वा वायुमुखादित्थं देवसेनापतिः क्षणात् ॥ ४६
अवरुह्याऽऽसनात्सैंहादास्तेऽयं क्वेति दानवः । पृष्टाऽभ्यधायी देवेशो वायुनाऽऽयास्यतीत्ययम् ॥ ४७
ततः प्रतस्थे भगवान् युद्धाय कृतमानसः । आनीते ब्रह्मणा रम्ये पादुके मणिचित्रके ॥ ४८
धृत्वा पादांबुजाभ्यां ते तीर्त्वा द्वाराणि वेश्मनः । आरुह्य वायुना नीतं रथमत्यन्तमुज्वलम् ॥ ४९
विधिकैटभशत्रुभ्यां विकीर्यत्कुसुमावृतः । बिसतन्तुसमप्रख्यचामरासक्तपाणिना ॥ ५०
मरुत्वतासुरैश्चित्रतालवृन्दकरैरपि । चन्द्रार्काभ्यां लसन्मुक्ताच्छत्रकाभ्यां च पार्श्वयोः ॥ ५१
धृतस्थूलप्रदीपेन वह्निना दिवसे तथा । भृतोद्यत्खड्गवर्येण कीनाशेनानुयायिना ॥ ५२

ஹேமகூடபுரேரம்யே நிவஸத்யேஷ ஷண்முக: ।
ஸஹஸ்ரவாஹிநீபூதை: ஸேவிதாத்மாங்க்ரிபங்கஜ: ॥ 42
இத்யயம் தானவ: பாபீ தத்ரகத்வா க்ஷணாதமும் । ஆகமிஷ்யாமி ஜித்வாத்ர பீதோயம் நிதராமிதி ॥ 43
இத்யுக்தவா தானவான் ஸர்வான் ப்ரதஸ்தே ஸஹஸாஸ்வயம் ।
ததேதத் ஸர்வமாலோச்ய மாதரிச்வா க்ஷணாத்குஹம் ॥ 44
வீரபாஹுமுகாஸ்ஸர்வே மாயாபாசேந பந்திதா: ।
பாதிதாச்ச ப்ரபோ ஸ்வாமின் உதயாத்ரௌ விவஸ்வத: ॥ 45
அமுநா தானவேனைவ போதயாமாஸ ஸாரதி: । ச்ருத்வா வாயுமுகாதித்தம் தேவஸேனாபதி: க்ஷணாத் ॥
அவருஹ்யாஸனாத்ஸைம்மாத் ஆஸ்தேயம் க்வேதி தானவ: ।
ப்ருஷ்ட்வாப்யதாயீ தேவேச: வாயுநாயாஸ்யதீத்யயம் ॥ 47
தத: ப்ரதஸ்த்தே பகவான் யுத்தாய க்ருத மானஸ: । ஆநீதே ப்ரம்மணா ரம்யே பாதுகே மணிசித்ரகே ॥ 48
த்ருத்வா பாதாம்புஜாப்யாந்தே தீர்த்வா த்வாராணி வேச்மன: ।
ஆருஹ்ய வாயுநாநீதம் ரதமத்யந்தமுஜ்வலம் ॥ 49
விதி கைபடப சத்ருப்யாம் விகீர்யத்குஸுமாவ்ருத: । பிஸதந்து ஸமப்ரக்ய சாமராஸக்த பாணிநா ॥ 50
மருத்வதா ஸுரைச்சித்ரதாலவ்ருந்தகரை ரபி ।
சந்த்ரார்காப்யாம் லஸன்முக்தாச் சத்ரகாப்யாம் ச பார்ச்வயோ: ॥ 51
த்ருதஸ்தூலப்ரதீபேன வன்னிநா திவஸே ததா । ப்ருதோத்யத் கட்கவர்யேண கீநாசேநாநுயாயிநா ॥ 52

இருக்கிறான்? அவன் மிகப் பயங்கொண்டவனாகி ஓடிவிட்டானா? என்ன? என்று தன் தூதர்களைக் கேட்டான். (41) மிக்க பலமுள்ள அந்த ஷண்முகன் அழகான ஹேமகூடம் என்ற பட்டணத்தில் ஆயிரம் வாஹினி பூதங்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட தாமரைபோன்ற பாதங்களை உடையவராய் இருப்பதை தூதர்கள்மூலம் அறிந்தான். (42) இந்த முருகன் மிகவும் பயமடைந்திருக்கிறான். நான் அங்கு சென்று அவனை ஒருக்ஷணத்தில் ஜெயித்து திரும்பிவருகிறேன் என பாபியான அவ்வசுரன் (43) எல்லா அசுரர்களையும் சொல்லி சீக்கிரமே தான் புறப்பட்டான். ஸாரதியான வாயுவும் இந்த எல்லாவற்றையும் அறிந்து ஸ்ரீ முருகனிடம் சென்று, (44) ப்ரபுவாகிய ஓ ஸ்வாமி, வீரபாஹு முதலிய எல்லோரும் அஸுரனுடைய மாயா பாசத்தால் கட்டப்பட்டு சூரியனுடைய உதய பர்வதத்தில் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என தெரிவித்தார். இவ்விதம் வாயுவின் மூலம் கேட்ட தேவஸேனாபதியானவன் உடன் (45-46) திவ்ய ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து இறங்கி அந்த அசுரன் எங்கிருக்கிறான்? என்று வினவ வாயு தேவன் அவன் இதோ வருகிறான் என்றான். (47) பிறகு பகவானான ஸ்ரீ ஷண்முகன் யுத்தம் செய்ய எண்ணங்கொண்டு புறப்பட்டார். பிரும்மாவினால் கொண்டு வைக்கப்பட்டதும், பல ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதுமான பாதுகைகளை தாமரை போன்ற பாதங்களில் தரித்து மாளிகையின் வாசற்படியைத்தாண்டி வாயுவால் கொண்டு வரப்பட்டதும், மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான ரதத்தில் ஏறி (48-49) ப்ரும்மா, விஷ்ணு இவர்களால் இறைக்கப்பட்ட புஷ்பத்தோடு கூடியவராயும், தாமரைத் தண்டின் நாரிற்கு ஒப்பான சாமரத்தை கையில் கொண்ட இந்திரனாலும், விசித்திரமான பனை விசிறிகளை கையில் கொண்ட தேவர்களாலும், இரு பக்கங்களிலும் காந்தியோடு கூடிய முத்துக் குடைகளை பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் சந்திரன், சூரியன்,

वरकाहळसंरावपुरो रक्षोधिपेन च । वहत्काळाञ्जिवर्येण वरुणेनानुजीविना ॥ ५३
सुवर्णवीटीपेटीभृद्धनदेन तथैव च । धृतशूलेन महता चेशानेन श्रियान्वितः ॥ ५४
कृतोपचारैरमरैर्गुहोऽसौ निर्ययौ यदा । तदा बभूवुर्वाद्यानामारावा युगपत् भृशम् ॥ ५५
सितच्छत्राणि भूयांसि ध्वजौघाश्च प्रतस्थिरे । परोक्षरचिताः केचित् ध्वजाः परमशोभनाः ॥ ५६
ऋषयश्च कृतस्तोत्रा गायन्तो नारदादयः । पठन्निजापदानाश्च वन्दिनः कळकण्ठकाः ॥ ५७
इतस्ततश्च धावन्ति भूतानि सुबहून्यपि । आयुधान्यतिघोराणि भ्रामयित्वा कराग्रतः ॥ ५८
अश्रूयत कळारावः काहळीनां मनोहरः । जयदेवादिदेवेश भक्तवत्सल विश्वप ॥ ५९
रक्ष सर्वान्सुरानेतान् भवद्भक्तिपरायणान् । आययावाययौ दैत्यकुलसंहारकारकः ॥ ६०
आययौ देवसेनानीरायया वखिलेश्वरः । आययौ पार्वतीसूनु रायया वरिकेसरी ॥ ६१
महादेवकुमारोऽय मायया वसुरान्तकः । धृतशक्त्यायुधो भास्वत्करः स्कन्दस्समाययौ ॥ ६२

வர காஹளஸம்ராவ புரோரக்ஷோதிபேந ச। வஹத் காளாஞ்ஜிவர்யேண வருணேநாநுஜீவிநா ॥ 53
ஸுவர்ணவீடீ பேடீப்ருத் தநதேந ததைவ ச। த்ருதசூலேந மஹதா சேசாநேந ச்ரியான்வித: ॥ 54

க்ருதோப சாரைரமரை: குஹோஸௌ நிர்யயௌ யதா।
ததா பபூவுர்வாத்யாநா மாராவா யுகபத் ப்ருசம் ॥ 55

ஸிதச்சத்ராணி பூயாம்ஸி த்வஜௌகாச்ச ப்ரதஸ்திரே।
பரோக்ஷரசிதா: கேசித் த்வஜா: பரமசோபனா: ॥ 56

ருஷயச்ச க்ருதஸ்தோத்ரா: காயந்தோ நாரதாதய:। படன் நிஜாபதானுச்ச வந்தின: களகண்டகா: ॥ 57
இதஸ்ததச்ச தாவந்தி பூதாநி ஸுபஹூந்யபி। ஆயுதான்யதி கோராணி ப்ராமயித்வா கராக்ரத: ॥ 58
அச்ரூயத களாராவ: காஹளீனும் மனோஹர:। ஜய தேவாதிதேவேச பக்தவத்ஸல விச்வப ॥ 59

ரக்ஷ ஸர்வான் ஸுரானேதான் பவத்பக்திபராயணன்।
ஆயயாவாயயௌ தைத்யகுல ஸம்ஹாரகாரக: ॥ 60

ஆயயௌ தேவஸேனனீ: ஆயயாவகிலேச்வர:। ஆயயௌ பார்வதீ ஸூனு: ஆயயாவரிகேஸரீ ॥ 61

மஹாதேவகுமாரோயம் ஆயயாவஸுராந்தக:।
த்ருதசக்த்யாயுதோ பாஸ்வத்கர: ஸ்கந்தஸ்ஸமாயயௌ ॥ 62

இவர்களாலும் பகலில் பெரிய தீவட்டியைப் பிடித்த அக்னிதேவனுலும், ப்ரகாசமுள்ள அழகான கத்தியை கையில் பிடித்து துடர்ந்து செல்லும் யமனுலும் (50-52) சிறந்த காஹள வாத்யத்தை வாசித்துக் கொண்டு முந்தி செல்கின்ற, திருருதியாலும், காளாஞ்சியை கையில் கொண்டு ஊழியம் செய்கின்ற வருணனுலும், (53) தங்க வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்து வரும் குபேரனுலும், பெரிய சூலத்தை தரித்த ஈசானராலும், இன்னும் பற்பல உபசாரங்களை செய்கின்ற மற்ற தேவர்களாலும், ஸ்ரீ முருகன், சோபையோடு புறப்படும்பொழுது; ஒரே ஸமயத்தில் பல வாத்யங்களின் முழக்கங்கள் உண்டாயின. (54-55) அப்பொழுது மிகுதியான வெண்குடைகளும், த்வஜங்களின் கூட்டங்களும், புறப்பட்டன. மிகவும் மங்களகரமான சில துவஜங்கள் பின்புறத்திலும் பிடிக்கப்பட்டன. (56) முனிவர்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள், நாரதர் முதலியவர்கள் கானம் செய்தார்கள். இனிமையான குரலோடு கூடிய கட்டியக்காரர்கள் ஸ்ரீ முருகனுடைய பிருதுகளை படித்தார்கள். (57) அனேக பூதர்கள் மிகக் கொடூரமான ஆயுதங்களை கைநுனியால் சுழற்றிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் ஓடினுர்கள். (58) காஹளி வாத்யங்களுடைய மிகவும் மதுரமான சப்தங்கள் கேழ்க்கப்பட்டன. ஜயா, விஜயீபவ, தேவாதி தேவேச, பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவனே, உலகங்களைக் காற்பவனே. (59) தங்கள் பக்தியையே மேற்கொண்டவர்களான இந்த தேவர்கள் யாவரையும் காற்க வேண்டும். அசுரக் கூட்டத்தை நாசம் செய்கின்ற முருகன் இதோ வருகின்ருர். இதோ வருகின்ருர். (60) தேவஸேனைகளைக் காற்கிறவன் இதோ வருகிருர். ஸர்வ லோகேச்வரன் இதோ வருகிருர். பார்வதீ மைந்தன் இதோ வருகிருர். சத்ருக்களுக்கு சிங்கமாய் விளங்குகிறவர் இதோ வருகிருர் (61) அசுரர்களுக்கு யமனுன மஹாதேவ குமாரன் இதோ வருகிருர். சக்த்யாயுதத்தை தரித்து விளங்குகிற கையை உடைய கந்தன் இதோ வருகிருர். (62) பக்தர்களைக்

समाययावयंस्वामी भक्तानां रक्षणोद्यमः । लीलया क्रीडते लोकान् लोकवन्द्यो गुहाशयः ॥ ६३
गुहः परमकल्याणगुणोऽमितपराक्रमः । समाययौच देवेशः सर्वसंपत्परिवृढः ॥ ६४
सर्ववित्सर्वनेताच सर्वदेवाभिवन्दितः । सर्वाराध्यो जगत्सृष्टिस्थितिसंहारकारकः ॥ ६५
सर्वेश्वरसमप्रख्यश्शंभोः प्रेमास्पदोऽनिशम् । अणिमादिगुणोपेतः स्वतन्त्रः सर्वकृत्सदा ॥ ६६
सर्वेषां प्राणिनां श्राव्यस्सर्वश्रोत्रसुखावहः । पटहादिमहारावानधःकृत्यसुपेशलः ॥ ६७
एवमादिमहारावं व्याप्तलोकत्रयं गुहः । शृण्वन्युद्धक्षितिं प्राप सहवीरैर्महाबलैः ॥ ६८

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

ஸமாயயாவயம் ஸ்வாமீ பக்தாநாம் ரக்ஷணோத்யம: ।
லீலயா க்ரீடதே லோகான் லோகவந்த்யோ குஹாசய: ॥ 63

குஹ: பரமகல்யாண குணோமித பராக்ரம: । ஸமாயயௌச தேவேச: ஸர்வஸம்பத் பரீப்ருட: ॥ 64
ஸர்வவித் ஸர்வநேதாச ஸர்வதேவாபிவந்தித: । ஸர்வாராத்யோஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரகாரக: ॥

ஸர்வேச்வரஸமப்ரக்ய: சம்போ: ப்ரேமாஸ்பதோऽநிசம் ।
அணிமாதிகுணோபேத: ஸ்வதந்த்ர: ஸர்வக்ருத்ஸதா ॥ 66

ஸர்வேஷாம்ப்ராணிநாம்ச்ராவ்ய: ஸர்வச்ரோத்ர ஸுகாவஹ: ।
படஹாதிமஹாராவான் அத: க்ருத்யஸுபேசல: ॥ 68

ஏவமாதிமஹாராவம் வ்யாப்த லோகத்ரயம் குஹ: ।
ச்ருண்வன்யுத்தக்ஷிதிம்ப்ராப ஸஹவீரைர் மஹாபலை: ॥ 69

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே பஞ்விம்சோத்யாய: ॥

காற்பதையே கடமையாய் கொண்ட ஜகதீசன் இதோ வருகிறார். விளையாட்டாக உலகங்களை லீலை செய்கிறவரும் எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறவரும், ஸகல பிராணிகளுடைய ஹ்ருதய குஹைகளில் வஸிப்பவரும், (63) மிக்க மங்களகரமான குணம் வாய்ந்தவரும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவருமான குஹன் இதோ வருகிறார். தேவர்களுக்கு ஈசனும், ஸர்வ ஸம்பத்துக்கள் நிறைந்தவரும், (64) எல்லாமறிந்தவரும், எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவரும், எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும், எல்லோராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவரும், ஸகல உலகங்களையும், படைத்தல், ரக்ஷித்தல், ஸம்ஹரித்தல் இவைகளை செய்கிறவருமான மஹாப்ரபு இதோ வருகிறார். (65) ஸர்வேச்வரனுக்கு நிகரான புகழுடையவரும், எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பரமசிவனின் அன்புக்குறியவரும், அணிமாதி ஐச்வர்யங்களோடு கூடியவரும், ஸ்வாதீனமுடையவரும், எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் செய்கிறவரும். (66) எல்லாப்ராணிகளாலும் சிரவணம் செய்யத் தகுந்தவரும், எல்லோருடைய செவிகளுக்கும் மிகுந்த சுகத்தை அளிப்பவருமான குஹன் இதோ வருகிறார். இவ்விதமான படஹம் முதலிய வாத்ய முழக்கத்தை கீழாகச் செய்கிறதும், மூன்று உலகங்களிலும் ஒலிக்கின்றதுமான மிக நேர்த்தியான பெரிய சப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே ஸ்ரீ முருகன் மிக்க பலசாலிகளான வீரர்களுடன் யுத்த பூமியை அடைந்தார். (67-68)

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ षड्विंशोऽध्यायः ॥

सिंहवक्त्र भक्षितानां भूतानां श्री गुहेन पुनरानयनम् ॥

तदानीं देवतास्सर्वा ब्रह्मविष्णुपुरोगमाः । दूरीकृत्य स्वयं वीरैः स्थितवान् कुत्रचिद्गुहः ॥ १
तदा समभवद्युद्धं भूतानामसुरैर्भृशम् । वृक्षपर्वतपाषाणवर्षिणां सुदुरात्मभिः ॥ २
भङ्गमापुस्तदा दैत्याः पीडितास्तैर्महाबलैः । दृष्ट्वैतत्सिंहवक्त्रस्तु निरगाद्घोरविग्रहः ॥ ३
अग्रहीषुस्तमायान्तं महाघोरं महाकृतिम् । वृक्षपर्वतपाषाणैर्भूतानि युगपत् द्विजाः ॥ ४
तान्ययं द्विसहस्रैः स्वैः करैरादाय शीघ्रतः । विवृत्यास्यं महाकायः पातयामासचोदरे ॥ ५
नासापुटेभ्यो निर्गत्य श्रोत्ररन्ध्रेभ्य एव च । तदा भूतानि तस्याशु दुद्रुवुः कानि दूरतः ॥ ६
उदरस्थानि चान्यानि तस्य छेत्तुं महोदरम् । स्थितान्याशु द्रवन्ति स्वैरायुधैरत्रभूसुराः ॥ ७
बुभोजैवं महापापस्तानि सर्वाणि दानवः । सहस्रवाहिनीसंख्यासंख्यातान्याशु भीषणः ॥ ८
पुनश्चवीरान्सेनेशानन्यानप्यभुजत्तथा । स्थितस्तदागुहस्त्वेको वीक्ष्य सर्वमरिन्दमः ॥ ९

॥ அத ஷட்விம்சோத்யாய: ॥

ஸிம்ம முகனுல் சாப்பிடப்பட்ட பூதங்களை ஸ்ரீ குஹன் மறுபடி அழைத்து வருதல்.

ததாநீம் தேவதாஸ்ஸர்வா: ப்ரம்மவிஷ்ணுபுரோகமா: |
தூரீக்ருத்ய ஸ்வயம் வீரை: ஸ்திதவான் குத்ரசித் குஹ: || 1
ததா ஸமபவத்யுத்தம் பூதாநாமஸுரைர்ப்ருசம் | வ்ருக்ஷபர்வதபாஷாண வர்ஷிணும் ஸுதுராத்மபி: || 2
பங்கமாபுஸ்ததா தைத்யா: பீடிதாஸ்தைர்மஹாபலை: |
த்ருஷ்ட்வைதத் ஸிம்மவக்த்ரஸ்து நிரகாத் கோரவிக்ரஹ: || 3
அக்ரஹீஷுஸ்தமாயாந்தம் மஹாகோரம் மஹாக்ருதிம் |
வ்ருக்ஷபர்வத பாஷாணை: பூதாநி யுகபத்த்விஜா: || 4
தாந்யயம் த்விஸஹஸ்ரை: ஸ்வை: கரைராதாய சீக்ரத: |
விவ்ருத்யாஸ்யம் மஹாகாய: பாதயாமாஸ சோதரே || 5
நாஸாபுடேப்யோ நிர்கத்ய ச்ரோத்ர ரந்த்ரேப்ய ஏவ ச |
ததா பூதாநி தஸ்யாசு துத்ருவு: காநிதூரத: || 6
உதரஸ்தாநி சாந்யாநி தஸ்யச்சேத்தும் மஹோதரம் |
ஸ்திதாந்யாசு த்ரவந்திஸ்வை: ஆயுதைரத்ர பூஸுரா: || 7
புபோஜைவம் மஹாபாபம்தாநி ஸர்வாணி தாநவ: |
ஸஹஸ்ரவாஹிநீஸங்க்யா ஸங்க்யாதான்யாசு பீஷண: || 8
புனச்ச வீரான் ஸேனேசான் அன்யானப்யபுஜத் ததா |
ஸ்திதஸ்ததா குஹஸ்த்வேக: வீக்ஷ்ய ஸர்வமரிந்தம: || 9

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்

ஸ்ரீ குஹன் பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களையும், தூரத்தில் நிறுத்தி விட்டு, தான் வீரர்களுடன் ஓரிடத்தில் இருந்தார். (1) அப்பொழுது மரங்கள், மலைகள், பாறைகள் இவைகளை வருஷிக்கும் பூதர்களுக்கும், துராத்மாக்களான அசுரர்களுக்கும் மிகுந்த யுத்தம் ஏற்பட்டது. (2) அப்பொழுது மஹாபலிஷ்டர்களான பூதர்களால் அஸுரர்கள் துன்பமடைந்து தோல்வியுற்ருர்கள். அதைப் பார்த்து மிக பயங்கரமான சரீரமுள்ள ஸிம்ம முகன் புறப்பட்டான். ஓ முனிவர்களே, பூதர்கள் மஹா கோரமான பெரிய உருவங்கொண்ட ஸிங்கமுகன் மீது மலைகளையும், மரங்களையும், கற்களையும் வாரி இறைத்து ஒரே ஸமயத்தில் எதிர்த்தார்கள். (4) ஓ முனிவர்களே அசுரன் தனது இரண்டாயிரம் கைகளாலும் ஒரே ஸமயத்தில் எல்லோரையும் வாரி எடுத்து பெரிய சரீரமுடைய சிங்கமுகன் தனது வாயைத் திறந்து வயிற்றில் போட்டான். (5) சில பூதர்கள் அவனுடைய காது மூக்குகளின் துவார வழியாக வெளிவந்து வேகமாய் வெகுதூரம் ஓடினுர்கள். ஓ முனிவர்களே, வயிற்றுக்குள் போன சில பூதர்கள் வெளியில் வருவதற்காக தங்கள் ஆயுதங்களால் அவன் வயிற்றைத் துளைக்க அங்குமிங்கும் ஓடினுர்கள். (6–7) மஹாபயங்கரனும், மஹாபாபியுமான அசுரன் இவ்வாருக ஆயிரம் வாஹினி கணக்குள்ள அந்த எல்லா பூதர்களையும், விழுங்கினுன். (8) மறுபடி அங்குள்ள மற்ற வீரர்களையும், சேனுதி

तदेतत्सर्वमालोक्य दूताः केचन शीघ्रतः । शूरपद्मानमागत्य प्रोचुश्चैवं यथाक्रमम् ॥ १०
वीरबाहुमुखान्वीरान्मायापाशवशंगतान् । भक्षितानिच भूतानि निशम्य स्वकनीयसा ॥ ११
दत्वा तेभ्यस्तदास्वानि दूतेभ्यस्सोऽसुराधिपः । सुमनोहरवस्त्राणि भूषणान्यपि तोषवान् ॥ १२
प्रैरयच्च बहून्दैत्यान्यत्रास्ते स्वानुजो महान् । समुत्थायाऽऽसनात्सैंहादारुरोहच गोपुरम् ॥ १३
वीक्षितुं स्वानुजं दैत्यं भक्षकं सकलद्विषाम् । गोपुराग्रे स्थितश्शूरः स्कन्दमेकं रणस्थले ॥ १४
भीमरूपं महाकायं सिंहवक्त्रं समीक्ष्य सः । तुष्टिमाप परां तत्र स्थितवान् पुनरेवच ॥ १५
तस्मिन्निवसति श्रेष्ठे दैत्यानां तत्र गोपुरे । प्रतस्थे सहसा स्कन्दो योद्धुं सिंहमुखासुरम् ॥ १६
तदैव दैत्या भूयांसस्तमरुन्धन् कृतारवाः । तान्वीक्ष्य मशकप्रायान् लीलया देवनायकः ॥ १७
आनमय्य ज्यया साकं योजयित्वा धनुर्वरम् । आस्फालयद्गुणं सुप्त भोगीवच भयानकम् ॥ १८
तदा समभवच्छब्दो ब्रह्माण्ड स्फुटने यथा । श्रुत्वा तं सुमहारावं दैत्यस्य तुरगा भयात् ॥ १९

ததேதத் ஸர்வமாலோக்ய தூதா: கேசன சீக்ரத: | சூரபத்மானமாகத்ய ப்ரோசுச்சைவம் யதாக்ரமம் || 10
வீரபாஹுமுகான் வீரான் மாயாபாச வசம்கதான் | பக்ஷிதானி ச பூதானி நிசம்ய ஸ்வகநீயஸா || 11
தத்வா தேப்யஸ்ததா ஸ்வாநி தூதேப்யஸ்ஸோஸுராதிப: |
ஸுமனோஹரவஸ்த்ராணி பூஷணான்யபி தோஷவான் || 12
ப்ரைரயச்ச பஹூன் தைத்யான் யத்ராஸ்தே ஸ்வானுஜோ மஹான் |
ஸமுத்தாயாஸனாத்ஸைம்மாத் ஆருரோஹச கோபுரம் || 13
வீக்ஷிதும் ஸ்வானுஜம் தைத்யம் பக்ஷகம் ஸகலத்விஷாம் |
கோபுராக்ரேஸ்திதச்சூர: ஸ்கந்தமேகம் ரணஸ்தலே || 14
பீமரூபம் மஹாகாயம் ஸிம்மவக்த்ரம் ஸமீக்ஷ்ய ஸ: | துஷ்டிமாபபராம்தத்ர ஸ்திதவான் புநரேவ ச || 15
தஸ்மின் நிவஸதி ச்ரேஷ்டே தைத்யாநாம் தத்ர கோபுரே |
ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா ஸ்கந்த: யோத்தும் ஸிம்மமுகாஸுரம் || 16
ததைவ தைத்யா பூயாம்ஸ: தமருந்தன் க்ருதாரவா: |
தான்வீக்ஷ்ய மசகப்ராயான் லீலயா தேவநாயக: || 17
ஆனமய்யஜ்யயா ஸாகம் யோஜயித்வா தனுர்வரம் |
ஆஸ்பாலயத்குணம் ஸுப்த போகீவச பயானகம் || 18
ததா ஸமபவத் சப்த: ப்ரம்மாண்டஸ்புடநே யதா |
ச்ருத்வா தம் ஸுமஹாராவம் தைத்யஸ்ய துரகாபயாத் || 19

பர்களையும் அவ்விதமே விழுங்கினான். அப்பொழுது சத்ருக்களை நாசம் செய்யும் முருகன் ஒருவராக இது யாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். (9) சில தூதர்கள் இவை யாவற்றையும் கண்டு சீக்கிரம் சூரபத்மனிடம் சென்று நடந்த எல்லாவற்றையும் முறையே கூறினார்கள். (10) பிறகு சூரன், வீரபாஹு முதலிய வீரர்கள் மாயா பாசத்தால் கட்டுண்டதையும், பூதர்களெல்லாம் தன் தம்பியால் விழுங்கப்பட்டதையும், கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து (11) அந்த தூதர்களுக்கு மிக மனோஹரமான வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்து (12) அனேகம் அஸுரர்களை பெருமை பொருந்திய தன் தம்பியின் ஸமீபம் அனுப்பினான். தானும் ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து இறங்கி ஸகல சத்ருக்களையும் பக்ஷிப்பவனான தன் தம்பியைப் பார்ப்பதற்காக கோபுரத்தின் மீது ஏறினான். இவ்விதம் கோபுரத்தின் மீது இருந்துகொண்டு யுத்த களத்தில் தனியாக நிற்கும் முருகனையும், பயங்கரமான உருவங்கொண்டவனும், பெரிய சரீரமுள்ளவனுமான சிங்கமுகனையும் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து பின்னும் அங்கேயே நின்றான். (13-15) இவ்விதமாய் அசுரச்ரேஷ்டனான சூ ர ன் கோபுரத்தில் இருக்கும்பொழுதே ஸ்ரீ முருகன் சிங்கமுகனோடு யுத்தம் செய்ய உடன் புறப்பட்டார். (16) அப்பொழுதே ஏராளமான அஸுரர்கள் மிகுந்த சப்தம் செய்துகொண்டு அவரை எதிர்த்தார்கள். பிறகு தேவேசன் கொசுவிற்கு ஸமானமான அவ்வஸுரர்களைப் பார்த்து விளையாட்டாக (17) தனது மேன்மையான வில்லை வளைத்து நாணோடு சேர்ந்து தூங்குகின்ற ஸர்ப்பம் போல் மிக பயங்கரமான அந்த நாணை மீட்டினார். (18) அப்பொழுது ப்ரம்மாண்டம் வெடித்தது போன்ற சப்தம் உண்டாயிற்று. அப்பேரொலியைக் கேட்டு சிங்கமுகனுடைய குதிரைகள் பயத்தால், (19)

अधोमुखा निपेतुस्ते क्षितिपृष्ठे द्विजोत्तमाः । ततस्सिंहमुखस्तूर्णमयं तारकमारकः ॥ २०
इति निश्चित्य बलवान् गुहाभ्याशं समाययौ । प्रोवाचैनं तदा वीक्ष्य किमर्थं भवताऽऽगतम् ॥ २१
हनिष्यामो वयं शत्रून् किं तेन तव हीयते । गच्छाद्यत्वं यथामार्गं निवृत्य पुनरेव च ॥ २२
इति तस्य वचः श्रुत्वा देवसेनापतिः स्मयन् । दुष्टैः प्रपीडितान् साधून् नपश्यामो वयं खलु ॥ २३
साधूनां पालनं तद्वदसाधूनांच निग्रहः । यदस्माकं गुणस्तस्मादागतोऽहमिहाधुना ॥ २४
प्रपीड्यन्ते सुरास्सर्वे युष्माभिः पापकारिभिः । हन्तुमभ्यागतो युष्मान् बहुना किं महासुर ॥ २५
सिंह :— त्वया मोचयितुं देवाश्शक्यन्ते नहि संप्रति । नास्तिचेत् बलमस्माकं तदा स्याद्वांछितं त्वया ॥ २६
बहुना किं भवत्पित्राप्यशक्या जेतुमाहवे । दानवास्तद्भवान् शीघ्रं पलायस्व मदाज्ञया ॥ २७
योऽहं भक्षितवान् सर्वान् उदयाद्रौ तथापरान् । मायापाशेन बध्वा तानपातयमरिन्दमः ॥ २८
अवशिष्टो भवानेकः कारावेश्मस्थितान्सुरान् । अभ्यागतो मोचयितुं भटान्सर्वानमारयम् ॥ २९

அதோமுகாநிபேதுஸ்தே க்ஷிதிப்ருஷ்டே த்விஜோத்தமா: ।
ததஸ்ஸிம்மமுகஸ்தூர்ணம் அயம் தாரகமாரக: ॥ 20
இதி நிச்சித்ய பலவான் குஹாப்யாசம் ஸமாயயௌ ।
ப்ரோவாசைநம் ததா வீக்ஷ்ய கிமர்தம் பவதாகதம் ॥ 21
ஹநிஷ்யாமோ வயம் சத்ரூன் கிம் தேந தவ ஹீயதே ।
கச்சாத்ய த்வம் யதாமார்கம் நிவ்ருத்ய புனரேவ ச ॥ 22
இதி தஸ்ய வசச்ச்ருத்வா தேவஸேனாபதி: ஸ்மயன் ।
துஷ்டை: ப்ரபீடிதான் ஸாதூன் நபச்யாமோ வயம் கலு ॥ 23
ஸாதூநாம் பாலனம் தத்வத் அஸாதூனாம்ச நிக்ரஹ: ।
யதஸ்மாகம் குணஸ்தஸ்மாத் ஆகதோஹமிஹாதுனா ॥ 24
ப்ரபீட்யந்தே ஸுராஸ்ஸர்வே யுஷ்மாபி: பாபகாரிபி: ।
ஹந்துமப்யாகதோ யுஷ்மான் பஹுநா கிம் மஹாஸுர ॥ 25
ஸிம்ம:— த்வயா மோசயிதும் தேவா: சக்யந்தே நஹி ஸம்ப்ரதி ।
நாஸ்திசேத்பலமஸ்மாகம் ததாஸ்யாத்வாஞ்சிதம் த்வயா ॥ 26
பஹுநா கிம் பவத்பித்ராப்யசக்யா ஜேதுமாஹவே ।
தானவாஸ்தத் பவான் சீக்ரம் பலாயஸ்வ மதாக்ஞயா ॥ 27
யோஹம் பக்ஷிதவான்ஸர்வான் உதயாத்ரௌ ததா பரான் ।
மாயாபாசேந பத்வா தான் அபாதயமரிந்தம: ॥ 28
அவசிஷ்டோ பவானேக: காரா வேச்ம ஸ்திதான் ஸுரான் ।
அப்யாகதோ மோசயிதும் படான் ஸர்வானமாரயம் ॥ 29

ஓ முனிவர்களே தலையை தொங்கவிட்டுக் கொண்டு பூமியில் விழுந்தன. பிறகு பலிஷ்டனான சிங்கமுகன் உடன், இவன் தாரகனைக் கொன்றவன். (20) என நிச்சயித்து குஹனுடைய ஸமீபம் சென்று அவனைப் பார்த்து கூறினான். ஓ தேவனே நீர் எதற்காக இங்கு வந்தீர். (21) எங்கள் சத்ருக்களை நாங்கள் கொல்வதால் உமக்கு என்ன குறைவு ஏற்படுகிறது. நீர் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்று விடும். (22) இவ்வாறான அவன் வார்த்தையைக் கேட்டு தேவஸேனாபதியானவர் மந்தஹாஸம் செய்து ஓ அஸுர! ஸாதுக்கள் துஷ்டர்களால் துன்புறுத்தப்படுவதை நாங்கள் பார்த்து பொருக்கமாட்டோம். (23) ஸாதுக்களை இரக்ஷிப்பதும் அவ்விதமே துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதும் எங்கள் கடமையாதலால் நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தேன். (23-24) ஓ மஹாஸுர! பலமுறை பேசுவதால் என்ன பயன்? பாபத்தைச் செய்கின்ற உங்களால் எல்லா தேவர்களும் மிகவும் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். ஆகையால் உங்களை கொல்வதற்காகவே இங்கு வந்தேன் எனக் கூறினார். (25) ஸிம்மமுகன் கூறுகிறான். ஓ தேவனே இப்பொழுது உன்னால் தேவர்களை விடுவிப்பதற்கு முடியாது. எங்களுக்கு பலமில்லாவிடில் அல்லவோ, உனது எண்ணம் நிறைவேறும். (26) அதிகம் பேசுவதால் என்ன பயன்? அசுரர்களை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு உன் தகப்பனாலும் முடியாது. ஆதலால் நீர் என் ஆக்ஞையின் பேரில் சீக்கிரம் ஓடி விடும், (27) சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற நான் எல்லோரையும் பக்ஷித்தும், மற்றவர்களை மாயா பாசத்தால் கட்டி உதய கிரியிலும் போட்டு எல்லா படர்களையும் கொன்றேன். (28) மீதமுள்ள தாங்கள் ஒருவரே ஜெயிலிலிருக்கும் தேவர்களை விடுவிப்பதற்காக வந்திருக்கிறீர். அப்பேர்க்கொத்த என்னை நீர் குழந்தையான தாரகன் போல்

तमेनं मन्यसे मां त्वं बाल तारकवद्वृथा । मारिताश्च मया केचिद्रिपवोऽन्ये पलायिताः ॥ ३०
असंख्यातं न जानासि तं मां त्वं रणमध्यगः । नमुञ्चामि सुरान् बद्धान् स्वप्ने त्वामपि संगतम् ॥ ३१
इत्युक्तवन्तं वाचालं वीक्ष्य पापं महासुरम् । विहस्य किञ्चिद्भगवान् स्फुरद्दन्तप्रभावृतः ॥ ३२
बिभेदास्त्रेण तद्वक्षः कठिनं देवनायकः । स्रवद्रुधिररन्ध्रेण तेन भूतानि कानिचित् ॥ ३३
विनिर्गत्य महावेगात् पलायन्त द्विजोत्तमाः । तदैव स महापापः पिधाय स्वकरेण तत् ॥ ३४
स्तंभयित्वोदरेऽन्यानि दण्डमादाय भीषणम् । नुनोद पार्वतीसूनौ महान्तं मन्युना ज्वलन् ॥ ३५
तस्मिंश्चत्वारि शस्त्राणि सन्दधे सुरनायकः । छित्वा तानि ललाटेऽस्य दण्डं तं पतितानिहि ॥ ३६
किञ्चित्क्षीणबलो दैत्य अपिधाय करं तदा । मुक्तोदरबिलश्चायं तस्थौ व्यग्रमना द्विजाः ॥ ३७
तदा सर्वाणि भूतानि रन्ध्रात्तस्माद्विनिर्ययुः । यानि यानिच भूतानि मारितान्यसुरैः पुरा ॥ ३८
सिंहवक्त्रेण चान्यानि तानि सर्वाणि शीघ्रतः । गुहाज्ञया समुत्तस्थुः परितो द्विजसत्तमाः ॥ ३९
सन्दधे च पुनः स्वामी वीरबाहुमुखानुजान् । आनेतुमत्र कृपया शरं पाशविमोचकम् ॥ ४०

தமேனம் மன்யஸே மாம் த்வம் பால தாரகவத் வ்ருதா |
மாரிதாச்ச மயாகேசித் ரிபவோன்யே பலாயிதா: || 30
அஸங்க்யாதம் நஜானாஸி தம் மாம் த்வம் ரணமத்யக: |
ந முஞ்சாமி ஸுரான் பத்தான் ஸ்வப்னேத்வாமபி ஸங்கதம் || 31
இத்யுக்தவந்தம் வாசாலம் வீக்ஷ்ய பாபம் மஹாஸுரம் |
விஹஸ்ய கிஞ்சித் பகவான் ஸ்புரத்தந்தப்ரபாவ்ருத: || 32
பிபேதாஸ்த்ரேண தத்வக்ஷ: கடிநம் தேவ நாயக: |
ஸ்ரவத்ருதிரரந்த்ரேண தேந பூதாநி காநிசித் || 33
விநிர்கத்ய மஹாவேகாத் பலாயந்த த்விஜோத்தமா: |
ததைவ ஸ மஹாபாப: பிதாய ஸ்வகரேண தத் || 34
ஸ்தம்பயித்வோதரேந்யாநி தண்டமாதாய பீஷணம் |
நுநோதபார்வதீஸூநௌ மஹாந்தம் மன்யுனா ஜ்வலன் || 35
தஸ்மின் சத்வாரி சஸ்த்ராணி ஸந்ததேஸுரநாயக: |
சித்வா தாநி லலாடேஸ்ய தண்டம் தம் பதிதாநிஹி || 36
கிஞ்சித்க்ஷீணபலோ தைத்ய: அபிதாய கரம் ததா |
முக்தோதரபிலச்சாயம் தஸ்தௌ வ்யக்ரமனா த்விஜா: || 37
ததா ஸர்வாணிபூதாநி ரந்த்ராத் தஸ்மாத் விநிர்யயு: | யாநி யாநிச பூதாநி மாரிதாந்யஸுரை: புரா || 38
ஸிம்மவக்த்ரேண சான்யாநி தாநிஸர்வாணி சீக்ரத: |
குஹாக்ஞயா ஸமுத்தஸ்து: பரிதோ த்விஜஸத்தமா: || 39
ஸந்ததேச புன: ஸ்வாமீ வீரபாஹுமுகானுஜான் | ஆநேதுமத்ர க்ருபயா சரம் பாசவிமோசகம் || 40

வீனாய் எண்ணுகிறீர். என்னால் கொல்லப்பட்டவர்களும், ஓடிப்போனவர்களும் கணக்கிலடங்கார்கள். போர் முனையில் வந்திருக்கும் நீர் அப்படிப்பட்டவனாக என்னை அறியவில்லை. கட்டுண்ட தேவர்களையும், இங்கு வந்த உம்மையும் கனவிலும் விடேன் எனக் கூறினான். (29-31) இவ்விதம் கூறியவனும், அதிகமாய் பேசுகிறவனும், பாபியுமான அசுரனைப் பார்த்து ப்ரகாசிக்கின்ற பல்வரிசையின் காந்தியுடன் கூடிய ஸ்ரீ பகவான் சிறிது புன்னகை செய்து, (32) தேவநாயகன் அஸ்திரத்தால், கடினமான அவன் மார்பை பிளந்தார். அப்பொழுது ரத்தம் தாரையாக பெருகுகின்ற துவாரத்தின் வழியாக சில பூதர்கள் (33) வெளி வந்து வேகமாய் ஓடினார்கள். ஓ முனிவர்களே அந்த மஹாபாதகன் அப்பொழுதே தன் கையால் அந்த துவாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு (34) மற்ற பூதர்களை வயிற்றுக்குள் தேக்கி மிக பயங்கரமான தண்டத்தை எடுத்து கோபத்தால் பற்றி எறிகிறவனாக பார்வதி மைந்தன் மீது எறிந்தான். (35) தேவேசன் தண்டத்தின் மீது நான்கு அஸ்திரங்களை ப்ரயோகித்தார். அவைகள் உடனே அத்தடியை கண்டித்து, அவனுடைய நெற்றியில் விழுந்தன. (36) அதனால் அவன் கொஞ்சம் பலம் குறைந்து, வயிற்றுப் பொந்தில் மூடிய கையை எடுத்து மனக்கலக்கமுற்றான். ஓ முனிவர்களே! (37) அப்பொழுது ஸகல பூதர்களும் அந்த துவாரத்தின் வழியாக வெளி வந்தார்கள். முன் அசுரர்களாலும் சிங்கமுகனாலும் கொல்லப்பட்ட பூதர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீ முருகனின் கட்டளையால் சீக்கிரம் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் எழுந்தார்கள். (38-39) ஓ முனிவர்களே! பிறகு ஸ்ரீ பகவானான முருகன் கருணையோடு வீரபாகு முதலிய

तत्र गत्वा क्षणाद्वीरान् बोधयित्वा विमोहितान् । उच्छिद्य मायापाशंच भानोरुदयपर्वते ॥ ४१
वहन्पुष्पकवत्सर्वान् सुखेनानीय चागतः । पुनर्विवेश तूणीरं बाणः स्कन्दाज्ञया द्विजाः ॥ ४२
अथ वीरास्तदा स्कन्दं वीरबाहुमुखा मुदा । तुष्टुवुः परया भक्त्या प्रणम्यापत्प्रणाशकम् ॥ ४३
तदायं देवसेनानीः खिन्ना यूयं दुरात्मना । पाशेन बन्धिता वीराः किलेत्याद्याह तत्प्रियम् ॥ ४४
तमवोचंस्ततोनेह खेदस्त्वत्कृपया विभो । अस्माकमिह देवेशस्सर्वदैत्यविनाशकः ॥ ४५
कृपया परया सर्वान् अवालोकयदीश्वरः । तदैव ये गुणारावं श्रुत्वा स्कन्दस्य भीषणम् ॥ ४६
मुमुहुर्दानवाः पापा गतमोहास्सुरेश्वरे । वर्षन्तस्ते शरानुग्रान् परिवव्रुर्महारवाः ॥ ४७
ववर्ष तेषु पापेषु षण्मुखो मार्गणान् बहून् । दण्डखड्गासिशक्तीश्च परशुप्रमुखान्यपि ॥ ४८
भीमरूपेण ते सर्वे भासयन्तो दिशो दश । सृजन्तो वैदिकान्धर्मान् स्थापयन्तस्सुरोत्तमान् ॥ ४९
संहरन्तोऽसुरान्पापान् ब्रह्मविष्णुहरा इव । मनोवायुमहावेगान् शोषयन्तो महाघनान् ॥ ५०

தத்ர கத்வா க்ஷணாத் வீரான் போதயித்வா விமோஹிதான் |
உச்சித்ய மாயா பாசம்ச பானோருதய பர்வதே || 41
வஹன்புஷ்பகவத் ஸர்வான் ஸுகேநாநீய சாகத: |
புனர் விவேச தூணீரம் பாண: ஸ்கந்தாக்ஞயா த்விஜா: || 42
அத வீராஸ்ததா ஸ்கந்தம் வீரபாஹுமுகாமுதா | துஷ்டுவு: பரயா பக்த்யா ப்ரணம்யாபத் ப்ரணாசகம் ||
ததாயம் தேவஸேனானீ: கின்னா யூயம் துராத்மனா |
பாசேந பந்திதா வீரா: கிலேத்யாத்யாஹ தத்பிரியம் || 44
தமவோசம்ஸ்ததோநேஹ கேதஸ்த்வத் க்ருபயா விபோ |
அஸ்மாகமிஹ தேவேச: ஸர்வதைத்யவினாசக: || 45
க்ருபயா பரயா ஸர்வான் அவாலோகயதீச்வர: |
ததைவ யே குணாராவம் ச்ருத்வா ஸ்கந்தஸ்ய பீஷணம் | 46
முமுஹுர் தானவா: பாபா: கதமோஹாஸ்ஸுரேச்வரே |
வர்ஷந்தஸ்தே சரானுக்ரான் பரிவவ்ருர் மஹாரவா: || 47
வவர்ஷ தேஷு பாபேஷு ஷண்முகோ மார்கணான் பஹூன் |
தண்டகட்காஸிசக்தீச்ச பரசுப்ரமுகாந்யபி || 48
பீமரூபேண தே ஸர்வே பாஸயந்தோ திசோ தச |
ஸ்ருஜந்தோ வைதிகான் தர்மான் ஸ்தாபயந்தஸ்ஸுரோத்தமான் || 49
ஸம்ஹரந்தோऽஸுரான் பாபான் ப்ரம்மவிஷ்ணுஹரா இவ |
மனோவாயு மஹாவேகான் சோஷயந்தோ மஹாகனான் || 50

தம்பிகளை இங்கு அழைப்பிக்க மாயாபாசத்தை விடுவிக்கும் சரத்தை பிரயோகித்தார். (40) உடன் அது சூரியனுடைய உதயகிரிக்குச் சென்று மாயாபாசத்தை கண்டித்து மூர்ச்சை அடைந்திருந்த வீரர்களை எழுப்பி (41) புஷ்பக விமானம் போல் எல்லோரையும் தூக்கிக்கொண்டு சுகமாய் கொண்டு சேர்த்து மறுபடி ஸ்ரீ முருகன் கட்டளையால் அம்புராத் தூணியில் பிரவேசித்தது. (42) ஓ முனிவர்களே! பிறகு வீரபாகு முதலிய வீரர்கள் சந்தோஷத்தோடு ஸகல ஆபத்தையும் போக்கும் ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியோடு துதி செய்தார்கள். (43) அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீ பகவானும் ஓ வீரர்களே! துராத்மாவான சிங்கனுடைய பாசத்தினால் கட்டுண்ட நீங்கள் மிகவும் வருந்தமடைந்திருக்கிறீர்களல்லவா? என்றது முதலான அவர்களுக்குப் பிரியமான வார்த்தையைக் கூறினார். (44) அப்பொழுது அவர்கள் ஸ்ரீ முருகனைப் பார்த்து கூறியதாவது :— ஓ பிரபுவே ஸகல அசுரர்களையும் நாசம் செய்கின்றவரும் தேவேசரும் அஷ்டைச்வர்யஸம்பன்னருமான தாங்கள் எங்கள் எல்லோரையும் கிருபையோடு பார்த்த மாத்திரத்தில் தங்களுடைய அருளால் யாதொரு ச்ரமமுமில்லை என. ஸ்ரீ முருகனுடைய பயங்கரமான நாண் சப்தத்தைக் கேட்டு மூர்ச்சை அடைந்த பாபிகளான அசுரர்களெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்து பெரும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு தேவேசன் மீது கொடூரமான சரங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டு அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (45–47) பிறகு ஸ்ரீ ஷண்முகன் அந்தப் பாபிகள் மீது அநேகம் பாணங்கள் தண்டாயுதம் பெருங்கத்தி பட்டாக்கத்தி வேல் கோடாலி முதலியவைகளை வர்ஷித்தார். (48) அவைகள் பயங்கரமான உருவத்தோடு பத்து திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வைதிக தர்மங்களை பிரும்மன் போல் ஸ்ருஷ்டிப்பவைகளும், தேவச்ரேஷ்டர்களை விஷ்ணுபோல் ரக்ஷிப்பவைகளும், பாபிகளான அசுரர்களை ருத்திரன்

समुद्रान्वडबावह्निमर्कादीनां रथानपि । ब्रह्माण्डमेरुभूम्यादीन् स्फुटयन्तो महारवाः ॥ ५१
छित्वा शिरांसि दैत्यानां दोंषि गात्राणि भूरिशः । तथागजान्रथानश्वान् छित्वा छित्वा सहस्रशः ॥ ५२
विकीर्यन्तोऽण्डमध्येऽस्मिन् भित्वाण्डं पार्थिवं पुनः । प्रविशन्तश्च तोयेषु तत्रत्येषु महत्स्वमी ॥ ५३
पंकिलेष्वथ तेष्वेते रक्तक्षोदेन भूरिणा । प्रविश्याण्डानि चान्यानि तत्रत्यानसुरान् बहून् ॥ ५४
जघ्नुर्मुक्त्वा सुरानन्यानृषीनपि महीसुराः । अहो गुहस्यमहिमा केन वा ज्ञायते द्विजाः ॥ ५५
यदेको मुक्तमात्रेण बाणः कोटिगुणो भवेत् । कोटिस्सहस्रगुणिता कोट्या बाणा महाजवाः ५६
असंख्याकास्ततस्तेतु व्याप्याण्डानि बहून्यपि । अमारयन्महापापानसुरानेवमुज्वलाः ॥ ५७
ब्रह्मविष्णुमुखास्सर्वे देवाः कंपितविग्रहाः । उन्मील्य नयनान्याशु भीत्या मस्तकपाणयः ॥ ५८
पाहि नो भगवन् स्वामिन् देवदेव कृपाकर । मारयाशु महापापानसुरान् भक्तवत्सल ॥ ५९
सुब्रह्मण्य सुरश्रेष्ठ रक्ष रक्ष सुरानिमान् । इति तुष्टुवुरीशानं गुहं परममङ्गलम् ॥ ६०

ஸமுத்ரான் படபாவன்னிம் அர்க்காதீனும் ரதானபி |
ப்ரம்மாண்டமேரு பூம்யாதீன் ஸ்புடயந்தோ மஹாரவா: || 51
சித்வா சிராம்ஸி தைத்யானும் தோம்ஷி காத்ராணி பூரிச: |
ததா கஜான்ரதானச்வான் சித்வா சித்வா ஸஹஸ்ரச: || 52
விகீர்யந்தோண்டமத்யேஸ்மின் பித்வாண்டம் பார்த்திவம்புன: |
ப்ரவிசந்தச்ச தோயேஷு தத்ரத்யேஷு மஹத்ஸ்வமீ || 53
பங்கிலேஷ்வத தேஷ்வேதே ரக்தக்ஷோதேந பூரிணு |
ப்ரவிச்யாண்டாநி சான்யாநி தத்ரத்யாநஸுரான் பஹூன் || 54
ஜக்னுர் முக்த்வா ஸுராநன்யான் ருஷீனபி மஹீஸுரா: |
அஹோ குஹஸ்யமஹிமா கேநவா க்ஞாயதே த்விஜா: || 55
யதேகோ முக்தமாத்ரேண பாண: கோடிகுணே பவேத் |
கோடிஸ்ஸஹஸ்ரகுணிதா கோட்யா பாணு மஹாஜவா: || 56
அஸங்க்யாகாஸ்ததஸ்தேது வ்யாப்யாண்டாநி பஹூன்யபி |
அமாரயன்மஹாபாபான் அஸுரானேவ முஜ்வலா: | 57
ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகாஸ்ஸர்வே தேவா: கம்பித விக்ரஹா: |
உன்மீல்ய நயநான்யாசு பீத்யா மஸ்தகபாணய: || 58
பாஹினே பகவன் ஸ்வாமின் தேவதேவ க்ருபாகர | மாரயாசு மஹாபாபான் அஸுரான் பக்தவத்ஸல | 59
ஸுப்ரம்மண்ய ஸுரச்ரேஷ்ட ரக்ஷ ரக்ஷ ஸுரானிமான் |
இதி துஷ்டுவு ரீசானம் குஹம் பரமமங்களம் || 60

போல் ஸம்ஹரிப்பவைகளுமாகி வாயுவேகம் மனோவேகம் உள்ள மகா மேகங்கள் ஸமுத்திரங்கள் வடவாக்னி இவைகளை வற்றச் செய்துகொண்டும், சூரியன் முதலியவர்களுடைய ரதங்களையும் பிரும்மாண்டம் மேரு பூமி முதலியவைகளையும் வெடிக்கும்படிச்செய்துகொண்டும் மிகுந்த சப்தத்தோடு (49-51) அசுரர்களுடைய தலைகள், கைகள், உடல்கள் இவைகளை மிகுதியாக அறுத்தும் இவ்விதமே யானை, குதிரை, தேர் இவைகளை ஆயிரம் துணுக்குகளாக துண்டித்து (52) இந்த அண்டத்தின் நடுவில் எங்கும் வாரி இறைத்தும் மண்மயமான இந்த அண்டத்தை பிளந்துகொண்டு அப்பாலுள்ள அகண்டமான ஜலங்களில் விழுந்து (53) அவைகளை மிகுந்த சிவப்பான புழுதிகளால் சேராக்கியும் பிறகு மற்றுமுள்ள பல அண்டங்களுக்குச் சென்று ஓ முனிவர்களே! அங்குள்ள தேவர்கள் முனிவர்கள் மற்றுமுள்ளவர்களையும் விலக்கி அங்குள்ள பல அசுரர்களையும் கொன்று விட்டன. ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ முருகனுடைய மகிமை யாரால் தான் அறிய முடியும் (54--55) யாதெனில் அவரால் விடப்பட்ட ஓர் அம்பானது பல கோடி மடங்காக ஆகின்றது. பிறகு கோடி பாணங்களும் மகா வேகமுடைய ஆயிரம் கோடி மடங்குகளாக ஆகின்றன. (56) பிறகு அவைகள் கணக்கிலடங்காதவைகளாகி பல அண்டங்களிலும் சென்று மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றதுகளாய் அங்குள்ள பாபிகளான பல அசுரர்களையும் இவ்விதம் கொன்று விட்டன. (57) ப்ரம்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் உடல் நடுக்கம் கொண்டு பயத்தினால் கண்களை மூடி கைகளை தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு (58) ஓ பகவானே! ஓ ஸ்வாமி! தேவாதி தேவா! கருணாகடலே! பக்தர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டவரே! மஹாபாபிகளான அசுரர்களைக் கொன்று எங்களை ரக்ஷியுங்கள். (59) ஓ சுப்பிரமண்ய! தேவதேவோத்தமா! இந்த தேவர்களை காப்பாற்றுங்கள்.

अचिन्त्यमहिमाधारमस्खलद्वैभवं तदा । क्षणेन तेषु दैत्येषु नष्टेषु रणमण्डले ॥ ६१
ननृतुश्च कबंधानि भूयांसि हि विभीषणम् । कंकादयोऽपि मिळिता वृकगोमायुभिस्तदा ॥ ६२
सिंहाननस्तदा पूर्वदेहं प्राप विमूर्छितः । त्यक्तमायो महादेहो मृतान् दैत्यान् स्वकीयकान् ॥
मिळितानिच भूतानि वीरान्वीक्ष्य क्रुधा ज्वलत् ॥ ६३

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे षड्विंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

श्रीगुहेन सिंहमुख वधः ॥

सहस्रं धनुषामाशु गृहीत्वा सुमहारवः । दशलक्षशरान्देवे मुमोच सहसाऽसुरः ॥ १
छित्वाऽमून् पार्वतीसूनु स्सहस्रेण पुनः क्रुधा । युयोज तस्मिन् पापिष्ठे सहस्राणि महीसुराः ॥ २
दशलक्षं मुमोचाथ शरान् घोरान् सुरेश्वरे । स्फुरत्कोपमहावह्निव्याकुलाक्षो सुराधिपः ॥ ३

அசிந்த்யமஹிமாதாரம் அஸ்கலத்வைபவம் ததா ।
க்ஷணேந தேஷு தைத்யேஷு நஷ்டேஷு ரணமண்டலே ॥ 61
நந்ருதுச்ச கபந்தாநி பூயாம்ஸிஹி விபிஷணம் । கங்காதயோபி மிளிதா: வ்ருககோமாயுபிஸ்ததா ॥ 62
ஸிம்மானனஸ்ததாபூர்வதேஹம் ப்ராப விமூர்ச்சித:
த்யக்தமாயோ மஹாதேஹ: ம்ருதான் தைத்யான் ஸ்வகீயகான்
மிளிதாநிச பூதாநி வீரான் வீக்ஷ்ய க்ருதா ஜ்வலத் ॥ 63

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஷட்விமசோத்யாய:

॥ அத ஸப்த விம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகன் ஸிம்மமுகனை வதம் செய்தல்.

ஸஹஸ்ரம் தனுஷாமாசு க்ருஹீத்வா ஸுமஹாரவ: । தசலக்ஷசரான்தேவே முமோச ஸஹஸாஸுர: ॥ 1
சித்வாமூன் பார்வதீஸூநு: ஸஹஸ்ரேண புன: க்ருதா ।
யுயோஜதஸ்மின் பாபிஷ்டே ஸஹஸ்ராணி மஹீஸுரா: ॥ 2
தசலக்ஷம் முமோசாத சரான் கோரான் ஸுரேச்வரே ।
ஸ்புரத் கோபமஹாவன்னி வ்யாகுலாக்ஷோ ஸுராதிப: ॥ 3

இவ்விதம் அஷ்டைச்வர்யமுள்ளவரும் பரமகல்யாணமூர்த்தியும் மனதிற்கெட்டாத மகிமைகளுக்கு இருப்பிடமானவரும் என்றும்குறையாத ஐச்வர்யமுடையவருமான ஸ்ரீ முருகனை துதித்தார்கள். பிறகு அந்த அசுரர்கள் யாவரும் யுத்த களத்தில் மரணமடைந்தபொழுது (60–61) அனேகம் முண்டங்கள் பயங்கரமாய் கூத்தாடின. செந்நாய், நரி, கழுகு, காக்கை முதலியவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து இருந்தன. (62) பிறகு பெரும் தேகத்தை உடையவனும் மாயாபாசத்தை விட்டவனுமான சிங்கமுகன் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்போலுள்ள தேகத்தை அடைந்தவனாகி தன்னைச் சேர்ந்த அசுரர்களெல்லாம் மரணமடைந்ததையும் பூதர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இருப்பதையும் வீரர்களெல்லாம் வந்திருப்பதையும் பார்த்து கோபத்தினால் ஜ்வலித்தான். (63)

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

பிறகு சிங்கமுக அசுரன் ஆயிரம் வில்லுகளை எடுத்து மிகுந்த சப்தத்துடன் வேகமாய் முருகன் மீது பத்துலக்ஷம் அம்புகளை விடுத்தான். (1) ஓ முனிவர்களே, பார்வதியின் மைந்தன் ஆயிரம் அம்புகளால் அவன் போட்ட அம்புகளை துண்டித்து, மறுபடி கோபத்தோடு, மகா பாபியான சிங்கமுகன் மீது ஆயிரம் அம்புகளை பிரயோகித்தார். (2) பிறகு சிங்கமுகன் தேவேசன் மீது பத்து லக்ஷம் பாணங்களை

तावदेवाशु तान्बाणानच्छिनल्लीलया गुहः । ततस्सिंहाननः कोपात्सहस्रैस्सायकैः पुनः ॥ ४
बिभेद वक्षः पापात्मा स्कन्दसूतं महाबलम् । संबभूव तदा तस्य रुधिरौघस्तु सारथेः ॥ ५
तं दृष्ट्वा षण्मुखः कोपात् निशितान् सायकान् शतान् । रथं चिच्छेद दैत्यस्य प्रेरयित्वा महाबलः ॥ ६
ततस्ससंभ्रमं दैत्यस्समादाय शरान्बहून् । ववर्ष देवे क्रोधेन घर्मकालपयोदवत् ॥ ७
तदानीमेव तान् सर्वान् भित्वा बहुभिराशुगैः । चिच्छेद कार्मुकाण्यस्य सहस्रं युगपत् क्रुधा ॥ ८
सहस्रसंख्यै रिषुभिः पार्वतीनन्दनः क्षणात् । छिन्नचापोऽसुरःक्रोधात् शूलमादाय भीषणम् ॥ ९
मुमोच देवनाथेऽस्मिन् कृतकोलाहलारवः । आगतं तं महाघोरं अभ्याशे वीक्ष्य देवपः ॥ १०
बिभेद सायकैरुग्रैश्चतुर्दशभिराशु सः । पुनस्तत्याज पापिष्ठे सहस्राणि सुराधिपः ॥ ११
तानि सर्वाणि दण्डेन विनिवार्यासुराधमः । कृतकोलाहलारावः स्कन्दस्योपरि चागतः ॥ १२
तमायान्तं तदा वीक्ष्य षण्मुखो दानवाधिपम् । सप्तभिर्निशितैर्बाणैः अच्छिनत्तत्करंपरम् । १३

தாவதேவாசு தான் பாணான் அச்சினத் லீலயாகுஹ: |
ததஸ்ஸிம்மானன: கோபாத் ஸஹஸ்ரைஸ்ஸாயகை: புன: || 4
பிபேதவக்ஷ: பாபாத்மா ஸ்கந்த ஸூதம் மஹாபலம் | ஸம்பபூவ ததா தஸ்ய ருதிரௌகஸ்து ஸாரதே: || 5
தம் த்ருஷ்ட்வா ஷண்முக: கோபாத் நிசிதான் ஸாயகான் சதான் |
ரதம் சிச்சேத தைத்யஸ்ய ப்ரேரயித்வா மஹாபல: || 6
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் தைத்ய: ஸமாதாய சரான் பஹூன் |
வவர்ஷ தேவே க்ரோதேந கர்மகாலபயோதவத் || 7
ததாநீமேவ தான் ஸர்வான் பித்வா பஹுபிராசுகை: |
சிச்சேதகார்முகாண்யஸ்ய ஸஹஸ்ரம் யுகபத் க்ருதா || 8
ஸஹஸ்ர ஸங்க்யைரிஷுபி: பார்வதீநந்தன: க்ஷணாத் |
சின்னசாபோஸுர: க்ரோதாத் சூலமாதாய பீஷணம் || 9
முமோச தேவநாதேஸ்மின் க்ருதகோலஹலாரவ: |
ஆகதம் தம் மஹாகோரம் அப்யாசே வீக்ஷ்ய தேவப: || 10
பிபேத ஸாயகைருக்ரை: சதுர்தசபிராசுஸ: | புனஸ்தத்யாஜ பாபிஷ்டே ஸஹஸ்ராணி ஸுராதிப: || 11
தாநி ஸர்வாணி தண்டேந விநிவார்யாஸுராதம: | க்ருத கோலாஹலாராவ: ஸ்கந்தஸ்யோபரி சாகத: ||
தமாயாந்தம் ததா வீக்ஷ்ய ஷண்முகோ தாநவாதிபம் |
ஸப்தபிர் நிசிதைர் பாணை: அச்சினத் தத்கரம்பரம் || 13

பிரயோகித்தான். அதனால் தேவேசன் கோபாக்கினியால் கலங்கிய கண்களை உடையவராகி (3) அவ்வளவே பாணங்களால் அவைகளை விளையாட்டாக சிக்கிரம் துண்டித்தார். பிறகு பாதகனை சிங்கமுகன் மறுபடி கோபம் கொண்டு ஆயிரம் பாணங்களால் ஸ்ரீ முருகனுடைய மகா பலிஷ்டனான ஸாரதியின் மார்பை பிளந்தான். அப்பொழுது ஸாரதியினுடைய மார்பில் ரத்த வெள்ளம் உண்டாயிற்று. (4-5) மகா பலிஷ்டராகிய ஸ்ரீ ஷண்முகன் அதைப் பார்த்து மிகுந்த கோபத்தோடு மிகக் கூர்மையான நூறு அம்புகளை பிரயோகித்து அந்த சிங்கமுகனுடைய தேரை உடைத்தார். (6) பிறகு அசுரன் மிகுந்த பரபரப்போடு அனேகம் அம்புகளை எடுத்து அந்த தேவன் மீது கோபத்தோடு கோடைகால மேகம்போல் வர்ஷித்தான். (7) அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகன் அவைகளையெல்லாம் அனேகம் அம்புகளால் கண்டித்து விட்டு பின்னும் ஆயிரம் பாணங்களால் ஓர் க்ஷணத்திற்குள் அவனுடைய ஆயிரம் வில்லுகளையும் கோபத்தோடு ஒரே தடவையில் முறித்தார். வில்லுகளை இழந்த அசுரன் கோபத்தோடு பயங்கரமான சூலத்தை எடுத்து (8-9) கோலாகல சப்தம் செய்கிறவனாகி அந்த தேவநாதன் மீது பிரயோகித்தான். அப்பொழுது மஹா கோரமாய் சமீபத்தில் வருகின்ற அந்த சூலத்தை தேவநாதன் பார்த்து (10) அதை அவர் கொடூரமான பதினான்கு அம்புகளால் வேகமாய் துண்டித்து பின்னும் அப்பாதகன் மீது ஆயிரம் சரங்களை ப்ரயோகித்தார். (11) அசுராதமன் அவைகளை ஓர் தண்டத்தினால் தடுத்து மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு முருகனை நோக்கி எதிர்த்து வந்தான். (12) ஸ்ரீ ஷண்முகன் அவ்விதம் வருகின்ற அசுராதமனைப் பார்த்து கூருள்ள ஏழு பாணங்களால் அவனுடைய முக்யமான கையை துண்டித்

उत्पन्नेनासुरो भूयस्तं दण्डं भीषणं भृशम् । समादाय नुनोदास्मिन् देवेशे मन्युना ज्वलन् ॥ १४
तमायान्तं महाभीमं वीक्ष्य दंडं सुरेश्वरः । सहस्रेण शरैः कोपादच्छिनत्सहसा द्विजाः ॥ १५
पुनः पाशं महाघोरं प्रेरयामास देवपे । चिच्छेद तत्सहस्रेण सुब्रह्मण्यस्सुराधिपः ॥ १६
ततः कोपेन महता द्विसहस्रकरैः गुहम् । बन्धितुं सुमहाटोपरवपूरितदिङ्मुखः ॥ १७
समाययौ महावेगादसुरेशो महाबलः । तमायांतं तदा वीक्ष्य विस्तृतात्मकरं गुहः ॥ १८
द्विसहस्रशरैस्तस्य करांश्छित्वाभ्यपातयत् । पतिताः पाणयो भूमौ महान्त इव भूरुहाः ॥ १९
प्ररोहन्ति स्म भूयोऽपि पाणयस्तस्य पापिनः । तैस्समादाय तान्पाणीन् छिन्नानेव महासुरः ॥ २०
महाकिलिकिलारावो महावेगो महत्क्रुधा । आययावसुरारातावज्ञानोत्थमहामदः ॥ २१
तदा समीक्ष्य तं पापं भ्रुकुटीकुटिलेक्षणम् । छित्वा शिरांसि तस्यायं सहस्रं निशितैश्शरैः ॥ २२
द्विसहस्रैर्महाघोरैः दोंषि सर्वाणि चाच्छिनत् । संबभूवुर्महाघोरा मूर्धानस्तस्य दोंष्वपि ॥ २३

உத்பன்னே நாஸுரோ பூய: தம் தண்டம் பீஷணம் ப்ருசம் |
ஸமாதாய நுநோதாஸ்மின் தேவேசே மன்யுனு ஜ்வலன் || 14
தமாயாந்தம் மஹாபீமம் வீக்ஷ்யதண்டம் ஸுரேச்வர: |
ஸஹஸ்ரேண சரை: கோபாத் அச்சினத் ஸஹஸா த்விஜா: || 15
புன: பாசம் மஹாகோரம் ப்ரேரயாமாஸ தேவபே |
சிச்சேத தத்ஸஹஸ்ரேண ஸுப்ரம்மண்யஸ் ஸுராதிப: || 16
தத: கோபேந மஹதா த்விஸஹஸ்ர கரைர் குஹம் |
பந்திதும் ஸுமஹாடோபரவபூரிததிங்முக: || 17
ஸமாயயௌ மஹாவேகாத் அஸுரேசோ மஹாபல: |
தமாயாந்தம் ததாவீக்ஷ்ய விஸ்த்ருதாத்மகரம் குஹ: || 18
த்விஸஹஸ்ரசரைஸ்தஸ்ய கராம்ச்சித்வாச்வ பாதயத் |
பதிதா: பாணயோ பூமௌ மஹாந்தஇவ பூருஹா: || 19
ப்ரரோஹந்திஸ்ம பூயோபி பாணயஸ்தஸ்ய பாபின: |
தைஸ்ஸமாதாய தான் பாணீன் சின்னனேவ மஹாஸுர: || 20
மஹாகிலிகிலாராவ: மஹாவேகோ மஹத் க்ருதா | ஆயயாவஸுராராதௌ அக்ஞானோத்தமஹாமத: || 21
ததா ஸமீக்ஷ்ய தம் பாபம் ப்ருகுடீகுடிலே க்ஷணம் |
சித்வா சிராம்ஸி தஸ்யாயம் ஸஹஸ்ரம் நிசிதைச்சரை: || 22
த்விஸஹஸ்ரைர்மஹா கோரை: தோம்ஷி ஸர்வாணி சாச்சினத் |
ஸம்பபூவுர் மஹாகோரா: மூர்த்தாநஸ்தஸ்ய தோம்ஷ்யபி || 23

தார். (13) முன்போல் முளைத்த கையினால் அசுரன் மிகவும் பயங்கரமான அந்த தண்டத்தை மறுபடி எடுத்து கோபத்தினால் ஜ்வலிக்கிறவனாகி தேவேசன் மீது எறிந்தான். (14) ஓ முனிவர்களே! மகா பயங்கரமாய் வருகின்ற அந்த தண்டத்தைப் பார்த்து ஸுரேச்வரன் மிகுந்த கோபத்தோடு அதை ஆயிரம் சரங்களால் முறித்து விட்டார். (15) பிறகு அசுரன் அந்த தேவ ரக்ஷகன் மீது கோரமான பாசா யுதத்தை பிரயோகித்தான். தேவரக்ஷகரான ஸ்ரீ சுப்ரமண்யர் அதை ஆயிரம் பாணங்களால் துண்டித் தார். (16) பிறகு மிகுந்த கோபத்தோடு இரண்டாயிரம் கைகளால் ஸ்ரீ குஹனை கட்டுவதற்கு மிகுந்த அட்டஹாஸத்தினால் திசை முகங்களை சப்தத்தால் நிரப்பியவனாகி (17) பலவானான அசுரே சன் மிகுந்த வேகத்தோடு வந்தான். ஸ்ரீ குஹன் தன் கைகளை விரித்துக்கொண்டு வருகின்ற அந்த சிங்க முகனைப் பார்த்து (18) இரண்டாயிரம் சரங்களால் அவனுடைய கைகளை சீக்கிரம் வெட்டித் தள்ளி னார். அக்கைகள் பெரிய மரங்கள் போல் பூமியில் விழுந்தன. (19) மறுபடியும் அந்த பாபிக்கு கைகள் முளைத்தன. மகாசுரன் அக்கைகளால் முறிந்து விழுந்த அக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு (20) அறியா மையால் உண்டான மிகுந்த மதத்தோடு கூடியவனாகி மிகுந்த கோபத்தோடு அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டு வேகமாக அசுர சத்ருவான ஸ்ரீ முருகனிடத்தில் வந்தான். (21) அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகன் புருவங்களை நெறித்து வக்கிரமான கண்களை உடைய அந்த பாதகனைப் பார்த்து கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் அவனுடைய தலைகளை சேதித்து (22) பின்னும் மஹா கோரங்களான இரண்டாயிரம் பாணங்களால் அவனது எல்லா கைகளையும் வெட்டினார். உடனே மஹா கோரங்களான அவனது தலை

यथापूर्वं तमुद्वीक्ष्य देवास्सर्वे सुदूरगाः । प्रापुराश्चर्यमत्यन्तं भीत्या व्याकुलमानसाः ॥ २४
सस्मार पार्वतीसूनुर्वीरयागं पुराकृतम् । वटवृक्षसमीपे तैरसुरैरेभिरात्मनः ॥ २५
तस्मादेव प्ररोहन्ति पाणयोऽन्यानि पापिनः । इति ध्यात्वा यदातस्थे सुब्रह्मण्यस्सुराधिपः ॥ २६
तदा प्राहासुरः पापो नजानाति भवान्वरम् । ऐश्वरं मद्बलं शौर्यमजरामरणोत्तमम् ॥ २७
छिन्नानां पुनरुत्पत्तिः पाण्यादीनांचबालिश । नमुञ्चामि सुरान् बद्धान् मुंचामित्वांशिशुंपुनः ॥ २८
यत्रकुत्रापि शीघ्रेण गच्छ गच्छ यथामति । तस्यतद्वचनं श्रुत्वा किं जल्पति भवानिह ॥ २९
दुरात्मन् जल्पनं मास्तु क्षणमात्रं विलोकय । त्वां हनिष्याम्ययत्नेन सत्यमुक्तंनचान्यथा ॥ ३०
इत्याह भगवान् स्कन्दो गंभीरं ब्राह्मणोत्तमाः । तच्छ्रुत्वा स महापापो महाकोपो महारवः ॥ ३१
महारंभेण निर्गत्य द्विसहस्रकरैर्गिरीन् । तावत्संख्यान्समुत्पाट्य नुनोदास्मिन्सुरेश्वरे ॥ ३२
शतेन तानयं वीरश्शराणां रेणुतां तदा । प्रेरयित्वा सहस्राणि सन्दधे वक्षसिक्रुधा ॥ ३३

யதாபூர்வம் தமுத்வீக்ஷ்ய தேவாஸ்ஸர்வே ஸுதூரகா: ।
ப்ராபுராச்சர்யமத்யந்தம் பீத்யா வ்யாகுலமானஸா: ॥ 24
ஸஸ்மார பார்வதீஸூநு: வீரயாகம் புராக்ருதம் । வடவ்ருக்ஷஸமீபேதை: அஸுரைரேபி ராத்மன: 25
தஸ்மாதேவ ப்ரரோஹந்தி பாணயோந்யாநி பாபிந: ।
இதி த்யாத்வா யதாதஸ்தே ஸுப்ரம்மண்யஸ்ஸுராதிப: ॥ 26
ததா ப்ராஹாஸுர: பாப: நஜாநாதி பவான்வரம் । ஐச்வரம் மத்பலம் சௌர்யம் அஜராமரணோத்தமம் ॥ 27
சின்னானாம் புனருத்பத்தி: பாண்யாதீனாஞ்ச பாலிச ।
நமுஞ்சாமி ஸுரான் பத்தான் முஞ்சாமி த்வாம் சிசும் புன: ॥ 28
யத்ர குத்ராபி சீக்ரேண கச்ச கச்ச யதாமதி । தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா கிம்ஜல்பதி பவாநிஹ ॥ 29
துராத்மன் ஜல்பனம் மாஸ்து க்ஷணமாத்ரம் விலோகய ।
த்வாம் ஹநிஷ்யாம்யயத்நேந ஸத்ய முக்தம் நசான்யதா ॥ 30
இத்யாஹ பகவான் ஸ்கந்த: கம்பீரம் ப்ராம்மணோத்தமா: ।
தச்சருத்வா ஸமஹாபாப: மஹாகோபோ மஹாரவ: ॥ 31
மஹாரம்பேண நிர்கத்ய த்விஸஹஸ்ரகரைர் கிரீன் ।
தாவத் ஸங்க்யான் ஸமுத்பாட்ய நுநோதாஸ்மின் ஸுரேச்வரே ॥ 32
சதேந தாநயம் வீர: சராணாம் ரேணுதாம் ததா ।
ப்ரேரயித்வா ஸஹஸ்ராணி ஸந்ததே வக்ஷஸி க்ருதா ॥ 33

களும் கைகளும் முன்போலவே உண்டானதை தூரத்திலிருந்து எல்லா தேவர்களும் பார்த்து பயத்தினால் கலங்கிய மனதுள்ளவர்களாய் மிக ஆச்சரியமடைந்தார்கள். (23-24) அப்பொழுது ஸ்ரீ பார்வதியின் புதல்வன் அசுரர்களால் முன் ஆலமரத்தடியில் பரமாத்மாவாகிய பரமேச்வரனைக் குறித்து செய்யப்பட்ட வீர யாகத்தை நினைத்தார். (25) அந்த யாகத்தால் தான் இந்த பாதகனுக்கு கைகளும் மற்ற அவயவங்களும் முளைக்கின்றன. என தேவர்களுக்குத் தலைவனான ஸ்ரீ சுப்ரமண்யர் மனதில் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் (26) அப்பொழுது பாபியான அசுரன் கூறினான். ஓ சிறுவனே பரமேச்வரனால் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட வரன், கிழத்தன்மையும், மரணமுமற்றதனால், மிகவும் உத்தமமான எனது பலம், சௌர்யம் முதலியவைகளையும், (27) வெட்டப்பட்ட கை முதலிய அவயவங்கள் மறுபடி முளைப்பதையும், நீ அறியவில்லை; சிறையில் அடைக்கப்பட்ட தேவர்களை நான் விடப்போவதில்லை, சிறுவனான உன்னை மட்டும் விட்டு விடுகிறேன். (28) உன் இஷ்டப்படி எங்கேயாகிலும் சீக்கிரம் ஓடி விடு எனக் கூறினான். அவனுடைய அந்த வார்த்தைகளை கேட்டு ஸ்ரீ முருகன் அடா, துராத்மாவே, நீ என்ன புலம்புகிறாய் நீ இவ்வாறு புலம்ப வேண்டாம் க்ஷண நேரம் பார் உன்னை யாதொரு பிரயத்தனமுமின்றி கொன்று விடுகிறேன். ஸத்யமாய் கூறுகிறேன் வேறு விதமாயில்லை. (29-30) ஓ முனிவர்களே, பகவானான ஸ்ரீ முருகன் இவ்விதம் கம்பீரமாய் கூறினார் அதை கேட்டு அப்பாதகன் கடும் சினம் கொண்டு சிம்ஹநாதம் செய்கிறவனாகி (31) மிகுந்த பிரயத்தனத்தோடு புறப்பட்டு, இரண்டாயிரம் கைகளாலும், அவ்வளவு சங்கியையுள்ள மலைகளை பிடுங்கி, தேவனாகிய முருகன் மீது எறிந்தான். (32) அவைகளை அப்பொழுது வீரனான முருகன் நூறு சரங்களால் பொடியாக்கி கோபத்தோடு அவனது மார்பில் ஆயிரம் சரங்களை தொடுத்

प्रस्रवद्रुधिराप्लुष्टोऽप्ययंपापस्ततस्स्मयन् । गिरीनुत्पाटयामास महतो भीषणारवः ॥ ३४
तदानीं तस्य सर्वाणि शिरांस्यच्छिनदुत्क्रुधा । सहस्रेणशरैः स्कन्दः केवलं लीलया द्विजाः ॥ ३५
उत्पन्नानि पुनस्तानि शिरांस्यस्य दुरात्मनः । यथापूर्वं तदाद्रींस्तान्नुनोद सुमहारवः ॥ ३६
द्विसहस्रशरैः स्कन्दश्छिच्छेदैनान्महागिरीन् । बभञ्ज दोंषि सर्वाणि दैत्यस्यास्य पुनर्द्विजाः ॥ ३७
उत्पन्नानिच सर्वाणि पुनः पुनरसौ गुहः । चिच्छेदाष्टाधिकं वारं सहस्रादपि पापिनः ॥ ३८
निपेतुः पाणयस्तस्य शिरांसि सुमहान्त्यपि । दिक्षु सर्वासु पाताळे भूनभोवारिधिष्वपि ॥ ३९
पर्वतादिषु सर्वत्र नीरन्ध्रेण तदा भृशम् । बिभ्युस्सर्वे सुरश्रेष्ठास्तदारावभयाद्भृशम् ॥ ४०
पतितेषु शिरस्स्वेषु विवृतास्तेषु पक्षिणः । मृगादयो महद्भीत्या गुहाभ्रान्त्या प्रविश्यते ॥ ४१
मम्रुः पिहितवक्त्रेषु तदा सद्यो महीसुराः । एवं छिन्नेषु सर्वेषु चोत्पन्नानि यदा पुनः ॥ ४२
तदा मुक्त्वा शिरस्त्वेकं पाणिद्वयमयं गुहः । अच्छिनत्तस्य सर्वाणि शिरांसि महतः करान् ॥ ४३

ப்ரஸ்ரவத் ருதிராப்லுஷ்டோ ப்யயம் பாபஸ்தத: ஸ்மயன் |
கிரீநுத்பாடயாமாஸ மஹதோ பீஷணாரவ: || 34
ததாநீம் தஸ்ய ஸர்வாணி சிராம்ஸ்யச்சினதுத் க்ருதா |
ஸஹஸ்ரேண சரைஸ்கந்த: கேவலம் லீலயா த்விஜா: || 35
உத்பன்னநி புனஸ்தாநி சிராம்ஸ்யஸ்ய துராத்மன: |
யதாபூர்வம் ததாத்ரீம்ஸ்தான் நுநோத ஸுமஹாரவ: || 36
த்விஸஹஸ்ர சரை:ஸ்கந்த: சிச்சேதைநான் மஹாகிரீன் |
பபஞ்ஜ தோம்ஷி ஸர்வாணி தைத்யஸ்யாஸ்ய புனர்த்விஜா: || 37
உத்பன்னநிச ஸர்வாணி புன:புனரஸௌ குஹ: | சிச்சேதாஷ்டாதிகம் வாரம் ஸஹஸ்ராதபி பாபின: 38
நிபேது: பாணயஸ்தஸ்ய சிராம்ஸி ஸுமஹாந்த்யபி |
திக்ஷு ஸர்வாஸு பாதாளே பூநபோவாரிதிஷ்வபி || 39
பர்வதாதிஷு ஸர்வத்ர நீரந்த்ரேண ததா ப்ருசம் |
பிப்யுஸ்ஸர்வே ஸுரச்ரேஷ்டா: ததாராவபயாத் ப்ருசம் || 40
பதிதேஷு சிரஸ்வேஷு விவ்ருதாஸ்யேஷு பக்ஷிண: |
ம்ருகாதயோ மஹத்பீத்யா குஹாப்ராந்த்யா ப்ரவிச்யதே | 41
மம்ரு: பிஹித வக்த்ரேஷு ததா ஸத்யோ மஹீஸுரா: |
ஏவம் சின்னேஷு ஸர்வேஷு சோத்பன்னநி யதாபுன: || 42
ததா முக்த்வா சிரஸ்த்வேகம் பாணித்வயமயம் குஹ: |
அச்சினத் தஸ்ய ஸர்வாணி சிராம்ஸி மஹத: கரான் || 43

தார். (33) பிறகு அப்பாதகன் பெருக்கலுற்ற மிகுந்த ரத்த வெள்ளத்தை உடையவனாகி கொஞ்சம் சிரித்துக்கொண்டு மிக பயங்கரமாய் சிங்கநாதம் செய்து மிக பெரிய மலைகளை பிடுங்கினான். (34) ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது முருகன் சினங்கொண்டு கேவலம் விளையாட்டாகவே ஆயிரம் சரங்களால் அவனது எல்லா தலைகளையும் துண்டித்தார். (35) மறுபடி அந்த துராத்மாவுக்கு முன்போல் அத்தலைகளெல்லாம் முளைத்தவுடன் அவ்வசுரன் மிகுந்த சப்தம் செய்துகொண்டு அம்மலைகளை அவர் மீது எறிந்தான் (36) ஓ முனிவர்களே, குஹன் இரண்டாயிரம் அம்புகளால் அம்மஹா கிரிகளை தூளாக்கி அவ்வசுரனுடைய எல்லா கைகளையும் மறுபடி துண்டித்தார். (37) பின்னும் அக்கைகள் எல்லாம் முளைத்தன. மறுபடி உண்டானதுகளான அக்கைகளையும் தலை முதலிய அவயவங்களையும் இவ்விதம் ஸ்ரீ முருகன் ஆயிரத்தெட்டு தடவை துண்டித்தார். (38) இவ்விதமாய் அந்த அசுரனுடைய மிகப் பெரியவைகளான தலைகளும் கைகளும் எல்லா திக்குகளிலும் பாதாளம் பூமி ஆகாயம் ஸமுத்ரம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் இடைவெளியில்லாமல் விழலாயின. அப்பொழுது தேவச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் அந்த சப்தத்தால் மிகவும் பயமடைந்தார்கள். (39-40) ஓ முனிவர்களே! அத்தலைகளெல்லாம் வாயைப் பிளந்து கொண்டு விழுகையில் பக்ஷிகள், மிருகங்கள் முதலியவை மிகுந்த பயத்தினால் குகை என ப்ரமித்து வாய்க்குள் புகுந்து (41) பிறகு வாய்கள் மூடியவுடன் இறந்தன. இவ்விதம் வெட்டுப்பட்ட அவயவங்களெல்லாம் மறுபடி முளைக்கும்போது (42) ஸ்ரீ குஹன் அவனுடைய ஓர் தலை இரு கைகளையும் விட்டு அம்மஹா சூரனுடைய மற்றெல்லா தலைகளையும், கைகளையும் துண்டித்தார். (43) அப்பொழுதும் முன்

प्रारोहंश्च यथापूर्वं पाणयोऽन्यानि पापिनः । पुनः पुनरहोविप्रा यदा दैत्यस्य रंहसा ॥ ४४
तदानीं पार्वतीसूनुर्भर्त्सयामास तत्क्रुधा । नासाग्रे स्वांगुलिं कृत्वा माद्येति मनसास्मरन् ॥ ४५
अंतर्गतानि तान्याशु कच्छपे तच्छिरो यथा । गुहाज्ञया शिरांस्यस्य पाणयोऽप्यसुरेशितुः ॥ ४६
एकशेषितमूर्धानं द्विपाणिं वीक्ष्य तं गुहः । उत्पत्स्यंते क्षणादेव छिन्नान्यपि शिरांसि मे ॥ ४७
इत्थमुक्तं त्वया भ्रांत पश्याज्ञामीदृशींमम । इति प्रोवाच भगवान् स्मयमानमुखांबुजः ॥ ४८
तच्छ्रुत्वा स महापापो दानवः कोपविह्वलः । पश्य वीर्यं ममेदानीं एकमूर्धोऽपि बालिश ॥ ४९
इत्युक्त्वा सुमहारावस्सुब्रह्मण्यमभिक्रुधा । गिरिमेकं समुत्पाट्य नुनोद सुरनायके ॥ ५०
चिच्छेद तं गिरिं शीघ्राच्छरेणैकेन षण्मुखः । ततः कोपाकुलो दैत्यो दण्डमादाय भीषणम् ॥ ५१
शक्त्या शरैश्च भवतो योद्धुं सामर्थ्यमेवहि । नमयान्यायुधेनात्र बालेत्युक्त्वा नुदत्ऽद्विजाः ॥ ५२
तदानीं पार्वतीसूनुः कुलिशं भीषणं महत् । अनेककोटिसवितृसमतेजोभिरुज्ज्वलम् ॥ ५३

ப்ராரோஹம்ச்ச யதாபூர்வம் பாணயோந்யாநி பாபிந: |
புன:புனரஹோ விப்ரா: யதா தைத்யஸ்ய ரம்ஹஸா || 44
ததாநீம் பார்வதீஸூநு: பர்த்ஸயாமாஸ தத் க்ருதா |
நாஸாக்ரே ஸ்வாங்குலிம் க்ருத்வா மாத்யேதி மனஸாஸ்மரன் || 45
அந்தர்கதாநி தான்யாசு கச்சபே தச்சிரோ யதா |
குஹாக்ஞயா சிராம்ஸ்யஸ்ய பாணயோப்யஸுரேசிது: || 46
ஏகசேஷிதமூர்த்தானம் த்விபாணிம் விக்ஷ்ய தம் குஹ: |
உத்பத்ஸ்யந்தே க்ஷணாதேவ சின்னான்யபி சிராம்ஸி மே || 47
இத்தமுக்தம் த்வயா ப்ராந்த பச்யாக்ஞாமீத்ருசீம்மம |
இதி ப்ரோவாச பகவான் ஸ்மயமானமுகாம்புஜ: || 48
தத் ச்ருத்வா ஸமஹாபாப: தாநவ: கோபவிஹ்வல: | பச்யவீர்யம் மமேதாநீம் ஏகமூர்த்னோபி பாலிச |
இத்யுக்த்வா ஸுமஹாராவ: ஸுப்ரம்மண்யமபிக்ருதா |
கிரிமேகம் ஸமுத்பாட்ய நுநோத ஸுரநாயகே || 50
சிச்சேத தம்கிரிம் சீக்ராத் சரேணைகேந ஷண்முக: |
தத: கோபாகுலோ தைத்ய: தண்டமாதாய பீஷணம் || 51
சக்த்யா சரைச்ச பவத: யோத்தும் ஸாமர்த்யமேவஹி |
நமயான்யா யுதேநாத்ர பாலேத்யுக்த்வா நுதத் த்விஜா: || 52
ததாநீம் பார்வதீஸூநு: குலிசம் பீஷணம் மஹத் | அனேக கோடி ஸவித்ரு ஸமதேஜோபி ருஜ்வலம் || 53

போலவே அப்பாவியினுடைய கைகளும் தலைகளும் முளைத்து விட்டன. இவ்விதம் மறுபடி அவ்வசுரனுடைய அவயவங்கள் சீக்கிரம் முளைக்கும்போது ஓ முனிவர்களே! (44) அப்பொழுது பார்வதியின் மைந்தன் மூக்கு நுனியில் விரலை வைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது முளைக்காதே, என மனதில் நினைத்து அத்தலைகளை கோபத்தோடு அதட்டினார். (45) அப்பொழுது ஸ்ரீ சுப்ரமண்யருடைய கட்டளையால் அசுரேசனுடைய தலைகளும் கைகளும் ஆமையின் உடலுக்குள் அதன் தலை அடங்குவதுபோல் அடங்கி விட்டன. (46) இவ்விதம் ஒரு தலையும் இரு கைகளும் மிச்சமுள்ள சிங்கமுகனை நோக்கி ஓ மூடா, ''எனது தலைகள் வெட்டுண்ட போதிலும் மறுபடி ஓர் நொடிக்குள் முளைத்து விடும், (47) என உன்னால் கூறப்பட்டதல்லவா? எனது இப்படிப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த கட்டளையைப் பார் என மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகாம்புஜத்தை உடையவனாகி ஸ்ரீ முருகன் கூறினார். (48) அதைக் கேட்டு மஹா பாபியான சிங்கமுகன் மிகுந்த கோபாவேசம் கொண்டவனாகி ஓ சிறுவனே! ஒரு தலையை உடையவனாயினும் எனது பராக்கிரமத்தைப் பார். (49) என்று ஸ்ரீ ஸுப்பிரமண்யரை நோக்கி கோபத்தினால் கர்ஜனை செய்து ஓர் மலையை பிடுங்கி அந்த தேவநாயகர் மீது எறிந்தான். (50) அதை ஸ்ரீ ஷண்முகர் ஒரே சரத்தினால் சீக்கிரம் சேதித்து விட்டார். பிறகு அசுரன் கோபாவேசம் கொண்டவனாகி பயங்கரமான தண்டத்தை எடுத்து (51) ஓ பாலனே! உனக்கு என்னோடு வேலாலும் அம்புகளாலும் யுத்தம் செய்ய திறமை இருக்கிறதேயன்றி வேறு ஆயுதத்தினால் யுத்தம் செய்ய சக்தியில்லையே. என்று கூறி அந்த தண்டத்தை எறிந்தான். (52) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது ஸ்ரீ பார்வதி மைந்தன் அனேக கோடி சூர்யர்களுக்கு நிகரான காந்தியால் விளங்குகின்றதும் பயங்கரமானதும் மிகப் பெருமை பொருந்தியது

प्राहिणोत्सुमहारावं भीषयत्सकलं जगत् । निर्गत्य तन्महावेगाच्छित्वा दंडं तदीयकम् ॥ ५४
पतित्वा तदुरोमध्ये भित्त्वैतत् क्षणमात्रतः । विनिर्ययौ समादाय प्राणांस्तस्य दुरात्मनः ॥ ५५
स्नात्वांभसि च गङ्गायाः पुनरावृत्य शीघ्रतः । करमाप यथापूर्वं स्कंदस्यैतत् द्विजोत्तमाः ॥ ५६
तदानीं सदुरात्मापि पतित्वा भूतले क्षणात् । उद्गिरन्रुधिरस्रावमास्येन परितो भृशम् ॥ ५७
लुठन्नितस्ततस्तूर्णं मुमोच प्राणमारुतम् । मृतं तमेनं पापिष्ठं दृष्ट्वा तुष्टास्सुराधिपाः ॥ ५८
सुगन्धीनि विचित्राणि मुमुचुः कुसुमानि ते । चक्रुः कोलाहलारावान् भूतान्यपि तदा भृशम् । ५९
मेळयित्वा गुहो वीरान् भूतान्यपि सुरान्परान् । महता वाद्यघोषेण भूतकोलाहलेन च ॥ ६०
हेमकूटं समागत्य भवनद्वारि शीघ्रतः । अवरुह्यरथात् स्वस्य वीरान् सर्वान् गृहान्प्रति ॥ ६१
प्रेरयित्वा विवेशान्तःपुरं रम्यं सुरैस्सह । आरुरोह वरं सैंहमासनं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ६२
एतदाख्यानमनिशं यश्शृणोति पठत्यपि । सर्वान्कामानवाप्नोति विजयं शत्रुसंहतौ ॥ ६३

ப்ராஹிணோத் ஸுமஹாராவம் பீஷயத் ஸகலம் ஜகத் |
நிர்கத்ய தன்மஹாவேகாத் சித்வா தண்டம் ததியகம் || 54
பதித்வா ததுரோமத்யே பித்வைதத் க்ஷணமாத்ரத: |
விநிர்யயௌ ஸமாதாய ப்ராணாம்ஸ்தஸ்யதுராத்மன: || 55
ஸ்நாத்வாம்பஸி ச கங்காயா: புனராவ்ருத்ய சீக்ரத: |
கரமாப யதாபூர்வம் ஸ்கந்தஸ்யைதத் த்விஜோத்தமா: || 56
ததாநீம் ஸதுராத்மாபி பதித்வா பூதலேக்ஷணாத் |
உத்கிரன்ருதிரஸ்ராவம் ஆஸ்யேந பரிதோ ப்ருசம் || 57
லுடன் இதஸ்ததஸ்தூர்ணம் முமோச ப்ராணமாருதம் |
ம்ருதம் தமேநம் பாபிஷ்டம் த்ருஷ்ட்வா துஷ்டாஸ்ஸுராதிபா: || 58
ஸுகந்திநி விசித்ராணி முமுசு: குஸுமாநி தே |
சக்ரு: கோலாஹலாராவான் பூதான்யபி ததா ப்ருசம் || 59
மேளயித்வா குஹோவீரான் பூதான்யபி ஸுரான் பரான் |
மஹதா வாத்யகோஷேண பூதகோலாஹலேந ச || 60
ஹேமகூடம் ஸமாகத்ய பவனத்வாரி சீக்ரத: |
அவருஹ்யரதாத் ஸ்வஸ்ய வீரான் ஸர்வான் க்ருஹான்ப்ரதி || 61
ப்ரேரயித்வா விவேசாந்த:புரம் ரம்யம் ஸுரைஸ்ஸஹ |
ஆருரோஹ வரம் ஸைம்மம் ஆஸனம் ப்ராம்மணோத்தமா: || 62
ஏததாக்யானமநிசம் ய:ச்ருணோதி படத்யபி | ஸர்வான் காமானவாப்னோதி விஜயம் சத்ரு ஸம்ஹதௌ ||

மான வஜ்ஜிராயுதத்தை (53) பிரயோகித்தார். அது மிகுந்த சப்தத்தோடு எல்லா உலகங்களையும் பயமுறுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டு மிக வேகமாய் அவனது தண்டத்தை துண்டித்து (54) பிறகு அவன் மார்பில் விழுந்து பிளந்து ஓர் க்ஷணத்தில் அந்த துராத்மாவினுடைய உயிர்களை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு (55) கங்கா ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து மறுபடி சீக்கிரம் திரும்பி முன்போல் ஸ்ரீ முருகனுடைய கையை அடைந்தது. (56) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த துராத்மாவும் க்ஷணத்தில் பூமியில் விழுந்து வாயினால் நான்கு பக்கங்களிலும் மிகுந்த ரத்தத்தை தாரையாக கக்கிக்கொண்டு (57) அங்குமிங்கும் புறண்டு சீக்கிரம் ப்ராண வாயுவை விட்டான். அப்பொழுது தேவச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் அப்பாதகன் இறந்ததைக்கண்டு சந்தோஷ மடைந்தார்கள். (58) அதி விசித்திரமான நல்ல வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வாரி இறைத்தார்கள். பூதர்களெல்லாம் அப்பொழுது மிகுந்த கோலாகல சப்தங்களை செய்தார்கள். (59) ஸ்ரீ முருகன் பிறகு வீரர்களையும் பூதர்களையும் மற்ற தேவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு மிகுந்த வாத்ய கோஷத்தோடும் பூதர்களுடைய கோலாகலத்தோடும் (60) ஹேமகூடபுரம் வந்து தனது வீட்டு வாசலுக்கு சீக்கிரம் வந்து தனது ரதத்திலிருந்து இறங்கி எல்லா வீரர்களையும் அவரவர்களுடைய வீட்டுக்கு (61) அனுப்பி விட்டு தேவர்களுடன் அழகான தனது அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று சிறந்த ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தார். (62) ஓ முனிவர்களே! இக்கதையை எப்பொழுதும் கேழ்ப்பவனும் படிப்பவனும் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான். சத்ருக்களின் கூட்டத்தில் மிகுந்த ஜயமடை

श्रुत्वाऽगस्त्यमुखादेतद्रामो दशरथात्मजः । अजयद्रावणमुखान्राक्षसान्पापकारिणः ॥ ६४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे सप्तविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

सिंहवध दुःखितेन शूरेण युद्धाय निर्याणम् ॥

ततो दूताननैश्शूरस्सिंहवक्त्रं मृतं द्विजाः । निशम्य गोपुराग्रस्थः पपाताधो महीतले ॥ १
लुठन्नितस्ततस्तत्र प्रललापातिदुःखितः । ब्रह्मविष्णुमुखास्सर्वे त्यक्त्वाऽऽत्मक्रुषयोऽमराः ॥ २
स्वं स्वं पदमधिष्ठातुं कृतिनोऽद्य यथापुरा । तवेदृश्यनुजावस्था कथं रिपुविनाशक ॥ ३
एवमादीनि भूयांसि प्रविलप्यासुरेश्वरः । उत्थायात्यन्तदुःखोऽयमाशु सिंहासनं महत् ॥ ४
आरुह्य मन्युनात्यन्तं परिस्फुरितलोचनः । मदीयाण्डेषु सर्वेषु बहवो दानवा बलाः ॥ ५
सन्ति सिंहमुखादस्मान्मृतादपि यशस्विनः । आहूय तानहं गत्वा जित्वैकं बालकं रणे ॥ ६

ச்ருத்வாகஸ்த்யமுகாதேதத் ராமோ தசரதாத்மஜ:। அஜயத் ராவணமுகான் ராக்ஷஸான் பாபகாரிண: ॥ 64

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஸப்தவிம்சோத்யாய: ॥

॥ அத அஷ்டாவிம்சோத்யாய: ॥

சிங்கமுக வதத்தால் துக்கமடைந்த சூரன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுதல்.

ததோ தூதாநநைச்சூர: ஸிம்மவக்த்ரம் ம்ருதம் த்விஜா: । நிசம்யகோபுராக்ரஸ்த: பபாதாதோ மஹீதலே ॥ 1
லுடன் இதஸ்ததஸ்தத்ர ப்ரலலாபாதிதுக்கித: ।
ப்ரம்மவிஷ்ணு முகாஸ்ஸர்வே த்யக்த்வாத்ம க்ருஷயோமரா: ॥ 2
ஸ்வம் ஸ்வம் பதமதிஷ்டாதும் க்ருதிநோத்ய யதா புரா । தவே த்ருச்யநுஜாவஸ்தா கதம் ரிபுவிநாசக ॥ 3
ஏவமாதீநி பூயாம்ஸி ப்ரவிலப்யா ஸுரேச்வர: । உத்தாயாத்யந்த துக்கோயம் ஆசு ஸிம்மாஸனம் மஹத் ॥ 4
ஆருஹ்ய மன்யுனாத்யந்தம் பரிஸ்புரிதலோசன: ।
மதீயாண்டேஷு ஸர்வேஷு பஹவோ தாநவாபலா: ॥ 5
ஸந்தி ஸிம்மமுகாதஸ்மாத் ம்ருதாதபி யசஸ்விந: ।
ஆஹூய தானஹம் கத்வா ஜித்வை கம் பாலகம் ரணே ॥ 6

வான். (73) தசரத புத்திரரான ஸ்ரீராமர் அகஸ்திய முனிவர் முகமாய் இக்கதையை கேட்டு மிகுந்த பாபச் செயலுள்ளவர்களான ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை ஜெயித்தார். (64)

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

ஓ முனிவர்களே! பிறகு கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்த சூரன் ஸிங்கமுகன் இறந்ததை தூதர் முகமாய்க் கேட்டு அங்கிருந்து கீழே விழுந்து (1) அங்குமிங்கும் புரண்டு மிகவும் துக்கமடைந்தவனாய் புலம்பினான். ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் செய்து வந்த ஊழியங்களை விட்டு இப்பொழுது (2) முன்போல் அவரவர்கள் ஸ்தானத்தையடைவதற்கு தகுதியுள்ளவர்களாகி விட்டனர். சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற ஓ தம்பி, உனக்கு இம்மாதிரி நிலை எவ்வாறு நேர்ந்தது. (3) இவ்வாறு பல விதம் உறக்க புலம்பி அஸுரேச்வரனான சூரன் மிகுந்த துக்கத்துடன், வேகமாய் எழுந்து பெரிய சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து, (4) மிகுந்த கோபத்தினால் துடிக்கின்ற கண்களை உடையவனாய் எனது எல்லா அண்டங்களிலும் மரித்துப்போன சிங்கமுகனை காட்டிலும் கீர்த்தி வாய்ந்த பலிஷ்டர்களான அசுரர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அழைத்து வந்து நான் சென்று அச்சிறுவனை யுத்தத்தில்

आगमिष्यामि भूयोपि पत्तनं मामकं क्षणात् । इत्युक्त्वा प्रेषयामास दूतान् साहस्रकोटिकान् ॥ ७
गत्वाण्डेषु च सर्वेषु दूतास्तत्र स्थितान्बहून् । विज्ञाप्य शूरवचनमसुरान् बलशालिनः ॥ ८
प्रापुरंडमिदं भूयो दानवैस्तैर्महाबलैः । विश्वं जगदिदं शंभोस्ससुरासुरमानुषम् ॥ ९
विनिर्गतं सिसृक्षायां पादादेव यथापुरा । जटाजूटतटाद्गंगा प्रवाह इव भीषणाः ॥ १०
तत्र तत्र स्थिता दैत्या निर्भिद्यांडं बिलाध्वनः । विनिर्गता महाघोरास्संवृतार्कादिरश्मयः ॥ ११
स्वशरीरान्धकारौघैर्व्याप्तलोकत्रयांतराः । जवात्तेषां भयं वह्नेर्नीरन्ध्रेण नभस्वतः ॥ १२
महारावेण लोकानां संबभूव तदा भृशम् । अशुष्यन्नब्धयस्सर्वे तत्पादोत्थैश्च रेणुभिः ॥ १३
पादन्यासमहावेगात् ब्रह्मांडंचास्फुटत्तदा । संबाधं प्रापिरे भूमिराकाशं बलिसद्म च ॥ १४
तथा बिभ्युर्विधात्राद्याश्चलितुं यत्रकुत्रचित् । अलब्धात्मावकाशत्वाद्विचारेण परेण ह ॥ १५
गिरयश्च तथा सर्वे तूलवत् खं समाश्रिताः । दैत्यसेनामुखेनैव ब्रह्मांडं पूरितं तदा ॥ १६

ஆகமிஷ்யாமி பூயோபி பத்தனம் மாமகம் க்ஷணாத் |
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ தூதான் ஸாஹஸ்ர கோடிகான் || 7
கத்வாண்டேஷுச ஸர்வேஷு தூதாஸ்தத்ரஸ்திதான் பஹூன் |
விக்ஞாப்ய சூரவசனம் அஸுரான் பலசாலின: || 8
ப்ராபுரண்டமிதம் பூய: தானவைஸ்தைர் மஹாபலை: | விச்வம் ஜகதிதம் சம்போ: ஸஸுராஸுர மானுஷம் ||
விநிர்கதம் ஸிஸ்ருக்ஷாயாம் பாதாதேவ யதாபுரா | ஜடாஜூடதடாத் கங்கா ப்ரவாஹ இவபீஷணா: || 10
தத்ர தத்ர ஸ்திதா தைத்யா: நிர்பித்யாண்டம் பிலாத்வந: |
விநிர்கதா மஹாகோரா: ஸம்வ்ருதார்காதிரச்மய: || 11
ஸ்வசரீராந்தகாரௌகைர்வ்யாப்தலோகத்ரயாந்தரா: |
ஜவாத்தேஷாம் பயம்வன்னே: நீரந்த்ரேண நபஸ்வத: || 12
மஹாராவேண லோகாநாம் ஸம்பபூவ ததாப்ருசம் |
அசுஷ்யன் அப்தயஸ்ஸர்வே தத்பாதோத்தைச்ச ரேணுபி: || 13
பாதந்யாஸ மஹாவேகாத் ப்ரம்மாண்டம் சாஸ்புடத் ததா |
ஸம்பாதம் ப்ராபிரே பூமி: ஆகாசம் பலிஸத்மச || 14
ததா பிப்யுர் விதாத்ராத்யா: சலிதும் யத்ர குத்ரசித் |
அலப்தாத்மாவகாசத்வாத் விசாரேண பரேண ஹ || 15
கிரயச்ச ததா ஸர்வே தூலவத்கம் ஸமாச்ரிதா: | தைத்ய ஸேனாமுகேனைவ ப்ரம்மாண்டம் பூரிதம் ததா ||

ஜயித்து (5-6) பிறகு க்ஷணத்தில் மறுபடி என் பட்டணம் திரும்பப் போகிறேன் எனக்கூறி ஆயிரம் கோடி தூதர்களை அனுப்பினான். (7) பிறகு தூதர்கள் எல்லா அண்டங்களுக்கும் சென்று அங்குள்ள மிக பலிஷ்டர்களான பல அசுரர்களுக்கும் சூரன் சொன்னதை அறிவித்து (8) மஹா பலிஷ்டர்களான அவ்வசுரர்களோடு மறுபடி இந்த அண்டத்துக்கு திரும்பி வந்தார்கள். முன்னொரு காலத்தில் பரமேச்வரனுக்கு உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுண்டானபோது தேவர்கள் அசுரர்கள் மனிதர்களோடு கூடிய இந்த ஸகல ப்ரபஞ்சங்களும் அவருடைய பாதத்திலிருந்து வெளி வந்தது போலும் அவருடைய சடை முடியிலிருந்து கங்கையானது பெருகி வந்ததுபோலும் மகா பயங்கரர்களாய் இருக்கின்ற (9-10) ஆங்காங்குள்ள அசுரர்கள் அவ்வண்டங்களில் வாயிற்படி வழியாக அவைகளை இடித்துக்கொண்டு தங்களுடைய தேஹங்களின் இருள் கூட்டங்களால் சூரியன் முதலியவர்களின் ஒளியை மறைத்துக் கொண்டும் மூன்று உலகங்களின் இடை வெளிகளை நிரப்பிக் கொண்டும் மகா கோரர்களாகவும் வெளிப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களது வேகத்தால் அக்னிக்கும் நெருக்கத்தால் வாயுவுக்கும் (11-12) மிகுந்த சப்தத்தால் ஸகல உலகங்களுக்கும் அதிக பயமுண்டாயிற்று. அவர்களுடைய அடி வைப்பினால் கிளம்பிய புழுதிகளால் எல்லா ஸமுத்ரங்களும் வற்றலாயின. (13) அவர்களுடைய காலடி வைப்பால் ஏற்பட்ட வேகத்தால் ப்ரும்மாண்டமும் வெடித்தது. பூமி ஆகாசம் பாதாளம் இவைகளெல்லாம் மிகவும் நெருக்கமுற்றது. (12) பிரும்மா முதலிய தேவர்களெல்லாம் எங்காகிலும் நகருவதற்குக் கூட இடமில்லாமல் ஆனதால் மிகவும் விசாரத்தோடு பயமடைந்தார்கள். (15) மலைகளெல்லாம் ஆகாசத்தில் பஞ்சாய் பறந்தன. பிரும்மாண்டம் முழுவதும் அசுரப் படைகளாலே நிறையப்பெற்றது. (16) மற்ற

अनागतानां दैत्यानामवकाशोऽत्र दुर्लभः । तेषामागमनं श्रुत्वा शूरः परमया मुदा ॥ १७
उत्थायांतःपुरं गत्वा स्नात्वा भुक्त्वा यथेच्छया । धृतत्रिपुण्ड्ररुद्राक्षमालाभूषितविग्रहः ॥ १८
अनुलिप्य सुगन्धेन चन्दनेन निजाङ्गकम् । मालाभिरमलाभिश्च वासितात्मोत्तमांगकः ॥ १९
नूतनानि विचित्राणि वस्त्राण्याभरणानि च । धृत्वा पाशुपतं दिव्यमस्त्रराजेश्वरं महत् ॥ २०
ब्रह्मास्त्रादीनि चान्यानि समादाय विचक्षणः । सहस्रकोटिसंख्याकपरगुप्तरथानुगः ॥ २१
प्रतस्थे सहसाशूरोदैत्यानामधिपो यदा । तदा दैत्याः क्षणेनैव सिंहवाहनमद्भुतम् ॥ २२
समानीयागतास्तत्र रथमप्यन्यमुज्ज्वलम् । सप्तसाहस्रतुरगसिंहभूतगणावृतम् ॥ २३
सिंहध्वजांकितं रम्यं मनोमारुतवेगिनम् । बभ्रमुर्गिरयोऽत्यन्तं रथस्यास्यागमे तदा ॥ २४
शीततामगमत्सूर्यश्शशाम बडवानलः । तस्मिन्रथवरे रम्ये नानायुधसुनिर्भरे ॥ २५
दिक्कृताष्टकुलक्ष्माभृद्बृहच्चक्रमनोहरे । वीरयागप्रसूतेऽस्मिन् ब्रह्मनाशेऽप्यनश्वरे । २६
स्थित्वा वाद्यारवैर्दैत्यैः प्रयुक्ताशीर्भिरेव च । पुरोविकीर्यत्पुष्पौघवृष्टिभिर्हृष्टमानसः ॥ २७

அநாகதாநாம் ஸைத்யாநாம் அவகாசோத்ர துர்லப:। தேஷாமாகமனம் ச்ருத்வா சூர: பரமயா முதா ॥ 17
உத்தாயாந்த:புரம் கத்வா ஸ்நாத்வா புக்த்வா யதேச்சயா।
த்ருத த்ரிபுண்ட்ர ருத்ராக்ஷ மாலா பூஷித விக்ரஹ: ॥ 18
அனுலிப்ய ஸுகந்தேந சந்தநேந நிஜாங்ககம்। மாலாபிரமலாபிச்ச வாஸிதாத்மோத்தமாங்கக: ॥ 19
நூதநாநி விசித்ராணி வஸ்த்ராண்யாபரணாநிச।
த்ருத்வா பாசுபதம் திவ்யம் அஸ்த்ரராஜேச்வரம் மஹத் ॥ 20
ப்ரம்மாஸ்த்ராதீநி சாந்யாநி ஸமாதாய விசக்ஷண:। ஸஹஸ்ரகோடி ஸங்க்யாக பரகுப்தரதானுக: ॥ 21
ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா சூர: தைத்யாநாமதிபோ யதா।
ததா தைத்யா: க்ஷணேநைவ ஸிம்மவாஹநமத்புதம் ॥ 22
ஸமாநீயாகதாஸ்தத்ர ரதமப்யந்யமுஜ்வலம்। ஸப்தஸாஹஸ்ர துரக ஸிம்ம பூத கணாவ்ருதம் ॥ 23
ஸிம்மத்வஜாம்கிதம் ரம்யம் மநோமாருத வேகினம்। பப்ரமுர் கிரயோத்யந்தம் ரதஸ்யாஸ்யாகமே ததா ॥ 24
சீததாமகமத் ஸூர்ய: சசாம படபாநல:। தஸ்மின் ரதவரே ரம்யே நாநாயுத ஸுநிர்பரே ॥ 25
திக்க்ருதாஷ்ட குலக்ஷ்மாப்ருத் ப்ருஹத் சக்ர மநோஹரே।
வீரயாகப்ரஸூதேஸ்மின் ப்ரம்மநாசேப்யநச்வரே ॥ 26
ஸ்தித்வா வாத்யாரவைர் தைத்ய: ப்ரயுக்தாசீர்பிரேவச।
புரோ விகீர்யத் புஷ்பௌக வ்ருஷ்டிபிர் ஹ்ருஷ்டமானஸ: ॥ 27

அண்டங்களிலிருந்து வராத அசுரர்களுக்கு கொஞ்சமும் இனி இடமில்லை. சூரன் அந்த அசுரர்கள் வந்ததைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு (17) எழுந்து அந்தப்புரம் சென்று ஸ்நானம் செய்து வேண்டியபடி போஜனம் செய்து விபூதி ருத்ராக்ஷ மாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரமுடையவனாகி (18) வாசனையுள்ள சந்தனத்தை தனது சரீரத்தில் பூசிக்கொண்டு சிறந்த புஷ்ப மாலைகளால் வாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட சிரஸ்ஸை உடையவனாகி (19) பல விசித்திரங்களான புதிய வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் தரித்து மேன்மையுள்ள அஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரனை திவ்ய பாசுபதாஸ்திரத்தையும் (20) ப்ரும்மாஸ்திரம் முதலிய மற்ற அஸ்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மூடப்பட்ட ஆயிரம் கோடி ரதங்களால் பின் தொடரப்பட்டவனாகி (21) மிகவும் ஸமர்த்தனும் அசுர வேந்தனுமான சூரன் சீக்கிரம் புறப்பட்டான். அப்பொழுது அசுரர்கள் க்ஷணத்தில் அழகிய சிங்க வாகனத்தையும் (22) ஏழாயிரம் குதிரைகள் சிங்கங்கள் பூதகணங்கள் இவைகளால் கட்டப்பட்டதும் ஸிம்மத்வஜத்தினால் அடையாளமிடப்பட்டதும் மிக நேர்த்தியானதும் மனோவேகம் வாயுவேகமுடையதும் மிகவும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான மற்றொரு ரதத்தையும் அங்கு கொண்டு வந்தார்கள். அந்த ரதம் வரும்பொழுது மலைகளெல்லாம் மிகவும் சுற்றலாயின. (23-24) சூரியன் குளிர்ந்த தன்மையை அடைந்தான். வடவாக்னி அணைந்தது. பற்பல ஆயுதங்களால் நிறைந்ததும் எட்டுகுல பர்வதங்களையும் அவமதிக்கும் பெரிய சக்கிரங்களால் அழகானதும் வீரயாகத்திலிருந்து உண்டானதும் பிரும்மாவின் நாசத்திலும் அழியாததும் மிக நேர்த்தியுமான அந்த ரதத்தில் சூரபத்மன் உட்கார்ந்து (25-26) அனேக வாத்ய கோஷங்களாலும் பெரியோர்களால் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களாலும் முன்னாடி இறைக்கப்பட்ட மிகுந்த புஷ்ப

प्रस्थितस्सहसा दैत्यराजोऽयं सारथीन् बहून् । नियुज्य चोदने तस्य मेरौ नीलगिरिर्यथा ॥ २८
विनिर्गतास्तदा केचित् काळांज्यासक्तपाणयः । पूगभस्त्रिभृतः केचित् भृङ्गारकरशालिनः ॥ २९
वीज्यमानलसच्छुभ्रचामरासक्तपाणयः । धृतध्वजबृहच्छत्रमनोहरकराः परे ॥ ३०
चक्रुः कोलाहलारावं दानवाश्च तदा भृशम् । तीर्त्वा वीथीरनेकाश्च गोपुराण्यसुरेश्वरः ॥ ३१
प्रधानगोपुरद्वारं यदावासुरसैन्यकैः । तदा तत्र स्थिता दैत्यास्तं दृष्ट्वा दैत्यनायकम् ॥ ३२
चक्रुः किलिकिलारावं धृतस्वायुधपाणयः । निर्गत्य तैरयं शूरो महेभमदवारिभिः ॥ ३३
संपूरितं पुरो मार्गं तीर्त्वा प्राप रणस्थलम् । तदानीं दानवाः केचित् हेमकूटपुरं वरम् ॥ ३४
रुरुधुः कृतसंरावा महापापा महाबलाः । मूर्छामापु स्तदा ब्रह्मविष्णुपूर्वास्सुरेश्वराः ॥ ३५
भूतान्यपि तदा वीरा बिभ्युस्सर्वे बलाधिपैः । ब्रह्मादयस्ततोदेवं गुहं नत्वा व्यजिज्ञिपन् ॥ ३६
सर्वाण्डस्थासुरान्सर्वान्मेळयित्वाऽसुरेश्वरः । समागतोऽयं युद्धाय स्वयं शूरो दुरात्मवान् ॥ ३७

ப்ரஸ்திதஸ்ஸஹஸாதைத்யராஜோயம் ஸாரதீன் பஹூன் |
நியுஜ்ய சோதனே தஸ்ய மேரௌ நீலகிரிர் யதா || 28
விநிர்கதாஸ்ததா கேசித் காளாஞ்ஜ்யாஸக்தபாணய: |
பூகபஸ்த்ரிப்ருத: கேசித் ப்ருங்காரகரசாலின: || 29
வீஜ்யமான லஸச்சுப்ர சாமராஸக்த பாணய: | த்ருதத்வஜ ப்ருஹச்சத்ர மநோஹரகரா: பரே || 30
சக்ரு: கோலாஹலாராவம் தாநவாச்ச ததா ப்ருசம் | தீர்த்வா வீதீரனேகாச்ச கோபுராண்யஸுரேச்வர: ||
ப்ரதான கோபுரத்வாரம் யதாவாஸுர ஸைந்யகை: |
ததா தத்ர ஸ்திதா தைத்யா: தம் த்ருஷ்ட்வா தைத்யநாயகம் || 32
சக்ரு:கிலிகிலாராவம் த்ருத ஸ்வாயுத பாணய: | நிர்கத்ய தைரயம் சூர: மஹேபமதவாரிபி: || 33
ஸம்பூரிதம் புரோமார்கம் தீர்த்வா ப்ராப ரணஸ்தலம் | ததாநீம் தாநவா: கேசித் ஹேமகூடபுரம் வரம் || 34
ருருது: க்ருதஸம்ராவா: மஹாபாபா மஹாபலா: |
மூர்ச்சாமாபுஸ்ததாப்ரம்ம விஷ்ணுபூர்வாஸ் ஸுரேச்வரா: || 35
பூதான்யபி ததா வீரா: பிப்யுஸ்ஸர்வே பலாதிபை: |
ப்ரம்மாதயஸ்ததோ தேவம் குஹம் நத்வா வ்யஜிக்ஞிபன் || 36
ஸர்வாண்டஸ்தாஸுரான் ஸர்வான் மேளயித்வா ஸுரேச்வர: |
ஸமாகதோயம் யுத்தாய ஸ்வயம் சூரோ துராத்மவான் || 37

வர்ஷங்களாலும் சந்தோஷமுள்ள மனமுடையவனாகி (27) அந்த ரதத்தை ஓட்டுவதற்காக பல ஸாரதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு தங்கமயமான மேருமலையின் நடுவில் ஓர் மை மலை இருந்தது போல் அவ்வசுரமன்னன் ரதத்தில் வீற்றிருந்து வேகமாய் புறப்பட்டான். (28) அப்பொழுது சிலர் காளாஞ்சிகளை கையில் பற்றியவர்களாகவும் சிலர் பாக்குப் பைகளை தரித்தவர்களாகவும், சிலர் கிண்டிகளை கையில் தரித்தவர்களாகவும் (29) சிலர் வீசப்படுகின்றதும் ப்ரகாசமாய் விளங்குகின்றதுமான வெண்சாமரத்தை கையில் தரித்தவர்களாகவும்: சிலர் த்வஜங்கள் பெரிய குடைகள் இவைகளை பிடித்ததால் அழகான கைகளை உடையவர்களாகவும் ஆகி அவ்வசுரனை தொடர்ந்து சென்றார்கள் (30) அப்பொழுது அசுரர்கள் மிகுந்த அட்டஹாசம் செய்தார்கள். இவ்வாறு அசுரன் அனேக வீதிகளையும் கோபுரங்களையும் தாண்டிக் கொண்டு (31) அனேகம் அசுரப்படைகளோடு அந்தப் பட்டணத்திற்கு முக்கியமான கோபுர வாசற்படி வருகையில் அப்போது அங்குள்ள அசுரரெல்லாம் அவ்வசுரத் தலைவனைக் கண்டு (32) தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை கையில் பற்றியவர்களாகி கிலுகிலென்ற சத்தம் செய்தார்கள். சூரபத்மன் அவர்களோடு வெளிக்கிளம்பி பெரிய யானைகளின் மதஜலங்களால் (33) நிரப்பப்பட்டிருக்கிற பட்டண மார்க்கத்தைக் கடந்து யுத்தகளம் சேர்ந்தான். அப்பொழுது மஹா பாபிகளும், மஹாபலிஷ்டர்களுமான சில அஸுரர்கள் மிகுந்த சப்தம் செய்து கொண்டு சிறந்த ஹேமகூடபுரத்தை தகைந்தார்கள். அதுசமயம் ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய சிறந்த தேவர்களெல்லாம் மூர்ச்சையடைந்தார்கள். (34-35) அப்பொழுது எல்லா பூதர்களும், வீரர்களும், ஸேனாதிபர்களோடு மிகுந்த பயமடைந்தார்கள். பிறகு பிரும்மன் முதலிய தேவர்கள், தேவச்ரேஷ்டனான புருஷனை நமஸ்கரித்து தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். (36) எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள எல்லா அசுரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு அஸுரத் தலைவனும், துராத்மாவுமான சூரபத்மா,

तस्य सेनामुखं स्वामिन् अरौत्सीत्पत्तनं तव । तदेनमसुरं पापं मारयाश्वमरेश्वर ॥ ३७
इति तेषां वचःश्रुत्वा गुहः परमकारुणः । आनयाश्वद्य वायोत्वं मनोवेगरथंवरम् ॥
इति प्रोक्त्वासनात्सैंहादवारोहत्त्वरायुतः ॥ ३९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

विष्णुना देवानां स्कन्दमहिमानुवर्णनम् ।

आदाय परशुं वज्रं शूलं शक्तिं विभीषणाम् । खड्गं खेटं बृहच्चक्रं दण्डं मुसलमेव च ॥ १
धनुश्शरान्महाघोरांस्तोमराणि वराण्यपि । विनिर्गत्य रथं रम्यं वायुनानीतमग्निभूः ॥ २
आरुरोह सुरैस्सर्वैः पूजितः पुष्पवृष्टिभिः । नवसंख्याधिकैर्लक्षैर्वीरैरपि महाबलैः ॥ ३
कृतस्तोत्रवरैस्तुंगरथारूढैर्यशस्विभिः । प्रतस्थेसहसास्वामी भूतैरपि महाबलैः ॥ ४
वाहिनीद्विसहस्रेण गणितैर्बृहदायुधैः । ब्रह्मादय स्सुरास्सर्वे ववर्षुः कुसुमान्यपि ॥ ५

தஸ்ய ஸேனுமுகம் ஸ்வாமின் அரௌத்ஸீத் பத்தனம் தவ | ததேநமஸுரம் பாபம் மாரயாச்வமரேச்வர ||
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா குஹ: பரம காருண: | ஆனயாச்வத்ய வாயோ த்வம் மநோவேகரதம் வரம் ||
இதி ப்ரோக்த்வா ஸநாத்ஸைம்மாத் அவாரோஹத்வராயுத: || 39

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே அஷ்டாவிம்சோத்யாய: ||

|| அத ஏகோநவிம்சோத்யாய: ||

"விஷ்ணு தேவர்களுக்கு ஸ்ரீ முருகனின் மஹிமையை வர்ணித்தல்."

ஆதாய பரசும் வஜ்ரம் சூலம் சக்திம் விபீஷணும் | கட்கம் கேடம் ப்ருஹத் சக்ரம் தண்டம் முஸலமேவச || 1
தனுச்சரான் மஹா கோரான் தோமராணி வராண்யபி | விநிர்கத்ய ரதம் ரம்யம் வாயுனுநீதமக்நிபூ: || 2
ஆருரோஹ ஸுரைஸ்ஸர்வை: பூஜித: புஷ்பவ்ருஷ்டிபி: |
நவஸங்க்யாதிகைர்லக்ஷை: வீரைரபி மஹாபலை: || 3
க்ருதஸ்தோத்ரவரைஸ்துங்க ரதாரூடைர்யசஸ்விபி: | ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா ஸ்வாமீ பூதைரபி மஹாபலை: ||
வாஹிநீ த்விஸஹஸ்ரேண கணிதைர் ப்ருஹதாயுதை: |
ப்ரம்மாதயஸ்ஸுராஸ்ஸர்வே வவர்ஷு: குஸுமான்யபி || 5

தானே யுத்தத்திற்கு வந்துள்ளான். (37) அவனுடைய ஸேனைகள் தங்கள் பட்டணத்தை தகைந்திருக்கிறார்கள். ஓ தேவத்தலைவனே, ஆதலால் பாபியான அவ்வஸுரனை சீக்கிரம் கொல்லவேண்டும் (38) என்ற அவர்களுடைய வார்த்தையை கேட்டு மிக்க கருணைவாய்ந்த ஸ்ரீ முருகன் ஏ வாயுவே இப்பொழுதே சிறந்ததும், மனதுபோல் வேகமாய் செல்கிறதுமான ரதத்தை சீக்கிரம் கொண்டுவா, எனக்கூறி சிம்மாஸனத்திலிருந்து வேகமாய் இறங்கினர். 38½).

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிறகு அக்னியிலிருந்து உண்டானவரான ஸ்ரீ முருகன் பரசு வஜ்ஜிராயுதம் சூலம் பயங்கரமான சக்தி ஆயுதம் கத்தி கேடயம் பெரிய சக்கிராயுதம் தண்டம் முஸலம் (1) வில் மிக கோரமான பாணங்கள் சிறந்த எரிவல்லயங்கள் இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளிவந்து வாயுவால் கொண்டு வரப்பட்ட அழகான ரதத்தில் (2) ஏறினர். எல்லா தேவர்களாலும் புஷ்பவர்ஷங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி மகாபலிஷ்டர்களும் சிறந்தவர்களும் சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களால் துதி செய்பவர்களும் மிகுந்த கீர்த்தி வாய்ந்தவர்களும் உன்னதமான ரதத்தில் ஏறியவர்களுமான லக்ஷத்தொன்பது வீரர்களுடனும், மகா பலிஷ்டர்களும் இரண்டாயிரம் வாகினி ஸங்க்யை உடையவர்களும் பெரிய ஆயுதங்களை தரித்தவர்களுமான பூதர்களுடனும், ஸ்ரீ ஸ்வாமிநாதர் சீக்கிரமாய் புறப்பட்டார். பிரும்மா முதலிய எல்லா தேவர்களும்

वाद्यघोषो महानासीत् कल्पांतघननादवत् । छत्रचामरसंघाश्च वारितार्कातपास्तदा ॥ ६
पेठुर्गुणगणान्सर्वान्वन्दिनः कलवाङ्मयाः । ततो भूतानिसर्वाणि दानवाः क्रूरकर्मणः ॥ ७
अष्टोत्तरसहस्रांडस्थिता एते महाबलाः । अनेकशिरसः पापा नैकहस्ताश्च मायिकाः ॥ ८
प्रत्येकं लोकमखिलं भोक्तुं चापि परीबृढाः । तथाण्डानिच सर्वाणि प्रकंपयितुमीश्वराः ॥ ९
स्फुरदग्निबृहन्नेत्राः समुद्रोरुनिजास्यकाः । लिलिखश्चन्द्रसूर्यादि ताराश्वशिरसो बलाः ॥ १०
यथा सिंहमुखः पापो भानुकोपो यथा खलः । तारकोऽग्निमुखो यद्वत् याळिवक्त्रो महासुरः ॥ ११
सुन्दोपसुंदनामानौ मधुकैटभसंज्ञकौ । जलन्धराख्यो बलवान्महिषासुरसंज्ञकः ॥ १२
तथा सर्वे इमे क्रूरा महाबलपराक्रमाः । ब्रह्मविष्णुमहेन्द्रादि दिक्पालायुधशालिनः ॥ १३
अनंतकोटिसंख्याका स्संवृताःखलुपापिनः । परिभूतानि सर्वाणि पुरैकाण्डासुरैः खलु ॥ १४
तदस्माकं भवेदेषां कथंवा प्राणरक्षणम । येषां सर्वांडदैत्यानामेको मध्ये परीबृढः ॥ १५
ब्रह्मविष्णुसुरान्सर्वान् जेतुमाश्वप्रयत्नतः । तेषु द्वौ मिळितौ स्यातां चेत्तयोःकःपुरोवसेत् ॥ १६

வாத்யகோஷோ மஹாநாஸீத் கல்பாந்தகன நாதவத் । சத்ர சாமரஸங்காச்ச வாரிதார்காதபாஸ்ததா || 6
பேடுர்குணகணுன் ஸர்வான் வந்தின: களவாங்மயா: । ததோ பூதாநி ஸர்வாணி தாநவா: க்ரூரகர்மண: 7
அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ராண்ட ஸ்திதா ஏதே மஹாபலா: ।
அனேகசிரஸ: பாபா: நைகஹஸ்தாத மாயிகா: || 8
ப்ரத்யேகம் லோகமகிலம் போக்தும்சாபி பரீப்ருடா: । ததாண்டாநிச ஸர்வாணி ப்ரகம்பயிது மீச்வரா: || 9
ஸ்புரதக்னி ப்ருஹந்நேத்ரா: ஸமுத்ரோருநிஜாஸ்யகா: ।
விலிகச்சந்த்ரஸூர்யாதி தாராத்வ சிரஸோபலா: || 10
யதா ஸிம்மமுக: பாப: பாநுகோபோ யதாகல: । தாரகோக்னிமுகோயத்வத் யாளிவக்த்ரோ மஹாஸுர: ||
ஸுந்தோபஸுந்தநாமாநௌ மதுகைடப ஸம்க்ஞகௌ ।
ஜலந்தராக்யோ பலவான் மஹிஷாஸுர ஸம்க்ஞக: || 12
ததா ஸர்வ இமேக்ரூரா: மஹாபல பராக்ரமா: । ப்ரம்மவிஷ்ணு மஹேந்த்ராதி திக்பாலாயுத சாலிந: || 13
அனந்த கோடி ஸங்க்யாகா: ஸம்வ்ருதா: கலு பாபிந: । பரிபூதாநி ஸர்வாணி புரைகாண்டாஸுரை: கலு||
ததஸ்மாகம் பவேதேஷாம் கதம்வா ப்ராண ரக்ஷணம் ।
யேஷாம் ஸர்வாண்டதைத்யாநாம் ஏகோ மத்யே பரீப்ருட: || 15
ப்ரம்மவிஷ்ணு ஸுரான் ஸர்வான் ஜேதுமாச்வப்ரயத்னத: ।
தேஷு த்வௌ மிளிதௌஸ்யாதாம் சேத்தயோ: க: புரோவஸேத் || 16

புஷ்பத்தை வர்ஷித்தார்கள். (3-5) பிரளயகால மேகங்களின் சப்தம் போல் மிகுந்த வாத்ய கோஷம் உண்டாயிற்று. சூரியனுடைய வெய்யிலை தடுக்கும் ஏராளமான குடைகளும் சாமரங்களும் வரிசையாய் பிடிக்கப்பட்டன. (6) மதுரமான வாக்குகளை உடைய கட்டியக்காரர்கள் ஸ்ரீ முருகனுடைய பல குணங்களைப் பாடினார்கள். பிறகு எல்லா பூதர்களும் கூடிக்கொண்டு, கொடூர நடத்தையுடையவர்களும் மகா பலிஷ்டர்களும் அனேகம் தலைகளையும் கைகளையும் உடையவர்களும் மகா மாயாவிகளும் மஹாபாபிகளுமான ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள அசுரர்களும் வந்து விட்டார்களே! (7-8) ஒவ்வொருவர்களும் எல்லா லோகங்களையும் சாப்பிடுவதற்கு வல்லவர்கள். அப்படியே எல்லா அண்டங்களையும் நடுங்கச் செய்ய வல்லவர்கள். (9) இவர்கள் நெருப்புப் பொரி பறக்கின்ற பெரிய கண்களை உடையவர்கள்: ஸமுத்ரம் போல் பெரிய வாயை உடையவர்கள். சந்திர சூர்யர்கள் நக்ஷத்திரங்கள் இவர்களுடைய மார்கங்களை தொடுகின்ற தலைகளை உடையவர்கள் பலிஷ்டர்கள் (10) இவர்கள் எல்லோரும் பாவியான சிங்கமுகன் கொடியவனான பானுகோபன் தாரகன் அக்னிமுகன் மகாசுரனான யாளிமுகன் (11) ஸுந்தன் உபஸுந்தன் மது கைடபன் பலிஷ்டனான ஜலந்திரன் மகிஷாஸுரன் (12) இவர்களைப் போன்ற கொடியவர்களும் மிகுந்த பல பராக்கிரமம் உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ப்ரும்மா விஷ்ணு மஹேந்திரன் திக்பாலகர்கள் இவர்களுடைய ஆயுதங்களை தரிக்கின்றவர்கள். (13) இவ்விதமாய் அளவற்ற கோடி சங்க்யையுள்ள பாவிகள் கூடி இருக்கிறார்களே ஓர் அண்டத்திலுள்ள அசுரர்களே நம் எல்லோரையும் மிகத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்களே. (14) ஆகையால் நம் யாவருக்கும் உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ளுவது எவ்வாறு முடியும். பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் முயற்சி இன்றியே ஜயிப்பதற்கு எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள அசுரர்களில் ஒருவனே போதுமானது. அப்படியிருக்கையில்

वीरास्सेनाधिपाश्चैतौ विजेतुं नपरीवृढाः । युध्यन्तां वृक्षपाषाणैरस्माकं कात्र शक्तिता ॥ १७
चतुरंगबलंचेत्स्यात् प्रवृत्तं योद्धुमासुरम् । तदावीराश्च सेनेशास्तृणं वायुगतं यथा ॥ १८
भ्रमिष्यंति तथा सर्वे वीरबाहुर्यदि स्थितः । सोऽपि त्यक्तबलोऽभ्येति पराभवमसंशयम् ॥ १९
स्थातुमत्र गुहः साक्षात्समर्थस्सर्वदैत्यहा । पलायितुमिहास्माभिरवकाशो न लभ्यते ॥ २०
कृत्वा युद्धमिहेदानीं मरिष्यामो यथाबलम् । इत्थमुक्त्वा मिथस्तानि प्रवृत्तानि रणे द्विजाः ॥ २१
वीरास्सेनाधिपा दैत्यान्वीक्ष्याद्यास्मद्बलं गतम् । इतीरयित्वा तेऽन्योन्यमुपचक्रमिरे रणम् ॥ २२
तदेन्द्रप्रमुखादेवा विष्णुमीक्ष्य वचोऽब्रुवन् । हर्तुमेतान्महापापान् असुरान् केशवाखिलान् ॥ २३
गुहेनानेकदिवसा व्यपयाता न संशयः । कदा शूरवधो भावि कदावा देवमोचनम् ॥ २४
कदाऽस्मद्दुःखनाशो वा पदप्राप्तिः कदाचन । न लभ्यते किमस्माभिरेतत्सर्वं हि जीविभिः ॥ २५
इति तेषां वचः श्रुत्वा विष्णुराह सुरानिमान् । साक्षात्परशिवोऽस्माकं कर्ता नेता च शङ्करः ॥ २६

வீராஸ்ஸேனாதிபாச்சைதௌ விஜேதும் நபரீப்ருடா: ।
யுத்யந்தாம் வ்ருக்ஷபாஷாணை: அஸ்மாகம் காத்ரசக்திதா ॥ 17
சதுரங்க பலம் சேத்ஸ்யாத் ப்ரவ்ருத்தம் யோத்துமாஸுரம் ।
ததா வீராச்சஸேநேசா: த்ருணம் வாயுகதம் யதா ॥ 18
ப்ரமிஷ்யந்தி ததா ஸர்வே வீரபாஹுர் யதி ஸ்தித: । ஸோபித்யக்த பலோப்யேதி பராபவ மஸம்சயம் 19
ஸ்தாதுமத்ர குஹஸ்ஸாக்ஷாத் ஸமர்த்தஸ்ஸர்வ தைத்யஹா ।
பலாயிதுமிஹாஸ்மாபி: அவகாசோ ந லப்யதே ॥ 20
க்ருத்வாயுத்தமிஹேதாநீம் மரிஷ்யாமோ யதாபலம் ।
இத்தமுக்த்வாமிதஸ்தாநி ப்ரவ்ருத்தாநி ரணேத்விஜா: ॥ 21
வீராஸ்ஸேனாதிபா தைத்யான் வீக்ஷ்யாத்யாஸ்மத் பலம் கதம் ।
இதிரயித்வா தேந்யோந்யம் உபசக்ரமிரே ரணம் ॥ 22
ததேந்த்ர ப்ரமுகா தேவா: விஷ்ணுமீக்ஷ்ய வசோ ப்ருவன் ।
ஹர்துமேதான் மஹாபாபான் அஸுரான் கேசவாகிலான் ॥ 23
குஹேநாநேக திவஸா வ்யபயாதாநஸம்சய: । கதா சூரவதோபாவி கதாவா தேவ மோசனம் ॥ 24
கதாஸ்மத்துக்கநாசோவா பத ப்ராப்தி: கதாசன । நலப்யதே கிமஸ்மாபி: ஏதத்ஸர்வம்ஹி ஜீவிபி: ॥ 25
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா விஷ்ணுராஹ ஸுராநிமான் ।
ஸாக்ஷாத்பரசிவோஸ்மாகம் கர்தா நேதாச சங்கர: ॥ 26

அவர்களில் இருவர் சேர்ந்துவிட்டால் அவர்கள் முன் யார்தான் நிற்கமுடியும். (15-16) வீரர்களும் ஸேனாதிபர்களும்கூட அவர்களை ஜயிக்க சக்தியற்றவர்கள். அப்படியிருக்க மரங்களாலும் கல்லுகளாலும் யுத்தம் செய்பவர்களான நமக்கு திறமையேது. (17) அப்படிப்பட்ட அசுரர்களின் சதுரங்க சைன்யமும் யுத்தத்திற்கு துடங்கிவிட்டால் அப்பொழுது வீரர்களும் ஸேனாதிபர்களும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட துரும்பு போல் (18) எல்லோரும் சுற்றுவார்கள். ஒரு சமயம் வீரபாகு யுத்தத்திற்கு வந்தபோதிலும் அவரும் பலம் குறைந்து நிச்சயம் அவமதிப்பை அடைவார். (19) ஆனால் ஸகல அசுரர்களையும் கொல்லும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ முருகன் ஒருவர்தான் இங்கு நின்று யுத்தம் செய்யத் தகுதியுள்ளவர். நாம் எங்கேயாகிலும் ஓடுவதற்குக்கூட இடைவெளி கிடைக்கவில்லை. (20) ஆகையால் பலமுள்ள மட்டில் இப்பொழுது யுத்தம் செய்து இங்கேயே மரணமடைவோம். ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறாக பூதர்களெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொண்டு சண்டைக்கு அரம்பித்தார்கள். (21) வீரர்களும் சேனாதிபர்களும் அவ்வசுரர்களைப் பார்த்து இப்போது நம் வலிமையெல்லாம் போனதுதான் என்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தார்கள் (22) அப்போது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் விஷ்ணுவைப் பார்த்துக் கூறினார்கள். ஓ கேசவா! மஹாபாபிகளான இந்த எல்லா அசுரர்களையும் கொல்லுவதற்கே(23) முருகனால் பல நாட்கள் கழிக்கப்பட்டன. இது நிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயம். எப்பொழுதுதான் சூரனைக் கொல்ல முடியும்? எப்போதுதான் தேவர்களுக்கு விடுதலை ஏற்படும் (24) எப்போது நமது துக்கம் விலகும்? எப்போதுதான் நமது ஸ்தானம் கிட்டுமோ? நாம் உயிரோடிருப்பதற்குள் நமக்கு இவையெல்லாம் கிட்டாமல் போய் விடுமோ என்னவோ? என இவ்வாறு தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணு அவர்களைப் பார்த்துக் கூறினர். நமக்கு கர்தாவும், ரக்ஷிப்பவரும் சுகத்தை கொடுப்பவருமான ஸாக்ஷாத்

षण्मुखाख्यां स्वयं कृत्वा देवान्रक्षितुमागतः । लीलया योऽखिलाँल्लोकानण्डानि सहदेहिभिः ॥ २७
दर्शयामास चात्मीयदेहरोमसु षण्मुखः । पञ्चकृत्यकृतस्तस्य संहर्तुरखिलद्विषाम् ॥ २८
अमीषां हनने भारः कोवास्याद्दितिजन्मनाम् । क्षणमात्रेण तानेतान् संहरिष्यत्ययं गुहः ॥ २९
युष्माभिरमरास्सर्वे विस्मृतो महिमाऽस्यवै । शिशुबुद्धिं विशेषेण करोषि त्वं पुरन्दर ॥ ३०
सर्वाण्डाधिपतौ तस्मिन् गुहे परमपावने । तपोमहिम्ना केनापि सुराणां नस्समागतः ॥ ३१
ईदृशं मङ्गलाकारं गृहीत्वा देवनायकः । मंदस्मितेन कोपेन शापेनायोधनेनवा ॥ ३२
क्षणेन हन्तुं शूरादीनयं शक्तोऽसुरान्परान् । को विजानाति देवस्य बलं परममद्भुतम् ॥ ३३
धृत्वायुधानि भूतानि वीरान् बलपराक्रमान् । लीलया मेळयित्वात्र युद्धायागतवान् खलु ॥ ३४
हत्वाऽसुरान् क्षणेनैतान् हनिष्यत्यसुराधिपम् । शृणुध्वममरास्सर्वे सत्यं सत्यं मयोदितम् ॥ ३५
इति विष्णुवचः श्रुत्वा पुरंदरमुखास्सुराः । त्यक्त्वा शङ्कां हृदंभोजे ध्यायन्तो देवनायकम् ॥ ३६

ஷண்முகாக்யாம் ஸ்வயம் க்ருத்வா தேவான் ரக்ஷிதுமாகத: |
லீலயாயோகிலான் லோகான் அண்டாநி ஸஹ தேஹிபி: || 27
தர்சயாமாஸ சாத்மீய தேஹரோமஸு ஷண்முக: |
பஞ்சக்ருத்ய க்ருதஸ்தஸ்ய ஸம்ஹர்த்து ரகிலத்விஷாம் || 28
அமீஷாம் ஹனனே பார: கோவாஸ்யாத் திதிஜன்மனும் |
க்ஷணமாத்ரேண தாநேதான் ஸம்ஹரிஷ்யத்யயம் குஹ: || 29
யுஷ்மாபிரமராஸ்ஸர்வே விஸ்ம்ருதோ மஹிமாஸ்யவை | சிசுபுத்திம் விசேஷேண கரோஷித்வம் புரந்தர 30
ஸர்வாண்டாதிபதௌ தஸ்மின் குஹே பரம பாவநே | தபோமஹிம்னு கேநாபி ஸுராணும் நஸ்ஸமாகத:||
ஈத்ருசம் மங்களாகாரம் க்ருஹித்வா தேவ நாயக: | மந்தஸ்மிதேந கோபேந சாபேநாயோதநே நவா || 32
க்ஷணேந ஹந்தும் சூராதீன் அயம் சக்தோ ஸுரான் பரான் |
கோ விஜாநாதி தேவஸ்ய பலம் பரமமத்புதம் || 33
த்ருத்வாயுதாநிபூதாநி வீரான் பல பராக்ரமான் | லீலயா மேளயித்வாத்ர யுத்தாயாகதவான் கலு || 34
ஹத்வா ஸுரான் க்ஷணைநைதான் ஹநிஷ்யத்ய ஸுராதிபம் |
ச்ருணுத்வமமராஸ்ஸர்வே ஸத்யம் ஸத்யம் மயோதிதம் || 35
இதி விஷ்ணுவச: ச்ருத்வா புரந்தரமுகாஸ்ஸுரா: |
த்யக்த்வா சங்காம் ஹ்ருதம் போஜே த்யாயந்தோ தேவநாயகம் | 36

பரமசிவன் (25–26) தேவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக தானே ஷண்முகனென்ற பெயரை வஹித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறுர். இந்த ஸ்ரீ ஷண்முகர் விளையாட்டாகவே தனது சரீரத்தின் ரோமகூபங்களில் ஸகல ப்ராணிகளோடு கூட எல்லா உலகங்களையும் காட்டினுரோ? எல்லா சத்ருக்களையும் ஸம்ஹரிப்பவரும், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், அனுக்ரஹம், திரோதானம் ஆகிய பஞ்ச க்ருத்யங்களை செய்கின்ற அந்த பரமாத்மாவுக்கு இந்த அசுரர்களைக் கொல்லுவதில் பாரம் யாது? அந்த ஸ்ரீ குஹன் க்ஷண நேரத்தில் இந்த அசுரர்கள் யாவரையும் கொன்று விடுவார், (27–29) ஓ தேவர்களே! உங்களால் அந்த முருகனுடைய சிறந்த மஹிமையானது மறக்கப்பட்டதல்லவோ? ஓ இந்திரா! எல்லா அண்டங்களுக்கும் அதிபரும், பரம பரிசுத்தருமான ஸ்ரீகுஹனிடத்தில் நீ சிறுவனென்ற புத்தியை விசேஷமாகச் செய்கிறுய். தேவர்களான நமது சிறந்த தவத்தின் மஹிமையால் தேவர்களுக்கு நாயகனுன ஸ்ரீமுருகன் இவ்வாறுன மங்கள உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்துள்ளார். இந்த ஸ்ரீதேவநாயகன் தனது புன்சிரிப்பாலோ, கோபத்தாலோ, சாபத்தாலோ யுத்தத்தாலோ (30 32) ஓர் நொடியில் சூரன் முதலிய சத்ருக்களான எல்லா அசுரர்களையும் கொல்ல சக்தியுள்ளவர். அப்படிப்பட்ட தேவனுன ஸ்ரீமுருகனுடைய மிக ஆச்சரியமான பராக்கிரமத்தை யார்தான் அறிவார்? (33) எல்லா ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு பூதவர்களையும் மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளான வீரர்களையும் விளையாட்டாக சேர்த்துக்கொண்டு அவர் இங்கு யுத்தத்திற்காக வந்திருக்கிறுர். (34) ஓர் க்ஷணத்தில் இந்த அசுரர்கள் யாவரையும் கொன்று அசுர மன்னனுன சூரனையும் ஸம்ஹரிக்கப் போகிறுர் ஓ தேவர்களே! கேளுங்கள். நான் கூறியதெல்லாம் ஸத்யம்! ஸத்யம்!! (35) இவ்விதம் விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக் கேட்ட இந்திரன் முதலிய எல்லா தேவர்களும் ஸந்தேகம் நீங்கி ஸத்யஞான ஆனந்தரூபியும் ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்கின்றவருமான

सत्यज्ञानानंदमयं सर्वशत्रुनिबर्हणम् । विष्णुना ब्रह्मणा सार्धं प्राप्य स्कन्दान्तिकं सुराः ॥ ३७
अनुसृत्य गुहं तेन ययुस्सर्वेऽसुरार्णवे । दृष्ट्वैतन्मन्दहासेन विवेशायोधनस्थलम् ॥ ३८
गुहस्सर्वैस्सुरैस्सार्धं वीरबाहुमुखैरपि । तदाभवन्महाघोरं भूतानामसुरैर्भृशम् ॥ ३९
वृक्षपर्वतपाषाणवर्षाणां तुमुलं द्विजाः । क्वचित्सेनापतीनां च वीराणामेकतस्तथा ॥ ४०
भंगमापुस्तदा दैत्यैः परिभूता इमेऽखिलाः । वीरबाहुस्तदा तूर्णं गृहीत्वा धनुरुन्नतम् ॥ ४१
प्रयुज्य सुबहून् बाणान्हत्वा दैत्यान्बहून् क्षणात् । पराभवं गतः प्राप निकटं षण्मुखस्य सः ॥ ४२
तदा दैत्या महाघोरा गुहं प्रावृत्य पापिनः । बालोऽयं नितरां काऽस्य शक्तिर्युद्धाय सांप्रतम् ॥ ४३
इति ब्रुवन्तः पापिष्ठा दण्डांश्चक्राणि भूरिशः । कुलिशानिच शूलानि शक्तीरस्त्रमुखान्यपि ॥ ४४
ववर्षुः कृतसंरावा युगपद्दानवा भृशम् । वीक्ष्य तान्पापिनः कोपात्सुब्रह्मण्यस्सुरेश्वरः ॥ ४५
आनमय्य धनुर्घोरं योजयित्वाज्ययासह । अकरोच्छिञ्जिनीरावं प्रळयांबुदमेघवत् ॥ ४६

ஸத்யக்ஞானானந்தமயம் ஸர்வ சத்ரு நிபர்ஹணம் |
விஷ்ணுனா ப்ரம்மணாஸார்தம் ப்ராப்ய ஸ்கந்தாந்திகம் ஸுரா: || 37
அனுஸ்ருத்ய குஹம் தேந யயுஸ்ஸர்வே ஸுரார்ணவே |
த்ருஷ்ட்வைதந்மந்தஹாஸேந விவேசாயோதநஸ்தலம் || 38
குஹஸ்ஸர்வைஸ்ஸுரைஸ்ஸார்த்தம் வீரபாஹுமுகைரபி |
ததா பவன் மஹாகோரம் பூதாநாமஸுரைர் ப்ருசம் || 39
வ்ருக்ஷபர்வத பாஷாண வர்ஷாணாம் துமுலம் த்விஜா: |
க்வசித் ஸேனாபதீநாம் ச வீராணாமேகதஸ்ததா || 40
பங்கமாபுஸ்ததா தைத்யை: பரிபூதா இமேऽகிலா: |
வீரபாஹுஸ்ததா தூர்ணம் க்ருஹீத்வா தனுருன்னதம் || 41
ப்ரயுங்க்வா ஸுபஹூன் பாணான் ஹத்வா தைத்யான் பஹூன் க்ஷணாத் |
பராபவம் கத: ப்ராப நிகடம் ஷண்முகஸ்ய ஸ: || 42
ததா தைத்யா மஹா கோரா: குஹம் ப்ராவ்ருத்ய பாபிந: |
பாலோயம் நிதராம் காஸ்ய சக்திர் யுத்தாய ஸாம்ப்ரதம் || 43
இதி ப்ருவந்த: பாபிஷ்டா: தண்டான்சக்ராணி பூரிச: | குலிசாநிச சூலாநி சக்திரஸ்த்ர முகாந்யபி || 44
வவர்ஷு: க்ருதஸம்ராவா: யுகபத்தாநவாப்ருசம் |
வீக்ஷ்யதான் பாபிந: கோபாத் ஸுப்ரம்மண்யஸ்ஸுரேச்வர: || 45
ஆனமய்ய தனுர்கோரம் யோஜயித்வா ஜ்யயா ஸஹ | அகரோச்சிஞ்ஜிநீராவம் ப்ரளயாம்புத மேகவத் 46

ஸ்ரீதேவநாதனை ஹ்ருதயகமலத்தில் த்யானம் செய்துகொண்டு விஷ்ணு ப்ரும்மா இவர்களோடுகூட ஸ்ரீமுருகன் ஸமீபம்வந்து, (36-37) ஸ்ரீ முருகனைப் பின்தொடர்ந்து அவரோடுகூட கடல்போன்ற அசுரக் கூட்டத்திற்கு வந்தார்கள். ஸ்ரீ முருகன் மந்தஹாஸத்தோடு இவை யாவற்றையும் பார்த்து வீரபாகு முதலிய வீரர்களோடும் தேவர்களோடும் யுத்தரங்கம் சேர்ந்தார். ஓ முனிவர்களே! மரங்களையும் மலைகளையும் கல்களையும் வர்ஷிக்கின்ற பூதர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் அப்பொழுது ஓரிடத்தில் கொடிய யுத்தம் உண்டாயிற்று. அவ்விதமே மற்றோரிடத்தில் வீரர்களுக்கும் அசுரப்படைத் தலைவர்களுக்கும் சண்டை ஏற்பட்டது. (38-40) அப்பொழுது பூதர்கள் யாவரும் அசுரர்களால் முறியடிக்கப்பட்டு அபஜயமடைந்தார்கள். பிறகு வீரபாகு உன்னதமான வில்லை சீக்கிரம் எடுத்துக்கொண்டு, (41) ஏராளமான பாணங்களை ப்ரயோகித்து ஓர் நொடியில் பல அசுரர்களைக் கொன்று முடிவில் தோல்வியடைந்து ஸ்ரீ முருகன் ஸமீபம் வந்தார். (42) பிறகு மிகக் கொடியவர்களும் பாவிகளுமான அசுரர்கள் ஸ்ரீ குஹனை சூழ்ந்துகொண்டு இவன் மிகச் சிறுவன் இவனுக்கு இப்போது யுத்தம் செய்வதற்கு என்ன திறமை இருக்கிறது. (43) என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த பாதகர்கள் தண்டங்கள், சக்கிரங்கள், வஜ்ஜிராயுதங்கள், சூலங்கள், வேல்கள், சிறந்த அஸ்திரங்கள் முதலியவைகளை (44) மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் மிகுதியாய் வர்ஷித்தார்கள். தேவச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யர் பாவிகளான அவ்வசுரர்களைப்பார்த்து, (45) கொடூரமான வில்லை வளைத்து நாணோடு சேர்த்து

तदाकर्ण्य महाघोरं चतुरंगबलं तदा । पपात भूमौ मोहेन दैत्यानां ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४७
मुक्त्वाऽस्त्राणि बहून्याशु पादान् बाहून् शिरांस्यपि । वक्षांसि दोंषि दैत्यानां छित्वा छित्वा महीतले ॥ ४८
पातयामास धर्मात्मा गिरीन्वृत्रश्रवा इव । अश्वानां पादवालानि कन्धरानपि मन्धरान् ॥ ४९
चक्राणि केतून् स्तंभांश्च रथानां महतां तथा । दंतिनांच दन्तशुण्डान् पादवालकमस्तकान् ॥ ५०
तथा ध्वजानि छत्राणि चामराण्यायुधान्यपि । भूषणानि विचित्राणि किरीटानि महान्त्यपि ॥ ५१
छित्वा ततान दैत्यानाममरेशो महीतले । स्वर्गं व्यानशिरेऽस्त्राणि गुहस्यामिततेजसः ॥ ५२
ब्राह्मं लोकं तथा विष्णोः भूलोकमपि भूसुराः । पाताळमण्डभित्तिंच नभोदिग्वलयं तथा ॥
अमारयंस्तदा दैत्यान् बहूनत्रसमागतान् ॥ ५३

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

ததா கர்ண்ய மஹாகோரம் சதுரங்கபலம் ததா ।
பபாத பூமௌ மோஹேந தைத்யாநாம் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 47
முக்த்வாஸ்த்ராணி பஹூந்யாசு பாதான் பாஹூன் சிராம்ஸ்யபி ।
வக்ஷாம்ஸி தோம்ஷி தைத்யாநாம் சித்வா சித்வா மஹீதலே ॥ 48
பாதயாமாஸ தர்மாத்மா கிரீன் வ்ருத்தச்ரவா இவ । அச்வாநாம் பாதவாலாநி கந்தராநபி மந்தரான் ॥ 49
சக்ராணி கேதூன் ஸ்தம்பாம்ச்ச ரதாநாம் மஹதாம் ததா ।
தந்திநாம்ச ததச்சுண்டான் பாதவாலக மஸ்தகான் ॥ 50
ததா த்வஜாநி சத்ராணி சாமராண்யாயுதாந்யபி । பூஷணாநி விசித்ராணி கிரீடாநி மஹாந்த்யபி ॥ 51
சித்வா ததாந தைத்யாநாம் அமரேசோ மஹீதலே ।
ஸ்வர்கம் வ்யாநசிரேஸ்த்ராணி குஹஸ்யாமித தேஜஸ: ॥ 52
ப்ராம்மம் லோகம் ததா விஷ்ணோ: பூலோகமபி பூஸுரா: । பாதாள மண்டபித்திம்ச நபோ திக்வலயம் ததா
அமாரயம்ஸ்ததா தைத்யான் பஹூநத்ர ஸமாகதான் ॥ 53

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஏகோநத்ரிம்சோத்யாய:

ப்ரளயகால மேகம்போல் குணத்வனி செய்தார். (46) ஓ முனிவர்களே! அசுரர்களின் சதுரங்க சைன்யமும் அப்பொழுது அக்கொடூரமான சப்தத்தைக்கேட்டு மோஹத்தால் பூமியில் விழுந்தது. (47) தர்மாத்மாவான ஸ்ரீ முருகன் அநேகம் அஸ்திரங்களை வேகமாய் ப்ரயோகித்து இந்திரன் மலைகளை துண்டித்ததுபோல் அந்த அசுரர்களுடைய கால்கள், கைகள், தலைகள், மார்புகள், புஜங்கள் இவைகளையெல்லாம் வெட்டி வெட்டி பூமியில் தள்ளினார். மேலும் அந்த தேவேசன் குதிரைகளுடைய வால்கள், கொழுத்த கழுத்துகள் இவைகளையும், (48-49) அதேவிதமாய் பெரிய தேர்களின் சக்கிரங்கள், ஆலவட்டங்கள் த்வஜஸ் தம்பங்கள் இவைகளையும், யானைகளுடைய கொம்புகள், துதிக்கைகள், கால்கள், வால்கள், மஸ்தகங்கள் இவைகளையும், (50) அசுரர்களுடைய த்வஜங்கள், குடைகள், சாமரங்கள், ஆயுதங்கள், விசித்திரமான ஆபரணங்கள், பெரிய கிரீடங்கள் முதலியவைகளையும் துண்டித்து பூமியில் பரத்தினார். ஓ முனிவர்களே! அளவற்ற பராக்கிரமங்களையுடைய ஸ்ரீ முருகனுடைய அஸ்திரங்கள் ப்ரும்மலோகம் விஷ்ணுலோகம் பூலோகம் பாதாளம் அண்டபித்தி ஆகாசம் சக்கிரவாளகிரி முதலிய எல்லா இடங்களிலும் பரவி அங்குள்ள எல்லா அசுரர்களையும் கொன்றன. (51–53)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ त्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री गुहेन शूर सैन्य वधः ॥

मुक्त्वा देवानृषीनन्यान् बहुधा ब्राह्मणोत्तमाः । प्रस्थितानि (मथितानि) शिरांस्येषां स्वर्भानोश्चशिरोयथा ॥ १
तैरेवपूरितं विश्वं जगदेतच्चराचरम् । दैत्यानां छिन्नहस्तस्थान्यायुधानि तदासुरान् ॥ २
प्रनुन्नानि शरैस्तस्य पतित्वा मारयन्बहून् । एवं नाना प्रकारेण मृता एतेऽसुराधमाः ॥ ३
दृष्ट्वैतद्देवतास्सर्वा ब्रह्म विष्णुपुरोगमाः । आपुस्संतोष मत्यन्तं वीरास्सेनाधिपाश्च ते ॥ ४
प्रथमं दानवान्सर्वान् आगतान् ददृशुः पुनः । न संहारं कृतं तेन गुहेन क्षणमात्रतः ॥ ५
मृतान् सर्वत्र पतितान् केवलं ददृशुः किल । प्रीत्या परमया चक्रुः स्तोत्रमेते सुरैस्सह ॥ ६
इत्थं मृतेषु सर्वेषु दानवेषु दुरात्मसु । अवकाशमवाप्याशु पुनरण्डान्तरासुराः ॥ ७
आपूरयन्यथा पूर्वमण्डमेतन्महाबलाः । सर्वदैत्याधिपं शूरं दृष्ट्वा तं पापकर्मिणम् ॥ ८
चक्रुः कोलाहलारावान् सर्वे तत्र समागताः । मृतासुरकबन्धेषु विस्तृतेषु महीतले ॥ ९

॥ அத த்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகன் சூரனுடைய சைன்யங்களை வதைத்தல்.

முக்த்வா தேவாந்ருஷீநந்யான் பஹுதா ப்ராம்மணோத்தமா: ।
ப்ரஸ்திதாநி (மதிதாநி) சிராம்ஸ்யேஷாம் ஸ்வர்பானோச்ச சிரோயதா ॥ 1
தைரேவ பூரிதம் விச்வம் ஜகதேதச்சராசரம் ।
தைத்யாநாம் சின்னஹஸ்தஸ்தாநி ஆயுதாநி ததா ஸுரான் ॥ 2
ப்ரணுன்னாநி சரைஸ்தஸ்ய பதித்வா மாரயன் பஹூன் ।
ஏவம் நாநா ப்ரகாரேண ம்ருதா ஏதே ஸுராதமா: ॥ 3
த்ருஷ்ட்வைதத் தேவதாஸ்ஸர்வா: ப்ரம்மவிஷ்ணுபுரோகமா: ।
ஆபுஸ்ஸந்தோஷமத்யந்தம் வீராஸ்ஸேனாதிபாச்ச தே ॥ 4
ப்ரதமம் தாநவான் ஸர்வான் ஆகதான் தத்ருசு: புன: ।
ந ஸம்ஹாரம் க்ருதம் தேந குஹேன க்ஷணமாத்ரத: ॥ 5
ம்ருதான் ஸர்வத்ர பதிதான் கேவலம் தத்ருசு: கில ।
ப்ரீத்யா பரமயா சக்ரு: ஸ்தோத்ரமேதே ஸுரைஸ்ஸஹ ॥ 6
இத்தம் ம்ருதேஷு ஸர்வேஷு தாநவேஷு துராத்மஸு । அவகாச மவாப்யாசு புனரண்டாந்தராஸுரா: 7
ஆபூரயந்யதாபூர்வம் அண்டமேதன் மஹாபலா: ।
ஸர்வதைத்யாதிபம் சூரம் த்ருஷ்ட்வா தம் பாபகர்மிணம் ॥ 8
சக்ரு: கோலாஹலாராவான் ஸர்வே தத்ர ஸமாகதா: ।
ம்ருதாஸுர கபந்தேஷு விஸ்த்ருதேஷு மஹீதலே ॥ 9

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது தேவர்கள் ரிஷிகள் தவிர மற்ற யாவருடைய தலைகளும் ராகுவின் தலைபோல் வெட்டப்பட்டுக் கிளம்பின. (1) சராசரமான இவ்வுலகம்முழுவதும் அத்தலைகளாலே நிரம்பின. அசுரர்களுடைய வெட்டுண்ட கைகளிலுள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் ஸ்ரீ முருகனுடைய பாணங்களால் ஏவப்பட்டு விழுந்து அனேகம் அசுரர்களைக் கொன்றன. இவ்விதம் பலவிதமாய் அந்த அசுராதமர்கள் யாவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். (2-3) ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய ஸகல தேவர்களும் மற்றுள்ள வீரர்களும் ஸேனாதிபர்களும் இதைப்பார்த்து மிகுத்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (4) தவிரவும் முன் அசுரர்களை அங்குவந்து நிற்கும்போது பார்த்த அந்த தேவர்கள் (இமை கொட்டுதல் அற்றவர்களாயினும்) பிறகு அவர்கள் கொல்லப்பட்டு நான்கு பக்கங்களிலும் பிணங்களாகி விழுந்துகிடப்பதை மட்டிலும் கண்டார்களே அன்றி அந்த முருகனால் க்ஷணநேரத்தில் செய்யப்படுகின்ற ஸம்ஹாரத்தை காணவே இல்லை. அப்பொழுது அந்த வீரர்கள் எல்லாம் தேவர்களோடு சேர்ந்து மிகுந்த அன்போடு ஸ்ரீ முருகனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். (5-6) இவ்விதம் துராத்மாக்களான எல்லா அசுரர்களும் மடிந்தவுடன் முன் இடவெளி இல்லாமல் வரமுடியாதிருந்த மற்ற அண்டங்களிலுள்ள மஹாபலிஷ்டர்களான அசுரர்களெல்லாம் (7) இவ்வண்டத்திற்குவந்து முன்போலவே இந்த அண்டம் முழுமையும் நிரம்பினார்கள். எல்லா அசுரர்களும் அங்குவந்து ஸகல அசுரர்களுக்கும் தலைவனும் பாபச்செயலுள்ளவனுமான சூரபத்

कृत्वा पदानि तत्रत्यशोणितौघानतीत्य च । हनिष्यामो वयं शूर शत्रुमेनं रणस्थले ॥ १०
इति प्रतिज्ञां कृत्वा ते दृष्ट्वा स्कन्दमरिन्दमम् । बालोऽयं नितरां सेना ह्यागता दितिजन्मनाम् ॥ ११
अण्डान्तरेभ्यो हतवानेक एव रणस्थले । नसन्ति नागास्तुरगा बालस्यास्य रथादयः ॥ १२
इत्याश्चर्यं गताः पापाः परिवृत्य गुहं तदा । शूरस्यागमनादेनं हनिष्याम इति क्रुधा ॥ १३
ववर्षुर्निशितान्बाणानायुधानि महाबलाः । विचारमापुर्भूतानि वीरास्सेनाधिपास्तदा ॥ १४
तदा वायुमवेक्ष्यायं गुहः परमपावनः । स्मयमानमुखांभोजः प्राह गंभीरया गिरा ॥ १५
प्रेरयाशु रथं वायो पुरः पश्चाच्च मध्यतः । पार्श्वभागेषु वेगेन सर्वत्र क्षणमात्रतः ॥ १६
इति स्कन्दवचः श्रुत्वा तथेति रथमाशु सः । मुमोच भूतले व्योम्नि समुद्रेषु सरित्स्वपि (हरित्स्वपि)
लोकालोकेषु सर्वत्र रथमत्यन्तवेगिनम् । तत्र तत्र महाघोरान् अमारयदसौ शरैः ॥ १८
अनेककोटिसंख्याकैः अजेयान् शत्रुभिर्गुहः । ममार क्षणमात्रेण चतुरंगबलं तदा ॥ १९
मृतासुरै स्तदाभूमिः पतितै र्भारविह्वला । चकम्पे स्ववहच्छेषकंपनाद्वा द्विजोत्तमाः ॥ २०

க்ருத்வா பதானி தத்ரத்ய சோணிதௌகாநதீத்யச | ஹநிஷ்யாமோ வயம் சூரசத்ருமேனம் ரணஸ்தலே ||
இதி ப்ரதிக்ஞாம் க்ருத்வா தே த்ருஷ்ட்வா ஸ்கந்தமரிந்தமம் |
பாலோயம் நிதராம் ஸேநா ஹ்யாகதா திதிஜன்மநாம் || 11
அண்டாந்தரேப்யோ ஹதவான் ஏகஏவ ரணஸ்தலே | நஸந்தி நாகாஸ்துரகா பாலஸ்யாஸ்ய ரதாதய: ||
இத்யாச்சர்யம் கதா: பாபா: பரிவ்ருத்ய குஹம் ததா | சூரஸ்யாகமநாதேநம் ஹநிஷ்யாம இதிக்ருதா || 13
வவர்ஷுர் நிசிதான் பாணான் ஆயுதாநி மஹாபலா: | விசாரமாபுர்பூதாநி வீரா: ஸேநாதிபாஸ்ததா || 14
ததா வாயுமவேக்ஷ்யாயம் குஹ: பரமபாவந: | ஸ்மயமான முகாம்போஜ: ப்ராஹ கம்பீரயா கிரா || 15
ப்ரேரயாசு ரதம் வாயோ புர: பச்சாச்ச மத்யத: | பார்ச்வபாகேஷு வேகேந ஸர்வத்ர க்ஷணமாத்ரத: || 16
இதிஸ்கந்தவச: ச்ருத்வா ததேதி ரதமாசுஸ: |
முமோச பூதலே வ்யோம்னி ஸமுத்ரேஷு ஸரித்ஸ்வபி || 17
லோகாலோகேஷு ஸர்வத்ர ரதமத்யந்த வேகிநம் |
தத்ர தத்ர மஹாகோரான் அமாரயதஸௌ சரை: || 18
அனேக கோடி ஸங்க்யாகை: அஜேயான் சத்ருபிர்குஹ: | மமார க்ஷண மாத்ரேண சதுரங்கபலம்ததா 19
ம்ருதாஸுரைஸ்ததா பூமி: பதிதைர் பாரவிஹ்வலா |
சகம்பே ஸ்வவஹச்சேஷ கம்பநாத்தாத் த்விஜோத்தமா: || 20

மணைக்கண்டு கோலாஹல சப்தத்தை செய்தார்கள். பூமியில் விஸ்தாரமாய் குவிந்துகிடக்கின்ற இறந்த அசுரர்களின் முண்டங்கள்மீது (8-9) அடிவைத்துக்கொண்டு ரத்த ப்ரவாஹங்களை தாண்டி சூரனுக்கு எதிரியாகிய இவனை நாங்கள் யுத்தகளத்தில் கொல்லப்போகிறோம் (10) என ப்ரதிக்ஞை செய்து கொண்டு சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற ஸ்ரீ முருகனைப்பார்த்து அந்த அசுரர்கள் ஓஹோ! இவன் மிகச் சிறுவனாயிருக்கிறான் யுத்தகளத்தில் இவன் ஒருவனாக இருந்துகொண்டு மற்ற அண்டங்களிலிருந்துவந்த அசுர சேனைகளையெல்லாம் கொன்றிருக்கிறான். இச்சிறுவனுக்கு யானைகளில்லை. குதிரைகளில்லை. தேர் முதலியவைகளுமில்லை. (11-12) என மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்த பாபிகளான அந்த அசுரர்களெல்லாம் அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகனை சூழ்ந்துகொண்டு சூரன் வருவதற்கு முந்தியே இவனை நாம் கொன்றுவிடுவோம் எனக் கூறிக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் (13) மஹாபலவான்களான அசுரர்களெல்லாம் கூர்மை யுள்ள பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது பூதர்களும் வீரர்களும் சேனாதிபர் களும் மிகுந்த விசாரமடைந்தார்கள். (14) பிறகு மிகுந்த பரிசுத்தரான ஸ்ரீ முருகன் வாயுவைப்பார்த்து மந்தஹாஸத்துடன் கூடிய முகாம்புஜத்தை உடையவராய் கம்பீரமான வாக்கினால் கூறினார். (15) ஓ வாயுவே! எனது ரதத்தை முன்னும் பின்னும் நடுவிலும் பக்கங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் ஓர் க்ஷணத்தில் வேகமாய் ஓட்ட வேண்டும். (16) இவ்வாறான ஸ்ரீ முருகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட அந்த வாயு அப்படியே ஆகட்டுமெனச் சொல்லி வேகமுள்ள தேரை பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் ஸமுத்ரங் களிலும் நதிகளிலும் லோகா லோக பர்வதங்களிலும் வேகமாக ஓட்டினான். ஆங்காங்குள்ள மிக கோரர் களும் சத்ருக்களால் ஜயிக்கமுடியாதவர்களுமான அசுரர்களை ஸ்ரீ ஷண்முகன் அநேககோடிக் கணக்குள்ள அம்புகளால் கொன்றார். அப்பொழுது ஓர் நொடியில் சதுரங்க சைன்யமும் அழிந்தது. (17-19) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது மரித்து விழுந்த அசுரர்களால் பூமியானது மிகுந்த பாரத்தால் சுமத்தப்

तदासुरान् स्सारमेयाश्चखिदुः कुणपानिह । सखेटपाणयो व्योम्नि व्यरुचन् राहवो यथा ॥ २१
ग्रस्तसूर्येन्दु सुमहन्मण्डलादिति जन्मनाम् । भूतप्रेतपिशाचाश्च रथाकर्षणयन्त्रिताः ॥ २२
दैतेयानां महाघोराः प्रवृत्ता मांसभक्षणे । निर्गतानि गुहास्त्राणि शूलरूपेण कानिचित् ॥ २३
महापरशुरूपेण चक्राकारेण कानिचित् । वज्रशक्त्यग्निवाय्वादिरूपेणान्यानि भूसुराः ॥ २४
अपकृत्य तदामायां वीरत्वं दितिजन्मनाम् । तन्मुक्तदेवतास्त्राणि विश्वं व्यानशिरे जगत् ॥ २५
शरवेगमतीत्यैव तत्र तत्रामरेशितुः । रथोऽगमत् प्रणुन्नोऽयं वायुना शीघ्रगामिना ॥ २६
रथवेगं तदा दृष्ट्वा गुहस्यामिततेजसः । शराणां कार्मुकस्यापि सारथेश्च समर्थताम् ॥ २७
गुहस्य महिमावायं सारथेर्महिमा उत । अस्त्रादीनां जवोवास्यादित्यालोच्यामरास्तदा ॥ २८
आश्चर्यमापुरत्यन्तं ब्रह्मविष्णुपुरोगमाः । एवं क्षणेन तान् दैत्यानमारयदसौ गुहः ॥ २९
कुणपानि च सर्वत्र पतितानि महीतले । रक्तानि भुवमापूर्य पाताळमपि भूसुराः ॥ ३०
व्याप्नुवन्नितरामाशु नृत्यत्सु कुणपेष्विव । अनेककोटिसंख्येषु भीमरूपेषु सर्वतः ॥ ३१

ததா ஸுரான் ஸாரமேயா: சகிது: குணபாநிஹ ।
ஸகேடபாணயோ வ்யோம்நி வ்யருசன் ராஹவோ யதா ॥ 21
க்ரஸ்த ஸூர்யேந்துஸுமஹத் மண்டலாதிதி ஜன்மனும் । பூதப்ரேதபிசாசாச்ச ரதாகர்ஷண யந்த்ரிதா: ॥
தைதேயாநாம் மஹாகோரா: ப்ரவ்ருத்தா மாம்ஸபக்ஷணே ।
நிர்கதாநி குஹாஸ்த்ராணி சூலரூபேண காநிசித் ॥ 23
மஹாபரசுரூபேண சக்ராகாரேண காநிசித் । வஜ்ரசக்த்யக்னி வாய்வாதி ரூபேணாந்யாநி பூஸுரா: ॥ 24
அபக்ருத்ய ததா மாயாம் வீரத்வம் திதிஜன்மனும் ।
தன் முக்த தேவதாஸ்த்ராணி விச்வம் வ்யாநசிரே ஜகத் ॥ 25
சரவேகமதீத்யைவ தத்ர தத்ராமரேசிது: । ரதோகமத் ப்ரணுந்நோயம் வாயுநா சீக்ரகாமிநா ॥ 26
ரதவேகம் ததா த்ருஷ்ட்வா குஹஸ்யாமித தேஜஸ: ।
சராணும் கார்முகஸ்யாபி ஸாரதேச்ச ஸமர்த்ததாம் ॥ 27
குஹஸ்ய மஹிமாவாயம் ஸாரதேர் மஹிமா உத ।
அஸ்த்ராதீநாம் ஜவோவாஸ்யாத் இத்யாலோச்யாமராஸ்ததா ॥ 28
ஆச்சர்ய மாபுரத்யந்தம் ப்ரம்மவிஷ்ணு புரோகமா: ।
ஏவம் க்ஷணேந தான் தைத்யான் அமாரயதஸௌ குஹ: ॥ 29
குணபாநிச ஸர்வத்ர பதிதாநி மஹீதலே । ரக்தாநி புவமாபூர்ய பாதாளமபி பூஸுரா: ॥ 30
வ்யாப்னுவந்நிதராமாசு ந்ருத்யத்ஸு குணபேஷ்விவ । அனேககோடிஸங்க்யேஷு பீமரூபேஷு ஸர்வத: ॥

பட்டதாகி அதைத் தாங்கமுடியாத ஆதிசேஷனும் நடுக்கம் கொண்டபடியால் ஆட்டம் கொண்டது. இது கஷ்டம் (20) அப்பொழுது மரித்த அசுரர்களின் பிணங்களை நாய்கள் தின்றன. அசுரர்களுடைய துண்டிக்கப்பட்ட கேடயத்துடன்கூடிய கைகளெல்லாம் ஆகாசத்தில் சூரிய சந்திரர்களின் பெரிய மண்டலங்களை மறைக்கின்ற ராகுகள்போல் விளங்கின. தேரை இழுப்பதற்காக கட்டப்பட்ட மகா கோரங்களான பூதப்ரேத பிசாசுகள் (21-22) அந்த அசுரர்களுடைய மாம்சங்களை சாப்பிட தொடங்கின. ஓ முனிவர்களே! ஸ்ரீ முருகனுடைய கையால் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களில் சிலவை சூல உருவங்களாகவும் பெரிய கோடரி ரூபங்களாகவும் சிலவை சக்கிராயுதங்களாகவும் வஜ்ஜிராயுதம் சக்தி அக்னி வாயு இவர்களின் உருவங்களாகவும் (23-24) கிளம்பி அசுரர்களுடைய மாயை வீரம் அவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட தேவதாஸ்திரங்கள் இவைகளையெல்லாம் நாசம் செய்துவிட்டு சகல உலகங்களிலும் வ்யாபித்தன (25) அமரேசனுன ஸ்ரீ முருகனின் ரதமானது வாயுவினுல் ஓட்டப்பட்டு ஸ்ரீ முருகனுல் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களின் வேகத்தையும் அதிகரித்துச் சென்றது. (26) அப்பொழுது ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீ குஹனுடைய ரத வேகத்தையும் அம்பு வில் இவைகளின் வேகத்தையும் தேரோட்டியின் திறமையையும் பார்த்து, (27) ஆஹா! ஹா! இது ஸ்ரீ முருகனின் மகிமையா? இது சாரதியின் மகிமையா? அஸ்திரம் முதலியவைகளின் வேகம்தானு? என்று நினைத்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஸ்ரீ முருகன் இவ்விதமாய் ஓர் க்ஷணத்தில் எல்லா அசுரர்களையும் கொன்றுர். (28-29) பூமியில் எங்கும் பிணங்கள் விழுந்து கிடந்தன. ஓ முனிவர்களே! ரத்தங்கள் பூமியை நிரப்பி பாதாளத்திலும் (30) மிகுதியாய் வ்யாபித்தன. ஓ ப்ராம்மணேத்த

एवं मृतेषु सर्वेषु पापेषु ब्राह्मणोत्तमाः । पुनरण्डांतराद्दैत्याः प्राप्यैतत्पूर्ववद्भृशम् ॥ ३२
आपूरयन्महाघोरा स्सर्वायुधसमुज्वलाः । तानप्यमारयत् क्षिप्रं सर्वदैत्यविनाशकः ॥ ३३
पुनः पुन स्समायाता नेवमेव जघान सः । अण्डद्वारं शरैः कोपादाच्छादयदसौगुहः ॥ ३४
मार्गाभावात्तदादैत्याः नागताः खलु भूसुराः । ब्रह्माण्डभित्तिपर्यन्त मसुरैस्त्यक्तजीविभिः ॥ ३५
निर्ममे कुणपाकारो महान् गिरिरहो द्विजाः । अर्णवोऽपि तदा रक्तै रसुराणामजायत ॥ ३६
तमेनं पर्वतं स्कन्दः कृतमन्दशुचिस्मितः । भस्मीचकार कोपेन वीक्ष्य द्वादशलोचनैः ॥ ३७
स्फुरत्स्फुलिंगनिचयैः क्षणमात्रेण भूसुराः । अवकाशो यथापूर्वं सर्वत्र समजायत ॥ ३८
चेलुर्भस्मानि परितः केवलं विरळानिहि । तदा विष्णुमुखाः देवा महिमानं विलोक्य ते ॥ ३९
सुब्रह्मण्यस्य सन्तुष्टाः स्तुतिं चक्रुः सुपावनीम् । हत्वाऽसुरानिमान् पापान् रक्तार्णव परिप्लुतम् ॥ ४०
महान्तं कुणपाकारं पर्वतं क्षणमात्रतः । भस्मीचकार कोपेन केवलं नेत्रवह्निना ॥ ४१
शूरपद्मवधे तस्य कोऽतिभारो महेशितुः । इति ब्रुवंतस्तेऽन्योन्यं प्रणम्य परया मुदा ॥ ४२

ஏவம் ம்ருதேஷு ஸர்வேஷு பாபேஷு ப்ராம்மணோத்தமா: |
புனரண்டாந்தராத் தைத்யா: ப்ராப்யைதத் பூர்வவத் ப்ருசம் || 32
ஆபூரயன் மஹாகோரா: ஸர்வாயுத ஸமுஜ்வலா: | தாநப்யமாரயத் க்ஷிப்ரம் ஸர்வதைத்யவிநாசகம் || 33
புன:புனஸ்ஸமாயாதான் ஏவமேவ ஜகான ஸ: |
அண்டத்வாரம் சரை: கோபாத் ஆச்சாதயதஸௌ குஹ: || 34
மார்காபாவாத் ததா தைத்யான் ஆகதா: கலு பூஸுரா: |
ப்ரம்மாண்ட பித்திபர்யந்தம் அஸுரைஸ்த்யக்தஜீவிபி: || 35
நிர்மமே குணபாகார: மஹான் கிரிரஹோ த்விஜா: | அர்ணவோபி ததா ரக்தை: அஸுராணாமஜாயத ||
தமேநம் பர்வதம் ஸ்கந்த: க்ருதமந்த சுசிஸ்மித: | பஸ்மீசகாரகோபேந வீக்ஷ்ய த்வாதச லோசனை: || 37
ஸ்புரத் ஸ்புலிங்க நிசயை: க்ஷணமாத்ரேண பூஸுரா: | அவகாசோ யதா பூர்வம் ஸர்வத்ர ஸமஜாயத 38
சேலுர்பஸ்மாநி பரித: கேவலம் விரளாநி ஹி | ததா விஷ்ணுமுகா தேவா: மஹிமானம் விலோக்யதே || 39
ஸுப்ரமண்யஸ்ய ஸந்துஷ்டா: ஸ்துதிம் சக்ருஸ்ஸுபாவநீம் |
ஹத்வா ஸுராநிமான் பாபான் ரக்தார்ணவ பரிப்லுதம் || 40
மஹாந்தம் குணபாகாரம் பர்வதம் க்ஷணமாத்ரத: |
பஸ்மீசகார கோபேந கேவலம் நேத்ரவன்ஹிநா || 41
சூரபத்மவதே தஸ்ய கோதிபாரோ மஹேசிது: |
இதி ப்ருவந்தஸ்தேந்யோந்யம் ப்ரணம்ய பரயாமுதா || 42

மர்களே! இவ்விதமாய் பாபிகளான அந்த எல்லா அசுரர்களும் மடிந்து எல்லா இடங்களிலும் அநேக கோடி பிணங்கள் மிக பயங்கரமாய் கூத்தாடிக்கொண்டிருக்கும்போது மறுபடியும் மற்ற அண்டங்களிலிருந்து மற்றுமுள்ள அசுரர்கள் மகா கோரர்களாய் ஸகல ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு முன்போல் இந்த அண்டத்திற்குவந்து நிரம்பினார்கள். அவர்களையும் ஓர் நொடியில் எல்லா அசுரர்களையும் அழிக்கும் ஸ்ரீ முருகன் கொன்றார். (31-33) திரும்பத்திரும்பவந்த அசுரர்களை ஸ்ரீ முருகன் இவ்வாறே கொன்றார். அண்டத்தின் வாசற்படியையும் கோபம் கொண்டு பாணங்களால் அடைத்துவிட்டார். (34) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது வழியில்லாமல் போனதால் மற்ற அசுரர்கள் வரவில்லை ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது உயிரிழந்த அசுரர்களால் ப்ரம்மாண்டத்தின் சுவர்வரை பிணங்கள் மலைபோல் ஆக்கப்பட்டது. இன்னும் அசுரர்களின் ரத்தங்களால் ஓர் ஸமுத்திரம் உண்டாக்கப்பட்டது. (35-36) அந்த பிணங்களின் மலையை ஸ்ரீ ஷண்முகநாதர் மந்தஹாஸம் செய்துகொண்டு பன்னிரண்டு கண்களால் கோபம் கொண்டு பார்த்து அதிலிருந்து கிளம்பிய நெருப்பு பொறிகளால் ஓர் நொடியில் சாம்பலாக்கினார். எங்கும் முன்போல் இடைவெளி ஏற்பட்டுவிட்டது. (37-38) அப்பொழுது நான்கு பக்கங்களிலும் தூளித்துளியாக சாம்பல்கள் பறந்தன. பிறகு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரது மகிமையைப் பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டவர்களாகி மிக பரிசுத்தமான துதியைச் செய்தனர். மேலும் பாவிகளான இந்த அசுரர்களைக் கொன்று ரத்தக்கடலால் நனைக்கப்பட்ட (39-40) பிணங்களின் மலையைக் கோபம் கொண்டு நெருப்பினால் சாம்பலாக்கிய மஹேச்வரனை ஸ்ரீ முருகனுக்கு சூரபத்மனைக் கொல்வதில் என்ன பெரும் சுமை? என ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரித்தனர். (41-42) பிறகு

शूरपद्मा ततो देवं दृष्ट्वा कोपाग्निनाऽज्वलन् । चचालोपरि वार्ताभिर्भर्त्सयन् देवनायकम् ॥ ४३
प्रत्यग्रहीत्तं पापिष्ठं सुब्रह्मण्योऽमरेश्वरः । प्राह तं वचनं शूरो दैत्यानामधिपो गुहम् ॥ ४४
वरेण परमेशस्य मरणं नास्तिमे ध्रुवम् । कृतवन्तो मया युद्धं पराभवमिताः खलु ॥ ४५
देवानां वचनं श्रुत्वा मत्कर्षिं कुर्वतामिह । आगतोऽसि विचारेण हीनो बालोऽत्र संयुगे ॥ ४६
सेनां भवान्यतोऽस्माकं जघान सुरपक्षतः । न त्यजामि तमेनं त्वां धावन्तं यत्र कुत्रचित् ॥ ४७
इति तस्य वचः श्रुत्वा कुमारस्सुरनायकः । त्वया न वच्मि पापेन दैतेयाधम तावकम् ॥ ४८
भित्वा शरीरमस्त्राणि मामकानि वदन्तु तत् । क्रिययाऽसुरपापिष्ठ पश्य मे बलमद्भुतम् ॥ ४९
श्रुत्वा तदेतत्पापोऽयं मन्युना धनुरुन्नतम् । आनमय्य ज्यया साकं योजयित्वा शरान्परान् ॥ ५०
ववर्ष सुरसेनासु सारवत्स्वसुरोत्तमः । तदा भूतानि वीराश्च सेनेशैरपि संगताः ॥ ५१
तत्यजुस्सायकान् घोरान् युगपद्दानवंप्रति । छित्वैतानस्य शूरस्य पेतुर्बाणा बलेषु ते ॥ ५२

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे त्रिंशोऽध्यायः ॥

சூரபத்மா ததோ தேவம் த்ருஷ்ட்வா கோபாக்நிநாஜ்வலன் ।
சசாலோபரி வார்த்தாபி: பர்த்ஸயன் தேவநாயகம் ॥ 43
ப்ரத்யக்ரஹீத் தம் பாபிஷ்டம் ஸுப்ரம்மண்யோமரேச்வர: ।
ப்ராஹதம் வசனம் சூர: தைத்யாநாமதிபோகுஹம் ॥ 44
வரேண பரமேசஸ்ய மரணம் நாஸ்திமே த்ருவம் । க்ருதவந்தோ மயாயுத்தம் பராபவமிதா: கலு ॥ 45
தேவாநாம் வசனம் ச்ருத்வா மத்க்ருஷிம் குர்வதாமிஹ ।
ஆகதோஸி விசாரேண ஹீநோ பாலோத்ர ஸம்யுகே ॥ 46
ஸேநாம் பவான்யதோ ஸ்மாகம் ஜகான ஸுரபக்ஷத: ।
நத்யஜாமி தமேநம் த்வாம் தாவந்தம் யத்ரகுத்ர சித் ॥ 47
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா குமாரஸ்ஸுரநாயக: । த்வயா நவச்மி பாபேந தைதேயாதம தாவகம் ॥ 48
பித்வா சரீரமஸ்த்ராணி மாமகாநி வதந்து தத் । க்ரியயா ஸுரபாபிஷ்ட பச்யமே பலமத்புதம் ॥ 49
ச்ருத்வா ததேதத் பாபோயம் மன்யுனா தனுருன்னதம் ।
ஆநமய்ய ஜ்யயா ஸாகம் யோஜயித்வா சரான் பரான் ॥ 50
வவர்ஷ ஸுரஸேநாஸு ஸாரவத் ஸ்வஸுரோத்தம: । ததா பூதாநி வீராச்ச ஸேநேசைரபி ஸங்கதா: 51
தத்யஜுஸ்ஸாயகான் கோரான் யுகபத் தானவம் ப்ரதி ।
சித்வைதாநஸ்ய சூரஸ்ய பேதுர் பாணா பலேஷு தே ॥ 52

இதி ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்ரிம்சோத்யாய: ॥

சூரபத்மன் தேவனை நோக்கி மிகுந்த கோபத்தோடு ஜ்வலிக்கின்றவனாய் அந்த தேவநாதனை கொடிய வார்த்தைகளால் அதட்டிக்கொண்டே எதிர்த்து வரும்பொழுது (43) ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரும் பாவியான அந்த சூரனை எதிர்த்தார். தைத்யர்களுக்கு அதிபனான சூரபத்மன் அந்த ஸ்ரீ குஹனைக் கூறினான். (44) பரமேச்வரனது வரத்தால் எனக்கு சாவு இல்லை. இது நிச்சயம் மேலும் என்னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தவர்கள் எல்லோரும் தோல்வியை அடைந்தவர்களல்லவா ? (45) எனக்கு தொண்டு புரிந்து வந்த தேவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டு யோஜனையில்லாமல் சிறுவனான நீர் இங்கு யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறீர். (46) எங்களது சேனையை நீர் தேவபக்ஷபாதத்தினால் வதம் செய்ததால் நீர் எங்கு ஓடினாலும் உம்மை நான் விடப்போவதில்லை. (47) இவ்வாறான அவனது வார்த்தையைக்கேட்ட தேவநாதனான ஸ்ரீ முருகக் கடவுள் ஓ அசுரர்களுள் மட்டமானவனே! பாவியான உன்னுடன் நான் பேசப்போவதில்லை. (48) என்னுடைய அஸ்திரங்கள் உனது சரீரத்தைப் பிளந்து சொல்ல வேண்டிய பதிலைக் கூறட்டும். ஓ அசுர பாதகா! எனது ஆச்சரியமான பலத்தை செய்கையினால் பார். (49) பாவியான அந்த அசுரோத்தமன் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு கோபத்தோடு மிக உயரமான வில்லை வளைத்து நாணேற்றி சிறந்த பாணங்களை பலிஷ்டர்களான தேவஸேனைகள்மீது வர்ஷித்தான். அப்போது பூதகணங்களும் சூரர்களும் சேனாபதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து (50–51) ஒரே ஸமயத்தில் அந்த சூரன்மீது அநேகம் கொடிய அஸ்திரங்களை பிரயோகித்தார்கள். இந்த பாணங்களை சூரனது பாணங்கள் முறித்து விட்டு தேவசைன்யங்கள்மீது விழுந்தன. (52)

முப்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

श्री स्कन्देन देवसैन्य संरक्षणम् ॥

पलायन्त परे कृत्तशिरोवक्ष प्रदेशिनः । मम्रुरन्ये महामोहं गताखलु महीसुराः ॥ १
वीरबाहु मुखाः केचिद्ववर्षुस्सायकान् शितान् । कुण्ठीभावं गतास्तेऽपि पतित्वा तस्य वक्षसि ॥ २
ततः कोपेन शूरोऽयं मुक्त्वास्त्राणि बहून्यपि । अच्छिनत्तच्छरान् भीमान् पुनर्मुक्तान्महाबलः ॥ ३
छित्वा रथांस्तदीयानि कार्मुकाणि महान्त्यपि । पूरयामास दोर्वक्षस्सिरस्स्वपि परश्शतम् ॥ ४
कृत्वा कोलाहलं भूयो महाघोरं महासुरः । परिभ्रमण गत्यायं भर्त्सयामास तान् द्विजाः ॥ ५
तदा वीराः स्रवद्रक्तधाराप्लुतशरीरिणः । अपलायन् भृशं त्रस्ता स्स्रस्तात्मवसनायुधि ॥ ६
वीरबाहुर्महावीरः कोपादभ्येत्यतद्रथम् । बभञ्ज तद्धनुर्घोरं करवाळेन भूसुराः ॥ ७
तमेनमन्तिकं प्राप्तं करेणाताडयद्भृशम् । मुमोह ताडितस्तस्य भुजेनामरनायकः ॥ ८
दूतस्य हननं युक्तं नशूराणामिहेत्यसौ । गृहीत्वा पाणिना वीरं नुनोद व्योम्नि पादयोः ॥ ९

॥ அத ஏகத்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முருகன் தேவ சைன்யத்தை ரக்ஷித்தல்.

பலாயந்த பரே க்ருத்த சிரோ வக்ஷ ப்ரதேசிந: । மம்ருரந்யே மஹாமோஹம் கதா: கலு மஹீஸுரா: ॥ 1
வீரபாஹுமுகா: கேசித் வவர்ஷுஸ்ஸாயகான் சிதான் ।
குண்டீ பாவம் கதாஸ்தேபி பதித்வா தஸ்ய வக்ஷஸி ॥ 2
தத: கோபேந சூரோயம் முக்த்வாஸ்த்ராணி பஹூந்யபி ।
அச்சினத் தச்சரான் பீமான் புனர்முக்தான் மஹாபல: ॥ 3
சித்வா ரதாம்ஸ்ததீயாநி கார்முகாணி மஹாந்த்யபி । பூரயாமாஸ தோர்வக்ஷ: சிர:ஸ்வபி பரச்சதம் ॥ 4
க்ருத்வா கோலாஹலம் பூய: மஹாகோரம் மஹாஸுர: ।
பரிப்ரமணகத்யாயம் பர்த்ஸயாமாஸ தான் த்விஜா: ॥ 5
ததாவீரா: ஸ்ரவத்ரக்ததாராப்லுத சரீரிண: । அபாலயன் ப்ருசம்த்ரஸ்தா: ஸ்ரஸ்தாத்மவஸநாயுதி ॥ 6
வீரபாஹுர் மஹாவீர: கோபாதப்யேத்ய தத்ரதம் । பபஞ்ச தத்தனுர்கோரம் கரவாளேந பூஸுரா: ॥ 7
தமேநமந்திகம் ப்ராப்தம் கரேணுதாடயத் ப்ருசம் । முமோஹ தாடிதஸ்தஸ்ய புஜேநாமரநாயக: ॥ 8
தூதஸ்யஹநநம் யுக்தம் நசூராணுமிஹேத்யஸௌ ।
க்ருஹீத்வா பாணிநா வீரம் நுநோத வ்யோம்நி பாதயோ: ॥ 9

முப்பத்தொன்ருவது அத்தியாயம்.

ஓ பூதேவர்களே! சிலர் ஓடினர்கள் சிலர் தலை அறுபட்டு மார்பு பிளக்கப்பட்டு மரணமடைந்தார்கள். சிலர் மூர்ச்சை அடைந்தார்கள் (1) வீரபாகு முதலிய சிலர் கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தனர். அவைகள் அவனுடைய மார்பில் விழுந்து பயனற்றதாயின. (2) பிறகு மகாபலிஷ்டனுன சூரன் மிகுந்த கோபத்தோடு அநேகம் பாணங்களை பிரயோகித்து அவர்களால் விடப்பட்ட பயங்கரமான பாணங்களை துண்டித்தான். (3) மேலும் அந்த தேவர்களுடைய ரதங்களையும் பெரிய வில்லுகளையும் சேதித்து அவர்களுடைய கை மார்பு தலை இவைகளில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாணங்களால் நிறப்பினுன். (4) ஓ முனிவர்களே! அந்த மஹாசுரன் அடிக்கடி மகாகோரமாய் அட்டஹாஸம் பண்ணிக்கொண்டே ரதத்தை சுழற்றிவிட்டுக்கொண்டு அதட்டினுன். (5) அப்பொழுது வீரர்கள் தாரையாக பெருகுகின்ற ரதத்தினுல் நனைந்த சரீரமுடையவர்களாகவும் மிகவும் நடுக்கம் கொண்டவர்களாகவும் யுத்தத்தில் நழுவிய தனது வஸ்திரத்தை உடையவர்களாகவும் ஆகி ஓடினர்கள். (6) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது மகாவீரரான வீரபாகு கோபத்ததாடு அவனுடைய ரதத்திற்கு சமீபம்வந்து கத்தியால் அவனுடைய கோரமான வில்லை வெட்டினர். (7) அப்பொழுது சமீபம்வந்த வீரபாகுவை சூரன் கையினுல் ஓங்கி அடித்தான். தேவனுயகன் அவன் கையால் அடிபட்டு மோஹமடைந்தார். (8) அப்பொழுது சூரன் இங்கு தூதனைக் கொல்லுவது சூரர்களுக்கு தகுதியல்ல என எண்ணி வீரனை கையினுல் பிடித்துக்கொண்டு கால்களால் ஆகாயத்தில் தூக்கி எறிந்தான். (9) தர்மாத்மாவும் மிகுந்த பல

गत्वाकाशोदरं वीरस्त्यक्तमोहो गुहान्तिकम् । प्राप क्षणेन धर्मात्मा महाबलपराक्रमः ॥ १०
दानवस्तु ततः कोपात् गृहीत्वा धनुरुन्नतम् । क्रौञ्चपर्वतसंकाशमन्यत्परविभीषणम् ॥ ११
अटन्यां शिञ्जिनीं कृत्वा पस्फालैतां भयानकाम् । तदानीमारवोऽत्यन्तं संबभूव भयप्रदः ॥ १२
ततो जग्राह धर्मात्मा सुब्रह्मण्यस्सुराधिपः । विष्णुब्रह्मादिसंहारकाले कैलासपर्वतः ॥ १३
एधमानो यथाभाति ब्रह्माण्डावध्यनश्वरः । ततोऽपि परमत्युच्चं धनुषामीश्वरं धनुः ॥ १४
तदिदं योजयित्वायं गुणेन गुणवान्गुहः । युगपत्प्राणिनस्सर्वे प्रत्येकं वज्ररूपताम् ॥ १५
गृहीत्वा निरगुःखं वा (खाद्वा) तदुत्पन्ननिनादवत् । महाघोरं महाभीमं गुणारावं चकार सः ॥ १६
ततः कोपेन शूरोऽयं शतकोटिशरान्वरान् । सहस्रकोटिसंख्याकान् दशसाहस्रकोटिकान् ॥ १७
शतकोटिसहस्राणि व्यापकान् त्सकलंजगत् । वायुवेगान्महाघोरान् दाहकानग्निवद्भृशम् ॥ १८
कीनाश इव संहर्तॄन्मेर्वादीनां विदारकान् । अण्डं दारयतो क्ष्वेळह्रादिनी कृष्ण लोहितान् ॥ १९

கத்வாகாசோதரம் வீர: த்யக்த மோஹோ குஹாந்திகம் |
ப்ராப க்ஷணேந தர்மாத்மா மஹாபல பராக்ரம: || 10
தாநவஸ்துதத: கோபாத் க்ருஹீத்வா தனுருன்னதம் |
க்ரௌஞ்ச பர்வதஸங்காசம் அன்யத் பரவிபீஷணம் || 11
அடந்யாம் சிஞ்ஜிநீம் க்ருத்வா பஸ்பாலைதாம் பயாநகாம் | ததாநீமாரவோத்யந்தம் ஸம்பபூவ பயப்ரத: ||
ததோ ஜக்ராஹ தர்மாத்மா ஸுப்ரம்மண்யஸ்ஸுராதிப: |
விஷ்ணுப்ரம்மாதி ஸம்ஹார காலே கைலாஸ பர்வத: || 13
ஏதமானோ யதா பாதி ப்ரம்மாண்டாவத்யநச்வர: | ததோபி பரமத்யுச்சம் தனுஷாமீச்வரம் தனு: || 14
ததிதம் யோஜயித்வாயம் குணேந குணவான் குஹ: |
யுகபத் ப்ராணிநஸ்ஸர்வே ப்ரத்யேகம் வஜ்ரரூபதாம் || 15
க்ருஹீத்வாநிரகு: கம்வா (காத்வா) ததுத்பன்னநிநாதவத் |
மஹாகோரம் மஹாபீமம் குணாராவம் சகாரஸ: || 16
தத: கோபேந சூரோயம் சதகோடிசரான் வரான் |
ஸஹஸ்ர கோடி ஸங்க்யாகான் தச ஸாஹஸ்ரகோடிகான் || 17
சதகோடி ஸஹஸ்ராணி வ்யாபகான் ஸகலம் ஜகத் |
வாயுவேகான் மஹாகோரான் தாஹகானக்னிவத் ப்ருசம் || 18
கீநாச இவ ஸம்ஹர்த்ருன் மேர்வாதீநாம் விதாரகான் |
அண்டம் தாரயதோக்ஷ்வேள ஹ்ராதிநீ க்ருஷ்ண லோஹிதான் || 19

பராக்கிரமமுடையவருமான வீரன் ஆகாயத்தின் நடுவில் சென்று ஓர்க்ஷணத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து ஸ்ரீ முருகன் சமீபத்திற்கு வந்தார். (10) பிறகு அசுரன் மிகுந்த கோபத்தோடு க்ரௌஞ்சமலைக்கு ஒப்பானதும் சத்துருக்களுக்கு பயத்தை உண்டுபண்ணுவதும் மிகப்பெரியதுமான வில்லை எடுத்து (11) வில்லின் நுனியில் நாணைப்பூட்டி மிக பயங்கரமாயிருக்கும்படி நாணை மீட்டினர். அப்பொழுது மிகுந்த பயத்தை கொடுக்கும் சப்தமுண்டாயிற்று. (12) பிறகு தர்மாத்மாவும் தேவத்தலைவருமான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யர் விஷ்ணு ப்ரும்மா முதலியவர்களுடைய ஸம்ஹார காலத்தில் அண்டச்சுவர்வரை வளர்ந்து விளங்குகின்றதும் அழிவற்றதுமான கைலாஸ மலையைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்ததும் மிக உன்னதமுமான வில்லுகளுக்கெல்லாம் மிகச்சிறந்த வில்லை கையில் எடுத்தார். (13-14) இந்த பகவானும் கல்யாண குணங்கள் நிரம்பியவருமான ஸ்ரீ குஹன் அந்த இந்த வில்லை நாணேற்றி உலகிலுள்ள அநேக கோடி ஜீவராசிகள் தனித்தனியாக வஜ்ஜிராயுதத்தின் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் சென்று இடி இடிப்பது போல் மகாகோரமாயும் மகாபயங்கரமாயும் நாணை மீட்டினர். 15-16) பிறகு சூரன் கோபத்தோடு வாயுவைக் காட்டிலும் மிக வேகமுடையவைகளும் அக்னியைப்போல் மிகவும் பொசுக்குகின்றவைகளும் யமனைப்போல் ஸம்ஹாரம் செய்கிறவைகளும் மேரு முதலிய மலைகளையும்கூட பிளக்குகின்றவைகளும் ப்ருமாண்டத்தை உடைக்கின்றவைகளும் விஷத்தைப்போல் கருப்பாயும் மின்னல்போல் சிவப்பாகவுள்ளவைகளும் எல்லா உலகங்களிலும் வ்யாபிக்கின்றவைகளுமான சிறந்த அம்புகளை நூறுகோடி ஆயிரம்கோடி பதினாயிரம்கோடி லக்ஷம்கோடி கணக்குகளாய் பிரயோகித்தான். (17-19) துராத்மாவான அசுரன்

ववर्ष यावत्कालेन दुरात्मा दानवाधिपः । तदा देवा भृशं त्रस्ता विष्णुमभ्येत्य शीघ्रतः ॥ २०
अवस्थानं भवेत् कुत्र रक्षायै शरसंन्ततेः । अस्माकं माधवायेति प्रोचुरुद्विग्नमानसाः ॥ २१
न जगादोत्तरं यावत् हरिस्तानमरान् प्रति । तावदग्निभुवोऽस्त्राणि तच्छरानच्छिनद्वत ॥ २२
दृष्ट्वा तदेतत्ते देवा स्सन्तोषं प्रापिरे भृशम् । पुनर्दैत्याधमोऽस्त्राणि गुहोपरि ववर्ष हि ॥ २३
छित्वा तान्यपि धर्मात्मा पुनर्मुक्तानि शीघ्रतः । धूळीकृत्य पुनर्दैत्ये जहौ सप्तशतं शरान् ॥ २४
मोघीकृत्यासुरो बाणान् द्विसहस्रं मुमोचहि । तावत्संख्यै श्शरैः स्कन्दस्तान् छित्वादेवनायकः ॥ २५
सन्दधे द्विसहस्राणि शस्त्राण्यस्योपरि क्रुधा । उच्छिद्य तानि दैत्योऽयं द्विसहस्रैर्महाशरैः ॥ २६
कंपयन् शेषभूम्यादीन् महाकोलाहलारवैः । अनंतकोटिसंख्यानि ववर्षासुरनायकः ॥ २७
धूळीचकार क्षिप्रेण तानि सर्वाणि षण्मुखः । एवं परस्परं छित्वा युयुधाते शरानुभौ ॥ २८
उत्पपात तदा वह्निरन्योन्यशरघट्टनात् । अशोषयदयं व्योम गङ्गामब्धीनहोद्विजाः ॥ २९

வவர்ஷ யாவத் காலேந துராத்மாதாநவாதிப: |
ததா தேவா ப்ருசம் த்ரஸ்தா: விஷ்ணுமப்யேத்ய சீக்ரத: || 20
அவஸ்தானம் பவேத் குத்ர ரக்ஷாயை சரஸந்ததெ: |
அஸ்மாகம் மாதவாத்யேதி ப்ரோசுருத்விக்ன மானஸா: || 21
நஜகாதோத்தரம் யாவத் ஹரிஸ்தானமரான் ப்ரதி | தாவதக்னி புவோஸ்த்ராணி தச்சரானச்சிநத் பத ||
த்ருஷ்ட்வா ததேதத் தே தேவா: ஸந்தோஷம் ப்ராபிரே ப்ருசம் |
புனர் தைத்யாதமோஸ்த்ராணி குஹோபரி வவர்ஷஹி || 23
சித்வா தாந்யபி தர்மாத்மா புனர்முக்தாநி சீக்ரத: |
தூளீக்ருய புனர் தைத்யே ஜஹௌ ஸப்தசதம் சரான் || 24
மோகீ க்ருத்யாஸுரோ பாணுன் த்விஸஹஸ்ரம் முமோச ஹி |
தாவத்ஸங்க்யைச்சரை: ஸ்கந்த: தான் சித்வா தேவநாயக: || 25
ஸந்ததே த்விஸஹஸ்ராணி சஸ்த்ராண்யஸ்யோபரி க்ருதா |
உச்சித்ய தாநி தைத்யோயம் த்விஸஹஸ்ரைர் மஹாசரை: || 26
கம்பயன் சேஷ பூம்யாதீன் மஹாகோலாஹலாரவை: |
அனந்த கோடி ஸங்க்யானி வவர்ஷாஸுரநாயக: || 27
தூளீசகார க்ஷிப்ரேண தாநி ஸர்வாணி ஷண்முக: | ஏவம்பரஸ்பரம் சித்வா யுயுதாதே சரானுபௌ || 28
உத்பபாத ததா வன்னி: அன்யோந்ய சரகட்டநாத் |
அசோஷயதயம் வ்யோம கங்காமப்தீநஹோ த்விஜா: || 29

வர்ஷிப்பதை இவ்வாறுக்கண்ட தேவர்கள் மிகவும் பயங்கொண்டவர்களாகி சீக்கிரம் விஷ்ணுவிடம்வந்து ஓ லக்ஷ்மீபதே நமக்கு இப்பாணவருஷங்களிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ள இருப்பிடம் எங்கிருக்கிறது என கலங்கிய மனதுடன் கூறினார்கள். (20–21) அப்பொழுது விஷ்ணு அத்தேவர்களை நோக்கி பதில் கூறுவதற்குள் அக்னியிலிருந்து உண்டான ஸ்ரீ முருகன் அந்த அஸ்திரங்களை எல்லாம் துண்டித்துவிட்டார். இது மிக ஆச்சரியம். (22) அதைப்பார்த்து தேவர்களெல்லாம் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். மறுபடியும் அசுராதமனை சூரன் ஸ்ரீ முருகன்மேல் அநேகம் அஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். (23) தர்மாத்மாவான ஸ்ரீ முருகன் மறுபடி அவனுல் விடப்பட்ட பாணங்களை துண்டித்து தூளாகச் செய்து மறுபடி அசுரன்மேல் எழுநூறு அம்புகளை ப்ரயோகித்தார். (24) அவைகளை அசுரன் வீணுக்கிவிட்டு ஸ்ரீமுருகன்மேல் இரண்டாயிரம் அம்புகளை தொடுத்தான். பிறகு தேவநாயகன் அதே கணக்குள்ள பாணங்களால் அந்த அம்புகளை துண்டித்து (25) கோபத்தோடு இரண்டாயிரம் அம்புகளை அவன்மேல் போட்டார். அசுரனும் அவைகளை இரண்டாயிரம் பெரிய சரங்களால் கண்டித்து (26) மிகுந்த அட்டஹாஸத்தால் ஆதிசேஷன் பூமி முதலியவைகளை நடுங்கச் செய்து கொண்டு அளவற்ற கோடி ஸங்க்யையுள்ள பாணங்களை வர்ஷித்தான். (27) ஸ்ரீ முருகன் அவைகளையெல்லாம் சீக்கிரம் பொடியாக்கிஞர். அவ்விதம் ஒருவருக்கொருவர் விட்ட பாணங்களை கண்டித்துக் கொண்டு இருவரும் சண்டை செய்தார்கள். (28) ஓ முனிவர்களே! அம்புகள் ஒன்றுக்கொன்று உரைந்துகொள்ளுவதால் நெருப்பு உண்டாயிற்று. அந்த அக்னியானது ஆகாயத்தையும் கங்கையையும் ஸமுத்ரங்களையும் வற்றச்

वीरलक्ष्मीस्तयोर्वीर्यं पश्यन्ती सातिविस्मिता । तस्थेसमीपे कंवाऽहं भजिष्याम्यनयोरिति ॥ ३०
ददर्शतुस्तयोरंगे शरैरत्यावृतेनहि । ततस्तु शूरपद्मोऽयं तद्रथस्थं बृहद्ध्वजम् ॥ ३१
छित्वा कोलाहलं कृत्वा दध्मौ शंखं महारवम् । पुनर्ववर्ष भूयांसि शराण्यस्मिन् दुरात्मवान् ॥ ३२
तानि सर्वाणि सर्वेशो मोघीकृत्य शरैः परैः । समुद्रे पातयत्सप्त शरैश्छित्वा रथध्वजम् ॥ ३३
दैत्यस्य तस्य देवेश स्सहसा ब्राह्मणोत्तमाः । ततस्तु भानुकंपाख्यो भूतानां मध्यतोबलः ॥ ३४
सहस्रास्येषु शङ्खानां सहस्रं संविधाय सः । चकार सुमहारावं सर्वशब्दाभिभावकम् ॥ ३५
अनेकयुगपर्यन्त मश्रूयत तदा रवः । प्रतिस्खलनमाप्याय मण्डभित्तौ महीसुराः ॥ ३६
पाञ्चजन्यं तदा दध्मौ हरिश्शंखं निजं परम् । प्रेरितस्तु तदा वह्निर्देवैः कुक्कुटरूपवान् ॥ ३७
कुक्कुटध्वजरूपेण रथे स्थित्वा गुहस्य सः । विततान महाशब्दं महाप्रळयमेघवत् ॥ ३८
सर्वमेतत्तदा दृष्ट्वा विष्णुब्रह्ममुखास्सुराः । चक्रुः कोलाहलारावं तेऽपि सन्तुष्ट मानसाः ॥ ३९
तमाकर्ण्य महाशब्दं शूरः पापविनिर्मितः । मत्कृषिं कुर्वतां नित्यं देवानां माधवादिनाम् ॥ ४०

வீரலக்ஷ்மீஸ்தயோர் வீர்யம் பச்யந்தீ ஸாதிவிஸ்மிதா ।
தஸ்தே ஸமீபே கம்வா ஹம் பஜிஷ்யாம்யநயோரிதி ॥ 30
ததர்சதுஸ்தயோ ரங்கே சரை ரத்யாவ்ருதேந ஹி । ததஸ்து சூரபத்மோயம் தத்ரதஸ்தம் ப்ருஹத்வஜம் ॥
சித்வா கோலாஹலம் க்ருத்வா தத்மௌ சங்கம் மஹாரவம் ।
புனர்வவர்ஷ பூயாம்ஸி சராண்யஸ்மின் துராத்மவான் ॥ 32
தாநி ஸர்வாணி ஸர்வேச: மோகீக்ருத்ய சரை: பரை: । ஸமுத்ரே பாதயத்ஸப்த சரைச்சித்வா ரதத்வஜம்
தைத்யஸ்ய தஸ்ய தேவேச: ஸஹஸா ப்ராம்மணோத்தமா: ।
ததஸ்து பானுகம்பாக்ய: பூதாநாம் மத்யதோ பல: ॥ 34
ஸஹஸ்ராஸ்யேஷு சங்காநாம் ஸஹஸ்ரம் ஸம்விதாய ஸ: । சகார ஸுமஹாராவம் ஸர்வசப்தாபி பாவகம்
அனேக யுகபர்யந்தம் அச்ரூயத ததா ரவ: । ப்ரதிஸ்கலனமாப்யாயம் அண்டபித்தௌ மஹிஸுரா: ॥ 36
பாஞ்ச ஜன்யம் ததா தத்மௌ ஹரி: சங்கம் நிஜம்பரம் ।
ப்ரேரிதஸ்து ததாவன்னி: தேவை: குக்குடரூபவான் ॥ 37
குக்குடத்வஜரூபேண ரதேஸ்தித்வா குஹஸ்ய ஸ: । விததாந மஹாசப்தம் மஹாப்ரளய மேகவத் ॥ 38
ஸர்வமேதத் ததா த்ருஷ்ட்வா விஷ்ணுப்ரம்மமுகாஸ்ஸுரா: ।
சக்ரு: கோலாஹலாராவம் தேபி ஸந்துஷ்டமானஸா: ॥ 39
தமாகர்ண்ய மஹாசப்தம் சூர: பாபவிநிர்மித: । மத்க்ருஷிம் குர்வதாம் நித்யம் தேவாநாம் மாதவாதிநாம் ॥

செய்தது. (29) வீரலக்ஷ்மியானவள் அவ்விருவர்களுடைய சமீபத்திலிருந்து கொண்டு அவர்களுடைய வீர்யத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு இவ்விருவர்களில் யாரைத்தான் நான் அடைவேன் எனக்காத்திருந்தாள். (30) அவ்விருவர்களுடைய சரீரங்கள் பாணங்களால் மிகவும் மூடப்பட்டிருந்ததால் யாவராலும் பார்க்கப்படவில்லை. பிறகு சூரன் ஸ்ரீ முருகனுடைய தேரிலிருக்கும் மிகப்பெரிய த்வஜத்தை (31) துண்டித்து அட்டஹாஸம் செய்து மிகுந்த சப்தம் உண்டாகும்படி சங்கை ஊதினான். மறுபடி துராத்மாவான சூரன் ஸ்ரீ முருகன்மீது மிகுதியான பாணங்களை வர்ஷித்தான். (32) அவைகளையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீ முருகன் சிறந்த பாணங்களால் பழுதாக்கி ஓ முனிவர்களே! ஏழு அம்புகளால் அந்த சூரனுடைய ரதத்தில் த்வஜத்தை துண்டித்து கடலில் தள்ளினார். பிறகு பூதர்களின் நடுவிலிருந்து பானுகம்பன் என்ற பலிஷ்டனான தேவன் (33-34) தனது ஆயிரம் வாய்களிலும் ஆயிரம் சங்கங்களை வைத்துக்கொண்டு எல்லா சப்தங்களையும் அவமதிக்கச் செய்யும்படியான பெருத்த சப்தத்தைச் செய்தார் (35) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த சப்தமானது அண்டச் சுவற்றில் முட்டி எதிரொலி கொண்டு அநேகம் யுகம்வரை கேற்க்கப்பட்டது. (36) அப்பொழுது விஷ்ணுவானவர் தனது சிறந்த பாஞ்ச ஜன்யம் என்ற சங்கை ஊதினார். பிறகு அக்னி தேவன் தேவர்களால் தூண்டப்பட்டு கோழி உருவம் எடுத்துக்கொண்டு (37) ஸ்ரீ முருகனுடைய ரதத்தில் கோழிக்கொடி உருவத்தோடு இருந்து கொண்டு மஹாபிரளய மேகம்போல் மிகுந்த கர்ஜனை செய்தார். (38) அப்பொழுது விஷ்ணு பிரும்மா முதலிய தேவர்கள் இவை யாவற்றையும்கண்டு மனதில் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தவர்களாகி மஹா கோலாஹல சப்தம் செய்தார்கள். (39) அப்போது பாபத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஸ்ரீ சூரன் அந்த

स्थित्वा मम पुरो भीत्या किंवा कोलाहलैर्बलम् । तदैतान् पुरतो हत्वा जयिष्यामि ततश्शिशुम् ॥ ४१
इतिप्रतिज्ञां कृत्वायं रथेनैव नभः स्थले । गत्वा ववर्ष शस्त्राणि देवानुद्दिश्य कोपतः ॥ ४२
तानि सर्वाणि सर्वात्मा गुहः परमपावनः । मोघीचकार स्थित्वात्र भूतले सायकैः परैः ॥ ४३
प्रेरयित्वा रथं स्कन्दः खं स्वयं प्राप्य देवताः । मास्तु भीरिति ताश्चोक्त्वा दूरतो स्थापयत् खलु ॥ ४४
अवाप्य प्रीतिमतुलां तस्थुस्तत्र गुहाज्ञया । पुरतो वर्तमानं तं प्रेक्ष्य शूरो महासुरः ॥ ४५
दुद्रुवुश्च सुरास्सर्वे वञ्चयित्वा शरान्मम । बालिशोऽयं समागत्य वर्तते पुरतः स्वयम् ॥ ४६
बलं मम समीचीनं जातमत्र रणस्थले । चिन्तयित्वेत्थमसुरो ववर्ष सुबहून् शरान् ॥ ४७
अच्छिनत्तच्छरान् क्षिप्रात् प्रत्यस्त्रैरमरेश्वरः । तयोर्बभ्रमतुस्तत्र युध्यतोस्सुमहारथौ ॥ ४८
वायुभ्रमणवत् द्वाभ्यां चक्रवद्राशिचक्रवत् । कुंभकारस्य चक्रंवा यथा भ्रमति भूसुराः ॥ ४९
पुनः क्षणेन पाताळं भूमिमाशास्तथार्णवान् । पर्वतान्मेघवत् ब्रह्मविष्णुलोकान्समंततः ॥ ५०

ஸ்தித்வா மம புரோ பீத்யா கிம்வா கோலாஹலைர் பலம் |
ததைதான் புரதோ ஹத்வா ஜயிஷ்யாமி ததச்சிசும் || 41
இதி ப்ரதிக்ஞாம் க்ருத்வாயம் ரதேநைவ நப: ஸ்தலே |
கத்வா வவர்ஷ சஸ்த்ராணி தேவானுத்திச்ய கோபத: || 42
தாநி ஸர்வாணி ஸர்வாத்மா குஹ: பரம பாவன: |
மோகீ சகார ஸ்தித்வாத்ர பூதலே ஸாயகை: பரை: || 43
ப்ரேரயித்வா ரதம் ஸ்கந்த: கம் ஸ்வயம் ப்ராப்ய தேவதா: |
மாஸ்து பீரிதி தாச்சோக்த்வா தூரதோஸ்தாபயத் கலு || 44
அவாப்ய ப்ரீதிமதுலாம் தஸ்துஸ்தத்ர குஹாக்ஞயா |
புரதோ வர்தமானம் தம் ப்ரேக்ஷ்ய சூரோ மஹாஸுர: || 45
துத்ருவுச்ச ஸுராஸ்ஸர்வே வஞ்சயித்வா சரான் மம | பாலிசோயம் ஸமாகத்ய வர்ததே புரத:ஸ்வயம் || 46
பலம் மம ஸமீசீனம் ஜாதமத்ர ரணஸ்தலே | சிந்தயித்வேத்தமஸுர: வவர்ஷஸுபஹூன் சரான் || 47
அச்சினத் தச்சரான் க்ஷிப்ரான் ப்ரத்யஸ்த்ரை ரமரேச்வர: |
தயோர் பப்ரமதுஸ்தத்ர யுத்ய தோஸ்ஸுமஹாரதௌ || 48
வாயுப்ரமணவத் த்வாப்யாம் சக்ரவத்ராசி சக்ரவத் | கும்பகாரஸ்ய சக்ரம்வா யதாப்ரமதி பூஸுரா: || 49
புந: க்ஷணேந பாதாளம் பூமிமாசாஸ்ததார்ணவான் |
பர்வதான் மேகவத் ப்ரம்ம விஷ்ணுலோகான் ஸமந்தத: || 50

பெரிய சப்தத்தைக்கேட்டு தினந்தோறும் பயத்தினால் நமக்கு ஊழியம் செய்துவந்த விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு (40) நம் முன்னால் இருந்துகொண்டு அட்டஹாஸம் செய்வதற்கு இவர்களுக்கு என்ன பலமிருக்கிறது? ஆகையால் இவர்களை முதலில் கொன்று பிறகு அச்சிறுவனை ஜயிக்கப்போகிறேன். (41) இவ்விதம் உறுதி செய்துகொண்டு அவன் ரதத்தோடு ஆகாசத்தில் சென்று மிகுந்த கோபத்தோடு தேவர்களின்மேல் சஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். (42) அந்த எல்லா சஸ்திரங்களையும் எல்லா பிரபஞ்ச ஸ்வரூபரும் பரமபாவன மூர்த்தியுமான ஸ்ரீ குஹன் இங்கு பூமியிலிருந்துகொண்டே சிறந்த பாணங்களால் பழுதாக்கினார் (43) பிறகு முருகன் தனது ரதத்தை ஆகாசத்தில் போகச்செய்து தேவர்களைப் பார்த்து பயப்படாதிர்கள் என தைர்யப்படுத்தி அவர்களை வெகு தூரத்தில் ஓரிடத்தில் இருக்கும்படிச் செய்தார். (44) அவர்களும் அளவற்ற சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீ முருகன் ஆக்ஞையால் அவ்விடத்திலேயே இருந்தனர். பிறகு மஹாசுரனாகிய சூரன் தன்முன் நிற்கும் ஸ்ரீ முருகனைப்பார்த்து, (45) எல்லா தேவர்களும் என்னுடைய அம்புகளை வஞ்சித்து ஓடிவிட்டார்கள். இந்த மூடன் தானாகவே எனக்கு முன்வந்து நிற்கிறான். (46) எனக்கு இப்பொழுது யுத்தரங்கத்தில் பலம் நன்றாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டு சூரன் மிகுதியான பாணங்களை வர்ஷித்தான். (47) அமரேசனும் பதில் அஸ்திரங்களால் அவன் விட்ட பாணங்களை சீக்கிரம் துண்டித்தார். ஓ முனிவர்களே! இவ்விதம் யுத்தம் செய்கின்ற அவருடைய பெரிய தேர்கள் சுழல் காற்றுபோலும் சக்கிரம்போலும் ராசிசக்ரம்போலும் குயவன் சக்கிரம்போலும் சுற்றலாயின. (48-49) பிறகு ஓர் க்ஷணத்தில் அவ்விரு ரதங்களும் பாதாளம் பூமி திக்குகள் ஸமுத்திரங்கள் இவைகளிலும் மலைகளில் மேகம்போலும் ப்ரும்மவிஷ்ணு லோகங்களிலும் மற்றும்

चक्रवाळगिरिं वार्द्धिं महान्तं तु तमोमयम् । लोकमण्डकटाहस्य मूलमंतः क्षणेन तौ ॥ ५१
भासयन्ताविमान् सर्वान् भूत्वा भासाक्षिपत्विषा । भ्रमतोरेतयोरेवं रथयोर्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ५२
बिभ्युस्सर्वे जना भूमि श्चकंपे सप्तसागराः । अद्रयः पांसवो जाता ब्रह्माण्डमपि चास्फुटत् ॥ ५३
अपतं स्तारकास्त्रस्ता स्सर्वत्रैवं वलाहकाः । शूरपद्मा तदा बाणान्ववर्षाग्नीनिवाधिकम् ॥ ५४
मध्ये मध्ये महापापः परशून् कुलिशानपि । वज्रयुधानि भूयांसि शूलानि मुसलान्यपि ॥ ५५
ढंकानि शक्तिपरिघान् भिण्डिपालानि तोमरान् । लाङ्गलादीनि चान्यानि ववर्षानंतसंख्यया ॥ ५६
तानि सर्वाणि सर्वात्मा छित्वास्त्रैर्वायुदैवतैः । चतुर्दशभिरस्त्रैस्तद्रथाश्वान् हतवान् प्रभुः ॥ ५७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे एकत्रिंशोऽध्यायः ॥

சக்ரவாள கிரிம்வார்த்திம் மஹாந்தம்து தமோமயம்। லோகமண்டகடாஹஸ்ய மூலமந்த: க்ஷணேந தௌ
பாஸயந்தாவிமான் ஸர்வான் பூத்வா பாஸாக்ஷி பத்விஷா ।
ப்ரமதோரேதயோரேவம் ரதயோர் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 52
பிப்யுஸ்ஸர்வே ஜநு பூமி: சகம்பே ஸப்தஸாகரா: ।
அத்ரய: பாம்ஸவோ ஜாதா: ப்ரம்மாண்டமபி சாஸ்புடத் ॥ 53
அபதன் தாரகாஸ்த்ரஸ்தா: ஸர்வத்ரைவம் வலாஹகா: ।
சூரபத்மா ததா பாணன் வவர்ஷாக்னீநிவாதிகம் ॥ 54
மத்யே மத்யே மஹாபாப: பரசூன் குலிசானபி । வஜ்ராயுதாநி பூயாம்ஸி சூலாநி முஸலான்யபி ॥ 55
டங்காநி சக்தி பரிகான் பிண்டிபாலாநி தோமரான் । லாங்கலாதீநி சாந்யாநி வ்வர்ஷாநந்த ஸங்க்யயா 56
தாநி ஸர்வாணி ஸர்வாத்மா சித்வா ஸ்த்ரைர்வாயுதைவதை: ।
சதுர்தசபிரஸ்த்ரைஸ்தத் ரதாச்வான் ஹதவான் ப்ரபு: ॥ 57

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே ஏகத்ரிம்சோத்யாய:

எல்லா பக்கங்களிலும் (50) சக்கிரவாளகிரி மஹாசமுத்ரம் இருள் உலகம் இவ்விடங்களிலும் பிறகு ஓர் க்ஷணத்தில் அண்டகடாஹத்தின் கீழ்புறத்திலும் மேற்புரத்திலும் (51) இந்த எல்லா இடங்களிலும் சென்று தனது கத்தியால் அவ்விடங்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு ஓ முனிவர்களே! இவ்வாருக அவ்விருவர்களுடைய ரதங்களும் சுற்றி வருகையில் (52) ஸகல ஜனங்களும் பயமடைந்தார்கள். பூமி நடுக்கம் கொண்டது. ஏழு ஸமுத்திரங்களும் கொந்தளித்தன. மலைகள் தூளாயின. பிரும்மாண்டமும் வெடித்தது. (53) நக்ஷத்திரங்களும் பயந்து எங்கும் விழலாயின. அவ்வாறே மேகங்களும் சிதறி எங்கும் விழலாயின. அப்பொழுது சூரன் பாணங்களை நெருப்பு மழைபோல் மிகுதியாய் வர்ஷித்தான். (54) மஹாபாபியான சூரன் நடுநடுவில் கோடாரி குலிசங்கள் ஏராளமான வஜ்ஜிராயுதங்கள் சூலங்கள் உலக்கைகள் (55) உளிகள் சக்தியாயுதங்கள் ஈட்டிகள் பிண்டிபாலங்கள் எரிவல்லயங்கள் கலப்பைகள் முதலிய மற்றும் பல ஆயுதங்களையும் கணக்கிடமுடியாதபடி வர்ஷித்தான். (56) அப்பொழுது ஸகல ப்ரபஞ்சஸ்வரூபியும் பிரபுவுமான ஸ்ரீ முருகன் அவைகளையெல்லாம் வாயுவை தேவதையாக உடைய அஸ்திரங்களால் துண்டித்துவிட்டு பதினான்கு அஸ்திரங்களால் அவனுடைய தேர் குதிரைகளை கொன்றார். (57)

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

प्रत्यण्डं स्कन्द शूरयोः युद्ध वर्णनम् ॥

प्रविनष्टरथाश्वोऽयं स्थित्वा भूमौ धनुर्धरः । मुमोचानंतसंख्याकान् सुब्रह्मण्यं प्रति क्रुधा ॥ १
छित्वा तान् देवनाथोऽथ तत्याजास्मिन् बहून् शरान् । तानवेक्ष्य पुनश्चायं भिन्नानेतस्य सायकैः ॥ २
मुमोच भुजयोरस्य सहस्रं पार्वतीसुतः । वृष्टिधारा गिरौ यद्वत् तथैवेमे वृथागताः ॥ ३
पतित्वा तस्य दोर्द्वन्द्वे कठिने दृषदोऽपिच । तदा कोपेन शूरोऽयं सुब्रह्मण्यभुजोपरि ॥ ४
द्विसहस्रशरां स्तीक्ष्णान् प्राहिणोद्दानवाधमः । चक्रे कोलाहलारावं तदात्यन्तं दुरात्मवान् ॥ ५
पतनात्तत्र देवस्य भस्मभावमितास्तदा । तद्दृष्ट्वा दानवः पापो महता मन्युना ज्वलन् ॥ ६
भूतसेनेशवीरेषु युयोजानन्तसायकान् । छित्वा तानपि सर्वात्मा चिच्छेदास्य धनुर्वरम् ॥ ७
सहस्रसंख्यैर्निशितैर्बाणैरमितविक्रमः । तदानीमसुरश्शीघ्रादादाय धनुरन्तरम् ॥ ८
गत्वाकाशं महावेगात्तत्रस्थस्तस्त्यजे शरान् । गत्वा तत्रापि देवेश स्तमेनमयुधत् द्विजाः ॥ ९

॥ அத த்வாத்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஒவ்வொரு அண்டத்திற்கும் சென்று ஆங்காங்கு ஸ்ரீ ஸ்கந்தனும் சூரனும் யுத்தம் செய்தல்.

ப்ரவிநஷ்டரதாச்வோயம் ஸ்தித்வா பூமௌ தனுர்தர: |
முமோசானந்த ஸங்க்யாகான் ஸுப்ரம்மண்யம் ப்ரதிக்ருதா || 1
சித்வா தான் தேவநாதோத தத்யாஜாஸ்மின் பஹூன் சரான் |
தாநவேக்ஷ்ய புனச்சாயம் பின்னநேதஸ்ய ஸாயகை: || 2
முமோச புஜயோரஸ்ய ஸஹஸ்ரம் பார்வதி ஸுத: |
வ்ருஷ்டி தாராகிரௌ யத்வத் ததைவேமே வ்ருதாகதா: || 3
பதித்வா தஸ்ய தோர்த்வந்த்வே கடிநே த்ருஷதோபிச |
ததா கோபேந சூரோயம் ஸுப்ரம்மண்ய புஜோபரி || 4
த்விஸஹஸ்ர சராம்ஸ்தீக்ஷ்ணான் ப்ராஹிணோத் தாநவாதம: |
சக்ரே கோலாஹலாராவம் ததாத்யந்தம் துராத்மவான் || 5
பதனாத் தத்ரதேவஸ்ய பஸ்ம பாவமிதாஸ்ததா | தத் த்ருஷ்ட்வா தாநவ: பாப: மஹதாமன்யுனா ஜ்வலன்||
பூதஸேநேசவீரேஷு யுயோஜானந்தஸாயகான் | சித்வாதாநபி ஸர்வாத்மா சிச்சேதாஸ்ய தனுர்வரம்|| 7
ஸஹஸ்ரஸங்க்யைர் நிசிதை: பாணைரமித விக்ரம: | ததாந் மஸுரச் சீக்ராத் ஆதாய தனுரந்தரம் || 8
கத்வாகாசம் மஹாவேகாத் தத்ரஸ்தஸ்தத்யஜே சரான் |
கத்வா தத்ராபி தேவேச: தமேனமயுதத் த்விஜா: || 9

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

தேர்க் குதிரைகளை இழந்த சூரன் பூமியில் நின்றுகொண்டு வில்லை தரித்தவனாகி கோபத்தோடு சுப்பிரமண்யரின் மேல் கணக்கற்ற பாணங்களை பிரயோகித்தான். (1) தேவனுதன் அவைகளை துண்டித்து சூரன் மீது அனேகம் பாணங்களை போட்டார். தன் பாணங்களை அவன் சில பாணங்களால் துண்டித்ததை பார்த்த பார்வதியின் மைந்தன் சூரனின் கைகளில் ஆயிரம் பாணங்களால் அடித்தார். அவைகள் மலைமீது விழுந்த மழை தாரைகள்போல் கற்பாறையைக் காட்டிலும் மிக கெட்டியான அவனுடைய கைகளில் விழுந்து வீணாயின. பிறகு அசுராதமனான அந்த சூரன் கோபத்தோடு சுப்பிரமண்யருடைய கைகள் மீது (2-4) கூர்மையான இரண்டாயிரம் பாணங்களை போட்டான். மேலும் துராத்மாவான சூரன் மிகுந்த கோலாகல சப்தம் செய்தான். (5) அப்பொழுது அந்த பாணங்கள் அவருடைய கைகள் மீது விழுந்த உடன் சாம்பலாகி விட்டன. பாபியான அசுரன் அதைப் பார்த்து மிகுந்த கோபத்தோடு ஜ்வலிக்கின்றவனாகி (6) பூதர்கள் மீதும், படைத்தலைவர்கள் மீதும், அளவற்ற பாணங்களை விடுத்தான். ஸர்வப்ரபஞ்சஸ்வரூபியும் அளவற்ற பராக்கிரமத்தை உடையவருமான ஸ்ரீ முருகன் கூர்மையான ஆயிரம் அம்புகளால் அவைகளை சேதித்து அவனுடைய சிறந்த வில்லையும் துண்டித்தார். அப்பொழுது அசுரன் உடன் வேறு வில்லை எடுத்து (7-8) மிகுந்த வேகத்தோடு ஆகாயத்தில் சென்று அங்கிருந்து கொண்டு அனேகம் பாணங்களை போட்டான் ஓ முனிவர்களே!

युध्यन्निवासुरो भूयः क्षणेनाप महीतलम् । मायया वञ्चयित्वा तं महापापो महाखलः ॥ १०
तत्रापि देवसेनानी रागत्यैनं युयोधहि । ततोऽपि दैत्यः पापिष्ठः पाताळं वारिधीनपि ॥ ११
चक्रवाळगिरिं मेरुं महान्तं वारिधिं क्षणात् । दिक्पालानां तथा लोकात् ब्रह्मणो माधवस्य च ॥ १२
तत्र तत्र दुरात्मायं माययागाद्यदाऽसुरः । गत्वा तेषु स्थलेष्वेनं अयुधद्देवनायकः ॥ १३
अण्डभित्तिस्थलं प्राप्य ववर्षायं शरान् बहून् । गत्वा तत्रापि देवेशः क्षणेनास्य रथं परम् ॥ १४
अपातयदसौ छित्वा भूपृष्ठे बहुभिश्शरैः । ततस्ससार दैत्योऽयं इन्द्रलोकरथं परम् ॥ १५
समागते जवेनास्मिन् स्थित्वायमयुधच्छरैः । पुनर्विलोक्य दैत्योऽयं द्वारमण्डस्य सायकैः ॥ १६
गुहस्य पिहितं ज्ञात्वा चिच्छेदैतान्निजैश्शरैः । भिन्नेषु तेषु शस्त्रेषु द्वारमासीद्यथापुरा ॥ १७
ततो बलानि भूयांसि दैत्यानामागतानिहि । आजुहाव दुरात्मायं तानि वीक्ष्य कृतारवः ॥ १८
आस्फाल्य बाहावन्योन्य मुत्प्लुत्योत्प्लुत्यवेगतः । ततो विष्णुमुखादेवाश्चतुरंगबलं तदा ॥ १९

யுத்யன்நிவாஸுரோ பூய: க்ஷணேனுப மஹீதலம் | மாயயா வஞ்சயித்வா தம் மஹாபாபோ மஹாகல: 10
தத்ராபி தேவஸேனுனி: ஆகத்யைனம் யுயோதஹி | ததோபி தைத்ய: பாபிஷ்ட: பாதாளம் வாரிதீனபி ||
சக்ரவாள கிரிம் மேரும் மஹாந்தம் வாரிதிம் க்ஷணுத் |
திக்பாலாநாம் ததாலோகான் ப்ரம்மணுே மாதவஸ்யச || 12
தத்ர தத்ரதுராத்மாயம் மாயயாகாத்யதாஸுர: | கத்வா தேஷுஸ்தலேஷ்வேநம் அயுதத்தேவ நாயக: ||
அண்டபித்திஸ்தலம் ப்ராப்ய வவர்ஷாயம் சரான் பஹூன் |
கத்வா தத்ராபி தேவேச: க்ஷணேநாஸ்ய ரதம் பரம் || 14
அபாதயதஸௌ சித்வா பூப்ருஷ்டே பஹுபிச்சரை: |
ததஸ்ஸஸ்மார தைத்யோயம் இந்த்ரலோகரதம் பரம் || 15
ஸமாகதே ஜவேநாஸ்மின் ஸ்தித்வாயமயுதச்சரை: |
புனர்விலோக்ய தைத்யோயம் த்வாரமண்டஸ்ய ஸாயகை: || 16
குஹஸ்யபிஹிதம் க்ஞாத்வா சிச்சேதைதான் நிஜைச்சரை: |
பின்னேஷு தேஷு சஸ்த்ரேஷு த்வாரமாஸீத் யதாபுரா || 17
ததோ பலாநி பூயாம்ஸி தைத்யாநாமாகதாநிஹி | ஆஜுஹாவ துராத்மாயம் தாநிவீக்ஷ்ய க்ருதாரவ:|| 18
ஆஸ்பால்ய பாஹாவந்யோந்யம் உத்ப்லுத்யோத்ப்லுத்ய வேகத: |
ததோவிஷ்ணுமுகாதேவா: சதுரங்கபலம் ததா || 19

பிறகு தேவேசனும் அங்கு சென்று அவனேடு யுத்தம் செய்தார். (9) மஹாபாபியும் மஹாதுஷ்டனுமான சூரன் அங்கு யுத்தம் செய்பவன் போல் இருந்து கொண்டு ஓர் நொடியில் அவரை மாயையால் வஞ்சித்து விட்டு திரும்பவும் பூமிக்கு வந்து விட்டான். (10) பிறகு தேவஸேனையின் தலைவனுன ஸ்ரீ முருகன் அங்கும் வந்து அவனேடு யுத்தம் செய்தார். பிறகு பாபியான அசுரன் பாதாளம், ஸமுத்ரங்கள், (11) சக்கிரவாள கிரி, மேரு மலை, மஹா ஸமுத்திரம், திக்பாலர்களுடைய உலகங்கள், பிரும்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், (12) இவ்விடங்களுக்கெல்லாம் சென்றான். மிக துராத்மாவாகிய சூரன் ஆங்காங்கு செல்லுகையில் தேவநாயகனும் அங்கெல்லாம் உடனே சென்று அவனேடு யுத்தம் செய்தார். (13) பிறகு அசுரன் அண்டபித்திக்குச் சென்று அங்கிருந்து அனேகம் பாணங்களை வர்ஷித்தான். தேவேசனும் ஓர் நொடியில் அங்கு சென்று அனேகம் அம்புகளால் சிறந்த அவனது ரதத்தை உடைத்து பூமியில் தள்ளினர். பிறகு அசுரன் சிறந்ததான இந்திரலோகத்திலுள்ள ரதத்தை மனதில் நினைத்தான். (14–15) அது வேகமாய் வந்த உடன் அதிலமர்ந்து பாணங்களால் யுத்தம் செய்தான். பிறகு அசுரன் அந்த அண்டத்தின் வாசற்படியைப் பார்த்து அது சுப்பிரமண்யருடைய பாணங்களால் (16) அடைபட்டதை அறிந்து அவைகளை தன் பாணங்களால் துண்டித்து விட்டான். அந்த சஸ்திரங்கள் பேதிக்கப்பட்டவுடன் அந்த வாசற்படி, முன்போலாகி விட்டது. (17) அங்கு வந்திருந்த மிகுதியான அசுரப்படைகளை யெல்லாம் அந்த துராத்மா அழைத்தான். அவைகள் அதைப் பார்த்து அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு (18) ஒருவரோடொருவர் கைதட்டி எம்பி எம்பிக் குதித்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் வருகின்ற அந்த சதுரங்க சேனைகளையும் அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் பார்த்து (19)

हालाहलानि घोराणि कुलिशानि बहूनिवा । कालाग्नेर्धूमवृन्दंवा किमेतदिति विस्मिताः ॥ २०
आगतं महता वेगात् किंवाण्डस्य बहिर्जलम् । इत्यालोच्य भयाविष्टाः परिदुद्रुवुरञ्जसा ॥ २१
तदानीं तइमे दैत्या गुहमावृत्य पापिनः । ववर्षु स्सायकान् घोरान् नानाशस्त्राणि भीषणाः ॥ २२
मन्दस्मितं ततः कृत्वा हुंकारेणावलोकयतान् । ददाह परमात्माय सूक्ष्मभस्ममयं द्विजाः ॥ २३
पुनः पुनर्ददाहैवं आगतानसुरांस्ततः । ततस्तु चक्रं परशुं दण्डं मुसलमाश्वसिम् ॥ २४
तत्र तत्र स्थिता दैत्या ब्रह्माण्डेषु महाबलाः । नायास्यन्ति यथा घोरा दहतेति मदाज्ञया ॥ २५
तत्याज तानि धर्मात्मा हन्तुं तान् ब्राह्मणोत्तमाः । तानिपञ्चायुधान्याशु विनिर्गत्य महाजवात् ॥ २६
गुहाऽभ्याशस्थितान् दैत्यान् हत्वाऽण्डस्य बहिः क्षणात् । अनंतकोटिचण्डांशुभाभिर्गत्वा महारवैः । २७
बहुधा प्रविभिन्नानि ब्रह्माण्डानि प्रविश्य च । तेषु तेषु स्थितान् पापान् दैत्यान् जघ्नुः किल द्विजाः ॥
शूरपद्मः ततः कोपात् पारमेशं विभीषणम् । सर्वसंहारकं चक्रं चक्राणामधिदैवतम् ॥ २९

ஹாலாஹலாநி கோராணி குலீசாநி பஹூநிவா। காலாக்னேர் தூமப்ருந்தம்வா கிமேதததிதிவிஸ்மிதா:॥ 20
ஆகதம் மஹதா வேகாத் கிம்வாண்டஸ்ய பஹிர்ஜலம் ।
இத்யாலோச்ய பயாவிஷ்டா: பரிதுத்ருவுரஞ்ஜஸா ॥ 21
ததாநீம் தஇமே தைத்யா: குஹமாவ்ருத்ய பாபிந: ।
வவர்ஷுஸ்ஸாயகான் கோரான் நாநாசஸ்த்ராணி பீஷணா: ॥ 22
மந்தஸ்மிதம் தத: க்ருத்வா ஹூம் காரேணாவலோக்யதான் ।
ததாஹ பரமாத்மாயம் ஸூக்ஷ்ம பஸ்ம மயம் த்விஜா: ॥ 23
புந: புனர் ததாஹைவம் ஆகதானஸுராம்ஸ்தத:। ததஸ்து சக்ரம் பரசும் தண்டம் முஸலமாச்வஸிம் ॥
தத்ர தத்ர ஸ்திதா தைத்யா: ப்ரம்மாண்டேஷு மஹாபலா: ।
நாயாஸ்யந்தி யதாகோரா தஹதேதி மதாக்ஞயா ॥ 25
தத்யாஜ தாநி தர்மாத்மா ஹந்தும் தான் ப்ராம்மணோத்தமா: ।
தாநி பஞ்சாயுதாந்யாசு விநிர்கத்ய மஹாஜவாத் ॥ 26
குஹாப்யாசஸ்திதான் தைத்யான் ஹத்வாண்டஸ்ய பஹி: க்ஷணாத் ।
அனந்தகோடி சண்டாம்சு பாபி: கத்வாமஹாரவை: ॥ 27
பஹுதா ப்ரவிபின்னாநி ப்ரம்மாண்டாநி ப்ரவிச்யச ।
தேஷுதேஷுஸ்திதான் பாபான் தைத்யான் ஜக்னு: கில த்விஜா: ॥ 28
சூரபத்மஸ்தத: கோபாத் பாரமேசம் விபீஷணம் । ஸர்வ ஸம்ஹாரகம் சக்ரம் சக்ராணாமதி தைவதம் ॥ 29

இதென்ன மஹாகோரங்களான ஹாலாஹலவிஷங்களா? அல்லது பல வஜ்ஜிராயுதங்களா? பிரளய காலாக்னியின் புகைக்கூட்டமா? அல்லது அண்டத்துக்கு வெளியிலிருந்து ஜலப்ரவாகம்தான் வெகு வேகமாய் இங்கு ஓடி வருகிறதா? என்று மிக ஆச்சரியமடைந்தவர்களாய் ஆலோசித்து மிகுந்த பயத்துடன் வேகமாய் ஓடினார்கள். (20-21) பாபிகளான அந்த அசுரர்களெல்லாம் ஸ்ரீ முருகனை சூழ்ந்து கொண்டு மகாபயங்கரர்களாய் அநேகம் கொடிய பாணங்களையும், பல சஸ்திரங்களையும் வர்ஷித்தார்கள். (22) ஓ முனிவர்களே! பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகன் சிறிது மந்தஹாஸம் செய்து கொண்டு ஹுங்காரத்தோடு அவர்களைப்பார்த்து அசுரர்கள் யாவரையும் கொளுத்தி சிறு சாம்பல் தூளிகளாக செய்துவிட்டார். (23) மேலும் மேலும் வருகின்ற அசுரர்களையும் இவ்வாறே கொளுத்திவிட்டார். தர்ம மூர்த்தியான ஸ்ரீ முருகன் சக்கிராயுதம், கோடரி, தண்டம், முஸலம், கத்தி இவைகளை வேகமாயெடுத்து (24) எல்லா ப்ருமாண்டங்களிலும் உள்ள மகாபலிஷ்டர்களும் கொடியவர்களுமான அசுரர்களெல்லாம் இனி இங்கு வராமலிருக்கும்படி எனது ஆக்ஞையால் நீங்கள் ஆங்காங்கு சென்று எரித்துவிடுங்கள். (25) என்ற ஆக்ஞையுடன் ஓ முனிவர்களே! அந்த எல்லோரையும் கொல்லுவதற்காக அந்த ஆயுதங்களை ப்ரயோகித்தார். உடனே அந்த ஐந்து ஆயுதங்களும் மிக வேகத்தோடு வெளிக்கிளம்பி (26) ஸ்ரீ முருகனுடைய சமீபத்திலிருந்த அசுரர்களையெல்லாம் கொன்றுவிட்டு ஓர்க்ஷணத்தில் அண்டத்திற்கு வெளியே சென்று அளவற்ற கோடிசூர்ய ப்ரகாசங்களுடனும் மிகுந்த சப்தங்களுடனும் (27) அநேகம் உருவங்களாய் பிரிந்து ஒவ்வொரு ப்ரும்மாண்டங்களிலும் புகுந்து ஓ முனிவர்களே! அங்குள்ள பாபிகளான அசுரர்களையெல்லாம் கொன்றுவிட்டனவல்லவா? (28) பிறகு சூரன் மிகக் கோபம் கொண்டு எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யக்கூடியதும், சக்கிராயுதங்களுக்கெல்லாம் முதல் தெய்வமும், ஸ்ரீ பரமேச்

मुमोच देवसेनेशे गुहे परमपावने । तदाऽऽलोक्य गुहश्शीघ्रं प्रसार्य स्वकरं तदा ॥ ३०
जग्राह लीलया स्वामी प्रत्यस्त्राविषयं महत् । दृष्ट्वैतद्दानवोऽत्यन्तं शोकमाप निजात्मनि ॥ ३१
बहुरूपं गृहीत्वाऽथ मायया तं युयोध सः । अनेकाकारभिन्नं तं वीक्ष्य देवः स्मिताननः ॥ ३२
महामोहहरं घोरं ज्ञानास्त्रं सन्दधे महत् । गतमायस्तदा दैत्यस्तस्थे केवल एव सः ॥ ३३
ततो ब्रह्मादयो देवा मुमुचुः कुसुमानि ते । चक्रुः कोलाहलारावं सर्वेऽपि युगपत् द्विजाः ॥ ३४
ततस्तु शूरो ब्रह्माण्डमतीत्य गुहमाह्वयत् । अण्डान्तरमुभौ गत्वा युयुधातेऽतिभीषणम् ॥ ३५
पुनरण्डान्तरं प्राप्य महाबलपराक्रमौ । कृत्वा युद्धं महाघोरं त्यक्त्वा तदपि भूसुरः ॥ ३६
अण्डान्तराणि सर्वाणि चैवमेतौ सुरासुरौ । गत्वा विभीषणं तेषु युयुधाते यदा द्विजाः ॥ ३७
तदा ब्रह्ममुखा विष्णुं पप्रच्छुर्भयविह्वलाः । दुर्जयोऽयं हरे शूरो महामायोऽतिवञ्चकः ॥ ३८
आह्वयामास युद्धाय सुब्रह्मण्यं सुरेश्वरम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा देवोऽप्यण्डान्तरं गतः ॥ ३९

முமோச தேவஸேநேசே குஹேபரமபாவனே । ததாலோக்யகுஹச்சீக்ரம் ப்ரஸார்ய ஸ்வகரம் ததா ॥ 30
ஜக்ராஹ லீலயாஸ்வாமீ ப்ரத்யஸ்த்ராவிஷயம் மஹத் ।
த்ருஷ்ட்வைதத் தானவோத்யந்தம் சோகமாப நிஜாத்மனி ॥ 31
பஹுரூபம் க்ருஹீத்வாத மாயயா தம் யுயோத ஸ: ।
அனேகாகார பின்னம் தம் வீக்ஷ்ய தேவ:ஸ்மிதானன: ॥ 32
மஹாமோஹஹரம் கோரம் க்ஞானாஸ்த்ரம் ஸந்ததே மஹத் ।
கதமாயஸ்ததாதைத்ய: தஸ்தே கேவல ஏவ ஸ: ॥ 33
ததோ ப்ரம்மாதயோ தேவா: முமுசு: குஸுமானி தே ।
சக்ரு: கோலாஹலாராவம் ஸர்வேபி யுகபத் த்விஜா: ॥ 34
ததஸ்து சூரோ ப்ரம்மாண்டம் அதீத்ய குஹமாஹ்வயத் ।
அண்டாந்தரமுபௌ கத்வா யுயுதாதேதிபீஷணம் ॥ 35
புனரண்டாந்தரம் ப்ராப்ய மஹாபலபராக்ரமௌ ।
க்ருத்வாயுத்தம் மஹாகோரம் த்யக்த்வா ததபி பூஸுரா: ॥ 36
அண்டாந்தராணி ஸர்வாணி சைவமேதௌ ஸுராஸுரௌ ।
கத்வாவிபீஷணம் தேஷு யுயுதாதே யதா த்விஜா: ॥ 37
ததா ப்ரம்மமுகாவிஷ்ணும் பப்ரச்சு: பயவிஹ்வலா: । துர்ஜயோயம் ஹரே சூர: மஹாமாயோதிவஞ்சக: ॥
ஆஹ்வயாமாஸ யுத்தாய ஸுப்ரம்மண்யம் ஸுரேச்வரம் ।
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா தேவோப்யண்டாந்தரம் கத: ॥ 39

னால் அருளப்பட்டதும், மிக பயங்கரமுமான சக்ராயுதத்தை (29) மிக பரிசுத்த மூர்த்தியான தேவஸேனாதிபதியின்மீது ப்ரயோகித்தான். ஸ்ரீ முருகன் அதைப்பார்த்து பதில் அஸ்திரத்தினால் அடக்க முடியாத மகிமை பொருந்திய அந்த சக்ராயுதத்தை விளையாட்டாக தனது கையை விரித்து வேகமாய் க்ரஹித்தார். சூரன் அதைக்கண்டு தன் மனதில் மிகவும் துக்கமடைந்தான். (30-31) பிறகு அவன் மாயையினால் பல உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்தான். பிறகு தேவனானவன் அநேகம் உருவங்களால் வேறுபட்டிருக்கின்ற அசுரனை நோக்கி மந்தஹாஸத்துடன் (32) மஹாமோஹத்தை போக்கடிக்கின்ற கொடுமையான ஞானாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தார். அப்பொழுது அசுரன் மாயையை இழந்தவனாகி அவன் மட்டிலும் தனிமையாக நின்றான். (33) ஓ முனிவர்களே! பிறகு ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் புஷ்பங்களை மாரி இரைத்து எல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் கோலாஹல சப்தம் செய்தார்கள். (34) பிறகு சூரன் இந்த ப்ரும்மாண்டத்தை தாண்டி ஸ்ரீ முருகனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். இருவரும் மற்றொரு அண்டம் சென்று அதிபயங்கரமாய் யுத்தம் செய்தார்கள். (35) ஓ முனிவர்களே! பிறகு மஹாபராக்கிரமசாலிகளான அவ்விருவர்களும் வேறு ஓர் அண்டத்திற்குப்போய் மிகக் கொடூரமாய் யுத்தம் செய்து பிறகு அதையும்விட்டு (36) அந்த தேவாசுரர்கள் இருவரும் மற்ற எல்லா அண்டங்களுக்கும் இவ்விதமே சென்று ஆங்காங்கு மிக பயங்கரமாய் யுத்தம்செய்தார்கள். (37) அப்பொழுது ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் யாவரும் மிகுந்த பயத்தால் கலக்கமுற்றவர்களாகி விஷ்ணுவைப் பார்த்து கேட்டார்கள். ஓ விஷ்ணுவே! இந்த சூரன் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன். மாயாவி. மஹாவஞ்சகன். (38) அப்படிப்பட்ட அசுரன் தேவனுடைய ஸ்ரீ சுப்ரமண்யரை யுத்தத்திற்காக

ददर्श किं तं पापिष्ठं देवः परमवञ्चकम् । किं न जातं रणं किंवा जातं विद्मो वयं न हि ॥ ४०
बाधते महती भीतिरस्मान् संशयमानसान् । इति तेषां वचः श्रुत्वा स्मृत्वा देवस्य वैभवम् ॥ ४१
प्राह विष्णुस्सुरान् सर्वान् भयकंपितविग्रहान् । शृण्वन्तु देवतास्सर्वा युष्माकं भीतिरत्र का ॥ ४२
साक्षात्परशिवश्शंभुष्षण्मुखो नात्र संशयः । धनुष्यप्रतिमं तस्य बलं परममद्भुतम् ॥ ४३
जानतोऽपिच तं युष्मान् बाधते संशयो महान् । सर्वाण्डान्यपि गत्वायमायास्यत्यतिशीघ्रतः ॥ ४४
तदत्रसंशयो मास्तु सत्यं सत्यं मयोदितम् । इति विष्णुवचः श्रुत्वा सन्तोषं प्रापिरे सुराः ॥ ४५
तदानीमेव शूरोऽयं कृत्वाण्डेषु महद्रणम् । स्वपुरस्यागतोऽभ्याशं विनिवृत्य द्विजोत्तमाः ॥ ४६
समाहू (ह) तोऽमुना देवस्तत्र स्कन्दो महाबलः । ततो महेन्द्रनगरीदैतेया गुहमीक्ष्य ते ॥ ४७
परिवव्रुर्महाघोरा दानवेन सुचोदिताः । मन्दस्मितेन तान्पापान्वीक्ष्य देवो ददाह हा ॥ ४८

ததர்ச கிம் தம் பாபிஷ்டம் தேவ: பரமவஞ்சகம் | கிம் நஜாதம் ரணம் கிம்வா ஜாதம் வித்மோ வயம் நஹி||

பாததே மஹதீ பீதி: அஸ்மான் ஸம்சயமானஸான் |
இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா தேவஸ்ய வைபயம் || 41

ப்ராஹவிஷ்ணுஸ்ஸுராந் ஸர்வான் பயகம்பித விக்ரஹான் |
ச்ருண்வந்து தேவதாஸ்ஸர்வா: யுஷ்மாகம் பீதிரத்ரகா || 42

ஸாக்ஷாத் பரமசிவச்சம்பு: ஷண்முகோ நாத்ர ஸம்சய: | தனுஷ்ய ப்ரதிமம் தஸ்ய பலம் பரமமத்புதம் || 43

ஜாநதோபிச தம் யுஷ்மான் பாததேஸம்சயோமஹான் |
ஸர்வாண்டாந்யபி கத்வாயம் ஆயாஸ்யத்யதி சீக்ரத: || 44

தத்த்ர ஸம்சயோமாஸ்து ஸத்யம் ஸத்யம் மயோதிதம் |
இதி விஷ்ணுவச: ச்ருத்வா ஸந்தோஷம் ப்ராபிரேஸுரா: || 45

ததாநீமேவ சூரோயம் க்ருத்வாண்டேஷு மஹத்ரணம் |
ஸ்வபுரஸ்யாகதோப்யாசம் விநிவ்ருத்ய த்விஜோத்தமா: || 46

ஸமாஹூ(ரு)தோமுனா தேவ: தத்ர ஸ்கந்தோ மஹாபல: |
ததோ மஹேந்த்ரநகரீ தைதேயா குஹமீக்ஷ்யதே || 47

பரிவவ்ருர் மஹாகோரா: தாநவேநஸுசோதிதா: |
மந்தஸ்மிதேந தான் பாபான் வீக்ஷ்யதேவோ ததாஹஹா || 48

அழைத்தான். அவரும் அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு வேறு அண்டத்திற்குச் சென்றார். (39) மஹாவஞ்சகனான அந்த பாதகனை அவர் அங்கு பார்த்தாரோ! இல்லையோ! சண்டை ஏற்பட்டதோ! இல்லையோ! நாம் ஒன்றையும் அறியோம். (40) மிகுந்த சந்தேகமனதை உடைய எங்களை பெரும் பீதி வாட்டுகின்றதே இவ்வாறு அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ முருகனுடைய மகிமையை மனதில் நினைத்து (41) பயத்தினால் நடுக்கம்கொண்ட சரீரமுடைய எல்லா தேவர்களையும் பார்த்துக் கூறினார். ஓ தேவர்களே! எல்லோரும் கேளுங்கள் உங்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் பயமேன்! (42) இவ்வாறு, முருகன் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ பரமேச்வரனான சம்புவேதான். இதில் சந்தேகமில்லை. நிகரற்ற வில்லாளியான அக்கந்தனுடைய அப்படிப்பட்ட மிக அத்புதமான பலத்தை (43) நீங்கள் நன்கு அறிந்தவர்களாயினும் உங்களை மிகுந்த சந்தேகம் பாதிக்கின்றது. அவர் எல்லா அண்டங்களுக்கும் சென்று அதி சீக்கிரமாய் இங்கு வரப்போகிறார். (44) ஆகையால் உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டாம். நான் சொல்லியது ஸத்யம்! ஸத்யம்!! இவ்வாறு விஷ்ணுவின் வார்த்தையைக்கேட்டு தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (45) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுதே சூரன் எல்லா அண்டங்களிலும் பெரிய சண்டை செய்து திரும்பி தன் பட்டணத்திற்கு சமீபம் வந்தான். (46) உடனே அவனால் சண்டைக்கு மிக்க பலம்கொண்ட ஸ்ரீ முருகன் அழைக்கப்பட்டார். பிறகு வீரமஹேந்திர பட்டணத்திலுள்ள மிகக் கொடியவர்களான அந்த அசுரர்கள் ஸ்ரீ கந்தபிரானை நோக்கி சூரனால் நன்கு ஏவப்பட்டவர்களாகி வளைத்துக்கொண்டார்கள். உடனே ஸ்ரீ முருகன் அந்த பாபிகளை மந்தஹாஸத்தோடு பார்த்து எரித்துவிட்டார். ஆச்சரியம்! (47-48) அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள்

तदा विष्णुमुखादेवा विकीर्य सुमनोहरान् । तुष्टुवुर्देवमीशानं सुब्रह्मण्यं सुरेश्वरम् ॥ ४९

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

सुधामन्दर वातेन मृतासुराणां पुनरुज्जीवनम् ॥

ततो दैत्याधिपो दैत्यान् भस्मीभूतान् स्वसैनिकान् । स सैन्यं गुहमभ्याशे वीक्ष्य दुःखेन पीडितः ॥ १
किमिदानीं करिष्यामि विचार्यैवं दुरात्मवान् । सस्मार मातरं मायां तपस्यन्तीमरूपिणीम् ॥ २
आगतायां महावेगात् दानवेन्द्रस्य सन्निधिम् । तामाह दानवान् सर्वान् पुनरुज्जीवयेति सः ॥ ३
जगाद वचनं सा तं शूरं वीक्ष्यासुरेश्वरम् । महादेवस्वरूपं त्वं गुहं निन्दितवानसि ॥ ४
त्वया मदुक्तं वचनं न श्रुतं खलु पैतृकम् । युद्धं च कृतवांस्तेन दुर्जयेनातिमोहितः ॥ ५
तदस्य शक्त्या मरणं तव भावि न संशयः । तत्तिष्ठतु मृता दैत्या उज्जीव्याः पुनरेवचेत् ॥ ६

ததா விஷ்ணுமுகாதேவா: விகீர்யஸுமநோஹரான் |
துஷ்டுவுர் தேவமீசானம் ஸுப்ரம்மண்யம் ஸுரேச்வரம் || 49

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்வாத்ரிம்சோத்யாய: ||

|| அத த்ரயஸ்த்ரிம்சோத்யாய: ||

ஸுதா மந்திரமலையின் காற்றினால் இறந்த அசுரர்கள் மறுபடி பிழைத்தல்.

ததோ தைத்யாதிபோ தைத்யான் பஸ்மீபூதான் ஸ்வஸைனிகான் |
ஸ ஸைன்யம் குஹமப்யாசே வீக்ஷ்யது:கேந பீடித: || 1
கிமிதானீம் கரிஷ்யாமி விசார்யைவம் துராத்மவான் | ஸஸ்மார மாதரம் மாயாம் தபஸ்யந்தீம ரூபிணீம் || 2
ஆகதாயாம் மஹாவேகாத் தானவேந்த்ரஸ்ய ஸன்னிதிம் |
தாமாஹ தானவான் ஸர்வான் புனருஜ்ஜீவயேதி ஸ: || 3
ஜகாதவசனம் ஸாதம் சூரம் வீக்ஷ்யாஸுரேச்வரம் | மஹாதேவ ஸ்வரூபம் த்வம் குஹம் நிந்திதவானஸி ||
த்வயா மதுக்தம் வசனம் நச்ருதம் கலுபைத்ருகம் | யுத்தம் சக்ருதவாம்ஸ்தேந துர்ஜயேநாதி மோஹித: 5
ததஸ்ய சக்த்யாமரணம் தவ பாவி நஸம்சயம் | தத்திஷ்டது ம்ருதாதைத்யா: உஜ்ஜீவ்யா: புனரேவ சேத்

வாசனையுள்ள அழகிய புஷ்பங்களை வாரி இறைத்து அஷ்டைச்வர்யங்களோடு கூடியவரும் தேவனுதனு மான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். (49)

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

பிறகு அசுரத்தலைவனை சூரன் சாம்பலாக ஆன தனது சைன்யங்களான அசுரர்களையும், ஸ்ரீ முருகன் ஸகல சைன்யங்களுடன் தனது சமீபம் நிற்பதையும்கண்டு மிகுந்த வருத்தமடைந்தான். (1) நான் இப்பொழுது என்ன செய்வேன் என மனக்கவலை கொண்டவனுகி அந்த துராத்மாவான சூரன் உருவ மில்லாமல் தவம் செய்து கொண்டிருந்த தன் தாயாகிய மாயாதேவியை நினைத்தான். (2) மஹா வேகத் தோடு அசுரமன்னனுடைய முன்னிலையில்வந்த அவளைப்பார்த்து ஓ தாயே! இறந்துபோன எல்லா அசுரர் களையும் இப்பொழுது பிழைக்கச்செய்ய வேண்டும் எனக்கூறினன். (3) அவள் அசுரேச்வரனை சூரனைப்பார்த்துக் கூறினாள். ஸாக்ஷாத் மஹாதேவஸ்ரூபியான ஸ்ரீ முருகனை நீ நிந்திக்கிறவனுக இருக் கிருய். (4) என்னால் கூறப்பட்ட பெற்றோர் வசனத்தை நீ கேட்கவில்லை. ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாத அந்த ஸ்ரீ முருகனேடு நீ புத்தி மயக்கத்தினால் யுத்தம் செய்கிருய். (5) ஆகையால் நீ அவருடைய வேலாயுதத்தினுல் மரணமடையப் போகின்ருய். அதில் சந்தேகமில்லை. அதெல்லாமிருக்

महतोंभोनिधेरन्ते सुधामन्दरपर्वतः । वर्तते पुनरुज्जीवी मृतान् सर्वान् क्षणेन सः ॥ ७
आनेतव्य इति प्रोक्त्वा जगामैषा यथागतम् । तदाकर्ण्य वचस्तस्यास्सन्तोषेणासुरेश्वरः ॥ ८
सिंहवाहनमारुह्यचेन्द्रलोकरथं त्यजन् । आनयाशु गिरिं तं त्वं सुधामंदरनायकम् ॥ ९
इत्युक्त्वा प्रैरयच्छीघ्रमिन्द्रलोकरथं तदा । तथेति गत्वा तत्रायमादाय गिरिमद्भुतम् ॥ १०
वहन् समागतः क्षिप्रं महावेगेन भूसुराः । तदानीमसुरास्सर्वे शूरपुत्राश्च सोदराः ॥ ११
भानुकोपमुखाः पापा सिंहवक्त्रमुखा अपि । येचान्ये निधनं प्राप्ताः स्पृष्टास्तन्मारुतेन ते ॥ १२
समुत्तस्थुर्महाघोराः स्वापादिव महीसुराः । चक्रुः कोलाहलारावं युगपद्दानवा भृशम् ॥ १३
युद्धस्थलमिवाभाति किमेतदिति पापिनः । इति ब्रुवन्तश्शस्त्राणि पतितानि समन्ततः ॥ १४
समादाय स्थितास्सर्वे सन्नद्धास्संगराय ते । समुत्थितांस्ततः शूरः पुत्रभ्रातृमुखासुरान् ॥ १५
इन्द्रलोकरथं वीक्ष्य परां प्रीतिमवाप सः । निनिन्द देवान् सकलान् दुरात्मा पापकर्मकृत् ॥ १६

மஹதோம்போநிதே ரந்தே ஸுதாமந்தரபர்வத: ।
வர்ததே புனருஜ்ஜீவீ ம்ருதான் ஸர்வான் க்ஷணேந ஸ: ॥ 7

ஆனேதவ்ய இதி ப்ரோக்த்வா ஜகாமைஷா யதாகதம் ।
ததாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்யா: ஸந்தோஷேணாஸுரேச்வர: ॥ 8

ஸிம்மவாஹனமாருஹ்ய சேந்த்ரலோகரதம் த்யஜன் । ஆனயாசு கிரிம் தம் த்வம் ஸுதாமந்தரநாயகம் ॥ 9

இத்யுக்த்வா ப்ரைரயச் சீக்ரம் இந்த்ரலோகரதம் ததா । ததேதி கத்வா தத்ராயம் ஆதாய கிரிமத்புதம் 10

வஹன் ஸமாகத: க்ஷிப்ரம் மஹாவேகேன பூஸுரா: । ததாநீமஸுராஸ்ஸர்வே சூரபுத்ராச்சஸோதரா: ॥ 11

பானுகோபமுகா: பாபா: ஸிம்மவக்த்ரமுகா அபி ।
யே சான்யே நிதனம் ப்ராப்தா: ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்தன் மாருதேநதே ॥ 12

ஸமுத்தஸ்துர் மஹாகோரா: ஸ்வாபாதிவ மஹிஸுரா: ।
சக்ரு: கோலாஹலாராவம் யுகபத் தானவா ப்ருசம் ॥ 13

யுத்தஸ்தலமிவா பாதி கிமேதிதிதிபாபின: । இதி ப்ருவந்தச்சஸ்த்ராணி பதிதாநி ஸமந்தத: ॥ 14

ஸமாதாய ஸ்திதாஸ்ஸர்வே ஸன்னத்தாஸ்ஸங்கராயதே ।
ஸமுத்திதாம்ஸ் ததச்சூர: புத்ரப்ராத்ருமுகாஸுரான் ॥ 15

இந்த்ரலோக ரதம் வீக்ஷ்ய பராம் ப்ரீதிமவாப ஸ: । நிநிந்த தேவான் ஸகலான் துராத்மா பாபகர்ம க்ருத் ॥

கட்டும் உனக்கு இப்பொழுது இறந்துபோன அசுரர்களெல்லாம் மறுபடி பிழைக்க வேண்டுமானால் (6) மஹாஸமுத்திரத்தின் கோடியில் இறந்துபோன எல்லோரையும் ஓர்க்ஷணத்தில் பிழைக்கச் செய்யும் சுதாமந்திரம் என்ற மலை இருக்கின்றது. (7) அது இங்கே கொண்டுவரத்தக்கது எனக்கூறி அவள் வந்த வழியே சென்றுவிட்டாள். பிறகு அசுரேச்வரன் அந்த மாயாதேவியினுடைய அப்படிப்பட்ட வார்த்தையைக்கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் (8) இந்திரலோகத்தைவிட்டு சிம்மவாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஓ ரதமே! நீ இப்பொழுது சென்று அந்த ஸுதா மந்திரமென்னும் பெயருள்ள மலையை இங்கு கொண்டுவா (19) எனக்கூறி அப்பொழுது இந்திரலோக ரதத்தை வேகமாய் அனுப்பினான். அதுவும் அப்படியே அங்கு சென்று அத்புதமான அந்த மலையை எடுத்து (10) தூக்கிக் கொண்டு ஓ முனிவர்களே! மகா வேகத்தோடு சீக்கிரம் வந்தது. அப்பொழுது சூரபத்மன் பிள்ளைகளும் தம்பிகளும் மஹாபலிஷ்டர்களுமான பானுகோபன் சிங்கமுகன் முதலியவர்களும் இன்னும் இறந்துபோன மற்ற எல்லா அசுரர்களும் அம்மலைக்காற்றினால் தொடப்பட்ட மாத்திரத்தில் (11-12) ஓ முனிவர்களே! மஹாகோரர்களான அசுரர்கள் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததுபோல் எழுந்தார்கள். அப்பொழுது அசுரர்கள் எல்லோரும் ஒரே ஸமயத்தில் மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். (13) இதென்ன யுத்தரங்கம் போலிருக்கிறதே என்று அந்த பாபிகள் சொல்லிக்கொண்டு நான்கு பக்கங்களிலும் விழுந்துகிடந்த ஆயுதங்களை (14) எடுத்துக்கொண்டு எல்லோரும் யுத்தத்திற்கு தயாராக இருந்தார்கள் பிறகு சூரன் பிழைத்து எழுந்து பிள்ளைகள் சகோதரர்கள் முதலிய அசுரர்களையும் (15) இந்திரலோக ரதத்தையும் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்து பாபச் செயல்களையே செய்கின்ற அந்த துராத்மா எல்லா தேவர்

तदेतद्दूरतो दृष्ट्वा देवास्सर्वे भयान्विताः । इयमेव पदप्राप्तिरस्माकमसुरैः खलैः ॥ १७
पीडा न जायते चेद्वा प्रोक्त्वैवं दुद्रुवुः क्षणात् । चक्ररूपेण भूयांसस्तथान्येतु शिखण्डिनः ॥ १८
हंसपारावतपिककौशिकालिबकादिनाम् । त्यक्त्वाऽऽयुधानि स्वान्येवं भयाविष्टास्तदां द्विजाः ॥ १९
दुःखमापुस्तदा वीरा भूतान्यपि बलेश्वरैः । तदेतत्सर्वमालोक्य स्मयमानमुखांबुजः ॥ २०
तस्थे तत्र गुहस्साक्षात्सच्चिदानंदविग्रहः । लब्धानुज्ञास्तदा शूरात्सिंहवक्त्रमुखाः खलाः ॥ २१
विजेतुमागताः स्कन्दं प्रदीपं शलभा इव । आगत्य त इमे बाणान्ववर्षुं र्निशितान्गुहे ॥ २२
विभ्युस्तदा तरां वीरास्तदाटोपमवेक्ष्य ते । ततः पाशुपतं घोरं सर्वशत्रुनिकृन्तनम् ॥ २३
सन्दधे तेषु पापेषु धर्मात्मा षण्मुखः क्षणात् । उद्गिरस्तन्महासर्पान् कुलिशानि विषाण्यपि ॥ २४
रुद्राननंतान् मरुतान् शस्त्राणि सुमहान्त्यपि । वारिधीनपि कल्लोलैर्भीषणांश्च समन्ततः ॥ २५
वह्नीनस्त्राणि चान्यानि महाघोराणि भूसुराः । उच्छिद्य तेषामस्त्राणि क्षणेनैवातिभीषणम् ॥ २६

ததேதத் தூரதோ த்ருஷ்ட்வா தேவாஸ்ஸர்வே பயான்விதா: |
இய மேவ பதப்ராப்தி: அஸ்மாகமஸுரை: கலை: || 17
பீடா நஜாயதே சேத்வா ப்ரோக்த்வைவம் துத்ருவு: க்ஷணாத் |
சக்ரரூபேண பூயாம்ஸ: ததாந்யேது சிகண்டிந: || 18
ஹம்ஸ பாராவதபிக கௌசிகாளி பகாதிநாம் |
த்யக்த்வாயுதாநி ஸ்வாந்யேவம் பயாவிஷ்டாஸ்தராம் த்விஜா:|| 19
து:கமாபுஸ்ததா வீரா: பூதான்யபி பலேச்வரை: | ததேதத் ஸர்வமாலோக்ய ஸ்மயமான முகாம்புஜ: || 20
தஸ்தே தத்ர குஹஸ்ஸாக்ஷாத் ஸச்சிதானந்தவிக்ரஹ: |
லப்தானுக்ஞாஸ்ததா சூராத் ஸிம்மவக்த்ரமுகா: கலா: || 21
விஜேதுமாகதா: ஸ்கந்தம் ப்ரதீபம் சலபாஇவ |
ஆகத்ய த இமே பாணான் வவர்ஷு: நிசிதான் குஹே || 22
பிப்யுஸ்ததா தராம் வீரா: ததா டோபமவேக்ஷ்ய தே | தத: பாசுபதம் கோரம் ஸர்வ சத்ரு நிக்ருந்தனம் ||
ஸந்ததே தேஷு பாபேஷு தர்மாத்மா ஷண்முக: க்ஷணாத் |
உத்கிரத் தன் மஹாஸர்பான் குலிசாநி விஷாண்யபி || 24
ருத்ரானனந்தான் மருதான் சஸ்த்ராணி ஸுமஹாந்த்யபி |
வாரிதீனபி கல்லோலை: பீஷணாம்ச்ச ஸமந்தத: || 25
வஹ்னீனஸ்த்ராணி சாந்யாநி மஹாகோராணி பூஸுரா: |
உச்சித்ய தேஷாமஸ்த்ராணி க்ஷணேநைவாதி பீஷணம் || 26

களையும் நிந்தித்தான். (16) அப்பொழுது எல்லா தேவர்களும் இவையாவற்றையும் தூரத்திலிருந்தே பார்த்து மிக பயமடைந்து துஷ்டர்களான இந்த அசுரர்களால் நமக்கு அதிகமான துன்பம் ஏற்படாமலிருந்தால் அதுவேதான் நமக்கு உயர்ந்த ஸ்தானம் எனக் கூறிக்கொண்டு ஓ முனிவர்களே! அவரவர் தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு பலர் சக்கிரவாகபக்ஷியின் உருவத்தோடும் சிலர் மயில், ஹம்ஸம், புரு, கிளி, கோட்டான், வண்டு, கொக்கு, முதலியவைகளின் உருவத்தோடும் மிகவும் பயங்கொண்டு ஓடினார்கள். (17-19) அப்பொழுது ஸேனாதிபர்களோடுகூட வீரர்களும் பூதர்களும் மிகுந்த துக்கமடைந்தார்கள். ஸாக்ஷாத் ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ முருகன் இவை யாவற்றையும் பார்த்து மந்தஹாஸத்தோடுகூடிய முகாரவிந்தத்தை உடையவனாய் இருந்தார். அப்பொழுது சிங்கமுகன் முதலிய துஷ்டர்களெல்லாம் சூரனால் உத்திரவிடப்பட்டவர்களாய். (20-21) விளக்கு வெட்டுப் பூச்சிகள் விளக்கை நோக்கிச் செல்வதுபோல் ஸ்ரீ முருகனை ஜயிப்பதாகவந்து கூர்மையான பாணங்களை அவர்மேல் வர்ஷித்தார்கள். (22) அப்பொழுது வீரர்கள் அந்த அசுரர்களின் அட்டஹாஸத்தைப்பார்த்து மிகவும் பயமடைந்தார்கள். பிறகு தர்மமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஷண்முகன் அந்தப் பாதகர்கள்மீது ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்கின்ற மஹாகோரமான பாசுபதாஸ்திரத்தை ஸந்தானம் செய்தார். அது பெரிய ஸர்ப்பங்கள் வஜ்ஜிராயுதங்கள் விஷங்கள் (23-24) கணக்கற்ற பெரிய சஸ்திரங்கள் அலைகளோடு கூடிய மிக பயங்கரமான ஸமுத்திரங்கள், அக்னிகள், மற்றும் மஹாகோரங்களான அஸ்திரங்கள் இவைகளை நான்கு பக்கங்களிலும் (25) கக்கிக்கொண்டு ஓர் நொடியில் மஹாபயங்கரமாய் இருக்கும் அவர்

हत्वा तानसुरान् पापान् युगपत्पर्वतेच तम् । धूळीकृत्य पुनश्शीघ्रात् गुहपाणिं तदागमत् ॥ २७
तदावशिष्टश्शूरोऽय मेकस्तस्थे रणस्थले । आपुः प्रीतिं तदा देवाः परमां धातृपूर्वकाः ॥ २८
ततोदैत्यस्तरांक्रुद्धो भ्रुकुटीकुटिलेक्षणः । इन्द्रलोकरथं प्रेक्ष्य प्राह वाचं तदा खलः ॥ २९
वीरान् भूतानि चान्यांश्च समानीयाण्डगोळके । स्थापयित्वा वसाशुत्वमित्युक्त्वा प्रैरयद्रथम् ॥ ३०
स तथेति विनिर्गत्य महावेगेन भीषयन् । मोहयित्वा तदा वीरान् भूतान्यपि महीसुराः ॥ ३१
क्षणेन तान् समादाय तत्र गत्वाऽवसत्स्वयम् । प्रातिमाप तदात्यन्तं शूरपद्माऽसुराधमः ॥ ३२
दुःखमापुस्तरां देवाः हाहेतिच भयान्विताः । इन्द्रलोकरथेनैतानानीतानण्डगोळके ॥ ३३
ज्ञात्वा गुहः परात्माऽयं मुमोचास्त्राणि भूरिशः । तदस्त्राणि महावेगाद्गत्वातांस्तद्रथेस्थितान् ॥ ३४
बोधयित्वा क्षणेनैतान् रथेनैव गुहान्तिकम् । प्रापयामास वेगेन समानीय रथं द्विजाः ॥ ३५
अवतीर्य रथादस्माद्वीराद्यावीक्ष्य षण्मुखम् । प्रणम्य परया भक्त्या तुष्टुवुर्देवनायकम् ॥ ३६

ஹத்வா தானஸுரான் பாபான் யுகபத் பர்வதம் சதம் | தூளிக்ருத்ய புன: சீக்ராத் குஹபாணிம் ததாகமத்
ததாவசிஷ்டச்சூரோயம் ஏகஸ்தஸ்தே ரணஸ்தலே | ஆபு:ப்ரீதிம் ததா தேவா: பரமாம் தாத்ருபூர்வகா: ||

ததோ தைத்யஸ்தராம் க்ருத்த: ப்ருகுடீ குடிலேக்ஷண: |
இர்த்ரலோகம் ரதம் ப்ரேக்ஷ்ய ப்ராஹவாசம் ததா கல: || 29

வீரான் பூதாநிசாந்யாம்ச்ச ஸமாநீயாண்ட கோளகே |
ஸ்தாபயித்வா வஸாசுத்வம் இத்யுக்த்வா ப்ரைரயத் ரதம் || 30

ஸததேதி விநிர்கத்ய மஹாவேகேந பீஷயன் | மோஹயித்வா ததாவீரான் பூதான்யபி மஹிஸுரா: || 31
க்ஷணேந தான் ஸமாதாய தத்ர கத்வா வஸத் ஸ்வயம் | ப்ரீதிமாப ததாத்யந்தம் சூரபத்மாஸுராதம: ||

து:கமாபுஸ்தராம் தேவா: ஹாஹேதிச பயான்விதா: |
இந்த்ரலோக ரதேனைதான் ஆநீதானண்ட கோளகே || 33

க்ஞாத்வாகுஹ: பராத்மாயம் முமோசாஸ்த்ராணி பூரிச: |
ததஸ்த்ராணி மஹாவேகாத் கத்வா தாம்ஸ்தத்ரதே ஸ்திதான் || 34

போதயித்வா க்ஷணேனைதான் ரதேனைவ குஹாந்திகம் | ப்ராபயாமாஸ வேகேந ஸமாநீய ரதம் த்விஜா:

அவதீர்ய ரதாதஸ்மாத் வீராத்யாவீக்ஷ்ய ஷண்முகம் |
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யாதுஷ்டுவு: தேவ நாயகம் || 36

களுடைய அஸ்திரங்களையெல்லாம் கண்டித்துவிட்டு (26) பிறகு ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா அசுரப் பாதகர்களையும் கொன்றுவிட்டு ஸுதா மந்திர மலையையும் தூளாக்கிவிட்டு ஸ்ரீ முருகனுடைய கைக்கு அதி சீக்கிரமாய் வந்து சேர்ந்தது. (27) அப்பொழுது யுத்தரங்கத்தில் சூரன் ஒருவன் மாத்திரம் மீதமாக இருந்தான். அப்பொழுது ப்ரும்மா முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (28) பிறகு துஷ்டனை சூரன் மிகுந்த கோபம் கொண்டு புருவங்களை நெறித்து வக்கிரமான கண்களை உடையவனாகி இந்திரலோகத்தைப் பார்த்துக் கூறினான் (29) ஓ ரதமே! நீ வீரர்களையும் பூதர்களையும் மற்றவர்களையும் சீக்கிரமாய் அண்டகோளத்தில் கொண்டுவைத்துவிட்டு அங்கேயே இரு என்றுகூறி ரதத்தை அனுப்பினான் (30) அந்த ரதமும் அவ்விதமே ஆகட்டுமென்று மகாவேகத்தோடு பயங்கரமாய் புறப்பட்டு ஓ முனிவர்களே! வீரர்களையும் பூதர்களையும் அப்பொழுதே மூர்ச்சை அடையச்செய்து (3.) பிறகு அவர்களை தூக்கிக்கொண்டு ஓர்க்ஷணத்தில் அண்டகோளத்திற்குச் சென்று தானும் அங்கேயே இருந்தது. அப்பொழுது அசுராதமனாகிய ஸ்ரீ சூரன் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தான். (32) தேவர்கள் ஹா! ஹா!! என்று கதறி மிகவும் பயமடைந்து துக்கப்பட்டார்கள். அப்பொழுது பராத்மாவான ஸ்ரீ குஹன் அவர்கள் யாவரும் இந்திரலோகத்தினால் அண்டகோளத்திற்கு கொண்டுபோகப்பட்டதை அறிந்து மிகுந்த அஸ்திரங்களை பிரயோகித்தார். ஓ முனிவர்களே! அந்த அஸ்திரங்கள் முகுந்த வேகத்துடன் சென்று இந்திரலோகத்திலிருந்த (33-34) அவர்களை மூர்ச்சை தெளியச்செய்து ஓர் நொடியில் அந்த ரதத்தோடு கூடவே ஸ்ரீ முருகனுடைய சமீபம் கொண்டு சேர்த்துவிட்டது. (35) வீரர்கள் முதலிய யாவரும் ரதத்திலிருந்து இறங்கி ஸ்ரீ ஷண்முகனைப்பார்த்து மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்து தேவநாயகனை

सुब्रह्मण्यस्तदावीक्ष्य रथं तं दानवस्य सः । मा पुनर्गच्छ दैत्यस्य समीपं त्वं वसात्र च ॥ ३७
इत्युक्त्वा स्तंभयित्वैनमिन्द्रलोकरथं गुहः । न्यवसत्तत्र धर्मात्मा वीक्ष्य शूरं निजेक्षणैः ॥ ३८
दृष्ट्वैतदसुरः कोपाद्ववर्षास्त्राणि षण्मुखे । छित्वैतानि गुहो बाणैर्ववर्षास्मिन् पुनर्बहून् ॥ ३९
मोघीकृत्य गुहस्यैतान् दानवः पापकर्मकृत् । युयोज सारथौ कोपात् मार्गणान् सुबहूनयम् ॥ ४०
तदस्त्रैः पीडितो वायुरसृक्स्रोतोभिरावृतः । रथस्य चोदनेऽशक्त स्तस्थे तत्राति दुःखितः ॥ ४१
दृष्ट्वैतदसुरस्यायं धनुरच्छिनदाशुगैः । गुहस्सहस्रसंख्याकै र्निशितै र्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ४२
ततः क्रुद्धस्तरां शूरस्सैंहं मुक्त्वाशु वाहनम् । गुहस्य सन्निधिं प्राप कृत्वा कोलाहलारवम् ॥ ४३
शूलमादाय वेगेन सर्वसंहारकारकम् । तदीयवाहनं सिंहो रथाश्वान् षण्मुखस्य सः ॥ ४४
आस्फाल्यास्फाल्य वेगेन क्ष्वेळानादं तदाऽकरोत् । दानवोऽपि तदा शूलं प्रेरयामास षण्मुखे ॥ ४५
तदग्नीन् सुबहून् घोरान् विषाणि कुलिशान्यपि । विभीषणानि भूतानिचायुधानि महान्त्यपि ॥ ४६

ஸுப்ரம்மண்யஸ்ததா வீக்ஷ்ய ரதம் தம் தானவஸ்ய ஸ: ।
மாபுனர் கச்ச தைத்யஸ்ய ஸமீபம் த்வம் வஸாத்ரச ॥ 37
இத்யுக்த்வா ஸ்தம்பயித்வைநம் இந்த்ரலோக ரதம் குஹ: ।
ந்யவஸத்தத்ர தர்மாத்மா வீக்ஷ்ய சூரம் நிஜேக்ஷணை: ॥ 38
த்ருஷ்ட்வைததஸுர: கோபாத் வவர்ஷாஸ்த்ராணி ஷண்முகே ।
சித்வைதாநி குஹோபாணை: வவர்ஷாஸ்மின் புனர் பஹூன் ॥ 39
மோகீக்ருத்ய குஹஸ்யைதான் தாநவ: பாபகர்ம க்ருத் ।
யுயோஜஸாரதௌ கோபாத் மார்கணான் ஸுபஹூனயம் ॥ 40
ததஸ்த்ரை: பீடிதோவாயு: அஸ்ருக் ஸ்ரோதோபிராவ்ருத: ।
ரதஸ்ய சோதனேசக்த: தஸ்தே தத்ராதிது:கித: ॥ 41
திருஷ்ட்வைததஸுரஸ்யாயம் தனுரச்சினதாசுகை: ।
குஹஸ்ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாகை: நிசிதைர் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 42
தத: க்ருத்தஸ்தராம் சூர: ஸைம்மம் முக்த்வாசு வாஹனம் ।
குஹஸ்ய ஸன்னிதிம் ப்ராப க்ருத்வா கோலாஹலாரவம் ॥ 43
சூலமாதாய வேகேந ஸர்வ ஸம்ஹார காரகம் । ததீய வாஹனம் ஸிம்ம: ரதாச்வான் ஷண்முகஸ்ய ஸ: ॥
ஆஸ்பால்யாஸ்பால்ய வேகேந க்ஷ்வேளாநாதம் ததா கரோத் ।
தானவோபி ததா சூலம் ப்ரேரயாமாஸ ஷண்முகே ॥ 45
ததக்னீன் ஸுபஹூன் கோரான் விஷாணி குலிசான்யபி । விபீஷணாநி பூதாநி சாயுதாநி மஹாந்த்யபி ॥

துதித்தார்கள் (36) அப்பொழுது ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யர் அசுரனுடைய ரதத்தைபபார்த்து நீ மறுபடி அசுரனுடைய சமீபம் போகாதே இங்கேயே இரு (37) என்று இந்திரலோக ரதத்தை ஓரிடத்திலேயே அசையாமல் இருக்கச்செய்து பிறகு தர்மாத்மாவான ஸ்ரீ முருகன் தன் கண்களால் சூரனைப்பார்த்துக் கொண்டு அங்கேயே நின்றார். (38) அதைப்பார்த்த அசுரனும் மிகுந்த கோபம் கொண்டு ஸ்ரீ ஷண்முகன் மீது பல அஸ்திரங்களை வர்ஷித்தான். ஸ்ரீ குஹனும் பாணங்களால் அந்த அஸ்திரங்களை துண்டித்து மறுபடி சூரன்மீது பல பாணங்களை போட்டார். (39) பாபகர்மாவை செய்கின்ற அசுரன் அவருடைய பாணங்களை பழுதாக்கி மிகுந்த கோபத்தோடு ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸாரதியின்மீது ஏராளமான பாணங்களைப் போட்டான் (40) அப்பொழுது வாயு தேவன் அவனுடைய அஸ்திரங்களால் பீடிக்கப்பட்டு ரத்த தாரை பெருகப்பெற்றவராகி தேரை ஓட்ட சக்தியற்று மிகுந்த வியாகுலமடைந்து அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தார். (41) ஓ முனிவர்களே! அதைப்பார்த்து ஸ்ரீ முருகன் உடனே கூர்மையான ஆயிரம் பாணங்களால் அவனுடைய வில்லை முறித்தார் (42) பிறகு சூரன் மிகுந்த கோபம்கொண்டு வேகமாய் ஸிம்ம வாகனத்தைவிட்டு இறங்கி கோலாஹல சப்தம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ முருகனுடைய முன்னிலையில் வந்தான். (43) அப்பொழுது சூரனுடைய வாகனமாகிய ஸிம்மமானது எல்லோரையும் ஸம்ஹாரம் செய்யக்கூடிய சூலத்தை வேகமாய் எடுத்து ஷண்முகனுடைய தேர்க் குதிரைகளை (44) வேகத்தோடு குத்திக் குத்தி மிகுந்த கர்ஜனை செய்தது. சூரனும் அப்பொழுது ஸ்ரீ ஷண்முகன்மீது சூலாயுதத்தை பிரயோகித்தான். (45) அது மிகுந்த கொடிய அக்னிகள், விஷங்கள், வஜ்ஜிராயுதங்கள், பயங்கரமான பூதங்கள் பெரிய

एवमादीनि चान्यानि विसृजद्भीषणं भृशम् । वेगेन महता शीघ्रमगमद्गुहसन्निधिम् ॥ ४७
तस्मिन् कोटिशरान् स्कन्दो मुमोच निशितांस्तदा । तानुच्छिद्यागणय्यैतदागतं भूसुरा यदा ॥ ४८
तत्याज कुलिशं घोरं तदा तस्योपरि क्रुधा । गुहस्य कुलिशं घोरं शूलमास्ये विधाय तत् ॥ ४९
समानीय प्रदत्वैतद्गुहपाणौ स्थितं स्वयम् । प्रहृष्टमनसो देवा रक्ष रक्ष दयानिधे ॥ ५०
हत्वैनं पापिनं घोरं दुष्टात्मानं प्रभो गुह । तुष्टुवुर्देवमीशानं सुराणां तमुमासुतम् ॥ ५१
तदा गुहश्शरान् घोरान् द्विसहस्राणि शीघ्रतः । तत्याज वाहने सिंहे दैत्यस्यास्य दुरात्मनः ॥ ५२
तदैव सिंहो भूपृष्ठे पतित्वाशु ममार सः । असुरस्तु तदा भूमिमाश्रितस्सहसा द्विजाः ॥ ५३
अत्यद्भुतं महाघोरं रथांगाह्वयपक्षिणः । गृहीत्वा देहमत्युग्रमुड्डीयनभसि क्षणात् ॥ ५४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

ஏவமாதிநி சாந்யானி விஸ்ருஜத்பீஷணம் ப்ருசம் | வேகேந மஹதா சீக்ரம் அகமத் குஹஸன்னிதிம் || 47
தஸ்மின் கோடிசரான் ஸ்கந்த: முமோச நிசிதாம்ஸ் ததா |
தானுச்சித்யாகணய்யைதத் ஆகதம் பூஸுரா யதா || 48
தத்யாஜ குலிசம் கோரம் ததா தஸ்யோபரி க்ருதா | குஹஸ்ய குலிசம் கோரம் சூலமாஸ்யேவிதாயதத்|| 49
ஸமாநீய ப்ரதத்வை தத் குஹபாணௌ ஸ்திதம் ஸ்வயம் |
ப்ரஹ்ருஷ்டமனஸோ தேவா: ரக்ஷரக்ஷ தயாநிதே || 50
ஹத்வைநம் பாபினம் கோரம்துஷ்டாத்மானம் ப்ரபோகுஹ |
துஷ்டுவுர் தேவமீசானம் ஸுராணும் தம் உமாஸுதம் || 51
ததாகுஹச்சரான் கோரான் த்விஸஹஸ்ராணி சீக்ரத: |
தத்யாஜ வாஹநே ஸிம்ஹே தைத்யஸ்யாஸ்ய துராத்மன: || 52
ததைவ ஸிம்ஹோ பூப்ருஷ்டே பதித்வாசு மமார ஸ: | அஸுரஸ்து ததாபூமிம் ஆச்ரிதஸ்ஸஹஸாத்விஜா: ||
அத்யத்புதம் மஹாகோரம் ரதாங்காஹ்வய பக்ஷிண: |
க்ருஹித்வாதேஹமத்யுக்ரம் உட்டீய நபஸி க்ஷணாத் || 54

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்சோத்யாய: ||

ஆயுதங்கள், (46) இது முதலிய இன்னும் அநேகம் ஆயுதங்களை மிக பயங்கரமாய் வாரியிறைத்துக்குக் கொண்டு மிகுந்த வேகத்தோடு முருகன் சன்னிதியை அடைந்தது. (47) அப்பொழுது அவர் கூர்மையான கோடி பாணங்களை அதன் மேல் போட்டார், ஓ முனிவர்களே! சூலமானது அந்த பாணங்களை மதிக்காமல் சேதித்து அவர் முன்னால் வந்தது. (48) அப்பொழுதே அவர் மிகுந்த கோபத்தோடு அதன்மேல் மஹா கோரமான குலிசாயுதத்தைப் போட்டார். ஸ்ரீ முருகனுடைய கோரமான அந்த குலிசாயுதமானது அச்சூலத்தை வாயில் கவ்விக்கொண்டு (49) ஸ்ரீ முருகன் கையில் கொடுத்து தானும் அவருடைய கையை அடைந்தது பிறகு தேவர்களெல்லாம் சந்தோஷமடைந்த மனமுள்ளவர்களாகி, ஓ கருணைக் கடலாகிய பிரபுவே! பாபியான இக்கொடிய துராத்மாவைக் கொன்று எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று பார்வதியின் புதல்வனான தேவேசனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். (50-51) பிறகு பிரபுவான ஸ்ரீ முருகன் மஹா கோரங்களான இரண்டாயிரம் சரங்களை துராத்மாவான அசுரனுடைய வாகனமான சிங்கத்தின் மீது வேகமாய் பிரயோகித்தார். (52) அப்பொழுது சிங்கம் சீக்கிரம் பூமியில் விழுந்து மரித்தது. ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது சீக்கிரம் பூமியை அடைந்து (53) மிக ஆச்சரியமும் மகாகோரமுமாகிய சக்கிரவாக பக்ஷியினுடைய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் உயரக் கிளம்பினன். (54).

முப்பத்து மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

शूरेण मायया बहुरूपग्रहणम् ॥

पक्षाघातेन भूतानि वीरानपि बलाधिपान् । मोहयित्वा पुनश्चान्यांस्तुण्डेनान्यांश्च खादयन् ॥ १
तुण्डेन कांश्चित्कोपेन गृहीत्वा प्रैरयद्दिवि । पादाभ्यां दारयन् व्योम्नि तथा भूतानि कानिचित् ॥ २
भ्रमित्वोपरि वेगेन सारथिंश्च रथं तथा । वेगेन महताऽभ्येत्य सन्ताड्य व्योम गच्छति ॥ ३
पीडयत्याशु कोपेन रथबद्धतुरङ्गमान् । वीरशस्त्राणि घोराणि भञ्जयित्वा विशीर्यति ॥ ४
दृष्ट्वैतदखिलं देवश्शूरस्यास्य दुरात्मनः । अनंतकोटिसंख्यानि शस्त्राण्यस्मिन्ववर्षहि ॥ ५
तानि सर्वाणि दैत्योऽयं पक्षाभ्यां ताडयन् भृशम् । खण्डयित्वाशु तुण्डेन पादाभ्यामपि दारयन् ॥ ६
परिभ्रमन्पुनर्वेगात् पाताळं वारिधीनपि । चक्रवाळगिरिं भूमिं पर्वतान् सरितस्तथा ॥ ७
पुनर्वेगेनचाभ्येत्य वीरान् भूतानि भक्षयन् । व्यक्षेपयत्तथाऽन्यानि तुंडेनास्फाल्य कोपतः ॥ ८
बभ्राम सुमहारावैष्षण्मुखस्य रथोपरि । वीक्ष्य तं पक्षिणं घोरं पार्वतीतनयः स्मयन् ॥ ९
न सांप्रतं ममेदानीं पक्षिणा युद्धमीदृशम् । इत्युक्त्वा रथमाश्वास्य भूमिष्ठोदेवनायकः ॥ १०

॥ அத சதுஸ்த்ரிம்சோத்யாய: ॥

சூரன் மாயையால் பல உருவங்களெடுத்தல்.

பக்ஷாகாதேந பூதாநி வீராநபி பலாதிபான் |
மோஹயித்வா புனச்சான்யான் துண்டேநான்யாம்ச்ச காதயன் ‖ 1
துண்டேந காம்ச்சித்கோபேந க்ருஹீத்வா ப்ரைரயத் திவி |
பாதாப்யாம் தாரயன் வ்யோம்னி ததா பூதாநி காநிசித் ‖ 2
ப்ரமித்வோபரிவேகேந ஸாரதிம்ச ரதம் ததா | வேகேந மஹதாப்யேத்ய ஸந்தாட்ய வ்யோமகச்சதி ‖ 3
பீடயத்யாசு கோபேந ரதபத்த துரங்கமான் | வீரசஸ்த்ராணி கோராணி பஞ்ஜயித்வா விசீர்யதி ‖ 4
த்ருஷ்ட்வைததகிலம் தேவ: சூரஸ்யாஸ்ய துராத்மன: |
அனந்தகோடிஸங்க்யாநி சஸ்த்ராண்யஸ்மின் வவர்ஷஹி ‖ 5
தாநி ஸர்வாணி தைத்யோயம் பக்ஷாப்யாம் தாடயன் ப்ருசம் |
கண்டயித்வாசு துண்டேந பாதாப்யாமபி தாரயன் ‖ 6
பரிப்ரமன் புனர்வேகாத் பாதாளம் வாரிதீனபி | சக்ரவாள கிரிம் பூமிம் பர்வதான் ஸரிதஸ்ததா ‖ 7
புனர் வேகேந சாப்யேத்ய வீரான் பூதாநி பக்ஷயன் |
வ்யக்ஷேபயத் ததாந்யாநி துண்டேநாஸ்பால்ய கோபத: ‖ 8
பப்ராம ஸுமஹாராவை: ஷண்முகஸ்ய ரதோபரி | வீக்ஷ்யதம் பக்ஷிணம் கோரம் பார்வதீ தநய: ஸ்மயன்
நஸாம்ப்ரதம் மமேதாநீம் பக்ஷிணுயுத்தமீத்ருசம் | இத்யுக்த்வா ரதமாச்வாஸ்ய பூமிஷ்டோ தேவநாயக: 10

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது பறவை உருவம் கொண்ட அசுரன் பூதர்கள் வீரர்கள் ஸேனாதிபர்கள் இவர்களை இறக்கைகளால் அடித்தும் சிலர்களை மோஹமடையச் செய்தும், சிலரை மூக்கினால் குத்தித்தின்றும், (1) சிலரை கோபத்தோடு மூக்கினால் கொத்தி ஆகாயத்திலெறிந்தும், சில பூதர்களை காலினால் கிழித்து ஆகாயத்தில் எறிந்தான். (2) ஆகாயத்தில் வேகமாய் சுற்றிக்கொண்டே வெகு வேகமாய்வந்து சாரதியையும் ரதத்தையும் அடித்து மறுபடி ஆகாயத்தை அடைந்து (3) பிறகு வந்து தேரில் கட்டிய குதிரைகளை கோபத்தோடு வேகமாய் துன்புறுத்தி ஸ்ரீ பகவானுடைய கொடிய அஸ்திரங்களையும் முறித்து தூளாக்கினான். (4) தேவர் துராத்மாவாகிய சூரனுடைய இக்கொடுமையையெல்லாம் பார்த்து கணக்கற்ற கோடி ஸங்கையை கொண்ட சஸ்திரங்களை அவன்மேல் வர்ஷித்தார். (5) அவைகளையெல்லாம் அந்த அசுரன் இறக்கைகளால் நன்கு அடித்தும் மூக்கினால் வேகமாய் முறித்தும் கால்களினால் பிளந்தும் (6) மறுபடி வேகத்தோடு பாதாளம், ஸமுத்திரங்கள், சக்ரவாளகிரி, பூமி, மலைகள், நதிகள் இவைகளையெல்லாம் சுற்றியும், (7) பிறகு மிகுந்த வேகத்தோடுவந்து வீரர்களையும் பூதர்களையும் பக்ஷித்தும் மற்றவர்களை கோபத்தோடு மூக்கினால் கொத்திக் கொதரியும், (8) ஸ்ரீ முருகனுடைய தேருக்குமேல் மிகுந்த சப்தத்தோடு வட்டமிட்டான். ஸ்ரீ பார்வதியின் மைந்தன் கொடூரமான பக்ஷியைப்பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்து கொண்டு (9) இப்பொழுது இந்த பக்ஷியோடு இவ்விதமாய் யுத்தம் செய்வது நமக்கு சரியல்ல

अवालोकयदिन्द्रस्य मुखमग्रे निवासिनः । इन्द्रस्तदानीं मायूरं गृहीत्वा रूपमद्भुतम् ॥ ११
आगत्य तं प्रणम्याशु विनयेनासुरान्तकम् । स्थित्वा मदुपरिस्वामिन् तेन युद्धं दुरात्मना ॥ २
कुरु सर्वामरेशानेत्येवं तुष्टाव षण्मुखम् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्यारुह्य षण्मुखः ॥ १३
मयूरं प्रेषयामास चक्रवाकोपरि क्रुधा । चक्रवाकस्तदा कोपादागत्यैनं शिखण्डिनम् ॥ १४
दंशयामास तुण्डेन पादेनास्फाल्य रंहसा । मयूरोऽयं तदा खेदमापात्यन्तं भयान्वितः ॥ १५
तद्वीक्ष्य पार्वतीसूनुस्तस्य वक्त्रे शरान्बहून् । शिरोवक्षः प्रदेशेऽस्य मुमोचांघ्रिषु भूयसा ॥ १६
तैर्बाणैः पीडितोऽत्यन्तं रुधिरौघपरिप्लुतः । धुन्वन् पुनर्वितत्यायं पक्षौ स्वस्यातिभीषणौ ॥ १७
बभ्राम सकलान् लोकान् क्षणमात्रेण कंपयन् । तदानीं देवनाथोऽपि यत्र यत्रासुराधमः ॥ १८
निर्गच्छति महावेगात्तेषु सर्वत्र सायकान् । प्रेरयित्वा ववर्षास्मिन् युगान्तोद्युक्तमेघवत् ॥ १९
ततस्ससंभ्रमं तस्य धनुर्भञ्जयितुं खगः । आगतष्षण्मुखाभ्याशं महावेगेन भूसुराः ॥ २०
अभ्यागतं समीपे तं वीक्ष्य खड्गेन देवपः । छित्वा द्विधा महीपृष्ठे पातयामास षण्मुखः ॥ २१

அவாலோகயதிந்த்ரஸ்ய முகமக்ரே நிவாஸிந: | இந்த்ரஸ் ததாநீம் மாயூரம் க்ருஹீத்வா ரூபமத்புதம் || 11
ஆகத்ய தம் ப்ரணம்யாசு விநயேநாஸுராந்தகம் | ஸ்தித்வா மதுபரி ஸ்வாமின் தேந யுத்தம் துராத்மனா ||
குருஸர்வாமரேசாநேத்யேவம் துஷ்டாவ ஷண்முகம் |
தஸ்ய தத்வசனம் ச்ருத்வா ததேத்யாருஹ்ய ஷண்முக: || 13
மயூரம் ப்ரேஷயாமாஸ சக்ரவாகோபரி க்ருதா | சக்ரவாகஸ்ததா கோபாத் ஆகத்யைநம் சிகண்டிநம் || 12
தம்சயாமாஸ துண்டேந பாதேநாஸ்பால்ய ரம்ஹஸா |
மயூரோயம் ததாகேதம் ஆபாத்யந்தம் பயான்வித: || 15
தத்வீக்ஷ்ய பார்வதி ஸூநு: தஸ்ய வக்த்ரே சரான் பஹூன் |
சிரோவக்ஷ: ப்ரதேசேஸ்ய முமோசாங்க்ரிஷு பூயஸா || 16
தைர்பாணை: பீடிதோத்யந்தம் ருதிரௌக பரிப்லுத: |
துன்வன் புனர்விதத்யாயம் பக்ஷௌ ஸ்வஸ்யாதி பீஷணௌ|| 17
பப்ராமஸகலான் லோகான் க்ஷணமாத்ரேண கம்பயன் | ததாநீம் தேவநாதோபி யத்ர யத்ராஸுராதம:18
நிர்கச்சதி மஹாவேகாத் தேஷு ஸர்வத்ர ஸாயகான் |
ப்ரேரயித்வா வவர்ஷாஸ்மின் யுகாந்தோத்யுக்த மேகவத் || 19
ததஸ்ஸஸம்ப்ரமம் தஸ்ய தனுர்பஞ்ஜயிதும் கக: | ஆகதஷ்ஷண்முகாப்யாசம் மஹாவேகேந பூஸுரா: 20
அப்யாகதம் ஸமீபேதம் வீக்ஷ்ய கட்கேந தேவப: |
சித்வாத்விதாமஹீப்ருஷ்டே பாதயாமாஸ ஷண்முக: || 21

எனக்கூறி ரதத்தைவிட்டு இறங்கி பூமியில் நின்ற தேவநாயகன் (10) தன்முன் நின்ற இந்திரனுடைய முகத்தைப்பார்த்தார். இந்திரன் அப்போது ஆச்சரியமான மயில் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு (11) வந்து அசுரர்களுக்கு யமனான ஸ்ரீ முருகனை வணக்கத்தோடு நமஸ்கரித்து எல்லா தேவர்களுக்கும் ஈசனான ஓ ஸ்வாமியே! தாங்கள் என்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு இந்த துராத்மாவோடு யுத்தம் செய்ய வேண்டும் (12) என்று ஸ்ரீ ஷண்முகனை துதி செய்தான். இந்திரனுடைய அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஸ்ரீ ஷண்முகர் அந்த மயில்மீது ஏறிக்கொண்டு (13) அதை கோபத்தோடு சக்கிரவாக பக்ஷியின்மீது ஏவினர். சக்கிரவாகம் வெகு கோபத்தோடுவந்து அந்த மயிலை வேகமாய் காலினால் அறைந்து மூக்கினால் கொத்தியது. அப்போது அம்மயில் மிகவும் பயமடைந்ததாகி துயரமடைந்தது. (14-15) பிறகு அதைப்பார்த்து ஸ்ரீ பார்வதிமைந்தன் அந்த சக்கிரவாக பக்ஷியினுடைய முகம் தலை மார்பு கால்கள் இவைகளில் அநேகம் அம்புகளை மிகுதியாய் போட்டார். (16) அப்பொழுது அந்த பக்ஷியானது பாணங்களால் மிகவும் துயரமடைந்து ரத்தம் மிகுதியாய் பெருக்கலுற்றதாகி மறுபடியும் மகா பயங்கரமான இறக்கைகளை விரித்து அடித்துக் கொண்டு (17) ஸகல உலகங்களை நடுங்கச் செய்து கொண்டே ஓர் நொடி நேரத்திற்குள் சுற்றி வந்தது. அப்பொழுது தேவநாயகனும் அந்த அசுராதமன் எங்கெங்கு (18) மிக வேகமாய் போகிறானோ அவ்விடங்களெல்லாம் பாணங்களை பிரயோகித்து பிரளய காலத்தில் முயன்றிருக்கும் மேகம் போல் அவன் மீது வர்ஷித்தார் (19) ஓ முனிவர்களே! பிறகு அந்த பக்ஷியானது பரபரப்புடன் அவருடைய வில்லை முறிப்பதற்காக ஸ்ரீ ஷண்முகனுடைய சமீபத்திற்கு வெகுவேகமாய் வந்தது. (20) அப்பொழுது சமீபத்தில் வந்த அந்த பக்ஷியைப் பார்த்து தேவநாயக

स दुरात्मा पतित्वाऽयं महीरूपेण भूयसा । उत्थितस्सहसाऽण्डान्तं मायया भीषयन्गुहम् ॥ २२
तदा रवीन्द्वोर्वाय्वोश्च रुद्धो मार्गो दुरात्मना । वीक्ष्य तं भीषणाकारं दुरात्मन्निति तं ब्रुवन् ॥ २३
तत्याज तस्मिन् पापिष्ठे निशितान् सप्तसायकान् । महासमुद्ररूपेण बाणास्ते पृथिवीं क्षणात् ॥ २४
गत्वा विनाशयामासु रसुराभिन्नरूपिणीम् । ततो दैत्यः पुनः कोपात्समुद्रस्याकृतिं पृथुम् ॥ २५
गृहीत्वा महदुल्लोलैरागतष्षण्मुखोपरि । युयोज तस्मिन्बाणानां शतं शीघ्रं सुरेश्वरः ॥ २६
त इमे मार्गणाश्शीघ्रं गत्वाऽनन्ताग्निरूपिणः । ददाह वारिधिं घोरमसुरेण विचेष्टितम् ॥ २७
तदानीं दानवः पापो गृह्णन्वह्नेर्महद्वपुः । निरगात्प्रतिदेवेशं स्फुरदग्निकणावृतः ॥ २८
सहस्रबाणांस्तत्याज तस्मिन् देवः स्मयन्निव । चण्डवायुस्वरूपेण गत्वा ते वह्निमीदृशम् ॥ २९
शमयामासुराश्वेवं तदानीमेव भूसुराः । जग्राह स महावायोश्शरीरं भीषणं भृशम् ॥ ३०
पापात्मा दानवो घोर स्तदानीमेव वञ्चकः । तस्मिन् लक्षशरान् घोरान् सन्दधे देवनायकः ॥ ३१

ஸ துராத்மா பதித்வாயம் மஹீரூபேண பூயஸா |
உத்திதஸ்ஸஹஸாண்டாந்தம் ஆயயௌ பீஷயன் குஹம் || 22
ததா ரவீந்த்வோர் வாயோச்ச ருத்தோ மார்கோ துராத்மனு |
வீக்ஷ்யதம் பீஷணுகாரம் துராத்மன் நிதி தம் ப்ருவன் || 23
தத்யாஜ தஸ்மின் பாபிஷ்டே நிசிதான் ஸப்தஸாயகான் |
மஹாஸமுத்ரரூபேண பாணுஸ்தே ப்ருதிவீம் க்ஷணுத் || 24
கத்வா விநாசயாமாஸு: அஸுராபின்னரூபிணீம் |
ததோதைத்ய: புன: கோபாத் ஸமுத்ரஸ்யாக்ருதிம் ப்ருதும் || 25
க்ருஹீத்வா மஹதுல்லோலை: ஆகதஷ்ஷண்முகோபரி |
யுயோஜதஸ்மின் பாணுநாம் சதம் சீக்ரம் ஸுரேச்வர: || 26
தஇமே மார்கணுச்சீக்ரம் கத்வா நந்தாக்னிரூபிண: | ததாஹ வாரிதிம் கோரம் அஸுரேண விசேஷ்டிதம்
ததாநீம் தானவ: பாப: க்ருண்ணன் வந்நேர் மஹத்வபு: |
நிரகாத் ப்ரதி தேவேசம் ஸ்புரதக்னி கணுவ்ருத: || 28
ஸஹஸ்ர பாணும்ஸ்தத்யாஜ தஸ்மின் தேவ: ஸ்மயன்நிவ |
சண்டவாயுஸ்வரூபேண கத்வா தே வன்னமீத்ருசம் || 29
சமயாமாஸுராச்வேநம் ததாநீமேவ பூஸுரா: | ஜக்ராஹ ஸ மஹாவாயோ: சரீரம் பீஷணம் ப்ருசம் || 30
பாபாத்மா தாநவோ கோர: ததாநீமேவ வஞ்சக: |
தஸ்மின் லக்ஷசரான் கோரான் ஸந்ததே தேவநாயக: || 31

ஞை ஸ்ரீ ஷண்முகன் கத்தியால் இரண்டாக வெட்டி பூமியில் தள்ளினுர். (21) அந்த துராத்மா கீழே விழுந்தவுடன் பூமிவடிவமாய் அண்டம் வரையில் மிகுதியாய் வளர்ந்து ஸ்ரீ முருகனை பயமுறுத்திக்கொண்டு வந்தான். (22) அப்பொழுது சூரியன் சந்திரன் வாயு இவர்களுடைய மார்க்கமெல்லாம் அந்த துராத்மாவினுல் அடைபட்டதையும் மகா பயங்கரமான உருவத்தோடு இருந்த இந்த அசுரனையும் பார்த்து ஸ்ரீ முருகன் அடா! துராத்மாவே எனக் கூறிக்கொண்டு (23) அந்த பாதகன் மீது கூர்மையான ஏழு பாணங்களை ப்ரயோகித்தார். உடனே அந்த பாணங்கள் மஹா சமுத்திர உருவத்தோடு சென்று அசுரனுல் உருவம் கொள்ளப்பட்ட பூமியை நாசம் செய்தன. பிறகு அசுரன் மருபடி கோபத்தோடு பெரிய ஸமுத்திரத்தின் உருவத்தை (24-25) எடுத்துக் கொண்டு பெரிய அலைகளுடன் ஸ்ரீ ஷண்முகனை எதிர்த்து வந்தான். ஸ்ரீ தேவேசன் வேகமாய் அவன்மேல் நூறு பாணங்களை தொடுத்தார். (26) அந்த பாணங்கள் உடனே அளவற்ற அக்னி உருவங்களாகி அசுரனுல் எடுக்கப்பட்ட மஹா கோரமான அந்த ஸமுத்ரத்தை வற்றச் செய்தன. (27) அப்பொழுது பாபியான அசுரன் அக்னியின் பெரிய உருவங்கொண்டு ப்ரகாசிக்கின்ற நெருப்புப் பொரிகளால் சூழப்பட்டவனுகி தேவேசனை எதிர்த்து வந்தான். (28) அப்பொழுது தேவன் மந்தஹாஸம் செய்கிறவர் போல் இருந்துகொண்டு ஆயிரம் பாணங்களை தொடுத்தார். ஓ முனிவர்களே! அவைகள் சண்டமாருதங்களாய்ச் சென்று அப்பொழுதே அப்படிப்பட்ட அக்னியை (29) அணைத்து விட்டன. மஹா வஞ்சகனும் பாபாத்மாவுமான அக்கொடிய அசுரன் அப்பொழுதே மிகவும் பயங்கரமான பெரும் காற்றின் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டான்.

अमी शरा महासर्पसंघरूपेण निर्गताः । कवलीकृत्य वायुंतु निवृत्ता गुहमापिरे ॥ ३२
तत्तदस्त्राणि सर्वाणि तत्तद्रूपं च दानवम् । हत्वेत्थमापुस्सर्वेशं निवृत्यैतानि शीघ्रतः ॥ ३३
एवं घोरेण युद्धेन चत्वारो दिवसा गताः । सुरासुरेशयोर्युद्धमल्लयोर्ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ३४
पुनस्त्रिमूर्तिरूपेण दैत्योऽयं वञ्चकः परः । समायाति महावेगाद्दानवाकारतः क्वचित् ॥ ३५
इन्द्रादि देवरूपेण भूताकारेण कुत्रचित् । पैशाचं रूपमास्थाय वह्नेरपि विभीषणम् ॥ ३६
अन्तकस्य महाघोरं रूपमादाय चैकतः । महावात्यास्वरूपेण परितो याति दुष्टधीः ॥ ३७
समुद्ररूपेणैकत्र वृष (विष) रूपेण चान्यतः । संघमेघाशनितमःपर्वतादित्यवृन्दवत् ॥ ३८
दिङ्नागसिंहविहगमृगसंघ इव क्वचित् । स्वस्वरूपेणचान्यत्रतारकाकारतस्तथा ॥ ३९
सिंहाननस्याग्निमुखभानुकोपमुखादिनाम् । कनीयसां सुतानां च भीमरूपेण सर्वतः ॥ ४०
मन्त्रिसेनापतीनांच रूपं गृह्णन् क्वचित्क्वचित् । निर्गत्य सुमहारावै र्भीषयामास दानवः ॥ ४१

அமீசராமஹாஸர்ப ஸங்கரூபேண நிர்கதா:। கபளீக்ருத்ய வாயும்து நிவ்ருத்தா குஹமாபிரே ॥ 32

தத்ததஸ்த்ராணி ஸர்வாணி தத்தத்ரூபம்ச தாநவம் ।
ஹத்வேத்தமாபுஸ்ஸர்வேசம் நிவ்ருத்யைதாநி சீக்ரத: ॥ 33

ஏவம் கோரேணயுத்தேந சத்வாரோ திவஸாகதா: ।
ஸுராஸுரேசயோர்யுத்த மல்லயோர் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 34

புனஸ்த்ரிமூர்த்திரூபேண தைத்யோயம் வஞ்சக: பர: । ஸமாயாதி மஹாவேகாத் தாநவாகாரத: க்வசித் 35

இந்திராதி தேவரூபேண பூதாகாரேண குத்ரசித் । பைசாசம் ரூபமாஸ்தாய வஹ்னேரபி விபீஷணம் ॥ 36

அந்தகஸ்ய மஹாகோரம் ரூபமாதாய சைகத: । மஹாவாத்யாஸ்வரூபேண பரிதோயாதி துஷ்டதீ: ॥ 37

ஸமுத்ரரூபேணைகத்ர வ்ருஷ(விஷ)ரூபேண சான்யத: । ஸங்கமேகாசநிதம: பர்வதாதித்ய ப்ருந்தவத் 38

திங்நாகஸிம்ம விஹக ம்ருகஸங்க இவ க்வசித் ।
ஸ்வஸ்வரூபேணசாந்யத்ர தாரகாகாரதஸ்ததா ॥ 39

ஸிம்மானனஸ்யாக்னிமுக பானுகோபமுகாதினும் । கநியஸாம் ஸுதானும்ச பீமரூபேண ஸர்வத: ॥ 40

மந்த்ரிஸேனாபதீனும்ச ரூபம் க்ருஹ்ணன் க்வசித் க்வசித் ।
நிர்கத்ய ஸுமஹாராவை: பிஷயாமாஸ தாநவ: ॥ 41

தேவநாயகர் அவன்மேல் லக்ஷம் கொடிய சரங்களை தொடுத்தார். (30-31) அவைகள் அனேகம் பெரிய ஸர்ப்பங்களின் உருவத்தோடு வெளிப்பட்டு அந்த காற்றை விழுங்கி ஸ்ரீ முருகனிடம் திரும்பி வந்தன. (32) இவ்வாறாக அந்த எல்லா அஸ்திரங்களும் அந்தந்த உருவத்தைக் கொண்ட அசுரனை நாசம் செய்துவிட்டு சீக்கிரமாய் அந்த ஸர்வேச்வரனிடமே திரும்பிவிட்டன. (33) ஓ முனிவர்களே! யுத்த மல்லர்களான அந்த தேவேசனுக்கும் அசுரேசனுக்கும் இவ்வாறு கொடிய யுத்தத்தினால் நான்கு தினங்கள் கழிந்தன. (34) பிறகு மிக வஞ்சகனான அசுரன் மும்மூர்த்திகளான (ப்ரும்மா விஷ்ணு ருத்ரன்) இவர்களின் உருவத்தோடும் ஓரிடத்தில் அசுர உருவத்தோடும் (35) ஓரிடத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் உருவத்தோடும் பூதர்களின் உருவத்தோடும் பயங்கரமான பிசாசு அக்னி இவைகளின் உருவத்தோடும் (36) மற்றோரிடத்தில் மஹாகோரமான யமனுடைய உருவத்தோடும் வெகு வேகமாய் வந்தான். மேலும் அந்த துஷ்ட புத்தியுள்ள அசுரன் பெரும் காற்று உருவத்தோடு நான்கு பக்கங்களிலும் வீசி வந்தான். (37) ஓரிடத்தில் ஸமுத்ர ரூபமாகவும் ஓரிடத்தில் எருது விஷம் மேகக் கூட்டங்கள் இடி இருள் மலை சூரியன் இவைகளின் கூட்டம் போல் உருவமெடுத்தும் (38) ஓரிடத்தில் திக்கஜங்கள் சிங்கம் பக்ஷிகள் மான் இவைகளின் கூட்டம் போலும் ஓரிடத்தில் தன் சுய உருவத்தோடும் மற்றோரிடத்தில் நக்ஷத்திரங்களின் உருவத்தோடும் (39) நான்கு பக்கங்களிலும் சிங்கமுகன் அக்னிமுகன் பானுகோபன் முதலிய தம்பிகளுடையவும் பிள்ளைகளுடையவுமான பயங்கரமான உருவங்களோடும் (40) ஒவ்வோரிடத்தில் மந்திரி சேனாதிபர்களின் உருவங்களோடும் புறப்பட்டு வந்து மிகுந்த கர்ஜனங்களால் பயமுறுத்தி

पलायन्त तदा देवा भृशंत्रस्ता स्समंततः । तदैतत्सर्वमालोक्य स्मितं कृत्वा गुहस्तदा ॥
सहस्रकोटिसंख्याकान्ववर्षास्मिन् शरान शितान् ॥ ४२
इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ अथ पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

स्कन्देन शूरपद्मवधः ॥

तानि सर्वाणि शस्त्राणि दैत्यस्यास्य दुरात्मनः । एकैकस्य स्वरूपस्य सप्ताधिक्येन शीघ्रतः ॥ १
आगत्यतानि हत्वाशु स्वरूपाणि ययुर्गुहम् । शूर एकस्तदातस्थे परिशिष्टो गुहान्तिके ॥ २
तमेनमसुरं वीक्ष्य देवः परमवैभवः । एतानि तवरूपाणि दृष्टवानस्मि दानव ॥ ३
मदीयमपिरूपं त्वं पश्येत्युक्त्वाऽमरेश्वरः । जग्राह विश्वरूपं स्वमवाङ्मानसगोचरम् ॥ ४
महान्तः पर्वता पादतलमध्ये व्यवस्थिताः । सागराः प्रपदे तस्य तारका ह्रादिनी ग्रहाः ॥ ५

பலாயந்த ததா தேவா: ப்ருசம் த்ரஸ்தாஸ்ஸமந்தத: ।
ததைதத் ஸர்வமாலோக்ய ஸ்மிதம் க்ருத்வா குஹஸ்ததா ॥
ஸஹஸ்ர கோடி ஸங்க்யாகான் வவர்ஷாஸ்மின் சரான் சிதான் ॥ 42

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்சோத்யாய:

॥ அத பஞ்சத்ரிம்சோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் சூரனை வதம் செய்தல்.

தாநி ஸர்வாணி சஸ்த்ராணி தைத்யஸ்யாஸ்ய துராத்மன: ।
ஏகைகஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய ஸப்தாதிக்யேந சீக்ரத: ॥ 1
ஆகத்ய தாநி ஹத்வாசு ஸ்வரூபாணி யயுர்குஹம் । சூரஏகஸ் ததா தஸ்தே பரிசிஷ்டோ குஹாந்திகே ॥ 2
தமேநமஸுரம் வீக்ஷ்ய தேவ: பரமவைபவ: । ஏதாநி தவ ரூபாணி திருஷ்டவானஸ்மி தாநவ ॥ 3
மதீயமபி ரூபம் த்வம் பச்யே த்யுக்த்வாமரேச்வர: ।
ஜக்ராஹ விச்வரூபம் ஸ்வம் அவாங் மானஸ கோசரம் ॥ 4
மஹாந்த: பர்வதா: பாத தலமத்யே வ்யவஸ்திதா: । ஸாகரா: ப்ரபதேதஸ்ய தாரகா ஹ்ராதிநீ க்ரஹா: ॥ 5

னன். (41) அப்பொழுது தேவர்களெல்லாம் மிக பயந்து நடுக்கமுற்று நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரும் இவற்றை யெல்லாம் பார்த்து மந்தஹாஸம் செய்து சூரன் மேல் ஆயிரம் கோடி ஸங்க்யை கொண்ட கூர்மையான பாணங்களை வர்ஷித்தார். (42).

முப்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ முருகனால் விடப்பட்ட அந்த எல்லா அஸ்திரங்களும் அந்த துராத்மாவினுடைய ஒவ்வொரு உருவத்திற்கும் ஏழு மடங்கு அதிகமாக சீக்கிரம் (1) வந்து அவ்வுருவங்களையெல்லாம் நாசம் செய்து விட்டு சீக்கிரம் ஸ்ரீ முருகனிடம் சென்றுவிட்டன. அப்பொழுது சூரன் ஒருவன் மாத்திரம் ஸ்ரீ முருகனுடைய சமீபத்தில் மிஞ்சி நின்றான். (2) மகாமகிமை பொருந்திய தேவேசன் அப்படிப்பட்ட இந்த அசுரனைப் பார்த்து ஓ சூரா! உனது உருவங்களையெல்லாம் நான் பார்த்தேன். (3) எனது உருவத்தையும் நீ பார் என்று கூறி வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத தனது விச்வரூபத்தை தேவனாதர் எடுத்துக்கொண்டார். (4) பெரிய பர்வதங்களெல்லாம் அவரது பாதத்தின் நடுவில் இருந்தன. ஸமுத்திரங்கள் அவருடைய நுனிக்காலிலும் நக்ஷத்திரங்கள் மின்னல்கள் நவக்ரஹங்கள் இவைகளெல்லாம் (5) கால் விரல்களில் அடங்கி

पादाङ्गुलीषु विश्रान्ता गुल्फयोश्शशि भास्करौ । नैरृत्यापांपती तावप्यत्रैवान्तर्गतावुभौ ॥ ६
जङ्घयोर्ऋषयश्चिन्तामणिर्जानौ महेशितुः । विद्यादयः स्थिता इन्द्रजयन्तावूरुसंस्थितौ ॥ ७
कटिसन्धौ कालयमावसुराः कटिदेशगाः । पार्श्वभागे स्थिता देवा नागा गुह्यादि देशगाः ॥ ८
शेफःस्थममृतं नाभावुत्पत्तिर्जगतांप्रभोः । दिव्ये वक्षसि शास्त्राणि ज्ञानं यज्ञोपवीतकम् ॥ ९
अण्डानि रोमकूपेषु पाणौ भोगस्य संस्थितिः । ब्रह्मा विष्णुश्च भुजयोरंगुलीष्वमरस्त्रियः ॥ १०
शब्दजालमशेषंतत् कण्ठदेशे समाश्रितम् । आस्यमध्ये स्थितावेदा देवदेवस्य भूसुराः ॥ ११
अक्षराणि च दन्तेषु जिह्वायांतु शिवागमाः । सप्तकोटिमहामन्त्रा ओष्टदेशे व्यवस्थिताः ॥ १२
वायुर्नासिकसंस्थोऽस्य नेत्रयोरिन्दुभास्करौ । दिशश्श्रोत्रप्रदेशस्था ललाटे प्रणवः स्थितः ॥ १३
परमात्मा शिवः साक्षात् स्वयं शिरसि राजते । एवमत्यद्भुतं रूपं दर्शयामास षण्मुखः ॥ १४
दृष्ट्वैतदमरास्सर्वे भयकंपितविग्रहाः । कृताञ्जलिपुटा मूर्ध्नि स्तुतिं चक्रुः परां तदा ॥ १५

பாதாங்குளீஷு விச்ராந்தா: குல்பயோச்சசி பாஸ்கரௌ ।
நைருத்யாபாம்பதீ தாவப்யத்ரைவாந்தர்கதாவுபௌ ॥ 6
ஜங்கயோருஷயச்சிந்தாமணிர் ஜாநௌ மஹேசிது: ।
வித்யாதய: ஸ்திதா இந்த்ரஜயந்தா வூருஸம்ஸ்திதௌ ॥ 7
கடிஸந்தௌ காலயமௌ அஸுரா: கடிதேசகா: ।
பார்ச்வ பாகே ஸ்திதா தேவா நாகா குஹ்யாதி தேசகா: ॥ 8
சேப: ஸ்தமம்ருதம் நாபாவுத்பத்திர் ஜகதாம் ப்ரபோ: ।
திவ்யே வக்ஷஸி சாஸ்த்ராணி க்ஞானம் யக்ஞோபவீதகம் ॥ 9
அண்டாநிரோம கூபேஷு பாணௌ போகஸ்ய ஸம்ஸ்திதி: ।
ப்ரம்மா விஷ்ணுச்ச புஜயோ: அங்குலீஷ்வமரஸ்த்ரிய: ॥ 10
சப்தஜாலமசேஷம்தத் கண்டதேசே ஸமாச்ரிதம் ।
ஆஸ்ய மத்யே ஸ்திதா வேதா: தேவதேவஸ்ய பூஸுரா: ॥ 11
அக்ஷராணிச தந்தேஷு ஜிஹ்வாயாந்து சிவாகமா: ।
ஸப்தகோடி மஹாமந்த்ரா: ஓஷ்டதேசே வ்யவஸ்திதா: ॥ 12
வாயுர் நாஸிக ஸம்ஸ்தோஸ்ய நேத்ரயோரிந்து பாஸ்கரௌ ।
திச:ச்ரோத்ர ப்ரதேசஸ்தா: லலாடே ப்ரணவ: ஸ்தித: ॥ 13
பரமாத்மா சிவஸ்ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் சிரஸி ராஜதே । ஏவமத்யத்புதம் ரூபம் தர்சயாமாஸ ஷண்முக: ॥ 14
த்ருஷ்ட்வைத தமராஸ்ஸர்வே பயகம்பித விக்ரஹா: ।
க்ருதாஞ்ஜலி புடா மூர்த்நி ஸ்துதிம் சக்ரு: பராம் ததா ॥ 15

இருந்தன. (6) ஸ்ரீ மஹேச்வரனுடைய ஆடுசதைகளில் முனிவர்களும் சிந்தாமணியும் இருந்தன. முழங்கால்களில் வித்யை முதலியவைகளும் இந்திரனும் ஜயிந்தனும் துடைகளிலுமிருந்தனர். (7) காலனும் யமனும் இடுப்பின் சந்திகளிலும், அசுரர்கள் இடுப்பிலும் இருந்தனர். இரண்டு விலாப்பக்கங்களில் தேவர்களும் குஹ்யபிரதேசங்களில் நாகர்களும் இருந்தனர். (8) ஆண்குறியில் அம்ருதம் இருந்தது. தொப்புளில் ஸகல உலகங்களின் உத்பதியும் காணப்பட்டது. ஸகல சாஸ்திரங்களும் அவரது திவ்யமான மார்பில் இருந்தன. ஞானம் யக்ஞோபவீதமாக விளங்கிற்று. (9) அநேககோடி ப்ருமாண்டங்கள் அவருடைய மயிர்கால்களில் காணப்பட்டன. ஸகலவித சுகங்களும் உள்ளங்கையில் இருந்தன (பக்தர்களுக்கு அளிப்பதற்காக). ப்ரும்மாவும் விஷ்ணுவும் அவரது இரு கைகளிலும் விரல்களில் தேவ ஸ்த்ரீகளும் (10) கழுத்தில் எல்லா சொற்களும் அமர்ந்திருந்தன. ஓ ப்ராம்மணர்களே! தேவ தேவனது வாக்கின் நடுவில் வேதங்கள் காணப்பட்டன. (11) பற்களில் அக்ஷரங்களும், நாக்கில் சிவாகமங்களும் உதட்டில் ஏழுகோடி மஹாமந்திரங்களும் இருந்தன. (12) இவரது மூக்கில் வாயு இருந்தார். கண்களில் சந்திரனும் சூர்யனும் இருந்தனர். காதுகளில் திக்குகளும் நெற்றியில் ஓங்காரமும் இருந்தன. (13) பரமாத்மாவான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ஸ்வரூபத்துடன் இவரது தலையில் விளங்குகிறார். இவ்வாறு மிக ஆச்சரியமான உருவத்தை ஸ்ரீ ஷண்முகர் காண்பித்தார் (14) தேவர்கள் யாவரும் இதைக் கண்டு பயத்தினால் நடுக்கமுற்ற சரீரத்துடன் சிரஸ்ஸில் கைகூப்பி சிறந்த துதியைச் செய்தனர். (15)

तान्वीक्ष्य कृपया देवो मास्तुभीर्वोऽमरा इह । इत्युवाच कृपांभोधिर्गुहः परमपावनः ॥ १६
तुष्टुवुश्च तदा देवास्सुब्रह्मण्यं प्रणम्य ते । शूरस्तु तादृशं रूपं दृष्ट्वा दैववशादयम् ॥ १७
चित्ते सञ्चिन्तयामास प्राप्य ज्ञानं गुहस्य सः । हत्वाऽऽसुरीमयं सेनामन्यैरपि मया सह ॥ १८
कृत्वा युद्धं महाघोरं इन्द्रलोकरथं पुनः । कृत्वा स्ववशगं मायां मत्कृतांच विनाशयन् ॥ १९
अनन्यसदृशं रूपं ससुरासुरमानुषम् । अनन्तकोटिब्रह्माण्डकृतावासमदर्शयत् ॥ २०
तमेनं मूढबुध्याहं ज्ञातवानस्मि बालिशम् । अयमेव महादेवः परमात्मा स्वयं शिवः ॥ २१
पुत्रसिंहमुखावेवं उक्तवन्तौ पुरा किल । न श्रुतं तद्वचोऽस्माभिः मत्तैरैश्वर्यमानिभिः ॥ २२
पादरोमसु दृष्टानि तस्याण्डान्यखिलानिमे । आपादमस्तकं नेत्रैरस्य रूपं मयेक्षितम् ॥ २३
अनेककालं लसति सौन्दर्यं तु नवं नवम् । अलंबुद्धिर्न कुरुते तरां प्रीतिस्तु जायते ॥ २४
तपोमहिम्ना तस्यैतं दृष्टवानस्मि विग्रहम् । कृपया मयि देवोऽयं युद्धायात्र समागतः ॥ २५
जायतेच तरां भक्तिरेतस्मिन्नन्तरात्मनि । प्रदक्षिणनमस्कारस्तोत्रेषु च मनो मम ॥ २६

தான் விக்ஷ்ய க்ருபயாதேவ: மாஸ்து பீர்வோமரா இஹ ! இத்யுவாச க்ருபாம்போதி: குஹ: பரம பாவன:||
துஷ்டுவுச்ச ததா தேவா: ஸுப்ரம்மண்யம் ப்ரணம்யதே |
சூரஸ்து தாத்ருசம் ரூபம் த்ருஷ்ட்வா தைவவசாதயம் || 17
சித்தேஸஞ்சிந்தயாமாஸ ப்ராப்ய க்ஞானம் குஹஸ்ய ஸ: |
ஹத்வாஸுரீமயம் ஸேநாம் அன்யைரபி மயாஸஹ || 18
க்ருத்வா யுத்தம் மஹாகோரம் இந்த்ரலோகரதம் புன: |
க்ருத்வா ஸ்வவசகம் மாயாம் மத்க்ருதாம் ச விநாசயன் || 19
அனன்ய ஸத்ருசம்ரூபம் ஸஸுராஸுர மானுஷம் | அனந்தகோடிப்ரம்மாண்ட க்ருதாவாஸமதர்சயத் || 20
தமேனம் மூடபுத்யாஹம் க்ஞாதவானஸ்மி பாலிசம் | அயமேவ மஹாதேவ: பரமாத்மா ஸ்வயம் சிவ: || 21
புத்ரஸிம்மமுகாவேவம் உக்தவந்தௌ புரா கில | நச்ருதம் தத்வசோஸ்மாபி: மத்தைரைச்வர்யமாநிபி: ||
பாதரோமஸு த்ருஷ்டாநி தஸ்யாண்டாந்யகிலாநிமே |
ஆபாதமஸ்தகம் நேத்ரை: அஸ்யரூபம் மயேக்ஷிதம் || 23
அநேக காலம் லஸதி ஸௌந்தர்யம் து நவம் நவம் | அலம் புத்திர் நகுருதே தராம் ப்ரீதிஸ்து ஜாயதே ||
தபோமஹிம்னு தஸ்யைதம் த்ருஷ்டவானஸ்மி விக்ரஹம் |
க்ருபயா மயி தேவோயம் யுத்தாயாத்ர ஸமாகத: || 25
ஜாயதேச தராம் பக்தி: ஏதஸ்மின்னந்தராத்மனி | ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்ரேஷு ச மநோ மம|| 26

அவர்களைப்பார்த்து கருணைகொண்ட தேவன் ஓ தேவர்களே ! இங்கு உங்களுக்கு பயம் வேண்டாம் என்று கருணைக்கடலும் பாவங்களைப் போக்குகின்றவருமான ஸ்ரீ குஹன் கூறினார். (16) அந்த தேவர்கள் ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரை நமஸ்கரித்து அப்பொழுது துதித்தனர். அந்த சூரனும் அப்பொழுது தெய்வவசமாய் ஸ்ரீ முருகனது விச்வரூபத்தை பார்த்த மாத்திரத்தில் (17) திவ்யஞானத்தை அடைந்து மனதில் ஆலோசித்தான். இவர் என்னுடனும் மற்றவர்களுடனும் யுத்தம் செய்து அசுர சேனையைக் கொன்றும் இந்திரலோக ரதத்தை தனக்கு வசமாக்கிக்கொண்டும் என்னால் செய்யப்பட்ட மாயையை நாசம் செய்தும், (18-19) நிகரற்றதும் தேவர்கள் அசுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்களோடு கூடியதும் பலகோடி ப்ருமாண்டங்களுக்கு இருப்பிடமுமான விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தார் (20) அப்படிப்பட்ட இவரை மூடபுத்தியால் குழந்தையென எண்ணினேன். இவரே பரமாத்மாவும் மஹாதேவருமான ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரர். (21) பிள்ளையும் பிராதாவான சிங்கமுகனும் முன்பே இவ்வாறு சொன்னார்களல்லவா. ஐச்வர்யமதம் கொண்ட நம்மால் அவரது சொல் கேழ்க்கப்படவில்லை. (22) அவர் கால்களின் ரோமங்களில் எனது அண்டங்கள் யாவையும் பார்த்தேன். தலையிலிருந்து கால் வரையிலும் இவரது ரூபத்தைக் கண்களால் கண்டேன் (23) அநேக காலம் பார்த்தாலும் இவரது ஸௌந்தர்யம் புதிது புதிதாகவே இருக்கிறது. போதுமென்ற திருப்தி உண்டாகவில்லை மேன் மேலும் ஆசையே உண்டாகிறது. (24) தவத்தின் மகிமையால் தான் அவரது இப்படிப்பட்ட உருவத்தைக் கண்டேன். என்னிடத்தில் கருணைகொண்டுதான் ஸ்ரீ தேவன் இங்கு யுத்தத்திற்கு வந்தான். (25) எனது அந்தக்கரணத்தில் இவன்மீது மிகுந்த பக்தி உண்டாகிறது. பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் ஸ்தோத்திரம் இவற்றைச் செய்ய

परिस्फुरति मे नेत्रं दक्षिणं बाहुरप्यहो । ज्ञात्वा शत्रुसहायार्थमागतं तं मनो मम ॥ २७
परिद्रवति कोपेन परिप्लुष्टं तरामिह । हन्तुं यदिच देवोऽयं आगतो मां रणस्थलम् ॥ २८
कोतिभारस्तदातस्य लीलामेव चकार सः । अदर्शयन्महादेवो देवतानांच बन्धनैः ॥ २९
नयुक्तमितिमां केचिदूचिरे ज्ञानमोहिताः । अनेन यस्मादयुधं वीर्यं कीर्तिस्ततस्तराम् ॥ ३०
मुक्त्वा देवान् प्रणम्यैनं स्थितं चेत्तत्कुतो मम । एवमादि विचार्यात्र मनसाऽस्मिन् स्थितेसति ॥ ३१
उपसंहृत्य विश्वात्मा विश्वरूपं वपुः पुनः । ज्ञानंच तस्य प्राचीनं स्वरूपमग्रहीत् द्विजाः ॥ ३२
विज्ञानेऽपहृते दैत्यः कोपेन परिपीडितः । वीक्ष्य देवं विहस्यायं करावास्फाल्य भीषणम् ॥ ३३
योद्धुं मया समर्थोऽयं मायया वपुरग्रहीत् । अन्यादृशं क्षणेनैतत् निगृहीतं मया शिशोः ॥ ३४
तस्मान्मत्सदृशो नास्ति लोकेषु हि विचक्षणः । पश्चादेनं जयिष्यामि देवान् त्सर्वान् क्षणेन तान् ॥ ३५
प्रेरकानस्य बालस्य भक्षयिष्याम्यसंशयम् । इति सञ्चिन्त्य मनसा दुरात्मा विधिचोदितः ॥ ३६

பரிஸ்புரதி மேநேத்ரம் தக்ஷிணம் பாஹுரப்யஹோ |
க்ஞாத்வா சத்ரு ஸஹாயார்த்தம் ஆகதம் தம் மநோ மம || 27
பரித்ரவதி கோபேந பரிப்லுஷ்டம் தராமிஹ | ஹந்தும் யதிச தேவோயம் ஆகாதோமாம் ரணஸ்தலம் ||
கோதிபாரஸ்ததா தஸ்ய லீலாமேவ சகாரஸ:| அதர்சயத் மஹாதேவ: தேவதாநாம்ச பந்தனை: || 29
நயுக்தமிதி மாம் கேசித் ஊசிரே க்ஞான மோஹிதா: |
அநேந யஸ்மாதயுதம் வீர்யம் கீர்த்திஸ்ததஸ்தராம் || 30
முக்த்வா தேவான் ப்ரணம்யைநம் ஸ்திதம் சேத்தத் குதோ மம |
எவமாதி விசார்யாத்ர மனஸாஸ்மின் ஸ்திதே ஸதி || 31
உபஸம்ஹ்ருத்ய விச்வாத்மா விச்வரூபம் வபு: புன: |
க்ஞானம்ச தஸ்ய ப்ராசீனம் ஸ்வரூப மக்ரஹீத் த்விஜா: || 32
விக்ஞாநேபஹ்ருதே தைத்ய: கோபேந பரிபீடித: |
வீக்ஷ்ய தேவம் விஹஸ்யாயம் கராவாஸ்பால்ய பீஷணம் || 33
யோத்தும் மயா ஸமர்த்தோயம் மாயயா வபுரக்ரஹீத் |
அன்யாத்ருசம் க்ஷணேனைதத் நிக்ருஹீதம் மயா சிசோ: || 34
தஸ்மான் மத்ஸத்ருசோ நாஸ்தி லோகேஷு ஹி விசக்ஷண: |
பச்சாதேநம் ஜயிஷ்யாமி தேவான் ஸர்வான் க்ஷணேந தான் || 35
ப்ரேரகாநஸ்ய பாலஸ்ய பக்ஷயிஷ்யாம்யஸம் சயம் | இதி ஸஞ்சிந்த்ய மனஸா துராத்மா விதிசோதித: || 36

வேணுமென என் மனதில் ஆசை உண்டாகிறது. (26) எனது வலது கண்ணும் வலது கையும் துடிக்கிறது ஆச்சரியம்! இவர் நமது சத்ருக்களுக்கு உதவியாய் வந்ததை அறிந்து கோபத்தினால் மிகவும் பற்றியெறிகின்ற என் மனம் உருகுகின்றது. இந்த தேவனே என்னை கொல்லுவதற்காக யுத்த ரங்கத்திற்கு வந்ததால் (27-28) அப்பொழுது அவருக்கு என்னை கொல்லும் விஷயத்தில் என்ன ச்ரமமிருக்கிறது. அவர் செய்ததெல்லாம் விளையாட்டேயாகும். ஆனால் நாம் தேவர்களை சிறையில் அடைத்ததால்தான் அவர் நமக்கு காக்ஷி தந்தார் (29) அறியாமையால் மதிமயக்கம் கொண்ட சிலர் "இது சரியல்லவென்று கூறினார்களே! இவனோடு சண்டையிட்டதால்தான் எனக்கு மிகுந்த வீர்யமும் கீர்த்தியும் உண்டாயின (30) தேவர்களையும் விடுவித்து நானும் இவரை சரணமடைந்திருந்தேனேயாகில் நமக்கு இவையெல்லாம் எப்படி கிடைக்கும்" என்று இவ்வாறு பலவிதமாய் சூரன் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டு நிற்கும்பொழுது (31) ஸர்வ ப்ரபஞ்சஸ்வரூபியான ஸ்ரீ முருகன் தனது விச்வரூபத்தை சுருக்கிக்கொண்டு அவனுடைய திவ்ய ஞானத்தையும் அபகரித்து ஓ முனிவர்களே! தன் முந்திய சுய உருவத்தைக் கொண்டார். (32) பிறகு நல்ல அறிவு அபகரிக்கப்பட்டவுடன் அசுரன் கோபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி தேவரை நோக்கி பயங்கரமாய் கைகளைத் தட்டி நகைத்து (33) நம்மோடு யுத்தம் செய்ய திறமையற்ற இவன் மாயையால் மற்றொரு உருவத்தை எடுத்தான். இச்சிறுவனுடைய அந்த உருவமானது என்னால் ஓர் நொடியில் தொலைக்கப்பட்டது (34) ஆகையால் உலகில் எனக்கு ஈடான ஸமர்த்தன் யாருமில்லை. இவனை தூண்டிவிட்ட இந்த தேவர்களையெல்லாம் ஓர் நொடியில் பக்ஷித்துவிட்டு பிறகு உடனே இவனையும் ஜயித்து விடுகிறேன். இது நிச்சயம். தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்ட அந்த துராத்மா

महान्धकारं संपाद्य मायया भीषणं वपुः । अनेकपाणिपादौघमनेकमुखभीषणम् ॥ ३७
गृहीत्वैतादृशं घोरमुत्थितो व्योम्नि भूसुराः । तत्रस्थित्वा सुरान् सर्वान् वीक्ष्य कोपेन दानवः ॥ ३८
प्रवृत्तो भक्षितुं शीघ्रात् प्रसार्यात्मकरान्बहून् । तदा देवा भृशं त्रस्तास्सुब्रह्मण्यं सुरेश्वरम् ॥ ३९
रक्ष रक्ष कृपांभोधे भक्तानामभयप्रद । मारयाशु दुरात्मानं देवानां भयदायिनम् ॥ ४०
महाघोरं महापापं भर्त्सयन्तं जगत्त्रयम् । इत्थं प्रलपमानास्ते दुद्रुवुश्च समंततः ॥ ४१
मयूररूपो मघवानप्रार्थयदसावपि । तदेषांतु वचश्शृण्वन् देवेशः कृपयान्वितः ॥ ४२
अवेक्ष्य शक्तिमतुलां शत्रुसंहारकारिणीम् । द्विधा भित्वाऽसुरं शीघ्रादागच्छेति मुमोच ताम् ॥ ४३
मन्दं मन्दं विनिर्गत्य सूर्यकोटिसमप्रभा । वर्षयन्ती महद्वह्निं विनिवार्यासुरं तमः ॥ ४४
मायारूपंच तस्याशु शक्तिरेषा समागता । यदा शूरस्य निकटं तदानीमसुरोत्तमः ॥ ४५
अनश्वरं कदाप्येनं किं मां शक्तिः करिष्यति । विहस्य कोपादसुरो लोकान् हत्वा क्षणाच्छिशुम् ॥ ४६

மஹாந்தகாரம் ஸம்பாத்ய மாயயா பீஷணம் வபு: । அநேக பாணி பாதௌகம் அநேகமுகபீஷணம் ॥ 37

க்ருஹித்வைதாத்ருசம் கோரம் உத்திதோ வ்யோம்நி பூஸுரா: ।
தத்ரஸ்தித்வா ஸுரான் ஸர்வான் வீக்ஷ்ய கோபேந தாநவ: ॥ 38

ப்ரவ்ருத்தோ பக்ஷிதும் சீக்ராத் ப்ரஸார்யாத்ம கரான் பஹூன் ।
ததா தேவா ப்ருசம் த்ரஸ்தா: ஸுப்ரம்மண்யம் ஸுரேச்வரம் ॥ 39

ரக்ஷரக்ஷ க்ருபாம்போதே பக்தாநாமபயப்ரத । மாரயாசு துராத்மானம் தேவாநாம் பயதாயிநம் ॥ 40

மஹாகோரம் மஹாபாபம் பர்த்ஸயந்தம் ஜகத் த்ரயம் । இத்தம் ப்ரலபமாநாஸ்தே துத்ருவுச்ச ஸமந்தத: ॥

மயூரரூபோ மகவான் அப்ரார்த்தயதஸாவபி ।
ததேஷாம்து வச: ச்ருண்வன் தேவேச: க்ருபயாந்வித: ॥ 42

அவேக்ஷ்ய சக்திமதுலாம் சத்ருஸம்ஹாரகாரிணீம் ।
த்விதா பித்வா஽ஸுரம் சீக்ராத் ஆகச்சேதி முமோசதாம் ॥ 43

மந்தம் மந்தம் விநிர்கத்ய ஸூர்ய கோடிஸமப்ரபா । வர்ஷயந்தீ மஹத்வஹ்நிம் விநிவார்யாஸுரம் தம: 44

மாயாரூபம்ச தஸ்யாசு சக்திரேஷா ஸமாகதா । யதா சூரஸ்ய நிகடம் ததாநீமஸுரோத்தம: ॥ 45

அநச்வரம் கதாப்யேநம் கிம்மாம் சக்தி: கரிஷ்யதி ।
விஹஸ்ய கோபாதஸுர: லோகான் ஹத்வா க்ஷணாத் சிசும் ॥ 46

இவ்விதம் மனதில் ஆலோசித்து (35-36) மாயையால் பெரிய இருட்டை உண்டு பண்ணி அனேகம் கை கால்களை உடையதும் அனேகம் முகங்களால் மிக பயங்கரமான ஓர் உருவத்தை (37) எடுத்துக் கொண்டு ஓ முனிவர்களே! இப்பேர்க்கொத்த கோரமான உருவத்தோடு ஆகாயத்தில் கிளம்பினான். அங்கிருந்து கொண்டு அசுரன் கோபத்தோடு எல்லா தேவர்களையும் பார்த்து (38) வேகமாய் தனது கைகளை விரித்துக் கொண்டு அவர்களை பக்ஷிப்பதற்கு ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது தேவர்கள் மிகவும் பயந்து தேவநாயகனான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரிடம் வந்து (39) ஓ கருணைக்கடலே! பக்தர்களுக்கு அபய மளிப்பவரே! தேவர்களுக்கு பயத்தைச் செய்கின்றவனும் மிகக் கொடியவனும் மஹா பாதகனும் மூன்று உலகத்தையும் நடுங்கச் செய்கின்றவனுமான இந்த துராத்மாவைக் கொன்று எங்களை காப்பாற்றவேண்டும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று புலம்பிக்கொண்டே அவர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடினார்கள். (40-41) மயிலுருவம் கொண்டிருந்த தேவேந்திரனும் அவ்விதமே வேண்டிக்கொண்டான். அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்ட தேவேசன் கருணையுடன் கூடியவராய் (42) சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்ற நிகரற்ற வேலாயுதத்தைப் பார்த்து இந்த அசுரனை சீக்கிரம் இரண்டாய் பிளந்து விட்டு என்னிடம் வா! என அதை ப்ரயோகித்தார். (43) உடனே கோடி சூர்யனுக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ள சக்தியாயுதமானது மெள்ள வெளிக்கிளம்பி பெரும் தீயை வர்ஷித்துக் கொண்டு அசுரனுடைய இருளையும் (44) மாயா ரூபத்தையும் போக்கடித்துக் கொண்டு சூரனுடைய சமீபம் வந்தபோது ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அசுரன் என்றும் அழிவில்லாத என்னை இந்த வேலாயுதம் என்ன செய்யும் என்று கோபத்தோடு நகைத்துக் கொண்டு ஓர் நொடியில் எல்லா உலகங்களையும் நாசம் செய்துவிட்டு இச்சிறுவனையும் (45-46)

हनिष्यामीति वेगेन गत्वा मध्यं पयोनिधेः । स्फुरद्वह्निप्रवाळौघं धूमराशिच्छदावृतम् ॥ ४७
तप्तकाञ्चनपुष्पाढ्यं श्यामरत्नशलाटुकम् । रक्तोपलफलाकीर्णं मेघशाखामनोहरम् ॥ ४८
ब्रह्माण्डभित्तिपर्यन्तं गतमूलं महोन्नतम् । वितन्वानं घनच्छायां लक्षयोजनदूरतः ॥ ४९
कंपयन्तं हरेर्लोकं ब्रह्मणोऽपि महीसुराः । दिक्पालानांच सर्पाणां सूर्यचन्द्रविवस्वताम् ॥ ५०
मातृणां कन्यकानांच लोकान् सप्तपयोनिधीन् । अण्डभित्तिं तदास्फाल्य दारयन्तं महीमपि ॥ ५१
गृहीत्वैतादृशाकारं चूतवृक्षस्य दानवः । अपीडयज्जगत्सर्वं स्कन्धैरास्फाल्य मन्युना ॥ ५२
तदाटोपवशाद्भूमिरस्फुटद्भृशकंपिता । अधोभुवन जालानि न्यपतंश्च तदा भृशम् ॥ ५३
आदिकूर्मोऽष्टदिङ्नागा अनंताद्यामहोरगाः । चकंपिरे समुद्राणामेकीभावोऽभवत्तदा ॥ ५४
गिरयस्तारकास्सर्वा न्यपतन् सर्वतो द्विजाः । चन्द्रसूर्यावुभौ सर्वैर्ग्रहैर्मुक्त्वा रथान् स्वकान् ॥ ५५
अपलायंस्त्वरां त्रस्ता हाहेति परितो भुवम् । कैलासे केचिदमरा मेरावपि गतास्तदा ॥ ५६

ஹநிஷ்யாமீதி வேகேந கத்வா மத்யம் பயோநிதே: |
ஸ்புரத்வன்னி ப்ரவாளௌகம் தூமராசிச்சதாவ்ருதம் || 47
தப்தகாஞ்சன புஷ்பாட்யம் ச்யாமரத்ன சலாடுகம் | ரக்தோபல பலாகீர்ணம் மேகசாகாமநோஹரம் || 48
ப்ரம்மாண்ட பித்திபர்யந்தம் கதமூலம் மஹோன்னதம் |
விதன்வானம் கனச்சாயாம் லக்ஷயோஜன தூரத: || 49
கம்பயந்தம் ஹரேர் லோகம் ப்ரம்மணோபி மஹீஸுரா: |
திக்பாலாநாம்ச ஸர்பாணாம் ஸூர்ய சந்த்ர விவஸ்வதாம் || 50
மாத்ருணாம் கந்யகாநாம்ச லோகான் ஸப்த பயோநிதீன் |
அண்டபித்திம் ததாஸ்பால்ய தாரயந்தம் மஹீமபி || 51
க்ருஹீத்வைதாத்ருசாகாரம் சூதவ்ருக்ஷஸ்ய தாநவ: |
அபீடயத் ஜகத் ஸர்வம் ஸ்கந்தைராஸ்பால்ய மன்யுநா || 52
ததாடோப வசாத்பூமி: அஸ்புடத் ப்ருச கம்பிதா | அதோபுவனஜாலாநி ந்யபதம்ச்ச ததா ப்ருசம் || 53
ஆதி கூர்மோஷ்ட திங்நாகா: அனந்தாத்யா மஹோரகா: |
சகம்பிரே ஸமுத்ராணாம் ஏகீபாவோ பவத் ததா || 54
கிரயஸ்தாரகாஸ்ஸர்வா: ந்யபதன் ஸர்வதோ த்விஜா: |
சந்த்ரஸூர்யாவுபௌ ஸர்வை: க்ரஹைர் முக்த்வா ரதான்ஸ்வகான் || 55
அபலாயம்ஸ்தராம் த்ரஸ்தா: ஹாஹேதி பரிதோ புவம் |
கைலாஸே கேசிதமரா: மேராவபி கதாஸ்ததா || 56

கொன்று விடுகிறேன் என்று வேகமாய் நடுக்கடலுக்குச் சென்று எரிகின்ற நெருப்புப் போன்ற மிகுந்த துளிர்களை உடையதும் புகைக்கூட்டம் போன்ற இலைகளால் நிறைந்ததும் (47) உருக்கிய தங்கம் போன்ற புஷ்பங்களால் நிரம்பியதும் பச்சைக்கற்கள் போன்ற காய்களை உடையதும் மாணிக்கத்திற்கு ஒப்பான பழங்களால் நிறைந்ததும் மேகங்கள் போன்ற கிளைகளால் அழகியதும் (48) ப்ரும்மாண்டத்தின் கீழ்ச்சுவர் வரையில் வேரோடியதும் மிக உயர்ந்ததும் லக்ஷம் யோஜனை தூரம் அடர்த்தியாக நிழலை பரவச் செய்வதும் (49) ஓ முனிவர்களே! விஷ்ணு பிரும்மா இவர்களுடைய உலகங்களையும் திக்பாலர்கள் ஸர்பங்கள் சூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் (50) ஸப்த மாதாக்கள் ஏழு கன்னிகைகள் இவர்களுடைய உலகங்களையும் ஏழு கடல்களையும் நடுங்கச் செய்வதும் அப்பொழுது அண்டச்சுவரை இடித்து விட்டு பூமியை பிளக்கின்றதுமான (51) இப்பேர்க்கொத்த மாமரத்தின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு சூரன் கோபத்தோடு கிளைகளால் எல்லா உலகங்களையும் உலுக்கி துன்புறுத்தினான். (52) அப்பொழுது அவனுடைய ஆர்பாட்டங்களால் பூமியானது மிகவும் நடுங்கி வெடித்தது. எல்லா உலகங்களும் இடிந்து கீழே விழுந்தன. (53) ஆதிகூர்மமும் எட்டு திக்கஜங்களும் அனந்தன் முதலிய மஹா நாகங்களும் மிக நடுங்கின. எல்லா ஸமுத்திரங்களும் அப்பொழுது ஒன்றாயின. (54) ஓ முனிவர்களே! எல்லா மலைகளும் நக்ஷத்திரங்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் விழலாயின. சந்திரன் சூர்யன் இவ்விருவர்களும் எல்லா கிரஹங்களோடும் தங்களது ரதங்களை விட்டு குதித்து (55) மிக பயங்கொண்டவர்களாகி பூமியில் நான்கு திக்குகளிலும் ஹா! ஹா!! என்று கதறிக்கொண்டு ஓடினார்கள். சில தேவர்கள் கைலாஸ மலையிலும்

पपात ब्रह्मणोऽप्यण्डं विभिन्नं भूतले भृशम् । एवमेतस्य दैत्यस्य मायां वीक्ष्य दुरात्मनः ॥ ५७
गुहस्य सा परा शक्तिः कोपेनात्यन्तभीषणा । महासंहाररुद्राभा व्याप्नुवन्ती जगत्तराम् ॥ ५८
विधातृहर्म्यमध्यस्थ ज्योतिलिङ्गस्वरूपिणी । महाभैरवशूलस्य समप्रख्यातिभीषणा ॥ ५९
दहन्ती सकलान् लोकान् मुक्त्वा कैलासपर्वतम् । शोषयित्वा तथांभोधीनागत्यामुं द्विधाकरोत् ॥ ६०
ततस्तु दानवः पापः त्यक्तचूतस्वरूपवान् । स्वस्वरूपं गृहीत्वाऽयं खड्गमादाय वेगतः (चागतः) ॥ ६१
तमेनमसुरं घोरं वक्षोभित्वा द्विजोत्तमाः । विनिर्गत्य पुनश्शक्तिर्भासयन्ती वियत्स्थलम् ॥ ६२
स्तूयमाना सुरैस्सर्वैर्व्योमगङ्गांभसिक्षणात् । स्नात्वा देवादिदेवस्य करमाप महीसुराः ॥ ६३
द्विधाभूतोऽसुरः पापो भागेनैकेन बर्हिणः । कुक्कुटस्यापरेणायं शरीराभ्यां विनिर्गतः ॥ ६४
मयूरकुक्कुटाकारौ परमेशं गुहं तदा । योद्धुमभ्यागतौ कोपादुत्प्लुत्योत्प्लुत्यरंहसा ॥ ६५
कृपया तौ गुहः साक्षात्परमानंदविग्रहः । मयूरकुक्कुटावेताववालोकयदञ्जसा ॥ ६६

பபாத ப்ரம்மணோப்யண்டம் விபின்னம் பூதலே ப்ருசம் ।
ஏவமேதஸ்யதைத்யஸ்ய மாயாம் வீக்ஷ்ய துராத்மன: ॥ 57
குஹஸ்ய ஸா பராசக்தி: கோபேநாத்யந்தபீஷணு ।
மஹா ஸம்ஹார ருத்ராபா வ்யாப்னுவந்தீ ஜகத்தராம் ॥ 58
விதாத்ரு ஹர்ம்ய மத்யஸ்த ஜ்யோதிர்லிங்க 'ஸ்வரூபிணீ ।
மஹாபைரவசூலஸ்ய ஸமப்ரக்யாதிபீஷணு ॥ 59
தஹந்தீ ஸகலான் லோகான் முக்த்வா கைலாஸ பர்வதம் ।
சோஷயித்வா ததாம்போதீன் ஆகத்யாமும் த்விதா கரோத் ॥ 60
ததஸ்து தானவ: பாப: த்யக்த சூதஸ்வரூபவான் ।
ஸ்வஸ்வரூபம் க்ருஹீத்வாயம் கட்கமாதாய வேகத: (சாகத:) ॥ 61
தமேநமஸுரம் கோரம் வக்ஷோபித்வா த்விஜோத்தமா: ।
விநிர்கத்ய புனச்சக்தி: பாஸயந்தீ வியத்ஸ்தலம் ॥ 62
ஸ்தூயமானு ஸுரைஸ்ஸர்வை: வ்யோம கங்காம்பஸிக்ஷணுத் ।
ஸ்நாத்வா தேவாதி தேவஸ்ய கரமாப மஹீஸுரா: ॥ 63
த்விதா பூதோஸுர: பாப: பாகேநைகேந பர்ஹிண: । குக்குடஸ்யாபரேணுயம் சரீராப்யாம் விநிர்கத: ॥ 64
மயூரகுக்குடாகாரௌ பரமேசம் குஹம் ததா ।
யோத்துமப்யாகதௌ கோபாத் உத்ப்லுத்யோத்ப்லுத்யரம்ஹஸா ॥ 65
க்ருபயா தௌ குஹஸ்ஸாக்ஷாத் பரமானந்த விக்ரஹ: । மயூரகுக்குடாவேதௌ அவாலோகயதஞ்ஜஸா ॥

சிலர் மேருவுக்கும் அப்பொழுது ஓடினுர்கள். (56) பிரும்மாவினுடைய அண்டமும்கூட இடிந்து பூமியில் விழுந்தது. துராத்மாவான் அந்த அசுரனுடைய இவ்விதமான மாயயைப் பார்த்து (57) ஸ்ரீமுருகனுடைய சிறந்த வேலானது கோபத்தினுல் மிக பயங்கரமானதும் பிரளயகால ருத்ரனுக்கு ஒப்பான காந்தி உடையதும் எல்லா உலகங்களிலும் வியாபிக்கின்றதும் (58) ப்ரும்மாவினுடைய மாளிகையில் விளங்குகின்ற (ப்ரும்மாவினுடைய பூஜாலிங்கமான) ஜ்யோதிர்லிங்கத்தின் ஸ்வரூபத்தை உடையதும் மஹாபைரவ மூர்த்தியினுடைய சூலத்திற்கு நிகரான புகழுடையதும் மிக பயங்கரமானதும் (59) கைலாஸ மலையைத் தவிர மற்றெல்லா உலகங்களையும் கொளுத்துகின்றதுமாகி கடல்களை வற்றச்செய்து கொண்டு வந்து அந்த (மாமர உருவத்தோடிருந்த) அசுரனை இரண்டாகச் செய்தது. (60) பிறகு பாபியான அசுரன் மாமர உருவத்தை விட்டு ஸ்வய உருவத்தோடு ஓர் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாய் வந்தான். (61) ஓ முனிவர்களே! மறுபடியும் அந்த வேலானது கொடூரமான அசுரனுடைய மார்பைப் பிளந்து திரும்பி ஆகாயத்தை பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு (62) எல்லா தேவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டு ஓர் க்ஷணத்தில் ஆகாய கங்கையில் ஸ்நானம் செய்து ஓ முனிவர்களே தேவாதிதேவனுன ஸ்ரீ முருகனுடைய கைக்கு வந்தது. (63) இரண்டு துண்டுகளாக ஆன பாபியான அசுரன் ஒரு பாகத்திலுல் மயில் உருவத்தையும் மற்றொரு பாகத்தினுல் கோழியின் உருவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். (64) மயில் கோழி உருவமுள்ள அவ்விரண்டும் மிகுந்த கோபத்தோடு குதித்துக் குதித்து பரமேச்வரனுன ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரோடு யுத்தம் செய்வதற்கு வேகமாய் வந்தன. (65) ஸாக்ஷாத் பரமாநந்த மூர்த்தியான ஸ்ரீ முருகன் மயிலையும் கோழியையும் சீக்கிரம் கருணையோடு பார்த்தார். (66) அப்பொழுது அவைகள் கர்வம்

तयोर्बभूव विज्ञानं तदानीं त्यक्तगर्वयोः । प्रणम्य तौ गुहं देवदेवं तुष्टुवतुर्भृशम् ॥ ६७
सुब्रह्मण्यस्तदा वीक्ष्य कुक्कुटं भीमविग्रहम् । ध्वजरूपेण तिष्ठास्मिन् मद्रथेतिजगादतम् ॥ ६८
तदाज्ञां शिरसा धृत्वा कुक्कुटः प्राप्तचेतनः । आरुह्य तस्य परमे रथे स्थित्वाऽति भीषणम् ॥ ६९
महारावं चकाराशु प्रळयांबुदमेघवत् । अवरुह्य मयूरात्स्वादारुह्यैनं शिखण्डिनम् ॥ ७०
इन्द्ररूपाद्गुहश्शीघ्रं अद्रावयदमुं द्विजाः । मयूरस्तु तदा भूमौ अन्तरिक्षेच दिव्यपि ॥ ७१
सर्वलोकेषु धृत्वैनमधावद्भूसुराः क्षणात् । धावतो बर्हिणो वेगादब्धयो बिभिदुस्तदा ॥ ७२
पपात मेरुर्भूपृष्ठे पृथिव्यपि तदास्फुटत् । अग्निवायू चकंपाते ब्रह्माण्डेन भृशं तदा ॥ ७३
वितत्य केकी स्वौ पक्षौ केकारावैर्जगत्त्रयम् । विभीषयंस्तदाऽत्यन्तं बभ्रामाशासु सर्वतः ॥ ७४
उत्पादयन् भयं शेष राहु केत्वादिनां भृशम् । उवाह्य देवसेनेशं सुब्रह्मण्यं महाबलम् ॥ ७५
मेघरूपो हरिर्यद्वत् परमेशमुवाह सः । प्रेरयित्वैवमाशासु सर्वत्रैनं शिखण्डिनम् ॥ ७६

தயோர் பபூவ விக்ஞாநம் ததாநீம் த்யக்த கர்வயோ: ।
ப்ரணம்ய தௌ குஹம் தேவதேவம் துஷ்டுவதுர் ப்ருசம் ॥ 67
ஸுப்ரம்மண்ய ஸ்ததா வீக்ஷ்ய குக்குடம் பீமவிக்ரஹம் ।
த்வஜரூபேண திஷ்டாஸ்மின் மத்ரதேதி ஜகாத தம் ॥ 68
ததாக்ஞாம் சிரஸாத்ருத்வா குக்குட: ப்ராப்த சேதன: ।
ஆருஹ்ய தஸ்ய பரமே ரதேஸ்தித்வாதிபிஷணம் ॥ 69
மஹாரவம் சகாராசு ப்ரளயாம்புதமேகவத் ।
அவருஹ்ய மயூராத் ஸ்வாத் ஆருஹ்யைநம் சிகண்டிநம் ॥ 70
இந்த்ரரூபாத் குஹச்சீக்ரம் அத்ராவயதமும் த்விஜா: ।
மயூரஸ்து ததா பூமௌ அந்தரிக்ஷேச திவ்யபி ॥ 71
ஸர்வலோகேஷு த்ருத்வைநம் அதாவத் பூஸுரா: க்ஷணாத் ।
தாவதோ பர்ஹிணோவேகாத் அப்தயோ பிபிதுஸ்ததா ॥ 72
பபாத மேருர்பூப்ருஷ்டே ப்ருதிவ்யபி ததா ஸ்புடத் । அக்னிவாயூ சகம்பாதே ப்ரம்மாண்டேந ப்ருசம் ததா ॥
விதத்ய கேகீ ஸ்வௌ பக்ஷௌ கேகாராவைர் ஜகத் த்ரயம் ।
விபீஷயம்ஸ்ததாத்யந்தம் பப்ராமாசாஸு ஸர்வத: ॥ 74
உத்பாதயன் பயம் சேஷ ராஹு கேத்வாதிநாம் ப்ருசம் ।
உவாஹ்ய தேவஸேநேசம் ஸுப்ரம்மண்யம் மஹாபலம் ॥ 75
மேகரூபோ ஹரிர்யத்வத் பரமேசமுவாஹ ஸ: । ப்ரேரயித்வைவமாசாஸு ஸர்வத்ரைநம் சிகண்டிநம் ॥ 76

இழந்தவைகளாகி நல்ல ஞானத்தை அடைந்து ஸ்ரீ முருகனிடம் வந்து நமஸ்கரித்து மிகவும் ஸ்தோத்திரம் செய்தன. (67) அப்பொழுது ஸ்ரீ சுப்ரமண்யர் மகா பயங்கரமான உருவத்தைக் கொண்ட கோழியை நோக்கி நீ த்வஜத்தின் உருவமாகி நமது ரதத்தில் இரு. எனக் கூறினார். (68) அப்பொழுது நல்ல அறிவை அடைந்த கோழி அவருடைய உத்திரவை தலையால் வகித்து அவரது சிறந்ததான தேரின் மேல் உட்கார்ந்து மிக பயங்கரமாய் (69) பிரளயகால மேகம்போல் பெரும் சப்தமிட்டது. ஓ முனிவர்களே! பிறகு பகவான் இந்திரனால் உருவங்கொள்ளப்பட்ட தனது மயிலிலிருந்து இறங்கி வந்து (அசுரனாகிற) மயிலின்மீது சீக்கிரம் ஏறி அதை வேகமாய் விரட்டினார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது மயிலானது பூமி ஆகாயம் ஸ்வர்கம் (70-71) முதலிய எல்லா உலகங்களிலும் அவரை தூக்கிக்கொண்டு ஓர் நொடியில் ஓடிற்று. ஓடுகின்ற மயிலினுடைய வேகத்தினால் ஸமுத்திரங்களெல்லாம் அப்பொழுது கொந்தளித்தன. (72) மேருவும் பூமியில் விழுந்தது. பூமியும் அப்பொழுது வெடித்தது. அக்னி வாயு இருவர்களும், ப்ரும்மாண்டத்தோடுகூட மிகவும் நடுங்கினார்கள். (73) அம்மயிலானது தனது இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு அகவுவதினால் மூன்று உலகங்களையும் பயமுறுத்திக் கொண்டும் ஆதிசேஷன், ராகு, கேது, முதலிய ஸர்பங்களுக்கு மிகுந்த பயத்தை உண்டு பண்ணிக்கொண்டும், தேவஸேனாபதியும் மிக பலமுள்ளவருமான ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யரை தூக்கிக்கொண்டு எல்லா திக்குகளிலும் சுற்றி வந்தது. (74-75) ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவானவர் மேக உருவத்தோடு ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தூக்கியது போல் தூக்கிச் சென்றது. அளவற்ற கோடி சூர்யர்களின் காந்தியால் சூழப்பட்ட ஸ்ரீ முருகன் எல்லா திக்குகளிலும் இவ்விதம் அந்த மயிலை செலுத்திக் கொண்டு தேவர் முதலியவர்கள் இருக்கும் யுத்த களத்திற்கு வேகமாய் வந்தார். (76-77)

अनन्तकोटिचण्डांशुप्रभापरिगतो गुहः । प्राप युद्धस्थलं वेगाद्यत्र देवमुखाः स्थिताः ॥ ७७
तदा वह्निमरुत्वन्तौ रूपं कुक्कुटबर्हिणोः । गुहाज्ञया परित्यक्त्वा रूपं जगृहतुः स्वकम् ॥ ७८
नमस्कृत्वा गुहं भक्त्या भृशं तुष्टुवतुस्तदा । तथा भूतानि वीराश्च सह सेनाधिपैर्बलैः ॥ ७९
संगत्य देवमावृत्य चक्रुः कोलाहलारवान् । ब्रह्मविष्णुमुखादेवाः प्रणम्य गुहमव्ययम् ॥ ८०
प्रहृष्टमनसस्सर्वेऽप्यस्तुवन् देवनायकम् । कृपापूरितदृष्ट्यैतानवालोकयदग्निभूः ॥ ८१
मृतश्शूर इति श्रुत्वा तद्भार्या पद्मकोमळा । तदानीमेव मरणमापेयं भूसुरोत्तमाः ॥ ८२
विविशुश्च परानार्यस्तस्य वह्निं मनोहरम् । शूरादीनां मृतिं श्रुत्वा हिरण्यश्शूरपद्मजः ॥ ८३
हन्त तात वचोऽस्माभि रीरितं न श्रुतं त्वया । मृतः कुक्कुटरूपेण ध्वजे तिष्ठसि वैरिणः ॥ ८४
मायूरं वपुरास्थाय वहस्येनं किलाधुना । एवमादि विलप्यायं यदिदृष्टोऽस्य सैनिकैः ॥ ८५
बाधन्ते मां तदाऽत्यन्तं इति सञ्चिन्त्य चेतसि । गत्वा शुक्रस्य निकटं स्वगुरोर्दानवात्मजः ॥ ८६

அனந்தகோடி சண்டாம்சு ப்ரபா பரிகதோ குஹ: ।
ப்ராப யுத்தஸ்தலம் வேகாத் யத்ர தேவமுகா: ஸ்திதா: ॥ 77
ததா வன்னி மருத்வந்தௌ ரூபம் குக்குட பர்ஹிணோ: ।
குஹாக்ஞயா பரித்யக்த்வா ரூபம் ஜக்ருஹது: ஸ்வகம் ॥ 78
நமஸ்க்ருத்வா குஹம் பக்த்யா ப்ருசம் துஷ்டுவதுஸ்ததா ।
ததா பூதாநி வீராச்ச ஸஹஸேநாதிபைர் பலை: ॥ 79
ஸங்கத்ய தேவமாவ்ருத்ய சக்ரு: கோலாஹலாரவான் ।
ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகாதேவா: ப்ரணம்யகுஹமவ்யயம் ॥ 80
ப்ரஹ்ருஷ்ட மனஸஸ்ஸர்வேऽப்யஸ்துவன் தேவநாயகம் ।
க்ருபாபூரிதத்ருஷ்ட்யைதான் அவாலோகயதக்னிபூ: ॥ 81
ம்ருதச்சூர இதி ச்ருத்வா தத்பார்யா பத்மகோமளா । ததாநீமேவ மரணம் ஆபேயம் பூஸுரோத்தமா: ॥ 82
விவிசுச்ச பரா நார்ய: தஸ்யவன்னிம் மனோஹரம் । சூராதிநாம் ம்ருதிம் ச்ருத்வா ஹிரண்யச்சூரபத்மஜ: ॥
ஹந்ததாத வசோஸ்மாபி: ஈரிதம் நச்ருதம் த்வயா । ம்ருத: குக்குடரூபேண த்வஜேதிஷ்டஸி வைரிண: 84
மாயூரம் வபுராஸ்தாய வஹஸ்யேநம் கிலாதுநா ।
ஏவமாதி விலப்யாயம் யதித்ருஷ்டோஸ்ய ஸைநிகை: ॥ 85
பாதந்தேமாம் ததாத்யந்தம் இதி ஸஞ்சிந்த்ய சேதஸி ।
கத்வா சுக்ரஸ்ய நிகடம் ஸ்வகுரோர் தானவாத்மஜ: ॥ 86

அப்பொழுது அக்னியும் இந்திரனும் ஸ்ரீ முருகனுடைய ஆக்ஞையால் கோழி உருவத்தையும் மயில் உருவத்தையும் விட்டு நிஜ உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். (78) அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். மேலும் பூதர்களும், வீரர்களும், ஸகல படைத்தலைவர்களுடனும், சைன்யங்களுடனும், (79) சேர்ந்து ஸ்ரீ முருகனைச் சூழ்ந்து கொண்டு கோலாகல சப்தங்களைச் செய்தார்கள். பிரும்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் மிக சந்தோஷங்கொண்ட மனமுள்ளவர்களாகி அழிவற்றவராகிய ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து (80) தேவநாயகனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். அக்னியிலிருந்து உண்டானவரான ஸ்ரீமுருகன் அவர்களை கருணை நிரம்பிய கண்களால் பார்த்தார். (81) ஓ முனிவர்களே! சூரன் மனைவியான பத்மகோமளை சூரன் இறந்ததைக் கேட்டு அப்பொழுதே மரணமடைந்து விட்டாள். (82) அவனுடைய மற்ற மனைவிகளும் மிக நேர்த்தியான அக்னியில் பிரவேசித்தார்கள். சூரனின் புதல்வனுன ஹிரண்யன் என்பவன் சூரன் முதலியவர்களின் மரணத்தைக் கேட்டு (83) அப்பா! எங்களால் கூறப்பட்ட வார்த்தையை யெல்லாம் தங்களால் கேட்கப்படவில்லை அல்லவா! மரணமடைந்து சத்துருவின் த்வஜத்தில் கோழி உருவத்தோடு இருக்கின்றீரே! இது மிகவும் கஷ்டம்! (84) மேலும் மயில் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு இந்த சத்துருவை தூக்குகின்றீரே! இவ்விதம் முதலியதாய் அவன் புலம்பி அவருடைய சைன்யங்களால் நான் பார்க்கப்பட்டால் (85) என்னை மிகவும் துன்புறுத்துவார்கள். என மனதில் எண்ணி சூரகுமாரனுன ஹிரண்யன் தன் புரோகிதரான சுக்கிராசாரியாரிடம்

पित्रोः कृत्यानि कृत्वाऽयं ऐश्वर्यं क्षणभंगुरम् । विनिन्द्य शिवमुद्दिश्य मोक्षार्थीतप आश्रितः ॥ ८७
यः पठेच्छृणुयादेतदाख्यानं परमाद्भुतम् । तस्य शत्रुभयं नास्ति सुब्रह्मण्यकृपाबलात् ॥ ८८
श्रुत्वा ऋषिमुखेभ्यस्तदेतद्विष्णुर्मुरं रिपुम् । कालनेमिं महाघोरं अजयत् ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ८९
उपमन्योर्ऋषिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा कृष्णो जगत्पतिः । भौमादीनसुरान्पापान् हतवान् क्षणमात्रतः ॥ ९०
श्रुत्वा पितामहाच्छुक्रात् दधीचस्तपतांवरः । आख्यानमेतदखिलं अजयद्धरिमच्युतम् ॥ ९१

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
युद्धकाण्डे पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

॥ युद्धकाण्डः समाप्तः ॥

பித்ரோ: க்ருத்யாநி க்ருத்வாயம் ஐச்வர்யம் க்ஷணபங்குரம் |
விநிந்த்ய சிவமுத்திச்ய மோக்ஷார்த்தீ தப ஆச்ரித: || 87
ய: படேத் ச்ருணுயாதேதத் ஆக்யானம் பரமாத்புதம் |
தஸ்ய சத்ருபயம் நாஸ்தி ஸுப்ரம்மண்ய க்ருபாபலாத் || 88
ச்ருத்வாருஷிமுகேப்யஸ்தத் ஏதத்விஷ்ணுர்முரம் ரிபும் |
காலநேமிம் மஹாகோரம் அஜயத் ப்ராம்மணோத்தமா: || 89
உபமன்யோர்ருஷிச்ரேஷ்டாத் ச்ருத்வா க்ருஷ்ணோ ஜகத்பதி: |
பௌமாதீனஸுரான் பாபான் ஹதவான் க்ஷணமாத்ரத: || 90
ச்ருத்வா பிதாமஹாத் சுக்ராத் ததீசஸ்தபதாம் வர: | ஆக்யானமேததமலம் அஜயத்தரிமச்யுதம் || 91

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
யுத்தகாண்டே பஞ்சத்ரிம்சோத்யாய:

|| யுத்தகாண்டஸ்ஸமாப்த: ||

சென்று (86) மாதாபிதாக்களுக்கு செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்துவிட்டு ஐச்வர்யமானது ஓர் நொடியில் நசிக்கக்கூடியதென நிந்தித்துவிட்டு மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸ்ரீ பரமேச்வரனைக் குறித்து தவம் செய்தான். (87) மிக ஆச்சரியமான இந்த சரித்திரத்தை எவன் படிப்பானோ அல்லது கேழ்ப்பானோ அவனுக்கு ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யருடைய க்ருபாபலத்தினால் சத்துருபயம் கிடையாது. (88) ஓ ப்ராம்மணோத்தமர்களே! இந்த சரித்திரத்தை முனிவர்கள் முகமாய் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு கேட்டு சத்துருவான முரன் என்னும் அசுரனையும் மகா கோரனான காலனேமியையும் ஜயித்தார். (89) ஜகத்பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் இந்த சரித்திரத்தை உபமன்யு என்னும் ரிஷியினிடமிருந்து கேட்டு மஹா பாபிகளான நரகாசுரன் முதலிய அசுரர்களை க்ஷண நேரத்தில் கொன்றார். (90) தபஸ்விகளில் சிறந்த, ததீச முனிவரும் மிக பரிசுத்தமான இந்த சரித்திரத்தை பாட்டனாகிய சுக்ராசார்யாரிடமிருந்து கேட்டு அச்சுதரான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ஜயித்தார். (91).

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யுத்த காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

श्री महागुरुभ्यो नमः ॥ श्री विघ्नेश्वराय नमः ॥ अविघ्नमस्तु ॥
श्री शरवणोद्भवाय नमः ॥

श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
॥ देवकाण्ड प्रारम्भः ॥

॥ देवकाण्डे प्रारम्भ मङ्गल श्लोकाः ॥

कल्याणं ददतं कटाक्षलवतो भक्ताय हत्वा रिपून् कल्याणाचल कार्मुकस्य तनुजं कारुण्यपाथो निधिम् ।
कल्याणाकृतिमव्ययं गिरिसुता प्रेमास्पदं पावनम् कल्याणाय भजेऽनुजं गणपतेः श्रीदेवसेनापतिम् ॥
भजेतरामहं वल्ली देवसेनापतिं गुहम् । मयूरवाहनं शक्तिधरं तारकमारकम् ॥

॥ ஸ்ரீ சரவணோத்பவாய நம: ॥

ஸ்ரீ ஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
॥ தேவகாண்ட ப்ராரம்ப: ॥

॥ தேவகாண்டப்ராரம்ப மங்கள ச்லோகா: ॥

கல்யாணம் தததம் கடாக்ஷலவதோ பக்தாய ஹத்வா ரிபூந்
கல்யாணாசல கார்முகஸ்ய தநுஜம் காருண்ய பாதோநிதிம் ।
கல்யாணாக்ருதிமவ்யயம் கிரிஸுதா ப்ரேமாஸ்பதம் பாவநம்
கல்யாணாய பஜேநுஜம் கணபதே: ஸ்ரீ தேவஸேனாபதிம் ॥

பஜேதராமஹம் வல்லீ தேவஸேனாபதிம் குஹம் । மயூரவாஹநம் சக்திதரம் தாரகமாரகம் ॥

மங்களச்லோகத்தின் உரை :—

கொஞ்சம் கடைக்கண் பார்வை மாத்திரத்தினால் பக்தர்களுடைய சத்துருக்களை நாசம் செய்து அவர்களுக்கு கல்யாணத்தை அளிப்பவரும் மேருமலையை வில்லாய்க் கொண்ட ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய புதல்வரும் கருணைக்கடலும் கல்யாண சுந்தரமூர்த்தியும் என்றும் அழிவற்றவரும் பர்வதராஜ புத்ரியான பார்வதியினுடைய அன்புக்கு உரியவரும் மிக பரிசுத்தரும் கணபதிக்கு தம்பியும் தேவஸேனைக்கு பதியுமான ஸ்ரீ முருகனை மங்களத்தைக் கோரி பஜிக்கிறேன்.

தாரகனைக் கொன்றவரும் வேலை தரித்தவரும் மயில்மீது அமர்ந்தவரும் வள்ளி தேவஸேனை இவர்களுக்கு கணவருமான ஸ்ரீ குஹனை நன்கு பஜிக்கிறேன்.

॥ अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

श्री देवसेना विवाह निश्चयः ॥

अथावेक्ष्य गुहो देवान् जयन्तप्रमुखानिह । बन्धितानानयेत्याह वीरबाहुं तदाऽसुरैः ॥ १
स तथेति विनिर्गत्य गुहाज्ञां शिरसा वहन् । जयंतादीनवाप्यायं वन्दितस्तैर्महाबलः ॥ २
वृत्तान्तमुक्त्वा तान् शीघ्रादानयित्वा समागतः । प्रणम्य ते गुहं दृष्ट्वा स्तुतिं चक्रुस्तरां तदा ॥ ३
तानुवाच कृपांभोधिस्सुखिनो भवताधुना । स्वर्गभोगान् यथापूर्वं भुक्त्वा यूयमितिद्विजाः ॥ ४
कृताशिषो जयंतादि देवाः परमया मुदा । प्रणेमुरिन्द्रमभ्याशे स्थितमग्निभुवस्तदा ॥ ५
परितुष्टस्सुरेशानो जयंतादीन् सुरानिमान् । आलिंग्य प्रणयेनायमुवाच वचसंच तान् ॥ ६
यानि भूतानि वीराश्च मृताः पूर्वं रणस्थले । उत्तिष्ठन्तु पुनश्शीघ्रादिति सस्मार षण्मुखः ॥ ७
तदाज्ञया मृतास्सर्वे नमिताः प्राप्त चेतनाः । अपांपतिमवेक्ष्याथ गुहः परनिषूदनः ॥ ८
महेन्द्रनगरं दैत्यकृतावासं मदाज्ञया । कबळीकुरु शीघ्रात्त्वमित्याज्ञां कृतवान् द्विजाः ॥ ९

॥ அத ப்ரதமோத்யாய: ॥

தேவஸேனா விவாஹ நிச்சயம்.

அதாவேக்ஷ்ய குஹோ தேவாந் ஜயந்த ப்ரமுகாநிஹ ।
பந்திதாநாநயேத்யாஹ வீரபாஹும் ததாऽஸுரை: ॥ 1
ஸ ததேதி விநிர்கத்ய குஹாக்ஞாம் சிரஸாவஹந் । ஜயந்தாதீநவாப்யாயம் வந்திதஸ்தைர்மஹா பல: ॥ 2
வ்ருத்தாந்த முக்த்வா தாந் சீக்ராதாநயித்வா ஸமாகத: ।
ப்ரணம்யதே குஹம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்துதிஞ்சக்ரு: தராம் ததா ॥ 3
தாநுவாச க்ருபாம்போதி: ஸுகிநோ பவதாதுநா । ஸ்வர்கபோகாந்யதா பூர்வம் புக்த்வா யூயமிதி த்விஜா:
க்ருதாசிஷோ ஜயந்தாதி தேவா: பரமயா முதா । ப்ரணேமுரிந்த்ரமப்யாசே ஸ்திதமக்னிபுவஸ்ததா ॥ 5
பரிதுஷ்டஸ்ஸுரேசாநோ ஜயந்தாதீந்ஸுராநிமான் ।
ஆலிங்க்ய ப்ரணயேநாயம் உவாச வசநஞ்சதான் ॥ 6
யாநி பூதாநி வீராச்ச ம்ருதா: பூர்வம் ரணஸ்தலே ।
உத்திஷ்டந்து புநச்சீக்ராத் இதிஸஸ்மாரஷண்முக: ॥ 7
ததாக்ஞயா ம்ருதாஸ்ஸர்வே நமிதா: ப்ராப்தசேதநா: । அபாம்பதி மவேக்ஷ்யாத குஹ: பர நிஷூதந: ॥ 8
மஹேந்த்ர நகரம்தைத்யக்ருதாவாஸம் மதாக்ஞயா ।
கபளீகுரு சீக்ராத்த்வம் இத்யாக்ஞாம் க்ருதவாந் த்விஜா: ॥ 9

ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் சங்கரஸம்ஹிதை சிவரஹஸ்யகண்டத்தில் தேவகாண்டம்.

முதல் அத்தியாயம்.

பின்பு ஸ்ரீ குஹன் வீரபாகுவைப் பார்த்து ஜெயிலில் அடைக்கப்பட்ட ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களை இங்கு அழைத்து வா என உத்திரவிட்டார். (1) அந்த வீரபாகுவும் ஸ்ரீ முருகனுடைய கட்டளையை தலையால் வஹித்து புறப்பட்டு ஜயந்தன் முதலியவர்கள் இருக்குமிடம் சென்று அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப் பட்டவராகி அந்த பலவான் (2) அவர்களுக்கு எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் தெரிவித்து சீக்கிரமாய் அவர்களை அழைத்து வந்தார். அப்பொழுது அவர்கள் ஸ்ரீ முருகனைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து மிகுதியாய் துதித்தார்கள். (3) ஓ முனிவர்களே! கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ முருகன் ஓ ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களே! நீங்கள் முன்போல் இப்பொழுது ஸ்வர்க போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு சுகமாயிருங்கள் எனக் கூறினார். (4) இவ்விதமாய் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஜயந்தன் முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு ஸ்ரீ முருகனுக்கு சமீபத்திலிருந்த இந்திரனை நமஸ்கரித்தார்கள். (5) மிக சந்தோஷமடைந்த தேவ ராஜன் ஜயந்தன் முதலிய இந்த தேவர்களை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு மிக அன்புடன் அவர்களிடம் சில வார்த்தைகள் பேசினான். (6) பிறகு ஸ்ரீ முருகன் யுத்தரங்கத்தில் முன் இறந்த பூதர்களும் வீரர்களும் மறுபடி சீக்கிரம் பிழைத்து எழுந்திருக்கட்டும் என நினைத்தார். (7) அவருடைய ஆக்ஞையால் இறந்த எல்லோரும் நல்ல அறிவைப்பெற்று ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்தார்கள். சத்துருக்களை நாசம் செய்கின்ற ஸ்ரீ முருகன் ஸமுத்ர ராஜனைப் பார்த்து (8) அசுரர்கள் வாசம் செய்து வந்த வீரமஹேந்திர

स तथैव चकाराशु संप्रीत्यांभोनिधिः पुरम् । विनिर्गत्य ततो देवैर्वीरैरन्यैश्च षण्मुखः ॥ १०
श्रीसन्धिनगरं रम्यमाप वाद्यमहारवैः । तत्र गत्वा मयूरात्स्वादवरुह्यासनं महत् ॥ ११
सैंहमध्यारुरोहाथ सूर्यश्चास्तं गतस्तदा । कुमारं तत्र ते भक्त्या (पद्धत्या) देवादेवमपूजयन् ॥ १२
तदानीं तेषु कृपया दृष्टिं चक्रे सुरेश्वरः । उदिते तु पुनस्सूर्ये परेद्युष्षण्मुखः स्वयम् ॥ १३
अपूजयन्महेशानं जगतां पितरं तदा । पूजयित्वा पुरारातिं षण्मुखो हृष्टमानसः ॥ १४
आरुह्य बर्हिणं रम्यं नानालंकारमण्डितम् । श्रीसन्धिनगराद्वीरैस्सेनेशैस्स्यन्दनस्थितैः ॥ १५
प्रतस्थे परया प्रीत्या पराचलमभि द्विजाः । गुहाज्ञया तदा विष्णुब्रह्ममुख्यास्सुरेश्वराः ॥ १६
स्वं स्वं वाहनमारुह्य निर्ययुस्सहसा द्विजाः । छत्रचामरसंघाश्च निर्ययुर्व्यजनैस्सह ॥ १७
ध्वजा महोन्नतास्तद्वद्वाद्यानि विविधान्यपि । चञ्चुनाभूमिमुल्लिख्य मयूरो भीषयन्नहिम् ॥ १८
केकारवैर्महाघोरैर्विचचाल क्षणात् द्विजाः । कुक्कुटोऽपि महामेघानशनिं निजचञ्चुना ॥ १९

ஸ ததைவ சகாராசு ஸம்ப்ரீத்யாம்போநிதி: புரம் |
விநிர்கத்ய ததோ தேவைர்வீரைரன்யைச்ச ஷண்முக: || 10
ச்ரீஸந்திநகரம் ரம்யமாப வாத்ய மஹாரவை: | தத்ரகத்வா மயூராத் ஸ்வாத் அவருஹ்யாஸநம் மஹத் ||
ஸைம்ம மத்யாருரோஹாயம் ஸூர்யச்சாஸ்தம் கதஸ்ததா |
குமாரம் தத்ர தே பக்த்யா (பத்தத்யா) தேவதேவ மபூஜயன் || 12
ததாநீம் தேஷு க்ருபயா த்ருஷ்டிஞ்சக்ரே ஸுரேச்வர: |
உதிதேது புந: ஸூர்யே பரேத்யுஷ்ஷண்முக: ஸ்வயம் || 13
அபூஜயன் மஹேசாநம் ஜகதாம் பிதரம் ததா | பூஜயித்வா புராராதிம் ஷண்முகோ ஹ்ருஷ்டமாநஸ: || 14
ஆருஹ்ய பர்ஹிணம் ரம்யம் நாநாலங்கார மண்டிதம் |
ச்ரீஸந்திநகராத்வீரை: ஸேநேசைஸ்ஸ்யந்தந ஸ்திதை: || 15
ப்ரதஸ்தே பரயா ப்ரீத்யா பராசலமபித்விஜா: | குஹாக்ஞயா ததா விஷ்ணு ப்ரும்ம முக்யாஸ்ஸுரேச்வரா:
ஸ்வம் ஸ்வம் வாஹநமாருஹ்ய நிர்யயுஸ்ஸஹஸா த்விஜா: |
சத்ரசாமர ஸங்காச்ச நிர்யயுர்வ்யஜநைஸ்ஸஹ || 17
த்வஜா மஹோந்நதாஸ்தத்வத் வாத்யாநி விவிதாந்யபி |
சஞ்சுனா பூமி முல்லிக்ய மயூரோ பீஷயன் அஹிம் || 18
கேகாராவைர் மஹாகோரை: விசசால க்ஷணாத் த்விஜா: | குக்குடோபி மஹாமேகாநசநிம் நிஜசஞ்சுனா ||

பட்டணத்தை எனது உத்திரவின்படி சீக்கிரம் விழுங்கிவிடு என உத்திரவிட்டார். (9) ஸமுத்ர ராஜனும் சந்தோஷத்தோடு அப்பட்டணத்தை அப்படியே செய்துவிட்டார். பிறகு ஸ்ரீ ஷண்முகன் தேவர்கள் வீரர்கள் முதலிய இன்னும் மற்றவர்களுடன் புறப்பட்டு (10) மிகுந்த வாத்ய கோஷங்களோடு அழகிய திருச்செந்தூர் நகரத்திற்கு வந்தார். அங்கு சென்று தனது மயிலிலிருந்து இறங்கி (11) பெருமைபொருந்திய ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது சூரியனும் அஸ்தமனத்தை அடைந்தார். அங்கு தேவர்கள் ஸ்ரீ குமரேசனை மிகுந்த பக்தியோடு பூஜை செய்தார்கள். (12) அப்பொழுது தேவேசன் அவர்கள்மீது க்ருபையோடு பார்வையைச் செலுத்தினார். மறுநாள் சூரியன் உதயமானவுடன் ஸ்ரீ ஷண்முகன் தானும் (13) ஸகல உலகங்களுக்கும் தந்தையான ஸ்ரீ மஹேச்வரனை பூஜை செய்தார். த்ரிபுரனுக்கு சத்ருவாகிய ஸ்ரீ பரமசிவனை பூஜை செய்து ஸ்ரீ ஷண்முகன் வெகு சந்தோஷமடைந்த மனமுடையவராகி (14) அனேகவித ஆபரணங்களால் அலங்கரிந்ததும் அழகானதுமான மயிலின்மீது ஏறிக்கொண்டு தேரில் ஏறிக்கொண்ட வீரர்களோடும் ஸேனாதிபர்களோடும் திருச்செந்தூரிலிருந்து (15) திருப்பரம்குன்றத்தை நோக்கி புறப்பட்டார். ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது விஷ்ணு ப்ரும்மா முதலிய எல்லா தேவ ச்ரேஷ்டர்களும் (16) தங்கள் தங்கள் வாகனங்களில் ஏறிக் கொண்டு வேகமாய் புறப்பட்டார்கள். குடைகள் சாமரங்கள் இவைகளுடைய வரிசைகள் விசிறிகளோடு கூட புறப்பட்டன (17) மிக உன்னதங்களான த்வஜங்களும் அவ்விதமே அனேகவித வாத்யங்களும் கூடச் சென்றன. ஓ முனிவர்களே! மயிலானது மூக்கினால் பூமியை கிரிக்கொண்டு மஹாகோரமான அகவுதலின் சப்தங்களால் ஸர்பங்களை பயமுறுத்திக்கொண்டும் சென்றது. ஓ ப்ராஹ்மண தேவர்களே! கோழியானது மகா மேகங்களையும் இடிகளையும் தன் மூக்கினால் (18-19) கொத்திக்கொண்டு மிகுந்த

लेलिहानो महारावो निरगाद्भूसुरास्तदा । मृगाणां चापि भूतानामारावैस्तु मृगाःपरे ॥ २०
गुहां प्रविविशुस्त्रस्ताः पर्वतस्य समंततः । केकीकुक्कुटशब्देभ्य भृशंत्रस्ता महोरगाः ॥ २१
बिलानि विविशुश्शीघ्रं गंभीराणि तदा द्विजाः । समजायत वेदाना (देवाना) मारावोऽपि ऋषीश्वराः ॥
अस्तुवन् गुहमीशानं स्तोत्रवर्यैः स्तुतिप्रियम् । तदा किन्नरमुख्यानां गानासक्तमनागुहः ॥ २३
पराचलं महारावैरापायं दानवान्तकः । ऋषयष्षड्विधात्राद्या देवा अपि गुहं तदा ॥ २४
स्थातव्यमत्र देवेश भवता पर्वतोत्तमे । एवमप्रार्थयन् स्तुत्या सुब्रह्मण्यं सुरेश्वरम् ॥ २५
तानुवाच गुहो वीक्ष्य युष्माभिस्सम्यगीरितम् । याथाज्ञातं मया पूर्वं तदेतत् स्मारितं किल ॥ २६
इत्युदीर्य गिरेरूर्ध्वमारुरोह सुरेश्वरः । तत्रगत्वा गुहो वीक्ष्य विश्वकर्माणमग्रतः ॥ २७
निर्मातव्यं त्वया रम्यं पुरं मम सुरप्रिय । इति संभाषयामास कारुण्यामृत विग्रहः ॥ २८
स तस्य भवनं मूर्ध्नि कृत्वा तक्षाच नाकिनाम् । निर्ममेऽथ पुरं रम्यं नानावृक्षोपशोभितम् ॥ २९
गोपुराट्टालसंयुक्तं प्राकारवलभीवृतम् । नानाश्चर्यसमोपेतं नानालंकारमण्डितम् ॥ ३०

லேலிஹாநோ மஹாராவ: நிரகாத்பூஸுராஸ்ததா ।
ம்ருகாணாஞ்சாபிபூதாநாம் ஆராவைஸ்து ம்ருகா: பரே ॥ 20
குஹாம் ப்ரவிவிசுஸ்த்ரஸ்தா: பர்வதஸ்ய ஸமந்தத: ।
கேகீகுக்குடசப்தேப்ய: ப்ருசம் த்ரஸ்தா மஹோரகா: ॥ 21
பிலாநி விவிசு: சீக்ரம் கம்பீராணி ததா த்விஜா: । ஸமஜாயத வேதாநாம் ஆராவோபி ரிஷீச்வரா: ॥ 22
அஸ்துவன் குஹமீசாநம் ஸ்தோத்ரவர்யை: ஸ்துதிப்ரியம் ।
ததா கின்னரமுக்யாநாம் காநாஸக்தமனா குஹ: ॥ 23
பராசலம் மஹாராராவை: ஆபாயத்தாநவாந்தக: । ரிஷய: ஷட்விதாத்ராத்யா: தேவா அபி குஹம் ததா ॥ 24
ஸ்தாதவ்யமத்ர தேவேச பவதா பர்வதோத்தமே ।
ஏவமப்ரார்தயன் ஸ்துத்யா ஸுப்ரம்மண்யம் ஸுரேச்வரம் ॥ 25
தாநுவாச குஹோ வீக்ஷ்ய யுஷ்மாபி: ஸம்யகீரிதம் ।
யாதாக்ஞாதம் மயாபூர்வம் ததேதத் ஸ்மாரிதம்கில ॥ 26
இத்யுதீர்ய கிரேரூர்த்வம் ஆருரோஹ ஸுரேச்வர: । தத்ரகத்வா குஹோ வீக்ஷ்ய விச்வகர்மாணமக்ரத: ॥
நிர்மாதவ்யம் த்வயா ரம்யம் புரம் மம ஸுரப்ரிய । இதி ஸம்பாஷயாமாஸ காருண்யாம்ருத விக்ரஹ: ॥ 28
ஸதஸ்ய வசநம் மூர்த்நி க்ருத்வா தக்ஷாச நாகிநாம் । நிர்மமேச புரம்ரம்யம் நாநாவ்ருக்ஷோபசோபிதம் ॥
கோபுராட்டாலஸம்யுக்தம் ப்ராகாரவளபீவ்ருதம் । நாநாச்சர்ய ஸமோபேதம் நாநாலங்காரமண்டிதம் ॥ 30

சப்தத்தோடு சென்றது. அவரவர் வாகனங்களான ம்ருகங்களுடையவும் பூதர்களுடையவும் சப்தங்களால் மற்ற மிருகங்களெல்லாம் (20) பயந்தவைகளாகி நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள மலைகளின் பொந்துகளில் புகுந்துகொண்டன. மயில் கோழி இவைகளுடைய சப்தங்களால் பெரிய ஸர்பங்களெல்லாம் மிக பயந்து(21) மிகுந்த ஆழமுள்ள பொந்துகளில் சீக்கிரம் நுழைந்தன. ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது வேத கோஷங்களும் உண்டாயின. ரிஷிச்ரேஷ்டர்களெல்லாம் (22) அஷ்டைச்வர்யமுடையவரும் ஸ்துதிகளில் பிரியமுள்ளவருமான ஸ்ரீ முருகனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். அப்பொழுது அசுரர்களுக்கு யமனான ஸ்ரீ முருகன் கின்னர ச்ரேஷ்டர்களுடைய கானத்தில் விருப்பமுள்ள மனமுள்ளவராய் பெரும் கூச்சலோடு திருப்பரங்குன்றம் வந்தார். (சாபத்தால் முன்பு மீனுருவம் கொண்டிருந்த) ஆறு முனிவர்களும் ப்ரும்மா முதலிய தேவர்களும் ஸ்ரீ முருகனைப் பார்த்து (23-24) ஓ தேவேச! மேன்மையுள்ள இம்மலையில் (திருப்பரங்குன்றத்தில்) தங்கவேண்டும் என அந்த சுப்ரமணியரை ஸ்தோத்திரங்களால் வேண்டினார்கள். (25) அவர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ முருகன் கூறினார் நீங்கள் நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள், நான் முன்பு எதைக் கட்டளையிட்டேனோ அந்த விஷயம் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்தப்பட்டது. (26) இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஸ்ரீ தேவேசன் அந்த மலையின்மீது ஏறினார். அங்கு சென்று ஸ்ரீ முருகன் தன் முன்னின்ற விச்வகர்மாவைப் பார்த்து (27) தேவர்களுக்குப் பிரியனான ஓ விச்வகர்மாவே! ஓர் அழகான பட்டணத்தை எனக்காக நிர்மாணம் செய்யவேண்டும் என்று கருணையினால் நனைந்த உருவங்கொண்ட ஸ்ரீ முருகன் கூறினார். (28) அந்த தேவதச்சனும் அந்த மலையின் சிகரத்தில் பல வ்ருக்ஷங்களால் சோபை கொண்டதாகவும், கோபுரம் அட்டான மண்டபம் இவைகளுடன் கூடியதாகவும், ப்ராகாரங்கள் கொடுங்கைகள் இவைகளால் சூழப்பட்டதாகவும், பலவித ஆச்சரியங்களோடு கூடியதாகவும், பல

एवं निर्मितमन्वीक्ष्य त्वष्ट्रा सन्तुष्टमानसः । वीथीषु वीरान् भूतानि विनियोज्य बलाधिपैः ॥ ३१
प्रविश्य स्वालयं रम्यं मयूरादवरुह्य सः । सिंहासनं समारुह्य पार्श्वयोश्च सुरांस्तदा ॥ ३२
स्थापयित्वा स्वयं वीरैः कृतनानोपचारवान् । ऋषिभिष्षड्भिरत्यन्तं पूजितः पार्वती सुतः ॥ ३३
तदा तेषां सुविज्ञानं उपदेष्टुमनास्सुरान् । ब्रह्मादीन् स्वस्वभवनं प्रेरयामास भूसुराः ॥ ३४
प्रेरयित्वा स्वविज्ञानं उपदिश्यात्र संस्थितः । ब्रह्मविष्णुमुखानिन्द्रः प्रोवाच स्वसुतामिह ॥ ३५
गुहाय संप्रयच्छामि विवाहोक्तविधानतः । इति तस्य वचः श्रुत्वा सन्तोषेण तथेति ते ॥ ३६
आपिरे स्वानि वेश्मानि कृतकृत्या इव क्षणात् । स्वगृहं प्राप्य मघवानिन्द्राणीं स्वसुतांगजाम् ॥ ३७
आनेतुं प्रेषयामास तथेति स्वभटांस्तदा । तइमे शीघ्रमेवैनामिन्द्राणीं मेरुवासिनीम् ॥ ३८
प्रणम्य शूरमुख्यानां संहारं देवमोचनम् । पराचलप्रवेशंच गुहस्य परमात्मनः ॥ ३९
सुतोद्वाहप्रसङ्गंच यथेन्द्रेण सुभाषितम् । उक्त्वा तामानयित्वाशु ससुतां सगजां तथा ॥ ४०

ஏவம் நிர்மிதமன்வீக்ஷ்ய த்வஷ்ட்ரா ஸந்துஷ்டமாநஸ: |
வீதீஷு வீரான் பூதாநி விநியோஜ்ய பலாதிபை: || 31
ப்ரவிச்ய ஸ்வாலயம் ரம்யம் மயூராதவருஹ்யஸ: |
ஸிம்மாஸநம் ஸமாருஹ்ய பார்ச்வயோ:ச ஸுராம்ஸ்ததா || 32
ஸ்தாபயித்வா ஸ்வயம் வீரை: க்ருத நாநோபசாரவான் |
ரிஷிபி: ஷட்பிரத்யந்தம் பூஜித: பார்வதிஸுத: || 33
ததா தேஷாம் ஸுவிக்ஞானமுபதேஷ்டுமநா: ஸுரான் |
ப்ரம்மாதீன் ஸ்வஸ்வ பவநம் ப்ரேரயாமாஸ பூஸுரா: || 34
ப்ரேரயித்வா ஸ்வவிக்ஞானம் உபதிச்யாத்ர ஸம்ஸ்தித: | ..
ப்ரம்ம விஷ்ணு முகாநித்தர: ப்ரோவாச ஸ்வஸுதாமிஹ || 35
குஹாய ஸம்ப்ரயச்சாமி விவாஹோக்த விதாநத: | இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸந்தோஷேண ததேதி தே ||
ஆபிரே ஸ்வாநிவேச்மாநி க்ருதக்ருத்யா இவ க்ஷணாத் |
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப்ய மகவான் இந்த்ராணீம் ஸ்வஸுதாம்கஜாம் || 37
ஆநேதும் ப்ரேஷயாமாஸ ததேதி ஸ்வபடாம்ஸ்ததா |
தஇமே சீக்ரமேவைநாம் இந்திராணீம் மேருவாஸிநீம் || 38
ப்ரணம்ய சூரமுக்யாநாம் ஸம்ஹாரம் தேவமோசனம் | பராசல ப்ரவேசஞ்ச குஹஸ்ய பரமாத்மந: || 39
ஸுதோத்வாஹப்ரஸங்கஞ்ச யதேந்திரேண ஸுபாஷிதம் |
உக்த்வா தாமாநயித்வாசு ஸஸுதாம் ஸகஜாம் ததா || 40

அலங்காரங்களால் சோபை கொண்டதாகவும் உள்ள ஓர் நகரத்தை உண்டாக்கினான். (29-30) இவ்வாறு த்வஷ்டாவால் கட்டப்பட்ட நகரத்தை ஸ்ரீ முருகன் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டவராகி வீதிகளில் ஸேனாதிபர்களோடு பூதகணங்களை இருக்கும்படிச் செய்து (31) மயிலைவிட்டு கீழே இறங்கி அழகிய தனது அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்து ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தார். இரண்டு பக்கங்களிலும் தேவர்களை இருக்கும்படிச் செய்தார். வீரர்களால் செய்யப்பட்ட பற்பல உபசாரங்களை உடையவராகவும் ஆறு முனிவர்களால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவராகவும் ஸ்ரீ பார்வதி குமாரன் விளங்கினார். (32-33) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது அந்த ஆறு முனிவர்களுக்கும் ஸ்வரூபானுபவத்தை உபதேசிக்க மனம் கொண்டு ப்ரும்மாதி தேவர்களை தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் செல்லும்படி உத்திரவிட்டார். (34) அவர்களை அனுப்பிவிட்டு தனது ஸ்வரூபானுபவத்தை உபதேசித்து அங்கு வீற்றிருந்தார். பிறகு ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலியவர்களைப் பார்த்து இந்திரன் கூறியது இங்கு எனது குமாரியை (35) விவாஹ முறைப்படி குஹனுக்கு நான் மணம் புரிவிக்கிறேன் என்று கூறியதைக் கேட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று ஓர் நொடியில் க்ருதார்த்தர்களாய் ஆனதுபோல் எண்ணி தன் தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தார்கள். இந்திரன் தன் அரண்மனையை அடைந்து மனைவியான இந்திராணியையும் தன் பெண்ணை கஜநாயகியையும் (36-37) அழைத்துவரும்படி தன் சேவகர்களை அனுப்பினான். அப்பொழுது அவர்களும் அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று வேகமாகச் சென்று மஹாமேருவிலிருக்கும் இந்திராணியை (38) வணங்கி சூரன் முதலியவர்களுடைய ஸம்ஹாரத்தையும் தேவர்களின் விடுதலையையும் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகனுடைய திருப்பரங்குன்ற விஜயத்தையும் (39) இந்திரனால் நன்கு கூறப்பட்ட பெண்ணின் கல்யாண விஷயத்தையும் அவளுக்கு அறிவித்து ஏவலர் பெண்ணுடனும்

प्रापुरिन्द्रस्य भवनं नानालंकारशोभितम् । तामागतां शचीं दृष्ट्वा बन्दीग्राहभिताश्रयाः ॥ ४१
कन्याः प्रणेमुरागत्य परिफुल्लकपोलकाः । जयन्तोऽपि समागत्य नमश्चक्रे स्वमातरम् ॥ ४२
आलिङ्ग्य तं सा रुदती (सुदती) दुःखमाप तदा भृशम् । समीचीनामुवाचैषा वाचं स्त्रीणांच नाकिनाम् ॥ ४३
सर्वे जना निशम्यैतत् कल्याणं शरजन्मनः । तुष्टिमापुस्तदाऽत्यन्तं प्रसन्नेनान्तरात्मना ॥ ४४
विनिर्गत्य सुराधीशस्समागत्य सुरैस्सह । प्रणम्य षण्मुखं प्राह विनयेन नताननः ॥ ४५
शूरपद्ममुखान् दैत्यान् स्वामिन् हत्वा सुरानिमान् । ररक्षिथ कृपासिन्धो दत्वाऽस्मभ्यं पदं स्वकम् ॥ ४६
प्रयच्छामस्ततः किंवा लीलामङ्गलविग्रह । तथापि देवदेवेश भक्तानामिष्टपूरक ॥ ४७
रक्षायै देवतानां त्वं मत्पुत्र्याः पाणिसंग्रहम् । कुरु सर्वामरेशान रक्ष रक्ष दयानिधे ॥ ४८
इत्युक्त्वा प्रणनामायं दण्डवत्पृथिवीतले । तमाह देवदेवेशस्तथेत्युक्त्वा पुरन्दरम् ॥ ४९
परेद्युरेव कल्याणं भवत्वत्र मदाज्ञया । उत्तिष्ठ शीघ्रं गच्छत्वं तदर्थं यत्नमाचर ॥ ५०
इत्युक्त्वा प्रेषयामास सन्तोषेणामराधिपम् । ततोऽमरेशो निर्गत्य तुष्ट्या परमया युतः ॥ ५१

ப்ராபுரிந்த்ரஸ்ய பவனம் நாநாலங்காரசோபிதம் | தாமாகதாம் சசீம் த்ருஷ்ட்வா பந்திக்ராஹமிதா:சயா: ||
கன்யா: ப்ரணேமுராகத்ய பரிபுல்லகபோலகா: | ஜயந்தோபிஸமாகத்ய நம:சக்ரே ஸ்வமாதரம் || 42
ஆலிங்க்ய தம் ஸா ருததி து:கமாப ததா ப்ருசம் | ஸமீசீநா முவாசைஷா வாசம் ஸ்திரீணாஞ்சநாகிநாம் ||
ஸர்வே ஜநா நிசம்யைதத் கல்யாணம் சரஜன்மன: |
துஷ்டிமாபுஸ்ததாத்யந்தம் ப்ரஸன்னேநாந்தராத்மநா || 44
விநிர்கத்ய ஸுராதீச: ஸமாகத்ய ஸுரை:ஸஹ | ப்ரணம்ய ஷண்முகம் ப்ராஹ விநயேந நதாநந: || 45
சூரபத்ம முகான் தைத்யான் ஸ்வாமின் ஹத்வாஸுராநிமான் |
ரரக்ஷித க்ருபா ஸிந்தோ தத்வாऽஸ்மப்யம் பதம் ஸ்வகம் || 46
ப்ரயச்சாமஸ்தத: கிம்வா லீலாமங்கள விக்ரஹ | ததாபி தேவதேவேச பக்தாநாமிஷ்டபூரகா || 47
ரக்ஷாயை தேவதாநாம் த்வம் மத்புத்ரியா: பாணிஸங்க்ரஹம் |
குரு ஸர்வாமரேசாந ரக்ஷ ரக்ஷ தயா நிதே || 48
இத்யுக்த்வா ப்ரண நாமாயம் தண்டவத் ப்ருதிவிதலே |
தமாஹ தேவதேவேச: ததேத்யுக்த்வா புரந்தரம் || 49
பரேத்யுரேவ கல்யாணம் பவத்வத்ர மதாக்ஞயா | உத்திஷ்ட சீக்ரம் கச்சத்வம் ததர்த்தம் யத்னமாசர || 50
இத்யுக்த்வா ப்ரேஷயாமாஸ ஸந்தோஷேணாமராதிபம் |
ததோऽமரேசோ நிர்கத்ய துஷ்ட்யா பரமயா யுத: || 51

ஐராவதத்துடனும் கூட அழைத்துக்கொண்டு (40) பல அலங்காரங்களால் பிரகாசிக்கின்ற இந்திரன் மாளிகைக்கு வந்தார்கள். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தேவ கன்னிகைகளெல்லாம் அங்கு வந்த இந்திராணியைப் பார்த்து (41) மலர்ந்த கன்னத்தை உடையவர்களாகி வந்து நமஸ்கரித்தார்கள். ஜயந்தனும் வந்து தனது தாயை நமஸ்கரித்தான். (42) இந்திராணியானவள் ஜயந்தனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு மிகவும் வருந்தினாள். அவள் தேவ ஸ்திரீகளோடு நல்ல பிரியமான வார்த்தைகளைப் பேசினாள். (43) ஸகல ஜனங்களும் சரவணபவருக்கு கல்யாணம் நடக்கப்போவதைக் கேட்டு மனம் குளிர்ந்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். (44) பிறகு தேவராஜன் ஸகல தேவர்களோடும் கூட புறப்பட்டுவந்து ஸ்ரீ ஷண்முகனை நமஸ்கரித்து வினயத்தினால் முகம் வணங்கினவனாகி தெரிவித்துக் கொண்டதாவது (45) ஓ கருணைக்கடலே! தாங்கள் சூரபத்மன் முதலிய அசுரர்களைக் கொன்று எங்களுக்கு தனது ஸ்தானத்தைக் கொடுத்து தேவர்களையெல்லாம் காப்பாற்றினீர். (46) விளையாட்டாக பெற்ற மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவரே! நாங்கள் நங்களுக்கு எதைக் கொடுக்கப் போகின்றோம். அப்படி இருந்தபோதிலும் பக்தர்களுடைய எண்ணத்தை பூர்த்திசெய்பவரே! தேவாதி தேவா! (47) எல்லா தேவர்களுக்கும் ஈச்வரனே! கருணைக்கடலே! தேவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக தாங்கள் என் குமாரியினுடைய பாணிக்ரஹணத்தைச் செய்துகொண்டு எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். ரக்ஷிக்க வேண்டும் (48) எனக் கூறி தண்டம்போல் பூமியில் நமஸ்கரித்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று இந்திரனிடம் சொல்லிவிட்டு (49) ஓ இந்திரா! நமது உத்திரவின்படி நாளைதினமே கல்யாணம் நடக்கவேண்டும். ஆகையால் நீ சீக்கிரம் சென்று அதற்கு ஆகவேண்டிய முயற்சியைச் செய்வாயாக (50) எனக்கூறி தேவத் தலைவனை சந்தோஷத்தோடு அனுப்பினான். பிறகு

स्वगेहं प्राप्य दूतान् स्वान् प्रेषयामास शीघ्रतः । भूपतीन्मुचुकुन्दादीन् गन्धर्वाधिपतीन्सुरान् ॥ ५२
आनयध्वं गुहस्यात्र श्वःकल्याणमिति द्विजाः । पुनश्च विश्वकर्माणं कुरु कल्याणमण्टपम् ॥ ५३
वापीकूपतटाकादीनन्यानिकरणान्यपि । इति सञ्चोदयामास मघवान् सुरवर्द्धकिम् ॥ ५४
स तथेति चकाराशु तत्सर्वं सुरवर्धकिः । एवमिन्द्रस्तदा कृत्वा कल्याणापेक्षितः स्थितः ॥ ५५
मुचुकुन्दमुखान्दूता भूपतीनमरानपि । व्यजिज्ञिपन्निदंसर्वं वृत्तान्तं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ५६
मुचुकुन्दस्समाकर्ण्य कल्याणं षण्मुखस्य सः । प्रीत्या परमयाऽभ्यर्च्य दूतांस्तानुपचारतः ॥ ५७
सबन्धुभिर्नागरैश्च स्वदेशस्थैर्विलासिभिः । नागरीभिश्च योषाभिः पुरन्ध्रीभिर्विनिर्गतः ॥ ५८
प्राप तत्पत्तनं रम्यं यत्र स्कन्दो विराजते । अन्येऽपि पृथिवीपाला दिगन्तेषु स्थिताद्विजाः ॥ ५९
चन्द्रसूर्यौ तथा देवा ऋषयः पुण्यशालिनः । श्रुत्वा दूतमुखेभ्यस्ते कल्याणं शरजन्मतः ॥ ६०
प्रहृष्टमनसस्सर्वे नानालंकार मन्धराः । चतुरंगबलैस्साकं वाद्यानांच महारवैः ॥ ६१
शिबिकान्दोलिकारूढैः प्रभुभिश्च समन्ततः । सुन्दरीभिस्सुरम्याभि र्विनिर्गत्य महाबलाः ॥ ६२

ஸ்வகேஹம் ப்ராப்ய தூதான் ஸ்வான் ப்ரேஷயாமாஸ சீக்ரத: ।
பூபதீன் முசுகுந்தாதீன் கந்தர்வாதிபதின் ஸுரான் ॥ 52
ஆநயத்வம் குஹஸ்யாத்ர ச்வ: கல்யாணமிதி த்விஜா: ।
புந:ச விச்வகர்மாணம் குருகல்யாணமண்டபம் ॥ 53
வாபீகூபதடாகாதீநி அன்யாநி கரணுன்யபி । இதி ஸஞ்சோதயாமாஸ மகவான் ஸுரவர்தகிம் ॥ 54
ஸததேதி சகாராசு தத்ஸர்வம் ஸுரவர்தகி: । ஏவமிந்த்ரஸ்ததா க்ருத்வா கல்யாணுபேக்ஷித: ஸ்தித: ॥
முசுகுந்தமுகான் தூதா பூபதீநமராநபி ।
வ்யஜிக்ஞிபந்நிதம் ஸர்வம் வ்ருத்தாந்தம் ப்ராம்மணுேத்தமா: ॥ 56
முசுகுந்த: ஸமாகர்ண்ய கல்யாணம் ஷண்முகஸ்ய ஸ: ।
ப்ரீத்யா பரமயாப்யர்ச்ய தூதாம்ஸ்தாநுபசாரத: ॥ 57
ஸபந்துபிர்நாகரை:ச ஸ்வதேசஸ்தைர்விலாஸிபி: । நாகரீபி:ச யோஷாபி: புரந்த்ரீபிர்விநிர்கத: ॥ 58
ப்ராப தத்பத்தனம் ரம்யம் யத்ர ஸ்கந்தோ விராஜதே ।
அன்யேபி ப்ருதிவீபாலா திகந்தேஷு ஸ்திதா த்விஜா: ॥ 59
சந்த்ரஸூர்யௌ ததா தேவா ரிஷய: புண்யசாலிந: ।
ச்ருத்வா தூத முகேப்யஸ்தே கல்யாணம் சரஜன்மந: ॥ 60
ப்ரஹ்ருஷ்டமநஸ: ஸர்வே நாநாலங்காரமந்தரா: । சதுரங்கபலை: ஸாகம் வாத்யாநாஞ்ச மஹாரவை: ॥
சிபிகாந்தோளிகாரூடை: ப்ரபுபி:ச ஸமந்தத: । ஸுந்தரீபி: ஸுரம்யாபி: விநிர்கத்ய மஹாபலா: ॥ 62

அமரேசன் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு புறப்பட்டு (51) ஓ முனிவர்களே! தன் வீடு சேர்ந்து தனது தூதர்களைப் பார்த்து ஓ தூதர்களே! முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களையும் கந்தர்வ ராஜர்களையும் மற்ற தேவர்களையும் ஸ்ரீ முருகனுக்கு நாளைக்கு கல்யாணமென்று சீக்கிரம் அழைத்துவாருங்கள் என உத்திரவிட்டு அனுப்பினுன். மறுபடி தேவத் தச்சனை விச்வகர்மாவை நோக்கி ஓர் கல்யாண மண்டபத்தையும் ஓடைகள் கிணறுகள் குளங்கள் முதலியவைகளையும் மற்றும் வேண்டியவைகளையும் அமைப்பாயாக என உத்திரவிட்டான். (52-54) அந்த தேவத் தச்சனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவற்றையெல்லாம் சீக்கிரம் செய்து முடித்தான். இவ்விதம் இந்திரன் எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு கல்யாணுேத்ஸவத்தை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான். (55) ஓ முனிவர்களே! தூதர்கள் இந்த விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களுக்கு தெரியப்படுத்தினுர்கள். (56) ஸ்ரீ முசுகுந்தனும் ஸ்ரீ ஷண்முகருடைய கல்யாணத்தைக் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தினுல் அந்த தூதர்களை அதிக உபசாரத்தோடு பூஜித்து (57) தன் நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஸகல பந்துவர்க்கங்களுடனும் நாகரீகமுள்ளவர்களும் கற்புடையவர்களுமான சுமங்கலி ஸ்திரீகளோடு புறப்பட்டார். (58) எங்கு ஸ்ரீ கந்தன் பிரகாசிக்கிருரோ அந்த நேர்த்தியான பட்டணத்தை வந்து அடைந்தான். ஓ அந்தணர்களே நாலா திசைகளிலுமுள்ள மற்ற அரசர்களும் (59) சூரிய சந்திரர்களும் தேவர்களும் புண்யசாலிகளான ரிஷிகளும் தூதர்கள் முகமாக சரவணபவனின் கல்யாண வைபவத்தை கேட்டு (60) எல்லோரும் சந்தோஷமுள்ள மனமுடையவர்களாகி பலவித அலங்காரங்களைச் செய்து கொண்டவர்களாய் நால்வகை படைகளுடனும் வாத்ய கோஷங்களுடனும் (61) பல்லக்கு மஞ்சம் இவைகளில் ஏறிச்செல்லும் பிரபுக்

पराचलबहिर्भूषु स्वावासं चक्रिरे मुदा । पुष्पारामेषु वृक्षाणामारामेषु सरित्स्वपि ॥ ६३
प्रपासु मण्टपेष्वत्र संबाधेन महीसुराः । मुचुकुन्दमुखाभूपा देवाश्च ऋषयस्तदा ॥ ६४
शतक्रतोर्गृहं गत्वा दृष्ट्वा तं त्वरया सह । मिथः कृतोपचारास्ते कृतसल्लापिनोऽवसन् ॥ ६५
समागतास्तु देवानां भूपानांच वराः स्त्रियः । इन्द्राणीनिकटं गत्वा प्रणम्यैनांच तत्सुताम् ॥ ६६
कल्याणवेषां तां देव्यो गजनायिकसंज्ञिकाम् । अलंचक्रुस्ततस्तास्तां दिव्यांबरविभूषणैः ॥ ६७
ततो विधात्रा निर्दिष्टस्समयोऽयमिति द्विजाः । कल्याणाय निशम्यैतदिन्द्रो विष्ण्वादिभिस्सह ॥ ६८
सुब्रह्मण्यस्य भवनं गत्वा देवं प्रणम्य सः । आगच्छ देवदेवेश विवाहाय गृहं मम ॥ ६९
समयोऽयं समीचीनस्त्रायस्वैनान्कृपानिधे । इत्युक्तवन्तं तं प्रेक्ष्य परमात्मा गुहस्तदा ॥ ७०
विहस्य किञ्चित्सन्तोषादवरुह्यासनात्स्वकात् । आरुह्य बर्हिणं रम्यं नानालंकार मन्थरम् ॥ ७१
नवाधिकैर्महावीरैर्लक्षपर्यन्तगामिभिः । कृतात्मपावनस्तोत्रैर्देवैरञ्जलिपाणिभिः ॥ ७२

பராசலபஹிர்பூஷு ஸ்வாவாஸம் சக்ரிரே முதா |
புஷ்பாராமேஷு வ்ருக்ஷாணம் ஆராமேஷு ஸரித்ஸ்வபி || 63
ப்ரபாஸு மண்டபேஷ்வத்ர ஸம்பாதேந மஹீஸுரா: |
முசுகுந்தமுகாபூபா: தேவா:ச ரிஷயஸ்ததா || 64
சதக்ரதோர்க்ருஹம் கத்வா த்ருஷ்ட்வா தம் த்வரயா ஸஹ |
மித: க்ருதோபசாராஸ்தே க்ருத ஸல்லாபிநோऽவஸன் || 65
ஸமாகதாஸ்து தேவாநாம் பூபாநாஞ்ச வரஸ்திரிய: |
இந்திராணி நிகடம் கத்வா ப்ரணம்யைநாஞ்ச தத்ஸுதாம் || 66
கல்யாணவேஷாம் தாம் தேவ்யோ கஜநாயிக ஸம்க்ஞிகாம் |
அலஞ்சக்ருஸ்ததஸ்தாஸ்தாம் திவ்யாம்பரவிபூஷணை: || 67
ததோ விதாத்ரா நிர்திஷ்ட: ஸமயோயமிதித்விஜா: |
கல்யாணய நிசம்யைதத் இந்த்ரோ விஷ்ண்வாதிபிஸ்ஸஹ || 68
ஸுப்ரம்மண்யஸ்ய பவனம் கத்வா தேவம் ப்ரணம்யஸ: |
ஆகச்ச தேவதேவச கல்யாணய க்ருஹம் மம || 69
ஸமயோऽயம் ஸமீசீந: த்ராயஸ்வைநான் க்ருபாநிதே |
இத்யுக்தவந்தம் தம் ப்ரேக்ஷ்ய பரமாத்மா குஹஸ்ததா || 70
விஹஸ்ய கிஞ்சித் ஸந்தோஷாத் அவருஹ்யாஸநாத்ஸ்வகாத் |
ஆருஹ்ய பர்ஹிணம் ரம்யம் நாநாலங்காரமந்தரம் || 71
நவாதிகைர்மஹாவீரை: லக்ஷபர்யந்தகாமிபி: | க்ருதாத்ம பாவநஸ்தோத்ரை: தேவைரஞ்சலிபாணிபி: ||

களுடனும் சுற்றிலும் மிக அழகிய ஸ்திரீகளுடனும் மஹாபலிஷ்டர்களாய் கிளம்பி (62) ஓ முனிவர்களே! திருப்பரங்குன்றத்தின் வெளிப்புறங்களிலுள்ள பிரதேசங்களிலுள்ள பூந்தோட்டங்களிலும் மரத்தோப்புகளிலும் ஆறுகளிலும் தண்ணீர் பந்தல்களிலும் மண்டபங்களிலும் வெகு சந்தோஷத்துடன் நெருக்கமாக தனது ஜாகையை அமைத்துக்கொண்டார்கள். முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் அப்பொழுது (63-64) இந்திரனுடைய மாளிகையை வேகமாய் அடைந்து அவனைப்பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் உபசாரம் செய்து கொண்டவர்களாகவும் குசலபிரச்னம் செய்து கொண்டவர்களாகவும் ஆனார்கள். (65) அங்கு வந்தவர்களான சிறந்த ராஜ ஸ்திரீகளும் சிறந்த தேவ ஸ்திரீகளும் இந்திராணியின் சமீபம் சென்று இவளையும் இவளது பெண்ணான தேவஸேனையையும் நமஸ்கரித்து (66) கல்யாண வேஷத்துடன் கூடிய கஜநாயிகை என்னும் பெயருள்ள தேவஸேனையை அந்த திவ்ய ஸ்திரீகள் திவ்யமான ஆபரணம் வஸ்திரம் இவைகளால் அலங்காரம் செய்தார்கள். (67) ஓ த்விஜர்களே! பிரம்மதேவனால் கல்யாணத்திற்காக குறிப்பிடப்பட்ட காலம் இது என்று இந்திரன் தெரிந்துகொண்டு விஷ்ணு முதலியவர்களுடன் கூடிய (68) ஸ்ரீ ஷண்முகனது கிருஹத்துக்கு சென்று அந்த இந்திரன் தேவனை ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து ஓ தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசனே விவாஹம் செய்துகொள்ள என் கிருஹத்துக்கு தாங்கள் வரவேண்டும். (69) ஓ கருணைக்கடலே இந்த முஹூர்த்தமானது மிகச் சிறந்தது. இந்த எங்களை காக்க வேண்டும். இவ்வாறு சொல்லிய இந்திரனை பார்த்து பரமாத்மாவான குஹன் அப்பொழுது (70) சந்தோஷத்தால் சிறிது மந்தஹாஸம் செய்து தனது ஆஸனத்திலிருந்து கீழே இறங்கி பல அலங்காரங்களால் நிரம்பிய அழகான மயில்மீது ஏறிகொண்டு (71) இலக்ஷத்து ஒன்பது மஹா வீரர்களுடனும்

विकीर्यत्पुष्पवर्षाभ्यां भक्ताभ्यां परया मुदा । अजनारायणाभ्यांच प्रतस्थे सहसा द्विजाः ॥ ७३
तदानीं चन्द्रसूर्यौच छत्रे दधतुरुज्वले । चामरव्यजनाभ्यांच वायुप्राचेतसावुभौ ॥ ७४
कालोऽपि भीषणं खड्गमादाय निरगात्तदा । वेदघोषोऽभवच्छ्राव्यो वाद्यानांच महारवाः ॥ ७५
ऋषयश्च तदा स्तोत्रैरस्तुवन् स्तुत्यमव्ययम् । कुक्कुटोऽपि तदारावान् अकरोद्भीषणं भृशम् ॥ ७६
जगुर्गानानि रम्याणि किन्नराः कळवाङ्मयाः । ऊर्वशी मेनका रम्भा ननृतुर्गानतत्पराः ॥ ७७
पूर्णकुम्भान् समादाय ऋषयोऽग्रे समागताः । एवं नानोपचारेण वीथीरुल्लंघ्य षण्मुखः ॥ ७८
मरुत्वतो गृहद्वारवीथीमापामरैस्सह । तदा सरस्वतीलक्ष्मीमुखा देववरस्त्रियः ॥ ७९
नीराजनक्रियांचक्रुरष्टमङ्गळकान्यपि । प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा विविशुर्भवनान्तरम् ॥ ८०
ततस्तुभगवान् देवो मयूरादवरुह्य सः । कल्याणशालानिकटमाप मङ्गळसंरवैः ॥ ८१
तदा समागता देवी शक्रस्य परया मुदा । अप्सरोभिर्गुहं नत्वा (गत्वा) क्षीरैः पादावपूजयत् ॥ ८२

விகீர்யத்புஷ்பவர்ஷாப்யாம் பக்தாப்யாம் பரயாமுதா ।
அஜநாராயணாப்யாஞ்ச ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா த்விஜா: ॥ 73
ததாநீம் சந்த்ர ஸூர்யௌச சத்ரே தததுருஜ்வலே ।
சாமரவ்யஜநாப்யாஞ்ச வாயுப்ராசேதஸாவுபௌ ॥ 74
காலோபி பீஷணம் கட்கம் ஆதாய நிரகாத்ததா ।
வேத கோஷோபவச்ச்ராவ்ய: வாத்யாநாஞ்ச மஹாரவா: ॥ 75
ரிஷய:ச ததா ஸ்தோத்ரை: அஸ்துவன் ஸ்துத்ய மவ்யயம் ।
குக்குடோபி ததாராவான் அகரோத்பீஷணம் ப்ருசம் ॥ 76
ஜகுர்காநாநிரம்யாணி கின்னரா: களவாங்மயா: । ஊர்வசீ மேநகா ரம்பா நந்ருதுர்கானதத்பரா: ॥ 77
பூர்ணகும்பான் ஸமாதாய ரிஷயோக்ரே ஸமாகதா: ।
ஏவம் நாநோபசாரேண வீதீருல்லங்க்ய ஷண்முகா: ॥ 78
மருத்வதோ க்ருஹத்வாரவீதிமாபாமரை:ஸஹ । ததா ஸரஸ்வதீலக்ஷ்மீ முகா தேவ வரஸ்த்ரிய: ॥ 79
நீராஜநக்ரியாஞ்சக்ரு: அஷ்டமங்களகான்யபி । ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா விவிசுர்பவநாந்தரம் ॥ 80
ததஸ்து பகவான் தேவோ மயூராதவருஹ்யஸ: । கல்யாண சாலா நிகடம் ஆப மங்கள ஸம்ரவை: ॥ 81
ததா ஸமாகதாதேவீ சக்ரஸ்ய பரயா முதா । அப்ஸரோபிர்குஹம்நத்வா க்ஷீரை:பாதாவபூஜயத் ॥ 82

கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டவர்களும் தங்களை பரிசுத்தமாகச் செய்யும் ஸ்தோத்திரங்களை செய்கின்றவர்களுமான தேவர்களுடனும் (72) மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் புஷ்ப வருஷங்களை செய்கின்றவர்களும் சிறந்த பக்தியுள்ளவர்களுமான பிரம்மா நாராயணன் இவர்களுடன் வேகமாக புறப்பட்டார். (73) அப்பொழுது சந்திர சூரியர்கள் பிரகாசிக்கின்ற குடைகளை பிடித்தனர். வாயுவும் வருணனும் சாமரத்தையும் விசிறியையும் பிடித்து சென்றனர். (74) அப்பொழுது காலனும் பயங்கரமான கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். காதுக்கு இனிமையான வேத ஒலியும் உண்டாயிற்று. வாத்யங்களுடைய பெரும் ஒலிகளும் உண்டாயின. (75) முனிவர்களும் துதிக்கத்தகுந்த ஸ்ரீ முருகனை ஸ்தோத்திரம் செய்தனர். அப்பொழுது கோழியும் பெரும் ஒலிகளை பயங்கரமாய் கூவியது. (76) இனிமையான சப்தங்களை உடைய கின்னரர்கள் பாடினார்கள். ஊர்வசி மேனகை ரம்பை இவர்கள் பாடிக் கொண்டே நர்த்தனம் செய்தனர். (77) முனிவர்களும் பூர்ண கும்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு எதிரில் வந்தனர். ஸ்ரீ ஷண்முகன் இவ்வாறு பல உபசாரங்களுடன் ராஜவீதிகளை தாண்டிக்கொண்டு (78) இந்திரனது மாளிகை த்வாரத்துக்கு செல்லும் வீதியை தேவர்களுடன் கூட அடைந்தார். அப்பொழுது ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மி முதலிய சிறந்த தேவ ஸ்திரீகள் (79) ஆரார்த்தி சுற்றினார்கள். அஷ்ட மங்கள கீதமும் பாடினார்கள். பின்பு மூன்று பிரதக்ஷிணம் செய்து வீட்டிற்குள் சென்றனர். (80) பிறகு பகவானை அந்த ஸ்ரீ முருகக் கடவுள் மயில் வாகனத்திலிருந்து இறங்கி கல்யாண மண்டபத்துக்கு சமீபத்தை மங்கள வாத்தியங்களுடன் வந்து அடைந்தார். (81) அப்பொழுது இந்திரன் மனைவியான இந்திராணி அப்ஸர ஸ்திரீகளுடன் வந்து ஸ்ரீ குஹப்பெருமானை நமஸ்கரித்து பாலால் கால்களை

आनर्चपुष्पैर्दिव्यैस्सा कृत्वा दीपावलिं पुनः । प्रदक्षिणप्रणामानि कृत्वा भवनमाप सा ॥ ८३
सुवर्णपादुके रम्ये नानारत्नविचित्रिते । धृत्वा गुहश्शनैर्देवो ययौ कल्याणमण्टपम् ॥ ८४
समारुरोह तत्रस्थं दिव्यं सिंहासनं पुनः । विष्ण्वादिदेवाः स्कन्दस्य नियोगात् स्वासनानिते ॥ ८५
भेजिरे मुचुकुन्दाद्याः प्रणम्याञ्जलिपाणयः । वीरबाहुमुखा वीरा विदधुर्गुह सत्क्रियाम् ॥
एवं नानोपचारेण पूज्यमानस्सुरेश्वरः ॥ ८६

अथ निरगमदीशस्स्यन्दनं व्योमयानं कनकमणिविचित्रं सार्धमद्रीन्द्रपुत्र्या ।
वियतिपरिविशुद्धे वाद्यघोषैरनेकैर्जितघनघनरावैरास्थितो द्रष्टुमेतत् ॥ ८७

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे प्रथमोऽध्यायः ॥

ஆநர்சபுஷ்பைர்திவ்யைஸ்ஸா க்ருத்வா தீபாவளிம்புந: । ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாநி க்ருத்வா பவநமாபஸா ॥

ஸுவர்ணபாதுகே ரம்யே நாநாரத்னவிசித்ரிதே ।
த்ருத்வா குஹ:சநைர்தேவோ யயௌ கல்யாணமண்டபம் ॥ 84

ஸமாருரோஹ தத்ரஸ்தம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸநம்புந: ।
விஷ்ண்வாதிதேவா: ஸ்கந்தஸ்ய நியோகாத் ஸ்வாஸநாநிதே ॥ 85

பேஜிரே முசுகுந்தாத்யா: ப்ரணம்யாஞ்சலிபாணய: । விரபாஹுமுகாவீரா: விததுர்குஹஸத்க்ரியாம் ॥
ஏவம்நாநோபசாரேண பூஜ்யமாந: ஸுரேச்வர: ॥ 86

அத நிரகமதீச:ஸ்யந்தனம் வ்யோமயாநம் கனகமணிவிசித்ரம் ஸார்தமத்ரீந்த்ரபுத்ரியா ।
வியதிபரிவிசுத்தே வாத்யகோஷைரநேகை:ஜிதகநகநராவை: ஆஸ்திதோ த்ரஷ்டுமேதத் ॥ 87

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்காஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹயகண்டே
தேவகாண்டே ப்ரமோத்யாய: ॥

அலம்பினாள். (82) அவள் திவ்ய புஷ்பங்களால் பாதங்களை அர்ச்சித்தாள். மறுபடியும் தீபஹாராத்தியை செய்து பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் செய்து வீட்டிற்குள் வந்தாள். (83) பல ரத்னங்கள் புதைக்கப்பட்டதும் அழகுவாய்ந்ததுமான தங்க பாதுகைகளை தரித்துக்கொண்டு தேவனான ஸ்ரீ குஹன் கல்யாண மண்டபத்திற்கு மெள்ள மெள்ளச் சென்றார். (84) மறுபடி அங்குள்ள திவ்ய சிம்மாஸனத்தின்மீது ஏறினார். விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்கந்தனது உத்திரவினால் ஆஸனங்களில் அமர்ந்தனர். (85) முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களும் வீரபாஹு முதலிய தேவர்களும் கை கூப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீ முருகனுக்கு உபசாரங்களை செய்தார்கள். இவ்வாறு பல உபசாரங்களால் ஸ்ரீ முருகன் பூஜிக்கப்படும் சமயத்தில் (86) பிறகு பரமேச்வரன் பர்வதராஜனின் புத்திரியான பார்வதியுடன் கூட இந்த மஹோத்ஸவத்தை பார்ப்பதற்காக தங்கம் மணி இவற்றால் சித்தரிக்கப்பட்டதுமான ஆகாய மார்க்கத்தில் செல்லக்கூடிய தேரில் ஏறி மேக கர்ஜனைகளை தோற்கடிக்கும் அனேக வாத்ய கோஷங்கள் முழங்க வந்து சேர்ந்தார். (87)

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्रीस्कन्द देवसेना परिणयः ॥

तत्र दृष्ट्वा महादेवं समुत्थाय गुहादयः । प्रणम्य परया भक्त्या तुष्टुवुर्बद्धपाणयः ॥ १
अवरुह्य विमानात् स्वात् निरगादंबया शिवः । तौ गुहः पुरतो गत्वा पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ २
प्रणम्य पादयोर्मूर्ध्ना तुष्टाव विनयेन सः । समालिंग्य गुहं शंभुस्समाघ्रायाशु तच्छिरः ॥ ३
तृप्तिं नाप तदाऽत्यन्तं पुनः पुनरहो द्विजाः । विष्णुब्रह्मादयो देवा नत्वा देवं त्रियंबकम् ॥ ४
अस्तुवन् विविधैस्स्तोत्रैर्बद्धांजलिपुटास्तदा । कृपया तान् विलोक्येशः प्राप कल्याणमण्टपम् ॥ ५
अनुसृत्य सुरास्सर्वे परमेशं तदागताः । तत्र सिंहासनं दिव्यमागतं तच्छिवाज्ञया ॥ ६
अलंचकार तद्देवः परमानन्दविग्रहः । सुब्रह्मण्यं महादेवः स्वाङ्कमारोपयत्तदा ॥ ७
प्रणेमुरंबिकानाथं ससुतं सकलास्सुराः । त्वदाज्ञया गुहः स्वामी हत्वा दैत्यान् सुरद्रुहः ॥ ८
मोचयित्वाऽमरान् बद्धानागतोऽत्र पराचले । प्रीतये षण्मुखस्यायं मरुत्वान् स्वसुतामिह ॥ ९

॥ அத த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ ஸ்கந்தனுக்கும் தேவஸேனைக்கும் விவாஹம்.

தத்ரத்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் ஸமுத்தாய குஹாதய: ।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா துஷ்டுவுர்பத்தபாணய: ॥ 1
அவருஹ்ய விமாநாத் ஸ்வாத் நிரகாதம்பயா சிவ: ।
தௌ குஹ: புரதோ கத்வா பார்வதீபரமேச்வரௌ ॥ 2
ப்ரணம்ய பாதயோர்மூர்த்நா துஷ்டாவ விநயேநஸ: ।
ஸமாலிங்க்ய குஹம் சம்பு: ஸமாக்ராயாசு தச்சிர: ॥ 3
த்ருப்திம் நாப ததாத்யந்தம் புந:புநரஹோ த்விஜா: ।
விஷ்ணுப்ரம்மாதயோ தேவா நத்வா தேவம் த்ரியம்பகம் ॥ 4
அஸ்துவன் விவிதைஸ்தோத்ரை: பத்தாஞ்சலிபுடாஸ்ததா ।
க்ருபயா தான் விலோக்யேச: ப்ராப கல்யாண மண்டபம் ॥ 5
அநுஸ்ருத்ய ஸுராஸ்ஸர்வே பரமேசம் ததா கதா: ।
தத்ர ஸிம்ஹாஸநம் திவ்யம் ஆகதம் தச்சிவாக்ஞயா ॥ 6
அலஞ்சகார தத்தேவ: பரமாநந்தவிக்ரஹ: ।
ஸுப்ரம்ஹண்யம் மஹாதேவ: ஸ்வாங்கமாரோபயத்ததா ॥ 7
ப்ரணேமுரம்பிகாநாதம் ஸஸுதம் ஸகலா:ஸுரா: ।
த்வதாக்ஞயா குஹ: ஸ்வாமீ ஹத்வா தைத்யான் ஸுரத்ருஹ: ॥ 8
மோசயித்வாऽமரான் பத்தான் ஆகதோத்ர பராசலே ।
ப்ரீதயே ஷண்முகஸ்யாயம் மருத்வான் ஸ்வஸுதாமிஹ ॥ 9

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

அங்கு மஹாதேவனைக் கண்டு குஹன் முதலியவர்கள் அஞ்சலி செய்துகொண்டு மிக பக்தியுடன் வணங்கி துதி செய்தார்கள். (1) தனது விமானத்திலிருந்து சிவன் அம்பிகையோடு இறங்கி வந்தார். அந்த பார்வதீ பரமேச்வரர்களை குஹன் முன் சென்று (2) கால்களில் தலையால் வணங்கி மிக வணக்கத்துடன் துதித்தார். ஓ முனிவர்களே! அந்த பரமேச்வரன் முருகனை நன்கு ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு திரும்ப திரும்ப தலையை முத்தமிட்டு திருப்தியை அடையவில்லை. விஷ்ணு ப்ரம்மா முதலிய தேவர்கள் முக்கண்ணனான மஹாதேவனை வணங்கி (3-4) அஞ்சலி செய்துகொண்டு பற்பல ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்தனர். ஈசுவரன் அவர்களை கருணையுடன் பார்த்து கல்யாண மண்டபத்திற்கு வந்தார். (5) தேவர்கள் எல்லாம் பரமேச்வரனை தொடர்ந்து சென்றனர்கள். அப்பொழுது சிவனின் உத்திரவினால் அவருடைய ஸிம்மாஸனம் அங்கு வந்தது. (6) பரமானந்த ரூபியான பரமேச்வரன் அமர்ந்து தன் மடிமீது ஸுப்ரமண்யனை உட்கார வைத்துக்கொண்டார். (7) எல்லா தேவர்களும் புத்ரனோடுகூடிய பார்வதீநாதனை நமஸ்கரித்தார்கள். ஓ ப்ரபோ தங்கள் கட்டளையால் ஸ்வாமியான முருகன் தேவ சத்ருக்களான அசுரர்களையெல்லாம் ஸம்ஹரித்து (8) சிறையில் கட்டுண்ட தேவர்களை

पाणिं ग्राहयति स्वस्य कुलस्योद्भूतये प्रभो । एवं प्रणम्य देवेशं ब्रह्मा वृत्तान्तमुक्तवान् ॥ १०
तदंगीकृत्य शिरसश्चालनेन महेश्वरः । द्रष्टुमभ्यागतोऽत्राहं कल्याणमिति चावदत् ॥ ११
पुरन्दरं तदा विष्णुरानयात्र सुतां तव । कल्याणवेषां परमां जगादैवं द्विजोत्तमाः ॥ १२
गत्वाऽमरेश्वरश्शीघ्रादानिनायात्मजां तदा । कल्याणमण्टपे लक्ष्मीवाणिभ्यां सहसुन्दरीम् ॥ १३
समुत्थाय ततो देवाः प्रणेमुस्तां वराङ्गनाम् । पार्वतीपरमेशानौ श्वशुरौ प्रणनाम सा ॥ १४
अवलोक्य तदा लज्जामाप षण्मुखमग्रतः । तदानीं पार्वतीनाथः कृपां चक्रेऽवलोकयताम् ॥ १५
करेणामृश्य तामेनां गौरी सञ्चुम्ब्य गण्डयोः । कृपया वीक्ष्य देवेशी जगतां जननी स्नुषाम् ॥ १६
स्वपुत्रं चासने सैंहे स्थापयित्वा गता स्वयम् । एकासनस्थितावेतौ देवसेनागुहावुभौ ॥ १७
वीक्ष्य सर्वे सुरा नत्वा सन्तोषं प्रापिरे तदा । चकार षण्मुखस्याथ पादप्रक्षाळनं शुचिः ॥ १८
शचीपाणिस्थभृंगारजलैरिन्द्रो विनिर्गतैः । अभ्यर्च्य चन्दनैः पुष्पैर्धूपदीपादिभिस्तथा ॥ १९

பாணிம் க்ராஹயதி ஸ்வஸ்ய குலஸ்யோத்பூதயே ப்ரபோ |
ஏவம் ப்ரணம்ய தேவேசம் ப்ரம்மா வ்ருத்தாந்தமுக்தவான் || 10
ததங்கீக்ருத்ய சிரஸ: சாலனேன மஹேச்வர: | த்ரஷ்டுமப்யாகதோத்ராஹம் கல்யாணமிதி சாவதத் || 11
புரந்தரம் ததா விஷ்ணு: ஆநயாத்ர ஸுதாம் தவ |
கல்யாணவேஷாம் பரமாம் ஜகாதைவம் த்விஜோத்தமா: || 12
கத்வாऽமரேச்வர: சீக்ராத் ஆநிநாயாத்மஜாம் ததா |
கல்யாணமண்டபே லக்ஷ்மீவாணிப்யாம் ஸஹஸுந்தரீம் || 13
ஸமுத்தாய ததோ தேவா: ப்ரணேமுஸ்தாம் வராங்கநாம் |
பார்வதீபரமேசாநௌ ச்வசுரௌ ப்ரணநாம ஸா || 14
அவலோக்ய ததா லஜ்ஜாமாப ஷண்முகமக்ரத: |
ததாநீம் பார்வதீநாத: க்ருபாஞ்சக்ரேऽவலோக்ய தாம் || 15
கரேணாம்ருச்ய தாமேநாம் கௌரீ ஸஞ்சும்ப்ய கண்டயோ: |
க்ருபயா வீக்ஷ்ய தேவேசீ ஜகதாம் ஜநநீ ஸ்நுஷாம் || 16
ஸ்வபுத்ரஞ்சாஸனே ஸைம்ஹே ஸ்தாபயித்வா கதா ஸ்வயம் |
ஏகாஸநஸ்திதாவேதௌ தேவஸேநாகுஹாவுபௌ || 17
வீக்ஷ்ய ஸர்வே ஸுரா நத்வா ஸந்தோஷம் ப்ராபிரே ததா |
சகார ஷண்முகஸ்யாத பாதப்ரக்ஷாளநம் சுசி: || 18
சசிபாணிஸ்த ப்ருங்கார ஜலைரிந்த்ரோ விநிர்கதை: |
அப்யர்ச்ய சந்தநை: புஷ்பை: தூப தீபாதிபிஸ்ததா || 19

விடுவித்து திருப்பரம்குன்றத்து வந்துள்ளார். ஆறுமுகனுடைய ப்ரீதிக்காக இந்த இந்திரன் தன் பெண்ணை (9) தனது குலத்தின் அபிவிருத்தியை உத்தேசித்து அவருக்கு இந்த திருப்பரம்குன்றத்தில் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொடுக்கிறார் இவ்வாறு பிரம்மதேவன் பரமசிவனை வணங்கி விருத்தாந்தங்களை கூறினார். (10) அதை பரமேச்வரன் தலையை ஆட்டி அங்கீகரித்து இங்கு நான் கல்யாணத்தை பார்பதற்காக வந்தேன் என்று உரைத்தார். (11) ஓ முனிவர்களே! அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணுவானவர் இந்திரனைப்பார்த்து உனது சிறந்த குமாரியை கல்யாண வேஷத்தோடு இங்கு அழைத்துவா என கூறினார். (12) அமரேச்வரன் சிக்கிரம் சென்று லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதியுடன் கூடிய தனது அழகிய பெண்ணை கல்யாண மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தான். (13) பிறகு எல்லா தேவர்களும் எழுந்து அந்த சிறந்த பெண்ணை வணங்கினார்கள். அப்பெண்ணும் மாமியார் மாமனார்களான பார்வதீ பரமேச்வரர்களை நமஸ்கரித்தாள் (14) அப்பொழுது முன் இருந்த ஷண்முகனைப்பார்த்து வெட்கமுற்றாள். அப்பொழுது பார்வதீநாதன் அவளைப்பார்த்து கருணை கூர்ந்தார். (15) ஸகல உலகங்களுக்கும் மாதாவான பார்வதீதேவியானவள் நாட்டுப்பெண்ணை தயவுடன் பார்த்து கையினால் தடவிக்கொடுத்து இரு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டாள். (16) பிறகு அவளையும் தன் மைந்தனையும் சிம்மாசனத்தில் உட்காரவைத்து சென்றாள். ஒரே ஆஸனத்தில் அமர்ந்தவர்களான இந்த தேவஸேனை குஹன் இவ்விருவர்களையும் (17) பார்த்து எல்லா தேவர்களும் வணங்கி மிகவும் சந்தோஷமடைந்தனர். அப்பொழுது இந்திரன் பரிசுத்தமாய் இருந்துகொண்டு இந்திராணியின் கையிலுள்ள கிண்டியிலிருந்து வெளிவந்த ஜலத்தினால் முருகனுடைய கால்களை அலம்பினார். சந்தனம் புஷ்பம் தீபங்கள் முதலியவைகளால்

कृतनानोपचारौघः पादोदं पावनं तदा । कुत्रचित् स्थापयामास स्वीकर्तुं तदनंतरम् ॥ २०
जलमादाय हस्तेन गुहस्येयं कुटुंबिनी । इति ब्रुवंस्तदाधारां चकार मघवान् द्विजाः ॥ २१
ततो मंगळ्यसूत्रंच संपाद्य मनसा विधिः । प्रादात् गुहकराब्जे तत् स्वेच्छामंगळहेतवे ॥ २२
बबन्ध देवसेनायाः कण्ठे तद्देवनायकः । सुगन्धिकुसुमस्रग्भिः पुनः कण्ठमभूषयत् ॥ २३
ततः पुरन्दरः पुत्रीजामात्रोस्सुरसायनम् । अमृतं फलमन्यच्च नैवेद्यमकरोत्सुधीः ॥ २४
वाद्यघोषस्तदाऽत्यन्तं बभूव घननादवत् । आशीः प्रयुज्य तत्रस्था स्तुष्टिमापुस्तदा भृशम् ॥ २५
जुहाव समिदन्नाज्याहुतीभिः पावके ततः । प्रदक्षिणार्चिषि विधिर्विधिना ब्राह्मणोत्तमाः ॥ २६
प्रदक्षिणीकृत्य वह्निं तया स्कन्दस्स्वयं प्रभुः । पाणिनाऽऽरोपयामास पत्न्याः पादं तदाऽश्मनि ॥ २७
ददर्शतुस्तदात्वेतौ दंपती तावरुन्धतीम् । ततो महेश्वरं गौरीं पितरौ अगतामुभौ ॥ २
त्रीणिप्रदक्षिणान्यत्र कृत्वा नेमतुरञ्जसा । स्थापयामासतुर्गौरीपरमेशौ निजासने ॥ २
समालिङ्गय स्नुषां पुत्रं कृपादृष्ट्या विलोकयतौ । अथ विष्णुमुखा देवा भद्रसिंहासनस्थितान् ॥ ३

க்ருதநாநோபசாரௌக: பாதோதம் பாவநம் ததா | குத்ரசித் ஸ்தாபயாமாஸ ஸ்வீகர்தும் ததநந்தரம் |
ஜலமாதாய ஹஸ்தேந குஹஸ்யேயம் குடும்பிநீ |
இதி ப்ருவம்ஸ்ததா தாராம் சகார மகவான் த்விஜா: || 21
ததோ மங்கள்ய ஸூத்ரஞ்ச ஸம்பாத்ய மநஸா விதி: |
ப்ராதாத் குஹகராப்ஜே தத் ஸ்வேச்சா மங்களஹேதவே || 22
பபந்த தேவ ஸேநாயா: கண்டே தத்தேவநாயக: | ஸுகந்தி குஸுமஸ்ரக்பி: புந: கண்டமபூஷயத் || 2
தத: புரந்தர: புத்ரீ ஜாமாத்ரோ: ஸுரஸாயநம் | அம்ருதம் பலமன்யச்ச நைவேத்யமகரோத் ஸுதீ: || 2
வாத்யகோஷஸ்ததாத்யந்தம் பபூவ கநநாதவத் |
ஆசீ: ப்ரயுஜ்ய தத்ரஸ்தா ஸ்துஷ்டிமாபுஸ்ததா ப்ருசம் || 25
ஜுஹாவ ஸமிதன்னாஜ்யா ஹுதீபி: பாவகே தத: | ப்ரதக்ஷிணார்சிஷி விதிர்விதிநா ப்ராம்மணோத்தமா:
ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய வன்ஹிம் தயா ஸ்கந்த: ஸ்வயம் ப்ரபு: |
பாணிநாSSரோபயாமாஸ பத்னியா: பாதம் ததாSச்மநி || 27
ததர்சதுஸ்ததா த்வேதௌ தம்பதீ தாவருந்ததீம் | ததோ மஹேச்வரம் கௌரீம் பிதரௌ ஜகதாமுபௌ
த்ரீணி ப்ரதக்ஷிணாந்யத்ர க்ருத்வா நேமதுரஞ்ஜஸா | ஸ்தாபயாமாஸதுர் கௌரீ பரமேசௌ நிஜாஸநே || 2
ஸமாலிங்க்ய ஸ்நுஷாம் புத்ரம் க்ருபாத்ருஷ்ட்யா விலோக்யதௌ |
அத விஷ்ணுமுகா தேவா பத்ரஸிம்ஹாஸநஸ்திதான் || 30

பூஜித்து (19) பல உபசாரங்களைசெய்து பரிசுத்தமான அந்த பாத ஜலத்தை பின் உபயோகப்படுத்தி கொள்வதற்காக ஓரிடத்தில் ஜாக்கிறதையாய் வைத்து (20) ஓ முனிவர்களே! இந்திரன் ஜலத்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு 'இவள் முருகேசன் தர்மபத்தினி' எனகூறி தாரைவார்த்தான். (21) பிற பிரம்மதேவன் மனதினுல் மங்கள சூத்திரத்தை தயாரித்து தான் கோரிய மங்கள காரியத்தை நிறைவேற் வதற்காக அதை குமரேசனது தாமரைபோன்ற கையில் கொடுத்தார். (22) தேவநாயகரான ஸ்ரீ சுப் மணியர் அந்த மங்கள ஸூத்ரத்தை தேவஸேனையின் கழுத்தில் கட்டி மறுபடி வாசனையுள்ள புஷ் மாலைகளால் அவள் கழுத்தை அலங்கரித்தார். (23) பிறகு புத்திசாலியான இந்திரன் சுவை மிகு மேன்மையான அமிருதம் பழம் மற்றுமுள்ளவற்றை பெண் மாப்பிள்ளைகளுக்கு நைவேத்யம அளித்தான். (24) அப்பொழுது மேக கர்ஜனைபோன்ற மிகுந்த வாத்ய கோஷமுண்டாயிற்று. அங்கிரு பெரியோர்களெல்லாம் ஆசிர்வாதம் செய்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். (25) ஓ முனிவர்களே பிறகு பிரம்மதேவன் பிரதக்ஷிணமாய் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் ஸமித்து அன்னம் நெய் இவைகை விதிப்படி ஹோமம் செய்தார். (26) பிறகு பிரபுவாகிய ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் அக்னியை ப்ரதக்ஷிணம் செய் தான் கையினுல் மனைவியினுடைய பாதத்தை பிடித்து அம்மியில் ஏற்றி வைத்தார். (27) தம்பதி இருவரும் அருந்ததியை தரிசித்துவிட்டு பிறகு ஸகல உலகங்களுக்கும் பெற்றோர்களான ஸ்ரீ பார்வ பரமேச்வரர்களை (28) மூன்று பிரதக்ஷிணங்கள் செய்து சீக்கிரம் நமஸ்கரித்தார்கள். உடனே கெ சங்கரர்கள் அவ்விருவர்களையும் கிருபாகடாக்ஷத்தினுல் பார்த்து ஆரிதமாய் கட்டி அணைத்து தன புத்ரனையும் மருமகளையும் தனது ஆஸனத்தில் அமர்த்திக்கொண்டார்கள். (29) பிறகு விஷ் முதலிய தேவர்கள் மங்களமான சிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்களும் கண்களுக்கு ப்ரியமான

प्रणम्य तुष्टुवुर्भक्त्या दृष्ट्वा तान् लोचनप्रियान् । अंतर्दधतुरंबेशौ तदानीमेव भूसुराः ॥ ३१
आश्चर्येण ततो देवाः स्तोत्रं चक्रुरुमेशयोः । तदार्जी भार्यया साकं स्वालयं प्राप षण्मुखः ॥ ३२
शृण्वन्मङ्गळवाद्यानि स्तोत्राणि विविधान्यपि । द्वारि स्थित्वासुरान् सर्वान् प्रेषयित्वा गृहान्प्रति ॥ ३३
द्वारपालान् गृहद्वारि कल्पयित्वा तदा प्रभुः । विवेशान्तःपुरं रम्यं भार्यादत्तकरो द्विजाः ॥ ३४
देवसेनागुहौ तत्र तस्थतुः परया मुदा । मुचुकुन्दमुखान् भूपान् देवानन्यानृषीश्वरान् ॥ ३५
यथायोग्यं सुपूज्यांस्तान् पूजयित्वा पुरन्दरः । वासोभिर्भूषणैर्दिव्यैः कल्पवृक्षसमुद्भवैः ॥ ३६
त्रासदोषविनिर्मुक्तैर्मणिभिर्हारकङ्कणैः । तोषयित्वा यथान्यायं प्रेषयामास तान् द्विजाः ॥ ३७
शच्या सह तदा सोऽयं स्वगृहे न्यवसन्मुदा । स्थित्वाऽत्र कतिचित्कालं सुब्रह्मण्यस्स्त्रियासह ॥ ३८
पट्टाभिषेकमिन्द्रस्य कर्तुं स्वर्गं प्रति द्रुतम् । प्रतस्थे स्वगृहद्वारि सर्वदेववरो द्विजाः ॥ ३९

ப்ரணம்ய துஷ்டுவுர்பக்த்யா த்ருஷ்ட்வா தான் லோசனப்ரியான் |
அந்தர்ததுரம்பேசௌ ததாநீமேவ பூஸுரா: || 31

ஆச்சர்யேண ததோ தேவா: ஸ்தோத்ரஞ்சக்ருருமேசயோ: |
ததாநீம் பார்யயா ஸாகம் ஸ்வாலயம் ப்ராப ஷண்முக: || 32

ச்ருண்வன் மங்கள வாத்யாநி ஸ்தோத்ராணி விவிதான்யபி |
த்வாரி ஸ்தித்வா ஸுரான் ஸர்வான் ப்ரேஷயித்வா க்ருஹான் ப்ரதி || 33

த்வாரபாலான் க்ருஹத்வாரி கல்பயித்வா ததா ப்ரபு: |
விவேசாந்த:புரம் ரம்யம் பார்யாதத்தகரோ த்விஜா: || 34

தேவஸேநாகுஹௌ தத்ர தஸ்தது: பரயா முதா |
முசுகுந்த முகான் பூபான் தேவாநந்யா ந்ருஷீச்வரான் || 35

யதாயோக்யம் ஸுபூஜ்யாம்ஸ்தான் பூஜயித்வா புரந்தர: |
வாஸோபிர் பூஷணைர்திவ்யை: கல்பவ்ருக்ஷஸமுத்பவை: || 36

த்ராஸ தோஷ விநிர்முக்தை: மணிபிர்ஹாரகங்கணை: |
தோஷயித்வா யதாந்யாயம் ப்ரேஷயாமாஸ தான் த்விஜா: || 37

சச்யா ஸஹ ததா ஸோயம் ஸ்வக்ருஹே ந்யவஸன்முதா |
ஸ்தித்வாத்ர கதிசித்காலம் ஸுப்ரம்ஹண்யஸ்திரியாஸஹ || 38

பட்டாபிஷேகமிந்த்ரஸ்ய கர்தும் ஸ்வர்கம் ப்ரதி த்ருதம் |
ப்ரதஸ்தே ஸ்வகிருஹத்வாரி ஸர்வதேவ வரோ த்விஜா: || 39

களுமான அந்த நான்குபேர்களையும் நமஸ்கரித்து மிக்க பக்தியோடு ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். ஓ பிராம்மணர்களே! அப்பொழுதே அந்த பார்வதி பரமேச்வரர்கள் மறைந்தனர். (30-31) பிறகு தேவர்கள் மிகுந்த ஆச்சர்யத்துடன் அப்பார்வதி பரமேச்வரர்களை துதித்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ ஆறுமுகன் மனைவியுடன் தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தான். (32) அதுஸமயம் மங்கள வாத்ய த்வனிகளையும் பலவித ஸ்தோத்திரங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு தன் இருப்பிடத்தின் வாசற்படியில் நின்றவாறே எல்லா தேவர்களையும் அவரவர்களின் இருப்பிடத்திற்கு செல்லும்படி அனுப்பினர். (33) ஓ பிராம்மணர்களே, ப்ரபுவான ஆறுமுகன் வாசற்படியில் துவாரபாலகர்களை நியமித்து மனைவியின் கையை பிடித்துக்கொண்டவாரே மிக அழகிய அந்தபுரத்தில் நுழைந்தார். (34) அங்கு தேவ ஸேனையும், குஹனும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். இந்திரனும் முசுகுந்தன் முதலிய அரசர்களையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும், முனிச்ரேஷ்டர்களையும், (35) மிகப் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களான அவ்வெல்லோரையும் கல்பகவிருக்ஷத்திலிருந்து உண்டான திவ்யமான ஆடைகளாலும், ஆபரணங்களாலும், த்ராஸமென்ற தோஷமற்ற ரத்தினங்களாலும், ஹாரங்கள், கங்கணங்கள் இவைகளாலும், தக்கவாறு பூஜித்து அவர்களை சந்தோஷிக்கச்செய்து முறைப்படி அனுப்பினர். ஓ பிராம்மணர்களே, (36-37) அப்பொழுது இந்திரன் இந்திராணியுடன் தன் இருப்பிடத்தில் சந்தோஷமாக இருந்தான். ஸுப்ரமண்யரும் மனைவியுடன் தன் இருப்பிடத்தில் சில காலம் தங்கினர். (38) ஓ பிராம்மணர்களே, எல்லா தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரான ஸ்ரீ முருகன் இந்திரனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காக ஸ்வர்க்கலோகத்

तदा प्रतस्थुर्भूतानि वीरास्सेनाधिपा अपि । चक्रुः कोलाहलारावान् पटहानां महारवैः ॥ ४०
तच्छ्रुत्वा मघवान् ब्रह्मा हरिरन्ये सुरोत्तमाः । सर्वेऽपि मिळितास्तत्र गुहधामान्तिके तदा ॥ ४१
ततो मनोजवं रम्यं रथमारुह्य षण्मुखः । प्रतस्थे सकलान् देवान् कृतस्तोत्र प्रणामकान् ॥ ४२
निजासनान्यधिष्ठातु मुक्त्वा देव्या क्षणात् द्विजाः । गुहाज्ञया ततो देवा वाहनेषु व्यवस्थिताः ॥ ४३
निकटं देवदेवस्य पुरतो भक्तिसंयुताः । वाद्यानामारवोऽप्यासीत् प्रळयांबुदनिस्स्वनः ॥ ४४
निर्ययुश्छत्रिणः केचित् ध्वजिनश्शुभ्रचामराः । एवं निर्गत्य देवेशः प्रापायममरावतीम् ॥ ४५
विदग्धामग्निना शून्यां दृष्ट्वा तां पार्वतीसुतः । सुरतक्षाणमन्वीक्ष्य कुर्वतां पूर्ववत् क्षणात् ॥ ४६
इति प्रोवाच भगवान् कारुण्यामृतसागरः । निर्ममे स तथैवाशु पुरीं सर्वसुरालयाम् ॥ ४७
तदा विष्णुमुखा देवास्त्वष्टारं शिल्पिनां वरम् । तोषयामासुरत्यन्तं मृदुवाग्भिर्महीसुराः ॥ ४८
तेन साकं सुरा गत्वा गुहमेतद्व्यजिज्ञपन् । श्रुत्वा तद्वचनं तेषां वाहनादवरुह्य सः ॥ ४९

ததாப்ரதஸ்துர்பூதாநி வீரா: ஸேநாதிபா அபி ।
சக்ரு: கோலாஹலாராவான் படஹாநாம் மஹாரவை: ॥ 40
தச்ருத்வா மகவான் ப்ரம்மா ஹரிரன்யே ஸுரோத்தமா: ।
ஸர்வேபி மிளிதாஸ்தத்ர குஹதாமாந்திகே ததா ॥ 41
ததோ மனோஜவம் ரம்யம் ரதமாருஹ்ய ஷண்முக: ।
ப்ரதஸ்தே ஸகலான் தேவான் க்ருதஸ்தோத்ர ப்ரணமகான் ॥ 42
நிஜாஸநான்யதிஷ்டாதும் உக்த்வா தேவ்யா க்ஷணாத்விஜா: ।
குஹாக்ஞயா ததோ தேவா வாஹநேஷு வ்யவஸ்திதா: ॥ 43
நிகடம் தேவதேவஸ்ய புரதோ பக்திஸம்யுதா: ।
வாத்யாநாமாரவோப்யாஸீத் ப்ரளயாம்புதநிஸ்வந: ॥ 44
நிர்யயுச்சத்ரிண: கேசித் த்வஜிந: சுப்ரசாமரா: । ஏவம் நிர்கத்ய தேவேச: ப்ராபாயமமராவதீம் ॥ 45
விதக்தா மக்னிநா சூன்யாம் த்ருஷ்ட்வா தாம் பார்வதீஸுத: ।
ஸுரதக்ஷணமன்வீக்ஷ்ய குர்வேதாம் பூர்வவத் க்ஷணாத் ॥ 46
இதி ப்ரோவாச பகவான் காருண்யாம்ருத ஸாகர: । நிர்மமே ஸததைவாசு புரீம் ஸர்வஸுராலயாம் ॥ 47
ததா விஷ்ணுமுகா தேவா: த்வஷ்டாரம் சில்பிநாம்வரம் ।
தோஷயாமாஸுரத்யந்தம் ம்ருதுவாக்பிர்மஹீஸுரா: ॥ 48
தேந ஸாகம் ஸுராகத்வா குஹமேதத்வ்யஜிக்ஞபன் ।
ச்ருத்வா தத்வசனம் தேஷாம் வாஹநாதவருஹ்யஸ: ॥ 49

தைக் குறித்து வேகமாய் வாயிற்படிக்கு வந்தார். (39) அப்பொழுது பூதர்கள், வீரர்கள், ஸேனாதிபர்கள் இவர்களெல்லாம் படஹவாத்யங்களின் பேரோசைகளுடன் கோலாஹலமான சப்தம் செய்தார்கள். (40) அதைக்கேட்டு இந்திரன், ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலியோர்களும் மற்றுமுள்ள தேவ ச்ரேஷ்டர்களுமான எல்லோரும் அங்கு ஸ்ரீ குஹனுடைய மாளிகையின் ஸமீபத்தில் கூடினார்கள். (41) பிறகு ஸ்ரீ ஷண்முகன் மனோவேகம்படைத்த சிறந்த ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம், நமஸ்காரம், இவைகளைச் செய்துகொண்டு நிற்கும் எல்லா தேவர்களையும் அவரவர்களின் வாஹனங்களில் உட்காரும்படி சொல்லி முனிவர்களே தேவியுடன் ஓர்க்ஷணத்தில் புறப்படலானார். பிறகு ஸ்ரீ குஹனின் உத்திரவின்பேரில் தேவர்கள் அவரவர்களின் வாஹனங்களில் அமர்ந்தார்கள். மிக்க பக்தியுடையவர்களாய் தேவதேவரான ஸ்ரீ முருகனுக்கருகில் சென்றார்கள். அப்பொழுது ப்ரளயகாலத்திய மேகத்வனி போன்ற வாத்ய முழக்கமும் உண்டாயிற்று (44) சிலர் குடைகளையும், சிலர் கொடிகளையும், சிலர் வெண்சாமரங்களை எடுத்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ தேவன் இவ்விதம் புறப்பட்டு அமராவதியை (இந்திரனின் பட்டணத்தை) அடைந்தார். (45) பார்வதிபுத்திரனான குஹன் அப்பட்டணம் அக்னியால் எரிக்கப்பட்டு சூன்யமாய் இருப்பதைக்கண்டு தேவதச்சனைப்பார்த்து இந்நகரத்தை க்ஷணத்தில் முன்போல் அமைக்க வேண்டும். (46) என்று கருணாம்ருதக் கடலான ஸ்ரீ பகவான் கூறினார். அத்தச்சன் எல்லா தேவர்களுக்கும் இருப்பிடமான அப்பட்டணத்தை அவ்விதமே சீக்கிரம் ஸ்ருஷ்டித்தான். (47) ஓ பிராம்மணர்களே, அப்பொழுது விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சில்பிகளுக்குள் சிறந்தவரான த்வஷ்டா என்பவரை நயமான சொற்களால் மிகவும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்கள். (48) பிறகு தேவர்கள் அத்தச்சனோடுகூட ஸ்ரீ முருகனிடம் சென்று இதைத்தெரிவித்தார்கள். அவரும்

प्राप स्वभवनं रम्यं तत्रत्यं चित्रशोभितम् । तत्र सिंहासने रम्ये पत्न्या तस्थौ तदाऽग्निभूः ॥ ५०
तदा शची सुरस्त्रीभि र्विमानेनागता गृहम् । स्वकीयं सर्वरत्नाढ्यं सर्वाश्चर्यसमन्वितम् ॥ ५१
तदानीमग्निभुः प्राह ब्रह्माणं पार्श्ववर्तिनम् । पट्टाभिषेकं कृत्वा त्वमिन्द्रस्यागच्छ शीघ्रतः ॥ ५२
स देवस्य परामाज्ञां कृत्वा मूर्ध्नि स्वके विधिः । अपेक्षितानि द्रव्याणि संपाद्यागत्य तद्गृहम् ॥ ५३
कृत्वाऽभिषेकं शुभ्रोदैः पट्टबन्धं तदाऽकरोत् । पुनः प्राप गुहाभ्याशं स्वयं तेनाभिपूजितः ॥ ५४
ततो मरुत्वानृषिभिराशिषा संप्रयोजितः । वन्दितो निखिलैर्देवैर्नृत्यद्भिश्चाप्सरोगणैः ॥ ५५
गायद्भिः किन्नरवरैः कृतनानोपचारवान् । कियन्तं कालमास्थाय सिंहासनमनुद्विजाः ॥ ५६
प्रस्थितो देवसेनेशं ननाम परितोषवान् । शरजन्मा मरुत्वन्तं स्वयं पालय पूर्ववत् ॥ ५७
निष्कण्टकं सुखेन त्वमित्युवाच दयानिधिः । प्रेरयामास विष्ण्वादीन् स्ववेश्मानिप्रति द्विजाः ॥ ५८
स्वगेहद्वारि वीरान् स्वान् कृत्वा देवान् स्वयं गुहः । शुद्धान्तं प्रविवेशायं प्रीत्या परमया युतः ॥ ५९

ப்ராப ஸ்வபவநம் ரம்யம் தத்ரத்யம் சித்ரசோபிதம் |
தத்ர ஸிம்ஹாஸநேரம்யே பத்நியா தஸ்தௌ ததாக்னிபூ: || 50
ததா சசீஸு⁻ரஸ்திரீபி: விமாநேநாகதா க்ருஹம் | ஸ்வகீயம் ஸர்வ ரத்னாட்யம் ஸர்வாச்சர்ய ஸமன்விதம் ||
ததா தமக்னிபூ: ப்ராஹ ப்ரம்மாணம் பார்ச்வ வர்திநம் |
பட்டாபிஷேகம் க்ருத்வாத்வம் இந்த்ரஸ்யாகச்ச சீக்ரத: || 52
ஸதேவஸ்ய பராமாக்ஞாம் க்ருத்வா மூர்த்நி ஸ்வகே விதி: |
அபேக்ஷிதாநி த்ரவ்யாணி ஸம்பாத்யாகத்ய தத்க்ருஹம் || 53
க்ருத்வாபிஷேகம் சுப்ரோதை: பட்டபந்தம் ததாகரோத் |
புந: ப்ராபகுஹாப்யாசம் ஸ்வயம் தேநாபிபூஜித: || 54
ததோ மருத்வாந்ருஷிபிராசிஷா ஸம்ப்ரயோஜித: |
வந்திதோ நிகிலைர்தேவை: ந்ருத்யத்பிச்சாப்ஸரோகணை: || 55
காயத்பி: கிந்நரவரை: க்ருத நாநோபசாரவான் | கியந்தம் காலமாஸ்தாய ஸிம்மாஸநமநுத்விஜா: || 56
ப்ரஸ்திதோ தேவஸேநேசம் நநாம பரிதோஷவான் | சரஜன்மா மருத்வந்தம் ஸ்வயம்பாலய பூர்வவத் ||
நிஷ்கண்டகம் ஸு⁻கேநத்வம் இத்யுவாச தயாநிதி: |
ப்ரேரயாமாஸ விஷ்ண்வாதீன் ஸ்வ வேச்மாநி ப்ரதி த்விஜா: || 58
ஸ்வகேஹத்வாரி வீரான் ஸ்வான் க்ருத்வா தேவான் ஸ்வயம் குஹ: |
சுத்தாந்தம் ப்ரவிவேசாயம் ப்ரீத்யா பரமயா யுத: || 59

அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு தன் வாஹனத்திலிருந்து இறங்கி (49) ஆச்சரியமாய் விளங்குகிறதும், அழகியதுமான அங்குள்ள தன் மாளிகைக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ முருகன் அப்பொழுது அங்கு அழகான ஸிம்மாஸனத்தில் பத்நியுடன் அமர்ந்தார். (50) அதுஸமயம் விமானத்தோடு தேவப் பெண்களுடன் இந்திராணி எல்லா ஆச்சரியங்களோடு கூடியதும், எல்லா ரத்னங்கள் நிறம்பியதும் ஆன தன் கிருஹத்திற்கு வந்தாள். (51) அப்பொழுது ஸ்ரீ முருகன் பக்கத்திலிருக்கிற ப்ரும்மாவை இந்திரனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்து சீக்கிரம் வாரும் எனச்சொன்னார். (52) அந்த ப்ரும்மாவும் தேவனான ஸ்ரீ முருகனுடைய சிறந்த ஆக்ஞையை தலைமீதுதாங்கி வேண்டிய பொருள்களை சேகரித்துக் கொண்டு அவ்விந்திரனுடைய கிருஹத்தை அடைந்து, (53) சுத்தோதகங்களால் அபிஷேகம் செய்து, பட்டம் சூட்டி பிறகு அவ்விந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டு தன் மாளிகைக்குச் சென்றார். (54) பிறகு இந்திரன், முனிவர்களால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டும், எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும், நர்த்தனம் செய்யும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களாலும், (55) பலவித உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டவனாகி, சிறிது நேரம் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தான். (56) பிறகு தேவஸேனாபதியிடம் சென்று மிகுந்த சந்தோஷம் கொண்டவனாய் வணங்கி நிற்க, அப்பொழுது ஸ்ரீ சரவணபவன் அந்த இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ இந்திர, நீ முன்போல் சத்ருக்களின்றி சுகமாக அரசாண்டு வருவாயாக. என்று கருணாநிதியான அம்முருகன் அனுக்ரஹித்தார். ஓ பிராம்மணர்களே, அதன் பிறகு ஸ்ரீ குஹன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை அவரவர்களின் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பினார். (57–58) ஸ்ரீ குஹன் தான் தேவர்களான தமது வீரர்களை, தன் மாளிகையின் துவாரத்தில் இருக்கச்செய்து மிக்க சந்தோஷத்துடன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார். (59)

उषित्वैवं कियत्कालं स्वर्गलोके यथारुचि । पुनः स्कन्दगिरिं गन्तुमियेषांगनया सह ॥ ६०
प्रतस्थे सहसा स्वामी ब्रह्मविष्णुमुखान् सुरान् । प्रणम्य परया भक्त्या बद्धाञ्जलिपुटैः स्थितान् ॥ ६१
कृपया वीक्ष्य तान् स्वेषु लोकेषु प्रैरयद्गुहः । प्रेरयित्वा स्वयं देव्या रथमारुह्य सुन्दरम् ॥ ६२
सारथिं परिकल्प्याशु वीरबाहुं महाबलम् । कैलासं प्राप्य वीरैस्तै र्वृतस्सेनाधिपैस्सह ॥ ६३
अवरुह्य रथाद्देवं परमेशं स्वमातरम् । प्रणम्य परया भक्त्या ताभ्यां संलालितस्तदा ॥ ६४
लब्धानुज्ञः स्त्रिया स्वीयैः प्राप स्कन्दगिरिं परम् । तत्र सिंहासनं रम्यमवतस्थे द्विजोत्तमाः ॥ ६५
यस्त्वेतत् पठते शृणोति परमं श्राव्यं शुभं सुन्दरं गौरीपुत्र विवाह मंगळ कथासारं महाश्रद्धया ।
दीर्घायुस्सभवेत्सदारपशुपुत्राद्यैस्सदाप्येधते सत्यं सत्यमिहोक्तमत्रचगुहस्साक्षी महाब्राह्मणाः ॥ ६६

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः ॥

உஷித்வைவம் கியத்காலம் ஸ்வர்க லோகே யதாருசி ।
புந: ஸ்கந்த கிரிம் கந்தும் இயேஷாங்கநயா ஸஹ ॥ 60
ப்ரதஸ்தே ஸஹஸா ஸ்வாமீ ப்ரம்ம விஷ்ணு முகான் ஸுரான் ।
ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா பத்தாஞ்சலிபுடைஸ்திதான் ॥ 61
க்ருபயா வீக்ஷ்ய தான் ஸ்வேஷு லோகேஷு ப்ரைரயத்குஹ: ।
ப்ரேரயித்வா ஸ்வயம் தேவ்யா ரதமாருஹ்ய ஸுந்தரம் ॥ 62
ஸாரதிம் பரிகல்ப்யாசு வீரபாஹும் மஹாபலம் ।
கைலாஸம் ப்ராப்ய வீரைஸ்தை: வ்ருத: ஸேநாதிபைஸ்ஸஹ ॥ 63
அவருஹ்ய ரதாத்தேவம் பரமேசம் ஸ்வமாதரம் । ப்ரணம்ய பரயா பக்த்யா தாப்யாம்ஸம்லாளிதஸ்ததா ॥
லப்தாநுக்ஞ: ஸ்திரியா ஸ்வீயை: ப்ராப ஸ்கந்தகிரிம் பரம் ।
தத்ர ஸிம்ஹாஸநம் ரம்யம் அவதஸ்தே த்விஜோத்தமா: ॥ 65
யஸ்த்வேதத் படதே ச்ருணோதி பரமம் ச்ராவ்யம் சுபம் ஸுந்தரம்
கௌரீபுத்ர விவாஹமங்களகதாஸாரம் மஹாச்ரத்தயா ।
தீர்காயுஸ்ஸபவேத் ஸதாரபசுபுத்ராத்யை: ஸதாப்யேததே
ஸத்யம் ஸத்யமிஹோக்தமத்ரச குஹஸ்ஸாக்ஷீ மஹாப்ராம்ஹணா: ॥ 66

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தேவகாண்டே த்விதீயோத்யாய: ॥

சிறிதுகாலம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இஷ்டப்படி வஸித்து, பிறகு மனைவியோடு ஸ்கந்தகிரிக்குச் செல்ல எண்ணினர். (60) அப்பொழுது ஸ்வாமியான ஸ்ரீ குஹன் மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு முன் நின்ற ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை கருணையுடன் பார்த்து அவர்களை தன்தன் உலகங்களுக்கு அனுப்பினர். (61½) இவ்விதம் அனுப்பி தான் தேவியுடன் அழகிய ரதத்தில் ஏறி மஹாபலிஷ்டனான வீரபாஹுவை ஸாரதியாய் அமைத்து, அந்த வீரர்களாலும், ஸேனாதிபர்களாலும், சூழப்பட்டவராய் கைலாஸ மலையை அடைந்து, (62-63) ரதத்திலிருந்து இறங்கி, தேவனான ஸ்ரீ பரமேச்வரனையும், தன் தாயையும் மிகுந்த பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, அவர்களால் கொண்டாடப் பட்டார். (64) பிறகு உத்திரவுபெற்று தனது மனைவியுடனும், தன் பரிவாரங்களுடனும் சிறந்த ஸ்கந்த கிரிக்கு வந்தார். ஓ பிராம்மணர்களே அங்குள்ள அழகிய ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். சிறந்த முனிவர்களே, மிக்க காதுக்கு இனிமையானதும், மங்களத்தைக் கொடுப்பதும், அழகியதுமான பார்வதீபுத்திரனான ஸ்ரீ முருகனுடைய கல்யாண சரித்திரத்தைக்கூறும் இதை மிகுந்த சிரத்தையோடு யார் படிக்கிறானோ, கேட்கிறானோ, அவன் பத்னீ, புத்திரன், பசு இவைகளுடன் நீண்ட ஆயுள் உள்ளவனாய் மேலும் மேலும் வாழ்வான். இங்கு கூறியது ஸத்யம் ஸத்யம் இதற்கு முருகனே ஸாக்ஷி. (65-66)

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीस्कन्दस्य वृद्धवेषेण वल्लीसमीपगमनम्, गजरूपेण गणपतेरागमनम् ॥

गुहेन प्रेरिता देवास्स्वानि स्थानान्यवाप्यते । सुखेन तस्थुर्ब्रह्माद्या ध्यात्वा स्कन्दं निजात्मसु ॥ १
इन्द्रस्तु पीडां शूरेण कृतां स्मृत्वा क्षणे क्षणे । वैराग्येण परित्यक्त्वा विनिंदन् संसृतिं स्वयम् ॥ २
मौनी नताननस्तस्थे ध्यायन् हृदि तु षण्मुखम् । ज्ञात्वैतद्गीष्पतिश्शीघ्रं आगत्यैनं सुरेश्वरम् ॥ ३
रहस्युपदिदेशास्य शास्त्रं मदनसंज्ञकम् । स तथेति विनिश्चित्य मदनेन विमोहितः ॥ ४
स्त्रीसंभोगे सुखं दृष्टं तत्त्यागे दुःखमेव हि । जन्मनः फलमेतद्धि यत्स्त्रीसंभोगतस्सुखम् ॥ ५
ऐश्वर्यस्य बलस्यैवं विज्ञानस्याप्यसंशयम् । भोगेषु परमो भोगस्सुखेच परमं सुखम् ॥ ६
तदेतत् द्रव्यलोभेन विनिन्दन्ति वृथा जनाः । इति सञ्चिन्त्य मनसा प्रेरयित्वा निजं गुरुम् ॥ ७
स्वराज्यं रक्षितुं पुत्रं जयन्तं संविधाय सः । अहोरात्रं विलासेन शच्या रेमे मुदान्वितः ॥ ८
तदा जयन्तस्स्वर्लोकं पालयन्नीतिमार्गतः । कदाचित् स्वगुरुं प्रेक्ष्य सर्वशास्त्रार्थकोविदम् ॥ ९

॥ த்ருதீயோத்யாய: ॥

ஸ்ரீஸ்கந்தன் கிழவேஷத்துடன் வள்ளியின் ஸமீபத்திற்கு செல்வது. யானை உருவத்தோடு கணபதி வருதல்.

குஹேந ப்ரேரிதா தேவா: ஸ்வாநி ஸ்தாநான்யவாப்யதே ।
ஸுகேந தஸ்து: ப்ரம்மாத்யா: த்யாத்வா ஸ்கந்தம் நிஜாத்மஸு ॥ 1
இந்த்ரஸ்து பீடாம் சூரேண க்ருதாம் ஸ்ம்ருத்வா க்ஷணே க்ஷணே ।
வைராக்யேண பரித்யக்த்வா விநிந்தன் ஸம்ஸ்ருதிம் ஸ்வயம் ॥ 2
மௌநீ நதாநநஸ்தஸ்தே த்யாயன் ஹ்ருதிது ஷண்முகம் ।
க்ஞாத்வைதத் கீஷ்பதி: சீக்ரம் ஆகத்யைநம் ஸுரேச்வரம் ॥ 3
ரஹஸ்யுபதிதேசாஸ்ய சாஸ்த்ரம் மதனஸம்ஞ்கம் । ஸ ததேதி விநிச்சித்ய மதனேந விமோஹித: ॥ 4
ஸ்திரீ ஸம்போகே ஸுகம் த்ருஷ்டம் தத்யாகே து:கமேவஹி ।
ஜன்மந: பலமேதத்தி யத்ஸ்திரீ ஸம்போகத: ஸுகம் ॥ 5
ஐச்வர்யஸ்ய பலஸ்யைவம் விக்ஞாநஸ்யாப்யஸம்சயம் ।
போகேஷு பரமோபோக: ஸுகேச பரமம் ஸுகம் ॥ 6
ததேதத் த்ரவ்ய லோபேந விநிந்தந்தி வ்ருதா ஜநா: । இதி ஸஞ்சிந்த்ய மநஸா ப்ரேரயித்வா நிஜம் குரும்
ஸ்வராஜ்யம் ரக்ஷிதும் புத்ரம் ஜயந்தம் ஸம்விதாய ஸ: ।
அஹோராத்ரம் விலாஸேந சச்யா ரேமே முதாந்வித: ॥ 8
ததா ஜயந்த: ஸ்வர்லோகம் பாலயன் நீதிமார்கத: ।
கதாசித் ஸ்வகுரும் ப்ரேக்ஷ்ய ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த கோவிதம் ॥ 9

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

ப்ரும்மா முதலிய தேவர்களும், முருகனால் உத்திரவிடப்பட்டு தனது இருப்பிடங்களை அடைந்து ஸ்ரீ முருகனை தன் மனதில் தியானித்துக்கொண்டு ஸுகமாய் இருந்து வந்தார்கள். (1) இந்திரனோ வெனில் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் சூரனால் செய்யப்பட்ட உபத்ரவத்தை நினைத்து வைராக்யத்தால் ஸம்ஸார (ஜனன மரண க்லேச) த்தை தான் நிந்தித்துக்கொண்டு (2) மௌனத்துடன் தலை குனிந்த வனுகி ஹ்ருதயத்தில் ஷண்முகனை தியானம் செய்து கொண்டிருந்தான். ப்ருஹஸ்பதி பகவான் இதை அறிந்து சீக்கிரம் இந்திரனிடம் வந்து (3) அவனுக்கு ரஹஸ்யத்தில் காமசாஸ்திரத்தை உபதேசித்தார். இந்திரனும் அப்படியே சரி என்று நிச்சயித்து காம விகாரத்தால் மோஹமடைந்தவனாகி (4) ஸ்த்ரீகளின் ஸம்போகத்தில் ஸுகமும் அதை விடுவதில் துக்கமும் காணப்பட்டது. ஸ்த்ரீ ஸம்போகத்தால் அடையப் படும் சுகமே ஜன்மம் எடுத்ததின் பயனல்லவா? (5) ஐச்வர்யம், பலம், விசேஷ அறிவு, இவைகளை அடைந்ததிற்கும் இதுவே பயன், ஸந்தேஹமில்லை. போகங்களில் சிறந்த போகமும், சுகங்களில் சிறந்த ஸுகமும் இதுவே. (6) அப்படிப்பட்ட இந்த ஸுகத்தை, திரவியத்திலுள்ள அதி ஆசையால் ஜனங்கள் வீணாக நிந்திக்கிறார்கள். என மனதில் எண்ணி தன் குருவை அனுப்பிவிட்டு (7) தன் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு புத்திரனான ஜயந்தனை ஏற்படுத்திவிட்டு இரவு, பகலாக, மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு இந்திராணியுடன் ரமித்து வந்தான். (8) அப்பொழுது ஜயந்தன் ஸ்வர்க்கலோகத்தை நீதி தவறாமல்

ब्रह्मविष्णुमुखानस्मानबाधयदहो गुरो । शूरपद्मा महाघोरं प्रेरयित्वा कृषौ स्वके ॥१०
तत्फलं कर्मणः कस्य सर्वदर्शिन्वदाधुना । नकर्मणा विना किञ्चिद्भुज्यते प्राणिभिः फलम् ॥११
इति पप्रच्छ मतिमान् प्रणम्यैनं बृहस्पतिम् । गुरुः — दक्षाध्वरे पुराऽस्माभिरध्वरेशं त्रियंबकम् ॥
सनारायणकैर्मुक्त्वा स्थितं भोक्तुं हवींषिहि । तत्फलं वीरभद्रेण तदा संभोजिता वयम् ॥१३
कर्मशेषवशादेषा पीडा जाता दुरत्यया । व्याजेन शूरपद्मेति कर्मणः कुटिला गतिः ॥१४
जयन्तः — अध्वरेशं महादेवं पुत्राणां प्रथमो विधेः । स्वयं दक्षः परित्यज्य देवतैर्दीक्षितोऽध्वरे ॥१५
तत्फलं वीरभद्रेण कदा संभोजितास्सुराः । एतंमे संशयं छिन्धि सर्वज्ञानविशारद ॥१६
क्रमेणैतन्निशम्यायं गुरोर्वदनपङ्कजात् । परितुष्टो महादेवं चिन्तयन् हृदयांबुजे ॥१७
विनिन्दकान्महादेवं धिक्कुर्वन्पापिनस्सदा । सुखेन पालयन्राज्यं न्यवसद्ब्राह्मणोत्तमाः ॥१८
ऋषयः — वसन् स्कन्दगिरौ रम्ये स्कन्दः किंकृतवांस्तदा । वक्तुमर्हसि तत्सूत पुराणेषु विचक्षण ॥१९

ப்ரம்மவிஷ்ணுமுகாநஸ்மான் அபாதயதஹோ குரோ ।
ஸூரபத்மா மஹாகோரம் ப்ரேரயித்வா க்ருஷௌ ஸ்வகே ॥ 10
தத்பலம் கர்மண: கஸ்ய ஸர்வதர்சின் வதாதுநா । நகர்மணா விநா கிஞ்சித் புஜ்யதே ப்ராணிபி: பலம் ॥ 11
இதி பப்ரச்ச மதிமான் ப்ரணம்யைநம் ப்ருஹஸ்பதிம் ।
குரு:— தக்ஷாத்வரே புராஸ்மாபி: அத்வரேசம் த்ரியம்பகம் ॥ 12
ஸநாராயணகைர்முக்த்வா ஸ்திதம் போக்தும் ஹவீம்ஷிஹி ।
தத்பலம் வீரபத்ரேண ததா ஸம்போஜிதா வயம் ॥ 13..
கர்மசேஷவசாதேஷா பீடா ஜாதா துரத்யயா । வ்யாஜேந ஸூரபத்மேதி கர்மண: குடிலா கதி: ॥ 14
ஜயந்த:- அத்வரேசம் மஹாதேவம் புத்ராணாம் ப்ரதமோ விதே: ।
ஸ்வயந்தக்ஷ: பரித்யஜ்ய தேவதைர்தீக்ஷிதோத்வரே ॥ 15
தத்பலம் வீரபத்ரேண கதா ஸம்போஜிதா: ஸுரா: । ஏதம்மே ஸம்சயம் சிந்தி ஸர்வக்ஞான விசாரத ॥ 16
க்ரமேணைதந்நிசம்யாயம் குரோர்வதன பங்கஜாத் । பரிதுஷ்டோ மஹாதேவம் சிந்தயன் ஹ்ருதயாம்புஜே
விநிந்தகான் மஹாதேவம் திக்குர்வன் பாபிந: ஸதா ।
ஸுகேந பாலயன் ராஜ்யம் ந்யவஸத் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 18
ரிஷய :— வஸன் ஸ்கந்த கிரௌ ரம்யே ஸ்கந்த: கிம் க்ருதவாம்ஸ்ததா ।
வக்துமர்ஹஸி தத்ஸூத புராணேஷு விசக்ஷண ॥ 19

காப்பாற்றிக் கொண்டு ஒருஸமயம் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும், திறமையுள்ளவரான தன் குருவாகிய ப்ருஹஸ்பதியைப் பார்த்து ''ஸூரபத்மன் ப்ரும்மா விஷ்ணு முதலிய நம் யாவரையும், மஹாகோரமாய் தனக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக ஏற்படுத்திக்கொண்டானே,'' (9-10) எல்லாவற்றையும் அறிந்த குருவே அது எந்த கர்மாவின் பயன்? என்பதைக் கூறவேண்டும். கர்மாவில்லாது பிராணிகளால் எந்த சிறிது பயனையும் அனுபவிக்கிறதில்லை. (11) என்று புத்திமானன ஜயந்தன் ப்ருஹஸ்பதியை நமஸ்கரித்து வினவினன். ப்ருஹஸ்பதி கூறுகிறர், முன்பு தக்ஷனுடைய யாகத்தால் நாராயணன் முதலிய எல்லா தேவர்களுடன் கூடிய நம்மால் யக்ஞங்களுக்கு அதிபரான முக்கண்ணனைவிட்டு, ஹவிர் பாகத்தை சாப்பிடவிருந்தோம் அல்லவா? அப்பொழுதே அதன் பயனை வீரபத்திரனல் நாம் அனுபவித்த போதிலும், (12-13) அக்கர்மாவின் மீத வசத்தால் ஸூரபத்மன் என்ற வ்யாஜமாக மீறமுடியாத துன்பமானது ஏற்பட்டது. வினையின் பயன் கொடுமையானது (14) ஜயந்தன் கூறுகிறன். பிரும்மாவின் புத்திரர்களுள் முதன்மையான தக்ஷன் யக்ஞங்களுக்கு ஈசனன மஹாதேவனை விலக்கி மற்ற தேவர்களை வைத்துக்கொண்டு யாகதீக்ஷை பெற்றதற்காக (15) தேவர்கள் அதன் பயனை விரபத்ரரால் எப்பொழுது அனுபவிக்கச் செய்யப்பட்டார்கள்? எல்லா க்ஞானத்திலும் தேர்ச்சிபெற்ற ஓ குருவே, இந்த எனது ஸந்தேஹத்தைப் போக்க வேண்டும். (16) என்ற இந்த விஷயத்தை குருவினுடைய முகாரவிந்தத்திலிருந்து கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவனுய் மஹாதேவனை ஹ்ருதய கமலத்தில் தியானித்துக் கொண்டு (17) ஓ முனிவர்களே, ஸ்ரீ மஹாதேவனை நிந்திப்பவர்களான பாபிகளை இகழ்ந்து கொண்டு ஸுகமாய் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து கொண்டு வந்தான். (18) ரிஷிகள் வினவுகிறர்கள், ''புராணங்களில் மிகத் தேர்ச்சிபெற்ற ஓ ஸூதமுனிவர்களே, ஸ்ரீ ஸ்கந்தன் அழகிய ஸ்கந்தகிரியில் அப்பொழுது

सूतः — शृणुध्वमृषयस्सर्वे यूयं श्रद्धासमन्विताः । सौन्दर्यवल्लीं लवलीनायिकां षण्मुखस्तदा ॥ २०
पाणिं जग्राह भगवान् लीलया ब्राह्मणोत्तमाः ।
ऋषयः — कुत्र जग्राह तत्पाणिं कस्य वा सा सुता स्मृता ॥ २१
लवल्याख्याऽभवत्तस्याः केन वा हेतुना तथा । वदैतदखिलं सूत तपतांवर वोऽधुना ॥ २२
सूतः — काञ्चीपुरं जगत्स्थानं वर्तते यन्महत्स्थलम् । तत्समीपे पुरं रम्यं मूर्धास्फाटीति विश्रुतम् ॥ २३
लवलीनिलयः कश्चिद्गिरिस्तत्र विराजते । तत्र व्याधोऽवसच्छ्रीमान्निरपत्यस्तपोधनाः ॥ २४
व्याधानामधिपो नित्यमैच्छत्स्वस्य सुतंपरम् । गिरौ तस्मिन्महारण्ये शिवाख्यो मुनिसत्तमः ॥ २५
तपश्चचार पुण्यात्मा तपस्वी सत्यवर्धनः । स कदाचिन्मृगीं रम्यां स्वसमीपे स्थितामृषिः ॥ २६
विलोक्य कामवशगो मुमोह नितरां तदा । तदालोकनमात्रेण गर्भं धत्तेस्म सामृगी ॥ २७
लवलीकुञ्जमध्ये सा सुषुवे स्त्रियमुत्तमाम् । विलोक्य तां विजातीयां दुद्राव भयविह्वला ॥ २८
रुरोद तत्र सा बाला सुस्वरेण तदा द्विजाः । तां दृष्ट्वा व्याधवर्योऽयं रुदन्तीमागतः क्वचित् ॥ २९

ஸூத:— ச்ருணுத்வம்ருஷய: ஸர்வே யூயம் ச்ரத்தா ஸமந்விதா: ।
ஸௌந்தர்யவல்லீம் லவலீ நாயிகாம் ஷண்முகஸ்ததா ॥ 20
பாணிம் ஜக்ராஹ பகவான் லீலயா ப்ராம்ஹணோத்தமா: ।
ரிஷய:— குத்ர ஜக்ராஹ தத்பாணிம் கஸ்யவா ஸா ஸுதா ஸ்ம்ருதா ॥ 21
லவல்யாக்யாऽபவத்தஸ்யா: கேநவா ஹேதுநா ததா । வதைததகிலம் ஸூத தபதாம்வர நோதுநா ॥ 22
ஸூத:— காஞ்சிபுரம் ஜகத்ஸ்தானம் வர்ததே யன்மஹத்ஸ்தலம் ।
தத்ஸமீபே புரம் ரம்யம் மூர்தாஸ்பாடீதி விச்ருதம் ॥ 23
லவலீநிலய: கச்சித் கிரிஸ்தத்ர விராஜதே । தத்ர வ்யாதோऽவஸச்ச்ரீமான் நிரபத்யஸ்தபோதநா: ॥ 24
வ்யாதாநாமதிபோ நித்யம் ஐச்சத் ஸ்வஸ்ய ஸுதம்பரம் ।
கிரௌ தஸ்மின் மஹாரண்யே சிவாக்யோ முனிஸத்தம: ॥ 25
தபச்சசார புண்யாத்மா தபஸ்வீ ஸத்யவர்தன: । ஸ கதாசின் மிருகீம் ரம்யாம் ஸ்வஸமீபே ஸ்திதாம்ருஷி:
விலோக்ய காமவசக: முமோஹ நிதராம் ததா । ததாலோகன மாத்ரேண கர்பம் தத்தேஸ்ம ஸா ம்ருகீ 27
லவலீகுஞ்ச மத்யே ஸா ஸுஷுவே ஸ்திரிய முத்தமாம் ।
விலோக்ய தாம் விஜாதீயாம் துத்ராவ பயவிஹ்வலா ॥ 28
ருரோத தத்ர ஸா பாலா ஸுஸ்வரேண ததா த்விஜா: ।
தாந்த்ருஷ்ட்வா வ்யாத வர்யோயம் ருதந்தீமாகத: க்வசித் ॥ 29

என்ன செய்தார்? அதைத் தாங்கள் சொல்ல வேண்டும் என" (19) ஸூதர் கூறுகிறார். "ஓ முனிவர்களே, நீங்கள் யாவரும் மிகுந்த சிரத்தை உள்ளவர்கள். அப்பொழுது ஷண்முகன் ஸௌந்தரவல்லி என்ற வல்லீநாயகியை (20) விளையாட்டாக பாணிக்ரஹணம் செய்து கொண்டார். (முனிவர்கள் வினவுகிறார்கள்) அவளை எவ்விடத்தில் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொண்டார்) அவள் யாருடைய பெண்? (21) அவளுக்கு (லவலீ) என்ற பெயர் எந்த காரணத்தால் ஏற்பட்டது? தபஸ்விகளுள் சிறந்த ஸூதமுனிவரே அவ்வெல்லாவற்றையும் எங்களுக்கு இப்பொழுது கூறவேண்டும் என (22) ஸூதர் கூறுகிறார். "உலகில் முக்கிய ஸ்தானமாகிய காஞ்சிபுரம் என்று பிரஸித்தமான அழகிய நகரம் இருக்கிறது. (23) அங்கு லவலீ (வள்ளிக் கொடிகளுக்கு இருப்பிடமான ஓர் மலை) இருக்கிறது." ஓ முனிவர்களே, அம்மலையில் லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பொருந்திய வேடர்களுக்குத் தலைவனான வேடன் குழந்தையற்றவனாக இருந்தான். அவன் தனக்கு சிறந்த குழந்தை வேண்டுமென நித்யம் விரும்பினான். அம்மலைமீதுள்ள பெரிய காட்டில் மிக்க புண்யாத்மாவும், தபஸ்வியும், ஸத்யஸந்தருமான சிவன் என்ற முனிச்ரேஷ்டர் தவம் செய்து வந்தார். (24-25) அந்த ரிஷியானவர் ஒரு ஸமயம் தன் ஸமீபத்தில் நின்ற ஓர் அழகிய பெண்மானை (26) பார்த்து அப்பொழுது காமவசப்பட்டு மிகவும் மோஹமடைந்தார். அவர் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அப்பெண்மான் கர்பத்தை ஏற்றது. (27) அந்த மான் வல்லிக்கொடிகளின் புதர் நடுவில் சிறந்த பெண் குழந்தையை ஈன்றது. வேறு ஜாதியாக இருக்கும் அக்குழந்தையைப் பார்த்து, பயத்தால் நடுங்கி ஓடிற்று. (28) ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது அக்குழந்தையானது இனிமையான குரலோடு அழுதது.

प्रियङ्गुव्रीहिसंपन्नकेदारालोकनाय सः । प्रीत्या परमया युक्तो गृहीत्वा तां मनोहराम् ॥ ३०
गत्वा स्वस्य कुटुंबिन्या हस्तयोर्दत्तवान्मुदा । पुत्रोत्सवक्रियां कृत्वा तदानीं व्याधनायकः ॥ ३१
स्वस्त्रियाऽनुदिनं कन्यामपोषयदहो द्विजाः । ववृधे सा क्रमेणैव कन्या द्वादशवत्सरम् ॥ ३२
रेणुक्रियाविलासेन बालचेष्टासमन्विता । ततस्तु तां व्याधनाथस्संपन्नप्रौढ शेमुषीम् ॥ ३३
केदारे कुत्रचिद्रम्ये स्थापयामास रक्षितुम् । शकुन्ताद्युपघातेभ्यः प्रियंगून्व्रीहिणो वरान् ॥ ३४
सच्छायां तत्र कृत्वेयं भर्त्सयन्ती पतत्रिणः । ऊर्ध्वस्वरैश्शब्दभेदैर्न्यवसत्सुमनोहरा ॥ ३५
आलवाले लवल्यास्सा यत्तदाख्या बभूवहि । तामेनां रक्षितुं स्कन्दो मुक्त्वा स्कन्दगिरिं तदा ॥ ३६
प्राप श्रीपरिपूर्णाख्यं गिरिं परमशोभनम् । तदानीं नारदो दृष्ट्वा लवलीनायिकामिमाम् ॥ ३७
प्रणम्य स्कन्दपत्नीति ज्ञात्वा सर्वत्रसञ्चरन् । प्राप्य श्रीपरिपूर्णाख्यं गिरिं परममद्भुतम् ॥ ३८
तत्र दृष्ट्वा गुहं देवदेवं नत्वा ऋषीश्वरः । दृष्ट्वाऽऽगतोऽस्मि लवलीमित्युक्त्वा देवनायकम् । ३९

ப்ரியங்கு வ்ரீஹி ஸம்பன்ன கேதாராலோகநாய ஸ: ।
ப்ரீத்யா பரமயா யுக்த: க்ருஹீத்வா தாம் மநோஹராம் ॥ 30
கத்வா ஸ்வஸ்ய குடும்பின்யா ஹஸ்தயோர்தத்தவான்முதா ।
புத்ரோத்ஸவ க்ரியாம் க்ருத்வா ததாநீம் வ்யாத நாயக: ॥ 31
ஸ்வஸ்த்ரியாநுதினம் கன்யாம் அபோஷயதஹோ த்விஜா: ।
வவ்ருதே ஸா க்ரமேணைவ கன்யா த்வாதச வத்ஸரம் ॥ 32
ரேணுக்ரியா விலாஸேந பாலசேஷ்டா ஸமந்விதா ।
ததஸ்து தாம் வ்யாதநாத: ஸம்பன்னப்ரௌடசேமுஷீம் ॥ 33
கேதாரே குத்ரசித்ரம்யே ஸ்தாபயாமாஸ ரக்ஷிதும் ।
சகுந்தாத்யுபகாதேப்ய: ப்ரியங்கூன் வ்ரீஹிணோ வரான் ॥ 34
ஸச்சாயாம் தத்ர க்ருத்வேயம் பர்த்ஸயந்தீ பதத்ரிண: ।
ஊர்த்வஸ்வரை: சப்தபேதை: ந்யவஸத் ஸுமநோஹரா ॥ 35

ஆலவாலே லவல்யா ஸா யத்ததாக்யா பபூவஹி । தாமேநாம் ரக்ஷிதும் ஸ்கந்த: முக்த்வா ஸ்கந்தகிரிம்ததா
ப்ராப ஸ்ரீ பரிபூர்ணாக்யம் கிரிம் பரமசோபநம் । ததாநீம் நாரதோ த்ருஷ்ட்வா லவலிநாயிகாமிமாம் ॥ 37
ப்ரணம்ய ஸ்கந்த பத்நீதி க்ஞாத்வாஸர்வத்ர ஸஞ்சரன் । ப்ராப்ய ஸ்ரீ பரிபூர்ணாக்யம் கிரிம் பரமமத்புதம் 38

தத்ர த்ருஷ்ட்வா குஹம்தேவதேவந்நத்வா ரிஷிச்வர: ।
த்ருஷ்ட்வாகதோஸ்மி லவலீமித்யுக்த்வா தேவநாயகம் ॥ 39

தினை, நெல், இவைகள் நிறைந்த வயலை பார்ப்பதற்காக அங்கு வந்த வேடத்தலைவன் ஓரிடத்தில் அழுது கொண்டிருந்த அக்குழந்தையைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டவனாகி மிக அழகுள்ள அதை எடுத்துக்கொண்டு (30) சென்று தன் மனைவியினுடைய கைகளில் சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தான். பிறகு அவ்வேட நாகயன் அப்பொழுது புத்ரோத்ஸவத்திற்குரிய கர்மாக்களை செய்து (31) ஓ பிராம்மணர்களே தன் மனையைக் கொண்டு அப்பெண்ணை தினந்தோறும் போஷிக்கச் செய்தான். ஆச்சர்யம், அப்பெண் முறையே பன்னிரண்டு வருஷம் வளர்ந்து வந்தாள். (32) சிறுவர்களுக்குரியதான மண் விளையாட்டு முதலிய விளையாட்டோடு கூடியவளாக ஆனாள். பிறகு வேடத்தலைவன் பருவத்திற்குரிய முதிர்ந்த புத்தியை உடையவளான அப்பெண்ணை (33) சிறந்த தினை தான்யங்களை, பறவை முதலியவைகளின் தீங்குகளிலிருந்து ரக்ஷிப்பதற்காக வயலில் அழகிய ஓரிடத்தில் இருக்கும்படி அமர்த்தினான். (34) மிக அழகுள்ளவளான அந்த வள்ளியும், அங்கு சிறிது நிழல் ஏற்படுத்திக்கொண்டு பலவித உரத்த சப்தங்களால் பறவைகளை அதட்டிக்கொண்டு அங்குள்ள பாத்தியில் இருந்தமையால் (வள்ளிக்கொடியின் புதரில் பிறந்ததாலும்) இவளுக்கு லவலீநாயகி (வள்ளியம்மை) எனப்பெயர் வந்தது இப்பேர்கொத்த அப்பெண்ணை காப்பாற்றுவதற்காக ஸ்ரீஸ்கந்தன் அப்பொழுது ஸ்கந்தமலையை விட்டு (35-36) மிக மங்களகரமான ஸ்ரீ பரிபூர்ணம் என்ற மலைக்கு வந்தார். அப்பொழுது நாரதர், இந்த வள்ளியம்மையைப் பார்த்து (37) இவள் ஸ்கந்தனின் மனைவி என அறிந்து நமஸ்கரித்து, எங்கும் உலாவி மிக ஆச்சர்யமான ஸ்ரீ பரிபூர்ணம் என்ற மலைக்கு வந்து (38) அங்கு தேவாதிதேவனை ஸ்ரீ குஹனைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து அந்த ரிஷிச்வரர் ''ஓ ஷண்முக, நான் இப்பொழுது வள்ளியைப் பார்த்துவிட்டு இங்கு வந்தேன்,'' என

विशेषेण प्रणम्यायं प्रतस्थे स्वेच्छया पुनः । व्याधवेषं गृहीत्वाऽथ निरगात्षण्मुखस्तदा ॥ ४०
समागत्य जवेनायं लवलीनायिकान्तिकम् । का त्वं बाले सुता कस्य किं नामाते क्वा जनिः ॥ ४१
कथमेतादृशीं व्याधाः स्त्रीरत्नमतिसुन्दराम् । आस्थापयन्निमे त्वांहि प्रियङ्गुं रक्षितुं वने ॥ ४२
मार्गो वाच्यो जन्मभूमेर्मुक्त्वा लज्जां वरानने । वद किञ्चिद्विहस्यैनमवलोकय मामिह ॥ ४३
जानासि विजनस्यत्वमुचितं काननस्यच । वनेषु नितरां भ्रान्त्या खिन्नस्यास्याशु नायिके ॥ ४४
अमृतस्य पिपासामे सुधापूर्णनिजाधरे । एवं वादिनि देवेशे तत्पिता व्याधनायकः ॥ ४५
सेवितो बहुभिर्व्याधैः क्रूररूपैर्धनुर्धरैः । वाद्यानामारवैर्भीमैः प्रतस्थे पुरतो द्विजाः ॥ ४६
तदानीमेव देवोऽपि गृहीत्वाऽसनशाखिनः । अनंतवेदशाखस्य रूपं परममद्भुतम् ॥ ४७
तस्थे केदारनिकटे छायां कृत्वा सुशीतलाम् । व्याधस्समागतः पुत्र्याः फलानि विविधानिच ॥ ४८
प्रियंगुपिष्टं समधु वात्सल्येन ददौ द्विजाः । अन्येऽनुजीविनस्तस्य वृक्षमेनं विलोकयते ॥ ४९

விசேஷேண ப்ரணம்யாயம் ப்ரதஸ்தே ஸ்வேச்சயா புந: ।
வ்யாதவேஷம் க்ருஹீத்வாத நிரகாத் ஷண்முகஸ்ததா ॥ 40

ஸமாகத்ய ஜவேநாயம் லவலீநாயிகாந்திகம் । காத்வம் பாலே ஸுதா கஸ்ய கிந்நாமாதே க்வவா ஜநி: ॥ 41

கதமேதாத்ருசீம் வ்யாதா: ஸ்திரீரத்னமதிஸுந்தராம் ।
ஆஸ்தாபயன்னிமே த்வாம்ஹி ப்ரியங்கும் ரக்ஷிதும் வநே ॥ 42

மார்கோ வாச்யோ ஜன்மபூமே: முக்த்வா லஜ்ஜாம்வராநநே ।
வதகிஞ்சித் விஹஸ்யைநம் அவலோகய மாமிஹ ॥ 43

ஜாநாஸி விஜநஸ்யத்வம் உசிதம் காநநஸ்யச ।
வநேஷு நிதராம் ப்ராந்த்யா கின்னஸ்யாஸ்யாஸு நாயிகே ॥ 44

அம்ருதஸ்ய பிபாஸாமே ஸுதாபூர்ண நிஜாதரே । ஏவம் வாதிநி தேவேசே தத்பிதா வ்யாதநாயக: ॥ 45

ஸேவிதோ பஹுபிர்வ்யாதை: க்ரூரரூபைர் தநுர்தரை: ।
வாத்யாநா மாரவைர்பீமை: ப்ரதஸ்தே புரதோ த்விஜா: ॥ 46

ததாநீமேவ தேவோபி க்ருஹீத்வாऽஸநசாகிந: । அனந்தவேதசாகஸ்ய ரூபம் பரமமத்புதம் ॥ 47

தஸ்தே கேதாரநிகடே சாயாம் க்ருத்வா ஸுசீதளாம் । வ்யாத: ஸமாகத: புத்ரியா: பலாநிவிவிதாநிச ॥ 48

ப்ரியங்குபிஷ்டம் ஸமது வாத்ஸல்யேந ததௌ த்விஜா: ।
அன்யேऽநுஜீவிநஸ்தஸ்ய வ்ருக்ஷமேதம் விலோக்யதே ॥ 49

தேவநாயகனை பார்த்துச் சொல்லி (39) மறுபடி விசேஷமாய் நமஸ்கரித்து தனது இஷ்டப்படி புறப்பட்டுச் சென்றார் அப்பொழுது ஸ்ரீ ஷண்முகனும் வேட உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு (40) வேகமாய் வள்ளியின் ஸமீபம் வந்து ஓ குழந்தாய் நீ யார்? யாருடைய பெண்? உன் பெயர் என்ன? நீ எங்கு பிறந்தாய்? (41) இப்படிப்பட்ட மிக அழகுவாய்ந்த பெண்மணியான உன்னை இந்த வேடர்கள் எவ்விதம் காட்டில் தினைக்கொல்லையை ரக்ஷிப்பதற்கு அமர்த்தினார்களோ, (42) சிறந்த முகமுள்ளவளே நீ வெட்கத்தைவிட்டு உன்னுடைய பிறப்பு வழியைக் கூறுவாய். இந்த என்னை சிறிது புன்சிரிப்போடு பார்த்து சிறிது பேசு. (43) ஓ பிராணநாயகியே, நிர்ஜனமான காட்டிற்கு உசிதமான விஷயத்தை நீ அறிவாய். அம்ருதத்தால் நிரம்பிய உதடுகளை உடையவளே, காடுகளில் மிகவும் அலைந்ததால் வாடிய எனக்கு ஜலத்தை (அதராம்ருதத்தை) பானம் செய்ய விருப்பமிருக்கிறது. என்று இவ்விதமாய் தேவேசன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஓ முனிவர்களே, அவளுக்குத் தந்தையான வேடராஜன் (44-45) கொடிய உருவங்கொண்டவர்களும், வில்லை தரித்தவர்களுமான பல வேடர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவனாகி முன்னாடி மிக்க பயங்கரமான பல வாத்ய கோஷங்கள் முழங்க புறப்பட்டு வந்தான். (46) அப்பொழுதே ஸ்ரீ முருகனும், அளவற்ற வேதங்களாகிற கிளைகளை உடைய மிக ஆச்சர்யமான வேங்கை மரத்தினுடைய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு (47) வயலுக்கு ஸமீபத்தில் மிகக் குளிர்ச்சியான நிழலைச் செய்து கொண்டு நின்றார். ஓ முனிவர்களே அங்கு வந்த வேடன் பெண்ணுக்கு பற்பல கனிகளையும், (48) தேனோடு கலந்த தினை மாவையும் மிக அன்போடு கொடுத்தான். அவனுடைய மற்ற வேலைக்காரர்கள்

इतः पूर्वं नदृष्टोऽयमितिच्छेत्तुं तदाऽऽगताः । तान्निवार्य प्रधानोऽयं व्याधः पुत्रीमवेक्ष्य सः ॥ ५०
वत्सेयं क्वागतो वृक्षस्सुच्छायस्तव संगतः । इत्युक्तवन्तं जनकं नजानेऽहमिमं पितः ॥ ५१
मायेव भाति नितरामित्युवाच वरानना । माऽस्तु ते भीतिरेतस्माद्वरवृक्षात्सुशीतलात् ॥ ५२
भवत्वयं सहायस्ते कानने सुखदोऽनिशम् । इत्युक्त्वा प्रययौ व्याधो वनानि विविधानि च ॥ ५३
गते सपरिवारेऽस्मिन् जग्राह प्राक्तनुं गुहः । धनुष्पाणिर्महारूपो युवा नेत्रप्रियो वरः ॥ ५४
चाटुवाक्यानि भूयांसि जगादालिङ्गनोत्सुकः । आलिङ्गनाय तामेनामवदत्कण्ठतो द्विजाः ॥ ५५
तमेनं सा भयोद्विग्ना प्राहवाचं नतानना । अहं हीनकुलोद्भूता त्वंतु राजकुलोद्भवः ॥ ५६
प्रियंगुपालिका राजन् आवयोः कियदन्तरम् । तवेदृशमिहायुक्तं गच्छगच्छ यथागतम् ॥ ५७
यदि दृष्टः पुलिन्दैस्त्वं तदा बाधा भवेद्ध्रुवम् । इत्युक्तवत्यामेतस्यां तदानीं व्याधनायकः ॥ ५८
समागतः पुनर्व्याधैर्बहुभिस्सुमहारवैः । समादाय गुहश्शीघ्रं स्थाविरं रूपमद्भुतम् ॥ ५९

இத: பூர்வம் நத்ருஷ்டோயம் இதி சேத்தும் ததாSSகதா: |
தாந்நிவார்ய ப்ரதாநோயம் வ்யாத: புத்ரீமவேக்ஷ்ய ஸ: || 50
வத்ஸேயம் க்வாகதோ வ்ருக்ஷ: ஸுச்சாயஸ்தவ ஸங்கத: |
இத்யுக்தவந்தம் ஜநகம் நஜாநேஹமிமம் பித: || 51
மாயேவ பாதி நிதராம் இத்யுவாச வராநநா | மாஸ்துதே பீதிரேதஸ்மாத் வரவிருக்ஷாத் ஸுசீதளாத் || 52
பவத்வயம் ஸஹாயஸ்தே காநநே ஸுகதோSநிசம் |
இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ வ்யாத: வநாநி விவிதாநிச || 53
கதே ஸபரிவாரேஸ்மின் ஜக்ராஹ ப்ராக்தநும் குஹ: |
தநுஷ்பாணிர்மஹாரூப: யுவா நேத்ர ப்ரியோவர: || 54
சாடுவாக்யாநி பூயாம்ஸி ஜகாதாலிங்கநோத்ஸுக: |
ஆலிங்கநாய தாமேநாமவதத் கண்டதோ த்விஜா: || 55
தமேநம் ஸா பயோத்விக்நா ப்ராஹ வாசம் நதாநநா |
அஹம் ஹீநகுலோத்பூதா த்வந்து ராஜகுலோத்பவ: || 56
பிரயங்குபாலிகா ராஜன் ஆவயோ: கியதந்தரம் | தவேத்ருசமிஹாயுக்தம் கச்ச கச்ச யதா கதம் || 57
யதி த்ருஷ்ட: புளிந்தைஸ்த்வம் ததா பாதா பவேத்த்ருவம் |
இத்யுக்தவத்யாமேதஸ்யாம் ததாநீம் வ்யாத நாயக: || 58
ஸமாகத: புநர்வ்யாதை: பஹுபி: ஸுமஹாரவை: | ஸமாதாய குஹ: சீக்ரம் ஸ்தாவிரம் ரூபமத்புதம் || 59

இந்த மரத்தைப் பார்த்து (49) இதற்கு முன் இம்மரம் இங்கு பார்க்கப்படவில்லை. எனக்கூறி அதை வெட்ட முயற்சித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவனான வேடன், அவர்களை தடுத்து தன் பெண்ணைப் பார்த்து (50) ஓ குழந்தாய் நல்ல நிழல் உள்ள இம்மரமானது இங்கு உனக்கு எப்படி வந்து வாய்த்தது. இவ்விதம் கூறும் தந்தையை “ ஓ தந்தையே நான் இதை அறியவில்லை. (51) இது ஓர் சிறந்த மாயை போல் தோன்றுகிறது. என அழகிய முகமுடைய பெண் கூறினாள். அந்த வேடனும் “ ஓ குழந்தாய் நல்ல குளிர்ச்சியுள்ள சிறந்த இந்த மரத்திலிடமிருந்து உனக்கு பயமே வேண்டாம். (52) அது உனக்கு இக்காட்டில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்ற ஓர் துணையாக இருக்கட்டும் எனக்கூறி விட்டு பல காடுகளுக்குச் சென்றான். (53) அவன் பரிவாரங்களுடன் சென்றபின் ஸ்ரீ குஹன் முந்திய உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டார். மிக அழகு உள்ளவரும், வாலிபரும், கண்களுக்கு இன்பமானவரும், மிகச் சிறந்தவருமான ஸ்ரீ முருகன் (54) ஆலிங்கனம் செய்ய விருப்பமுற்றவராய் ஓ முனிவர்களே அவளை அணைந்து கொள்ள பல சாதுர்யமான வார்த்தைகளை மனம்விட்டுக் கூறினார். (55) அப்பொழுது அவள் பயத்தால் நடுக்கங் கொண்டவளாகி தலை குனிந்து அவரைப் பார்த்துக் கூறினாள். நானோ ஈன குலத்தில் பிறந்தவள். தாங்களோவெனில், ராஜ குலத்தில் பிறந்தவர், (56) நான் தினைத் தோட்டத்தைக் காப்பவள். உமக்கும் எனக்கும் எவ்வளவு தூரம். தங்களுக்கு இங்கு இவ்விதமான காரியம் தகுதியல்ல. வந்த வழியாய் சென்று விடும். (57) வேடர்களால் நீர் காணப்பட்டால் உமக்கு அப்பொழுது நிச்சயம் கெடுதல் நேரிடும். இவ்விதம் அவள் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் அப்பொழுது வேடராஜன் (58) மிகுந்த அட்டஹாஸங்களுடன் கூடிய வேடர்களோடு மறுபடி அங்கு வந்தான். ஸ்ரீ குஹன் சீக்கிரம் கிழத்தன்மையால் வெளுத்த எல்லா அவயவங்களை உடைய ஆச்சர்யமான கிழவர் வேஷத்தை ஏற்றுக்

जरापलितसर्वाङ्गं दण्डमालंब्य पाणिना । व्याधस्य तस्य भस्मानि ददावाशीः प्रयुज्य सः ॥ ६०
गंतव्यं कुत्र भवतः किमपेक्षितमत्र च । इति पृष्टस्तदा तेन वृद्धः प्राह वचो द्विजाः ॥ ६१
किमप्यपेक्षितं व्याध वरं मे नास्ति वस्तुषु । स्नातुं मां कुमरीतीर्थमागतं विद्धि ते गिरौ ॥ ६२
इति तस्य वचः श्रुत्वा तथेति व्याधनायकः । स्नात्वा त्वमत्र मत्पुत्र्या वस साहाय्यतां गतः ॥ ६३
इत्युक्त्वा पूर्ववत्तस्याः फलादीनि प्रदाय सः । ययौ स्वकीयैः पुरुषैर्व्याधोऽयं ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ६४
ततो वृद्धस्तु तां कन्यां क्षुत्पीडा वर्तते मम । इत्युक्त्वादाय तद्धस्तात् फलपिष्टमधून्ययम् ॥ ६५
भक्षयित्वा पिपासा मे वर्ततेऽद्येत्युवाच ताम् । इतस्तटाकस्तुमहांस्तीर्त्वा सप्तगिरीन् भवान् ॥ ६६
पीत्वा जलानि स्वादूनि पुनरागच्छतु क्षणात् । इति तस्या वचः श्रुत्वा नवेद्मि सरणीमहम् ॥ ६७
वृद्धस्ततस्त्वं साहाय्यं प्राप्य मार्गं प्रदर्शय । सा तथेति विनिर्गत्य तटाकान्तं निनाय तम् ॥ ६८
पीत्वाऽऽकण्ठं जलान्येष तत्रगत्वा सरोवरे । पुनरागत्य तां बालां तृष्णा मे जलकांक्षिणी ॥ ६९

ஜராபலித ஸர்வாங்கம் தண்டமாலம்ப்ய பாணிநா ।
வ்யாதஸ்ய தஸ்ய பஸ்மாநி ததாவாசீ: ப்ரயுஜ்யஸ: ॥ 60
கந்தவ்யம் குத்ரபவத: கிமபேக்ஷிதமத்ரச । இதிப்ருஷ்டஸ்ததா தேந வ்ருத்த: ப்ராஹ வசோத்விஜா: ॥ 61
கிமப்யபேக்ஷிதம் வ்யாத வரம் மே நாஸ்தி வஸ்துஷு ।
ஸ்நாதும்மாம் குமரீதீர்தம் ஆகதம் வித்தி தே கிரௌ ॥ 62
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ததேதி வ்யாதநாயக: ।
ஸ்நாத்வகத்வமத்ரமத்புத்ரியா: வஸ ஸாஹாய்யதாம் கத: ॥ 63
இத்யுக்த்வா பூர்வவத்தஸ்யா பலாதீநி ப்ரதாய ஸ: ।
யயௌ ஸ்வகீயை: புருஷை: வ்யாதோயம் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 64
ததோ வ்ருத்தஸ்து தாம் கன்யாம் க்ஷுத்பீடா வர்ததே மம ।
இத்யுக்த்வாதாய தத்தஸ்தாத் பலபிஷ்டமதூன்யயம் ॥ 65
பக்ஷயித்வா பிபாஸா மே வர்ததேऽத்யேத்யுவாசதாம் ।
இதஸ்தடாக: ஸுமஹான் தீர்த்வா ஸப்த கிரீன் பவான் ॥ 66
பீத்வா ஜலாநி ஸ்வாதூநி புநராகச்சது க்ஷணாத் । இதி தஸ்யா வச: ச்ருத்வா நவேத்மி ஸரணீமஹம் ॥ 67
வ்ருத்தஸ்ததஸ்த்வம் ஸாஹாய்யம் ப்ராப்ய மார்கம் ப்ரதர்சய ।
ஸா ததேதி விநிர்கத்ய தடாகாந்தம் நிநாய தம் ॥ 68
பீத்வாऽऽகண்டம் ஜலாந்யேஷ தத்ர கத்வா ஸரோவரே ।
புநராகத்ய தாம் பாலாம் த்ருஷ்ணா மே ஜலகாங்க்ஷிணி ॥ 69

கொண்டு தண்டத்தை கையால் பிடித்துக்கொண்டும், அந்த வேடனுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து விபூதியைக் கொடுத்தார். (59-60) வேடனால் ‘‘உங்களுக்கு எங்கு செல்ல வேண்டும்? இங்கு உங்களுக்குத் தேவை என்ன? எனக் கேழ்கப்பட்ட அக்கிழவர் வார்த்தையைக் கூறினார். (61) ஓ வேடனே எனக்கு யாதொரு பொருளிலும் மிக்க ஆசை இல்லை. உன் மலைமீதுள்ள குமரி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்வதற்கே இங்கு வந்தேன் என அறிவாய். (62) என்ற அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு வேடுவ அரசனும் அப்படியே குமரி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு என் பெண்ணிற்கு உதவியாக இருந்து வாரும் (63) எனக் கூறிவிட்டு முன்போலவே பெண்ணிற்கு பழம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவ்வேடன் ஓ முனிவர்களே, தன் பரிவாரங்களான மனிதர்களுடன் சென்றார். (64) பிறகு கிழவர் பெண்ணைப் பார்த்து மிகுந்த பசியாக இருக்கிறது எனக்கூறி அவள் கையிலிருந்த பழம், தினை, மாவு, தேன் முதலியவைகளை வாங்கி (65) சாப்பிட்டுவிட்டு பிறகு அவளைப் பார்த்து எனக்கு மிகுந்த தாகமாயிருக்கிறது என அவளைப் பார்த்து கூறினார். இங்கு ஓர் பெரிய குளமிருக்கிறது. தாங்கள் ஏழு மலைகளையும் கடந்து (66) சென்று அங்கு மிக சுவையுள்ள ஜலத்தைக் குடித்து திரும்ப ஓர் க்ஷணத்தில் இங்கு வந்து விடுங்கள் என்றாள். இவ்விதம் அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நான் கிழவன். வழி தெரியாது, (67) எனக்கு துணைபுரிந்து வழிகாட்டு எனக்கூறினார். அவளும் அப்படியே சரி என்று புறப்பட்டு குளம் வரை அவரை அழைத்துச் சென்றாள். (68) அவரும் அச்சிறந்த குளத்திற்குச் சென்று அதில் கழுத்து வரை ஜலத்தைக் குடித்து திரும்பி வந்து அப்பெண்ணைப் பார்த்து எனக்கு தீர்த்ததாகம் அடங்கிவிட்டது. (69) எல்லா அவயவங்

निवृत्ता वर्तते तृष्णा भवत्संभोगलक्षणा । तां निवारय सर्वांगसुन्दरे दयया मयि ॥ ७०
त्वां नतोऽस्मि सुधापूर्णमधुराधरशालिनि । अङ्गीकुरु त्वं विजने वने मां बाधते स्मरः ॥ ७१
इति तस्य वचः श्रुत्वा लवली वृद्धमीक्ष्य तम् । वृद्धस्त्वं तापसोऽथापि यत्किञ्चिद्वदसीह माम् ॥ ७२
वयोधिको नमस्कारः क्रियतेऽद्येति चोक्तवान् । अस्मदीयैर्यदि भवान् दृष्टस्त्वेतादृशस्तदा ॥ ७३
बाध्यते नितरां तत्त्वं पश्चादागच्छ संप्रति । पुरोगच्छाम्यहं शीघ्रादित्युक्त्वा प्रययौ पुरः ॥ ७४
तदानीं षण्मुखो ज्येष्ठं गजवक्त्रमचिन्तयत् । स तु गन्धद्विपाकारो महावेगेन निर्ययौ ॥ ७५
तं दृष्ट्वा गजमल्लं सा भीतभीता महाजवात् । आगत्य वृद्धमालिंग्य त्वदुक्तं तच्छृणोम्यहम् ॥ ७६
रक्ष रक्ष गजात्तस्मात् शरणागतवत्सलः । इति तस्या वचः श्रुत्वा प्रणम्य गणनायकम् ॥ ७७
तुष्टाव परया भक्त्या षण्मुखो वृद्धवेषवान् । उपसंहृत्य तद्रूपं विघ्नेशोऽन्तर्दधे द्विजाः ॥ ७८
ततस्तु तां महारामे रम्ये तस्मिन् रराम सः । केशसंयमनं कृत्वा दष्ट्वा दन्तच्छदं रदैः ॥ ७९

நிவ்ருத்தா வர்ததே த்ருஷ்ணு பவத்ஸம்போகலக்ஷணு। தாந்நிவாரய ஸர்வாங்க ஸுந்தரே தயயா மயி ||
த்வாம் நதோஸ்மி ஸுதா பூர்ணமதுராதரசாலிநி। அங்கீகுருத்வம் விஜநே வநே மாம் பாததே ஸ்மர: || 71

இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா லவலீவ்ருத்த மீக்ஷ்யதம் ।
வ்ருத்தஸ்த்வம் தாபஸோऽதாபி யத்கிஞ்சித் வதஸீஹமாம் || 72
வயோதிகோ நமஸ்கார: க்ரியதேऽத்யேதி சோக்தவான் ।
அஸ்மதீயைர் யதிபவான் த்ருஷ்டஸ்த்வேதாத்ருசஸ்ததா || 73
பாத்யதே நிதராம் தத்த்வம் பச்சாதாகச்ச ஸம்ப்ரதி ।
புரோகச்சாம்யஹம் சீக்ராத் இத்யுக்த்வா ப்ரயயௌ புர: || 74

ததாநீம் ஷண்முகோ ஜ்யேஷ்டம் கஜவக்த்ரமசிந்தயத்। ஸது கந்த த்விபாகார: மஹாவேகேந நிர்யயௌ

தம் த்ருஷ்ட்வா கஜமல்லம்ஸா பீத பீதா மஹாஜவாத் ।
ஆகத்ய விருத்தமாலிங்க்ய த்வதுக்தம் தச்ருணோம்யஹம் || 76

ரக்ஷ ரக்ஷ கஜாத்தஸ்மாத் சரணுகத வத்ஸல। இதி தஸ்யா வச: சுருத்வா ப்ரணம்ய கணநாயகம் || 77

துஷ்டாவ பரயாபக்த்யா ஷண்முகோ வ்ருத்தவேஷவான் ।
உபஸம்ஹ்ருத்ய தத்ரூபம் விக்னேசோऽந்தர்ததே த்விஜா: || 78
ததஸ்து தாம் மஹாராமே ரம்யே தஸ்மின்ரராமஸ: ।
கேசஸம்யமனம் க்ருத்வா தஷ்ட்வா தந்தச்சதம் ரதை: || 79

களிலும் அழகுவாய்ந்தவளே, உன் சம்போகத்தை நாடிய தாகம் என்னை பாதிக்கின்றது. ஆகையால் நீ என்மீது கருணைகூர்ந்து என் தாகத்தை தீர்த்துவைக்க வேண்டும் (70) அம்ருதம் நிரம்பிய மதுரமான உதடுகளைக்கொண்ட ஓ சுந்தரி, உன்னை வணங்குகிறேன். என்னை மன்மதன் பீடிக்கின்றபடியால் ஜனசஞ்சாரமற்ற இக்காட்டில் என்னை அங்கீகரிக்கவேணும். (71) இவ்வாறு அவரது வார்த்தையைக் கேட்ட வள்ளியானவள் கிழவரைப் பார்த்து நீரோ கிழவர், அதிலும் முனிவர். இப்படியிருக்க இங்கு என்னை ஏதேதோ சொல்லுகிறீர். (72) வயது முதிர்ந்த நீர் என்னை நமஸ்கரிப்பதாக கூறுகிறீர். இப்படிப்பட்ட நீர் என்னைச் சேர்ந்த பந்துக்களால் பார்க்கப்பட்டால் (73) நீர் மிகவும் துன்புறுத்தப் படுவீர். ஆகையால் நான் இப்பொழுது சீக்கிரம் முன்பு செல்லுகிறேன். தாங்கள் பின்பு வாரும், எனக் கூறிவிட்டு முன்னதாக புறப்பட்டாள். (74) அந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ ஷண்முகர் தன் தமையனாகிய யானைமுகமுடையானை நினைத்தார். (கல்யாணத்திற்கு முதலில் விக்னேச்வர பூஜை செய்தார் என்பது கருத்து) அந்த கணபதியும் யானை மதங்கொண்ட யானை உருவம் கொண்டவராகி வெகுவேகமாய் அங்கு வந்தார். (75) அப்பெண்மணியவள் சிறந்த அந்த யானையைக் கண்டு மிக பயந்தவளாகி மிக வேகமாய் ஓடிவந்து அக்கிழவரைக் கட்டிக்கொண்டு நான் தாங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்கிறேன். (76) சரணமடைந்தவரிடம் அன்புகொண்டவரே என்னை இந்த யானையினிடமிருந்து காப்பாற்றும் காப்பாற்றும் எனக் கூறினாள். இவ்வாறு அவளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கிழவுருவம் கொண்ட ஷண்முகன் ஸ்ரீ கணபதியை நமஸ்கரித்து மிக்க பக்தியுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்தார். ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது விநாயகரும் அந்த உருவத்தை விட்டு மறைந்தார். (77-78) அதன் பிறகோவெனில் ஸ்ரீ முருகன் மிக அழகான அக்காட்டில் வள்ளியின் கூந்தலைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அவள் உதட்டை பற்களால்

स्वरूपं दर्शयामास संभोगानंतरं द्विजाः । तं दृष्ट्वा षण्मुखं भीता प्रीत्या परमया युता ॥ ८०
प्रणम्याञ्जलिहस्तासाप्रागेव तवसुन्दरम् । वपुरेतादृशं देव न प्रदर्शितवानसि ॥ ८१
प्रतारणं कृतं तूष्णीमहो लीला तवेदृशी । इत्यादि वचनं चोक्त्वा तुष्टाव वल्लीगुहम् ॥ ८२
ततस्तामाह देवेशो मन्दस्मितमुखांबुजः । विष्णोस्त्वं तनया पूर्वं तपः कृतवती महत् ॥ ८३
तपसा तेन सन्तुष्टः परां प्रीतिमवाप्यते । त्वयि स्नेहरसाधिक्यादेवं संयुक्तवानहम् ॥ ८४
तत्त्वं प्रियङ्गुकेदारे पुरा गच्छ ममाधुना । आगमिष्यामि तत्रापि महाभागे जवादहम् ॥ ८५
इति गुहवचनं निशम्य वल्ली तदुपरि सन्निहितात्ममानसेयम् ।
विहितवरनमस्क्रियागुहस्य द्रुतमपि पूर्वमवापतःस्थलं सा ॥ ८६

इति श्री स्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे तृतीयोऽध्यायः ॥

ஸ்வரூபம் தர்சயாமாஸ ஸம்போகாநந்தரம் த்விஜா: ।
தம் த்ருஷ்ட்வா ஷண்முகம் பீதா ப்ரீத்யா பரமயா யுதா ॥ 80
ப்ரணம்யாஞ்சலிஹஸ்தாஸா ப்ராகேவ தவ ஸுந்தரம் । வபுரேதாத்ருசம் தேவ நப்ரதர்சிதவாநஸி ॥ 81
ப்ரதாரணம் க்ருதம் தூஷ்ணீம் அஹோ லீலா தவேத்ருசீ ।
இத்யாதி வசனம் சோக்த்வா துஷ்டாவ லவலீகுஹம் ॥ 82
ததஸ்தாமாஹதேவேச: மந்தஸ்மித முகாம்புஜ: । விஷ்ணோஸ்த்வம் தநயா பூர்வம் தப: க்ருதவதீமஹத் ॥
தபஸா தேந ஸந்துஷ்ட: பராம் ப்ரீதிமவாப்யதே ।
த்வயி ஸ்நேஹ ரஸாதிக்யா தேவம் ஸம்யுக்தவாநஹம் ॥ 84
தத்த்வம் ப்ரியங்கு கேதாரே புரோகச்ச மமாதுநா । ஆகமிஷ்யாமி தத்ராபி மஹாபாகே ஜவாதஹம் ॥ 85
இதி குஹவசனம் நிசம்யவல்லீ ததுபரி ஸன்னிஹிதாத்ம மானஸேயம் ।
விஹிதவரநமஸ்கிரியா குஹஸ்ய த்ருதமபி பூர்வமவாபதத்ஸ்தலம்ஸா ॥ 86

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தேவகாண்டே த்ருதீயோத்யாய:

கடித்து அவளோடு ரமித்தார். (79) ஓ முனிவர்களே, அவ்வாறு அவளுடன் ரமித்து பிறகு அவர் தனது நிஜ உருவத்தைக் காட்டினார். வள்ளியும் அவரைப் பார்த்து பயமடைந்தவளாகி மிக அன்போடு அவரை நமஸ்கரித்து (80) அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஓ தேவ தாங்கள் முன்னமேயே இப்படிப்பட்ட அழகிய உருவத்தை எனக்கு காட்டாமல் (81) இவ்வாறு வஞ்சகம் செய்துவிட்டீர். தங்களுடைய திருவிளையாடல் இப்படிப்பட்ட மஹிமை வாய்ந்தது. இவ்விதமான பல வார்த்தைகளைக் கூறி வள்ளியானவள் ஸ்ரீ முருகனை ஸ்தோத்ரம் செய்தாள். (82) பிறகு தேவநாதனும் மந்தஹாஸ முகத்தோடு வள்ளியைப் பார்த்துக் கூறினார் நீ முன்பு விஷ்ணுவின் பெண்ணாயிருக்கையில் மிகுந்த தவம் புரிந்தாய் (83) அந்த தவத்தினால் நான் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து உன்மீது மிகுந்த அன்புகொண்டு உன்னிடத்தில் உள்ள சினேகரசத்தின் மிகுதியால் இவ்விதம் சேர்ந்தோம். (84) ஆகையால் நீ இப்பொழுது எனக்கு முன் தினைப்புலத்திற்குச் சென்றுவிடு. மஹாபாக்யவதியே, நானும் அங்கு பிறகு வருகிறேன். (85) எனக் கூறினார். இவ்வாறு கூறிய ஸ்ரீ முருகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வள்ளி முருகனுக்கு சிறந்த வந்தனங்களை செய்து அவரிடத்தில் செலுத்திய மனதுடையவளாகி அந்த தினைப்புலத்திற்கு முன்னதாகச் சென்றாள். (86).

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ चतुर्थोऽध्याय: ॥

श्रीवल्ल्या: स्कन्दपरिज्ञानवर्णनम् ॥

ततस्तु तत्सखी काचित् प्रियङ्गुव्रीहिपालिनी । पप्रच्छ क्वगता कालमियन्तमिति तां द्विजाः ॥ १
तामाहेयं तटाकेऽस्मिन् स्नात्वा भूयस्समागता । क्ववर्तते तटाकोऽयमधरस्य विशुद्धिदः ॥ २
सुरक्ते लोचने रम्ये केशास्स्रंसन्तिसर्वतः । प्रवर्तन्ते मुखे स्वेदबिन्दवोऽपि मनोहराः ॥ ३
तवेत्युक्तवतीं ज्ञात्वा शंकमानां निजक्रियाम् । आरोपयसि निन्दां त्वं सखि हे मयि संप्रति ॥ ४
एवमन्योन्यमनयोर्वदत्योरुत्तरोत्तरम् । समागतस्तत्र गुहो धृतकार्मुकशस्त्रवान् ॥ ५
कृत्वा खेटमतिश्रान्त इव ते वाचमुक्तवान् । युवां बाले गजश्रेष्ठं किं ददर्शथुरुन्नतम् ॥ ६
मच्छराविद्धसर्वाङ्गं पलायनमिहाश्रितम् । इति वाचं निशम्यास्य सखीचापि जगादतम् ॥ ७
त्वद्वीर्यं तव तुल्यस्य भटस्य वद मा च नौ । इत्युक्त्वा चिन्तयामास मनस्येषा द्विजोत्तमाः ॥ ८
उभयोरनयोर्दृष्टी ख्यातोस्याश्चर्यमार्गणम् । गजादीनां तथा तस्याः प्रियंगुव्रीहिरक्षिताम् ॥ ९

॥ சதுர்த்தோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ வள்ளி, ஸ்ரீ ஸ்கந்தனை அறிந்துகொள்வதை வர்ணித்தல்.

ததஸ்து தத்ஸகீ காசித் ப்ரியங்கு வ்ரீஹிபாலினீ । பப்ரச்ச க்வகதாகாலம் இயந்தமிதி தாம் த்விஜா: ॥ 1
தாமாஹேயம் தடாகேஸ்மின் ஸ்நாத்வா பூய: ஸமாகதா ।
க்வவர்த்ததே தடாகோயம் அதரஸ்ய விசுத்தித: ॥ 2
ஸுரக்தே லோசநே ரம்யே கேசா: ஸ்ரம் ஸந்திஸர்வத: ।
ப்ரவர்தந்தே முகே ஸ்வேத பிந்தவோபி மநோஹரா: ॥ 3
தவேத்யுக்தவதீம் ஜ்ஞாத்வா சங்கமாநாம் நிஜக்ரியாம் ।
ஆரோபயஸி நிந்தாம் த்வம் ஸகி ஹே மயி ஸம்ப்ரதி ॥ 4
ஏவமன்யோன்ய மநயோ: வதத்யோ ருத்தரோத்தரம் । ஸமாகதஸ்தத்ர குஹ: த்ருதகார்முகசஸ்த்ரவான் 5
க்ருத்வாகேடமதிச்ராந்த இவதே வாசமுக்தவான் । யுவாம்பாலே கஜச்ரேஷ்டம் கிம்ததர்சதுருன்னதம் ॥ 6
மச்சராவித்த ஸர்வாங்கம் பலாயநமிஹாச்ரிதம் । இதி வாசம் நிசம்யாஸ்ய ஸகீ சாபி ஜகாத தம் ॥ 7
த்வத்வீர்யம் தவதுல்யஸ்ய படஸ்ய வத மா ச நௌ ।
இத்யுக்த்வா சிந்தயாமாஸ மனஸ்யேஷா த்விஜோத்தமா: ॥ 8
உபயோரநயோர்த்ருஷ்டீ க்யாதோஸ்யாச்சர்யமார்கணம் ।
கஜாதீநாம் ததா தஸ்யா: ப்ரியங்கு வ்ரீஹி ரக்ஷிதாம் ॥ 9

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓ முனிவர்களே, அவள் அங்கு சென்றபின் தினை தான்யத்தை காப்பவளான ஒரு தோழியானவள் வள்ளியைப் பார்த்து இவ்வளவு நேரம் எங்கு போனாய் எனக் கேட்டாள். (1) வள்ளியானவள் அவளைப் பார்த்து நான் இக்குளத்தில் ஸ்னானம் செய்து திரும்பி வந்தேன் என்றாள். உன்னுடைய உதட்டை பரிசுத்தமாக்கும் அக்குளம் எங்கு இருக்கிறது என தோழி வினவினாள் (2) உனது அழகிய கண்கள் இரண்டும் சிவந்திருக்கின்றன. கேசங்கள் நான்கு பக்கத்திலும் சிதறிக் கிடக்கின்றன உனது முகத்தில் மிக அழகான வேர்வைத் திவலைகள் உண்டாயிருக்கின்றன என்று தான் செய்திருக்கும் கார்யத்தைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டுக் கேட்டதை வள்ளி அறிந்து ஓ ஸகியே, நீ இப்பொழுது என்மீது என்ன தோஷம் கல்பிக்கின்றாய். (3-4) என இவ்விதமாய் அவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் மேன்மேலும், வாக்குவாதம் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, ஸ்ரீ முருகன் வில்லையும், அம்புகளையும் கையில் எடுத்து வேட்டையாடி மிகவும் களைப்புற்றவர் போல் அங்கு வந்து அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ பெண்களே, எனது பாணங்களால் உடல் முழுவதும் அடிபட்டு இங்கு ஓடிவந்த மிக்க உன்னதமான ஓர் சிறந்த யானையை நீங்கள் பார்த்தீர்களா? என்று அவர் கூறிய வார்த்தையைக்கேட்ட தோழி அவரைப் பார்த்து கூறுகின்றாள். (5-7) ஓ கிழவரே, உமது பராக்ரமத்தை உம்மைப் போன்ற சூரரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்ளும். எங்களிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று சொல்லி, ஓ முனிவர்களே, அவள் மனதில் இவ்விதம் நினைத் தாள். (8) "இவ்விருவர்களுடைய கண்களே இவன் யானை முதலியவற்றை ஆச்சர்யமாய் தேடுவதை யும், அவ்வாறே இவள் தினை தான்யத்தைக் காற்பதையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. (9) இவள்

एनं सा वीक्षते तामप्ययमन्वीक्षतेतराम् । इत्यसंदिह्य तावेतौ लवली षण्मुखौ सखी ॥ १०
स्वकेदारे गता वेगान्मन्युनाच समन्युना । अनुसृत्याशु तां देवः प्राप्यैनां ब्राह्मणोत्तमाः ॥ ११
मास्तु कोपो वरारोहे युवयोर्यदपेक्षितम् । तत्प्रयच्छामि शीघ्रेण दयां कुरु वरानने ॥ १२
समाकर्ण्य वचस्तस्य राजानो व्याधकन्यकाम् । वांछन्ति वा भवानेनां कथमिच्छति बालिकाम् ॥ १३
इयं विष्णोर्वरालब्धममृतं स्त्रीषु चोत्तमा । तपोमहिम्ना व्याधस्य बभूव तनुजा ननु ॥ १४
मया नियोजयस्येनां परेद्युस्सुन्दरे यदि । पटे (पठे) लिखित्वा तां बालां भद्रां पश्याम्यसंशयम् ॥
इति तस्य वचः श्रुत्वा सखी प्राह गिरं तदा । न युक्तमीदृशं तेऽद्य वचनं मानिनां वर ॥ १६
आनयिष्यामि तां शीघ्राद्वृक्षारामे मनोरमे । तिष्ठ तत्र यदि व्याधैरीदृशो वीक्षितस्तदा ॥ १७
परिपीडा भवेत्तस्त्वं सावधानेन तिष्ठ भो । इत्युक्त्वाऽभ्याशमागत्य लवल्या सा सखीक्षणात् ॥ १८
प्रणम्य वांछां तस्यैवं उक्त्वा तस्यै विशेषितः । आनीय वृक्षारामेऽस्मिन् कुत्रचित् स्थाप्यसुंदरीम् ॥ १९

ஏநம் ஸா வீக்ஷதே தாமப்யயமன்வீக்ஷதே தராம் ।
இத்ய ஸந்திஹ்ய தாவேதௌ லவலீஷண்முகௌ ஸகீ ॥ 10
ஸ்வகேதாரே கதாவேகாத் மன்யுநாச ஸமன்யுநா ।
அநுஸ்ருத்யாசு தாம்தேவ: ப்ராப்யைநாம் ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 11
மாஸ்து கோபோ வராரோஹே யுவயோர்யதபேக்ஷிதம் । தத்ப்ரயச்சாமி சீக்ரேண தயாம் குரு வராநநே ॥
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்ய ராஜாநோ வ்யாத கன்யகாம் ।
வாஞ்சந்திவா பவாநேநாம் கதமிச்சதி பாலிகாம் ॥ 13
இயம் விஷ்ணோர்வரால்லப்தம் அம்ருதம் ஸ்த்ரீஷு சோத்தமா ।
தபோ மஹிம்நா வ்யாதஸ்ய பபூவ தநுஜா நநு ॥ 14
மயா நியோஜயஸ்யேநாம் பரேத்யு: ஸுந்தரே யதி ।
படே லிகித்வா தாம் பாலாம் பத்ராம் பச்யாம்யஸம்சயம் ॥ 15
இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா ஸகீப்ராஹ கிரம் ததா । நயுக்த மீத்ருசம் தேத்ய வசநம் மாநிநாம் வர ॥ 16
ஆநயிஷ்யாமி தாம் சீக்ராத் வ்ருக்ஷாராமே மநோரமே ।
திஷ்ட தத்ர யதி வ்யாதை: ஈத்ருசோ வீக்ஷிதஸ்ததா ॥ 17
பரிபீடா பவேத்தத்வம் ஸாவதாநேந திஷ்டபோ ।
இத்யுக்த்வாப்யாசமாகத்ய லவல்யா: ஸா ஸகீ க்ஷணாத் ॥ 18
ப்ரணம்ய வாஞ்சாம் தஸ்யைவம் உக்த்வா தஸ்யை விசேஷித: ।
ஆநீய வ்ருக்ஷாராமேऽஸ்மின் குத்ர சித் ஸ்தாப்ய ஸுந்தரீம் ॥ 19

அவனைப் பார்க்கின்றாள். அவனும் இவளைப் பார்க்கின்றான். என்று அத்தோழி வள்ளியையும் முருகனையும் பற்றி சிறிதும் சந்தேஹிக்காமல் நிச்சயித்து, (10) மிகக் கோபத்துடன் தன் வயலுக்கு விரைந்து ஓடினாள். ஓ முனிவர்களே, ஸ்ரீ தேவேசனும் அவளைத் தொடர்ந்து வேகமாய்ச் சென்று (11) ஓ சிறந்த பெண்ணே, நீ கோபம் கொள்ள வேண்டாம் ஓ சிறந்த முகமுடையவளே, உங்கள் இருவருக்கும், தேவையானதைக் கொடுக்கின்றேன். ஆகையால் நீ சீக்கிரமாய் கருணை செய்யவேண்டும். (12) என்று சொல்ல அத்தோழியும் அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ பெரியவரே அரசர்கள் வேடப் பெண்ணை விரும்புவதுண்டா, நீர் இப்பெண்ணை எவ்வாறு விரும்புகின்றீர். (13) இச்சிறந்த பெண்ணானவள் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் வரத்தினால் கிடைக்கப்பெற்ற தேவாம்ருதமாவாள். இவள் வேடனுடைய தவத்தின் மஹிமையால் அவனுக்குப் பெண்ணாய்த் தோன்றினாள். எனக் கூறினாள். (14) அதற்கு ஸ்ரீ பகவான் ஓ அழகியவளே நீ இப்பெண்ணை என்னோடு சேர்த்து வைத்தால், மங்களம் பொருந்திய அப்பெண்ணை நாளைக்கு நான் ஸந்தேஹமின்றி சித்திரத்தில் எழுதிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். (15) என்றார். அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட தோழியானவள், ஓ பெருமைமிக்கவரே, இவ்விதமான வார்த்தையைத் தாங்கள் கூறுவது சரியில்லை. (16) ஆயினும் நான் அவளை மிக அழகிய அச்சோலைக்கு அழைத்து வருகிறேன். நீர் அங்கு சென்று இரும். ஆனால் அது சமயம் வேடர்களால் நீர் இவ்விதமாய் காணப்படுவீரானால் (17) மிக்க துன்பம் நேரிடும். ஆகவே நீர் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். என்று சொல்லி ஓர் க்ஷண நேரத்திற்குள் வள்ளியிடம் வந்து, (18) நமஸ்கரித்து அவர் அவளிடம் கொண்டிருக்கும் விசேஷமான அன்பைச் சொல்லி அவ்வழகிய பெண்ணை அச்சோலையின் ஓரிடத்தில்

स्वयं पुष्पापहारस्य व्याजेनान्यत्र निर्गता । ततस्समागतो वीक्ष्य तामेनां लवलीं गुहः ॥ २०
द्रुतमुत्थाय सा तस्मै प्रणनाम स्मरातुरा । तां समालिंग्य देवेशस्संपीड्यस्तनकुड्मळे ॥ २१
दष्ट्वाऽधरं कृतनखक्षतरेखो रराम ताम् । ततस्समागता पुष्पाण्याहृत्यैतत् सखी क्षणात् ॥ २२
आबध्य चिकुरेष्वस्याः कुसुमानि बहूनि सा । आहूय तां पुनः क्षेत्रं प्रियंगूत्रक्षितुं ययौ ॥ २३
तत्र सा लवली तस्थे संयोगष्षण्मुखस्यमे । कदा भवेदितितरां विरहाकुलितान्तरा ॥ २४
अथ व्याधास्समागत्य सुपकेषु (सुपक्षेषु) प्रियंगुषु । निन्यिरे लवलीं बालां गेहं परमशोभनाम् ॥ २५
तत्सखी स्वगृहं प्राप साप्यनंतरमुज्वला । पक्षिणां तत्र यातानां वृक्षाणां गिरिणामहो ॥ २६
मृगाणामपि चान्येषा मुक्त्वोक्त्वा गमनं द्विजाः । स्मृत्वातु लवली देवं मदनेन निपीडिता ॥ २७
विहाय कन्दुकक्रीडामन्यामपि शिशुक्रियाम् । मुमूर्छकामवशगा भृशमुद्विग्नमानसा ॥ २८
ततो मातृमुखास्तस्याः परिवृत्य समन्ततः । आशंक्यावेशमेतस्या निवृत्यै कुलदैवतम् ॥ २९

ஸ்வயம் புஷ்பாபஹாரஸ்ய வ்யாஜேநான்யத்ர நிர்கதா |
ததஃ ஸமாகதோ வீக்ஷ்ய தாமேநாம் லவலீம் குஹ: || 20
த்ருதமுத்தாய ஸா தஸ்மை ப்ரணநாம ஸ்மராதுரா |
தாம் ஸமாலிங்க்ய தேவேச: ஸம்பீட்ய ஸ்தந குட்மலே || 21
தஷ்ட்வாதரம் க்ருத நக க்ஷதரேகோ ரராம தாம் |
ததஸ்ஸமாகதா புஷ்பாண்யாஹ்ருத்யைதத் ஸகிக்ஷணாத் || 22
ஆபத்ய சிகுரேஷ்வஸ்யா: குஸுமாநி பஹூநிஸா |
ஆஹூயதாம் புந: க்ஷேத்ரம் ப்ரியங்கூன் ரக்ஷிதும் யயௌ || 23
தத்ர ஸா லவலீதஸ்தே ஸம்யோகஃ ஷண்முகஸ்யமே | கதா பவேதிதி தராம் விரஹாகுலிதாந்தரா || 24
அத வ்யாதா: ஸமாகத்ய ஸுபக்வேஷு (ஸுபக்ஷேஷு) ப்ரியங்குஷு |
நின்யிரே லவலீம் பாலாம் கேஹம் பரம சோபநாம் || 25
தத்ஸகீ ஸ்வ க்ருஹம் ப்ராப ஸாப்யநந்தர முஜ்வலா |
பக்ஷிணாம் தத்ர யாதாநாம் வ்ருக்ஷாணாம் கிரிணாமஹோ || 26
ம்ருகாணாமபி சான்யேஷாம் உக்த்வோக்த்வா கமனம் த்விஜா: |
ஸ்ம்ருத்வாது லவலீ தேவம் மதநேந நிபீடிதா || 27
விஹாய கந்துக க்ரீடாம் அன்யாமபி சிசுக்ரியாம் | முமூர்ச்ச காம வசகா ப்ருச முத்விக்னமாநஸா || 28
ததோ மாத்ரு முகாஸ்தஸ்யா: பரிவ்ருத்ய ஸமந்தத: |
ஆசங்க்யாவேச மேதஸ்யா நிவ்ருத்யை குலதைவதம் || 29

இருக்கச் செய்து, (19) தான் புஷ்பங்களை எடுக்கும் வியாஜமாய் வேறிடம் சென்று விட்டாள். பிறகு ஸ்ரீ முருகன் அங்கு அவ்வள்ளியைப் பார்த்தார். (20) அவள் வேகமாய் எழுந்து காமவிகாரம் கொண்டவளாகி அவரை நமஸ்கரித்தாள். தேவேசனும் அவளை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, மொட்டுக்கள் போன்ற ஸ்தனங்களை பிடித்து (21) நகங்களால் காயமேற்படச் செய்து, உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு அவளுடன் ரமித்தார். பிறகு அத்தோழியும் புஷ்பங்களை பறித்துக் கொண்டு க்ஷணத்தில் அங்கு வந்து (22) அவள் கேசங்களில் மலர்களைச் சூட்டி அவளை திரும்பவும் அழைத்துக் கொண்டு தினை காற்பதற்காக வயலுக்குச் சென்றாள். (23) ஸ்ரீ வள்ளியும், நமக்கு இனி எப்பொழுது ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்படுமோ? என்று மிகுந்த தாபத்தினால் கலங்கிய மனங் கொண்டவளானாள் (24) பிறகு தினைகள் முற்றிப்போனவுடன், வேடர்கள் வந்து மிக்க மங்களம் பொருந்திய வள்ளியை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். (25) அவளது தோழியும் வீடு சென்று விட்டாள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, அதன் பிறகு ப்ரகாசிக்கும் அவ்வள்ளி போகும் பொழுது அங்குள்ள பறவைகள், மரங்கள், மலைகள், மற்ற மிருகங்கள், இவற்றிற் கெல்லாம் தான் பிரிந்து செல்வதைப்பற்றித் தெரிவித்துக் கொண்டு வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள். பிறகு அவ்வள்ளி மன்மதனால் பிடிக்கப்பட்டு ஸ்ரீ முருகனை நினைத்துக் கொண்டே (26-27) பந்தடித்தலையும், சிறுவர்களுக்குரிய மற்றொரு லீலையையும், விட்டு காமவசப்பட்டு மிகவும் மனக் கவலையுற்று மூர்ச்சையடைந்தாள். (28) பிறகு வள்ளியை தாய் முதலியவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு, இவளுக்கு ஏதோ ஆவேசம் பிடித்திருப்பதாய் ஆலோசித்து அதை போக்குவதற்காக குலதெய்வமான (29)

गुहं महोपचारेण नैवेद्यैरप्यतोषयन् । ततो धात्रीं समाविश्य गुहस्यामिततेजसः ॥ ३०
संयोगोऽभवदाहैवमावेशो ब्राह्मणोत्तमाः । श्रुत्वेयं गुहनामानि समुत्तस्थे जवेन सा ॥ ३१
एवं बहुप्रकारेण तस्थे विरहविह्वला । ततो व्याधाः प्रियंगूंस्तानलुनन् पक्वतां गतान् ॥ ३२
संप्राप्य षण्मुखस्तत्र तामदृष्ट्वा निजप्रियाम् । इतस्ततश्च वीक्ष्यैनां विरहेण समन्वितः ॥ ३३
पप्रच्छ पर्वतान् वृक्षान् काननानि मृगानपि । वापीकूपतटाकादीन् क्वगता प्राणनायिका ॥ ३४
इति पृष्ट्वा रसेनायं सायाह्नेऽस्तंगते रवौ । गृहपृष्ठप्रदेशेऽस्या गत्वा रात्रावुमासुतः ॥ ३५
निर्यास्यति कदा रम्या संवीक्ष्यात्र स्थितो द्विजाः । तदा समागता तस्यास्सखी सा वीक्ष्य षण्मुखम् ॥ ३६
न लभ्यतेऽवकाशोऽत्र संयोगाय तवाधुना । न युक्तः खलु संयोगो गेहेऽस्मिन्बालयासह ॥ ३७
तदन्यत्रानयित्वैनां गच्छेत्युक्त्वा स्वयंसखी । समेत्य तत्समीपं सा स्वपतीं मातरं तथा ॥ ३८
पितॄनन्यानाप्तनिद्रान्विज्ञायैषा क्षणेनताम् । निरर्गळं कवाटंच कृत्वैनां गुहसन्निधिम् ॥ ३९

குஹம் மஹோபசாரேண நைவேத்யைரப்யதோஷயன் |
ததோ தாத்ரீம் ஸமாவிச்ய குஹஸ்யாமித தேஜஸ: || 30
ஸம்யோகோபவதாஹைவம் ஆவேசோ ப்ராம்மணோத்தமா: |
ச்ருத்வேயம் குஹநாமாநி ஸமுத்தஸ்தே ஜவேந ஸா || 31
ஏவம் பஹுப்ரகாரேண தஸ்தே விரஹ விஹ்வலா |
ததோவ்யாதா: ப்ரியங்கூம்ஸ்தான் அலுனன் பக்வதாம் கதான் || 32
ஸம்ப்ராப்ய ஷண்முகஸ்தத்ர தாமத்ருஷ்ட்வா நிஜப்ரியாம் |
இதஸ்ததச்ச வீக்ஷ்யைநாம் விரஹேண ஸமந்வித: || 33
பப்ரச்ச பர்வதான் வ்ருக்ஷான் காநநாநி ம்ருகாநபி | வாபீகூபதடாகாதீன் க்வ கதா ப்ராணநாயிகா || 34
இதி ப்ருஷ்ட்வா ரஸேநாயம் ஸாயான்ஹேஸ்தம்கதே ரவௌ |
க்ருஹ ப்ருஷ்ட ப்ரதேசேஸ்யா கத்வா ராத்ராவுமாஸுத: || 35
நிர்யாஸ்யதி கதா ரம்யா ஸம்வீக்ஷ்யாத்ர ஸ்திதோ த்விஜா: |
ததா ஸமாகதா தஸ்யா: ஸகீ ஸா வீக்ஷ்ய ஷண்முகம் || 36
ந லப்யதேऽவகாசோத்ர ஸம்யோகாய தவாதுநா |
நயுக்த: கலு ஸம்யோகோ கேஹேஸ்மின் பாலயா ஸஹ || 37
ததந்யத்ராநயித்வைநாம் கச்சேத்யுக்த்வா ஸ்வயம் ஸகீ |
ஸமேத்ய தத்ஸமீபம்ஸா ஸ்வபதீம் மாதரம்ததா || 38
பித்ருநன்யாநாப்தநித்ரான் விக்ஞாயைஷா க்ஷணேந தாம் |
நிரர்களம் கவாடஞ்ச க்ருத்வைநாம் குஹஸன்னிதிம் || 39

ஸ்ரீ முருகனை மிகுந்த உபசாரங்களுடன் நைவேத்யம் முதலியவைகளால் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்கள். ஓ முனிவர்களே, அதன் பிறகு அவளுடைய வளர்ப்புத்தாயின் மீது ஆவேசம் வந்து, மிக்க பராக்ரமம் கொண்ட ஸ்ரீ முருகனுடைய ஸம்பந்தம் இவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது என்று கூறினாள். ஸ்ரீ குஹனின் பேரைக்கேட்ட உடன் வள்ளி திடுக்கிட்டு வேகமாய் எழுந்தாள். (30-31) அவள் இவ்வாறு பலவாறும் விரஹதாபத்தால் பரவசப்பட்டிருந்தாள். பிறகு வேடர்கள் பழுத்த அந்த தினைகளையும் அறுத்து முடித்தார்கள். (32) பிறகு ஸ்ரீ ஷண்முகன் அங்கு வந்து தன் பிரியையான அவ்வள்ளியைக் காணுமல் இங்குமங்கும் பார்த்து விரஹதாபங் கொண்டார். (33) அங்குள்ள மலைகள், மரங்கள், காடுகள், மிருகங்கள், ஓடைகள், கிணறுகள், குளங்கள் முதலியவைகளை எல்லாம் என் பிராணநாயகி எங்கு சென்றுள்? எனக் கேட்டு பயனில்லாமல் போகவே மாலையில் சூர்யன் அஸ்தமனம் ஆனதும், ராத்ரியில் பார்வதியின் புத்திரனை ஸ்ரீ முருகன் அவ்வள்ளியின் வீட்டு பின்புறத்திற்குச் சென்று (34-35) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, அவ்வழகி எப்பொழுது இங்கு வருவாள்? என்று காத்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது வள்ளியின் தோழி அங்கு வந்து முருகனைக் கண்டு (36) ஓ அய்யா, நீர் அவளோடு இங்கு சேருவதற்கு ஸமயம் கிடைக்காது, ஏனென்றுல் அப்பெண்ணுடன் இவ்விட்டிலேயே சேருவது உசிதமில்லை, (37) ஆகையால் அவளை வேறு எங்கேயாவது அழைத்துப் போய்விடும். என்று சொல்லி தோழி வீட்டிற்குள் அவளிடம் வந்து, தாய் தந்தை முதலிய மற்ற எல்லோரும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து ஓர் க்ஷணத்திற்குள் அவளை அழைத்துச் சென்று கதவைத் திறந்துகொண்டு ஸ்ரீ முருகனிடம் (38-39) சேர்ப்பித்து, ஓ பிராம்

प्रापयित्वा सखीस्कन्दं प्राहवाचं द्विजोत्तमाः । दृष्टो यदि भवान्व्याधैः परिपीड्यो (कुरुरेखी) भविष्यति ॥
संरक्ष्यैनां तदन्यत्र गच्छेत्युक्त्वाकरौ तदा । लवल्याः करयोस्तस्य गुहस्य परमात्मनः ॥ ४
अर्पयित्वा गुहेनेयं सन्तुष्टेनांतरात्मना । कृतनानोपचाराशु प्रणम्य लवलीमपि ॥ ४२
परिरभ्य स्वयं गेहं प्रापानुमतिमाप्यसा । वल्ली गुहं प्रणम्याथ घने तमसि साहसात् ॥ ४३
कथमभ्यागतस्त्वत्र रक्षितुं मां कृपावशात् । इत्युवाच ततस्स्नेहाच्चारुवाक्यैर्मनोहरैः ॥ ४४
श्रुत्वा सुविस्मितां (सुविस्मितः) पश्चाद्ग्रामपालैरलक्षितः । दूरे कस्मिन्महारामे गत्वा साकं तया गुहः ॥ ४५
रेमे समदहासेन रतिशास्त्रविचक्षणः । व्यतीतायां ततो रात्र्यां लवल्या जननी तदा ॥ ४६
समुत्थाय सुतां पार्श्वे वीक्ष्यादृष्ट्वा ससंभ्रमम् । पप्रच्छ तत्सखीं गत्वा लवली क्वगतेतिताम् ॥ ४७
विज्ञायते मया नैषा प्रातरेवेति साब्रवीत् । प्रवृत्ते पत्तने हाहाकारे सर्वत्र भूसुराः ॥ ४८
व्याधनाथस्ततोव्याधैर्निरगाद्वीक्षितुं रुषा । चोरयित्वा सुतां बालां कोजीवेत्प्राणभृज्जनः ॥ ४९

ப்ராபயித்வா ஸகீ ஸ்கந்தம் ப்ராஹ வாசம் த்விஜோத்தமா: ।
த்ருஷ்டோ யதி பவான் வ்யாதை: பரிபீட்யோ (குருரேகி) பவிஷ்யதி ॥ 40

ஸம்ரக்ஷ்யைநாம் ததான்யத்ர கச்சேத்யுக்த்வா கரௌ ததா ।
லவல்யா: கரயோஸ்தஸ்ய குஹஸ்ய பரமாத்மந: ॥ 41

அர்பயித்வா குஹேநேயம் ஸந்துஷ்டேநாந்தராத்மநா । க்ருத நாநோபசாராசு ப்ரணம்ய லவலீமபி ॥ 42
பரிரப்ய ஸ்வயம் கேஹம் ப்ராபாநுமதி மாப்யஸா । வல்லீ குஹம் ப்ரணம்யாத கநே தமஸி ஸாஹஸாத் ॥

கதமப்யாகதஸ்த்வத்ர ரக்ஷிதும் மாம் க்ருபாவசாத் ।
இத்யுவாச தத: ஸ்நேஹாத் சாருவாக்யைர் மநோஹரை: ॥ 44

ச்ருத்வா ஸுவிஸ்மிதாம் (ஸுவிஸ்மித:) பச்சாத் கிராமபாலைரலக்ஷித: ।
தூரே கஸ்மின் மஹாராமே கத்வா ஸாகம் தயா குஹ: ॥ 45

ரேமே ஸமதஹாஸேந ரதிசாஸ்த்ரவிசக்ஷண: । வ்யதீதாயாம் ததோ ராத்ரியாம் லவல்யா ஜநநீததா ॥ 46

ஸமுத்தாய ஸுதாம் பார்ச்வே வீக்ஷ்யாத்ருஷ்ட்வா ஸஸம்ப்ரமம் ।
பப்ரச்ச தத்ஸகீம் கத்வா லவலி க்வ கதேதிதாம் ॥ 47

விக்ஞாயதே மயா நைஷா ப்ராதரேவேதி ஸாப்ரவீத் ।
ப்ரவ்ருத்தே பத்தநே ஹாஹாகாரே ஸர்வத்ர பூஸுரா: ॥ 48

வ்யாதநாதஸ்ததோவ்யாதை: நிரகாத் வீக்ஷிதும் ருஷா ।
சோரயித்வா ஸுதாம் பாலாம் கோஜீவேத் ப்ராணப்ருஜ்ஜந: ॥ 49

மணர்களே அத்தோழி ஸ்ரீ முருகனைப் பார்த்துக் கூறினாள். ஓ அய்யனே நீர் வேடர்களால் காணப்படுவீரானால் மிகவும் துன்பத்திற்கு ஆளாவீர். (40) ஆகையால் இவளை ரக்ஷித்துக் கொண்டு வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிடும் எனச் சொல்லி அவளுடைய இரு கைகளையும் பிடித்து பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகனுடைய கையில் ஒப்படைத்தாள். (41) பிறகு ஸ்ரீ முருகனால் பல உபசாரங்கள் செய்யப்பட்ட தோழியானவள் மனக்களிப்புற்று சீக்கிரமே அவ்வள்ளியை நமஸ்கரித்து (42) தழுவிக்கொண்டும், உத்திரவு பெற்று தான் வீடு சென்றாள். பிறகு அவ்வள்ளியும், மிகுந்த துணிவுடன் காரிருளில் ஸ்ரீ முருகனை நமஸ்கரித்து (43) கருணை கொண்டு என்னைக் காற்பதற்காக தாங்கள் எவ்விதம் இங்கு வந்தீர்? என்று மிகுந்த ஸ்னேஹத்தோடு மனதிற்கினிய அழகிய சொற்களால் கூறிய வார்த்தையை ஸ்ரீ முருகன் கேட்டு சந்தோஷங்கொண்டு பிறகு ஊர்காவலர்களால் பார்க்கப்படாமல் தொலைவில் உள்ள ஓர் சோலைக்கு அவளுடன் சென்று (44-45) காமசாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவரான அம்முருகன் மதத்துடன் கூடிய சிரிப்புடன் அங்கு ரமித்தான். அவ்விரவு கழிந்த உடன் வள்ளியின் தாயார் (46) எழுந்து பக்கத்தில் பெண் இல்லாததைப் பார்த்து மிக பரபரப்புடன் அவளுடைய தோழியிடம் சென்று "வள்ளி எங்கே" எனக் கேட்டாள். (47) அவளும் அம்மா, காலை முதல் நானும் அவளை அறியவில்லை என்றாள். ஓ பிராம்மணர்களே, இதனால் நகரம் முழுவதும் கூச்சல் எழுந்த பொழுது (48) வேடத்தலைவனும் மிக்க கோபங்கொண்டு அவளைத் தேடுவதற்காக மற்ற வேடர்களோடு வெளியில் புறப்பட்டான். என் பெண்ணைத் திருடி எந்த ஜீவன்தான்

इति व्याधान् बहून् घोरान् मार्गेषु प्रैरयत्तदा । स्वयं वनेषु रम्येषु पर्वतेषु सरित्स्वपि ॥ ५०
परिभ्रमन् क्रमेणायं वृक्षाराममवाप तम् । तत्र दृष्ट्वाऽऽशु तान् व्याधान् लवली भयकंपिता ॥ ५१
समायान्त्यत्र देवेश रक्षमां शस्त्रपाणयः । इत्युक्त्वा प्रणतामेनां वीक्ष्य किञ्चित् स्मितानन: ॥ ५२
मास्तु भीतिर्वरारोहे मयि तिष्ठति वल्लभे । तिष्ठ मत्पृष्ठदेशे त्वं योद्धुं शक्तिश्च वर्तते ॥ ५३
समाकर्ण्य वचस्तस्य पृष्ठभागमगाद्यदा । तदैव ते समागत्य पुत्रीचोर इति क्रुधा ॥ ५४
जल्पन्तः कटुवाचोऽस्मिन् ववर्षुस्सायकान् बहून् । वल्ली तदा भयोद्विग्ना संहरैतान् महाबलान् ॥ ५५
पालयस्व भयादस्माद्रक्षमां प्राणनायक । इत्युवाच ततो देवं सर्वभूतहितोद्यतम् ॥ ५६
तच्छ्रुत्वा कुक्कुटं देवस्तदाऽस्मार्षीदुमासुतः । समागत्य जवेनायं महारावं चकारहि ॥ ५७
निशम्य तं महारावं प्रळयांबुदनिस्वनम् । पतित्वा भूतले सर्वे जहुः प्राणान् भयातुराः ॥ ५८

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः ॥

இதி வ்யாதான் பஹூன் கோரான் மார்கேஷு ப்ரைரயத்ததா ।
ஸ்வயம் வநேஷு ரம்யேஷு பர்வதேஷு ஸரித்ஸ்வபி ॥ 50
பரிப்ரமன் க்ரமேணாயம் விருக்ஷாராமமவாபதம் । தத்ரத்ருஷ்ட்வாசுதான்வ்யாதான் லவலீபயகம்பிதா ॥ 51
ஸமாயாந்திஅத்ர தேவேச ரக்ஷமாம் சஸ்த்ரபாணய: ।
இத்யுக்த்வா ப்ரணதாமேநாம் வீக்ஷ்ய கிஞ்சித் ஸ்மிதாநந: ॥ 52
மாஸ்து பீதிர்வராரோஹே மயிதிஷ்டதி வல்லபே ।
திஷ்ட மத்ப்ருஷ்டதேசேத்வம் யோத்தும் சக்திச்சவர்ததே ॥ 53
ஸமாகர்ண்ய வசஸ்தஸ்ய ப்ருஷ்டபாகமகாத்யதா । ததைவ தே ஸமாகத்ய புத்ரீசோரஇதி க்ருதா ॥ 54
ஜல்பந்த: கடுவாசோऽஸ்மின் வவர்ஷுஸ்ஸாயகான்பஹூன் ।
வல்லீ ததா பயோத்விக்நா ஸம்ஹரைதான் மஹாபலான் ॥ 55
பாலயஸ்வ பயாதஸ்மாத் ரக்ஷமாம் ப்ராண நாயக । இத்யுவாச ததோ தேவம் ஸர்வபூத ஹிதோத்யதம் ॥
தத்சுருத்வா குக்குடம்தேவ: ததாஸ்மார்ஷீதுமாஸுத: ।
ஸமாகத்ய ஜவேநாயம் மஹாராவஞ்சகாரஹி ॥ 57
நிசம்யதம் மஹாராவம் ப்ரளயாம்புதநிஸ்வநம் । பதித்வா பூதலே ஸர்வே ஜஹு: ப்ராணான் பயாதுரா: 58

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தேவகாண்டே சதுர்த்தோத்யாய: ॥

உயிர் வாழமுடியும். (49) என்று கோரரூபிகளான பல வேடர்களை பல மார்க்கங்களில் அனுப்பினான். தானும், அழகிய காடுகள், மலைகள், நதிகள் (50) இவைகளிலெல்லாம் முறையே சுற்றிக்கொண்டு அச்சோலைக்கு வந்தான். அப்பொழுது வள்ளி அங்கு வந்த வேடர்களைப் பார்த்து பயத்தால் நடுக்க முற்று (51) தேவாதிதேவ வேடர்கள் கையில் ஆயுதம் ஏந்தியவர்களாய் இங்கு வருகிறார்கள். என்னைக் காக்கவேண்டும். என்று சொல்லி வணங்கும் அவ்வள்ளியைப் பார்த்து சிறித்த முகமுள்ள ஸ்ரீ முருகன் (52) ஓ நாயகியே நான் இருக்கும் பொழுது உனக்கு பயம் வேண்டாம், நீ என் பக்கத்தில் இரு, எனக்கு யுத்தம் செய்யத் திறமை இருக்கிறது. (53) என்று அவர் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு வள்ளி அவருடைய பின்புறத்திற்குச் சென்ற பொழுதே அவ்வேடர்கள் அங்கு வந்து பெண்ணைத் திருடியவன் இவனே என்று கோபத்தோடு (54) கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு அவர்மீது பல பாணங்களை வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது வள்ளியும் பயத்தால் நடுக்கங் கொண்டு ஓ ப்ராணநாத மஹாபலிஷ்டர்களான இவர்களைக் கொன்று விடும் (55) இந்த பயத்திலிருந்து விடுவித்து என்னைக் காக்கவேண்டும். என்று ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் நன்மையைக் கோரும் அந்த தேவநாதனிடம் கூறினாள். (56) அதைக் கேட்டு தேவனான ஸ்ரீ முருகன் கோழியை நினைத்தார். அது உடன் மிகுந்த வேகமாய் வந்து உரக்கக் கூவிற்று. (57) ப்ரளய காலமேக கர்ஜனைக்கொத்த அப்பெரும் சப்தத்தைக் கேட்டு அங்குள்ள எல்லோரும் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் பூமியில் விழுந்து பிராணனை விட்டார்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

श्रीवल्लीकल्याणम् ॥

हत्वा तानखिलान्व्याधान्निरगाद्देवनायकः । अनुसृत्य गुहं वल्ली पितृदुःखसमन्विता ॥ १
अवकुण्ठितसर्वाङ्गी चेलेनानुययौ द्विजाः । मध्ये मार्गं समागत्य तदा ब्रह्मात्मसंभवः ॥ २
नारदस्तपतां श्रेष्ठो लीलामानुषविग्रहम् । प्रणम्य गुहमाकर्ण्य वृत्तान्तमनुपूर्वशः ॥ ३
प्रार्थयामास देवेशं सञ्जीव्य शबरान् मृतान् । एतत्पितृमुखान् स्वामिन् सर्वमंगळसंयुतः ॥ ४
वल्लीपाणिग्रहं पश्चाद्विधिना कुरु देवप । इति तस्य वचः श्रुत्वा लोकयात्रा विधित्सया ॥ ५
निवृत्तो नारदेनायं लवलीं वीक्ष्य सुन्दराम् । मदाज्ञया त्वमेवाद्य त्वत्पितृप्रमुखान्मृतान् ॥ ६
उज्जीवय वरारोहे वीक्ष्य दृष्ट्या दयान्विता । तथैवोज्जीवयामास सर्वानेतान् गुहप्रिया ॥ ७
उत्थितेषु पुलिन्देषु स्वापादिव महीसुराः । स्वरूपं दर्शयामास लीलामानुषविग्रहः ॥ ८
देवसेनापतिं दिव्यं षण्मुखं द्वादशेक्षणम् । युगव्यायतमन्दारमालाद्वादशसच्छयम् ॥ ९

॥ பஞ்சமோத்யாய: ॥

ஸ்ரீ வள்ளீ கல்யாணம்.

ஹத்வா தாநகிலான் வ்யாதான் நிரகாத்தேவநாயக: ।
அநுஸ்ருத்ய குஹம் வல்லீ பித்ரு துக்கஸமந்விதா ॥ 1
அவகுண்டித ஸர்வாங்கீ சேலேநாநுயயௌ த்விஜா: ।
மத்யே மார்கம் ஸமாகத்ய ததா ப்ரம்மாத்மஸம்பவ: ॥ 2
நாரதஸ்தபதாம்ச்ரேஷ்டோ லீலா மாநுஷ விக்ரஹம் ।
ப்ரணம்ய குஹமாகர்ண்ய வ்ருத்தாந்த மனுபூர்வச: ॥ 3
ப்ரார்த்தயாமாஸ தேவேசம் ஸஞ்ஜீவ்ய சபரான் ம்ருதான் ।
ஏதத் பித்ருமுகான் ஸ்வாமின் ஸர்வமங்களஸம்யுத: ॥ 4
வல்லீ பாணிக்ரஹம் பச்சாத் விதிநா குரு தேவப । இதி தஸ்ய வச: ச்ருத்வா லோகயாத்ரா விதித்ஸயா 5
நிவ்ருத்தோ நாரதேநாயம் லவலீம் வீக்ஷ்ய ஸுந்தராம் ।
மதாக்ஞயா த்வமேவாத்ய த்வத்பித்ருப்ரமுகான் ம்ருதான் ॥ 6
உஜ்ஜீவய வராரோஹே வீக்ஷ்ய த்ருஷ்ட்யா தயாந்விதா ।
ததைவோஜ்ஜீவயாமாஸ ஸர்வாநேதான் குஹப்ரியா ॥ 7
உத்திதேஷு புளிந்தேஷு ஸ்வாபாதிவ மஹீஸுரா: । ஸ்வரூபம் தர்சயாமாஸ லீலா மாநுஷ விக்ரஹ: ॥ 8
தேவஸேநாபதிம் திவ்யம் ஷண்முகம் த்வாதசேக்ஷணம் ।
யுகவ்யாயத மந்தார மாலாத்வாதச ஸச்சயம் ॥ 9

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது தேவநாயகன் எல்லா வேடர்களையும் கொன்று வெளியில் புறப்பட்டார். ஓ முனிவர்களே, வள்ளியும் பிதாவைக்குறித்து துக்கமடைந்தவளாய் வஸ்திரத்தால் உடல் முழுவதையும் மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீ முருகனை பின்துடர்த்து சென்றாள். அப்பொழுது ப்ரும்மபுத்திரரான நாரதர் நடுவழியில் வந்து சேர்ந்தார். (1-2) தபஸ்விகளுக்குள் சிறந்த நாரதர் விளையாட்டாக மனித உருவங்கொண்ட ஸ்ரீ குஹனை நமஸ்கரித்து எல்லாவற்றையும் ஆதியோடந்தமாய் கேட்டு (3) அம்முருகனை வேண்டிக்கொண்டார். ஓ ஸ்வாமி, வள்ளியின் தந்தை முதலிய இறந்த இவ்வெல்லா வேடர்களையும் பிழைக்கச் செய்து, ஓ தேவர்களைக் காப்பவனே, பிறகு எல்லா கல்யாண வைபவங்களோடும் (4) ஸ்ரீ வள்ளியை முறைப்படி விவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று. அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு உலக வழக்கின்படி செய்வதாய் நாரதரால் திரும்பினவராய் அழகியவளான வள்ளியைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணரசியே, என் ஆக்ஞையின்பேரில் நீயே உன் தந்தை முதலிய இறந்த எல்லா வேடர்களையும் (5-6) தயவு செய்து உன் கண்களால் பார்த்து உயிர்பிழைக்கச் செய்வாய் என்று கூறினர். உடன் முருகனின் பிரியையான வள்ளியும் அவ்விதமே அவ்வெல்லோரையும் பிழைக்கச் செய்தாள். (7) ஓ பிராம்மணர்களே, உடனே அவ்வேடர்கள் எல்லோரும் தூங்கி எழுந்தவர்கள்போல் எழுந்தனர். ஓ பிராம்மணர்களே, விளையாட்டாக மனித உருவங்கொண்ட ஸ்ரீ முருகன் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினர் (8) அப்பொழுது தேவஸேனாபதியும் தேவருமான ஸ்ரீ முருகன் ஆறுமுகமாகவும், பன்னிரண்டு கண்களை உடையவராகவும்,

महोरस्कमहाग्रीवमप्राकृतमनुत्तमम् । तं दृष्ट्वा ते गुहं व्याधाः प्रणेमुर्भयविह्वलाः ॥ १०
तुष्टुवुः परया भक्त्या परिवृत्य समं ततः । यदीदृशं कृतं देव मर्यादोल्लंघनं त्वया ॥ ११
अपकीर्तिर्भवेदस्मत्कुलस्य खलु गर्हिता । तत्त्वमेनां विधानेन वोढुमर्हसि विश्वप ॥ १२
इत्युक्त्वा ते प्रणेमुस्तं कुमारं जगतां गुरुम् । अंगीकृत्य वचस्तेषां कृपया देवनायकः ॥ १३
नारदेन समं गत्वा पक्कणं व्याधसेवितम् । तस्थे व्याघ्रासने दिव्ये तद्दत्ते ब्राह्मणोत्तमाः ॥ १४
तदा ददृशुस्तां बालां दिव्यरूपां वरासने । त्यक्त्वा तं मानुषं रूपं त्वचं जीर्णामिवोरगः ॥ १५
जलमादाय हस्तेन तदाधारां पुलिन्दपः । गुहाय वरवर्याय विधानेन द्विजोत्तमाः ॥ १६
अग्निकार्यंत्वृषिवरो नारदोऽप्यकरोत्तदा । प्रादुरासीत्तदाऽव्योम्नि पार्वतीसहितश्शिवः ॥ १७
ब्रह्मविष्ण्वादिभिर्देवैः स्तूयमानपदांबुजः । स्थित्वा तत्र महादेवः कल्याणवपुषं गुहम् ॥ १८
अवलोकयदद्रीन्द्र सुतया लवलीमपि । नमश्चकार पत्न्यातं गुहो वेगात्समुत्थितः ॥ १९

மஹோரஸ்கம் மஹாக்ரீவம் அப்ராக்ருத மநுத்தமம் ।
தம்த்ருஷ்ட்வா தே குஹம் வ்யாதா: ப்ரணேமுர்பயவிஹ்வலா: ॥ 10
துஷ்டுவு: பரயா பக்த்யா பரிவ்ருத்ய ஸமந்தத: । யதீத்ருசம் க்ருதம் தேவ மர்யாதோல்லங்கநம் த்வயா 11
அபகீர்திர்பவேதஸ்மத் குலஸ்ய கலு கர்ஹிதா । தத்த்வமேநாம் விதாநேந வோடுமர்ஹஸி விச்வப ॥ 12
இத்யுக்த்வா தே ப்ரணேமுஸ்தம் குமாரம் ஜகதாம் குரும் ।
அங்கீக்ருத்ய வசஸ்தேஷாம் க்ருபயா தேவநாயக: ॥ 13
நாரதேந ஸமம் கத்வா பக்கணம் வ்யாத ஸேவிதம் ।
தஸ்தே வ்யாக்ராஸநே திவ்யே தத்தத்தே ப்ராம்மணோத்தமா: ॥ 14
ததா ததர்சுஸ்தாம்பாலாம் திவ்யரூபாம் வராஸநே ।
த்யக்த்வாதம் மாநுஷம் ரூபம் த்வசம் ஜீர்ணமிவோரக: ॥ 15
ஜலமாதாய ஹஸ்தேந ததா தாராம் புளிந்தப: । குஹாய வரவர்யாய விதாநேந த்விஜோத்தமா: ॥ 16
அக்னிகார்யம் த்விரிஷிவர: நாரதோப்யகரோத்ததா ।
ப்ராதுராஸீத்ததாவ்யோம்னி பார்வதீ ஸஹித: சிவ: ॥ 17
ப்ரம்ம விஷ்ண்வாதிபிர்தேவை: ஸ்துயமாந பதாம்புஜ: ।
ஸ்தித்வா தத்ர மஹாதேவ: கல்யாணவபுஷம் குஹம் ॥ 18
அவலோகயதத்ரீந்த்ர ஸுதயா லவலீமபி । நமச்சகார பத்னியாதம் குஹோ வேகாத் ஸமுத்தித: ॥ 19

நுகத்தடிபோல் நீண்டதுகளும், மந்தார மாலைகளை அலங்கரிகப்பட்டதுகளுமான பன்னிரண்டு கைகளை உடையவராகவும், (9) அகண்ட மார்பை உடையவராகவும், பருத்த கழுத்தை உடையவராகவும், மாயைக்கு எட்டாதவராகவும், சிறந்தவராகவும் இருப்பதைக்கண்டு வேடர்கள் பயத்தினால் பரவசப் பட்டவர்களாய் நமஸ்கரித்தார்கள். (10) மிக்க பக்தியுடன் ஸ்தோத்திரம் செய்தவாறு சுற்றிலும் சூழ்ந்து கொண்டு ஓ தேவதேவனே தாங்கள் உலக வாழ்க்கை மீறி நடந்தது (11) எங்கள் குலத்திற்கு மிகவும் அபவாதத்தை உண்டாக்குமல்லவா? எல்லா உலகங்களையும் காற்பவனே, தாங்கள் முறைப்படி இப்பெண்ணை மணக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு அவர்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் குருவான அம்முருகனை நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு அம்முருகனும் அவர்களுடைய வார்த்தையை ஏற்றுக் கொண்டு (12-13) வேடர்கள் குடியிருக்கும் இடத்திற்கு ஸ்ரீ நாரதமுனிவருடன் சென்று, ஓ பிராம மணோத்தமர்களே, அவர்களால் போடப்பட்ட புலித்தோலால் ஆன ஆஸனத்தில் அமர்ந்தார். (14) அப்பொழுது பாம்பு பழைய சட்டையை உறித்ததுபோல் மனித உருவத்தை நீக்கி தேவ சரீரத்தோடு சிறத்த ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் வள்ளீநாயகியை அவர்கள் தர்சித்தார்கள். (15) ஓ முனிவர்களே, அப்பொழுது வேடத் தலைவனைவன் கையில் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு சிறந்த மாப்பிள்ளையான ஸ்ரீ முருகனுக்கு விதிப்படி தாரைவார்த்துக் கொடுத்தான். (16) அப்பொழுது முனிச்ரேஷ்டரான நாரதர் அக்னியில் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களைச் செய்தார். அது ஸமயம் ஸ்ரீ மஹாதேவனும், ப்ரும்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகின்ற பாதகமலங்களை உடையவராய், ஸ்ரீ உமையுடன் ஆகாச மார்க்கத்தில் தோன்றி அங்கிருந்தபடியே கல்யாணகோலத்திலிருக்கும் அக் குமாரனையும், (17-18) அவ்வள்ளியையும் கண்டார். அப்பொழுது அம்முருகனும் மனைவியுடன் வேகமாய் எழுந்து அவரை வணங்கினார். விஷ்ணு முதலிய எல்லா தேவர்களும் அம்முருகன்மீது மலர்களை

ववर्षुरमरास्सर्वे पुष्पाणि शरजन्मनि । प्रणेमुर्दम्पती वल्लीगुहौ तौ विष्णुपूर्वकाः ॥ २०
अन्तर्दधे महादेवः क्षणेनैतैस्सुरोत्तमैः । व्याधनाथस्ततो व्याधैः स्त्रीभिर्देवाधिपं गुहम् ॥ २१
प्रणम्य प्राप सन्तोषं हृदयेऽयं भृशं तदा । ववर्ष व्याधनाथोऽपि कुसुमानि गुहोपरि ॥ २२
एवं नानोपचारेण पूजितो देवनायकः । प्रतस्थे श्रीपरीपूर्णगिरिं परमशोभनम् ॥ २३
निवर्त्य प्रस्थितान् व्याधान् सव्याधेशान्पुरं प्रति । व्याधस्त्रीभिस्स्वयं देव्या वल्या गिरिमवाप तम् ॥ २४
तत्र सिंहासनं दिव्यं विश्वकर्मविनिर्मितम् । नानारत्नप्रभापूर्णं देव्या साकमशिश्रयत् ॥ २५
तदा पप्रच्छ देवी सा प्रणम्य गुहमव्ययम् । किं नामायं गिरिस्स्वामिन्महिमानं वदेतितम् ॥ २६
श्रिया देव्या गिरिर्यस्मात्परिपूर्णस्तदाह्वयः । युद्धे मया हताः केचित् तस्माद्युद्धगिरिस्ततः ॥ २७
काञ्चीपुर्यास्समीपोऽयं यस्मात्तेन विशिष्यते । काञ्चीस्थलेषु पुण्येषु तीर्थेषु स्वर्णदी यथा ॥ २८
पर्वतेषु च सर्वेषु यथा कैलासपर्वतः । वीणावेणुमृदङ्गाद्यैर्विहराम्यत्र सर्वदा ॥ २९

வவர்ஷுரமராஸ்ஸர்வே புஷ்பாணி சரஜன்மனி ।
ப்ரணேமுர்தம்பதீ வல்லீகுஹௌ தௌ விஷ்ணுபூர்வகா: ॥ 20
அந்தர்ததே மஹாதேவ: க்ஷணேநைதை: ஸுரோத்தமை: ।
வ்யாத நாதஸ்ததோ வ்யாதை: ஸ்திரீபிர்தேவாதிபம் குஹம் ॥ 21
ப்ரணம்ய ப்ராப ஸந்தோஷம் ஹ்ருதயேSயம் ப்ருசம் ததா ।
வவர்ஷ வ்யாத நாதோபி குஸுமாநி குஹோபரி ॥ 22
ஏவம் நாநோபசாரேண பூஜிதோ தேவநாயக: । ப்ரதஸ்தே ச்ரீபரீபூர்ணகிரிம் பரமசோபனம் ॥ 23
நிவர்த்ய ப்ரஸ்திதான் வ்யாதான் ஸவ்யாதேசான் புரம் ப்ரதி ।
வ்யாத ஸ்திரீபி: ஸ்வயம்தேவ்யா வல்யா கிரிமவாபதம் ॥ 24
தத்ர ஸிம்ஹாஸநம் திவ்யம் விச்வகர்ம விநிர்மிதம் ।
நாநாரத்ன ப்ரபா பூர்ணம் தேவ்யா ஸாகமசிச்ரயத் ॥ 25
ததா பப்ரச்ச தேவீஸா ப்ரணம்ய குஹமவ்யயம் । கிந்நாமாயம் கிரி:ஸ்வாமின் மஹிமானம் வதேதிதம் 26
ச்ரியா தேவ்யா கிரிர்யஸ்மாத் பரிபூர்ணஸ்ததாஹ்வய: ।
யுத்தே மயா ஹதா: கேசித் தஸ்மாத்யுத்த கிரிஸ்தத: ॥ 27
காஞ்சீபுர்யா: ஸமீபோSயம் யஸ்மாத்தேந விசிஷ்யதே ।
காஞ்சீஸ்தலேஷு புண்யேஷு தீர்த்தேஷு ஸ்வர்ணதீயதா ॥ 28
பர்வதேஷுச ஸர்வேஷு யதா கைலாஸபர்வத: ।
வீணா வேணு ம்ருதங்காத்யை: விஹராம்யத்ரஸர்வதா ॥ 29

வர்ஷித்தார்கள். தம்பதிகளான ஸ்ரீ வள்ளீ முருகனை நமஸ்கரித்தார்கள். (19-20) உடனே ஸ்ரீ மஹா தேவன் தேவர்களோடு மறைந்தார். பிறகு வேடர்களின் தலைவன் மற்ற வேடர்களுடனும், ஸ்த்ரீ களுடனும் தேவத் தலைவனை ஸ்ரீ முருகனை (21) நமஸ்கரித்து மனதில் மிக்க களிப்புற்றான். வேடத் தலைவன் ஸ்ரீ குஹன்மீது புஷ்பங்களை வர்ஷித்தான். (22) இவ்விதம் பலவிதமான உபசாரங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட தேவநாயகன், மிகவும் மங்களம் பொருந்திய ஸ்ரீ பரிபூர்ணகிரி என்ற மலையைக் குறித்து புறப்பட்டார். (23) தன்தன் ஸ்த்ரீகளுடன் புறப்பட்ட வேடர்களையும், வேடத் தலைவர்களையும் அந்நகரத்திற்குத் திருப்பியனுப்பிவிட்டு தான் வள்ளியுடன்கூட அம்மலையை அடைந்தார். (24) அங்கு விச்வகர்மாவினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதும், பலவித ரத்னங்களின் ஒளிகளினால் நிறைந்ததும், நேர்த்தியானதுமான ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்ரீ வள்ளியுடன் அமர்ந்தார். (25) அப்பொழுது அந்த வள்ளியானவள் அழிவற்ற அந்த குஹனை வணங்கி, ஓ ஸ்வாமின் இம்மலையின் பெயரென்ன? இதன் மஹிமையைக் கூறவேண்டும் எனக் கேட்டாள். (26) அதற்கு ஸ்ரீ முருகன் தேவியான லக்ஷ்மியால் நிறைந்திருப்பதால் இந்த மலை ஸ்ரீ பரிபூர்ணம் என்று பெயருள்ளதாயிற்று, பிறகு என்னால் இங்கு யுத்தத்தில் சிலர் கொல்லப்பட்டார்கள் ஆதலால் யுத்தகிரி என்றும், (27) இது காஞ்சீபுரத்திற்கு ஸமீபத்திலிருப்பதால் அந்த காஞ்சீபுரம் புண்ய தீர்த்தங்களில் கங்கையைப்போலும், எல்லா மலைகளுக்குள் கைலாஸ மலைபோலும், புண்யக்ஷேத்திரங்களுள் சிறந்ததாய் விளங்குகிறது. (28½) மேலும் வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் முதலியவைகளுடன் இங்கு எப்பொழுதும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். (29)

पुरा मां पूजयित्वाऽत्र त्रिसन्ध्यं मघवानिह । कल्हाराख्यं सरः खात्वा स्वच्छांभः परिपूरितम् ॥ ३०
यत्रकल्हारपुष्पाणि त्रिसंध्यञ्च दिने दिने । विकसन्ति सुगन्धीनि मत्प्रीत्यर्थं सरोवरे ॥ ३१
स्वाभीष्टं लब्धवानत्र गिरौ परमशोभने । पश्यन्ति ये गिरिवरमेनमत्र नरोत्तमाः ॥ ३२
तेषां पापानि नश्यन्ति क्षिप्रमेव न संशयः । स्नात्वा सरोवरेऽस्मिन्यो मामर्चयति मानवः ॥ ३३
मल्लोकं संप्रयात्येव मत्कृपापरिपूरितः । ध्यायंति ये पञ्चदिनमत्रमां विजितेन्द्रियाः ॥ ३४
लब्ध्वा स्ववांछितानर्थानन्ते मोक्षं प्रयांतिते । दृष्ट्वा गिरिवरं येवा न नमन्ति नराधमाः ॥ ३५
समार्जितं यत्तैः पुण्यं तत्पापफलदं भवेत् । महापातकसंयुक्ता ये नमन्ति नगोत्तमम् ॥ ३६
विधूय तानि ते ब्रह्मविष्णुपूर्वैश्च वन्दितम् । मत्पदं प्राप्नुवंत्येव नात्र कार्या विचारणा ॥ ३७
यदेकं मनुजैरत्र पुण्यं सम्यगनुष्ठितम् । अनंतफलदं तत्स्यात्सत्यमुक्तं नचान्यथा ॥ ३८
यद्यद्घोरतरं पापं तत्तदत्र विनश्यति । एवमादि वचः श्रुत्वा गुहस्य परमात्मनः ॥ ३९
तदांप्रीतिमवापासौ मन्दस्मितमुखांबुजा । तत्र शैवं परं लिङ्गं प्रतिष्ठाप्यामरेश्वरः ॥ ४०

புரா மாம் பூஜயித்வாத்ர த்ரிஸந்த்யம் மகவாநிஹ ।
கல்ஹாராக்யம் ஸர: காத்வா ஸ்வச்சாம்ப: பரிபூரிதம் ॥ 30
யத்ர கல்ஹாரபுஷ்பாணி த்ரிஸந்த்யஞ்ச திநே திநே । விகசந்தி ஸுகந்தீநி மத்ப்ரீத்யர்தம் ஸரோவரே 31
ஸ்வாபீஷ்டம் லப்தவாநத்ர கிரௌ பரமசோபநே । பச்யந்தியே கிரிவரம் ஏநமத்ரநரோத்தமா: ॥ 32
தேஷாம் பாபாநி நச்யந்திக்ஷிப்ரமேவ நஸம்சய: । ஸ்நாத்வா ஸரோவரேஸ்மின்ய: மாமர்ச்சயதிமாநவ: ॥
மல்லோகம் ஸம்ப்ரயாத்யேவ மத்கிருபா பரிபூரித: ।
த்யாயந்தி யே பஞ்சதினம் அத்ர மாம் விஜிதேந்திரியா: ॥ 34
லப்த்வா ஸ்வவாஞ்சிதாநர்தான் அந்தே மோக்ஷம் ப்ரயாந்திதே ।
த்ருஷ்ட்வா கிரிவரம் யேவா ந நமந்தி நராதமா: ॥ 35
ஸமார்ஜிதம் யத்தை: புண்யம் தத்பாபபலதம்பவேத் । மஹாபாதகஸம்யுக்தா யே நமந்தி நகோத்தமம் ॥
விதூய தாநி தே பிரம்ம விஷ்ணுபூர்வை:ச வந்திதம் ।
மத்பதம் ப்ராப்நுவந்த்யேவ நாத்ரகார்யா விசாரணா ॥ 37
யதேகம் மநுஜைரத்ர புண்யம் ஸம்யகநுஷ்டிதம் ।
அநந்த பலதம் தத்ஸ்யாத் ஸத்யமுக்தம் நசான்யதா ॥ 38
யத்யத் கோரதமம் பாபம் தத்ததத்ரவிநச்யதி । ஏவமாதிவச:ச்ருத்வா குஹஸ்ய பரமாத்மந: ॥ 39
தராம் ப்ரீதிமவாபாஸௌ மந்தஸ்மிதமுகாம்புஜா ।
தத்ரசைவம் பரம் லிங்கம் ப்ரதிஷ்டாப்யாமரேச்வர: ॥ 40

முன்பு இந்திரன் இங்கு என் திருப்திக்காக மூன்று வேளை (காலை, நடுப்பகல், மாலை) களிலும் வாஸனை நிறைந்த செங்கழுனீர் புஷ்பங்கள் மலரப்பெற்றதும், சுத்தமான ஜலம் நிறைந்ததும், கல்ஹாரம் என்று பெயர் பெற்றதுமான ஓர் ஸரஸ்ஸை (குளத்தை) வெட்டி மூன்று வேளைகளிலும் என்னை பூஜித்து (31-31) மிகவும் மங்களம் பொருந்திய இம்மலையிலேயே தனது விருப்பத்தை அடைந்தான். மேலும் மனித ச்ரேஷ்டர்கள் இச்சிறந்த மலையை தர்சிக்கிறார்களோ, (32) அவர்களுடைய பாபங்கள் உடன் தொலைந்து விடுகின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இந்த சிறந்த ஸரஸ்ஸில் யார் ஸ்நானம் செய்து என்னை பூஜிக்கிறானோ, (33) அவன் என் கிருபையால் பூர்ணனாக ஆகி என் உலகத்தை அடைகின்றான். மேலும் இம்மலையில் எவர்கள் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களாய்க்கொண்டு என்னை ஐந்து தினம் தியானம் செய்கிறார்களோ, (34) அவர்கள் தான் கோரிய பொருள்களை அடைந்து முடிவில் மோக்ஷத்தையும் அடைகிறார்கள். எந்த மட்ட மனிதர்கள் இச்சிறந்த மலையைப் பார்த்து நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, (35) அவர்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புண்யமும், அவர்களுக்கு பாப பலன்களையே அளிப்பதாக ஆகும். மேலும் எவர்கள் மஹாபாபங்களோடு கூடியவர்களாயினும் இச்சிறந்த மலையை நமஸ்கரிக்கிறார்களோ, (36) அவர்கள் அப்பாபங்கள் விலகி ப்ரம்மா, விஷ்ணு இவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட என் ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் யாதொரு ஆக்ஷேபணையுமில்லை. (37) மேலும் இம்மலையில் மனிதர்கள் எந்த ஒரு புண்யகர்மாவை செய்தாலும், அது எல்லையற்ற பயன்களை அளிப்பதாக ஆகும். இது ஸத்யமாகக் கூறுகிறேன் வேறுவிதமாயல்ல. (38) இம்மலையில், மிக்க கோரமான எந்த பாபமாயினும், தொலைந்து போகும். இவ்விதமாய் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு (39) மந்தஹாஸமுள்ள முகத்துடன்கூடிய வள்ளி மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை

पूजयित्वा पुरारातिं कृपां प्राप्य महेशितुः । स्थित्वाऽत्र कतिचित्कालं नगानामुत्तमे द्विजाः ॥ ४१
दिव्यं विमानमारुह्य लवल्या सहदेवपः । प्राप्य स्कन्दगिरिं रम्यं विमानादवरुह्य सः ॥ ४२
तत्र स्वगेहशुद्धान्तं प्राप देव्या द्विजोत्तमाः । प्रणनाम ततो देवं देवसेना समागता ॥ ४३
प्रीत्या तां वीक्ष्य देवेशः कृपां चक्रे मुदा तदा । देवसेनां ननामाथ वल्ली परमशोभना ॥ ४४
आलिंग्य जातहार्दा तां स्मितपूर्वमभाषत । सुसहायाऽऽगतामह्यं त्वमत्र ननु बालिके ॥ ४५
प्रीतियुग्भ्यां गुहस्ताभ्यां सिंहासनमशिश्रयत् । देवसेना ततः स्कन्दमात्मनः पतिमव्ययम् ॥ ४६
अपृच्छदानता वल्या वृत्तान्तमनुपूर्वशः । गुहः— युवामुपेन्द्र तनुजे पूर्वमास्तां वरानने ॥ ४७
मत्पाणिग्रहमुद्दिश्य ते तपो श्रयतं महत् । तपसा तेन तुष्टोऽहं भुव्येनां त्वां मरुत्वति ॥ ४८
उत्पत्तये कृताज्ञातो युवामुत्पत्तिमाश्रिते । तथैव त्वामिन्द्रपुत्रीं विधिनांगीकरोम्यहम् ॥ ४९
इयमग्नौ वपुस्त्यक्त्वा काञ्चीपुरसमीपतः । लवल्याख्यगिरौ रम्ये मत्स्नेहातिशयान्विता ॥ ५०

பூஜயித்வா புராராதிம் க்ருபாம் ப்ராப்ய மஹேசிது: | ஸ்தித்வாத்ர கதிசித்காலம் நகாநாமுத்தமே த்விஜா:
திவ்யம் விமாந மாருஹ்ய லவல்யா ஸஹ தேவப: | ப்ராப்ய ஸ்கந்த கிரிம் ரம்யம் விமாநாதவருஹ்யஸ: || 42
தத்ர ஸ்வகேஹ சுத்தாந்தம் ப்ராப தேவ்யா த்விஜோத்தமா: |
ப்ரணநாம ததோ தேவம் தேவஸேநாஸமாகதா || 43
ப்ரீத்யா தாம் வீக்ஷ்ய தேவேச: க்ருபாஞ்சக்ரே முதா ததா |
தேவஸேநாம் நநாமாத வல்லி பரமசோபநா || 44
ஆலிங்க்ய ஜாத ஹார்தா தாம் ஸ்மித பூர்வமபாஷத | ஸுஸஹாயாகதா மஹ்யம் த்வமத்ர நநுபாலிகே ||
ப்ரீதியுக்ப்யாம் குஹஸ்தாப்யாம் ஸிம்ஹாஸநமசிச்ரயத் |
தேவஸேநா தத: ஸ்கந்தம் ஆத்மந: பதிமவ்யயம் || 46
அப்ருச்சதாநதாவல்யா வ்ருத்தாந்தமநுபூர்வச: |
குஹ: — யுவாமுபேந்த்ரதநுஜே பூர்வமாஸ்தாம் வராநநே || 47
மத்பாணிக்ரஹ முத்திச்ய தே தபோச்ரயதம் மஹத் |
தபஸா தேந துஷ்டோஹம் புவ்யேநாம் த்வாம் மருத்வதி || 48
உத்பத்தயே க்ருதாஞ்ஜாதோ யுவாமுத்பத்திமாச்ரிதே |
ததைவ த்வாமிந்த்ரபுத்ரீம் விதிநாங்கிகரோம்யஹம் || 49
இயமக்நௌ வபுஸ்த்யக்த்வா காஞ்சிபுரஸமீபத: |
லவல்யாக்ய கிரௌ ரம்யே மத்ஸ்நேஹாதிசயாந்விதா || 50

அடைந்தாள். பிறகு தேவநாதனுன ஸ்ரீ முருகன் அம்மலையில் ஒரு சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்து, (40) த்ரிபுரங்களை எரித்த அந்த பரமசிவனை பூஜித்து அம்மஹேச்வரனுடைய கிருபையைப் பெற்று, ஓ முனிவர்களே, இச்சிறந்த மலைதனில் சிலகாலம் வஸித்துவிட்டு, (41) ஸ்ரீ தேவேசன் வள்ளியோடுகூட தனது திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மிக அழகியதான ஸ்கந்தகிரிக்குச்சென்று, விமானத்திலிருந்து இறங்கி, (42) ஓ பிராம்மணுேத்தமர்களே, தன் அரண்மனையிலுள்ள அந்தபுரத்திற்கு தேவியுடன் சென்றார். அப்பொழுது அங்கு தேவஸேனையானவள் தேவாதி தேவனுன ஸ்ரீ முருகனை எதிர்கொண்டழைத்து நமஸ்கரித்தாள். (43) பிறகு அவர் நேசத்தோடு தேவஸேனையைப்பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அருள்புரிந்தார். பிறகு மங்களம் பொருந்திய வள்ளியும் அந்த தேவஸேனையை நமஸ்கரித்தாள். (44) அப்பொழுது அவள் மிகுந்த அன்புகொண்டவளாகி அவளை தழுவிக்கொண்டு மந்தஹாஸத்துடன் கூறினுள். ஓ பெண்ணே, நீ எனக்கு ஒரு நல்ல துணையாக அமைந்தாய் என்றுள். (45) பிறகு ஸ்ரீ முருகன் அன்புகொண்டவர்களான அவ்விருவர்களுடனும் ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்தார். அப்பொழுது தேவஸேனை என்றும் அழிவற்ற தன் பதியான ஸ்ரீ முருகனைப்பார்த்து, (46) வள்ளியின் வரலாற்றை முழுவதையும் கூறும்படி வணக்கமாய்க் கேட்டாள். (ஸ்ரீ முருகன் கூறுகிறுர்) சிறந்த முகத்தை உடையவளே, முன்பு நீங்கள் இருவரும் உபேந்திரரான ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் பெண்களாக இருந்தீர்கள். (46) என்னை விவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டி அப்பொழுது மிக்க தவம் செய்தீர்கள். அந்த தவத்தினுல் ஸந்தோஷமடைந்த நான் ஸ்ரீ வள்ளியை பூவுலகிலும், உன்னை இந்திரனிடத்திலும், (43) தோன்றும்படி உத்திரவு இட்டேன். நீங்களும் அவ்விதமே தோன்றினீர்கள். நானும் அவ்விதமே இந்திரனின் புத்திரியான உன்னை விதிப்படி விவாஹம் செய்து கொண்டேன். (49) இப்பெண்ணுேவென்றுல், முன்பு அக்னியில் தன் சரீரத்தை தியாகம் செய்து பிறகு ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைப்பெற்று,

तपश्चचार परमं ध्यात्वा मामेवं मानसे । तत्र नद्यां वने कस्मिन् कण्वशापवशाद्धरिः ॥ ५१
शिवऋष्यामिषस्तत्र चचार परमं तपः । तत्रागता तदा लक्ष्मीर्हरिणीरूपमास्थिता ॥ ५२
तां दृष्ट्वा ऋषिवर्योऽयं मुमोह मदनातुरः । लवली कुण्ड (कुञ्ज) मध्ये यत्तदुत्पन्ना वराङ्गना ॥ ५३
तदाख्यया जगत्यस्मिन् प्रथिता तेन सुन्दरी । उपेन्द्रः कण्वशापेन निषादानां कुले जनिम् ॥ ५४
अवाप व्याधनाथोऽयं दृष्ट्वा तां लवलीं तदा । समादाय स्त्रियै स्वस्य दत्तवाननपत्यवान् ॥ ५५
तामिमां प्रीतिसंयुक्तो विवाह्य विधिनाप्रिये । स्थित्वा श्रीपरिपूर्णाख्यगिरौ साकं तया पुनः ॥ ५६
प्राप्तवानस्मि निकटमनयासहतेप्रिये । श्रुत्वैतद्देवसेनासा नितरां हृष्टमानसा ॥ ५७
तत्र तत्र स्थिते देव युयोजैकत्रतामिमाम् । सोदर्यौ करुणामूर्ते जगादैव गुहं तु सा ॥ ५८
ततस्तु लवलीदेवसेनां वीक्ष्य तवानुजाम् । इदानीं सर्वदा मां त्वं रक्षेत्युक्त्वा रराम (ननाम) सा ॥
आलिंग्य तां देवसेना सखीत्वं हृदयंगमा । त्वया गुहकृपा पूर्णा कारिता मयि बालिके ॥ ६०

தபச்சசார பரமம் த்யாத்வா மாமேவ மாநஸே | தத்ர நத்யாம் வநே கஸ்மின் கண்வசாபவசாத்தரி: || 51
சிவரிஷ்யமிதஸ்தத்ர சசார பரமம் தப:| தத்ராகதா ததா லக்ஷ்மீ: ஹரிணீ ரூபமாஸ்திதா || 52
தாம் த்ருஷ்ட்வா ரிஷிவர்யோயம் முமோஹ மதநாதுர: |
லவலீ குஞ்ச மத்யே யத் ததுத்பன்ன வராங்கநா || 53
ததாக்யயா ஜகத்யஸ்மின் ப்ரதிதா தேந ஸுந்தரீ | உபேந்த்ர: கண்வசாபேந நிஷாதாநாம் குலே ஜநிம்||
அவாப வ்யாத நாதோயம் த்ருஷ்ட்வா தாம் லவலீம் ததா |
ஸமாதாய ஸ்திரியை ஸ்வஸ்ய தத்தவாநநபத்யவான் || 55
தாமிமாம் ப்ரீதி ஸம்யுக்த: விவாஹ்ய விதிநா ப்ரியே |
ஸ்தித்வா ஸ்ரீ பரிபூர்ணாக்ய கிரௌ ஸாகம் தயா புந: || 56
ப்ராப்தவாநஸ்மிநிகடம் அநயா ஸஹ தே ப்ரியே |
ச்ருத்வைதத் தேவஸேநாஸா நிதராம் ஹ்ருஷ்டமாநஸா || 57
தத்ர தத்ர ஸ்திதே தேவ யுயோஜைகத்ர தாமிமாம் |
ஸோதர்யௌ கருணா மூர்தே ஜகாதைவ குஹம்துஸா || 58
ததஸ்து லவலீதேவஸேநாம் வீக்ஷ்ய தவாநுஜாம் |
இதாநீம் ஸர்வதா மாந்த்வம் ரக்ஷேத்யுக்த்வா ரராம (நநாம)ஸா|| 59
ஆலிங்க்ய தாம் தேவஸேநா ஸகீத்வம் ஹ்ருதயங்கமா | த்வயா குஹ க்ருபா பூர்ணா காரிதா மயி பாலிகே||

காஞ்சீபுரத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள லவலீ என்ற அழகிய மலைமீது என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புகொண்டவளாகி (50) என்னையே மனதில் தியானித்துக்கொண்டு சிறந்த தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். இவ்விதமிருக்க ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் கண்வமுனிவரின் சாபத்தால் சிவமுனி என்ற பெயர்கொண்டு அங்குள்ள ஓர் காட்டில் நதிக்கரையில் கடுந்தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது திருமகளும், ஓர் மானின் உருவங்கொண்டு அங்கு வந்தாள். (51-52) அது ஸமயம் அம்முனிவர் அம்மானைக்கண்ட உடன் காமவசப்பட்டு மோஹங்கொள்ள அப்பொழுது அம்மானிடமிருந்து இப்பெண் அங்குள்ள லவலீ என்ற வள்ளிக்கொடியின் புதரில் உண்டானாள். (53) ஆகவே அவ்வழகி அப்பெயரால் (வள்ளி) அழைக்கப்பட்டாள். மேலும், உபேந்திரனும் கண்வமுனிவரின் சாபத்தால் வேடர் குலத்தில் தோன்றினர். (54) பிறகு அச்சிறந்த வேடன் அந்த வள்ளியைப்பார்த்து மகப்பேறு இல்லாத வனாகையால், அக்குழந்தையை எடுத்து தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். (55) ஓ பிரியநாயகியே, இப்படிப்பட்ட வள்ளியை நான் மிக அன்போடு முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொண்டு அவளுடன் பரிபூர்ணம் (திருத்தணி) என்ற மலையில் சிலகாலம் தங்கிவிட்டு (56) ஓ பிரியே, பிறகு இவளுடன் உன் ஸமீபம் வந்தேன் என்றார். இதைக்கேட்ட தேவஸேனை மிக்க மகிழ்ச்சியுள்ள மனமுள்ளவளாய் கருணைக் கடலான ஓ தேவ வெவ்வேறு இடத்திலிருந்த என்னையும், அப்பெண்ணையும், ஓரிடத்தில் சகோதரிகளாய் சேர்த்துவைத்தீர் எனக் கூறினாள். (57) வள்ளியும், தேவஸேனையைப்பார்த்து ஓ அக்கா உன் தங்கையான என்னை தாங்கள் இதுமுதல் எப்பொழுதும் காக்கவேண்டும் எனக்கூறி வணங்கினாள். (58) தேவஸேனையும் அவ்வள்ளியைக் கட்டிக்கொண்டு ஓ பெண்ணே நீயே எனக்கு மனதிற்குகந்த தோழி, மேலும் உன்னால்தான் ஸ்ரீ குஹனின் பரிபூர்ணமான கிருபை என்மீது ஏற்பட்டது. (59) ஆகையால் நான் இப்பொழுதுதான் பாக்யசாலியாக ஆனேன். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, இவ்விதம் அவ்விரு

कृतार्थां तदिहात्यन्तमित्युक्त्वा ते परस्परम् । गुहपार्श्वगते देव्यौ रेजाते नितरां द्विजाः ॥ ६१
मयूरकुक्कुटौ तस्य मनोवेगरथस्तथा । अजशक्तिविमानानि तस्थुस्तत्र गुहाज्ञया ॥ ६२
गुहस्तुवीरैस्सेनेशैर्भूतैरपि महाबलैः । कृतनानोपचारेण तस्थे स्त्रीभ्यां वरासने ॥ ६३
इति गदितमशेषं यद्विपृष्टं भवद्भिर्निखिलसुरवराणामीशितुष्षण्मुखस्य ।
चरितमथ पुनर्वो वच्मि यच्छ्रोतुमिच्छासकलमपि तदत्र ब्राह्मणानामधीशाः ॥ ६४

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

मुचुकुन्दराज्ञः चरित्रम् ॥

ऋषयः— मुचुकुन्द इति प्रोक्तस्सूत पूर्वं त्वया नृपः । कल्याणायागतः कोऽयं स्कन्दस्य परमात्मनः ॥ १
सूतः— श्रोतव्यं सावधानेन वक्ष्येनं ब्राह्मणोत्तमाः । पुरा कैलासशिखरे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ २

க்ருதார்தா ததிஹாத்யந்தம் இத்யுக்த்வா தே பரஸ்பரம் |
குஹபார்ச்வகதே தேவ்யௌ ரேஜாதே நிதராம் த்விஜா: || 61
மயூர குக்குடௌதஸ்ய மனோவேகரதஸ்ததா | அஜசக்தி விமாநாநி தஸ்துஸ்தத்ர குஹாக்ஞயா || 62
குஹஸ்து வீரை: ஸேநேசை: பூதைரபி மஹாபலை: |
க்ருத நாநோபசாரேண தஸ்தே ஸ்தரீப்யாம் வராஸநே || 63
இதிகதிதமசேஷம் யத்தி ப்ருஷ்டம் பவத்பி: நிகிலஸுரவராணும் ஈசிது: ஷண்முகஸ்ய |
சரிதமத புநர்வோ வச்மியச்ரோதுமிச்சா ஸகலமபி ததத்ர ப்ராம்ஹணுநாமதீசா: || 64

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தேவகாண்டே பஞ்சமோத்யாய: ||

|| ஷஷ்டோऽத்யாய: ||

முசுகுந்த சரித்திரம்.

முசுகுந்த இதிப்ரோக்த: ஸூதபூர்வம் த்வயா ந்ருப: |
கல்யாணுயாகத: கோऽயம் ஸ்கந்தஸ்ய பரமாத்மந: || 1
ஸ்ரீஸூத:– ச்ரோதவ்யம் ஸாவதாநேந வச்ம்யேநம் ப்ராம்மணுேத்தமா: |
புரா கைலாஸசிகரே பார்வதிபரமேச்வரௌ || 2

தேவிகளும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டே ஸ்ரீ முருகனின் இரு பக்கத்திலும் அமர்ந்துகொண்டே மிகவும் விளங்கினர்கள். (60) மேலும் ஸ்ரீ முருகனின் உத்திரவுப்படி அவருடைய மயில், கோழி, மனோவேகம் படைத்த ரதம், ஆடு, வேலாயுதம், விமானம் இவை யாவும் அந்த ஸ்கந்தகிரியில் இருந்து வந்தன. (61) ஸ்ரீ முருகனுேவெனில் மிக்க பலமுள்ளவர்களான வீரர்கள், ஸேனைத் தலைவர்கள், பூதர்கள் இவர்களால் பலவிதமாய் உபசாரம் செய்யப்பட்டவராகி மனைவியுடன் சிறந்த ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். (62) ஓ பிராம்மனுேத்தமர்களே, உங்களால் கேழ்க்கப்பட்ட ஸகல தேவச்ரேஷ்டர்களுக்கும் ஈசனுன ஸ்ரீ முருகனுடைய சரித்திரம் முழுவதும் கூறப்பட்டது. மேலும் உங்களுக்கு கேழ்க்க விருப்பமுள்ள எல்லாவற்றையும் மீண்டும் கூறுகிறேன். (63)

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்.

முனிவர்கள் கேட்கிருர்கள். ஓ ஸூத முனிவரே முன்பு முசுகுந்தன் என்ற அரசன் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகனுடைய கல்யாணத்திற்கு வந்தார் என தங்களால் கூறப்பட்டது. அவர் யார்? (1) ஸூதர் கூறுகிருர், ஓ பிராம்மனுேத்தமர்களே, அவ்வரசனைப்பற்றிச் சொல்வதை நீங்கள் கவனமாய்க்

शृङ्गारवनमालोक्य बिल्ववृक्षस्थलीं स्थितौ । तदानीं वानरः कश्चिच्छ्यामवक्त्रो महाबलः ॥ ३
आरुह्य वृक्षं पत्राणि बैल्वानि परया मुदा । छित्वा तयोस्ततो भक्त्या पातयामास भूरिशः ॥ ४
किमेतदिति वृक्षं तं अवलोकयदद्रिजा । वृक्षस्योपरि वीक्ष्यैनं वानरं कोपविह्वला ॥ ५
व्यजिज्ञपन्महादेवं चेष्टास्येति तदा शिवा । परमेशस्तदादेवीमावयोर्भक्तिमानयम् ॥ ६
इत्युक्त्वा तं कपिश्रेष्ठमाह्वयामास देवपः । आहूतस्ससमागत्य प्रणनाम महेश्वरम् ॥ ७
तमेनं पार्वतीनाथः कृपया परयाऽन्वितः । सार्वभौमो भवाशु त्वं बिल्वपत्रैर्मदर्चया ॥ ८
भुवि सर्वमहीपालमौलिलालितपादवान् । अन्ते कैलासमागत्य गाणापत्यं सुदुर्लभम् ॥ ९
अवाप्य परया प्रीत्या वसेत्येवमुवाचतम् । अप्रार्थयत्तदा देवं मुचुकुन्दो महाबलः ॥ १०
देवदेव महादेव करुणामृतसागर । यद्युत्पत्तिर्भवेदस्मै भवद्भक्ताय विश्वप ॥ ११
तदा ज्ञानं भवेन्नूनं तन्मे वदनमीदृशम् । ममाकारं (प्रेमाकारं) भवत्वीश रक्षमां परयामुदा ॥ १२

சிருங்காரவநமாலோக்ய பில்வவ்ருக்ஷஸ்தலீம் ஸ்திதௌ ।
ததாநீம் வாநர: கச்சித் ச்யாமவக்த்ரோ மஹாபல: ॥ 3
ஆருஹ்ய வ்ருக்ஷம் பத்ராணி பைல்வாநி பரயாமுதா ।
சித்வா தயோஸ்ததோ பக்த்யா பாதயாமாஸ பூரிச: ॥ 4
கிமேததிதி வ்ருக்ஷம் தம் அவலோகயதத்ரிஜா ।
வ்ருக்ஷஸ்யோபரி வீக்ஷ்யைநம் வாநரம் கோபவிஹ்வலா ॥ 5
வ்யஜிஜ்ஞபன் மஹாதேவம் சேஷ்டாஸ்யேதி ததா சிவா ।
பரமேசஸ்ததா தேவீம் ஆவயோர்பக்திமாநயம் ॥ 6
இத்யுக்த்வா தம் கபிச்ரேஷ்டமாஹ்வயாமாஸ தேவப: ।
ஆஹூத: ஸஸமாகத்ய ப்ரணநாம மஹேச்வரம் ॥ 7
தமேநம் பார்வதீநாத: க்ருபயா பரயாந்வித: । ஸார்வபௌமோ பவாசுத்வம் பில்வபத்ரைர்மதர்சயா ॥ 8
புவி ஸர்வமஹீபால மௌளிலாளித பாதவான் । அந்தே கைலாஸமாகத்ய காணபத்யம் ஸுதுர்லபம் ॥ 9
அவாப்ய பரயா ப்ரீத்யா வஸேத்யேவமுவாசதம் । அப்ரார்தயத்ததாதேவம் முசுகுந்தோ மஹாபல: ॥ 10
தேவ தேவ மஹாதேவ கருணாம்ருத ஸாகர । யத்யுத்பத்திர்பவேதஸ்மை பவத்பக்தாய விச்வப ॥ 11
ததாக்ஞாநம் பவேந்நூநம் தன்மே வதநமீத்ருசம் ।
மமாகாரம் (ப்ரேமாகாரம்) பவத்வீச ரக்ஷமாம் பரயா முதா ॥ 12

கேழ்க்க வேண்டும் முன்பு ஸ்ரீ பார்வதி பரமேச்வரர்கள் கைலாஸமலையின் சிகரத்தின்மீதுள்ள சிங்காரத் தோட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு ஓர் பில்வ மரத்தடியில் வீற்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது கருத்த முகமுள்ளதும், மிக்க பலமுள்ளதுமான ஓர் குரங்கு (2-3) அம்மரத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு மிக்க சந்தோஷத்துடன் அந்த பில்வதளங்களை பறித்து மிக்க பக்தியுடன் அவர்கள்மீது நிறையப் போட்டது. (4) ஸ்ரீ உமையானவள் இது என்ன என்று அம்மரத்தைப் பார்க்கும்பொழுது அம்மரத்தின் மேலிருந்த குரங்கை கண்டதும் கோபங் கொண்டாள். (5) அப்பொழுது பார்வதி குரங்கின் செய்கையை ஸ்ரீ மஹாதேவனிடம் தெரிவித்தாள். அது ஸமயம் ஸ்ரீ மஹாதேவனும் பார்வதியைப்பார்த்து, இது நம்மிடத்தில் பக்திகொண்டது என்று (6) கூறி அந்த சிறந்த குரங்கை கூப்பிட்டார். இவ்விதமழைக்கப்பட்ட குரங்கு ஸமீபத்திற்குவந்து ஸ்ரீ மஹேச்வரனை நமஸ்கரித்தது. (7) பார்வதி காந்தனான ஸ்ரீ பரமேச்வரன் மிகுந்த கருணைகொண்டு அந்த குரங்கை நீ பில்வதளங்களால் எங்களை அர்ச்சித்ததால் சீக்கிரம் பூலோகத்தில் சக்ரவர்த்தியாய் ஆக வேண்டும். (8) எல்லா அரசர்களுடைய தலைகளால் கொண்டாடப்பட்ட பாதங்களை உடையவனாய் வாழ்ந்து, முடிவில் கைலாஸத்திற்கு வந்து கிடைப்பதற்கரிதான நமது கணங்களின் தலைமைப் பதவியை அடைந்து, (9) மிக்க சந்தோஷத்தோடு வாழக்கடவாய் எனக்கூறினார். பிறகு (குரங்காயிருந்த) பலவானான முசுகுந்தன் அது ஸமயம் ஸ்ரீ மஹாதேவனை வேண்டியதாவது. (10) ஓ தேவதேவ, ஓ மஹாதேவ, கருணைக்கடலே, எல்லா உலகங்களையும் காப்பவரே தாங்கள் தங்கள் பக்தனான எனக்கு பிறப்பு இருக்குமேயானால் (11) அப்பொழுது அக்ஞானமே தோன்றும் ஆதலால் இவ்விதமான முகங்கொண்ட ஓர் சரீரமே உண்டாகும்படி அருளி, ஓ ஈச்வரனே மிக்க சந்தோஷத்துடன்

इति प्रसाद्य देवेशं हरिश्चन्द्रान्वयेऽभवत् । गुहकल्याणमन्वीक्ष्य भक्त्या परमया गुहे ॥ १३
मुचुकुन्द इतिख्यातस्सर्वदेशेषु सर्वदा । गुहव्रतानि दिव्यानि वसिष्ठात्तपतां वरात् ॥ १४
श्रुत्वा यथाक्रमेणायमाचचारादरेण सः । मुनयः — मुचुकुन्दो नृपश्रेष्ठो वसिष्ठादृषि सत्तमात् ॥
समाकर्ण्याचचारायं व्रतानि परया मुदा । अनुष्ठितानि कैः कानि वदात्र ऋषिसत्तम ॥ १६
सूतः — पुराभगीरथो नाम राजा परमधर्मवान् । पराजितो रणे सोऽयं घोरसंज्ञेन रक्षसा ॥ १७
सकुटुंबो वनं प्राप देशभ्रष्टस्तदा भयात् । राज्यञ्च बन्धितं तेन राक्षसेनास्य भूसुराः ॥ १८
वनं गतस्तदा राजा भृगोस्तु ऋषिसत्तमात् । श्रुत्वा गुहव्रतं दिव्यं भक्त्या परमया सह ॥ १९
भृगुवारे विधानेन संकल्प्य ब्राह्मणोत्तमाः । वर्षत्रयं चचारायं शुक्रवारे वरं व्रतम् ॥ २०
ततः कालेन तं घोरं राक्षसं शक्तिरव्यया । गुहस्य देवदेवस्य मारयामास भूसुराः ॥ २१
भगीरथस्तु सन्तोषात् स्वराज्यं प्राप्यपूर्ववत् । निष्कण्टकं महाराजो ररक्ष निखिलां महीम् ॥ २२

இதி ப்ரஸாத்ய தேவேசம் ஹரிச்சந்த்ராந்வயேऽபவத் |
குஹ கல்யாணமந்வீக்ஷ்ய பக்த்யா பரமயா குஹே || 13
முசுகுந்தஇதிக்யாத: ஸர்வதேசேஷு ஸர்வதா | குஹவ்ரதாநி திவ்யாநி வஸிஷ்டாத்தபதாம் வராத் || 14
ச்ருத்வா யதாக்ரமேணாயம் ஆசசாராதரேண ஸ: |
முநய :— முசுகுந்தோ ந்ருபச்ரேஷ்ட: வஸிஷ்டாத்ருஷிஸத்தமாத் || 15
ஸமாகர்ண்ய சசாராயம் வ்ரதாநி பரயா முதா | அநுஷ்டிதாநி கை:காநி வதாத்ர ரிஷிஸத்தம || 16
(ஸூத:) புராபகீரதோ நாம ராஜா பரமதர்மவான் | பராஜிதோ ரணே ஸோயம் கோர ஸம்க்ஞேநரக்ஷஸா
ஸகுடும்போ வநம்ப்ராப தேசப்ரஷ்டஸ்ததாபயாத் |
ராஜ்யஞ்ச பந்திதம் தேந ராக்ஷஸேநாஸ்ய பூஸுரா: || 18
வநம்கதஸ்ததா ராஜா ப்ருகோஸ்து ரிஷிஸத்தமாத் |
ச்ருத்வா குஹவ்ரதம் திவ்யம் பக்த்யா பரமயா ஸஹ || 19
ப்ருகுவாரே விதாநேந ஸங்கல்ப்ய ப்ராம்மணோத்தமா: |
வர்ஷத்ரயஞ்சசாராயம் சுக்ரவாரே வரம் வ்ரதம் || 20
தத: காலேந தம் கோரம் ராக்ஷஸம் சக்திரவ்யயா | குஹஸ்ய தேவ தேவஸ்ய மாரயாமாஸ பூஸுரா:|| 21
பகீரதஸ்துஸந்தோஷாத் ஸ்வராஜ்யம் ப்ராப்ய பூர்வவத் |
நிஷ்கண்டகம் மஹாராஜ: ரரக்ஷ நிகிலாம் மஹீம் || 22

என்னைக் காக்க வேண்டும். (12) என ஸ்ரீ பகவானை சந்தோஷிக்கச் செய்து பிறகு ஹரிச்சந்திரனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தான். பிறகு ஸ்ரீ முருகனுடைய விவாஹ கோலத்தை தர்சித்து ஸ்ரீ முருகன்மீது சிறந்த பக்தியைக் கொண்டவராகி (13) என்றும் எல்லா தேசங்களிலும் முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி எனப் பெயர் பெற்று விளங்கினன். மேலும் தபஸ்விகளுக்குள் சிறந்தவரான ஸ்ரீ வஸிஷ்டரிடமிருந்து ஸ்ரீ முருகனுக்குரிய சிறந்த வ்ரதங்களை எல்லாம் கேட்டு அவைகளை முறைப்படி ஆதரவுடன் அனுஷ்டித்து வந்தார். (14½) முனிவர்கள் கேட்கிறார்கள் ஓ ஸூதமுனிவரே, சக்ரவர்த்தியான முசுகுந்தன் ரிஷிச்ரேஷ்டரான வஸிஷ்ட முனிவரிடமிருந்து, (15) கேட்டு மிக்க சந்தோஷத்தோடு எந்த விரதங்களை அனுஷ்டித்து வந்தாரோ, அவைகளில் எந்த எந்த விரதங்களை யார் யார் அனுஷ்டித்தார்கள்? என்பதை எங்களுக்கு கூறவேண்டும் என்றார்கள். (16) ஸூதர் கூறுகிறார். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, முன் காலத்தில் தார்மிகனை பகீரதன் என்ற அரசன் இருந்தான். அவன் கோரன் என்ற ராக்ஷஸனால் யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தான். 17) அப்பொழுது அவன் தேசத்தை இழந்து மிக்க பயத்தால் குடும்பத்தோடு காட்டிற்குச் சென்றான். அவனது ராஜ்யத்தை அந்த ராக்ஷஸன் கைப்பற்றினன். (18) அப்பொழுது காடு சென்ற பகீரதன் ப்ருகு மஹரிஷியிடமிருந்து ஸ்ரீ முருகனுக்குரிய விரதத்தைக்கேட்டு மிகுந்த பக்தியுடன், (19) வெள்ளிக்கிழமையில் விதிப்படி ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு, ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, மூன்று வருஷங்கள் சிறந்த அந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து வந்தான். (20) சிறிது காலம் சென்று தேவ தேவனை ஸ்ரீ குஹனுடைய அழிவில்லாத வேலானது அந்த ராக்ஷஸனைக் கொன்றது (21) பிறகு பகீரதன் மிக்க சந்தோஷத்துடன் தனது ராஜ்யத்தை அடைந்து முன்போலவே எதிரி இல்லாமல் உலகம்

शुक्रवारव्रतं तस्मात् गुहस्येष्टफलप्रदम् । नारदस्तपतां श्रेष्ठश्चरित्वा व्रतमुत्तमम् ॥ २३
कृत्तिकायां विधानेन श्रेष्ठोऽभूदृषिषु स्वयम् । तस्यामेव द्विजः कश्चिदनुष्ठाय व्रतं मुदा ॥ २४
मनुर्भूत्वा स तु श्रीमान् बभार पृथिवीमिमाम् । पुनरस्यां द्विजोऽन्योऽपि समाप्य व्रतमुत्तमम् ॥ २५
त्रिशंकुनाम्ना पृथिवीं शशास स नृपाधिपः । अपरौ द्विजराजानावनुष्ठाय व्रतं महत् ॥ २६
कृत्तिकायां यथा शास्त्रं भक्तिमंतौ गुहोपरि । संरक्ष्य राज्यमाख्यातौ तौ द्वावन्तिम सन्तिमौ ॥ २७
देहान्ते प्रापतुर्मोक्षं गुहस्यैव प्रसादतः । स्कन्दषष्ठी व्रतं त्वन्यद्विख्यातं भुवनत्रये ॥ २८
चरित्वा यत्पुरा देवा ऋषयश्च तपोधनाः । त्यक्त्वाऽसुरभयान् प्रापुः पदानि स्वानि पूर्ववत् ॥ २९
एवमादीनि राजाऽसौ मुचुकुन्दो महामनाः । आचचार क्रमेणैव गुहे विन्यस्तमानसः ॥ ३०
प्रादुरासीत्ततस्तस्य परमात्मा गुहस्स्वयम् । वाञ्छितानि प्रदास्यामि वदैतानि नृपोत्तम ॥ ३१
इति ब्रुवन्तं तं राजा प्रणम्य भुविदण्डवत् । स्तुत्वैनं विविधैः स्तोत्रैरप्रार्थयदयं द्विजाः ॥ ३२

சுக்ரவாரவ்ரதம் தஸ்மாத் குஹஸ்யேஷ்ட பலப்ரதம் |
நாரதஸ்தபதாம் ச்ரேஷ்ட: சரித்வா வ்ரத முத்தமம் || 23
க்ருத்திகாயாம் விதாநேந ச்ரேஷ்டோபூத்ருஷிஷு ஸ்வயம் |
தஸ்யாமேவ த்விஜ: கச்சித் அநுஷ்டாய வ்ரதம் முதா || 24
மநுர்பூத்வா ஸது ச்ரீமான் பபாரப்ருதிவீமிமாம் | புநரஸ்யாம் த்விஜோன்யோஹி ஸமாப்ய வ்ரதமுத்தமம் ||
த்ரிசங்குநாம்நா ப்ருதிவீம் சசாஸ ஸ ந்ருபாதிப: |
அபரௌ த்விஜராஜாநௌ அநுஷ்டாய வ்ருதம் மஹத் || 26
க்ருத்திகாயாம் யதாசாஸ்த்ரம் பக்திமந்தௌ குஹோபரி |
ஸம்ரக்ஷ்ய ராஜ்யமாக்யாதௌ தௌத்வாவந்திமஸந்திமௌ || 27
தேஹாந்தே ப்ராபதுர் மோக்ஷம் குஹஸ்யைவ ப்ராஸதத: |
ஸ்கந்த ஷஷ்டிவ்ரதந்த்வன்யத் விக்யாதம் புவநத்ரயே || 28
சரித்வா யத்புரா தேவா ரிஷயச்ச தபோதநா: |
த்யக்த்வாSஸுரபயான் ப்ராபு: பதாநி ஸ்வாநிபூர்வவத் || 29
ஏவமாதீநி ராஜாஸௌ முசுகுந்தோ மஹாமநா: | ஆசசார க்ரமேணைவ குஹே வின்யஸ்த மாநஸ: || 30
ப்ராதுராஸீத்ததஸ்தஸ்ய பரமாத்மா குஹஸ்வயம் | வாஞ்சிதாநி ப்ரதாஸ்யாமி வதைதாநி ந்ருபோத்தம ||
இதிப்ருவந்தம் தம் ராஜா ப்ரணம்ய புவி தண்டவத் |
ஸ்துத்வைநம் விவிதைஸ்தோத்ரை: அப்ரார்தயதயம் த்விஜா: 32

முழுவதையும் ஆண்டுவந்தான். (22) ஆகையால் ஸ்ரீ ஸ்கந்தனுடைய சுக்ரவார வ்ரதமானது கோரும் பயனைக் கொடுக்கக்கூடியது. மேலும் முனிவர்களுள் சிறந்தவரான நாரதர் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் சிறந்த விரதத்தை விதிப்படி அனுஷ்டித்து முனிவர்களுக்குள் சிறந்தவரானார். மேலும் ஓர் பிராம்மணர், கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் விரதத்தை அனுஷ்டித்துவந்து, (23–24) மஹாலக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்துடன் மனுச்சக்ரவர்த்தியாகத் தோன்றி உலகை ஆண்டுவந்தார். மேலும் மற்றொரு பிராம்மணர் அதே கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் விரதமிருந்து, (25) த்ரிசங்கு என்ற பெயருடன் இராஜாதிராஜனாய் விளங்கி உலகை ஆண்டுவந்தார். தவிரவும் இரண்டு பிராம்மணர்கள் ஸ்ரீ முருகன்மீது மிக்க பக்தி கொண்டவர்களாகி கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தில் விதிப்படி அந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து (26½) அந்திமன், ஸந்திமன், என்றவர்களாக ஆகி ராஜ்யத்தை பரிபாலித்துவந்து (27) ஸ்ரீ முருகனுடைய அருளால் முடிவில் மோக்ஷத்தையும் அடைந்தார்கள். மேலும் ஸ்கந்தஷஷ்டீ வ்ரதம் என்ற ஓர் விரதம் மூன்று உலகிலும் பிரஸித்தமாய் இருக்கிறது. (28) இந்த விரதத்தை முன்பு தேவர்களும், தபஸ்விகளான முனிவர்களும் அஸுரர்களிடமிருந்து ஏற்பட்ட பயம் நீங்கி முன்போலவே தன் ஸ்தனங்களை அடைந்தார்கள். (29) இது முதலிய விரதங்களை மஹாமனஸ்வியான முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியும் ஸ்ரீ முருகனிடத்திலேயே மனதைச் செலுத்தியவராய் கிரமமாய் அனுஷ்டித்து வந்தான். (30) பிறகு பரமாத்மாவான ஸ்ரீ முருகன் தானகவே அவனுடைய எதிரில் தோன்றி, ஓ அரசச்ரேஷ்டனே உன் விருப்பங்களைக்கூறு அவைகளை அளிக்கிறேன் என்றார். (31) ஓ பிராம்மணர்களே, இவ்விதம் சொல்கின்ற ஸ்ரீ முருகனை, அரசனை முசுகுந்தன் தண்டம்போல் பூமியில் நமஸ்கரித்து அவரை பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் ஸ்துதித்து வேண்டினார். (32) ஓ கருணைக்கடலானதேவ லக்ஷத்து ஒன்பது

नवसंख्याधिकालक्षवीरा देव कृपानिधे । भवन्तु मेऽनुजास्स्वामिन् सहायान्प्राप्य तानिमान् ॥ ३३
निष्कंटकमिदं राज्यं पालयिष्याम्यनुज्ञया । श्रुत्वैतद्वचनं स्वामी तथेत्युक्त्वा दयानिधिः ॥ ३४
वीरबाहुमुखान्वीरानवलोक्याब्रवीद्वचः । यूयमस्यानुजाश्शीघ्रं भवताद्य ममाज्ञया ॥ ३५
इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य वीरास्ते भयकंपिताः । दैत्यसंहारकाणां नो देवदेव कथं रुचिः ॥ ३६
भवेदस्यानुजत्वेतदत्यल्पे जगतां प्रभो । इति तेषां वचः श्रुत्वा कोपाकुलित मानसः ॥ ३७
पुनः प्राह गुहो वीरान् वीक्ष्य संभर्त्सनेन तान् । नाङ्गीकुरुत मद्वाक्यं यस्माद्यूयंतु गर्विताः ॥ ३८
प्राप्य मानुष्यमेतेन स्थित्वाचास्यानुजाः क्षितौ । तपः कृत्वा परं पश्चाद्विशुद्धाः किल्बिषादतः ॥ ३९
आगच्छत ममाभ्याशं पुनरन्ते मदाज्ञया । इत्युक्तमात्रे ते वीरा मानुषं रूपमास्थिताः ॥ ४०
क्षंतव्यो नोऽपराधोऽयं देवदेव कृपानिधे । इत्युक्त्वा दण्डवद्भूमौ प्रणेमुर्भयकम्पिताः ॥ ४१
लब्धानुज्ञास्ततोभूपस्यानुजत्वं समाश्रिताः । परिवव्रुश्शचीभर्तुरुपेन्द्र इव भूसुराः ॥ ४२
मुचुकुन्दाय भूपाय गुहः परमपावनः । अनुग्रहं विधायैवं अन्तर्धानं समाश्रितः ॥ ४३

நவஸங்க்யாதிகாலக்ஷவீரா தேவ க்ருபாநிதே ।
பவந்து மேऽநுஜாஸ்வாமின் ஸஹாயான் ப்ராப்ய தாநிமான் ॥ 33
நிஷ்கண்டகமிதம் ராஜ்யம் பாலயிஷ்யாம்யநுக்ஞயா ।
ச்ருத்வைதத்வசனம் ஸ்வாமீ ததேத்யுக்த்வா தயாநிதி: ॥ 34
வீரபாஹுமுகான் வீரான் அவலோக்யாப்ரவீத்வச: । யூயமஸ்யாநுஜா: சீக்ரம் பவதாத்ய மமாக்ஞயா ॥ 35
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய வீராஸ்தே பயகம்பிதா: ।
தைத்யஸம்ஹாரகாணாம்நோ தேவ தேவ கதம் ருசி: ॥ 36
பவேதஸ்யாநுஜத்வேததத்யல்பே ஜகதாம் ப்ரபோ । இதி தேஷாம் வச: ச்ருத்வா கோபாகுலிதமாநஸ: ॥
புந: ப்ராஹ குஹோ வீரான் வீக்ஷ்ய ஸம்பர்த்ஸநேந தான் ।
நாங்கீகுருத மத்வாக்யம் யஸ்மாத் யூயந்து கர்விதா: ॥ 38
ப்ராப்ய மாநுஷ்யமேதேந ஸ்தித்வாசாஸ்யாநுஜா: க்ஷிதௌ ।
தப: க்ருத்வா பரம் பச்சாத் விசுத்தா: கில்பிஷாதத: ॥ 39
ஆகச்சதமமாப்யாசம் புநரந்தே மதாக்ஞயா । இத்யுக்தமாத்ரே தேவீரா: மானுஷம் ரூபமாஸ்திதா: ॥ 40
க்ஷந்தவ்யோ நோऽபராதோऽயம் தேவ தேவ க்ருபாநிதே ।
இத்யுக்த்வா தண்டவத்பூமௌ ப்ரணேமுர்பயகம்பிதா: ॥ 41
லப்தாநுக்ஞாஸ்ததோ பூபஸ்யாநுஜத்வம் ஸமாச்ரிதா: । பரிவவ்ருச்சசீபர்து: உபேந்த்ர இவ பூஸுரா: ॥ 42
முசுகுந்தாய பூபாய குஹ: பரம பாவந: । அநுக்ரஹம் விதாயைவம் அந்தர்தானம் ஸமாச்ரித: ॥ 43

வீரர்களும் எனக்குத் தம்பிகளாக வேண்டும். ஓ ஸ்வாமி நான் அவர்களை ஸஹாயமாய் கொண்டு (33) தங்கள் உத்திரவுபடி எதிரிகளின்றி இராஜ்யத்தை ஆண்டு வருகிறேன். என அதைக்கேட்டு தயாநிதியான ப்ரபு அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு (34) வீரபாஹு முதலிய வீரர்களைப்பார்த்து, ஓ வீரர்களே நீங்கள் என் உத்திரவுப்படி இப்பொழுதே சீக்கிரமாக இவ்வரசனுக்குத் தம்பிகளாக ஆக வேண்டும் என்று கூறினார். (35) அதைக் கேட்ட உடன் அவ்வீரர்களெல்லாம் பயத்தால் நடுக்கமுற்று உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவான ஓ தேவ, அசுரர்களை அழிக்கின்ற எங்களுக்கு, இவ்வரசனுக்கு தம்பிகளாய் இருக்கும் இழிவான தன்மை எவ்வாறு ஸம்மதமாகும்? என்று அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட உடன் மனதில் கோபம் கொண்டவராகி, (36–37) ஸ்ரீ பகவான் அவர்களைப் பார்த்து அதட்டி மறுபடியும் கூறியதாவது. ஓ வீரர்களே நீங்கள் கர்வங்கொண்டு என் வார்த்தையைக் கேட்காதபடியால் (38) மனிதப் பிறவியை அடைந்து அவ்வரசனுக்குத் தம்பிகளாய் அவருடன் இருந்துவிட்டு பிறகு சிறந்த தவத்தைச் செய்து இப்பாபத்திலிருந்து விடுபட்டு, (39) பிறகு முடிவில் என் உத்திரவுபடி என் ஸமீபத்திற்கு வருவீர்களாகுக, என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அவ்வீரர்களெல்லாம் மனித உருவத்தைக் கொண்டவர்களாகி, (40) கருணாநிதியான ஓ தேவ எங்கள் பிழையை மன்னித்து அருள வேண்டும். என்று கூறி பயத்தால் நடுக்கமுற்றவர்களாகி பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். (41) பிறகு அவர்கள் ஸ்ரீ பகவானிடமிருந்து உத்திரவு பெற்றவர்களாகி ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவாகிய உபேந்திரன் இந்திரனுக்குத் தம்பியானது போல் அவ்வரசனுக்குத் தம்பியாகி அவரை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (42) பிறகு மிகப் புனிதரான ஸ்ரீ குஹன் முசுகுந்த சக்ரவர்த்திக்கு இவ்வாறு

मुचुकुन्दस्ततो धीमांश्चतुरङ्गबलं महत् । प्रत्येकं संव्यवस्थाप्य भ्रातॄणां परया मुदा ॥ ४४
राज्यं बभार सन्तोषात्सुब्रह्मण्यं हृदि स्मरन् । ततस्तु कर्पूरग्रामे राजकन्यात्मतां गताः ॥ ४५
पाणीन् संग्राहयामास भ्रातॄणामप्सरस्त्रियः । पुष्पगन्धिं विवाह्याथ वीरबाहुर्महाबलः ॥ ४६
पुत्रावुत्पादयामास कनकानकसंज्ञकौ । साकं दुहित्रा परया चित्रवल्याख्यया द्विजाः ॥ ४७
अजीजनंस्तदा वीराः पुत्रानन्येऽपि भूयसः । वीरबाहुर्ददौ पुत्रीं चित्रवल्लीं मनोहराम् ॥ ४८
कल्पितज्येष्ठभावाय मुचुकुन्दाय शास्त्रतः । तस्याः करस्थितं कीरं चित्रवल्या मनोहरम् ॥ ४९
यमदूता गृहीत्वेमं यमपत्न्यै मुदे तदा । कांक्षिण्यै प्रददुः शीघ्रं बलात्कारेण भूसुराः ॥ ५०
वृत्तान्तमेतच्छ्रुत्वाऽथ वीरास्ते क्रोधविह्वलाः । युद्धं कृत्वा यमेनैते गृहीत्वा पुनराशु तम् ॥ ५१
चित्रवल्यै प्रदात्वैनं तेनुः प्रीतिं तदा भृशम् । अन्तर्वत्न्यभवद्बाला चित्रवल्ली नृपप्रिया ॥ ५२
तदा केरळदेशस्थं फलमैच्छन्महद्रसम् । वीरास्तत्रत्यराजानं दूतवक्त्रेण भूसुराः ॥ ५३
पप्रच्छुरेतद्भूपेन नदत्ते क्रोधविह्वलाः । जित्वा तं रणमध्ये तत्फलं संगृह्य शीघ्रतः ॥ ५४

முசுகுந்தஸ்ததோ தீமான் சதுரங்கபலம் மஹத் | ப்ரத்யேகம் ஸம்வ்யவஸ்தாப்ய ப்ராத்ரூணாம் பரயாமுதா
ராஜ்யம் பபார ஸந்தோஷாத் ஸுப்ரம்மண்யம் ஹ்ருதி ஸ்மரன் |
ததஸ்து கர்ப்பூர க்ராமே ராஜகந்யாத்மதாம் கதா: || 45
பாணீந் ஸங்க்ராஹயாமாஸ ப்ராத்ரூணமப்ஸரஸ்த்ரிய: |
புஷ்பகந்திம் விவாஹ்யாத வீரபாஹுர் மஹாபல: || 46
புத்ராவுத்பாதயாமாஸ கநகாநகஸம்ஜ்ஞௌ | ஸாகம் துஹித்ரா பரயா சித்ரவல்யாக்யயா த்விஜா: || 47
அஜீஜனம்ஸ்ததா வீரா: புத்ராநந்யேபி பூயஸ: | வீரபாஹுர்ததௌ புத்ரீம் சித்ரவல்லீம் மனோஹராம் || 48
கல்பிதஜ்யேஷ்டபாவாய முசுகுந்தாய சாஸ்த்ரத: | தஸ்யா: கரஸ்திதம் கீரம் சித்ரவல்யா மனோஹரம் || 49
யமதூதா க்ருஹீத்வேமம் யமபத்ந்யை முதே ததா |
காங்க்ஷிண்யை ப்ரததுச்சீக்ரம் பலாத்காரேண பூஸுரா: || 50
வ்ருத்தாந்தமேதச் ச்ருத்வாத வீராஸ்தே க்ரோதவிஹ்வலா: |
யுத்தம் க்ருத்வா யமேனைதே க்ருஹீத்வா புநராசு தம் || 51
சித்ரவல்யை ப்ரதாத்வைநம் தேநு: ப்ரீதிம் ததா ப்ருசம் |
அந்தர்வத்ந்யபவத் பாலா சித்ரவல்லீ ந்ருபப்ரியா || 52
ததா கேரளதேசஸ்தம் பலமைச்சன் மஹத்ரஸம் | வீராஸ்தத்ரத்ய ராஜாநம் தூதவக்த்ரேண பூஸுரா: 53
பப்ரச்சுரேதத்பூபேந நதத்தே க்ரோத விஹ்வலா: |
ஜித்வா தம் ரணமத்யேதத் பலம் ஸங்க்ருஹ்ய சீக்ரத: || 54

அனுக்ரஹம் செய்துவிட்டு அந்தர்தானமானார். (43) பிறகு மிகப் புத்திமானான முசுகுந்தனும், மிகப் பெரியதான தனது நான்வகைப் படைகளை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தன் தம்பிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்து (44) ஸ்ரீ முருகனை மனதில் தியானித்துக் கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அரசாண்டு வந்தார். மேலும் அவர் கருப்பூர் என்ற கிராமத்தில் ராஜ கன்னிகைகளாய் தோன்றியிருந்த அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளை தன் தம்பிகளுக்கு விவாஹம் செய்வித்தார். அதில் மிக்க பலவானான வீரபாஹு புஷ்பகந்தி என்பவளை கல்யாணம் செய்து கொண்டு (45-46) ஓ முனிவர்களே சித்ரவல்லி என்ற பெண்ணையும், கனகன், ஆனகன், என்ற இரு புத்திரர்களையும் அடைந்தான். (47) அப்பொழுது மற்ற வீரர்களும் அனேகம் பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். பிறகு வீரபாஹு மிகுந்த அழகுடைய சித்ரவல்லி என்ற தன் பெண்ணை (48) மூத்த ஸஹோதரனாய் பாவிக்கப்பட்டுவந்த முசுகுந்தனுக்கு முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொடுத்தான். அந்த சித்ரவல்லியின் கையிலுள்ள அழகிய கிளியை (49) அப்பொழுது யமபடர்கள் பலமாய் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய், சந்தோஷத்திற்காக அதை விரும்பினவளான யமனுடைய மனைவிக்கு வேகமாய் கொண்டு கொடுக்க, ஓ பிராம்மணர்களே, (50) வீரர்கள் அச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு மிக்க கோபங் கொண்டு யமனுடன் போர் புரிந்து அக்கிளியை வேகமாய் பிடுங்கி மறுபடியும், (51) சித்ரவல்லியிடம் கொடுத்து அவளை மிகவும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார்கள். முசுகுந்தனுக்கு ப்ரியையான சித்ரவல்லியும் கர்ப்பந்தரித்தாள். (52) அப்பொழுது மிக்க ரஸம் பொருந்தியதும், கேரள தேசத்திலுள்ளதுமான ஓர் பழத்தை அவள் விரும்ப, ஓ முனிவர்களே, உடனே வீரர்கள் அப்பழத்தை அந்நாட்டு அரசனிடம் தூதர்கள் மூலம் (53) கேட்டு அனுப்பியும் கொடுக்காததால் அவர்கள்

ददुरेतत्फलं तस्यै चित्रवल्यै तदा द्विजाः । तत्र तत्र स्थितान् दुष्टान् जित्वा देशेषु संगरे ॥ ५५
स्ववशीकृत्य गां सर्वां ररक्षुर्न्यायवर्तिनः । चित्रवल्यग्निवर्णाख्यं कुमारं सुषुवे तदा ॥ ५६
मुचुकुन्दस्य भूपस्य प्रिया सर्वाङ्गसुन्दरा । तस्मिन्काले शक्रपुरीं वलोनाम महासुरः ॥ ५७
अरौत्सीद्रणदृप्तोऽयं जित्वेन्द्रं दुर्बलं द्विजाः । तेन योद्धुमशक्तत्वात्सुराणामधिपस्तदा ॥ ५८
मुचुकुन्दं नृपश्रेष्ठं दूतैरानयदात्मनः । मुचुकुन्दस्समागत्य वलसेनां महाबलाम् ॥ ५९
अमारयन्महासत्वो रणमध्यं समाश्रितः । अवशिष्टस्तदा तस्थे वलएको महासुरः ॥ ६०
वज्रेण मरुतामीशस्तं जघान महीसुराः । वलारिः कथितस्तेन तदारभ्य पुरन्दरः ॥ ६१
हत्वा वलं महाघोरं मुचुकुन्देन भूभुजा । स्वगृहं प्राप मघवान् सन्तोषेणामरेश्वरः ॥ ६२

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे शंकरसंहितायां शिवरहस्यखण्डे
देवकाण्डे षष्ठोऽध्यायः ॥

ததுரேதத்பலம் தஸ்யை சித்ர வல்யை ததா த்விஜா: ।
தத்ர தத்ர ஸ்திதான் துஷ்டான் ஜித்வா தேசேஷு ஸங்கரே ॥ 55
ஸ்வவசீக்ருத்ய காம் ஸர்வாம் ரரக்ஷுர்ந்யாய வர்த்தின: ।
சித்ரவல்யக்னி வர்ணாக்யம் குமாரம் ஸுஷுவே ததா ॥ 56
முசுகுந்தஸ்ய பூபஸ்ய ப்ரியா ஸர்வாங்க ஸுந்தரா । தஸ்மின் காலே சக்ர புரீம் வலோ நாம மஹாஸுர: ॥
அரௌத்ஸீத்ரணத்ருப்தோயம் ஜித்வேந்த்ரம் துர்பலம்த்விஜா: ।
தேநயோத்துமசக்தத்வாத் ஸுராணாமதிபஸ்ததா ॥ 58
முசுகுந்தம் ந்ருபச்ரேஷ்டம் தூதைரானயதாத்மன: । முசுகுந்தஸ்ஸமாகத்ய வலஸேநாம் மஹாபலாம் ॥ 59
அமாரயன் மஹாஸத்வ: ரண மத்யம் ஸமாச்ரித: । அவசிஷ்டஸ்ததா தஸ்தே வல ஏகோ மஹாஸுர: ॥ 60
வஜ்ரேண மருதாமீச: தஞ்ஜகான மஹீஸுரா: । வலாரி: கதிதஸ்தேந ததாரப்ய புரந்தர: ॥ 61
ஹத்வா வலம் மஹாகோரம் முசுகுந்தேன பூபுஜா ।
ஸ்வக்ருஹம் ப்ராப மகவான் ஸந்தோஷேணமரேச்வர: ॥ 62

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே சங்கரஸம்ஹிதாயாம் சிவரஹஸ்யகண்டே
தேவகாண்டே ஷஷ்டோத்யாய:

கோபாவேசங் கொண்டு உடனே அங்கு சென்று அவ்வரசனை யுத்தத்தில் தோல்வியடையச் செய்து அப்பழத்தை சீக்கிரமாய் எடுத்து வந்து (54) சித்ரவல்லிக்குக் கொடுத்தார்கள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே அவ்வீரர்கள் ஆங்காங்குள்ள கொடிய அரசர்களை எல்லாம் வென்று, (55) பூமி முழுவதையும் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு நீதி தவருமல் அரசாண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது முசுகுந்தனின் பிரிய நாயகியும், எல்லா அங்கங்களும் அழகாய் அமையப்பெற்றவளுமான சித்ரவல்லி அக்னிவர்ணன் என்ற ஓர் உத்தம குமாரனைப் பெற்ருள். ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே இவ்வாறிருக்கையில் யுத்த மதங்கொண்ட வலன் என்ற் ஓர் மஹாசுரன் துர்பலனை தேவேந்திரனை போரில் வென்று அவனுடைய நகரத்தை பறித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது தேவராஜனுக்கு அவனோடு போர் புரியும் திறமை இல்லாத படியால், (56-58) தன் தூதர் மூலமாய் ராஜச்ரேஷ்டனை முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியை தனக்கு உதவி புரியுமாறு கேட்டுக்கொண்டான். பராக்ரமசாலியான அச்சக்ரவர்த்தியும் அவ்வாறே வந்து மிக பலம் வாய்ந்த வலனின் படைகளை போரில் கொன்ருன். (60) ஓ பூதேவர்களே, தேவேந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தால் அவனை அடித்துக் கொன்ருன். அதனுல் அதுமுதல் இந்திரன் வலாரி என்று அழைக்கப் படுகிருன். (61) தேவேந்திரன் இவ்வாறு மிகக் கொடியவனுன வலாசுரனை வதம் செய்து முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியோடு கூட மிக்க சந்தோஷத்துடன் தனது அரண்மனையை அடைந்தான். (62).

ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

श्रीमुचुकुन्देन कमलालये श्रीत्यागराजप्रतिष्ठा ॥

ततः स्नात्वा नृपसुराधीशौ परमशोभनौ । पूजागृहं पुरारातेरमूविविशतुस्तदा ॥ १
उपविष्टो नृपश्रेष्ठस्सुखमासनमुत्तमम् । ददर्श पूजाकालेऽस्य सोमास्कन्दं महेश्वरम् ॥ २
प्रसन्नवदनांभोजं परमानन्दविग्रहम् । तं दृष्ट्वा परमेशानं मुचुकुन्दो नृपोत्तमः ॥ ३
कैलासवासिनं देवमंबिकासहितं प्रभुम् । स्मृत्वा तुष्टाव भक्त्या तमानंदाश्रुपरिप्लुतः ॥ ४
तस्मै प्रसन्नो भगवान्मुचुकुन्दाय भूभुजे । विष्णुनाऽऽराधितः पूर्वमहमिन्द्रमिहागतः ॥ ५
तं मां त्वं पूजयामायिन्मद्भक्तेषु वरो यतः । इत्युपांशु महीपालं प्राहवाचं महेश्वरः ॥ ६
न श्रूयते यथेन्द्रेण तथैव ब्राह्मणोत्तमाः । तच्छ्रुत्वा मुचुकुन्दोऽयं प्रसन्नेनान्तरात्मना ॥ ७
तस्थौ पूजां सुरेशस्य विलोक्यानन्यमानसः । समाप्य पूजामिन्द्रोऽपि प्रस्थितो भूभुजासह ॥ ८
प्राप्य भोजनशालां स्वां कामधेनुमचिन्तयत् । धेनुस्समागता शीघ्रं कामदा स्वाश्रिताय सा ॥ ९

॥ ஸப்தமோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீ முசுகுந்தன் கமலாலயத்தில் (திருவாரூரில்) ஸ்ரீ தியாகராஜனை பிரதிஷ்டை செய்வது.

தத: ஸ்னாத்வா ந்ருப சுராதீசௌ பரமசோபனௌ । பூஜாக்ருஹம் புராராதேரமூவிவிசதுஸ்ததா ॥ 1
உபவிஷ்டோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ்ஸுகமாஸன முத்தமம் ।
ததர்ச பூஜாகாலேऽஸ்ய ஸோமாஸ்கந்தம் மஹேச்வரம் ॥ 2
ப்ரஸன்னவதனாம்போஜம் பரமானந்த விக்ரஹம் ।
தம் த்ருஷ்ட்வா பரமேசானம் முசுகுந்தோ ந்ருபோத்தம: ॥ 3
கைலாஸவாஸினம் தேவமம்பிகாஸஹிதம் ப்ரபும் । ஸ்ம்ருத்வா துஷ்டாவ பக்த்யா தமாநந்தாச்ருபரிப்லுத:
தஸ்மை ப்ரஸன்னோ பகவான் முசுகுந்தாயபூபுஜே । விஷ்ணுநாऽऽராதித: பூர்வமஹமிந்த்ரமிஹாகத: ॥ 5
தம் மாம் த்வம் பூஜயாமாயின் மத்பக்தேஷுவரோயத: ।
இத்யுபாம்சு மஹீபாலம் ப்ராஹ வாசம் மஹேச்வர: ॥ 6
ந ச்ரூயதே யதேந்த்ரேண ததைவ ப்ராம்மணோத்தமா: ।
தச்ச்ருத்வா முசுகுந்தோऽயம் ப்ரஸன்னேநாந்தராத்மனா ॥ 7
தஸ்தௌ பூஜாம் ஸுரேசஸ்ய விலோக்யானன்ய மானஸ: ।
ஸமாப்ய பூஜாமிந்த்ரோऽபி ப்ரஸ்திதோ பூபுஜாஸஹ ॥ 8
ப்ராப்ய போஜனசாலாம் ஸ்வாம் காமதேனுமசிந்தயத் ।
தேனுஸ்ஸமாகதா சீக்ரம் காமதா ஸ்வாச்ரிதாய ஸா ॥ 9

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பிறகு ஸ்ரீ முசுகுந்தனும், தேவேந்திரனும், ஸ்னானம் செய்து மிகப் புனிதர்களாகி த்ரிபுராரியான ஸ்ரீ மஹா தேவனை பூஜிக்கவேண்டி பூஜா க்ருஹத்தை அடைந்தார்கள். (1) அப்பொழுது அரசனான முசுகுந்தன் அங்குள்ள சிறந்த ஆஸனத்தில் சுகமாய் அமர்ந்தான். அப்பொழுது இந்திரன் பூஜை செய்யுங்காலத்தில் அவனுடைய ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியான மஹேச்வர விக்ரஹத்தைக் கண்டான். (2) உடன் மலர்ந்த செந்தாமரைப் போன்ற முகமுள்ளவரும், மங்கள மூர்த்தியுமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி தர்சனம் செய்தான். (3) கைலாஸ வாஸியும் உமையுடன் கூடியவருமான ஈசனை மனதில் தியானம் செய்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்தோத்திரம் செய்தான். (4) ஸ்ரீ பகவானும், அம்முசுகுந்தனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி, ஓ அரசனே முன்பு நான் விஷ்ணுவால் பூஜிக்கப்பட்டு இப்பொழுது இந்திரனிடம் வந்துள்ளேன். (5) அப்படிப்பட்ட என்னை நமது பக்தர்களுக்குள் சிறந்த வனுகையால் நீயே பூஜை செய்து வா, என்று ப்ராம்மணோத்தமர்களே ஸ்ரீ பரமேச்வரன் அவ்வரசனுக்கு இந்திரன் காதிற்குப் படாதவாறு ரகசியமாய்ச் சொன்னார். அது கேட்டு முசுகுந்தனும் உள்ளம் குளிர்ந்தவராய் மனதை எங்கும் செலுத்தாதவராய் இந்திரனுடைய பூஜையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு இந்திரனும் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு அரசனுடன் புறப்பட்டு, (6-5) போஜனசாலை சென்று காமதேனுவை ஸ்மரிக்க தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கும் அக்காமதேனுவும்,

भोजयित्वा तदा दत्तमन्नं दिव्यं पयोयुतम् । दापयित्वा विभूषाश्च वस्त्राण्यपि महीभुजे ॥ १०
पप्रच्छ भूयो भूयोऽथ वांछितं वद हे नृप । इति प्रेम्णा सुरेशानो मुचुकुन्दं महीसुराः ॥ ११
तच्छ्रुत्वा स महीपालस्सन्तोषेण युतस्तदा । प्रयच्छ सांबमीशानं त्वयामे शक्र पूजितम् ॥ १२
तमेनं परमेशानं पूजयिष्यामि भक्तिमान् । निशम्यैतत्सुरेशोऽपि विचारेण महीयसा ॥ १३
प्राह वाचममुं वीक्ष्य नमदीयो महेश्वरः । विष्णुनाऽऽराधितो देवस्सत्यमुक्तं मया नृप ॥ १४
तत्पूजाकारणं वक्ष्ये शृण्वैकमनसाऽधुना । निरपत्यः पुरा विष्णुः परमेशं हृदिस्मरन् ॥ १५
तपश्चचार सुमहत्पुत्रार्थमवनीपते । प्रसन्नेच महादेवे प्रणम्य परया मुदा ॥ १६
देवदेव महादेव त्वया दत्तं महत्पदम् । आयुश्चानंतसंख्याकं नकिञ्चिन्न्यूनमद्यमे ॥ १७
तव प्रसादात्पुत्रोमे भूयादद्य कृपानिधे । निरपत्यस्य देवेश तदेनोऽपाकुरुक्षणात् ॥ १८
इति संप्रार्थयामास परमेशं तदा हरिः । तथेति पार्वतीनाथो वरं प्रादाद्धरेस्तदा ॥ १९
तदेतत्सर्वमालोक्य पार्वती कुपिता तराम् । यस्मान्महेशं मुक्त्वा मां अर्चयित्वा त्वसौहरिः ॥ २०

போஜயித்வா ததா தத்தமன்னம் திவ்யம் பயோயுதம் ।
தாபயித்வா விபூஷாஸ்ச வஸ்த்ராண்யபி மஹிபுஜே ॥ 10
பப்ரச்ச பூயோ பூயோऽத வாஞ்சிதம் வதஹேந்ருப । இதி ப்ரேம்ணு ஸுரேசானே முசுகுந்தம் மஹிஸுரா:
தத் ச்ருத்வா ஸமஹீபால: ஸந்தோஷேணயுதஸ்ததா ।
ப்ரயச்ச ஸாம்பமீசானம் த்வயாமே சக்ரபூஜிதம் ॥ 12
தமேனம் பரமேசானம் பூஜயிஷ்யாமி பக்திமான் । நிசம்யைதத்சுரேசோऽபி விசாரேணமஹியஸா ॥ 13
ப்ராஹ வாசமமும் வீக்ஷ்ய நமதீயோ மஹேச்வர: । விஷ்ணுநாऽऽராதிதோ தேவ: ஸத்ய முக்தம்மயாந்ருப ॥
தத்பூஜா காரணம் வக்ஷ்யே ச்ருண்வைகமனஸாऽதுநா ।
நிரபத்ய: புரா விஷ்ணு: பரமேசம் ஹ்ருதிஸ்மரன் ॥ 15
தபச்சசார ஸுமஹத் புத்ரார்த்தமவனீ பதே । ப்ரஸன்னேச மஹாதேவே ப்ரணம்ய பரயா முதா ॥ 16
தேவதேவ மஹாதேவ த்வயா தத்தம் மஹத்பதம் ।
ஆயுச்சானந்த ஸங்க்யாகம் நகிஞ்சின்ன்யூனமத்யமே ॥ 17
தவ ப்ரஸாதாத் புத்ரோமே பூயாதத்ய க்ருபாநிதே । நிரபத்யஸ்ய தேவேச ததேனோऽபாகுரு க்ஷணாத் ॥
இதி ஸம்ப்ரார்த்தயாமாஸ் பரமேசம் ததாஹரி: । ததேதி பார்வதீநாதோ வரம் ப்ராதாத்ஹரேஸ்ததா ॥ 19
ததேதத் ஸர்வமாலோக்ய பார்வதீ குபிதாதராம் ।
யஸ்மாத்மகேசம் முக்த்வாமாம் அர்ச்சயி த்வாத்வஸௌஹரி: ॥ 20

சீக்கிரமாய் வந்தது. (9) பிறகு இந்திரனும் அக்காமதேனு கொடுத்த பால் முதலியவைகளோடு கூடிய சிறந்த அன்னத்தால் அப்பொழுதே அந்த அரசனுக்கு விருந்தளித்து, அனேக வஸ்திர ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான். (10) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே, அவ்விந்திரன், ஓ அரசனே உமக்கு வேண்டியதைச் சொல்லவேண்டுமென்று, மிக்க அன்புடன் அந்த அரசனை பலமுறைக் கேட்டான். (11) அதைக் கேட்ட அந்த அரசனும் அப்பொழுது மிகுந்த சந்தோஷத்துடன், ஓ இந்திர, உன்னால் பூஜை செய்யப் படுகின்ற ஸ்ரீ ஸோமாஸ்கந்த விக்ரஹத்தை கொடுப்பாயாகில், (12) நான் மிகுந்த பக்தியுடன் அவ்வீசனை பூஜை செய்து வருவேன் என்று கூறக்கேட்ட இந்திரன் மிகுந்த மனக் கவலையுள்ளவனாகி, (13) அவ்வரசனை நோக்கி சொன்னதாவது, ஓ அரசனே இந்த பரமேச்வரனுடைய மூர்த்தியானது, விஷ்ணுவினால் ஆராதிக்கப்பட்டது. எனக்குச் சொந்தமில்லை. என்று ஸத்தியமாய் சொல்கிறேன். (14) ஸ்ரீ விஷ்ணு பூஜை செய்துவரும் காரணத்தைக் கூறுகிறேன், நீர் இப்பொழுது கவனமாய் கேழ்க்கவேண்டும். முன்பு விஷ்ணுவிற்கு புத்திரன் இல்லாதபடியால், அவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை மனதில் தியானம் செய்து கொண்டு, (15) ஓ அரசனே புத்திரனை விரும்பி கடுந்தவம் புரிந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ பரமேச்வரன் ப்ரஸன்னமானார். அது கண்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டவனாய் வணங்கி, (16) ஓ தேவாதி தேவ தங்களால் இப்பெருமை பொருந்திய பதவியும், முடிவற்ற ஆயுளும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கையில் எனக்குக் குறை ஒன்றுமில்லை. (17) ஆயினும் ஓ கருணைக்கடலே, புத்திரன் இல்லாதவனான என் பாபத்தை ஒரு க்ஷணத்தில் போக்கி தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் எனக்கு புத்திர பாக்யம் உண்டாக வேண்டுமென்று (18) விஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பார்வதி பதியும், அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுவிற்கு வரமளித்தார். (19) அப்பொழுது ஸ்ரீ பார்வதி அவ்வெல்லாவற்றை

अवाप्तवान्वरं तस्य जातः पुत्रो मदाज्ञया । भवनेत्राग्निनिर्दग्धो भवत्वस्य दयानिधे ॥ २१
वञ्चकोऽयं महामायी मोहयित्वाऽऽत्मनोऽखिलान् । ब्रह्मास्मीति सदा जल्पंस्त्वयि ब्रह्मणि जाग्रति ॥ २२
पातयामास दुर्मार्गे तदस्य मुखमीक्षितुम् । नयुक्तमिति देवेशमुक्त्वा भूयो जगत्पतिम् ॥ २३
अन्तर्धिं शंभुना प्राप पार्वती भूपते क्षणात् । ततो विष्णुस्सुदुःखार्तस्सोमास्कन्दममुं वरम् ॥ २४
प्रतिष्ठाप्य विधानेन बहुकालमपूजयत् । ततः काले महादेवः कस्मिंश्चिदम्बिकयासह ॥ २५
सषण्मुखो हरेश्शंभुराविरासीद्दयानिधिः । तुष्टाव साम्बं सस्तुतं परमेशं पुनर्हरिः ॥ २६
ततः प्रसन्नो भगवान् गौरीमुखमलोकयत् । तदिङ्गितं हरिर्ज्ञात्वा प्रणम्योमां गिरीन्द्रजाम् ॥ २७
अज्ञानेन भवानि त्वामसंपूज्य महेश्वरम् । अपूजयं तमेवैकमपराधो भवेन्मम ॥ २८
महान्तं कालमारभ्य पुत्रार्थं च तपः कृतम् । तं त्वं रक्ष महेशानि शप्तं दाहो भवत्विति ॥ २९
इति स्तुत्वा महादेवीमप्रार्थयदधोक्षजः । ततो हैमवती विष्णुं सुप्रसन्ना जगाद तम् ॥ ३०

அவாப்தவான் வரம் தஸ்ய ஜாத: புத்ரோ மதாக்ஞயா |
பவநேத்ராக்னிநிர்தக்தோ பவத்வஸ்ய தயாநிதே || 21
வஞ்சகோऽயம்மஹாமாயீ மோஹயித்வா ஆத்மனோகிலான் |
ப்ரும்மாஸ்மீதி ஸதாஜல்பன் த்வயி ப்ரும்மணி ஜாக்ரதி || 22
பாதயாமாஸ துர்மார்கே ததஸ்ய முகமீக்ஷிதும் | நயுக்தமிதி தேவேசம் உக்த்வாபூயோ ஜகத்பதிம் || 23
அந்தர்த்திம் சம்புநா ப்ராப பார்வதீ பூபதேக்ஷணாத் |
ததோ விஷ்ணுஸ்ஸசுதுக்கார்த்த: ஸோமாஸ்கந்தமமும் வரம் || 24
ப்ரதிஷ்டாப்ய விதாநேந பஹுகாலமபூஜயத் | தத: காலே மஹாதேவ: கஸ்மின்னம்பிகயாஸஹ || 25
ஸஷண்முகோ ஹரேச்சம்பு: ஆவிராஸீத்தயாநிதி: | துஷ்டாவ ஸாம்பம் ஸஸுதம் பரமேசம் புனர் ஹரி: ||
தத: ப்ரஸன்னோ பகவான் கௌரீமுகமலோகயத் |
ததிங்கிதம் ஹரிர்ஞ்த்வா ப்ரணம்யோமாம் கிரீந்த்ரஜாம் || 27
அஞ்ஞானேன பவாநி த்வா மஸம்பூஜ்யமஹேச்வரம் | அபூஜயம் தமேவைகமபராதோ பவேன் மம || 28
மஹாந்தம் காலமாரப்ய புத்ரார்த்தஞ்ச தப: க்ருதம் |
தம் த்வம் ரக்ஷ மஹேசானி சப்தம் தாஹோ பவத்விதி || 29
இதிஸ்துத்வா மஹாதேவீமப்ரார்த்தயததோக்ஷஜ: |
ததோ ஹைமவதீ விஷ்ணும் ஸுப்ரஸன்னா ஜகாததம் || 30

யும் பார்த்து மிக்க கோபங் கொண்டவளாகி, இவ்விஷ்ணுவானவர் நம்மை விலக்கி ஸ்ரீ பரமேச்வரரை மட்டிலும் பூஜை செய்து, (20) வரனையும் பெற்றார். ஆகையால் விஷ்ணுவிற்கு பிறக்கும் பிள்ளை, பரமேச்வரனுடைய நெற்றிக் கண்ணின் அக்னியால் எரிக்கப்படுமாறு நேரக்கடவது என்று சபித்துவிட்டு ஓ கருணைக்கடலாகிய பரமேச்வர, (21) மஹா மாயாவியும், வஞ்சகனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், ஸாக்ஷாத் பரப்ரும்ம ஸ்வரூபியான தாங்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில், தானே ப்ரும்மம் எனச் சொல்லிக் கொண்டு ஸகல ஜீவராசிகளையும், (22) துர்மார்க்கத்தில் ஈடுபடச் செய்கிறார். ஆகையால் அவர் முகத்தில் விழிப்பதே சரியில்லை. என்று ஜகந்நாதனை தேவேசனிடத்தில் அடிக்கடி சொல்லி ஓ அரசனே, பார்வதி தேவியானவள் தன் பதியுடன் அந்தர்தானமானாள். பிறகு விஷ்ணுவானவர் துக்கத்தால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவராகி மிகப் பெருமைவாய்ந்த அந்த ஸோமாஸ்கந்த விக்ரஹத்தை விதிப்படி, (23-24) பிரதிஷ்டை செய்து வெகுகாலம் பூஜை செய்து வந்தார். இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் கருணாநிதியான பரமேச்வரன், பார்வதி, ஸ்ரீ முருகன் இவர்களுடன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் முன் ப்ரத்யக்ஷமானார்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணு பார்வதியுடனும், ஸ்ரீ முருகனுடனும் கூடிய ஸ்ரீ பரமசிவனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார். (25-26) பிறகு ப்ரஸன்னரான அப்பரமேச்வரர் பார்வதியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், அவ்விங்கிதத்தை அறிந்துகொண்ட விஷ்ணு ஸ்ரீ பார்வதியை நமஸ்கரித்து, (27) ஓ பவானி, என்னுடைய அக்ஞானத்தால் தங்களை பூஜிக்காமல், ஈச்வரனை மட்டும் பூஜித்ததால் எனக்கு தோஷம் உண்டாகிவிட்டது. (28) நான் வெகுகாலமாக புத்திரனை வேண்டி தவம் செய்துவந்தேன். ஓ பரமேச்வரி, ஆகையால் பிறந்த குழந்தை எரிந்து போகக்கடவது என்ற சாபத்திற்கு ஆளான என்னை ரக்ஷித்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். என்று ஸ்ரீ பார்வதிதேவியை துதித்து பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ பார்வதியும்

विष्णो भवतु दग्धस्य त्वत्पुत्रस्य महेश्वरात् । पुनस्सञ्जीवनं शीघ्रं मदाज्ञाहि गरीयसी ॥ ३१
इत्युक्त्वाऽन्तर्दधिं प्राप गिरिजा शंभुनासह । ततस्सन्तुष्टमनसा विष्णुर्भूष्णुर्मनोभवम् ॥ ३२
मनसोऽजीजनत्स्मृत्वा महादेवाज्ञया सुतम् । संवर्द्धितोऽयं हरिणा बहुकालं मनोभवः ॥ ३३
सुरकार्यं समुद्दिश्य दग्धस्त्रिपुरविद्विषा । पुनरुत्पादितस्तेन प्रसन्नेन शिवेन सः ॥ ३४
तमिमं विग्रहं विष्णुः पूजयित्वाऽप्तवान्वरम् । उरस्यारोप्य देवेशं शेषशायी हरिस्तदा ॥ ३५
क्षीरार्णवे जगामायं निद्रां योगाह्वयां तदा । वक्षोमध्ये तदा विष्णोस्सोमास्कन्दो महेश्वरः ॥ ३६
अनंतविष्णोरुच्छ्वासनिश्वासान्दोलितश्शिवः । इतस्ततश्चचालायं शाखीव पवनाहतः ॥ ३७
एवं गते हरौ निद्रामममुमारोप्य वक्षसि । समागतस्तदा योद्धुं वाकाल्याख्यो महासुरः ॥ ३८
ततो भीतमनाश्शीघ्रमहं विष्णुं पयोनिधौ । बोधितुं गतवानस्मि वृत्तान्तं भूपते तदा ॥ ३९
प्रबुद्धस्सहसा विष्णुरुत्थितो मां विलोक्य च । ज्ञात्वा मदागमनं चासौ मास्तु भीतिस्तवेतिमाम् ॥ ४०

விஷ்ணோபவது தக்தஸ்ய த்வத்புத்ரஸ்ய மஹேச்வராத் |
புனஸ்ஸஞ்ஜீவனம் சீக்ரம் மதாக்ஞாஹி கரீயஸீ || 31

இத்யுக்த்வாந்தர் தகிம் ப்ராப கிரிஜா சம்புநாஸஹ | ததஸ்ஸந்துஷ்டமனஸாவிஷ்ணுர்பூஷ்ணுர்மனோபவம்

மனஸோऽஜீஜனத் ஸ்ம்ருத்வா மஹாதேவாக்ஞயாசுதம் |
ஸம்வர்த்திதோऽயம் ஹரிணா பகுகாலம் மனோபவ: || 33

ஸுரகார்யம் ஸமுத்திஸ்ய தக்தஸ்த்ரிபுரவித்விஷா | புனருத்பாதிதஸ்தேன ப்ரஸன்னேனசிவேநஸ: || 34

தமிமம் விக்ரஹம் விஷ்ணு: பூஜயித்வாऽऽப்தவான் வரம் |
உரஸ்யாரோப்ய தேவேசம் சேஷசாயீ ஹரிஸ்ததா || 35

க்ஷீரார்ணவே ஜகாமாயம் நித்ராம் யோகாஹ்வயாம் ததா |
வக்ஷோமத்யே ததா விஷ்ணோஸ்ஸோமாஸ்கந்தோமஹேச்வர: || 36

அனந்தவிஷ்ணோருச்வாஸநிச்வாஸாந்தோளிதச்சிவ: | இதஸ்ததச்சசாலாயம் சாகீவ பவநாஹத: || 37

ஏவம் கதே ஹரௌ நித்ராமமுமாரோப்ய வக்ஷஸி |
ஸமாகதஸ்ததா யோத்தும் வாக்கால்யாக்யோ மஹாஸுர: || 38

ததோ பீதமனாச்சீக்ரமஹம் விஷ்ணும் பயோநிதௌ |
போதிதும் கதவாநஸ்மி வ்ருத்தாந்தம் பூபதே ததா || 39

ப்ரபுத்தஸ்ஸஹஸா விஷ்ணுருத்திதோமாம் விலோக்யச |
க்ஞாத்வா மதாகமனம் சாஸௌ மாஸ்து பீதிஸ்தவேதிமாம் || 40

சந்தோஷமடைந்து அவரைப் பார்த்துச் சொன்னாள். (30) ஓ விஷ்ணுவே எரிந்து போகும் உங்கள் மைந்தனுக்கு அம்மஹேச்வரனே சீக்கிரமாய் உயிருண்டாக்கக் கடவது. ஏனெனில் எனது உத்திரவு மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக ஆகும். (31) என்று சொல்லி ஸ்ரீ பார்வதி ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடன் மறைந்தாள். பிறகு சாச்வதரான விஷ்ணுவானவர் மிகவும் சந்தோஷமுற்ற மனதுடன் ஈசனது உத்திரவுப்படி மனதினால் நினைத்த மாத்திரத்தில் மனோபவன் (மன்மதன்) என்ற புத்திரனை பெற்றார். அந்த மன்மதன் வெகுகாலம் விஷ்ணுவினால் வளர்க்கப்பட்டான். (32-33) பிறகு தேவகார்யார்த்தமாக முயர்ச்சிக்கையில் ஸ்ரீ பரமேச்வரனால் எரிக்கப்பட்டு பின் இரக்கம் கொண்ட அவ்வீசனால் பிழைப்பிக்கப்பட்டான். (34) இவ்விதம் விஷ்ணுவானவர் இவ்விக்ரஹத்தை பூஜை செய்து அவ்வரனைப் பெற்றார். பிறகு ஒரு ஸமயம் சேஷசாயியான ஸ்ரீ விஷ்ணு இந்த தேவேசனின் விக்ரஹத்தை மார்பினில் வைத்துக் கொண்டு பாற்கடலில் யோகநித்திரையைச் செய்தார். அப்பொழுது விஷ்ணுவின் நடுமார்பில் ப்ரகாசிக்கும் இந்த ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியான பகவான், (35-36) ஆதிசேஷன், ஸ்ரீ விஷ்ணு, இவர்களின் மூச்சுக்காற்றால் ஆட்டிவிடப் பட்டவராகி காற்றில் அசையும் மரம்போல் அங்குமிங்கும் அசையலுற்றார். இவ்வாறாக விஷ்ணு இவ் விக்ரஹத்தை மார்பில் வைத்துக் கொண்டு நித்ரை செய்யும் பொழுது வாக்காலி, என்ற பெரிய அசுரன் சண்டை செய்ய வந்தான். (37-38) ஓ முசுகுந்த சக்ரவர்த்தியே பிற்பாடு நான் மிகவும் மனதில் பயங் கொண்டு அப்பொழுது பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டுள்ள ஸ்ரீ பகவானுக்கு அச்செய்தியை அறிவிப்பதற் காக அங்கு சிக்கிரமாய்ச் சென்றேன். (39) உடன் அவர் விழித்து எழுந்து என்னைப் பார்த்து நான்

उक्त्वोरःस्थितमीशानं दत्वाऽस्माकममुं शिवम् । स्वयं निर्गत्य भूलोके पुण्डरीकपुरं परम् ॥ ४१
प्राप्य दृष्ट्वा महादेवं तत्र चिद्रूपिणं शिवम् । आनन्दाश्रुपरीताक्षस्तदा गद्गदवाग्घरिः ॥ ४२
चतुर्मासान्तमज्ञात्वा नकिञ्चिदपि माधवः । स्थित्वा (सुप्त्वा) समुत्थितश्शंभोः प्राप्यानुग्रहमद्भुतम् ॥
निर्गत्य युद्धे वाक्कालिं हत्वा घोरं महासुरम् । क्षीरार्णवमनुप्राप्य मां पुरं प्रति माधवः ॥ ४४
प्रेषयित्वा यथापूर्वमधिशिश्ये महोरगे । गत्वाहं मत्पुरं रम्यं तदारभ्य महेश्वरम् ॥ ४५
उमया सहितं देवमभ्याशगुहमव्ययम् । अर्चयाम्यमुमीशानमनन्यमनसा नृप ॥ ४६
तद्दातुं माधवस्यैनमप्राप्यानुमतिं पराम् । न शक्यते नृपश्रेष्ठ विष्णोरमिततेजसः ॥ ४७
तदनुज्ञामवाप्याशु गृहीतुं शक्यते भवान् । इति तस्य वचः श्रुत्वा मुचुकुन्दो महानृपः ॥ ४८
विष्णोरभ्याशमाप्यायमुक्त्वैतदखिलं वचः । प्राप्तानुज्ञस्समागत्य सुराणामधिपं पुनः ॥ ४९
विष्णोरनुज्ञा संप्राप्ता मया देववराधुना । तद्दातुमर्हसि भवान् परमेशं सुरेश्वर ॥ ५०
इत्युक्तिमस्य संश्रुत्य विचारेण महीयसा । विमनादातुमीशानं सोमास्कन्दं द्विजोत्तमाः ॥ ५१

உக்த்வோரஸ் ஸ்திதமீசானம் தத்வாஸ்மாகமமும் சிவம் । ஸ்வயம் நிர்கத்ய பூலோகே புண்டரீகபுரம்பரம் ॥
ப்ராப்ய த்ருஷ்ட்வா மஹாதேவம் தத்ரசித் ரூபிணம் சிவம் ।
ஆனந்தாச்ருபரீதாக்ஷ ஸ்ததா கர்க்கரவாக்ஹரி: ॥ 42
சதுர்மாஸாந்தமக்ஞாத்வா நகிஞ்சிதபிமாதவ: ।
ஸ்தித்வா (ஸுப்த்வா) ஸமுத்திதச்சம்போ: ப்ராப்யாநுக்ரஹமத்புதம் ॥ 43
நிர்கத்ய யுத்தே வாக்காலிம் ஹத்வா கோரம் மஹாஸுரம் ।
க்ஷீரார்ணவமநுப்ராப்ய மாம் புரம்ப்ரதி மாதவ: ॥ 44
ப்ரேஷயித்வா யதாபூர்வமதிசிச்யேமஹோரகே । கத்வாஹம் மத்புரம் ரம்யம் ததாரப்ய மஹேச்வரம் ॥ 45
உமயா ஸஹிதம் தேவமப்யாசகுஹமவ்யயம் । அர்ச்சயாம்யமுமீசானமனன்யமனஸா ந்ருப ॥ 46
தத்தாதும்மாதவஸ்யை நமப்ருப்யாநுமதிம் பராம் । நசக்யதே ந்ருபச்ரேஷ்ட விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ॥ 47
தநனுக்ஞாமவாப்யாசு க்ருஹீதும் சக்யதேபவான் । இதிதஸ்ய வசச்ச்ருத்வா முசுகுந்தோ மஹாந்ருப: ॥ 48
விஷ்ணோரப்யாச மாப்யாயமுக்த்வைததகிலம் வச: ।
ப்ராப்தாநுக்ஞஸ் ஸமாகத்ய ஸுராணாமதிபம் புந: ॥ 49
விஷ்ணோ ரநுக்ஞா ஸம்ப்ராப்தா மயாதேவ வராதுனா । தந்தாது மர்ஹதிபவான் பரமேசம் ஸுரேஸ்வர ॥
இத்யுக்திமஸ்ய ஸம்ச்ருத்ய விசாரேண மஹீயஸா ।
விமனா தாது மீசானம் ஸோமாஸ்கந்தம் த்விஜோத்தமா: ॥ 51

வந்த விபரமறிந்து என்னை நீ பயப்படாதே என்று, (40) தைர்யமூட்டி தன் மார்பிலிருந்த மஹேச்வரனை இந்த ஸோமாஸ்கந்த விக்ரஹத்தை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு தான் வெளியில் புறப்பட்டு பூலோகத்தில் சிறந்து விளங்கும் சிதம்பரம் என்ற ஸ்தலத்திற்குச் சென்றார். (41) அங்கு விளங்கும் சைதன்யரூபியான ஸ்ரீ பரமேச்வரனை தர்சித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரியும் கண்களையும், தழதழக்கும் வாக்கையும் உடையவராகி ஸ்ரீமந்நாராயணன் (42) நான்கு மாத காலம் யாதொன்றையும் அறியாதவராய் இருந்துகொண்டு பிறகு ஸ்ரீ சித்ஸபேசனுடைய அத்புதமான அருளைப் பெற்று எழுந்து (43) வெளியேறி மிகக் கொடியவனான வாக்காலி என்னும் மஹாஸுரனைக் கொன்று என்னை எனது நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு தானும், பாற்கடல் சேர்ந்து முன்போல் ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்டார். ஓ அரசனே நானும் எனது நகரம் சென்று அன்று முதல் ஸமீபத்தில் ஸ்ரீ முருகனை வைத்துக்கொண்டு உமையுடன் கூடிய அழிவற்ற இம்மஹேச்வரனை ஒருமித்த மனதுடன் பூஜை செய்து வருகிறேன். (44-46) ஆகையால் விஷ்ணுவிற்குச் சொந்தமான அந்த விக்ரஹத்தை அவனுடைய அனுமதியில்லாமல் நான் கொடுப்பது சரியில்லை. ஓ அரச ச்ரேஷ்டரே அளவற்ற பராக்ரமம் கொண்ட அந்த விஷ்ணுவினுடைய (47) உத்திரவைப் பெற்று அதன் பிறகு இதைப் பெறுவதே உசிதமாகும். என்று சொல்ல முசுகுந்தனும் தேவேந்திரனுடைய இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, (48) உடன் விஷ்ணுவிடம் வந்து அவ்வராலாற்றைத் தெரிவித்து அவருடைய அனுமதி பெற்று இந்திரனிடம் திரும்பி வந்தான். (49) ஓ தேவேந்திரனே நான் இப்பொழுது ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அனுமதியைப் பெற்று விட்டேன் ஆகையால் நீ இப்பொழுது அப்பகவானை என்னிடம் கொடுத்துவிடுவது உசிதமாகும் என்றான். (50) ஓ பிராம்மணோத்தமர்களே